

EWANGELIE

d l a b a d a c z y

Przekład filologiczny z języka greckiego

Według XXVII edycji Nestle-Aland Novum Testamentum Graece

opracowanie świeckie

*

przekład wszystkich słów greckich czterech ewangelii

nowo opracowane słownictwo

indeksy do greckich form podstawowych (słownikowych)

kody gramatyczne

przypisy stronicowe i końcowe

paralele z apokryfów

słowniczek grecki

zachowuje

grecki szyk wyrazów

greckie formy gramatyczne

sporządził

Sławomir Łuczkiewicz

Skróty

1,2,3 -osoby; s -liczba pojedyncza; p -liczba mnoga; N,G,D,A,V -kolejne przypadki; m -rodzaj męski; f -rodzaj żeński; n -rodzaj nijaki; pr -czas teraźniejszy; ipf -czas przeszły niedokonany; pf -czas przeszły dokonany trwający do teraźniejszości; ppf -czas zaprzyszły dokonany; ao -czas przeszły dokonany trwający w punkcie czasowym; ft -czas przyszły; if -tryb bezokolicznikowy; it -tryb rozkazujący; sb -tryb przypuszczający, warunkowy; id -tryb oznajmujący; op -tryb życzący; pt -imiesłów; ac -strona czynna; md -strona zwrotna; ps -strona bierna; dp -deponens, mający odmianę zwrotną lub bierną a znaczenie czynne; adv -przysłówek; impers -forma bezosobowa; indecl -nieodmienny; com -stopień wyższy; sup -stopień najwyższy; c -z, razem z; Aci -składnia Accusativus cum infinitivo; Gab -składnia Genetivus absolutus.

Tagi: #ewangelie, #ewangelie dla badaczy, #przekład ewangelii, #przekład filologiczny, #przekład świecki, #komentarz do ewangelii, #astralistyka, #Biblia, #judaizm, #chrystianizm, #krytyka chrystianizmu, #teologia, #etnologia, #humanizm, #cywilizacja

Na życzenie przesłane na mój adres sluczkiewicz@gmail.com udostępniam też 1. „Polowanie na syna człowieczego”, 2. Apokalipsa Jana.

Wydanie czwarte

poprawione i uzupełnione

Lublin 2023

ISBN 83-903921-9-4

Słowo wstępne

Ewangelie są jak nocne niebo: im dłużej w nie patrzysz, tym więcej dostrzegasz gwiazd. Dlatego ewangelie (i inne księgi Nowego testamentu) należy badać. Nie czytać jak powieść, ale analizować ze słownikami i komentarzami. Ślizgając się po powierzchni ujrzemy jedynie powieść heroiczną i palestyński folklor; natomiast badając w niemal każdym zdaniu dostrzeżemy teologię. Dla takiego wglądu jednak potrzebny grecki oryginał lub jego bardzo wierny przekład.

Od starożytności Kościół katolicki strzeże swojego „depozytu wiary” i nie udostępnia ludziom świeckim pełnej wiedzy o doktrynie chrześcijańskiej. Dostępu do trudnych i kontrowersyjnych kwestii Nowego testamentu bronią tajemnice wiary, dogmaty, zakazy, cenzura, ostatecznie milczenie. W N.t. słowo ‘tajemnica’ gr. *mysterion* jest użyte 28 razy w znaczeniu „tajemnej nauki o objawionych prawdach wiary” {7}. Sam Jezus stosował ezoteryzm w nauczaniu – w przypowieściach dla tych na zewnątrz, i w wykładzie swoim uczniom Mc 4,11n.33n. Lecz nawet faryzeusze nie pojmowali niektórych jego przypowieści Jo 10,6. Tu mogą mieć rację ci, którzy twierdzą, że gdzie jest tajemnica, tam czai się oszustwo, i co nie można przedstawić prosto i jasno, jest zakłamanie. Najsilniej dostępu do istotnej części doktryny chrześcijańskiej bronią utarte od wieków kościelne reguły przekładania wrażliwych moralnie fragmentów na języki narodowe. Można sadzić – trudno się oprzeć temu wrażeniu – że mają one na celu tak zbanalizować i ugrzecznic tekst, by nie dopuszczać do ujawnienia wielu antyhumanitarnych niemoralnych nauk, jawnych w greckim oryginale. Dla tego celu Kościół nawet stworzył (*post factum* napisania ksiąg!) specjalny „kościelny grecki język Nowego testamentu”, który do tłumaczenia określonych miejsc stosuje wymyślone przez siebie znaczenia. Niniejszy przekład (i w znacznej mierze przekład R. Popowskiego - M. Wojciechowskiego) takie nowe i wyjątkowo stosowane znaczenia ignoruje, poprzestając na znaczeniach powszechnych, także w N.t. Inna trudność wynika z faktu, że przekaz teologiczny w N.t. jest tak skonstruowany, iż nie można go rozpoznać jedynie po wierzchniej warstwie. Poznanie go „trochę” (a niektórzy twierdzą, że „nie ma trochę”) – czy to z opowieści katechetów, czy z wyidealizowanych ckliwych obrazków, czy z babcinych przekonań że ludzki syn boga musi być szlachetny i humanistyczny – daje z reguły fałszywy wynik. Dla ostrożności trzeba pamiętać, że byli źli bogowie, grzeszni aniołowie i odstępczy synowie boży, a ich potomkowie *nefilim* karmili się ludzką krwią (por. „krew Jezusa oczyszcza nas z grzechu” 1Jo 1,7, też Jo 6,53 1P 1,19 i in., czego nawet uczniowie nie mogli znieść Jo 6,60.66). W przekazie Nowego testamentu doktryna nie jest podana wprost, nie jest systemowo zwarta lecz bezładnie porozrzucana. Co gorsza jest wpleciona w pospolitą narrację, co niebezpiecznie zwiększa jej przenikliwość i przyswajalność: zanim się łatwowierny czytelnik połapie – już jest „zakrecony” nowym duchem. Stosowane w praktyce kościelnej ukazywanie trudnych zagadnień wężiej i płycej, ale za to łatwo „zrozumiale” i przyswajalnie, nie jest rzetelną informacją, ale obrazą człowieczeństwa. Dlatego chrystianizm trzeba albo wszechstronnie i dogłębnie zbadać, albo całkowicie odrzucić – ryzyko jest zbyt wielkie.

Tak zasadniczy sceptycyzm względem chrystianizmu jest wielorako uzasadniony. Jest się czego obawiać, o czym wiedzieli już starożytni, że „gdy powiesz: Jestem chrześcijaninem, zdradzę”. Chrystianizm powstał jako religia grzeszników i dla grzeszników, występnych wobec światowego człowieczego boga-ojca tego eonu. Pomazany Jezus oświadczył: „Nie przyszedłem wzywać sprawiedliwych, lecz grzeszników” Mt 9,13 – jeżeli więc jesteś sprawiedliwy i poważnie nie grzeszysz, Jezus nie jest dla ciebie i nic dla ciebie nie ma. Paweł wyznaje: „Prawdziwa to mowa, że Chrystus Jezus przyszedł na świat, aby zbawić grzeszników, z których jam jest pierwszy” 1Tm 1,15. Ponadto religia ta jest dla innych kultur i narodów głęboko obca, niewłasna, nie adekwatna, nie wyłoniona w toku ich naturalnych historycznych dziejów. W szczególności jest obca kulturze duchowej Słowian, o krańcowo odmiennej mentalności. Także rozpatrywana sama w sobie jest nieoryginalna, bez własnego objawienia założycielskiego; od początku była sektą, skleconą z mitów i wierzeń babilońskich, bliskowschodnich, egipskich i elementów biblijnych, Słowem – „religijny kicz”. Nawet nie ma naukowego świadectwa na istnienie jego naczelnej postaci, Jezusa Pomazańca, takiego jakiego przedstawiają ewangelie (przytaczane przez Kościół „świadectwa” są z drugiej, często chrześcijańskiej, ręki). Religia ta w Izraelu istniała pokątnie od czasów babilońskich, ale nieoficjalnie, potajemnie, podskórnym, głównie u kobiet (por. Jr 45,15-27); po klęskach powstała została jako tako usystematyzowana i naostrzona przez elitę intelektualną Izraela dla potrzeb upadłego moralnie i politycznie Izraela. Miała dać temu narodowi – po utracie przez niego człowieczeństwa, ojczyzny i miejsca kultu – jakiś nowy sposób egzystencji; nie tylko przetrwania, lecz także osiągnięcia sukcesu na obczyźnie; miała mu nadać zastępczego nowego, już nie człowieczego, ale zwierzęcego, ducha życia (ożywienie narodu to naczelny postulat N.t.). Dla innych narodów był on nieodpowiedni, trujący i zabójczy. Niefrasobliwie tolerując tę, nie dość rozpoznaną i niedozwoloną, religię, bo nie znając teologii a tylko mitologię, upadło Cesarstwo Rzymskie, cała wspaniała starożytna pogańska kultura obszaru jego władztwa, nastąpiło zezwierzęcenie Średniowiecza, upadły europejskie humanistyczne królestwa i cesarstwa, wskutek 1-ej Wojny Światowej wyczerpane do reszty ze swych własnych duchowych

sił. A co z chrześcijańską Polską się dzieje, dzieje i do czego ona obłądnie zmierza, każdy może dostrzec. (Rozwinięcie tych zagadnień w mojej książce „Polowanie na Syna Człowieczego”).

Skrywanie sekretów chrześcijańskiej wiary to stara praktyka. Już starożytny Kościół nie komentował niektórych problematycznych tekstów; potem odrzucił większą część niewygodnych i niebezpiecznych pism chrześcijańskich, uznając je za apokryfy, następnie zakazał czytania Biblii poza kościołem, w końcu całkiem zabronił jej posiadania przez osoby nieduchowne. Od kiedy zaś odżyła era przekładów Nowego testamentu na języki narodowe, kościół stosuje nieformalną zasadę takiego jej „tłumaczenia”, by przekład nie zasiewał wątpliwości, nie dawał powodów do obaw, lęków, wstrząsów i rozterek, i nie skłaniał czytelnika do głębszych badań i rozważań. Dzięki takiemu zabiegowi unika wielu kłopotliwych pytań dotyczących istoty wiary, jej postaci, zwłaszcza założeń moralnych i teologicznych (bóg stwórca, a bóg demirug, a bóg ojciec; chrystus jako zwierzęcy baranek; duch święty podobnie w organizmie zwierzęcej hybrydy), pytań dot. rodzaju chrześcijańskiej świętości (*hagios*, a *hosios*, a *hieros*), negatywnego stosunku do ziemskiego człowieka i do cywilizowanego świata (zwł. u pomazanego Jezusa i w Apokalipsie). Współczesne popularne przekłady trzymają się sensów, zapoczątkowanych przez kościelną łacińską Vulgatę, w wielu miejscach zacierając i łagodząc chrześcijańską ostrość, dzikość, niemoralność, antyhumanizm i antyświątość, tak że pozostają widoczne jedynie w oryginalnych tekstach greckich. Czytelnicy bowiem, porównując powszechnie widoczną niecną praktykę kościelną z tak jasno ukazaną nieludzką doktryną, mogliby dojść do przekonania, iż wiele niemoralności i zbrodni urzędującego kościoła, tak współczesnych jak dawniejszych, i bynajmniej nie było odstępstwem od nauk zawartych w Nowym testamencie, ale przeciwnie – iż mają pełne uzasadnienie w ewangelicznej nauce. A zatem nie pochodzą głównie z grzesznej ludzkiej natury, z „czynnika ludzkiego” poszczególnych osób duchownych, jak się dziś tłumaczy, ale czerpały natchnienie i siłę z chrześcijańskiego rodzaju duchowości, która jest zwierzęco dzikohybrydowa. Co gorsze, podobnie świeckie rządy i które opierają swą władzę na „chrześcijańskim systemie wartości” (wszelako nie konkretyzując, co ten system zawiera, oprócz Dekalogu, który należy do S.t.), także nie są zainteresowane niezależnymi pogłębionymi badaniami nad chrystianizmem. Również w ich przypadku mogłoby się okazać, iż dzikość, niemoralność, gwałt i złodziejstwo, ich władzy doskonale współgra z dzikim hybrydowym zwierzęcym charakterem ducha chrystianizmu, widocznym zresztą w zwierzęcej symbolice jego czołowych postaci: baranek, gołębica, owce, lew, wąż, ryba, ptak. W chrystianizmie wszędzie święci się jakakolwiek żywność – tylko nie człowiek, co już przeszło do cywilizacji. Co więcej, człowiek Jezus – ile w nim pozostało wrodzonego człowieczeństwa – też nie stał się ośrodkiem duchowym chrystianizmu: Paweł nie chce znać Jezusa żywego w ciele (2C 5,16 1C 2,2); Apokalipsa rozpoczyna swe dzieje dopiero od zmartwychwstania Jezusa jako baranka (Ap 1,18); autorzy nowotestamentalni prawie nie powołują się na nauki ewangelicznego Jezusa.

W Biblii polityczno-religijny upadek narodu Izraela przedstawiono jako upadek niebiańskiego Syjonu opanowanego przez wrogie siły kosmiczne, reprezentowane na ziemi przez mocarstwa polityczne. Dziewiczo czysta córka Syjon (Wenus Poranna), jej wspaniały blask odśloneczny, ale i oderwanie od świata, wywoływały w narodach podziw, ale i zazdrość. Na ziemi była atakowana przez systemy polityczne i religijne pragnące ją zepsuć i zniewolić. Przydawały jej ziemski porządek rzeczy jak splamioną szatę, uczyniły nierządnym wszetecznym Babilonem. Ona zaś w swojej doskonałej naturze rozwinęła się w system zepsucia i zbrodni – tak doskonały jak pełny i totalny, że sama nie może się z niego wydostać. Dlatego od wieków oczekuje zewnętrznego wybawcy. Który, aby mógł do niej nawiązać, powinien być podobnie zepsuty. I stąd mamy wizerunek chrześcijańskiego chrystusa.

Gdyż chrystianizm bazuje nie na człowieczej nauce Mojżesza (z nim się ostro spiera), ale na gorszej zwierzęcej warstwie dziedzictwa biblijnego, pozaziemskiego pochodzenia. Gdy pomazany obcym hybrydowym duchem Jezus zakwestionował znaczną część humanitarnej nauki Mojżesza, a Paweł jeszcze głębsze podstawy ziemskiego bytu, doczesności i cielesności; gdy poczęli jawnie głosić wrogość wobec świata, cielesnego człowieka i ziemskiej cywilizacji, los rodzaju człowieczego w chrześcijaństwie został przesądzony.

W krajach „cywilizacji” chrześcijańskiej trawa okrutna **rzeź** na człowieku, na narodach i ich kulturze duchowej i politycznej. Jest tylko żero i żerca. Przybiera różne formy: rzeź ekonomiczna, kulturowa, prawna, militarna, seksualna. Celem jest wmuszenie w człowieczego boga ofiarnej krwi, uczynienie go krwawym narkomanem. Świat stał się bardzo nieuporządkowany, pełen sprzeczności i chaosu, przypomina nie *kosmos*, lecz burdel, w którym człowiek sprzedaje swą godność. Nie musi tego robić, ma wielką autonomię.

Źródło zła znajduje się w teogonii chrześcijańskiej, która stosuje do naszej rzeczywistości bytu gotowo sformatowane byty przed zaistnieniem naszego świata, bardzo specyficznie skierowane, ale stosuje je obligatoryjnie na wszystkie narody. Najwyraźniej ujawnia się w zjawisku UFO, wraz z jego wizjami, przekazami, naukami, cudami, których treści, nie przystają do zwykłego życia na ziemi. Są to UFOaniołowie, o różnych naturach i kształtach, które opisywał już Arystoteles w *Metafizyce*, w innych kulturach nazywani przybyszami z niebios, bogami, nauczycielami i t.p. Mącą ludzkie umysły objawieniami, cudami, religiami nie z tej ziemi, mitami. Jakąś migotliwą duchową technologią wgrzają się *pros* boga-ojca, by w następnym mignięciu uciekać od jego pościgu. W ten sposób w chrystianizmie człowieczy bóg-ojciec jest dominowany przez zewnętrzny sznur zniszczenia 2R 21,13 Is 34,11, pętlę nie pochodzącą z naszego stworzonego świata. Mianowicie przez obcego dzikiego „twardego okrutnego” *skleros* aroganckiego boga-Logosa Jo 1,1 6,60 – jakby cesarza nad królami. Nasz bóg-ojciec, na wyrządzane przez nich na ziemi zło, reaguje klęskami, potopami; grzesznych aniołów trzyma w mrocznych lochach 2P 2,4, gdzie właśnie często spotyka się UFOonautów i UFOstatki. Z tego dualizmu panowania wrogich sobie bogów pochodzi problem teodycei. Niewątpliwie uświadomienia so-

bie tego niewybaczalnego grzechu w założeniach chrystianizmu odbierze chrystianizmowi tytuł do stanowienia kultury na świecie.

Obecny nasz świat nie jest tym, który powstał jako pierwszy; rabini wiedzą, że przed tym naszym światem, opisanym w księdze Ge, istniały już inne światy. Także Grecy wiedzą o rządach wcześniejszych pokoleń bogów. Z nich to pochodzi wcześniej stworzony i następnie zainstalowany na ludzkim tronie bytowym **nawis** kosmogoniczny, preegzystencja obcych genetycznie bogów, paprochy z poprzednich eonów, które niekiedy przejawiają się w wizjach i w zjawisku UFO. Preegzystencja to „istnienie uprzednie, istnienie bytów poprzedzające ich pojawienie się w czasie”. W Biblii jest to „istnienie Jezusa Chrystusa przed stworzeniem świata odnoszone jest do Syna Bożego, Logosa, który istniał odwiecznie” {101}. Jo 1,1 „zakotwicza Logosa nie w historycznych zdarzeniach, lecz w regionach ponadziemskich i ponadczasowych {140} s.98; jest zdecydowanie odrębnym i osobowym” s.99. *Arche* „oznacza preegzystencję totalną, w radykalnym sensie, to znaczy taką, która nie stanowi początkowego członu *historia mundi*, ale była już, zanim cokolwiek zostało stworzone... antydatuje jej początki” s.103n. „*Arche* oznaczała zawsze prymat w czasie i randze” s.99. Logos Janowy spycha „stworcę starotestamentowego na dalszy plan s.124. Dlatego „wszystko”, co się stało przez Logos mieści w sobie „ciemność, diabła i zło w ogóle” s.122. {140} mówi też o „awansującym *deuteros theos*, takim bogiem, który miał przyćmić i wyprzeć legitymizującego go Boga-Ojca” s.117; o „eliminacji (i pochłonięciu Jahwy z zakresu pojęcia *ho theos* s.117; o „wyparciu starego Boga przez Logosa jako drugiego boga” s.118. I stąd też „rażąco nikła ilość świąt ku czci Boga-Ojca w kalendarzu chrześcijańskim” s.118. Gdyż chrystianizm za swojego naczelnego boga uważa boga-Logosa, tego który już uprzednio ‘był’ *ho en*; jego ustanowił w Apokalipsie Jana i nim tam bestialsko niszczy człowieka, narody, ludzkość i świat. Stąd Chrystus-Logos nie jest prawdziwie nasz, ludzki, światowy; nie jest z naszego stworzenia. Wtarga w świat boga-człowieka jak śmieć i opilek; chwyta boga-ojca za nogi, przejmuje działalność boga Jahweha, który zawsze działa z najdalszych krańców, nawet luźno przyłączonych, i dlatego w Biblii często ma zły charakter, i dlatego ludzie widzą, że „złe zawsze się robi”. W narodach usurpuje działalność kulturową, twórczą, sądowniczą, tworzy mitologie i legendy, zachwyca cudami „duchowej technologii” UFO. Ten bóg-nuworysz w Apokalipsie Jana, określony jako „który jest i był i przychodzący”, czym świadczy, że sięga aż do preegzystencji *en* ‘był’ z Jo 1,1. Ten nawis w poprzednich eonach przez niedbalstwo **nie został dostatecznie zweryfikowany** i włączony w system, zagospodarowany lub zniszczony. Duże ryzyko wiąże się z akceptacją niegdysiejszych krzywdzicieli i złoczyńców, którzy raptem przedstawiają się w snach jako dobrodzieje. Bo o ile można taką właściwość uznać za prawdziwą i szczerą u Apollona (tego autentycznego, nie pod którego podpięto chrześcijańskiego Jezusa), który tę dwójakość ma we własnej szlachetnej naturze, to u niższych bóstw hybrydowych czy ich wysłanników – już nie. Bowiern przyjmując od nich za doświadczenie dajemy im pełną legitymację do wszelkich działań, otwieramy im drogę do naszych dusz, ustanawiamy z nimi łączy, wiązadło do poprzednich eonów, dokąd odeszli. Ryzyko związane z ich wredną hybrydową naturą grozi, że jak wyłamali się przedtem od boga ojca i przeszli na służbę Jahweha pozaświatowego, przedstworzeniowego, transcendentnego, tak zrobią to ponownie. Dlatego i tu boska zasada jednej szansy, ‘tylko jednego razu’ *hapaks* Jd 3,5 Hb 10,2 powinna być przestrzegana. Już w tytanomachiach zwyciężone i zdegradowane pokolenia bogów, przez niedbalstwo zwycięzców podnosiły bunt przeciwko bardziej ludzkim bogom. Tak według 1S 15,22 został usunięty król Saul, gdy nie dopełnił zniszczenia zwierzyny. W Biblii **nawis** ten nosi różne nazwy: Wąż i ptactwo niebios w Ge 3,1nn, Logos w Arche w Jo 1,1 jako personifikacja sił wrogo nastawionych do boga świata i człowieka (p. *arche* w {7}); *arrabon* ‘zadatek, łapówka’ od ducha świętego 2C 1,22 5,5 E 1,14, defraudacja powierzonego majątku dla „przyjęcia w ‘wieczystych namiotów’ *aiônios skene*” Lc 16,1nn.9, „wiązanka żyjących” 1S 25,29, „reszta” Izraela, 1444 tys. opieczętowanych Ap 7,8, Arka Ap 11,19, wybór łaski. i t.p. Te obce duchy wyrobiły sobie „przysięgę” *pros-agoge* do Boga Ojca” E 2,18 3,12, poszukują ludzi słabych, grzesznych, potykających się o Chrystusa Rm 32n, zdemoralizowanych, owładniętych chuciami, zbyt ‘ochoczych’ *prothymos*, Nawis ten pełni rolę „medium, nośnika relacji między Logosem a Bogiem” s.112.

Chrześcijanin powinien wiedzieć, w co wierzy. Człowiek **Jezus** w ewangeliach ma liczne konotacje szatańsko-diabelskie. W perspektywie zła, jakie niesie chrystianizm, bynajmniej to go nie dyskredytuje. Niekiedy jest ‘światłem’ *fos* odświeczającym (w widzeniu Pawła); diabłem ze świadomością szatana spadłego z nieba jak błyskawica; jest diabłem w epizodzie z Bar-Jezusem i w źle tłumaczonym dyskursie z Żydami w Jo 8, 38-44; w tym ostatnim wydaje się być synem szatana (choć demony wypędza duchem świętym. Określony syn określonego człowieka jest światłem odkiszycowym. Trzeba zrozumieć diabła, który ma „miłość, tak prawdziwą”, który przez wieki wchłaniał wszelkie zło, stawał się wężem, smokiem, lwem, pod którego podpinają się, jak pchły pod psa, zbrodniczy władcy identyfikowani w Biblii jako diabelscy. W końcu stał się wściekłym ratelem, w podziemiu pilnującym domu człowieka, zagryzającym ceglana (nienaturalną) kostkę chrystusa. Nie przepuści zasadniczych błędów nawet swoim stronnikom i chłapnie naprawczo obonem po lewym oku.

Podobnie **określony syn określonego człowieka**, ten naziemny, częściowo ludzki (ale w Izraelu „ludzki” oznaczał bardzo grzeszny), z którym Jezus się identyfikował według swojej pierwotnej natury, ma konotacje diabelskie, także przez *ponerosa*.

Dlatego trzeba wyraźnie określić **trzon** bytowy prawdziwego boga stwórcy świata i człowieka, którym są przede wszystkim religie naturalne, pogańskie, włączając Dekalog, który też jest od pogan. Bez zewnętrznych oświeceń, objawień, powołań, wspomagań, przyspieszeń (Ap), naznaczeń, „wybrań przed założeniem świata” E 1,4. Nie zgadzamy się też, by wyboru „reszty” do zachowawczego koszyka dokonywało coś tak niskiej rangi, jak łaska Rm 11,5.28. Wyboru tej rangi może dokonać sam Bóg Ojciec Mc 13,20.

Ten antyhumanitarny nurt religijny wziął początek z Biblii z rozdziałów 2-3 Genesis, napisanych na korzyść zwierzęcego węża, przeciwko ziemskiemu człowiekowi i jego kobiecie; historycznie zaś pochodził z niebiańskich triad bóstw Babilonu, oddanemu dzikiej rozpuście, w którym Izrael przebywał na przesiedleniach. Chrystianizm nie wydobyl człowieka z upokarzającej sytuacji, jaką mu tam zapisano, nie przywrócił godnej pozycji należnej pierwszemu szczytowemu najlepszemu stworzeniu bożemu, nie postawił człowieka w centrum swojej świętości jak Mojżesz, lecz nawiązał do owego rajskiego (Ge 3,1) i pustynnego (Jo 3,14) węża, do upadłego Adama; kontynuował poniżanie i gnębienie człowieka, zmieniając jedynie narzędzie gnębienia: starotestamentowe poddanie go wężowi, zastąpił poddaniem innej zwierzęcej hybrydy – gołębicopodobnego ducha świętego (Lc Lc 3,22), współdziałającej z, tak samo hybrydowym, barankiem Apokalipsy (Ap 5,5). Zamiast hybrydy węża, „będącego z ‘zebranych w stos’ (hebr. *AiRUM*) zwierząt pola” (Ge 3,1), proponuje hybrydę z ptaków niebios, czyli wziętych z tej samej półki stworzeniowej, co wąż w Ge 2,19. W takim zwierzęcym pomazaniu od jakby gołębiczy współdziała z synem człowieczym, który też jest podobny do owego węża (Jo 3,14). Proponuje, zamiast człowieczego ducha światowego, ducha świętego, obcego ziemskim rodzajom, na dodatek ubranego w gołębicopodobny organizm jakiegoś nieziemskiego stwora (Lc 3,22). Zatem w N.t. jest to wciąż ten sam, co wężowy, wrogi człowiekowi rodzaj splotu duchowego, gloryfikujący dziką rewolucję od niebiańskich hybrydowych stworów – przeciw ewolucji ziemskiego człowieka, pozostającego najwyżej pod inspiracją człowieka niebiańskiego.

Nieliczne polskie świeckie przekłady ewangelii, poszły niestety za utartą kościelną praktyką przekładową, zacierającą drastyczne problemy – językowa bariera starożytnej greki była zbyt trudna by podjąć samodzielne gruntowne badanie oryginalnego tekstu. Wszystko to spowodowało, że istniejące przekłady na j. polski (poza niedawnym {1} Popowskiego i Wojciechowskiego) nie nadają się do zgłębiania doktryny Nowego testamentu. W nich stało się zwyczajem podawanie znaczenia nie istotnie podstawowego, lecz odlegle skutkowego, z arbitralnie przyjętych konstatacji *a posteriori*. Nie oznacza to, że w kościołach nie ma filologów biblijnych zdolnych odkryć i ukazać głębsze czy kontrowersyjne warstwy znaczeniowe – zwłaszcza nowsze komentarze, i to katolickie, wyjawiają wiele zaskakujących kwestii. Problem leży w tym, że kościelny przekład, jak każda publikacja, ma kościelnego urzędowego cenzora. Kościelny tłumacz i komentator musi uwzględnić wymogi duszpasterstwa, musi w pierwszym rzędzie działać „na większą chwałę kościoła”. Przykładem niech tu będą komentarze do ewangelii W. Barclay’a. Przyznaje on, że pewne teksty są „niewygodne”, „sprawiają sporo kłopotu interpretatorom”, „brzmią bardzo surowo”, powodują „trudności natury moralnej”. Jednak stara się chronić mit Jezusa „osłabiając znaczenie” jego słów, twierdząc że „tego Jezusowi przypisywać nie wolno”, „nie wolno nam mniemać, że Jezus się mylił”, „nie możemy wyobrazić sobie żeby Jezus zniszczył (drzewo figowe)” i t.p. – Wyraźne *a posteriori*, wnioskowanie o przyczynie z (założonego) następstwa. Ostatecznie jeżeli coś mu „nie pasuje”, to... „zostało zmienione przez ewangelistów”, „nie jest komentarzem samego Jezusa”, „jest komentarzem i interpretacją dodaną przez autora Ewangelii”, „nie powinno być rozumiane w sposób fizyczny i dosłowny”, „nie należy brać literalnie”, jest „przykładem kwiecistości języka Wschodu” i t.p. wykręty.

Tekst niniejszego tłumaczenia jest zbiorczą wersją wydanych w latach 1994-96 filologicznych przekładów ewangelii i słowniczka greckiego. Niniejsze wydanie zawiera przekład czterech kanonicznych ewangelii, słowniczek greckich słów użytych w ewangeljach wraz z etymologią, ponadto przypisy stronicowe oraz przypisy końcowe zawierające ciekawsze paralele z pism apokryficznych. W sumie zamierzone jest jako kompleksowe narzędzie dla głębokiego rozpoznawania ewangelii.

Odmienność przekładu wynika przede wszystkim z zastosowania **nowej tekstologii**. Zrodziła się ona ze spostrzeżenia, iż oryginalny tekst ewangelii, niemal każde jego słowo, zawiera znacznie większy ładunek pojęciowy i ideowy niż podają popularne, a nawet specjalistyczne tłumaczenia. Nie mówię tu o zwykłych niedoskonałościach każdego przekładu – że zawsze coś się gubi, wypacza, zaćmiewa i zatracca. Uważam, że pisma Nowego testamentu pod względem techniki pisarskiej są rodzajem kryptografii, ale takiej, gdzie szyfrem jest jedynie bogactwo znaczenia słowa, określone filozoficzno-religijno-mitologicznym środowiskiem redaktora-autora. Czyli znaczenia słowa spowodowanego faktem, iż – jak mawiał polski prof. religioznawca Z. Poniatowski – „to jest w tym”. Ta kryptografia tym się wyróżnia od elitarnego „fachowego” piśmiennictwa, że pisana była jednocześnie jakby na dwóch rdzeniach, w dwóch warstwach i dwóch sensach: powszechnym i elitarnym, jawnym i ukrytym. Dla popularnego przekazu wykorzystywano tylko wierzchnią potoczną warstwę znaczeniową, która też miała mieć jakiś sens, ale nie miała powodować większych problemów i być łatwo przyswajalna. Dlatego odczytywana powierzchownie często wydaje się banalna i przegadana, pełni jednak rolę maski dla warstwy głębszej, w której, przez odszukanie rozlicznych paraleli, kontekstów i symboli, odnajdywano sens głębszy, szerszy i pełniejszy – choć często niepokojący. Także dzisiaj wnikliwa praca przekładowa, w niemal każdym zdaniu, w każdym słowie ewangelii, może ujawnić nowy pokład znaczeń i myśli, i w rezultacie odsłonić całkiem inny przekaz – nieraz zdumiewający i szokujący.

Koncepcja zatem dosłownego przekładu wynika z przekonania o **wyrafinowanym pisarstwie** autorów Nowego testamentu. Widać tam mistrzostwo, mistrzostwo we wcielaniu duchowego przekazu ze świata pozaziemskiego w zastane formy pisarskie świata hellenistycznego. Zwłaszcza w niektórych pismach Pawła i w Apokalipsie widać, jak ten duch oderwanie święty usilnie stara się znaleźć wyraz w formach – perfekcyjnego przecież – języka greckiego, niekiedy aż je rozsadzając; gdy lekceważy reguły zgodności odmianowej i składniowej, gramatyczny rodzaj słów. Nie

należy te chropowatości zasłaniać, lecz je pokazywać, gdyż ujawniają charakter i dążności tego ducha. Dlatego uważam, iż w ewangeliiach nie ma konstrukcji niewłaściwych, słów zbędnych, brakujących czy nieprecyzyjnych.

Przekład ma umożliwić naukową wnikliwość, a nie zachwycać gładkością stylu. Dla pięknoduchów językowych istnieje wiele publikacji popularnych. Wielokrotnie celowo hamuje on wartość czytania, by skłonić do głębszego wglądu. To archeologia, **wykopalisko** – nie ślizgawka. Celem tłumacza jest odkryć przed czytelnikiem surowiec ewangelii, wydostać ze słów ewangelii taką treść, jaką mogli odczytać wykształceni religijnie ludzie cywilizacji judaistycznej i hellenistycznej. Naczelnym hasłem przekładu jest: **Wszystko dla wierności**. Ma on być po prostu polską kalką tekstu greckiego. Jest to przekład poszczególnych słów greckich w kolejności oryginału, z zachowaniem oryginalnych form odmianowych i składniowych. W tym celu zastosowano też nową metodę tłumaczenia składni a.c.i. zachowującą oryginalne formy gramatyczne i oryginalną kolejność w jej składnikach. Przełożone są wszystkie słowa, dzięki czemu czytelnik może odnaleźć w tekście oryginału odpowiednik grecki nawet przez odliczenie od początku numerowanego wiersza; pomijany bywa niekiedy tylko gr. zaimek określony (rodzajnik) *ho, he, to* w sytuacjach, w których wydaje się nie wnosić do zrozumienia, a język polski go tam nie stosuje. Każdy odpowiednik polski (niekiedy wielowyrazowy) słowa greckiego jest oddzielony potrójną spacją. Przekład zachowuje różnice podobnych słów, jeżeli są usytuowane w jednym bloku kontekstowym. Dotyczy to zwłaszcza rzeczowników teologicznie nośnych, jak bóg, człowiek, ojciec, syn, pan, niebo, duch. Słowa których nie ma w tekście greckim, a zostały dodane w przekładzie dla ułatwienia zrozumienia, wyróżnione są *kursywą*. Podobny układ posiada Grecko - polski Nowy Testament w wydaniu interlinearnym z kodami gramatycznymi {1}, wydany przez Vocatio, który ukazał się we wrześniu 1993 r., a także hebrajsko-polski Stary Testament w wydaniu interlinearnym z kodami gramatycznymi, transkrypcją oraz indeksem rdzeni, również wydany przez Vocatio.

Wszystkie nośne doktrynalnie odpowiedniki polskie zaopatrzone są w **indeksy** liczbowe, odnoszące do greckich słów w ich formach podstawowych (słownikowych), podanych w załączonym słowniczku. Dzięki temu czytelnik może łatwo przejść od polskiego odpowiednika do oryginalnego słowa greckiego w takiej formie, w jakiej występuje ono w słownikach, i samodzielnie dokonać analizy znaczeniowej słowa, korzystając z wielkich słowników greki starożytnej w rodzaju Abramowiczówny, Liddel - Scott'a czy Bailly'ego. Zachowanie oryginalnego szyku wyrazów i oryginalnych form gramatycznych było możliwe dzięki dużemu podobieństwu składni polskiej do greckiej, co sprawia, iż taki dosłowny, czy nawet „niewolniczy”, przekład nadal jest czytelny i zachowuje sens. Razem daje to możliwość łatwego badania ewangelii w oryginale nawet przez osoby nie znające starożytnego języka greckiego.

Nowością przekładu jest – jak zostało powiedziane – przede wszystkim **słownictwo**. Zostało na nowo opracowane według największych słowników greki starożytnej, a następnie sprawdzone w greckiej konkordancji Nowego testamentu {2}. W rezultacie doznały wymiany nie tylko utarte słowa *Modlitwy pańskiej* (co nawet radykalnie uczyniono w jednym ze współczesnych wydań katolickich), ale cała ewangelia w wielu miejscach zmieniła się nie do poznania. Przyjęto zasadę, iż słowa, które są rozróżnione w oryginale, w przekładzie też powinny być rozróżnione, a także słowa, które w oryginale są wyraźnie pokrewne, również powinny być oddane pokrewnymi odpowiednikami. Wynikła stąd przekładowa reguła „jeden do jednego” ze zwrotem od słowa greckiego do polskiego, i to w zakresie wszystkich ewangelii. To znaczy, dany odpowiednik polski – często wielowyrazowy – powinien we wszystkich miejscach odpowiadać tylko jednemu wyrazowi greckiemu. Okazało się, że współczesny język polski jest na to dość bogaty; rzadko tylko musiano odwołać się do staropolszczyzny i n.p. na nowo wprowadzić liczbę mnogą rzeczownika *człowiek*, gdyż język grecki ją posiada (jak też wiele języków współczesnych; znamienne iż w Polsce dla tak szlachetnej osoby pozostało nam tylko *człowieczysko*), a także wprowadzić liczbę pojedynczą rzeczownika *ludzie* t.j. *ludz* (co też u poczytnego publicyście J.K-M). Reguła ta ze zwrotem przeciwnym też niemal jest spełniona, poza nielicznymi wyjątkami, jak w przypadku gr. *erchomai*, które znaczy zarówno ‘przyjść’ jak i ‘przyjechać’, ‘przypląć’ czy ‘przylecieć’ (‘przybyć’ to dla innego słowa - *heko*), lub w przypadku gęsto rozmieszczonych powtórzeń – wtedy wielowyrazowy odpowiednik bywa ograniczany do mniejszej ilości wyrazów, nie tracąc znamion identyfikacji. Zasada oddawania rozróżnień słów oryginału okazała się pożyteczna także dlatego, iż w wielu wypadkach skłoniła autora do sięgania do bardziej podstawowego, istotnego znaczenia – o ile funkcjonowało ono w świadomości epoki.

Znaczenia słów greckich przyjęto wyłącznie z powszechnie wówczas używanego dialektu *koine*, w którym też spisano ewangelie, i w którym powstała starożytna literatura patrologiczna. Dlatego czytelnik nie znajdzie tu późniejszych kościelnych znaczeń, jak: poganin, kuszenie, grzech, potępienie, piekło, chrzest, pokora, skrucha, krzyż, zbawienie, zmartwychwstanie, kościół, wieczność.

Przy doborze odpowiedników polskich obficie uwzględniano **etymologię** jeżeli jest w słowie greckim wyraźnie słyszalna, a jej wpływ na pojmowanie słowa i jego pochodnych jest w słownikach poświadczony. Tłumacz uważa bowiem, że żywa etymologia objaśnia słowo więcej niż obszernie komentarze. Przyjęto też zasadę, iż tłumaczone są wszystkie cząstki słowotwórcze, wśród nich specjalnie przyimki dynamizujące, kierunkujące i sytuujące: *pro-, dia-, ana-, kata-, pros-, en-, ek-, para-*, wręcz niezbędne dla oddania ducha chrystologii.

W tym surowcu ewangelii **przypisy stronicowe** ograniczone są głównie do objaśnień filologicznych i symbolicznych, rzadko zaś mają charakter komentarza teologicznego i moralnego. Autor nie ukrywa, że większość materiału egzegetycznego w przypisach zaczerpnął z publikacji katolickich. Nie stało się to przez sympatię (tę ma raczej dla ducha saducejskiego i mozaistycznego), lecz z powodu, iż opracowania katolickie charakteryzują się największą naukowością. Ciekawsze możliwości egzegetyczne, mało lub wcale nie uwzględniane w komentarzach, ukazywane są jako hipotezy, głównie w trybie pytań i wskazywania analogii. Natomiast autor na ogół nie komentuje szeroko powszech-

nie znanych sprzeczności i niedorzeczności ewangelicznych, które są dostatecznie ukazane w łatwo dostępnej literaturze, takich autorów jak F. Nietzsche, K. Deschner, U. Ranke Heinemann, V. Messori, Z. Kosidowski. Nie odnosi się też w tym miejscu do dogmatów, tradycji i innych nauk kościelnych. Tu zajmuje się chrystianizmem jako doktryną wyrażoną w kanonicznych ewangeliach.

Autor pragnie przestrzec przed łatwym odrzucaniem, pod wpływem nawalnej sugestywnej narracji ewangelicznej, **negatywnych opinii** o Jezusie, wyrażanych tam przez starozakonnych, uczonych i inne osoby. Jest bowiem całkiem możliwe, iż przy trzeźwej ocenie lepiej uzasadniona okaże się opinia nie zwolenników, lecz przeciwników Jezusa. Czyli że większa, szlachetniejsza i bardziej humanitarna prawda leży po stronie jego oponentów. Czytając bezstronnie Nowy testament trudno uwolnić się od przekonania, iż takie opinie jak Ateńczyków w Ac 17,18, osób stojących pod krzyżem w Mt 27,47, czy nawet demonów w Mt 8,29nn, mogą zawierać doskonalszą prawdę, niż proponuje w wielu wypadkach jawnie niemoralna, niesprawiedliwa, antyludzka i antycywilizacyjna „prawda” chrystusowa, por. Mt 6,26 9,13 20,11-16 Lc 6,27-30 12,49-53 14,26 15,11-32 16,1-9 Mc 11,13n. Co więcej, istnieje możliwość iż autorzy Nowego testamentu w ogóle nie przytaczali bezsensownych opinii strony przeciwnej. Dawałoby to ewangeliom całkiem nowe oświecenie: pokazywałoby je jako **zaplanowaną karę** i pułapkę (por. Mt 11,6 13,57 15,12 24,10 26,31 Jo 6,61 Rm 9,33 11,9 1C 1,23 2C 12,16 G 5,11 1P 2,8) mozaistów na ludzi ulegających antyczłowieczym „zwodniczym duchom” (1Tm 4,1, też 2Tm 3,13 2Th 2,10 Ap 2,20 i in.). Zauważmy bowiem, że w N.t. za ‘pułapkę’ *skandalon* uważany jest przede wszystkim sam chrystus (*skandalidzo*) n.p. Mt 11,6 13,57 26,31 Mc 6,3 Lc 7,23 Jo 6,61, następnie krzyż G 5,11 1C 1,23, a jednym z symboli krzyża jest właśnie pułapka (na myszy, zwierzęta). Pułapka ta była przeznaczona głównie na eksport, na gnębiące żydowskiego człowieka narody (tu ważne wyznaczenie Pawła do Koryntian w 2C 12,16: „Niech będzie zaś: ja nie obciążylem was, ale będąc ‘przewrotny, chytry’ *pan-ourgos* ‘podstępem, fałszem’ *dolos* was wzięłem”). Owa hipoteza chrześcijaństwa jako pułapki na narody, w odniesieniu do starożytnego Rzymu, Europy czy Polski od 2. poł. XVI wieku (kontreformacja, inkwizycja) potwierdziła się znakomicie. Z drugiej strony dla zepsutej części narodu izraelskiego, pograżenie jej w chrześcijaństwie dawało zastępcze życiowe siły dla zachowania resztek jego tożsamości i ocalenia jego bytu. Nie bez znaczenia zapewne było też, iż głębsze, genetyczne pojmowanie przez chrześcijańskich Żydów istoty chrystianizmu, w porównaniu do pogańskich przechrztów, wręcz bycie *au courant* jego ducha, dawało im pozycję przewodzącą w chrystianizowanych narodach. Tak do dziś narody ulegają chrześcijańskiej antynarodowej antyhumanistycznej zwierzęcej duchowości.

Powinno dać do myślenia, dlaczego główna wykształcona i świadoma, część żydostwa pozostała wierna Mojżeszowi? Przejście na nową wiarę znakomicie by im ułatwiło bieżące życie, a często wręcz je ocaliło (ograniczenia prawne dla mozaistów od chrześcijan, karne ekspedycje, pogromy, „holokaust”). Może żydowscy rabini lepiej znali istotę chrystianizmu i jego tragiczne skutki, niż my? Przecież to ich starożytni przodkowie, z elity intelektualnej Izraela, ten chrystianizm opracowali.

Należy też dobrze rozpoznać, **za co żydzi skazali** tak specyficznie, obco pomazanego Jezusa. Otóż ewangelie ukazują, iż powodem nie były szczegółowe spory doktrynalne, nawet dotyczące aspektów boga, chrystusa i syna człowieczego, nieprzestrzeżenie przez niego sabatu, czy jego krytyka sposobów wykonywania Prawa. Nie były powodem także jego nieetyczne i antycywilizacyjne nauki (których szczególnie nagromadzenie mamy w Lc 14,15-19,27), za które – jak Sokratesa za deprawację – w Grecji skazano by go na śmierć. Powodem do wyroku śmierci nie było też jego gorszące prowadzenie się: jądanie z grzesznikami, celnikami (synonimami złodziei) Mt 9,11 11,19 21,31, korzystanie z usług „luźnych” kobiet Lc 8,3, uniewinnienie cudzołożnicy Jo 8,3, spoufalanie się z nierządnicami Lc 7,39. Główną przyczyną wyroku śmierci była jego dążność do nadania rangi boskości („synostwa bożego”) sobie takiemu, jakim publicznie się okazywał – w tak niecznym sposobie życia i w przewrotnym nauczaniu Jo 10,33. Oznaczałoby to przypisanie i odniesienie tak negatywnych cech bogu – a w konsekwencji ubóstwienie zepsucia i zła. Te negatywne cechy w ówczesnym Izraelu kojarzono z ziemskim, uwikłanym w ciało i materię, określonym człowiekiem (choć ciało i materia tylko uwyrażnia stan ducha i duszy). Jezus otrzymywał od mozaistów w tym względzie przestrogi, jak w Jo 10,33. W końcu ośmielił się przyznać się do takiego zepsutego syna człowieka otwarcie Mt 26,64, co gorsza w takim stanie moralnym utożsamiał się z uznanym eschatycznym bezgrzesznym synem człowieka z Dn 7,13, a tym już wyraźnie sprofanował urzędową boskość. Dodatkowo wyrok śmierci na Jezusa zapadł wskutek otwartego utożsamienia się Jezusa, jako takiego syna człowieczego, z inną wielbioną postacią, z synem bożym, t.j. z mesjaszem Mt 26,63 Mc 14,62 Lc 22,69n Jo 19,7. Dla mozaistów bowiem deklaracja o byciu synem boga, wygłoszona przez takiego człowieka, jak Jezus – tak żyjącego, głoszącego takie nauki, obarczonego takimi grzechami – była aktem przypisania takich grzechów bogu, profanacją boskości, zuchwałym, bluźnierczym, uwłaczającym cześci Bogu. Tak jakby notoryczny przestępca i wyrotowiec, trzymany pod kontrolą więziennego społeczeństwa, domagał się najwyższego urzędu w państwie. I jeżeli nawet żydzi wydali go przez ‘zawiść, zazdrość’ *fhonos* Mt 27,18 Mc 15,10, była to znana w starożytności „zazdrość, zawiść bogów” {6}, u nich: boga mozaizmu, często przedstawianego jako „bóg zazdrosny”. Także Jc 4,5 potwierdza, iż bóg „zawistnie” *pros fthonon* pożąda ducha, którego osiedlił w nas”. I zapewne właśnie przez zazdrość bóg go „opuścił” Mt 27,46, „własnego syna nie ‘oszczędził’ *feidomai*, ale go ‘wydał, przekazał’ *paradidomi* go” Rm 8,32. W ten sposób mozaistami, wydając Jezusa na śmierć, mogli być wykonawcami woli Mojżeszowego człowieczego boga.

Przykładem problemów w teologicznych założeniach Nowego testamentu są przede wszystkim jego **główne postacie**: boga ojca, córki ojca, człowieka i syna człowieczego, oraz ich wzajemne stosunki. Stosunki **rodzinne w Trójcy**, z punktu widzenia ziemskiej cywilizacji, są niezwykle, dziwne i frapujące. Zwłaszcza boga ojca do jego po-

mazanego syna, które są nader oschłe, surowe i bezwzględne. Przypominają stosunek pana do poddanego, właściciela do niewolnika. Jezus zapewne zapowiedział odbicie na ziemskich rodzinach swoich stosunków rodzinnych w Trójcy, gdy mówił, że będą „wrogowie człowieka domownicy jego” Mt 10,34-36. Jeżeli więc się dziwimy, jak bóg ojciec mógł nie wyratować swojego syna Mc 14,36 Lc 22,42, opuścić go Mt 27,46 Rm 8,32; jeżeli nie pojmujemy, jak Jezus mógł zwracać się do swej matki „kobieta” Jo 2,4 19,26 (tym bardziej, że kobieta w N.t. bywa „alegorią moralnego zepsucia” 1C 7,1 1Tm 2,14 Ap 2,20 14,4 17,3-18); jeżeli nie wiemy skąd ‘twardość, surowość’ *skleros* Jezusa wobec jego boga ojca Jo 6,60, z powodu której wielu jego uczniów odeszło Jo 6,66; jeżeli nie wiemy skąd zła moralna jakość wielu nauk i czynów Jezusa; jeżeli niejasna jest w życiu Jezusa rola jego matki, jakby „starego Izraela w stanie braku”, która zdanem Jezusa domagała się jego krwi Jo 2,3n, przez cud śmierci na krzyżu, por. {314} s.357, która go chciała pochwytać jako opętanego Mc 3,21; jeżeli „duch święty, matka nasza” Ew Hebr 3 G 4,26 Hb 12,22n, który „od ojca pochodzi”, w swym pomazaniu nadawał cechy, które uczciwie musimy uznać za nieludzkie antymoralne i antycywilizacyjne? A także, spoglądając na dawniejszą historię Izraela, skoro naród ten stale lękał się tego boga Jahweh osiedlonego na oderwanym „wolnym” Syjonie i zamkniętego w świętej Trójcy; widział go jako dzikiego lwa a nie człowieka Ge 49,9 Lv 24,8n Is 5,29 29,1 31,4 38,13-15 49,19 Os 5,14 11,10 13,7 Am 3,8 (jak lew jest diabeł w 1P 5,8). Jeżeli więc to wszystko w chrześcijańskiej nauce was zdumiewa i szokuje, to pierwszą odpowiedzią jest zła zepsuta jakość uwiecznionego w jego Trójcy boga ojca. Ale jest też głębsza odpowiedź: że ten bóg nie zawsze był źle sterminowany, skurczony, niemoralny dziki zwierzęcy; że z początku był bogiem człowieczym (do Ge 2,25), póki nie wchłonął wpływy węża, a w nim zbuntowanych zwierząt pola Ge 3,1, t.j. – jak sugeruje mistyczny komentarz do Tory Zohar – UFOOras Reptilian (TV), z którymi ponoć urzędowo biblijne U.S.A. zawarły sojusz (internet)... Nadzieja ludzkości w tym, że nadal istnieje w bogu ojcu ta pierwotna warstwa, plan człowieczego organizmu, tylko przykryty zwierzęcym futrem. I w tym, że ten nowy jednorodzony syn człowieka, odrzuciwszy zniewolony przez UFOaniółów i zepsuty Syjon, będzie w stanie całą swoją człowieczą pełnią na nowo uaktywnić, wzbudzić ludzkiego ojca.

W popularnej teologii nie wszystko jest wyjaśniane, bo właśnie w sferze boskości, tym *pros ton theon* z Jo 1,1 chrystianizm dokonał najgorszych manipulacji. Paweł w 1C 8,5n przyznaje, iż chrześcijański **bóg ojciec** został arbitralnie wybrany spośród innych rzeczywistych bogów: „jeśli właśnie są nazywani bogami czy to w niebie, czy to na ziemi, jak właśnie są bogowie liczni i panowie liczni, ale nam jeden bóg, ten ojciec, z którego wszystko i my do niego”. Prolog Ewangelii Jana wyraźnie ukazuje dwóch bogów: rodzajnikowego określonego boga *ho theos*, oraz bezrodzajnikowego *theos*, z zakotwiczoną w nim jakąś obcą parą „logosa w arche”, od obcego przedstworzeniowego boga ‘wszystkodzierzcy’ *patokratora*, która wbiła się ‘istotnie do’ *pros* do boga stwórcy człowieka. Pierwszego uznaje się za Boga Stwórcę ze Starego testamentu; teologowie natomiast mają problem z wtórym bogiem bezrodzajnikowym, por. {140} s.114. Także już w księdze Genesis występują dwaj bogowie: bóg stwórczyni Elohim i bóg wykonawca „czyniący” Jahweh. Elohim jest bogiem twórczego rozwoju, ewolucji; natomiast Jahweh bogiem (pośpiesznego, pomazańczego od obcorodzajowych UFOonautów), zwijania, rewolucji. W owych pierwszych rozdziałach Biblii widzimy rozróżnienie, iż wszystko stworzył bóg Elohim (Ge 1,1-2,3), natomiast ulepienie ziemskiego człowieka, wraz z dopuszczeniem do jego kuszenia i upadku, były dziełem boga Jahweh Elohima (Ge 2,4-3,24), dzieje zaś późniejsze były dziełem samego Jahweha, już osiedlonego na odstępczej „wolnej” od Człowieka części Syjonu.

Możemy – uwzględniając sytuację Izraela krajach przesiedlenia, i podobnie na przełomie er – do pewnego stopnia zrozumieć, że odrzucił boga człowieczego (bo z człowieka w sobie zatracił), a przyjął na swojego boga rewolucyjnego Jahweha hybrydowego, łajdackiej triady babilońskiej, i że na takim bogu zbudował chrystianizm, za którym poszła zepsuta część narodu. Natomiast nie możemy pojąć, jak pomyślnie rozwijające się narody mogły przyjąć tak jawnie wroga, rujnującą i zabójczą dla człowieka, narodu i świata religię. W odróżnieniu od pełnego siódmkowego boga mozaizmu, ten drugi jakiś bóg, stał się zaledwie trójkowym bogiem chrystianizmu. Są też inne napomknienia o różnicach w sferze boskości: słownik {7} przy haśle *theos* II zaznacza, iż „niektóre miejsca mogą być odniesione do Boga Ojca lub do Boga bez wyróżnienia osoby”, a {101} wstawia niekiedy myślnik w „bóg-ojciec” – jakby „ojciec”, bóg-odtwórca, był wydzielony z rdzennego boga stwórcy. Dla antropologii teologicznej (warto zająć się tym tematem) jest znamienne, że „przedstawianie Boga Ojca mającego cechy ludzkie nie występuje już w sztuce nowoczesnej” {99-III} s.53. Prawdopodobnie uważa się, zgodnie z chrześcijańską dychotomią: bóg – człowiek i: niebo – świat, iż rewolucyjny zapłodniciel bóg ojciec nie jest ewolucyjnym bogiem człowieka, więc nie jest człowieczy, nie jest tym bogiem stale w nim rezydującym, budującym, wzrostowym. Człowiek więc ma innego odrębnego boga, niż bóg świętych; a ten zapłodniciel, aktywowany później i opuszczający człowieka wcześniej – jest tylko czasowym wrętem, wrzutką, która dostała się do człowieka przez niechlujstwo i przez nieuwagę. Tym bogiem człowieczym zapewne jest Bóg Stwórczyni świata i człowieka. Od początku różne były tych dwóch biblijnych bogów: skala, wymiar, stopień złożoności, morfologia, stan posiadania, miejsca obecności i zakres władzy. Bóg Stwórczyni, czy to sam, czy też jako część rdzenna boga ojca, pozostał wielkowymiarowy, pełny, ogólny, panujący w całym swoim stworzeniu: w materii, świecie, człowieku, szatanie i diable, w Słońcu, Księżycu, w 7-miu sferach planetarnych (żydowska Menora). Bliski jest pierwotnemu siódmkowemu bogowi judaizmu, bogowi Joba, Ezechiela i Daniela. Jest on też „bogiem tego świata” i ziemskiego człowieka. Lecz jako taki musi być obcy względem cząstkowego boga ojca, „który jest [tylko] w niebie”, ale nie jest niebem; boga niezasłużonej łaski i ślepej miłości, pomijającej człowieka. Boga ojca którego dziedziną, toposem są brudy odpady omieciny (1C 4,13), resztki sedymentacji i konsolidacji Boga Stwórczyni. Bogu Stwórczyni właściwy jest harmonijny wzrost, rozwój ewolucyjny, bez załamka i członu zwrotnego. Wbrew niemu stał się inny, z elementów przedstworzeniowych (Jo 17,24 E 1,4), z *arrabon*, bóg anarchistyczny rewolucyjny szczególny cząstkowy płciowy „bóg wszystko-

trzymający” *panto-krator* (gdyż „trzymał, miał” wszystkie końcowe rezultaty, t.j. szczątki odrzucone przy stwarzaniu tamtego), zwany „wszechmogącym” i „wszechwładnym”, mający „plan ukryty w bogu stwórcy” E 3,9. Podobny jest schemat wyłaniania świeckiej władzy, i tego wokół niej, ze społecznych odpadów, przez pomazanie od dzikich tajnych służb. Jak jego naśladowca Dawid, drugi fakultatywny chrystus, zaczął przygarniać sobie odpadłe przestępcze grzeszne łajdackie towarzyszo. Ta różnica między bogami widoczna jest w architekturach świątyń obu wyznań: świątynia jerozolimska (por. Hb 9,1-5) reprezentowała całą pełnię stworzenia, miała dziedziniec świata pogan, zasłonę, komory odpowiadające sferom kosmicznym (Filon), w których stale oddawano cześć, a z których najbardziej istotna, „najświętsza” część wyrażająca „święte świętych”, przez cały rok była pozostawiona bez stałego kultu. W chrystianizmie natomiast właśnie „święte świętych” jedynie jest przedmiotem wielbienia, z arką-vulwą jako centrum duchowym, w rozlicznych symbolach, jako łono, tłocznia, jarzmo, krzyż, gołębicą, drzewo życia, Syjon, Maria, laska, gwiazda, łódź z kapitanem bogiem ojcem, tron chwały, tron Salomona i in. {137}. Nie jest więc to duchowość pierwszych rzeczy, ani ostatnich, chociaż i te usiłuje przejąć baranek w Apokalipsie (Ap 21,6 22,13); przy końcu eonu umęczony Bóg Stwórca może się jej wyrzec, rozkruszyć i spożyć. Jak już płonęła planeta Venus.

Kolejną tajemniczą i teologicznie kontrowersyjną postacią chrystianizmu, oprócz boga ojca, jest **określony syn określonego człowieka**, tłumaczony też, zamiast przydawki dopełniaczowej, przymiotnikiem: „człowieczy” (choć na przymiotnik „człowieczy” N.t. używa innego słowa gr.: *anthropinos*). Zasadniczo nie jest on chrystusem, gdyż pomazany Jezus mówi o nim zawsze w trzeciej osobie. Ta czołowa postać ewangelii jest w komentarzach albo przemilczana, jakby był antychrystem, albo banalizowana i utożsamiana ze „zwykłymi ludźmi” – ciekawe, że podobnie nie jest teologicznie omawiany sam Jezus, chociaż są napomknienia, że miał on swoją własną boską historię, n.p. Ac 2,29-36. Jezulogia, „nie akceptująca realnie, że Jezus jest chrystusem” {101} – chociaż przekonanie, iż Jezus nie jest chrystusem była żywa w pierwotnych kościołach por. Ac 9,20 17,3 18,5.28 utworzonych w okresie przedkłęskowym – otóż także jezulogia samego Jezusa sprowadza do antychrysta 1Jo 2,22. Z tego powodu zajmiemy się synem człowieczym nieco szerzej. Już w czasach nowotestamentalnych był postacią enigmatyczną i tajemniczą. Także tej postaci Jezus jasno nie zidentyfikował, i choć jakoś odnosił ją do siebie, nigdy wprost nie powiedział: Ja jestem Synem Człowieka (choć przyznał że jest chrystusem). Możliwe, że „syn człowieka” był pierwotnym naturalnym uposażeniem duchowym Jezusa z Nazaretu, z człowieczą duchowością, samym Jezusem bez chrystusa; dopiero po chrzcie Jana nałożył się na niego obcy, nieczłowieczy duch innego rodzaju genetycznego, ubrany w organizm jakiegoś nieziemskiego stwora – zbuntowanych hybryd, z odstępczej części Syjonu. Ten obcy duch leżał na nim jak druga, kontrnakrętka, i ona go trzymała. Jest ogromnie ważny – właśnie jako syn człowieczy Jezus dokonywał wielkich cudów Mt 9,6 Jo 6,27 9,35 (pomniejsze cudy z innego ducha dokonywali też apostołowie); do niego należy wymiar sprawiedliwości Lc 18,8 Jo 5,27, tylko do niego należy pełnowymiarowy tranzyt, wniebowstąpienie Jo 3,13 (chrześcijanie mają tylko tranzyt na niższą odszczepioną półkę). W Biblii hebrajskiej „syn człowieka” występuje w dwóch imionach: jako *bar enasz* BR-ANSz (Dn 7,13) i jako *ben adam* BN-ADM (Ps 8,5 Jb 25,6 Is 51,12 56,2-równocześnie jako *enosz*, Nu 23,19 Jr 49,18 51,43-równocześnie jako *isz* AISz ‘mąż’ Ez 2,1nn). Apokryfy jako syna człowieka uważają Abła ({136} s.95.157, Enosza s.220, bądź Jana Chrzciciela {127-I} s.242.244. Nadmienmy, że hebrajskie przekłady N.t. w miejsce greckiego ‘określonego syna określonego człowieka’ dają właśnie *ben (h)adam*. Naturalnie, jego symbolika jest pochodną symboliki jego ojca, t.j. określonego ziemskiego człowieka, za którego uważano księżyc {50}, byłby więc ‘światłem Księżyca’ *men*, i tak dla okresu ewangelicznego identyfikuje go Niemojewski {105} s.79 i szkoła astralistyczna. To właśnie zdają się sugerować Mt 8,20 12,8. W późniejszym – jak się wydawało zwyczajnym – okresie identyfikowano go ze słońcem, światłem słonecznym. Fragmentarycznie pokazano to w Ew. Jana Jo 12,34-36.46, gdzie pierwotny syn człowieka „światło” Słońca przychodzi do świata i do ludu, czyli rozświetla Księżyc. W chrystianizmie zaś ten zanurzony w grzechu swego narodu i w jego dziką duchowość, upadły **syn człowieka**, był aspirowany do nieba i do boskości na innej zasadzie – jako przybrany (pomazany) syn boży zrodzony z ducha dzikich hybryd matki-Syjonu, jako zwierzęcy chrystus-baranek Mt 16,13-20 26,64 Mc 8,38 Lc 22,69 Ac 7,56. Jego ludzki oryginał przez żydów był uważany za bezecny i diabelski Lc 6,22 Jo 3,14 Ac 7,56-58 Mt 5,11, więc niegodny rangi ich mesjasza, t.j. otrzymania duchowego ciągu w górę i zwrotu ku bogu. W N.t. stawiany był w jednym rzędzie z Pawłowym izraelskim „starym” (czyli w ówczesnym stanie upadku) człowiekiem, z „pierwszym”, „zewnątrznym”, „duszowym” człowiekiem, m.in. Rm 6,6 1C 2,14 1C 15,47 2C 4,16 E 4,22 Cl 3,9. Natomiast dla mozaistów był przeciwieństwem tego z Dn 7 (więcej o postaci syna człowieczego w literaturze międzytestamentalnej, niestety w polskim języku w większości niedostępnej). Do tego tytułu określonego syna określonego człowieka Jezus się przyznawał – choć oględnie, skrycie i z dystansem, mówiąc o nim zawsze w trzeciej osobie (on), jakby mówił o kimś innym czy głębszym. Co jest jakoś zrozumiałe, skoro tę swoją własną pierwotną duchowość zdominował nowo nadany gołębiokształtnym duchem świętym.

Określony syn określonego człowieka, pierwotnie osoba ludzka, jest określeniem organicznym i płciowym, podobnie jak jego ziemski ojciec. Natomiast przez seksualny liberalizm zstępuje do typu łajdackiego zwierzęcego „Syna Dawida”. Wybrany został przez chrześcijan na przewodnią postać grzesznej upadłej części narodu, jako typ ówczesnego Izraela Mt 9,27. A także jako typ biblijnego Dawida, drugiego warunkowego! fakultatywnego chrystusa (względem Saula), który nie umiał sobie poradzić z „zuchwałością i złością swego serca” (1S 17,28), ze zwierzęcą (1S 16,11) dzikością i wybujałym erotyzmem (2S 11,4); także w jego deklasacji społecznej (1S 22,2). Gdyż taką stała się większa część Izraela, i takiego, dzikiego i zwierzęcego, ta „seкта” oczekiwała chrystusa. Dobrym wyjaśnieniem motywacji chrześcijan dla takiego wyboru będzie tu wiersz Cz. Miłosza: „*Nie, Radża, ja muszę zacząć od tego czym jestem.*”

Jestem te monstra, co nawiedzają mnie w snach i objawiają ukrytą moją istotę. ... Grecja musiała przegrać, jej czysta świadomość miała tylko zaostriżyć naszą udękę. Nam był potrzebny Bóg kochający nas w słabości naszej”.

Konkretna identyfikacja **syna człowieka** – i ta w ewangeljach, i ta w dawniejszym Izraelu, i ta mitologiczna w starożytnych kultach – jest utrudniona. Przede wszystkim należy wziąć po uwagę, że w języku Biblii syn zasadniczo oznacza obfitą reprezentację, bycie w duchu, oraz konkretyzację i aktualizację w ludzkim organizmie. Ponadto „syn” zawiera pierwiastek zrodzeniowy, choć niekoniecznie genetyczny. Według tradycji żydowskiej z Dn 7,13 ‘syn człowieka’ to *bar enasz* (nie *bar adam*). Lecz brakuje wątków łączących Danielowego syna człowieka, tego niebiańskiego, z nowotestamentalnym określonym synem człowieczym, tym cielesnym ziemskim. Jeżeli ojcem syna człowieka, „człowiekiem” jest Adam, to do którego jego syna odnosi się tytuł? Za prawdziwego syna Adama i Ewy uważano **Seta**, pełnego światła; tak też podaje kapłański rodowód Łukasza w Lc 3,38, a „późna żydowska tradycja czyni z niego Mesjasza” {193} s.103. Set „był zwany Chrystusem i pełnił rolę zbawcy... nabrał cech gnostyckiego zbawcy... traktowany był jak zbawca” {101} t.18 sz.68. Można poczynić dalsze identyfikacje syna człowieka przez kilka charakterystycznych czynności i stanów. W szczególności przez symbolikę błyskawicy, światła, przyniesienia światła i symbolikę węża. Otóż, syn człowieka przyszedł do świata jako *dzienne światło* Jo 8,12 9,5 12,46 Ac 9,3, jest synem światła Jo 9,5 12,35n 1Th 5,5, widzi światło dnia Jo 11,8n. Jego odzienie stało się białe jak światło i wy-błyskujące Mt 17,2 Lc 2,32 Jo 8,12. Jezus także głosi światło Ac 26,23, przynosi ogień Lc 12,49 Mt 3,11, towarzyszą mu błyskawice Mt 24,27 28,3 Lc 11,36 17,34; jego uczniowie są ‘dający światło’ *foster* Ph 2,15. Syn człowieka jest też wężem w Jo 3,13n, i prawdopodobnie w sposób zakamuflowany w Mt 10,16, gdzie „wąż” i „gołębicą” zdają się być składnikami jego dwojakiej duchowości, które też mają znaleźć odbicie w postępowaniu uczniów. Można więc wyróżnić w postaci syna człowieka istotne komponenty: wężowość, upadek z nieba, degradację, przyniesienie na ziemię światła/ognia/błyskawicy, zabicie, zstąpienie do hadesu/szeolu. Natomiast dalsze, wstępujące etapy: jego zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, są fakultatywne; musiałyby pochodzić od, słabo w N.t. zarysowanego, drugiego (według Ac 2,33) etapu pomazańczego – może od kobiet przy grobie? Według żydów, dla tak scharakteryzowanej postaci, jak Jezus w ewangeljach, wniebowstąpienie było niedopuszczalne.

Odwwołanie się do ówczesnych mitologii, także do ich części astronomicznej, jak też do religii żydowskich ma uzasadnienie, n.p. {337} s.75.84-88; gdyż powszechny był synkretyzm religijny. Otóż mitologia starożytna zna bogów i synów bożych **przynoszących światło** czy ogień na ziemię; dostrzega się tu „starowschodnie paralele mezopotamskie, kananejskie i greckie” {337} s.84. Wskazuje się na grecki mit o upadku i śmierci **Faetona Faethon**, syna Heliosa i Eos {56} {94}, „ulubieńca [rozpustnej] bogini Isztar-Afrodyty... składanego następnie w ofierze” {193} s.59 (por. zepsute środowisko Jezusa i jego ukrzyżowanie). „Historia upadłego anioła (nawiązująca do buntu aniołów – Dn 10,13.21 Ap 12,7 HenEt 40,1) jest paralelna do.. mitu gr. o Faetonie, oraz do ich przemiany w bóstwa chtoniczne {101} t.11 sz.105. Faetona odnoszono do słońca i dnia, jego nazwa znaczy to samo, co Helel – ‘świecający’, gwiazda Venus {337} s.84n. Zwraca się też uwagę na wcześniejszy podobny mit o Athtarze, również planecie Venus. „Helel jako bóstwo astralne jest tożsamy z Illilem” z triady bóstw pierwotnych s.83n (por. Trójcę). W N.t. imiennie ‘niosącym światło’ jest *fos-foros* (od *fero* ‘nieść’) ‘jutrzienka, gwiazda poranna, planeta Venus’ 2P 1,19 w sercach chrześcijan; obraz może być „aluzją do Lc 24,17 o wzejściu gwiazdy z Jakuba,... Mesjasza” {328} s.257. Planetę Venus poranną Apokalipsa Jana nazywa też ‘gwiazdą (jaśnistą) przedranną’ *ho aster (ho lampros) ho proinos* Ap 2,28 22,16, która też oznacza chrystusa. Synonimem tej nazwy jest *heos-foros* (*heos* ‘świt, jutrzienka, brzask, poranek, światło dzienne’, Gwiazda Poranna, Lucifer 1S 30,17 Jb 3,9 11,17 39,12 41,10 Ps 110,3 Is 14,12, N.t. (-), który w Is 14,12 jako *Helel ben Szachar* jest królem babilońskim. Podobny los co Helela spotkał **Tammuza**, Niosącymi światło (ogień) był też **Prometeusz** i Isztar. „Lucyfer porównywany był z gwiazdą poranną lub Prometeuszem” {101} t.11 sz.107. Otóż prometeizm „jest substytutem religii, opartym na wierze w szlachetność natury ludzkiej i jej potencjał; ludzie własnym wysiłkiem mogą eliminować zło”, także przez „piękno pracy”, a nie przez sam „bunt, walkę i czyny wyjątkowe”; „męka na krzyżu nie zdołała wypłenić zła”. Niekiedy „zaciera się granica między prometejskim buntownikiem i szatanem” {101} t.16 sz.475n. Na szczególną uwagę zasługuje też postać **Lucyfera**. Uważano go „za pierworodnego syna bożego” {77} s.159, „dobroczyncę ludzkości, objawiającego prawdziwe światło”. „Po upadku Lucyfer stał się grzeszny... w chwili upadku została całkowicie przemieniona natura Lucyfera, który utracił swoje dobro, stał się zły” przez „pożądanie rzeczy niezgodnych z jego naturą”. Tak właśnie „diabeł został stworzony jako dobry, zaś zły stał się z własnej(?) woli” (raczej z woli skażonego środowiska ludzkiego). „Lucyfer jest imieniem diabła, synonimem szatana” {101} t.11 sz.105n.111. *Fosforos aster* ‘niosąca światło gwiazda’ była też epitetem **Dionizosa**, a jako *stella matutina* symbolizowała Chrystusa. Jednak Lucyfer symbolizuje jedną z dwóch sił istniejących w świecie (symbolem drugiej jest Chrystus [z obco inspirowanym zwrotem w górę]). „Tygrysa identyfikowanego z Lucyferem przeciwstawiano Chrystusowi-Barankowi jako równorzędną siłę”, „równoległą moc utożsamioną z Apollonem-Chrystusem” (tu spostrzeżenie T. Zielińskiego o rywalizacji ewolucyjnego Apollona-Chrystusa i rewolucyjnego Hermesa-Chrystusa). Jako upadły duch-anioł przeciwstawił się w diabła (tamże). Ojcowie Kościoła przenieśli imię Lucyfer na szatana w nawiązaniu do Lc 10,18, lecz „służy też jako określenie Chrystusa, n.p. Ap 22,16” (tamże). „W N.t. Lucyfer utożsamiony jest z szatanem (Lc 10,18 2C 11,14), a w Targumie z **Samaelem**” {193} s.60. „Tytuł szatan pozwala zidentyfikować go zarówno z Helelem (Lucyferem), jak i z wężem” s.88.86. Zatem także od tych postaci mamy potwierdzenie szatańsko-diabelskiej natury samego Jezusa, t.j. jako syna człowieczego... Wszystkie te postacie różniły się od chrześcijańskiego chrystusa brakiem wtórnego obcorodzajowego pomazania, dla determinacji do etapu wstępującego na powrót do nieba. Którą kwestię zostawiali otwartą – do suwerennej decyzji samego Stwórcy.

Dlaczego zamiast czulej opieki nad swoim synem człowieczym, „Ojciec odsłania swoje łono, zaś łonem jego jest duch święty” s.150. Oddaje go na wychowanie „najsurowszemu zwierzęciu, **kobiecie**”, która z natury tępi wszystkie ponadcielesne wymiary – szlachetność, człowieczeństwo, światowość. Zwłaszcza kobiety izraelskie potrafią być okrutne: „Córka mojego ludu jest okrutna, jak strusia na pustyni” Tr 4,3. „Surowo wychowuje swe młode, jakby nie były jego”. „Co chcesz [wina-krwi] ode mnie, kobieto, jeszcze nie przyszła godzina [krzyżowej śmierci] moja”. Nie przypominają one zwykłych ludzkich stosunków rodzinnych, gdzie jej członkowie darzą się ‘czułą opieką, szacunkiem, dobroczynnością’ łac. *caritas*. Czyżby ten oderwany od ziemi ojciec tak się zdemoralizował, że się lęka, iż syn człowieczy nie stanie się synem jego miłości, i w ziemskich warunkach przekształci się w syna człowieka, szlachetniejszego od jego hybryd i od byczka z apokaliptycznego tetramorfu Ap 4,6n? Czyżby tak się zachwycił, tak się uzależnił od nowego zabawowego rozrywkowego trybu życia od „wolnego” Syjonu? Jak „Cysorz”?

Może wskutek takiej tresury od Syjonu syn człowieka, który stał się pomazańcem bożym, zwykle okazuje się **nader spolegliwy** zarówno wobec boga ojca, jak i tolerancyjny wobec zła, diabła Mt 5,39.44, grzesznych kobiet. Jest jak obłaskawiony koń Mt 5,41, który przeszedł tresurę, jak milczący baranek Ac 8,32-35. Ciekawe, że podobną uległość wobec zła ukazywał Izrael w prześladowaniach i Zagładzie – czy tak został uformowany przez wielowiekowe podskórne obcowanie z tym syjonowym bogiem ojcem? Spolegliwość ewangelicznego syna człowieka graniczy z konformizmem i liberalizmem. Jaki więc był ten bóg ojciec, skoro jego syn – który przecież „zawsze czynił, co się ojcu podoba” Jo 8,29 – uwalniał od potępienia kobiety grzeszne, obiecał grzesznikowi wyróżnienie ponad posłusznego Lc 15,30, zbójcy raj Lc 23,43, grzesznikom przyjście do nich (nie do sprawiedliwych!) i zbawienie Mt 9,13 1Tm 1,15. Ten syn boży nie był pozbawiony odruchów samoobronnych, bo jednocześnie ostro przeciwstawiał się nawet drobnym wypaczeniom mozaistów i królowi Herodowi – ale to z racji, iż „krzew winny (faryzeuszy i uczonych w Piśmie) zasadzono poza ojcem” {128} s.215. Ciekawe, że ta spolegliwość bogu ojcu, aż do śmierci krzyżowej, wymuszana od niego przez ducha świętego, narzucona była akurat jego synowi i apostołom 1C 4,9, ale też „grzesznikom, z których Paweł był pierwszym” 1Tm 1,15. Pod taką wrogą presją ducha świętego, człowieczeństwo syna człowieka w Izraelu nie miało szans się ostać i być zaaprobowane przez ojca, który się stawał jeszcze bardziej skłonny do grzechu – jak lud Izraela Ex 32,22. Wątpliwa moralność boga ojca ukazana została w wielu wypowiedziach, m.in. o usprawiedliwianiu przez niego grzesznika Rm 4,5, o radowaniu się bardziej z nawróconego grzesznika niż sprawiedliwego Lc 15,7 18,13 Rm 4,5, o posłaniu syna tylko dla zbawienia grzeszników Mt 9,13 Mc 2,17. Wyraźniej charakter tego ojca ukazują apokryfy. W {128} Jezus mówi: „Biada wam, gdyż zostanieie schwytni, lub myślicie może o ojcu, że jest przyjacielem ludzi” s.120 „Błogosławieni, którzy prześladowują siebie w swych sercach. Oni są tymi, którzy poznali Ojca w prawdzie” s.220. „Bóg jest ludożercą [gr. *anthropo-fagos*], dlatego zabija się mu człowieka na ofiarę” s.251.

Wszystko to ewangeliczny syn człowieka, przez to, że stał się pomazańcem, łyka jak normalkę. Na punkcie takiego ojca staje się zafiksowany spoczywającym na nim inno-rodzajowym pomazaniem, zakrecony drugą nakrętką hybrydowego ducha świętego. Dlatego ewangeliczny syn człowieka jako chrystus nie miał szans przywrócić bogu ojcu jego pierwotny stan szlachetności i człowieczeństwa; dlatego też został odrzucony przez ojca. Mógł to zrobić tylko syn człowieka, który zwałczył w sobie pomazanie od nieludzkich hybryd ducha świętego. Czyli chrześcijański antychryst.

Ciekawa też jest **astronomiczna symbolika** ojca syna człowieka, t.j. samego **człowieka**. Jest jakoś powiązana z ‘globem Słońca’ *Heliosem*, m.in. „w Słońcu namiot założył” Ps 19,5; „Jahweh Elohim jest Słońcem i tarczą” Ps 84,12. W Ac 13,10 kłamliwy prorok i mag, „tego imię Bar-Jezus(a)”, t.j. ‘syn Jezusa’ (Jezus – syn człowieka Ac 7,55n), jest uważany za „syna diabła”. Gdyż z nałożoną na niego ręką Pańską, przestaje widzieć Słońce, źródło swej mocy (jakby ojca; ogarnia go ślepotą, mrok i ciemność, które są Księżyca {50} s.180). W Ps 104,22n mamy: „gdy Słońce wszędzie, (zwierzęta leśne) znikają i kładą się w swych legowiskach. Człowiek wychodzi do pracy swojej, do pracy swojej aż do wieczora”. W Ewangelii Mateusza Mt 5,45 Jezus mówi: „Żeby staliście się synowie ojca waszego, tego w niebiosach, że Słońce jego [on] ‘wznosi’ *ana-tello* na ‘złościwych’ *poneros* i dobrych... W Mt 13,43: Odprawi syn człowieka aniołów jego i zbiorą z królestwa jego wszystkie pułapki i czyniących zaprzeczenie Prawa [t.j. synów złościwego 13,38]. I rzuca ich do pieca ognia. Wtedy sprawiedliwi ‘wy-jasnieją’ *ek-lampo* tak jak Słońce w królestwie ojca ich”. W Ewangelii Tomasza 38,4 : Pucz nas o ‘właściwym miejscu’ *topos*, w którym ty jesteś. Rzekł im: Istnieje światło w człowieku światła, i on [człowiek] oświeca świat cały. Gdy nie oświeca, jest ciemność” {128} s.212. Też Lc 10,22 Jo 1,14 5,17.21.26 10,32.38 Ap 1,16. Wbrew temu w N.t. zarysowana jest niezgoda, a nawet nienawiść między pomazanym synem człowieka a człowiekiem. Wyjaśnieniem może być, że pomazany obcym duchem syn człowieka często sprzeciwia się człowiekowi, nie wykonuje jego posłannictwa: jako „nieprzyjacielowi-człowiekowi” Mt 13,28.39 t.j. diabłu, jako Mojżeszowi, jako ojcu i władcy domowników Mt 10,36. Uważano, że synowie sądzą ojców Mt 12,27. Syn człowieka w fazie pierwotnej jest niebiańską postacią eschatologiczną wedł. Dn 7,13n. Szersze rozwinięcie tej postaci w „Polowanie na syna człowieczego”.

W **przypisach końcowych** (oznaczonych Pk) podano, w tłumaczeniu ze źródeł greckich i łacińskich, ciekawsze paralele z ewangelii apokryficznych. Zacerpnięto je z drugiego aparatu przypisów “Synopse der drei ersten Evangelien” A. Huck 1981 oraz z polskich przekładów apokryfów M. Starowieyskiego i W. Myszora. Pozycje literatury w nawiasach { } odnoszą do spisu literatury zamieszczonego w końcowej części książki. Co do stosowania wielkich liter – aby uniknąć w tym miejscu roztrząsań typu: który bóg jest większy, który duch jest boży, czy który chrystus jest człowieczy, postacie te piszę z małych liter.

Prawdopodobnie każdy komentator tekstu symbolicznego ma przed sobą zadanie wyboru **przewodniej zasady** identyfikacji, kojarzenia symboli, osób, zdarzeń i rzeczy. Bez takiej zasady poszczególne elementy nie ułożą się w uporządkowaną logiczną całość, a egzegeza nie wykaże realnego sensu. Autor wybrał – zgodnie z powszechnym w starożytności przekonaniem o odpowiedniości makrokosmosu (wszechświata) i mikrokosmosu (człowieka) – dwie takie porządkujące zasady: astronomiczną i anatomiczno-fizjologiczną; ich odzwierciedleniem jest zasada świątyni.

Zasada **astronomiczna** (astralistyczna), bazuje na typologii ciał niebieskich – astralnej, solarnej, lunarnej, eterycznej i atmosferycznej bóstw, bardzo starej metodzie opisywania boskiej rzeczywistości, obecnie mniej rozpowszechnionej, ale powszechnej w religiach starożytnego świata. Także w odniesieniu do Biblii metoda ta była szeroko stosowana już przez ojców kościoła chrześcijańskiego, wracano do niej niejednokrotnie, także w powojennej Polsce (Zygmunt Poniatowski, Henryk Hoffmann i in.). Obszerniej o tym w {47} s.5-10.

Zasada **anatomiczno-fizjologiczna** bazuje na typologii funkcji poszczególnych układów i organów ciała ludzkiego. Autor uznaje, iż w ewangelii wymienione tam narządy (głowa, ręka, noga, język, serce) są symbolicznymi odpowiednikami psychiczno-duchowych właściwości osób lub figur teologicznych. Ciekawe, że boską pozycję zajmują ‘narządy wewnętrzne’ *splanchna* Lc 1,78, do których zaliczono narządy płciowe {6}. Nader bogato jest też reprezentowana ludzka sfera płciowa (syn, ojciec, obrzezka, rzeźnic, łono, nogi w sensie seksualnym, oblubieniec, oblubienica, małżeństwo, cudzołóstwo, rozpusta, prostytutka, macierzyństwo, poród). Była to, jak się zdaje, zasadnicza sfera zainteresowania średniego i późnego biblijnego samego Jahweha – jego alternatywnego nurtu (drugie tablice), w chrześcijaństwie występującego jako bóg ojciec. „J.P.II uważał, że nasza seksualność jest czymś znacznie donioślejszym – miłość seksualna jako obraz wewnętrznego życia Boga” {335} s.541. ‘Związek małżeński’ *gamos* i pokrewne jest figurą związku Chrystusa z kościołem 2C 11,2 E 5,25-31 Ap 19,7 21,9. Seksualność jest bowiem zasadą „zmartwychwstania” ucieleśnionego Jahweha (żywego biologicznie boga ojca), miejscem powstawania „nowego stworzenia”. Warto przy tym zauważyć, że także kościół średniowieczny i współczesny wykazuje niezwykle zainteresowanie sprawami płci.

Autor w tej pracy unika w tym miejscu systematycznego komentowania ewangelii. Odnosi się natomiast do kwestii pominiętych w popularnych komentarzach. Pierwsza kwestia wynika z faktu, że chrześcijaństwo jest doktryną **eschatologiczną**, dotyczącą ostatniego okresu świata. Ale swoiście przyspieszoną, która jednocześnie stara się być religią zmartwychwstańczą, i to „tu i teraz”, i w tym samym rodzaju organicznym. Dla tego celu w człowieku wiele niszczy, natomiast „uruchamia ukryte moce”, te od *arrabon*, od zwierzęcej płciowości węża. Ten zwrot od człowieka do dzikiej ordynarnej seksualności dzisiaj jest już jawnie praktykowany w elitach podległym tajnym służbom. Jak słusznie pisze M. Ogórek, jeżeli nie podkasywanie rękawów, to podkasywanie spódnic, w ramach poluzniania obyczajów (Ang. 18/23). Doktryna ta jest dziko rewolucyjna, ma się nijak do naszego tradycyjnego ewolucyjnego bytowania, t.j. przez dzieła umysłu i rąk, w ciebie i na ziemi. Chrześcijanin żyje jakby świat już się kończył (gdyż faktycznie niemal się skończył dla judaizmu po klęskach powstań), wybiega on aż po koniec czasów, jego koniec czasów „już osiągnął” (1C 10,11), czasy, w których on żyje, są czasami ostatecznymi (Ac 2,17 Hb 1,2 2P 3,2-3) {100}s.252. Dla niego nie liczy się żadna człowiecza kontynuacja – rozwój i dalsze zstępowanie w świat i materię dziełami umysłu i rąk, lecz natychmiastowe „tu i teraz” wyizolowanie się i wstępowanie. Nie widzi więc sensu w dbałości o pełnię rzeczywistości światowej, o „starego (czyli: aktualnego) człowieka”, których porzuca. Interesuje go tylko nowe, przyszłościowe, bez względu na jego zasadność i jakość. Jak ów syn marnotrawny chce powrócić ze świata do okręgu administracyjnego swego ojca Lc 15,13. Stąd zakładana przez autorów Nowego testamentu krótka perspektywa historyczna chrześcijaństwa. Koniec wieku miał być bliski, bliski też miał być moment ponownego przyjścia Chrystusa. Liczyły się więc cele doraźne, metody niewybredne, katecheza złudna i baśniowa, „byle tylko wszelkimi sposobami Chrystus był zwiastowany, czy obłudnie, czy szczerze” Ph 1,18, nie zaś rygorystyczna wierność wobec ziemskiej materialnej człowieczej i cielesnej prawdy. Czy nie przewidywano, iż dzieje świata potrwać dłużej i że znajdą się ludzie, którzy dostrzegą nieprawdziwości historyczne wielu opisów dziejowych, osobowych, topograficznych, niespójności tekstowe, nieprawdopodobieństwa psychologiczne i inne niedorzeczności? Czy raczej zakładano, że oczarowanie umysłów nowym duchem będzie tak totalne (z pomocą tajemnych kultów hellenistycznych, orgiastycznych i zmartwychwstańczych) a postęp rewolucyjnych przemian tak szybki i gwałtowny, że tamte zmiecie, zatrze i zmarginalizuje. Ale fakt, że nie zadbano o ład historyczny i materialny, pozwala przypuszczać, że zadbano o swoisty ład teologiczny. Dla czytelników zdziwionych określeniem „**oczarowanie**” wspomnę tylko, że księga t.zw. „Dziejów apostoelskich” nosi w oryginale greckim tytuł *Prakseis* (l.mn. od *praksis*), co w ówczesnej grece bynajmniej nie znaczyło „dzieje”. Słowo *praksis* w N.t. ma zawsze sens negatywny i w Ac 19,18-20 oznacza ‘praktyki magiczne’. A właśnie stosowanie czarnoksięstwa i magii zarzucali Jezusowi mojęszowcy w ewangelii, w apokryfach {127 I-IV} i w Talmudzie {101} {138}. Czyniąc cuda, wykonywał on często określone gesty, które można uznać za czarnoksięskie, ale czarnoksięstwo nie musi dokonywać się za pośrednictwem czynności i rekwizytów; może być mentalne i polegać na bezpośrednim wpływie na umysł nową nauką, propagandą. Apokryf „Dzieje apostoła Judy Tomasza” zdolności magiczne przypisuje „zbiegom od swych panów”, t.j. „zaparciu się (swojego) boga” {127-IV} s.601.648, a o to właśnie posądzano Jezusa. Znamienny jest też pokłon magów (nie „królów”, jak się tradycyjnie podstawią), a także Jezusowe symboliczne gesty, procedury, wezwania i czynności magiczne, pytanie (demon) o imię Lc 8,30, użycie śliny, nakładanie rąk, dotknięcia, kreślenie figur, wzbudzanie w sobie i w obiekcie emocji. Potężną magią seksualną jest też cudzołóżna erotyka.

Z koncepcji boga jako niebiańskiego ojca pochodzi – jak odbicie w lustrze – wizerunek niebiańskiej **kobiety**, którą chrystianizm pomieszcza w swoim niebiańskim centrum jako zasadę religijną (jak islam stawia w centrum męczyznę). Stąd wynika przyjęcie wyizolowanej vulwiczo-fallicznej i **matrixowej** t.j. ‘macicznej’ zasady, jako podstawy założycielskiej chrystianizmu. Można ją dostrzec zwłaszcza w typologii chrystusa jako zwierzęcego fallicznego łajdackiego Dawida (2S 6,20 11,2-27) obnażającego się przed arką (typ macicy). Wszystko, co w chrześcijaństwie dotyczy kobiety, jej płciowości, seksualności, zaślubin, porodu, ale także miłości, łaski, królestwa bożego odnosi się do Syjonu i do matrixa. Lecz nie jest to matrix człowieczy, humanistyczny, zintegrowany w ludzkim organizmie, osadzony w cywilizacji, poddany szlachetnemu etosowi narodu i ludzkości i wyrażający jej kulturę, czyli tradycyjny matrix kobietyżony i matki. Ale w centrum chrystianizmu umieszczono matrix kobiety węża, samolubny, egoistyczny, wyizolowany z zasad i obyczaju, prymitywny, prostacki, łajdacki, uśmiechający się, zwierzęcy, matrix niebiańskiej hybrydowej potwory, i jej nosiciela: dzikiego swawolnego zepsutego grzesznika. Taki matrix to źle wybrany krzyż na znak końca, „stojący tam gdzie nie powinien” (Mc 13,14), zepsuta płciowość, którego finałem miałyby być hybrydowo-potworowa karykatura człowieka.

Z matrixowością związana jest syjonowość i **kobiecość** przekazu (stanowisko przeciwne, lub bardzo powściągliwe względem kobiety, zajmuje tylko Paweł). Większość nauki Jezusa wyraża w kategoriach religijnych mentalność i dążność kobiety – lecz takiej niebiańskiej: „niezależnej, samorządnej”, liberalnej, dzikiej, wyzwolonej, instynktowej, samiczej, hybrydowej, zwierzęcej, reprezentowanej przez niebiański Syjon. Ten chrześcijański samiczy profil duchowy przekłada się w sferze świeckiej narodu na kobiecy typ rządów w życiu rodzinnym, społecznym, gospodarczym, kulturalnym, prawnym i politycznym. Kobiecość chrystianizmu odbiła swoje piętno także na współczesnych systemach politycznych, w których centrum umieszczono kobietę, m.in. w poprzednim „**socjalizmie** realnym” (t.j. materialnym – czyli dziewiczej kobiety gospodarnej) i obecnym socjalizmie personalnym, (t.j. cielesnym – czyli rozpasanej kobiety seksualnej). A to stosownie do dziejów przemian kobiety w Apokalipsie Jana: oddana swemu ojcu dziewica Syjon – matka – seksualna oblubienica – materialna gospodyni. Nie należy tamtego ustroju odnosić do komuny; partii komunistycznej wyznaczono jedynie rolę maskującą i służebną: miała ona socjalizm w sobie ‘uwspólniać’, rekapitulować, akceptować, karmić, doczłowieczać, uprawniać i zatwierdzać w wysokich człowieczych instancjach. T.zw. „państwo robotników i chłopów” do centrum władzy desygnowało kobietę, z natury bez istotnego zainteresowania człowiekiem, światem, nauką, techniką i przemysłem. To z powodu kobiecego charakteru władzy wszystko było prostackie, prymitywne, zgrzebne, nieprecyzyjne, tandetne, niedoskonałe, bez wyobraźni; odpowiadało bowiem takim cechom typowej kobiety. Dalej, kobiecość chrystianizmu w narodach wyraża się w gynajkokracji, pajdokracji, w ocenianiu wszystkiego kobiecym okiem, kobiecą mentalnością, dla kobiecych potrzeb, dominowaniem emocji nad rozumem, praktyczności nad zasadami, masowości nad autorytetem, pozorem nad prawdą, litości nad rygorem, skłonnością do wszystkiego co słabe, nieudane, nieporadne, chore (kobieta okresowo choruje i zajmuje się nieporadnym dzieckiem), ułomne, zbudowane względem cywilizacyjnych reguł, względem logicznego i sprawiedliwego człowieka i prawdziwego mężczyzny. Kobieta bowiem wie, iż jest pojęciowo i moralnie słaba i nie dorównuje mężczyźnie w niemal każdej dziedzinie. Natomiast jest wyrozumiała względem wszystkiego, co obłudne, oszukańcze (kobieta w ciąży oszukuje reakcją obronną organizmu), głupie, ciasne, grzeszne, winne, zwierzęce, rodzinne, dziecięce. Można tu dodać katalog „dzieł miłości” spisany przez Pawła 1C 13,4-13.

Vulwiczo-falliczna zasada chrystianizmu wynika z koncepcji boga jako **ojca**. Nazwa „ojciec” bowiem zakłada aktualną, główną i stałą aktywność płciową boga chrystianizmu – niekoniecznie cieleśnie seksualną, ale zawsze wrzącą, buntowniczą, rewolucyjną (nie ewolucyjną, rozwojową). Taki bóg słusznie mógłby być jedynie szczególnym wyrazem, końcowym rezultatem, obocznym nurtem wielkiego boga, podbogiem (nie jego zastępcą ani „wyłącznie jedy-nym”) – jak płciowość powinna być poddana kontroli organizmu człowieka. Bóg ojciec jest bogiem kopulującym – jak „słowo jest bogiem mówiącym”. Tylko w chrystianizmie „ojciec” pragnie zostać „ostateczną decyzją boga”, poprzez którą dotychczasowy pełniejszy „władca nie ma racji i zostaje potępiony” {314}. W tej religii „gorszy bóg”, seksualny bóg ojciec chce przejąć rolę wyprowadzenia szczytowego rezultatu z pełnego człowieczego boga; chce go wysycić, sterminować, zakończyć, reprezentować i prowadzić. Vulwiczo-falliczna zasada chrystianizmu widoczna jest też w fallicznej symbolice Jezusa i vulwiczej symbolice Marii. Przykładowo, nowy grób gdzie złożono ciało Jezusa zestawia się z dziewiczym łonem Marii {314} s.264.

Kwestią jest też **gatunek literacki** ewangelii, który jest jedyny w dziejach literatury światowej. Najbliższy jest chyba żydowskiej hagadzie, a także baśniom typu religijnego (takimi są n.p. “Kwiat paproci”, “Szklana góra” czy współczesne “Opowieści z Narnii”). Ewangelie, chociaż ludzko przypominają europejskie (greckie, łacińskie, polskie) dzieła historyczne, to zupełnie takimi nie są. Ewangelie nie są ani kroniką wydarzeń ani biografiją Jezusa, co już i Kościół przyznaje, m.in. ks. J. Kudasiewicz {189} s.75.77 a nawet Encyklopedia katolicka {101}, też Prof. PAN Z. Mi-kolejko, który pisze wręcz: „ewangelie opisujące życie Jezusa mają niewiele wspólnego z rzeczywistością... ewangelii w ogóle nie można traktować jako kronik życia Jezusa (Ang. 52/2014. Zatem co wiernym zostaje – mit, baśń religijna. Ale o ile można przejść do porządku dziennego nad skłonnością ewangelistów do “baśni żydowskich” (Tt 1,14) wtedy gdy opisują całkiem własne sprawy i na użytek własny, to nie można się zgodzić na ahistoryczne oczernianie władz rzymskich, jak króla Heroda Wielkiego o rzeź niemowląt czy króla Heroda Antypasa o ścięciu Jana {145} s.178, a także fałszowanie wizerunku syna człowieka, który jest postacią narodową lub nawet ogólnonarodową. Przykładowo, w dziełach europejskich jeżeli świadek A. Marcellinus orzekł, iż cesarz “Julian wiedział z własnego doświadczenia, że żadne dzikie zwierzęta nie są tak wrogie względem ludzi, jak nimi są po większej części chrześcijanie” {46} s.235, znaczyło

to, że cesarz akurat to chciał powiedzieć i dokładnie tak to zdanie sformułował – nie mniej, nie więcej i nie inaczej. Nikt by się nie ośmielił fałszować cesarza. Natomiast ewangelie jeżeli podają: „Jezus rzekł: ...”, to najczęściej jest to tylko interpretacja czy nawet nadinterpretacja, wymysł, wytwór pragnień i fantazji ewangelisty, tylko przypisany Jezusowi; jeżeli „relacjonują” odpowiedź Jezusa na pytanie arcykapłana o bycie chrystusem, każdy z trzech synoptyków podaje inną odpowiedź: „Ty rzekłeś, „Ja jestem”, „Jeżeli wam powiem”. Czyli, że bardzo swobodna i fałszywa interpretacja pisarza została włączona w wydarzenie, ale bez powiadomienia o tym czytelnika, który bierze ją jako prawdę faktyczną! Stąd też powstała ważna gałąź biblistyki zajmująca się wyluskiwaniem ewentualnych „najbardziej własnych” autentycznych słów (*ipsissima verba*) i autentycznych czynów (*ipsissima facta*) Jezusa, których – jak się przypuszcza – może być tylko bardzo niewiele. Także rzekome cytaty starotestamentowe w ewangeliach prawie nigdy nie są autentyczne, lecz kompilowane, naciągane i przekłamywane dla „uzasadnienia” doktryny zdanej do łatwego propagowania. A czego można się spodziewać, skoro Paweł zuchwale powiada: „każdym sposobem, czy to ‘obludą’ *profasis*, czy to prawdą Pomazaniec jest zwiastowany” Ph 1,18. od początku bowiem chrystianizm był obliczony na zagarnięcie ciemnych upadłych mas, które ni będą niczego badać ani dochodzić, a których zafascynują cudy wbrew naturze.

Badacz ewangelii może doznać szoku, gdy natknie się na odrażające nieludzkie koncepcje, niepokojące moralnie nauki, swoiste „wartości” które w całej ziemskiej cywilizacji wszechczasów są anty-wartościami. Do tego różnego rodzaju nieprawdopodobieństwa, fikcje historyczne, naciąganie faktów dziejowych, nieprawdziwe dane chronologiczne i topograficzne, niespójności psychologiczne, wreszcie sprzeczności wewnętrzne i pomiędzy poszczególnymi ewangeliami {130}{131}{132}{134}. Jednym słowem na „religijny kicz”, który kazano traktować jak święty. Ks. J. Kudasiwicz w {189} pisze, iż przez wieki tradycyjna katecheza biblijna w sposób sztuczny i naciągany harmonizowała ze sobą cztery ewangelie w celu skomponowania spójnej biografii Jezusa s.123. **Nowe spojrzenie** na ewangelie budzi często sprzeciw, a nawet zgorszenie. Przyzwyczajenie do starych ujęć i brak odwagi do przyjęcia nowej i głębszej prawdy są wielkim utrudnieniem w przekazie. Jednakże, jak napisał papież Grzegorz VII: Chrystus nie powiedział: Jam jest przyzwyczajenie - lecz: Jam jest prawda. Przyzwyczajenie musi ustąpić przed prawdą s.81. Przecież także mistrz Jezus nie wahał się obalać ponadtysiącletniej tradycji, gdy część jej uznał za błędną.

Fakt, że większość „słów Jezusa” nie jest autentyczna, lecz została wymyślona przez redaktorów, nie tylko oczyszcza hipotetycznego „historycznego” Jezusa z wielu zarzutów przypisanych mu w tekście ewangelii. Także kolosalnie zmienia **metodę odczytywania** ewangelii. Gdy bowiem okazuje się, że nie powstały one jako mowy wygłoszone w sytuacjach niepokoju, stresu i emocji, kiedy nie ma czasu na staranne dobieranie słów i konstrukcji zdaniowych, ale zostały wypracowane w zaciszach pracowni, prawdopodobnie przez elitę intelektualną narodu, należy z nieporównanie większą uwagą i wnikliwością odczytywać ich kunszt i ważyć słowa. Wtedy każdy szczegół opisu – nazwa, imię, słowo, liczba, pora dnia, czynność zostały wybrane celowo, mają znaczenie tylko typiczne – i aż typiczne!, podane zostały nie dla kolorytu, lecz dla głębszej treści teologicznej, którą należy odkryć.

Chrześcijański plan zbawienia, skierowany przeciw nie do sprawiedliwych, lecz do zepsutej, zdegenerowanej duchowo i moralnie, grzesznej części ludzkości (Mc 2,17), radykalnie wycofuje się z etycznych osiągnięć cywilizacji, sięga w głąb stworzenia i ogranicza się do cech **zwierzęcych** w ludziach. To u zwierząt najważniejsze jest indywidualne życie, natomiast moralności, honoru, ojczyzny, patriotyzmu zwierzę nie zna, tylko obszar paśny lub łowny. To u zwierząt zwykłym trybem życia jest egoizm, obluda, kłam, podstęp, kradzież, rozbój, obżarstwo, wszeteczeństwo. U zwierząt najważniejsze jest płodzenie, matrix – i tu chrystianizm jest bliski nie tylko behawioryzmowi zwierzęcemu, ale i starożytnym kultom misteryjnym i zmartwychwstańczym, z ich amoralnym seksizmem i dzikim kultem płodności. Można nawet odnieść wrażenie, iż całe objawienie nowotestamentalne jest przesłaniem od zwierzęcych hybryd (osławionych zuchwalców i gwałcicieli), pragnących zainstalować się na człowieku (pomazująca Jezusa jakby gołębicą, gloryfikowanie niebieskich ptaków, wjazd na jurnym osle w kulminacyjnym momencie, porównywanie wiernych do owiec, centralna pozycja oblubienicy w Apokalipsie). Tylko bowiem z takiego pozaczłowieczego źródła w całym kosmosie może wypływać faworyzowanie zwierzęcej strony ludzkiej osobowości, widoczne w ewangeliach, także wtedy, gdy starają się człowieka „dowartościować” (a właściwie: nałożyć się mu i zepsuć) pomazaniem od inorodzajowego ducha świętego. Lecz krzyżówka muła z koniem, o ile się skuteczni, nie ma ani wytrzymałości osła ani chyżości konia. Za pośrednika dla tego hybrydowo-zwierzęcego zbawienia wybrano ziemskiego cielesnego syna człowieka, ale maksymalnie odczłowieczonego i zepsutego, bo najniżej na jego stopniu hierarchii bytowej można było się przykleić do człowieczeństwa i z nim wnieść się do nieba (Jo 3,13). Służyć miał jedynie jako żero i winda dla złożonego na nim owadziego jaja ducha świętego, jak to czynią niektóre muchówki. Także powrotnie jedynym agensem na ziemi odniebnych przemian miał stać się, wcześniej załączony do niego (por. „tylko tak jak na załączonym obrazku”), duch święty ubrany w organizm hybrydowego ptaka – tak jak gołębicę. I stąd też kult zwierząt w biblijnych U.S.A. i w „polskich”, a właściwie syjonistyczno-chrześcijańskich „elitach” i związane z tym niedoczłowieczenie wszystkiego, liberalizm i zmysłowizm. Jest też znamienne, iż rzekomo „odkryta” w 1881 r. t.zw. „Ewangelia życia doskonałego” (przeróbka treści ewangelicznych, najprawdopodobniej współczesny falsyfikat, ale przecież napisany celowo) przepelniona jest „braterskim stosunkiem Jezusa do zwierząt”... Ale w tego rodzaju wszechzepsuciu od chrześcijaństwa jest pewna szansa: Tak jak suka zbiera na siebie pchły, jak kościół wchłonił wszystek brud moralny świata, stał się nierządnym Babilonem czekającym na boskie spalanie. Ale wystarczy się go pozbyć *en bloc*, jednym pstryknięciem wytrącając z orbity naszego Układu, wraz z całym jego zasobem antykultury i antyczłowieczeństwa.

Teraz słowo o niebiańskim pochodzeniu Jezusa, jego „zstąpieniu z nieba”, jak sam mówi (Jo 6,38-58). Od kilkudziesięciu lat nabiera rozgłosu hipoteza o pochodzeniu Jezusa i nauki chrześcijańskiej od **kosmitów**. O to zresztą podejrzewa się większą część spuścizny biblijnej, chociaż w przypadku nauk Mojżeszowych musieli to być kosmici innej rasy, bardziej człowieczej. Łatwo wskazać kilka miejsc w N.t., które mogą stanowić podstawę dla tej hipotezy. W 2C 12,2 Paweł pisze: “Znałem człowieka w Chrystusie, który przed czternastu laty – czy to w ciele było, nie wiem, czy poza ciałem, nie wiem, bóg wie – został uniesiony w zachwyceniu aż do trzeciego nieba. I wiem, że ten człowiek – czy to w ciele było, czy poza ciałem, nie wiem, bóg wie – został uniesiony w zachwyceniu do raju i słyszał niewypowiedziane słowa, których człowiekowi nie godzi się powtarzać. Z takiego chlubić się będę, ale z siebie samego chlubić się nie będę”. Paweł zapowiada, że są to widzenia i objawienia pana, czyli zwykle Jezusa 12,1.8-9. “Człowiekiem w Chrystusie” bowiem najprawdopodobniej jest “człowiek Chrystus Jezus” 1Tm 2,5. Także w Ap 12,5 do boga i do jego tronu porwany zostaje narodzony Jezus {20} s.208. Wprawdzie autor {164} przyznaje, że Paweł mówi, jakby mówił o przeżyciach innego człowieka, ale religia autora każe mu wierzyć, że to Paweł został zachwycony. Ten porwany usłyszał “niewysłowione słowa” *arreta rhemata*, które w znanych dziejach ludzkości można porównać tylko albo do przekazów od duchów do ludzi nawiedzonych, albo do telepatycznych przekazów od ufonautów (tu w związku z porwaniem i podróżą kosmiczną - zdecydowanie to drugie). Zresztą w judaizmie popularna była idea cielesnego przeniesienia do nieba (Henoch, Elias, Baruch, Ezdrasz, może Jeremiasz) s.470. Potem sam Jezus mówi, że nauka jego nie jest jego własna, lecz tego który go posłał Jo 7,16 12,49, boga ojca. Przy czym bogami w starożytności nazywano wszelkie niezwykle świetlne zjawiska na niebie, zwłaszcza gdy towarzyszył im przekaz słowny. Do zdarzeń uzasadniających hipotezę pochodzenia chrystianizmu od kosmitów zalicza się i anielskie poczęcie Marii, i nawrócenie Pawła, i wędrującą i zatrzymującą się gwiazdę magów, i słyszenie głosu przez Jezusa, i głoszenie że poprzednio żył w niebie, i przemienienie na górze, i wizytę aniołów przy jego zmartwychwstaniu, i zabranie go przez “obłok” do nieba, i niezwykłą zdolność leczenia i odgadywanie imion ludzi, które nabywają wzięci. Zainteresowanych głębiej tą hipotezą odsyłam do książki B.H. Downinga “Biblia i latające spodki” {159} lub do studium porównawczego, zamieszczonego jako dodatek w moim komentarzu do Apokalipsy Jana {47}.

Tu chciałbym podkreślić, iż struktura ufo-natchnienia nie jest jednolita. Tak jak religie niebiańskie pochodzą z odrębnych objawień, jak Żydzi nie są doktrynalnie jednakowi, jak narody mają różne charaktery, tak też poszczególne grupy ufo-istot znacznie się od siebie różnią, a podejrzewa się, że nawet między sobą konkurują i wojują o władzę nad ziemianami. Możliwe więc, że również tradycja Mojżeszowa pochodzi od jakiejś ufo-rasy, zdecydowanie człowieczej, zaś tradycja Dawidowa od upadłej, zwierzęcej, z którą na dodatek stowarzyszyły się jeszcze gorsze rasy duchów (Mt 12,43 Lc 11,24). Co do natury zjawiska UFO, może ono być tego rodzaju co widzenie ducha (m.in. w seansach spirytystycznych), i może korespondować z Pawłową doktryną o różnorodności zmartwychwstania w 1C 15,35-52, zwłaszcza o wzbudzonem ‘organizmie duchowym’ *soma pneumatikon* w.44. Wiele mogłyby tu wyjaśnić apokryfy judaistyczne, ale najważniejsze dla tego tematu, jak księga Zohar, dotychczas nie zostały udostępnione w języku polskim.

Szereg postaci nowotestamentowych jest utożsamianych typicznie z czołowymi postaciami Starego testamentu; widoczne to zwłaszcza w apokryfach, a dotyczy to Jezusa, Jana Chrzciciela, Piotra, Pawła i Marii. W przypadku matki Jezusa ma ona skojarzenia z wieloma niechlubnymi czy wręcz nierządymi kobietami Starego testamentu, m.in. Mt 1,1-17; też przez skojarzenia z kobiecymi postaciami innych religii, które sprowadzają ją do kategorii rozpustnej Inanny-Ishtar-Afrodyty-Wenus. Istnieją też **diabelskie** konotacje samego Jezusa jako **syna człowieczego**. W Jo 3,14 syn człowieka jest zestawiony w paraleli syntetycznej z wężem z Nu 21,8n (Mt 10,16), a jest to ten sam ‘wąż’ *nachasz* z Ge 3,1 który skusił Ewę i który w powszechnej opinii egzegetów jest diabłem (raczej szatanem). Twierdzenie {51} wbrew całej Biblii iż „wąż nie jest tu symbolem szatana” s.307 nie jest przekonujące wobec dużej spójności doktrynalnej wewnątrzbiblijnej. Syn człowieka skojarzony jest też z diabłem-szatanem poprzez błyskawicę Lc 17,24 z 10,18 (Mt 24,27 28,3) i przez ‘złotliwego’ *poneros* Lc 6,22 (określenie diabła w Mt 13,25.38 E 6,11-16 i węża Mt 16,4 1Jo 3,10-12). Z diabłem skojarzone jest też imię Jezus występujące w imieniu Bar-Jezus Ac 13,6.10. Lecz może „diabeł nie jest taki czarny jak go malują”. Weźmy pod uwagę, że każda religia objawiona z nieba, za największego wroga ma moce ziemskie i ludzkie. Także w baśniach religijnych diabeł okazuje się sprawiedliwszy, m.in. w „Drwal i diabeł” „najstarszy czart więcej miał w sobie sumienia i litości niżeli niejeden człowiek krwią Chrystusową odkupiony” („Baśnie polskie” 1985)

Autora przekładu ksiąg biblijnych pyta się zwykle o jego **przynależność konfesyjną** (kościelną). Niektórzy bowiem (jak n.p. W. Barclay) uważają, że „chrześcijaństwo może być zrozumiane tylko od wewnątrz. Nikt nie zrozumie chrześcijaństwa, dopóki sam nie spróbuje być chrześcijaninem” {188}. Autor nie podziela tej opinii. Są bezwzględni religioznawcy, jak prof. Z. Poniatowski, którzy dokonali bardzo wiernych przekładów fragmentów ewangelii i cennych krytycznych komentarzy (jak n.p. „Logos prologu...” {140}). Jest bowiem wręcz przeciwnie – dopiero stanąwszy poza rzeką można obejrzeć ją w całości oraz dostrzec jej groźne meandry, nurty i zawirowania.

Czytelnika interesuje też, z jakich **pozycji światopoglądowych** autor postrzega dane zagadnienie. Odpowiem od razu: z pozycji niechrześcijańskich – humanistycznych, pogańskich, klasycznych – cokolwiek pozytywnego one w świecie znaczyły. Wyjaśnię to autobiograficznie.

Wiadomo, że chrześcijański duch od swego zarania walczył z mozaizmem. Ważne jest, że to chrystianizm rozpoczął tę walkę. Anty-mozaizm był postawą założycielską chrystianizmu, gdyż wyłonił się on z niego jako wroga je-

mu sekta. Ujawnił się on już w atakach Jezusa na żydowską hierarchię, w ofensywie apostołstwa przeciwko mozaizmowi, w agresji antyżydowskiej kościoła. Po wiekach intensywnej chrystianizacji pierwotny szeroki duch pogański Polaków też został przesycony anty-judaizmem; Kościół bowiem przez wszystkie wieki aż do czasów współczesnych był programowo antyjudaistyczny – i trzeba przyznać, iż zawsze zgodnie z nauką Jezusa i doktryną Nowego testamentu. Nie dziwne więc, że ja także, urodzony i wychowany w tym duchu, w okresie przystąpienia do lektury ewangelii, nastawiony był negatywnie do religii żydowskiej, i dawałem temu wyraz otwarcie zawsze i wszędzie. Tym bardziej, że były ku temu powody osobiste, rodzinne i narodowe, które zdawały się jednoznacznie obciążać Żydów, i to w całej ich masie. Wtedy bowiem nie funkcjonowało pytanie: Jakich Żydów?, nie było informacji w dostępnym mi otoczeniu, iż w pozornie monolitycznej społeczności żydowskiej istniały od dawna głębokie podziały – aż do wzajemnej śmiertelnej nienawiści. Że jeszcze przed wybuchem II wojny Żydzi poklasyfikowali się na ortodoksów i na syjonistów, co możemy sprawdzić przez internet w ówczesnych spisach gminnych. Po bezstronnym zbadaniu problemu okazało się, że negatywny stosunek Żydów do Polaków był reakcją, wynikał z wcześniejszej powszechnej pogardy i wrogości do nich, uwarunkowanej głównie religijnie. Dziś, po osobistych bolesnych doświadczeniach od strony nowych, syjonistycznych-chrześcijańskich władz Polski, łatwiej mi zrozumieć, jakich udręk musieli doznawać wyznawcy Mojżesza obdarzeni świadomością wyższych i szerszych, humanistycznych i światowych wartości.

To prawda, że w ogólnym osądzie negatywne jednostki – jak w Biblii tak w obecnym narodzie żydowskim – są liczniejsze. Ale to samo można powiedzieć o Polakach, jeżeli tylko otrzymują jakąś władzę: religijną, polityczną, militarną, finansową. Jest coś dziwnego w tym, że Polak bez władzy jest szlachetny, przyjacielski, ludzki; kiedy natomiast poczuje władzę, przemienia się w egoistyczną bestię. Tak gruntowna przemiana w charakterze musi wynikać z wymiany duchowej – z człowieczej na hybrydowo-zwierzęcą, której, poprzez chrystianizm, jest poddana każda władza w Polsce. Otóż po zaniku własnej narodowej religii Polaków, t.zw. „pogaństwa”, wszelka władza w Polsce otrzymała duchowe umocowanie chrześcijańskie. Uwierzono, że królem Polski jest chrystus, królową Maria; wszelka władza pochodziła od chrześcijańskiego boga ojca; Polska nawet chlubiła się byciem „chrystusem narodów”; majątki i pieniądze przekazywano Kościołowi. Tak więc jedynie duch chrześcijański był inspiracją wszelkiej władzy w Polsce: kulturowej, obyczajowej, religijnej, politycznej. W ogóle bowiem: żywa obecność chrześcijaństwa w jakimś narodzie, jego chrześcijański duch, zaprasza do władzy ducha syjonizmu, gdyż duch chrześcijański i duch syjonistyczny są jednym, i on instaluje syjonistyczną władzę. Stąd wszystkie rządy w Polsce „to jest taka wiara”; parafrazując: *cuius religio, eius regio* – macie w co wierzyć.

Odnosnie **przyczyn utworzenia** chrystianizmu można spotkać różne wyjaśnienia. Jedno z nich porównuje chrystianizm do karetki pogotowia, pędzącej pod prąd i łamiącej wszelkie zasady, bo „największą wartością jest życie człowieka”. Lecz z praktyki widać, iż karetka ta, by uratować życie jakiegoś zdegenerowanego leżącego alkoholika, taranuje i rzuca na pobocze wielu prawidłowo idących ludzi. Te same motywy widoczne są na kartach N.t. Wzdłuż niego przesłanką do podjęcia przez władze Izraela decyzji o utworzeniu chrystianizmu, była koncepcja „zbawienia całego Izraela” Rm 9,4 11,26 G,6,16 Ac 13,23n Jo 11,50. Była to koncepcja szaleńcza, absolutnie niemożliwa, o której w żadnym narodzie nie myślano, i co w żadnym biologicznym rodzaju się nie zdarzyło. Bo „całego” znaczy razem z jego częścią zepsutą, a tę naturę eliminuje, nawet, gdy najbardziej zepsutą częścią tego narodu są ludzie władzy (liczne oskarżenia biblijnych proroków). Rządzący zapewne przewidywali zbliżającą się tragedię, czuli się za nią odpowiedzialni, ale tej odpowiedzialności chcieli uniknąć Jo 11,50, przechować się w, z gruntu uczciwej, masie człowieczej, z „jakąś nową władzą” jako ich przywódcy. Lecz już nie w swoim etnicznym narodzie, który de facto właśnie przestawał istnieć, lecz w ludziach narodów „pogańskich”. Wystarczyło sklonować jakąś obcą religię, dostosować swe wierzenia do wierzeń świata hellenistycznego, gdzie też byli cierpiący synowie boży, byli boscy cudotwórcy i lekarze, były misteria zmartwychwstańcze i orgiastyczne, były mity o narodzeniu z dziewicy, był hermetyzm i gnostycyzm i t.p. Można było pod to wszystko się podpiąć. Jan ewangelista i Paweł wyraźnie piszą, iż celem stworzenia chrystianizmu było było zmartwychwstanie narodu „umarłego w grzechach”, zmazanie win, „otrzymanie nowego ducha”, „nowe narodzenie”, „ożycie”. Ale w odróżnieniu od warunku misteryjnego (wymóg poziomu intelektualnego i moralnego, przejście prób), od warunku Mojżesza (spełnienie przykazań), od rygorystycznej selektywności faraona („Lecz którzy to mają wyjść?” Ex 10,8-28), chrześcijańskie uwolnienie miało być bezwarunkowe, łatwe, bezbolesne i totalne – bez względu na jakość materiału ludzkiego i metodę uwolnienia. Co gorsza, miało się odbyć kosztem szlachetnego boskiego człowieka, syna człowieczego, czego żadna inna religia nie przewidywała.

Był to zamysł z gruntu chybiony, bo w ocenie boga który jest „jeden” (a tym bardziej „sam” *monos*), nie ma znaczenia ocalanie wszystkiego, mnogość jednostek, wielokrotność powtórzeń, masowość, lecz szczytowy zespół wartości w człowieczej jednostce. Tak jak w nauce czy w sądownictwie nie decyduje ilość, lecz jakość dowodów. Sama większa ilość (na czym bazuje demokracja) nie tworzy szczytowej jakości, lecz raczej ją zaciemnia. Powielanie cech w kolejnych osobnikach – podobnie jak mnożenie odpisów tej samej księgi – nie wnosi nowej informacji do bożego ducha. Dlatego też prawdziwa, boska władza nie nakłada się nigdy na ludzką masę, lecz należy do szczytowej, wybitnej umysłowo i moralnie jednostki, mającej odpowiednie kontakty z pełnym światem duchowym, czyli do „męża bożego” (grecki *aner theios*), i jego odpowiednika w judaizmie „syna człowieczego”. To głównie z nim, jak z Mojżeszem, człowieczy bóg się kontaktuje, to przez niego ogląda i osądza świat. I tylko po takich wybitnych jednostkach ludzkość powinna oceniać naród – jak „po owocu drzewo”. I otóż naród żydowski wydał takie jednostki, doskonałe nie tylko na ziemi, ale i w niebie – Mojżesza i proroków Prawa, jakich w narodzie polskim od dawna brakowało.

Przełom w moich poglądach na mozaizm nastąpił w wyniku bezstronnego zbadania pism Nowego testamentu. To było nawrócenie niby-Pawłowe, ale w odwrotnym kierunku: od płytkiego nierozsądnego chrześcijaństwa do głębszego mozaizmu, i to raczej w wersji saduceuszów. Stwierdziłem bowiem, że na tle Nowego testamentu Stary testament prezentuje się lepiej – ma lepszą klasę, większy wymiar, jest zdrowszy, szlachetniejszy, bardziej człowieczy, lepiej służy ziemskiemu życiu. Ma też wspaniałe postacie – Mojżesza, Samuela, Saula, Eliasza i proroków, przy których postaciach nowotestamentowe wyglądają jak pośpieszne podróbki. Tych mężów bożych, tego ich przesłania, nie wolno człowiekowi lekceważyć, obojętne w jakiej tkwi kulturze. Postacie te, ich duch pozostający w duszy ludzkości, mają rekordowo mocne więzy z niebem, są też z natury silnie osadzone w każdym człowieku. Nawet jeśli ktoś postępuje szlachetnie jakby sam z siebie (Rm 2,14-15), duch tych wielkich postaci w nim działa. I powinien czasami kontrolnie przejrzeć się w tym duchowym lustrze Mojżesza, w jego przykazaniach. Zrozumiałem też, że owe krzywdy, znieważające moje człowieczeństwo, realizowane programowo i systemowo przez kolejne „polskie” władze, więc w jakiejś duchowej jedności i ciągłości, a doznane najczęściej ze strony osób narodowości żydowskiej, nie mogły pochodzić z mozaizmu, natomiast doskonale wpisywały się – co było szokującym odkryciem – w syjonistyczną i chrześcijańską ideologię nienawiści do człowieka, narodu i świata, jawnie wyrażoną na kartach N.t.

Dzisiaj jeżeli coś miałbym do **zarzucenia** Żydom, to przede wszystkim, iż w większości przestali być wyznaniowymi żydami, że porzucili Mojżeszową wiarę dziadów i stali się syjonistami i chrześcijanami. Było przecież w co się przerzucić, był świat hellenistyczny, były systemy filozoficzno-religijne, jak stoja; mieli Żydzi hellenistów, jak Filon, z którymi można było się odnaleźć wśród narodów, zaktualizować, potwierdzić, rozwijać i poszerzać. Można było jeszcze zdać ten egzamin z człowieczeństwa, a nie uparcie „być najtępszymi w szkole świata”, pozostawać zwierzęcymi „owcami”. Nie twierdzę, że było to łatwe; tym bardziej, że i hellenizm nie był kryształowy. Ale wszędzie w nim też był jakiś „Synaj” i „Mojżesz”, był humanizm i były wypracowane metody uszlachetniania życia. I już wyklarowała się w narodach „gruba linia” chroniąca przed zmieszaniem z brudami świata. Dlaczego więc nie dążono do spotkania, do splecenia swego mozaistycznego koła w górze z kołem narodów w dole, osadzenia swej religii w lepszej części świata? Dlaczego wreszcie w tym domu poprawczym, którym dla wielu ludzi jest świat, duża część judaizmu zbratała się z „najtępszymi uczniami”, nie zaś z wychowawcami? Słowem: dlaczego Juda zamiast w klasycyzm i hellenizm wszedł w chrześcijaństwo? Niegdyś w judaizmie geniusz żydowski zsumował w Dekalogu szczytne osiągnięcia starożytnych „pogańskich” cywilizacji. Teraz w chrześcijaństwie znów coś podsumował, lecz najgorsze osiągnięcia hellenizmu: najpodlejsze dewiacje cywilizacji, kultury misteryjne, orgiastyczne, libertyńskie.

Tu uwaga: zamysł przeciwny człowiekowi i światu, charakterystyczny dla syjonizmu i chrześcijaństwa, może pochodzić tylko spoza człowieka i spoza boga stwórcy człowieka i świata – od „gorszego boga”, z zamierchłych eonów, tego wtórego „boga z boga” Prologu Jana, obcego bogu stwórcy, od obcego człowiekowi boga ojca osiedlonego na zbuntowanym Syjonie. I od jego **złych duchów**, straconych aniołów czy upadłych ras ufonautów, które zawałdnęły umysłami dużej części Izraela. Nie każde bowiem objawienie jest szczerze i dobre. Już wykazano, że wszystkie „boskie” i „anielskie” objawienia opisane w Biblii, tak w Starym testamencie jak i w Nowym, mają wyraźne cechy manifestacji **UFO** (por. wspomnianą książkę B. H. Downinga „Biblia i latające spodki” {159}). Nawet współczesne ufo-objawienia zawierają bardzo silny ładunek religijny, i to najczęściej właśnie chrześcijański. Występujący tam przekaz religijny powiązany jest z katastroficznymi groźbami dla ludzkości (jak w apokalipsach); kontaktowiec otrzymuje natchnienie wraz z cudownymi zdolnościami; przekaz często wpaja (chyba ich własny, ufo-duchów?) strach przed kosmiczną katastrofą, nakłania do cierpliwego znoszenia zła i w ogóle jest bardzo chrześcijański (szerzej o tym w moim dodatku „Biblijne anioły - czy UFO” w {47}). I chyba tylko pod taką antyczłowieczą stale obecną duchową presją rządząca część narodu izraelskiego mogła przychylić się ku idei mesjanizmu Dawidowego (a nie Saulowego), dążącego do ubóstwienia zepsutej upadłej części narodu. W jej efekcie Izrael cofnąłby się do poziomu prymitywu, choć chwilowo wzmocniony w swej warstwie zwierzęcej. Ale upadek człowieka w zwierzęcość oznacza jego deklasację, wypadnięcie ze swojego duchowego gatunku i opadnięcie ze zdrowych sił. Świat zna tylko niewiele stopni, klas, szczebli hierarchii, gdzie się można przemieścić; człek ani człeczyna nie są człowiekiem, i nie ma czegoś takiego jak „nie do końca” człowiek; może tylko cofnąć się do poziomu zwierząt by poszukać miejsca w kolejce do człowieka w przyszłym eonie. Zjednoczyć się z rynsztokiem oznacza zmarnować się, unicestwić w sobie człowieka i osobę ludzką. Oczywiście, słońce odbija się i w źródle i w rynsztoku, i boskość płynie różnymi nurtami, ale to człowiek, najważniejsze i pierwsze stworzenie boga Ge 1,26nn, pozostaje głównym nurtem wszechboga w świecie, to „człowiek jest miarą wszechrzeczy” (Protagoras).

Mimo zabiegów syjono-chrześcijan, świat nie streści się w bydlęcym Dawidzie i nie uplasuje we wszechwładnej Marii. To zapamiętałe brnięcie w pomazaniu od zwierzęcych duchów widoczne jest też we współczesnej „elitarnej” literaturze, n.p. w wierszu Cz. Miłosza „List”: „... Jestem te monstra, co nawiedzają mnie w snach i objawiają ukrytą moją istotę... Grecja musiała przegrać, jej czysta świadomość miała tylko zaostrzyć naszą udrękę. Nam był potrzebny bóg kochający nas w słabości naszej, nie w chwale doskonałego zjednoczenia...”. I aby oddalić tę oczyszczającą udrękę, odstępczy syjoniści zaczęli od swoich: zgotowali zagładę wzniosłym mozaistom i czystym cadykom.

Dlaczego nie chcieli zwalczyć zło w sobie, lecz zło swoje uświęcić, zbawić? Przecież walczyć umieli; czytając Biblię widać jak heroiczną walkę stoczyli człowieczy mozaści, wyznawcy Tory, z napierającymi zewsząd kultami zwierzęcymi. Poznając późniejszą historię tego narodu widzimy, z jaką odwagą i determinacją bronili swojej wiary, która już sama w sobie nie była łatwa ani przyjemna, a zewsząd nienawidzona i pogardzana powiększała ich udrękę. Jak pisał F. Nietzsche: „Ze stanowiska psychologicznego, był lud żydowski ludem najtęższej siły żywotnej, postawiony

wśród najniemożliwszych warunków” {166}s.33. Lękali się aby nie zostaliby „rozpuszczeni w duchu świata” {128} s.266.

Wydaje się, że trzeba tu dostrzec różnicę między przyswajaniem **wychowania własnego**, rozwijanego z wnętrza, a obcego, zewnętrznego. Wielu ludzi potrafi znieść przykrości i karania, nawet niezupełnie słuszne, ze strony rodziców, ale nie potrafią ścierpieć najzupełniej słusznych uwag ze strony obcych. Mojżesz był swój, był zakorzeniony w narodzie izraelskim, w jego kulturze i historii, także duchowo w Syjonie (w płonącym krzaku), gdyż to Syjon wysłał go do Synaju po przykazania jak do apteki. Kiedy jednak Izraelita znajdzie się w całkiem innej duchowości, „pogańskiej”, jej uwagi traktuje jako obcą ingerencję, presję i opresję, którą odczuwa jako zagrożenie całego jego dotychczasowego nurtu życiowego. Dlatego na każdą najszlachetniejszą uwagę reaguje rozpaczliwym „Przepraszam, że żyję!” Lęka się bowiem syjonowo-jahwicznej przestrogi: „Pamiętaj, że jeżeli dałeś się zwieść grzechowi, to największym grzechem jest nie popełnić następnego”. Tylko z tym hybrydowo-zwierzęcym bogiem młyn twego życia się kręci; bez tego boga wypadasz z gry, stajesz się autsajderem, już „nie należysz do faworytów”, a jako nowy w obcym świecie „masz małe szanse zwycięstwa”. Czy jest dla mozaistów i syjonistów wyjście z tego zakłętego kręgu obłędu, „uleczenia się” i „pojednania się ze światem”?

Syjonowi mędrcy Izraela wykombinowali, że jest: okiełznać swym hybrydowym zwierzęcym duchem szczytowego światowego człowieka i jego człowieczego ducha (z syna człowieka zrobić swego chrystusa), zamknąć mu jego własny szlachetny świat a otoczyć go zepsutym, następnie różnymi fortelami doprowadzić go do konfrontacji z jego władzą, zabić, napić się jego krwi i pomazywać się nią („krew jego na nas i na dzieci nasze”), aby poczuć w sobie i na sobie jego człowieczy obieg, a przez niego łączność z wielkim bogiem stwórcą.

Jeżeli jednak prawdą jest co podają źródła żydowskie {178} - że ortodoksyjna **żydowska religia** jest „systemem religii rozumu” s.146, {179} że „tam, gdzie nie ma prawdziwych ludzi, ty postaraj się być człowiekiem” s.7, że „człowiek jest ulubieńcem boga” s.13, że „najpotężniejszą siłą w świecie jest nauka, wiedza, inteligencja” s.33, że „mędrzec jest ważniejszy od proroka” s.76, że „człowiek jest partnerem boga” s.150, że „człowiek sprawiedliwy jest zawsze bytem większym od anioła” s.154, na koniec, że żydowski mesjasz ben Józef „nie cierpi” s.138, to jasno widać, że to mozaizm jest religią człowieka *par excellence*. – Przeciwnie niż chrystianizm. Wprawdzie w starożytności judaismi w większości przegrali walkę o swe człowieczeństwo i przechylili się w stronę dekadencją, zwierzęcą – już samo hołdowanie idei chrystusa Dawidowego, widoczne w schyłkowym, ciężącym ku syjonizmowi, judaizmie a potem w chrystianizmie, jest dowodem. Rozumiem też co mogło być powodem ich upadku – to samo, co pognębiło Polaków: nadmierna wielkość duszy, zbyt szerokie otwarcie, nieograniczona ufność we własną moc, dziecięca wrażliwość.

Ostatecznie pognębienie mozaizmu w Europie przyniósł własny **syjonizm**, spadkobierca Dawida i brat chrystianizmu - głównie ze strony syjonistycznej organizacji (Weizman, Liwneh, Kästner), z pomocą lub nieangażowaniem się chrześcijańskich rządów. Już przedwojenne spisy członków gmin żydowskich świadczą o utrwalonym podziale na ortodoksów i syjonistów. Niedobrze, że naród żydowski ciągnie ten błąd, zakończony holokaustem. Że do dziś organizacja Żydów jest syjonistyczna, nie synaistyczna, że do dziś flaga Izraela ma gwiazdę Dawida w dwóch omdlałych poziomych „grubych kreskach”, oddzielających niebo i ziemię, skąd rodzi się prawdziwy człowiek i gdzie ma umocowanie. Chyba nie było przypadkiem, że autor „ostatecznego rozwiązania” Heydrich, jak też tego planu wykonawca Eichmann, jak też Frank na którego terenie to się działo, byli chrześcijanami żydowskiego pochodzenia, a Hitler do końca był głęboko wierzącym katolikiem. Na razie nie wykazano, że byli świadomymi agentami syjonizmu, ale nieświadomymi byli z pewnością. Hitler w swym testamencie wyznał, że do wojny zmusił go najstarszy z wrogów: międzynarodowe żydostwo, t.j. oczywiście nie ortodoksi, którzy do polityki się nie mieszały, lecz wojujący syjoniści. W każdym razie syjonistyczne U.S.A. i chrześcijańskie władze państw Europy nie miały człowieczego serca, aby ratować ortodoksów z piekła Zagłady. Nie ma już po miasteczkach tych świętych cadyków, uniesionych oczu, rozmodlonych twarzy, z rękami w górze. Wrócili do boga najwierniejsi jego słudzy, bo nie dość nisko się stoczyli, bo byli za mało źli dla syjonowego zwierzęcego „samego życia”. Nieprawda, że „nie mieli swego Mojżesza”, który by im przydał prawa narodów. Raczej nie zapanowali na czas nad swym marginesem – jak Rzym nad swą hołotą 1C 1,26nn. *Holo-kaustos* był starotestamentowym greckim terminem oznaczającym ofiarę ‘cało-palną’ bogu, ale przecież nie z ludzi. Ale teraz tutaj bogoczwłowieczeństwo już bardzo się liczy, teraz tutaj ten tak zwany „moralny pył” (Ch. Weizman) podnosi głowę.

Nie znaczy to, że stałem się zwolennikiem **judaizmu**. Tym bardziej, że sam Stary testament nie jest doktrynalnie jednolity: obok szlachetnych nakazów Mojżesza, są w nim deutero-nomiczne ‘drugo-prawne’ księgi kapłanów, przeróbka Prawa w coś jakby małe “prawko” dla upadłych, wychwalające grzesznika Dawida, załączek chrystianizmu. pisane pod duchem Babilonu. Nadal uważam, że klasyczne ideały bogoczwłowieczeństwa, ziemskiego człowieka jako istoty boskiej, stanowią pełniejszą, zdrowszą i bezpieczniejszą bazę do marszu w górę. Zaskoczeniem była dla mnie konstatacja, iż przy bezstronnym oglądzie tej konfrontacji chrystianizmu z mozaizmem, przedstawionej w N.t., wyznawcy Mojżesza mają więcej racji. Nie znalazłem wręcz żadnego zarzutu ze strony mozaistów, który by nie był uzasadniony, i to nawet w samych tekstach nowotestamentowych. Przy ocenie samej religii nie chodzi bowiem o indywidualne sposoby jej wykonywania, przypadki odstępstw spowodowane wyczerpaniem sił (zło rodzi się także ze słabości - B. Wildstein), lecz o pryncypia, o zasady religii. A te są o wysokie niebo lepsze w mozaizmie. Długo, z niedowierzaniem, w wielu nawrotach, zmagając się z zadawnioną odrazą, przekonywałem sam siebie, że jednak ten mozaistyczny “starszy brat” z Lc 15,11-32 ma więcej racji. Otóż – z powodu jego humanitaryzmu, choć zbyt oderwanego od ziemskości: religia Mojżeszowa okazała się religią człowieka, zaś religia chrystusowa religią zwierząt, grzeszników, złodziei, nierządnic, ludzi zepsutych i upadłych, słusznie przez samego pasterza Jezusa porównywanych do bydła (owce, trzody,

pasterze). I odwrotnie: we wszystkich ewangeliach nie znalazłem jednego sensownego argumentu przeciwko mozaizmowi. Przy czym przez mozaizm rozumiem naukę Mojżesza z góry Synaj i jego szlachetne dokonania, a nie kryminalną historię narodu Izraelskiego, dziejącą się pod syjonowym zwierzęciem Jahwehem - również pomieszczoną w t.zw. księgach Mojżeszowych.

Propagowany dylemat: „Albo wartości, albo życie” nie jest prawdziwy. W pogaństwie główne funkcje społeczne były oparte właśnie na wartościach, i dobrze żyło i rozwijał się. Także Zakon zawiera życiodajne wartości: „Czyniący je (przepisy Prawa) człowiek żyć będzie w nich” Rm 10,5. Gdyż szlachetny, choć czasem gorzki starotestamentowy człowieczy nakaz, który powściąga prymitywne buntownicze pokłady naszej natury, jest bardziej życiodajny, niż chrześcijańska odzwierzęca niezasażona łaska, która przemienia rozumnego człowieka w instynktowe bydlę. Tak też się ujawniło w praktyce: surowy protestantyzm, bliższy religii Mojżeszowej, okazał się bardziej humanitarny, kulturotwórczy i gospodarczo wydolny niż katolicyzm, który kraje pogrążył w zwierzęcości, anarchii, nierządzie, ciemnocie i nędzy. Podobnie prawosławie, które nie miało inkwizycji i polowań na „czarownice”, choć mniej naukowe a bardziej praktyczne, jednak duchowo pozostało bliżej człowieczego boga stwórcy, zachowało swoją *wieliczestwiennost* ‘majestat’.

Nie zamierzam tu uprawiać systematycznej krytyki ideologii chrześcijańskiej (zainteresowanych odsyłam do mojej publikacji „Postępek łaski chrześcijańskiej”). Nie chcę jednak kryć wątpliwości i niepokojów odnośnie propagowanych w ewangeliach tez, i sygnalizuję je. Wiem, że niektóre uwagi w przypisach są do tego stopnia nowe, że mogą być pomówiony, iż widzę w tekście nawet to czego tam nie ma. Lecz już wielu publicystów, także katolickich, dostrzega tam zdumiewające sprzeczności z popularnymi wyobrażeniami, choć mówią o nich okazynie, powierzchownie i niesystematycznie, głównie koncentrując się na negatywnych przejawach ducha w kościele instytucjonalnym. Kościół hierarchiczny jest bardziej na wierzchu, bardziej konkretny, łatwiej dostrzegalny, a badanie jego nie wymaga znajomości starożytnej greki. Autor natomiast sięga głębiej, do doktrynalnych podstaw zawartych w ewangeliach, wiedząc, że właśnie tam, a nie w „czynniku ludzkim”, tkwi inspiracja grzesznych działań Kościoła. Ten duch święty, który „ucieka przed zdradą” (Mdr 1,5) nie utrzymałby się przez dwa tysiące lat na kościele, gdyby ten nie postępował według jego wskazówek.

Jeszcze słowo o mglistym pojęciu t.zw. „wartości chrześcijańskich”, których pełne usta mają nie tylko duchowni, lecz także świeccy rządzący podpierający się religią, ale których nikt nie chce konkretnie wyartykułować. Wyszłoby bowiem na jaw, że tak powtarzane przykazania, jak „Nie zabijaj, nie cudzołóż, nie kradnij” i t.p. nie są to oryginalne wartości chrystianizmu, lecz mozaizmu; zostały zaczerpnięte wprost z przykazań Mojżeszowych. Lecz chrystianizm ma swoje istotne wartości (jak nieosądzanie, przebaczenie win, beztroska bytowa, miłość nieprzyjaciół, niezasażona łaska, darmowa miłość), tylko nie przystają one do żadnych tradycyjnych wartości humanitarnych, etycznych i cywilizacyjnych.

W opisach Chrystusa, ewangeliści nieraz ukazują **mroczną stronę** duchowości pomazanego Jezusa. Fakty te w kościelnych przekładach często się zaciera, w opracowaniach pomija, a w popularnych kazaniach przemilcza. A przecież jest tam Chrystus ‘twardy, srogie, bezlitosny’ *skleros* Mt 25,24 Jo 6,60, Chrystus ‘gorzki, surowy’ *austeros* Lc 19,21n, Chrystus ‘bezczelny’ *anaideia* Lc 11,8, Chrystus samolubny Mt 26,9nn Lc 7,42 14,26, Chrystus okrutny Mt 25,30, Chrystus nieobyczajny Lc 9,5.60, Chrystus moralnie indyferentny Lc 6,31-38 a nawet immoralistyczny Lc 16,8n, Chrystus „żarłok i pijak, przyjaciel grzeszników, złodziei-celników” Mt 11,19 i prostytutek Jo 8,11 Mt 26,13, Chrystus anty-człowieczy (w przeciwstawieniu do nadprzyrodzoności” {7}) n.p. Mt 4,19 6,1.5.18 10,17.36 12,45 13,28 Lc 16,15, Chrystus antyrodzinny Lc 8,19nn, Chrystus szowinista Mt 15,24 10,6, a nawet Chrystus *paido-filos* dosł. ‘pedofil’ Lc 9,48 (choć nie seksualny, nie ‘pederasta’ *paid-erastes*) – to tylko niektóre cechy pomazanego Jezusa, widoczne wprost w wierzchniej warstwie tekstu greckiego, a także w większości kościelnych przekładów, jeśli tylko się zdejmie różowe okulary wiary. Czy zatem od razu bezkrytycznie „wierze ewangelii!” Mc 1,15? Można mieć poważne zastrzeżenia niemal do każdej nauki Chrystusa! Takie Chrystusowe nauki i zachowania jak lekceważące odezwania się do swej matki („kobietę”) Jo 2,4 19,26, pogardliwe traktowanie kobiety kananejkiej (pies) Mt 15,26, wrogi stosunek do człowieka, do rodziny Mt 10,34-36, wychwalanie syna marnotrawnego Lc 15,11-32, niesprawiedliwego zarządcy Lc 16,1-8, postępowanie wbrew powszechnym zasadom uczciwości Mt 20,1-16, troszczenie się nie o sprawiedliwych lecz o grzeszników Mc 2,15-17 Jo 9,39, dawanie pierwszeństwa złodziejom i nierządnicom Mt 21,31, tolerancja wobec cudzołóstwa Jo 8,3-11, bardzo szczególne pojmowanie bliźniego Lc 10,35, nawet u zatwardziały chrześcijan muszą powodować szok i trwogę. Jakże różne są od słodkich obrazków Jezusa wkładanych dzieciom do modlitewników i w niedzielnych kazaniach. Nie mówiąc o listach Pawła i Apokalipsie, gdzie doktrynie chrześcijańskiej można zarzucić dużo - o! Zaś Apokalipsa Jana to już całkiem dla ziemskich ludzi musi być przerażająca.

Dlatego nie trzeba tworzyć jakiejś nowej „antyewangelii”, bo nie sposób napisać bardziej bardziej anty-humanitarnej, bardziej antyludzkiej antyewangelii niż cztery kanoniczne ewangelie, rzetelnie rozpoznane. Ewangelie same dostarczają potężnych argumentów przeciwko sobie. Trzeba tylko je odczytać bez przeswiadczenia o jej moralnej doskonałości. Takie przeswiadczenie powzięli nasi przodkowie w czasach, gdy nawet sama jej treść była niedostępna i żaden nie mógł jej zweryfikować ani dalej przekazywać. Do ewangelii trzeba przystąpić z otwartą głową, bez uprzedniego mylnego przekonania o doskonałości wszystkiego co pochodzi z nieba, od każdego boga, każdego anioła, każdego ducha i każdego syna bożego. Bo przecież i w innych religiach, panteon nie składa się samych dobrych bogów. A chrześcijański panteon (zredukowany do wyłącznie niebiańskie miniaturowej Trójcy) składa się wyłącznie z bóstw an-

tyczłowieczych, antyludzkich, antyświatowych i antycywilizacyjnych. Po co więc, jak mówi przysłowie „kłaść zdrową głowę pod Ewangelię – niepotrzebnie wystawiać się na kłopoty, przykrości, ryzyko” (W. Kopalinski {50} s.98.

Wątpliwości biblijne są zresztą omawiane także przez publicystów kościoła katolickiego, który jakby chcąc „zaszczepić” wiernych przeciw tym wątpliwościom i przejął inicjatywę opozycjonistów, sam uprzedzająco wydał książkę Z. Ziółkowskiego „Najtrudniejsze stronicie Biblii”, w której zamieścił zarzuty parafian z Poznania i Tarnobrzegu dotyczące nauki Jezusa, jak też książkę K. Romaniuka „Nowy testament bez problemów”, gdzie sam wskazuje 110 poważnych problemów i je „tłumaczy”. Nie można więc ukazywania i omawiania tych wątpliwości traktować jako „obrazę uczuć religijnych”. Nie można też jako „ośmieszanie zasad wiary” uznać takiej opinii: „Zawiera się w ewangelii jakiś podstawowy paradoks: żeby znaleźć życie, trzeba stracić życie. Żeby się narodzić, trzeba umrzeć. Żeby się zbawić, trzeba wziąć krzyż”. Nie może Kościół tego rodzaju paradoksów potraktować krytycznie przede wszystkim dlatego, że autorem tej opinii jest... Jan Paweł II („Elementarz” 2003 r. s.189).

Mojżesz, reprezentant pogańskiego dorobku cywilizacyjnego starożytnego świata, w każdym narodzie potrzebuje zstąpić na ziemię, **utwierdzić się** w ludzkości i w świecie. Jak Odrodzenie czerpało ze Starożytności i zaczęło wydobywać narody z obłędu chrystianizmu, tak i dzisiaj zaktualizowany do europejskich warunków mozaizm może świecić przykładem. Doskonalenie człowieka, nawet tego niebiańskiego, wymaga, aby, żyjąc w materii w organicznej jedności z oswojonym zwierzęciem-wężem, nabierał kultury pradziadów i stawał się wszelką dobrą częścią rzeczywistości. Nie rozumiem bowiem, jak sam lekki duch, choćby nie wiem jak czysty, oderwany i święty, mógłby być bardziej wartościowy w obliczu największego boga, boga stwórcy, niż duch człowieka sprawdzony w wyższym stopniu złożoności świata i utwierdzony w ziemskich warunkach. Doskonalenie pełnej rzeczywistości - uniwersalny cel i kryterium dobra - świadczy, że niebiańskie nie zawsze znaczy bardziej boskie; lotniejsze - sprawniejsze, piękniejsze - lepsze, tajemnicze - szlachetniejsze, a jedyne - dobrze wybrane. „Jak w niebie, tak i na ziemi” panuje różnowartościowość. Ani nie myślę aby permanentna piekielna rewolucja – obłędne domazywanie sobie coraz gorszych upadłych duchów z poprzednich eonów, „leczenie dżumy cholera” było lepsze niż kontynuacja ewolucji stwórczej pod kontrolą człowieka. Gdyż w pełnej ewolucji ginie tylko zepsute, zaś w częściowej rewolucji nieraz szlachetne. Przy tym trzeba zrozumieć dawnych mozaistów; bywają bowiem sytuacje, w których dalsze pograżanie się szlachetnej jednostki w zepsutej materii ludzkiej nie sprzyja jej okrzepnięciu i udoskonaleniu. Ogień piekła rozpuszcza wadliwe kryształy, ale może też naruszyć szlachetne. Dlatego w środowisku totalnej negatywnej selekcji wyodrębnienie się pozytywnej jednostki i dokończenie rozwoju samą **spekulacją** (z której J. Goebbels właśnie czynił zarzut mozaistom), może dać bardziej przejrzysty rezultat, niż dalsze poddawanie się pomazaniu obcych duchów, które człowieka nużą, mącą, płaczą i zaciemniają.

Dlatego zstępujący na ziemię Mojżesz musi zachować swe szczytne pryncypia. Nauczyciel nie może działać na łasce zdziczałych uczniów, Mojżesz nie może być przykrywką dla zepsucia (jak miejscami w księgach zwanych „Mojżeszowymi”). Rabini nie powinni być nakłaniani do samooszustwa, dla korzyści syjonistów i chrześcijan. Można bowiem podejrzewać, iż od holokaustu judaizm nie schodzi na ziemię samodzielnie, lecz w tej funkcji zastępuje go syjonizm i chrystianizm. Oglądając film Spielberga „Wspólnota” można przerazić się widząc jak rasa prymitywnych zwierzęcych stworków manipuluje jak manekinami rasą dostojnych człowieczych postaci. Czy coś takiego dzieje się w narodzie żydowskim na styku syjonizmu i mozaizmu? Holokaust mozaistów każe być czujnym. Nie można się zgodzić na marionetkową rolę mozaizmu na syjonistów, jaką i dziś wobec niedobitków Zagłady demonstruje Izrael (por. F. Netz w Angora 13/2005). Biblia ostrzega, że najbardziej trzeba się strzec przed swoimi braćmi, a z syjonowym Izraelem nigdy „nie obeschną lzy Ezawa” {178} s.159. Nie tędy droga, nie pod tym zwierchnictwem; niezgodności są zbyt zasadnicze i obfite. W tym towarzystwie mozaizm nie może się odnaleźć, dusi się, marnuje siły, traci na wizerunku. Zamyka sobie też perspektywę bytu, gdyż wrogi światu chrystianizm nie ma przyszłości; świat nie miałby sensu, gdyby chrystianizm ją miał. Z poziomu chrystianizmu, odrzucającego świat i człowieka, nie sposób przejść do uniwersalizmu. Natomiast uziemiony humanitaryzm, gdziekolwiek on na świecie występuje – oto stabilna baza i żyzne pole dla mozaizmu. Czy to nie raczej u pogańskich elit, niż u swoich chrześcijan, znajdował mozaizm zrozumienie, prawdziwych synów człowieka? I wtedy ziści się im nagrobne wezwanie cadyka: „Synu człowieczy, bądź cnotliwy – a do ciebie należeć będziemy” {85} s.126.

Niegodne człowieka byłoby żywienie lekceważenia czy niechęci do ortodoksów za to, że starali się poprawić swą kondycję moralną, wydobyć się z babilonizmu, narzuconego w kraju przesiedleń. Trwali przy Mojżeszem przez tysiące lat, wśród najtrudniejszych warunków. Gdyby dziś wśród Polaków pojawił się podobny autorytet moralny jak Mojżesz, choćby sam papież, i nadał ludziom surowe prawa podobne do Tory, z pewnością by ich nie przestrzegali. Wielu z tego narodu udało się odzyskać pełne człowieczeństwo. W polskim narodzie zachowały się świadectwa i pamięć o szlachetności i zacności licznych mozaistów.

Doniosłość Biblii polega na tym, że przedstawia, do świadomego wyboru, dwa przeciwstawne projekty wydobywania się ze złej sytuacji umysłowo-moralnej: Stary- i Nowy testament. Ukazuje dwa nieba: wyższe i niższe, dwie skale, dwie metody życia: człowiecze ewolucyjne (S.t.) i hybrydowo-zwierzęce rewolucyjne (N.t.). Językiem u wagi jest w nich kultura bądź bezkultura seksu (także ukrytego w zmartwychwstaniu chrystusa-baranka). Przy tym, jak żadna inna księga, daje wgląd w niebo i piekło, w świat bogów, duchów i sposoby obcowania z nimi. Stary testament wskazuje drogę przejście do nowego eonu na naturalnej bazie człowieczej, własnymi ludzkimi siłami. Nowy testament zaś cofa człowieka wstecz, pod półkę zbuntowanego Syjonu, do świata zwierzęcych hybryd, zamykając się w przestrzeni pośredniej. Nie zstępuje ani do materialnego świata i cielesnego ludzkiego, ani nie wstępuje do niebiańskiego człowieka, zamykając się jak w pułapce w syjonowej sferze bytu. Naturalne siły stara się zaangażować dla zorganizowania zbawienia

obcym kosztem, zarzucając sieci na wybitnych człowieków. I o ile N.t. stara się grzechy zasłaniać, zacierać i zbawiać (niezasłużoną łaską, darmową miłością), wymagając jednak jako „przedpłaty” przekazania swego człowieczeństwa i zacieśnienia się do zwierzęcości, a także zabicia boskiego syna człowieka - co moralnie jest ohydne i odrażające - to Tora, też będąc „dla nierozumnych” Rm 2,17-20, człowieczeństwa nie niszczy, ale daje wskazówki do samooczyszczenia się i wyjścia ze złej sytuacji własnymi siłami, podając niebiańskie, ale zweryfikowane na ziemi normy (jak w Kodeksie Hammurabiego) - z jednej strony do odrzucenia zła (zakazy), a z drugiej strony do właściwego postępowania (nakazy). Świat nie zna lepszej i wyrazistszej drogi poprawy dla zagubionych człowieków, niż przykazania Mojżesza. Nie zna też, jak na razie, lepszego szlaku wzywż ku człowieczemu bogu, niż przez człowieczych aniołów Tory (Ac 7,53 G 3,19 Hb 2,2). Bez tych odniebnych zwiastunów odziemny ładunek synów człowieka nie nawiąże podróży do nieba. Kto ruszy ku niebu, spotka tam mozaistów i chasydów, i nie podąży dalej, aż się z nimi serdecznie przywita. Nikt nie przyjdzie przed króla, jeżeli nie doprowadzą go starsi dworzanie, i jeżeli król nie wyciągnie do niego ręki.

Lublin 2024

S. Ł.

¹W dół w ²Maththaios

1,1 Księga ⁵⁰⁸ zrodzenia ⁵⁶⁷ Jezusa ⁴ pomazańca, syna ⁵ Dawida syna Abraama.

1,2 Abraam zrodził płciowo ⁵⁷⁰ Isaaka, Isaak zaś zrodził ⁵⁷⁰ Jakoba, Jakob zaś zrodził Judasa i braci jego, **1,3** Judas zaś zrodził Faresa i Zarę z ⁶ Thamar, Fares zaś zrodził Hesroma, Hesrom zaś zrodził Arama, **1,4** Aram zaś zrodził Aminadaba, Aminadab zaś zrodził Naassona, Naasson zaś zrodził Salmona, **1,5** Salmon zaś zrodził Boesa z Rachab, Boes zaś zrodził Iobeda z Ruth, Iobed zaś zrodził Iessaia, **1,6** Iessai zaś zrodził Dawida króla.

---

1 Greckie *kata* z accusativem oznacza ruch z góry na dół, zgodność z czymś.

2 Imiona podawane są w brzmieniu oryginału greckiego.

3 Zaskakujące jest zamieszczenie – w tradycyjnie męskim rodowodzie – czterech kobiet, akurat nierządnych i niewiernych, też nierządno Babilonu, współrzędnie z Marią. O sprzecznościach w rodowodach {134}s.78-84 {123}s.57.

4 Określenie *christos* w Septuagincie (LXX) – greckiej wersji Starego testamentu (S.t.) odnoszone jest do różnych osób: do Saula, do Dawida, do Cyrusa, do kapłanów. Mateusz nie używa oryginalnego hebrajskiego słowa *messias*, którego używa Jan (Jo 1,41 4,25), lecz greckiego; ewangelię swą kieruje do Żydów zhellenizowanych.

5 Oba tytuły *syn Dawida* i *syn Abraama* były tytułami mesjańskimi, lecz każdy z innego rodzaju ducha. *Syn Abraama* wywodzi się z Ge 22,18, i według G 4,22-31 3,16 był nim Isaak, chrystus G 3,16 5,1. *Syn Dawida* zaś miał dziejowy początek w 2S 7,13 {183}; sam zaś Dawid w 1-2 S i w Ps, opisujących jego dzieje. Zważmy, że księgi te należą do późniejszych pism deuterokanonicznych ‘wtóro-zasadnych’, wtóro-normatywnych’, o pomniejszej ważności. Powstały w okresie rozpadu monarchii izraelskiej, więc jej czołowa postać, upadły grzeszny Dawid, pasował też do upadku państwowości w okresie ewangelicznym. Pierwszym jego rodowym kontynuatorem, pełnym synem, mógł być Solomon (por. Mt 12,42 Jo 10,23 Ac 5,12). {316} uważa, iż „syn Abrahama” odnosi się do Jezusa (jako syna narodu izraelskiego); „syn Dawida” zaś do mesjasza s.80nn. Tytuł Syn Dawida prawdopodobnie oznaczał chrystusa {316} s.541 t.2 s.758.760, podobnie jak Dawid. Natomiast syn Abraama oznaczał ojcostwo pogańskie, ludzkie, mógł więc oznaczać samego syna człowieka (por. rozważania w {316} t.1 s.80.83.541) i samego Jezusa (bez chrystusa obcorodzajowego) Lc 17,24n Ac 7,55n {307} t.2 s.405. Tak więc już w tym tytule zawarto podwójną inspirację Jezusa, z których tę pierwszą, Dawidową ustawiono w pozycji naczelnej. W judaizmie istniała doktryna o dwóch mesjaszach. Pierwszym mesjaszem był człowieczy (nazwany „Adam” 1S 17,32) król Saul. Uczyniono go jednak „tłem” dla wtórnego mesjasza, wziętego od zwierząt 2S 7,8 i o nawykach dzikich zwierzęcych. Mesjasz Dawid był tylko wariantowym, zastępczym mesjaszem, uwarunkowanym błędami mesjasza Saula. Prototypem związku jednoczącego obie postacie mogła być ‘zabawa, igraszka miłosna’ *paidzo* Ismaela z Izaakiem Ge 21,9 (dla *paidzo* por. 1C 10,7 z komentarzem); miłosna przyjaźń Dawida z Jonatanem (synem Saula-Adama, czyli syna człowieka) 1S 18, w której „kobięcy” Jonatan 2S 1,26, *soter* i *jeszua* 1S 14,45 „przeszedł” Dawidem (jak Jezus „uczniem, którego miłował”). I przypuszczałnie w ten sposób w N.t. „syn boży jest synem człowieczym” Jo 5,27. Tu warto zwrócić uwagę na uporczywe zaprzeczenia żydów, iż Jezus nie jest chrystusem Ac 2,36 9,20 17,3 18,5.28, gdyż było niewytłumaczalne, że syn boga (ojca, tego żyjącego biologicznie) jest tym samym co syn człowieka-Jezus Jo 5,27, żyjący zasadniczo duchowo. Osoba Jezusa przybrała więc dwa synostwa: synostwo boga-człowieka (synajowego) jako syn człowieka Jo 10,36 11,27, oraz synostwo boga-hybridy (wyodrębnionej z organicznego Syjonu), nadane przez nakręcenie dodatkowego ducha, którym był duch święty zainstalowany w organizmie gołębiopodobnej hybrydy. U Mt, Mc i Lc bowiem duch św. nie przyszedł sam, w swej pierwotnej boskiej bezpostaciowości, ale w gotowym uniformie organizmu, tylko podobnym do gołębiczy. – Więc zapewne w organizmie jakiejś hybrydy, typowej postaci wszelkich niebiańskich bogów i aniołów, znanej ze starożytnych objawień religijnych, z wizerunków bogów we wszystkich kulturach i współczesnych UFO. Z takim hybrydowym duchem św., stał się *synem boga żyjącego biologicznie* Mt 16,16, bazującym na samej zwierzęcej biologii, wyrażającym się rewolucyjnym dzikim seksie i gwałcie.

6 {188} pisze, iż „w rodowodzie najciekawsze są chyba imiona niewiast. Zazwyczaj w genealogiach żydowskich nie podawano ich imion. Nasze zdziwienie będzie jeszcze większe, jeśli przyjrzymy się bliżej, kim były te kobiety. Rachab była nierządnicą (Joz 2,1-7), Tamar rozmyślnie kuśiła do cudzołóstwa (Ge 38), Batszeba była niewiastą, [która też kuśiła i] którą Dawid zabrał Uriaszowi, jej małżonkowi, i to przez niecny podstęp (2S 11 i 12) [Uriasz względem Dawida był też archetypem „największego przyjaciela”, którego on zdradził]. Mateusz nie mógł znaleźć na stronach S.t. bardziej nieprawdopodobnych kandydatów na przodków Pana Jezusa Chrystusa, na których widok czcigodni i <prawowierni> chrześcijanie wzdrygają się ze zgrozą” s.26n. {144} zwraca uwagę, iż postępowanie Tamar, Rachab i Rut delikatnie mówiąc “nie zawsze zasługiwało na pochwałę” s.72. Według żydowskich (i ogólnoludzkich) norm było wręcz skandaliczne. {134} każdą z tych kobiet nazywa *femme fatale* s.82-84, a {316} pyta: „Co spowodowało przywołanie tych czterech w genealogii Jezusa, a nie n.p. daleko bardziej sławnej Sary lub Racheli?... Wymienione niewiasty były grzesznicami... cztery owe kobiety wskazują na Marię” s.90n {101} t.2 sz.8n; Maria była grzesznicą także w „aluzji do Ewy” (tamże). Dziwi, iż w męskim rodowodzie wymieniono z imienia cztery kobiety włącznie z Marią, z których Thamar i Rachab na pewno były nierządnicami, a “żonie Uriasza” Batszebie też można zarzucić prowokujące obnażanie się pod nieobecność męża oraz łatwość z jaką zdradziła męża i została kochanką Dawida. Właściwie w tej kolekcji upadłych kobiet jest wymieniona jeszcze jedna kobieta, też nierządnica - Babilon. Dziwi iż Mateusz nie widział nic niestosownego, by Marię umieścić w takim towarzystwie. Bowiem „cztery kobiety (Tamar, Rachab, Ryt, Batszeba) zapowiadają i przygotowują rolę Marii, mają jakąś plamę na charakterze... macierzyństwo tych niewiast było niezgodne z Prawem i tradycją Ludu Bożego {101} t.12 sz.4. Może dlatego Jezus zwraca się do Marii ‘kobietę’ *gynai* Jo 2,4, który to zwrot do matki, jak wtedy, tak dzisiaj, wyrażał brak szacunku (prof. Z. Poniatowski w rozmowie z autorem).

Dawid zaś zrodził Solomona z ¹tej żony Uriasa, **1,7** Solomon zaś zrodził Roboama, Roboam zaś zrodził Abię, Abia zaś zrodził Asafa, **1,8** Asaf zaś zrodził Iosafata, Iosafat zaś zrodził Iorama, Ioram zaś zrodził Oziasa, **1,9** Ozias zaś zrodził Ioathama, Ioatham zaś zrodził Achaza, Achaz zaś zrodził Hezekiasa, **1,10** Hezekias zaś zrodził Manassesa, Manasses zaś zrodził Amosa, Amos zaś zrodził Iosiasa, **1,11** Iosias zaś zrodził Iechoniasa i braci jego na ²zmienionej siedzibie ^{1841 G f} należącej do Babilonu ^{G f}.

1,12 Potem-za zaś tę zmienioną siedzibę Babilonu Iechonias zrodził Salathiel, Salathiel zaś zrodził Zorobabela, **1,13** Zorobabel zaś zrodził Abiuda, Abiud zaś zrodził Eliakima, Eliakim zaś zrodził Azora, **1,14** Azor zaś zrodził Sadoka, Sadok zaś zrodził Achima, Achim zaś zrodził Eliuda, **1,15** Eliud zaś zrodził Eleazara, Eleazar zaś zrodził Matthana, Matthan zaś zrodził Jakoba, **1,16** Jakob zaś zrodził ³Josefa wiadomego męża Marii, z której został zrodzony płciowo ^{570 ao} Jezus, ten powiadany pomazaniec.

1,17 Wszystkie więc rody ^{565 N} od Abraama aż do ¹²⁰³ Dawida rody czternaście, i od Dawida aż do zmienionej siedziby ¹⁸⁴¹ Babilonu rody czternaście, i od zmienionej siedziby Babilonu aż do tego pomazańca rody ⁴czternaście.

1,18 Tego zaś Jezusa pomazańca zrodzenie ⁵⁶⁷ w ten właśnie sposób był: *W następstwie* ⁵zaślubionej formalnie *dla pamięci* ^{1876 G pt ao ps, Gab} matki jego Marii Josefowi, wprzód niż *mogącymi* ⁶zejść się ^{2704 ao, Aci} *okoliczności uczyniły* ^{Ap,} została znaleziona ^{1185 ao} ⁷w brzuchu ⁵⁵⁷ mająca ¹²⁰² z wewnątrz *jakiegoś* ^{2310 G} ducha ²⁵ świętego. **1,19** Josef zaś, wiadomy mąż jej, przestrzegający reguł cywilizacji ⁷⁴⁴ będąc i nie chcąc ją ⁸wystawić na pokaz jako przykład ^{627 ao,} zapragnął ⁵²⁹ potajemnie rozwiązać zawsze uwolnić ³²³ ją. **1,20** *Wobec* te właśnie zaś jego ⁹w emocjach umięściwszego ^{981 G pt ao, Gab,} *zobacz-oto* *jakis niewiadomy* ¹⁰anioł *jakiegoś niewiadomego* ^{1666 G} ¹¹utwierdzającego pana ¹⁴⁵⁴ w dół w ^{2022 indecl} marzenie ^{2908 3s ao ps} senne ^{1697 N pt pr} objawiony został ^{indecl,} jemu powiadając(y) ^{syn N} ^{1697 N pt pr} Josef ^{indecl,} syn ^N Dawid ^{indecl,} *żeby* nie przstraszyłbyś się ^{2938 ao sb ps-dp} zabrać z sobą ^{2164 ao} Marię, wiadomą żonę twoją; to

1 Żona poganina Uriasa, Batszeba, zabrana mu zdradziecko przez Dawida, nie była widać godna wymienienia z imienia; godne natomiast okazały się nierządnicę Tamar i Rachab 1,3.5.

2 'Zmieniona siedziba' to etymologiczny przekład gr. *met-oikesia*. Tłumaczone jako „okres przesiedlenia (Żydów do Babilonu)”, lecz w Apokalipsie Jana Babilon jest miastem-kobietą, w podstępny sposób (przez ogień gniewu) rodzącą potomka – miasto.

3 W Lc 3,23 Józef był synem Helego.

4 {144} zwraca uwagę iż „liczba imion podanych w genealogii nie osiąga liczby 42 (=3x14), lecz 40” s.74. To samo {134}s.78-82 {316} s.86. Nieliczenie się z obiektywną prawdą, nawet biblijną, nawet przez siebie podawaną, to typowa „wartość” chrystianizmu.

5 Gr. *mnesteuo* pochodzi od *mnaomai* 'pamiętać'.

6 *Ich* oraz *zejść się* stanowią składnię a.c.i. Tłumacz oddaje ją przez konstrukcję zachowującą oryginalne formy.

7 *Znaleziona* podkreśla nieoczekiwaność „odkrycia” płodu przez Józefa {7}. 'W brzuchu mająca' *en gastri echousa* też w Ap 12,2 o kobiecie posiadającej płód baranka. Inaczej u Lc 1,31: *synlambano en gastri*. O brzemienności Marii też *ouse enkyo* w Lc 2,5; stan *enkyos*, od *en* i *kyeo* 'mieć płód w łonie', był dla kobiety obelżywy: „szczena, kotna”, gdyż kojarzył się z 'suką' *kyon*, p. przyp. do Lc 2,5. Por. Pk131. Stan 'w brzuchu mająca' jest negatywnie osądzony w Mt 22,19 i paralelne, 1Th 5,3. Por. Pk131.

8 Gr. *deigmatidzo* tu "ma znaczenie zniesławienia... z powodu niedotrzymania wierności małżeńskiej" {144} s.78. To właśnie zdają się wyrzucać Jesusowi Żydzi: "My nie jesteśmy zrodzeni z nierządu" Jo 8,41. Tak o nieprawym pochodzeniu Jezusa zanotował Talmud i cała żydowska antyewangelia {138}. Reguły żydowskie nakazywały ostre środki w wypadku niewierności żony, i Mojżesz nie dał żadnej dyspensy dla zapłodnienia od anioła czy ducha. Józef zatem według obyczaju powinien ten fakt ujawnić dla sądu i kary; gdyby go tolerował dałby zły przykład. Spójnik "i" przy „nie chcąc” może mieć znaczenie gr. *dia* 'przez' (to że nie chciał) {13}s.346.

9 Gr. *en-thymeomai* dosł. 'umieszczać w swoim *thymos*', który oznaczał emocjonalne wnętrze, żądze, „serce”, duszę; stąd 'gniew, namiętność, skłonność, pragnienie'. Pk1.

10 Ciekawe jak Józef i Maria odróżnili "anioła pańskiego" od któregoś ze złych aniołów, którzy podobnie uwodzili córki Adama dla płodzenia z nich potomstwa Ge 6,2, za co spotkała ludzkość kara. Zresztą aniołem pańskim był też szatan Nu 22,22 {194} s.33: „stała anioł Jahweha w drodze (Bileama) jako szatan”. Anioł Jahweha, „straszny bardzo” jak reptalianin, zwiastował żonie Manoacha takie samo cudowne poczęcie (Jud 13,3-9) jak anioł Gabriel Marii. On też niszczył (1Ch 21,12) i uśmiercał (Is 37,36 Ac 12,23). Ten anioł Jahweha jest wyłącznie niebiański, nie działa w jawnej ziemskiej rzeczywistości, lecz przez sen, por. Modlitwę Pańską Mt 6,8n. Jak dalej widać, ten anioł bardziej stoi po stronie grzesznej kobiety niż bezgrzesznego Józefa.

11 U Mt nie tylko anioł Jahweha, ale i sam Jahveh informuje ludzi przez marzenie senne +Mt 2,12-22 27,19. Także magowie otrzymują wskazówki w marzeniu sennym Mt 2,12. Czy jest to bóg, który nie ma naturalnego wstępu do przytomnego życia człowieka?

bowiem w niej poczęte być rodzone płciowo^{570 N pt ao ps} z wewnątrz ¹niewiadomego ducha jest ^{834 pr} świętego. **1,21** Wyda na świat ^{2797 ft} zaś syna i nazwiesz ^{1439 ft} imię jego jako Jezusa ^A, on bowiem ²ocali ^{2742 ft} lud swój od uchybień ^{134 G} ich ^G.

1,22 To właśnie zaś całe ^{2009 Ns n} stało się ^{584 3s pf} aby ³zostałyby uczynione pełnym ^{2301 ao sb ps} to spłynięte ^{2486 Ns n pt ao ps} pod przewodnictwem ²⁸⁷² niewiadomego utwierdzającego pana ^G przez-z wiadomego ^G proroka ^G obecnie powiadającego ^{1697 G pt pr}: **1,23** Oto wiadoma ⁴panna ²¹⁸³ ⁵w brzuchu ⁵⁵⁷ będzie miała ^{1202 ft} i wyda na świat ^{2797 ft} niewiadomego syna, i nazwą ^{1439 3p ft} wiadome imię jego Emmanuel, które ^{2061 N n} jest ^{pr} przekładane jak przez *Hermesa* ^{1795 N n pt pr ps}: wspólnie z nami ^{Gp} wiadomy bóg. **1,24** Wzbudzony ^{819 N pt ao ps} zaś Josef od snu ^{2871 G} uczynił ^{2314 ao} tak jak przykazał ^{2421 ao} mu ten anioł niewiadomego utwierdzającego pana ^G, i zabrał z sobą ^{2164 ao} żonę swoją, **1,25** i nie ⁶rozeznawał ^{585 ipf} ją ⁷aż do ¹²⁰³ czasu którego ^{2061 G m} wydała na świat ^{2797 ao} syna, i nazwał ^{1439 ao} imię jego ^G jako Jezusa ^A.

2,1 Z powodu zaś Jezusa ^G zrodzonego płciowo ^{570 G pt ao ps, Gab} w Bethleem Judai ^G w dniach Herodesa ^G króla ^G, zobacz-oto *jacyś* ⁸magowie ^{1749 N} od ⁹urzeczywistniających przez powrót do źródła

1 Tutaj „duch św.” ponownie bez rodzajnika – jak w Mt 1,18. Chociaż u Jana ta sama fraza *en pneumatī* jest z rodzajnikiem *ek tou pneumatī* Jo 1,3-24 4,13. Ten brak u Mt rodzajnika przy d.św. będzie brany pod uwagę przy ustaleniu tożsamości „ducha” z rodzajnikiem, który zaprowadził Jezusa do pustyni w Mt 4,1. Brak rodzajnika przy „duchu świętym” zdaniem {316} wskazuje, że jest to „duch boga (z Ge 1,1) rozumiany jako moc boga, nie zaś jako osoba” s.103 (duch rodzący). Jeszcze inny duch święty, upostaciowiony w organizmie zwierzęcym podobnym do gołębic, spłynął na Jezusa dopiero po chrzcie Jana (duch pomazujący).

2 Imię *Jezus* po hebr. *ISzUAI* pochodzi od *ISzUAIH* ‘ocalenie, wybawienie’, tu: od uchybień, grzechów ludu. Podobnie jak Jezus musiał wejść w typ przywódców Izraela, tak i Maria musiał wejść w typ ludu Izraela. Lud Izraela symbolizowała Maria n.p. w Ap 12 {101} (p.w.); Jej grzech dotyczył pozamałżeńskiej (t.zn. pozaczłowieczej, pozacywilizacyjnej) ciąży Marii, podkreślonej przez *enkyos* Lc 2,5 o szczennej suce, t.j. nie człowieczej. Ten jej grzech chrystianizm uświęca, a przez to „wybawia” i ją i Izrael. Co gorsza, taka Maria „wprowadziła Syna B. w historię w kondycji uniżenia” i „złożyła Go na Golgocie w ofierze Ojcu” {101} t.2 s.16.

3 Wyrażenie: *plerothe to rheten* (wraz z *hina*, *tote*, *pos* lub *hopos*) pojawia się u Mt 11x. „Miało to skłonić Żydów do uznania Jezusa za mesjasza” {188} s.14, więc istniał z tym problem. Widać tu usilne naciąganie, tak jak w ogóle „cytaty” starotestamentowe w N.t. niemal wszędzie nie są wierne.

4 Gr. *parthenos* ‘dziewica, panna’ – jak w cyt. Is 7,14 w wersji LXX. Natomiast w wersji hebrajskiej było tam *AiLMH* ‘panna, młoda dziewczyna’.

5 Fraza *en gastri echousa* rzadka (w N.t. jeszcze tylko w Mt 24,19 i paral., 1Th 5,3 Ap 12,2); tu z Is 7,14 według LXX. Normalnie to *en koilia echousa* Mt 19,12 Lc 1,42.44 23,29 2,21 11,27 Jo 3,4 i in. Zbyt specyficzna, by oddawać ją zwykłym „poczęciem” przez ludzkie zapłodnienie, które oddaje *syl-lambano* Marii według Łukasza Lc 1,31 2,21, a także poczęcie Elżbiety Lc 1,24.36. Może określać sprawczość ducha, anioła, a współcześnie reptilian znane z relacji UFO.

6 Gr. *ginosko* ‘rozeznac, poznać’ w S.t. skierowane do kobiety było eufemizmem spółkowania, n.p. Ge 3,1 4,17,25.

7 „Aż do czasu którego” gr. *heos hou*. Źródło B* opuszcza *hou* ‘którego’. *Heos hou* występuje u Mt jeszcze w 13,33 14,22 17,9 18,30.34 26,36 zawsze w znaczeniu czasowym, i tak w całym N.t. Tak też {7} s.253. Natomiast {144} widzi tu „raczej sens przyzwalający, a nie znaczenie czasowe” s.82. Ten dwuczłonowy przysłówek jest tam intensywnie dyskutowany, gdyż idzie o dalsze dzwiewiectwo Marii i kwestię braci i siostr Jezusa Mt 13,55-56 Mc 3,31 6,3 Jo 2,12 7,3-10 1C 9,5 G 1,19. Bo dalszego krewnego i kuzyna j. grecki i N.t. określał innymi słowami: *syngeneus* Mc 6,4 i in. oraz *anepsios* C 4,10. Protestanci uważają, iż bracia i siostry Jezusa byli późniejszymi naturalnymi dziećmi Marii.

8 Greckie słowo *magos* w N.t. znaczyło ‘mag, czarodziej, czarnoksiężnik’ {6}, też w Ac 8,9.11. Szerzej oznaczało „przedstawiciela wschodniej teologii, filozofii i przyrodoznawstwa” „którzy dzięki swej mądrości potrafili czynić zjawiska niezwykle, cudowne”, ale takie znaczenie nie dla ludowych ewangelii. Oznaczało też astrologów babilońskich, badaczy firmamentu. Aby powstrzymać kojarzenie Jezusa z magią (licznie w apokryfach, w Talmudzie {118} s.99 i w nowszych opracowaniach {171} s.62.66.98.101), wobec przedstawiania w apokryfach Jezusa i jego uczniów jako czarnoksiężników i magów, a także aby powstrzymać kojarzenie Jezusa z obiektami astralnymi (starożytna astralistyka chrześcijańska), Kościół w tłumaczeniach zastępował *magos* przez „mędrzec” lub przez „król”. Lecz ‘mędrzec’ to w N.t. *sofos*, zaś ‘król’ *basileus* to już kompletna rozbieżność. Owa kościelna reguła tłumaczeń do dziś zdaje się „przestrzegać prawa tajemnicy (*disciplina arcani*)” {51} s.299. Jak podaje „Słownik kościelny łacińsko-polski” przy hasle *arcanum*, „*disciplina arcani* to zwyczaj ukrywania św. tajemnic przed niewiernymi, a nawet katechumenami u pierwszych chrześcijan”. Pk4.

9 W polskim odpowiedniku podano tu podstawowe sensy etymologiczne. Gr. *anatole* w liczbie mn. zwykle miało sens kosmiczny i oznaczało stronę świata, wschód, z której pojawiają się obiekty astralne - Słońce, światło, gwiazdy. Zwrot *apo anatolon* też w Mt 8,11 24,27 Lc 13,29, zaś „królów *apo anatoles* („A” *anatolon*) Słońca” w Ap 16,12, i może stąd królowie w miejscu magów. Może mieć sens geograficzny – Wschód (Babilonia? – magowie-astrologowie babilońscy, lub Babilon – królewskie miasto Partów). Jeżeli babilońscy magowie uważali króla żydowskiego za swojego króla (ich hołdy i królewskie dary), to może ogólnie naród żydowski rozeznali jako naród usposobiony (przez nich?) na magów. Ta babilońska magia, przyswojona przez Izrael w czasach deportacji, mogła być kontynuowana podskórnie jako „tajna” ukrywana przed mozaizmem nieoficjalna parareligia, por. E 3,9, też 1C 2,7 Cl 1,26, później nazwana chrześcijaństwem. W niej chrystusa, wraz z jego królestwem niebieskim jako centrum cudotwórczym, uważa się za nośnika tej „tajemnicy” E 3,4 5,32 Cl 4,3 1Tm 3,16, co również uznał król Herod Mt 2,4.

miejsca wschodów *obiektów astralnych* 209 Gp ¹stali się obok-przeciw 2145 ao md-dp do Hierosolym Ap n **2,2** powiadając 1697 N: Gdzie jest *jakościowo* ten wydany na świat 2797 N pt ao ps król Judajczyków? Ujrzeliśmy 2041 ao bowiem jego G wiadomy ²gwiazdzisty obiekt 403 As m w wiadomym *miejscu* ³wschodu 209 Ds i przyjechaliśmy 1139 ao złożyć hołd do istoty 2412 ao jemu. **2,3** Usłyszawszy 93 pt ao zaś król Herodes został zamącony 2756 ao ps i wszystka 2193 Ns Hierosolyma Ns wspólnie z nim G, **2,4** i zebrałszy do razem 2687 pt ao wszystkich prapoczątkowych kapłanów 385 i pisarzy ludu *walczącego* 1689 G, dowiadywał się 2462 ipf od strony ich G gdzie ten wiadomy pomazaniec ⁴*obecnie* jest rodzony 570 pr id ps. **2,5** Ci zaś rzekli mu: W Bethleem f Judai G; ⁵w ten właśnie sposób bowiem *od przeszłości* jest pismem odwzorowane 602 pf ps przez-z wiadomego G proroka G: **2,6** I ty Bethleem, ziemio Judasa G, w ani jeden sposób najmniej liczna 912 f *nie* jesteś *jakościowo* 834 pr w tych prowadzących 1231 Dp m Judasa G; z ciebie bowiem wyjdzie 1016 ft *niewiadomy* prowadzący *władca* 1232 Ns m pt pr, taki który będzie paść 2316 ft ten lud *walczący* mój, ten Israel.

2,7 Wtedy Herodes potajemnie wezwawszy 1439 ao tych magów dokładnie poznał 95 ao od strony ich G naturalny okres czasu 3018 tego *obecnie* objawiającego się 2908 Gs m pt pr md-ps gwiazdzistego obiektu 403 Gs **2,8** i posławszy 2212 pt ao ich do Bethleem rzekł: Wyprawiwszy się 2336 pt ao wybadajcie 1018 ao dokładnie około tego dziecka G; skoroby 1043 zaś znaleźlibyście 1185 ao sb, odnieście jako nowinę 266 ao mi, żeby w jakiś sposób 2039 i ja przyjechawszy 1139 ao złożyłbym hołd do istoty 2412 ao sb, ft id jemu. **2,9** Ci zaś wysłuchawszy 93 ao króla G wyprawili się 2336 ao. I zobacz do tamtego miejsca - oto 1335 ten gwiazdzisty obiekt, który 2061 As m ujrzeli 828 ao w tym *miejscu* wschodu 209 Ds, ⁶poprzedzając wiódł 2370 ipf ich, aż przyleciawszy 1139 Ns pt ao ⁷został stawiony 1372 ao ps w górze na 1048 *miejscu* którego 2061 Gs m,n było to dziecko. **2,10** Ujrzawszy 828 Np pt ao zaś ten gwiazdzisty obiekt zostali rozkosznie wyparci z środka 2973 ao *przez* rozkosz 2980 A wielką A nadmiernie 2736. **2,11** I przyszedłszy 1139 Np pt ao do tego ⁸domostwa 1986 A ujrzeli 828 ao to dziecko 2118 wspólnie z Marią G matką jego, i padłszy 2276 Np pt ao złożyli hołd do istoty 2412 ao jemu, i otworzywszy *wstecz - w górę* 238 pt ao skarbce 1297 Ap swoje Gp przynieśli do istoty 2425 ao jemu dary *ofiarne* 796 Ap: ⁹złoto i kadzidło i mirrę. **2,12** I zaopatrzeni w to co potrzebne 3013 pt ao ps w dół w marzenie senne 2022 indecl *aby* nie zawrócić na powrót *jako do źródła* 178 ao istotnie

1 Gr. *para-ginomai* nie oznacza zwykłego przybycia (przyjścia, przyjechania, przyplłynięcia), co określa gr. *erchomai* (jak w wierszu następnym), lecz nagle pojawienie się, jakby urodzenie się. Przekłady uogólniają: „przybyli”.

2 Gr. *aster* oznaczało ‘gwiazdę, meteor, płomień, światło na niebie’ i było pokrewne *asterope*, *astrape* ‘błyskawica’ {6}; w LXX odpowiada hebr. *KOKB* ‘gwiazda, gwiazdka, planeta Merkury’ który w grece odpowiadał fallicznemu Hermesowi, kojarzonemu z chrystemem zmartwychwstańcem, Barankiem Apokalipsy. Może chodzi też o “gwiazdę z Jakuba” z Nu 24,17, komentowaną w sensie mesjańskim. Kobięcym odpowiednikiem w tej astronomii mesjańskiej może być „gwiazda poranna” (Wenus poranna, dziewica Maria) w Ap 22,16 zblokowana z chrystem, a także „jutrzienka” *fosforos*, t.j. również Wenus poranna w 2P 1,19 figura mesjasza {183} s.14. Wedł. {101} gwiazdą tą był horoskop mesjański t.4 sz.1381. Ostatnio przybyło tłumaczeń astronomiczno-astrologiczno-astrali-stycznych. Uważa się że Gwiazdą Betlejemską (Gwiazdą Trzech Króli) mogła być m.in. gwiazda Syriusz zwana „Trzema Królami” lub gwiazda Regulus łac. ‘mały król, syn królewski, książę’, widziana blisko Jowisza w 3-2 roku p.n.e. Pod uwagę się bierze też koniunkcje: Księżycy i Jowisza w znaku Barana w 6 r. p.n.e. a także Saturna i Jowisza w znaku Ryb w 7 r. p.n.e. Pk2.

3 Tu *anatole* jest w liczbie pojedynczej i z rodzajnikiem określonym. Może znaczyć: w konkretnym jego (gwiazdy) wschodzie, t.j. w przedrannej widoczności (Wenus porannej?). U Żydów król musiał być mesjaszem, t.j. pomazańcem obcorodzajowego ducha świętego. Więc Gwiazdy Porannej (właśc. ‘Przed-rannej’ *pro-inos*), obecnej gdy jeszcze nie władał król-Słońce, i stąd król musiał się znaleźć w miejscu jej wschodu. „Gwiazda we wschodzie” oznaczała planetę królewską (Jowisza-Dzeusa). Ze sposobu przemieszczania się w Mt 2,9 można uznać, że był to sterowalny obiekt UFO.

4 Ewentualnie, przyjmując stronę zwrotną, „rodzi się”. Według Tykoniusza {410} kościół wciąż rodzi Chrystusa. Także słowa Heroda wskazują, że Chr. wciąż rodzi się i jest szukany s.227.

5 Ale „cytat” nie pochodzi ani z LXX ani z TM. Różnice są tego rodzaju, że można mówić raczej o interpretacji czy nadinterpretacji, niż cytowaniu Pisma {316}. I tak niemal zawsze w N.t. przy „odwoływaniu się” do S.t.

6 Określenia *poprzedzając wiódł* oraz *został stawiony*, jak też fenomen iż gwiazda stała się niewidoczna w Jerozolimie, wskazują, że nie była to zwykła gwiazda ani planeta ani kometa, lecz może kolejne etapy wypełniania się owego horoskopu. Inną możliwością jest, że był to inteligentnie kierowany obiekt UFO. Paralelne opisy wędrującej gwiazdy p. {134} s.35. Za paralelne uważa się też słup obłoku i słup ognia z Ex 13,21. Pk115.

7 Przekłady dają tu „zatrzymała się”, lecz tu jest gr. *histemi* z zasadniczym znaczeniem ‘stać, stawić, utwierdzać’. ‘Zatrzymać się’ to w ewangeliach *meno* {7}.

8 U Lc 2,7.16 dziecię Jezus nie jest położone w domu ani w gospodzie, lecz w bydlęcym żłobie.

do Herodesa_A, przez-z₁₂₃ innej₁₂₃ G drogi cofnęli się *jako do źródła* do otwartego miejsca₂₁₅ ao do wyodrębnionej krainy₃₀₂₁ A swojej_{Gp}.

2,13 *W następstwie* cofnawszych się₂₁₅ Gp m pt ao, Gab zaś ich_G, zobacz do tamtego miejsca - oto₁₃₃₅ *niewiadomy* anioł *niewiadomego* utwierdzającego pana_G objawia się₂₉₀₈ pr md-ps w dół w marzenie senne Josefowi powiadając(y)_{Ns pt pr}: Wzbudzony₈₁₀ Ns pt ao ps zabierz z sobą_{ao it} dziecko i¹ matkę jego i uciekaj₂₉₂₃ pr do Egiptu_A i bądź₈₃₄ pr tam aż by₁₅₄ rzekłbym₈₃₇ ao sb ci; ma planowo₁₈₁₁ pr bowiem Herodes szukać₁₂₁₄ pr dziecko *od* tego₁₉₆₆ Gn *które skłania* przez zatracenie odłączyć₃₂₀ ao je₄₃₀ A n. **2,14** Ten zaś wzbudzony₈₁₀ N pt ao ps zabrał z sobą dziecko i matkę jego *w czasie* nocy₁₉₅₇ Gs i² cofnął się *jako do źródła* do otwartego miejsca₂₁₅ ao do Egiptu_A, **2,15** i był₈₃₄ ipf tam aż do dokonania życia₂₇₇₆ G Herodesa_G, aby zostałyby uczynione pełnym₂₃₀₁ ao sb ps to spłynięte₂₄₈₆ Ns n pt ao ps pod przewodnictwem *niewiadomego* utwierdzającego pana_G przez-z₁₆₉₇ G pt pr: Z³ Egiptu wezwałem₁₄₃₉ ao wiadomego syna mego.

2,16 Wtedy Herodes ujrzawszy₈₂₈ N pt ao że⁴ został wbawiony i wżartowany *jak przez chłopaków*₉₄₆ ao ps pod przewodnictwem tych magów_{Gp}, rozgniewał się₁₃₁₆ ao ps nadzwyczajnie i odprawivszy₃₃₄ pt ao⁵ zdobył dla uniesienia w górę *i zglądzenia*₁₇₅ ao wszystkich chłopców₂₁₂₀ Ap m, tych w Bethleem_f i we wszystkich granicach₂₀₅₁ jej, od dwuletniego₇₃₉ Gs n i *w czasie* bardziej w dół₁₅₂₈ w dół w₁₄₅₄ ten naturalny okres czasu₃₀₁₈ A, który dokładnie poznał₉₅ ao od strony₂₁₃₉ tych magów_G. **2,17** Wtedy zostało uczynione pełnym₂₃₀₁ 3s ao ps to spłynięte₂₄₈₆ N n pt ao ps przez-z₁₆₉₇ G pt pr: **2,18** Głos₂₉₆₉ w Rama został usłyszany₉₃ 3s ao ps, płacz i żalosne narzekanie wielo-liczne_{Ns m}, Rachel płacząca₁₅₆₄ N pt pr dzieci swoje, i nie chciała₈₂₁ ipf zostać przyzwana₂₁₅₇ ao ps, że nie są₈₃₄ 3p pr.

2,19 *W następstwie* dokonawszego życia₂₇₇₅ G pt ao, Gab zaś Herodesa_G, zobacz do tamtego miejsca - oto anioł utwierdzającego pana_G objawia się₂₉₀₈ pr md-ps w dół w marzenie senne_A Josefowi w Egipcie **2,20** powiadając(y)₁₆₉₇ N pt pr: Wzbudzony₈₁₀ N pt ao ps zabierz z sobą₂₁₆₄ ao dziecko i matkę jego i wyprawiaj się_{pr md-ps-dp} do ziemi_A Israel; umarli₁₃₀₀ pf bowiem ci *obecnie* szukający₁₂₁₄ pt pr duszę_A dziecka. **2,21** Ten zaś wzbudzony_{pt ao ps} zabrał z sobą dziecko i matkę jego i wszedł₈₄₆ ao do ziemi_A Israel. **2,22** Usłyszawszy₉₃ N pt ao zaś że Archelaos jest królem₄₈₆ pr Judai_G w zamian ojca_G swego Herodesa, przestraszył się₂₉₃₈ ao ps-dp tam odejść₂₈₃ ao; zaopatrzone w to co potrzebne₃₀₁₃ N pt ao ps zaś w dół w₁₄₅₄ marzenie senne₂₀₂₂, cofnął się *jako do źródła* do otwartego miejsca₂₁₅ ao do dzielnic₁₈₂₅ Ap n Galilai_G, **2,23** i przyszedłszy₁₁₃₉ N pt ao zstąpił jako na dom₁₅₂₅ ao do miasta_A powiadanego₁₆₉₇ A pt pr ps Nazaret, ⁶żeby w ja-

9 Te dary były przedmiotami o charakterze magicznym; posługiwano się nimi przy uprawianiu magii {144} s.90. Może w ten sposób magowie naznaczyli i uposażyli Jezusa jako swego agenta.

1 Od tego czasu anioł zwracając się do Józefa już nie mówi "kobietę swoją" (t.j. żonę) jak w 1,20, ale "matkę dziecka". Dla anioła małżeństwo Józefa traci na znaczeniu na rzecz macierzyństwa Marii. Pk5.

2 Gr. *ana-choreo* zawiera przyimek *ana-* oznaczający ruch w górę, do źródła, cofający, powrotny. Dla zwykłego wyprawiania się do ziemskiej krainy (n.p. do Izraela w Mt 2,20n) ewangelista używa innych słów *poreuomai, eis-erchomai*. W ten sam sposób magowie wrócili do krainy swojej Mt 2,12. Może oznaczać jakieś miejsce nad ziemią lub w duchu. Jezus musiał być w Egipcie, bo bóg „z Egiptu wezwał syna swego” Mt 2,15, t.j. Izraela Oz 11,1.

3 Może tak usiłowano uzasadnić krążące wieści, iż Jezus był Egipcjaninem, tam się wychował, albo że chrześcijaństwo powstało w Egipcie, krainie magii? Lub też że Jezus był typem Mojżesza czy Józefa, którzy zostali powołani z Egiptu? Jednak w Apokalipsie Jan na Egipt jest synonimem Babilonu, który jest nierządnicą 11,8. Także Abram ze swą żoną Saraj (typ Marii) schronili się w Egipcie, gdzie zrobił z niej nierządnicę Ge 12,11-16. Pk6.

4 Gr. *em-paidzo* zawierające *en* i *paidzo* od *pais* 'chłopiec'. Popularne przekłady podają, że magowie „zawiedli” Heroda, co odpowiada zupełnie innym słowom *kat-aischyno* i *ek-pipto*. Ta 'chłopięcość, bawienie się jak dziecko, drwienie, szydzenie' charakteryzuje tu magów, ale w Mt 27,41 arcy-kapłanów i rozciąga się na ich stronników, na całą klasę 'prapoczątkową' *arche* i pomazańczą. *Archaios* był wąż Ap 12,9 i arcy-kapłani byli węzami Mt 23,33. Por. przyp. do Mt 27,29.

5 Gr. *ana-lambano* dosł. 'w górę wziąć' t.zn. usunąć z ziemi. Ten "fakt wymordowania... nie jest znany w historii" {144} s.95. Wedł. {134} jest wręcz oszczerstwem s.40. Są nawet „fakty przemawiające przeciwko historyczności rzezi niemowląt” {316}. Typowo chrześcijańska zamierzona deprymacja i deprecjacja władzy świeckiej. Pk7.

kiś sposób²⁰³⁹ zostałyby uczynione pełnym^{2301 3s ao sb ps} to spłynięte^{2486 N n pt ao ps} przez-z proro-
ków^G że: ¹nazarejczyk^{1907 N} będzie nazwany^{1439 ft ps}.

3,1 W zaś dniach owych staje się obok-przeciw^{2145 pr md-ps-dp} Joannes ten zanurzyciel *dla pogrążenia i zatopienia*⁴⁶⁷ ogłaszając(y)^{1555 N pt pr} w ²spustoszonej i opuszczonej krainie^{1132 D f} Judai^G **3,2** i powiada-
jąc(y)^{1697 N pt pr}: Zmieniajcie rozumowania^{1837 pr}, przybliżyła się^{807 3s pf} bowiem wiadoma ³królewska
władza⁴⁸³ wiadomych ⁴niebios^{Gp}.

3,3 Ten właśnie^{2094 m} bowiem *jakościowo* jest ten spłynięty^{2486 pt ao ps} przez-z Esaiasa^G proroka^G
obecnie powiadającego^{1697 G pt pr}: Głos^f *jakiegoś* wołającego o pomoc^{519 G pt pr} w spustoszonej i opuszczo-
nej krainie: Przygotujcie^{1156 ao} wiadomą drogę^f *niewiadomego* utwierdzającego pana, proste^{1192 Ap}
czyńcie wiadome ścieżki^f jego.

3,4 ⁵Sam⁴³⁰ zaś Joannes ⁶miał^{1202 ipf} wdziano⁹⁷⁰ jego^{430 G m,n} od włosów^{1308 Gp} wielbłąda^{1443 G},
i pas^A skórzany wkoło w biodro^{2068 As} jego, zaś żywność²⁸³⁴ ⁷była jego szarańcze^{Np}
i miód ⁸okrutnie dziki³⁶. **3,5** Wtedy wydostawała się^{3s 890 ipf} istotnie do niego^A Hieroso-
lyma^{Np n} i wszystka Judaia i wszystka okolica Jordanesu, **3,6** i ⁹byli zanurzani dla pogrą-

6Gr. zwrot *hopos plerothe to rheten* +Mt 8,17 13,35 ukazuje zamiysł sztucznego wymuszonego powierzchownego naciąganego uzgadniania czynów z wcześniejszym zapisem biblijnym; usilną dążność wykazania, jakoby miały one oparcie w prorocत्वach i historii starotestamentowej. Bo cytat ów, pochodzący z Oz 11,1, odnosi się do Efraima s. Józefa Oz 11,3-9. Zamiar gwałtu na S.t. i poleganie na sztuczności mają także zwroty podobne *hina perothe to rh*. Mt 1,22 2,15 4,14 12,17 21,4 26,56 (*to rheten* - czyli Pisma). Sztuczność, gwałt i zaprzeczenie pełnej materialnej prawdy ukazują też słowa wyrażające nowotestamentalną ideę i dążność, takie jak 'wyprzedzić' *fthano*, 'skrócić' *koloboo*, 'mało' *mikron*, 'krótko' *brachu*, 'szybko' *tachu*, 'ukrycie' *kryfaios*, *kryptos*, 'wąski' *stenos*, 'bezczelność' *anaideia*.

1Gr. *nadzoraios*, od *nadzar* 'poświęcać, ofiarować, ślubować'. Było oznaką szczególnej gorliwości religijnej. Mateusz podaje podobieństwa powierzchnowe, tu – zaledwie brzmienia nazw. Na takich "podstawach" można udowodnić pochodzenie słoniny od słońca. To przydomek odnoszony do Jezusa w sensie odmiejscowym (Nazaret) lub religijnym (Jo 19,19 Ac 2,22 22,8 26,9 i in.). Gr. *nadzarenos* odnoszone jest do osób S.t. (w LXX jako *naziraios*), nie do miasta, por. przyp. BT do Mt 2,23. Słynnymi nazarejczykami byli Samson, Samuel i Saul, ale nie przez mieszkanie w Nazarecie. Tu również widoczne lekkie, zabawowe, wyrywkowe, magiczne traktowanie nazw i faktów. Por. przyp. Lc 18,37. Pk6.

2Pustynia była właściwym miejscem demonów, w Ap 12,6.14 matki Baranka, a w Ap17,3 kobiety-Babylonu.

3Gr. *basileia* r.ż. (od *basileus* 'król') może oznaczać 'królestwo' lub 'królewską władzę' ('królowa' jest *basilissa*). Jest to centralne pojęcie chrześcijaństwa, lecz, jak i inne, bardzo nieokreślone. Kwestią jest n.p., czy królewska władza niebios jest tym samym, co królewska władza boga lub królewska władza ojca, zwł. wobec Mt 11,12, jej różności od Zakonu Mt 13,52, niesprawiedliwości społecznej ("zrównałeś ich z nami") Mt 20,1-16, wrogości wobec człowieka ("nieprzyjaciel człowiek" Mt 13,28) i t.p. Wobec czego „zamykanie” jej przez strażników Zakonu Mt 23,13 ze względów cywilizacyjnych mogło być słuszne. Jezus przedstawia ją tajemniczo Mt 13,11 i wprost nie mówi o niej prawie nic. Dziwi to także współczesnych biblistów. Lecz już starożytni Hindusi wiedzieli, że gdzie jest tajemnica, tam czyha obłuda, kłamstwo i zdrada. Pk126.

4Tylko niebios, jak też ojca który jest tylko w niebie! A o ziemi i ziemskim człowieku wie tyle, co powie mu wolna niebiańska vulva o fallusie?

5Co znaczy "sam Joannes"? Może to co "sam Jezus" w Lc 3,23 t.j. sam autentyczny syn człowieka – bez ducha św.

6Zatem Joannes jadał (pożerał, gryzł, trawił, niszczył) sam pokarm owadzi, zwierzęcy. Także miejsce jego przebywania, pustynia, było siedzibą dzikich zwierząt. Żył on "poza zwykłymi układami ekonomicznymi" {183}s.22 i nie chodził do miasta. Pożerał owady, które, po pozornej (obłudnej, skłamaney) śmierci, w wyniku przeobrażenia otrzymywały skrzydła do wzlotu w górę. Poniżej miał pas, którego podstawowym znaczeniem jest ciasny związek, wiązanie, krępowanie, powściągnięcie {50}, w tym przypadku biodra, eufemizm narządów płciowych. Ubiór Joannesa upodabniał go do Ezawa {126} s.210-211, starszego brata Jakuba; długie włosy i skórzany pas kojarzył go z Eliaszem 2R 1,8. Lecz także starszy syn Abrahama Ismael mieszkał na pustyni i jak starszy syn Izaaka Ezaw Ge 27,3 był łucznikiem Ge 21,20. Te starotestamentowe postacie, mające z urodzenia pierwszeństwo, nie znalazły uznania u „boga Abrahama, Izaaka i Jakuba”, a Eliaz nawet był srodze prześladowany 1R 18,10. Pk13. Wielbłąd w symbolic odpowiada uskrzydłonemu węzowi rajskiemu {50}{80} (szatańskiemu diabłu); włosy głowy - światłu słonecznemu, Apollonowi, który w przekazach chrześcijańskich występował jako szatan bądź jako chrystus {101} (ciekawe zestawienie). Tu pierwszy szatański rys Eliasza-Jana. Dojdzie jeszcze diabelskość Lc 6,22 syna człowieka-węża Jo 3,14.

7Niespotykane nigdzie indziej w Biblii określenie *trofe en autou* 'żywność była jego' zdaje się celowo omijać powiedzenie, iż „Jan jadł” (jak Dawid jadł Mt 12,4 czy syn człowieka jadł” 11,19) gdyż w 11,18 „Jan nie jadł ani nie pił”. *Trofe* też można jeść (La 4,5) i nim się karmić (2Ma 5,27). Określenie to zdaje się uwydatniać rolę boskiego czasownik „być”, tu odniesione do przyswajanych przez Jana owadów, należących, jak i gołębic, do skrzydlatych zwierząt. Jan natomiast nie spożywał chleba ani wina (Lc 7,33) - pokarmów roślinnych spożywanych przez ludzi.

8Tłumaczony też jako „miód dzikich pszczół”, ale ten „był rzadkością w dolinie Jordanu” {316}, a tym bardziej „miód leśny” na pustyni. Miód uważano też za pokarm rajski {317} s.611.

9Ani LXX ani literatura judaistyczna nie miały, używanych przez chrześcijan, słów *baptidzo* ani *baptisma* (3,7), nie wiadomo więc o jakie zanurzenie tu chodzi {317} s.74.

żenia i zatopienia ^{464 3p ipf ps} w Jordanesie rzece pod przewodnictwem jego ^G ¹przez wypowiedanie tego samego *jako uznanie* wydzielający z siebie ^{1024 Np pt pr md} uchybienia ^{134 A} swoje.

3,7 Ujrzawszy ^{828 pt ao} zaś wielu z farisaiosów ^{Gp} i saddukaiosów przychodzących ^{1139 Ap pt pr} ²aktywnie *wrogo* na to zanurzenie ^{465 A} jego ^G, rzekł ^{837 ao} im: Płciowe zrodzenia ^{571 Vp n} ³*wiarołomnych* samic zmij ^{1201 Gp f,} kto poddał przykład ^{2874 ao} wam *możliwość* uciec ^{2923 ao} od wiardomej *obecnie* mającej planowo nastąpić ^{1811 G f pt pr} zapalczywości ^{2042?} **3,8** Uczyńcie ^{2314 ao} więc owoc godny tej zmiany rozumowania ^{1838 G}. **3,9** I *żeby* nie wyobrazilibyście sobie ^{766 ao sb} *możliwość* powiadać ^{1697 pr} w sobie samych ^{799 Dp:} Ojca mamy Abraama; powiadam bowiem wam, że może wiadomy bóg z ⁴kamieni tych właśnie wzbudzić ^{810 ao} potomków ^{2769 Ap n} Abrahamowi. **3,10** Już zaś siekiera istotnie do korzenia ^{As} drzew ^{Gp} leży ^{1534 pr md-ps-dp;} wszystko więc drzewo nie czyniące ^{2314 N pt pr} owoc ^A odpowiedni ¹⁴⁴⁰ jest wycinane ^{875 pr ps} i do ognia ^{2463 A} jest rzucane ^{463 3s pr ps}. **3,11** Ja wprawdzie was zanurzam dla pogrążenia i zatopienia ⁵w wodzie ^{2855 Ds} do zmiany rozumowania ^A, ten zaś ⁶do tyłu ²⁰³³ *należącego do* mnie ^{818 G} przychodzący ^{1139 N m pt pr} potężniejszy ^{1373 N com} *ode* mnie ^{818 G} jest ^{834 pr,} którego ^{2061 G m} nie jestem *realnie* ^{834 pr} dostateczny ¹³⁵² te ⁷podwiązane *sandały* ^{2877 Ap n} ⁸dźwignąć *i zabrać* ^{489 ao;} on was zanurzy ^{464 ft} ⁹w duchu ^{D n} świętym i ogniu ^{2463 D n,} **3,12** którego ^{2061 G m,n} to wiejadło ^{2451 Ns n} w tej ręce jego ^{G m,} i wystawi do oczyszczenia na wskroś ^{680 ft} klepisko swoje, i zbierze do razem ^{2687 ft} zboże ²⁵⁵⁶ swoje do składowicy ^{301 A,} zaś plewę ^{455 As} z góry spali ^{1469 ft} ogniem ^D ¹⁰nie gasnącym ³⁹³.

3,13 Wtedy ¹¹staje się obok-przeciw ^{2145 pr md-ps-dp} Jezus od Galilai aktywnie na Jordanes ^A istotnie intymnie do ²³⁸⁸ Joannesa ^A *z powodu* tego ^{1966 Gs n} *które skłoniło* ¹²zostać zanurzonym ^{464 ao if ps} pod przewodnictwem jego ^G. **3,14** Zaś Joannes ¹³na wskroś przeszkadzając powstrzymał ^{687 ipf} go powiadając ^{1697 N pt pr:} Ja potrzebę ³⁰⁰⁹ mam pod przewodnictwem twoim ^{2643 G}

1 Gr. *eks-homologeō* jakby: 'wy-zgadzać się', od *homo-logeo* 'to samo - mówić' w sensie 'zgody, potwierdzenia'.

2 Gr. *epi* z acc. może oznaczać 'przeciw', „krytycznie i niezyczliwie” {316} s.155.

3 Mowa oczywiście o ich pochodzeniu duchowym – od ducha ich obyczaju. Także Jezus porównuje przewodników narodu żydowskiego do gadów {144} s.105. Obaj zatem wskazują na ich zdominowanie przez dzikie zwierzęta. Lecz i Jezus otrzymał ducha św. w postaci organizmu gołębiczy Mt 3,16 i zmartwychwstał jako baranek Ap 5,6.

4 Wedł. {316} gra hebr. nazw: 'potomki' t.j. *benajja* i 'kamienie' *abanajja*. Chrześcijański bóg chodzi po nazwach?

5 {144} uważa, że *en* 'w' ma znaczenie narzędziowe, t.j. 'za pomocą wody, wodą'.

6 „Do tyłu mnie przychodzący” oznacza Jezusa zmartwychwstałego przez „wywyższenie prawicą Boga” Ac 2,33.

7 Gr. *hypo-dema* dosł. 'pod-wiązane', często o 'sandałach'. Mc, Lc i Jo dodatkowo mówią o „(skórzanym) rzemieniu' *himas* podwiązanych (sandałów)”. Istotą zatem może tu być skóra, która w formie pasa Mt 3,4 jest atrybutem Joannesa, a przez nią - zwierzę. „Być może ewangelista nawiązuje do Mt 12,29: Jezus jest owym mocarzem, który jest zdolny związać innego mocarza – szatana”, i tu „zdolnością przewyższa on Jana”.

8 Gr. *bastadzo* w języku koine i w N.t. ma podstawowe i najczęstsze znaczenie: 'dźwigać, podnosić, podtrzymywać, znosić', też: 'unosić, kradzieżnie zabierać' Jo 12,6. U Mc, Lc i Jo w miejscu *bastadzo* jest czynność wcześniejsza: *lyō* 'rozwiązać'. Przekłady dają „nosić”, t.j. za nim, co jednak *fero*, n.p. krzyż za Jezusem Lc 23,26 i inne rzeczy Lc 24,1 Jo 19,39. Być może skóra występuje tu jako atrybut magiczny: Joannes chce rozwiązać i odebrać tę przywiązaną Jezusowi skórę (od wywyższającej prawicy bożej Ac 2,33?), gdyż uważa ją za własną, symbolicznie i magicznie pozbawiając Jezusa pośrednictwa zwierzęcego (skóra jako końcowy element zwierzęcy). Nawet „istnieje interpretacja, podług której sandały nie należą do Jezusa ale do Jana” {316} s.158.

9 Stosownie do podwójnej natury Jezusa chrystusa: syna człowieka jako ognia ("ogień przyszedłem rzucić na ziemię" Lc 12,49 2Th 1,8), także ognia błyskawicy Mt 24,27 28,3 i światła Jo 12,35.46, oraz chrystusa jako ducha św. (płomień, aniołowie Ac 2,3 2Th 1,8 Hb 1,7). Kolejność ma tu znaczenie: duch św. ma pozycję pierwszorzędą i dominującą, a ogień drugorzędą podległą i narzędziową. Ogień mógł Jezus mieć przejęty od Eliasza poprzez Joannesa, który pierwotnie "był Eliaszem" Mt 11,14, niebiańskim człowiekiem Jc 5,17, i "przyszedł w duchu Eliasza" Lc 1,17 który ogniem dysponował Lc 9,54. Podobnie ducha-ognia-żaru Słońca przejął od Eliasza Elizeusz 2R 2,15, którego typem był Jezus {127-IV} s.449.452 Lc 4,27 {317} s.100.265 (jak Jan był typem Eliasza). Jezus jednak tym duchem-ogniem nie działał Lc 9,55, lecz duchem św. Mt 12,28, którym ten ogień-Beelzebula „związał” Mt 12,29.

10 'Gr. *a-sbestos*, por. Lc 3,17. Pisane rozdzielnie: *ou sbennytai* 'nie jest gaszony' w Mc 9,48. Może o ogniu słonecznym – w odróżnieniu od ognia księżycowego który okresowo zdaje się być gaszony (Jezus-słońce?).

11 'Staje się obok-przeciw' gr. *para-ginomai* - p. przyp. do 2,1. Pk15.

12 „Chrzt Jezusa uważano od początku za trudny problem. Chrzt Janowy był przeznaczony dla grzeszników świadomych swych grzechów”. W apokryficznej Ewangelii Hebrajczyków Jezus odpowiada: „Jakież popełniłem grzech abym miał być ochrzczony przez niego?” {188} s.77.

zostać zanurzonym⁴⁶⁴ ao ps, i ty przychodzisz¹¹³⁹ pr istotnie do mnie^A? **3,15** Odróżniwszy się³¹¹ N pt ao ps zaś Jezus rzekł istotnie do niego: ¹Puść od siebie⁴³⁹ ao it w tej chwili³⁷⁸, w ten właśnie sposób bowiem właściwe²³⁶³ Ns n pt pr jest nam uczynić pełną²³⁰¹ ao ²wszystką^A zebraną regułę cywilizacji⁷⁴⁵ A. Wtedy ³puszcza od siebie⁴³⁹ pr ac go^A. **3,16** Zostawszy zanurzonym⁴⁶⁴ N pt ao ps zaś Jezus ⁴prosto potem¹¹⁷³ wstąpił w górę¹⁵⁶ ao od tej wody^{Gs}, i zobacz-oto zostały otworzone²³⁸ ao ps wiadome niebios^{Np} i ujrzał^{ao} *jakiegoś niewiadomego*⁵ ducha^A *jakiegoś niewiadomego* boga^G zstępującego w dół¹⁴⁵⁵ As n pt pr tak jak gdyby³⁰⁵⁴ ⁶gołębicę *mieszkającą u człowieka*²²⁵¹ As f przylatującego¹¹³⁹ A n pt pr md-ps-dp aktywnie na niego^A, **3,17** i zobacz-oto ⁷głos²⁹⁶⁹ N ⁸z wewnątrz niebios^G powiadający¹⁶⁹⁷ N pt pr: Ten właśnie *jakościowo* jest⁸³⁴ ten wiadomy syn *należący do mnie*⁸¹⁸ G, ten ⁹umiłowany¹⁷, wewnątrz w⁹⁵⁹ którym²⁰⁶¹ D ¹⁰w punkcie czasowym uznałem za łatwodogodne¹¹⁶⁶ ao id ac. **4,1** ¹¹*Współcześnie* wtedy²⁸¹¹ Jezus został zawiedziony

13 Gr. *dia-kolyo* od *dia* ‘na wskroś’ i *kolyo* ‘przeszkadzać’. Czy dlatego, że wedł. Joannesa (i S.t.) miało być odwrotnie: człowiek cielesny ziemski (Joannes) miał być oczyszczony i dokonać życia (zostać zanurzony) pod przewodnictwem człowieka niebiańskiego (Jezusa), doszlachetnić się nim. Ten kto zostaje zanurzony, zakańcza, unieczynnia ruch zstępujący w dół, i rozpoczyna ruch wstępujący, w górę.

1 Taką rezygnację z ludzkiego przyrodzonego pierwszeństwa, jak Joannesa, lubił **Jahweh wolnosyjonowy** rewolucyjny ojcowy (nie: Jahweh elohimowy ewolucyjny stwórca świata i człowieka). Jakby działać umiał tylko od tyłu, od końca, od ostatecznego. Także od upadłego i zepsutego, ale jednocześnie czystego doskonałego w swym zepsuciu, wyizolowanego, „niezależnego”, „samorządnego”, „wolnego” – bez względu na pełniejszą jakość i kwalifikację w ogólniejszych wymiarach. Lubił człowiecze samorezygnacje, samodeprecjacje i samodegradacje: Adama Ge 2,21, Ismaela 17,21, Ezawa 27,20, Manassesa 48,14-20, także rezygnację z własnej żony jak Manoacha Jud 13,2-21 czy ewangelicznego Józefa. Jezus głosi to samo Mt 19,30 20,8 Jo 20,4. Pk16.

2 Argument Jezusa niejasny – nie wiadomo konkretnie, czym miała być ta „wszystka ‘zebrana regułę cywilizacji l. sprawiedliwości dikaio-syne’”. W systemie Mojżesza, jak i w cywilizacji światowej, jest tylko jeden zsyntetyzowany zespół wartości, „owoc posłuszeństwa Prawu Mojżeszowemu” {7} (Mt 5,20 6,1.33 Rm 9,31 10,5 2C 9,9n G 2,21 i in.). U Jezusa zatem ten inny system mógł pochodzić tylko spoza świata, z „łaski boga ojca”, od hybrydowego ducha świętego, być nad-przyrodzony. Ten drugi „dopełniający” system wartości zaprowadził Jezusa na krzyż i do piekła, jak Adama. Ten „wszystek ‘zbiór cywilizacyjny dikaio-syne’” który Jezus chciał „dopełnić”, był zatem inny niż nie-wszystek, który dopełniał Joannes. „Wszystek” oznacza tu: także będący poza systemem wartości Jana, zakwalifikowany według innych kryteriów. Skoro więc Jan „przyszedł drogą sprawiedliwości”, był „sprawiedliwy i święty”, surowy moralnie, był „człowiekiem”, pościł i żył skromnie i „głosił chrzest nawrócenia” moralnego w duchu Mojżeszowym – to Jezus nie będzie dbał o świat i o człowieka, i nie będzie tradycyjnie sprawiedliwy; będzie natomiast wyznawał inny rodzaj świętości, będzie bardziej zwierzęciem niż człowiekiem, będzie dużo jadł pił i wystawnie ucztował, będzie anty-moralnym liberałem i ekonomicznym deprawatorem i defraudantem, będzie głosił tolerancję i darmowe odpuszczenie win. Będzie więc, względem sprawiedliwego Jana i sprawiedliwego Boga Tory, grzeszny i zły. Taki Jezus chrystus, w swojej „pełnej” i „wszystkiej” ekonomii, byłby prowokatorem zła i sługą grzechu (por. Pawła: „Czy chrystus grzechu sługa? – Oby nie stało się” G 2,17). Jezus wobec Joannesa postąpił podobnie zwodniczo jak Jakub wobec Ezawa, ograł go. Gdyż mimo obietnicy: „wszystką”, Jezus już nie starał się po „tej chwili” podjąć także racje Joannesa i dopełnić również jego *dikaio-syne*. Także nie zatroszczył się, by ratować go z więzienia Mt 11,2n lub wskresić z umarłych, jak Łazarza. Dlatego u chrześcijan przysłowiuo „źle się zawsze zrobi” – a dobro nigdy.

3 {316} zauważa, iż „ewangelista określa ostateczną reakcję Jana tym samym słowem gr. *afiemi* co w odniesieniu do diabła w 4,11” t.2 s.793 (Jan – diabeł ucieleśniony?)

4 Przysłówek gr. *euthus* utworzony od przymiotnika *euthus* ‘prosto’. Charakterystyczny dla działalności i cudów Jezusa {175}s.41-46 a także samego Jahweha Mt 3,3 Ac 8,21 13,10, którego imieniem miano dokonywać największych cudów. Podobnie *tachu* ‘szybko’ p. przyp. do Mc 9,39.

5 U Mt “ducha boga”, u Lc “ducha św.”, u Mc “ducha”. Duch por. przyp. do Mt 24,7; duch człowieka Mc 1,10.

6 Gr. *peristera* ‘gołębica’ osiadła przy ludziach’, oswojona, w gołębniku, ‘gołąb domowy’; co innego niż *peleia* i *fassa* ‘dziki gołąb’ {6}. Oznacza więc zwierzę, choć związane z człowiekiem, mniej dzikie niż żmije fariśaistów i sadukaiistów w 3,7. To od jej niebiańskiego hybrydowego pierwowzoru płynął kształt ducha świętego. Może też od niej w Mc 1,13, gdy Jezus w kuszeniu szatana był wspólnie ze dzikimi zwierzętami, wiadomi aniołowie służyli mu. Gołębica była ptakiem bogiń miłości i płodności, Isztar i Afrodyty, prostytutce sakralnej. W Indiach – ptak duszy {96}. Wedł. Orygenes symbol rozważań lekkomyślnych i niestałych {167}s.246. Była symbolem naiwności i głupoty Efraima Oz 7,11 i Izraela {101}. Oto źródło tragedii chrześcijanina: duch święty przyszedł w ‘organizmie cielesnym’ (gr. *soma* Lc 3,22) nie ludzkim, lecz obcego rodzaju zwierzęcego, ptaka, potomka dinozaurów. Tu pierwszy zwierzęcy rys nowej duchowości Jezusa. Por. przyp. do 21,1 Mc 1,10. Pk18.

7 Gr. *fone*. P. przyp. do Lc 9,35.

8 Jest to głos boga ojca ‘usynowiający, adoptujący, przybierający, przysposabiający za syna’ *hyio-theia* Jezusa. Ten bóg ojciec osiedlony jest ‘wewnątrz w’ *en* niebiosach, jest ‘w’ *en* niebiosach Mt 6,9. Nie jest niebiosami, ale hierarchicznie jest ponad; „niebios^a są tronem jego” Mt 5,34 23,22.

9 Gr. *ho agapetos* +12,18 17,5 Mc 12,6 hebr. *AHBT*. Zatem jest też syn boży inny niż „umiłowany”? syn nie zrodzony z miłości Cl 1,13 jako aspektu ducha świętego, lecz rozumu i prawa? Starszy syn z Lc 15,11nn?

10 Gr. *eu-dokeo* od *eus* ‘łatwy, dogodny’ i *dokeo* ‘wydawać się, uważać za’. Przekłady: „mam upodobanie”, „sobie upodobałem”.

11 Wedł. {316} kuszenie przez diabła łączy się z poprzedzającą perykopą chrztu przez Jana; także kuszenie wszyscy umiejscawiają na tej samej Pustyni Judzkiej niedaleko miejsca gdzie Jan chrzczył s.172. Także ta okoliczność zbliża Jana do diabła.

w górę¹⁶⁶ ^{ao id ps} do tej spustoszonej i opuszczonej krainy¹¹³² ^{A f} ¹pod przewodnictwem²⁸⁷² tego ^G ²ducha ^G ³aby zostać doświadczonym²²⁰⁹ ^{ao ps} pod przewodnictwem²⁸⁷² tego ^G diabła ^G. **4,2** I odbywszy post¹⁹²⁹ ^{Ns m pt ao} przez dni ^{Ap} czterdzieści i nocę ^{Ap} czterdzieści, później zaatakował²²⁰⁸ ^{ao}. **4,3** I przyszedłszy do istoty²⁴⁰⁰ ^{N pt ao} ten ⁴doświadczający²²⁰⁹ ^{N pt pr} rzekł mu: Jeżeli syn jesteś *jakościowo* tego boga, rzeknij aby kamienie te właśnie *jako* ⁵chleby^{Np} stałyby się⁵⁸⁴ ^{ao sb md-dp}. **4,4** Ten zaś odróżniwszy się *dla odpowiedzi*³¹¹ ^{N pt ao ps-dp} rzekł: *Od przeszłości* jest pismem odwzorowane⁶⁰² ^{3s pf ps}. Nie zależnie na¹⁰⁶³ ^D chlebie ^D wyłącznie jedynym¹⁸⁸⁸ ^D żył będzie dla siebie¹²²¹ ^{3s ft id md} określony człowiek, ale zależnie na wszystkim spływającym wysłowieniu czynu²⁴⁸⁹ ^D wydostającym się⁸⁹⁰ ^{Ds pt pr} przez-z ust ^{Gs} *niewiadomego* boga ^G.

4,5 Wtedy ⁶zabiera z sobą²¹⁶⁴ ^{pr ac} go diabeł do ⁷świętego ^A miasta ^A i stawił¹³⁷² ^{ao} go aktywnie na to wiadome ⁸skrzydełko²⁴⁴⁸ ^A świątyni¹³⁴³ ^G. **4,6** i powiada mu: Jeżeli *jakiś* syn *jakościowo* jesteś wiadomego boga, rzuć⁴⁶³ ^{ao} siebie samego²⁵²⁹ ^A na dół; *od przeszłości* jest pismem odwzorowane⁶⁰² ^{pf ps} bowiem że: Wiadomym aniołom swoim wkaże⁹⁹³ ^{ft md-dp} około ciebie ^G i na rękach ^{Gp} ⁹uniosą⁷⁰ ^{ft} cię żeby kiedyś nie wciąłbyś do istoty²⁴¹⁰ ^{ao sb} istotnie do kamienia nogę ^A twoją²⁶⁴³ ^G. **4,7** Mówił²⁹²⁵ ^{ipf, ao} mu Jezus: Na powrót²¹²⁶ *od przeszłości* jest

1 Przy *diabie* i przy *duchu* występuje ten sam grecki przyimek *hypo* z genetivem. To drugie *hypo* D. Mikołajewski w Biblii z 1632 r. przetłumaczył przez „do”: „Jezus zawiedziony jest na puszcza od Ducha, aby był kuszony do diabła” - przez co spalono kilka tysięcy egzemplarzy, ogólnie bardzo wiernej, późniejszej „Biblii gdańskiej”. Jednak *hypo* może znaczyć ‘do’, choć w zasadzie nie z genetivem. Nie wiadomo, czy był to „fatalny błąd drukarski”, czy w ten sposób – poza tym rzetelny – tłumacz chciał ukazać pewien aspekt złożonej duchowości Jezusa, przez którą diabeł miał nadzieję przygarnąć go „do” siebie jak swego. W istocie bowiem był on wtedy kuszony „do” duchowości diabła. Por. przyp. do Mc 1,12n. Ale musimy się zgodzić, że przekład to nie interpretacja, choć i kościelne przekłady do niej się posuwają. Bo w N.t. są **diabelsko-szatańskie rysy Jezusa** jako syna człowieczego. Ci, co się najlepiej na tym znali, Żydzi, podejrzewali istnienie u Jezusa (w jego pierwotnych pokładach syna człowieczego?) szatańskiego synostwa Jo 7,20 8,48 Mt 12,24, co on zdaje się potwierdzać w Mt 12,27 (przeczenie Jezusa dotyczy tylko korzystania z tego ducha, działania w tym duchu w.28). Na „diabelskość” wczesnego Jezusa może wskazywać też Ac 13,10, gdzie *Bar-Jezus* (‘syn Jezusa’) nazwany jest „synem diabła”, a także Jezusowy nakaz miłości ‘nieprzyjaciela’ *echthros* Mt 5,44, którym w Mt 13,39 jest diabeł, także Lc 10,19 Cl 1,21. Por. też wizerunki ukrzyżowania diabła {76} s.56 i {137} s.17. Jak Chrystus, w swoim aspekcie duchowym, jednoczy siebie z ojcem niebiańskim, tak judaistów kojarzy z „ojcem diabłem”, który byłby nośnikiem innego, człowieczego ducha, nie pomazania: szatana-węża-syna człowieka.

Frapująca jest też możliwość identyfikacji samego autonomicznego Jezusa (nie: Jezusa chrystusa) ze **zwierzęciem z morza** z Apokalipsy Jana 13,1-10. Zwierzę to duchowość otrzymuje nie od boga N.t. lecz od zwierzęcia z ziemi. Jest ono w 14,11 utożsamione z czterema żywymi z 4,6-8, te zaś są figurą Jezusa. Ponadto zwierzęta te powszechnie są uznawane za **antychrysta**, ten zaś w III Księdze Sybilli s.348 opisany jest cechami Jezusa i Jozuego (więcej w mojej książce „Apokalipsa Jana” Lublin 2010 s.106-109).

2 Nie bardzo wiadomo przez jakiego „wiadomego ducha” Jezus został zawiedziony, i ta kwestia też w paralelnych Mc 1,12 i Lc 4,1. Konkordancja K. Greli umieszcza go pod zwykłym „duchem” (nie: świętym). Rodzajnik mógłby wskazywać na ducha nie-świętego, występującego bez rodzajnika w Mt 1,18.20 3,11, ale też na ducha świętego, również bez rodzajnika w Mt 3,16, bo o takim była ostatnio mowa – tak też {188} s.278. Lecz przy założeniu ich tożsamości, jak pisze {188} „musielibyśmy przyjąć, że duch święty uczestniczył w popychaniu Jezusa do złego” s.278. Chociaż to właśnie stwierdza Jezus w Modlitwie Pańskiej Mt 6,13, z tego wspólnie Papież się wykręca (oh!, ta pokretna teologia kościelna!). Jednak przez paralelizm członów frazy: „*hypo tou pneumatos... hypo tou diabolou*” możliwe jest uważanie tego ducha za diabelskiego (jak w 1C 2,12 E 2,2), czyli tym duchem byłby szatan, co właśnie wynikało (niechcący?) tłumaczowi D. Mikołajewskiemu. Pk105. Kościelne przekłady (BT, BiZ) „radzą sobie” gubiąc albo pierwsze lub oba *hypo*.

3 Gr. *peiradzo* ma podstawowe znaczenie ‘doświadczać, próbować’ – przez sondowanie, usiłowanie, nakłanianie, prowokowanie, zmierzanie do czegoś, pożądanie, uwodzenie. (*Dokimadzo* ‘próbować, sprawdzać’). Słownik Abramowiczówny {6} honoruje późniejsze znaczenie „religijne: kusić, wieść na pokuszenie”. Jezus jest tu próbowany na następcę diabła. Czy widzi on w Jezusie jakieś predyspozycje diabelskie – jako syna człowieka? (por. Lc 6,22).

4 Właściwie ‘próbujący’; niekiedy też ‘kuszący, nakłaniający, prowokator’ *ho peiradzon*, od *peiradzo*. Tu i w Ap 2,10 czynność diabła, ale w Jo 6,6 także Jezusa!

5 T. zn. aby materialne stało się biologiczne – aby materia „nieożywiona” boga stwórcy została przetworzona na „żywą” przez boga ojca. Teologiczna topologia?

6 Gr. *para-lambano* z acc. osoby znaczy ‘wziąć, ściągnąć, zabrać do siebie’ lub ‘wziąć do niewoli’ {6} {7}, „zaprosić (do siebie) {316}. Pk20.

7 Gr. *hagios* (podobnie jak (*h*)*agos* od którego pochodzi) nie ma sensu bezgrzeszności i prawości (jak *hosios* i *hieros*), lecz oderwania od ciała i materii, por. {407} s.121n.198.

8 Nie bardzo wiadomo czym było „skrzydełko świątyni”, por. {144} s.115. Gr. *pterygion* to zdrobnienie od *pterygs* ‘skrzydło’. I tak może zostać; nie trzeba przy rzeczach duchowych odwoływać się do materialnej architektury: „na szczycie narożnika”. W LXX odpowiada hebr. *KNF* ‘skraj’ płaszcza, ‘koniec’ napierśnika, ‘płetwa’ stworzeń wodnych i ‘skrzydło’ każdego z dwóch złożonych ‘cherubów’ *KRUB* w miejscu najświętszym świątyni Solomona 1R 6,24. Również tu ma związek ze świątynią judaistów, i jest własnym miejscem diabła (*kerub* - diabeł na świątyni?).

9 Może to drwina diabła z opieki boga, który jego – też syna bożego – nie ocalił od upadku.

pismem odwzorowane: Nie ¹będziesz wyciągał na doświadczenie ^{885 ft id} niewiadomego utwierdzającego pana _A, tego wiadomego boga _A twojego ^{2643 G}.

4,8 Na powrót zabiera z sobą ^{2164 pr} go diabeł do sfery ²górowej istoty ^{2057 As n} wysoko położonej ^{2902 A} nadzwyczajnie ¹⁷¹³ i okazuje ^{628 pr} mu wszystkie wiadome ³królewskie władze ^{483 A f} tego naturalnego ustroju światowego ^{1621 G} i wiadomą sławę ⁷⁷¹ ich **4,9** i rzekł mu: Te właśnie ^{2094 Ap n} tobie wszystkie dam ^{734 ft} jeźeliby ⁷⁹⁸ padłszy ^{2276 N pt ao} złożyłbyś hołd do istoty ²⁴¹² ^{ao sb} mi. **4,10** Wtedy powiada mu Jezus: ⁴Prowadź się pod zwierzchnictwem *moim* ^{2860 pr it} ⁵satanasie _v, *od przeszłości* jest pismem odwzorowane bowiem: *Niewiadomego* utwierdzającego pana _A, tego wiadomego _A boga _A twojego ^{2643 G} będziesz hołdował ^{2412 ft} i jemu wyłącznie jedynemu ^{1888 D} będziesz służył za zapłatę ^{1692 ft}. **4,11** Wtedy puszcza od siebie ^{439 pr} go diabeł, i zobacz-oto *niewiadomi* aniołowie przylecieli do istoty ^{2400 ao} i usługiwali ^{682 ipf} mu. **4,12** Usłyszawszy ⁶zaś że Joannes został przekazany ^{2150 ao ps}, ⁷cofnął się w górę jako do źródła do otwartego miejsca ^{215 ao} do Galilai _A. **4,13** I z góry na dół pozostawiwszy ^{1482 N pt ao} Nazarę _{A f}, przyjechawszy ^{1139 N pt ao} z góry na dół zstąpił jako na dom ^{1525 ao} do Kafarnaum _{A f} tej obok-przeciw morza leżącej ^{2153 A f} w granicach ^{2051 Dp} Zabulona _G i Nefthalima _G. **4,14** Aby zostałyby uczynione pełnym ^{2301 ao sb ps} to spłynięte ^{2486 Ns n pt ao ps} przez-z Esaiasa _G proroka _G *obecnie* powiadającego ^{1697 G pt pr}: **4,15** Ziemia _{N,Vs} Zabulona i ziemia Nefthalima, *jakąś* drogę ^{1975 As f} *jakiegoś* morza _{Gs f}, na przeciwległym krańcu Jordanesu _G Galilaia _{N,Vs} ⁸narodów z *natury wzajemnie razem żyjących* _{Gp}, **4,16** ten _N lud *walczący* ¹⁶⁸⁹ ten odgórnie siedzący jako na swoim ^{1410 N pt pr md-ps-dp} w ciemności ^{2578 Ds}, *jakieś* światło _{As n} ujrzał ^{ao} wielkie _{As n}, i tym odgórnie siedzącym jako na swoim _{Dp pt pr} w wyodrębnionej krainie ^{3021 D} i cieniu ^{2567 D} śmierci _G *jakieś* światło _{N,As n} urzeźczywistnił(-o się) przez powrót do źródła w górze ^{208 3s ao id ac} im. **4,17** Od wtedy począł sobie ³⁸⁹ ^{ao md} Jezus *aby* ogłaszać ^{1555 pr} i powiadać: ⁹Zmieniajcie rozumowania ^{1837 pr it}, przybliżyła się ^{807 3s pf} bowiem wiadoma królewska władza wiadomych niebios _{Gp}.

1 Gr. *ek-peiradzo*. Nie jest jasne, czy tu i w 4,10 Jezus kieruje te cytaty do diabła (tak {400} s.260), czy do siebie. W pierwszym przypadku „bóg” i „pan” byłiby diabła. Diabelska pokusa ma charakter polityczno-mesjański mesjasza zelotów {316} s.179 (może Janowego).

2 P. przyp. do Mt 17,20.

3 Jezus odrzuca tu mesjanizm polityczny „króla żydowskiego”. Nie oponuje natomiast przeciw tytułowi „król Izraela” oznaczającego mesjasza religijnego {314} t.2 s.216. Zły duch próbował odwieść Jezusa od drogi krzyża; podobnie szatan-Piotr Mt 16,23 . Pk21 Pk22.

4 Gr. *hypago* od *hpo* i *ago*. Słowo to względem szatana jeszcze w Mt 16,23 o Piotrze. „Precz” dodają tłumacze tylko dla szatana, poza tym zwykle „iść, odchodzić”. Nie można jednak w żadnym odniesieniu gubić podstawowego znaczenia przyimka *hypo* ‘pod, pod wpływem’. W N.t. ‘odchodzić’ to *ap-erchomai* (ewent. *eks-emi*, *eks-erchomai*).

5 Piotr otrzymuje imię szatana – może w związku z „upadkiem”; podobnie jak „padła z nieba” błyskawica ma imię „szatan” w Lc 10,18 (i w dalszym ciągu odpowiada węzom). ‘Moc’ *eksousia* szatana jest ciemnością Ac 26,18. Także diabeł („syn diabła”) staje się ciemny w dzień przez pozbawienie Słońca Ac 13,10n.

6 Gr. partykuła *de* ma znaczenie m.in. łączące (nawiązanie do poprzedniego kontekstu) i wyjaśniające. Wtedy przez *de* wiąże n.p. człony genealogii, nagromadzenia, słowa mające jakby jedno znaczenie. Podobnie jak jej łac. odpowiednik *autem* ‘dalej, następnie, mianowicie’. We frazie „usłyszawszy zaś” nie chodzi zatem o związek formalny, lecz następczy; on „wskazuje na bezpośrednią konsekwencję” i „wprowadza wewnętrzną łączność wydarzeń”, jak n.p. „to powiedział” w Jo 18,1 {314}. Dlatego „wzmianka o Janie chrzcielu wiąże niniejszą perykopę z poprzednią (o pokonaniu diabła)” {316}. Często *de* łączy opowiadanie z opowiadaniem, wprowadza zdania podane dla wyjaśnienia, ciągnie myśl podjętą we wcześniejszym wierszu (por. Stephanus H. “Thesaurus Graecae Linguae” sz.926-929). Zatem to ‘przekazanie’ (t. j. aresztowanie) Joannesa w w.12, dokonane przez ‘związanie’ *deo* Mt 14,3, mogło być odpowiednikiem i konsekwencją (w sferze cielesnej) ‘związania’ *deo* diabła przez Jezusa w Mt 12,29 i odrzuceniu go w w.10 (w sferze duchowej). Rozdziału między wierszami 11 a 12 nie ma w oryginale, został wprowadzony przez późniejszych redaktorów kościelnych. Ponadto wedł. opinii współczesnych Joannes ma ‘demon’a gr. *daimonion* Mt 11,18 Lc 7,33, a temu gr. słowu greckiemu odpowiada hebr. *SzD* czyli ‘diabeł’.

7 Gr. *ana-choreo*. Od *chora* ‘wydzielona przestrzeń, otwarte miejsce, teren, kraina’. Dla Jezusa może właściwsza byłaby druga grupa znaczeń: ‘placówka, stanowisko’. Por. przyp. do Lc 5,16.

8 Gr. *ethnos* znaczyło po prostu ‘naród’ - wraz z jego kulturą materialną i duchową, wszystkimi szczytnymi tradycjami (stąd etno-grafia). Słowo to w tekście hebr. odpowiadało słowu *GOL* oznaczającemu ‘niezyda, niewierzącego Żyda’ {8}. Kościół stale daje dla *ethnos* deprecjonujące, poniżające określenie “poganin” (por. Sł. Wyr. Obcych). Tak neguje szczytne wartości świata starożytnego, na którego elementach w ogromnej mierze się opiera.

4,18 Depcząc wkoło^{2242 N pt pr} zaś obok-przeciw pomijając²¹³⁹ morze^A Galilai^G, ujrzał dwóch braci: Simona powiadanego^{1697 A pt pr ps} jako Petrosa^A, i Andreasa^A brata jego, rzucających^{463 Ap pt pr} z dwu stron zarzucaną sieć^{147 As} do morza^A; byli^{834 ipf} bowiem rybacy^{Np}. **4,19** I powiada im: Przyjdźcie tu^{ao it} do tyłu²⁰³³ *należącego do mnie*^{818 G}, i uczynię^{2314 ft} was^A jako rybaków^{Ap} ¹*niewiadomych* *człowieków*^{Gp}. **4,20** Ci zaś prosto z tego - natychmiast puściwszy od siebie^{439 Np pt ao} te sieci myśliwskie^{750 Ap} wdrożyli się^{92 ao} jemu. **4,21** I postąpiwszy naprzód^{2372 Ns pt ao} ²*bazując* w tamtym stamtąd⁸⁶⁷ ujrzał innych dwóch braci: Jakobosa^A, tego *syna*^A Zebedaiosia^G, i Joannesa^A brata jego^G w statku^{2305 D} wspólnie z Zebedaiosem^G ojcem swoim^{Gp} z góry na dół dostosowujących^{1501 A pt pr} sieci myśliwskie^{Ap} swoje^{Gp}; i wezwał^{1439 ao} ich^{Ap}. **4,22** Ci zaś prosto z tego - natychmiast puściwszy od siebie^{439 pt ao ac} statek i ojca swego, wdrożyli się^{92 ao} jemu.

4,23 I ³wodził dokoła^{2226 ipf} w całej Galilai^A nauczając^{N pt pr} w miejscach zbierania razem ich^G i ogłaszając tę nagrodę za łatwodogodną nowinę^{1161 A} *pochodzącą od* wiadomej królewskiej władzy^{483 G}, i ⁴pielęgnowując^{1283 N pt pr} wszystką ⁵chorobę i wszystką miękkość^{1763 A} w tym ludzie *walczącym*^{1689 Ds}. **4,24** I odszedł^{283 ao} ten ⁶śluch z *zaświata*⁹¹ jego^G do całej^A Syrii^A; i przynieśli do istoty^{2425 3p ao} jemu wszystkich źle¹⁴³⁷ mających-trzymających^{1202 Ap pt pr} różnymi chorobami^D i badaniami mękami^{482 Dp} do razem trzymanyh^{2709 Ap pt pr ps}, będących zależnymi od daimonów^{607 Ap pt pr md-ps-dp} i ⁷będących we władzy Księżyca^{2534 Ap pt pr md-ps-dp} i ⁸należących do uwolnionego obok *ciała*^{2167 Ap}, i wypielęgnował^{1283 ao} ich. **4,25** I wdrożyły się^{92 3p ao} jemu ⁹*dręczące* tłumy^{2105 Np} wieloliczne^{2329 Np} od Galilai i Dziesięciomiasta i Hierosolym^{1345 Gp n} i Judai i *od tych* na przeciwległym krańcu Jordanesu^G.

5,1 Ujrzawszy^{2041 N pt ao} zaś te *dręczące* tłumy^{Ap} wstąpił wzwyż^{156 ao} do sfery wiadomej ¹⁰górowej istoty^{2057 A}. I *w następstwie* osiadłszego^{1411 G pt ao, Gab} jego^G, przyszli do istoty^{2400 ao} jemu uczniowie

9 Słów „zmieniacie rozumowanie” oraz „bowiem” nie ma w wielu rękopisach i cytatach starożytnych ojców kościoła. „Powstaje zatem podejrzenie, że słowa zostały wprowadzone dla upodobnienia z 3,2 (z kerygmą Jana Chrzciciela) {316} s.181. Pominiecie wezwania do nawrócenia też w nakazie misyjnym Jezusa do uczniów Mt 10,7. Jawna solidarność z grzesznikami?

1 P. przyp. do Mc 1,17. Wstawione „niewiadomych” ma odróżnić tych ludzi od wiadomych ludzi w 5,13, przeciwstawienie tam skomentowanych. Paralelny zwrot u Lc 5,10 ‘człowieków będziesz polujący’ ma „człowieków” w Acc, i tam wskazuje, że Jezus zachęca Petrosa do łowienia *niewiadomych* ludzi jak zwierzyny (*dzogreo* jest terminem myśliwskim i wojennym; znaczy ‘polować żyjące, brać żywcem do niewoli’). W Mt 13,47 odpowiada łowieniu ryb-narodów siecią {316}. Taka zapowiedź jest dla człowieka złowroga; widać, że u Jezusa duch zwierzęcy jakiegoś hybrydowego stworu o organizmie „tak jak gdyby gołębiczy” (Mt 3,16 Lc 3,22 Jo 1,32) wziął górę nad duchem ludzkim. Gdy wbrew temu nakazowi u Mt 16,23 Petros „zamyśla sprawy określonych (ziemskich) ludzi”, zostaje przez Jezusa ostro skarcony.

2 Gr. *ekei-then* odróżnione od prostego *ekei*. Końcówka *-then* prawdopodobnie wyrażała pierwotnie genitiv {7} s.270, por. *ano-then*, *eso-then*, *opis-then* i in. i oznaczała pochodzenie, jak *hothen*, *pothen*, *allachothen*.

3 Gr. *peri-ago* złożone z *ago* ‘wieść, wodzić, prowadzić’. Znac. wrogie w Mt 23,15 i może w 1C 9,5. Wśród słownikowych znaczeń ‘wodzić ze sobą, zmuszać do kołowania, nakłaniać’. Przekłady: „obchodził”, lecz to *peri-erchomai*.

4 Czy Jezus pielęgnował przede wszystkim choroby, czy chorych? Na pierwszą możliwość zdaje się wskazywać jego uprzejme postępowanie z demonami Mt 7,22n 8,31 10,1 12,45 Mc 1,34 5,13 Lc 8,33 11,26. Por. Mt 12,43nn.

5 Jezus zasadniczo leczył choroby (n.p. oczyszczał trąd 8,3), które wtedy usamodzielniały się i wychodziły Lc 4,41, i w konsekwencji uzdrawiał chorych. Przypomina to magiczne pielęgnowanie przedmiotu, który zranił (J. Frazer).

6 Gr. *akoe* od *akouo* ‘słuchać, słyszeć’. Przekłady: „wieść”. P. przyp. do Lc 7,1.

7 Gr. *seleniazomai*, od *Selene* ‘Księżyc’ t. j. glob Księżyc, co innego niż *men* ‘światło księżyca’. Tu *Selene* skojarzone z *basanos* ‘badanie męką’ i z *kakos* ‘źle’, podobnie jak w Mt 17,15. Przekłady: „epileptyków”, oraz bliżej: „lunatyków”. Por. Mt 8,16.

8 Jest to etymologiczny przekład gr. *para-lytikos*, od *para* ‘obok, niewłaściwie’ i *lyo* ‘rozwiązywać, uwalniać’.

9 Gr. *ochlos*, tu znaczenie uzupełnione z pochodnego *ochleo* ‘nękać, dręczyć’, n.p. Ac 5,16.

10 Góra modlitwy oznaczała miejsce w niebie, jak i nauka Jezusa jest o ojcu niebiańskim. Jest to nawiązanie do Góry Synaj, tylko porównawcze, tak jak Jezus tu porównuje się do Mojżesza. Bowiem wygłoszony program w wielu miejscach nie odpowiada przesłaniu synajowemu, lecz ma charakter syjonowy. Także w 15,29 górą jest prawdopodobnie Syjon {316}. Różnicę między Synajem a Syjonem wyjaśniają Hb 12,22 G 4,24n. Odbiorców ewangelii zachwyca ta mojszeszowa część kazania; często też przytacza się ją jako flagową „wartość chrześcijańską”. Jednak owe **przekazania** to Stary testament i judaizm, a nie Nowy testament i chrześcijaństwo. Ponadto „etyka kazania na górze jest etyką chwili. Kazanie nie jest kodeksem postępowania dla Kościoła na długi czas” {316} s.202. Ale tak samo chwilowy jest węzowy seks wobec człowieka. Dlaczego więc Adam ciągle ma cierpieć?

jego. **5,2** I otworzywszy ^{238 N pt ao} usta swoje, nauczał ^{730 ipf} ich powiadając ^{1697 N pt pr}. **5,3** ¹Szczęśliwi ¹⁷⁵⁷ ²kulący się żebracy ²⁴⁵⁷ temu wiadomemu ³duchowi _D, że *należąca do nich* _{Gp} jest wiadoma ⁴królewska władza niebios _{Gp}. **5,4** Szczęśliwi ⁵obecnie będący w żałobie ^{2215 N pt pr}, że oni do obok-przeciw będą przyzwani ^{2157 ft ps}. **5,5** Szczęśliwi ⁶uprzejmie łagodni ²³⁶², że oni ⁷przez losowy odłam odziedziczą ^{1575 ft} ziemię. **5,6** Szczęśliwi *obecnie* łaknący ^{2208 Np pt pr} i pragnący tę wiadomą ⁸zebraną regułą cywilizacji ^{745 As}, że oni *roślinną paszą* będą nakarmieni ^{3005 ft ps}. **5,7** Szczęśliwi litościwi ⁹¹⁷, że oni litości doznają ^{915 ft ps}. **5,8** Szczęśliwi oczyszczeni ^{1403 Np m} ⁹sercu _{Ds}, że oni wiadomego boga będą widzieli ^{2111 ft md-dp}. **5,9** Szczęśliwi ¹⁰czyniący pokój _{Np}, że oni *niewiadomi* synowie _{Np} *niewiadomego* boga _G będą zwani ^{1439 ft ps}. **5,10** Szczęśliwi wiadomi *od przeszłości* doświadczeni prawnie ^{764 Np pt pf ps} z powodu *jakiejś niewiadomej* ¹¹zebranej reguły cywilizacji ^{745 Gs}, że ich jest wiadoma królewska władza niebios _{Gp}. **5,11** Szczęśliwi jesteście ^{834 pr}, gdyby zelżyliby ^{2024 ao sb} was i doświadczyliby prawnie ^{764 ao sb} i rzekliby ^{837 ao sb} wszystko _{As n} ¹²złośliwie ^{2333 As n} w dół ^{z 1454} was _{Gp} z powodu ⁹⁷⁵ mnie _G. **5,12** Wychodźcie rozkosznie z środka ^{2973 pr it} i unosić się wesołością ^{13 pr it md}, że zapłata najemnika ¹⁸⁶⁹ wasza wieloliczna _{Ns} w niebiosach; w ten właśnie sposób bowiem doświadczyli prawnie ^{764 ao id} wiadomych proroków, tych przed wami _G. **5,13** Wy ¹³jesteście *jakościowo jako* ta ¹⁴sól _{N n} tej ziemi _{G f}; jeźliby zaś sól

1 Gr. *makarios* znaczy 'szczęśliwy, błogi'. "Błogosławiony" zaś, dawany do tłumaczeń, to *eu-logetos*.

2 Gr. *ptochos* 'żebrak, kulący się, umykający'; inne greckie słowo o synonimicznym znaczeniu to *prosaiteis* 'żebrak, proszący o dostotny dodatek'. Natomiast "ubogi" to *penichros* 'biedny' i ewentualnie *tapeinos* 'poniżony'. O jakim duchu tu mowa? Duch święty powoduje materialną biedę, gdyż został ograbiony z duszy życia ludzkiego i ziemskiego. Co innego szatan, duch diabła Mt 4,9, który bogaci, choć też w sposób antyhumanitarny. W paralelnym Lc 6,20 mowa o ubogich w sensie materialnym {317}, zatem tu jest: ubo-dzy materialnie – duchem św., t.j. z powodu ducha św.

3 Gr. dativus od *pneuma* 'duch' pozwala tłumaczyć albo jako zwykły dativus <duchowi>, albo jako dativus relationis <swoim duchem>, albo jako dativus instrumentalis <duchem zewnętrznym>, m.in. „mocą ducha świętego”. *Pneuma* w dativie występuje w ewangeliach w obu znaczeniach: duchem l. duchowi: w Mc 1,27 duchom (pl.), 2,8 duchem, 8,12 duchem l. duchowi, 9,25 duchowi. Również wedł. doktryny chrystianizmu wydają się w tym miejscu możliwe oba znaczenia (zebrzący duchem jest zarazem duchowi). Tak więc tu albo „duchem”, t.j. „powodowani duchem” wedł. Rm 8,13, i to duchem świętym 2C 8,9 Rm 15,26 Ap 2,9, albo „duchowi” na wzór Mt 11,29: „poniżony sercu” (jako ojcu). Natomiast tekst nie daje podstawy do tłumaczenia "w duchu", tym bardziej, że dla takiego znaczenia jest w ewangeliach odrębny zwrot *en pneumatii* Mt 12,28 22,43 Mc 1,23 12,36 Lc 1,17 2,27 i in. Analogiczny zwrot *te kardia* (też dativus) tłumaczy się 10x "sercem" i 3x "sercu".

4 Możliwe, że królewską władzę niebios autor ustawia tu w jednym typicznym rzędzie z określonym *duchem*, t.j. duchem świętym. Nie bardzo wiadomo, czym jest ta 'królewska władza niebios' *basileia ton ouranon*. Występuje tylko u Mt, który odróżnia ją od królewskiej władzy boga i od królewskiej władzy ojca. Nie wiadomo przede wszystkim, co było treścią okleślenia "niebios", skoro składało się ono z gwiazdnych konstelacji zodiakalnych, w większości zwierzęcych. A ponieważ równocześnie było tronem Jahweha, ten zasiadający na nim bóg też bywał przeważnie zwierzęcy. Sama królewska władza niebios w Mt 5,3.10 7,21 8,11 13,31.33.52 18,1.23 19,12.14 22,2 25,1 ma konotacje: z duchem św., kobietą, kluczami, fallusem, sianiem, zaślubinami, oblubieńcem, dziećmi – więc raczej z cielesną, zwierzęcą i płciową stroną natury, właściwą dla oblubienicy-matki-Syjonu, t.j. Wenus. Por. przyp. do Mt 3,2.

5 Błogosławieństwa wierszy 4 i 5 zakrojone są nazbyt szeroko, by miały praktyczną wartość moralną; niektórzy bowiem smuć się zaszalenie, są chorzy przez lekceważenie swego organizmu, ziemię utracili przez zaniedbanie i t.p.

6 Gr. *praus, praos* 'łagodny, uległy, oswojony, bagatelizujący' „używano w odniesieniu do oswojonego domowego zwierzęcia, które wyuczono słuchać rozkazów, pociągnięcia ugli, które pozwalało sobą kierować” {188} s.123. W Mt 11,29 i 21,5 taki jest Jezus, i taką poddańczą kondycję narzuca chrześcijanom.

7 Gr. *klero-nomeo*, od *kleros* i *nemo*, znaczy dosł. 'losowo dziedziczyć'. Tu także *kleros* wydaje się być w jednym typicznym rzędzie z *duchem św.*, jak i *dikaiosyne*. W błogosławieństwach pomazanego Jezusa nie ma nadziei dla starań umysłów i rąk ludzkich. „Ziemia” oznacza tu królestwo niebieskie {316} t.2 s.277.

8 T.j. „sprawiedliwość”. Ma ona być „darem boga dla tych, którzy uznają swoją grzeszność”, t.j. wobec człowieczeństwa, reprezentowanego w Izraelu przez Dekalog Mojżesza. Jednakże nie jest to sprawiedliwość społeczna ani kulturowa, lecz teologiczna, boga ojca {316} s.214n. Czy więc i chrześcijański bóg ojciec jest grzeszny (wobec Boga Stwórcy, stworzonego świata i jego Człowieka)? Czy n.p. jest bezrodzajnikowym wtórnym bogiem Prologu Ew. Jana?

9 Serce gr. *kardia* w odpowiedniku hebr. *LBH* znaczy również 'środek, rdzeń'. Znaczenie więc nie ogranicza się do narządu ciała o tej nazwie. W N.t. ma znaczenie 'źródła i ośrodka życia wewnętrznego' {7} i jest częścią organizmu, na które patrzy bóg ojciec, n.p. Mc 12,33 Lc 16,15 Ac 15,8. Pk24.

10 Nie wyjaśniono, jak pogodzić Mt 5,9 z Mt 10,34 („nie przyniosłem pokój, ale miecz”).

11 Pk24.

12 'Złośliwy' gr. *poneros* to synonim diabła E 6,11-16 Mt 13,19 (z Lc 8,12) 1Jo 3,12, też imienia syna człowieka Lc 6,22: "gdyby... wyrzuciliby imię wasze tak jak 'złośliwe' *poneros* z powodu określonego syna określonego człowieka". Tu Jezus kojarzy go ze sobą, nic nie mówiąc o niesłuszności. Także swych uczniów Jezus nazywa 'złośliwymi' Mt 7,11. *Poneros* p. Mt 5,37. Pk25.

13 Jezus zdaje się przyznawać apostołom swoje atrybuty, dane przez ojca tylko jemu samemu: uwspólnia im ojca w niebiosach w 5,16, także w Jo 20,17, stawia ich na równi z sobą. Przekracza tym swoje uprawnienia i sprzeniewierza się zamysłowi ojca, swojemu wybraństwu i wyjątkowości, a także „rozprasza jego majątność” (Lc 16,1). Ponadto okazuje się, że sól uczniów (duch święty) jest alternatywna względem ludzi.

¹okazałyby się głupia ¹⁸⁹⁹ ao sb ps, w czym ²⁸⁰³ D n będzie osolona ¹¹⁶ 3s ft id ps? Do żadnego dzieła ²⁰⁸⁰ As n nie jest potężna ¹³⁷⁵ 3s pr id już, jeżeli nie została rzucona ⁴⁶³ N pt ao ps na zewnątrz aby deptaniem z góry być naciskaną ¹⁴⁹³ pr ps pod przewodnictwem ²⁸⁷² tych wiadomych ¹⁶²¹ G. ²Nie może miasto zostać ukryte ^{ao} ps w górze na wierzchu ¹⁰⁴⁸ góry ²⁰⁵⁷ G leżące ¹⁵³⁴ N pt pr; ^{5,14} Wy jesteście to światło ²⁹⁷⁰ tego naturalnego ustroju światowego ¹⁶²¹ G. ²Nie może miasto zostać ukryte ^{ao} ps w górze na wierzchu ¹⁰⁴⁸ góry ²⁰⁵⁷ G leżące ¹⁵³⁴ N pt pr; ^{5,15} ani nie zapłonają ¹⁴²⁷ pr jakiś kaganek ¹⁷⁴² m i kładą go pod ³rzymską miarę ¹⁸⁷⁹ A, ale aktywnie na ⁴kaganicę ¹⁷⁴¹ A f, i jaśnieje ¹⁶⁸⁶ pr wszystkim w domostwie ¹⁹⁸⁶ D. ^{5,16} W ten właśnie sposób niech zajaśnieje ¹⁶⁸⁶ ao światło wasze w doistotnym przedzie tych wiadomych ¹⁶²¹ G, żeby w jakiś sposób ujrzeliby ⁸²⁸ ao sb wasze szlachetne ^{Ap} n dzieła ^{Ap} i obdarzyliby sławą ⁷⁷² ao sb tego ojca waszego, tego w niebiosach.

^{5,17} Żeby nie uznalibyście według przydzielonego obyczajowego Prawa ¹⁹³⁹ ao sb że przyszedłem ¹¹³⁹ ao z góry na dół rozwiązać ¹⁴⁸⁵ ao wiadome przydzielone obyczajowe Prawo ¹⁹⁴³ albo wiadomych Proroków ^{Ap}; nie przyszedłem z góry na dół rozwiązać ale ⁵uczynić pełnym ²³⁰¹ ao. ^{5,18} ⁶Zaiste ¹³⁹ bowiem powiadam wam: aż by minęłyby obok-przeciw ²¹⁸⁰ 3s ao sb to niebo i ta ⁷ziemia, jota ^N n jedno albo jedna rogowa *figura graficzna* ¹⁵³⁹ N f żadną metodą nie minęłyby obok-przeciw ²¹⁸⁰ 3s ao sb od tego Prawa aż by wszystkie ²¹⁹³ N p n jako jedno stałyby się ⁵⁸⁴ 3s ao sb md-dp. ^{5,19} Który jeżeliby więc rozwiązałby ¹⁷⁴³ ao sb jedną ⁸⁴³ A f z wskazówek ⁹⁹⁶ G p f tych właśnie ²⁰⁹⁴ G p najmniej licznych ⁹¹² G p f i nauczyłby ⁷³⁰ ao sb w ten właśnie sposób ¹⁶²¹ G, najmniej liczny ⁹¹² N będzie zwany ¹⁴³⁹ ft ps ⁸w królewskiej władzy niebios; który zaś by ⁹uczyniłby ²³¹⁴ ao sb ac i nauczyłby ⁷³⁰ ao sb, ten właśnie wielki ¹⁷⁹³ N będzie zwany

¹⁴Gr. *hals, halas* 'sól'. Składano ją przy każdej ofierze. Była atrybutem Świętej Mądrości (*Hagia Sofia, sal sapientiae*), wyobrażała boską mądrość i chwałę. Duchowo działała jak woda święcona {50} s.398 (duch św.). Według {51} „sam Chrystus [*logos*] jest oczywiście solą ziemi, solą niebiańską” s.133. W Cl 4,6 „słowo *logos* wasze każdej chwili w 'łasce' *charis*, solą przyprawione”, gdzie sól byłaby utożsamiona z łaską (przejaw ducha św.). Szersze wyjaśnienie w Mc 9,50.

¹Gr. *moraino* 'być l. okazać się głupim'. Tłumacze kościelni jedynie dla tego miejsca (i paralelnego w Lc 14,34) utworzyli dla *moraino* nowe znaczenie „utracił smak”. I to wbrew własnym tłumaczeniom pokrewnych słów *moria* i *moros*, wbrew znaczeniom w liściach Pawła (Rm 1,22 1C 1,20) i w całej literaturze. Bo jak przekazać wiernym, że ich czołowe postacie, Święta Mądrość, duch święty i sam Chrystus, mogą okazać się głupie? - więc naprawdę są głupie, jak zwierzęta? Dlatego w Mc 9,50 Jezus nakazuje uczniom mieć-trzymać tę sól 'w sobie samych' *en heautois*. W toku przekładania N.t. tłumacz nieraz ze zdumieniem odkrywa, iż akurat słowa o drastycznych niewygodnych znaczeniach są przez Kościół tłumaczone maskująco, z nadinterpretacją do z góry narzuconego sensu. Kościół począwszy od Vulgaty ustanowił swoiste reguły tłumaczeń dla poszczególnych miejsc, z własnymi, wygodnymi do głoszenia znaczeniami. Które niestety takie słowniki jak Abram-owiczówny {6} często uwzględniają (choć z oznaczeniem: „NT”). Wygląda to na kolektywną intencjonalną ingerencję w świadomość czytelników, spisek duchowych elit.

²Pk26.

³Gr. *modios* od łac. *modius* – duża miara ciał sypkich. W Mc 4,21 rolę tę pełni <łozę> *kline*, w Lc 11,33-36 'ukryte pomieszczenie' *krypte*, ciało ciemne i oko 'złośliwe' *poneros* (synonim diabła 1Jo 3,12 E 6,13.16 Mt 13,19.38).

⁴'Kaganek' gr. *lychnos*, często tłumaczony jako „świecznik”. W Ap 22,5 wydaje się być Księżycem, natomiast 'podstawka pod kaganek, kaganica' *lychnia* w Ap 1,20 wyraźnie jest kościołem. Występuje też jako symbol krzyża {137} s.170-178. Miasto na górze jest może niebiańska Jerozolimie z Ap 21,2.10. Zapalenie kaganek wskazuje na wieczór; wtedy w krajach południowych jasny sierp księżycy jest pod ciemną tarczą Księżyca (*modios*?) i bywa na wieczornej Wenus (*lychnia*). To podwójne oświecenie (od Wenus i od Księżyca) może odpowiadać podwójnemu uduchowieniu (od ducha św. i od ognia, por. Mt 3,11). Fraza „wy jesteście światło świata” ma analogię w „światło w was” Jo 12,35 {127-IV} s.683.

⁵Jednak Jezusowa antyteza trzecia, czwarta i piąta usuwają, znoszą Prawo {316}. Poza tym nie wszystkie dokonania opisane w księgach „Prawa” i „Proroków” były godne 'dopełnienia, wypełnienia, uczynienia pełnym'. Grzeszne dzieje tego narodu, jak i zaskakujące bezzasadne przebaczenia grzechów u niektórych proroków (przeróbki?) nie zasługują na nowe urzeczywistnienie, „zaktualizowanie, wprowadzanie w życie, do rzeczywistości”. Nie każde takie urzeczywistnienie było udoskonaleniem w wydarzeniu Jezusa {316}. Ponadto jeżeli ktoś przychodzi i zamierza dopełnić zastane treści – zawsze przeciwieństwem swoim i odrębnym – nie znaczy jeszcze, iż jest w pełni ich zwolennikiem. Obce dopełnienie jest jak przyprawa – niweluje i modyfikuje własne smaki; także Jezusowe dopełnienie to kontestacja i modyfikacja Prawa. Jak Jezus podchodził do „dopełniania” Prawa i Proroków świadczy samowolny, tendencyjny i pokrętny sposób posługiwania się cytatami. „Jezus przeciwstawiał się Prawu” {316}. Przykazań Dekalogu nie „uzupełnia”, nie uszczegóławia, nie dobudowuje, lecz czyni z nich wybór i pomijając dotyczące czci boga Mt 19,18, resztę zaś wypełnia zwierzęcą „moralnością”. Jezus poczyna jak część żydów, która „nie mogła znieść jarzma” Zakonu Ac 15,10. Jest też kwestią, czy leży w najgłębszej ekonomii boga, by syn boga komuś „dopełniał grzechy”. Pk27 Pk28.

⁶Amen, hebr. AMN 'zaufanie, wierność, prawda; niech się stanie, doprawdy, wprawdzie, zaprawdę, istotnie' {6}. Ma źródło w 'trenować, wychowywać, hodować, pielęgnować, ćwiczyć' i stąd osiągać 'wierność, zaufanie' {8}.

⁷Jakby niebo i ziemia były osnową, zasadą stwórczą Zakonu. Były one rodzicielami gr. Kronosa łac. Saturna.

⁸Tak więc 'rozwiązanie, usunięcie' przykazania Prawa ma zapewniać grzesznikowi miejsce w królestwie niebios. Co więcej, usunięcie przykazania jest tu paralelne do „uczynienia”, a to jest synonimem działalności Jezusa: 'wypełnienia, uczynienia pełnym' z 5,17.

⁹Mimochodem uznanie doniosłości realnego faktu – wbrew całemu lekceważeniu świata i praktycznej działalności.

1439 ft ps w królewskiej władzy niebios. **5,20** Powiadam bowiem wam, że jeżeli by nie stałyby się wokół nadmiarem 2247 3s ao sb wasza zebrana reguła cywilizacji 745 N jako coś liczniejsze 2288 N,As n od pisarzy Gp i farisaiosów Gp, żadną metodą nie weszlibyście ao sb do królewskiej władzy A niebios.

5,21 Usłyszeliście 93 ao że zostało spłynięte 2486 3s ao ps ¹prapoczątkowym 382 Dp: Nie będziesz *krwawo* mordował 2943 2s ft; który zaś by zamordowałby 2943 ao sb, trzymany wewnątrz 989 Ns m będzie 834 ft w tym rozstrzygnięciu 1643 D. **5,22** Ja zaś powiadam wam, że wszystek wrzący zapalczywością 2043 N pt pr ²bratu 45 D swemu trzymany wewnątrz będzie 834 ft w tym rozstrzygnięciu D; który zaś by rzekłby 837 3s ao sb bratu swemu: ³Pusta głowa 2478, trzymany wewnątrz będzie w Radzie 2699 D; który zaś by rzekłby: ⁴Przytępiony zdegradowany głupcze 1900 V, trzymany wewnątrz będzie do tej geenny A, tej ognia G. **5,23** Jeżeli by więc przynosiłbyś do istoty 2425 pr sb *ofiarny* dar twój aktywnie na ołtarz ofiarniczy A i tam wspomniałbyś sobie 1865 ao sb ps-dp że ⁵brat twój ⁶ma 1202 pr coś w dół z 1454 ciebie G, **5,24** puść od siebie 439 ao ac tam ten *ofiarny* dar twój w doistotnym przedzie 954 tego ołtarza ofiarniczego G i prowadź się pod *ty*m zwierzchnictwem 2860 pr, w pierw ⁷zostań na wskroś odmieniony 691 ao it ps bratu D twemu G, i wtedy przyszedłszy 1139 N ao pt przynos do istoty pr it ten *ofiarny* dar twój. **5,25** Bądź 834 pr it ⁸łatwodogodnie rozumujący 1182 N pt pr ⁹przeciwnikowi w procesie sądowym 249 D twojemu G w tym co szybko 2765, aż do 1203 *czasu* takiego którego 2067 Gs m,n jesteś 834 pr id wspólnie z nim G w drodze, żeby kiedyś nie ciebie A przekazałby 2150 ao sb ten przeciwnik rozstrzygaczowi 1644, i rozstrzygacz ¹⁰podwładnemu 2870, i do strażnicy 2959 ¹¹będziesz rzucony 463 ft id ps. **5,26** Zaiste powiadam ci: żadną metodą nie wyszedłbyś 1016 ao sb *bazując* w tamtym stamtąd 867 aż 1203 by oddałbyś 299 ao sb tę ostatnią czwartą część *rzymskiego asa* As.

5,27 Usłyszeliście że zostało spłynięte 2486 3s ao ps: Nie ¹²będziesz uwodził do cudzołóstwa 1883 ft id. **5,28** Ja zaś powiadam wam, że wszystek pogląający kobietę 605 A istotnie do ¹³tego 1966 As n *które skłania* ująć pożądaniem 1077 ao if ac ją, już uwiódł do cudzołóstwa 1883 ao ją w tym sercu swoim. **5,29** Jeżeli zaś to oko twoje, to prawe, ¹⁴prowadzi do pułapki 2559 pr cię, wybierz 1007 ao it je i rzuć 463 ao it od siebie G; ¹⁵*korzystnie* przynosi do razem 2682 3s pr bowiem tobie aby odłączyłby się przez zatracenie 320 3s ao sb md jeden z członków 1812 Gp twoich, i nie cały organizm cielesny 2743 twój zostałby rzucony 463 ao sb ps do geenny 559 A. **5,30** I jeżeli ta prawa twoja G ręka prowadzi do pułapki cię, wytnij 875 ao ją i rzuć od siebie; *korzystnie*

1 Gr. *archaios* 'będący blisko prapoczątku, prapoczątkowy'. Przekłady: „przodkom”, co *pro-gonos, pro-pator* {7}.

2 Dziwne, że reguła ta nie została odniesiona do każdego, lecz tylko do braci. Brat gr. *a-delfos* etymologicznie znaczy 'złączony tą samą macicą' w sensie wspólnoty przez to samo źródło urodzenia (*a* copulativum <złączenia> + *delfus* 'macica'). N.t. „bratem” prawdopodobnie nazywa młodszego z braci: Abła, Isaaka, Jakuba, syna marnotrawnego, który jako młodszy z braku był głupszy. Jest to znów przejaw większej troski o późniejsze, mniejsze i gorsze oraz, jak w Lc 15,32, grzeszne. Co do 'gniewania się' *orgidzo* to i Jezus tak się odnosił Mc 3,5, a bóg wielokroć. Z dawna był problem z Jezusową surowością i bezwzględnością. Wic w dziejach interpretacji wykoncyrowano t.zw. „święty gniew” a także gniew ludzi sprawujących władzę {316}. Pk29.

3 Gr. *rhaka* z aram. dosł. 'pusta głowa' {316}, hebr. *RIK* 'pusty, próżny, czczy'. Jezus broni głowy bez wiedzy i kultury, głupich, tępych; taką łatwo napęlić czymkolwiek, pokierować i posłać. Przekłady nie tłumaczą.

4 Gr. *moros* w sensie: bezbożny, bogu nieposłuszny. Psychologicznie prawdopodobne, iż oba określenia stosowano do Jezusa i stąd taka jego drażliwość. ale i Jezus, wbrew swej przestrodze, mówił: „głupi i ślepi!” Mt 23,17.

5 Gr. *a-delfos* właśc. 'złączony wspólną macicą *delfis*'. W grece braterstwo wyraża wspólnotę macicy (w chrystianizmie – wspólnotę żeńskiego konsorcjum niebiańskiego).

6 Pk30.

7 Gr. *di-allaso*, od *dia* 'na wskroś' i *allaso* 'zmieniać, odmieniać, przeinaczać', od *allos* 'inny'. Przekłady BT i BiZ: „pojednaj się”, „pogódź się”.

8 Gr. *eu-noeo*. Przekłady i tutaj: „pogódź się”, pojednaj się”.

9 Gr. *anti-dikos*. W 1Pt 5,8 takim przeciwnikiem jest diabeł; tu zaś Jezus każe się z nim pogodzić. W Mt 13,39 Ac 13,10 diabeł jest określony podobnie: *echthros* 'nieprzyjaciel'.

10 W Ap 2,10 do strażnicy rzuca diabeł, tu zaś 'podwładny' *hyperetes* – może jego typ?

11 Gdzie w tym procesie sprawiedliwość?

12 Gr. *moicheuo* w stronie czynnej: 'uwodzić, doprowadzać do cudzołóstwa' {6}

13 Więc ta emocjonalna zbitka *to epithymesai* (częsta konstrukcja *to* z infinitivem) miałyby być sercem człowieka, jego duchowym wnętrzem? Dlaczego istotniejszym od uwarunkowań rozumowych, cielesnych i materialnych, mimo że one są bardziej ludzkie, krańcowe, ostateczne i miarodajne.

przynosi do razem ^{2682 3s pr} bowiem tobie aby odłączyłby się przez zatracenie ³²⁰ jeden z członków twoich i nie cały organizm cielesny twój do geenny odszedłby ^{283 ao sb}.

5,31 Zostało spłynięte ^{2486 3s ao ps} zaś: Który by rozwiąawszy uwolniłby ^{323 3s ao sb} żonę swoją ^G, niech da ^{734 3s ao it} jej ^D ¹odstawienie ^{332 A}. **5,32** Ja zaś powiadam wam, że wszystek przez rozwiązanie uwalniający ^{323 N ptp} żonę swoją oprócz ²wieści ^{1726 G} nierządu ^{2337 G}, czyni ^{pr} ją ^A *mogącą* zostać uwiedzioną do cudzołóstwa ^{1883 ao if ps}; i który jeżeliby przez rozwiązanie uwolnioną ^{323 A pt pf ps} poślubiłby ^{552 ao sb}, cudzołoży ^{1881 pr md-ps-dp}.

5,33 Na powrót ²¹²⁶ usłyszeliście ^{93 ao}, że zostało spłynięte ^{2486 3s ao ps} prapoczątkowym ^{Dp m}: Nie ³będziesz przysięgał ponadto ^{1091 ft}, będziesz oddawał ^{299 ft id} zaś wiadomemu utwierdzającemu panu przysięgi twoje. **5,34** Ja zaś powiadam wam: nie ⁴ugruntować ^{2014 ao} wcale: ani również w tym wiadomym niebie, że tron jest tego wiadomego boga; **5,35** ani również w tej ziemi, że podnózek jest nóg jego; ani również do Hierosolym ^{Ap n}, że miasto jest wielkiego ^{1793 G} króla; **5,36** ani również w głowie twojej *żeby* nie ugruntowałbyś ^{2014 2s ao sb}, że nie możesz ^{779 pr} jeden włos ^A biały ^A uczynić ^{2314 ao} albo czarny ^A. **5,37** Niech jest ^{834 3s pr it} zaś wiadomy odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ wasz: owszem - owszem, nie - nie; to zaś będące wokół nadmiarem ^{2248 Ns n} *od* tych właśnie ^{2094 Gp m,n}, z wiadomego ⁵Złośliwego ^{2333 Gs m,n} jest.

5,38 Usłyszeliście ^{93 ao} że zostało spłynięte ^{2486 3s ao ps}: Oko ^A w zamian oka ^G, i ząb ^A w zamian zęba ^G. **5,39** Ja zaś powiadam wam: nie ⁶stawić się naprzeciw ^{227 ao} wiadomemu Złośliwemu ^{2333 Ds m,n}, ale taki który ^{Ns m} cię uderza *ródźką* ^{2481 pr} do sfery funkcji ⁸⁴² prawej ^{As f} *zaciskającej* szczęki ^{2543 As}, obróć ^{2639 ao it} mu i tę inną ^{123 As f}; **5,40** i chcącemu ^{1276 D pt pr} tobie ^D ⁷poddać rozstrzygnięciu ^{1642 ao ps} i

---

14 Samookaleczanie występuje tu jako „wartość chrześcijańska” (powtórka w Mt 18,9n). Tłumacze dają: „jest powodem do grzechu”, „gorszy”. Ależ nie oko i ręka gorszy, tylko „serce”, jak sam nauczał w Mt 12,34 15,18-19, zaś „grzech” to *hamartia*, *hamartema*. W aspekcie odgórnym, niebiańskim, zstępującym, prawe oko i prawa ręka miały symbolikę słoneczną (ognista ‘prawica boga’ *dextera dei*, *manus dei*). ‘Pułapka’ *skandalon*, do której rzekomo prowadzi ziemskiego człowieka jego prawe oko, to natomiast w ludzkim aspekcie oddolnym, ziemskim, wstępującym, może Księżyc, gdyż oko może być *poneros* Mt 6,23 20,15, czyli ciemne jak Księżyc. Z 1P 2,8n pułapką jest Jezus, i o takie jego traktowanie podejrzewał uczniów. Dalszą *skandalon*, do której prowadzi prawe oko, jest pułapka **krzyża** i nieobrzezki w G 5,11 – tam sens seksualny, więc *skandalon* to również vulwiczna Venus. Bowiem „krzyż Jezusa Chrystusa był podwójny” {137} s.17.42, dwuzłożony i dwuetapowy. Pierwszy krzyż realizował się w życiu Jezusa jako syna człowieka, od narodzin aż do chrztu Janowego (śmierci jako człowieka), i o tym krzyżu kanoniczne ewangelie nie mówią prawie nic. Drugi krzyż realizował się w jego życiu jako chrystusa-baranka (p. Apokalipsa), w wolnoseksualnym środowisku Syjonu i kościoła, i sfinalizował się na krzyżu Golgoty.

15 Gr. *sym-fero* ‘korzystnie, pożytecznie przynosić do razem’. Przekłady gubią tę korzyść, dając: „lepiej jest”.

1 Gr. *apo-stasion* od *af-istemi*. W hebr. to *SFR KRITT* dosł. ‘księga odcięcia’ Dt 24,1.

2 Gr. *parektos logou porneias*. Nicco inaczej w 19,9. Tłumacze w miejsce **logos** ‘słowo’ wstawiają „wypadek”, „powód”, których znaczeń w słownikach brak; podane przez autora słownika {7} rzadkie (2x na 330) znaczenia „racja, powód, przyczyna, wieść”, nawet w tłumaczeniu tegoż autora {1} są przełożone jako „słowo” (Ac 10,29 18,14). *Porneia* (od *pernemi* ‘sprzedawać’) oznacza sprzedajny seks, prostytucję, także prostytucję sakralną. Różne od ‘cudzołóstwa’ *moicheia* Mt 5,32 15,19 19,9. Problem *logos porneias* polega na rozumieniu rzeczownika *logos*. Słownik łac. {10} daje dla tego miejsca *ratio*; podobnie niem. *vernünftiger Grund*, *Beweggrund*, fr. *raison*, *motif*. Lecz z kontekstów *logosa* w Mt 15,12 Lc 16,2 20,3 Jo 4,37 6,60 21,23 wynika zwykle znaczenie: ‘logiczne wyprowadzenie, wyrozumowanie, wynik, wniosek, przekonanie, nauka’, ‘wykoncypowana zasada’ jako coś ostatecznie wysnutego i reprezentatywnego. Takim *logosem* człowieka jest jego działalność umysłu i rąk w materii. Razem *logos porneias* może tu znaczyć albo ¹wywnioskowaną zasadę życia żony, zwyczaj sprzedawanie swego seksu, albo ²logicznie wysnute przekonanie otoczenia, ugruntowaną wieść o prostytucji żony. Tego żaden mąż izraelski posiadający choć trochę honoru nie mógł akceptować. Jest to zasada ściągająca ku sobie – razem z płciowością kobiety – wszystkie drogi życiowe, kanał dla naturalnej rzeki życia, wszechogarniająca norma, tak silnie i wszechstronnie życiowo ugruntowana w psychice kobiety, że wyjście z niej po jej aktywacji jest niemal niemożliwe. Mt 5,32 świadczy o przekonaniu Jezusa o trudnej do ucywilizowania naturze kobiety. Zatem zgodnie z logiką ewangelisty, Józef, zamierzając z powodu pozamałżeńskiej ciąży *rozwiąawszy uwolnić żonę swoją* w Mt 1,19 mógł słusznie chcieć tego tylko albo ¹mając przekonanie o ugruntowanym w jej psychice *logos porneias*, albo ze względu na upowszechnioną wieść o jej prostytucji. Chyba tylko dlatego „nie było im właściwe miejsce w kwaterze” Lc 2,7 (p. przyp. do Lc 2,7). Natomiast prostytucja Saraj Ge 12,13-16 nie była logosem od niej samej, lecz logosem od jej męża Abrahama. *Porneia* w G 5,19 jest ‘dziełem’ *ergon* samego ‘mięsa’ *sarks* – nie mózgu człowieka ani jego pełnego organizmu.

3 Gr. *epi-orkeo*, N.t. 1x, zawiera *epi* ‘na, nadto, ponadto, dominująco’. I takie podstawowe znaczenie potwierdza w Mt 5,37 *perissos* ‘nadmierny’. Z wiersza następnego znaczenie dla *epi* jest tu: osobiście dodatkowo „ugruntować” (przysięga). Wypowiedź ta podważa też zasadność modlitwy. Tłumacze dają dla *epi*: „fałszywie”, jakby było *pseudēs* ‘fałszywy’. To *epiorkeo* ewentualnie (w sensie zdominowania?) może mieć znaczenie „łamać przysięgę” {7}.

4 Gr. *omnyo*. Ale w Mt 23,20-22 Jezus dopuszcza przysięganie.

suknię swoją wziąć^{1681 ao}, puść od siebie^{439 ao it} mu i szatę; **5,41** i taki który cię¹ będzie zmuszał do służby kuriera konnego^{18 ft id} milę^A jedną^A, prowadź się pod *tym* zwierchnictwem^{2860 pr it} wspólnie z nim^G ²dwie^A. **5,42** Wiadomemu proszącemu^{74 D pt pr} cię^{734 ao it}, i do wiadomego^A chcącego^{1276 A} od^{pt pr} ciebie³ pożyczyć na procent^{618 ao md} *żeby* nie zostałbyś odwrócony^{335 ao sb ps}.

5,43 Usłyszeliście^{93 ao} że zostało spłynięte^{2486 3s ao ps}. Będziesz miłował^{15 ft} wiadomego⁴ bezpośrednio blisko będącego^{2303 A m} twego, i będziesz nienawidził^{1866 ft} nieprzyjaciela^{1200 A} twego. **5,44** Ja zaś powiadam wam: Miłujcie^{15 pr it} ⁵nieprzyjaciół¹²⁰⁰ waszych i módlcie się^{2402 pr it} w obronie powyżej²⁸⁶⁵ ścigających prawnie^{764 G pt pr} was^A, **5,45** ⁶żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ stalibyście się^{584 ao sb md-dp} synowie^N wiadomego ojca waszego, tego w niebiosach, że ⁷Słońce^A jego^G [on] urzeczywistnia w górę w wyniku osiągnięcia doskonałości^{208 3s pr id ac} aktywnie na¹⁰⁶³ złośliwych^{2333 A} i dobrych^{11 A} i ⁸kropi deszcz^{536 3s pr id ac} aktywnie na przestrzegających reguł cywilizacji^{744 A} i zaprzeczających regułem cywilizacji^{51 A}. **5,46** Jeżeliby bowiem umiłowalibyście^{15 ao sb} miłujących^{15 A pt pr} was, w kogo^{2803 As m} zapłatę

5 Lecz “to więcej”, czyli przysięganie, jest tam według Mojżesza (gdyż “słyszeliście” w.33 znaczy: od Mojżesza). Czy więc Jezus nazywa Mojżesza ‘złośliwym’ *poneros*, epitetem diabła? Nawet {316} zwraca uwagę, iż „Mateusz częściej niż inni pisarze N.t. (z wyjątkiem Jana) opisuje w ten sposób szatana” (por. 6,13 13,19,38 (- właściwiej: diabła 13,39). W N.t. *poneros* jest skojarzone ze światłem dającym ciemność Mt 6,23 (księżycem?), z ciemnością Jo 3,19 E 5,16; duchy ‘złośliwości’ *poneria* są władcami świata ciemności E 6,12 (planety na nocnym niebie?). Mt 5,11 świadczy, iż także Jezusa (w Lc 6,22 - syna człowieka) Żydzi uważali za *ponerosa*; *ponerosa* są zaognione pociski (jakby dzieci) E 6,16 (do ognia odchodzi diabeł w Mt 25,41). *Poneros* jest określeniem diabła w Mt 13,19 (-z Lc; z Mc - szatana, ale Mc nie zna diabła) i ‘zasadek’ *methodeia* diabła E 6,11 (zaś *methodeia* jest *plane*, a stąd “planety” do których zaliczano Księżyce; również w 1Jo 3,12 (przez Kaina), ale listy Janowe nie znają szatana); w Mt 22,18 poprzez Żydów (“synów diabła” Jo 8,44). Co więcej, także imię syna człowieka jest *poneros* Lc 6,22. Może do *ponerosa* odnosi się też tytuł “pierwotny władca mocy powietrza”, który jest duchem E 2,2 (+Mt 12,45) i ‘zapalczywością’ *orge* E 2,3. Synonimem *ponerosa* wydaje się też *moichalis* Mt 12,39. Jest on także *echthros* Mt 13,39 Cl 1,21 i *echthros anthropos* ‘nieprzyjaciel człowiek’ Mt 13,28; także *atopos* ‘nie mający właściwego miejsca’ 2Th 3,2 (bo ma „tylko” cały świat? 1Jo 5,19). Katalogi własności *ponerosa* podają Mc 7,21-23 i 1C 5,10-13.

Co więcej, dwa zdania dalej Jezus broni tego ‘złośliwego’ *poneros* 5,39, ‘nieprzyjaciela’ *echthros* przed ‘pościgiem prawnym’ *diognos* 5,44. W Mt 7,11 (też 22,10 Lc 6,35) złośliwy ojciec daje złośliwym rzeczy złośliwe (węża), ale dobre i dzielne. Otóż *poneros* oraz *echthros* są synonimami diabła: *poneros* jest diabła w Mt 13,19 (+Lc 8,12) 1Jo 3,12 (Mt 18,30.32 z Apokalipsy 2,10), oraz *echthros* jest diabła w Mt 13,25.28.39 Ac 13,10 (z Jezusa-diabła). Czy zatem Jezus głosił, iż ‘pełny’ *teleios* (zła i dobra) ojciec działa również przez diabła? Co więcej, enigmatyczność wielu tekstów okołoojcowych i okołodiabelskich (n.p. Jo 8,37-58) pozwala postawić również takie pytanie: Czy chrześcijański bóg ojciec ma człon diabelski? Podobną myśl (bóg ojciec - carem) wyraził głosem diabła A. Mickiewicz w Wielkiej Improwizacji (Dziady cz. III sc.II). Przecież współistnienie duchowych przeciwieństw u Jezusa musiało wynikać z jego podwójnej duchowości: bardziej pierwotnej, jako węża syna człowieka, i wtórnej, od namazanej gołębiczy chrystusa (por. Oto ja odpowiam was... stawajcie się jak węże i... jak gołębicę Mt 10,16). Obie pochodziły od boga ojca, więc musiały znamiomować także jego. Przecież wskrzesił Jezusa swą prawicą i posłał pomazując swym duchem świętym (Ac 2,32n).

Inaczej pozostaje niezrozumiała ta większa przychylność Jezusa dla krzywdzących, rabujących, grzeszników, dla syna marnotrawnego, dla defraudantów, złodziei, nierządnic, niesfornej owcy, niebieskich ptaków... Czy jest to wynik tresury, aż do zdegradowanego marnego baranka, od dzikiej hybrydowej kobiety – owcy ‘królewskiej władzy niebios’ *basileia ton ouranon*, od ducha świętego?

6 Przeciwnie pisze Jc 4,7: “przeciwstawcie się diabłu”. Także Jezus wielokrotnie przeciwstawia się temu, co wobec niego złośliwe, a nawet atakuje to. Pk31.

7 Gr. *krino*. Niekoniecznie w procesie sądowym {7}.

1 Gr. *angareuo* określa poddanie się narzędziowemu traktowaniu, dosł. jako nosiciela przekazu. Jezus tu – jak i w całym kazaniu na górze – zdaje się mówić ze swego doświadczenia, może utożsamiając się z tym koniem. Jak w Mt 27,32 gdzie zastępuje go Simon właśnie w tym charakterze.

2 “Idź z nim dwie”, “obróć mu i tę inną”, “daj mu i wierzchnią”. Są to „szokujące zalecenia”. W przypadku rabunku czy rozboju Jezus zachęca do oddania wszystkiego. Czym rzecznikiem jest Jezus? To wymaganie Jezusowe sprzeciwia się wszelkim zasadom t.zw. rozsądnego postępowania {316}, jest antyżyciowe i antycywilizacyjne. Z drugiej strony zamysł tych nakazów może nie być jednoznaczny. Przykładowo, idąc „dwie mile” ów posłaniec nie dostarczy wiadomości; „ta inna” nie jest najbardziej własna i może pochodzić od przeciwnika; tak samo to co „wierzchnie”. Ponadto ta druga dodatkowa część zła jest już z inicjatywy atakowanego i daje mu władzę nad złem przez dopuszczenie do obszaru jego władztwa. Zabieg polega na dopuszczeniu pierwszej nakrętki zła, które następnie dominuje się drugą, własną nakrętką: n.p. związuje się jak w Mt 12,29 Mc 3,27 lub łowi jak w Mt 4,18 Mc 1,16. Można więc w tych zaleceniach widzieć złośliwą chęć Jezusa ugodzenia przeciwnika pod pozorem ustępliwości. Złośliwy, szydłowy charakter marnego Jezusa ukazują apokryfy n.p. Ew. Ps.-Mat, Ew. Dz. Tom., Ew. Dz. Orm {127-I} s.256.378. Może więc chodzić o magiczne „oswojenie” przeciwności lub pokonanie wroga zasadą hiperboli t.j. ‘przesadni, przerzucenia się ponad’ – rzekomo pełniejszym własnym zadziałaniem wobec siebie, niż czyniłby to przeciwnik. Inaczej trzeba by potraktować takie nakazy Jezusa jako krańcowo niezyciowe, straceńcze, zmierzające do samounicestwienia.

3 Gr. *daneidzo* znaczy ‘pożyczać lichwiarsko, na procent’. Proste ‘pożyczać’ to *kichremi* n.p. Lc 11,5. Pk32

4 Gr. *ho plesion* ‘znajdujący się tuż obok, sąsiad’ {6}{7}; w LXX odpowiada *Rai* ‘przyjaciel, druh’. W Izraelu był to “ten, który był członkiem tej samej wspólnoty religijnej” {144} s.141, ewentualnie obcokrajowiec mieszkający wśród Izraela {101} t.2 sz.660. Nie był to więc każdy człowiek, jak się uważa. Jezus używa tego powszechnego znaczenia, a nawet je radykalnie zacieśnia w Lc 10,36n.

5 Gr. *echthros*, w Mt 13,29 jest on diabłem. Jezus dalej namawia do wielkiej przychylności wobec diabła (w 5,39 do *ponerosa*, który też jest jego typem). Zdaniem {193} „Jezus cytuje Testament Józefa 18,2” s.222. Por. Mt 6,19. Pk31.

najemnika^{1869 As m} macie^{1202 pr?} Czyż nie i¹ dzierżawcy poboru z pełnych urzeczywistnień^{2779 Np} to samo^{430 As n} czynią^{2314 pr?} **5,47** I jeżeliby uprzejmie przyjełbyście^{400 ao sb md-dp} wiadomych braci waszych wyłącznie jedynie^{1887,} co^{2803 As n} będące wokół nadmiarem^{2248 As n} czynicie^{2314 pr?} Czyż nie i² narodowcy⁸²³ to samo czynią? **5,48** Będziecie^{834 ft id md-dp} więc wy w pełni dokonani^{2771 Np} tak jak wiadomy ojciec wasz, ten³ niebiański^{2088,} w pełni dokonany jest.

6,1 ⁴Trzymajcie do istoty^{2403 pr it} aby tę zebraną regułą cywilizacji^{745 A} waszą nie czynić^{2314 pr} w doistnym przedzie⁹⁵⁴ wiadomych⁵ człowieka^{Gp} istotnie do²³⁸⁸ tego^{As n} które umożliwiają dać się oglądać badawczo^{1273 ao if ps} im^D; jeżeli zaś nie w każdym razie^{558,} zapłatę najemnika^{1869 As} nie macie^{1202 pr} u-przy²¹³⁹ wiadomym⁷ ojcu^D waszym^{G,} tym w niebiosach. **6,2**

6 Słoneczna symbolika chrystusa była powszechna w starożytności. Jezusowe przykazanie miłości nieprzyjaciół „jest bezwarunkowe i nie ma na celu nawrócenia nieprzyjaciela” {316}. Jezus nie mówi, że należy miłować z powodów etycznych, humanitarnych, lecz dla indywidualnej korzyści, zapłaty, aby otrzymać miejsce blisko ojca, i tak jakoś stać się jego synem. Podobnie o wybaczeniu niesprawiedliwemu zarządcy w Lc 16,9 i w wielu innych „miłosiernych” uczynkach Jezusa Lc 7,42 14,14 18,2-8 Jo 4,48 11,4 12,8 celem jest korzyść własna (por. {127-I} s.256).

7 Gr. *Helios* ‘glob, tarcza Słońca’ (nie *Apollo* ‘światło i żar słoneczny’ i nie *fos heliou* ‘światło słońca’ Mt 17,2 Ap 22,5 ani też jego *kausion* ‘upał, spiekota’ Jc 1,11). Wypowiedź charakteryzuje astronomicznie Jezusa, lecz nie identyfikuje, + przyp. do Jo 8,54. Można rozważać różne koncepcje. Tekstowo „Słońce” może tu paralelnie odpowiadać „ojcu”, też w Mt 13,43. Także Ahura Mazda był bogiem Słońca i Niebiańskim Ojcem {221} s.31, a dla Faetona-Lucyfera ojcem był Helios {193} s.59. Ale zdaniem {7} tutaj bóg ojciec powoduje wschodzenie Słońca s.39. Aby pojąć sens określenia ‘Słońce jego’ (w znaczeniu: Słońce swoje, t.j. Słońce ojca), czyli jaki jest genetivus w wyrazie ‘jego’: *possessoris* czy *materiae*, a więc czy Słońce zewnętrznie należy do ojca (jako syn lub narzędzie), czy Słońce jest treścią organizmu ojca (jako narząd lub ucieleśnienie) - należy zauważyć, iż pojęcie “ojciec” duchowo oznacza człowieka z czynnym narządem płodnym, funkcjonalnie skupionym na płciowej prokreacji. Funkcję tego narządu w symbolice pełniło Słońce {50} s.89.387 {58} s.147 {96} s.338. Lecz i samo Słońce mogło być ojcem, jak w Mt 13,43 (Jc 1,17), a syn – jego światłem, jak w Jo 12,46. Funkcja Heliosa rzekomo sprowadzała się do dostarczania światła {94}. Byłoby więc ono głową (taką przede wszystkim symbolikę ma Słońce) niebiańskiego człowieka (eteru?), jego okołosłoneczny żar mógł być fallusem, a jego promienie byłyby nasieniem tej głowy (śliną którą uzdrawiał Jezus?). Ponadto wyrażenie “ojca waszego” odpowiada w Jc 1,17 “ojcu światła”, w antyku: „ojcu bogów”, którym był Zeus-Jowisz. Syn „jest na łonie ojca” czyli na bliskiej Słońcu Wenus. Słońce – ojciec też {95} s.199. Alternatywnie ojcostwo symbolizowane jest przez niebiański ogień (eter), a także powietrze, synostwo zaś przez Słońce {80} s.284.373 {95} s.145.199. Por. też chrystus-Słońce. Lecz {80} Słońce wiąże z synowskością i młodością; wtedy ojcem byłby Uranos ‘niebo’ s.373. Gnostycy z tytułu “syn człowieka” wnioskowali, iż człowiek był jego [bogiem] ojcem {46} s.243. Zamieszkiwanie hebrajskiego boga w Słońcu wyrażają częste wizerunki tetragramu IHVH wpisane w tarczę Słońca. Por. „sprawiedliwi ‘wyjaśnij’ *ek-lampo* jak Słońce w królestwie ojca ich” Mt 13,43 (ojciec-Słońce). U Mt Słońce jeszcze jest boskie - przeciwnie niż w Apokalipsie 21,23 22,5. Ziemiemk zaś ojcem byłoby powietrze z globem Księżycy jako głową. Szokująca jest natomiast moralno-teleologiczna charakterystyka boga ojca. Wygląda, że Jezus akceptuje pewien aspekt tego boga, mianowicie „złośliwość”, pochodzącą może od inorodzajowego spoza tego eonu węża-diabła, który go dziko zaskuszył, upłciwił i zezwierzęcił, sprzedając naturalny człowieczy eschaton zmartwychwstania. Chrześcijaństwo przez boga ojca kontynuuje ten wężowy zwierzęcy nurt biblijny, wbrew nurtowi człowieczemu, moźjeszowemu. Dlatego zaznacza różnice między „narodami” a chrześcijanami. Ktorzy pragną innej „zapłaty”, innego „nadmiaru”, innego „zbioru sprawiedliwości”, innego „dopełnienia” 5,46-6,1.

8 Gr. *brecho* ‘skropić, zrosić deszczem’, może odnosi się do księżycowej wody wiezionej przez kosmicznego wozowodę, czyli Słońce, w kosmicznej beczce - Księżycu (Księżyc wiąże się z wodą {50} s.179 i jest jej szafarzem), ciągniętej przez zaprzęg – promienie świetlne: Apollina i Selene. Ale w chrześcijaństwie to tylko zniewolona “zaczarowana dorożka, zaczarowany dorożkarz, zaczarowany koń”. Ojciec byłby więc w podwójnej postaci: Słońca które „wstępuje”, i Księżycy, który „spuszcza deszcz”. Tak jak dwojaki stał się Elias- Joannes oraz Saul przed i po upadku.

1 Czyli „celnicy” gr. *tel-ones*, od *telos* ‘pełne urzeczywistnienie, dokonanie’ i *oneomai* ‘kupić, dzierżawić’; w Izraelu synonim zło-dzieja.

2 Tak należy tłumaczyć gr. *ethnikos*, pochodzące od *ethnos* ‘naród, grupa z natury wzajemnie razem żyjąca’ – w przeciwieństwie do organizacji religijnej. Tak więc **narodowiec** dla kościoła jest pogardzanym poganinem! I tylko powodowane nieporozumieniem, samooszustwem czy schizofrenią może być łączenie idei narodowej z ideą chrześcijańską. Taki chyba ani razu nie przeczytał Nowego testamentu, tego co n.p. u Jezusa Mt 18,17 Mc 7,26, u Pawła Rm 1,5.13 15,16.18, u Jana 3Jo 7 u autora Apokalipsy Ap 2,26 11,2. Tym bardziej, że N.t. nie zna pojęcia ‘miłości ojczyzny’ (*filo-patria*, patriotyzm), natomiast ‘miłość do człowieka’ (*fil-anthropia*) w N.t. okazują barbarzyńscy Rzymianie Ac 27,3 28,2 oraz bóg Tt 3,4. Chrześcijanie zaś okazują ‘miłość do obcych gości’ *filo-ksenię*, n.p. aniołów Hb 13,2.

3 Określenie „Ojciec niebiański” występuje tylko u Mt, gdzie jest przeplatane z podobnym: ‘ojciec w niebiosach’.

4 Gr. *pros-echo* dosł. ‘trzymać to które *pros*’, stąd: trzymać w swej istocie, w sercu, pilnie zwracać uwagę, śledzić z uwagą, przestrzegać, trzymać się {6} {7}. Nie wiem skąd tłumacze kościelni wzięli albo jak utworzyli przeciwne znaczenie: “strzec się przed, wystrzegać się” dla *prosechein apo tinos*.

5 Ewangelie ukazują paniczny lęk chrześcijan przez człowiekiem, por. przyp. do Mt 10,17. Ponadto antagonizują boga ojca względem człowieka.

6 Składnia *to* z infinitivem. Cóż prawdzie i uczciwości szkodzi “badawcze oglądanie”? Kto tak w ogóle może mówić? Czyż nie świadomy upoczywy przestępca?

7 Czyj, jakiego rodzaju to **ojciec**, który nie działa w człowiekach, lecz w niebieskich ptakach Mt 6,26, w trzodzie owiec, jakby był w niebie hybrydowy lub na ziemi zwierzęcy? Jezus antagonizuje ‘istotę’ *pros* człowieka i swojego ojca niebiańskiego.

Gdy ewentualnie ²⁰⁶⁹ więc ewentualnie czynisz ^{2314 pr sb} litościwy datek ⁹¹⁶, *żeby* nie zatrafiłbyś trąbą sygnałową ^{2516 ao sb} w doistotnym przedzie ⁹⁵⁴ ciebie _G tak jak to właśnie ci wiadomi ¹grający rolę *przez rozstrzyganie pod kimś* ^{2882 Np} czynią ^{2314 pr} w miejscach zbierania razem ²⁶⁸⁸ i w szlakach *ciagu* ^{2498 D}, *żeby* w jakiś sposób ²⁰³⁹ zostaliby wstawieni ^{772 ao sb ps} pod przewodnictwem ²⁸⁷² wiadomych _{Gp} ²⁸⁷² Gp; zaiste powiadam wam: ²trzymają w oddaleniu ^{284 pr} wiadomą zapłatę najemnika ^{1869 A} swoją _{Gp}. **6,3** *W czasie* ciebie _G zaś czyniącego ^{2314 G pt pr} Gab ³litościwy datek ^{916 A}, ⁴nie niech rozeznaj ^{585 ao it} ta ⁵lewa ³⁶³ twoja co czyni ta prawa twoja, **6,4** *żeby* w jakiś sposób ²⁰³⁹ byłby *jakościowo* ^{834 3s pr sb} twój litościwy datek w tem _{Ds n} ⁶ukrytem ^{1647 Ds n}, i ten wiadomy ojciec twój, ten ⁷poglądający _{N pt pr} w tem ukrytem, odda ^{299 ft id} tobie.

6,5 I gdyby modlili się ^{2402 pr sb}, nie będziecie ^{834 ft id md-dp} tak jak ci grający rolę *przez rozstrzyganie pod kimś*, że lubią ^{2930 pr} w miejscach zbierania razem i w kątach *węgielnych* ^{606 Dp} szerokich przestrzeni ^{2284 Gp} *od przeszłości* stojąc ^{1372 Np pt pf} *aktualnie* modlić się _{pr if} *żeby* w jakiś sposób zostaliby objawieni ^{2908 ao sb ps} wiadomym ⁸człowiekom _{Dp}; zaiste powiadam wam: ⁹trzymają w oddaleniu ^{284 pr ac} wiadomą zapłatę najemnika _A swoją _{Gp}. **6,6** Ty zaś gdy ewentualnie ewentualnie modlisz się ^{2402 pr sb}, wejdź ^{846 ao} do magazynu z *którego się gospodaruje* ^{2751 A n} twego i zamknąwszy na klucz ^{1570 N pt ao} drzwi twoje pomódł się ^{2402 ao it} ojcu twemu, temu w tem _{Ds n} ukrytem ^{1647 Ds n}; i ten ojciec twój, ten ⁷poglądający _{N pt pr} w tem ukrytem, odda ^{299 ft id} tobie.

6,7 Modląc się _{Np pt pr} zaś *żeby* nie wymówilibyście wiele razy to samo ^{492 2p ao sb} tak jak to właśnie narodowcy ⁸²³; wyobrażają sobie ^{766 pr id} bowiem, że w wielomówności swojej wsłuchani będą ^{845 ft id ps}. **6,8** *Żeby* nie więc zostalibyście upodobnieni ^{2017 ao sb ps} im; *od przeszłości* wie ^{1983 3s pf} bowiem ojciec wasz których ^{2061 Gp m,f,n} potrzebę _A *teraz* macie ^{1202 pr} naprzód tego ^{1966 Gs n} *które czyni* was ^{2643 Ap} *skłonny*

1 Czyli 'hipokryci' gr. *hypo-krites*, od *hypo* 'pod' i *krino* 'rozstrzygać, rozróżniać'; w sumie: 'rozstrzygać będąc pod' czyimiś wpływem' (tu: Mojżesza?) jak 'aktorzy'. Ale i Jezus rozstrzygał pod swoim ojcem Jo 5,19,30.

2 Gr. *ap-echo* złożone z *apo* 'od' i *echo* 'mieć, trzymać'; razem dosł.: 'mieć, trzymać od' kogoś, czegoś dalszego. U Pawła i w Ac jest to 'trzymać z dala, wstrzymywać'. Problematiczne są natomiast kościelne tłumaczenia zwrotów *apechein ton misthon* Mt 6,2.5.16 i *apechein ten paraklesin* Lc 6,24. Wedł. słownika katolickiego {7} jest to termin handlowy "odbierać, otrzymywać z powrotem". Słowniki {4} {6} podają jeden przypadek znaczenia 'otrzymywać' w zwrotach *apechein ton misthon (karpon, charin)*, lecz to u Plutarchusa żyjącego w 50-115 n.e., więc po okresie Jezusowym i ewangelicznym. LXX takiego zwrotu nie zna. Także hebr. odpowiednik tego słowa *RChK* nie ma znaczenia 'otrzymywać', lecz 'być dalekim od, być daleko, być z dala, oddalić się, trzymać się z daleka; oddalenie, odstęp, dystans'. I to zwykle znaczenie 'trzymać w oddaleniu' ma tu sens i jest zgodne z intencją. Pk34.

3 W Ew. Tomasz „rzekł im Jezus: Jeżeli dajecie 'litościwy datek, jałmużnę' *eleemosyne* wyrażdacie 'krzywdę, zło' *kakon* swoim duchom" {128} s.210.

4 Jest to namawianie do wmuszania sobie niewiedzy o własnych poczynaniach, ukrywania ich przed swoją świadomością, a więc do braku samokontroli, samooszukiwania, samoogłupiania. Zabieg taki, stosowany w operacjach magicznych, niszczy autonomię człowieka, pozostawiając wolne pole dla wiedzy zewnętrznej, obcej - chrześcijańskiej.

5 Lewica uznawana była za diabelską, krytyczną, oskarżycielską.

6 Jezusowy ojciec *poglądający* w 'ukrytem' *kryptos* jest przeciwny człowiekowi Mt 6,1.5 i narodom Mt 5,47 11,25 13,35 i in. Znowu bóg ojciec nie jest bogiem jawnej przytomnej działalności człowieka. Dopada Józefa we śnie, daje niemoralne polecenia. Jezus Mateuszowy antagonizuje człowieka (oraz jego boga stwórcę) z bogiem-ojcem (bogiem płciowości). „Ojciec” jest wobec „człowieka” bogiem wewnętrznym, dosł. bogiem 'wewnętrznych narządów ludzkich' *splanchna* Lc 1,78, do których zalicza się narządy rodne, w istocie zwierzęce – 'łono matki, łono ojca, serce' {6}. Czym więc jest to "ukryte" przed człowiekiem? – zapewne nie funkcjonalną częścią jego organizmu i nie jego przyjacielem. Czy dlatego bóg ojciec widzi tylko w ukrytym, że jego ojcowski człon przebywa stale w zbuntowanej vulwie – pozaświatowym odstępem Syjonie-Wenus? Odwieczna walka cywilizacji ziemskich z religiami niebiańskimi toczy się właśnie o ludzką płciowość, o „wyzwolenie” płciowości od ludzkiej cywilizacji, przeciw integracji płciowości w ziemskim człowieku, w mężu. Chrześcijanin jest diabłem mężczyzny. „Cała jego (apostoła Filipa) nauka polega na rozbijaniu małżeństw i na głoszeniu czystości”, „jego nauka doprowadza do powstania podziału między mężczyznami i kobietami” {127-IV} s.775.783.

7 Pk33.

8 Jeden z wielu przypadków absurdu antagonizmu między określonym ziemskim człowiekiem, a chrześcijańskim bogiem - „ojcem, który jest w niebiosach”.

9 Gr. *ap-echo*, dosł. 'trzymać od', daje podstawę dwójakiego tłumaczenia 'trzymać od-dalone, z dala' (zapłatę), lub 'otrzymywać od, odbierać'. Obie propozycje muszą sobie poradzić z użyciem zwrotu *ap-echei* w Mc 14,41 (prawdopodobnie o bogu-ojcu w stosunku do Jezusa): „trzymaj w od-daleniu” (Jezusa, bez pomocy), czy też mniej prawdopodobne „od-biera” (mu ducha św.). Dla ewangelii właściwsze wydaje się znaczenie 'trzymać w oddaleniu'. Zaś „odbierać” może tylko dla Ph 4,18 i Phlm 15.

poprosić⁷⁴ ^{ao if, Aci} go. **6,9** W ten właśnie sposób więc módlcie się²⁴⁰² ^{pr it} wy: Ojczy v¹ ^{nasz} Gp, ² ^{ten} 1966 w wiadomych niebiosach^{Dp}, ³ niech zostanie uświęcone²⁴ ^{3s ao it ps} wiadome ⁴ ^{imię} twoje G, **6,10** niech przyjdzie¹¹³⁹ ^{3s ao it} wiadoma królewska władza⁴⁸³ twoja G, niech stanie się⁵⁸⁴ ^{ao it ps-dp} wiadoma wola twoja tak jak wewnątrz w *niewiadomym* niebie^{Ds} i na *niewiadomej* ziemi. **6,11** Ten wiadomy chleb^A ^{nasz} Gp, ^{ten} A⁵ ^{należący do dnia} następnie nachodzącego¹⁰⁹² ^{As m}, daj⁷³⁴ ^{2s ao it} nam [już] dzisiaj²⁵⁴¹. **6,12** I puść od siebie⁴³⁹ ^{ao it} nam ⁶ ^{długi} 2099 nasze tak jak i my puściliśmy od siebie^{ao id} dłużnikom naszym. **6,13** I *żeby* nie wniósłbyś⁸⁴⁸ ^{ao sb} nas do ⁷ ^{doświadczenia} 2210 A, ale wyciągnij²⁴⁹⁹ ^{ao it md-dp} nas od wiadomego ⁸ ^{złśliwego} 2333 Gs m,n⁹

6,14 Jeżeliby bowiem puścilibyście od siebie⁴³⁹ ^{ao sb ac} wiadomym człowiekom^{Dp} upadki obok²¹⁷⁰ ^{Ap} ich^{Gp}, ¹⁰ ^{puści od siebie} ^{it} i wam wiadomy ojciec wasz, ^{ten} ^{niebiański} 2088; **6,15** jeżeliby zaś nie

1 Ewangelista Mateusz i Łukasz podają **Modlitwę Pańską** w różnych wersjach. Łukasz w swojej znacznie krótszej wersji w Lc 11,2 daje samo „Ojczy” (bez „nasz”). Gdyż wedł. {316} słowa „ojczy nasz” są w rzeczywistości słowami uczniów. Jezus zaś nigdy nie stawia siebie wobec ojca na równi z uczniami nazywając go <naszym ojcem>” t.2 s.732. Modlitwa nie jest oryginalna, ma wcześniejsze paralele w Kadisz i w Semoneh. Idea boga jako ojca w S.t. nie zawiera miłosnego i seksualnego zrodzenia synów lub córek, lecz kształtowania rękami l. wybraństwa. Przypomina poczynania greckiego Zeusa (rzymskiego Jowisza) {316} Ale „wybraństwo” ojca jest przez ducha św., który nie „kształtuje rękami”. Pk131.

2 Ktoś wnioskował, że skoro „w niebie”, to nie na ziemi, a zwłaszcza „nie w tej puszczy” (z hostią). Nie wiem jak ziemianie mogli świadomie obrać sobie za boga byt, który nie jest ziemski ani człowieczy, a na ziemi bywa przygodnie i niechętnie. Taki bóg nie działa przez ludzki organizm ani naturalne środowisko ludzi, jak demony; jest dla nich całkowicie nieodpowiedni! Należy też zauważyć, że ten ojciec jest „wewnątrz w en niebiosach, a nie jest niebiosami; „niebios” nie występują zamiast „bóg ojciec”, także w wyrażeniu „król-ewska władz niebios”. Ma on tylko przymiot nieba, jest ‘niebiański’ *ouranios* Mt 5,48 6,14,26,32 15,13 i in, jak ludzie są ziemscy.

3 {7}: „niech zostanie uznane za święte” – jakby w mozaizmie tego uznania nie miał?

4 Imię ojca jest tajemnicze, też w Jo 12,28. Jest w kontraście do imienia szatańskiego (ognia błyskawicy).

5 Gr. *epiousios* od *ep-eimi* ‘na-chodzić’, złożone z *epi* ‘na, następnie’ i *eimi, ienai* ‘iść, przybyć’. Dla tutejszego *ho epiousios* rozważa się też pochodzenia od *epi* i *oustia* ‘istnienie’, co dałoby: chleb „na istnienie” lub „nad-przyrodzony” {316} {317}. Lecz słownik {6} przy haśle *epiimi* podaje dla *he epiousa* ‘ta nachodząca’ (rozumie się: *hemera* ‘dzień’) znaczenie: ‘czas następujący, nachodzący’; zatem tutaj byłby „chleb na dzień następny”. Weryfikacja trudna – słowo to nie ukazało się ani w LXX ani gdzie indziej oprócz N.t. {10}. Ale również w N.t. zwrot *te epiouse*, domyślnie *hemera*, znaczy ‘następnego (dnia)’ Ac 16,11 20,15 21,18 {7}. Nie wiadomo zatem skąd albo jak kościelne przekłady dają dla *epiousios* “powszedni”; słuszniej można dać: “dodatkowy”, choć i to byłoby nowe znaczenie. Tym bardziej, że w Ewangelii Nazarejczyków było „chleba naszego jutrzejszego daj nam dzisiaj” {316}. {188} podaje listę zakupów które pewna kobieta miała poczynić ‘następnego dnia’. W nagłówku widniało słowo: *epiousios* s.268. P.k.35. Może celem jest zatajenie, że Jezus chleb należny na dzień następny (po-eschatyczny) chce dać wiernym już dzisiaj, tak manipulując aby przyszedł jeszcze w tym eonie (jak Jezus chrystus), gdyż swój chleb przedwcześnie spożyli lub roztrwonili. Tekst bowiem wskazuje, że modlitwa ta jest modlitwą grzeszników (w.12), którzy nie wytrzymali próby i może ów ‘złśliwy’ *poneros*, czyli diabeł, im ten chleb porwał, por. Mt 13,19. Ale ten nadplanowy chleb na dzisiaj, jak byłby otrzymywany? Może bywa wyrwany z człowieka seksem jak z Jonatana - “kobiety” Dawida, lub z Jezusa przez młodzieńca Mc 14,51, i potem dawany w eucharystii? Chrystus zatem pragnie magicznego baśniowego „sprowadzenia cudów z końca świata”, i sam w tym trybie dokonuje cudów.

Chęć **przyśpieszenia** dziejów, wcześniejszego przyjścia określonych postaci, zdarzeń i dóbr, należy do głównych zamysłów chrystianizmu. Kluczowe są tu słowa *tachys, tachinos, tacheos* ‘śpiesznie’, *oksys* ‘szybki’, *proago, fthano, profithano* ‘uprzedzać, wyprzedzać’, *pro, proteros* ‘wcześniej’, *spoude* ‘pośpiech, gorliwość’, ‘rychły’ *tachinos, koloboo* ‘skracać’, *ede* ‘już’. Zwłaszcza godna uwagi jest biblijna dążność do przynaglenia, przyśpieszenia przyjścia chrystusa Ps 79,8 143,8 Is 5,18n Lm 4,20.

7 rzeczy będących przedmiotem 7 prośb (w schemacie 3 niebiańskich, przeciwstawionych 4 ziemskim): imię, królestwo, wola, chleb, grzech, próba i złśliwy, mogą być przetworzeniem boskości w 7 „planetach” („ojciec światel” Jc 1,17). Zgrupowane są po 3 teologiczne i 4 antropologiczne {316}.

6 Gr. *ofeilema* ‘dług, zobowiązanie, sprawiedliwa należność’. Przekłady: „winy”.

7 Gr. *peirasmos* ‘doświadczenie, kuszenie’ (‘próbować, sprawdzać’ to *dokimadzo*). *Ho peiradzon* jest diabeł też w Mt 4,3 1Th 3,5 (Ap 2,10 1C 7,5-szatan, ale też Jezus Jo 8,6). Że tym *ho peiradzon* jest diabeł, potwierdza jego dodatkowy epitet *ho poneros* w następnym zdaniu Mt 6,13, por. Mt 13,39 16,4 1Jo 5,19. Wbrew tekstowi {316} uważa, iż „bóg nie może być bezpośrednią przyczyną spotykających nas pokus... , por. Jc 1,13” s.298. A jednak „duch”, t.j. duch boży który został dany Jezusowi podczas chrztu {316} s.174, prowadzi Jezusa na pustynię do próbowania pod diabła 4,1-11.

8 ‘Doświadczający, kuszący’ gr. *peiradzon* i ‘złśliwy’ gr. *poneros* to diabeł. *Ponerai* są też dni E 5,16 6,13 (dzień ma dość swojej ‘złości’ *kakia* Mt 6,34). *Poneros* p. przyp. do 5,37. *Poneros* jest tu albo w rodzaju męskim (‘złśliwy’, czyli diabeł) albo w r.n. (złśliwość). Doświadczający jest szatan w 1C 7,5. Ciekawe, że tekst 6,11-13 o królewskiej władzy, chlebie, dniu jutrzejszym i złśliwym, przypomina wypowiedź z 6,31-34 z tymi samymi elementami. Ojciec tu przeciwstawiony złśliwemu, jak w 6,22n oko niezłżone oku złśliwemu (Słońce – Księżycowi?) – Oczami najwyższego bóstwa czy nieba (n.p. Horsa) były Słońce i Księżyc {50} {80}.

9 Dalszych słów wiersza 13 (“Albowiem twoje jest...”) nie ma w najstarszych rękopisach.

10 Znowu – jak miłowanie w 5,45-46, jak nie sążenie w 7,1-2 i jak wszystko inne w 7,12 – tak i tu odpuszczanie win według Jezusa należy czynić nie z uwagi na kogoś, lecz z uwagi na siebie; nie z moralnych, ogólnoludzkich czy prawnych powodów, lecz osobistych korzyści – tu: dla zapłaty i zdobycia łączności z ojcem. Przy tym tekst nie mówi, iż „przebaczenie ze strony boga jest uprzednie” {316}, lecz odwrotnie. Pk125.

puścilibyście od siebie^{ao sb} wiadomym człowiekom, ani wiadomy ojciec wasz nie puści od siebie^{ft} id upadki obok^{2170 Ap} wasze^{Gp}.

6,16 Gdy ewentualnie²⁰⁶⁹ zaś ewentualnie pościcie^{1929 pr sb}, nie stawajcie się^{584 pr it} tak jak ci grający rolę przez rozstrzygnięcie pod kimś²⁸⁸² ¹o ponurych wejrzeniach²⁵⁷⁹; czynią niejawne^{434 pr} bowiem do-istotne oblicza²⁴²⁸ swoje żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ zostałyby objawieni^{2908 ao sb ps} wiadomym człowiekom jako poszczący^{1929 Np pt pr}. Zaiste powiadam wam: trzymają w oddaleniu^{284 pr ac} wiadomą zapłatę najemnika^{1869 A} swoją. **6,17** Ty zaś poszcząc^{1929 Ns pt pr} namaść sobie^{104 ao it md} swoją głowę, i doistotne oblicze²⁴²⁸ swoje umyj sobie^{1936 ao it md}, **6,18** żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ nie zostałbyś objawiony^{2908 ao sb ps} wiadomym człowiekom jako poszczący^{1929 N pt pr}, ale wiadomemu ojcu twojemu, temu w tym^{Ds n} ukryciu^{1649 Ds n}; i ten ojciec twój, ten poglądujący^{516 N pt pr} w tym ukryciu, odda^{299 ft id} tobie.

6,19 ²Nie przechowujcie^{1296 pr it} sobie skarbce^{1297 Ap} na tej określonej ziemi, tam gdzie mól²⁵⁴² i trawienie⁵⁴² czyni niejawne^{434 3s pr} i tam gdzie kradzieżcy na wskroś przekopują^{753 pr} i kradną^{1573 pr}; **6,20** przechowujcie zaś sobie skarbce w nieokreślonym niebie, tam gdzie zarówno nie mól jak i nie trawienie czyni niejawne, i tam gdzie kradzieżcy nie przekopują na wskroś ani nie kradną. **6,21** Tam gdzie bowiem jest skarbiec twój, tam będzie i ³serce twoje.

6,22 Kaganek^{1742 N} organizmu cielesnego^{2743 G} jakościowo jest wiadome oko. Jeżeli ewentualnie więc ewentualnie jest^{834 pr sb ac} to oko twoje ⁴nieszłozone²⁸⁸, cały organizm cielesny²⁷⁴³ twój świecący²⁹⁷¹ jakościowo będzie^{834 ft}; **6,23** jeżeli ewentualnie zaś to oko twoje ⁵złośliwe wskutek zaprawienia²³³³ ewentualnie jest^{834 pr sb ac}, cały organizm cielesny²⁷⁴³ twój ciemny²⁵⁷⁵ jakościowo będzie^{ft md-dp}. Jeżeli więc to ⁶światło²⁹⁷⁰, to w tobie, ciemność^{2578 N} jakościowo jest, ta ciemność jak liczna^{2345 Ns n}?

6,24 Żaden nie może^{779 pt} dwom panom służyć jako niewolnik^{773 pr}; albo bowiem tego jednego^{843 A} m będzie nienawidził^{1866 ft} i tego odmiennego^{1154 A} będzie miłował^{15 ft}, albo należące do jednego^{843 G} m będzie trzymał dla siebie naprzeciw^{246 ft md} i należące do tego^G odmiennego^{G m} będzie pogardzał^{1510 ft}. Nie możecie^{779 pr} jakiemuś bogu służyć jako niewolnicy^{773 pr} i jakiejś⁷ mamonie¹⁷⁶⁸. **6,25** Przez to właśnie powiadam wam: nie okazujcie troski^{1822 pr it} duszy^D waszej^{Gp} co^{2803 As n} żeby zjedlibyście^{1143 ao sb} ani cielesnemu organizmowi²⁷⁴³ waszemu co^{As n} żeby wdziałibyście sobie^{971 ao sb md}. Czyż nie dusza^f coś liczniejsze^{2288 Ns n} jest od żywności^G i cielesny organizm od wdziana^{970 G}? **6,26** Wejrzyjcie^{941 ao it} do tych wiadomych^{Ap} ⁸latających istot^{2258 Ap n} tego^G nieba^{Gs} że nie sięją^{2597 pr} ani żną^{1284 pr} ani zbierają do razem^{2687 pr} do składnic^{Ap}, i ten wiadomy ojciec wasz, ten niebiański, żywi^{2822 pr} one^{430 A}. ⁹Czyż nie²⁰⁷³ wy w większym stopniu¹⁷⁶⁶ ¹⁰na wskroś przez wszystko przynosząc, dobrą^{częścią} wyróżniacie się^{722 pr id ac} bardziej od nich^{Gp}? **6,27** Kto zaś z was troszcząc się^{1822 N m pt pr} może dołożyć do istoty^{2422 ao} aktywnie na ¹¹wzrost odpowiadający^{wiekowi}^{1241 A} swój^G łokieć^{2266 A} jeden^{843 A}? **6,28** I około wdziana^G po co^{2803 As n} troszczycie się^{1822 pr id}? Zbadajcie naukowo od góry aż na dół^{1486 ao}

1 Gr. *skythropos* od *skythros* 'smętny, markotny, ponury, posępny, nieszczęśliwy' i *ops* 'twarz, oblicze'. Oznaczał też 'afektowaną powagę' {6} (wobec zagłady, śmierci?).

2 Zdaniem {193} „Jezus cytuje Testament Lewiego” s.222. 'Trawienie' to gr. *brosis*; może też znaczyć 'pożeranie'.

3 Justyn i Klemens Aleks. zamiast „serce” podają „umysł”.

4 Gr. *haplous*, *haploos*, z *ha* 'pojedynczy, jeden' {7} lub z *hama* 'równocześnie z' {5} lub też od *a* copulativum {4} oraz *ploos* ? 'fałda, zakładka' {7}; odpowiada łacińskiemu *simplex* 'prosty, niezłożony, niezmiśzany, pojedynczy, naturalny, bez sztuczności'. Występuje w identycznym kontekście w Lc 11,34 i jako przysłówek w Jc 1,5. Tekst o oku jako kaganku należy objaśniać w oparciu o starożytną aktywną teorię widzenia, i to raczej nie intronimiji ale ekstronimiji (aktywna lampa czy kaganek, „światło moich oczu”). Przekłady: „zdrowe”, co *hygies*. Pk36.

5 'Złośliwy' *poneros* jest tu zestawiony synonimicznie z 'ciemnym' *skoteinos*, o nocy, o hadesie. Czyli może z ciemną częścią globu Księżyca? Na 78 użyć tego słowa w N.t. tylko dla oka przekłady dają „chore”, czego nawet {6} nie popiera.

6 Światło księżyca zsyłające ciemność?

7 Gr. *mamonas* od aram. *MMVNA* z hebr. *MMVN* 'pieniądze, mienie' +Lc 16,9.11. Jednak kościół służy i mamoni i innym władzom, byle powiązanych ze swą hierarchią. Por. też „oddajcie cesarskie cesarzowi, i boże bogu” Mt 22,21.

8 Gr. *peteinos*, -on 'mogący latać, latający' od *petomai* 'latać' - o ptakach, ale także o dzieciach, włóczykach, pociskach, do których przez podobieństwo zaliczano też UFOautów. Inne słowo niż *orniks*, -is 'ptak'.

9 Gr. *ou* znaczy 'nie'. W przypadku zdania pytajnego znaczy 'czy nie', 'czyż nie?'

it ¹lilie ¹⁶⁴¹ pola ^G, jakże pomnażają wzrost ⁴²⁵ pr? Nie ²odbierają cięgow trudu ¹⁶¹⁰ pr ani nie przędą ¹⁹²⁵ pr; **6,29** powiadam zaś wam, że ani Solomon we wszystkim ²¹⁹³ Ds f sławie ^f swojej *nie* obrzucił się wkoło *odzieniem* ²²²⁸ 3s ao md tak jak jedna z tych właśnie ²⁰⁹⁴ G. **6,30** Skoro ⁸²⁶ zaś tę karmną trawę ³⁰⁰⁶ pola ^G dzisiaj będącą ⁸³⁴ As m pt pr i jutro do glinianego pieca *chlebowego* ¹⁵⁸⁰ As rzuconą ⁴⁶³ As m pt pr ps ten wiadomy bóg w ten właśnie sposób z dwu stron ubiera ¹⁴⁹ pr, czyż nie wielolicznym ²³²⁹ Ds n bardziej was, o niewiele uwierzytelniający ²⁰⁰⁵ Vp m? **6,31** *Żeby* nie więc ³zatoszczylibyście się ¹⁸²² ao sb powiadając ¹⁶⁹⁷ Np pt pr: Co zjedlibyśmy ¹¹⁴³ ao sb?, albo: Co wypilibyśmy ²²⁷⁴ ao sb? albo: Co ^{As n} dla *odziania* obrzucilibyśmy sobie wkoło ²²²⁸ ao sb md? **6,32** Wszystkie ²¹⁹³ Ap n bowiem te właśnie *rzeczy* ^{Ap n} te wiadome ^{Np} narody z natury wzajemnie razem żyjące ⁸²⁴ Np n szukają na dodatek ¹⁰⁷⁶ pr; *wie od przeszłości* ¹⁹⁸³ pf bowiem ojciec wasz, ten niebiański ²⁰⁸⁸, że potrzebujecie ³⁰¹¹ pr tych właśnie ^{Gp n} wszystkich razem ²⁷⁷ Gp n. **6,33** Szukajcie ¹²¹⁴ pr zaś wpraw wiaomą królewską władzę ⁴⁸³ As f i wiadomą zebraną reguł cywilizacji ⁷⁴⁵ As f jego, i te właśnie ²⁰⁹⁴ Np n wszystkie ²¹⁹³ Ap n *jako jedno* ⁴będzie dołożone do istoty ²⁴²² ft id ps wam. **6,34** *Żeby* nie więc zatoszczylibyście się ¹⁸²² ao sb do sfery tego ¹⁹⁶⁶ As f *dnia* jutro ⁴²⁶, ten bowiem *dzień* jutro będzie miał troskę ¹⁸²² ft id *należącą do* niego (samego) ⁴³⁰ (799) Gs f. Wystarczające ³⁶⁵ Ns n temu dniowi ^{Ds f} ta ⁵złość ¹⁴³¹ f *należąca do* niego ⁴³⁰ Gs f.

7,1 Nie rozstrzygajcie ¹⁶⁴² pr it aby nie zostalibyście rozstrzygnięci ¹⁶⁴² ao sb ps; **7,2** w którym ²⁰⁶¹ Ds n bowiem ⁶rozstrzygnienu ¹⁶⁴⁰ rozstrzygacie ¹⁶⁴² pr, będziecie rozstrzygnięci ¹⁶⁴² ft ps, i w której mierze mierzycie ¹⁸⁴³ pr, będzie zmierzone ¹⁸⁴³ ft ps wam. **7,3** Po co ²⁸⁰³ zaś poglądasz ⁵¹⁶ pr tę wiadomą drzazgę ¹⁴⁵³ A, tę w oku brata twego ^G, tę wiadomą zaś w twoim własnym ²⁵⁸⁸ D oku ⁷belkę ⁷⁶⁸ A nie spozregasz rozumem z góry na dół ¹⁴⁹¹ pr? **7,4** Albo jakże powiesz szczegółowo ⁸⁴¹ ft id bratu twemu: Puść

10 Gr. *dia-fero* od *dia* ‘na wskroś, poprzez wszystko’ i *fero* ‘przynosić’ (stąd *dia-foros*). Słowo to z genetivem ludzi i rzeczy znaczy ‘różnić się od kogoś, czegoś. Prawdopodobnie należy je rozumieć w sensie łacińskiego *dif-fero*, *dif-ferentia*, *dif-ferens*. Nie wiadomo jak kościelne słowniki {7} {10} i tłumacze dla kilku takich miejsc z genetivem tworzą znaczenie “być więcej wartym niż, więcej znać”, co jest możliwe ale z dativem i przyimkami {6} {9} ({10} w 2b pisze ostrożnie: “w szczególności: w dobrą część od innych różnić się”). Jednak dla świątyni słowo to jest zaprzeczone w Mc 11,16. Podobnie znaczące *dia-krino* ‘rozdzielać, rozstrzygać’ także jest zaprzeczone przez tegoż Jezusa Mt 21,21 (mimo nakazu w Mt 16,3). Dlatego we wszystkich miejscach z genetivem Mt 6,26 10,31 12,12 Mc 11,16 Lc 12,7,24, zgodnie ze zwykłym znaczeniem, dają ‘różnić się, wyróżniać się’. *Na wskroś poprzez wszystko* – tutaj: nie wykonując wymienionych ludzkich prac gospodarskich. Jezus namawia do beztróski o byt i życia na modłę „niebieskich ptaków”. Przekłady parafrazują: „jesteście daleko zaniejsi niż”, „jesteście ważniejsi niż”.

11 Słowniki i N.t. mają wszędzie dla *pechys* ‘przedramię, łokieć’. Nie wiem skąd {316} bierze: „do długości życia chwilę jedną” s.319.

1 Gr. *krinon* zdaniem {316} to jakiś nieokreślony kwiat w kształcie kielicha, co jest o tyle prawdopodobne, że w w. 28n kierowane są do kobiet.

2 Gr. *kopiao* od *kopos*. Przekłady dają tu „nie pracują”. Jednak Jezus bywał „zmęczony” Jo 4,6 i inni „pracowali w Panu” Rm 16,12 1C 4,12 1C 3,8. Jezus zalecał *kopos*, zrównane z ‘bezczelnością’ *anaideia*, do boga ojca Lc 11,7-13.

3 {316} przyznaje, że ta „argumentacja oraz konkluzje etyczne [6,24-32] mają swój walor jedynie na fundamencie eschatologii.” Właściwie są antykulturowe, antycywilizacyjne, dzikie i zwierzęce (ptaki niebios, trzódka Lc 12,32). Przeciwnie Paweł: „z pracy pożywać chleb” 2Th 3,10nn.

4 Gr. *pros-tithemi*. Pk37.

5 Ta ‘złość’ gr. *kakia* [dawana] dniowi (dativus) jest dość enigmatyczna. Mimo, że *kakia* wszędzie w N.t. stosowana jest w sensie etycznym {7}, dla tego jednego miejsca Mt 6,34 tłumacze kościelni utworzyli znaczenie nieintencjonalnej przypadłości „kłopot, zmartwienie, bieda, utrapienie”. Być może aby zamknąć drogę skojarzeniom tej szatańskiej ‘złości’ z królewską władzą ojca. Gdyż *kakia* jest podstawą dla *kakos*, którym określa się szatana Rm 16,19 1C 10,6, a może i samego niebiańskiego Jezusa (nie chrystusa) 2Tm 2,9. *Kakos* p. Mt 8,16 Mc 15,14. Tutaj *kakia* odpowiada trosce, którą dzień ma o pożywienie, a pożywienie jest dane przez ojca. Lecz co to za rzecz ta ‘złość’ dana dniowi? Określenia “dzień” i “ojciec niebiański” plasują *kakia* w wymiarze kosmicznym i naprowadzają na sens astronomiczno-astralistyczny całej perykopy. W podobnie złej roli jest w Mt 20,12 tajemniczy, również kosmiczny, ciężar dnia. *Kakia* może odpowiada (przez rodzajnik żeński) tej ‘królewskiej władzy’ *basileia* o której wyżej mowa. {316} zaznacza, że „każdego dnia człowiek musi dźwigać ciężkie brzemie żywota” s.322, lecz co konkretnie, jaki obiekt byłby tu żywotem? W Ps 104,22 „[gdy] wszędzie Słońce... wychodzi Człowiek do czynów swoich i do pracy swojej aż do wieczora”. W E 5,16 6,13 ‘złościwe’ *ponerai* są dni – może od zaognionych pocisków *ponerosa*-diabła E 6,16. Dzień ma Słońce i jego światło dzienne, oraz niekiedy Księżyc z jego górnym światłem. Ma też Wenus, lecz niewidoczną w ciągu dnia, i może stąd trzeba jej „szukać” 6,33.

Zdanie „Wystarczające dniowi złość jego” jest dziwnie wtrącone i nie wiadomo jak skojarzyć jego figury. Jeżeli to złość jest troską dnia, to czy Jezus zaleca podłączenie swych trosk do złości, podległej ojcu w.32? Dziwnie często *kakia* i *poneria* ocierają się o ojca i jego syna.

Kakia ‘złość’ w Mt 15,4 27,23 zdaje się odpowiadać śmierci, w Mc 3,4 zabiciu i sabatowi; w Jo 18,30 czynienie złości odpowiada Jezusowi (też w 2Tm 2,9), w Ac 9,13 Saulowi, w Ac 28,5 Tt 1,12 ‘dzikiemu zwierzęciu’ *therion*, w Rm 2,9 uciskowi *thlipsis*, w Ac 7,21 leży obok Zakonu, w Ac 7,19.34 królowi Egiptu (który był tarczą słoneczną lub wcieleniem Horusa-Apollona-światła słonecznego), w Ac 12,1 królowi Herodesowi.

od siebie ⁴³⁹ ao it, *może* wyrzuciłbym ⁸⁵⁶ ao sb tę drzazgę z oka twojego, i oto ta belka w oku twoim ²⁶⁴³ G? **7,5** Grający rolę *przez rozstrzyganie pod kimś* ²⁸⁸² Vs, wyrzuc ⁸⁵⁶ ao it wpierw z oka twego tę belkę, i wtedy na wskroś przejrysz ⁶⁶⁸ ft *aby* wyrzucić tę drzazgę z oka brata twego.

7,6 *Żeby* nie dalibyście ⁷³⁴ ao sb to *co* święte ²⁵ As n *łpsom*, ani nie *żeby* rzucilibyście ⁴⁶³ ao sb perły ^{Ap} m wasze w doistotnym przedzie wieprzów ^{Gp} m, *żeby* kiedyś nie z góry zdepczą ¹⁴⁹³ ft id je ^{Ap} m w nogach ^{Dp} swoich i obrócone ²⁶³⁹ Np m pt ao ps rozerwałyby ²⁴⁸⁸ ao sb was.

7,7 ²Proście ⁷⁴ pr it i będzie dane ⁷³⁴ ft id ps wam, szukajcie ¹²¹⁴ pr it i znajdziecie ¹¹⁸⁵ ft id, pukajcie ¹⁶⁴⁵ pr it i będzie otworzone wstecz - w górę ²³⁸ 3s ft ps wam. **7,8** Wszystek bowiem wiadomy proszący ⁷⁴ N pt pr ³bie-rze ¹⁶⁸¹ pr i wiadomy szukający ^N pt pr znajduje ^{pr} i wiadomemu pukającemu ^D m pt pr będzie otworzone ^{3s} ft ps. **7,9** Albo kto jest z was człowiek, którego ²⁰⁶¹ A będzie prosił ⁷⁴ ft wiadomy syn jego ^G o chleb ^A, ⁴czy nie ¹⁸⁴⁷ kamień ^A da jako naddatek *na służbę* ¹⁰⁷⁵ ft mu? **7,10** Albo i o rybę ^A będzie prosił ⁷⁴ ft, czy nie ¹⁸⁴⁷ węża ^A da jako naddatek *na służbę* ¹⁰⁷⁵ ft mu? **7,11** Skoro ⁸²⁶ ⁵więc wy złośliwi *wskutek zaprawienia* ²³³³ Np *jakościowo* będący ⁸³⁴ Np pt pr, ipf, pf, ao wiecie *od przeszłości* ¹⁹⁸³ pf dary dobre i dzielne ¹¹ dawać ⁷³⁴ pr potomkom waszym, jak licznymi ^{Dp} n bardziej ten ojciec wasz, ten w niebiosach, da ⁷³⁴ ft dobre i dzielne *rzeczy* ¹¹ Ap n wiadomym proszącym ^{pt} pr go. **7,12** Wszystkie ²¹⁹³ Ap n więc te które ^{Ap} n jeżeli ewentualnie ewentualnie chcecie ¹²⁷⁶ pr sb *aby* czyniliby ²³¹⁴ pr sb wam wiadomi człowieki, w ten właśnie sposób i wy czyńcie ³²¹⁴ pr it im; ⁶to właśnie ^{Ns} m bowiem jest *jakościowo* to przydzielone obyczajowe Prawo ¹⁹⁴³ i ci Prorocy ²⁴³⁶.

7,13 ⁷Wejdźcie ⁸⁴⁶ ao przez-z ⁸wąskiej ^G bramy ^G, że ²⁰⁷¹ szeroka ²²⁸⁶ N f (2284) brama i będąca łatwodo-godną rozległą krainą ¹¹⁸⁶ N droga ^f odprowadzająca ²⁶⁸ N pt pr do odłączenia przez zatrąę ²⁴⁸ Af, i wielo-liczni ^{Np} m są ⁸³⁴ 3p pr wchodzący ⁸⁴⁶ Np pt pr przez-z niej ^G; **7,14** ⁹że ²⁰⁷¹ wąska brama i ¹⁰od przeszłości poddana uciskowi ¹²⁹⁸ N pt pf ps droga ta *obecnie* odprowadzająca ²⁶⁸ N pt pr do życia biologicznego ¹²²³ Af, i ¹¹niewieloliczni są znajdujący ¹¹⁸⁵ Np pt pr ją ^f.

6 Gr. *krima*. Jak można sobie wyobrazić ziemską cywilizację bez rozstrzygania, sądenia według większych pełniejszych racji? Byłoby to bezład, anarchia, swawola, antyhumanitaryzm i raj dla złoczyńców, zapowiedziany zresztą w Lc 23,43. Czy do tego zmierza chrześcijaństwo? Zakaz sądenia ma tu motywację czysto egoistyczną i ochronną dla chrześcijan: aby nie być sądzonym. Czy więc Jezus wie, że jest za co sądzić jego i chrześcijan? Bo każdy chrześcijanin ma „belkę krzyża w oku”, synonim krzyża {137}, która powinna być od niego samego „rozstrzygnięta”? ‘Belka, zasuwa’ *dokos* jeszcze w paralelnym tekście w Lc 6,41n. W LXX to samo: ‘belka sufitu l. dachu’. Pk38.

7 Belka jest symbolem krzyża {137} s.20.22.32 oraz ołtarza (całopalenia) s.169.

1 Tu szokująca odpowiedź dla wszystkich miłośników psów, wielbicieli innych **zwierząt**, a także dla całego nurtu „humanizacji zwierząt i dehumanizacji człowieka”. Ten (anty)kulturowy nurt niegdyś był znaczny w praktyce kościelnej. Obecnie także w polityce “Święte psy” zdobyły miejsce. O psach negatywnie też w Ph 3,2 2P 2,22 Ap 22,15 Mt 15,26. Także w Lv 11,24 „zwierzęta czynią człowieka nieczystym”. Zdaniem {188} „wypowiedź Jezusa stwarza poważne trudności interpretacyjne. Zdaje się zalecać ekskluzywizm” s.325. Czyli nakaz elitarności – od którego odstąpił Paweł.

2 Jezus tu nie stawia uczniom żadnych warunków moralnych dla wstąpienia z prośbą do boga; już sam akt prośby miałby być skuteczny (por. „akty strzeliste”). Przeciwnie w S.t.: „modlitwa grzesznika jest obrazą dla boga i nie może być wysłuchana” {316}, a także w 1Jo 3,21n.

3 Gr. *lambano*. Czy na pewno tu „w sensie bardziej pasywnym” (jak *dechomai* ‘otrzymywać’)? Bowiem występuje wyraźnie częściej „w sensie bardziej aktywnym” {7}. {316} uważa, iż „nie jest powiedziane, że proszący otrzyma zawsze to, o co prosił” – może w związku ze znaczeniem partykuły *me* (p.n.). U Lc 11,13 otrzyma ducha świętego.

4 Gr. *me* jako partykuła pytajna może znaczyć ‘czy’ lub ‘czy nie’, zależnie od kwalifikacji zdania: jako pytajne wyrażające wątpliwość ‘czy, czyż’ (Mc 2,19), lub jako pytajne oczekujące potwierdzenia możliwości ‘czy nie’ (tu i Lc 11,35) {7} C. Por. *ou*. Przekłady: „Czy”. A jednak z kamienia chleb możliwy od ojca w Mt 4,3.

5 Jezus nazywa swoich uczniów ‘złośliwymi’ *poneros*, czym stwarza podejrzenie, że przede wszystkim on sam jest złośliwy. Bo jaki mistrz, taki uczeń Mt 10,24n. Zresztą tym samym określeniem ‘złośliwy’ nazywano Jezusa Mt 5,11. Wiersze 7,9n i 7,11 są paralelne; zatem ojciec jest „bardziej” złośliwy, i stąd daje złośliwym złośliwe, ale dobre i skuteczne dla nich, rzeczy. Ojciec nagradza złośliwych też w Mt 5,45 22,10 Lc 6,35.

6 Zakon może odpowiadać “człowiekom”, a Prorocy – uczniom (zaimkowi “wy”). Jezus tu nawołuje do dobroczynności interesownej, jak w Mt 5,38-46.

7 ‘Wchodzenie’ *eis-erchomai* ma zwrot przeciwny (rewolucyjny) względem ‘od-prowadzania’ *ap-erchomai* (ewolucyjnego, kontynuującego).

8 Wąska brama astralnie może tu być planetą Wenus, szeroka zaś – Księżycem. Ewentualnie wąska Wenus poranna, dziewicza, a szeroka Wenus wieczorna, nierządna.

7,15 Trzymajcie to które do istoty^{2403 pr it ac} od²⁹⁸ kłamliwych proroków^{Gp}, takich którzy^{2067 Np} przycho-
dzą^{1139 pr} istotnie do²³⁸⁸ was we wdzianach^{970 Dp} owiec, ¹w od wewnątrz¹¹⁵¹ zaś są wilki zagrabia-
jące^{375 Np}. **7,16** Od owoców ich^{Gp} poznacie^{1071 ft md-dp} ich^{Ap}. Czy jakoś gromadzą^{2667 3p pr} od cierni
winogrona^{Ap} albo od kolców^{Gp} owoce fig^{Ap}? **7,17** W ten właśnie sposób^{2193 Ns} wszystko^{2193 Ns} drzewo
dobre¹¹ owoce² odpowiednio dogodne¹⁴⁴⁰ czyni^{2314 pr}, zaś zgniłe²⁵²² drzewo owoce złośliwe *wsku-
tek zaprawienia*²³³³ czyni. **7,18** Nie może^{779 pr} drzewo dobre owoce złośliwe czynić, ani drzewo
zgniłe owoce odpowiednio dogodne czynić. **7,19** Wszystko drzewo nie czyniące^{2314 N pt pr} owoc
odpowiedni i dogodny jest wycinane^{875 pr ps} i do ognia^A jest rzucane^{463 pr ps}. **7,20** Zatem w każdym ra-
zie od owoców ich^{Gp} poznacie^{1071 ft md-dp} ich^{Ap}.

7,21 Nie wszystek^N powiadający^{1697 N pt pr} mi: Utwierdzający panie, Utwierdzający panie,
wejdzie^{846 ft} do wiadomej królewskiej władzy^A niebios^{Gp}, ale wiadomy czyniący^{2314 N pt pr}
wiadomą wolę ojca mego, tego w niebiosach. **7,22** Wieloliczni powiedzą szczegółowo⁸⁴¹
ft mi w owym dniu: Utwierdzający panie, Utwierdzający panie, czy nie tym wiadomym
³twoim własnym^{2588 Ds} imieniem^D zaprorokowaliśmy^{2435 ao}, i tym wiadomym twoim własnym
imieniem bóstwa pochodzące od daimonów^{608 Ap} wyrzuciliśmy^{856 ao}, i tym wiadomym twoim
własnym imieniem moce wieloliczne^{2329 Ap} uczyniliśmy^{2314 ao}? **7,23** I wtedy mówiąc to
samo potwierdzą^{2019 ft} im że: Nigdy nie⁴ rozeznałem^{585 ao} was; oddalajcie się^{345 pr it} ode
mnie wiadomi działający *dla zarobku*^{1125 Np pt pr} tę⁵ zaprzeczoność przydzielonego obyczajowe-
go Prawa^{239 A}.

9Gr. *hoti* dopełnieniowo: 'że' l. przyczynowo: 'jako że'. Pierwotne wersje ważnych kodeksów tu i w wierszu poprzednim mają same spójniki 'że' gr. *hoti* lub 'że zaś' *hoti de*. 'Że' wskazuje tu na związek przyczynowy: 'dlatego że, jako że' - jak w Jo 1,15.17 20,29, i jak wynika z *memosynon* w Mt 26,13. Natomiast dodawany później do niektórych kodeksów zaimpek pytajny *ti 'co?'* wedł. {13} jest tam 'dla' *für* greckiego *hoti*, i przyjmuje go m.in. katolicka {316}. W ten sposób od starożytności do dziś katolicy tłumacze pragną zgubić tę przyczynowość od spójnika „że”, pomijając ją (BT), tłumacząc przez „a” (BiZ) lub „a jakże”, „cóż za” (jakby uznając owe *ti*). Przyczynowe „że” wskazuje bowiem, iż szeroka brama odprowadza do zatury z tego powodu, „że” wcześniej wąska odprowadziła do życia, czyli uprzedziła ją, **ukradła jej raj**. Por. ukradzenie rajy przez lotrów w Mt 27,38 Mc 15,27 (względnie drugiego lotra, z lewicy w Lc 23,43). Może to najcięższe oskarżenie względem chryścianizmu.

10 Jezus tu mówi o 'ucisku' *thlibo, thlipsis*, który jest od świata i od Złego, w reakcji na chrześcijańską wiarę Mt 13,21 24,9 Ac 14,22 1Th 1,4-7 Hb 11,37 E 3,13 Ap 2,10 i in. Ale jest także ucisk chrystusa Cl 1,21.

11 Nauka Jezusa jest tajemna i elitarna, **dla niewielu** wybranych. Myśl tę powtarza on wielokrotnie (wbrew Jo 7,26 18,20), gdy mówi o zasłonięciu, podobieństwach, tajemnicach n.p. Mt 6,3 7,6 13,11 Mc 4,1 Lc 8,10, potwierdza ją Paweł mówiąc o 'tajemnej nauce o prawdach wiary' *mysterion* {7} Rm 11,25 16,25 1C 2,1.7 4,1 13,2 14,2 E 1,9 3,3-9 5,32 6,19 Cl 1,26n 2,2 4,3 2Th 2,7 1Tm 3,9.16, też Ap 1,20 10,7 17,5.7. Ukrywanie doktryny przed niewtajemniczonymi (*disciplina arcana*) polegało właśnie na nie ujawnianiu tajemnic wiary. Było regułą w starożytnych związkach misteryjnych, w chrześcijańskich pismach gnostyków {101}. Owa *disciplina arcana*, jak podaje „Słownik kościelny łac.-polski”, oznacza to „postępowanie tajemnicze, t.j. zwyczaj ukrywania świętych tajemnic przed niewiernymi, a nawet katechumenami u pierwszych chrześcijan”, od *arcanus* 'nieodostępny, tajemny, skryty'. Dziś natomiast ezoteryka pism N.t. i doktryny chrześcijańskiej jest przemilczana (kościelna cenzura?). Lecz także dzisiaj istnieje chrześcijańska pobożność elitarna, ezoteryczna, „tych wewnątrz”, wtajemniczonych, nie ukazywana nawet zwykłym kapłanom, lecz przeznaczona dla egzegetów (i ich cenzorów), a w cywilu dla wysokich stopni masonskich, tajnych służb, ludzi opiniotwórczych, tkwiących w centrach władzy, które „namaszczają” na ważne funkcje polityczne i dopuszczają do wielkiego biznesu, oraz po drugiej stronie pobożność archetypowa instynktowa ludowa popularna, nie wyczuwająca innego boga oprócz Boga Stwórcy, ale naiwnie go biorąca za boga ojca, i będąca żertwą dla tamtej.

1 "Do istoty" *pros* odpowiada "w od wewnątrz" *esothern*. Mają więc duchowość dwojaką, hybrydowo-zwierzęcą.

2 Gr. *kalos*, w znaczeniu moralnym: 'szlachetny, zany, rzetelny, wolny od usterek, nienaganny'

3 Czy „własne imię” Jezusa chrystusa to sam „Jezus”, czy to, do którego on się także przyznaje, czyli „Chrystus”, zatem duch św. i jego moc {316} t.2 s.344 t.1 s.350. Zaskakujące, że imię to jest synonimem *anomia* 'zaprzeczoności Prawa' w wierszu następnym.

4 Gr. *gi(g)nosko*. Skutkiem 'rozeznania' jest 'rozdzielenie, wątpliwość' gr. *diakrino*. Brak tego w świadomości operatora cudotwórczego (także poprzez sztuczne celowe zaniechanie, 'nakazanie sobie zapomnienia' *epi-lanthanomai* Mt 16,5), jakby już nie było nic do rozdzielenia, ale było monolitem, wedł. Jezusa jest **warunkiem cudów** Mt 21,21. Stwarza bowiem w boskich regionach pozór (jak u poczwarki gąsienicy) ostateczności, zupełności, niewinności, czystości, szlachetności – więc doskonałości. W miejsce „nie rozeznałem was”, u Lc 13,27 jest „nie 'znam' *oida* skąd jesteście”, lecz u Jr 27,15 „nie posłałem ich”. Bez uwzględnienia ziemskich okoliczności („skąd?”), bez „rozeznania” i bez „posłania”, same moce (t.j. cuda) ducha św. okazują się „bezprawiem”.

5 Gr. *a-nomia*, pochodzi od *nomos*. U Żydów *nomosem* jest Tora, Prawo. Czyli cuda (moce) w imieniu Jezusa, które działali apostołowie, n.p. Ac 2,43 5,12 6,8 i in., były bez-prawiem?

7,24 Wszystek więc taki który słucha moje wiadome odwzorowane wnioski ^{1726 Ap} te właśnie ^{2094 Ap} i czyni je, będzie upodobniony ^{2017 ft ps} mężowi ¹myślącemu z umiarkowania ^{2956 D} takiemu który ^N zbudował ^{1989 ao} swoje domostwo aktywnie na wiadomą ²skałę ^A. **7,25** I zstąpił ^{1455 ao} deszcz i przy-
płynęły ^{1139 ao} rzeki i zadęły ^{2311 ao} wiatry i wpadły do istoty ^{2417 ao} domostwu owemu, i nie padł ^{2276 ao};
od przedtem był zafundamentowany ^{1278 ppf ps} bowiem aktywnie na wiadomą skałę ^A. **7,26** I
wszystek słuchający ^{N pt pr} moje wiadome odwzorowane wnioski te właśnie i nie czyniący ^{N pt pr} je
będzie upodobniony mężowi ³przytępionemu zdegradowanemu i głupiemu ^{1900 D}, takiemu który zbudowa-
wał swoje domostwo aktywnie na piasek. **7,27** I zstąpił deszcz i przytłynęły rzeki i zadęły
wiatry i wcięły się do istoty ^{2410 ao} domostwu owemu, i padł ^{2276 ao}, i było ^{834 ipf} to padanie jego
wielkie.

7,28 I stało się ^{584 ao md-dp} gdy dokonał ^{2777 ao} Jezus odwzorowane wnioski te właśnie ^{2094 Ap},
⁴były wystraszone uderzeniami ^{888 3p ipf ps} ⁵tłumy na tej nauce jego; **7,29** był ^{ipf} bowiem na-
uczający ^{730 N pt pr} ich ^{Ap} tak jak *niewiadomą* ⁶możność swawolnego wybycia *na zewnątrz* ^{1028 A}
mający ^{1202 N pt pr}, i nie tak jak wiadomi *odwzorowujący w piśmie* pisarze ⁶⁰⁰ ich ^{Gp}. **8,1** *W na-
stępstwie* zstąpiwszego ^{1455 G pt ao, Gab} zaś jego ^G od tej góry, wdrożyły się ^{92 3p ao} jemu *dręczące* tłumy
²¹⁰⁵ wieloliczne. **8,2** I oto trędowaty przyszedłszy do istoty ^{2400 N pt ao} składał hołd do istoty ^{2412 ipf} jemu,
powiadając: Utwierdzający panie ^{Vs}, jeżeli ewentualnie ⁷⁹⁸ ewentualnie chcesz ^{1276 pr sb}, możesz ^{779 pr} mnie
^A oczyścić ^{1401 ao}. **8,3** I rozpostarłszy z wewnątrz ^{893 N pt ao} rękę ⁷*dotknięciem* przyczepił sobie zarzewie ³⁴⁷
^{ao id md} jego ^G powiadając: Chcę, zostać oczyszczony ^{1401 ao it ps}. I prosto z tego - natychmiast ¹¹⁷⁰ został
oczyszczony ^{1401 3s ao ps} jego ⁸trąd. **8,4** I powiada mu Jezus: Patrz ^{2041 pr} *żeby* w żaden sposób ani jed-
nemu ^{1849 D} *nie* rzekłbyś ^{837 ao sb}, ale prowadź się pod *moim* zwierzchnictwem ^{2860 pr it}, siebie samego ^{2529 A}
okaż ^{628 ao} ⁹świętemu urzędnikowi ¹³⁴¹ i przynieś do istoty ^{2425 ao} dar ofiarny który ^{2061 As} przykazał ^{2421 ao}
Moyses, do ¹⁰świadcstwa ^{1778 A} im.

8,5 *W następstwie* wszedłszego ^{846 G pt ao, Gab} zaś jego ^G do Kafarnaum, przyszedł do istoty ^{2400 ao} jemu
jakiś naczelnik setki ⁸⁵⁵ przyzywając ^{2157 N pt pr} go **8,6** i powiadając: Utwierdzający panie, posługujący
chłopak ²¹²⁰ *należący do* mnie ^{818 G} ¹¹jest rzucony ^{463 pf ps} w domostwie *należący do* uwolnionego obok

1 Gr. *fronimos* od *froneo* od *fren* 'przegroda', przepona, także inne części ciała jako siedziby mocy i władz umysłowych i uczucio-
wych. Natomiast „mądry” (BiZ) to *sofos*.

2 Piasek symbolizuje wierzchnią i miękką, a skała głębszą i twardą warstwę natury. Nauka Jezusa jest ugruntowana na głębokim,
twardym, więc i pierwotnym archaicznym prymitywnym elemencie (skała). W świecie istot cielesnych takimi są zwierzęta; w społe-
czeństwie – proletariatus; w polityce – anarchia, liberalizm; w etyce – amoralność, indyferentyzm; wśród kobiet – „wolny” seks; wśród
mężczyzn – rozbój. W sumie: dzikość, „k-wa i złodziej”. Macie, w co wierzyć. 'Twardość' *skleros* nauki Jezusa Jo 6,60 i jego cha-
akteru Mt 25,24 była zarzutem nawet jego uczniów. Pk107.

3 Gr. *moros* u Mt są: w 5,22 brat, w 23,17 uczeni i faryzeusze, w 25,2-8 panny (Mt 5,13 Lc 14,34). Tu, wbrew Mt 5,22, Jezus jednak
używa tego pejoratywnego określenia – choć nie do brata, ale ogólnie do męża.

4 Gr. *ek-plezzo*, od *plezzo* 'uderzać, razić'. Stąd *ek-plezzo* 'wystraszać razami, uderzeniami, przerażać'. Ale nie, dawane przez tłuma-
czy, **łagodnie** „zdumiewać się”, które *thambeo* i *thaumadzo*. Przy okazji: to określenie „zdumiewać się” kościelni tłumacze nadają też
innym bardziej drastycznym słowom greckiego oryginału, jak *eks-istemi* („odchodzić od zmysłów, tracić rozum”, o Jezusie Mc
3,21), *syn-chyno* („popadać w zmieszanie, w zamęt, w Babilon” Ac 9,22, z powodu głoszenia Chrystusa). Także wiele innych
ostrych reakcji na naukę chrześcijan tłumacze łagodzą, zapewne dla bezproblemowego odbioru przez niewtajemniczonych.

5 Wzmianka o słuchających tłumach dziwi, bo początek mowy sugerował raczej uczniów jako słuchaczy (5,1) {316}

6 Gr. *eksousia*, por. 2C 10,8 13,10. Jezus nie ujawnia źródła swojej władzy Mt 21,27. Czy była to „władza duchów nieczystych” Mt
10,1 i „władza ciała” Jo 17,2? „Na ziemi” tego rodzaju 'władzę' *eksousia* ma syn człowieka Mt 9,6 Mc 2,10; też wrogowie boga (oj-
ca) Ac 4,26 Cl 3,2, apokaliptyczna bestia z morza Ap 13,5 i szatan Lc 4,6 22,53.

7 Chociaż gr. *hapto* najczęściej, jak tutaj, występuje w formie zwrotnej z genetiivem, podstawowe znaczenie wywodzi z formy ak-
tywnej 'zapalać, zarzec' Lc 8,16 Ac 28,2 - kaganek, ognisko, zaś w złożeniu z przyimkiem *ana-* (*an-apto*) Lc 12,49 – także ziemię.
Na rzecz takiego pierwotnego znaczenia działa wyjaśnienie ewangelisty w Mt 8,17 do Mt 8,15; z obu w.w. miejsc u Lc i Mt wynika,
że Jezus był i przynoszącym ogień na ziemię, i, przy uzdrowieniach, biorącym na powrót na siebie ogień gorączki ziemian (może
pierwszy raz odgórnie jako słońce, a drugi raz oddolnie jako księżyc). Nie jest to zwykle „dotknięcie”, lecz oczyszczające dotknięcie
bierne, także w Mt 8,14-17.

8 Zatem w pierwszym rzędzie oczyszczona zostaje choroba, która (por. Mc 1,42) w konsekwencji opuszcza chorego.

9 Gr. *hierous* por. w Lc 17,14 oraz w Hb 5,6 7,1 o Melchisedeku-Aaronie-chrystusie-Jezusie; w Ap 1,6 o Jezusie.

10 Nie bardzo wiadomo czego 'świadcstwem' *martyrion* miało być złożenie tego daru, czyli uhonorowanie odpowiedniej części Za-
konu. Może tego, iż Jezus opiera się na Zakonie (jako mocy Joannesa, rzecznika Zakonu Mt 21,25.32)?

ciała 2167, ¹okropnie 632 badany mękami 480 Npt pr ps. **8,7** I powiada mu: Ja przyszedłszy 1139 pt ao wypielęg-
 nując 1283 ft ²go (?). **8,8** I odróżniwszy się *dla odpowiedzi* 311 N pt ao ps-dp ten naczelnik setki mówił 2925 ipf, ao:
 Utwierdzający panie, nie jestem *realnie* dostateczny 1352 aby ³należący do mnie 818 G pod dach A
 wszedłbyś 846 ao sb, ale wyłącznie jedynie 1887 rzeknij 837 ao it *niewiadomym* odwzorowanym wnioskiem 1726
 D i będzie uleczoney 1328 3s ft ps ten posługujący chłopak *należący do* mnie 818 G. **8,9** I bowiem ja *nie-*
wiadomy człowiek *jakościowo* jestem pod *niewiadomą* możliwością swawolnego wybycia 1028 A, mający N
 pt pr pode mnie samego 937 A żołnierzy Ap, i powiadam temu właśnie 2094 D: Wypraw się 2336 ao it ps-dp, i
 wyprawia się pr md-ps-dp; i innemu: Przychodź 1139 pr it, i przychodzi pr; i niewolnikowi mojemu: Uczyni
 2314 ao it to właśnie As n, i czyni pr. **8,10** Usłyszawszy N pt ao zaś Jezus zdziwił się 1270 ao i rzekł tym po-
 dążającym wspólną drogą 92 D pt pr: Zaiste powiadam wam: u-przy żadnym 2080 D m tyle to znaczne 2810 As f
 przekonujące uwierzytelnienie 2279 As f w Israelu *nie* znalazłem 1185 1s,3p ao. **8,11** Powiadam zaś wam że
niewiadomi wieloliczni 2329 Np m od *wschodów* urzeczywistniających przez powrót do źródła 209 Gp i *za-*
chodów pograżających w odzieniu 789 Gp przybędą i będą obecni 1237 3p ft i ⁴będą skłonieni *do źródła na górę*
 do posiłku 180 3p ft ps wspólnie z Abraamem G i Isaakiem i Jakobem w tej ⁵królewskiej władzy nie-
 bios, **8,12** wiadomi zaś synowie tej ⁶królewskiej władzy ⁷będą wyrzuceni 856 ft ps do tej wiadomej
 ciemności A, tej ⁸położonej bardziej na zewnątrz 1033 A; tam będzie płacz i ⁹chrzest *gryzących* 539 zę-
 bów. **8,13** I rzekł Jezus temu naczelnikowi setki: Prowadź się pod *tym* zwierchnictwem 2860 pr it; tak
 jak uwierzytelnieś 2277 ao niech stanie się 584 3s ao it ps-dp tobie 2643 D. I został uleczoney 1328 ao ps ten posługu-
 jący chłopak w godzinie owej. **8,14** I przyszedłszy 1139 N pt ao Jezus do domostwa A Petrosa, ujrzał
 teściową jego ¹⁰rzuconą 463 A pt pf ps i ¹¹będącą w ogniu *gorączki* 2465 A pt pr; **8,15** i *dotknięciem* przyczepił
 sobie zarzewie 347 ao id md ręki G jej G, i puścił od siebie 439 3s ao ją ¹²ogień *gorączki* 2466, i została wzbu-
 dzona 810 ao ps i usługiwała 682 ipf mu.

8,16 *W następstwie późnej pory* 2108 G zaś *stawszej się* 584 G pt ao, Gab *przyprawdzili do istoty* 2425 ao
 jemu *będących zależnymi od daimonów* 607 Ap pt pr wielu Ap; i wyrzucił 856 ao te duchy odwzo-

11 Gr. *ballo* ‘rzucić’ (+8,14); występuje w greckiej nazwie ‘diabła’ *dia-bolos*, i także ‘rzucanie’ *ballo* to jego czynność w Ap 2,10 i w Jo 13,2. Natomiast „leżeć”, jak u tłumaczy, to *keimai* – też z przedrostkami.

1 Gr. przysłówek *deinos* ‘straszny, okropny’ (stąd dino-zaury). W N.t. występuje jeszcze w Lc 11,53 gdzie charakteryzuje duchową elitę Izraela: pisarzy i faryzeuszy; to strasne znaczenie może pochodzić tam od rzucającego do Gehenny z Lc 12,5 – może diabła. Zdaje się też odpowiadać tutaj Izraelitom (synom królewskiej władzy 8,12, por. „nigdzie w Izraelu...” 8,10). Gdzie indziej, w Mt 23,33, Jezus nazywa pisarzy i faryzeuszy właśnie gadami: węzami i żmijami. Współcześnie odpowiadają one reptilianom zjawiska UFO.

2 Niektórzy widzą tu zdanie pytajne.

3 Wysłunięcie na przód słowa “(należący do) mnie” (t.j. „mój”) przed słowo “dach” ma chyba wskazać na setnika jako źródło niegodności jego dachu. Liczba setnika 100 wydaje się symbolicznie znacząca, lecz trudna do odgadnięcia.

4 Rozszerzone znaczenie ze względu na przyimek *ana-* w *ana-klino*.

5 Jezeli ta ‘królewska władza’, ‘królestwo’ niebios należy do Abraama, Isaaka i Jakoba, to ich nieetyczne postępowania nie przyniosą chluby tej władzy. A także bytującemu w tej królewskiej władzy miłosnemu członowi boga Jahweh.

6 Nie jest jasne, czy ta “królewska władza” jest tą samą co “królewska władza niebios” w wierszu poprzednim. Czy poganie wejdą do niej w miejsce Izraelitów, synów królestwa {316}? Byłby to jeden z wielu przejawów antyjudaizmu Jezusa. Wtedy, w związku z 8,6, sama królewska władza niebios byłaby ‘straszna’ *drinos*, a jej synowie Izraelici strasznymi potworami – jak Charybda czy Reptilianie.

7 Jak zapowiada Jezus, synowie Abrahama (Izraelici) zostaną rewolucyjnie wyrzuceni z królestwa, por. Mt 3,9 Jo 8,39. Godne uwagi, że gr. *ek-ballo* ma ten sam rdzeń *ballo* (por. 8,12), co *dia-bolos*. I to diabeł ‘rzuci’ *ballo* w Ap 2,10 Jo 13,2 (więc i wy-rzuci). Rzuci także Jezus ogień na ziemię Lc 12,49.

8 Gr. *eksoteros* stopień wyższy od *ekso* ‘bardziej zewnętrzny, znajdujący się bardziej na zewnątrz’ {7} {14}, +Mt 22,13 25,30. Może dotyczyć sfer planetarnych usytuowanych dalej od Słońca, t.zw. planet zewnętrznych – jako przeciwieństwo triady „planet wewnętrznych”: Słońca, Merkurego i Wenus. Przekłady gubią stopień wyższy „bardziej”.

9 Tłumaczenia *brygmos* przez „zgrzytanie” odpowiadałoby strachowi synów „wyrzuconych” rewolucyjnie przez obcych przybyszów. Niejasne z jakiej ich winy – że działali „dalej na zewnątrz”, byli wielkoskalowi, pełnowymiarowi, dalekosiężni, ‘wszystkorobni’ *panourgos* Lc 20,23 -o uczonych w Piśmie i arcykapłanach?

10 Gdyż to gr. *ballo*, występujące też w poprzednim *ek-ballo* 8,12 Jezusa i w Lc 12,49. A także w *dia-bolos* diabła, więc może sugerujące go jako sprawcę, por. diabeł w ogniu Mt 25,41. Przekłady dają: „leżącą”, „złożoną”, co *keimai*.

11 Gr. słowo *pyresso* ma w rdzeniu wyraźnie słyszalne słowo *pyr* ‘ogień’, które oddaję w przekładzie. ‘Bycie w ogniu’ *pyroo* w E 6,16 dotyczy *ponerosa* - diabła w E 6,11 i w Mt 45,21. Lecz także Jezus przyszedł w ogniu Mt 3,11n 2Th 1,8 który jednak zamierzał rzucić na ziemię Lc 12,49.

12 Tu także słyszalny w rdzeniu *pyr* ‘ogień’.

rowanym wnioskiem^{1726 D}, i wszystkich^{Ap 1} źle¹⁴³⁷ mających-trzymających^{1202 A pt pr} wypiełgnował^{1283 ao}; **8,17** żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ zostałyby uczynione pełnym^{2301 3s ao sb ps} to spłynięte^{2486 N n pt ao ps} przez-z^G Esaiasa^G proroka^G obecnie^{1697 G pt pr} powiadającego^{1697 G pt pr}: On sam⁴³⁰ słabości^{396 Ap} nasze^{1681 ao} wziął^{1681 ao} i choroby¹⁹⁴⁶ ²dźwignął^{489 ao}.

8,18 Ujrzawszy zaś Jezus *dręczący* tłum^A wkoło w niego^A, kazał^{1536 ao} odjechać^{283 ao} ³do tego^{1966 As n} brzegu na przeciwległym krańcu²²²³. **8,19** I przyszedłszy do istoty^{2400 N pt ao} jeden pisarz rzekł mu: Nauczycielu, będę wdrażał się^{92 ft} tobie tam gdzie jeżeli ewentualnie⁷⁹⁸ ewentualnie odchodzisz^{283 pr sb md-ps-dp}. **8,20** I powiada mu Jezus: Lisy jamy mają^{pr}, i latające istoty^{2258 Np n} nieba^{Gs} ⁴z góry na dół rozpięcia namiotów^{1504 Ap f}, określony zaś⁵ syn określonego^G człowieka^G nie ma^{pr} gdzie określoną głowę skłoniłby^{1583 pr, ao sb}. **8,21** Odmienny zaś z uczniów^{Gp} rzekł mu: Utwierdżający panie, nawróć w *możliwość*^{1113 ao it} mi wpierv odejść^{283 ao} i pogrzebać ojca mego. **8,22** Zaś Jezus powiada mu: Wdrażaj się^{92 pr it} mi, i puść od siebie^{439 ao it} ⁶umarłych^{Ap} pogrzebać^{1267 ao} *należących do siebie samych*^{799 Gp} umarłych^{Ap}.

8,23 I wstąpiwшему^{938 D pt ao} jemu^D do statku^A wdrożyli się^{92 ao} jemu uczniowie jego. **8,24** I zobacz do tamtego miejsca - oto ⁷trzęsienie²⁵³¹ wielkie stało się^{584 3s ao md-dp} W⁹⁵⁹ morzu¹²⁶⁰, tak że również³⁰⁵⁶ *te okoliczności czyniły* statek^A *mogącym* być zasłanianym^{1441 pr ps, Aci} pod przewodnictwem²⁸⁷² fal^{Gp}; on zaś był pogrążany z góry na dół w beczynności^{1408 ipf}. **8,25** I przyszedłszy do istoty^{2400 Np pt ao} wzbudzili^{810 ao} go powiadając^{pt pr}: Utwierdżający panie, ocal^{2742 2s ao it}, jesteśmy odłączani przez zatracenie^{320 pr md-ps}. **8,26** I powiada im: Po co²⁸⁰³ lękliwi^{630 Np} jesteście, niewiele uwierzytelniający^{2005 Np}? Wtedy wzbudzony^{810 N pt ao ps} nadał naganne oszacowanie^{1112 ao} wiatrom^{219 Dp} i morzu^{1260 Ds}, i stała się⁵⁸⁴ cisza wielka. **8,27** Ci zaś ludzie^{Np} zdziwili się^{1270 ao} powiadając: ⁸Skąd pochodzący²³⁴⁷ *jakościowo* jest ten właśnie że i wiatry²¹⁹ i morze¹²⁶⁰ jemu *będąc pod* są posłuszne^{2861 3p pr}?

1 'Źle' *kakos* mający pielęgnowani są 'wieczorem' *opse*; Mc 1,32 dodaje: gdy zaszło Słońce (określane jako "ogniste" w Syb III,65), więc może jako źródło owej „ognistości” gorączki. Wtedy może zajaśniał Jezusowy księżyc, biorąc na siebie ów ogień Słońca. A. Niemojewski podaje w {105} iż „w okresie ewangelicznym Jezusa stylizowano jako Mena, księżyc, w okresie późniejszym [zwyczajem] równano ze słońcem (porów. Zeno z Werony, Traktaty II,9, Tertulian Apologeticum, 16, Cyryll Jerozolimski XI Ketecheza 21) s.79. Także w Mt 17,15 u 'zachowującego się jak Księżyc' *seleniadzomai* zwrot *kakos echei* (lub wariantowo: *kakos paschei*) wyraźnie etymologicznie odnosi się do 'Księżycy' *Selene*, który w micie cierpiał z powodu słonecznego ognia, i z ognia był pielęgnowany. O „cierpieniach biczowanego” księżycy pisała n.p. R. Lilientalowa w {97}. Ponadto BT zastępuje 'źle mających' przez „chorych”. 2 Jezus tu zastępco cierpi choroby i słabości ludzi, pełniąc rolę kozła ofiarnego, a nie „przekazuje siły i zdrowie”, jak uważa {316}. 3 Gr. *eis to peran* rozpoczyna serię przemieszczania Jezusa 'na przeciwną stronę' bez wyraźnego powodu i w tajemniczy sposób +Mt 8,20 14,22 16,5 Mc 4,35 5,1 5,21 6,45 8,13.

4 Gr. *kata-skenosis*, utworzone z *kata-skenoo* które znaczy 'z góry na dół namiotować', ale raczej nie ma znaczenia "gniazdo" {6}, jak chce {7}. *Kata-skenoo* pochodzi od *skene* 'namiot, schron' {6}, 'buda, lekka konstrukcja służąca do schronienia, ucieczki' {4}, ale nie "gniazdo" ('gniazdo' bywa *skenema*, *skenos*). Jednak wyjątkowo dla N.t. tu i w paralelnym Lc 9,58 tłumacze rozumieją o gnieździe ptaków, choć mowa tu nie o ptakach (*ornis*) ale 'latających' *peteinon* nieba, co może dotyczyć różnych rzeczy i zjawisk na niebie, w starożytności postrzeganych jako włócznie, kule, beczki, walce, pociski, statki (p. Arystoteles „Metafizyka”), biblijnych rydwanów, aniołów – czyli prawdopodobnie statków UFO. Zagadkowe jest też 'coś jakby statek, stateczek' *plouarion* Jezusa Mc 3,9 Jo 6,22-24 21,8. Jezusowi służyli aniołowie Mc 1,13, współcześnie uważani za UFOautów. Por. hasło *petomai* w {6}.

5 Tu po raz pierwszy u Mt pojawia się określenie „syn człowieka”. A. Niemojewski w {105} tego cielesnego określonego syna określonego człowieka kojarzy z 'księżycem' *men* s.76, który właśnie nie jest ani w ziemi ani w niebie, ale w sferze pośredniej, powietrznej. W upadłym w zwierzęcość Izraelu z przelomu er, wskutek wrogości „tego rodzaju” względem doskonałego człowieka (11,6 12,39 17,17 23,36 i in.), bezdomny syn człowieka Jezus czuje się w gorszej sytuacji niż zwierzęta (lisy, ptaki). Por. {316} i przyp. do paralelnego Lc 9,58. Por. modę na wielbienie zwierząt w zagęszczającym się klimacie chrześcijańskim.

6 Nawet katolickie komentarze mówią o „drastycznej” i „szokującej” odpowiedzi Jezusa {316}. Po raz kolejny Jezus okazuje się raziąco antycywilizacyjny.

7 Gr. *seismos* 'trzęsienie, wstrząs, chwianie'. Ani w słownikach, ani u tłumaczy N.t. (poza tym miejscem) nigdzie o morskiej burzy („burzę” oznacza kilka innych słów, m.in. *ombros* Lc 12,54 i *cheimon* Mt 16,3). W jedynym podobnym opisie morza w Jo 6,18 jest *di-egairo* 'rozbudzić'. Lecz *seismos*, *seio* w N.t. wyraża aktywność aniołów i innych mocy niebieskich.

8 Gr. *potapos* znaczy 'skąd pochodzący, jakiego rodzaju', złożone z *pou* 'gdzie' i *apo* 'od'. Nie: „któż? kimże?”. Mimo długiego kontaktu z mistrzem uczniowie nadal nie wiedzą skąd jest Jezus według ducha.

8,28 I w następcstwie przyjechawszego¹¹³⁹ G pt ao, Gab jego^G do tego^A brzegu na przeciwległym krańcu²²²³ do wyodrębnionej krainy^A ¹Gadarenosów^{Gp m}, ²podeszli do podspotkania²⁸⁶² ao jemu dwaj będący zależnymi od daimonów⁶⁰⁷ Np pt pr md-ps-dp z pamiątkowych grobowców¹⁸⁷³ wychodzący¹⁰¹⁶ Np pt pr md-ps-dp, srodzy²⁹⁷⁵ nadzwyczajnie¹⁷¹³, tak że również nie mogącym być potężnym¹³⁷⁵ pr, Aci te okoliczności czyniły kogoś²⁸⁰² As przejść obok-przeciw²¹⁸⁰ ao przez-z drogi^G owej^G. **8,29** I zobacz do tamtego miejsca - oto krzyknęli¹⁶²⁶ ao powiadając: Co²⁸⁰³ Ns n nam^{Dp} i tobie^{Ds}, synu tego wiadomego nam³ boga? Przyszedłeś¹¹³⁹ ao bezpośrednio tutaj³⁰⁴⁵ ⁴przed²³⁶⁹ stosownym momentem¹⁴²² G gruntownie mękami zbadać⁴⁸⁰ ao nas? **8,30** Była⁸³⁴ 3s ipf zaś w długą odległość¹⁷⁵⁹ od nich trzoda^f ⁵wieprzów³⁰⁰⁰ G m wielu tuczona⁵²⁵ Ns f pt pr md-ps-**8,31** Ci zaś ⁶daimoni⁶⁰⁹ Np m przyzywali²¹⁵⁷ ipf go powiadając: Jeżeli ⁷wyrzucasz⁸⁵⁶ pr nas, odpraw³³⁴ ao nas do tej trzody^A wieprzów. **8,32** I rzekł im: Prowadźcie się pod moim zwierzchnictwem^{pr it}. Ci zaś wyszedłszy¹⁰¹⁶ N pt ao odeszli²⁸³ ao do tych wieprzów; i zobacz-oto wyruszyła popędem²⁰⁵⁴ 3s ao wszystka ta trzoda w dół z tego wiadomego^{G m} ⁸zawieszono brzegu¹⁶³⁷ G m do morza^A i odumarała³⁰³ ao w wodach²⁸⁵⁵ Dp. **8,33** Ci zaś tuczacy^{N pt pr} uciekli²⁹²³ ao i odszedłszy²⁸³ Np pt ao do tego miasta^A odnieśli jako nowinę²⁶⁶ ao wszystkie²¹⁹³ Ap n zdarzenia, i te^{Ap n} tych będących zależnymi od daimonów⁶⁰⁷ Gp pt pr. **8,34** I zobacz-oto wszystko²¹⁹³ Ns f to miasto wyszło¹⁰¹⁶ ao do podspotkania²⁸⁶³ A Jezusowi, i ujrzawszy²⁰⁴¹ N pt ao go przyzywali²¹⁵⁷ ao żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ przestąpiłby¹⁸³² ao sb od granic ich. **9,1** I wstąpiwszy⁹³⁸ N pt ao do statku^A przedostał się na przeciwległy kraniec⁷⁰³ ao i przyszedł¹¹³⁹ ao do wiadomego ⁹swojego własnego¹³³⁴ A miasta^A. **9,2** I zobacz-oto przynosili do istoty²⁴²⁵ ipf jemu należącego do uwolnionego obok ciała^A na wierzchu łoża¹⁵⁸¹ G rzuconego⁴⁶³ A pt pf ps. I ujrzawszy Jezus to przekonujące uwierzytelnienie²²⁷⁹ A ich, rzekł temu należącemu do uwolnionego obok ciała: Bądź śmiały¹²⁶⁹ pr it potomku²⁷⁶⁹ V, ¹⁰puszczone od siebie są⁴³⁹ pr ps twoje uchybienia. **9,3** I zobacz-oto jacyś²⁸⁰² Np z pisarzy^{Gp} rzekli w sobie samych⁷⁹⁹: Ten właśnie ¹¹niewłaściwie wieszczy⁵¹⁴ pr. **9,4** I ujrza-

1 „Nikomus jeszcze nie udało się zidentyfikować ponad wszelką wątpliwość miejsca zdarzenia” {188} s.35.

2 Gr. *hyp-antao* złożone z *hypo* ‘pod’ i *antao* ‘wyjść naprzeciw, spotkać’, razem jakby ‘pod-spotkać się’.

3 Mc 5,7 i Lc 8,28 dodają: „synu tego boga, tego najwyższego” +Lc 1,32.35 6,35. „Najwyższy” p. przyp. do Mc 5,7.

4 Zatem według wiedzy demonów chrześcijański chrystus przyszedł ‘przed porą’ *pro kairou* czyli ‘przed właściwym przewidzianym ustalonym czasem’, tu: przed czasem ostatecznym. Analogiczny zwrot *pro kairou krinein* ‘przed czasem sądzić’ w 1C 4,5 ma znaczenie negatywne: „nie przed czasem coś sądzicie, aż by przyszedł pan”. „Jezus przyspieszył eschatologiczny sąd” {316}. Podobnie nie w porę przeklina niewinną figę Mc 11,13. Ewangeliczny Jezus „przychodząc przed właściwym czasem” odbiera demonom czas na integrację ze światem, z człowiekiem i z wyższymi regionami duchów. Bowiem to demony otrzymały od boga władzę nad światem wcześniejszą niż Jezus. W istocie analogiczny zarzut stawiali Jezusowi żydzi, oczekując mesjasza jako władcy świata doczesnego {178} s.118. 123, t.j. większego i pełniejszego. Ale por. kościelne „nastawaj we właściwą porę, nie w porę” w 2Tm 4,2.

5 +Mc 5,11 Lc 8,32. Wielu się zastanawia, skąd świnię w koszmernym narodzie. Świnia także w N.t. ma sens negatywny Mt 7,6 2P 2,22. Ilość też jest nieprawdopodobna i musi być symboliczna. +przyp do Lc 8,32.

6 Gr. *daimon* ‘demon, moc boska, bóstwo’. Tu jedyne źródłowo bezsporne wystąpienie słowa „demon” w N.t. W odróżnieniu od częstszego i pochodnego *daimonion*, m.in. Mt 7,22 9,33n. Obu słów przekłady nie rozróżniają, dając jednakowo „zły duch”, „demon”.

7 “Wyrzucanie” “dwóch” demonów oraz ich “prowadzenie się pod zwierzchnictwem” Jezusa, jako “odprawionych”, koreluje z tymi samymi słowami: ‘wyrzucać’ *ekballo* Mt 9,38, ‘prowadzić się pod zwierzchnictwem’ *hypago* Mt 26,18 i ‘odprawiać’ *apostello* Mt 10,5, skierowanymi do apostołów, których też grupował po „dwóch” Mt 10,2-4 i wysyłał po ‘dwóch’ *duo* Mc 6,7. I którym też – o dziwo! – “dał moc duchów nieczystych” (t.j. demonów) Mt 10,1 (p. przyp.). Ponadto Jezus jest tutaj bardziej przychylny demonom niż pasterzom.

8 Demony może chciały zmienić rodzaj swojej śmierci w ciele, i upodobnić ją do ‘zawieszenia’ *kremannymi* Jezusa G 3,13 Ac 5,30 10,39 (‘zawieszony, zwis’ *kremnos*, od *kremannymi*), by na sposób Jezusa zginąć i z nim zmartwychwstać. Wtedy u Marka 5,13 „tak jak dwa tysiące” świni z demonami byłoby analogiczne do dwóch złoczyńców ‘zawieszonych’ *kremannymi* razem z Jezusem Lc 23,39: tu, razem z brzegiem, ‘zawieszono’ są dwa tys. nieczystych świni; w Lc 23,39 ‘zawieszeni’ są dwaj złoczyńcy. „Odumarała w wodach” może aby następnie wyjść z wód jak zwierzę z morza w Ap 13,1, por Ac 28,4; wtedy Jezus byłby tym zwierzęciem z morza. Może jest też analogia do Mt 18,6.

9 Wedł. BT to Kafarnaum, w Galilai, Mt 4,13. Które jednak przeklął Mt 11,23. Ojczyzną jego był Nazaret Lc 4,16.23.

10 „Odpuszczenie grzechów świadomych było możliwe” {316}

11 „Przypisywanie sobie boskich prerogatyw jest bluźnierstwem. Nawet przysły mesjasz nie mógł mieć takiej władzy” {316}. W judaizmie syn człowieczy miał być ‘zbawicielem’, ale sprawiedliwych, nie grzeszników.

szy Jezus te ¹umieszczania w emocjach ^{982 A} ich ^{Gp}, rzekł: Aby co *się stało* ¹³⁶¹ umieszczacie w emocjach ^{981 pr md-ps-dp} ²złośliwe *rzeczy* ^{2333 Ap n} w sercach ^{Dp} waszych? **9,5** Co bowiem jest ³łatwiej wcinające się ^{1178 Ns n com}: rzec ^{837 ao}: Puszczane od siebie są twoje wiadome uchybienia, albo czy rzec: Wzbudź w górę ^{810 pr it ac} i depcz wkoło ^{2242 pr it}? **9,6** Aby zaś wiedzielibyście z *doświadczenia* ^{1983 pf sb} że możliwość swawolnego wybycia *na zewnątrz* ^{1028 A} ma ^{1202 pr} ⁴wiadomy syn wiadomego człowieka ^G na ziemi ^G puszczać od siebie ^{439 pr ac} uchybienia ^{Ap} - wtedy powiada temu należącemu do uwolnionego obok ciała: Wzbudzony ^{810 N pt ao ps} unieś ^{70 ao} ⁵należące do ciebie ^G to łoże i prowadź się pod *tym* zwierchnictwem ^{2860 pr it} do domu ^{1994 A m} *należącego do ciebie* ^G. **9,7** I wzbudzony ^{810 N pt ao ps} odszedł ^{283 ao} do domu jego. **9,8** Ujrawszy zaś tłumy przestraszyły się ^{2938 ao ps-dp} i wślawiły ^{772 ao} tego wiadomego boga ^A, tego ^A dawszego ^{734 A pt ao} możliwość swawolnego wybycia ^{1028 A} taką to ^{2806 A} wiadomym określonym ¹⁹⁶⁶ ⁶człowiekom ^{Dp}.

9,9 I wiodąc obok-przeciw pomijając ^{2146 N pt pr} Jezus w tamtym stamtąd ⁸⁶⁷ ujrzał *jakiegoś* człowieka odgórnie siedzącego jako na swoim ^{1410 A pt pr md-ps-dp} aktywnie na ⁷urząd dzierżawcy poboru z pełnych urzeczywistnień ^{2780 A}, Maththaios ^A powiadanego ^A. I powiada mu: Wdrażaj się ^{92 pr} mi. I stawivszy się w górę ^{233 N pt ao} wdrożył się ^{92 ao} mu. **9,10** I stało się ^{584 3s ao md-dp} w *następstwie* jego ^G leżącego wstecz *do źródła* do posiłku ^{179 G pt pr md-ps-dp, Gab} w tym domostwie, i oto wieloliczni ^{2329 Np} dzierżawcy poboru z pełnych urzeczywistnień ^{2779 Np} i uchybiający celu ¹³⁵ przyszedłszy ^{1139 pt ao} układali się wstecz *do źródła* do posiłku dla razem ^Z ^{2692 ipf} Jezusem ^D i uczniami ^D jego. **9,11** I ujrawszy farisaiosi powiadali ^{1697 ipf} uczniom jego: Przez ⁶⁶⁵ co ^A wspólnie z ¹⁸³¹ dzierżawcami poboru z pełnych urzeczywistnień ^{Gp} i uchybiającymi celu ^{Gp} je ^{1143 pr} nauczyciel wasz? **9,12** Ten zaś usłyszawszy ^{93 pt ao} rzekł: Nie potrzebę ^{3009 A} mają ^{1202 pr} ⁸będący potężnymi ^{1375 N pt pr} lekarza ^G, ale źle ¹⁴³⁷ mający-trzymający ^{1202 N pt pr}. **9,13** Wyprawiwszy się ^{2336 N pt ao} zaś nauczcie się ^{1770 ao it} co jest: Litość ^{918 As} chcę, i nie ⁹ofiary ¹³²⁰. Nie bowiem ¹⁰przyszedłem ^{1139 ao} wezwać ^{1439 ao} przestrzegających reguł cywilizacji ^{744 Ap m} ale uchybiających celu ^{135 Ap m}.

9,14 Wtedy przychodzą istotnie ku ^{2400 pr} niemu ^D uczniowie Joannesa powiadając: Przez ⁶⁶⁵ co my i farisaiosi pościmy, zaś uczniowie twoi nie poszczą? **9,15** I rzekł im Jezus: Czyż mogą synowie ¹¹sali oblubieńczej ^{1955 Gs} być w żałobie ^{2215 pr} aktywnie na *czas* ten który ^{2064 As m} wspólnie z nimi ^{Gp} jest ¹²oblubieniec ¹⁹⁵⁴? Przyjdą ^{1139 ft} zaś dni gdyby ²⁰⁶⁹ ¹³przez uniesienie zostałyby oddalony ^{269 ao sb ps} od nich oblubieniec, i wtedy będą pościli ^{ft}. **9,16** Żaden zaś *nie* narzucą ^{1065 pr} narzutkę ^{1068 As n} *pochodzącą od* strzępu ^{2479 Gs n} nie gręplowanego ^{Gs n} *zależnie* na ¹⁰⁶³ szacie ^{D n} z dawna istniejącej ^{2123 D n};

1 Gr. *en-thymesis* i dalej *en-thymeo* pochodzą od gr. *en* ‘w’ i *thymos* ‘gniew’. Tu w *thymos* ‘w’-chodzą *ponera*.

2 Także przez gr. słowo *poneros* Jezus uważał żydowskich pisarzy za stronników diabła. Zwał ich też węzami Mt 23,33 (typ szatana, jeszcz w niebie). Ale i syna człowieka przyrównuje do węża Jo 3,14; swych apostołów wysłał jak gołębicę w środku (dlatego „niezmieszane”) węzów Mt 10,16. Gdyż to Jezus duchowo jest gołębicą w środku węża?

3 Gr. *eu-kopos* w stopniu wyższym. Pochodzi od *eu* ‘łatwo, dogodnie’ i *kopos* ‘cięg trudu’, od *kopto* ‘ciąć’. Charakteryzuje metodę Jezusa też w 19,24. Także ta metoda to oryginalna „wartość chrześcijańska”.

4 Tu i w Jo 5,27 syn człowieka ma moc nad ludźmi, a w 8,29 syn boga ma moc nad demonami, syn zaś Dawida ma moc nad upadłymi 9,27. Ogólnie wedł. Jezusa syn jest sędzią ojca Mt 12,27, więc określony syn człowieka jest sędzią ziemskiego cielesnego człowieka. Lecz – w odróżnieniu od niebiańskiego syna człowieka z Dn 7,13n – ten syn człowieka w wydaniu Jezusa przychodzi wcześniej, chwytą sąd ale nie potępia grzeszników, lecz ich grzechy bierze na siebie. Takiego scenariusza dla boskiego człowieka Mojżesz nie przewidywał (był on dla zwierząt ofiarnych).

5 Normalnie Mateusz napisałby odwrotnie: łoże twoje. Podobną przestawkę zastosował w „moim dachu” 8,8.

6 Zamiast „człowiekom” oczekiwano by: synowi człowieka, gdyż takiego tytułu używał Jezus. Czy Mateusz ukazał tu koncepcję syna człowieka jako potencjalnie istniejącego w każdym człowieku? Czy napisał „człowiekom” jako uczniom w kościele {316}. Lecz czy „syn boga i syn człowieka”, nie sprzeniewierza się swej właściwej roli sędziego, czy nie rozprasza majątność swego pana (jak w Lc 16,1) gdy „wprowadza swą boską władzę w ludzką (grzeszną, cielesną) naturę” „człowieków”? – według negatywnego pojęcia ‘ciała, mięsa’ *sarks* w chrześcijaństwie.

7 Gr. *telonion* czyli ‘urząd celny’.

8 Gr. *ischyo* właściwie: ‘mieć potęgę, być potężnym’ {6} {7} – podług znaczeń końcowego formantu *-yo*: ‘ściągać od kogoś coś, używać, być kimś’. Od tego częste *ischyros* i *ischys*. Jest tu przeciwieństwem *kakos* ‘źle, podle’. Wynika z tekstu, że *ischyrosem* jest tu lekarz Jezus, przywracający *ischys* ‘potęgę’ grzesznikom. Jezusa jako większego od siebie *ischyrosa* przedstawia też Joannes Mt 3,11. Ale *ischyros* jest też szatan Mt 12,29. W Ap 12,8 również smok zaprzestał *ischyo* ‘mieć, utrzymać potęgę’, więc ją miał. W N.t. nie przydziela się przymiotników bez kwalifikacji.

9+12,7. A jak to się ma do ofiary samego Jezusa E 5,2 Hb 9,26 10,12 1C 5,7?

unosi bowiem to dopełnienie^{2302 N,A n} z niego^G od tej szaty, i gorsze rozdarcie^{N n} staje się^{584 pr.} **9,17** Ani nie rzucają wino młode do worów *skórzanych*^{Ap} z dawna istniejących^{Ap}; jeżeli zaś nie w każdym razie, rozrywane są^{pr md-ps} te wory, i wino jest wylewane^{pr md-ps} i wory są odłączane przez zatracenie^{pr md-ps}; ale rzucają wino młode do worów nowych, i obydwa^{Np} razem są pilnowane^{pr md-ps}. **9,18** *W następstwie*¹ te właśnie^{2094 Ap n} jego^G gadającego^{G m pt pr, Gab} im, zobacz do tamtego miejsca - oto¹³³⁵ prapoczątkowy³⁹⁰ jeden⁸⁴³ przyszedłszy składał hołd *do istoty*^{2412 ipf} jemu powiadając że: Córka moja w tej chwili³⁷⁸ dokonała życia^{2775 ao}, ale przyszedłszy nałóż *na dodatek*^{1111 ao} rękę swoją aktywnie na nią^A i będzie żyła biologicznie dla siebie^{1221 ft md}. **9,19** I² wzbudzony^{810 N pt ao} ps Jezus wdrożył się^{92 ao} jemu i uczniowie jego. **9,20** I zobacz do tamtego miejsca - oto¹³³⁵ *jakaś* kobieta³ mająca upływ krwi^{N f pt pr} dwanaście lata^{Ap} przyszedłszy do istoty^{2400 N f pt ao} w z do tyłu^{2032 do-} *tknięciem* przyczepiła sobie zarzewie^{347 ao md} *zakończonego frędzlami* brzegu^{1629 G} szaty^{1358 G} jego^G; **9,21** powiadała^{1697 ipf} bowiem w sobie samej^{799 D f}: Jeżeliby wyłącznie jedynie¹⁸⁸⁷ przyczepiłabym sobie zarzewie^{347 ao sb md} szaty^G jego, będę ocalona^{2742 ft ps}. **9,22** Zaś Jezus obrócony^{2639 N pt ao ps} i ujrawszy^{2041 N pt ao} ją rzekł: ⁴Bądź śmiała^{1269 pr it}, córko^{1312 V}, to ⁵przekonujące uwierzytelnienie²²⁷⁹ twoje ocaliło^{2742 pf} cię. I została ocalona^{2742 ao ps} ta kobieta od godziny^G owej. **9,23** I przyszedłszy Jezus do domostwa^A tego prapoczątkowego^{390 G} i ujrawszy^{2041 N pt ao} ⁶fletnistów *dących w zagrodzone po-*

10+Mc 2,17 Lc 5,32. Jezus najwyraźniej komunikuje, iż **nie wzywa sprawiedliwych**, lecz grzeszników. Jeżeli zatem jesteś sprawiedliwy, to Chrystus nie jest dla ciebie i nic dla ciebie nie ma. Nieprawdą zaś jest, że „wszyscy są grzesznikami”, bo nawet pod chrystianizmem, niesłusznie obarczającym wszystkich „pierworodnym grzechem” uległości wężowi, człowiek bezseksualny może być bezgrzeszny, jak wynika z wypowiedzi Jezusa o eunuchach Mt 19,12. Nieprawdą jest też, że sprawiedliwi „są tak dobrzy, że niczego od niego nie potrzebują” {188}. Bo czyż nie potrzebują wprowadzenia do rajy? A ten Jezus zdefraudował dla ‘złoczyńcy’ *kako-urgos* Lc 23,33-43 – tak jak zdefraudował majątek swego pana, pochwalany przez Jezusa, niesprawiedliwy zarządca w Lc 16,1-9. Kto bowiem ma przewodzić sprawiedliwym, zameldować sprawiedliwych u boga stwórcy człowieka (nie u boga ojca) i ocalić dorobek cywilizacyjny dla następnego conu, jeżeli nie przedstawiciel ludzkości, syn człowieka? Czy są w stanie to zrobić zwierzęta – baranek i gołębicą? Czy raczej człowieczo pomazany żydowski mesjasz? Ale tego chrześcijanie uważają za antychrysta. Czy więc także w owych czasach “od sprawiedliwości był komunizm” (A. Michnik), czyli system Janowo-Mojżeszowy, a nie chrystianizm, czyli system Jezusowo-Syjonowy? Por. Lc 3,10-14. Gdyż pomazany gołębicopodobną hybrydą **Jezus promuje** liberałów Mt 20,12-15 Lc 15,30, kapitalistów Lc 19,12-22, defraudantów Lc 16,1-9, złodziei (t.j. celników) Lc 19,1-7, nierządników Lc 15,30, prostytutki Mt 21,31n 26,7 Lc 7,37nn 15,30, cudzołożnice Jo 8,3-11, kobiety „wolne” Lc 8,2n Jo 4,17n, bankierów nastawionych na wygórowany zysk Mt 25,27 Lc 19,23. Por. przyp. do Mc 2,17.

11 Gr. *nymfon* (od *nymfe* ‘oblubienica, panna młoda’ i *nymfios* ‘oblubieniec’). Znaczy ‘komnata sala oblubieńcza, małżeńska’, ale miało też znaczenie religijne. W Grecji była to świątynia bóstwa (Dionizosa, Demetery, Bacchusa, Persefony) {6} {4}. W LXX 2x w Księdze Tobiasza *nymfon* to komnata małżeńska Sary w noc poślubną. W tekstach z Nag-Hammadi {128} mowa jest o dzieciach ‘komnaty małżeńskiej’ *nymfon* s.261; dziwne jest ona dostępna dla wielu s.256. Bo *nymfon* jest tam rozumiane jako święte świętych, królestwo niebieskie, duch święty s.259.264. To ‘święte świętych’ *hagia hagion* wedł. Hb 9,3 mieściło kadzielnicę oraz skrzynię przymierza, w której dzban i laska - należące do dziedziny seksu. Jezus niekiedy bywa ukazywany jako pozbawiony cech męskich (por. Mt 19,12), ale syn człowieka jako oblubieniec. Synami przybytku (komnaty) oblubienca nazywani byli najbliżsi przyjaciele {188}. Jest bliskie ‘braciom’ *a-delfos* t.j. kopulatywnie umocowany ‘do wspólnej macicy’ (por. Mt 12,48nn 23,8). Gdzie ta *delfys* odpowiadałoby *nymfon*. Por. też przyp. do *gamos* ‘obchód ślubny’ Mt 22,2n.

12 A więc Jezus po pomazaniu duchem zwierzęcej hybrydy przybrał chrystusa i stał się oblubieńcem (Jo 3,28n). Czyli mężczyzną w funkcji płciowej, z partnerską vulwą jako organizmem ducha św. „Chrystologicznie to Jezus (nie chrystus) jest oblubieńcem” {316}. Czy dopiero w niebie “rozwiąże się z wesela” Lc 12,36 aby znów oddzielnie od krzyża {127-III} s.34.228 przyjść na ziemię jako bezpłciowy syn człowieka, cały będąc płcią, czy dokona tego na ziemi?

13 Dla ostrożności wniebowzięcie oblubienca jest tylko w trybie warunkowym (!)

1 Genetivus absolutus (wprowadzający nawiązanie przyczynowe i czasowe) może wskazywać, iż perykopa o wyleczeniu dwóch kobiet jest kontynuacją perykopy o oblubieńcu i worach (wersze 15-17).

2 Gr. *egeiro* dosł. ‘budzić’ kogoś śpiącego {7}. W N.t. też „zmartwychwstawać”. Niejasne, jaki nowy stan Jezusa oznacza tu *egeiro*; może stan pobudzenia przez d. św. Bowiem ‘wstawać’ to *an-istemi*. Tu zaś nie wiadomo, czy rozmawiając z „przełożonym synagogi” Jezus leżał (na sofie). Zresztą taka informacja byłaby banalna.

3 Gr. *haimorroeo* – jak w Lc 15,33. W Mc 5,25 i Lc 8,43 *ousa en rhysei haimatos* ‘będąca w upływie krwi’, a u Mc jeszcze *pege* ‘źródło’ jej, jak w Lc 20,18, które powinno być „wysuszone” „mocą” (ducha św. Mc 5,30?). Nieczystość wypłynięcia krwi (lub nasienia), spowodowana ‘biczem’ *mastiks* Mc 5,29.34, t.j. „złym” duchem Lc 7,21, polegała prawdopodobnie na ich wyjściu spod władzy organizmu, do władzy ducha zewnętrznego, nieludzkiego, może słonecznego ognia (=krew), więc poza obiegiem syjonowego cieleśnego Jahweha. Zewnętrzna ‘szata’ *himation* (nie spodnia ‘suknia’ *chiton* Jo 19,23) Jezusa mogła być nosicielem z zewnątrz nałożonego ducha św.

4 Tłumacze dają tu „Ufaj!”, przez co pozbawiają słowo aktywności i dynamiki. Gdyż gr. *tharseo* to ‘być śmiałym, odważnym’, nawet ‘zuchwałym’. „Ufać” zaś to *pisteuo, peitho*.

5 ‘Wiara, uwierzytelnianie’ gr. *pistis* nie jest biernym oczekiwaniem, lecz także aktywnym działaniem, jak tu kobiety.

6 Gr. *auletes* pochodzi od *auleo*, a to od *aulos* ‘rurkowy instrument dęty, flet’; istotą budowy jego jest ograniczona przestrzeń powietrzna w kształcie rury.

wietrzne miejscy^{423 Ap} i tłum poddany wzburzeniu^{1302 A pt pr md-ps,} **9,24** powiadał^{1697 ipf:} ¹Cofajcie się w górę do źródła do otwartego miejsca^{215 pr it,} nie bowiem odumarło^{303 ao} to dziewczątko^{1616 N n} ale ²z góry na dół jest pogrążone w beczynności^{1408 pr-} I śmiali się z góry na dół z^{1460 ipf} niego^{G.} **9,25** Gdy zaś został wyrzucony^{856 ao ps} ten tłum, wszedłszy^{846 pt ao} ujął władzę^{1631 ao} ręki^G jej^{G,} i zostało wzbudzone^{810 ao ps} to dziewczątko. **9,26** I wyszła^{1016 ao} wieszczka wypowiedź^{2924 N} ta właśnie^{2094 N} do całej^A ziemi^A owej^{A.}

9,27 I ³wiodącemu obok-przeciw pomijając^{2146 Ds pt pr} w tamtym stamtąd⁸⁶⁷ Jezusowi^D wdroszyli się^{92 ao} dwaj ślepi krzycząc^{1626 pt pr} i powiadając: Obdarz litością^{915 ao} nas, syn^N ⁴Dawid^{indecl.} **9,28** Przeszedłszemu^{1139 D pt ao} zaś do wiadomego domostwa^A przyszedli do istoty^{2400 ao} jemu ci ślepi. I powiada im Jezus: Uwierzytelniacie przekonująco^{pr ac} że mogę to właśnie^{2094 As n} uczynić^{2314 ao?} Powiadają mu: Owszem, utwierdzający panie^{v.} **9,29** Wtedy *dotknięciem* przyczepił sobie zarzewie^{347 ao md} oczu^{Gp} ich powiadając: W dół w to uwierzytelnienie^{2279 As} wasze^{Gp} niech stanie się^{584 3s ao it ps-dp} wam. **9,30** I otworzone zostały w górę^{238 3p ao ps} ich oczy. I ⁵wburzył się gniewnym parsknięciem^{942 ao ps-dp} im Jezus powiadając: Patrzcie^{2041 pr,} żadną metodą ani jeden *nie*¹⁸⁴⁹ ⁶niech rozeznaje^{585 pr it ac.} **9,31** Ci zaś wyszedłszy^{1016 N pt ao} na wskroś rozwieszcyli^{723 ao} go^{As m} w całej ziemi owej.

9,32 W następstwie ich^{Gp} zaś wychodzących^{1016 Gp pt pr, Gab} zobacz do tamtego miejsca - oto¹³³⁵ przyprowadzili do istoty^{2425 ao} jemu *niewiadomego* człowieka ⁷mającego przytępione zmysły^{1673 A} będącego zależnym od daimona^{607 A pt pr.} **9,33** I *skutkiem* wyrzuconego^{856 G n pt ao ps, Gab} tego bóstwa pochodzącego od daimona^{608 Gs n} zagadał^{1678 ao} ten mający przytępione zmysły. I zdziwiły się^{1270 ao} tłumy powiadające^{Np pt pr:} Nigdy nie został(o) objawiony(-e)^{2908 3s ao ps} w ten właśnie sposób²⁰⁹⁵ w Israelu. **9,34** Zaś farisaiosi powiadali: W⁹⁵⁹ tym wiadomym ⁸prapoczątkowym³⁹⁰ tych bóstw^{608 Dp} wyrzuca^{856 pr} te bóstwa.

9,35 I ⁹wodził dookoła^{2226 ipf id ac} Jezus miasta wszystkie i otwarte wiejskie osady¹⁶⁶⁹ nuczając^{N pt pr} w miejscach zbierania razem²⁶⁸⁸ ich^{Gp} i ogłaszając^{N pt pr} nagrodę za łatwodobną nowinę¹¹⁶¹ królewskiej władzy^{483 G} i ¹⁰pielęgnować^{1283 N pt pr} wszystką^{2193 A} chorobę i

1 Gr. *ana-choreo*, złożone z *ana* 'z dołu wstecz w górę do źródła' i *choreo* 'pojmować, zawierać'. Zwykle „odchodzić” to *ap-erchomai* Mt 2,22 8,18n.21,32 9,7 10,5 i in.

2 Gr. *katheudo* od *kata* 'z góry na dół, zupełnie' i *heudo* 'być pogrążonym, uciszonym, spokojnym, beczynnym', we śnie ale nie tylko. Inne niż *koimao* 'spać, uśpić się', które też o śmierci w Jo 11,11-13, i *nystadzo* 'skinąć głowę, drzemać'. Mimo to *katheudo* jest używane w znaczeniu snu wypoczynkowego w Mt 8,24 13,25 25,5 26,40-45 Mc 4,27 Lc 22,46 1Th 5,6-10; w paralelnym Lc 8,52 jest b. podobne do umarć. O śmierci tylko E 5,14. Przekłady: „spi”.

3 Gr. *par-ago* 'wieść obok, prowadzić obok', utworzone z *para* i *ago*. Towarzyszący przysł. *ekeithen* może wskazywać na znaczenie *par-ago* jak dla *para* z dativem: 'u-przy, w bliskości'. *Ago* znaczy 'wieść, prowadzić'; razem byłoby: 'wieść u kogoś, uwodzić, wprowadzać, prowadzić w błąd' {6}, por. Jo 7,12: „zwoździ (*planao*) lud”. Kościelni tłumacze specjalnie dla tego miejsca (i analogicznego w Mt 9,9) tworzą znaczenie "obchodzić", a {7} „odchodzić”, choć język grecki takich znaczeń nie zna {6} {9}, i choć też N.t. (poza tym miejscem) stosuje zwykle znaczenie 'przechodzić obok, przemijać'.

4 Ułomni uważali za swego orędownika Dawida – też zepsutego i chodzącego z podobnymi ludźmi 1S 22,2.

5 Gr. *embrimaomai* +Mc 1,43 14,15 Jo 11,33.38, n.p. o parskaniu koni; utworzone z *en* 'w' i *brimaomai* 'parskać z gniewu, złości, rozdrażnienia, złościć się, być oburzonym', {314} podaje 'szorstko z kimś się obchodzić, skarcić, oburzyć się, okazać dezaprobatę' s.806n, a {316} 'być z głębi surowo poruszonym'. Ale nie parafraza jaką podstawią przekładowcy: „przykazał surowo”. Utworzone od *brime* 'moc, siła' (od dźwięku) {6}, 'potęga, gwałt, przemoc' {4}, 'gniew, niechęć, złość, oburzenie, groźba, hukanie' {9}; też uformowane od zwierzęcego dźwięku {5}. Prawdopodobnie chodzi o odwewnętrzne 'wstrząśnięcie się, wzdrygnięcie się, zadrzenie', zauważalne też współcześnie u syjonowych magów. Zwierzęce odruchy towarzyszą Jezusowi jako synowi Dawida, który był od trzody 1S 16,11 2S 7,8 Ps 78,70, oraz jako pomazańcowi zwierzęchohybrydowym duchem.

6 Gr. *ginosko*. Przekłady mają: „aby nikt nie (do)wiedział”. Lecz zwykle „wiedzieć, znać” to *oida*, *gnoridzo*.

7 Gr. *kofos* może oznaczać 'głuchy, niemy, głuchoniemy' i podobnie ułomny. Tu raczej niemy (potem zagadał).

8 Gr. *archon*. Tym archontem demonów w 12,24 jest Beelzebul. Ale w Ap 1,5 także Jezus jest *archon* królów ziemi.

9 Gr. *peri-ago* to n.p. "wodzić dookoła kobietę" 1C 9,5; też w stronie aktywnej w znaczeniu "zabierać z sobą" w kontekście wykorzystywania 1C 9,4-7. Podobna wątpliwość jak przy Jezusowym *par-ago* Mt 9,9.27 20,30. Przekłady: „obchodził”, co raczej *kykloo*, *perierchomai*.

10 Gr. *therapeuo*. P. przyp. do Mt 4,23.

wszystką ¹miękkosć ¹⁷⁶³A. **9,36** Ujrawszy zaś tłumy ²nałożył się wewnętrznym narządem ²⁶⁰²ao ps-dp około nich ^{Gp}, że *jakościowo* byli ⁸³⁴ipf ³złupieni ²⁵⁸⁰N pt pf ps i strąceni w dół ²⁴⁹³N pt pf ps tak jak gdyby owce nie mające ^{Np pt pr} pasterza A. **9,37** Wtedy powiada uczniom swoim: Wprawdzie ⁴gorące żniwo ¹²⁸⁵wieloliczne, wiadomi zaś działacze ¹¹²⁷niewieloliczni; **9,38** ubłagajcie ⁶⁴⁴ao ps-dp więc *od* utwierdzającego pana ^G żniwa ^G żeby w jakiś sposób ⁵wyrzuciłby ⁸⁵⁶ao sb *niewiadomych* działaczy do żniwa jego ^G.

10,1 I wezwawszy do istoty ²⁴⁰⁶N pt ao md-dp wiadomych ^{Ap} dwunastu ^{indecl} uczniów ^{Ap} jego ⁴³⁰Gs dał ⁷³⁴ao im możliwość swawolnego wybycia *na zewnątrz* ¹⁰²⁸A ⁶*pochodzącą od i należącą do niewiadomych* duchów ^{Gp} nie oczyszczonych ⁸⁴Gp, tak że również *mogli* wyrzucać ^{pr} je ^{Ap n} i pielęgnować ^{pr} wszystką chorobę i wszystką miękkosć. **10,2** Tych zaś dwunastu ⁷odprawionych ^{Gp} imiona ^{Np n} *jako jedno* jest ⁸³⁴3s ^{pr} te właśnie ²⁰⁹⁴Np n: pierwszy Simon ten powiadany Petros, i Andreas brat jego, i Jakobos ten *syn* Zebedaios, i Joannes brat jego; **10,3** Filippos i Bartholomaios, Thomas i Maththaios ten dzierzawca poborów z pełnych urzeczywistnień, Jakobos ten *syn* Halfaios, i Thaddaios; **10,4** Simon ten Kananajczyk, i Judas ten Mąż Przypadku ¹³⁶⁸ten i który przekazał ²¹⁵⁰N pt ao go.

10,5 Tych właśnie ²⁰⁹⁴A dwunastu odprawił ³³⁴ao Jezus rozkazawszy ²¹⁴⁴N pt ao im powiadając ^N pt pr: Do sfery funkcji ⁸⁴²drogi ^A ⁸narodów *z natury wzajemnie razem żyjących* ⁸²⁴Gp *żeby* nie odeszlibyście ²⁸³ao sb, i do sfery funkcji *jakiegoś* miasta ^{As} Samaritan ^{Gp} *żeby* nie weszlibyście ⁸⁴⁶ao sb; **10,6** wyprawiajcie się ²³³⁴pr it md-ps-dp zaś raczej istotnie do ²³⁸⁸tych wiadomych ⁹owiec ²³⁷⁶Ap, tych odłączywszy się przez zatracenie ³²⁰Ap pt pf ac domu ^G Izraela. **10,7** Wyprawiając się ²³³⁴N pt pr zaś ogłaszajcie ^{pr} powiadając że: ¹⁰Przybliżyła się ⁸⁰⁷pf wiadoma królewska władza wiadomych niebios ^{Gp}. **10,8** Słabujących ³⁹⁷Ap m pt pr ac pielęgnujcie ^{pr}, umarłych wzbudzajcie, trędowatych oczyszczajcie, bóstwa pochodzące od daimonów ⁶⁰⁸Ap wyrzucajcie;

¹ Według zasadniczego znaczenia gr. *malakia* ‘miękkosć, delikatność, łagodność’ – jak *malakos* Mt 11,8n Lc 7,25.

² Gr. *splanchnidzo* od *splanchnon* ‘wnętrznosci, wewnętrzne narządy, podroby, płuca, śledziona, łono matki, ojca’, także jako siedli-sko uczuć. Odpowiednik łaciński *viscus* znacząco podobnie: ‘wnętrznosci lub trzewia, genitalia męskie lub kobiece’. W hebr. w takim sensie występuje *Mail*, n.p. w narodzeniu Isaaka Ge 15,4. Przekłady: „litował się”, „użalił się”, co raczej *eleao, eleeo, oiktiro*.

³ Gr. *skyllo* ‘łupić, szarpać, targać’ jak *skylon* ‘łup’ w Lc 11,22. Przekłady łagodzą, dając: „utrudzony”, „znękaný”. P. przyp. do Mc 5,35.

⁴ ‘Żniwo’ *therismos* pochodzi od *theros* ‘łato’, a to od *thero* ‘grzać’. Jezus jest tym utwierdzającym panem gorącego żniwa, sprowadzającym żar ognia słońca, por. “ogień przyszedłem rzucić na ziemię” Lc 12,49. Także w 2Th 1,8 Jezus jest płomieniem ognia lub wariantowo (w ważnym ‘B’ i in.) ogniem płomienia. Ci zaś „działacze żniwa” to „pasterze owiec” – odczłowieczonego „tłumu” żydowskiego. Pasterz prowadzi nie tylko na pastwisko, ale i na rzeź.

⁵ Gr. *ek-ballo*. Kolejny raz *ballo* ‘rzucić’ należy do Jezusa, jakby to było jego własne imię: *bolos*. Taki właśnie rdzeń *bolos* ma imię *dia-bolos* ‘diabeł’. Jezus wyrzuca uczniów tym samym słowem *ek-ballo*, co demony Mt 7,22 8,16.31 9,33n 10,8. Które „go znały” Mc 1,34, a **znanie** w świecie ducha wiąże się z aprobatą – por. „Nie ‘znam’ *oida* was” Mt 25,12, także: „to jest życie wieczne aby znali ciebie” Jo 17,3, także 2C 5,16,21 Tt 1,16 i in.

⁶ Zwrot *eksousia pneumaton akatharton* (gdzie *pn.ak.* w genetivie) czyli ‘**moc duchów nieczystych**’ od dawna budził zastrzeżenia (a raczej zatrwożenia), czego świadectwem są starożytne “poprawki” przez dodanie *kata* (jak jest n.p. w Jo 19,11); inaczej też mają Lc 9,1 19,17 Ap 2,26 13,7 20,6 i in. (z dodatkiem *epi, epano, kata, peri, para*). Ale *eksousia* z genetivem występuje też w Lc 22,53 *eksousia tou skotous* w znaczeniu “moc ciemności” i w Ac 26,18 *eksousia tou satana* “moc szatana”, i tam potwierdza ten sens podstawowy dla dalszych znaczeń. Znaczenie genetivu „na podstawie, opierając się na” – możliwe n.p. w E 2,22 Rm 9,21 Jo 17,2 – nie przeczy podstawowemu znaczeniu genetivu „bycia zrobionym z czegoś, pochodzenia od kogoś lub czegoś”. Zatem Jezus dał moc pochodzącą od i należącą do duchów nieczystych (genetivus materiae i possessoris), a nie “nad duchami”, jak chcą BiZ, BT i in., znaczenie zaś ‘nad’ mają gr. *hyper* i *epano*. Jezus ma naturalną nadrzędność nad demonami też w Mt 8,29nn. Ujawnia się tu pierwotna natura i władza Jezusa, którą dał uczniom, której jednak sam przენiewierczo nie uznawał i z niej nie korzystał (korzystał z innego ducha – z ducha świętego pomieszczonego w organizmie gołębiopodobnej hybrydy Mt 12,24-32).

⁷ Czyli apostołów; gr. *apo-stolos* dosł. ‘ode-słany, od-prawiony’.

⁸ W tym momencie Jezus głosi się jako posłanego tylko do Izraela, też w 15,24, okazując się ciasnym **nacjonalistą**. Także w Ap 7,4-8. Przeciwnie tylko w „nakazie misyjnym” Mt 28,16-20, o wątpliwej autentyczności, mającej elementy „niemateuszowe” {316} s.716, oraz w dłuższej, deuterokanonicznej wersji zakończenia Ew. Marka w Mc 16,15. Wyraźnie później zostały dołączone do ewangelii dla potrzeb rozwijającego się kościoła. Por. {174}s.81.

⁹ Biblia ‘owcami’ *probato*n nazywa tylko Izraelitów, uznając ich naturalną odrębność.

¹⁰ {316} zauważa pominięcie w nakazie Jezusowym wezwania do nawrócenia (co było u Jana 3,2). Może to wynikać stąd, że Jezus i jego uczniowie „odczuwają solidarność z grzesznikami (Mt 7,3-5)”. Natomiast Jezusowy nakaz nawrócenia się w 4,17 znów nie jest autentyczny – p. aparat krytyczny do tekstu greckiego.

darmo wzięliście^{1681 ao,} darmo dajcie^{734 ao.} **10,9** Żeby¹ nie nabylibyście na własność^{1650 ao sb md-} złoto^{As} ani srebro ani miedź do pasów¹²²⁴ waszych, **10,10** nie skórzaną torbę²²⁶⁵ do funkcji drogi^A ani dwie suknie^{2996 A} ani podwiązane obuwie²⁸⁷⁷ ani różdżkę^{2476;} godny bowiem wiadomy² działacz¹¹²⁷ żywności swojej. **10,11** Do którego^{2061 A} zaś by miasta^{A f} albo otwartej wiejskiej osady^{1669 A f} weszlibyście^{846 ao sb,} wybadajcie^{ao} kto w niej^f ³godny²⁶⁴ jest, i tam pozostanie^{ao} aż¹²⁰³ by wyszlibyście^{1016 ao sb.} **10,12** Wchodząc^{846 N pt pr} zaś do tego domostwa^{A f} uprzejmie przyjmijcie^{400 ao} je. **10,13** I jeżeli ewentualnie wprawdzie¹⁸¹⁵ ewentualnie jest^{834 3s pr sb} to domostwo godne, niech przyjdzie^{1139 ao it} pokój wasz aktywnie na nie; jeżeli ewentualnie zaś nie ewentualnie jest godne, pokój wasz istotnie do was niech na powrót zostanie obrócony^{1105 ao it ps.} **10,14** I który by nie przyjąłby^{658 ao sb} was^{Ap} ani nie wysłuchałby^{ao sb} te odwzorowane wnioski^{Ap} wasze, wychodząc^{1016 N pt pr} na zewnątrz domostwa albo miasta owego, wytrząsnijcie^{896 ao} wzniecony pył¹⁶⁰⁸ przyległy do nóg^{Gp} waszych. **10,15** Zaiste powiadam wam: ⁴bardziej do trzymania w górze^{218 N n com} będzie jakościo-wo ziemi^D Sodom^{Gp n} i Gomorr^{Gp n} w dniu rozstrzygnięcia niż miastu owemu.

10,16 Zobaczcie-oto ja odprawiam was tak jak owce⁵ w środku^{1827 Ds n} wilków^{Gp;} stawajcie się⁵⁸⁴ ^{pr it md-ps-dp} więc myślący z umiarkowania^{2956 Np} tak jak węże i ⁶niezmieszani^{89 Np} tak jak gołębicę ⁷mieszkającą u człowieka^{2251.} **10,17** ⁷Trzymajcie to które do istoty^{2403 pr it} zaś od wiadomych⁸ człowieków^{Gp;} będą przekazywali^{2150 ft} bowiem was do *razem zasiadających* rad^{2699 Ap,} i w miejscach zbierania^{razem}²⁶⁸⁸ swoich będą biczowali^{ft} was, **10,18** i na prowadzących władców^{1231 Ap} zaś i królów¹ będziecie wodzeni^{39 ft ps} z powodu mnie^{818 G} do świadectwa^{As} im i tym wiadomym narodom z natury *wzajemnie razem żyjącym*^{824.} **10,19** Gdyby zaś przekazałiby^{2150 ao sb} was, *żeby* nie zatroszczy-

1 Wzmianka o złotych, srebrnych i miedzianych pieniądzach „zdaje się wskazywać na stosunkowo dobre uwarunkowania materialne kościoła” {316}.

2 Gr. *ergates* ‘robotnik’ - także o wołach, heterach i nierządnicach oraz o kulcie składania ofiar {6}. Apostołowie i Jezus powinni mieć byt zapewniony obyczajowo. Por. 1C 9,6-14.

3 Tu ‘godny’ *aksios* „nie oznacza jednak szczególnej prawości moralnej”, lecz gotowość przyjęcia (Lc 10,8) {316}.

4 Gr. *anektoterion* stopień wyższy od *anektos*, utworzone od *an-echomai* ‘trzymając w górze znosić’ od *ana* i *echo* dosł. ‘trzymać aby było w górze’. Przekłady: „lżej”, co raczej od znanego w N.t. *elafros* ‘lekko’.

5 W Mt 7,15 kłamliwi prorocy odwrotnie: wilki w środku odzienia owiec. Bycie ‘w środku’ *en meso* w N.t. oznacza „nie zmieszanie”, wyizolowanie czegoś czystego i niewinnego z otoczenia, i przez to władanie z środka Mt 14,6 18,2.20 Mc 3,3 6,47 16,18 Lc 2,46 5,19 10,19 24,36 2Th 2,7 Ap 7,17. Jak oś koła nie należy do koła, choć jest tego koła zasadą i podporą. „Stawanie się” jest z środka 2Th 2,7. W środku smoka znalazł się też pochłonięty przez niego baranek (Apokalipsa Jana 12). Łączenie zła z dobrem także w opisach kąkolu w środku zboża, Jezusa w środku uczniów, w środku żydowskiego święta, w środku złoczyńców, w środku faryzeuszy, obłubienica w środku nocy, złych w środku sprawiedliwych, złej Salome w środku znakomitych mężów, syna człowieczego mówiącego wewnątrz zdrowionego. Tak jak „w kościele mają swe miejsce grzesznicy” {316} s.599, a u grzeszników - kościół. PK39. To „w środku” (w datiwie) w obu częściach określa duchową dwuzłożoność samych uczniów – nie: uczniów w obcym środowisku (byłoby ‘w środek’: *ana-, kata-, eis- meson*). W Mt 10,16 uczniowie Jezusa mają być tak jak on, a Jezus jest z duchowego rodzaju owcy – jest ‘młodym baranem’ *arnion*. Mają też być tak jak jak wąż, czyli jak syn człowieczy Jo 3,14, i mieć ducha tak jak gołębicę czyli jak chrystus Mt 3,16. Przekłady tu i w paralelnym Lc 10,3 zmieniają sens *en meso* ‘w środku’; dając: „między” (wilki), chociaż *en meso* nie występuje z accusativem (wilki), por. pozostałe miejsca z *en meso*: Mt 18,2.20 Mc 6,47 Lc 2,46 8,7 21,21. 22,27.55 24,36. Zresztą dalszy tekst pokazuje, że oba przymioty mają „stać się” u apostołów, a nie w ich zewnętrznym środowisku. To pierwotny zestaw duchowy uczniów: wilki-owce ma „się stawać” wężami-gołębicami, o nowej podwójnej duchowości – prawdopodobnie na wzór podwójnej duchowości ich mistrza Jezusa (jako syna boga-człowieka, oraz syna boga ojca Jo 5,27).

6 Gr. *a-keraios*. Zbliżone *a-kratos* w Ap 14,10 o nie zmieszonym, czystym, mocnym, gwałtownym winie w kielichu gniewu; oba słowa pochodzą od *kerannymi* ‘mieszać’. Uczniowie Jezusa mają więc mieć podwójną naturę: wężowo-gołębią, stosownie do podwójnej duchowości mistrza (Jezus – wąż Jo 3,14, chrystus – gołębicą Mt 3,16 i paral.). O wężu pozytywnie Jo 3,14 gdzie wąż=syn człowieka (za to o człowieku negatywnie Mt 13,28); poza tym w N.t. wszędzie jako o szatanie {51} s.307. Przekłady gubią niejednorodność mieszaniny: „nieskazitelni”, „szczerzy”. Pk40.

7 Przekłady dobitniej: BiZ „Strzeżcie się ludzi”, BT „Miejcie się na baczności przed ludźmi”. P. przyp. do Mt 6,1

8 Trudno chyba o wyraźniejsze świadectwo **antymilitaryzmu** pomazanego Jezusa, niż ta wypowiedź. P. też Mt 6,1. Kto może mówić w ten sposób o rodzaju człowieczym? Czyż nie myślą tak dzikie zwierzęta? Oraz ich protoplaści, hybrydowe odstępcze anioły, czyhające na kobiety człowieków Ge 6,1n? A także ich religijno-polityczni agenci w syjonistycznych strukturach świata zachodniego? Którzy mówią „tu trzeba trochę zrezygnować z człowieka”, „u mnie trzeba dać się zepsuć”. A co było „haczykiem” dla kandydata do „facetów w czerni” współpracujących z UFOhybrydami? Czyż nie „musisz zerwać z ludźmi”? Czas by wreszcie ktoś to wyjawiał, zebrał do kupy, ukazał skalę, źródła i cele tego niecnego proceduru, który szerzy się na ziemi głównie przez jedną przechrzconą nację.

libyście się^{ao sb} jakże albo co zagadalibyście^{ao sb}; będzie dane^{734 ft ps} bowiem wam w owej godzinie co zagadalibyście; **10,20** ¹nie bowiem wy *jakościowo* jesteście ci gadający, ale ten wiadomy duch tego wiadomego ojca waszego ten gadający wewnątrz w was^{Dp}. **10,21** Przekaze^{2150 ft} zaś brat brata do śmierci, i ojciec potomka²⁷⁶⁹, i ²wrogo nastawią się *przez wzniesienie się do źródła w górze*^{1047 ft md} potomkowie wrogo na¹⁰⁶³ rodziców^{Ap} i będą uśmiercali^{ft} ich. **10,22** I będziecie^{834 ft} ³nienawidzeni^{N pt pr ps} pod przewodnictwem²⁸⁷² wszystkich^{2193 Gp m,n} przez ⁴to wiadome imię^A moje; ten zaś który pozostał pod^{2885 N pt ao} do sfery⁸⁴² dokonania^{2778 As n}, ten właśnie będzie ocalony^{2742 ft ps}. **10,23** Gdy ewentualnie zaś ⁵ewentualnie ścigają prawnie^{764 3p pr sb} was w mieście tym właśnie^{2094 D}, uciekajcie^{2923 pr} do tego ⁶odmiennego^{1154 A}; zaiste bowiem powiadam wam: żadną metodą nie ⁷dokonalibyście^{2777 ao sb} te wiadome miasta^{Ap} Izraela, aż¹²⁰³ by¹⁵⁴ ⁸przyszedłby^{1139 ao sb ac} wiadomy syn wiadomego człowieka.

10,24 Nie jest *jakościowo* uczeń ponad nauczyciela^A ani niewolnik ponad utwierdzającego pana^A jego. **10,25** Wystarczające jest^{Ns n} uczniowi aby stałby się^{584 ao sb md-dp} tak jak nauczyciel jego, i niewolnik tak jak utwierdzający pan jego. Jeżeli tego ⁹absolutnego wład-

---

Lęk przed światem i światowym człowiekiem znamionuje cały N.t. Czy dlatego, że chrześcijaństwo okaże się z założenia wrogiem ziemskiemu człowiekowi, jako gatunkowi duchowemu zupełnie różnemu od niebiańskich zwierzęcych hybryd ducha świętego? Okaże się też wrogiem wszystkim królom i narodom, zresztą od dawna przez kościół pogardliwie nazywanym “poganami”? I dlatego spowoduje reakcję obronną humanizmu i ludzkości? Wygląda, że cały zachodni (a właściwiej: biblijny!) nurt antykturowy – ten liberalny, emocjonalny, zwierzęcy, feministyczny, dzikoseksualny, syjonowy, prokreacyjny („tylko nowe stworzenie” G 6,15) i rewolucyjny – wciąż od czasów biblijnych działa pod inspiracją niebiańskich zwierzęcych hybryd, dzisiejszych UFO-Reptilian. Może nawet w formalnym porozumieniu z nimi, jak się często uważa. Działa zaś przeciw tradycyjnej ziemskiej cywilizacji ewolucyjnego ziemsko-niebiańskiego człowieka.

Dostrzeganie w ziemskim człowieku cech szatańsko-diabelskich, też w Mt 13,28 16,23, zapewne ciągnie się od sukcesu integracyjnego węża z Adamem poprzez jego żonę w Ge 3,1. Poza tym wypowiedź dowodzi, iż syn człowieka nie jest „po prostu człowiekiem” ani „zwykłym człowiekiem” jak się często podaje, lecz człowieczą jednostką wybitną, wyjątkową na tle ludzi, co też wzmacnia antagonizm zwykłych ludzi do niego. Cóż dopiero ludzi zdziczonych hybrydową gołębicą odstępczego Syjonu.

1 W kościele prawdziwy człowiek nie ma nic do powiedzenia.

2 Gr. *epanistemi* od *epi* ‘na’ i *anistemi* ‘wstać na górę’, a to od *ana* ‘na górę, do źródła w górze’ i *histemi* ‘stawić, stać’. Tu zastosowano znaczenie podstawowe i etymologiczne. Dalsze znaczenia to ‘postawić w zasadce, buntować przeciw komuś, powstać przeciw komuś, wznosić się nad czymś’ - wszystkie wrogi. Podobne katalogi okropności Dnia Sądu w apokryfach 2Ezdr 5,9 6,24 Jub 23,19 ApBar 70,3 Enoch 56,7. {188}.

3 Wypowiedź ta zdumiewa. **Co takiego się ujawni w pomazanym** Jezusie, że wszyscy ludzie i narody uznają imię Jezusa za godne największej nienawiści, tak, że tej nienawiści do chrześcijan nie zwycięży nawet miłość rodzicielska i braterska. Czy ludzie zrozumieją – gdy czar hybrydowego Syjonu pryśnie – że „imię” ewangelicznego Chrystusa, t.j. jego istota, nie tylko podważa podstawy ich bytu na ziemi, ale i rzuca ich dusze w chrześcijańskie piekło, odbiera szansę zaistnienia w przyszłym wieku? Czy ludzie i narody odkryją w namaszczonego Jezusa coś nieludzkiego i zgubnego dla ludzkości? +24,9. Czy rzeczywiście „Chrystus jest sługą grzechu” jak retorycznie pytał Paweł w G 2,17? „Pojawia się tutaj motyw *odium humani generis* (Tacyt, An 15,44,4) (t.j. ‘nienawiść, wrogość do rodzaju człowieka’, mizantropia) zarzut stawiany chrześcijanom” {316} s.464 (w Polsce tak ważny cytat niedostępny w internecie!). Przypomina się też ostrzeżenie przed chrześcijaństwem Żyda Marcusa Eli Ravage. Por. {137} s.17.40-41.

4 Problemem jest „to wiadome **imię moje**” (Jezus? Chrystus? Duch Święty? Syn człowieka? Słowo boże?). Często w N.t. wymieniane, lecz nigdzie nie zidentyfikowane, jakby w nim skupiała się cała, chroniona tajemnicą przed ludźmi, istota Chrystianizmu. – Nie w Jezusie, ani w synu człowieczym, ale właśnie w imieniu Jezusa. To imię Jezus nabył od ojca Hb 1,4, imię Jezusa jest zarazem imieniem bożym {101} t.7 sz.61. Z zestawienia Mc 9,38 „w imieniu Jezusa wyrzucać demony” z Mt 12,28 „w duchu boga wyrzucam demony” i Lc 11,20 „w palcu boga wyrzucam demony” można sądzić, że imieniem Jezusa jest Duch Boży +1P 4,14, równoznaczny z Duchem Świętym Mt 3,18=Lc 3,22. Zapewne dlatego jego imię jest tak enigmatyczne, jak Duch Święty. W imieniu którego też się chrzci Ac 2,38 10,48 22,16 1C 1,13.15, namaszcza Jc 5,14 i cierpi Ap 2,3, dokonuje innych cudów Mt 7,22 Mc 9,39 Ac 3,6 4,10. Przez d. św. jest też królestwem bożym Rm 14,17, i przez ten bardziej omawiany symbol można się więcej dowiedzieć. Por. Ph 2,9 Hb 1,4.

5 Gr. *dioko* nie ma znaczenia “prześladować” lecz ‘ścigać, gnać’, zwł. jako termin prawny ‘ścigać sądownie’ {6}. W N.t. tylko o ściganiu z racji religijnych, czyli Prawa Mojżeszowego.

6 Gr. *heteros* znaczy ‘odmienny’ z dwóch możliwych: opcji, rodzajów, gatunków i t.p.

7 Gr. *teleo* ‘dokonać, urzeczywistnić, doprowadzić do skutku, spełnienia, kresu’ i tak ‘ukończyć’, także ‘wprowadzić w misteria, wykonywać święte obrzędy’ {6}. Tu „dokonać miasta” oznaczałoby ‘urzeczywistnienie’ Chrystianizmu, urealnieniem w nich syna człowieka. Wedł {7} miałyby to znaczyć “kończyć (obchodzenie)” miast, i tak przekłady.

8 ‘Przychodzenie’ gr. *erchomai* (po ziemi i ziemskich uwarunkowaniach) jest urealnieniem, zmaterializowaniem, ucieleśnieniem, urzeczywistnieniem ducha (tu: ducha syna człowieczego w ludziach). Lecz w wielu miejscach ewangelii urzeczywistnienie swego przyścia Jezus pokazuje jako zależne, **ewentualne**, warunkowe. Ta ewentualność wyrażona jest bądź trybem warunkowym tu w Mt 10,23 25,31 Mc 8,38 Lc 9,26, bądź partykułą warunkującą *an* Mt 16,28, bądź przez wskazanie zamiarowości *mello* Mt 16,27, bądź przez niewiedzę środowiska czy brakami rozpoznawczymi, odbiorczymi Mt 24,42.44 Mc 13,35n Lc 12,40 18,8 (pomijam tu wypowiedzi które są cytatami ze S.t.). Przekłady zamieniają na tryb *indicativus*: „przyjdzie”. Por. przyp do Mc 8,38.

cę domu^{1988 A} *jako*¹ Bee(l)zebula^{indecl} ²w naddatku nazwali^{1080 ao}, jak licznem^{Ds n} bardziej tych domowników¹⁹⁸⁷ jego! **10,26** *Żeby* nie więc przestraszylibyście się^{2938 ao sb ps-dp} w nich Ap; żadne^{Ns n} bowiem *nie* jest^{pr} od przeszłości zasłonięte^{1441 Ns n pt pf ps} które^{2061 As n} nie będzie odsłonięte^{3s ft id ps}, i ukryte^{Ns n} które nie będzie rozeznane^{585 ft id ps}. **10,27** Które^{2061 As n} powiadam wam w zaciemnieniu²⁵⁷⁶, rzeknijcie^{837 ao it} w świetle; i które do ucha^{As} słyszycie, ogłoście^{ao it} na budynkach^{792 Gp}. **10,28** I nie strachajcie się^{2938 pr it md-ps-dp} od doprowadzających do zabicia^{316 Gp pt pr} cielesny organizm^{2743 A}, zaś duszę nie mogących^{Gp pt pr md-ps-dp} odłączyć przez zabicie^{315 ao}; strachajcie się zaś raczej w tego^A mogącego^{A pt pr} i duszę i cielesny organizm²⁷⁴³ odłączyć przez zatracenie^{320 ao} w³ geennie. **10,29** Czyż nie dwa^{Np} wróbelki^{2640 Np n} od ułamka rzymskiego asa^{402 Gs} *jako jeden* jest sprzedawany^{3s pr id ps}? I jeden z nich nie padnie^{ft} na ziemię^A oddzielnie od²²² wiadomego ojca^G waszego. **10,30** Wasze zaś i włosy^{1308 Np} głowy^G wszystkie od przeszłości policzone^{359 Np pt pf ps} są obecnie^{pr}. **10,31** Nie więc strachajcie się; od wielolicznych^{2329 Gp} wróbelków^{Gp} ⁴na wskroś przez wszystko przynosząc, dobrą częśćią^{722 2p pr id ac} wyróżniacie się^{722 2p pr id ac} wy. **10,32** Wszystek więc taki który mówiąc to samo potwierdzi^{2019 ft id} we mnie^D w doistotnym przedzie⁹⁵⁴ człowieka^G, mówiąc to samo potwierdzą^{ft} i ja w nim w doistotnym przedzie ojca^G mojego, tego w niebiosach; **10,33** taki który zaś by zaparłby się^{367 ao sb md-dp} mnie^A w doistotnym przedzie człowieka^G, zaprę się^{ft id md-dp} i ja jego^A w doistotnym przedzie ojca mojego, tego w niebiosach. **10,34** *Żeby*⁵nie uznalibyście według przydzielonego obyczajowego Prawa^{1939 ao sb ac} że przyjechałem^{1139 ao} rzucić^{ao} niewiadomy pokój aktywnie na ziemię^A; nie przyjechałem rzucić niewiadomy pokój, ale niewiadomy⁶ miecz ofiarniczy¹⁷⁸⁸. **10,35** Przyjechałem bowiem⁷ podzieliwszy na dwie części wydzielić^{760 ao} niewiadomego człowieka^A w dół z¹⁴⁵⁴ wiadomego^G ojca^G jego, i niewiadomą córkę^A w dół z wiadomej^G matki^G jej, i niewiadomą oblubienicę^A w dół z wiadomej^G teściowej^G jej; **10,36** i⁸ nieprzyjaciele^{Np} wiadomego człowieka^G ci do-

⁹Nigdzie indziej *oikodespotes* nie jest odnoszony wprost do Jezusa, choć także tutaj Jezus niekoniecznie mówi o sobie. Widoczna jest paralela: uczniowie-niewolnicy-domownicy względem Jezus-nauczyciel-pan-władca domu(-Beelzebub). Beelzebulem-Szatanem nazwano Jezusa (od rzekomego jego ojca) dopiero w Mt 12,24. *Oikodespotes* był to również termin astrologiczny oznaczający górujące w 'domu' (znaku) zodiaku ciała niebieskie {4} {6}; może dlatego Jezus wybiera 12 'domowników' *oikia-kos*. Żydzi uważają Jezusa za *Bee(l)zebula*, *Belzebuba* (był on archontem demonów Mt 12,24, szatanem Mt 12,24.26 {8}). Sam Jezus też zdaje się sugerować, że jest (w głębszej warstwie? w pierwotnym <ja>?) synem Beelzebula Mt 12,27 Lc 11,19, lecz nie działa w jego duchu, ale w duchu boga. Nie wiadomo jednak kim był Beelzebub, gdyż Jezus tylko rzekomo „w nim, za pomocą jego wyrzuca demony”. Natomiast daje do zrozumienia, iż cudy czyni „w mocy” Jana; Eliasz zaś, duchowy ojciec Jana, był skojarzony z Beelzebulem w 2R 1,2n. Jan zwany jest też człowiekiem – i także *oikodespotes* jest człowiekiem Mt 13,27.52 Lc 12,39 14,21.

¹U Mt dotychczas tak nie nazwali – imię Beelzebub pojawia się dopiero tutaj. Ale Lc 11,15 tym imieniem nazywa „prapoczątkowego demonów”, a nazwa ta jest u Mt 9,34.

²Gr. *epi-kaleo*, 'wzywać w naddatku' {6}, wzywać imię (tu: Beelzebula) jako przynależne do wzywanego (tu: Jezusa) {7}. Ten sam sens ma zarzut, iż Jezus czyni cudy 'w' *en* Beelzebulu Mt 12,24 Lc 11,15, t.j. za pomocą Beelzebula. Ale równocześnie twierdzono, że Jezus czyni cudy 'we władzy' *en eksousia Joannesa* Mt 21,23-27 Lc 20,2.8. Nie powiedziano, czym była 'władza' *eksousia* Joannesa (Joannesa, ucieleśnionego Eliasza, jest światło kaganka-Księżycyca, t.j. księżyc-mien, Jo 5,35). Joannesowi były pokarmem szarańcze i miód dzikich pszczół, czyli owadów Mt 3,4, a Beelzebub oznaczał 'pana' różnych owadów: 'żuków, chrabąszczy, skarabeusz, bożych krówek' {8}. Był utożsamiony z szatanem {8}. Tu kolejne zbliżenia diabelsko-szatańskie osoby Joannesa.

³Gr. *geenna* hebr. *GI-HNOM* (dosł. dolina s. Hinnoma 2R 23,10) podziemny piec ognia, 'piekło'. Pk41.

⁴Gr. *diafero*, złożone z *dia* 'na wskroś' i *fero* 'przynosić'. P. przyp. do Mt 6,26. *Diafero* w Rm 2,18 Ph 1,10 ma znaczenie 'rozdzielenia' dobra i zła.

⁵Wiersze 34-36 są wstrząsające. Jak wobec tego wierzyć w Jezusa jako „króla pokoju” a w jego ewangelie jako orędzie pokoju (Mt 5,9 10,13 Lc 1,79) i „wartości rodzinnych”? Miecz nie oznacza tu zewnętrznej „wrogości i sprzeciwu” wobec głoszenia orędzia ewangelicznego (jak sądzi {316}), lecz jest to własny miecz Jezusa z nieba przez niego „przyniesiony na ziemię”. Jest nim jego słowo Hb 4,12 i królewska władza boga. Pk42.

⁶Gr. *machaira* 'zakrzywiony ofiarniczy miecz, nóż', też „miecz ducha, słowo boga” – inny niż obosieczny *rhomfaia*.

⁷Gr. *dichadzo* 'podzielić na dwie części, oddzielić' od przysłowka *dicha* 'na dwie części, oddzielnie'. W N.t. 1x. Wiersze 35n są cytatem z Mi 7,5n. Jezus wprowadza „poróżnienie starszej generacji z młodszym pokoleniem. Inaczej jednak niż w Mi 7,6 nieposłuszeństwo dzieci nie jest zganione. Przeciwnie, odpowiada woli bożej” {316}.

mownicy jego. **10,37** Ten lubiący ^{2930 N pt pr} ojca albo matkę ¹ponad mnie _A nie jest mnie _G godny, i ten lubiący syna albo córkę ponad mnie nie jest mnie godny, **10,38** i który ^{2061 Ns m} nie bierze wiadomy ²umarły drewniany stawiony ^{pal} ^{2615 A} należący do niego _G i nie wdraża się ^{92 3s pr} do tyłu ²⁰³³ należącego do mnie _G, nie jest mnie godny. **10,39** Ten który znalazł ^{1185 N pt ao} wiadomą duszę swoją, przez zatracenie odłączy ^{320 ft} ją; i ten który przez zatracenie odłączył ^{ao} wiadomą duszę swoją z powodu ⁹⁷⁵ mnie _G, znajdzie ^{ft} ją.

10,40 Ten przyjmujący was, mnie przyjmuje; i ten mnie przyjmujący, przyjmuje tego który odprawił ^{A pt ao} mnie. **10,41** Ten przyjmujący proroka do sfery funkcji imienia _A proroka _G, zapłatę najemnika _A proroka _G weźmie ^{1681 ft}; i ten przyjmujący przestrzegającego reguł cywilizacji _A do sfery funkcji imienia _A przestrzegającego reguł cywilizacji _G, zapłatę najemnika przestrzegającego reguł cywilizacji _G weźmie. **10,42** I który by dałby do napojenia ^{3s ao sb} jednego ^{843 As m} z tych _{Gp} ³małych ^{1862 Gp m} tych właśnie ^{2094 Gp m} kielich _A czegoś chłodnego _{Gs n} jedynie ^{As m,n, adv} do sfery funkcji imienia _A ucznia _G, zaiste powiadam wam: żadną metodą nie odłączyłby przez zatracenie ^{320 3s ao sb} zapłatę najemnika jego.

11,1 I stało się ^{584 3s ao id md-dp} gdy dokonał ^{2777 ao} Jezus rozporządzając ^{718 N pt pr} tym dwunastu uczniom swoim, przestąpił ^{1832 ao} bazując w tamtym stamtąd ⁸⁶⁷ z przyczyny tego _{Gs n} które skłaniało nauczać _{pr} i ogłaszać _{pr} w miastach ich _{Gp}.

11,2 Zaś Joannes usłyszawszy w więzieniu dzieła wiadomego pomazańca, posławszy przez-z uczniów _{Gp} swoich _{Gs} **11,3** rzekł mu: Ty jesteś ^{834 pr id} jakościowo ⁴obecnie przychodzący ^{1139 N m pt pr md-ps-dp} albo czy ¹²²⁸ ⁵drugiego z dwóch odmiennych ^{1154 A} ⁶żeby ⁶obecnie oczekivalibyśmy jako doistotne ^{2397 1p pr sb, id ac?} **11,4** I odróżniwszy się ^{311 N pt ao ps-dp} dla odpowiedzi Jezus rzekł im: Wyprawisz się ^{Npt ao} odnieście jako nowinę ^{266 ao it} Joannesowi _D które ^{2061 Ap n} słyszycie i poglądacie: **11,5** ślepi ⁷ponownie poglądają poprzez wzniesienie spojrzenia do źródła w górze ^{158 pr} i chromi ^{2242 pr,} trędowaci są oczyszczani _{pr ps,} i mający przytępione zmysły ^{1673 Np} słyszą, i umarli są wzbudzani _{pr md-}

8Gr. *echthros*. Tak więc celem przyjścia Jezusa do sfery ziemskiej było uczynienie 'nieprzyjaciół, wrogów' człowiekowi? Co więcej, z wypowiedzi wynika, że sam Jezus, jako wprowadzający tę wrogość, ma rolę *echthro*; w Mt 5,43 Jezus każe tolerować *echthro*, w czym może i siebie ma na względzie. Później w Mt 13,28, jako określony ziemski cielesny syn człowieka, swoim diabłem nazywa przychodzącego nieokreślonego "echthro-człowieka" 13,39 (por. starszego potomka z Lc 15,11nn). W Lc 10,19 padłym (aoryst) z nieba, jak 'błysk' *astrape* (ogień błyskawicy, żar słoneczny) jest niebiański szatan na ziemi przekształcony w diabła, a węże i skorpiony na ziemi są mocą *echthro*.

1Gr. *hyper*. Pk43

2T.j. „krzyż”, choć zwyczajowo skazaniec niósł tylko poziomą (poprzeczną, żeńską) belkę. Użycie słowa *stauros* 'pal, krzyż' z zaimkiem „jego” sugeruje, iż ma go każdy mężczyzna. Też w 16,24. Por. przyp. do *stauros* w Mt 20,19.

3Mali, tutaj „chrześcijanie, którzy swą postawą podobni są do dzieci” {316} t.2 s.209; „tworzą przeciwieństwo względem proroków i sprawiedliwych” s.211. Por. 18,6.

4“Obecnie” bo to czas teraźniejszy *erchomai*; tak też w Mt 11,14 odnośnie przyjścia Eliasza: “obecnie przychodzi”. W całym pomazanym życiu Jezus był “przychodzący” (niestety zaledwie na krzyż). Dla Joannesa same cudy Jezusa nie były dowodem prawowierności. „Przychodzenie” Jezusa, wedł. Joannesa, miało się odbywać na jego Jana warunkach, i jego dość rozległego środowiska (oczekivalibyśmy), por. wzmianki o kościołach Janowych w Ac. W pytaniu Jana dostrzega się, iż mimo że on „wskazał na Jezusa jako „przychodzącego”, mógł teraz żywić wątpliwości” „czy jest mającym przybyć synem człowieczym” (wedł. Dn 7,13). Znamienne jest, że Jezus uchyła się od bezpośredniej wyraźnej odpowiedzi {316}. „Być może, że u źródła pytania Jana kryło się zniecierpliwienie. Być może, że Jan niecierpliwił się dlatego, że Jezus okazał się kimś innym, niż oczekiwał.” {188} s.128. W każdym razie „Jezus i Jan występują oddzielnie i przeciwstawnie, nie kontaktują się ze sobą i nie współpracują” {314} s.437.

5Gr. *heteros* 'ten drugi z dwóch możliwych rodzajów, odmienny, różny', p. Mt 10,23. Zatem miało przyjść dwóch chrystusów? Na ten temat {46}s.105-106 {47}s.55 {101} t.1 sz.3 {113}s.14 {116}s.155 {127-III} s.229.263 {174}s.58. Jezus jako świadectwo wymienia czyni, które określają go raczej jako syna Dawida z 1S 22,2, natomiast spodziewano się, że mesjasz uwolni uwięzionych za wiarę, więc w pierwszym rzędzie Jana. Tymczasem ten określony syn człowieczy, nurzający się w grzesznej stronie natury ludzkiej, zamiast sędzić za grzechy, oczyszcza i uwalnia od grzechów. W dodatku bierze je na siebie, co jemu, jako osobie podwójnie boskiej (synowi człowieka i synowi boga), nie przystoi, a nawet jest odgórnie zabronione. Swoje zaś królestwo, otrzymane od Jana (Mt 21,23-27 i paral.), przeznacza dla niesprawiedliwych, co ma dla Jana osobiste konsekwencje – dalsze więzienie a nawet męczenną śmierć, por. {316}. Egzegeza protestancka przyjmuje istnienie wątpliwości u Jana, katolicka na ogół – nie {316}. Natomiast „dla oczyszczenia trędowatych nie ma bezpośredniego starotestamentalnego odniesienia”

6Gr. *pros-dokao* złożone z *pros* 'do istoty, istotnie do' i *dokeo*? 'wyobrażać sobie'.

ps, i żebrzący Np są zawiadamiani o łatwodogodnej nowinie 1160 pr md-ps, **11,6** i szczęśliwy *jakościowo* jest który jeźliby nie ¹uznałby się za poprowadzonego do pułapki 2559 3s ao sb ps we mnie D.

11,7 *W następstwie* tych właśnie 2094 Gp zaś wyprawiających się 2336 Gp pt pr md-ps-dp, Gab ²*od prapoczątku* począł sobie 389 3s ao md Jezus *aby* powiadać pr tłumom około Joannesa G: ³(Po) co 2803 As n, adv wyszłście 1016 ao do tej ⁴spustoszonej opuszczonej krainy 1132 As f? ⁵Obejrzyć badawczo 1273 ao md-dp ⁶trzcinę A pod przewodnictwem wiatru G chwianą A pt pr ps? **11,8** Ale po co wyszłście? Ujrzyć 2041 ao *jakiegoś niewiadomego* człowieka A w miękkich 1764 Dp m,n ⁷z dwu stron ubranego 149 A pt pf ps? Oto ci te miękkie Ap n noszący 2945 Np pt pr w domach królów Gp są. **11,9** Ale po co wyszłście? Ujrzyć 2041 ao *niewiadomego* proroka A? Owszem, powiadam wam, i *kogoś* (l. *coś*) będącego wokół większym nadmiarem 2249 As m,n *od niewiadomego* proroka G. **11,10** Ten właśnie jest *jakościowo* wokół którego G *od przeszłości* jest pismem odwzorowane 602 pf ps: Oto ja odprawiam wiadomego anioła mojego na przód 2369 doistotne oblicza G twego, który ⁸z góry całkowicie sprzętami urządzi 1502 3s ft wiadomą drogę twoją w doistotnym przedzie 954 twoim G. **11,11** Zaiste powiadam wam: nie był wzbudzony 810 3s pf md-ps w ⁹plciowo zrodzonych 574 Dp m z ¹⁰kobiet 605 Gp większy *od* Joannesa G tego zanurzyciela *dla pograżenia i zatopienia w wodzie* 467 G; ten zaś mniejszy 1862 comp w wiadomej królewskiej władzy 483 f niebios Gp ¹¹większy 1793 com *od* niego G m *jakościowo* jest. **11,12** Od zaś wiadomych dni 1245 Gp f Joannesa G, tego zanurzyciela G, aż do 1203 tej chwili 378 ta królewska władza niebios ¹²doznaje gwałtu 505 3s pr md-ps-dp i gwałciciele 506 Np zagrabiąją 374 pr ją. **11,13** Wszyscy bowiem Prorocy i przydzielone obyczajowe Prawo ¹³*krańcowo* aż do 1203 Joannesa G złożyli proroctwa 3p ao. **11,14** I ¹⁴jeżeli *teraz* chcecie przyjąć 658 ao, on jest ja-

7 Dowód z cudów nie jest przekonujący. W owej epoce było wielu żydowskich i nieżydowskich cudotwórców, magów, czarno-księżników, hellenistycznych “meżów bożych”, którzy dokonywali podobnych cudów (n.p. Apoloniusz z Tiany, Szymon Czarno-księżnik), por. Orygenes {129} t.2 s.104. Nie mówiąc o cudach postaci mitycznych (Perseusz, Minos) {129} t.1 s.123. Również współczesny świat zna „pogańskich” cudotwórców (Sai Baba, Dynamo, Troy) czyniących cudy z repertuaru Jezusa (chodzenie po wodzie, cudowny połów ryb, znikanie, teleportacja osób i rzeczy).

1 Zatem była opinia (wyrażona też w Mt 13,57 15,12 18,6 26,31.33), iż chrystus (nie: mesjasz), t.j. duch jego pomazania, jest ‘pułapką’ *skandalon*, a Jezus zmierza do tej pułapki. Jednym z symboli krzyża jest właśnie pułapka {137} s.172; w N.t. jest nawet wyraźnie „pułapka krzyża” 1C 1,23 G 5,11. W Rm 9,33 *petra skandalou* ‘skała pułapki’ jest położona w Syjonie (Dawidowym, czyli chrystusowym), też 1P 2,8. W Mt 13,57 i 17,27. ‘Pułapka’ jest szatana Mt 16,23, t.j. Petrosa-Mojżesza (diabła zaś są ‘sidła’ *pagis* 1Tm 3,7 2Tm 2,26, t.j. sieć gwiazd, w nocy). Jest ona synonimem ‘ucisku’ *thlipsis* i powodem ‘pościgu prawnego’ (mojżeszowego) *diogmos* Mt 13,21. Może jest też na Pawle 2C 11,29. Tłumaczenia: „nie zgorszy się”, „nie zwątpi”, łagodzą drastyczny sens.

2 Gr. *archo*, od *arche* ‘prapoczątek’, stąd ‘zwierzchność, władza’, „przeważnie wrogo nastawiona do boga” {7}.

3 Gr. *ti* znaczy zasadniczo ‘co?’ W użyciu jak w wierszach 7-9 może znaczyć też ‘po co?’ (Mt 6,28 7,3 8,26), ale w takim sensie zwykle z przymikiem. Wtedy Joannes byłby tym “czymś”. Jezus świadczy, że Joannes nie był rośliną „chwianą (t.j. powodowaną) wiatrem” powietrza (człowieka ziemskiego?) ani nie miał „miękkich cienkich szat” królewskich (człowieka okołosłonecznego?), lecz miał zostać „prorokiem”, a zdaniem N.t. „proroctwo nie przychodziło nigdy wolą człowieka”, ale od ducha świętego 2P 1,21 i łaski Rm 12,6.

4 Gr. *eremos* u Mt z rodzajnikiem żeńskim, inne niż *eremia*. Uczniowie Jezusa może znali przekonanie, iż mesjasz-prorok nadejdzie z pustyni {316} t.2 s.463.

5 Możliwy też znak zapytania po *obejrzyć badawczo* i po *ujrzeć* w 11,8.9.

6 Trzcina była symbolem podatności na wpływy („chorągiewką na wietrze”). Była bliska uległemu i litującemu się charakterowi Jezusa (Mt 11,29n), natomiast „stanowiła kontrast wobec osobowości Jana” {316}.

7 To samo słowo gr. *amfi-ennymi* pojawia się w ustach Jezusa w pozytywnym znaczeniu w Mt 6,30. Jezus jakby mimochodem wskazuje drogę – przez rozpustę i wstawianie się Lc 7,25 13,17 – do królewskich domów?

8 Pytanie, czy Joannes zdążył ‘odgórnie materialnie sprzętami urządzić’ *kata-skeuadzo* drogę Jezusowi, i czy Jezus na nią wstąpił. Raczej to wątpliwe; w takim razie działalność Jezusa byłaby przedwczesna, a nawet bezprawna.

9 Gr. *gennetos* od *gennao* ‘zrodzić plciowo’, o ojcu. Czyli to **Joannes**, nie Jezus, był największym ze zrodzonych plciowo ludzi, więc z nas wszystkich; to Jan jest reprezentantem ziemskiej ludzkości! Zatem może jest tym autentycznym określonym synem człowieczym. A Jezus tylko się do niego upodobił? w chrzcie razem z gołębicą? I dlatego nie mówił o synu synu człowieczym jako o sobie? W apokryficznej „Ewangelii Arabskiej Jana” Jan Chrzciel mówi do Jezusa: „Tyś niebiański, a ja – ziemski, tyś jest synem bożym, a ja – synem człowieczym” {127-1} s.150. W teście ewangelii Jan zwany jest „światłem płonącym”, „gwiazdą światłą” oraz „pochodnią płonąca i świecąca” s.148, czyli jakimś światłem astronomicznym, może księżycowym. „Jest syn człowieczy i syn [ziemski?] syna człowieczego [niebiańskiego?]” powiada „Ewangelia według Filipa” {128} s.271.

10 Zasadą Joannesa jest ziemska matka, człowiecza kobieta Elżbieta, naturalna pełna żona Zachariasza, i Zachariasz faktyczny jego ojciec Lc 1,67. Natomiast zasadą Jezusa jest matka niebiańska, dziewica. Jezus nigdy nie nazywał Marii matką ani Józefa ojcem.

11 Można też tłumaczyć dosłownie: „większy jego” jako nawiązanie do królestwa zrodzonego przez niego. Tu zapewne “większy” przestrzennie i hierarchicznie, jak niebo jest większe i wyższe od ziemi. Lub też liczebnie, wspólnotą bytów syjonowych – zwierzęcych i hybrydowych. Co nie znaczy że bogatszy treściowo i doskonalszy. Pk44.

kościowo Elias N, ten *obecnie*¹ mający planowo^{1811 N pt pr} *obecnie* przychodzić^{1139 pr md-ps-dp}. **11,15** Ten mający uszy^{2091 Ap} niech słuca^{pr}.

11,16 Komu zaś upodobnię^{ft} ²ród^{565 A} ten właśnie^{2094 A?} Podobny jest *jakimś* dzieciom odgórnie siedzącym jako na swoim^{1410 Dp pt pr} w rynkach, które^{2061 Np n} ³zwracając się głosem istotnie ku^{2426 Np n pt pr} ⁴drugim z *dwu odmiennych rodzajów*^{1154 Dp n} **11,17** powiadają: Zagraliśmy na dętym w zagrodzone *powietrzne miejsce* instrumencie^{421 ao} wam i nie zatańczyliście^{2060 ao md-dp}, wyrzekliśmy treny pogrzebowe^{1306 ao} i nie zadaliśmy sobie żałobnych cięć *na ciele*^{1614 ao md}. **11,18** Przyszedł^{ao} bowiem Joannes ani również ⁵jedzący^{pt pr} ani również pijący^{pt pr}, i powiadają: *Jakieś*⁶ bóstwo pochodzące od daimona^{608 N,A n} ma^{1202 pr}. **11,19** Przyszedł ten wiadomy syn tego wiadomego człowieka^G jedzący i pijący, i powiadają: Zobaczcie-oto *jakis* człowiek żarłok i winopijca, ⁷dzierżawców poboru z pełnych urzędystw^{2779 Gp} przyjacieli i uchybiających celu^{135 Gp}. I ⁸doznała usprawiedliwienia i uwolnienia^{746 3s ao ps} ta mądrość²⁵⁹¹ od tych ⁹dział^{1128 Gp} swoich.

---

12 Gr. *biadzo*. Zatem „królestwo niebieskie pod znakiem **przemocy**”? Nie zasługuje na ludzkie traktowanie? Należy postawić pytanie: Czyje? Z Mt 11,11-14 można sądzić, że człowieczego Jana, Eliasza, proroków i Mojżesza. Dlatego strażnicy Zakonu „zamykają kr. niebios” Mt 23,13. Może jest symbolem kobiecej vulwy, i do niej odnosi się oskarżenie boga przeciw Jeruzalem, Oholi i Oholiby w Ez 16 Ez 23? {188} wnioskuje, iż „królestwo niebios jest dla desperatów. Otwiera swe podwoje tylko przed tymi, którzy podejmują największe wysiłki by się doń dostać, jak ludzie szturmujący twierdzę” s.135, czym uznaje doktrynę *biadzo* ‘przemocy, gwałtu’. U Lc 16,16 jest, że królewską władzę niebios gwałci ‘wszystek, każdy’ gr. *pas* rodzaju męskiego, t.j. każdy mężczyzna, a u Mt 21,13 że zbójców. Czym wobec tego ona jest? Duchową vulwą, matrixem ducha św.? Wtedy to „gwałcenie” byłoby metodą seksualnego wpiśnięcia się do niebiańskiej książki życia (Wenus porannej, ducha św.). Ta królewska władza niebios może powstała jako synteza prorocत्व Zakonu i proroków, przez Joannesa ujęta w spójny system i uświęcona w boskich regionach; była więc niejako jego córką i/lub oblubienicą. Porywać królestwo znaczy „gwałtownie pragnąć łaski” {316}. Gwałcenie i zagrabianie królestwa może też wyrażać się w niewłaściwym wpisywaniu się do niebiańskiej książki życia (Wenus porannej?), jak baranka w Ap. Jej cielesnym wyrazem byłaby vulwa kobiety, która wydaje się skojarzona w Mt 13,33 z król. niebios i z jedzeniem oraz w Jo 4,7 z pićciem; jedzenie i picie zaś z obcowaniem płciowym n.p. w 2S 11,11. Aspekt płciowy królestwa widoczny też w takim przekonaniu: Niektórzy „dopuszczają myśl, że ta wspólnota (cielesna miłosna) doprowadzi ich do królestwa bożego. Lecz tego rodzaju wspólnota prowadzi bezpośrednio do domów publicznych... wieprzów i kozłów” {315} s.226. Por. przyp. następny. Pk45.

13 Gr. *heos* ‘aż do, dopóki, póki, podczas gdy, tak długo jak’ – Joannesa. Czyli może Joannes tę królewską władzę niebios założył, zbudował i utrzymywał? Według gnostyków Joannes nawet „jest owym archontem Iona” seksualnego pożycia {315} s.180. Stanowi on przejście do epoki zbawczej królestwa niebieskiego. Logiczne jest zatem, że tę królewską władzę strzegł przed nieobyczajnym nieczłowieczym seksem, jak Heroda, który „uwiódł żonę swego brata” {188} Mt 14,4 Mc 6,18 Lc 3,19.

14 Przemowa Jezusa jest alternatywna w stosunku do Janowej. Jezusowy zwrot “jeżeli chcecie przyjąć”, o warunkowym znaczeniu, kontrastuje z bezwzględnością sądu Eliaszowego (też Lc 9,54nn), który miał aktualizować Jan. Ta warunkowość oznacza, że Janowe „bycie Eliaszem”, faktyczne, realne, było uzależnione od woli przyjęcia Joannesa jako działającego w duchu Eliasza. Tej woli nie okazali zwierzchnicy Izraela, i może dlatego Joannes dla nich nie przyznał się do bycia Eliaszem Jo 1,19-24. Także Jezusowe “kto ma uszy do słuchania” wskazuje na uzależnienie możliwości bycia kimś od percepcji. Zastanawia, że Jezus nie nawoływał do czczenia Joannesa, nie wyrażał się potępijąco o „gwałtownikach” jego królestwa ani o mordzie na Joannesie. Chociaż ostro potępił inne zabójstwa.

1 „Miał przyjąć”, ale nie doszedł, bo nie doznał „przyjęcia”. Gdyż jego nosiciela **Joannesa** zmuszono ująć na pustynię a potem uwięziono 11,2. Joannes przyszedł „w duchu i mocy Eliasza” Lc 1,17, może jako jego nowa inkarnacja {176} s.281, jako jego duchowy syn, którego żydzi nie “chcieli przyjąć” Mt 17,11-12. Również tak mógł być synem człowieka-Eliasza Jc 5,17. Lecz on – jeżeli przychodzi należycie, „jako pierwsze” – “wszystko od początku stawia” Mc 9,12, w czym upatrywano śmiertelne zagrożenie dla grzeszników, którzy właśnie sprzeniewierzyli się swoim „pierwszym” i „początkowym założeniu” człowieczym. A nie jest obojętna kolejność instalowania – z której strony wpierw gruntuje się słupek.

2 Gr. *genea* ‘pokolenie rodzajowe, rasa, rodzaj, ród’. Sens niepewny wobec Mt 24,34 (ludzkość?). Jan i syn człowieka, którzy „przyszli, przylecieli” (z nieba), należą do odmiennego (*heteros*) rodzaju, jakby „dziecięcego” (wskutek pedomorfozy, neoteni?). Dziecięcy wygląd i zabawowe zachowania przejawiają UFOnauci.

3 Gr. *pros-foneo* od *fone* ‘głos, dźwięk’. To posługiwanie się dźwiękiem jest dla tego rodzaju cechą wyróżniającą. Mowa zatem o ziemskich cielesnych ludziach rozmawiających głosem w atmosferze powietrza. Może w przeciwieństwie do ras ufonautów (i Jezusa), które nie posługują się głosem?

4 Gr. *heteros* p. przyp. do 11,3

5 Mowa o niejedzeniu chleba i niepieniu wina, jak podaje Lc 7,33. Chleb i wino są pochodzenia roślinnego – w przeciwieństwie do szarańczy i dzikiego miodu, które pożerał Jan.

6 Gr. *daimonion*. W tłumaczeniach utożsamiany z *daimon* ‘demon, nieosobowy bezcielesny bóg’. Pk110

7 Czyli przyjaciel celników-złodziei i grzeszników, w tym nierządnic.

8 Zwrot: ‘być usprawiedliwionym od czegoś’ *dikaioo apo tinou* ma znaczenie: być uwolnionym od czegoś {7}, być oderwanym od czegoś. Można więc pojmować, iż ‘mądrość’ *sofia* nadprzyrodzona niebiańska nie otrzymała działania na ziemi Mt 13,54, nie została ani przy Joannesie ani przy synu człowieka jako jej naturalnych potomkach. Została natomiast nienaturalnie „dana” synowi człowieka Mc 6,2? Por. przyp. do Lc 7,35.

11,20 Wtedy począł sobie *od prapoczątku* 389 ao md *aby* lżyć te wiadome miasta w których 2061 Dp stały się 584 3p ao md-dp wiadome najliczniejsze ¹moce 780 jego, że nie zmieniły rozumowania 1837 ao: **11,21** Biada tobie, Chorazin; biada tobie, Bethsaida; że jeżeliby 826 w Tyrosie i Sidonie stały się 584 ao id md-dp te moce, które się stały Np pt ao md-dp w was Dp, dawno by we włosianym worze i popiele zmieniły rozumowanie 1837 ao id. **11,22** Ponad liczbę tego powiadam wam: Tyrosowi D i Sidonowi bardziej do trzymania w górze 218 będzie ft id md-dp w dniu rozstrzygnięcia 1643 G niż wam. **11,23** I ty Kafarnaum czy może aż do 1203 nieba G będziesz wywyższone 2905 ft id ps? Aż do hadesu zstąpisz 1455 ft id; że o ile w Sodomach Dp stały się te moce które się stały w tobie, pozostała 1819 3s ao id by póki 1846 tego Gs f dnia dzisiaj. **11,24** Ponad liczbę tego powiadam wam, że ziemi D Sodom Gp bardziej do trzymania w górze będzie w dniu rozstrzygnięcia niż tobie.

11,25 W owym stosownym momencie 1422 ²odróżniwszy się 311 pt ao ps-dp Jezus rzekł: ³Wypowiadając to samo wydzielam uznanie 1024 pr id md tobie 2643 D ojcie, ⁴utwierdżający panie tego nieba i tej ziemi, że ukryłeś 1648 ao te właśnie 2094 Ap n od ⁵mądrych Gp i puszczających razem *ze swoim rozumowaniem* 2707 Gp, i odsłoniłeś 305 ao je 430 Ap n ⁶dziecinie nie umiejącym budowania eposu 1926 Dp; **11,26** owszem, ty ten ojciec N, że w ten właśnie sposób ⁷uznanie za łatwodogodne 1167 stało się 584 ao md-dp w doistotnym przedzie 954 twoim G. **11,27** ⁸Wszystkie sprawy 2193 Np n mnie D *jako jedna* została przekazana 2150 3s ao ps pod przewodnictwem ojca G mego, i żaden nie poznaje 1071 pr ⁹syna jeżeli nie ojciec, ani ojca ktoś poznaje jeżeli nie syn, i któremu jeżeli ewentualnie 798 obecnie ewentualnie pragnie 529 3s pr sb md-ps-dp syn odsłonić ao. **11,28** Przyjdźcie tu istotnie do mnie wszyscy 2193 Np m odbierający ciężki trudu 1610 N, Vp pt pr i wystawieni pod brzemia 2947 N, Vp pt pf ps i ja ¹⁰zaprzestaną przez wzniesienie do źródła w górze 194 ft id ac was Ap. **11,29** Unieście 70 ao it to ¹¹jarzmo 1218 moje aktywnie na was Ap i nauczcie się 1770 ao it ode mnie, że

9 Wiele wariantowych źródeł zamiast „dzieł” ma „dzieci”, a te logicznie odpowiadają dzieciom z 11,16 i z 11,25. Tłumacząc źródłowo *apo* jako ‘od’; bardziej rozwinięte odpowiedniki „przez”, „na podstawie” (czynów) też są uprawnione. U Lc 11,49 jako wysłanników (a u Lc 7,35 jako dzieła lub wariantowo dzieci) bożej ‘mądrości’ *sofia* uważa się Jana i Jezusa. Która więc *sofia* (r.ż.) byłyby ich matką? Duch święty, zwany „matką naszą” w Ew. Hebr. 3, por. G 4,26? Zdaniem {316} tu jako mądrość jest Jezus chrystus.

1 Gr. *dynamis*. Pk46

2 Gr. *apokrinomai*. Zwykłe tłumaczenie “odpowiadać” tu (i w wielu innych miejscach) nie może być zastosowane, gdyż ojciec o nie Jezusa nie pytał.

3 Gr. *eks-omo-logeo* złożone z *eks* ‘wy-, z-, na zewnątrz’ i *homo-logeo* ‘mówiąc to samo potwierdzać’, złożone z *homo* ‘ten sam’ i *lego* ‘mówić’. Nie ma w rdzeniu „sławy”, lecz ‘potwierdzenie, uznanie, zgodę’ – choć „wy-zgadanie się, wydawanie uznania, zatwierdzenie” ojca nie przystoi niższej randze synowskiej i wydaje się zuchwałe. Syn powinien być zdystansowany do ojca, czuć respekt. Lecz w chrześcijaństwie zachodnim trwa, aż do końca eonu Mt 24,36, natarczywa obcesowa bluźniercza uzurpacja Ojca, nawet ‘zuchwalstwo’ Jo 6,60 i ‘natręctwo’ Lc 11,8, czego i kardynał St. Wyszyński nauczał: „Macie władzę rozkazywać nawet samemu Bogu” {326} s.9.

4 Ojca nie nazywa Jezus niebem (t.j. przenieśnię ‘Bogiem’ *theos* Mt 21,25 Lc 15,18 18,13 Jo 3,27 i in.) lecz ‘utwierdżającym panem’ *kyrios* nieba i ziemi (+Ac 17,24 gdzie jednak *hyparchon kyrios*), czym plasuje go w typie Jahweha. Pytanie: Jahweha gdzie osiedlonego: na ziemi, w człowieku, w zwierzętach, w hybrydach Syjonu?

5 Dziwi, że ten syjonowy bóg ukrywa się przed człowiekami +Mt 6,5-6. Że ta mądrość nie jest dla mądrych i roztropnych, a jest dla niemowląt. Zaskakujący jest ten priorytet przyznawany dzieciom od Jezusowego boga Mt 18,2-5.10 19,14. Można zatem podejrzewać, iż ojciec Jezusa sam nie jest pełnym człowiekiem, gdyż ten polega na wiedzy o świecie i na mądrości; raczej jest prymitywnym niedojrzałym zwierzęciem. Cóż? – jest przecież wyłącznie niebiański. Tu ojciec ma ‘spółkowanie’ *koite* ze swymi ‘dziećmi’ *paidion* Lc 11,7, co zwane jest kazirodztwem i pedofilią.

6 Gr. *nepios* ‘nierealny’, od *ne* ‘nie’ i *epos* ‘epos, utwór historyczny, realistyczny’. Pk47

7 Gr. *eudokia* od *eus* ‘łatwy, dogodny’ i *dokeo* ‘wydawać się, uznawać za, mniemać’. Przekłady: „upodobanie”.

8 Dostrzega się tu sprzeczność z Mt 24,36 t.j. z brakiem u Jezusa wiedzy n.t. momentu paruzji.

9 Syn to może syn człowieka. „Na podstawie 11,27 arianie zaprzeczali odwiecznemu bóstwu chrystusa” {316}.

10 Gr. *ana-pauo* od *ana* ‘z dołu w górę, wstecz, do źródła’ i *pauo* ‘zaprzestać, powstrzymać’. P. przyp. do 11,29.

11 Gr. *dzygos* ‘jarzmo, sprzęg’ - dla koni, wołów i innych zwierząt. Może odpowiada “sercu” w.29. „Łagodne i lekkie” – więc innego charakteru niż jarzmo Zakonu Ac 15,10 i niewola Zakonu G 5,1. Jezusowe jarzmo jest miłości i łaski. Ale to też jarzmo! I to nieczłowiecze! Por. Hb 12,4-11.

¹uprzejmy i łagodny ²³⁶² *jakościowo* jestem i ²poniżony ²⁷⁵³ ³sercu _D, i znajdziecie ^{1185 ft} ⁴zaprzeszanie przez wzniesienie się do źródła w górze ^{193 A} duszom _D waszym _{Gp}; **11,30** to bowiem jarzmo moje ⁵użyteczne ³⁰¹⁴ i to ⁶brzemię ²⁹⁴⁸ moje lekkie ⁹¹¹ jest.

12,1 W owym stosownym momencie wyprawił się ^{2336 ao id ps-dp} Jezus *dniem wyznaczonym* ⁷sabatami ^{2504 Dp n} przez-z *zbóż* przynoszących nasiona ^{2606 Gp}, zaś uczniowie jego załaknęli ^{2208 ao} i poczęli sobie ^{389 ao md} *aby* skubać _{pr} kłosa i jeść. **12,2** Zaś farisaiosi ujrzawszy rzekli mu: Zobacz-oto uczniowie twoi czynią które ^{2061 As n} nie wolno czynić w sabacie _{Ds n}. **12,3** Ten zaś rzekł im: Czy nie przeczytaliście ^{163 ao} co uczynił Dawid gdy załaknął ^{2208 ao} i ci wspólnie z ¹⁸³¹ nim _G? **12,4** Jakże wszedł ^{3s 846 ao} do domu _A wiadomego boga i chleby _{Ap} przedłożenia w *szyku zamiarów* _{Gs} zjedli ^{1143 3p ao} które ^{2061 As n} nie pozwolone ^{1017 Ns n pt pr} było jemu zjeść _{ao} ani tym wspólnie z nim _G, jeżeli nie świętym urzędnikom _{Dp} jedynym ^{1888 Dp}? **12,5** Albo czy nie przeczytaliście w przydzielonym obyczajowym Prawie że *dniem wyznaczonym* _{Dp n} święci urzędnicy w świątyni sabat _{As n} pospolitują i niewinni są? **12,6** Powiadam zaś wam że *od* tej świątyni _G ⁸coś większe _{Ns n} *jakościowo* jest bezpośrednio tutaj. **12,7** Jeżeli zaś *przedtem* rozezналиście ^{585 ppf id} co jest: ⁹Litość ^{918 A} *chcę* ¹²⁷⁶ i nie ofiarę, nie by z góry zawyrokowaliście skazanie ^{1465 ao id} tych niewinnych. **12,8** *Niewiadomy* utwierdzający pan _N bowiem jest sabatu _{Gs n} wiadomy ¹⁰syn wiadomego człowieka _G. **12,9** I przestąpiwszy ^{1832 N pt ao} *bazując* w tamtym stamtąd ⁸⁶⁷ przyjechał do miejsca zbierania razem _A ich _{Gp}. **12,10** I zobacz do tamtego miejsca - oto człowiek rękę mający _{N pt pr} ¹¹suchą. I nadto wezwali do wyrażenia się ^{1060 ao id} go powiadając: Czy wolno *dniem wyznaczonym* _{Dp} wypielegnować? _{ao} - *aby* rzuciliby oskarżenie w dół z ^{1520 ao sb} niego _G. **12,11** Ten zaś rzekł im: Kto *jakościowo* będzie ^{834 ft id md-dp} z was człowiek, który będzie miał ^{1202 ft id} owcę jedną ^{843 A n} i jeżeliby wpałaby

1 Gr. *praus* 'łagodny, delikatny (n.p. o Dionizosie), giętki, uległy, życzliwy, pieśczośliwy, bez gniewu, bagatelizujący, uprzejmy, swojski' {6} {9} - czyli bez zasad i bez charakteru. Nie są to szczytne cechy człowieka; są natomiast mile widziane przez ludzi upadłych, słabych i przez kobiety. Pomazany Jezus wprowadza cywilizację zwierzęco-kobiecą (widoczną też w syjonistyczno-chrześcijańskich rządach w Polsce).

2 Gr. *tapeinos*, znaczy 'niski, nisko położony', także: 'poniżony, upokorzony, przygnębiony, strapiony, skurczony, utraciłszy ducha, pełen zwątpienia, mierny'; w znaczeniu moralnym: 'podły, nikczemny, lichy, wyrodny' {6}. „*Tapeinos* miało znaczenie negatywne” {316}. Kształtuje charaktery chrześcijan. Współgra z „kto się poniża...” Mt 23,12

3 Sercu jako bogu ojcu, w którym jest ojciec Mt 5,8 12,18 Mc 12,30.33 Lc 16,15 Ac 13,22 15,8 i in. Serce symbolizowało Słońce (mózg – Księżyc) {50} s.373. Możliwy też przekład: poniżony sercem. Odpowiednik „ubodzy duchowi (l. duchem)” w 5,3.

4 Gr. *ana-pausis* od *anapauo*, dosł. 'zaprzeszanie od, przez *ana*' t.j. od, poprzez 'wzniesienie się do źródła, w górę' i tak jakoby "odpocznienie". Finalny cel doktryny chrześcijańskiej. Ale por. groźbę dla duszy z *anapauo* w Lc 12,19. Poświęcone mu studium w {162}.

5 Gr. *chrestos* od *chreo*, *chraomai* 'używać, korzystać'. Wedł. {188} słowo to oznacza 'dobrze przymierzone, dobrze pasujące' n.p. do karku, aby nie uwierało zwierzęcia. Żydzi jarzmo odnosili do boga, Zakonu, przykazań s.147.

6 Gr. *fortion* 'ładunek, brzemię, juk'. Jarzmo i brzemię odnoszono do zwierzęcia; tu: do Jezusa, też w tej roli?

7 Tu i 12,5 „sabat” w l. mnogiej (jak „urodziny”). Ale w 12,2.5.8 już „sabat” w l. pojedynczej.

8 Może Jezus mówił o świątyni ciała syna człowieka Jo 2,21. Byłaby to większa wielkość z cofnięcia się w górę do szerszego ducha – źródła rodzącego człowieka +1C 6,19 2C 6,16 1P 2,5.

9 Gr. *eleos* 'litość, współczucie, żałość', a z odpowiednika hebr. *ChSD* jeszcze 'dobrodziejstwo, łaska, życzliwość, dobroć'. Tłumacze łagodzą to znaczenie, deprecjonujące chrześcijańskiego boga, dając „miłosierdzia”, ale 'miłosierny, prześlany' to *hileos*. Chrześcijański bóg ojciec potrzebujący od ludzi litości to wyjątkowa koncepcja boga w dziejach religii. Taki jest stan boga ograniczonego do zwierzęcoseksualnego Syjonu. Żalose, pozbawione godności bóstwo nie występuje w żadnej religii jako jedyne ani zasadnicze. Taki bóg ojciec należy niewątpliwie do oryginalnych „wartości chrześcijańskich”. Pk28 Pk48.

10 Tu syn człowieka zestawiony z Dawidem. Nie podano jednak jakiego rodzaju jest ta relacja; może jak "tych wspólnie z Dawidem", wtedy mógłby być nim Jonatan. Na podstawie bowiem Jo 3,13 i Ac 2,34 (*anabaino*) syn człowieka nie jest typem Dawida, gdyż Dawid nie wstąpił do nieba, a przysługuje to synowi człowieka. Także chrystus (jako pomazany syn człowieka) nie jest synem Dawida Mt 22,42-45. W Mt 11,19 'określony' *ho* syn 'określonego' *tou* człowieka jest mocno osadzony w ciele, je i pije. Na temat sensu zaimków określonych *ho* i *tou* przy nowotestamentowym synu człowieka (wbrew starotestamentowemu z Dn 7,13, który ich nie ma) trwa niemała dyskusja. Nie wydaje się, by zaimki te były tu określeniami indywidualizującymi (konkretnej jednostki); raczej są znakami innego rodzaju organizmu ludzkiego (ziemskiego - w przeciwieństwie do nieokreślonego niebiańskiego z Dn 7,13).

11 Gr. *kseros* 'ususzony, suchy', o samych mieszkańcach Jerozolimy (bez Jezusa chrystusa, który był wilgotnym drewnem Lc 23,31). Wysuszał żar Słońca Jc 1,11, moc Jezusa (źródło upływu krwi) Mc 5,29. Wedł. Ewangelii Hebrajczyków uzdrowiony był murarzem. Pk49.

1093 ao sb ta właśnie 2094 N n *dniem wyznaczonym* sabbatami Dp do dołu A, czyż nie ujmie władzą ft ją i wzbudzi w górę 810 ft? **12,12** Jak licznym 2345 Ds n więc na wskroś przez wszystko przynosząc *dobrą część* wyróżnia się 722 3s pr id ac człowiek od owcy G. Tak że również wolno *dniem wyznaczonym* sabbatami Dp odpowiednio dogodnie 1442 czynić. **12,13** Wtedy powiada temu człowiekowi: Rozpostrzyj z wewnątrz 893 ao it ac *należącą do ciebie* G tę rękę. I rozpostarł z wewnątrz ao, i ¹od stanu poprzedniego została z góry stawiona 304 3s ao id ps zdrowa tak jak ²ta inna 123. **12,14** Wyszędłszy zaś farisaioi do razem radę A wzięli 1681 ao w dół z niego G żeby w jakiś sposób go odłączyliby przez zatracenie ao sb.

12,15 Zaś Jezus rozeznawszy 585 pt ao cofnął się jako do źródła do otwartego miejsca 215 ao w tamtym stamtąd 867. I wdroszyli się 92 ao jemu wieloliczni Np m, i wypielegnował 1283 ao ich wszystkich 2193 Ap. **12,16** I nadał naganne oszacowanie 1112 ao im aby nie jawnego A jego A uczyniliby 2314 ao sb. **12,17** Aby zostałyby uczynione pełnym 2301 3s ao sb ps to spłynięte 2486 Ns n pt ao ps przez-z Esaiasa G proroka *obecnie* powiadającego 1697 G pt pr: **12,18** Oto ten ³posługujący chłopak 20120 mój którego 2061 A obrałem 69 ao, ten umiłowany mój, do którego A ⁴uznała za łatwodogodne 1166 ao ac dusza moja; położę 2796 ft ducha mojego aktywnie na niego A, i rozstrzygnięcie A wiadomym narodom z *natury wzajemnie razem żyjącym* 824 odniesie jako nowinę 266 ft. **12,19** ⁵Nie będzie się spierał 1135 ft ani będzie wrzeszczał 1634 ft, ani usłyszy ktoś w szerokich *przestrzeniach* 2284 głos jego. **12,20** ⁶Trzcinę *od przedtem* dla razem zmiążdżoną 2724 A pt pf ps nie strzaska odgórnie 1461 ft, i len *obecnie* dymiący się 2848 As n pt pr md-ps nie zgasi ft, aż by ⁷wyrzuciłby 856 ao sb do zwycięstwa A wiadome rozstrzygnięcie 1643 A. **12,21** I wiadomemu imieniu jego narody 824 złożą nadzieję ft.

12,22 Wtedy został przyprowadzony do istoty 2425 ao ps jemu będący zależnym od daimona 607 N pt pr md-ps-dp ślepy i mający przytępione zmysły 1673 N, i wypielegnował 1283 ao go, tak że również *uczynił* tego A mającego przytępione zmysły A *mogącym* gadać pr, Aci i poglądać pr. **12,23** I wystawiały się ze *zmysłów* 1022 ipf md wszystkie 2193 Np tłumy i powiadały 1697 ipf: Czy nie jakoś 1857 ten właśnie jest *jakościowo* ten ⁸syn Dawida indecl? **12,24** Zaś farisaioi usłyszawszy Np pt ao rzekli: Ten właśnie nie wyrzuca 856 bóstwa pochodzące od daimonów 608 Ap n jeżeli nie w tym wiadomym D ⁹Bee(l)zebulu indecl prapoczątkowym 390 D tych bóstw 608. **12,25** ¹⁰Znając z *doświadczenia* 1983 N pt pf zaś te ¹¹*umieszczania* w emocjach 982 Ap ich, rzekł im: Wszystko królewskie imperium 483 podzielone 1820 N pt ao ps w dół z 1454 siebie samego 799 G jest pustoszone i opuszczane 1133 3s pr ps, i wszystko miasto albo domostwo podzielone pt ao ps w dół z siebie samego 799 G nie będzie stawione 1372 ft ps. **12,26** I jeżeli ten satanas 2526 tego satanasa wyrzuca, aktywnie wrogo na 1063 siebie samego A został podzielony 1820 ao ps; jakże więc będzie stawione

1 Gr. *apo-kat-histemi*. W Mt 17,11 czyni to Eliasz zawsze gdy przychodzi. Znaczy 'przywrócić stan pierwotny, powrócić do stanu pierwotnego'. Hebrajski odpowiednik *SzOB* - to samo.

2 „Ta inna” znaczy zapewne: ta jego druga – jak w Mt 5,39.

3 Gr. *pais* 'dziecko, syn adoptowany, sługa', też 'żartujący, bawiący się, grający, igrający (miłośnie)' {6}.

4 Gr. *eu-dokeo* od *eus* 'łatwy, dogodny, łatwodogodny' i *dokeo* 'wydawać się, uważać za'. Przekłady: „mam upodobanie”, „sobie upodobałem”

5 Jednak Jezus nieraz ostro się spierał a także krzyczał: Jo 11,43 (Mt 25,6) i wołał Jo 12,44, a głoszenie jego na ulicach przez wielu było słyszane Mt 4,23 9,35 Mc 1,14 Lc 4,43 8,1 i in. Wiele jego wypowiedzi ma wykrzykniki.

6 Zdaniem {316} trzcina i niedopalony knot to grzesznicy z żydów i pogan.

7 Kolejne słowo z „diabelskim” rdzeniem *ballo* (*dia-bolos* od *dia-ballo*) 'rzuć', opisujące czynność Jezusa.

8 Jak Dawid leczył Saula – wyrzucał złego ducha (grą), lub, że syn Dawida leczy Dawida, jak syn rozstrzyga ojca w.27. Orygenes {167} uważa, iż tytuł chrystusa "syn Dawida" oznacza noszenie imienia Dawida s.75, z Ez 34,23 (drugi Dawid, co nie przynosi mu moralnej chluby). Inna koncepcja: syn Dawida – Solomon Jo 10,22 Mt 12,42.

9 Tekst 2R 1,1-16 wskazuje, iż Beelzebul był bóstwem zdrowia (por. uzdrawiający 'laur, wawrzyn' *dafne* w lewej ręce *Apollona Medicusa* Apolla-szatana {101}, personifikacji żaru słonecznego {51} s.177). Beelzebula utożsamiano z szatanem. Możliwe, że faryzeusze wyrazili to, co tłumy przez syna Dawida, t.j. że pielęgnujący Jezus jest Beelzebulem-szatanem; Dawid bowiem zwany był "mężem Beliala" 2S 16,7-8, który jest aniołem ciemności {101}, a także Filistyńczycy podejrzewali, iż Dawid mógłby stać się ich szatanem (LXX *epiboulos*) 1S 29,4. Pk112.

10 W tym miejscu liczni kopiści dodają „Jezus”, jakby bez tego nie było jasne, kto znał ich myśli – może Beelzebul?

11 Gr. *en-thymesis* złożone z *en* 'w' i *thymos* 'gniew, żądza, wrzenie' (oddolne).

1372 ft ps to królewskie imperium 483 jego? **12,27** I jeżeli ja ¹w niewiadomym Bee(l)zebulu wyrzucam te bóstwa 608 Ap n, wiadomi ²synowie *należący do* was Gp w kim Ds m,n wyrzucają? Przez to właśnie 2094 As n oni ³rozstrzygacze 1644 Np *jakościowo* będą 834 ft was Gp. **12,28** Jeżeli zaś w niewiadomym ⁴duchu *niewiadomego* boga ⁵ja wyrzucam te bóstwa, zatem ⁶wyprzedziwszy przybyła jako pierwsza 2927 3s ao aktywnie na 1063 was ta królewska władza *pochodząca od* tego boga G. **12,29** Albo jakże może ktoś wejść 846 ao do tego domostwa A tego G ⁷potężnego 1373 G i te ⁸sprzęty materialnego urzędzenia 2563 jego zagrabić ao, jeżeliby nie wpierw związałyby 659 ao sb tego potężnego? I wtedy to domostwo jego na wskroś rozgrabi ft id. **12,30** Ten nie będący *jakościowo* 834 N pt pr wspólnie ze mną G, ⁹w dół ze 1454 mnie G *jakościowo* jest; i ten nie zbierający do razem N m pt pr wspólnie ze mną G, rozprasza.

12,31 Przez to właśnie 2094 As n powiadam wam: wszystko uchybienie i niewłaściwa wieszczba będzie puszczone od siebie 3s 439 ft ps wiadomym człowiekom, ta zaś tego 1966 G ducha G niewłaściwa wieszczba nie będzie puszczone od siebie. **12,32** I który jeżeliby rzekłby ao sb odwzorowany wniosek 1726 w dół z wiadomego G syna G wiadomego G człowieka G, będzie puszczone od siebie jemu; który zaś by rzekłby w dół z tego G ¹⁰ducha G, tego G świętego G, nie będzie puszczone od siebie jemu zarówno nie w tym właśnie ¹¹eonie 81 jak i nie w tym *teraz* mającym planowo nastąpić 1811 D pt pr.

1 „W” gr. *en tu* i w całej perykopie 12,24-28 ma znaczenie narzędziowe: ‘za pomocą’. Czyli: działając w Beelzebulu.

2 Perykopa wymaga pełnej uwagi, gdyż Jezus (sam, bez ducha św.) może przyznaje się tu do bycia synem Beelzebula-szatana-“potężnego”. Tak wychodzi, jeżeli uznać paralelizm pierwszego „satanasa” do „ja” i do „synowie” w w.27, a „wyrzucanie” (*ekballo*) za odpowiednik „rozstrzygania” (*krites*) w w.27. Dlaczego bowiem Jezus zestawiał siebie z synami faryzeuszów, a nie z nimi samymi („jeżeli ja w Beelzebulu... synowie wasi w kim”)? Otóż w ten sposób stosunek synostwa faryzeuszów i ich synów, odniósł do drugiego członu zdania i odbił na Beelzebulu i na sobie. Ponadto przeciwstawiono tu dwie zasady „wyrzucania” demonów: chrystusową, przez zasadę ‘mocy’ *dynamai* (w.29) palca-ducha-królestwa boga ojca, oraz synów żydowskich, przez zasadę ‘sądu’ *krites* (w.27). Odpowiada temu przeciwstawienie żydowskiego ‘słowa’ *logos* i chrześcijańskiej ‘mocy’ *dynamis* (n.p. 1C 2,4 4,19n 1Th 1,5); słowo jest właśnie sądzące (n.p. Jo 12,48). Dlaczego też paruzja Jezusa jest według ‘wewnętrznego działania’ *en-ergeia* szatana w całej mocy i znakach i cudach kłamstwa 1Th 2,3-9 (wtedy pan Jezus czyniłby cudy swoją własną mocą, nie zwierzchnością bytującego wewnątrz niego szatana, por. Mt 21,23-27 Lc 11,14-). Sam Jezus-syn człowieka może jest aniołem szatana w 2C 12,7-10. Natomiast Jezus jako chrystus w uzdrowieniach nie korzysta z tego pierwotnego naturalnego wrodzonego synostwa i tej „mocy”, lecz korzysta z synostwa przybranego, adopcyjnego, dominującego owo pierwotne mocą innego ducha – później dodanego, zewnętrznego, świętego. Przypomina to doktrynę dwóch nakrętek, z których druga trzyma. Moc zaś Beelzebula może wykorzystuje w związku podrzędnym okiełznanym („wpierw zwiąże potężnego”), używając go jako sługi, narzędzia i wierzchowca. Por. Mc 3,22-27.

3 Jeżeli ‘rozstrzyganie’ *krisis* jest odpowiednikiem ‘wyrzucania’ *ekballo* (lub przyczyną), to sam Jezus (bez ducha św.) byłby synem Beelzebula, a duch św. może Beelzebula córką (i Jezusa siostrą). Podobną koncepcję znajdujemy w Ewangelii Filipa: „Trzy chodzący z panem zawsze: Maria, jego matka i jej siostra i Magdalena, ta którą nazywa się jego ‘towarzyszką’ *koinonos*. Maria bowiem jest jego siostrą i jego matką i jego towarzyszką [płciową]” {128} s.247. Są też konotacje Marii z duchem św. Także żona Abrahama była jego siostrą Ge 12,13 Ge 20,2.12. Szatan substancjalnie, jako duch, jest odpowiednikiem ducha bożego.

4 Zatem duch boży (u żydów: boga syjonowego) byłby królestwem bożym a także duchem św. w.32.

5 Zwraca uwagę pozornie odmienna niż w w.27 pozycja zaimka „ja” – tam „ja” jest usytuowany bezpośrednio blisko przed „w Beelzebulu”, tu zaś bezpośrednio przed „wyrzucam”. To drugie „ja” zdaje się wskazywać na „wyrzucającego” (Beelzebula?) jako Jezusowy czynnik bardziej własny, bezpośrednio wykonawczy (duch boży – inspiracyjny).

6 Gr. *fthano* – jedno ze słów definiujących chrystianizm (+Lc 11,20 Rm 9,31 2C 10,14 Ph 3,16 1Th 2,16 4,15), podobnie jak *profithano* Mt 17,25. Analogiczne znaczenie, „zamiany pierwotnej kolejności”, wyraża „ustąp teraz” skierowane przez Jezusa do Joannesa Mt 3,15, także “od ostatnich do pierwszych” Mt 8,16 czy danie pierwszeństwa synowi człowieka przed Eliaszem Mt 17,11. Przekłady pomijają problem dając „przyszło”, „nadeszło”.

7 Gr. *ischyros*, epitet Jana, Jezusa Mt 3,11 i smoka-diabła Ap 12,8. Tu może utożsamiony z Beelzebulem i z duchem nie świętym 12,31.

8 ‘Sprzęty, naczynia’ gr. *skeuos* mogą oznaczać ludzkie ciała 1Th 4,4 Rm 9,22n 2C 4,7. Tu prawdopodobnie oznaczają demony w domu szatana – ciele człowieczym. Taki człowiek o duchowości szatańskiej to diabeł – jak nazwano samego Jezusa po śmierci, już bez ducha św. Ac 13,6.10.

9 Jezus nie uznaje neutralności w stosunku do siebie, też możliwości że jest inne podejście do życia.

10 Duch syna człowieka zadziała więc zasadniczo inaczej, niż duch święty. Zakładałoby to ich różne pochodzenie i ostateczną rozłączność. Zatem syn człowieka, jeżeli miałby Dawidowego ducha św., to przygodnie – może jak syn człowieka-Saula Jonatan miał miłosny związek z chrystusem Dawidem 1S 18,1-4 2S 1,26. Miałoby tu miejsce jakby ‘przyklejenie się’ *kollao* syna człowieka do chrystusa (por. Ac 8,29 do ‘wozu, rydwanu’ *harma*, którym jest „obłok boga, dusza” {51}, arka {99-I} i może chrystus). Żydzi w zborach stale zaprzeczali, że Jezus jest chrystusem i apostołowie musieli ich do tego wielokrotnie przekonywać n.p. Ac 17,3 18,5.28 Rm 1,3-4. Tak samo żydzi oburzali się na łączenie przez Jezusa syna człowieka i chrystusa w Mt 26,54nn Mc 14,61nn Lc 22,67-71.

11 Gr. *aion* ‘eon, okres życia boga, pokolenie, epoka’. Tu związany z duchem św.

12,33 Albo ¹uczynicie ²³¹⁴ao it to drzewo odpowiednio dogodne ¹⁴⁴⁰A i ten owoc jego odpowiednio dogodny, albo uczynicie drzewo zgniłe ²⁵²²A i owoc jego zgniły; z bowiem ²owocu drzewo jest rozeznawane ^{pr ps}. **12,34** Płciowe zrodzenia ⁵⁷¹Vp n ³wiarołomnych samiec żmij ¹²⁰¹Gp f, jakże możecie dobre *rzeczy* ¹¹Ap n gadać złośliwi wskutek zaprawienia ²³³³ będąc *jakościowo* ⁸³⁴Np pt pr? Z bowiem tego okalającego nadmiaru ^G ⁴serca ^G usta ^{Ns} gadają ^{3s pr}. **12,35** Ten dobry ¹¹ człowiek z dobrego skarbca wyrzuca dobre *rzeczy* ^{Ap n}, i ten złośliwy ²³³³ człowiek ze złośliwego skarbca wyrzuca złośliwe *rzeczy*. **12,36** Powiadam zaś wam że wszystko ^{Ns n} spływające wysłowienie czynu ²⁴⁸⁹ nie działające *przez zaniedbanie* ³⁵³Ns n które ²⁰⁶¹As n zagadają ^{ft id} człowieki, oddadzą ^{ft} około niego ^G odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ w dniu rozstrzygnięcia ^G; **12,37** z bowiem odwzorowanych wniosków twoich będziesz usprawiedliwiony ^{ft ps}, i z odwzorowanych wniosków twoich będziesz z góry zawyrokovany skazująco ^{ft ps}.

12,38 Wtedy odróżnili się ³¹¹ao jemu jacyś z pisarzy ^{Gp} i farisaiosów powiadając: Nauczycielu, chcemy od ciebie *jakiś* ⁵znak boży ²⁵⁴⁰ ujrzeć ²⁰⁴¹ao. **12,39** Ten zaś odróżniwszy się *dla odpowiedzi* rzekł im: ⁶ród ⁵⁶⁵ złośliwy *wskutek zaprawienia* ²³³³ i cudzołożny ¹⁸⁸⁰ *jakiś* znak boży na dodatek szuka ¹⁰⁷⁶, i znak boży nie będzie dany ⁷³⁴ft ps jemu, jeżeli nie wiadomy znak boży Jonasa ^G proroka ^G. **12,40** Tak jak to właśnie bowiem był Jonas w brzuszynym zagłębieniu ¹⁵⁸⁹D f ⁷wielkiego obiektu pływającego ¹⁵⁵⁶G trzy dni i trzy noce, w ten właśnie sposób będzie wiadomy syn wiadomego człowieka w wiadomym ⁸sercu ziemi trzy dni i trzy noce. **12,41** Mężowie Nineuici stawią się na górę ²³³ft md w tym rozstrzygnięciu wspólnie z rodem ^G tym właśnie i z góry rozstrzygnąwszy skażą ^{ft} go, że zmienili rozumowania ¹⁸³⁷ao do sfery funkcji ogłoszenia ^A Jonasa ^G, i zobacz-oto *coś* ^{Ns n} *liczniej-sze* ^(od) Jonasa ^G bezpośrednio tutaj. **12,42** Królowa południa będzie wzbudzona w górę ⁸¹⁰ft ps w tym rozstrzygnięciu wspólnie z rodem ^G tym właśnie i z góry rozstrzygnąwszy skaże ^{ft} go, że przyjechała z krańców wiadomej ziemi usłyszeć ^{ao} mądrość ^A Solomona ^G, i zobacz-oto *coś* ^{Ns n} *liczniej-sze* ^(od) Solomona ^G bezpośrednio tutaj.

1 Gr. *poieo*. Sens: należy tylko wyrażać rezultaty („owoc”) założenia (drzewo) dla jego „rozeznania”, ale nie zacierać ich jakości i charakteru. Zatem nie przyprowadzać, nie przymieszać, nie pomazywać! Dotyczy to także wyrażania „serca” 12,34 – boga ojca! Por. „Ty mnie poucz” Jb 38,3 40,7. Przekłady całkowicie pomijają ten nakaz ‘uczynienia’, dając: „weźcie”, „uznajcie że”, „zasadźcie”.

2 W Ewangelii Tomasza: „staliście się jak Żydzi - lubią drzewo, a nienawidzą jego owocu, i lubią owoc, a nienawidzą drzewa” {128} s.215. Może Żydzi mniemali, iż między drzewo a owoc ma dostęp jakiś wręt, znak, odmieniający ich tożsamość: dla dobrego drzewa zły, a dla złego drzewa dobry. Przypomina to obce wręty w ciele gąsienic, gnostyckie „przyczepy duszy” {315} s.222 czy Pawłowe boskie ‘wszczepy’ *enkenridzo* Rm 11,17-24. Ten wręt to znak ducha św. 12,32, którego jednak Jezus im nie da jako rodowi cudzołożnemu. Nie dostaną nowej dziewicy – ducha świętego. Żydom, jako złośliwym i cudzołożnikom, pozostanie tylko zasadzić drzewo zgniłe i otrzymać owoc zgniły.

3 To eksponowanie cudzołóstwa w naukach Jezusa (+Mt 5,28 16,4 19,18 Mc 8,38 10,11n Lc 16,18 Jo 8,3) może wynikać albo z powszechności zjawiska w Izraelu, albo z jego szczególnej wrażliwości na tym punkcie; może pochodzić od Joannesa albo z własnych doświadczeń, por. apokryficzne dane o miłosnej zażyłości Jezusa z Marią Magdaleną, ale też o innych bardziej niecnym z nią skojarzeniach.

4 Według Jezusa sercem farisaiosów są złośliwe żmije. W 1S 17,32 mowa jest o “sercu Adama” (czyli człowieka-Saula). Może to “duch żywotów” Ge 2,7 lub żywe stworzenia Ge 2,19, które tam będąc *pros ton Adam* ‘istotnie do Adama’ stały się jego wnętrzem? Także przez Ewę, która była *pros ton Adam*, i później złączyła się z wężem.

5 Gr. *semeion* to w N.t. sygnał boży (boga Jahweh, cudowny), zapowiadający lub potwierdzający boskość.

6 Zdanie powtórzone w 16,4. Gr. *genea* oznacza ‘plemień, genetyczne pokolenie’. Rdzeniem jest *genos* ‘ród, rodzaj, ciąg pokoleń’, akcentujący wspólną generację i genetykę. Jezus zatem nie mówi o samej ówczesnej populacji, ale o rodzie Izraela, genetycznie sformowanym jako złym - „diabelskim” i „cudzołożnym”. Może przez zbytnią otwartość na kosmitów płodzących synów bożych?

7 Gr. *ketos* ‘wielka ryba, potwór morski’, hebr. *DG*. U Jon 2,1 jest to ‘ryba wielka’ *DG GDOL*, utożsamiona z hadesem-szeolem 2,3, przebywająca w ‘bezdenności’ *abyssos* 2,6.

8 Sercem Ziemi, podobnie jak „sercem” ziemskiego człowieka, może jest Księżyc. Ponieważ w astronomii biblijnej ustanie czegoś na trzy dni i noce, odpowiada zanikowi ‘światła księżycza’ *men*, gdy znika on z tarczy ‘Księżycza’ *selene* i zachodzi za horyzont; idzie więc „pod ziemię” do podziemnego oceanu, gdzie jest „rybą”. Po trzech dniach ta „ryba” wyrzuciła Jonasa na ziemię, t.j. gdy w nowiu wynurzył się glob Księżycza ze zmartwychwstałym ‘księżycowym światłem’ *menem*. Hades-szeol-Saul po jego odrzuceniu, byłby więc ciemnym globem Księżycza oraz sercem ziemskiego określonego człowieka, zaś określony syn tego określonego człowieka byłby światłem księżycowym.

9 Solomon zasłynął jako mag i kobieciarz, a Jezus mówi, że jego (Jezusa), czyny są „liczniej-sze”. Hm.

12,43 Gdyby zaś ten nie oczyszczony duch wyszedłby^{1016 ao sb} od tego człowieka, przechodzi przez-z bezwodnych^G właściwych miejsc^G szukając^{Ns n pt pr} zaprzestanie przez wzniesienie do źródła w górze^A, i nie znajduje^{pr}. **12,44** Wtedy powiada: Do wiadomego domu *rodowego*^{1994 A m} mojego obróć na powrót^{ft ac} *bazując w którym* z którego¹⁹⁸¹ wyszedłem^{1016 ao}, i przyszedłszy^{1139 N pt ao} znajduje¹ mający wolny czas *na naukę*^{2741 A m pt pr}, wymieciony^{2525 A pt pf ps} i ustrojony^{1620 A pt pf ps}. **12,45** Wtedy wyprawia się i zabiera z sobą wspólnie z samym sobą^{799 G} siedem odmienne^{1154 Ap} duchy^{Ap n} złośliwsze^{Ap com} od siebie samego^{799 G}, i wszedłszy^{846 Np pt ao} *jako jeden* z góry zamieszkuje^{3s pr} tam; i staje się *jako jedna* te ostatnie sprawy^{Np n} człowieka owego² gorsze^{Np n} od tych pierwszych^{Gp}. W ten właśnie sposób będzie i rodowi temu właśnie, temu złośliwemu.

12,46 Jeszcze *w czasie* jego^G gadającego^{Gs pt pr, Gab} tłumom^{Dp}, zobacz do tamtego miejsca - oto¹³³⁵ matka i bracia jego *od przedtem* stali^{1372 ppf} na zewnątrz szukając *sposobu*^{Np m pt pr} jemu zagadać^{ao}. **(12,47) 12,48** Ten zaś odróżniwszy się rzekł temu powiadającemu jemu: Kto³ jest *jakościowo*⁸³⁴ matka moja i którzy są *jakościowo* bracia moi? **12,49** I rozpostarli z wewnątrz^{pt ao} rękę swoją aktywnie na uczniów^{Ap} swoich rzekł: Oto matka moja i bracia moi. **12,50** Taki który bowiem by uczyniłby^{ao sb} wiadomą wolę¹²⁷⁵ wiadomego ojca mego, tego wewnątrz w niebiosach, on mój³ brat i siostra i matka *jakościowo* jest.

13,1 W dniu owym wyszedłszy Jezus z domostwa^G odgórnie siedział jako na swoim^{1410 ipf md-ps-dp} obok-przeciw-pomijając²¹³⁹ morze^A. **13,2** I zostały zebrane do razem^{2687 ao md-ps} istotnie do niego^A *dręczące* tłumy^{2105 Np} wieloliczne, tak że również *ta okoliczność uczyniła* jego^A do⁶ statku^{2305 A} wstąpiwszego^{938 A pt ao} *skłonnym* odgórnie siedzieć jako na swoim^{1410 pr md-ps-dp, Aci}, i wszystkich *dręczący* tłum aktywnie na płaskie wybrzeże^{62 A} *od przedtem* stał^{1372 3s ppf}. **13,3** I zagadał^{1678 ao} im *przez* wieloliczne^{Ap n} w porównaniach powiadając: *Zobaczcie-oto* wyszedł^{1016 ao} wiadomy siejący^{N m pt pr} *od przyczyny* tego^{Gs n} *które skłania* siać^{pr}. **13,4** I w tym^{Ds n} *które skłonnym* siać^{pr, Aci} *czyniło* jego^{As m}, *któreś*^{2061 Np n} *wprawdzie* *jako jedno* padło^{2276 3s ao}

1 Gr. *scholadzo* 'mieć wolny czas na naukę, nie mieć nic do roboty, próżnować'. Przekłady „nie zajęty”, „opróżniony”
2+Lc 11,26 Jo 5,14. Wyznanie to stawia pod znakiem zapytania trwałość wszystkich wyleczeń z demonów, których dokonał Jezus. Także **intencję Jezusa** dotyczącą całej jego działalności uzdrowicielskiej – zarówno indywidualnej, jak i w wymiarze narodowo-pokoleniowym, zarówno medycznej, jak i nauczycielskiej (por. Mt 13,15). Tu się przypomina kwestia pielęgnowania chorób (a nie chorych) z Mt 4,23 (9,35 10,1), prowadząca do pytania: kogo, co właściwie pielęgnował Jezus? Może ze względu na spodziewaną nietrwałość uzdrowienia Jezus nie pozwolił opętanemu iść ze sobą Mc 5,19. Także we współczesnej psychiatrii leczenie jest takie, że pacjenci najczęściej wracają. Natomiast gdyby Jezus wyrzucając demony miał świadomość iż „pogarsza” stan duchowy chwilowo uzdrowionej osoby, a przez to i narodu, rodziłoby to poważne zastrzeżenia natury moralnej. Tu przypomina się jego niechętny krytyczny stosunek do cudów Mt 7,23, a zwłaszcza narzędziowe – dla wzbudzenia wiary – ich traktowanie Jo 4,48. Może ponieważ także u boga nie było woli uzdrowienia narodu izraelskiego Jo 12,40. Przypominają się też **negatywne określenia Jezusa**, przydane przez opinię publiczną, jako 'zwodziciela' *planos* Mt 27,63, *planao* Jo 7,12,47, które przydawano też szatanowi i bestii apokaliptycznej, czy *anathema* 'odłożony na górę, przeklęty' 1C 12,3 Mc 14,71. Nie wspominając o apokryfach, w których Jezusa określa się jako 'czarownika, czarodzieja, czarnoksiężnika' *goes* {127-II} s.426.428, Radliński „Dzieje...”, a jego uczniów jako uprawiających najsilniejszy rodzaj magii – magię seksualną, demoralizację żon {127-IV} s.425.601.648n.652.686.692. Uważano też, że Jezus ich 'umieszcza w pułapce' *skandalidzo* Mt 11,6 13,57 26,31. A jest prawdopodobne, że N.t. w ogóle nie podaje bezsensownych opinii stron przeciwnych. Wypowiedź ta nasuwa jeszcze inne podejrzenie: że Jezus był świadomym tajnym współpracownikiem demonów, co by potwierdzało tezę żydów z Mt 9,34 12,24 Jo 8,48. Tu można dołożyć niezwykłą uprzejmość Jezusa dla demonów Mt 8,31-32 Mc 5,12 Lc 8,32, która zgadza się z uprzejmością dla grzeszników i nierządnic. W Mt 8,9 demony są nawet podwładnymi żołnierzami Jezusa jako ich setnika, a w Mc 1,34 „znają go”, co w sferze duchowej oznacza relację i związek Mt 7,22-23. W Ac 17,18 filozofowie greccy rozumieli, że Jezus jest obcymi demonami.

3 Jedna z definicji 'bycia' *eimi* pomazanego Jezusa, które nie jest pierwotne ludzkie i naturalne, lecz późniejsze pozaczłowiecze i jakościowe - od ducha św., w czym ujawnia wpływ pomazania zwierzęcą hybrydą. To dlatego Jezus nie uznaje związków rodzinnych jako opartych na ludzkim etosie (+Mt 10,34-37 Lc 12,51-53 14,26), zapobiegliwość bytowej Lc 12,22, cywilizacyjnych norm obyczajowych Lc 15,11-30 16,8 i ekonomicznych Mt 20,1nn Lc 14,16-24 19,22, lecz jedynie wspólnotą w duchu świętym ('wola' *thelema* ojca), chociaż swego ojca też traktuje z 'bezcelnością' *anaideia* Lc 11,18. Lista jest długa, podana w oddzielnej publikacji.

4 Jezus nie uznawał Marii za swą matkę i nigdy się tym słowem do niej nie zwrócił. Natomiast zwracał się przez 'kobietę!' *gynai* Jo 2,4 19,26, które „nie wyrażało szacunku syna do matki” (Z.P.).

5 Jeżeli widzieć paralelę w obu częściach zdania 12,50, to „czynienie woli” odpowiada „bratu”, „wola” odpowiada „siostrze”, a „niebiosy”, „matce”. W Egipcie niebo było kobietą {50} s.252, Jeruzalem górne było matką G 4,26.

6 'Statek, łódź' gr. *ploion*; podobnie jak góra, może oznaczać kościół niebiański (unoszony nad ziemią), Syjon. Siedzenie zaś na oblubienicy-Syjonie – akt seksualny oblubieńca.

obok-przeciw-pomijając²¹³⁹ wiadomą drogę^A, i przyleciawszy^{1139 Np n pt ao} wiadome¹ istoty latające^{2258 Np n} jako jedna z góry zjadła^{1516 3s ao} one^{Ap n}. **13,5** Inne^{Np n} zaś jako jedno padło^{2276 3s ao} aktywnie na miejsca skaliste^{Ap n} tam gdzie nie miało^{1202 3s ipf} ziemię^A wieloliczną^A, i prosto z tego - natychmiast¹¹⁷⁰ wyniknęło urzeczywistniwszy się w górę^{1010 3s ao} przez to^{As n} które spowodowało ono nie mieć^{1202 pr} głębie^{As n} ziemi. **13,6** W następstwie Słońca^{1242 G} zaś urzeczywistnionszego się w górę^{208 G pt ao, Gab} zostało wystawione do pieczenia^{1529 3s ao ps} i przez to^{As n} które spowodowało ono nie mieć^{1202 pr} korzeń^A zostało wysuszone^{1963 3s ao ps}. **13,7** Inne^{Np n} zaś padło^{3s ao} aktywnie na ciernie^{Ap f}, i wstąpiły wzwyż^{156 3p ao} te ciernie i udużyły^{2312 ao} one^{Ap n}. **13,8** Inne^{Np n} zaś padło^{3s ao} aktywnie na tę ziemię, tę odpowiednio dogodną^{1440 A}, i dawało^{734 ipf} owoc: któreś^{2061 Ns n} wprawdzie³ sto^{indecl}, któreś zaś sześćdziesiąt^{indecl}, któreś zaś trzydzieści^{indecl}. **13,9** Ten mający^{N m pt pr} uszy niech słucha^{3 pr it}.

13,10 I przyszedłszy do istoty^{2400 Np pt ao} uczniowie rzekli mu: Przez co^{As n} w porównaniach gadasz im? **13,11** Ten zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi^{311 N pt ao ps-dp} rzekł im że: Wam od przeszłości jest dane^{734 3s pf ps} rozeznac^{585 ao} te tajemnice^{1898 Ap n} tej królewskiej władzy niebios^{Gp}, owym zaś⁴ nie od przeszłości jest dane. **13,12** Taki który bowiem ogólnie, zasadniczo ma-trzyma^{1202 3s pr id}, będzie dane^{734 3s ft ps} jemu i będzie uczynione wokół nadmiarem^{2247 3s ft ps}; taki który zaś nie ogólnie, zasadniczo ma-trzyma, i które^{Ns n} szczególnie, płytko ma-trzyma będzie uniesione^{70 ft ps} od niego. **13,13** Przez to właśnie w porównaniach im gadam, że poglądając^{516 Np pt pr} nie poglądają^{pr} i słuchając^{93 Np pt pr} nie słyszą ani nie puszczają razem ze swoim rozumowaniem^{2713 pr}. **13,14** I jest uzupełniane do góry^{199 3s pr md-ps} im to prorocstwo Esaiasa, to powiadające: ⁷Słuchem z zaświata^{91 D} będziecie słuchali^{93 ft}, i żeby żadną metodą nie puścilibyście razem ze swoim rozumowaniem^{2713 ao sb}; i poglądając^{Np pt pr} będziecie poglądali^{ft}, i żeby żadną metodą nie ujrzelibyście^{2041 ao sb}. **13,15** Zostało poddane zgęstnieniu^{2202 3s ao ps} bowiem serce ludu¹⁶⁸⁹ tego właśnie^{2094 G}, i uszami^{2091 Dp} ciężko⁴⁷² usłyszeli^{93 3p ao}, i oczy swoje z góry na dół zmrużyli^{1445 ao}, żeby kiedyś nie ujrzeliby^{2041 ao sb} oczami, i uszami usłyszeliby^{ao sb}, i sercem puściliby razem ze swoim rozumowaniem^{2713 ao sb} i obróciliby na to^{1105 ao sb ac}, i ⁸żeby nie uleczyć^{1328 ft id md-dp} ich^{Ap}. **13,16** Wasze zaś szczęśliwe oczy że poglądają, i uszy wasze że słuchają. **13,17** Zaiste bowiem powiadam wam,

1 Gr. *peteinon*. Raczej nie o zwykłych ptakach, gdyż ptaki nie jedzą z serca człowieka jak również nie jedzą 'odwzorowanego wniostku' *logosu*; trudno też ptaki ziarnojady określić 'złośliwymi' *poneros* 13,19. Natomiast określenia *peteina tou ouranou* 'latające nieba' i 'złośliwe' odpowiadają diabłu w paralelnym opisie Lc 8,5.12, a szatanowi w Mc 4,15 (lecz Mc nie zna diabła). Owe 'latające nieba' więc to może UFO-nauci, też uważani za diabły. Por. Mt 5,37.

2 'Słońce' *Helios* jako swój atrybut ma tu *kauma* 'palenie'. Podobnie w Ap 7,16 16,9.

3 Nikt nie podał wyjaśnienia sensu tych liczb, niewątpliwie symbolicznych.

4 „Istnieje różnica między orędzim dla tłumów a orędzim dla uczniów” {316} t.2 s.751. Tu można odnaleźć uzasadnienie dla tłumaczenia *ochlos* 'tłum' jako 'drczący' w 13,2 i in. – zgodnie z etymologią *ochleo* (Ac 5,16). U Jezusa liczy się jakość nielicznych – nie ilość i nie powszechność. Jezus jest tu oligarchą, nie demokratą. Także nieprzestrzeganie przez niego nieformalnych norm (obyczajowych, cywilizacyjnych) wyklucza go z demokracji. Pk106.

5 Wypowiedź z w.12 w aspekcie ekonomicznym oznacza, że „bogaci będą bogatsi, ubodzy zubożeją” {316}. Por. polskie „Będzie lepiej. Tym którym dobrze”. „Człowiek taki pozbawiony zostanie wszystkiego, własnego życia” {316}. +Mc 4,25. Nicco inaczej Mt 25,29 (imiesłów).

6 Gr. *syn-iemi*. +Mt 13,14-51 15,10 16,12 17,13 i in. Podobnie aprobuje *syn-esis* Mc 12,33 Lc 2,47. Ale pochwała zakrycie wiedzy od *syn-etos* (oba pochodne od *syn-iemi*) Mt 11,25 (=Lc 11,21).

7 Gr. *akoe* 'słych, słuch, odgłos z zaświata' (od *akouo* 'słuchać, słyszeć'). W tym dosłownym cytacie z LXX Is 6,9n *akoe* odpowiada hebr. *SzMUai* (z *SzMAi* 'słuchać, słyszeć'), które z hebr. przetłumaczono jako „słuchajcie uważnie”. Lecz *SzMuAi* znaczy 'słyszany', 'znaczenie, sens' i 'obwieszczenie, zwiastowanie' {8} s.762. Zatem oba słowa tekstu hebrajskiego można odczytać: 'słuchajcie duchowego sensu obwieszczenia'.

8 „Wersety 13-17 tego tekstu stanowią najtrudniejszy fragment relacji ewangelicznej. Wypowiedź Izajasza również sprawiła sporo kłopotu interpretatorom. Mogłoby się wydawać, że jakoby bóg świadomie zaślepił oczy i t.d. (tego ludu) aby nie był on w stanie zrozumieć, że brak poznania jest świadomie spowodowany przez boga” {188} s.216. Inni tłumaczą „abym ich uzdrowił”, „żeby ich nie uleczył”, „(coby nie) uleczyłbym ich”. Współgra z Mt 12,45 o pogorszeniu stanu opętanego po wypędzenia ducha. Stosunek Jezusa do ludu nie jest jednoznacznie pozytywny.

że wieloliczni prorocy i przestrzegający reguł cywilizacji nałożyli żądanie na *to* ^{1077 ao id ac} *aby* ¹ujrzeć ^{2041 ao} które ^{Ap n} pogładacie ^{516 pr} i nie ujrzeli i usłyszeć które słyszycie i nie usłyszeli.

13,18 Wy więc usłyszcie ^{ao it} to porównanie tego zasiawszego ^{G pt ao:} **13,19** *Wskutek* wszystkiego ^{2193 Gs m} słuchającego ^{G pt pr, Gab} ten odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ tej królewskiej władzy ^G i nie puszczającego razem *ze swoim rozumowaniem* ^{G pt pr,} przylatuje ^{1139 pr} ten wiadomy ²złośliwy ²³³³ i zagrabia ³⁷⁴ to zasiane ^{2597 A n pt pf ps} w sercu jego; ten właśnie *jakościowo* jest ten obok-przeciw-pomijając wiadomą drogę ^A zasiany ^{2597 N m pt ao ps.} **13,20** Ten zaś aktywnie na *miejsca* skaliste ^{Ap n} zasiany, ten właśnie jest *jakościowo* ten ^A odwzorowany wniosek ^A słuchający ^{N pt pr} i prosto potem ¹¹⁷³ wspólnie z rozkoszą ^{2980 G} biorący ^{N pt pr} go; **13,21** nie ma zaś korzenia ^A w sobie samym ^{799 D} ale ³ku stosownemu momentowi ²⁴⁰⁵ *jakościowo* jest. *Wskutek* stawszego się ^{584 G pt ao md-dp, Gab} zaś ucisku ¹²⁹⁹ albo ⁴pościgu prawnego ^{763 G} na wskroś przez ⁶⁶⁵ ten odwzorowany wniosek ^{1726 A,} prosto potem ¹¹⁷³ uznaje się za prowadzonego do pułapki ^{2559 3s pr id ps.} **13,22** Ten zaś do cierni ^A zasiany ten właśnie *jakościowo* jest ten ^A odwzorowany wniosek ^A słuchający ^{N pt pr,} i troska *pochodząca od* tego ^G eonu ^G i ułuda ²⁷⁸ majątku dla razem dusi ^{2679 3s pr} ten odwzorowany wniosek ^A i bezowocny staje się. **13,23** Ten ^{N m} zaś aktywnie na tę odpowiednio dogodną ziemię ^A zasiany ten właśnie *jakościowo* jest ten ^A odwzorowany wniosek ^A słuchający i puszczający razem *ze swoim rozumowaniem* ^{2713 N pt pr,} który ^{N m} tedy owoc przynosi ^{pr (m),} i czyni: któreś ^{2061 As n} wprowadzie *jako* ⁵sto ^{indecl,} któreś zaś *jako* sześćdziesiąt, któreś zaś *jako* trzydzieści.

13,24 Inne porównanie położył obok-przeciw ^{2174 3s ao} im powiadając: Została upodobniona ^{2017 3s ao id ps} królewska władza niebios *niewiadomemu* człowiekowi zasiawszemu ^{D pt ao} odpowiednio dogodne ^{1440 As n} nasienie w polu swoim. **13,25** W zaś tym ^{Ds n} *które skłonny* ⁶być pograżanymi z góry w bezczynności ^{1408 pr if ac, Aci} *czyniło* tych *człowieków* ^{Ap,} przyszedł ¹¹³⁹ ^{ao} jego wiadomy ⁷nieprzyjaciel ¹²⁰⁰ i zasiał nadto ^{1102 ao, ipf} *niewiadome* ⁸zizania ^{1216 Ap n} z dołu

1 Pk53

2 Gr. *poneros*, oznaczający diabła: Mt 13,25.39 16,4 E 6,11-16 1Jo 3,10-12, też pośrednio przez *echthros*.

3 Gr. *pros-kairos* 'istotnie ku - stosownemu momentowi', 'do-czasowy' 'do-chwilowy'. Przekłady: „niestały”.

4 Gr. *diogmos* od *dioko* 'pościg, zwł. prawny'. W tamtych okolicznościach to pościg ze strony Prawa Mojżeszowego. Odpowiada 'paleniu' *kauma* Słońca. 'Ucisk' *thlipsis* odpowiada samemu Słońcu (wczesny Mojżesz - Słońce?; stąd światło słoneczne – pierwotna niebiańska Tora?). Zatem Tora w nadmiarze przedwcześnie niszczy życie biologiczne; jest jednak niezbędna – tak jak światło słoneczne – jako czynnik stabilnego rozwoju i mocy.

5 Nie wiadomo, co symbolizują te liczby; może czynniki wzrostu od różnych sfer bytu.

6 Gr. *kat-heudo* w N.t. o spaniu, drzemaniu, bezczynności, obojętności i śmierci, zwykle w nocy 1Th 5,7 ale też w dzień Mt 8,24 9,24. O spaniu snem raczej *koimao*. Może oznaczać okołopołudniową sjętę gdy ma miejsce zatrzymanie aktywności cielesnej (ciało – legendarny wróg diabła), lecz raczej rzecz dzieje się w nocy. W przypadku pory nocnej, ewangelista przy *katheudo* dodałby chyba 'w nocy' *nyktos* jak w 28,13 przy *koimao*. Ale Ew. Tom. pisze o tym miejscu, że „przyszedł nocą” {128} s.217. Jednak „nie wiadomo co oznacza sen ludzi” {316}. Możliwe jest więc pojmowanie spania w znaczeniu spółkowania mężczyzny z kobietą {6}, lecz z Mt 15,13 raczej chodzi o stan umysłu uwolnionego od ciała („człowieki”).

7 Gr. *echthros* 'nienawidzący, nieprzyjaciel' to w w.39 diabeł, w w.28 osoba ta to "nieprzyjaciel człowiek", a w w.38 *poneros* 'złośliwy'. Razem: „diabeł człowieka” (kosmicznego; nie: diabeł mężczyzny, człowieka cielesnego). Por. *poneros anthropos* 'złośliwiec człowiek' Mt 12,35. „W literaturze apokryficznej *echthros* oznacza bardzo często diabła” {316}. W Lc 10,19 *dynamis echthrou* 'moc nieprzyjaciela' jest węzami i skorpionami na ziemi, i padłym z nieba, ognistym jak błyskawica, szatanem (Jezus więc otrzymuje od szatana duchową 'teorię' *theoreo* i posiada ją jako diabeł). W Lc 11,34nn 'błysk' *astrape* zapalnego 'kaganka' *lychnos* (zapalany jest Księżyc; kaganek w Ap 21,23 to też Księżyc) jest oka ziemskiego człowieka i jest przeciwieństwem *ponerosa* (ciemnej „składowej” „części” globu Księżycy?) i ciemności. W sumie może: światło na globie Księżycy to diabeł; podobnie ogień na Księżycu (czyli 'światło księżycy' *men*) to szatan upadły.

8 Gr. *zizanon* dzizanon tylko u Mt i tylko w tym miejscu, wszędzie w l.mn. Słowo pochodzenia wschodniego, może życica albo kākōl, lub prawdopodobniej gatunek trującego grzyba, zwłaszcza że trafia on „na środek zboża i nie podlega wykorzenieniu lecz gromadzeniu”. Lub może od hebr. *ZIZ* 'płazy, owady'. W hebrajskim N.t. jest to *ZON* 'chwast *lolium*' (życica). W każdym razie chodzi o „obcy” nadsiew.

na¹⁵⁵ ¹środek_A tego zboża_G, i odszedł^{283 3s ao}. **13,26** Gdy zaś puściła pędy^{513 ao} ta karmna trawa i owoc uczyniła^{2314 ao} wtedy została objawiona^{2908 3s ao ps} *jako jedna* i te zizania_{Np}. **13,27** Przyszedszy do istoty zaś niewolnicy tego ²absolutnego władcy domu^{1988 G} rzekli mu: Utwierdzający panie, czyż nie odpowiednio dogodne nasienie zasiałeś^{2597 ao} w tym twoim własnym^{2588 D} polu? Skąd więc ma *nieokreślone* zizania? **13,28** Ten zaś mówił^{2925 3s ipf, ao} im: *Nieokreślony* ³nieprzyjaciel¹²⁰⁰ *nieokreślony* człowiek to właśnie uczynił^{2314 ao}. Ci zaś niewolnicy powiadają mu: Chcesz więc *żeby* odszedłszy^{283 pt ao} zgromadzilibyśmy do razem^{2667 ao sb} one_{Ap n}? **13,29** Ten zaś mówi^{2925 pr}: Nie, *żeby* kiedyś nie¹⁸⁵⁴ gromadząc do razem_{pt pr} te obce posiewy_{Ap} ⁴wykorzenilibyście^{891 ao sb} równocześnie z nimi_{Dp n} to zboże_{As m}. **13,30** Puście od siebie^{439 ao it} razem rosnąć_{pr} ⁵obydwa z obu stron^{151 Ap n} aż do¹²⁰³ wiadomego gorącego żniwa^{1285 G}; i w stosownym momencie tego gorącego żniwa powiem szczegółowo^{841 ft} żniwiarzom^{1286 Dp}: zgromadźcie do razem^{2667 ao} wpierw te zizania_{Ap n} i zwiążcie^{659 ao it} one_{Ap n} do wiązek_{Ap f} istotnie do tego_{As n} *które ma moc* z góry spalić_{ao} one_{Ap n}, to zaś zboże zbierzcie do razem^{2687 ao it} do składnicy_A mojej.

13,31 Inne porównanie położył obok-przeciw^{2174 ao} im powiadając: Upodobniona^{2016 N} jest wiadoma królewska władza niebios jądra^{1597 Ds m} ⁶gorczycy_{Gs n}, *które*^{2061 As m} chwyciwszy^{1681 N pt ao} *niewiadomy* człowiek zasiał^{2597 ao} w polu swoim; **13,32** *które*^{2061 Ns n} mniejsze_{Ns n com} wprawdzie jest *od* wszystkich_{Gp} wiadomych nasion_{Gp n}, gdyby zaś otrzymałoby pomnożenie wzrostu^{3s ao sb ps}, *większe*_{Ns n} *od* wiadomych ⁷ziół w kopnym ogrodzie *człowieka*^{1693 Gp n} jest _{pr} i staje się^{584 pr} drzewo_N, tak że również *skłonny* przylecieć^{1139 ao, Aci} *te okoliczności czynią* wiadome_{Ap n} istoty latające_{Ap n} wiadomego_G ⁸nieba_G, i ⁹z góry rozpinać namioty^{1503 pr} w gałęziach jego.

13,33 Inne porównanie zagadał^{1678 ao} im: Upodobniona^{2016 N} jest wiadoma królewska władza niebios ¹⁰zaczynowi^{1219 Ds f}, *który*^{2061 As f} chwyciwszy^{1681 Ns f pt ao} *kobieta*¹¹wkryła^{816 ao} do mąki pszennej^{108 G n} *żydowskich* miar^{2527 A n} ¹²trzech_{An}, aż do¹²⁰³ *czasu* którego^{2061 Gs m} została zaczyniona^{1220 3s ao ps} cała_{Ns n}.

13,34 Te właśnie^{2094 Ap n} wszystkie zagadał^{1678 ao} Jezus w porównaniach *dręczącym* tłumom, i bez porównania_{Gs} *żadne*_{As n} *nie* gadał_{ipf} im, **13,35** *żeby* w jakiś sposób zostałyby uczynione pełnym^{2301 3s ao}

1 „Na środek” gdyż stawanie się jest z środka 2Th 2,7. Wedł. Ewangelii Tomasza kąkol jest wrzucony do ziarna, nie do pola 43,1. Chodzi tu o duchowość (doktrynalną, moralną) posianego nasienia, t.j. królewską władzę 13,38. Oznacza działanie diabła wewnątrz kościoła {316} s.594, jak wilków w środku owiec Mt 7,15n Ac 20,29 i złośliwych w środku sprawiedliwych Mt 13,49.

2 Tym ‘absolutnym władcą domu’ jest człowiek w.24.

3 Określenie „nieprzyjaciel-człowiek” jest tyleż zagadkowe co niepokojące. Gdyż wedł. 13,39 jest to jednocześnie człowiek-diabeł. Por. też *poneros anthropos* ‘człowiek-złośliwiec’ w Mt 12,35. Nowy testament łączy człowieka, szczytowy twór boga, z potępianymi postaciami chrystianizmu.

4 Gr. *ek-ridzo* powtórzone w Mt 15,13 gdzie oznacza mądrych faryzeuszów będących od człowieków.

5 Gr. *amfoteros* od *amfo* ‘oba, obaj, obydwaj’, stąd: „z obu stron” – może z ziemi i ciała z jednej strony, oraz z nieba i ducha z drugiej. Jednak w Lc 8,7 ciernie zadusiły ziarno.

6 Wedł. {316} to gatunek czarnej gorczycy *brassca nigra* (średnica nasiona ok. 1 mm, krzew 2-3(4) m wysokości). W symbolice dominuje ostry palący ognisty smak, też przyrównywanie do chrystusa {51}.

7 Jeżeli ta królewska władza niebios rośnie poza ogrodem człowieka, to dziko, por. „on nie wie jak” Mc 4,27. Pk55.

8 Jeżeli „królewska władza niebios”, t.j. Syjon, ma umożliwić “latającym nieba” (aniołom? ufonautom?) zamieszkanie na drzewie i ustabilizowanie się na ziemi, to pewnie były one zainteresowane stworzeniem chrystianizmu, a może nawet w tym celu współdziałały? Czy Jezus działał na rzecz kosmitów? czy syjoniści i chrześcijanie są agentami „obcych”? Por. Hb 12,22 „podeszłście do Syjon góry i miasta boga żyjącego... i dziesiątków tysięcy aniołów”.

9 Gr. *kata-skenoo* od *skene* ‘namiot, schron, altana, buda’; rzadko ‘gniazdo jaskółek, ul pszczół’. Zwykle ‘gniazdo ptaków’ (z piskletami) to *nossia*. Pomazany przez gołębicę Jezus chce udostępnić ziemię latającym nieba.

10 ‘Ferment, zaczyn’ gr. *dzyme* „w Biblii jest symbolem złego” {316}, ‘złego demona’ *kako-daimon* w Apokryficznym liście Jakuba 9,25, hipokryzji w Lc 12,1. W 1C 5,8 ferment jest złości i złośliwości (chyba: szatana i diabła) i należy do faryzeuszów, saduceuszów i Heroda. Tu zaś należy do kobiety, i to może być podstawowa różnica w stosunku do S.t.: zamiast zło w człowiekach – zło w kobietach.

11 ‘Wkryła, włożyła skrycie’ gr. *en-krypto*. Przed kim? Czy przed człowiekiem i jego Torą? Pk56.

12 Trójka jest liczbą nieba (czwórka – ziemi)

sb ps to spłynięte 2486 Ns n pt ao ps przez-z wiadomego G proroka G obecnie powiadającego 1697 G pt pr: Otworzę ft w porównaniach usta moje, wyzionę 1129 ft sprawy ukryte 1648 Ap n pt pf ps od rzucenia z góry na dół dla fundamentu 1459 G.

13,36 Wtedy puściwszy od siebie 439 N pt ao te dręczące tłumy, przyszedł 1139 3s ao do wiadomego domostwa A. I przyszedli istotnie ku 2400 ao niemu D uczniowie jego powiadając: ¹Określ na wskroś 709 ao nam ²to porównanie tych zizania Gp pola G. **13,37** Ten zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi N pt ao ps-dp rzekł: Ten siejący odpowiednio dogodne A nasienie, jest określony syn określonego człowieka; **13,38** to zaś pole, jest ten naturalny ustrój światowy 1621; to zaś odpowiednio dogodne nasienie, ci właśnie Np m są wiadomi synowie wiadomej ³królewskiej władzy; te zaś zizania, są wiadomi synowie wiadomego złośliwego G m; **13,39** ten zaś nieprzyjaciel, ten zasiawszy N m pt ao one Ap n, jest wiadomy diabeł; to zaś gorące żniwo, do razem w pełni urzeczywistnienie 2718 eonu 81 jest; ci zaś żniwiarze, aniołowie są. **13,40** Tak jak to właśnie więc jako jedna jest gromadzona do razem 2667 3s pr ps te zizania Np n i ogniem z góry jest palona 3s pr ps, w ten właśnie sposób będzie ft w tym do razem w pełni urzeczywistnieniu tego eonu: **13,41** odprawi wiadomy syn wiadomego człowieka G ⁴aniołów swoich, i zgromadzą do razem 2667 ft z królewskiej władzy jego wszystkie pułapki A i czyniących Ap pt pr zaprzeczoność przydzielonego obyczajowego Prawa, **13,42** i rzucą ich do wiadomego ⁵pieca wiadomego ognia G; tam będzie płacz i ⁶chrzęst gryzących 539 N zębów Gp. **13,43** Wtedy przestrzegający reguł cywilizacji 744 ⁷wyjaśnią 877 ft ⁸tak jak Słońce 1242 w ⁹królewskiej władzy D ¹⁰ojca ich. Ten mający uszy niech słucha pr it.

13,44 Upodobniona jest królewska władza niebios skarbcowi 1297 od przedtem ukrytemu 1648 D pt pf ps W polu, który 2061 A m znalazłszy niewiadomy człowiek ukrył ao, i od tej rozkoszy 2980 G swojej prowadzi się pod tym zwierzchnictwem i sprzedaje wszystkie rzeczy 2193 Ap n te które Ap n ma i ¹¹kupuje pole owo.

13,45 Na powrót 2126 upodobniona jest królewska władza niebios niewiadomemu człowiekowi ¹²importerowi 953 D szukającemu D pt pr dogodne 1440 Ap perły Ap m. **13,46** Znalazłszy N pt ao zaś

1 Gr. *dia-safeo* u Dn 2,6 oznacza „wyjaśnienie snu”. Słownictwo i obrazy pochodzą z apokaliptycznej tradycji.

2 T.j. z 13,24

3 Zatem królewska władza to oblubienica, w stanie płodzenia, vulva. Ponieważ należy ona do syna człowieka, który jest płodzącym oblubieńcem Mt 25,6.13 Jo 12,15. Oblubienica byłaby córką kobiety – jak córka rozpustnej Herodiady Mt 14,6, jak oblubienica nierządniczy-Babylonu Ap 17,5 18,18 i jak baśniowa królewna więziona przez czarownicę. Tu Jezus uzdrawia może przez dawanie córki 15,22 Lc 13,16 Jo 12,15 (w Mt 9,18 kobieta też jest nazwana córką).

4 Okrucieństwo chrześcijańskich aniołów? +w.50. Czy chrystianizm jest wychowaniem dla okrucieństwa?

5 “Piec ognia” tu i w w.50, natomiast domyślnie w Ap 1,15 9,2. Wzięty chyba z Dn 3,6, gdzie jest może “babilońskim królem” (król – złoto, słońce, ogień; Babilon – piec).

6 Gr. *brygmos* ‘pożeranie, żucie, chrzęst gryzących szczęk, szczękanie zębami, ryk lwa’ od *brycho* ‘jeść chciwie, żreć, gryźć, zgryzać zębami’ {6}. Ewentualnie szczękanie ze strachu, zimna {127-III}s.270, lub w celu ich ścierania. Jednak z podobnej kary ostatecznej w Mc 9,44-48 chodzi raczej o szczęk gryzących robaków.

7 Gr. *ek-lampo*. Pk130

8 Gr. *hos ho helios* ‘tak jak Słońce’ +Mt 17,2 o obliczu Jezusa, w Ap 1,16 o upodobnionym synu człowieka; w Ap 10,1 o aniele potężnym. Słońce może być tu synem i ojcem jako ojcowy narząd płodzący sprawiedliwych, por. 5,45. W S.t. w Pnp 6,10 Dawidowa gołębica-oblubienica-Wenus poranna jaśnieje ‘jako’ *hosei* świt, jest piękna ‘tak jak’ *hos* Księżyc i wybrana ‘tak jak’ *hos* Słońce; w Ps 89,37 tron Dawida jest ‘tak jak’ Słońce przed obliczem Jahweha, ‘tak jak’ Księżyc ustanowiony. Gdzie przysłówki *hos*, występujący w funkcji porównawczej, nie utożsamia z obiektem porównywanym, lecz odbija cechy, odwzorowuje, przetwarza skalę i konstrukcję wzorca, tworząc karykaturę, obrazek. Paralelnie „tak jak” odpowiadałoby „królewskiej władzy”, zaś Słońce – ojcu. Także Mt 5,45 zdaje się podawać utożsamienie: Słońce – ojciec.

9 Królewska władza ojca występuje u Mt tylko tu, w 6,10 i 26,29, zaś u Lc w 12,31. U Lc bóg ojciec okazuje się jednak ojcem zwierząt (kruki, trzódka). Ojcem uczniów Jezusa i jego zwolenników głoszony jest Dawid Mc 11,10. Królewską władzą niebios zaś może jest Miriam (Maria) czy Maria Magdalena.

10 Pojęcie “bóg ojciec” oznacza boga człowieczego czynnym seksualnie, z czynnym męskim narządem płciowym. Jako taki może współdziałać z żeńskim łonem jako organem wykonawczym, czyli królewską władzą. Ponownie bóg ojciec skojarzony ze Słońcem, por. Mt 5,45.

11 {316} zauważa iż „fakt wejścia w posiadanie skarbu połączony jest z pewnego rodzaju nieuczciwością”.

12 Gr. *em-poros* dosł. ‘w-prowadzacz’, stąd ‘importer, kupiec’. Nie jest to gr. *agorastes* ‘kupujący na (swoim, miejscowym) rynku’, którego N.t. nie zna, choć znała LXX, lecz chodzi o kupowanie na terenie zewnętrznym, na obcym rynku, i następnie wprowadzanie. Słowo-kłucz chrystianizmu, podobnie jak *fithano* 2927.

jedną wielozacowną perłę, odszedłszy^{283 N pt ao} ¹wyprowadził na zewnątrz i sprzedał^{2275 3s pf id} wszystkie rzeczy^{Ap n} te które^{2064 Ap n} w sposób niedokonany miał^{1202 3s ipf} i kupił^{32 ao} ją^{As m}.

13,47 Na powrót upodobniona jest królewska władza niebios² sieci do napelniania^D rzuconej^{463 Ds f pt} do morza^A i z wszystkiego^{Gs n} rodzaju^{575 Gs n} zebraawszej do razem^{2687 Ds f pt ao}, **13,48** którą, gdy została uczyniona pełną^{2301 3s ao id ps}, posadziwszy na górę^{157 Np m pt ao} aktywnie na płaskie równe wybrzeże^{62 A} i osiadłszy^{1411 Np pt ao}, zgromadzili do razem^{2667 3p ao} dogodne¹⁴⁴⁰ do³wydrżeń^{22 Ap}, zaś zgniłe na zewnątrz rzucili^{463 ao}. **13,49** W ten właśnie sposób będzie w tym do razem w pełni urzeczywistnieniu^D tego eonu: wyjdą^{ft} wiadomi⁴ aniołowie i odgraniczą^{ft} złośliwych z środka przestrzegających reguł cywilizacji, **13,50** i rzucą ich do wiadomego pieca^A wiadomego ognia^G; tam będzie płacz i chrzest gryzących zębów^{Gp}.

13,51 Puściliście do razem ze swoim rozumowaniem^{2713 ao id} te właśnie^{2094 Ap n} wszystkie^{2193 Ap n}? Powiadają mu: Owszem. **13,52** Ten zaś rzekł im: Przez to właśnie^{2094 As n} wszystek odwzorowujący pi-smem pisarz⁵uczyniony uczniem^{1750 N pt ao ps} królewskiej władzy^D niebios^G upodobniony jest niewiadomemu⁶człowiekowi^D absolutnemu władcy domu^{1988 D}, taki który^{Ns m} wyrzuca ze skarbcza swego⁷nowe rzeczy^{1421 Ap n} i z dawna istniejące rzeczy^{2123 Ap n}.

13,53 I stało się^{584 3s ao md-dp} gdy dokonał^{2777 ao} Jezus porównania te właśnie,⁸odgórnie uniósłszy przeniósł się^{1834 ao id ac} bazując w tamtym stamtąd⁸⁶⁷. **13,54** I przyjechawszy^{1139 N pt ao} do ojczyzny^{2200 A} swojej nauczał^{730 ipf} ich^{Ap} w miejscu zbierania razem²⁶⁸⁸ ich^{Gp}, tak że również³⁰⁵⁶ ta okoliczność możliwymi⁹być wystraszanymi uderzeniami^{888 pr ps, Aci} czyniła ich^{Ap m} i powiadać^{pr}: Skąd w łączności z tym²³¹³ temu właśnie^{2094 Ds} mądrość ta właśnie^{2094 Ns f} i te moce? **13,55**¹⁰Czy nie²⁰⁷³ ten właśnie jest tego budowniczego z drewna^{2770 G}¹¹syn? Czy nie matka jego jest powiadana^{3s pr ps} Mariam i¹²bracia jego Jakobos i Josef i Simon i Judas? **13,56** I siostry jego czy nie wszystkie istotnie intymnie do²³⁸⁸ nas^A są? Skąd w łączności z tym więc temu właśnie^{Ds m} sprawy te właśnie^{2094 Np n} wszystkie? **13,57** I uznawali się za prowadzonych do pułapki^{2559 3p ipf ps} w nim^D. Zaś Jezus rzekł im: Nie jest prorok bez

1 Jest to wyraźna przesadnia, ponieważ jest raczej mało prawdopodobne żeby kupiec (czy inny ziemski człowiek) zechciał sprzedać wszystko co miał aby zdobyć jedną perłę {316}.

2 Ta sieć przypomina współczesny matrix cywilizacyjno-polityczny.

3 Gr. *angos* 'wydrążenie, naczynie, łono, żołądek', ewentualnie *angeion* 'naczynie, zagłębienie w jamie brzusznej, torebka nasienna'; w Mt 25,4 o naczyniach na oliwę panien czekających obłubieńca. Tu również rys seksualny chrześcijańskiego zbawienia, właściwy jednak zasadniczo zwierzętom.

4 Więc w chrześcijaństwie obcy aniołowie zarzucają sieć na ziemian? Ale „akt sądu odnosi się do kościoła, nie zaś szerokiego spektrum narodów”, bo „złośliwi” są to „ludzie kościoła” {316} s.607.

5 Jezus wymaga od uczniów dwojakich kwalifikacji i dwojakich działań, właściwie sprzecznych: nowe-stare. To właśnie znaczy chrystus Jezus. Przyjmuje się przechodnie (*passivum*) znaczenie *matheteuo* {316}. Nowością nauki Jezusa jest dążność do rozerwania komponentów cywilizowanej osoby człowieczej, odłączenia od niej jej własnego człowieczego ducha (etosu, obyczajów, tradycji, związków rodzinnych Mt 10,34-36 Lc 14,26) i stworzenie „nowego człowieka” (E 2,15 4,24). Tego „nowego człowieka” chrystianizm chce stworzyć ze zdeformowanej zgniecionej części starego człowieka Zakonu (Zakon to w E 2,15 'pismo ręki' *cheiro-grafon* z Cl 2,14, więc człowieka) i z nowego zwierzęcego królestwa niebios; nadanie człowiekowi nowego ducha św. 1C 14,15 (jakby osoba ludzka nie była już kompletem człowieka, zwierzęcia i ducha). Ta sama dążność widoczna włączeniu tytułu „syna człowieka” z tytułem „chrystusa” Dawidowego, przede wszystkim w tytule Ewangelii Mateusza Mt 1,1 ale także w Mt 26,63-64 16,13-17. To połączenie ziemskiego syna człowieka, jak był on negatywnie oceniany w Izraelu, z niebiańskim chrystusem było przedmiotem „tajemnicy mesjańskiej” przed żydami, wyjawionej dopiero przed śmiercią Mt 26,63-65 Lc 22,67-70.

Chryścianizm stara się, przez pomazanie, upakować na dokładkę w człowieka obcego mu luźnego zwierzęco-hybrydowego (jakby gołębica) ducha św., zaniechanego przy stwarzaniu człowieka, który miałby wyprzeć jego własnego wrodzonego ducha człowieczego, i zając jego miejsce. Chryścianizm zatem chce naśladować boga stwórcy, tworząc podróbki eschatycznych postaci, „nowego człowieka” i teatrzyk eschatonu.

6 BT zamiast „człowieka” wstawia „ojca rodziny” – tendencyjnie, według kościelnej antropologii.

7 Za stare rzeczy uważa się S.t., nowe zaś to ewangelia. Inna wersja złego kąkolu w środku dobrej pszenicy z 13,24n. Znamionuje pomazanie.

8 Gr. *met-airo*. Samo *airo*, *aeiro* znaczy 'unosić, odgórnie wznosić (żagle, szatę)', też 'zabierać gwałtem'. Por. 19,1

9 Gr. *ek-plesso* p. Mt 7,28.

szacunku⁴¹⁷, jeżeli nie w ojczyźnie i w domostwie swoim. **13,58** I nie uczynił²³¹⁴ tam²³¹⁴ moce^{Ap} wieloliczne^{Ap} przez to niewierzytelnianie²⁸⁶ As ich^{Gp}.

14,1 W owym stosownym momencie usłyszał Herodes, ten panujący z racji swej prapoczątkowości czwartej części kraju tetrarcha²⁷⁸⁸, ten¹ słuch z zaświata⁹¹ Jezusa^G **14,2** i rzekł posługującym chłopakom²¹²⁰ Dp^m swoim: Ten właśnie² jakościowo jest Joannes, ten zanurzyciel dla pogrążenia i zatopienia; on został wzbudzony⁸¹⁰ ao ps od²⁸⁹ umarłych i przez to właśnie^{An} te moce³ działają wewnątrz⁹⁷⁷ 3p pr w nim^D. **14,3** Bowiem Herodes ujawszy władzę^{N pt} ao Joannesa^A związał⁶⁵⁹ ao i w strażnicy²⁹⁵⁹ odłożył sobie na zapas³⁴² ao md przez Herodiasę^A żonę Filipposa brata swego. **14,4** Powiadał¹⁶⁹⁷ ipf bowiem Joannes jemu: Nie⁴ wolno¹⁰¹⁷ tobie mieć^{pr} ją. **14,5** I chcąc^{N pt} pr go odłączyć przez zabicie^{ao} przestraszył się²⁹³⁸ 3s ao ps-dp w tłum^A, że tak jak jakiegoś⁵ proroka^A go miał¹²⁰² 1s, 3p ipf. **14,6** ⁵Urodzinom^{Dp} zaś stawszym się⁵⁸⁴ Dp n pt ao Herodesa^G zatańczyła²⁰⁶⁰ ao ⁶córka Herodiasy w tym wiadomym⁷ środku¹⁸²⁷ Ds n i spodobała się³⁵⁶ 3s ao Herodesowi, **14,7** z którego bazując w którym¹⁹⁸¹ wspólnie z przysięgą^G to samo odwzorowawszy zgodził się²⁰¹⁹ ao jej dać⁷³⁴ ao które²⁰⁶¹ As n jeżeliby poprosiła dla siebie^{ao sb} md. **14,8** Ta zaś⁸ wcześniej nastąpiona²³⁷⁷ N ft pt ao ps pod przewodnictwem²⁸⁷² matki^G swojej: Daj⁷³⁴ ao it mi, mówi^{3s} pr, bezpośrednio tutaj³⁰⁴⁵ zgodnie zależnie na¹⁰⁶³ ⁹drewnianej tablicy do pisania, malowania lub jedzenia²²⁷³ Ds głowę Joannesa, tego zanurzyciela^G. **14,9** I doznaw-

10Gr. *ou(-k, -ch)* zasadniczo ma znaczenie zaprzeczające: 'nie'. W nielicznych wypadkach, w których przewiduje się odpowiedź twierdzącą, może mieć znaczenie pytajne 'czyż nie?' {6}, jak w Mt 6,26 Mc 6,3 Lc 11,40 Jo 4,35. Miejsca te jednak, przez swoją wyjątkowość, wymagają szczególnej uwagi. Co do **synostwa** cieśli, jak i autentyczności rodzeństwa, od dawna przeważa opinia negatywna. Ciekawe natomiast byłoby tu kwestionowanie również matki Jezusa – może był podrzutkiem kosmitów do łona Marii Mt 1,18 (o czym wiele relacji współczesnych)? Ewentualnie warto zwrócić uwagę na opis pobytu Marii w „domu Zachariasza” Lc 1,40, który odzyskał płodność Lc 1,24n, tak że był „ojcem” Lc 1,67, a w którego domu Maria mieszkała (i spała) przez trzy miesiące 'razem z' syn^{nią} Lc 1,56 (choć nie mieściło się to w dobrym obyczaju Mt 1,19, i czym zapewne wydała Józefa na pogardę (emigracja?). Czy może Zachariasz był poprzednim mężem Marii, od którego dla zapłodnienia wróciła (po „trzech miesiącach” kobieta wie, że jest w ciąży)? Uwagi wymaga także niezwykle zawiła rozmowa Elżbiety z Marią, jak i powołanie się Marii na Abrahama Lc 1,55, który miał starszego syna Ismaela (Jana?) z niewolnicy Hagar, i młodszego Izaaka (chrystusa G 4,28) z „wolnej” G 4,22 Sary (typ Marii G 4,22-5,1); także Maria idąc do domu Zachariasza była jakby „wolna”.

11U Mc 6,3 Jezus jest cieślą, nie synem cieśli, choć jedno drugiego nie wyklucza, zwłaszcza, że zawód był zazwyczaj dziedziczny {316}.

12Czterej bracia Jezusa noszą imiona patriarchów {316}: Jakuba i trzech jego synów (piątym jest Jezus). Zapis o braciach i siostrach Jezusa przeczy dogmatowi o także późniejszym dziewictwie Marii. O braciach Jezusa jest niemało: +Mt 12,46 Jo 2,12 7,3-10 Ac 1,14 Rm 8,29 1C 9,5 G 1,19. Również Mt 1,25 sugeruje, iż po narodzeniu Jezusa Józef obcował z Marią. Istniał też pogląd o dzieciach Józefa z wcześniejszego małżeństwa. Natomiast „kuzyn, krewny”, jak w niektórych katolickich komentarzach, to *anepsios* Cl 4,10. A ponadto „bracia stryjeczni lub cioteczni”, mieszkający oddzielnie dorośli mężczyźni, czyżby „przychodzili” razem z Marią Mc 3,31 Lc 8,19? Pamiętajmy też, iż 'brat' *a-delfos* znaczyło 'ze wspólnej macicy'.

1Gr. *akoe*. P. przyp. do Mt 13,14 Lc 7,1.

2Tu również wyjaśnienie "jakościowego bycia". Jest zastanawiające, że po męczeńskiej śmierci Jana, spowodowanej knowaniami cudzołożnej (por. Jo 8,3-11) Herodiady (typ Jezabel z 1R 21), a sfinalizowanej przez Heroda wbrew jego intencjom Mc 6,20, „front wrogości wobec Jezusa otrzymuje potężnego sojusznika w osobie tegoż Heroda”. Także za bezprawne korzystanie przez Jezusa z mocy Jana (Mt 21,23-27), który mu nie ufał (Mt 11,3) i całkiem inaczej się prowadził (Mt 9,14 i paral. Mt 11,18n i paral.), Jezus i uczniowie zapłacą okrutną cenę (por. Ew. Tom. 36,34-37,6).

3Gr. *en-ergeo* złożone z *en* 'w, wewnątrz' i *ergon* 'dzieło, praca, robota, czyn'. W 1C 12,11 sprawcą 'działania wewnątrz' jest duch św. W Mt 21,25-27 Jezus zdaje się przyznawać, iż cuda czyni Janową mocą „z nieba” (z Syjonu), nie ze zwykłych „człowieków”.

4Gr. *eks-esti(n)* od *eks* 'z, wy-' i *eimi* 'być'. Znaczący 'wy-będzie', zrealizuje się. Szczegółowszy opis w Mc 6,20 zdaje się sugerować, iż Herod nie mógł skosztować z Herodiadą związku (*a-poreo, hedeos ekouen*). Pochodne *a-poria* znaczy 'trudność w obcowaniu'.

5Lub: *urodzinami* - dativus daje obie możliwości.

6J. Flawiusz podaje, iż była nią Salome. Ciekawe, że kobieta o tym imieniu (a w perfekcyjnej kompozycji ewangelicznej raczej należy wykluczyć przypadkowe zbieżności) należy do uczniów chrystusa Mc 15,40 16,1. Tym bardziej, że w Ewangelii Tomasza 43,25-28 jest ona kochanką Jezusa: „Rzekła Salome: Ktoś ty, człowiecze i czyjś? Wszedłeś na moje łóżko i zjadłeś z mego 'stołu' *trapedza*” {128} s.218. Czy Jezus ze swą uczennicą Salome zaplanował zabójstwo Jana i czy „Herodiada uczestniczyła w spisku mającym na celu zgładzenie Jana”? {316} s.36.

7Nie wiadomo dlaczego ewangelista napisał: tańczyła "w środku"? Może to środek gości, a może też środek jako centrum niemoralnej nierządnej kobiecej władzy, który zamierzała ustanowić Herodiada. Przy uśtach tańczyły zwykle dziewczyny o lekkich obyczajach, spoza szanującej się kręgów {145} s.179 {316} s.36. Czy takim też był „środek, centrum” dziewczyny, czyli jej vulva?

8Gr. *pro-bibadzo* 'naprzód, przed, pierw, wpraw' 'stąpić, sadzić'; w stronie pass. 'pokryć przez samca', tu 1x w N.t., ale występuje w innych złożeniach: *ana-bibadzo* (Mt 13,48), *em-bibadzo*, *epi-bibadzo* (Lc 10,34 19,35), *sym-bibadzo*. *Probibadzo* w pass. znaczy m.in. 'wpraw pokryć samicę przez samca' {6}; w LXX 2x: Ex 35,34 *IRH* 'strzelać, ciskać, rzucać' i De 6,7 *SzNN* 'ostrzyść, wpoić, wbić do pamięci, uczyć na pamięć'. {316} zauważa, iż jest to jedyne miejsce w ewangeliiach, gdzie kobieta jest przedstawiona w jednoznacznie złym świetle (pytanie: czy złym dla chrześcijan). Gdyż „ewangelie ani razu nie wspominają kobiety w jednoznacznie złym świetle”.

szy przykrości^{N pt ao ps} król, przez te przysięgi^{Ap} i tych^{Ap} do razem leżących wstecz - w górę do posiłku^{Ap pt pr} kazał^{1536 ao}: *Ma* zostać dana^{734 ao ps} **14,10** I posławszy^{N pt ao} odgłowił^{308 ao} Joannesa w strażnicy. **14,11** I została przyniesiona^{2922 3s ao ps} głowa jego zgodnie zależnie na drewnianej tablicy i została dana^{734 3s ao ps} temu¹ dziewczątka^{D n}, i przyniosło^{2922 ao} ²matce swojej. **14,12** I przyszedłszy do istoty^{2400 Np pt ao} uczniowie³ jego unieśli^{70 ao} to padłe *ciało*^{2455 As} i pogrzebali^{1267 ao} je^{As n}, i przyszedłszy⁴ odnieśli jako radosną nowinę^{266 ao} Jezusowi.

14,13 ⁵Usłyszawszy zaś Jezus cofnął się do źródła do otwartego miejsca^{215 3s ao} *bazując* w tamtym stamtąd⁸⁶⁷ w *jakimś* statku²³⁰⁵ do spustoszonego i opuszczonego^{1132 A} właściwego miejsca^A *które miał* z góry aż na dół w¹⁴⁵⁴ swoją własną^{1334 As f} *sferę*. I usłyszawszy *dreńczące* tłumy^{Np} wdrożyły się^{92 ao} jemu pieszo od miast. **14,14** I wyszedłszy^{1016 pt ao} ujrzał wieloliczny tłum^{As} i nałożył się wewnętrznym narządem^{2602 ao ps-dp} zgodnie zależnie na nich^{Dp} i wypielegnował^{1283 ao} tych ⁶będących bez zapału³⁷⁶ ich^{Gp}.

14,15 *W następstwie* późnej *godziny, pory*^{Gs f} zaś stawszej się^{584 Gs f pt ao, Gab} przyszedli istotnie ku^{2400 ao} niemu^D uczniowie powiadając: Spustoszone i opuszczone¹¹³² jest to właściwe miejsce, i ta wiadoma *godzina naturalnego czasu* już minęła obok-przeciw^{2180 ao}; rozwiązawszy uwolnij^{ao it} te tłumy, aby odszedłszy^{283 Np pt ao} do wiadomych^{Ap} otwartych wiejskich osad^{Ap} kupiliby^{ao sb} sobie samym^{799 Dp} strawy^{Ap n}. **14,16** Ten zaś rzekł im: Nie potrzebę^{As} mają odejść^{ao}, dajcie^{734 ao} im wy zjeść^{1143 ao}. **14,17** Ci zaś powiadają mu: Nie mamy bezpośrednio tutaj³⁰⁴⁵, jeżeli nie ⁷pięć chleby^{Ap m} i dwie ryby^{Ap m}. **14,18** Ten zaś rzekł: Przynoscie^{pr it} mi bezpośrednio tutaj one^{Ap}. **14,19** I kazawszy^{N pt ao} *uczynić* te tłumy^{Ap} *mającymi* zostać skłonionymi wstecz do źródła do posiłku^{180 ao ps, Aci} na wierzchu ⁸karmnej trawy^{3006 Gs}, wzięwszy^{1681 N pt ao} te pięć chleby i te dwie ryby, wzniosłszy spojrzenie do źródła w górę^{158 N pt ao} do wiadomego nieba^{As} łatwo i wygodnie odwzorował we wniosku^{1180 ao}, i połamawszy^{N pt ao} dał^{734 ao} uczniom te chleby, zaś uczniowie tym tłumom^{Dp}. **14,20** I zjedli^{1143 ao} wszyscy, i zostali nakarmieni^{3005 ao ps}, i unieśli^{70 ao} to stanowiące wokół nadmiar^{2247 As n pt pr} tych ułamków^{1566 Gp}: dwanaście^{indecl} kosze^{Ap m} dopełnione^{2299 Ap m}. **14,21** Ci zaś jedzący^{1143 Np pt pr} byli *jako-*

9 Gr. *pinaks* 'deska do naniesienia na nią odwzorowania, płyta do pisania, rysowania, malowania; tablica, taca, talerz, zwł. obraz malowany'. W LXX 1x 4 Ma 17,7: (*epi tinos pinaki*) *dzo-grafesai* 'malować - z natury'. Tłumaczenia „na misie” nie dopuszczają tego poszerzonego znaczenia. Pk122.

1 Gr. zdrobnienie *korasion* jest dla Salome określeniem raczej nieodpowiednim. Może miało podkreślać jej małość jako cofnięcie w głąb kobiecości – do zwierzęcej vulwy (jak 'kobietka' *gynaikarion* o pejoratywnym sensie 2Tm 3,6).

2 Dla odnowienia władzy nierządnej królowej? Herodiada przypomina Jezabel z 1R 21,17nn, gdzie nastawała na życie Eliasza, także w Ap 2,20. Jej córka zaś Esterę Est 5,3.

3 Przez „uczniowie jego” można rozumieć „uczniów Jana”, i {316} taką interpretację nawet wkłada w tekst, tłumacząc „uczniowie Jana”. – Może aby rozwiać wątpliwości, czy nie byli to uczniowie Jezusa. Bowiem w paralelnym tekście u Mc 6,30 to samo słowo *ap-angelo*, które tu odnosi się do „uczniów jego”, tam odnosi się do apostołów Jezusa. Ale już wcześniej uczniowie Jana nawiązywali łączność z Jezusem Mt 11,2, gdzie otrzymywali naukę sprzeczną z Janową, a nawet przechodzili na stronę Jezusa Jo 1,37. Czy wśród uczniów Jana działała agentura (szefem spraw wewnętrznych byłby arcykapłan Kajfasz Jo 11,49 18,13-16), która wykorzystwała swego agenta do przejścia mocy Jana, a następnie wykorzystwała i jego? Odwieczne polowanie na syna człowieczego przez syjonistów i chrześcijan?

4 Zastanawia użyte słowo *ap-angelo*. W N.t. bywa czynnością radosną dla chrześcijan Mt 12,18 28,8 Mc 5,19 Lc 7,22 8,36.47 18,37 24,9 Jo 16,25, będąc czynnością boga, chrystusa i chrześcijan. Tu wyjątkowo przekłady powściągliwie dają: „donieśli”, „opowiedzili”. Zdziwiał też brak u Jezusa zwykłej ludzkiej reakcji ubolewania na wieść o śmierci swego wielkiego poprzednika, dobroczyńcy i ojca chrzestnego, który otworzył mu drogę do ducha św. Jezus nie usiłował go wskrzesić jak Lazarosa, nie wygłosił mowy pochwalnej jak Dawid nad Saulem 2S 1,17-27. U Mc 6,30 i Lc 9,10 jest może nawet sugestia, iż eliminacji Joannesa „dokonali i nauczyli” uczniowie Jezusa. Później w Mt 21,23-32 Jezus sugeruje, iż cuda czyni mocą zmarłego Jana, przez nierządnicę i złodziei, a właśnie jak nierządnicę postąpiła tańcząc córka Herodiady, żądając jako nagrody głowy Jana. Tak nierządnicą stała się właścicielką i dyspozytorką największego ziemskiego skarbu, cielesnego człowieka Jana.

5 To <usłyszawszy> oznacza, że „śmierć Jana jest powodem oddalenia się Jezusa” {316}.

6 Gr. *a-rrostos* 'bez gorliwości, zapału, opieszali', jakby *a-dzelos* 'bez żarliwości, gorliwości'. Jest to dolegliwość szczególnego rodzaju. Przekłady dają zwyczajnie „chorych” (jak *asthenes, noseros, -elos*). *Dzelos* był pożądany u chrześcijan: Jo 2,17 Rm 10,2 2C 7,7.11 9,2 11,2 Ph 3,6 Hb 10,27.

7 Pięć chlebów mogą symbolizować pięć ksiąg Mojżesza, a dwie ryby – Psalmi i Proroków por. Lc 24,44, lub Pisma i Proroków według podziału tradycyjnego.

8 Zatem nie byłaby to pustynia wbrew 14,13.15.

ściowo⁸³⁴ ipf mężowie²²⁶ Np¹ tak jak gdyby³⁰⁵⁴ pięć razy tysiące²²¹⁷ Np^m bez kobiet i dzieci. **14,22** I prosto z tego - natychmiast¹¹⁷⁰ ²zmusił¹⁶⁴ ao uczniów wstąpić^{ao} do statku^A i poprzedzając wieść²³⁷⁰ pr go do tego^{As n} brzegu na przeciwległym krańcu²²²³, aż do¹²⁰³ czasu którego²⁰⁶¹ G^{m,n} rozwiązuwawszy uwolniłby^{ao sb} te tłumy. **14,23** I rozwiązuwawszy uwolniwszy^{Ns pt ao ac} te tłumy wstąpił wzwwyż¹⁵⁶ ao ³do sfery funkcji wiadomej^{As n} górowej istoty²⁰⁵⁷ Asⁿ którą miał^{z góry} aż na dół w¹⁴⁵⁴ swoją własną sferę¹³³⁴ As^f pomodlić się^{ao}. W czasie późnej godziny^{Gs f} zaś stawszej się⁵⁸⁴ Gs^{f pt ao md-dp}, Gab, wyłącznie jedyny¹⁸⁸⁸ był tam. **14,24** Zaś statek^{N,A} już stadiony^{Ap} wieloliczne^{Ap} od ziemi trzymał się w oddaleniu²⁸⁴ 3s ipf id ac badany mękami⁴⁸⁰ N,A^{n pt pr ps} pod przewodnictwem²⁸⁷² fal^{Gp}, był^{ipf} bowiem pochodzący z miejsca w przeciwnej stronie⁹⁶³ ten wiatr²¹⁹. **14,25** ⁴Czwartą^{Ds f} zaś strażą^D nocy^G przyszedł istotnie do nich^{Ap} depcząc wkoło^{N pt pr} aktywnie wrogo na¹⁰⁶³ morze¹²⁶⁰ A. **14,26** Zaś uczniowie ujrzawszy²⁰⁴¹ N^{pt ao} go na wierzchu¹⁰⁶³ morza¹²⁶⁰ G depczącego wkoło^{A pt pr}, ⁵zostali zamęczeni²⁷⁵⁶ ao ps powiadając^{pt pr} że: ⁶Zjawisko powstałe w wyobraźni²⁹¹⁵ N jest, i od strachu krzyknęli¹⁶²⁶ ao. **14,27** Prosto potem zaś zagadał¹⁶⁷⁸ ao im powiadając: Bądźcie śmiali¹²⁶⁹ pr it, ⁷ja jakościowo jestem, nie strachajcie się^{pr it md-ps-dp}. **14,28** Odróżniwszy się w odpowiedzi^{ao} zaś jemu Petros rzekł: Utwierdzający panie, jeżeli ty jesteś, każ^{2s} ao uczynić^{ao} mnie^A mogącym^{ao} przyjść^{ao}, Aci istotnie do ciebie^A aktywnie wrogo na wody^{Ap}. **14,29** Ten zaś rzekł: Przyjdź^{ao it}. I zstąpiwszy^{N pt ao} od statku^G Petros począł deptać wkoło²²⁴² ao aktywnie wrogo na wody^{Ap n} i przyszedł^{ao} istotnie do Jezusa^A. **14,30** Poglądając obecnie^{N pt pr} zaś tę wiatrową istotę²¹⁹ A, przestraszył się²⁹³⁸ ao ps-dp i począwszy się^{N pt ao md} być odgórnie porażony w topieli^{pr md-ps} krzyknął^{ao} powiadając: Utwierdzający panie, ocal^{ao it} mnie. **14,31** Prosto z tego - natychmiast zaś Jezus rozpostarłszy z wewnątrz⁸⁹³ N^{pt ao} rękę, pochwycił¹⁰⁸³ ao md-dp jego^G i powiada mu: Niewiele przekonująco uwierzytelniający²⁰⁰⁵ V, do⁸⁴² czego²⁸⁰³ Asⁿ ⁸stawiłeś w dwóch zasadach⁷⁵⁷ 2s ao ac? **14,32** I w następstwie wstąpiwszy na górę¹⁵⁶ G^{pt ao}, Gab ich^{Gp} do statku^A, ⁹zaprzestała cięgów¹⁶⁰⁹ ao ta wiatrowa istota²¹⁹. **14,33** Ci zaś w statku złożyli hołd do istoty²⁴¹² ao jemu, powiadając: Jawnie prawdziwie¹¹³ niewiadomego boga^G niewiadomy syn jakościowo jesteś^{pr}.

14,34 I przedostawszy się na wskroś na przeciwległy kraniec⁷⁰³ Np^{pt ao} przyplłynęli¹¹³⁹ ao aktywnie na ziemię¹⁰⁶³ A ¹⁰do⁸⁴² Gennesaret. **14,35** I ponownie poznawszy¹⁰⁷¹ Np^{pt ao} go mężowie właściwego miejsca^G owego^G odprawili³³⁴ ao do całej^A okolicy owej i przyprowadzili do istoty²⁴²⁵ ao jemu wszystkich^A źle¹⁴³⁷ mających-trzymających¹²⁰² Ap^{pt pr} **14,36** i przyzywali²¹⁵⁷ ipf go aby wyłącznie jedynie¹⁸⁸⁷ dotknięciem przyczepiliby sobie zarzewie³⁴⁷ ao sb md od zakończonego frędzlami brzegu^G szaty^G jego^G; i ci którzy ¹¹dotknięciem przyczepili sobie zarzewie^{ao id md} zostali na wskroś ocaleni⁷¹⁶ ao ps.

1 Gr. *hosei* złożone z *hos* 'tak jak, jako' i *ei* 'jeżeli, o ile, czy?'

2 Gr. *anankadzo* od *ananke* 'przymus, bezwzględna konieczność'. Przekłady łagodzą: „przynaglił”, „wymógł”.

3 Gr. *eis to oros kat' idian* – do takiej góry wstąpił Jezus też w Mt 17,1 gdzie rozmawiał z Eliaszem i Mojżeszem. Jezus wstępuje 'do góry' *eis to oros*, a nawet *pros to oros* Mc 11,1 Lc 19,29, a nie zwyczajnie „na górę” *epi oros* jak w Ap 21,10, czy *epi ta ore* jak w Mt 18,12. Jezus traktuje góry (też drzewa i żywy: wiatr, morze) jak istoty rozumne, którym można rozkazać Mt 17,20 21,21 Mc 11,23 Lc 23,30 i do których on wstępuje.

4 T.j. o 3-6 rano, w czasie świtania. Dativus czwórki może oznaczać, że Jezus był piątą.

5 Gr. *tarasso* 'mącić, wzburzać, zaburzać, wzruszać, zakłócać'. Przekłady: „złękli się”, „zatrwożyli się”.

6 Gr. *fantasma* 'zjawia, widmo, widziadło, mara, marzenie senne, obraz w wyobraźni, zjawisko na niebie, odbicie lub wzór rzeczywistości' od *fantadzo* 'uwidocznienie, uzmysłowienie, wyobrażać sobie, stać się widzialnym'. Synonim widzenia ducha i UFO. Strach zdaje się wskazywać, iż sądzili że widzą upostaciowionego złego ducha (demon, diabła), których środowiskiem było morze. Niewykluczone też nawiązanie do zwierzęcia z morza Ap 13.

7 Może w znaczeniu: To ja realnie jestem, lub ja jakościowo jestem. Przedtem tak się identyfikował sam Jahweh w Ex 3,14 i in. Także we władzy nad falami i ucieszeniu burzy Jezus przedstawia się jako Jahweh, gra jego rolę. Uczniowie zaś podrzędnie grają rolę pod Jezusem jako określonym synem boga – jak faryzeusze są 'grający rolę pod' *hypokrites* nieokreślonymi człowiekami Mt 15,7nn Mc 7,7n. Szerzej n.t. proklamacji „Ja jestem” p. przyp do Jo 1,19nn.

8 Gr. *di-stadzo* 'stawać w dwóch stronach, wahać się'. Od *dis* 'dwa razy, dwakroć' i *histemi?* 'stać, stawić’.

9 Gr. *kopadzo* od *kopos* 'ciągnięcie, cios, raz, uderzenie'. Przekłady mocno łagodzą „uciszył się”, „ustał”.

10 Przekłady gubią przyimek *eis* 'do’.

11 Gr. *hapto* w N.t. nie oznacza zwykłego dotknięcia (jak *thingano*, *prospsauo*), lecz związane z przepływem duchowym. Celowe dotknięcie szat przypomina praktyki magiczne {316}. Frędzle szat kojarzy się z mocą ducha św.

15,1 Wtedy przychodzą do istoty^{2400 pr} Jezusowi^D od Hierosolym^{Gp} farisaiosi i pisarze powiada-
 jąc: **15,2** Przez co uczniowie twoi pomijają wiadome przekazanie^{2152 A} starszych^{Gp}? Nie bowiem
 myją sobie^{pr md} ręce^{Ap} gdy ewentualnie chleb ewentualnie jedzą^{pr sb}. **15,3** Ten zaś odróżniwszy się
 dla odpowiedzi^{pt ao md-dp} rzekł im: Przez co i wy pomijacie wiadomą wskazówkę⁹⁹⁶ wiadomego
 boga^G przez wiadome przekazanie^A wasze^{Gp}? **15,4** Ten wiadomy bowiem bóg rzekł: Szacuj^{pr it}
 ojca i matkę, i: Ten przez złe powiadanie szkalujący^{1432 N pt pr} ojca^A albo matkę śmiercią^D niech
 dokonuje życia^{pr it}. **15,5** Wy zaś powiadacie: Który by rzekłby^{ao sb} ojcu albo matce: Dar ofiarny^N
jest to które^{2061 N, As n} jeźeliby ze mnie^G otrzymałbyś jako pomoc^{3059 2s ao sb ps}, **15,6** - żadną metodą nie
 będzie szacował^{3s ft id} ojca swego. I pozbawiliście pańskiego utwierdzenia^{99 ao id} ten odwzorowany
 wniosek^A wiadomego boga^G przez to przekazanie^A wasze. **15,7** Grający rolę *przez* rozstrzyganie
 pod *przewodnictwem kogoś*^{2882 Vp}, odpowiednio¹⁴⁴² złożył^{2435 ao} proctwo^{2435 ao} około was^{Gp} Esaias¹ *obec-*
nie powiadający^{N pt pr}: **15,8** Lud *walczący* ten właśnie wargami mnie szacuje^{pr}, zaś serce^{Ns} ich^{Gp}
 do daleko²³³⁹ trzyma się w oddaleniu^{284 3s pr id} ode mnie; **15,9** daremnie zaś czczą mnie, nauczając^N
 pt pr nauczania^{728 Ap} *jako* wskazania^{990 Ap} *niewiadomych*² *człowieków*^{Gp}.

15,10 I wezwawszy istotnie do siebie^{N pt ao md-dp} ten tłum, rzekł im: Słuchajcie i puszczajcie razem
 ze swoim rozumowaniem^{2p pr it}. **15,11** nie to wchodzące^{Ns n pt pr} do ust^{As} kala wspólnością¹⁵⁹³ wiado-
 mego człowieka, ale to wydostające się^{Ns n pt pr} z ust^{Gs m} to właśnie kala wspólnością wiadomego
 człowieka. **15,12** Wtedy przyszedłszy do istoty uczniowie powiadają mu: Wiesz że farisaiosi
 usłyszawszy ten odwzorowany wniosek³ uznali się za poprowadzonych do pułapki^{2559 ao ps}? **15,13** Ten
 zaś odróżniwszy się rzekł: Wszystko⁴ sadzonka którą^{2061 As f} nie zasadził^{2965 ao} ten wiadomy⁵ ojciec
 mój, ten niebiański, wykorzeniona zostanie^{891 3s ft id ps}. **15,14** Puśćcie od siebie^{439 ao it} ich^{Ap m}, ślepi są
 prowadzący po drogach^{Np}; ślepy zaś ślepego^A jeżeli ewentualnie ewentualnie prowadzi po drogach^{3s pr}
 sb, obydwaj^{Np} do dołu^A padną^{ft md-dp}.

15,15 Odróżniwszy się^{N pt ao ps-dp} zaś Petros rzekł mu: Oznacz wskazówkami^{ao it} nam to
 porównanie. **15,16** Ten zaś rzekł: Szpicowo akurat⁹⁰ i wy nie puszczający razem ze swoim
 rozumowaniem^{Np} jesteście? **15,17** Czy nie rozumiecie że wszystko^{Ns n} dostające się^{Ns n pt pr}
 do ust, do⁶ brzusznego zagłębienia^{1589 A} pojmuje^{3022 3s pr id} i do ustępu^A jest wyrzucane^{3s pr}
 ps? **15,18** Te^{Np n} zaś wydostające się^{Np n pt pr md-ps-dp} z ust, z⁷ serca *jako jedno* wychodzi¹⁰¹⁶

1 Jezus cytuje Isaiasa według greckiej Septuaginty (LXX, nie według Biblii hebrajskiej TH). Czy cytaty wygłaszał po grecku? Jakimi
 językami posługiwał się Jezus, skoro rozmawiał z Żydami, Samarytanami, Rzymianami, z Syrofenicjanką, skoro mógł uczyć Greków
 Jo 7,35? W Ew. Mateusza Isaias jest cytowany przynajmniej 13x przez Jezusa i w związku z jego nauką, a przykładowo obszerniej-
 szy Jeremias – 1x. Isaias okazuje się prorokiem krótkiego dystansu i małej skali, nieczłowieczy: negowany tu 'daleki, przedni' gr.
porro, proso dotyczyć *człowieków*.

2 Jeżeli bowiem nie nauczania od *człowieków*, to od czego? Od zwierząt, od hybryd? Mozaistyczni faryzeusze, pisarze i uczeni byli
 naukową i kulturową nadbudową nad „owcami” Izraela – jak człowiecza kora mózgowa na zwierzęcym mózgu. Było to niezbędne,
 aby Izrael mógł dorównać intelektualnym osiągnięciom klasycyzmu i hellenizmu, choćby w węższym zakresie. Jednak na przełomie
 er nastąpiło załamanie, tak w hellenizmie jak w judaizmie; nastąpił zwrot do kultu zwierzęcej i seksualnej części natury ludzkiej.
 Chryścianizm powstał z powodów politycznych, dla sytuacji utraty niepodległości, ale dostosował się do owych pogańskich misteryj-
 nych i orgiastycznych kultów Imperium

3 Gr. *skandalidzo* ma w rdzeniu 'pułapkę' *skandalon* jako 'sytuację bez wyjścia'. Tłumaczenia znów łagodzą: „zgorszyli się”, które
 wtórnie i Abram-owiczówna honoruje, zaznaczając jednak: „NT” {6}.

4 Nietrudno dostrzec analogię przedstawienia faryzeuszy do „nieprzyjaciela-człowieka-diabła”, który posiał zizania Mt 13,25. Szeroki
 kontekst pozwala faryzeuszy wraz z pisarzami utożsamić z tą „sadzonką której nie zasadził ojciec niebiański” i z *człowiekami*
 15,9.20. W obu miejscach Jezus *człowieków* nie uznaje. Co natomiast uznaje, to pokazuje zdarzenie kolejne: Jezus jest posłany tylko
 do owiec z Izraela, ewentualnie do piesków kananejskich. Jezus *deprecjonuje człowieka* z zasady, jako rodzaj Mt 5,13 6,1-6.16nn
 10,17.36 22,16, przeciwstawiając go, negatywnie ocenianemu w Izraelu, określonego synowi człowieka Mt 13,28.37 17,22 26,24.45
 i in. Tym samym boga stwórcę człowieka przeciwstawia swojemu bogu-ojcu Mt 16,23 19,26 i in.

5 Sens "ojciec niebiański" +Mt 5,48 6,26.32 i in., jak też "ojciec w niebiosach" Mt 5,16.45 6,1.9 i in. zależy głównie od sensu "oj-
 cieć". Ten ojciec przedstawiony jest jako bliższy życiu zwierzęcemu (ptaki) niż życiu człowieczemu (negatywna "troska") 6,25-33;
 nie ma też człowieczego poczucia sprawiedliwości, które ma Zakon 5,43-48. Bardziej odpowiednia dla niego nazwa to: samiec. Pk57

6 Gr. *koilia* 'wydrążenie brzuszne, żołądek, macica, łono', też: łono Jezusa Jo 7,38.

7 Serce ma tu prawdopodobnie znaczenie duchowego wnętrza, ośrodka rozumu, woli, odczuwania i działania, istotnej natury czło-
 wieka. Jest zaskakujące, że Jezus, będąc w ukryciu synem człowieka, ma tak złą opinię o naturze człowieka (por. też „nieprzyjaciel-
 człowiek” 13,28). Takiej złej opinii nie ma o naturze niesfornej owcy ani o złodziejskich niebieskich ptakach.

^{3s pr}, i owe *jako jedno* ^{3s pr} kala współnością ^{3s pr} wiadomego człowieka. **15,19** Z bowiem serca wychodzą wnioski na wskroś ⁶⁹³ 1złośliwe ²³³³, morderstwa, cudzołóstwa, nierządy, kradzieże, kłamliwe świadczenia, niewłaściwe wieszczby. **15,20** Te właśnie ^{Np n} *jako jedno* jest ^{3s pr} te kalające współnością ^{Np n pt pr} wiadomego człowieka, to ^{1966 Ns n} zaś *które skłania* nie umytymi rękami zjeść ^{ao} nie kala współnością wiadomego człowieka.

15,21 I wyszedłszy ^{1016 pt ao} w tamtym stamtąd ⁸⁶⁷ Jezus cofnął się jako do źródła w górze do otwartego miejsca ^{215 ao} do części-dzielnicy ^{Ap} Tyrosu ^G i Sidonu ^G. **15,22** I zobacz do tamtego miejsca - oto kobieta Chananaika od granic owych wyszedłszy ^{1016 f pt ao} *gardłowo jak zwierzę* krzyczała ^{1626 ipf} powiadając ^{N pt pr}: Obdarz litością ^{ao it} mnie, utwierdzający panie ^v syn ^N Dawid ^{indecl}, córka moja źle ¹⁴³⁷ jest zależna od daimona ^{607 pr md-ps-dp}. **15,23** Ten zaś nie odróżnił się ^{311 ao ps-dp} jej ^D w *żaden* odwzorowany wniosek ^A. I przyszedłszy do istoty uczniowie jego wzywali do uwyrażnienia się ^{1141 ipf} go powiadając ^{N pt pr}: Rozwiązawszy uwolnij ^{ao it} ją, że *gardłowo jak zwierzę* krzyczy w z do tyłu ²⁰³² nas ^{Gp}. **15,24** Ten zaś odróżniwszy się ^{pt ao} rzekł ^{ao}: Nie zostałem odprawiony ^{334 ao ps} jeżeli nie do tych wiadomych owiec ^{Ap}, tych ²odłączywszych przez zatracenie ^{320 Ap n pt pf ac} domu ^G Izraela ^{indecl}. **15,25** Ta zaś przyszedłszy ^{1139 N pt ao} składała hołd ^{2412 3s ipf} jemu *następnie* powiadając ^{pt pr}: Utwierdzający panie, śpiesz z ratunkiem ^{521 pr it} mi. **15,26** Ten zaś odróżniwszy się rzekł: Nie jest odpowiednie ^{1440 Ns n} wziąć ^{1681 ao} ten chleb tych ³potomków ²⁷⁶⁹ i rzucić tym ⁴psiątkom ¹⁶⁶¹. **15,27** Ta zaś rzekła: Owszem, utwierdzający panie, i bowiem psiątka ^{Np n} *jako jedno* je ^{3s pr} od okruszyn ^{Gp n} padających ^{Gp n} ^{pt pr} od stołu ^G utwierdzających panów ^{Gp} ich. **15,28** Wtedy odróżniwszy się w *odpowiedzi* Jezus rzekł jej: O, kobieto ^v, wielkie twoje to *przekonujące* uwierzytelnienie ²²⁷⁹, niech stanie się ^{584 3s it ps-dp} tobie tak jak chcesz ^{pr}. I została uleczona ^{1328 ao ps} córka jej od *naturalnej* godziny ^G owej.

15,29 I przestąpiwszy ^{1832 N pt ao} *bazując* w tamtym stamtąd ⁸⁶⁷ Jezus przyjechał ^{1139 ao} obok-przeciw-pomijając ²¹³⁹ morze ^A Galilai ^G, i wstąpiwszy wzwyż ^{156 N pt ao} do wiadomej ⁵górowej istoty ^{2057 A} odgórnie siedział jako na swoim ^{1410 ipf} tam. **15,30** I przyszły do istoty ^{ao} jemu tłumy wieloliczne mające wspólnie z sobą samymi ^{Gp} chromych, ślepych, zniekształconych, mających przytępione zmysły i odmiennych wielolicznych ^{2329 Ap}; i stracili w dół ^{2493 ao} ich obok-przeciw-pomijając ²¹³⁹ ⁶nogi ^{Ap} jego; i wypielegnował ^{1283 ao} ich, **15,31** tak że również *te okoliczności uczyniły* ten tłum ^{As} *skłonnym* zdziwić się ^{ao, Aci}, pogląających ^{Ap pt pr} mających przytępione zmysły ^{1673 Ap} *jako teraz* gadających ^{Ap pt pr}, zniekształconych ^{Ap} - zdrowych ^{Ap}

1 "Złośliwy" i "kradziezca" to epitety diabła (p. przyp. do Mt 13,25). Czy Jezus uważa, iż diabeł jest sercem człowieka, t.j. jego najgłębszą istotą, najistotniejszą zasadą jego życia? (por. syn człowieka – wąż Jo 3,14 i nieprzyjaciel-człowiek Mt 13,28). Dlaczego Jezus nie widzi nic dobrego w sercu człowieka? Przecież wymienione tu cechy jak "złośliwości, kradzieże, morderstwa, cudzołóstwa" są typowo zwierzęce, są zwykłym trybem ich życia.

2 To *apollymi* wedł. {11} jest tu w stronie czynnej (act.), lecz wedł. {2}{12} w zwrotnej (med.) i pochodzi od *apollymai*. Ta sama rozbieżność dla Mt 10,6 (18,11) Lc 15,4. 6.24.32 19,10. Wcześniej Jezus powiedział, że przyszedł tylko do grzeszników i chorych Mt 12n Mc 2,17 Lc 5,31; tu się okazuje, że tylko z Izraela Mt 15,24. Nie na miejscu jest wybieg, iż mówi o „Izraelu według ducha” Rm 10,6nn, gdyż „u Mateusza rozumienie Izraela jest etniczne”. Jezus jest izraelskim szowinistą, gardzącym innymi narodami. Tak samo Apokalipsa Joannesa 7,4-8 chce zbawić tylko z plemion Izraela.

3 Gr. *teknon* "wydany na świat, potomek, dziecko; rzadko o zwierzętach: młode, szczenię, pisklą; stosowane też jako zwrot starszych ludzi do młodszych: 'dziecko'. Tu o ludzkim dziecku, w przeciwstawieniu do „psiątek”.

4 {144} s.241 stwierdza, iż odpowiedź Jezusa jest niegrzeczna, a {316} że jest odpychająca. „Nazwanie kogoś szczenięciem, psem uważano za śmiertelną, okropną obrazę („chrześcijańskie psy”). Właściwie jest arogancka, pogardliwa ("psiątka") i szowinistyczna ("tylko Izraela"). 'Psiątka' *kynarion* zdrobnienie od *kyon* oznaczają tu psa domowego. Może oznaczać też „dziecko psa”, którym słowem określano zdemoralizowanych mężczyzn Ph 3,2 Ap 22,15. A Kananejczycy uprawiali kult bóstw płodności, z którym łączyła się prostytutka sakralna. Tym bardziej, że kobieta ta była bez męża – „skoro to nie ojciec, lecz ona właśnie, podeszła do Jezusa” w sprawie uzdrowienia. Jej „psiątko” mogło być potomkiem świątynnej nierządnic i „psa” świątynnego nierządnika, jak w Dt 23,18. Rozmowa wskazuje, jedynie w jakiej hierarchii inne narody mogą współistnieć z Żydami w chrześcijańskiej wspólnotie łask, por. {316} s.90.

5 Górą Jezusa jest Syjon {316}. P. przyp. do Mt 17,20.

6 Nogi były niekiedy synonimem genitaliów, por. Ge 24,2 47,29 {109}s.402 {127-III}s. 233, zwł. w kontakcie z kobietą Ex 4,25 {50}s.256 Lc 7,38 (prostytutka z tyłu nóg 10,39 Jo 11,32 12,3 - nogi zamiast głowę {102}s.283) Jo 13,4-5 (przed śmiercią na krzyżu). Nogi są najczęściej wymienianą częścią ciała Jezusa (przynajmniej 27x)

i chromych - depczających wkoło_{Ap pt pr} i ślepych - pogląających. I wsławili_{772 3p ao} wiadomego boga Izraela_{indecl.}

15,32 Zaś Jezus wezwawszy do istoty_{N pt ao md-dp} uczniów swoich rzekł: Nakładam się wewnętrznym narząd_{2602 pr md-ps-dp} aktywnie na ten tłum_{As} że już dni trzy pozostają do istoty_{pr} mi_D i nie mają co *żeby* zjedliby_{1143 ao sb}; i rozwiąawszy uwolnić_{ao} ich poszczających_{1930 Ap} nie chcę *żeby* kiedyś nie zostaliby przez rozwiązanie wyczerpani_{881 ao sb ps} w drodze.

15,33 I powiadają mu uczniowie: Skąd *pozostając w łączności z tym*₂₃₁₃ nam w spustoszonej opuszczonej okolicy_{1131 Ds f} chleby_{Np} tyle to *liczne*_{Np} tak że również nakarmić_{ao} tłum_A tyle to *liczny*? **15,34** I powiada im Jezus: Jak *liczne*_{Ap} chleby_{Ap} macie? Ci zaś rzekli: Siedem, i niewieloliczne₂₀₀₇ rybki_{1378 Ap n.} **15,35** I rozkazawszy_{N pt ao} tłumowi paść wstecz do źródła ku pożywieniu_{198 ao} aktywnie na ziemię_A, **15,36** wziął_{1681 ao} te siedem chleby_{Ap} i te ryby_{1379 Ap m,} i *łatwodzięcznie* udzieliwszy się w *podziękowaniu*_{1191 N pt ao} połamał_{1568 ao} i dawał_{734 ipf} uczniom, zaś uczniowie tłumom. **15,37** I zjedli_{1143 ao} wszyscy_{2193 Np} i zostali nakarmieni_{3005 ao ps,} i to ²stanowiące wokół nadmiar_{2247 As n pt pr} tych ułamków_{Gp} unieśli_{70 ao:} siedem ³*okrągło plecione* kobiałki_{2610 Ap f} dopełnione_{2299 Ap f.} **15,38** Ci zaś jedzący_{pt pr} *jakościowo* byli_{834 ipf} ⁴cztery razy tysiące mężowie_{226 Np} bez kobiet i dzieci. **15,39** I przez rozwiązanie uwolniwszy_{Ns pt ao} te tłumy, wstąpił wzwyż_{156 ao} do statku_A i przyjechał_{1139 ao} do sfery granic_{Ap n} Magadanu.

16,1 I przyszedłszy do istoty farisaiosi i saddukaioi doświadczając_{2209 Np pt pr} nadto wezwali do wyrażenia się_{1060 ao} go *jakiś*⁵ znak boży₂₅₄₀ z wiadomego nieba_{Gs} nadto pokazać_{1074 ao} im. **16,2** Ten zaś odróżniwszy się *dla odpowiedzi* rzekł im: ⁶*Wskutek* późnej *pory*_{Gs f} stawszej się_{584 Gs f pt ao md-dp, Gab} powiadacie: ⁷*łatwodzięgodne* panowanie Dzeusa_{1165 Ns f,} ⁸nabiera ognistej barwy_{2467 3s pr} bowiem wiadome niebo. **16,3** I ⁹przedwcześnie rano_{2440:} Dzisiaj burzliwa pogoda_{2989,} nabiera ognistej barwy bowiem ¹⁰doznając wstrętu_{2642 N pt pr ac} wiadome niebo. To wprawdzie doistotne oblicze wiadomego nieba rozeznajecie_{585 pr} *aby* na wskroś rozróżnić_{686 pr,} wiadome_{Ap} zaś znaki boże_{Ap n} tych_{Gp} ¹¹stosownych momentów_{1422 Gp m} nie możecie_{799 pr md-ps-dp?} **16,4** Ród₅₆₅ złośliwy *wskutek zaprawienia* i cudzołożny *jakiś* znak boży_A nadto

1 Gr. *eu-charisteo*, od *eu-charistos* (stąd "eucharystia"), złożone z *eus* 'łatwy, dogodny' i *charis* 'wdzięk' – w subiektywnym znaczeniu też „łaska, stronniczość”, w erotycznym znaczeniu „rozkosz” {6}. Razem: 'udzielać się, być łatwo, dogodnie-wdzięcznym'. Przekłady: „odmówił dziękczynienie”, „podziękował”.

2 Gr. *perisseuo* (od *perissos, peri*) 'mieć, stanowić, czynić wokół nadmiar’.

3 Gr. *spyris* 'duży kosz z pokrywą', jaki używali poganie. Inny niż wąski płaski żydowski kosz *kofinos* z Mt 14,20.

4 „Cztery” może symbolizować pogan w czterech stronach świata; „siedem” - siedmioraki dar ducha św.

5 T.j. n.p. mannę z nieba, głos z nieba albo ogień z nieba {316}. Oba cudy miały miejsce na pustyni i przez to przywołują na pamięć Eliasza 1R 17 i Elizeusza 2R 4.

6 Następnym słów do w.4 nie ma w najstarszych źródłach.

7 Gr. *eu-dia* złożone z *eu* 'łatwo, dogodnie' i *Dzeus* 'Dzeus, Zeus' - grecki najpotężniejszy bóg (odpowiadał mu rzymski Jowisz). Znaczący 'dobry stan, kondycja'; w odniesieniu do pogody: 'piękna pogoda'. Ponieważ jest to słowo greckie, to i w przekładzie brzmi bóg grecki; w hebrajskim byłby Jahweh.

8 Gr. *pyrradzo* od *pyr* 'ogień’.

9 Gr. *proi* (od *pro*) 'naprzód, przed'. Według Jezusa niebo doznaje wstrętu z powodu *pro* 'przed, wcześniej'. A to właśnie gwiazda jutrzeńkowa, Wenus, "matka boża", Maria i duch św., nazwana jest w Ap 2,28 i 22,16 *proinos* (od *proi*).

10 Gr. *stygndzo* (od *stygno*) 'być ponurym, posępnym; stawać się ohydny, odrażającym, wstrętnym, obmierzłym'. W Mc 10,22 człowiek 'doznał wstrętu' z powodu nauki chrystusa. Czy nauka chrystusa i jego cuda są z jutrenki i wbrew niebu? W Mt 12,28 są z ducha św. Pk58.

Że cuda dokonywane w imieniu Jezusa są wobec jego ojca 'bezprawiem' *a-nomia*, stwierdza Jezus w Mt 7,22-23, a że są *a-dikia* 'zaprzeczeniem reguł cywilizacji' potwierdza Lc 13,27. Jezus pochwała zarządcę bezprawia Lc 16,8, a także twierdzi iż „obowiązuje” *dei* [t.j. z obcej woli] urzeczywistnić się w nim” aby był zaliczony do bezprawnych Lc 22,37 - co może pochodzić od ducha św.

szuka^{1076 pr}, i *jakikolwiek* znak boży nie będzie dany^{734 3s ft ps} jemu, jeżeli nie ten wiadomy znak boży¹ Jonasa^G. I z góry na dół pozostawiwszy^{1482 N pt ao} ich odjechał^{283 ao}.

16,5 I przyjechawszy¹¹³⁹ uczniowie do tego brzegu^{As n} na przeciwległym krańcu, ²przez nałożenie na siebie nakazali sobie zapomnieć^{1084 3p ao md-dp} chleby^{Ap} wziąć^{ao}. **16,6** Zaś Jezus rzekł im: Patrzcie^{2041 pr} i trzymajcie *to które* do istoty^{2403 2p pr it ac} od²⁸⁹ tego wiadomego^G zaczynu^{1219 G} farisaiosów^{Gp} i saddukaiosów^{Gp}. **16,7** Ci zaś na wskroś wnioskowanie przeprowadzali^{692 3p ipf} w sobie samych^{799 Dp} powiadając że: Chleby^{Ap} nie wzięliśmy^{1681 ao}. **16,8** Rozeznawszy^{585 N pt ao} zaś Jezus rzekł: Po co na wskroś wnioskowanie przeprowadzacie^{692 pr} w sobie samych, niewiele uwierzytelniający^{Vp}, że chleby^{Ap} nie macie? **16,9** Jeszcze nie rozumiecie ani nie przypominacie sobie^{pr} te pięć chleby^{Ap m} tych^{Gp} pięć razy tysiące, i jak liczne^{Ap m} kosze^{1624 Ap m} wzięliście^{1681 ao}? **16,10** ani te siedem chleby^{Ap m} tych^{Gp} cztery razy tysiące, i jak liczne^{Ap f} ³okrągło plecione kobiałki^{2610 Ap f} wzięliście? **16,11** Jakże nie rozumiecie że nie około chlebów^{Gp} rzekłem wam? Trzymajcie *to które* do istoty^{2403 2p pr it ac} zaś od tego wiadomego^G zaczynu^G farisaiosów^{Gp} i saddukaiosów^{Gp}. **16,12** Wtedy puścili razem ze swoim rozumowaniem^{2713 ao} że nie rzekł trzymać *to które* do istoty^{2403 pr ac} od zaczynu^{1219 G} tych chlebów^{Gp}, ale od wiadomej⁴ nauki^{Gs} farisaiosów^{Gp} i saddukaiosów^{Gp}.

16,13 Przyszedszy¹¹³⁹ zaś Jezus do części-dzielnic^{Ap} ⁵Kaisarei, tej Filipposa, wzywał do wyrażenia się^{1141 ipf} uczniów swoich powiadając: *Jako* ⁶kogo^{2803 As m} powiadają określone^{Np} człowieki^{Np} mogącym *jakościowo* być^{pr, Aci} okoliczności czynią określonego^A syna^A określonego^G człowieka^G? **16,14** Ci zaś rzekli: Ci określone^A wprawdzie *jako* Joannesa^A, tego zanurzydca^A, inni zaś *jako* Eliasa^A, odmienni zaś *jako* Ieremiasa^A albo jednego^A wiadomych^{Gp} proroków^{Gp}. **16,15** Powiada

11 Gr. kairos. Są to cudy ‘pór, chwil’, czyli dziejów nieba w ziemskiej historii, która jest prawdziwą wielką księgą magii. Cudy chrystusa są cudami sprowadzonymi z końca świata, z epoki mesjańskiej, wplecionej w aktualne dzieje historyczne. Polegają na ‘rozeznawaniu’ *ginosko* i następnie ‘na wskroś rozróżnianiu’ *diakrino* (które jest podstawą do *diafero*). Oczywiście sami przy tym nie powinni pasywnie ulec na wskroś rozróżnieniu, co zaznaczone, również w kontekście cudu, w Mt 21,21. W aspekcie astronomicznym („niebo”) może chodzić o wyznaczane przez Wenus pory przyjazne i nieprzyjazne, i stąd “wieczorem” i “rano”. Właśnie tak, w oznaczonych dniach przed wschodem słońca i wieczorem, modlili się pierwsi chrześcijanie {182}s.27.47.

1 Istnieje typologia: Jezus – Jonasz – wskrzeszony przez Eliasza syn wdowy z 1R17,17-24.

2 Gr. epi-lanthano, -omai. Słowo o niejasnym znaczeniu. {6} proponuje ‘kazać zapomnieć, umyślnie zapomnieć, zlekceważyć’. Może więc: ‘intencjonalnie, zamierzenie zapomnieć’. Zależy od przyjętego znaczenia przyimka *epi*. Samo *lanthano* znaczy ‘ujść uwagi, ukryć się, zapomnieć’. Dwa razy w N.t. słowo to występuje jako negacja czynności boga: w Lc 12,6 i Hb 6,10.

3 Gr. spyris, od speira ‘węzowy splot *kohorty*’.

4 „Zagrożenie chrześcijańskiej egzystencji płynie z ludzkiej natury dotychczasowych autorytetów w judaizmie (faryzeuszy i saduceuszy). Według ich nauki Jezus był kategorycznie zdyskwalifikowany jako postać mesjańskiego wypełnienia {316}. Por. też ich zarzuty.

5 Przy założeniu, że w ewangelii nie ma treści zbędnych, zastanawia informacja umiejscawiająca zdarzenie. Miasto Cezarea wybudowane ku czci cezara Tyberiusza. „Ludność tu zamieszkująca nie była żydowska”. Wcześniej było zwane *Pan-eas* (*Pan-ias* {4}) od położonej w pobliżu grotty bożka Pana, bóstwa przyrody; *Panias* utożsamiano z tym bóstwem {188} s.302n. Może z powodu tych asocjacji Jezus akurat tutaj pyta człowieków o syna człowieka {316}, jakby człowiek był pogański a syn człowieka pogańskim cesarzem lub bogiem Panem. Lub nawiązuje do imienia *Fil-ippos* oznaczającego ‘miłośnika koni’ (cesarz – człowiek?; kozioł lub koń – syn człowieka?). Zwłaszcza, że według Plutarcha w czasach cesarza Augusta (panował od 27 r. p.n.e. do 14 r. n.e.) „pewien żeglarz usłyszał na pełnym morzu tajemniczy głos oznajmający śmierć wielkiego boga Pana” {94} {106} s.109.

6 „Jako kogo?” znaczy: z jakiego natchnienia działa określony syn człowieka? Jest to pytanie o rodzaj jego aktywnej duchowości. Ludzie uważają, iż powinien być duchowym kontynuatorem zaszczytnych postaci Starego testamentu, wielkoduchowych i człowieczych (Jc 5,17 Mt 11,8), i wymieniają Eliasza i proroków, współcześnie także Joannesa. Dalsze wypowiedzi Jezusa i uczniów w Mt 17,10-13 wskazują, że współcześni odróżniali syna człowieka od Eliasza. Natomiast odnośnie utożsamienia osoby syna człowieka w tej perykopie, możliwe jest dwojakie odczytanie: jedno wskazywałoby na Jezusa, drugie na Mojżesza, których ojcem i „człowiekiem” byłby Elias (por. „Eliasa woła” jako swego boga ojca Mt 27,47). Chyba, że obie osoby: Mojżesz i Jezus byłyby w jednym typie religijnym, co możliwe wobec utożsamienia: Mojżesz-Piotr-człowiek ziemski (Piotr – „na ziemi” Mt 16,19) {127-IV} s.114.130.(469) {127-III} s.229 (-wedł. Apokalipsy mieli być posłani Elias i Mojżesz). Jezus zasadniczo potwierdzał Mojżesza Mt 8,4 Mc 12,26 Lc 5,14 20,37 24,27 Jo 7,19 i inni go z nim kojarzyli Ac 3,22 Hb 3,2. Lecz pokaże się w 17,8, że Jezus jako “syn umiłowany” (t.j. chrystus “miłości”) aktualnie jest “sam” - właśnie bez kontynuacji Eliasza, Mojżesza czy jakiegokolwiek z wielkich ludzkich postaci, jest totalnie nowy. Tutaj dowiadują się też, iż Jezus, mimo że sam kojarzy się synem człowieka, tym określonym ziemskim i cielesnym, nie chce być kontynuatorem człowieka żyjącego aktualnie w „ciele i krwi”. Działa on na rzecz odmiennej aktualizacji duchowej, nowego początku z nieba, z ducha boga żyjącego biologicznie, ale w nowo zaprojektowanym organizmie duchowym o konstrukcji jakby gołębicy Lc 3,22. Jest ona budowana na ziemi jako wspólnota duchowa, która w następnym eonie miałaby stać się w niebie nową konstrukcją i nowym biologicznym organizmem ciała i krwi. Pytanie więc, po co mu ten syn człowieka? Chyba po to aby do niego ‘wtwierzać, uwierzytelniać’ *pisteuo*, a on żeby jego życzenia wiozł do nieba jak wierzchowiec? (por. „nikt nie wstąpił do nieba, tylko... syn człowieka Jo 3,13). Por. 1C 15,50 35-49. Pk59.

im: Wy zaś *jako* kogo_A mnie_A powiadacie *obowiązany* *jakościowo* być? **16,16** Odróżniwszy się dla odpowiedzi zaś Simon Petros rzekł: Ty *jakościowo* jesteś ¹wiadomy pomazaniec, wiadomy syn wiadomego boga, tego ²żyjącego *biologicznie* ^{1221 G pt pr}. **16,17** Odróżniwszy się zaś Jezus rzekł mu: Szczęśliwy ¹⁷⁵⁷ jesteś Simonie ³Synu Jonasa_v, że *jakieś* ⁴mięso₂₅₂₄ i krew nie odsłoniło ^{305 3s}ao tobie, ale ten wiadomy ojciec mój, ten w niebiosach_{Dp}. **16,18** I ja zaś tobie powiadam, że ty *jakościowo* jesteś Petros, i na tej właśnie ^{2094 D f} wiadomej skale_{D f} zbuduję jako dom_{ft} moje_G wiadome ⁵zgrupowanie z wewnątrz wyzwanych ^{873 A f}, i ⁶skrzydła bramne_{2460 Np} ⁷hadesu_{Gs} nie będą miały potęgi z góry w dół na ^{1524 ft} niego_{Gs f}. **16,19** Dam ^{734 ft} ci te ⁸klucze tej królewskiej władzy tych niebios_{Gp}, i które ^{2061 As n} jeżeliby związałyś_{659 ao sb} ⁹na ziemi_G, będzie ^{834 ft} związane ^{659 N n pt pf} w tych niebiosach, i które jeżeliby rozwiązałyś_{1743 ao sb} ¹⁰na ziemi, będzie rozwiązane ^{1743 N n pt pf} w tych niebiosach. **16,20** Wtedy na wskroś zdefiniował się ^{714 ao md} uczniom aby nikomu nie_{D m} rzekli_{ao sb} że on *jakościowo* jest ¹⁰ten pomazaniec.

16,21 Od wtedy począł sobie *od prapoczątku* ^{389 ao md} Jezus (pomazaniec) okazywać_{pr} uczniom swoim, że obowiązuje *uczynić* go_A do Hierosolym_{Ap n} *skłonny* odejść_{ao, Aci} i *przez* wieloliczne_{Ap n} ucierpieć_{2195 ao} od starszych i prapoczątkowych kapłanów_{Gp} i pisarzy, i zostać odłączonym przez zabicie_{315 ao ps}, i tym wiadomym ^{trzecim} ^{Ds f} dniem_{Ds f} zostać wzbudzonym w górę_{ao ps}. **16,22** I wzięwszy do swej istoty_{N pt ao md} go Petros począł sobie *od prapoczątku* ^{389 ao md} nadawać naganne oszacowanie_{pr} jemu powiadając: ¹¹Prześlągany_{1355 Ns m} tobie_{2643 D}, utwierdzający panie; żadną metodą nie będzie ^{834 3s ft id md-dp tobie_{2643 D} to właśnie ^{2094 Ns n}. **16,23** Ten zaś obrócony_{N pt ao ps} rzekł Petrosowi: Pro-}

1 “Wiadomy pomazaniec” był to dziki swawolny niecny Dawid. Było to „pomazanie” nowym duchem powodujące wymianę rodzajową przyszłego organizmu cielesnego, ‘umysłu ciała’ *noos sarkos* Cl 2,18. Podobnie pomazaniec według Petrosa to przebudowujący się według boga ojca ‘żyjącego biologicznie i organicznie’ *dzontos*, t.j. z udziałem elementu cielesnego, zasadniczo zwierzęcego, jak baranek i gołębica (Wenus). Zatem nie boga zasadniczo człowieczego, etycznego i prawnego, na którym standardowo bazuje syn człowieka Daniela, Prawo i prorocy (dającego nowego ducha umysłu De 11,18 Rm 12,2 E 4,23). Bowiem w wydaniu Mojżesza to się w Izraelu nie przyjęło. Pk60.

2 Gr. *dzon* ‘żyjący’ imiesłów od *dzao, dzoo* (nie przymiotnik „żywy” *dzos, dzoos* jak się przekłada). Jest cechą nie tylko dusz cielesnych, lecz także duchów, słów, aniołów i rzeczy (por. animizm i „myśląca plazma”).

3 Jona(s) jako prorok S.t. przywołany jest w Mt 12,39nn 16,4. Ale w Jo 1,42 Simon nazwany jest synem nie Jonasza lecz Jana. Jonasza zaś niedawno (16,4) Jezus porównał do syna człowieka, a w Ew. Hebr. to Jan jest ojcem Simona Piotra. Otóż najczęściej przypuszcza się, że „bar-Jona” jest formą skróconą od „bar-Johanana” czyli ‘syn Jana’.

4 ‘mięso i krew’ *sarks kai haima* też w Jo 1,13 gdzie są przeciwstawione bogu, oraz w Jo 6,53-56 gdzie są Jezusa. O tych elementach szeroko traktuje 1C 15,35-58. Duch św. naleciał na Jezusa nie w ‘ciele’ *sarks*, lecz w ‘organizmie’ *soma* Lc 3,22, we wcześniejszym planie założycielskim. Pk61.

5 T.j. kościół. Wedł. Jezusa, jeżeli nie przemoże go królestwo (bramy) hadesu, będzie przed nim wolne królestwo niebios. Czy dwa skrzydła bramy (dwie fazy księżycy?) pokonawszy je, przetrworzy w klucze, o symbolice fallicznej?

6 Gr. *pyle* ‘skrzydło drzwi, podwoi, bramy’; są dwa takie skrzydła w bramie. Najstarszą wypowiedź o bramach szeolu (hadesu) znajdujemy w Is 38,10 {316}. Wedł. Mądr. 16,13 „Panie, ‘sprowadzasz w dół’ do bram hadesu i ‘wyprowadzasz w górę’ stamtąd”. Niektórzy („FiM”) donoszą, iż wrota do piekieł to diabeł, bóg śmierci. W Ap 6,8 za śmiercią podąża Hades. U Homera *pylai haidao* ‘skrzydła brame Hadesa’ to brama podziemi, więc zamykająca się właśnie ‘z góry w dół’ *kata*. Na wschód (dla otwarcia) i na zachód (dla zamknięcia) opada tylko Księżyc z dwoma swoimi świetlistymi “skrzydłami”, a jedyną żeńską planetą (kościółem), na którą opada, jest Wenus, gdyż ta nigdy widzialnie nie wznosi się powyżej Księżycy. Księżyc jako brama piekła też w {50}s.180. Przy bramie jako odzwierciany (więc miał klucze) znajdował się Hermes. Z bramą związani są Atena i Dionizos. Za bramą była macica {6} (- Wenus, kościół).

7 Hades to odpowiednik hebr. szeolu (późnego Saula). Stąd Jezus, sprzeciwiając się hadesowi, nie jest chrystusem typu Saulowego (gdyż jest typu Dawidowego).

8 Związanie i rozwiązywanie są odpowiednikiem zamykania i otwierania w Apokalipsie. W Ap zmartwychwstały baranek (jak Hermes) ma dwa klucze: śmierci i hadesu Ap 1,18, t.j. bytów które wcześniej pokonał; widocznie przedtem to one je miały lub z nich je utworzył; tu klucze daje syn człowieka w.13. Baranek jednym z kluczy (kluczem nowego Dawida) zamyka i otwiera drzwi synagogi 3,7, symbolizowanej przez księżyc {50}.

9 Petros-szatan miałby działać na ziemi (jako ‘Księżyc’ *selene* ze swym światłem *men*?).

10 T.j. budujący swoje zgromadzenie na bazie cielesnej „królestwa niebios”-Wenus-macicy-matrixa, z małym nurtem słonecznym na niej. Inne to zgromadzenie niż synagoga, budowana na bazie Księżycy-głowy ziemskiego człowieka, z wielkim nurtem słonecznym. Zresztą samo słowo *ek-klesia* ‘wywołani na zewnątrz’ ma sens odwrotny względem słowa *syn-agoge* ‘do razem zebrani’. Symbolem synagogi był Księżyc; symbolem kościoła - “gwiazda poranna”, Wenus. U Jezusa zatem *pleroo* (Zakonu w Mt 5,17) nie może mieć sensu ‘dopełnienia’ w sensie kontynuowania czy konkretyzowania Zakonu elementem ze swojej klasy, lecz ‘uczynienia pełnym’ przez wstawienie zewnętrznego nowego, jakby brakującego, elementu z innej klasy do starego szkieletu, który wraz z inną (wenusową) bazą stworzą wszystko na nowo porządkuje i buduje (por. niżej *aparnemai*). Jezus w swojej sprzecznej osobowości, jako syna człowieka i jako syna Dawida, chciał obu zjednoczyć - jak starotestamentowy Jonatan, pragnący zjednoczyć dwóch sprzecznych chrystusów: Saula i Dawida.

wadź się pod *moje* zwierzchnictwo^{2s pr it} do tyłu²⁰³³ *należącego do* mnie^{818 Gs}, satanasie^v, pułapka^{2560 N} jesteś *mojego* własnego^{818 Gs, 945 Gs n} że nie¹ zamysłasz z umiarkowania^{2954 pr} te *dziela*^{1966 Ap n} wiadomego boga^G ale te wiadomych^{Gp} ludzi^{Gp}.

16,24 Wtedy Jezus rzekł uczniom swoim: Jeżeli ktoś chce² do tyłu²⁰³³ *należącego do* mnie^{818 Gs} przyjść^{1139 ao},³ niech przez zaparcie odeprze^{275 3s ao it md-dp} siebie samego^{799 As} i niech uniesie^{70 ao it ac} wiadomy⁵ *umarły drewniany* stawiany pal^{2615 A} ⁶swój i niech wdraża się^{3s pr it} mi. **16,25** Który bowiem jeżeli ewentualnie *obecnie* ewentualnie chce^{pr sb} wiadomą duszę swoją ocalić^{ao ac}, przez zatracenie odłączy^{320 ft ac} ją; który zaś by przez zatracenie odłączyłby^{ao sb ac} wiadomą duszę swoją⁷ z powodu⁹⁷⁵ *mojego* własnego^{818 Gs, 945 Gs n}, znajdzie^{ft} ją. **16,24** Co bowiem otrzyma jako pomoc^{3s ft ps} człowiek jeżeliby ten wiadomy naturalny ustrój światowy^A cały^A przebiegle zyskałby^{1545 ao sb ac}, wiadomą zaś duszę^A swoją⁸ podałby do karnego uszkodzenia^{3s ao sb ps}? Albo co^A da^{734 ft} człowiek *jako rzecz daną* w zamian^{As n} duszy^G swojej? **16,27** Ma planowo *obecnie*^{1811 3s pr} bowiem wiadomy syn wiadomego człowieka *obecnie* przyjeżdżać^{1139 pr} w sławie⁷⁷¹ wiadomego ojca swego wspólnie z aniołami^{Gp} swymi, i wtedy odda^{299 ft} każdemu w dół w ⁹*niecne* praktykowanie^{2359 As} jego. **16,28** Zaiste powiadam wam, że są jacyś^{2802 Np m} z tych^{Gp m} bezpośrednio tutaj *od przeszłości* stojących^{1372 Gp m pt pf ac} tacy którzy^{2067 Np m} żadną metodą nie zasmakowaliby^{3p ao sb md-dp} śmierci aż by¹⁰ ujrzeliby^{2041 ao sb ac} wiadomego syna wiadomego człowieka przyjeżdżającego^{1139 A pt pr} w¹¹ królewskiej władzy⁴⁸³ jego^G.

17,1 I potem-za dni^A sześć zabiera z sobą^{3s pr ac} Jezus Petrosa^A i Jakobosa i Joannesa brata jego, i¹² niesie wzwyż^{213 pr ac} ich do *jakiejś*¹³ góry^A wysoko położonej^{2902 As n} *którą miał* z góry aż na dół w swoją własną *sferę*^{As f}. **17,2** I otrzymał zmienioną postać^{1836 3s ao ps} w doistotnym przedzie^{ich}

---

11 Gr. *hileos* attycka forma dla *hilaos* ‘przeblagany, zjednany, ułagodzony, pojednany, pogodzony’ {6} {9}. Stąd też *hilaskomai* ‘dać się ubłagać, przejednać’. Tu raczej o bogu (znów bez „jest”), nie o Jezusie (“tobie” t.j. Jezusie). BT prawidłowo przywiązuje akcję do boga ojca, choć parafraza: “Niech cię bóg broni!”; ale BiZ zmienia agensa: “Miej litość nad sobą”. Sensem perykopy jest, że Jezus już czuł się skazany na śmierć przez swego ojca, zapewne przez jakieś wielkie przewinienie, gdyż “przeblaganie” w N.t. zawsze dotyczy nieprawości i grzechu Lc 18,13 Hb 2,17 8,12 1Jo 2,2 4,10. Czy Jezus, przez swoją odmienną duchowość pomazania, świadomie ojca obrażał, ściągając na siebie karę? Z odrzą ojca do Jezusa zgodne jest *apechei* w Mc 14,41, a także Mt 26,39-42 27,46 Rm 8,32. Gdyby Jezus odwoływał się do człowieczo-szatańskiego boga umysłu, mógłby liczyć na ubłaganie, wtedy jednak to „jego własne” (tak zapamiętała broniona aktualna „dusza”) nie miałyby pewności kontynuacji.

1 Duch umysłu Piotra-człowieka jest szatanem. Por. przypisywanie człowiekowi (jego umysłowi) cech szatańsko-diabelskich w Mc 7,21nn Mt 13,28 10,17 i in.

2 Ponieważ *erchomai* znaczy ‘przychodzić’. Nowotestamentalny j. grecki nie zna samego “iść, chodzić” bez określenia źródła, przyczyny lub celu, por. {7}. Zwrot “do tyłu *mojego* przyjść” *opiso mou elthein* jeszcze w Mt 3,11- tam Jezus do Joannesa, w 4,19 - uczniowie do Jezusa; *akolutho opiso mou* 10,38 - (z krzyżem) podążać za Jezusem; *hypagein opiso mou* 16,23 - (Petros-szatan ma) prowadzić się pod zwierzchnictwem do tyłu Jezusa.

3 Gr. *ap-arneomai* złożone z *apo* ‘od’ i *arneomai* ‘zaprzec siebie (od czegoś), zaprzeczyć’. Dlaczego człowiek dla Jezusa musi zaprzec siebie – więc nawet co w sobie dobre i szlachetne, cały etos człowieczego życia? +Lc 14,26. Tu nie chodzi o uzupełnienie lub wymianę komponentów; tu jest wymagana totalna autonegacja człowieka.

4 “Samego siebie” gr. *heauton* równorzędne z “mojego własnego” gr. *emou* w.23.

5 Gr. *stauros*, od *histemi* ‘stać, stawić’, tłumaczony najczęściej jako “krzyż”. Jednak w źródłosłowie greckim nie ma - jak w polskim - znaczenia wzajemnego przecięcia, skrzyżowania, lecz ‘stania, tkwienia w pozycji pionowej’, i stąd w odpowiedniku dają „stawiany”. Dookreślenia „umarły” oraz „drewniany” wzięte są z teologii krzyża, natomiast znaczenie „pal” - z ówczesnego powszechnego znaczenia *stauros*.

6 A więc każdy z uczniów ma swój pal? Czy wiec jest on członkiem organizmu ludzkiego? Biorąc pod uwagę, że z uniesionym palem uczeń ma “przyjść do tyłu” Jezusa, narzuca się aspekt seksualny z Jezusem w roli kobiety (nie jedyny raz w ewangelii; por. aluzję Jezusa do siebie jako do eunucha Mt 19,12, epizod z uciekającym od Jezusa nagim młodzieńcem w nocy Mc 14,51n, porównanie się do ptaka w rodzaju żeńskim 23,37 Lc 13,34). Tym sposobem Jezus plasuje się w typie Jonatana, też ‘zbawcy’ *sotera* 1S 14,45, “kobiety” Dawida 2S 1,26.

7 Gr. *heneka, heneken, heineken* ‘z powodu, skutkiem, w celu, dla, ze względu na’ {6}; ‘dla, z powodu, celem’ {9}.

8 Dlaczego zdobywanie świata przez człowieka miałyby być sprzeczne z jego duszą? Pk62.

9 {316} zauważa, iż „sąd według ‘postępowania’ (*praksis*) nie jest przyjmowany przez Mateusza jako zagrożenie i przerażenie” - jak w Lc 23,51 i wszędzie w pozostałych miejscach N.t.

10 „To się nie ziściło” {188} s.107.

11 ‘Królewska władza’ *basileia* syna byłaby więc tym samym co ‘sława’ *doksa* ojca.

12 Gr. *ana-fero*; nie ma znaczenia „prowadzić” {7}. Przekłady: „zaprowadził”, „prowadzi” – co *an-ago*.

13 Tę górę, jak też górę kazania 5,1, górę kuszenia 4,8, górę nakazu misyjnego 28,16, {316} identyfikuje jako górę Synaj (rzeczywiście – Mojżesz i Eliaszy byli ludźmi Tory, z Synaju). Wedł. {188} „tradycja wiąże górę przemienienia z Górą Tabor. Ta koncepcja wydaje się jednak nieprawdopodobna” s.5. Góra ta jeszcze w Ac 7,30.38 G 4,24.25.

Gp, i zajaśniało^{1686 ao} oblicze jego tak jak³⁰⁵¹ Słońce¹²⁴², zaś szaty^{Np n} jego *jako jedna* stała się⁵⁸⁴
^{3s ao md-dp} białe^{Np n} tak jak to wiadome¹ światło²⁹⁷⁰. **17,3** I zobacz do tamtego miejsca - oto został uka-
 zany^{2041 3s ao ps} im Moyses i Elias² razem gadający^{2665 Np pt pr ac} do wspólnie z¹⁸³¹ nim^G. **17,4** Odróż-
 niwszy się³¹¹ zaś Petros rzekł Jezusowi: Utwierdzający panie, odpowiednio dogodne^{1440 Ns n} jest *któ-
 re czyni* nas^{818 Ap} bezpośrednio tutaj *mogącymi* być^{834 pr, Aci}; jeżeli chcesz uczynię bezpośrednio tutaj³
³trzy namioty: tobie jeden, i⁴ Moysesowi jeden, i Eliasowi jeden. **17,5** Jeszcze *wobec* jego^G
 gadającego^{G pt pr ac, Gab}, zobacz do tamtego miejsca - oto *jakaś niewiadoma*⁵ chmura¹⁹²² świecąca²⁹⁷¹ po-
 kryła osłoną^{1100 ao} ich, i oto *niewiadomy* głos z wewnątrz tej chmury powiadający: Ten właśnie
 jest *jakościowo* wiadomy syn mój, ten⁶ umiłowany¹⁷, w którym^{2061 Ds m} ⁷uznałem za łatwodogodne
^{1166 ao ac}; słuchajcie *należące do* niego^G. **17,6** I usłyszawszy uczniowie padli^{2276 ao} aktywnie na do-
 istotne oblicze^{As} swoje^{Gp} i przestraszyli się^{2938 ao ps-dp} nadmiernie²⁷³⁶. **17,7** I przyszedł do istoty^{2400 ao}
 Jezus i *dotknięciem* przyczepiwszy sobie zarzewie^{347 N pt ao md} ich^{Gp} rzekł: zostańcie wzbudzeni w górę^{810 ao it ps}
 i nie strachajcie się^{pr it md-ps-dp}. **17,8** Uniósłszy na *to*^{1039 N pt ao ac} zaś oczy swoje, żadnego^{As m}
 nie ujrzeli^{ao} jeżeli nie samego^{430 As} Jezusa^A ⁸wyłącznie jedyne^{1888 As m, 1887 adv}. **17,9** I *w czasie*
 zstępujących^{Gp pt pr, Gab} ich^{Gp} z wewnątrz⁸⁵¹ tej góry^G, wskazał^{993 ao} im Jezus powiadając: *Żeby ni-*

1 Gr. *fos*. Tu w związku ze Słońcem prawdopodobnie jest światłem słonecznym. N.t. zna różne rodzaje światel kosmicznych: *Światło* u Mt 4,16 jest *wielkie* i *wschodzące*, jest w ciemności i jest nim Jezus; w Mc 14,54.67 jest w nocy; w Lc 8,16 jest w nocy i kaganka (Księżycyca); w 5,35 jest kaganka którym jest Joannes. W 8,12 9,5 12,46 światłem świata jest Jezus, w 11,9 światłem świata jest dzień, światło to jest w Jezusie i w nim chodzi Jezus (podobna relacja ojca i syna w Jo 10,30. 38), w 8,56 i w 9,4 dzień zdaje się być Jezusem; w Ac 26,13 światłem w południe ponad 'blask' *lamprotes* Słońca (króla, Saula?) jest Jezus prześladowany (wycofany do nieba?); w Ap 22,5 światło jest Słońca i Księżycyca. Z tego może wynikać, iż Jezusa u synoptyków symbolizuje światło na globie Księżycyca, czyli 'księżyc' *men*, co już dawno stwierdzili astraliści, zaś u Jo - światło słoneczne w światowym powietrzu stające się dniem {105}s.79. Prawdopodobnie także tutaj „tak jak Słońce” jest Księżyc, a „tak jak światło (Słońca)” jest światło księżycowe *men*, czyli głowy 'Księżycyca' *Selene*, syna człowieka ze swym duchem. Wedł. {188} „blyszczące szaty mogły się wyłącznie kojarzyć z *szechingą* chwałą boga”, tryumfem i koroną s.12. Pk104.

2 Gr. *syl-laleo* złożone z *syn* 'razem z' i *laleo* 'gadać, pleść'.

3 Petros chyba nie pojął jedności Moyses i Eliasza, gadających przeciw 'razem' *syn* (jako Słońce i Księżycyca?), i chcących do tej jedności przyłączyć ('wspólnie z' *meta*) Jezusa (jako ich wspólne światło). Petros zaś każdego z nich pojmował osobno. Może z tego powodu bóg zesłał chmurę – znów jedną, stosownie do swojej duchowej jedności – t.j. 'miłość' *agape*, która by ich zjednoczyła. Lecz chmura jakby odrzuciła powołanych Mojżesza i Eliasza, a wybrała (wybór łaski, miłości, ducha Rm 11,5.28 G 1,15 Hb 10,29) „samego Jezusa wyłącznie jedyne”. To samo u Lc 9,32.

4 Moyses i Elias to symbole Prawa i Proroków S.t. {144} s.255. Paralelnie wczesny, duchowy Eliasz może odpowiadałby Słońcu (późny zaś, jako cielesny Joannes – Księżycowi); Mojżesz natomiast może światłu słonecznemu, późny zaś, z drugą Torą – światłu księżycyca?). Elias (czy Joannes) kojarzony jest z człowiekiem w szatach, lecz nie miękkich, i z mężem: Mt 11,8 16,13 21,26 Jo 1,6 3,27 5,33-34 Jc 5,17. Eliasza były "dni", "niebo", był on "posłany" Lc 4,25 i był "ojcem" (siejącym światło słoneczne) Elizeusza 2R 2,12. Elizeusz był prototypem Jezusa (por. cudy).

5 Gr. *nefele* 'chmura, obłok'. W Ap 14,14 prawdopodobnie jest odpowiednikiem oblubienicy i Syjonu. Chmura może jest też odpowiednikiem kielicha Jezusa Mt 26,39. Chmura uniosła do nieba Jezusa zmartwychwstałego Ac 1,9, tu też chmura zachowuje się inteligentnie. Więc chrześcijanie nie oczekują przyjścia ludzkiego Eliasza na ziemię (czego oczekują żydzi), nie tego mieszkającego w namiocie wykonanym ludzkimi rękami; pomijają ten czlowieczo-materialno-ziemski etap boskości i zwracają się bezpośrednio ku niebiańskiemu Syjonowi. Jak otąd „świejące chmury” zna tylko zjawisko UFO oraz "cudowne" „maryjne” objawienia, które w przejawach wydają się tym samym. Może więc ta chmura to 'miłość' *agape*, i w niej „bóg jest miłością”? Może to niebiańska prototypownia dusz, Wenus, w swoim wstecznym obrocie redukująca do genów zaprojektowane w niebie i na ziemi duchowe organizmy? 548.. Wygląda, że hierarchia żydowska miała dość zwierzchnictwa niebiańskiego człowieka Mojżesza i jego Tory (Ac 15,10 G 3,13), którego szlachetność przegrywała z brutalnymi sąsiadami. Pragnęli pomazania, wzmacniającego zwierzęcą stronę swej natury (syn Dawida, nie Saula), by sprostać innym narodom, pokonującym ich fizyczną siłą. Nie godzili się jednak (i stąd „tajemnica mesjańska” syna człowieka) na zawłaszczenie niebiańskiego syna człowieka przez ziemskiego upadłego, a tym bardziej na połączenie go z chrystusem, co oznaczałoby dla "nowego stworzenia" gorszą jakość „człowieka nowego”, zbezczeszczenie tym Jahweha (2S 12,14) i zmarnowanie szansy ożycia.

6 "Ten 'umiłowany' *agapetos*, w którym" (lub w Mt 12,18 "do którego"), świadczy o „synostwie” późniejszym, powierzchniowym, do już stworzonego i żyjącego organizmu. Jest to wedł. Mt 12,18 "umiłowany mój, do którego uznała za łatwe dusza moja" - więc dusza Jahweha (biologicznie żywa, Nie: ludzki umysł) byłaby chmurą (i Syjonem). Umiłowanie duszowym Syjonem jest zatem wariantową drugorzędną zastępczą metodą scalania, nowym zjednoczeniem – uczuciowym, zamiast dotychczasowej jedności rozumowej; zaledwie solidarnością zamiast solidności; +Jo 11,52 17,11-22 Lc 15,31 E 1,10, a zwł. 1C 1,21: "Skoro bowiem w mądrości boga nie poznał świat przez mądrość boga, upodobał sobie bóg przez głupotę ogłaszania zbawic wierzących". Podobnie drugim warunkowym fakultatywnym chrystusem był zwierzęcy duszowy i emocjonalny Dawid względem pierwszego chrystusa człowieczego (Adam) i sprawiedliwego chrystusa Saula 1S. Chrześcijański bóg ojciec zmusza do zamieszkania w jego obłoku.

7 Gr. *eu-dokeo* ma częśćkę *eus* 'łatwo, dogodnie, pomyślnie'. Znaczenie 'łatwo, dogodnie' dominuje w słownikach - zarówno w tym słowie jak i w jego złożeniach, które są zwykle najwierniejszym świadkiem znaczenia. Warto jej sens wziąć pod uwagę przy moralnej ocenie takiego wyboru. Przekłady: „mam upodobanie”, „którego sobie upodobałem”.

8 Gr. *monon* może być acc. sing. masc. od *monos* (jak przyjęto do przekładu), albo przysłówkiem *monon* 'jedyńie’.

komu *nie* rzeklibyście ^{ao sb ac} to widzenie ^A aż do *czasu* którego ^{2061 Gs m,n} ten syn tego człowieka z wewnątrz ^{Gp} umarłych ^{1060 ao ac} ¹zostałby wzbudzony w górę ^{810 ao sb ps}. **17,10** I nadto wezwali do uwyrażnienia się go uczniowie powiadając: Po co więc pisarze powiadają że *uczynić* Eliasa ^A obowiązuje *skłonny* przyjść ^{1139 ao, Aci} wpierw? **17,11** Ten zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi rzekł: Elias wprawdzie ^{3s pr id md-ps-dp} przychodzi i ²od stanu poprzedniego z góry stawi ^{304 3s ft id ac} wszystkie *sprawy* ^{Ap n;} **17,12** powiadam zaś wam że Elias już przyszedł i nie poznali ^{1071 ao} go ale uczynili ^{2314 ao ac} ³wewnątrz ^{w 959} nim ^D te które *sprawy* ^{Ap n} zechcieli ^{1276 ao;} ⁴w ten właśnie sposób i ten syn tego człowieka ma planowo ^{1811 3s pr ac} cierpieć ^{pr} pod przewodnictwem ich ^{Gp}. **17,13** Wtedy puścili razem ze *swoim rozumowaniem* ^{2713 ao ac} uczniowie że około Joannesa ^G, tego zanurzyciela ^G, rzekł im. **17,14** I *wobec* przyszedłszy ^{Gp pt ao, Gab} istotnie do *dreńczego* tłumu ^A, przyszedł do istoty ^{ao} jemu *jakiś* człowiek padając na kolana *dla uczenia* ^{Ns pt pr ac} go **17,15** i powiadając: Utwierdzający panie, obdarz litością ^{ao it ac} mojego ^G określonego ⁵syna ^A że ⁶jest we władzy Księżyca ^{2534 pr md-ps-dp} i ⁷źle ¹⁴³⁷ cierpi ^{2195 pr;} wielokrotnie bowiem pada do ognia ^A i wielokrotnie do wody ^{As}. **17,16** I przyprowadziłem do istoty ^{2425 ao} go uczniom twoim, i nie zmożli ^{779 ao} go wypiełgnować ^{1283 ao}. **17,17** Odróżniwszy się *dla odpowiedzi* zaś Jezus rzekł: O rodzie ^{565 v} niewierzytelniący *przekonująco* i ⁸od przeszłości na wskroś obrocony *w zepsuciu* ^{715 N pt pf ps,} aż do ¹²⁰³ kiedy wspólnie z *należącym do* was ^{Gp} będę ^{834 ft?} Aż do kiedy ⁹będę trzymał w górę jako swoje ^{224 ft md} *należące do* was ^{Gp}? Przyprowadzajcie ^{pr it} mi go bezpośrednio tutaj. **17,18** I nadał naganne oszacowanie ^{1112 ao} mu ^{D m} Jezus, i wyszło ^{1016 ao} od niego to ¹⁰bóstwo *pochozące od* daimona ^{608,} i został wypiełgnowany ^{1283 3s ao ps} ten *posługujący* chłopak ²¹²⁰ od *naturalnej* godziny ^G owej ^G.

17,19 Wtedy przyszedłszy do istoty uczniowie Jezusowi ^D *w tej którą miał* z góry aż na dół ^{w 1454} swoją własną *sferę* ^{A f} rzekli: Przez co my nie zmożliśmy ^{779 ao} wyrzucić ^{ao} ono ^{A n?} **17,20** Ten zaś powiada im: Przez tę ^A ¹¹niewielość przekonującego uwierzytelnienia ^{2004 A} waszą ^{Gp}. Zaiste bowiem powiadam wam: jeżeli ewentualnie ewentualnie macie ^{pr sb} *jakiś* przekonujące uwierzytelnienie ^{2279 A} tak jak *barwiące na szkarłat* jądro ^A z *zewnątrz* *żółtej* gorczycy ^G, powiecie szczegółowo ^{841 ft id ac} wiado-

1 Gr. *anistemi* (lub w 16,21 *egeiro*) tu pierwszy raz o śmierci Jezusa. Charakterystyczne, że to w związku z umiłowaniem przez obłok, którym, porównując deklarację z tą w 3,17, jest gołębicą. Może żydzi uznawali, iż zmartwychwstanie syna człowieka, tego niebiańskiego, jako chrystusa, nastąpi w duchu Eliasa jako człowieka (Jo 3,28 – *emprosthen* chrystusa), dlatego powinien on przedtem przyjść. Jezus natomiast zdaje się czynić cudy mocą (duchem?) Eliasa Lc 1,17 Mt 21,25, lecz „Eliasa ludzkiego” czyli Jana, co gorsza, pozostającego pośmiertnie we władaniu kobiety Herodiady.

2 Gr. *apo-kathistemi* dosł. ‘od (tego) - z góry stawić’ czyli: przywrócić pierwotne postawienie, założenie +Mt 12,13 Mc 8,25. Tłumaczy gubią radykalność, dając: „naprawi”, „odnowi”.

3 „wewnątrz w” jako odpowiednik gr. *en*. Fraza w *Eliasz* (+Rm 11,2), czy: w *Joannesie* (Mt 21,25.27) ma znaczenie narzędziowe: ‘za pomocą, za pośrednictwem’.

4 Fraza: *houtos kai ho hios* występuje również w Jo 5,21.26: „Tak jak to właśnie ojciec... w ten właśnie sposób i syn”.

5 Mówi to *jakiś* „człowiek”; zatem jego syn, to syn człowieka. W paralelnej perykopie u Lc 9,38 jest on nawet *monogenes* – jak Jezus. Jest też nazwany *pais* w 17,18 – jak Jezus w Mt 12,18 (+Ac 3,13.26 4,27.30). Określony syn człowieka prawdopodobnie jest sierpem ‘księżyca’ *men* (z Ap 14,14-19) {50}s.379.

6 Gr. *selen-iadzomai* +Mt 4,24 ‘być pod wpływem, w mocy, zachowywać się jak’ ‘Księżyc’ *Selene*. Przekład BT daje „epileptyk” (ale to byłoby *epileptikos*, co zna 1S 21,15n o Dawidzie) gubiąc rdzeń słowa, t.j. ‘Księżyc’; już lepiej BiZ „lunatyk”. Zatem syn człowieka jest w takiej ‘złej’ *kakos* sytuacji pochodzącej od słonecznego ognia gdy znajduje się we władzy Księżyca, i jak on ‘cierpi’ *pascho* (jakby na krzyżu) będąc przez „wiele” dni w pierwszych kwadrach zapalany od ognia Słońca na zachodzie i przez „wiele” dni w ostatnich kwadrach gaszony w wodzie oceanu na wschodzie. O „cierpieniach” księżyca R. Lilientalowa w {97}. Podobnie Feniks (orzeł, Słońce) co 10 lat zanurzał się w płomienie a później w morze {50} s.286.

7 Gr. *kakos* (inne niż *poneros* Ap 16,2, którym jest diabeł Mt 13,19.39 1Jo 3,10nn i syn człowieka Lc 6,22). Tu *kakos* ‘źle’ cierpiący byłby ‘Księżyc’ *Selene*, jego materia, gdyż ubierany w ogień ‘księżyca’ *men*, pochodzący od ognia Słońca. Z Jezusem skojarzone jest też pokrewne *kako-patheo* w 2Tm 2,8n. Por. przyp. Mt 8,16.

8 Gr. *dia-strefo*. Przekłady dają „przewrotne”, czym gubią stronę bierną żydowskiego „rodzaju genetycznego” poddanego zepsuciu ‘złego’ *kakos* (Księżyca?). Tym “rodzajem” byłby jego ojciec - “człowiek” w.14. Por. Ac 13,8.10.

9 Gr. *an-echomai* złożone z *ana* ‘z dołu w górę, wzwyż’ i *echo* ‘trzymać, mieć’. Tu w stronie medialnej, więc „trzymać w górę jako swoje” lub „- dla siebie”. Aktywność jest po stronie Jezusa. Przekłady pasywnie „mam was znosić” z aktywnością po stronie tego „rodzaju”.

10 Zatem to ‘bóstwo’ *daimonion* to chyba ‘Księżyc’ *Selene* (w.15). Zaś archontem *daimonionów* w Mt 12,23-28 byłby (Dawid)-Beelzebub-szatan. Wedł. {6}{7} jest to zły duch, szatan. Syn sądzi i wyrzuca ojca Mt 12,27.

11 Gr. *oligo-pistia*, złożone z *oligos* ‘niewieloliczny, za mało liczny’ i *pistis* ‘zasada-, narzędzie wtwierdzenia do rzeczywistości; przekonujące uwierzytelnienie’. W podobnej wypowiedzi w Mt 21,21 Jezus dodaje “i nie ‘zostalibyście rozróżnieni’” *diakrino*. Jedność jest warunkiem dostępu do boga.

mej ¹górowej istocie ²⁰⁵⁷_n tej właśnie: Przeształ ¹⁸³²_{2s ao it ac} bazując w tym stąd ⁹⁸⁰ tam, i przestąpi ^{ft md-}_{dp}, i żadne *nie* ^{As n} będzie niemożne ^{ft} wam. ²**17,21**

17,22 *W następstwie* ³skręcanych do razem w *zwartą gromadę* ²⁷³⁴_{Gp pt pr md-ps, Gab} zaś ich ^{Gp} w Galilai, rzekł im Jezus: Ma planowo *obecnie* wiadomy syn wiadomego człowieka *obecnie* być przekazany ^{pr md-ps} do rąk ^A niewiadomych ⁴człowieków ^{Gp, **17,23** i odłączą przez zabicie ^{ft} go, i tym wiadomym ⁵trzecim ^{Ds} dniem będzie wzbudzony w górę ^{ft ps}. I doznali przykrości ¹⁷³⁴_{ao ps} nadmiernie ²⁷³⁶.}

17,24 *W następstwie* przyszedłszy ^{Gp pt ao, Gab} zaś ich ^{Gp} do Kafarnaum, przyszedli do istoty ci te wiadome dwudrachmy ^{Ap n} biorący ¹⁶⁸¹_{Np pt pr} Petrosowi ^D i rzekli: Nauczyciel wasz nie dokonuje ²⁷⁷⁷_{pr ac} ⁶dwudrachmy ^{Ap}? **17,25** Powiada: Owszem. I przyszedłszy ¹¹³⁹_{As m pt ao} do wiadomego domostwa ^A uprzedził w pierwszeństwie ²⁴³⁸_{3s ao} go Jezus powiadając: Co tobie wyobraża się <sup>3s pr ac, Simonie? ⁷Królowie tej ziemi od kogo ^{Gp} biorą dokonania ²⁷⁷⁸_{Ap n} albo opłatę z oszacowanego majątku ¹⁵⁵⁰_{As}? Od synów swoich ^{Gp} albo czy od cudzych? **17,26** *W następstwie* rzekłszy ^{G pt ao, Gab} zaś: Od cudzych, mówił ²⁹²⁵_{3s ipf, ao} mu Jezus: Zatem w każdym razie swobodni są ci ⁸synowie. **17,27** Aby zaś nie ⁹zaprowadzilibyśmy do pułapki ²⁵⁵⁹_{ao sb ac} ich, wyprawiwszy się ^{N pt ao} do morza ^A rzuć ^{ao it} za-
gięty haczyk ²⁷ i ¹⁰wstąpiwszy w górę ¹⁵⁶_{As m pt ao} pierwszą rybę ^{A m} unieś ⁷⁰_{ao it ac}, i otworzywszy w *górze* ^{N pt ao} usta ^{As} jej znajdziesz ¹¹monetę stawiciela ²⁶¹⁴_{As m}; ową ^{As m} wzięwszy daj im w zamian mnie ⁸¹⁸_{Gs, 945} ^{Gs n} i ciębie ²⁶⁴³_{Gs}.</sup>

18,1 W owej godzinie przyszedli do istoty uczniowie Jezusowi powiadając: Kto zatem ³⁴⁹ większy jest w królewskiej władzy niebios? **18,2** I wezwawszy do istoty ^{N pt ao md-dp} *jakieś* dziecko ²¹¹⁸_A stawił ¹³⁷²_{ao ac} je w środku ich ^{Gp} **18,3** i rzekł: Zaiste powiadam wam: jeże-

1 'Góra' gr. *oros* ma tu cechy rozumnej istoty (rozumie mowę i intencje ludzkie, jest w stanie przestąpić na wyznaczone przez człowieka miejsce), dlatego raczej 'górowa istota', góropodobny obiekt potrafiący się wznosić i opadać. Wedł. {316} „góry wyobrażają tutaj moce” (jakiego rodzaju?). *Oros* 'górowa, wyżyna, pasmo gór' {6}, różne od *bounos* 'wzgórze, pagórek' i *pagos* 'pagórek, skała, zwarta masa materii stałej'. W N.t. występują 'góry' jak Sion, Sinai, Har-magedon, z których przynajmniej Sion i Sinai G 4,25 też są personifikowane i traktowane duchowo. Także w Ap 8,8 do morza jest rzucona góra wielka Babylon - kobieta. Ta góra tutaj to może góra przemienienia z 11,7. Określenie "ta góra" zdaje się odnosić do w.w. *daimoniona* – może Księżyc, którego w dzień można określić wskazując: „ten”.

2 Wiersz 21 nie jest oryginalny, został dodany w późniejszych wiekach. Może z powodu, iż wymienionym przez Jezusa warunkom cudów brakuje wymiaru moralnego a nawet religijnego, bez czego są typu magicznego. Por. Mt 18,19.

3 Gr. *sy-strefo* 'skręcać, związać w zwarty oddział, gromadę, zorganizowaną całość, związać formę, zjednoczyć'. Czy jedność ludzi jest zagrożeniem dla Jezusa? Podobne znaczenie co *sy-strefo* ma *Babylon* - 'złanie do razem' ludzi, i też jest traktowane wrogo przez syjonowego boga. Koresponduje może z *dia-strefo* z 17,17.

4 Dopiero w tym nieco archaizowanym przekładzie: „człowieki” widać, że syn człowieka jest przeciwstawiony człowiekowi, nie może więc pochodzić z ich klasy, nie może być „zwykłym człowiekiem” czy „po prostu człowiekiem”.

5 Trzecim dniem jest „wzbudzany” 'księżyc' *men*, zaś w N.t. syn człowieka Mt 16,21 20,19 Lc 9,22 18,33 24,7 i chrystus Lc 24,46 Ac 10,40.

6 Jest dyskutowane, czy dwudrachma oznacza tu podatek żydowski świątynny, czy rzymski państwowy {316}.

7 Zatem Jezus (i Piotr?) są synami królów ziemi? A więc królem ziemi jest jakiś ojciec Jezusa. W Ap 1,5 Jezus jest nawet 'prapoczątkowym' *archon* królów ziemi. W jaki sposób? Czy mimo braku realizacji pozostaje duchowo królem Izraela (por. liczne nazwania go) lub całej ziemi? Gdyż w N.t. królowie ziemi mają zwykle negatywne konotacje Ac 4,26 Ap 6,15 17,2.18 18,3.9 19,19 21,24 i tytuł ten „odnosi się głównie do pogańskich [t.j. narodowych] władców” {316}. Astronomicznie królem ziemskim może być Księżyc (analogicznie do Słońca jako króla niebiańskiego), zaś jego syn - księżycowym światłem, 'menem' *men*.

8 Wyraz "synowie" razem z liczbą mnogą ("my") wskazują, iż Petros i Jezus pochodzą od tego samego (duchowego) ojca, są więc braćmi (por. Mt 13,55) i są „synami króla ziemi”. W Apokalipsie Jana to zmartwychwstały Jezus nazwany jest „archon królów ziemi” Ap 1,5. Z tą różnicą, że Jezus później dodatkowo przyjął innego ducha i stał się chrystusem, Petros zaś duchowo pozostał „szatanem”. {316} uważa, że jest tu raptem przejście do „synów boga”.

9 Gr. *skandalidzo* od *skandalon* 'pułapka' z zapadnią. Może jak wpada 'światło księżycy' *men* do zapadni ciemnego 'globu Księżycy' *selene*? Taką pułapką był Petros-szatan Mt 16,23, też Rm 9,33 1P 2,8 (jako *petra skandalou*). Ale tu pułapką jest Jezus razem z Petrossem! W N.t. pułapką jest też krzyż G 5,11 1C 1,23. Schwytany w pułapkę płonie 2C 11,29 (razem z Księżycem?, jako krzyż świetlisty? por. Akta Jana {137}s.206)

10 Gr. *ana-baino* 'wstępować wzwyż'. Przekłady: „złowioną”.

11 Gr. *stater* od *histemi* 'stać, stawić'. Przekłady nie tłumaczą oddając „stater”, czym gubią jego słyszalny wspólny źródłosłów ze *stauros* 'pał, krzyż'. Stater jedynie w Antiochii i Damaszku był równoważny dwóm didrachmom, stąd koncepcja Antiochii (w rzymskiej prowincji Syrii, obecnie w Turcji) jako miejsca powstania Ew. Mat. {316}. „Literalnie Jezus posłużył się swoją boską mocą dla zaspokojenia własnych, osobistych potrzeb... cud zawierałby elementy niemoralne” {188} s.24n.

liby nie ¹zostalibyście obrócenii ²⁶³⁹ao sb ps i *nie* stalibyście się ⁵⁸⁴ao sb md-dp tak jak te ²dzieci, żadną metodą nie weszlibyście ⁸⁴⁶ao sb do wiadomej królewskiej władzy wiadomych niebios. **18,4** Taki który więc ³poniży ²⁷⁵⁴ft id ac siebie samego ⁷⁹⁹ tak jak dziecko to właśnie ²⁰⁹⁴N n, ten właśnie jest ten większy w królewskiej władzy niebios. **18,5** I który jeżeliby przyjąłby ⁶⁵⁸ao sb md-dp jedno ⁸⁴³A n dziecko takie to ^{A n} *zgodnie zależnie* na imieniu ^D moim, mnie ⁸¹⁸A przyjmuje. **18,6** Który zaś by zaprowadziłby do pułapki ^{3s}ao sb ac jednego ⁸⁴³A m z małych ^{Gp m} tych właśnie ²⁰⁹⁴Gp, tych przekonująco uwierzytelniających ^{Gp m pt pr ac} do mnie ^A, *korzystnie* przynosi do razem ²⁶⁸²3s pr jemu aby zostałby zawieszony ^{3s}ao sb ps młyński kamień ¹⁸⁹³ ośli wkoło w szyję ^A jego i zostałby odgórnie pogrążony w topieli ¹⁴⁹⁸3s ao sb ps w pełnym zalewisku ²²¹¹ morza. **18,7** Biada temu naturalnemu ustrojowi światowemu ^D od ⁴pułapek ²⁵⁶⁰Gp n; przymus *jest* ¹⁶⁵ bowiem *mogącymi* przyjść ¹¹³⁹ao, Aci *uczynić* pułapki ^{Ap n}, lecz ponad liczbę tego biada wiadomemu człowiekowi ^D przez-z którego ²⁰⁶¹Gs pułapka przychodzi ¹¹³⁹pr. **18,8** Jeżeli zaś ręka twoja albo noga twoja ⁵prowadzi do pułapki ²⁵⁵⁹3s pr ac cię, wytnij ją i rzuć od siebie; odpowiednio dogodne ¹⁴⁴⁰Ns n tobie jest *aby ta okoliczność mogącym* wejść ⁸⁴⁶ao ac do tego życia biologicznego ¹²²³A *uczyniła cię jako* ⁶znieskształconego ^{As m} albo chromego ^{As m}, niż dwie ręce albo dwie nogi mającego ^{A pt pr} *mogącym* zostać rzuconym ⁴⁶³ao ps do wiadomego ognia ^A, tego eonowego ^A. **18,9** I jeżeli oko twoje prowadzi do pułapki cię, wybierz ¹⁰⁰⁷ao it je i rzuć od siebie; odpowiednio dogodne tobie jest *aby ta okoliczność uczyniła cię jako* ⁷jedynookiego ¹⁸⁸⁹As do tego życia biologicznego ^A *mogącym* wejść, niż dwoje oczy ^{Ap} mającego ^{A pt pr} *mogącym* zostać rzuconym ^{ao ps} do wiadomej geenny ^A *należącej do tego ognia* ^G.

18,10 Patrzcie *żeby* nie *z góry na dół* pogardliwie pomyślelibyście z umiarkowania ^Z ¹⁵¹⁰2p ao sb ac jednego ⁸⁴³G n z tych wiadomych małych ¹⁸⁶²Gp n tych właśnie ²⁰⁹⁴Gp n; powiadam bowiem wam, że ⁸aniołowie onych ^{Gp n} w niebiosach przez-z wszystkiego *czasu* ²¹⁹³Gs m,n poglądają oblicze wiadomego ojca mego, tego w niebiosach. ⁹**18,11**

18,12 Co wam wyobraża się ^{3s}pr ac? Jeżeliby *jako jedno* stałoby się ⁵⁸⁴3s ao sb md-dp *jakiemuś* ^D człowiekowi ^D sto owce ^{Np n} i zostałaby zwiedziona ²²⁸¹3s ao sb ps jedna ⁸⁴³Ns n ¹⁰Z ⁸⁵¹ nich ^{Gp n},

1 Gr. *strefo* ‘obracać, skręcać’. Współcześnie można tłumaczyć: ‘Jeżeliby nie zostalibyście zakręcenii’. Pk71 Pk129.

2 Kto zamieszkuje to królestwo niebios? Jacy są jego aniołowie? - Otóż mali, dziecięcy, zwierzęcy (trzódka Lc 12,32), jednoręcy, jednoocy Mt 18,9. Podobni, ślepi i kulawi, zamieszkiwali Syjon w czasach Dawida 2S 4,6n. W starożytności dziecko (do lat 12) to coś niepełnego, nieukończzonego, bez jakiegokolwiek roli w społeczeństwie, bez pozycji i znaczenia. Także dla judaizmu „podawanie **dzieci** jako przykład i model do naśladowania, był zdumiewający” {316}. Zatem mamy tu jedną z głównych „wartości chrześcijańskich”: dziecięctwo, niedostatek rozumu, niepełnowartościowość i pajdokracja. Dziecięctwo to nie bezgrzeszność {316}; wbrew lansowanemu tu ubóstwianiu dzieci, bywają one gniewne, mściwe, okrutne, złośliwe i kłamliwe; ciążą ku zwierzęcości. Jezus zaś wychwala dzieci. Nie ceni mądrości, dojrzałości, powagi, doświadczenia, wiedzy, umiejętności dorosłych. Twierdzi, iż „tylko ten, kto jest pokorny jak dziecko, może być obywatelem królestwa niebieskiego” {188}. Słowem: antycywilizacja – jak w średniowieczu. Komentatorzy uważają, że dzieci (właśnie o takich cechach!) mają ducha św., postępują według niego. A dziecko jest przedłużeniem matki, jest zrodzeniem jej macicy. Czy zatem duchem św. i tym „królestwem niebieskim” jest macica, łac. matrix?

3 Jezus nawołuje do cofania się do dziecięctwa. Pokazuje to Budka Suflera: “Ciszej i ciszej i ciszej”.

4 Gr. *skandalon*. Przekłady: „zgorszenie”.

5 Gr. *skandalidzo*. Przekłady z całkiem innej beczki: „jest powodem do grzechu”, „gorszy”.

6 Kolejna „wartość chrześcijańska”: okaleczanie się dla królewskiej władzy niebios, tego ośrodka władzy chrześcijańskiej. Co staje się także ‘z jej własnego zamiaru, automatycznie i samorzutnie’, por. *automatos* Mc 4,28 Ac 12,10.

7 Gr. *mon-ofthalmos* złożone z *monos* ‘wyłącznie jedyny’ i *oftalmos* ‘oko’. Definicja dla *monos*.

8 Malarstwo kościelne przedstawiało aniołów boga ojca jako małe dzieci. Czy także chrześcijański bóg ojciec ma takie cechy? Zatem nie może być bogiem cywilizowanego człowieka. Wedł. {316} małym i niedoskonałym towarzyszą aniołowie (stróżowie, należący do niższych grup), natomiast doskonałym pomaga sam bóg (z aniołami tronu?).

9 Także tego zdania nie ma w najstarszych rękopisach: „Przyszł bowiem syn człowieka (poszukać i ocalić) to...”

10 Tu ewangelista dodaje wyraźne *eks* ‘z, z wewnątrz’ (jak w Mt 10,29). Inaczej więc określa (jako wyłączonej) status tej jednej owcy niż przez sam genitivus (Mt 5,19.29 6,29 10,42 16,14 18,6.10.14).

czyż nie ¹puści od siebie ^{439 3s ft id ac} te dziewięćdziesiąt dziewięć aktywnie na wiadome góry ^{Ap} i wyprawiwszy się ^{N pt ao ps-dp} szuka ^{pr id} tę zwodzono² ^{As n pt pr md-ps?} **18,13** I jeżeliby stałoby się ^{584 3s ao sb md-dp} znaleźć ^{ao ac} ją, zaiste powiadam wam, że ²wychodzi rozkosznie z środka ^{2973 3s pr ac} zgodnie zależnie na niej ^{D s} bardziej niż na tych ^{Dp} dziewięćdziesięciu dziewięciu, tych ^{Dp} nie zwiedzionych ^{2281 Dp pt pf ps.} **18,14** W ten właśnie sposób nie jest wola w doistotnym przedzie ojca waszego, tego w niebiosach ^{Dp,} aby odłączyłoby się przez zatracenie ^{3s ao sb md} jedno ^{843 Ns n} z małych ^{Gp n} tych właśnie ^{Gp n.}

18,15 Jeżeliby zaś chybiłby celu ^{3s ao sb ac} brat twój, prowadź się pod *ty*m zwierzchnictwem ^{pr it ac,} wykazawszy haniebnosć skarć ^{2s ao it ac} go między tobą ^G i nim ^G wyłącznie jedynym ^{G;} jeżeliby ciebie usłuchałby ^{3s ao sb ac,} przebiegle zyskał³ ^{1545 2s ao ac} brata twego ^{G.} **18,16** Jeżeliby zaś nie usłuchałby ^{ao sb ac,} zabierz do obok siebie ^{2s ao it} wspólnie z sobą ^G jeszcze jednego albo dwóch, aby na ustach ^{Gs} dwóch ^{Gp} świadków albo trzech zostałyby stawione ^{1372 3s ao sb ps} wszystko ^{Ns n} spływające wysłowienie czynu ^{Ns n.} **18,17** Jeżeliby zaś niedbale wysłuchałby ^{3s ao sb ac} ich ^{Gp,} rzeknij zgromadzeniu z wewnątrz wyzwanych ^{Ds;} jeżeliby zaś i zgromadzenia z wewnątrz wyzwanych ^{Gs} niedbale wysłuchałby, ³niech jest ^{834 3s pr it ac} tobie tak jak to właśnie ⁴narodowiec z natury razem żyjący ⁸²³ i dzierżawca poborów z pełnych urzeczywistnień ^{2779.} **18,18** Zaiste powiadam wam: te które ^{Ap n} jeżeliby związałybyście ^{659 2p ao sb ac} na ⁵ziemi ^{G,} *jako jedno* będzie ^{834 3s ft md-dp} od przeszłości związane ^{659 Np n pt pf ps} wewnątrz w niebie ^{Ds;} i te które jeżeliby rozwiązałybyście ^{1743 ao sb ac} na ziemi, *jako jedno* będzie *od przeszłości* rozwiązane ^{1743 Np n pt pf ps} wewnątrz w niebie. **18,19** Na powrót powiadam wam, że jeżeliby ⁶dwaj dla razem uzgodniliby głosem ^{2684 3p ao sb ac} z was ^{Gp} na ziemi ^G około ^{Gs n} wszystkiej ^{2355 Gs n} *około* której ^{2061 Gs n} jeżeliby poprosiliby dla siebie ^{ao sb md,} stanie się ^{584 3s ft md-dp} im ⁷od strony ²¹³⁹ ojca ^G mojego, tego w niebiosach ^{Dp.} **18,20** Którego *miejsca* ^{2061 Gs m,n} bowiem są dwaj albo trzej *od*

1 Trudno wyobrazić sobie rozsądnego pasterza, który wystawiłby na niebezpieczeństwa 99 owiec dla szukania jednej, nie wiedząc czy ją znajdzie, i która przez swoją niesforność pewnie i tak się zagubi. Jest to wyraźna przesadnia, „nierealistyczny rys” jak w Mt 13,46 gdzie „jest raczej mało prawdopodobne, aby rzeczywisty kupiec zechciał sprzedać wszystko co miał, aby zdobyć jedną perłę” {316}. Należy też wątpić, czy taką nieposłuszną i niesforną owcę bardziej by cenił, tym bardziej „gdyby po powrocie odkrył, że brakuje więcej owiec”. Jezus proponuje „sprawiedliwość” niesfornych, występnych i zepsutych, bo taki był stan moralny Izraela, którego on miał być figurą i sługą. Podobnie o synu marnotrawnym Lc 15,11-32, o pracownikach w winnicy Mt 20,1-16, o niesprawiedliwym zarządcy Lc 16,1-9 i innych miejscach. Zepsucie to kapitał chrześcijan. Jest to też wdrażanie w umysł chorej mentalności ku bogu-ojcu. Chrystianizm jest wychowaniem dla występku, prymitywu, dziecięctwa, miernoty, emocji, okrucieństwa w stosunku do siebie, zuchwałości względem boga ojca, nienawiści do narodu, świata, człowieka i rodziny.

2 Kolejna dziwaczna cecha chrześcijańskiego boga ojca, którą trzeba ocenić negatywnie. Dlaczego ‘wychodzenie, wypieranie radosne z środka, rozkoszowanie się’ gr. *chairo* (i to na niesforniej owcy) miałyby być bardziej wartościowe dla boga ojca, niż rozumne kontynuowanie rozwoju (na owcach porządnym), n.p. przez dopełnianie *pleroo*, kształtowanie *plasso*, porządkowanie *tasso*, *kosmeo*, doskonalenie, dojrzewanie *arete*, *teleiosis*. Jezus propaguje postawę krótkiego hedonisty, wierzącego w domknięcie pętli bytu przez podkurczony do niebios nurt Jahweha ojca. Ojciec jest tu prowokowany, wywabiany, podpuszczany, zwodzony do “rozkosznego wychodzenia” na tę, która “się dała zwieść”. Ale zwodzenie to czynność diabła (n.p. Ap 12,9 20,10), byłby on więc co najmniej sprzymierzeńcem takiego ojca hedonisty. A to Jezus mówi, że “zawsze czyni to, co się ojcu podoba” Jo 8,29. Można więc zapytać, czy rację mieli żydzi ostrzegając, iż on ‘zwodzi’ *planao* lud Jo 7,12 (+*planos* Mt 27,63). Pk63.

3 Tu Jezus nakazuje nie odpuszczać bratu już po trzech razach, choć w w. 21-22 każe odpuszczać aż do 77 razy.

4 Gr. *ethnos* ‘naród’; zwł. w l. mnogiej kościelne tłumaczenia zwykły przekładać na „poganie”, kryjąc antynarodowe ostrze tekstów. Chrześcijański komentator {188} pisze, iż „jest rzeczą niemożliwą, by Jezus wypowiedział te słowa”. „Nie można wyobrazić sobie, by takie pouczenie pochodziło od Jezusa” s.45n. Można i tak, tylko co wtedy zostanie z podstaw wiary, jeżeli zaneguje się „słowa chrystusa”? Jakaś inna, znów „odnaleziona”, wersja „głupiej bajki o Chrystusie”, jak nazwał ewangelie papież Leon X? Ponadto pogardliwy stosunek do narodowców wskazuje, iż łączenie idei narodowej z chrystianizmem jest absurdem +Mt 5,47 6,7 24,9 G 2,14 i in. Bo naród to nie tylko ludzie osiedli na określonym terenie i język, lecz również kultura duchowa przodków, wraz z ich naturalną religią, t.zw. „pogańską”. Stąd wszelkie partie chrześcijańsko-narodowe, wszelki patriotyzm na bazie chrystianizmu, jako wewnętrzna sprzeczna, skazane są na niemoc i rozsypkę.

5 Więc to na ziemi są klucze nieba i królestwa niebieskiego – wbrew stałej deprecjacji w chrystianizmie ziemi, świata, ziemskich narodów i ziemskiego człowieka.

6 Czy dlatego, że dwaj na ziemi reprezentują kierunki wstępujący i zstępujący, i z jednym ojcem w niebie tworzą trójcę? Były to nader niefrasobliwy, łatwy, jak i niebezpieczny dla bóstwa dostęp do boga ojca. Może też Jezus tu i w podobnych wypowiedziach podaje zasady czynienia cudów – słowo *pragma* ‘sprawa, kwestia’ jest pokrewne *praksis*, które w Ac 19,18 oznacza ‘praktyki magiczne’. Zaś “rozwiązanie” i “związanie” (18,18) oznacza analizę i syntezę, zawiera więc tę samą ideę, co życiowe przemiany ziarna siewnego (Mt 17,20), a także zasady hermetyczne i alchemiczne. Także tutaj Jezus dla czynienia cudów nie stawia warunków moralnych i religijnych, czym zbliża się do magii. Wątek Jezusa jako maga silnie eksponują apokryfy, ale też znacząca jest wizyta magów w Mt 2,1.11 oraz wymowa Ac 13,6-10 gdzie mag “syn diabła” ma imię *Bar-Jezus* (czyli ‘syn Jezusa’). Pk64

przeszłości do razem zebrani^{2687 Np pt pf ps} do funkcji wiadomego swojego własnego^{As n} imienia^{As n}, tam jestem w środku^{Ds} ich^{Gp}.

18,21 Wtedy przyszedłszy do istoty Petros rzekł mu: Utwierdzający panie, jak licznie chybici celu^{ft} do mnie^A brat mój, i puszczę od siebie^{439 ft ac} jemu? Aż do siedem razy^{adv}?

18,22 Powiada mu Jezus: Nie powiadam ci: aż do siedem razy^{adv}, ale: aż do siedemdziesiąt razy^{adv} siedem^{indecl}.

18,23 Przez to właśnie^{2094 As n} została upodobniona^{2017 3s ao ps} wiadoma królewska władza niebios^{Gp} niewiadomemu człowiekowi królowi, który zechciał^{1276 ao ac} do razem unieść^{2689 ao} odwzorowany *rachunkiem* wniosek wspólnie z niewolnikami^{Gp} swymi^{Gs}.

18,24 W następstwie począwszy sobie^{389 G pt ao md, Gab} zaś jego^G unosić do razem^{2689 pr ac}, został przyprowadzony do istoty^{2425 ao ps} jemu jeden dłużny dziesięciu tysięcy^{1896 Gp} talentów^{Gp}.

18,25 Wobec nie mającego^{G pt pr, Gab} zaś jego^G oddać^{299 ao}, kazał^{1536 ao} uczynić go^A utwierdzający pan^N mającym zostać wyprowadzonym na zewnątrz i sprzedanym^{2275 ao ps, Aci}

i żonę i dzieci i wszystkie rzeczy^{Ap n} te które ma; i mają zostać oddane^{ao ps}. **18,26** Padłszy^{2276 N pt ao} więc ten niewolnik składał hołd do istoty^{ipf} jemu powiadając: ²W długą odległość zażądaj^{1761 ao it ac} zgodnie zależnie na¹⁰⁶³ mnie^D, i wszystkie^{Ap n} oddam^{299 ft} tobie.

18,27 Nałożywszy się wewnętrznym narządem^{2602 N pt ao ps-dp} zaś utwierdzający pan niewolnika^G owego^G, rozwiąawszy uwolnił^{323 ao ac} go i tę pożyczkę na procent⁶¹⁶ puścił od siebie^{439 ao ac} jemu.

18,28 Wyszędłszy zaś niewolnik ów znalazł jednego^{843 A} z do razem niewolników^{2698 Gp} jego^{Gs}, który był dłużny^{2100 ipf} jemu sto denary^{Ap n}, i ujawszy władzę^{N pt ao} go dusił^{2312 ipf} powiadając^{pt pr}: Oddaj^{299 ao it} jeżeli coś jesteś dłużny^{pr}.

18,29 Padłszy^{2276 N pt ao} więc ten do razem niewolnik jego^G, przyzywał^{2157 ipf} go powiadając: W długą odległość zażądaj zgodnie zależnie na mnie, i oddam ci.

18,30 Ten zaś nie chciał^{1276 ipf}, ale odszedłszy³ rzucił^{463 ao} go do strażnicy^A aż oddałby^{299 ao sb ac} to będące dłużnością^{2100 As n pt pr ps}.

18,31 Ujrzawszy więc ci do razem niewolnicy jego te sprawy^{Ap n} stawsze się^{584 Ap n pt ao md-dp}, doznali przykrości^{1734 3p ao ps} nadmiernie²⁷³⁶, i przyszedłszy określili na wskroś^{709 ao ac} temu utwierdzającemu panu *należącemu do* siebie samych^{799 Gp} wszystkie^{Ap n} te sprawy stawsze się.

18,32 Wtedy wezwawszy istotnie do siebie^{N pt ao md-dp} go ten utwierdzający pan jego powiada mu: Niewolniku złośliwy²³³³, wszystką dłużność ową puściłem od siebie^{ao ac} tobie, gdyż przyzwałeś^{2157 ao ac} mnie.

18,33 Czy nie wiązało^{659 3s ipf ac, impers} i ciebie^A obdarzyć litością^{ao ac} tego do razem niewolnika twego, tak jak i ja ciebie obdarzyłem litością^{ao ac}?

18,34 I zawrzawszy zapalczywością^{2043 N pt ao ps-dp} ten utwierdzający pan jego^G, przekazał^{2150 ao} go badającym mękami^{481 Dp} aż do czasu^{2061 Gs m} którego oddałby^{299 ao sb} wszystko^{As n} to podlegające dłużności^{As n pt pr ps}.

18,35 W ten właśnie sposób i ojciec mój, ten niebiański, uczyni wam, jeżeliby nie puścilibyście od siebie^{439 ao sb ac} każdy bratu swemu od serc waszych.

19,1 I stało się^{584 ao md-dp} gdy dokonał^{2777 3s ao ac} Jezus odwzorowane w słowach wnioski^{1726 Ap} te właśnie^{Ap m}, ⁴odgórnie uniósłszy przeniósł się^{1834 ao ac} od Galilai i przyjechał^{1139 ao ac} do granic^{Ap} Judai na

7Gr. przyimek *para* z gen. (jak i z dat., z acc. i w złożeniach) znaczy ‘od strony, z obok-przeciw’, określając pochodzenie zewnętrzne – różne od bardziej osobistego przyimka „od” gr. *apo*. Tu nawet {7} nie stanął, zapewne z powodu, że *para* często określa relację boga ojca do ducha świętego i do syna, która z tym znaczeniem byłaby dość luźna.

1 siódemka symbolizowała pełnię (od pełnej ilości „planet”). Pk65.

2Gr. *makro-thymeo* złożone z *makros* ‘o długich odległościach, długi, daleki’ i *thymos* ‘gniew, wrzenie, pożądanie’. Razem znaczy ‘być wyrozumiałym, cierpliwym, wytrwałym’. W przekładzie podano znaczenie etymologiczne.

3 ‘Rzuca do strażnicy’ diabeł w Ap 2,10; ‘złośliwym’ *poneros* z 18,32 też jest diabeł w Mt 13,19 (z Lc) 1Jo 3,12, p. przyp. do Mt 5,37. Jest on, jako drugi sługa, “setką (srebrnych t.j. księżycowych) denarów” w.28. Pierwszy jest ‘dziesięcioma tysiącami’ *myrioi* (złotych -Słońce) talentów. Znów dziesiątka skojarzona ze Słońcem (setka z Księżycem?).

przeciwnym krańcu Jordanesu G. **19,2** I wdrożyły się ^{3p ao ac} jemu *dręczące* tłumy ^{Np} wieloliczne, i wypiełgnował ^{1283 ao ac} ich tam.

19,3 I przyszedli do istoty jemu farisaiosi doświadczając ²²⁰⁹ go i powiadając: Czy wolno *jakiemuś* ¹człowiekowi rozwiązawszy uwolnić ^{ao ac} żonę *należącą do* niego G w dół we ¹⁴⁵⁴ wszystką ^{As} winę ^{76 A}? **19,4** Ten zaś odróżniwszy się rzekł: Czy nie przeczytaliście ^{163 ao ac} że ten który stworzył ^{1653 Ns m pt ao ac}, od prapoczątkowej zasady ^{384 Gs}, *jako* samcze z *rodzajem nijakim* ^{377 As n} i samicze z *rodzajem nijakim* ^{1293 As n} uczynił ^{2314 ao ac} ich ^{Ap}, **19,5** i rzekł: Z powodu tego właśnie ^{2094 Gs m,n} z góry na dół pozostawi ^{ft id ac} człowiek ojca i matkę, i będzie przylepiony ^{1600 ft id ps} żonie ^D swojej, i *jakościowo* będą ^{ft} ci dwoje do funkcji ⁸⁴² mięsa ^{2524 Af} jednego ^{843 As f}? **19,6** Tak że również ³⁰⁵⁶ już nie są *jakościowo* dwoje, ale mięso jedno. Które ^{2061 As n} więc ten wiadomy bóg razem sprzął w *jarzmie* ^{2658 ao ac}, *jakiś* człowiek ²nie niech odłącza ^{pr it ac}. **19,7** Powiadają mu: Po co więc Moyses wkazał ^{993 ao} dać ^{734 ao} książkę ⁵⁰⁷ odstawienia ^{332 G} i rozwiązawszy uwolnić ^{ao}? **19,8** Powiada im że: Moyses istotnie do tej wiadomej ^A ³twardości serca ^{2569 A} waszej ^{Gp} nawrócił w możliwość ^{1113 ao ac} wam rozwiązawszy uwolnić ^{ao} żony wasze; od prapoczątkowej zasady zaś nie staje się ^{584 3s pf id ac} w ten właśnie sposób. **19,9** Powiadam zaś wam, że który by rozwiązawszy uwolniłby ^{ao sb} żonę swoją nie zależnie na ¹⁰⁶³ ⁴nierządzie ^{2337 D} i poślubiłby ^{ao sb ac} inną, cudzołoży ^{pr md-ps-dp}. **19,10** Powiadają mu uczniowie: Jeżeli w ten właśnie sposób jest ⁸³⁴ ⁵wina ⁷⁶ człowieka wspólnie z żoną G, nie przynosi *korzystnie* do razem ^{2682 3s pr} poślubić ^{ao}. **19,11** Ten zaś rzekł im: Nie wszyscy pojmują ten odwzorowany wniosek, ale którym ^{2061 Dp m,n} *od przedtem* jest dane ^{734 3s} ^{pf ps}. **19,12** Są bowiem ⁶trzebieńcy ¹¹⁸⁴ tacy którzy ^{2067 Np} z łona ¹⁵⁸⁹ matki zostali płciowo zrodzeni ^{570 3p ao ps} w ten właśnie sposób, i są trzebieńcy tacy którzy zostali wytrzebieni ^{1183 ao ps} pod przewodnictwem wiadomych ^{Gp} ⁷człowieków ^{Gp}, i są trzebieńcy tacy którzy wytrzebili ^{ao} siebie samych ^{Ap} ⁷przez ⁶⁶⁵ królewską władzę ^A niebios ^{Gp}. Ten mogący ^{N pt pr} pojmować ^{pr} niech pojmuje ^{3s pr it}.

4Gr. *met-airo*. Rzadkie określenie sposobu przemieszczania się Jezusa (+13,53). Zwykle to *meta-baino* 'przestąpił'. To szmat drogi, a jednak „brak opisów wydarzeń oraz brak geograficznych informacji o przebiegu podróży” {316} s.243. Czy Jezusa przeniosła „chmura świecąca” jak w apokryfach, czy duch pański jak Filipa w Ac 8,39?

1Przekłady pomijają rzeczownik „człowiek”. Jednak może zastanawiać, dlaczego w całej perykopie zestawiony jest ze swą żoną człowiek, a nie mąż (jak n.p. w Mt 14,21 15,38 Mc 10,2 Lc 1,27 16,18). Określenie „człowiek” może wskazywać na nierównorzędne partnerstwo (na równorzędne by wskazywał „mąż”), zaznaczając zwierzchnictwo człowieka-męża nad kobietą – jak uważano, całkowicie zdominowaną płciowością.

2Jednak w Mt 5,32 19,9 Lc 18,29 z określonych powodów zaleca opuścić żonę.

3Dosłowne tłumaczenie greckiego *sklero-kardia*.

4Gr. *me epi porneia*, nieco inaczej w Mt 5,32: *parektos logou porneias*. Gr. *porneia* 'nierząd, prostytutka', por. 5,32; co innego niż *moicheia* 'cudzołóstwo'. Rozróżnia je i Jezus w Mt 5,32 Jo 8,3n, jednak uczy, iż tylko uprawianie przez żonę sprzedajnego seksu (*porneia*) upoważnia do rozwodu. To samo znaczy w Mt 5,22 pojawienie się u żony *logos porneias* t.j. (niemoralnej) 'wynioskowanej reguły' 'prostytycji' (jako przeciwieństwo *logos Dekalogu Mojżesza* Ex 34,28?). Można zatem wnioskować, iż według Jezusa nie uprawnia do rozwodu cudzołóstwo (*moicheia*) żony – może z powodu, że wynika z wybujałych instynktów czy uczuć – czyli cech zwierzęcych. Tym bardziej więc nie uzasadnia rozwodu utrata z mężem więzi umysłowej (t.j. człowieczej), powodującej, że staje się mu duchowo obca.

5Gr. *aitia* 'wina', jak w 19,3. Przekłady dają „sprawa” – zapewne nie chcąc przerażać mężczyzn wspólnotą winy.

6Gr. *eunouchos* od *eune* 'łóże' i *echo* 'trzymać'; dosł. 'strażnik łóża', t.j. eunuch, trzebieniec. BT zbytnio rozszerza: „niezdadni do małżeństwa”, włączając n.p. cechy psychiczne, umysłowe, socjalne, światopoglądowe i religijne.

7Gr. *dia* z *accusativem* znaczy powód, przyczynę lub cel: 'z powodu, z racji, za sprawą, ze względu na'. Tu wydają się właściwe wszystkie te znaczenia. Można zatem przypuszczać, że Jezus sam uczynił się eunuchem. Potem otrzymał ducha gołębicy (królewskiej władzy niebios), która wyrodziła go w samczego baranka. Czyli odrzucił płciowość ucłowieczoną i narządową, dla płciowości zwierzęcej, cały stając się samcem. To eunuchostwo narządowe to kolejna „wartość chrześcijańska”, generująca samców duchowych, jakich mamy wokół. Zbieżna jest wypowiedź o odcinaniu sobie gorszących członków ciała (samookaleczenie to też 'wartość chrześcijańska'). A to wszystko nie z powodów moralnych cywilizacyjnych czy duchowych, lecz praktycznych – aby nie pójść do piekła Mt 5,29. Pk130

19,13 Wtedy zostały przyprowadzone do istoty^{ao ps} mu *jakieś* dzieci aby ręce nałożyłyby na dodatek^{1111 3s ao sb ac} im i pomodliłyby się^{ao sb md-dp}; zaś uczniowie nadali naganne oszacowanie^{1112 ao id ac} im. **19,14** Zaś Jezus rzekł: Puśćcie od siebie^{439 2p ao it ac} te dzieci^{Ap n} i nie przeszkadzajcie^{pr it ac} one^{Ap n} przyjs^{1139 ao} istotnie do mnie^A, bowiem¹ takich^{do Gp n} jest wiadoma królewska władza^{pr it ac} wiadomych niebios^{Gp}. **19,15** I nałożywszy na dodatek^{1111 N pt ao} ²ręce onym^{Dp n} wyprawił się^{2336 ao ps-dp} bazując w tamtym stamtąd⁸⁶⁷.

19,16 I zobacz do tamtego miejsca - oto³ jeden⁸⁴³ przyszedłszy do istoty^{2400 N pt ao} jemu, rzekł: Nauczycielu, co dobre^{As n} *żeby* uczyniłbym^{2314 ao sb ac} aby otrzymałbym^{1202 ao sb ac} *niewiadome* życie biologiczne^{1223 As f} *niewiadome* eonowe^{As f?} **19,17** Ten zaś rzekł mu: Po co²⁸⁰³ mnie^A wzywasz do wyrażenia się około dobra^{11 Gs n?} ⁴Jeden⁸⁴³ jest ten wiadomy dobry^{Ns m}. Jeżeli zaś chcesz do tego^A życia biologicznego^A wejść^{846 ao}, ⁵*jednorazowo* zabezpiecz pilnowaniem^{2793 ao it ac} wiadome wskazówki^{Ap f}. **19,18** Powiada mu: ⁶Które^{Ap f?} Zaś Jezus rzekł: To^{As n}: Nie będziesz mordował^{2943 ft id ac}; Nie będziesz uwodził do cudzołóstwa^{1883 ft id ac}; Nie będziesz kradł^{ft}; Nie będziesz kłamliwie świadczył^{ft}; **19,19** Szacuj^{pr it ac} wiadomego ojca i wiadomą matkę; i: Będziesz miłował^{ft} wiadomego ⁷bezpośrednio blisko będącego²³⁰³ twojego tak jak ciebie samego^{2529 A}. **19,20** Powiada mu ten młodzieniaszek¹⁹¹⁷: Wszystkie^{Ap n} te właśnie^{2094 Ap n} zabezpieczyłem strażą^{2961 ao id ac}; co^{As n} jeszcze czynię niedostatecznym^{2895 pr id ac?} **19,21** Mówił^{2925 ipf, ao} mu Jezus: Jeżeli chcesz w pełni dokonany^{2771 N} być, prowadź się pod *moim* zwierzchnictwem^{2860 pr it ac}, sprzedaj^{ao} swoje^{Gs} środki poczynania spod^{2864 Ap n} i daj^{734 ao} żebrzącym i będziesz miał^{1202 ft} skarbiec w *niewiadomych* niebiosach, i tu teraz⁶⁵⁴ wdrażaj się^{pr it ac} mi. **19,22** Usłyszawszy zaś młodzieniaszek ten odwzorowany wniosek^A odszedł^{283 ao} doznając przykrości^{N pt pr ps}; był^{ipf} bowiem mający^{N pt pr} nabytki^{Ap n} wieloliczne. **19,23** Zaś Jezus rzekł uczniom swoim: Zaiste powiadam wam, że ⁸majątny trudno nawiązując stosunek⁷⁸⁸ wejdzie^{846 ft} do wiadomej ⁹królewskiej władzy⁴⁸³ wiadomych niebios. **19,24** Na powrót

1 Jeżeli królewska władza jest dzieci, to nie dorosłych mężczyzn. Dzieci, jak i eunuchy, są bezseksualne. Pk129.

2 Ręka (5=4+1) może wyraża właśnie tę 'królewska władzę' *basileia* niebios, ducha świętego, jeżeli 19,15 jest rozwinięciem zdania poprzedniego. Por. „ręka pana, boga, syna” jako moc.

3 Gr. *heis* 'jeden'. Tak samo w Mt 22,35 i w Mc 12,28, gdzie współgra z 'jednym' *heis* panem bogiem (z Dt 6,4); tutaj też współgra z 'jednym' *heis* domyślnym panem bogiem 19,17. Przekłady tę korelację gubią: „pewien”, „ktoś”.

4 "Jeden" czyli gr. *heis*. "Jeden" bóg występuje jeszcze w Mc 2,7 10,18 (odpowiedniki w Mt 19,17 Lc 18,19) Rm 3,30 1C 8,4 E 4,6 1Tm 2,5 Jc 2,19 {2}. Tak określony Bóg różny jest od 'jedyne' *monos* boga ojca Mt 4,10 24,36 Lc 4,8 5,21 Jo 5,44 17,3 Rm 16,27 1Tm 1,17 6,15.16 Jd 25 Ap 15,4. Konsekwentnie nigdzie Jezus czy chrystus nie jest *heis* w ścisłym znaczeniu (bywa *heis* w przeciwstawieniu do wielu, jako jedność wśród wielu, lub w sensie: któryś, pewien); tu Jezus wyraźnie odcina się od bycia *heis* i tym samym od bycia "dobrym". Jezus natomiast jest *monos* Mt 17,8 Mc 6,47 Lc 24,18 Jo 6,15 8,29 16,32 Jd 4, podobnie jak jego bóg ojciec {2} {7}. Między *monos* i *heis* jest ogromna różnica teologiczna – jak między monoteizmem i henoteizmem. 10 przykazań Mojżesza dał nie bóg *monos* lecz bóg *heis* De 6,4 Mc 12,29.

5 Ważne kodeksy B, D zamiast *tereson* (aoryst) mają *tere* (praes.). Wymogu pilnowania w ogóle nie mają paralelne Mc 10,21 Lc 18,18,20.

6 Jezus podaje tu tylko sześć spośród dziesięciu przykazań. Pomija pierwsze trzy dotyczące czci duchowego Jahweha {144} s.275, wielkowymiarowego bezpostaciowego bezcielesnego boga Starego testamentu, boga człowieka jak Abrama, Mojżesza czy Eliasza, a pozostawia dotyczące czci cielesnej osoby ludzkiej.

7 Gr. *plesion* 'bliski'; *ho plesion* 'sąsiad'. U Żydów nie był to każdy, lecz współwyznawca wiary {144} s.141. Jezus zaś jeszcze bardziej zacieśnia *plesion* do takiego, który ratuje z nakładem własnych środków Lc 10,29-37. I to też jest oryginalna „wartość chrześcijańska”.

8 Gr. *plousios*. Ale dość łatwo, dzięki protekcji Jezusa, wszedł do królestwa 'bogaty' *plousios* celnik Zakchaios Lc 19,2. Jednak i Jezus z uczniami nie był taki **biedny**, skoro miał pod ręką dwieście denarów Jo 6,7, co było "sumą dość znaczną" jak przyznaje {102} s.205 – jakby dzisiejsze osiem tysięcy złotych lub dochód robotnika z ośmiu miesięcy {314} s.549. Jezus godzi się na osobisty zbytek za trzysta denarów Jo 12,5, jego uczniom nie brakuje niczego Lc 22,35. I to nawet jeżeli "zmarnotrawił" złoto, w które wyposażyli go magowie Mt 2,11. Mimo wrogości, faryzeusze zapraszają go na obiad Lc 11,37. Poza tym, czyż nie jest majątnym ten, komu „służą majątkiem” inni majątni, jak kobiety z Lc 8,3? Podobnie i dziś w chrześcijańskim narodzie na współczesnego syna człowieka wywierana jest presja: „trochę zrezygnuj z człowieka”, „daj się zepsuć”, „zdradź żonę” i „pogódź się z jej zdradami”, przyznaj, że urzędniczka „jest miła”, a wszystko będzie dla ciebie i cała agentura Syjonu, we władzach, finansach, biznesie, mediach, kulturze, seks-rozrywce będzie ci służyć.

9 Z porównania w.17 z w.23 zdaje się wynikać, że zbiorcze *dzo* 'życie biologiczne' eonowe jest królewską władzą niebios. To samo z zestawienia w.29 z 20,1. Pk72

zaś powiadam wam, ¹łatwiej wcinające się ^{1178 com Ns n} jest *uczynić* wielbłąda ^A przez-z ²przewiercenia ^{2839 Gs} igły ²⁴⁸³ *mogącym* przejść ^{738 ao}, niż *uczynić* mającego ^A *mogącym* wejść ^{846 ao} do wiadomej królewskiej władzy ^A wiadomego boga ^G. **19,25** Usłyszawszy ^{N pt ao} zaś uczniowie ³byli wystraszeni uderzeniami ^{888 ipf ps} nadmiernie powiadając: Kto zatem może zostać ocalony ^{2742 ao ps}? **19,26** ⁴Wejrzawszy do wewnątrz ^{941 N pt ao ac} zaś Jezus rzekł im: ⁵U-przy ²¹³⁹ *niewiadomych* człowiekach ^{Dp} to właśnie ^{2094 Ns n} ⁶nierozumne jest, u-przy ²¹³⁹ zaś *niewiadomym* bogu ^D wszystkie *sprawy* ^{2193 Np n} możliwe. **19,27** Wtedy odróżniwszy się Petros rzekł mu: Oto my puściliśmy od siebie ^{439 ao ac} wszystkie *sprawy* ^{2193 Ap n} i wdrożyliśmy się ^{92 ao ac} tobie; co zatem będzie ^{834 ft md-dp} nam? **19,28** Zaś Jezus rzekł im: Zaiste powiadam wam że wy, ci wiadomi którzy wdrożyliście się ^{Np pt ao ac} mi, w wiadomym ⁷zrodzeniu na powrót ^{2125 D} ⁸gdyby ²⁰⁶⁹ osiadłby ^{1411 ao sb ac} wiadomy syn wiadomego człowieka na tronie ^G sławy swojej, odgórnie usiądziecie jako na swoje ^{1410 ft id md-dp} i wy aktywnie na dwanaście tronów ^{Ap} rozstrzygając ^{Np pt ac} dwanaście plemion ^{2962 Ap} Izraela ^{indecl.} **19,29** I wszystek taki który puścił od siebie ^{439 ao id ac} domostwa ^{Ap} albo braci albo siostry albo ojca albo matkę albo potomki ^{Ap} albo pola z powodu imienia ^G mojego, ⁹stokrotne ^{Ap n} ¹⁰weźmie ^{1681 ft} i *niewiadome* życie biologiczne ^{eonowe} odziedziczy przez losowy odłam ^{1575 ft id ac}. **19,30** Wieloliczni zaś *jakościowo* będą ^{834 ft} ¹¹pierwsi *jako* ostatni, i ostatni *jako* pierwsi.

20,1 Upodobniona bowiem *jakościowo* jest wiadoma królewska władza wiadomych niebios *niewiadomemu* ¹²człowiekowi absolutnemu władcy domu ^{1988 D}, takiemu który wyszedł równocześnie z ¹³¹ ¹³porą przedwcześnie rano ²⁴⁴⁰ nająć sobie za zapłatę ^{ao md} działaczy do winnicy ^A swojej. **20,2** Uzgodniwszy głosem ^{N pt ao} zaś wspólnie z działaczami ^{Gp} z denara ^G dzień ^A, odprawił ich do winnicy swojej. **20,3** I wyszedłszy ^{1016 ao} wkoło w ²²²⁵ trzecią ^A godzinę ujrzał innych stojących ^{1372 Ap pt pf ac} w rynku nie działających, **20,4** i owym rzekł: Prowadźcie się pod *moim* zwierzchnictwem ^{pr it ac} i wy do winnicy ^A, i które jeżeli ewentualnie

1 Gr. *eu-kopos* złożone z *eus* 'łatwy, dogodny' i *kopos* 'raz, uderzenie, ciężki, trud'. Tu znowu *kopos*, *kopto* charakteryzuje metodę (sadamasochistycznego) „czczenia” boga ojca przez Jezusa, por. Mt 9,5. Co pomijają przekłady, tłumacząc tylko cząstkę *eu*. „Archeologia nie jest w stanie potwierdzić wąskiej bramy w murach Jerozolimy” {137}, jak to umiejscawiają niektórzy komentatorzy n.p. {188} s.91.

2 Gr. *trypema* a w Lc 18,25 *trema* 'otwór, dziura'. Przekłady: „ucho” igielne.

3 J. Chryzostom postawił pytanie: „Dlaczego uczniowie przerazili się, skoro przecież byli ubodzy?” {316}. Ale uczniowie ubodzy nie byli, por. Lc 8,3 22,35 Mc 6,37 Ac 9,36 2C 11,8 i przyp. do Mt 19,23.

4 Gr. *em-blepo* złożone z *en* 'w, wewnątrz, w środku' i *blepo* 'poglądać'. Jezus więc wejrzał tam gdzie był 'wewnętrzny człowiek' *ho eso anthropos* Rm 7,22 2C 4,16 E 3,16 - który jest według Zakonu duchowy, w przeciwieństwie do 'zewnątrznego człowieka' *ho ekso anthropos* 2C 4,16, lub może wejrzał aż do boga.

5 Gr. *para* z dativem. P. przyp do Mc 10,27.

6 Jezus głosi tu **antyhumanitaryzm**, traktuje człowieka jako przeszkodę konkurenta i wroga. Wierzącym w niego człowiekowi gotuje cywilizacyjną dekadencję (por. zniszczenie starożytnych kultur, kulturowa nędza średniowiecza, naukowy techniczny gospodarczy i kulturowy regres katolicko-solidarnościowej Polski). Jezus jest orędownikiem tych, którzy nie sprościli szlachetnym, ale i surowym, wymogom ziemskiego kulturalnego człowieka. Także Paweł i pozostali autorzy N.t. wykazują systemową zaawansowaną „nienawiść do rodzaju ludzkiego” łac. *odium humani generis*, gr. *mis-anthropia*, co stwierdzili już starożytni badacze (p. świadectwo Tacyta {184} s.78 {185} s.119). Świadectwem takiej postawy wodzów chrystianizmu są m.in. wypowiedzi w Mt 6,1 10,20.36 11,25 16,23 Lc 14,26 1C 1,27-28 2,5 3,3.18 Ga 1,10 2P 1,21. Wrogość ta widoczna jest też w pogardzie dla narodów, które są człowiekiem zbiorowym, do rozumu powagi kultury sprawiedliwości szlachetności pracy uczynków rodziny. Zamiast tych odwiecznych i powszechnie uznanych wartości „pogańskich”, chrystianizm proponuje jedną rzecz: niezasażoną miłość ducha świętego (za którą jednak „też przyjdzie nam zapłacić nieraz”, i to człowieczeństwem), przychodzącą w organizmie czegoś (hybrydy) jakby gołębicę, który więc nie jest duchem człowieka 1C 2,11-13 {147} s.9 {160-II} s.67.78. Lecz skoro człowiek jest pomijany w drodze wzyw do boga, to i z powrotem może przyjść tylko w postaci nieludzkiej hybrydy. I to właśnie znaczy być „tak jak aniołowie w niebie” Mt 22,30.

7 Gr. *palin-genesia* od *palin* 'na powrót, znowu, ponownie, jeszcze raz, wstecz, wbrew' oraz *genesis*. Palingenesia znaczyło rozpoczęcie nowego życia po śmierci, re-in-karnację czyli 'powrót w mięso, ciało'.

8 Gr. spójnik *hotan* złożony z *hote* i *an*. „Oznacza czynność uwarunkowaną”. Tu z koniunktywem, znaczy 'jeśli' {7}.

9 Jezus skojarzony z setką (por. Jezus jakby setnik w Mt 8,9).

10 Gr. *lambano* 'brać, wziąć, chwycić', wyraża aktywność. Przekłady dają passywne „otrzyma”, ale to *dechomai* 'przyjmować, otrzymywać' {7}.

11 W Ew. Mat. „pierwszy – ostatni” ma zawsze znaczenie czasowe (nie hierarchiczne) {316}

12 Przekłady opuszczają tu określenie 'człowiek' *anthropos* dla *oikodespotes*. Tak samo w Mt 13,52 21,33 Lc 14,21.

13 Od tego gr. słowa *proi* utworzone jest *proinos*, nazwa gwiazdy zarannej (Wenus) Ap 2,28 22,16, do której się oddolnie zanurza i ją rozświetla baranek.

ewentualnie jest ^{834 3s pr sb ac} ¹zgodne z regułami cywilizacji ^{744 Ns n}, dam ^{734 ft} wam. **20,5** Ci zaś odeszli. Na powrót wyszedłszy wkoło w szóstą ^A i dziewiątą godzinę uczynił tak samo. **20,6** Wkoło w zaś jedenastą wyszedłszy znalazł innych *od przedtem* stojących ^{1372 Ap pt pf ac} i powiada im: Po co bezpośrednio tutaj stoicie ^{1372 pf} cały dzień nie działający ^{Np?} **20,7** Powiadają mu: Że żaden nas nie najął sobie za zapłatę ^{1868 3s ao md}. Powiada im: Prowadźcie się pod *moim* zwierzchnictwem i wy do winnicy ^A. **20,8** *W czasie późnej godziny* ^{G, Gab} zaś stawszej się ^{584 G f pt ao md-dp, Gab} powiada ten utwierdzający pan winnicy ²nawracającemu w *możliwość* nadzorcy ^{1114 D} swemu: Wezwij tych działaczy i oddaj im tę wiadomą zapłatę najemnika, począwszy sobie ^{389 N pt ao md} od ostatnich aż do pierwszych. **20,9** I przyszedłszy ci wkoło w jedenastą ^A godzinę, wzięli ^{1681 ao} z dołu po denarze ^A. **20,10** I przyszedłszy ci pierwsi ³uznali według obyczajowego prawa ^{1939 ao} że liczniejsze ^{As n} wezmą ^{1681 ft}; i wzięli z dołu po denarze ^A i oni. **20,11** Wziąwszy zaś szemrali ^{592 ipf} z góry z tego ^G absolutnego władcy domu ^G **20,12** powiadając: Ci właśnie ostatni jedną ^A godzinę uczynili ^{2314 ao ac}, i równoprawnych ^{1369 A} nam ich ^A uczyniłeś ^{2314 ao}, tym którzy dźwignęli ^{489 Dp pt ao} ciężar ⁴⁷⁵ dnia i ⁴spiekotę ¹⁵³⁰. **20,13** Ten zaś odróżniwszy się jednemu ^{843 Ds m} z nich ^{Gp}, rzekł: ⁵Nierządny przyjacielu ^{1152 V}, nie ⁶traktuję z zaprzeczeniem reguł cywilizacji ⁴⁹ cię; czyż nie z denara ^G uzgodniłeś głosem do razem ze ^{2684 ao} mną ^{D?} **20,14** Unieś ^{70 ao} to *co* twoje własne ^{2588 As n} i prowadź się pod *tym* zwierzchnictwem; ⁷chcę ¹²⁷⁶ zaś temu właśnie ^{2094 Ds m} ostatniemu dać tak jak i tobie. **20,15** Czy nie wolno mi które ^{2061 As n} chcę ¹²⁷⁶ uczynić w moich własnych

1 Gr. *dikaioi* ‘sprawiedliwy, słuszny’. Jezus uważa się za „jedynie słusznego” + Jo 5,30, i to wbrew powszechnym regułom cywilizacji Mt 20,10. Wkrótce okaże się, jak bardzo „sprawiedliwość” *dike* Jezusa z 20,4 i 20,13 różni się od przyjętego ‘obyczaj’ *nomos* 20,10. Jezus demonstruje „moralność indywidualną (autorytarną), pozbawioną odniesienia do płaszczyzny społecznej”, a nawet kościelnej (chrystianizm „cywilizowany”) {316}. Podobna postawa Jezusa w kazaniu na górze Mt 5,1-7,29 {316}. Niniejsza przypowieść ma sporo podobieństw z przypowieścią o **synu marnotrawnym** Lc 15,11nn {316} t.2 s.287, który jest typem Jezusa, por. {302} s.46 s.XII. „Jezus opowiedział tę przypowieść w odpowiedzi na zarzuty [względem niego] faryzeuszy i uczonych w Piśmie (Lc 15,1-2), których reprezentantem niewątpliwie jest starszy brat” {99-VI} s.960. Jak młodszemu synowi, tak i Jezusowi „faryzeusze i Nauczyciele Pism wypominali Mu, że otacza się grzesznikami, ich postawę przedstawia w obrazie gniewu i zazdrości starszego syna” {317} s.175.

2 Wieczorem pan zleca wypłatę komu innemu: ‘nadzorcy’ *epitropos*. Por. nadzorcę w Lc 8,3 któremu żona „wyprowadziła” majątek dla Jezusa. Również tutaj użycie genitivus absolutus w znaczeniu czasowym może wskazywać na pochodzenie takiego „obyczaj” nadzorcy od wieczornej Wenus.

3 Gr. *nomidzo* od *nomos*, u Żydów: ‘Zakon’. Niewątpliwie zawiera aluzję do Prawa Mojżesza. Lecz Jezusowi obce jest wysokie usankcjonowane urzędowe bosko-człowiecze i kulturowo-obyczajowe prawo *nomos*, natomiast preferuje *dike* ‘reguły prawne, sprawiedliwość’ łaski i własne ‘chcenie’ *thelo* 20,14. Przekłady to ukrywają, gubiąc podstawowe słowo ‘Zakon, Prawo’ *nomos*, i podstawiając „myśleli”, „sądzili”. Tak i dziś wygląda prawo i sprawiedliwość.

4 Gr. *kauson*, pochodzi przez *kausoo* od *kaiō* ‘płonąć, palić’. W Ap 16,8 Słońcu zostało dane ‘piec’ *kaumatidzo* ludzi w ogniu (t.j. za pomocą ognia jako narzędzia), skąd *kauson* może być ognia Słońca. Dźwiganie dolegliwych okoliczności jako ‘złych’ *kakous* też w Ap 2,2. Astronomicznie *kauson* ‘spiekota’ (ognia) może odpowiadać szatanowi, „padłemu z nieba jak błyskawica” ognista Lc 10,18. Druga dolegliwość dnia, *baros* ‘ciężar’ mógłby odpowiadać ciężkiemu (opadającemu rogami w dół) księżycowi na zachodzie, i diabłu. Dzień, jako zawierający dolegliwy element, wspomniany też w Mt 6,34 24,29 Lc 9,23 21,34 E 5,16.

5 Gr. *hetairoi* ‘przyjaciel’, często: nierządny, płatny „przyjaciel” czy „przyjaciółka”, hetera {6}. Także tu jest płatny najemnik, a w pozostałych miejscach Mt 22,12 26,50 możliwy jest kontekst zapłaty i seksu. Natomiast prawdziwy „towarzysz” to *metochos*, *sydygos*, *synon* {7}

6 Gr. *a-dikeo*, zawiera odniesienie do *dike*

7 Podwójne gr. *thelo* ‘chcę’, tu i w 20,15 wyraża własne **nieograniczone obyczajem** ‘chcenie, wolę’ *thelema* Jezusa.

sprawach _{Dp n}? Albo czy oko twoje złośliwe ₂₃₃₃ *jakościowo* jest że ja ¹dobry ₁₁ jestem?

20,16 W ten właśnie sposób *jakościowo* będą ²ostatni *jako* pierwsi, i pierwsi *jako* ostatni.

20,17 I wstępując wzwyż _{N pt pr} Jezus do Hierosolym _{Ap n} zabrał z sobą _{2164 ao} wiadomych dwunastu *do tej którą miał* z góry aż na dół w swoją własną *sferę* _{A f}, i w drodze rzekł im: **20,18** Oto wstępujemy wzwyż do Hierosolym, i wiadomy syn wiadomego człowieka będzie przekazany _{2150 ft ps} prapoczątkowym kapłanom i pisarzom, i z góry rozstrzygnąwszy skażą _{ft} go śmierci _D, **20,19** i przekażą go wiadomym narodom z natury wzajemnie razem żyjącym do tego _{1966 As n} *które czyni możliwym* ³wzartować i wbawić się _{946 ao ac} i obiczować _{ao} i ⁴zaopatrzyć w *stawiony wzniesiony drewniany pal* _{2616 ao}, i tym wiadomym trzecim _D dniem będzie wzbudzony w górę _{810 ft ps}.

20,20 Wtedy przyszła do istoty jemu ⁵matka synów Zebedaiosa wspólnie z synami _G swoimi składając hołd i prosząc coś _A od niego. **20,21** Ten zaś rzekł jej: Co chcesz? Powiada mu: Rzeknij aby osiedliby _{1411 3p ao sb ac} ci właśnie dwaj synowie moi jeden z ⁶prawych *stron* _{Gp n} twoich i jeden z *łatwo* lewych *stron* _{1192 Gp n} twoich w wiadomej królewskiej władzy twojej. **20,22** Odróżniwszy się zaś Jezus rzekł: Nie wiecie _{pf} co prosicie dla siebie _{pr md}. Możecie wypić _{2274 ao ac} ten ⁷kielich *losu* który ja *obecnie* mam planowo _{pr ac} *obecnie* pić _{pr ac}? Powiadają mu: Możemy. **20,23** Powiada im: Ten wprowadzie kielich *losu* mój będziecie pili, to zaś *które czyni możliwym* osiąść _{ao} _{ac} z prawych *stron* moich i z *łatwo* lewych *stron*, nie jest moje własne ₉₄₅ *abym mógł* dać _{734 ao}, ale którym _{2061 Dp} *od przeszłości* jest przygotowane _{1156 3s pf ps} pod przewodnictwem ojca mego _{818 G}.

20,24 I usłyszawszy ci dziesięciu _{indecl} oburzyli się _{14 ao} około tych dwóch braci. **20,25** Zaś Jezus wezwawszy do istoty _{N pt ao md-dp} ich rzekł: Wiecie że ci naczelnicy z racji swej prapoczątkowości ₃₉₀ wiadomych narodów z natury wzajemnie razem żyjących _{824 Gp} są z góry utwierdzającymi panami _{1480 3p pr ac} ich _{Gp n} i ci wielcy mają z góry samowolną władzę _{1514 pr ac} ich _{Gp n}. **20,26** Nie w ten właśnie sposób będzie _{834 3s ft id md-dp} w was, ale który jeżeli ewentualnie ewentualnie chce _{pr sb ac} w was wielki stać się _{584 ao md-dp}, będzie wasz ⁸usługujący ₆₈₄, **20,27** i który ewentualnie ₁₅₄ ewentualnie chce _{pr sb} w was być _{834 pr ac} pierwszy, będzie _{ft} wasz _{Gp} niewolnik ₇₇₅. **20,28** Tak jak to właśnie wiadomy syn wiado-

1 Toż to kpiny z dobrego obyczajaj! Trudno nazwać ‘dobrocią i szlachetnością’ *agathos* burzenie powszechnie uznanych zasad sprawiedliwości społecznej. Raczej pasuje tu znaczenie: ‘łatwodogodny’ *eus* jestem. Dawanie komuś nienależnej zapłaty narusza etos pracy, ład obyczajowy, ekonomiczny i demoralizuje społeczeństwo. Lecz nauka i działalność Jezusa nigdy nie ma na celu doskonałości kultury, narodu czy ładu społecznego Lc 12,14, lecz wąski cel indywidualny, skierowany na korzyści własne i swojej małej grupy - ‘wywołanego z wewnątrz’ nieczłowieczym duchem świętym kościoła. Taki też cel – wzbudzenie wiary – mają jego cudy: Lc 5,24 Jo 2,23 4,48, dokonywane czasami nawet ze szkodą dla społeczności Mt 8,34. Taki osobisty cel – uzyskanie miłości do siebie – ma też odpuszczenie grzechów Lc 7,37-48. Jezus też nie dba o biednych Mt 26,9-11 i pozwala sobie na osobisty zbytek za trzysta denarów Jo 12,5. To samo w Lc 6,31-34 6,37-38 8,39 16,9 18,5. „Robotnicy protestują przeciwko niesprawiedliwości. Zapłata jaką otrzymują wywołuje zdumienie. Także u czytelnika rodzi się przypuszczenie, że pracujący dzień cały otrzymają więcej. Równa zapłata za nierówną pracę wydaje się nieporozumieniem” {316} t.2 s.286. I ten rys łatwo dostrzec w chrześcijańskich rządach w Polsce. Macie, w co wierzyć.

2. „W ten sposób”, czyli według własnego „chcienia”, ewangeliczny Jezus robi rewolucję obyczajową od „ostatnich”. Czy dlatego, że ostatni są od ostatniej (wieczornej) kobiecej Wenus?

3 Gr. *em-paidzo* złożone z *en* ‘w’ i *pais* ‘chłopiec, chłopak’. Znaczący ‘szydzić, drwić, zabawiać się jak chłopaki’. To samo słowo określa stosunek magów względem króla Heroda Mt 2,16. P. przyp. do Mt 2,16 27,29 Lc 18,32.

4 Gr. *stauroo*, zgodnie ze znaczeniem końcowego formantu *-oo* ‘czynić kogoś jakimś’ {1} s.XX, znaczący ‘otoczyć, ogrodzić *czymś*’ {6}, a ponadto z przeglądu słownika {6}: ‘ująć w’ ‘uznać za’ ‘pokryć, zasypać’ ‘obłożyć kogoś *czymś*’ ‘uważać kogoś za’. Jak n.p. dla *fragelloo*. *Stauroo* znaczący więc ‘zaopatrzyć, ująć w pal’ i tak ‘uczynić jako pal’ oraz do tego szczegółu go sprowadzić. P. przyp. do Mt 27,22.

5 Ciekawe że, jak córka Herodiady, też ona miała prawdopodobnie imię Salome (Mc 15,40), i także prosi. Jej prośba też będzie niezupełnie właściwa, samolubna, por. {316} t.2 s.297. W istocie prośba kobiety jest ta sama, co odnośnie Jana: pragnienie przyporządkowania (otoczenia z dwóch stron) osoby boskiej, poddania jej własnej woli. Także inna (a może w istocie ta sama) „kobieta” prosi Jezusa o wino-krew: jego matka w Jo 2,3n.

6 Pozycje te ozn. najważniejsze miejsca, pierwszego i drugiego w królestwie. Takie otrzymali złoczyńcy Mt 27,38.

7 Gr. *poterion* ‘naczynie do picia’, przenośnie.: grzech, gniew boży, męka (krzyżowa); tu: jego płynna (duchowa?) zawartość. Jezus gubi intencję synów Zebedaiosa – jednostronnie redukuje perspektywę ich zamiaru do składnika gorszego, nie obiecując lepszego. Pk73.

8 „A to nie tak, nie tak! – Ciszej i ciszej, i ciszej i ciszej co dnia” jak ujawnia A. Mogielnicki. Syjonowy Jahweh buduje tylko z osłabionego upadłego zdehumanizowanego człowieka – aż do jego poziomu zwierzęcego (ptaków, trzody, baranka). Tylko ze zwierzęcym duchem może się kontaktować jego archetyp – hybrydowy duch święty.

mego człowieka nie przyjechał^{1139 ao} zostać obsłużonym^{ao ps} ale obsłużyć^{ao ac} i dać^{734 ao} duszę swoją jako¹ okup^{1738 A} w zamian wielolicznych^{2329 Gp m.}²

20,29 I *wobec* wydostających się^{Gp pt pr, Gab} ich^{Gp} od Iericha, wdrożył się^{92 3s ao ac} jemu *dre-
czący* tłum wieloliczny. **20,30** I zobacz do tamtego miejsca - oto dwaj ślepi odgórnie siedzą-
cy jako na swoim^{Np pt pr md-ps-dp} obok-przeciw-pomijając²¹³⁹ wiadomą drogę, usłyszawszy że
Jezus³ wiedzie obok-przeciw-pomijając^{2146 pr ac,} krzyknęli *gardłowo*^{1626 ao} powiadając: Obdarz
litością^{915 ao it ac} nas, syn^N Dawid^{indecl.} **20,31** Zaś tłum nadał naganne oszacowanie^{1112 ao} im
aby przemilczeliby^{ao sb ac,} ci zaś więcej krzyknęli^{ao} powiadając: Obdarz litością nas,
utwierdzający panie, syn Dawid. **20,32** I stawiający się^{1372 N pt ao ac} Jezus przygłosił^{2968 ao ac}
ich i rzekł: Co chcecie *żeby* uczyniłbym^{ao sb ac} wam? **20,33** Powiadają mu: Utwierdzający
panie, aby zostałyby otworzone wstecz w górę^{238 ao sb ps} oczy²¹⁰¹ nasze. **20,34** Nałożywszy się
wewnętrznym narządem^{N pt ao ps-dp} zaś Jezus *dotknięciem* przyczepił sobie zarzewie^{347 ao md} *od
narządów wzrokowych*^{2013 Gp n} ich, i prosto z tego - natychmiast ponownie spojrzeli przez
wzniesienie spojrzenia do źródła w górze^{158 ao ac} i wdrożyli się^{92 ao ac} jemu.

21,1 I gdy przybliżyli się^{807 ao ac} do Hierosolym^{Ap} i przyszli^{1139 ao ac} do Bethfage do Góry^A
⁴Drzew Oliwnych^{905 Gp,} wtedy Jezus odprawił^{334 ao} dwóch^{Ap} uczniów^{Ap} **21,2** powiadając im: Wy-
prawiajcie się^{pr it md-ps-dp} do otwartej wiejskiej osady^A, tej z góry naprzeciw¹⁵¹³ was^{Gp,} i prosto z tego
- natychmiast znajdziecie^{ft} oślicę^{As f} związaną^{659 As f pt pf ps} i młode *zwierzę*^{2469 As m} wspólnie z nią^{G;}
rozwiązawszy^{1743 Np pt ao} powiedźcie^{39 ao} mi. **21,3** I jeżeliby ktoś wam rzekł^{ao sb} coś, powiecie
szczegółowo^{841 ft id} że: ⁵Wiadomy utwierdzający pan ich^{430 Gp} potrzebę^{3009 As} ma, prosto potem zaś
odprawi^{ft} je^{Ap.} **21,4** To właśnie^{2094 Ns n} zaś stało się^{584 3s pf ac} aby zostałyby uczynione pełnym^{3s ao sb ps}
to spłynięte^{2486 Ns n pt ao ps} przez-z wiadomego proroka^G *obecnie* powiadającego^{G pt pr:} **21,5** Rzeknijcie
córce Sion^{indecl:} Zobacz-oto wiadomy król twój przyjeżdża^{1139 pr} tobie^{D,} ⁶uprzejmy i łagodny^{2362 i}
⁷nastąpiwszy *okrakiem*^{1064 Ns m pt pf ac} aktywnie na ⁸osiła^{2029 As m, f,} i aktywnie na ⁹młode *zwierzę*^{2469 As m}

1 Teologiczny sens 'okupu' *lytron* od starożytności jest dyskutowany, n.p. {137}s.152.199 {188} s.117 {211}s.285-288; ciekawe że pojawia się w nim wątek transakcji z szatanem (Orygenes). Tutaj Jezus mniej dba o doskonałość swego ojca, niż o zepsutą część narodu izraelskiego, odpadłą od człowieczeństwa (por. Pawłowy 'stary człowiek' *palaios anthropos* Rm 3,4 6,6 7,24 E 4,22 Cl 3,9). Lecz syn człowieka jako okup jest sprzeczny ze S.t., w którym przychodzi on jeden raz w chwale jako sędzia Dn 7,13 i przewyższa mesjasza - syna Dawida {100}s.591. Por. Ac 2,34.

2 Po w.28 niektóre kodeksy z VI w. mają słowa, których nikt nie uznaje za autentyk.

3 Gr. *par-ago*. Jezusowe „pomijanie” drogi może dotyczyć Zakonu n.p. Hb 3,10, co potwierdza osobowość Dawida.

4 Gr. *elaia* 'drzewo oliwne'.

5 Wygląda, że okoliczności misji były przygotowane, z wiedzą Jezusa. „Jezus już wcześniej umówił się z przyjaciółmi[?], których w Betanii musiał mieć b. wielu” {188}. W Jo 12,14 inaczej: „Znalazszy Jezus ośle”.

6 Gr. *praus, praos* 'uprzejmy, łagodny, delikatny, pieśczośliwy, miły, bagatelizujący, życzliwy', n.p. o Dionizosie {6}, w LXX *AiNI* 'ubogi, biedny'. W przeciwieństwie do *biastes* 'przemóżny, gwałciciel' 11,12. W Jo 12,15 zaopatrzenie Jezusa-oblubieńca w przymiotnik *praus* (od zwierzęcego „młodego osła”) pozwalało „nie strachać się córce Syjon” (co ją by czekało, gdyby był nim rygorystycznie sprawiedliwy król-człowiek). Syjon i jego chrześcijańscy agenci „strachają się” jak śmierci wszelkich rygorów, presji i opresji, o ile nie są one skanalizowane do seksu.

7 Gr. *epi-baino* z accusativem zwierzęcia może znaczyć 'wsiąść na, jechać' lub o samcu 'po-kryć' samicę {6}. W LXX odpowiednikiem jest *RKB* 'jeździć siedząc okrakiem', więc bazując na częściach płciowych. Tu z powodu rodzaju żeńskiego "córki" Sion i "oślicy" narzuca się to seksualne znaczenie. Zresztą sam wjazd do Jerozolimy na młodym osle ma znaczenie seksualne {135}s.310 i n. Dorosły osioł był bogiem słonecznego żaru s.312.

8 Gr. *onos* może być rodzaju męskiego lub żeńskiego: 'osioł, oślica', i accusativy mają takie same: *onon*. Ale u źródłowego Zach 9,9 jest „na osle”, zgodnie z r.m. hebr. ChMOR i tak przekłady. Ponadto następny wiersz „i na młode, syna podjarzennego” jest prawdopodobnie paralelny do wiersza poprzedniego, więc „na osła” odpowiadałoby „na syna”. Nie wiem jak {1} i {11} wybierają rodzaj żeński; może dla uzgodnienia z „oślicą” z 21,2.

9 Gr. *polos* 'każde młode zwierzę, młody koń, źrebię już zaprzęgane, wielbłąd, osioł, Pegaz'; w rodzaju męskim jak tutaj także 'dojrzały młodzieniec', a w r. ż. 'dojrzała dziewczyna, nierządnicą'. Może bezseksualny Jezus, sam syn człowieka, kiedy zostaje „związany do wesela” przydanym mu duchem św., wylania nowego zwierzęcego fallusa i staje się chrystusowym oblubieńcem. Por. rys seksualny ojca 18,13 i oblubieńca Mt 9,15 25,1-10 Jo 3,29 Ap 21,9. Syn człowieka ma tu tylko rolę wierchowca, nośnika dla fallusa-Dawida, by ten mógł „wstąpić do nieba” (wspólne *anabainein eis ton ouranon* Ac 2,34 Jo 3,13). Później jednak oblubieniec ma „rozwiązać się” z przypadłości zaślubin Lc 12,36 odłączając od siebie ducha św. i jego fallusa, i stać się na powrót bezseksualnym synem człowieka.

¹syna ²⁸⁵⁶As m ²zwierzęcia podjarzemnego ²⁸⁷⁸Gs n. **21,6** Wyprawiwszy się ^{Np pt ao} zaś uczniowie i uczyniwszy ^{Np pt ao} z góry tak jak zestawił do razem ²⁷¹⁷ao im Jezus, **21,7** przywieśli ³⁹ao tę oślicę i to młode zwierzę i nałożyli na ^{dodatek} ¹¹¹¹ao na nie ^{Gp} szaty i nasiadł ¹⁰⁷⁹ao w górze na ¹⁰⁴⁸ ³nich ^{Gp}. **21,8** Zaś najliczniejszy tłum pościelili ²⁶⁴¹3p ao *należące do* siebie samych ^{Gp} szaty w drodze, inni zaś ścinali ¹⁶¹⁴3p ipf gałęzie od drzew i ścielili ²⁶⁴¹3p ipf w drodze. **21,9** Zaś tłumy ^{Np}, te poprzedzając wiodące ²³⁷⁰Np pt pr go i te następując wdrażające się ^{Np pt pr}, krzyczały *gardłowo jak zwierzęta* ¹⁶²⁶ipf powiadając: ⁴Ocalenie teraz ³⁰⁵² temu wiadomemu synowi ^D Dawida ^{indecl}; łatwogodnie odwzorowany we wniosku ¹¹⁸⁰N pt pf ps ten wiadomy przyjeżdżający ^{pt pr md-ps-dp} w *niewiadomym* imieniu *niewiadomego* utwierdzającego pana; ocalenie teraz ³⁰⁵² w ⁵najwyższych *regionach* ²⁹⁰³.

21,10 I w *następstwie* wjechawszego ⁸⁴⁶G pt ao, Gab jego ^G do Hierosolym ^{Ap} ⁶zostało trząśnięte ²⁵³²3s ao ps wszystko to miasto, *następnie* powiadające ^{Ns f pt pr}: Kto jest ten właśnie? **21,11** Te zaś tłumy powiadały ¹⁶⁹⁷ipf: Ten właśnie jest ten prorok Jezus ten od Nazareth Galilai ^G. **21,12** I wszedł Jezus do świątyni ^A, i wyrzucił ⁸⁵⁶ao wszystkich ²¹⁹³Ap sprzedających ^{A pt pr} i kupujących w świątyni, i stoły *bankierskie* zmieniaczy drobnych monet *na żydowskie* ^{Gp} ⁷z góry na dół przewrócił ¹⁵⁰⁵ao, i miesca z góry siedzenia ¹⁴⁰⁴Ap sprzedających ^{G pt pr} gołębicę *mieszkającą u człowieka* ²²⁵¹Ap f. **21,13** I powiada im: *Od przeszłości* jest pismem odwzorowane ⁶⁰²3s pf ps: Dom mój *jako* dom modlitwy będzie zwany ¹⁴³⁹ft ps, wy zaś go czynicie *jako* jaskinię ^A ⁸zbójców ¹⁷¹². **21,14** I przysli do istoty jemu ślepi i chromi w świątyni, i wypiełgnował ¹²⁸³ao ich. **21,15** Ujrzawszy zaś prapoczątkowi kapłani i pisarze dziwy które uczynił ²³¹⁴ao i chłopaków ²¹²⁰Ap krzyżących w świątyni i powiadających ^{Ap pt pr}: Ocalenie teraz ³⁰⁵² wiadomemu synowi Dawida, oburzyli się ¹⁴ao ac **21,16** i rzekli mu: Słyszysz ^{pr id ac} co ci właśnie powiadają? Zaś Jezus powiada im: Owszem; nigdy *nie* przeczytaliście że: Z ust ⁹dziecinie nie umięjących budowania eposu ¹⁹²⁶Gp i ssących ¹²⁹²Gp pt pr z góry na dół do-

1 Gr. *hyios* 'syn'. Przekłady gubią to słowo. Podobna zbitka do *polon hyion* jest w Ap 12,5 *hyion arsen*.

2 Gr. *hypo-zygion* od *hypo* 'pod' i *zygos*, -on 'jarzmo, sprzęg dla dwóch'. Jako 'jarzmo' odczuwano Zakon Ac 15,10 G 5,1 („jarzmo niewoli”). Inne jarzmo, 'miłe' *chrestos*, miał Jezus Mt 11,29n. „Zwierzęciem podjarzemnym” mógł być osioł, ojciec „(seksualnie) młodego”. Może też „młodym” pierwotnie bezseksualny syn człowieka przydaje sobie fallusa zasiadając nań okrakiem. Przekłady jako *hypozygion* dają całkiem inne słowo: „oślicę”, zapewne dla uzgodnienia z 21,2.7. Lecz przekładowca nie jest od poprawiania czy harmonizowania tekstu źródłowego.

3 Jest fizycznie niemożliwe, by Jezus jechał równocześnie na dwóch zwierzętach. Ale siedzieć symbolicznie mógł. Siedząc na młodym osie jako fallusie, równocześnie musiał siedzieć na oślicy. Wskazuje to na symboliczne znaczenie tych zwierząt i Jezusa jako jeźdźca. Jedno zwierzę zostało określone rodzajem żeńskim, a drugie rodzajem męskim. {144} odnosi tę „trudność” do proroctwa Za 9,9 s.285, lecz tam król siedzi tylko na młodym osie. Z tego jednego zwierzęcia u Zachariasza, opisanego podwójnym paralelizmem syntetycznym, Mateusz zrobił dwa. Próbuje się to tłumaczyć, że źrebię, rozpoczynając rolę wierzchowca, wymagało obecności matki. Oślica (pod-jarzenna) symbolizowała synagogę; jarzmo - Torę {51}s.286. Tym „młodym synem” synagogi mógł być przenośnie falliczny Dawid w.9.

4 Hebr. *hosanna* wypowiadano wokół ołtarza całopalenia {144} s.285. Składało się z dwóch słów: 'ocalenie, ratunek' oraz 'nuże, teraz, przed czasem' n.p. Ps 118,25. Kierowane m. in. przez kobiety do króla 2S 14,4 2R 6,26. Podobne w Apokalipsie: „W tej chwili, teraz, zaraz, natychmiast' *arti* stało się 'ocalenie' *soteria* boga 12,10.

5 Powtórzona „aklamacja zdaje się wzywać samych aniołów” {316}.

6 Gr. *seio*, też o ekstazie bakchicznej, o wstrząsie 'ciała organizmu' *soma* {6}. Przekłady „poruszyło się”, lecz jest to raczej drzenie, wstrząs przestrawu {316} miasta Jeruzalem, które symbolizowała kobieta. Jezus wjechał do Jeruzolimy jako do kobiety. Podobne znaczenie ma *throeo* w Pnp 5,4 (LXX): „Mój miły 'odesłał' *apostello* rękę swoją od 'dziury' *ope*, i 'łono' *koilia* moje 'trwożnie zawołało' *throeo* na niego”. A wedł. TH: „Ukochany mój włożył rękę swoją przez otwór (zasuw), a wewnątrz moje 'zadrzało, zagruchało, wzbudziło pożądanie' HMH z powodu jego”.

7 Tu Jezus nie był „uprzejmy i łagodny” jak w 21,5.

8 W Mt 11,12 są to 'czyniący gwałt, przemoc' *biastes*. Tu są to *lestes* – tacy sami jak zawieszani z Jezusem (u Lc 23,32-39 zwani *kakourgos*) i jakiego zaprosił Jezus do rajy Lc 23,43.

9 Gr. *nepios* złożone z *ne* (od *ana*) 'brak, pozbawienie' i *epos* wyrażenie związane z 'pochodzeniem lub użyciem; epos, opowiadanie'. Stąd *nepios* znaczy 'nie-mowlący, nie-rozumny, nie-przewidyjący, dziecinny, głupi'. Tu Jezus przyznaje się do (duchowego) synostwa Dawida i do **dzieciństwa**. Co to za bóg Jahweh, z jakiej półki stworzeniowej, który nie przygotowuje sobie chwały z dzieł człowieka, szczytowego stworzenia Boga, ale z nieartykułowanych zwierzęcych dźwięków niemowląt? Powyższa deklaracja boga wyklucza ze sfery jego zainteresowania dorosłego rozumnego cywilizowanego człowieka. Można nawet powiedzieć, że tutaj (i nie tylko) Jezus dokonuje zdrady swojego pierwotnego statusu jako niebiańskiego, a później także ziemskiego, syna człowieka, na rzecz prymitywnego dzieciństwa i hybrydowości ducha świętego.

stosowałaś sobie ¹⁵⁰¹ao md ¹⁰chwałę ⁶⁷? **21,17** I z góry na dół pozostawiwszy ^{N pt ao} ich wyszedł ¹⁰¹⁶ao na zewnątrz miasta do Bethanii, i przebył noc w powietrznym miejscu ⁴²⁴ao ps-dp tam.

21,18 Przedwcześnie rano zaś ponownie wiodąc w górę ¹⁰⁴⁴N pt pr ac do tego miasta, załaknął ²²⁰⁸ao.

21,19 I ujrzawszy ²⁰⁴¹pt ao drzewo figę ²⁶⁶¹ jedną na drodze ^G przyszedł ¹⁰¹⁶ aktywnie na nią ^A, i żadne *nie* ^{As n} znalazł w niej, jeżeli nie liście *ujęte w jedno* ²⁹⁶³Ap n wyłącznie jedynie ¹⁸⁸⁷. I powiada jej: ¹*Żeby* już dłużej nie ¹⁸⁵⁰ z ciebie owoc stałby się ⁵⁸⁴ao sb do sfery funkcji ⁸⁴² tego eonu ⁸¹As. I została wysuszona ¹⁹⁶³ao ps ²z pominięciem *zwykle* potrzebnych rzeczy ²¹⁷⁶ ta figa. **21,20** I ujrzawszy ²⁰⁴¹ uczniowie zdziwili się ¹²⁷⁰ao ac powiadając: Jakże z pominięciem *zwykle* potrzebnych rzeczy została wysuszona ¹⁹⁶³ao ps ta figa? **21,21** Odróżniwszy się *dla odpowiedzi* zaś Jezus rzekł im: Zaiste powiadam wam: Jeżeli ewentualnie ewentualnie macie ^{pr sb ac} *jakiś niewiadome* przekonujące uwierzytelnienie ²²⁷⁹A f i nie ³zostalibyście na wskroś rozróżnieni ⁶⁸⁶ao sb ps, nie wyłącznie jedynie ¹⁸⁸⁷ to ^{A n} tej figi ^G uczynicie ^{ft}, ale choćby tej wiadomej górowej istocie ²⁰⁵⁷D n tej właśnie ²⁰⁹⁴Ds n rzekliście ^{ao sb}: Poddawaj się uniesieniu ⁷⁰2s ao it ps i poddawaj się rzuceniu ⁴⁶³ao it ps do wiadomego morza ^A, stanie się ⁵⁸⁴3s ft id md-dp, **21,22** i wszystkie ²¹⁹³Ap n te które ^{Ap n} ewentualnie poprosilibyście ^{ao sb ac} w modlitwie przekonująco uwierzytelniając ²²⁷⁷N pt pr ac, weźmiecie ¹⁶⁸¹ft md-dp.

21,23 I *w następstwie* przyszedłszy ¹¹³⁹G pt ao, Gab jego ^G do świątyni, przyszedli do istoty ²⁴⁰⁰ao jemu nauczającemu ^{D pt pr} prapoczątkowi kapłani i starsi *walczącego* ludu ¹⁶⁸⁹ powiadający ^{N pt pr ac}: ⁴W której możliwości swawolnego wybycia na zewnątrz ¹⁰²⁸D te właśnie ²⁰⁹⁴Ap n czynisz? I kto tobie dał ⁷³⁴ao możliwość tę właśnie ²⁰⁹⁴As f? **21,24** Odróżniwszy się *dla odpowiedzi* zaś Jezus rzekł im: Wezwę do wyrażenia się ¹¹⁴¹ft ac was i ja odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶A jeden ⁸⁴³A, który ²⁰⁶¹A jeżeliby rzekliście ^{ao sb} mi, i ja wam powiem szczegółowo ⁸⁴¹ft w której możliwości te właśnie czynię: **21,25** To zanurzenie dla pograżenia i zatopienia *w wodzie* ⁴⁶⁵N, to ⁵Joannesa ^G, skąd *pozostając w łączności z tym* ²³¹³ *jakościowo* było ⁸³⁴3s ipf ac? *Z jakiegoś* nieba albo czy *z jakichś* *człowieków*? Ci zaś na wskroś wnioskowali ⁶⁹²ipf ⁶w sobie samych ⁷⁹⁹ powiadając: Jeżeliby rzekliście ^{ao sb}: *Z nieba*, powie szczegółowo nam: Przez co więc nie uwierzytelniliście ²²⁷⁷ao ac jemu? **21,26** Jeżeliby zaś rzekliście: *Z człowieków*, strachamy się ^{pr md-ps-dp} w ten tłum ^A, wszyscy bowiem tak jak ³⁰⁵¹ *jakiegoś* proroka ^A mają Joannesa ^A. **21,27** I odróżniwszy się ^{N pt ao ps-dp} Jezusowi rzekli: Nie *wiedzieliśmy i stąd nie wiemy* ^{pf}. Mówił ²⁹²⁵ipf, ao im i on: Ani ja *nie* powiadam ^{pr} wam w której możliwości swawolnego wybycia te właśnie czynię.

21,28 Co zaś wam wyobraża się ^{3s}pr ac? *Jakiś* *człowiek* miał ¹²⁰²ipf ⁷potomki ²⁷⁶⁹Ap n dwa. I przyszedłszy do istoty pierwszemu, rzekł: Potomku, prowadź się pod *moim* zwierzchnictwem, dzisiaj działaj ^{pr} w wiadomej winnicy ¹⁴⁵. **21,29** Ten zaś odróżniwszy się rzekł: Nie chcę; później zaś

10Gr. *ainos* ‘utwór chwający z przesadą, chwalba, aprobata, chwała’. Przytaczany tu tekst pochodzi z Ps 8,2 gdzie *ainos* odpowiada hebr. *AiZ* ‘moc, siła, gwałtowność, srogość, ostrość, dotkliwość; wspaniałość, splendor’.

1Zdaniem {188} jest to „może najtrudniejszy, a przy tym niewygodny tekst N.t. Tekst ten wzięty dosłownie, ukazuje nam Jezusa w akcji, która zadaje potężny cios całemu wyobrażeniu o jego osobie... Jest to trudność natury moralnej. Jezus niszczy drzewo figowe za niewykonanie tego, czego ono wykonać nie mogło. Jezus też używa swą nadprzyrodzoną moc dla swoich własnych celów. Jest to czyn niekontrolowanego rozdrażnienia” s.141.144. Podobne złośliwe i figlarne cudy dziecka Jezusa opisują ewangelie dzieciństwa (Tomasza, Arabska, Ormiańska) – oczywiście uznane za apokryficzne – gdzie „niektóre z cudów mają charakter wręcz moralnie zły” {127-I} s.256.

2Gr. *para-chrema*. Charakterystyczne dla Jezusa totalne ‘pomijanie’ ziemskich i ludzkich uwarunkowań.

3Gr. *dia-krino*. Przekłady: „zwątpicie”, „wątpili”, które również {6} uznaje, chociaż tylko dla N.t.. Pk76

4W perykopie 21,23-32 można dostrzec paralele: ¹„w której” – „skąd” – „z człowieków” – „winnica” – „celnicy-złodzieje i nierządnice”; ²„samowolna władza” – „zanurzenie” – „zebrana reguła cywilizacji” wyznaczana przez złodziei i nierządnicę – „winnica” (kościół światowy); oraz ³„kto” – „Joannes”.

5Czyli ośrodkiem cudów jest pośmiertny Joannes-człowiek. Władza Joannesa pochodziła od nieokreślonych *człowieków*, co wyrażonej u Mc 11,32: “Ale czy powiedzieliśmy: *Z człowieków*?” Może Jezus, według lansowanego porzekadła, „musi być kimś, zanim będzie sobą”? Ale Jezus już nigdy nie wrócił do swego pierwotnego człowieczeństwa.

6Jeżeli rozmawiali “w sobie samych” czy też “intymnie do siebie samych” (Mc, Lc), od kogo Mateusz mógł wiedzieć o treści tej rozmowy? Tego rodzaju pytania można często stawiać ewangelistom.

7Gr. *teknon*, różne od *hyios* ‘syn’ jak podmieniają przekłady. Tylko ten pierwszy potomek jest tu nazwany „potomkiem”. Podobnie w Lc 15,11-32 tylko pierwszy jest „potomkiem”, drugi zaś „synem” Lc 15,30n.

zmieniwszy sobie cel dbania ^{1835 N pt ao ps-dp} odszedł ^{283 ao}. **21,30** Przyszedłszy do istoty zaś temu odmien-nemu, rzekł tak samo. Ten zaś odróżniwszy się rzekł: ¹Ja ⁸¹⁸, utwierdzający panie, i nie odszedł. **21,31** Kto z tych dwóch uczynił ^{2314 ao} tę wolę ²ojca? Powiadają: Ten pierwszy. Powiada im Jezus: Zaiste powiadam wam, że ³dzierżawcy poborów z pełnych urzeczywistnień ²⁷⁷⁹ i ⁴nierządnicę ²³³⁹ ⁵poprzedzając wiodą ^{2370 pr ac} was do sfery funkcji ⁸⁴² wiadomej królewskiej władzy ^A wiadomego boga ^G. **21,32** Przyszedł ^{1139 ao} bowiem Joannes istotnie do was w drodze ⁶zebranej reguł cywilizacji ^{745 G}, i nie uwierzytelniście ^{2277 ao ac} jemu, zaś dzierżawcy poborów z pełnych urzeczywistnień i nierządnicę uwierzytelni ^{2277 ao ac} jemu; wy zaś ujrawszy ani nie zmieniliście sobie celu dbania ^{1835 ao ps-dp} później *od przyczyny* tego ^{1966 Gs n} *które skłaniało* uwierzytelnić ^{2277 ao ac} jemu.

21,33 Inne porównanie usłyszcie ^{ao it}. *Jakis* ⁷człowiek był ^{ipf} ⁸absolutny władca domu ¹⁹⁸⁸ taki który zasadził ^{2965 ao} winnicę ^{As m} i ogrodzenie ^A jej ^D dookoła położył ^{2253 ao ac} i wykopał ^{2058 ao} w niej tłocznię i zbudował *jako dom* ^{1989 ao} wieżę, i wydał dla siebie ^{861 ao md} ją *jakimś* rolnikom, i oddalił się od swego okręgu administracyjnego ^{297 ao}. **21,34** Gdy zaś przybliżył się ^{807 ao ac} wiadomy stosowny moment owoców ^{Gp}, odprawił ^{334 ao} niewolników swoich istotnie do tych rolników wziąć ^{1681 ao} wiadome owoce swoje ^{Gs}. **21,35** I wzięwszy ^{1681 Np pt ao} ci rolnicy niewolników jego, któregoś ^{2061 As} wprowadzie ⁹*biczowaniem* obrali ze skóry ^{646 ao}, któregoś zaś odłączyli przez zabicie ^{315 ao}, któregoś zaś obrzucili kamieniami *i utłukli* ^{1717 ao ac}. **21,36** Na powrót odprawił ^{334 ao} innych niewolników liczniejszych ^{Ap} *od pierwszych* ^{Gp}, i uczynili ^{2314 ao} im tak samo. **21,37** ¹⁰Później ²⁸⁹⁸ zaś odprawił istotnie

1 Gr. *ego* ‘ja’, to zaimek osobowy, którym osoba mówiąca oznacza siebie. Czy tu nawet akcentuje siebie, jako podmiot, w sensie „ja [jestem winnicą]”? Byłby to czysty osobowy proto-humanitaryzm, absolutyzujący niebiańskość człowieka, bez ekologizmu. Dalej tą winnicą zdaje się być Jan Chrzciciel, może też jako figura hierarchów Izraela; byłby on więc owym drugim odmiennym potomkiem, w którym (do którego), jak w winnicy (do winnicy), działają (wtwierdzają, nawiażują) złodzieje i prostytutki. Wtedy owa ‘królewska władza’ *basileia* boga z 21,32 byłaby tą winnicą, a złodzieje (celnicy) wraz z nierządnicami byłiby drugim potomkiem, „działającym” w sferze władztwa Jana. T.j. z polecenia ojca oczyszczającym jego winnicę, poprzez złodziei i nierządnicę Jo 15,2? Natomiast nie wiem w jaki sposób większość przekładów daje tu afirmatywne “tak”, „tak jest”? BT przyjmuje od Vulgaty *eo* “idę”. Fragment od początku przysparzał kłopotów, ma wiele wersji w tekstach źródłowych, nawet z zamianą słów potomka pierwszego i drugiego.

2 Człowiek-ojciec jest tu metaforą boga[-ojca]; winnica jest Izraelem {316}.

3 Gr. *telones*. Żydowski celnik, dzierżawiący cło; był synonimem złodzieja i nadmiernego wyzyskiwacza. Jak dzierżawcy-arendarze w Polsce i na Ukrainie.

4 Gr. *porne* ‘nierządnicą, prostytutką’. Tak więc według Jezusa chrześcijanie muszą podążać za nierządnicami i złodziejami, w dziele czyszczenia. A także za zbójcami, bo ich przedstawiciela pierwszego wprowadził Jezus do raju Lc 23,43. Właśnie tacy pozostają **awangardą chrześcijaństwa**, to są prawdziwe „wartości chrześcijańskie”. Jest też niepodobieństwem, by taka ścisła czołówka była w stanie zaakceptować u siebie szlachetnych i uczciwych. Przeciż i dzisiaj znamy „negatywną selekcję”, stosowaną przez tych którzy „nie chcą takich którym nie mają nic do zarzucenia”. Każdy więc powinien sobie zdawać sprawę, że wybierając chrześcijaństwo wchodzi pod przywództwo prostytutki, złodziei i zbójców. Macie, w co wierzyć. Nadmienimy, iż całkiem inną, negatywną, ocenę nierządnic przez zbawiciela przedstawiają apokryfy.

5 Gr. *pro-ago* ‘wieść na przedzie, prowadzić’ n.p. Mt 2,9 Ac 12,6 16,30 25,26, od *ago* ‘wieść, prowadzić’. Przekłady: “wyprzedzać” (BiZ) lub “wchodzić przed” (BT), jakby to było *fthano* ewentualnie *pro-erchomai*. Zatem złodzieje i nierządnicę są tymi *pro-dromos* ‘biegnącymi na przedzie’ Hb 6,20, wytyczającymi chrześcijanom drogę {108}s.187.

6 Gr. *dikaiosyne*. Niejasne jest pojęcie: “droga *dikaiosyne*” Joannesa. Rzeczownik *dikaiosyne* występuje u Mt 7x i często w listach Pawła. W Ap 19,11 w *dikaiosyne* sędzi i walczy baranek (jak w lasce), w niej także ma sędzić zmartwychwstały Jezus Ac 17,31; w Mt 3,15 razem z 5,17 może jest dopełnieniem Zakonu (wspólne “dopełnić”); w Mt 5,10 może jest ‘królewską władzą’ *basileia* niebios - na pewno w Rm 14,17, ale w Mt 6,33 jest chyba dodatkiem do *basileia*. Tu w Mt 21,32 *dikaiosyne* jest drogą do *basileia* (wyprzedzają do ~ są w drodze do); w Jo 16,10 jej nośnikiem jest Jezus odchodzący do ojca; w Ac 13,10 jest prostą drogą pana (drogą jest pomazany Jezus Jo 14,6); nasza ‘nieprawość’ *adikia* ‘zestawia razem’ *syn-istemi* ‘sprawiedliwość’ *dikaiosyne* boga Rm 3,5; *dikaiosyne* jest więc jej wynikiem. Jest ona ‘oddzielnie od’ *choris* Zakonu Rm 3,21; była nią wiara Abrahama Rm 4,3; jest nim chrystus jako koniec Zakonu Rm 10,4, chrystus Jezus i mądrość boga 1C 1,30; *dikaiosyne* to także nowy zakon, duch, hiperbola nad Zakonem 2C 3,7-10 G 3,5-6 5,5, ożywienie G 3,21; czyni ją ‘sprawiedliwy’ *dikaioi* Ap 22,11. Więc “droga *dikaiosyne*” to jakby procedura ‘zbioru sprawiedliwości’, nowy zakon w fazie tworzenia na ziemi. Podobnie wedł. {144} jest to “droga wiodąca do królestwa bożego” s.291.

7 Przekłady pomijają słowo ‘człowiek’ *anthropos*.

8 Gr. *oiko-despotes*. Tu jest nim człowiek (+Mt 13,52 Lc 14,21) lub syn człowieka (+Mt 13,27). Przekłady dają tu „gospodarz”, choć ‘zarządzający domem jako gospodarz’ to *oiko-nomos*. Zresztą dalej widać, że nie on „gospodarzy”, lecz rolnicy. Bo jak w chrześcijaństwie człowiek mógłby być ‘absolutnym władcą [swojego] domu’?

9 Gr. *dero*, od tego *derma* ‘skóra’.

10 Gr. *hysteron*. Przekłady „w końcu”.

do nich ¹syna swojego powiadając: ²Będą skłonieni do obrócenia w swoje wnętrze *i do przyjęcia* ^{998 ft ps} syna _A mego _G. **21,38** Ci zaś rolnicy ujrzawszy ²⁰⁴¹ syna rzekli w sobie samych: Ten właśnie *jakosciowo* jest ten wiadomy ³dzień losowy ¹⁵⁷⁷; przyjdźcie tu, ⁴może odłączylibyśmy przez zabicie ^{315 ao} _{sb} go i *może* otrzymalibyśmy ^{1202 ao sb} losowe dziedzictwo ¹⁵⁷⁶ jego. **21,39** I wzięwszy ^{1681 Np pt ao} go wyrzucili ⁸⁵⁶ na zewnątrz winnicy i odłączyli przez zabicie ^{315 ao}. **21,40** Gdyby ²⁰⁶⁹ więc ⁵przyszedłby ^{1139 ao sb} ten utwierdzający pan winnicy, co uczyni rolnikom owym? **21,41** Powiadają mu: ⁶Złych ^{1435 Ap} ⁷źle ¹⁴³⁷ odłączy przez zatracenie ^{320 ft} ich _{Ap}, i winnicę wyda dla siebie _{ft md} innym rolnikom, takim którzy ^{2067 Np} będą oddawali ^{299 ft} mu owoce w stosownych momentach ich _{Gp}. **21,42** Powiada im Jezus: ⁸Nigdy *nie* przeczytaliście ^{163 ao} w wiadomych odwzorowanych Pismach: *Niewiadomy* kamień _A, który ^{2061 A} ⁹odrzućili po sprawdzeniu przyjęcia ^{300 ao ac} wiadomi budujący *jako dom* _{Np pt pr ac}, ten właśnie stał się ^{584 ao ps-dp} ¹⁰do sfery funkcji ⁸⁴² *niewiadomej* ¹¹głowy _{A f} *niewiadomego* kąta węgielnego ^{606 G f}; ¹²od strony ²¹³⁹ *niewiadomego* ¹³utwierdzającego pana ^{1666 G} stała się ^{584 3s ao md-dp} ta właśnie _{N f}, i *jakosciowo* jest *cudownie* dziwna ^{1272 N f} w oczach naszych? **21,43** Przez to właśnie ^{2094 A n} powiadam wam że będzie uniesiona ^{70 3s ft ps} od was ta ¹⁴królewska władza _f tego boga i będzie dana ^{734 ft ps} *jakiemuś* ¹⁵narodowi ⁸²⁴ ¹⁶obecnie czyniącemu _{pt pr ac} te owoce jej _{G f}. **21,44** I ten padły ^{2276 N pt ao ac} ak-

1 Więc syna człowieka, p. w.33. Mc 12,6 i Lc 20,13 dodają: ‘umiłowanego’ *agapetos*.

2 Słowo gr. *en-trepo* zawiera rdzeń *trepo* ‘zwracać, obracać’. Jak w Lc 18,2,4 o niesprawiedliwym sędzi, który człowieka nie „szacował, honorował”. Przekłady spływają: „uszanują”, co raczej *timao, eusebeo*.

3 Gr. *klero-nomos* od *kleros* ‘los, wylosowany odłam’ i *nemo* ‘rozdzielić, wydzielić, przydzielić’.

4 Tryb *coniunctivus*, ‘sprzęgający’, łączący, warunkujący. Też w czasowniku następnym.

5 Uwaga j.w.

6 Gr. *kakos* ‘zły’, powtórzone w formie przysłówkowej w słowie następnym. W N.t. ważny oznacznik strony przeciwnej, kojarzony z szatanem, żmiją, zwierzęciem, królem Egiptu, królem Herodem; też z (Jezusem) chrystusem 2Tm 2,9 Lc 23,32 Ac 19,9 Jo 18,30 Mc 9,39.

7 T.j. bóg posłuży się ‘złem’ *kakos* (– szatanem?).

8 W swej odpowiedzi arcykapłani i starsi nie przewidują żadnej budującej roli dla zabitego syna. Odpowiedź Jezusa natomiast: „Nie czytaliście” ma charakter polemiczny, sprzeciwiający.

9 gr. *apo-dokimadzo*. Dla *apo* możliwy przekład: ‘od-rzucili, od-łożyli, od-dalili’ i t.p. P. przyp do Mc 12,10.

10 Gr. *eis* ‘do’ (t.j. miał być dodany ‘do’ już istniejącej głowy węgła). Przekłady opuszczają ‘do’, usamodzielniając ów kamień. Zatem nierządnicę i złodziejscy celnicy uwierzyli w syna człowieka, który po śmierci stał się (jako zmartwychwstały fallus?) do “głowy węgla”, kobiecego Syjonu Ac 4,11 1P 2,7. Podobnie syn „człowieka”-Saula, Jonatan, skazany na śmierć przez rygorystycznego ojca, został zaopatrzony w przestępczego fallicznego towarzysza w osobie Dawida.

11 Kamień węgielny odnoszono do Abrahama albo Dawida {316}.

12 Gr. *para* z gen. Przekłady podkładają znaczenie ‘od’, co jednak gr. *apo*.

13 W cytowanym tu Ps 118,22-23 ‘pan’ *kyrios* to Jahweh, tu zaś wedł. Ac 4,11 tym kamieniem-soterem jest Jezus. Przenoszenie prerogatyw boga na Jezusa jest typową tendencją nowotestamentalną, mającą na celu zindywidualizowanie bóstwa, przybliżenie go do siebie, oswojenie. Tak samo całe ewangelie są instrukcją oswojenia z narodowym zepsuciem syna człowieczego. A to wielka różnica teologiczna i egzystencjalna: jakiej rangi, wymiaru (i jakości) jest zbawca. Jezus, w odpowiedzi na pytanie o zasadę jego cudów 21,23 ukazuje, poprzez siebie, schemat życia syjonowego nurtu Jahveha. Obecny tu przymiotnik *thaumastos* w Ps 118,23 odpowiada hebr. *PLA*; tymi samymi słowami, hebrajskim i greckim, określi swe imię Jahweh w Jud 13,18, jakby był wszystkim, co dziwi, zaskakuje, zdumiewa.

14 Królewska władza odpowiada tu winnicy z w.41. Zatem zasadą powstania owej *basileia* i zadziałania w niej Jahveha jest odrzucenie, odłożenie czegokolwiek przy budowie – nawet gdy zepsute wymaga naprawy lub jest nieodpowiednie na danym etapie! Czy więc, by nie dawać podstawy do jahwicznej rewolucji, powinno od razu zostać uwięzione lub unicestwione? Źle to wróży tolerancyjnym liberalnym cywilizacjom, nieopatrznie goszczącym chrześcijaństwo. To odrzucenie jest też “mocą cudów” o jaką pytali ‘propoczątkowi kapłani’ i starsi 21,23. Jeszcze raz pokazuje się, że chrystianizm staje się jedynie przez niekonsekwencję, niefrasobliwość, pobbłażanie, lekceważenie, tolerancję i naiwność ludzką (pozostawianie zła wolno, zamiast go opanowania). Na tym błędzie-grzechu bazuje i tym żyje.

15 Czyli zadaniem Jezusa było przeniesienie – pierwotnie człowieczej i żydowskiej, ale w chrystianizmie wyizolowanej z cywilizacji – ‘królewskiej władzy’ *basileia* (samego Syjonu) na inny naród, prawdopodobnie na Rzymian, aby, jak świeże drzewo, lepsze „wydawał owoce”. Gdyż to „naród czyni owoce”, więc ani apostołowie, ani wspólnota uczniów, ani kościół, por. {316}. Lecz czy Żydzi, pozostający przy Synaju i Mojżeszcu, a także inne narody, mieliby być tylko karmicielem i uszlachetnierzem dzikiego “samego życia” - zwierzęcohybrydowego Syjonu? Kulminacyjnym momentem takiego traktowania człowieka i narodu byłoby przechwycenie przez Syjon pojawiającego się w narodach syna człowieka (to właśnie jest celem pomazania), aby przeszkodzić mu w zainstalowaniu się w cielesnym i materialnym świecie. Gdyż wtedy mógłby on ten świat zbawić; jeżeli zaś zbawiłby świat i jego człowieka – to nie ich, występnych zwierzęcych syjono-chrześcijan, nienawidzących szlachetności, pełni, wielkości, świata i światowego człowieka. Czy nie czas już na religię człowieka – tego szlachetnego cywilizowanego ziemskiego pełnego duchowo-cieleśno-materialnego syna człowieczego?

16 Przekłady zmieniają czas terażniejszy na przyszły. Ówczesne „obecnie” to naród rzymski.

tywnie na kamień^A ten właśnie^{2094 A}, ¹będzie razem rozbity^{2711 ft ps}; aktywnie na którego^{2061 A} zaś by padłby^{2276 ao sb ac}, ²rozproszy jak wiane plewy^{1720 ft ac} go. **21,45** I usłyszawszy prapoczątkowi kapłani i farisaiosi te porównania^{Ap} jego, rozeznali^{585 ao} że około nich^{Gp} powiada. **21,46** I szukając *sposobu* go ująć władzą^{ao}, przestraszyli się^{2938 ao ps-dp} w tłumy^{Ap} gdyż ³do sfery funkcji⁸⁴² *jakiegoś* proroka^A go miały^{1202 ipf}.

22,1 I odróżniwszy się Jezus na powrót rzekł w porównaniach im powiadając: **22,2** Upodobniona została^{2017 ao ps} królewska władza niebios^{Gp} *niewiadomemu* ⁴człowiekowi ⁵królowi, takiemu który uczynił^{2314 ao} obchody ślubne^{555 Ap m} wiadomemu synowi swojemu. **22,3** I odprawił^{334 ao} niewolników swoich wezwać^{1439 ao} wiadomych *od przeszłości* wezwanych^{1439 Ap pt pf ps} do sfery funkcji obchodów ślubnych^{Ap}; i nie chcieli^{1276 ipf} przyjść^{1139 ao}. **22,4** Na powrót odprawił innych niewolników powiadając: Rzeknijcie wiadomym *od przeszłości* wezwanym: Oto ⁶śniadanie³⁶⁴ moje przygotowałem^{1156 pf}, byki moje i tuczne *zwierzęta*^{Np n} zabite na ofiarę^{1322 Np n pt pf ps} i wszystkie *rzeczy*^{2193 Np n} przygotowane^{Np n}; przyjdźcie tu do obchodów ślubnych^{Ap}. **22,5** Ci zaś nie zadbawszy^{136 Np pt ao ac} odeszli, któryś wprowadzie do swojego własnego^{1334 A} pola^A, któryś zaś aktywnie na ⁷import^{950 A} swój, **22,6** zaś pozostali ująwszy władzą^{Np pt ao} tych niewolników jego znieważyli^{ao} i odłączyli przez zabicie^{315 ao}. **22,7** Zaś król ⁸zawrzał zapalczywością^{2043 ao ps-dp} i posławszy^{pt ao} oddziały najemnych żołnierzy *do wypraw*^{2633 Ap} jego^G, odłączył przez zatracenie^{320 ao} morderców owych i miasto ich ⁹wewnątrz przepelniony ogniem spalił^{948 ao ac}. **22,8** Wtedy powiada niewolnikom swoim: Wprowadzie ¹⁰obchód ślubny^{Ns} przygotowany jest, wiadomi zaś *od przeszłości* wezwani^{1439 Np pt pf ps} nie byli^{834 ipf} godni²⁶⁴; **22,9** Wyprawiajcie się^{pr md-ps-dp} więc aktywnie na ¹¹rozdzielenia wyjść^{736 Ap} dróg^{1975 Gp}, i tych których^{Ap} jeźeliby znaleźlibyście^{ao sb} wezwijcie^{1439 ao} do obchodów ślubnych^{Ap}. **22,10** I wyszedłszy niewolnicy owi do tych dróg^A, zebrali do razem^{2687 ao} wszystkich których^{2061 A} znaleźli, ¹²złośliwych²³³³ zarówno jak i dobrych¹¹; i

1 Gr. *syn-thlao*. Jak gdzie indziej, tak i tutaj Mateusz przywołuje starotestamentowe obietnice (por. {316}), lecz nieadekwatnie, bo tam dotyczą innej materii: nie kamienia-chrystusa, lecz skały samego Jahweha.

2 Gr. *likmao* ‘przewiać jak plewy’ od *likmos*. Przekłady brutalizują: „zmiażdżyć”. Kościół daje znaczenie mające przerazić niewiernych.

3 Gr. *eis* ‘do’. Podobnie jak w 21,26 o Joannie, lecz tam „tak jak jakiegoś proroka” (Eliasa), tu zaś „do jakiegoś proroka”. Czy też Eliasa? Skąd Jezus byłby typem Elizeusza.

4 Przekłady znowu opuszczają „człowiekowi”. A jest ważne, że król-bóg (por. {316} s.354) jest człowiekiem.

5 Zdaniem {316} tutaj „jednoznacznie bóg jest królem. Jego synem jest według 21,37n Jezus.” s.354.

6 Gr. *ariston*. Ciekawe, że nie *deipnon* ‘obiad, główny posiłek dzienny, popołudniowy lub wieczorny’. Ewangelista królewską władzę niebios kolarzy z ranem (Wenus poranna?). Przekłady: „uczcie” gubiąc tę niezwykłą porę biesiady.

7 Gr. *emporion*. Własny import może jako równorzędny spływowi od porannej Wenus? Odeszli do nakazanej przez pana zwykłej codziennej pracy – a nie do seksu, który nagle zarządził on jako ojciec.

8 Gr. *orgidzo*, z powodu ognia (niebieskiego) chyba ma zwrot odgórny. Zastanawia że identyczne słowo: *orgisthe*, które tu jest człowieka-króla(-boga), jest też *smoka* w Ap 12,17, też w królewskich diademach Ap 12,3, i człowiek-król jest tak samo jak smok „ognisty”, gdyż pali ogniem. Zdaniem {188} „werset 7 nie pasuje do całości... Wysłanie wojsk i spalenie miasta wydaje się całkiem nie na miejscu w połączeniu z zaproszeniem na ucztę weselną” s.166.

9 Gr. *em-pimpremi* od *en* ‘w’ i *pimpremi* ‘ogniem napełnić, nabrzmić’ i tak spalić. “Miasto ich” to może Babilon spalony w Ap 18,9. „Spalił”, więc ten człowiek-król włada ogniem - jak Słońce w Ap 16,8. Króla w astralistyce symbolizowało Słońce.

10 Tu i 22,10.11.12 (w przeciwieństwie do Mt 22,2.3.4.9) *gamos* jest w l.p.; gdyż gotowy jest tylko jeden uczestnik, oblubieniec.

Także w Mt 22,11.12 *gamos* jest w l.p – może z powodu, iż dotyczy jednego uczestnika. Liczba mnoga miałaby uzasadnienie, gdyby uczestniczyło w niej więcej zaproszonych. Przekłady nie oddają różnic liczb *gamos*.

11 Gr. *di-eksodos* ‘wyjście-przez rozdział na wskroś wszystkiego’. Odpowiada obchodom ślubnym, płciowym, z oblubienicą, która oznacza tu wyprowadzenie oddzielnej drogi. U Mojżesza była to laska Ex 4,17 rzucona na ziemię i która „stała się ‘ku, do, dla’ hebr. L, węzowi” Ex 7,9. Taki rodzaj zbawienia jest konkurentem pełniejszego wyjścia – przez materialną pracę, do czego według obyczajów przywykli zaproszeni. To „widzi mi się” boga, który dał się skusić świecidełkiem Wenus i zechciał być ojcem.

12 Znowu Jezus okazuje boga ojca jako niezwykle przychylnego dla złośliwych, też Mt 5,39.45 Lc 6,35 (ta sama zbitka: „złośliwych i dobrych” co w Mt 5,45). Jest znamienne, że „ewangelista stawia na pierwszym miejscu złych” (dopiero potem „dobrych”), co przywodzi na pamięć wypowiedź w Mt 5,44n o złośliwych nieprzyjaciółach ojca których miłuje, oraz sło przypisane ojcu w Mt 7,11 i Lc 11,13. „Ludźmi na drogach byłiby bezrobotni, a niekiedy żebracy” {316}, czyli proletariar *łac. proletarius*, t.j. ‘mający tylko potomstwo’ od *proles* ‘potomstwo’, a w znaczeniu kościelnym (Ecll.): ‘członek męski’ (Sł. łac.-pol.). Może też dlatego pasują do zaślubin.

został przepelniony²²⁷¹ ^{ao ps} obchód ślubny⁵⁵⁵ ^{Ns} *od* leżących wstecz do źródła do posiłku¹⁷⁹ ^{Gp pt pr}. **22,11** Wszedłszy zaś król obejrząc badawczo¹²⁷³ ^{ao md-dp} tych leżących wstecz do źródła do posiłku ujrzał²⁰⁴¹ ^{ao} tam *jakiegoś* człowieka¹ nie wdzianego we⁹⁷¹ ^{A pt pf md-ps} wdziano⁹⁷⁰ ^A obchodu ślubnego⁵⁵⁵ ^{Gs}. **22,12** I powiada mu: *Nierządny* przyjacielu¹¹⁵², ²jakże wszedłeś⁸⁴⁶ ^{ao} bezpośrednio tutaj nie mając^{pt pr} wdziano^A obchodu ślubnego⁵⁵⁵ ^{Gs}? Ten zaś ³doznał zamknięcia *ust* jak kagańcem²⁹³⁶ ^{ao ps}. **22,13** Wtedy król rzekł usługującym: Zwiąawszy⁶⁵⁹ ^{N pt ao} jego^G nogi i ręce, wyrzucie go do ⁴ciemności²⁵⁷⁸ ^A, tej^A ⁵położonej⁵ bardziej na zewnątrz¹⁰³³ ^A; tam będzie płacz i ⁶chrzest⁶ *gryzących*⁵³⁹ zębów^{Gp}. **22,14** Wieloliczni bowiem są⁸³⁴ ^{pr} wezwani, niewieloliczni zaś ⁷wybrani.

22,15 Wtedy wyprawiwszy się^{Np pt ao ps-dp} farisaioi razem radę wzięli¹⁶⁸¹ ^{ao} żeby w jakiś sposób go usidliliby jak we wpajającym się sidle²¹¹³ ^{ao sb ac} w *jakimś* odwzorowanym wniosku. **22,16** I odprawiają^{pr} mu uczniów swoich wspólnie z herodianosami, powiadając: Nauczycielu, wiemy że doprowadzający do starannej jawnej prawdy¹¹⁰ jesteś i wiadomą drogę wiadomego boga w starannej spełnionej nie uchodzącej uwadze jawnej prawdzie¹⁰⁹ ^D nauczasz, i ⁸nie jest dbałość¹⁸⁰⁷ ^{ao} tobie około żadnego^{Gs m,n} nie bowiem pogładasz do *jakiegoś* doistotne oblicza²⁴²⁸ ^{As n} *jakichś* ¹¹człowieków^{Gp m}. **22,17** Rzeknij więc nam co tobie wyobraża się⁷⁶⁶ ^{3s pr ac}: wolno^{3s} ^{pr id ac} dać⁷³⁴ ^{ao} *jakąkolwiek* opłatę z oszacowanego majątku¹⁵⁵⁰ *jakiemuś* ⁹kaisarowi¹⁴²³ albo czy nie? **22,18** Rozeznawszy⁵⁸⁵ ^{N pt ao} zaś Jezus tę ¹⁰złośliwość²³³² ^{ao} ich, rzekł: Po co mnie doświadczacie²²⁰⁹, grający rolę *przez rozstrzygnięcie* pod *przewodnictwem kogoś*²⁸⁸² ^{Vp}? **22,19** Pokażcie w *naddatku*¹⁰⁷⁴ ^{ao it} mi ten wiadomy ¹¹uznany przydzielonym obyczajowym prawem pieniądza¹⁹⁴¹ ^{ao} tej opłaty z oszacowanego majątku. Ci zaś przynieśli do istoty²⁴²⁵ ^{ao} mu denar^A. **22,20** I powiada im: Kogo²⁸⁰³ ^G ¹²wizerunek⁸³³ ^{ao} ten właśnie i napis¹⁰⁷²? **22,21** Powiadają mu: Kaisara. Wtedy powiada im: Oddajcie więc wiadome *rzeczy*^{Ap n} ¹³kaisara

1 Może nie mógł takiej szaty kupić lub nie zdążył pożyczyc. Oczywiście oniemiał na tak niesprawiedliwy zarzut króla, który kazał sprowadzić „wszystkich”. Ciekawe, że sprowadzony mógł pozostać nawet „złośliwym” w.10 (epitet diabła), byle tylko miał to ‘wdziano’ *endyma* ‘przemiany wewnętrznej’ (prawdopodobnie chwałę i miłość ducha św.) usposabiające do ślubnego seksu.

2 Jakże? – przecież pod jego nagłym przymusem. Czy król zapomniał, że miał wzięci bezpośrednio z drogi?

3 Gr. *fimoo* ‘uczynić milczącym jak przez nałożenie kagańca’ od *fimos* ‘kaganiec dla psów, koni’. Bo cóż miał odpowiedzieć zdumiony człowiek na tak jawną niesprawiedliwość? Bo przecież pan go przymusił (Lc 14,23) do wejścia w takim ubraniu, w jakim go zastał.

4 Może odnosić do sfery Układu Słonecznego położonej dalej od Słońca, do „planet zewnętrznych”, poza dwoma „planetami wewnętrznymi” słonecznej trójcy: Wenus i Merkurem, które, jako mniej oświetlone, wydawały się „oddalone od oblicza pana” 2Th 1,9, t.j. Słońca. Por. Mt 8,12 25,30.

5 Gr. przymiotnik. *ekso-teros* jest stopniem wyższym od przysłówka *ekso* ‘na zewnątrz’. Znaczy „ściśle według fornanu -teros ‘bardziej zewnętrzny’” {7}. Przekłady ignorują stopień wyższy, dając: „wewnętrznej”, „na zewnątrz”.

6 Gr. *brygmos* ‘chrzest gryzących szczęk, zgrzytanie, pożeranie, żucie, szczekanie zębami, ryk lwa’. Od *bryko* lub *brycho* ‘jeść chciwie, żreć, gryźć’. Inne wyjaśnienia p. przyp. do Mt 8,12 13,42,50.

7 Było to wybraństwo do obchodu ślubnego, do pożyczania płciowego, symbolizowane przez wenusowe wdziano. {316} próbuje ratować godność wybraństwa pisząc, iż „niezupełnie ci, którzy ostatecznie zjawili się w sali weselnej (wezvani z dróg i ulic) mogą być nazwani ‘wybranymi’ gr. *eklektoi*” s.357.

8 Żydowskie uczeni podsumowują postawę Jezusa jako negującą człowieka.

9 Gr. *kaisar* łac. *caesar*. Tu bez rodzajnika (w Jo 19,12.15 z rodzajnikiem); ozn. tytuł, nie konkretną osobę. Pk77.

10 Gr. *poneria* ‘złośliwość’, jak też ‘próbowanie’ *peiradzo* jest *ponerosa*-diabła. Jezus wyraźnie zarzuca żydom diabelskość w Jo 8,44, też Ap 2,9n.

11 Według wyraźnie słyszanej etymologii: *nomisma* od *nomidzo* i *nomos* ‘przydzielone obyczajowe Prawo’.

12 Gr. *eikon*, słowo o kluczowym znaczeniu teologicznym w judeochrześcijaństwie. W Ap 13,14 jest ‘wizerunkiem’ zwierzęcia z morza. N.t. zna też *eikon* syna bożego Rm 8,29; *eikon* jako chrystusa 2C 4,4 Cl 1,15; *eikon* ‘sławy’ *doksa* boga, którym jest mąż (fallus człowieka) 1C 11,7. Wedł. Pawła chrystus, będąc synem ‘miłości’ *agape* ojca Cl 1,13, jest równocześnie *eikon* ‘obrazem’ boga Cl 1,15, t.j. odwzorowanym ogólnie bezpłciowo w lusterku Wenus; w niej ogień Słońca przeobraża się w krew, symbol ognia. Tu *eikon* odpowiada nieokreślonym obliczom należącym do nieokreślonych ¹¹człowieków z 22,16 (w Mt 8,20 określona głowa z obliczem należy do określonego syna określonego człowieka). To nieokreślone oblicze jest cesarza (Słońca), który, jak widać na monetach, jest głową (również symbol Słońca). Napis na denarze brzmiał (w skrótach) w przekładzie: „Tiberius Cezar boskiego Augusta Syn August”. Do zwierzchnictwa cesarza przynajmniej się Żydzi Jo 19,15, jak też do Mojżesza Jo 9,29. Jezus głosi rozdzielenie człowieka i Jahweha w.16, ale w sobie chce zjednoczyć obie postacie Mc 8,33 Lc 18,27 20,4 Jo 5,34 8,40 10,33.

kaisarowi, ¹i wiadome *rzeczy* _{Ap n} wiadomego boga wiadomemu bogu. **22,22** I usłyszawszy zdziwili się ^{1270 ao ac}, i puściwszy od siebie ^{439 Np pt ao} go odeszli.

22,23 W owym dniu przyszedli do istoty jemu ²saddukaiosi powiadający nie *mogącym* być ^{834 pr} *uczynione jakież* stawienie na górę ^{204 As}, i nadto wezwali do uwyrażnienia się ^{1060 ao ac} go **22,24** powiadając: Nauczycielu, Moyses rzekł: Jeżeliby ktoś odumarłby _{ao sb} nie mając potomka, ³dodatkowo spowinowaci _{ft ac} brat jego żonę jego i stawi na górę ^{233 ft ac} nasienie bratu swemu. **22,25** Byli _{ipf} zaś u-przy nas _{Dp} siedmioro bracia _{Np}; i pierwszy poślubiwszy ^{552 N pt ao ac} dokonał życia ^{2775 ao}, i nie mając nasienie _A puścił od siebie ^{439 ao} żonę swoją bratu swemu; **22,26** podobnie i drugi i trzeci aż do siedmiu _{Gp}. **22,27** Później zaś *od* wszystkich ^{2193 Gp} odumarła ^{303 ao} ta żona. **22,28** W tym stawieniu na górę ²⁰⁴ więc kogo ^{2803 G} z tych siedmiu _{Gp} będzie ^{834 ft} żona? Wszyscy ²¹⁹³ bowiem mieli ^{1202 ao} ją. **22,29** Odróżniwszy się zaś Jezus rzekł im: Zwodzeni jesteście ^{2281 pr ps} nie znając ^{1983 Np pt pf} wiadome odwzorowane Pisma _{Ap} ani wiadomą moc wiadomego boga; **22,30** w bowiem tym stawieniu na górę zarówno nie poślubiają ^{552 pr ac} jak i nie są wystawiane do poślubienia ^{553 pr md-ps}, ale tak jak ³⁰⁵¹ aniołowie w wiadomym niebie są. **22,31** ⁴Około ²²²⁵ zaś stawienia na górę umarłych _{Gp} czy nie przeczytaliście ^{163 ao} to spłynięte ^{2486 As n pt ao ps} wam pod przewodnictwem wiadomego boga _G *obecnie* powiadającego _{pt pr ac}: **22,32** Ja jestem *realnie* wiadomy bóg Abraam _{indecl}, i *jakiś* ⁵bóg Isaak _{indecl} i *jakiś* bóg Jakob _{indecl}? ⁶Nie jest ten bóg *należący do* umarłych _{Gp} ale żyjących *biologicznie* ^{1221 Gp pt pr ac}. **22,33** I usłyszawszy *dreżące* tłumy _{Np} ⁷były wystraszone uderzeniami ^{888 3p ipf ps} zależnie na tej nauce _D jego.

22,34 Zaś farisaiosi, usłyszawszy że ⁷jak nałożywszy kaganiec uczynił milczącymi ^{2936 3s ao ac} saddukaiosów _{Ap}, zostali zebrani do razem ^{2687 3p ao ps} aktywnie na to samo *miejsce* ^{430 As n}. **22,35** I nadto wezwał do uwyrażnienia się ^{1060 ao ac} jeden z nich znawca przydzielonego obyczajowego Prawa doświadczając ^{2209 N pt pr ac} go: **22,36** Nauczycielu, która wskazówka ⁸wielka ¹⁷⁹³ *jest* w przydzielonym obyczajowym Prawie? **22,37** Ten zaś mówił ^{2925 ipf, ao} mu: Będziesz miłował ^{15 ft ac} *niewiadomego* utwierdzającego pana, tego wiadomego boga _A twego, ⁹w całym sercu _D twoim i w całej duszy twojej i w całym na wskroś wszystkiego rozumowaniu _D twoim. **22,38** Ta właśnie jest ta wielka i pierwsza wskazówka. **22,39** Druga zaś podobna jej: Będziesz miłował wiadomego ¹¹bezpośrednio blisko będą-

1 Zdaniem {316} spójnik „i” nie może być rozumiany w znaczeniu przeciwnym: „albo”. Moneta należy do cezara, ale człowiek ceszar należy do boga.

2 Saddukaiosi nie uznawali też anioła ani ducha Ac 23,8.

3 Mowa o małżeństwie lewirackim wedł. Ge 38,8 i De 25,5.

4 Mówiąc „około” *peri* Jezus zdaje się zaznaczać, że teraz mówi nie o rdzennym istotnym nurcie zmartwychwstania, które jest anielskie i bezpłciowe, lecz o tym, co się „około” tamtego zmartwychwstania cieleśni przez boga prokreacji. Zdaje się więc rozróżniać boga umarłych i ‘stawienia na górę, zmartwychwstania’ *ana-stasis* aniołów, od wiadomego określonego boga Jahweha, którego utożsamia z bogiem ojcem Jo 8,54, t.j. boga prokreacji płciowej w ciele w kolejnych potomkach, który „nie jest umarłych, ale żyjących biologicznie”. Ten bóg jakby buduje „około” aniołów tamtego boga 22,31; każdy więc żyjący cieleśnie miałby takiego anioła. Por. „ciemności bardziej na zewnątrz” 22,13.

5 Przed drugim i trzecim rzeczownikiem “bóg” nie ma rodzajnika określonego; może więc są to inni bogowie? Bóg ojciec jest bogiem zmartwychwstania ale w potomstwie płciowym, w dotychczasowym rodzaju organicznym.

6 Jezus zatem uważa, iż Szeol umarłych znajduje się poza zasięgiem władzy boga żywego biologicznie (Ps 88,5n Is 38,18) por. {193} s.298n. Więc umarli mają odrębnego boga? Skoro Jahweh-ojciec jest bogiem żywych i cieleśnej prokreacji płciowej (synów), to nie on wskrzesza do aniołów n.p. bezpotomnie zmarłych. Czy tak jak, zapewne też bezdzietnie zmarły, Łazarz są jakoś przyłączani do łona Abraama Lc 16,23, do ‘zgromadzenia’ *panegyris* aniołów, do Syjonu Hb 12,22? Por. {193} s.298n.

7 Gr. *ek-plesso*. Przekłady łagodzą „zdumiewali się”. Por. Mt 7,28 13,54 19,25 i in.

8 Gr. *fimoo*, pochodne od *fimos*. To samo słowo co w 22,12, gdzie król-bóg zaślubin (prokreacji płciowej) czyni milczącym nie mającego wdżiana obchodu ślubnego. To samo czyni jego syn saddukaiosom, myślącym, jak wolno przypuszczać, z całej pełni Układu Słonecznego (świecznik siedmioramienny).

9 Gr. *megas* ‘wielki’. Przekłady zmieniają stopień na najwyższy „największe”, ale to *megistos*.

10 Jezus, tak jak zapowiadał w Mt 21,21, nie ‘rozróżniał’ *dia-krino* też w bogu ojcu. Taka totalna ‘miłość’ *agape* ojca (w cytowanym Dt 6,4n jest to miłość Jahweha), mimo gorącej prośby, nie ustrzegła go od krzyża, por. *ap-echei* ojca Mc 14,41. Zresztą tekst tego przykazania nie pochodzi z pierwotnej tradycji Ex 20,1-17 (przyjętej przez judaizm, prawosławie i protestantyzm), lecz wtórnej, deuteronomicznej (przyjętej tylko przez katolicyzm).

cego ²³⁰³A twojego tak jak siebie samego ^A. **22,40** W tych właśnie ²⁰⁹⁴Dp f dwóch ⁷⁸⁴ wskazówkach całe to przydzielone obyczajowe Prawo ¹jest zawieszono ¹⁶³⁶3s pr md-ps i wiadomi ²Prorocy.

22,41 W następstwie zebranych do razem ²⁶⁸⁷Gp pf ps, Gab zaś farisaiosów ^{Gp}, nadto wezwał do wyrażenia się ¹⁰⁶⁰3s ao ac ich ^{Ap} Jezus **22,42** powiadając: Co wam wyobraża się ^{3s}pr ac około wiadomego pomazańca ^G? Kogo syn *jakościowo* jest? Powiadają mu: Wiadomego ^G ³Da-wida. **22,43** Powiada im: ⁴Jakże ²⁴⁷³ więc Dawid w *niewiadomym* duchu zwie go *jako niewiadomego* utwierdzającego pana ^A powiadając: **22,44** Rzekł ⁵niewiadomy utwierdzający pan wiadomemu ¹⁹⁶⁶D utwierdzającemu panu mojemu: Usiądź odgórnie jako na swoim ¹⁴¹⁰pr it md-ps-dp ^Z ⁸⁵¹ ⁶prawych *stron* ^{Gp} moich ^G, aż by położyłbym ²⁷⁹⁶ao sb ac nieprzyjaciół twoich ^{Gs} pod spodem nóg ^{Gp} twoich ^{Gs}? **22,45** Jeżeli więc Dawid zwie go *jako* utwierdzającego pana ^A, jakże ²⁴⁷³ syn jego *jakościowo* jest? **22,46** I żaden *nie* mógł ⁷⁷⁹ipf odróżnić się *dla odpowiedzi* ³¹¹ao ps-dp jemu *w jakiś* odwzorowany wniosek ^A, ani okazał śmiałość ²⁸⁰⁸ao ac ktoś od owego dnia nadto wezwać do wyrażenia się ^{ao ac} go już nie.

23,1 Wtedy Jezus zagadał ¹⁶⁷⁸ao tłumom i uczniom swoim **23,2** powiadając: Na Moysesa ^G miejscu z góry siedzenia ¹⁴⁰⁴G osiedli ¹⁴¹¹ao ac pisarze i farisaiosi. **23,3** Wszystkie *sprawy* ^{Ap n} więc te które jeźeliby rzekliby ^{ao sb} wam, ⁷uczynicie ^{ao} i pilnujcie ^{pr}; w dół w zaś te wiadome ^{Ap n} dzieła ich nie czynicie; powiadają bowiem i nie czynią. **23,4** Wiążą do kupy ⁶⁴⁷pr zaś brzemiona ^{Ap} ciężkie i

11 Gr. *plesion* ‘bezpośrednio blisko będący, sąsiad’. Tekst oryginalny Lev 19,18 złożony jest z dwóch paralelnych zdań i brzmi: “nie będziesz chował urazy do synów twego ludu, lecz będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego”. Bliżnim więc nie jest tu każdy, lecz „syn swojego ludu”. W S.t. bliżnim był “brat Izraelita” albo “rezydent w Izraelu” {100} s.163 {101} {316} s.375. Podobnie w N.t. bliżnim nie jest “każdy człowiek”, jak twierdzi {101} {316}, lecz – według słów samego Jezusa – Izraelita Mt 18,17 15,24 Mc 7,26, oraz w Lc 10,29-37 – ten kto swym kosztem ratuje drugiemu życie. Także z nakazu miłości nieprzyjaciół Mt 5,44 nie wynika nakaz miłości „każdego człowieka”. Ponadto „miłość bliźniego ma trwać bez względu na dostrzegalne zasługi lub wartość osoby” {316} t.2 s.377. „Jest ona bezwarunkowa i nie ma na celu nawrócenia nieprzyjaciela” {316} s.271. Nie doskonali więc ludzkości i nie ma wartości moralnej. Pk78.

1 Gr. *kremannymi* ‘wieszać’ - o powieszeniu na krzyżu Jezusa i in. Lc 23,39 Ac 5,30 10,39 G 3,13, o żmii Ac 28,4. BT ma „zawisłość”, BiZ „opiera się”. Możliwe, że Jezus-światło jest symbolem Tory, a te dwa przykazania to ‘belka pionowa krzyża oraz jego ‘belka pozioma – krzyż właściwy który „niósł” Jezus.

2 Paralelnie “Prorocy” (księga proroków) to może ta ²druga wskazówka?

3 Z tekstu wynika, że sam Dawid sądził, iż mesjasz był kimś godniejszym, większym niż on. Do diskutowanych zagadnień dot. chrystusa należy wyróżnianie **dwóch mesjaszy** {101} {113} s.14 {116} s.155 {214} s.58. Przykładowo {144} uważa, iż Mateusz w Jezusie widział innego mesjasza, niż współcześni mu wyznawcy Tory s.54.98. Chrystus Orygenes to “promienie słoneczne”, “światło słoneczne” {167} s.78, co pasuje go raczej w typie niebiańskiego syna człowieka, nie upadłego syna Dawida. „Syn Dawida” oznacza pochodzenie z rodu, z domu Dawida; dlatego był nim też Józef 1,20. Spór o chrystusa między żydami a chrześcijanami nie został do tychczas zakończony, por. {178} s.117-161. Pk120.

4 Gr. *pos* znaczy tu ‘jak, w jaki sposób, w jakim znaczeniu’; nie przeczy, lecz wzywa do uściślenia, uzupełnienia.

5 W cytowanym Ps 110,1 wedł. TH jest: “Przemówił Jahweh ku ‘panu memu’ *adonai*: Usiądź ku prawicy mojej aż położę wrogów twoich (jako) podnózek ku nogom twoim. Laskę mocy twojej wyśle Jahweh z Sionu...”. Pozostaje zbadać, kogo nazywał Dawid swoim panem; jest wskazówka, że był on chrystusem. Otóż stoimy tu na gruncie Starego testamentu, zwł. ksiąg Samuelowych. W czasach Dawida było **dwóch chrystusów**: pierwszy Saul, i wariantowo następnie wymiennie Dawid. Wynika więc, że chrystusem i panem Dawida mógł być Saul. Lecz można też za trzeciego, *quasi*-chrystusa, ‘niby, jakby, rzekomego, pozornego’ chrystusa uważać Jonatana, jako “chrystusa miłościwego”, kobietę Dawida 2S 1,26 (odszukując w N.t. wychodziłoby: Joannes apostoł ~ Dawid wedł. Jo 13,23 19,26 21,20 lub nawet: Joannes Chr.-Dawid-Paweł wedł. apokryfów). Jezus nie protestuje, gdy ktoś z ludu woła “Synu Dawida, Jezusie!” Mc 10,47 Lc 18,38. Pomazańca charakteryzują tu dwa określenia: “Usiądź”, negujące nogi jako oparcie o ziemię i przekazujące aktywność fallusowi (por. nierządnicę siedzącą na zwierzęciu Ap 17,3, czyli Sion na etapie fallicznego płodzenia), oraz “z prawicy”, charakteryzujące odniebną Syjonową inspirację dla zmartwychwstania fallusa. Król miał zasiadać po prawej stronie arki przymierza, będącej siedzibą Jahweha jako ojca. *Adon* jest tu terminem wyrażającym wyższość nad Jahwehem-ojcem. Mógł być nim pierwszy chrystus Saul, ‘człowiek’ Adam 1S 17,32. Saul otrzymuje od Jahweha zachętę do uczynienia z siebie na określony czas fallicznym chrystusem, aż znów powstanie na swoich nogach na pokonanych nieprzyjaciółach. Dawid więc byłby synem chrystusa Saula, jego pod-chrystusem, tymczasowym chrystusem pomocniczym. Pytanie tylko, czy obietnica Jahweha dana Saulowi zostanie przez Dawida wykonana wiernie do końca, czy seks nie zechce zaszantażować rozumu, i czy ojciec-Saul-Eliasz przyjmie takiego z powrotem Mt 27,46.

6 Prawica w l.mn. też w Mc 12,36 Lc 20,42 Ac 2,34 Hb 1,13. „Stron” jak w Jo 21,6. L. mn. wskazuje, że mowa tu zapewne o dwóch prawicach, w dwóch etapach cyklu pomazańczego (i podwójnie krzyżującego {137} s.17.42): ¹wywyższającego Ac 2,33 5,31 i ²nakazującego, n.p. E 1,20 Hb 1,13 8,1 12,2. Druga prawica Jahweha, która w tym zestawieniu może być żeńska (tron, Syjon Hb 8,1), określana bywa jako miłosierdzie, błogosławieństwo {96}, chrystus, miłość, niebiańskie i boskie życie {50}. Chyba co innego w S.t. prawica ognia (‘południe’ - sł. hebr. {8}) Jahweha (słoneczno – ogniowy jego nurt), która na wizerunkach wychyla się z kręgu Słońca i z przyległej do niego strefy ognia {51} ryc.145.146.

ac to złoto^A? **23,18** I: Który by ugruntowałby^{ao sb ac} w ołtarzu ofiarniczym, żadne^{Ns n} *jakościowo* jest; który zaś by ugruntowałby w darze ofiarnym, tym w górze na nim^G, dłużny jest. **23,19** Ślepi, co^{Ns n} bowiem większe^{Ns n}: dar ofiarny^{Ns n} albo czy ołtarz ofiarniczy^{Ns n} uświęcający^{pt pr ac} ten dar? **23,20** Ten więc który ugruntował^{N pt ao} w ołtarzu ofiarniczym, ugruntowuje^{pr} w nim i we wszystkich^{Dp m,n} tych w górze na nim^G; **23,21** i ten który ugruntował^{N pt ao} w miejscu osiedlenia bóstwa, ugruntowuje w nim i w tym z góry zamieszkującym^{D m pt pr} go; **23,22** i ten ¹który ugruntował w wiadomym niebie, ugruntowuje w tronie wiadomego boga i w tym ²*odgórnie* zasiadającym jako na swoim^{1410 D m pt pr} w górze na nim^G.

23,23 Biada wam pisarze i farysaiosi grający rolę *przez rozstrzyganie pod kimś*, że oddajecie obłożone dziesięciną to wiadome rozkosznie woniejące *ziele* i koper i kminek, i puściliście od siebie^{ao} ac te wiadome ³cięższe *nakazy*^{478 Ap n com} przydzielonego obyczajowego Prawa^{1943 G}: rozstrzygnięcie^A i ⁴litość^{918 A} i wiadome przekonujące uwierzytelnienie²²⁷⁹; te właśnie^{Ap n} obowiązywało^{659 ipf impers} uczytnić^{ao} i owe^{Ap n} nie puszczać od siebie^{pr ac}. **23,24** Prowadzący po drogach^{Vp} ślepi^{Vp}, precedzający^{Vp pt pr ac} pr ⁵komara¹⁶⁷¹ zaś wielbłąda z góry pijąc pochłaniający^{Vp pt pr ac}.

23,25 Biada wam, pisarze i farysaiosi grający rolę pod *kimś*, że oczyszczacie to ⁶w od zewnątrz¹⁰³² wiadomego kielicha *losu*^{2351 G n} i wiadomej miski *na potrawy*^{2191 G f}, w od wewnątrz¹¹⁵¹ zaś są ładowne^{3p pr ac} z grabieży^{Gs} i braku powstrzymania się^{94 Gs}. **23,26** Farysaiosie ślepy, oczyść^{ao it} w pierw to we wnętrzu⁹⁹⁷ tego kielicha^G aby stałoby się^{584 3s ao sb md-dp} i to w zewnątrz⁸⁹⁸ jego czyste.

23,27 Biada wam pisarze i farysaiosi grający rolę pod *kimś*, że ⁷z dwu przeciwnych kierunków jesteście podobni^{2188 pr ac} grobom pobielonym *wapiennym pyłem*^{D pt pf ps}, takim które^{Np m} w od zewnątrz¹⁰³² wprawdzie objawiane są^{pr md-ps} ⁸będące we właściwej godzinie *naturalnego okresu czasu*^{3050 Np}, w od we-

---

9 Zagadkowe użycie „synowie geenny” w odniesieniu do pisarzy i faryzeuszów. „Jezus oskarżał faryzeuszów o to, że są misjonarzami zła, robili wszystko, by doprowadzić człowieka do faryzejsztwa, do faryzejskiej sekty” {188} s.202n. Ale również chrześcijaństwo było nazwane ‘sektą’ *haireisis* Ac 24,5.14 (od *aireo* ‘wziąć, wybrać’), bez własnego oryginalnego źródła wiary. Można je określić jako parafaryzejską sektę: Jezusa zwano rabinem; wspierali go faryzeusze Lc 7,36 11,37 14,1; Paweł był faryzeuszem. Również faryzeizm też był ‘sektą’ *haireisis* Ac 15,5. Zwraca uwagę, że Jezusowe oskarżenie brzmi jak gorzki wyrzut z serca. Czy i tutaj (por. Jo 21,18) Jezus mówi z własnego doświadczenia? Czy rzeczywiście Jezus był **obcokrajowcem** gdy jako chłopiec został przywieziony z Kornwalii w Wielkiej Brytanii, jak twierdzi legenda {188} s.318? I czy stąd wizerunki jasnowłosego Jezusa? Por. Jezus o sobie jako o ‘obcym’ *ksenos* Mt 25,35-44, aluzja ku temu innych w Mt 27,7, jego przychylność dla ‘obcokrajowców’ *allogenes* Lc 17,18, dla Samarytan Lc 10,33 17,16. Por. przyp. do Lc 17,18.

10 Gr. *diploteros* jest stopniem wyższym od *di-plous* ‘podwójny’. Mowa zapewne o drugiej duchowości od geenny. Przekłady: „dwakroć bardziej winnym”, „dwakroć gorszym”.

11 Łając tu ‘tępaków, dumistów, głupców’ gr. *moros* oraz ślepców, Jezus jest sprzeczny z własną nauką i podpada pod własne potępienie Mt 5,22. Podobnie {316} uważa, iż „wyrażenie <niemądry> zdaje się sprzeciwiać słowom Jezusa z 5,22, tam zostało przez niego potępione. Wyjaśnienia nie są w pełni przekonujące, wiarygodność każdego słowa Jezusa nie pojawia się w tym miejscu wyraźnie” s.407. Wypowiedzi Jezusa, ewangelie i cały Nowy testament pełne są sprzeczności. Por. słynną tezę P. Abelarda w „Sic et non” z 1122 r.

12 Teza problematyczna, gdyż złoto w swej symbolice (jako światło słoneczne) jest najpierwotniejsze i największe. Jest dyskusyjne też, czy n.p. Jezus, poświęcony przez ojca i odprawiony do świata Jo 10,36, potem złożony jako ofiara E 5,2, nie był większy od ołtarza - swego krzyża. Jezus broni tu świątyni jako bazy, jako *status quo*, a nie *status nascendi* t.j. złota, ani *status quo ante* t.j. Eliasza. Podobnie broni dotychczasowej świątyni organizmu swego Jo 2,19 Mc 14,58.

1 Jezus uznaje wszystkie przysięgi za wiążące. „Ale co wtedy z zaleceniem w kazaniu na górze, wzywającym do niestosowania przysięg w ogóle (Mt 5,33-37)?” {316} s.407.

2 Tym samym słowem *kathemenos* ‘zasiadający’ (od *kathemai*) na tronie w niebie Ap 4,2 określa boga.

3 Stopień wyższy od *barus* ‘ciężki’. Zatem Prawo-Tora była dla Izraelitów ciężarem? Pochodne *baros* ‘ciężar’ jest synonimem Prawa w Ac 15,28 G 6,2. W Mt 20,12 *baros* jest dnia razem z ‘upałem’ *kauson*; w Ap 2,24 jest synonimem nauki która jest *bathus* ‘głębina-mi i gęstościami’ szatana; może także jest chrystusa w 1Th 2,7.

4 Gr. *eleos*. Teza Jezusa bezpodstawną. ‘Prawo’ *nomos* (Tora Mojżesza) nigdzie nie nakazuje człowiekowi ‘litować się’ (*eleos, eleeo*). Nawet przeciwnie: wielokrotnie zabrania okazywania litości Ex 23,3 De 7,2 28,50, gdyż tylko najwyższy Jahweh może okazać litość i łaskę Ex 20,6 33,19 34,7 Nu 6,25 11,15 14,19 De 5,10 7,9.12 13,18 30,3 – jak i współcześnie głowa państwa. Nakaz litości można znaleźć tylko u “mniejszych proroków” Oz 6,6 Mi 6,8.

5 Komar i wielbłąd to zwierzęta w Biblii, z których jak widać powinno się ją oczyszczać – dla człowieczego boga?

6 Zewnętrzna strona naczynia może oznaczać część dalszą, wynikową.

7 Gr. *par-omoiadzo* od *para* ‘obok-przeciw’ i *homoios* ‘podobny, upodobniony’.

wnątrz¹¹⁵¹ zaś¹ s¹ą ładowne^{564 pr} kości^{Gp} umarłych^{Gp m,n} i wszystkiego^{Gs f} nieoczyszczenia^{Gs f}. **23,28** W ten właśnie sposób i wy w od zewnątrz wprowadzie objawiacie się^{pr md-ps} wiadomym człowiekom przestrzegający reguł cywilizacji^{Np}, w od wewnątrz zaś jakościowo jesteście pełni¹⁸³⁰ ²grania roli pod kimś²⁸⁸¹ i ³zaprzeczoności przydzielonego obyczajowego Prawa^{239 G}.

23,29 Biada wam pisarze i farisaiosi grający rolę, że budujecie groby proroków i stroicie pa-miątkowe grobowce przestrzegających reguł cywilizacji, **23,30** i powiadacie: Jeżeliby⁸²⁶ bywaliśmy dla siebie^{834 ipf id md} w dniach ojców naszych, nie by bywaliśmy dla siebie ich^{Gp} kalający⁸²⁶ wspólni-cy^{Np} w krwi tych proroków. **23,31** Tak że również świadczycie sobie samym^{799 Dp}, że ⁴synowie jesteście tych którzy zamordowali^{Gp pt ao} tych proroków. **23,32** I wy uczynicie pełną^{ao it ac} tę miarę tych ojców waszych. **23,33** ⁵Węże^{2102 m}, płciowe zrodzenia⁵⁷¹ wiarołomnych samic^{1201 f} zmij jakże ⁶ucieklibyście^{2923 ao sb ac} od rozstrzygnięcia^{1643 Gs} geenny? **23,34** Przez to właśnie oto ⁷ja odprawiam istotnie do was proroków i mądrych i pisarzy; z nich zabijecie^{ft} i zaopatrzyacie w stawione wzniesione umarłe drewniane pale^{2616 ft}, i z nich obiczujecie w miejscach zbierania razem²⁶⁸⁸ wa-szych, i będziecie ścigali prawnie od miasta do miasta; **23,35** żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ przyszlaby^{1139 3s ao sb ac} aktywnie na was wszystka krew przestrzegająca reguł cywilizacji *obecnie* wylewana^{903 Ns n} na ziemi^G od krwi Habla przestrzegającego reguł cywilizacji aż do krwi Zachariasza syna Barachiasa, którego^{2061 A} zamordowaliście^{2943 ao} między ⁸miejszem osiedlenia bóstwa i ołtarzem ofiar-nicznym. **23,36** Zaiste powiadam wam, przybędzie i będzie obecne^{1237 3s ft} *jako jedno* te właśnie^{2094 Np n} wszystkie aktywnie wrogo na ród^{565 A f} ten właśnie^{2094 A f}.

23,37 Ierusalem, Ierusalem^{Vs f}, ta ⁹odłączająca przez zabicie^{Ns f pt pr} wiadomych proroków i obrzucająca kamieniami^{Ns f pt pr} wiadomych odprawionych^{Ap pt pf ps} istotnie do niej^A, jak licznie zechciałem^{1276 ao ac} zebrać do razem na dodatek^{1106 ao} potomki^{Ap n} twoje^{Gs}, w który^{2061 As m} ¹⁰zwrot^{2833 As m} ¹¹jakiś ptak^{N f} zbiera do razem na dodatek^{pr id ac} pisklęta swoje pod skrzydła^{Ap}, i nie zechcieliście^{1276 2p ao ac}. **23,38** Oto puszczony od siebie jest^{439 3s pr ps} wam ¹²dom wasz spustoszony i opuszczony¹¹³². **23,39** Powiadam bowiem wam: żadną metodą nie mnie^A uj-rzelibyście^{2041 2p ao sb ac} od tej chwili aż ¹³by rzeklibyście^{ao sb ac}: łatwodogodnie odwzorowany

8Gr. *horaios* ‘dojrzewający l. zebrany we właściwym czasie, w stosownej porze, dojrzały’, od *hora* ‘godzina’ naturalnego czasu. Przekłady sploty: „pięknie” – ależ to *kalos*.

1Gr. *gemo*. Przekłady: „są pełne”, jakby *pleroo*.

2Gr. *hypo-krisis* od *hypo-krinomai* Lc 20,20. Nie miało znaczenia „obludy”, które narzuciły kościelne reguły tłumaczeń (w Słowniku {6} wyodrębnione znakiem „NT”). Znaczyło ‘odpowiedź, interpretację, objaśnienie, wygłaszanie, deklamację, granie roli na scenie, aktorstwo’ {6}. Por. *hypo-krites* Mt 6,2.

3Gr. *a-nomia* od gr. *nomos* ‘prawo stanowione, objawione, państwowe, norma, ustawa’, hebr. Tora; inne niż *ethos* ‘zwyczaj, oby-czaj’. Zarzut sprzeniewierzenia się nakazom Tory był b. poważny, ale uderzył też w Jezusa (sabat).

4Jezus obciąża synów grzechami ojców wyłącznie na postawie genetycznego pochodzenia.

5Wąż jest tu rodzaju męskiego a zmija rodzaju żeńskiego; może to aluzja do potomstwa węża rajskiego oraz Ewy. Poza tym węże są naturalnym wrogiem gołębic, która wczepiła się w Jezusa po chrzcie.

6Oto zalecana metoda Jezusa: ucieczka od ‘rozstrzygnięcia’ *krisis*, *krino* +Mt 7,1 Jo 5,24.

7U Lc 11,49 odprawiającym jest mądrość boga.

8Gr. *naos* może tu oznaczać środkową „niebiańską” część świątyni zwaną „święte świętych” hebr. *DBIR* „przenajświętsze miejsce w świątyni”. Por. {307} s.232.

9Ziemska Ierusalem jest tu w typie synagogi w.34 t.j. ‘miejsca zbierania razem’, oraz Babilonu Ap 18,24.

10Gr. *tropos*. Przekłady sploty: „jak”,

11Kolejny zwierzęcy odcisk w charakterze pomazanego Jezusa. Nie matka, lecz zwierzęca kwoka. - Gdyż matkę z córką przyszedł poróżnić Mt 10,35, matkę każe nienawidzić Lc 14,26. Nawet swojej rodzicielki Marii Jezus nigdy nie obdarza zwyczajowym tytułem “matka”, lecz zawsze zwraca się do niej “kobieto” Jo 2,4 19,26. Co więcej, ludzka matka Joannesa jest przeciwstawiona królestwu niebios Mt 11,11, bo tylko ono jest matką chrześcijan G 4,26, zwane też jako anielskie Ierusalem Hb 12,22. Matka p. przyp. do Jo 2,4.

12W Ez 10,18n chwała boga opuszcza świątynię i miasto aby zatrzymać się na górze Oliwnej. Por. obecność Jezusa na g. Oliwnej tu w Mt 24,3 oraz w 21,1 26,30.

13Gr. *an* z trybem conjunctivus ‘przyuszczającym, warunkowym’ (ang. subjunctivus ‘łączącym’). Przekłady: „aż powiecie” – jak-by tu był tryb indicativus ‘oznajmujący, orzekający’. Jezus nie wie, czy w ogóle tak powiedzą.

we wniosku ^{1180 Ns m pt pf ps} ten wiadomy przyjeżdżający ^{1139 Ns m pt pr md-ps-dp} w *jakimś niewiadomym* imieniu *jakiegoś niewiadomego* utwierdzającego pana.

24,1 I wyszedłszy Jezus od świątyni wyprawiał się ^{2336 ipf}, i przyszli do istoty uczniowie jego pokazać na dodatek ^{ao} mu *jako dom* budowlę ^{Ap} świątyni ^G. **24,2** Ten zaś odróżniwszy się rzekł im: Czy nie poglądacie ^{pr} te właśnie ^{2094 Ap n} wszystkie *rzeczy* ^{Ap n}? Zaiste powiadam wam: żadną metodą nie ¹zostałyby puszczone od siebie ^{439 3s ao sb ps} bezpośrednio tutaj kamień aktywnie na kamień ^A który nie będzie z góry rozwiązany ^{1485 ft id ps}.

24,3 *Wobec* odgórnie siedzącego jako na swoim ^{1410 G pt pr md-ps-dp, Gab} zaś jego ^G na Górze ^G Drzew Oliwnych ^{905 Gp}, przyszli do istoty jemu uczniowie *w tej którą miał* z góry aż na dół w swoją własną sferę ^{As} ^f powiadając: Rzeknij nam ²kiedy te właśnie *zdarzenia* ^{2094 Ap n} *jako jedno* będzie ^{834 3s ft id md-dp} i co za znak *boży* ²⁵⁴⁰ tego twojego własnego ^{2588 G} ³przybycia obok-przeciw ^{2190 G} i do razem w pełni urzeczywistnienia ^{2718 G} tego ⁴eonu ⁸¹? **24,4** I odróżniwszy się *w odpowiedzi* Jezus rzekł im: Poglądajcie aby nie ktoś was zwiódłby ^{ao sb ac}. **24,5** Wieloliczni bowiem przyjdą zależnie na ¹⁰⁶³ ⁵imieniu ^D moim powiadając: Ja *jakościowo* jestem ten wiadomy pomazaniec, i wielolicznych zwiódą. **24,6** Będziecie mieli planowo ^{ft ac} zaś słyszeć ^{pr} wojny ^{Ap} i ⁶słuchy z *zaświata* ⁹¹ wojen; patrzcie ^{pr}, nie poddawajcie się hałasowi ^{pr it ps}. Obowiązuje bowiem *uczynić mogącym* stać się ^{584 ao md-dp, Aci}, ale jeszcze nie jest to wiadome dokonanie ^{2778 N}. **24,7** Będzie wzbudzony w górę ^{810 ft ps} bowiem ⁷naród aktywnie wrogo na ¹⁰⁶³ ⁸naród ^A, i królewskie imperium ⁴⁸³ aktywnie wrogo na królewskie imperium ^A, i będą głody ^{Np} i trzęsienia ^{Np} z góry w dół we właściwe miejsca ^{Ap}. **24,8** Wszystkie zaś te właśnie to początkowa zasada ³⁸⁴ ⁸bólów porodu ^{3046 Gp}. **24,9** Wtedy będą przekazywali ^{2150 ft} was do ucisku ^{1299 A} i będą odłączali przez zabicie ^{ft} was, i *jakościowo* będziecie ^{834 ft md-dp} ⁹nienawidzeni ^{Np pt pr ps} pod przewodnictwem wszystkich ^{Gp} narodów z natury wzajemnie razem żyjących ⁸²⁴ przez to wiadome ¹⁰imię ^A moje ^G. **24,10** I wtedy ¹¹uznają się za prowadzonych do pułapki ^{2559 ft ps} wieloliczni i wzajemnych ^{Ap}

1 Przekłady tłumaczą aoryst subiunctivus przez futurum indicativus, co zwykle możliwe, ale nie w przypadku rozróżnienia ich w oryginalnym, gdy paralelny tekst w Lc 21,6 ma odmienne fut. ind.

2 Mowa ta dotyczy zarówno zburzenia Jerozolimy, jak i eschatologicznej paruzji syna człowieka. Problemem jest jak połączyć czas „tego pokolenia” 24,34 i uczniów 24,20.23.33 z czasem ostatecznym tego eonu 24,3.

3 Gr. *parousia* ‘przybycie obok-przeciw, paruzja’ n.p. o przybyciu, objawieniu się Dionizosa {6}, władcy do rządzonej przez siebie prowincji, króla do poddanych, od *par-eimi*, ‘być, przybyć obok -przeciw’, złożonego z *para* ‘obok-przeciw’ i *eimi* ‘być’.

4 Koniec eonu nie ma znaczenia “końca świata” w popularnym sensie. ‘Eon’ *aion* oznaczał ‘długi okres czasu, epokę’, ‘okres życia boga’, łac. *aevum*, hebr. *AiOLM*, ale nie “wieczność” bez końca.

5 Czym jest imię Jezusa (+Mt 7,22 10,22 18,5.20 19,29 i in.) lub – jak tutaj – imię chrystusa (+Rm 15,20 2C 5,20 1P 4,14 {316} t.2 s.444? Jeżeli mesjaszem był Bar Kochba t.j. ‘syn gwiazdki’ czyli Merkurego {8}, to czy imieniem był sam Merkury, czy jego pomazanie t.j. Venus?

6 Gr. *akoe*. Por. Mt 14,1n oraz przyp. do Mt 13,14 Lc 7,1.

7 Jak tu „naród wrogo na naród” i „imperium wrogo na imperium”, tak w Mc 3,24nn szatan ‘wrogo na’ szatana (też *epi* z acc.). Także ‘ucisk’ *thlipsis* skojarzony jest z szatanem Ap 2,9-10, a ‘ból porodu’ *odin* ze śmiercią Ac 2,24.

8 Gr. *odin*, *odis* ‘ból porodowy’. Przekłady płasko: „boleści”

9 Gdyż wszystkie narody odkryją w pomazanym Jezusie coś śmiertelnie groźnego? A miały pokładać nadzieję Mt 12,21. „Najprawdopodobniej w celu złagodzenia wypowiedzi kodeks N⁸ pomija wyrażenie *panton* ‘wszystkich’” przy narodach {316} t.2 s.448. Podobnie w Mt 10,22. Tym imieniem Jezusa chrystusa jest może duch św. (w Mt 7,22 Mc 9,39 mocą imienia czyni się cuda, także mocą ła- ski Ac 6,8; moc zaś jest ducha św. Lc 4,14.24,49 Ac 1,8 10,38 i in., oraz królestwa b. 1C 4,20; moc cudów jest od Jana Mt 14,2 21,23.24.27 Mc 6,14, od którego była królewska władza niebios Lc 16,16).

10 Podobnie w Lc 6,22: „znieawidzą was ludzie... i wyrzucą imię wasze tak jak złośliwe z powodu syna człowieka”, też Mt 19,29. Jest pytanie, czy „imię moje” oznaczało imię „Jezus” jako syna człowieka, czy raczej „chrystus” Mt 24,5 Jo 20,31 jako syna „ducha św.” Jo 14,26 Ac 19,5n. W działalności Jezusa dominowało pomazanie duchem św. Mt 16,13-16 24,5 i królewska władza niebios czy boga 24,14. Nadanie imienia określało “zadanie do spełnienia” i “życiowy program” (n.p. Mt 16,18 - Petrosowi przez Jezusa, Ph 2,9 - Jezusowi przez boga).

11 Gr. *skandalidzo* od *skandalon* ‘pułapka’ {6}. Przekłady „zachwieje się w wierze”, „zgorzysy się”. Zdaniem {316} „Powodem zgorzszczenia [właśc. **pułapki**] może być sam Jezus (por. 11,6 13,57 15,12 17,27 26,31-33)” t.2 s.450. Możliwe, że taka pierwotna rola pułapki, należała do Jezusa przychodzącego na świat, jako węży kusiiciela Jo 3,14, której on po pomazaniu duchem świętym się sprzeniewierzył. Tu m.in. jego oświadczenie iż „ogień przyszedłem rzucić na ziemię” Lc 12,49, o powodowaniu nienawiści w rodzinach Mt 10,36. Por. też opinie współczesnych, przytaczane przez samego Jezusa, jakoby on jako syn człowieka był złośliwym i powodem zgorzszczenia Lc 6,22 Mt 7,22 12,28 Mc 7,23 Jo 7,20. Do tego zaliczyć należy pochwałę przez Jezusa zarządcę rozpraszącego majątność pana Lc 16,1-9; występujące tam słowo *diaballo* w stronie biernej, odniesione do Jezusa 16,8n, jest tym, od którego wyraźnie pochodzi *diabolos*, podobnie jak samo *ballo* często należące do Jezusa.

będą przekazywali^{ft} i będą nienawidzili^{ft} wzajemnych. **24,11** I wieloliczni kłamliwi prorocy³⁰³¹ będą wzbudzeni w górę^{ft ps} i będą zwodzili^{ft} wielolicznych. **24,12** I przez to *które skłania* została pomnożoną^{ao ps} tę zaprzeczoność przydzielonego obyczajowego Prawa^A, będzie ochłodzona^{ft ps} miłość¹⁶ wielolicznych. **24,13** Ten zaś który pozostał pod^{N pt ao ac} do dokonania^{2778 A}, ten właśnie będzie ocalony^{ft ps}. **24,14** I będzie ogłoszona^{ft ps} ta właśnie²⁰⁹⁴ nagroda za łatwogodną nowinę^{1161 Ns n} od tej królewskiej władzy^G w całej zamieszkaney jako dom człowieka ziemi^{1995 D} do sfery świadectwa^A wszystkim tym narodom. I wtedy przybędzie i będzie obecne^{1237 ft} to dokonanie²⁷⁷⁸. **24,15** Gdyby więc ujrzelibyście^{2041 ao sb ac} to wiadome¹ wstrętne bóstwo^{493 A} tego² spustoszenia i opuszczenia^{1134 Gs}, to spłynięte^{2486 As n pt ao ps} przez-z Daniela proroka^G, ³od przeszłości stojące^{1372 As n pt pf ac} we właściwym miejscu²⁸⁰⁹ świętym^{25(:)} Ten z dołu poznający przez czytanie^{163 N pt pr ac} niech rozumie^{pr it ac}, **24,16** wtedy ci w Judai⁴ niech uciekają^{pr it} do sfery funkcji gór^{Ap}, **24,17** ten na budynku niech zstąpi na dół^{ao it ac} *aby* unieść^{70 ao ac} wiadome *rzeczy*^{1966 Ap n} z domostwa swego, **24,18** i ten w polu niech obróci na powrót^{ao it ac} do tyłu *aby* unieść wiadomą szatę swoją. **24,19** Biada zaś⁵ tym *żeńskim*^{D f} w brzuchu mającym^{1202 Dp f pt pr ac} i dającym ssać^{1292 D} w owych dniach. **24,20** Módlcie się^{pr it md-ps-dp} zaś *aby* nie stałaby się^{584 3s ao sb md-dp} ta ucieczka²⁹⁵⁸ wasza *w czasie* zimowej burzliwej pogody^{2989 Gs} ani nie sabatem^D. **24,21** Będzie bowiem wtedy ucisk wielki jaki nie stał się *i trwa*^{584 3s pf} od prapoczątkowej zasady³⁸⁴ naturalnego ustroju światowego¹⁶²¹ aż do tego *stanu*^{Gs m,n} teraz ani żadną metodą nie stałby się^{584 ao sb md-dp}. **24,22** I jeżeliby⁸²⁶ nie⁶ zostały obcięte i skrócone^{1602 3p ao id ps} dni owe, nie by została ocalona^{2742 3s ao id ps} wszystka⁷ mięsowa istota²⁵²⁴; przez zaś wiadomych wybranych⁸⁸⁰ będą skrócone^{ft ps} dni owe.

24,23 Wtedy jeżeliby⁷⁹⁸ ktoś wam rzekłby^{ao sb ac}: *Zobacz-oto bezpośrednio tutaj*³⁰⁴⁵ ten wiadomy pomazaniec, albo: *Bezpośrednio tutaj, żeby* nie uwierzytelnilibyście^{ao sb ac}. **24,24** Będą wzbudzeni w górę^{810 ft ps} bowiem⁸ kłamliwi pomazańcy³⁰³³ i kłamliwi prorocy³⁰³¹ i będą dawali^{734 ft} znaki boże²⁵⁴⁰ wielkie i cuda²⁷⁸¹, tak że również *te okoliczności zdolnymi* zwieść^{2281 ao, Aci}, jeżeli możliwe^{Ns n}, *uczy-*

1 Gr. *bdelygma* (od *bdelysso*) ‘przedmiot odrazy, wstrętu, obrzydzenia; wstrętne bóstwo, ohyda, potwora’. W LXX odpowiada dwóm słowom hebr.: *SzKoUC* ‘obrzydlivość, wstręt, szkarada, bożek, bałwan, łobuz, skalany, splugawiony’ oraz *TUaiBH* ‘obrzydlivość, wstręt, ohyda’. Tu w związku z księgą Daniela Da 9,27 11,31 12,11 *bdelygma* jest odpowiednikiem pierwszego. Słowem tym Biblia określała bogów Jowisza Olimpijskiego, Zeusa, Aszarte III Ki 11,5.33, Molocha IV Ki 23,13; często w związku z narodami ziemi. W 167 r. p.n.e. na ołtarzu całopalenia świątyni pojawił się posąg Zeusa {144} s.313. Niekiedy rozumiano Zeusa (Jowisza) jako odpowiednika Jahwe; miał tytuł „ojca” (*Zeus pater*), był bogiem miłości (i miłostek) oraz liberalizmu. Jego syn Dionizos (Bachus) był tympem Jezusa.

2 Gr. *eremosis*, w Lc 21,20 dotyczy ziemskiego Jerozolemu. W Ap 17,16 18,17.19 *eremoo* dotyczy nierządnic - miasta wielkiego - Babilonu (też typ ziemskiego Jerozolemu). Oba określenia (*bdelygma* i *eremosis*), chociaż przepowiedziane i historyczne, mogą dotyczyć czasów ostatecznych jako ich znaki; razem występują wcześniej w Dn 11,31 12,11 1Ma 1,54.

3 Mateusz rozumie ohydę spustoszenia jako rzecz (rodz. nijaki), nie zaś jak Marek jako osobę (r. męski) {316}.

4 Również w Apokalipsie 18,4 głos z nieba mówi: Wyjdźcie, ludu mój, z Babilonu. A także polska piosenka zachęca: „Uciekaj skoro świt, bo potem będzie wstyd, i nie przebaczy nikt...”. Dziwne, że żaden chrześcijanin nie będzie miał argumentu na obronę, tak, że jedyne wyjście z opresji będzie upatrywał w ucieczce - jak zbrodniarz, kłamca i złodziej. Nawet cuda utracą swój walor dowodowy. Możliwy dwukropek po „świętym”.

5 Zatem manifestacje płciowości: seks i macierzyństwo, jako związane z ‘mięsem, ciałem’ *sarks* w.22, jak też poślubianie w.38, będzie srogo karane przez boga eschatonu, samego niebiańskiego boga ojca Mt 24,36, który jedyne zna ten czas (gdyż samodzielnie go wyznacza?). Także syn Jezus chr. będzie wykluczony z tej najważniejszej decyzji ojca! Zatem nie będzie on stanowił jedności z ojcem, którą wyznaje jeszcze w Jo 10,30, nie będzie w ojcu, jak w 10,38 14,11. Na temat odrzucenia Jezusa przez ojca por. *ap-echei* ‘trzymaj w oddaleniu od siebie’ Mc 14,41 w sensie: „rachunek jest zamknięty, dosyć” {7}, oraz „własnego syna nie oszczędził” *feidomai* lecz ‘przekazał’ *para-didomi* go” Rm 8,32. {316} uważa, iż niewiasty karmiące są zbyt skrupowane miłością wobec swych dzieci s.460.

6 ‘Terminacja, obcięcie i skrócenie’, przyspieszenie czasu, działanie „w szybkości”, wcześniejsze położenie kresu przez sąd, było pojmovane w apokalipsie i w Ps jako kara na grzeszników. Prawdopodobnie miało służyć przeżyciu wybranych. Natomiast w Mt i Mc skrócenie dni jest miłosierdziem i łaską dla wezwanych przez Jezusa grzeszników Mt 9,13, aby nie podpadali pod sąd boga Lc 6,37 Jo 5,24 12,47 Hb 10,27 Jc 2,13 5,9.12. Por. {316} t.2 s.458. P. przyp. do Mc 13,20

7 Gr. *sarks* dosł. ‘mięso, ciało’. Więc nie: „żadna istota” czy „nikt”, jak chcą przekłady, ani „żaden ‘organizm’ *soma*”. Pełniejszy czas i wymiar nie stoleruje ‘mięsa, ciała’, gdyż jest innego pochodzenia, rodzaju, na czym innym założone. Ta pełnia może bazować na kosmicznej plazmie, materii, roślinach, grzybach, bakteriach i t.p.

8 Ale i Jezus czynił znaki i cuda aby zdobyć uznanie i wiarę Jo 4,48 11,15. ‘Kłamliwy pomazaniec’ czy ‘kłamliwy chrystus’ *pseudo-christos* może być synonimem ‘antychrysta’, za którego uważa się najczęściej zwierzę z morza z Ap 13,1-10 {47} s.188. Zaś ‘kłamliwy prorok’ *pseudo-profetes* to w Ap wyraźnie zwierzę z ziemi 13,11-18. Następne elementy opisu też odpowiadają Ap 13: ‘cuda wielkie’ *semeia megalá* i ‘zwieść’ *planao*. Także ‘ucisk’ - jak w Ap 2,10 od szatana.

nią i wiadomych wybranych^{880 Ap}. **24,25** Oto *wcześniej* zapowiedziałem^{2384 pf ac} wam. **24,26** Jeżeliby więc rzekliby^{ao sb} wam: Oto w¹ spustoszonej opuszczonej okolicy¹¹³² jest, *żeby* nie wyszlibyście^{1016 ao sb ac}; Oto w² magazynach gospodarowania^{2751 Dp}, *żeby* nie uwierzytnilibyście^{ao sb ac}. **24,27** Tak jak to właśnie bowiem³ błysk(awica)⁴⁰⁴ wychodzi¹⁰¹⁶ od *strony* wschodów^{209 Gp} i⁴ objawia się jako światło^{2908 pr md-ps} aż do *strony* zachodów^{789 Gp}, w ten właśnie sposób będzie to bycie obok-przeciw wiadomego syna wiadomego człowieka. **24,28** Tam gdzie jeżeli ewentualnie ewentualnie jest^{834 3s pr sb ac} ten⁵ *padły* zwłok²⁴⁵⁵, tam będą zbierane do razem^{2687 ft id ps} te⁶ *orły*⁵⁶.

24,29 Prosto z tego - natychmiast zaś potem-za ten ucisk^A dni owych Słońce⁷ będzie zaćmione^{2577 ft id ps}, i Księżyc nie da^{734 ft ac} wiadomy blask²⁹²¹ swój, i wiadome⁸ gwiazdziste obiekty⁴⁰³ będą padały od wiadomego nieba^{Gs}, i moce wiadomych niebios^{Gp} będą chwiane^{ft ps}. **24,30** I wtedy będzie objawiony jako światło^{2908 ft ps} ten wiadomy⁹ *cudowny* znak²⁵⁴⁰ tego syna tego człowieka w *niewiadomym* niebie^{Ds}, i wtedy będą zadawały sobie *żalobne* cięcia^{1614 ft md} wszystkie plemiona²⁹⁶² ziemi, i ujrzą^{2041 ft md-dp} tego syna tego człowieka przychodzącego^{1139 A pt pr} ¹⁰na wierzchu¹⁰⁶³ chmur^{Gp} tego nieba wspólnie z mocą^{Gs} i sławą^{Gs} wieloliczną. **24,31** I odprawi aniołów swoich wspólnie z trąbą sygnałową^G wielką, i zbiorą do razem na dodatek^{1106 ft ac} wybranych jego^{Gs} z czterech wiatrów²¹⁹ od skrajnie wybitnych szczytów^{98 Gp n} niebios aż do skrajnie wybitnych szczytów^{Gp n} ich^{Gp m,n}.

24,32 Od zaś tej *drzewa figi*^{2661 f} nauczcie się^{1770 ao it ac} to porównanie: gdyby już gałąź jej stała-by się^{584 ao sb md-dp} miękka i zbiorowe liście^{2963 Ap n} wytwarzałyby^{3s pr sb ac}, rozeznaćecie^{pr} że blisko góra-pora żniwa¹²⁸⁸. **24,33** W ten właśnie sposób i wy^{gdyby} ujrzelibyście^{2041 ao sb ac} wszystkie^{Ap n} te

1 Do *eremos* ‘pustyni’ r.ż. wychodzili ludzie do Joannesa Mt 3,1.3 11,7. Na podstawie Ac 7,30 i 4,24-28 można rozumieć ‘pustynię’ góry Synaj jako Sarę (Ierusalem górne, Syjon), należąca do Hagar (Synaj, Ierusalem dolne materii, Babilon z Ap). ‘Syjon’ hebr. *CION* źródłowo znaczy ‘pustynia, zaschnięta ziemia’ {8}.

2 Gr. *tameion, tamieion* ‘miejsce z którego się szafuje, gospodaruje, magazyn, skład zapasów, rezerwuar’; tłumacze omijają to powszechne znaczenie (akceptowane jednak przez nich w Mt 6,6 Lc 12,3 12,24) i przyjmują znaczenie specjalne, utworzone dla tego miejsca przez Kościół i uhonorowane przez Abramowiczównę w słowniku {6} (ale nie w {4} ani {5}): “izdebka, komórka”. Otóż *tameion* jest najbardziej własnym, reprezentatywnym miejscem człowieka, który przecież jest przede wszystkim rozumnym gospodarzem na ziemi, ‘zarządzając domem’ *oiko-nomos* lub *oiko-despotes* Mt 13,52, i dlatego jest odpowiednie na spotkanie z człowiekiem ojcem Mt 6,6. Można tu widzieć obawę tłumaczy przed ujawnieniem, iż pomazany syn człowieka nie przyjdzie jako gospodarz, lecz może jako niebieskie ptaki Lc 12,24 i złodziej Mt 24,43-44 Lc 12,39-40 Ap 16,15. Tak przekreślone byłyby wszystkie gospodarne dokonania ludzi, starania Marty i t.p. Pikanterii dodaje, iż ten *oikodespotes* najczęściej jest człowiekiem, ale także zwany jest Beelzebulem Mt 10,25.

3 Ciekawe, że do błyskawicy porównał Jezus padłego z nieba *szatana* Lc 10,18 – jak tu syna człowieka. Szatan wydaje się też porównany do innego tytułu Jezusa: Syn Dawida Mt 12,23-28. Dawida jako szatana rozumie (w tekście hebr.) 1S 29,4. W Ap 12,9 szatan zdaje się odpowiadać paralelnie pierwotnemu (rajskiemu) węzowi, wąż zaś odpowiada synowi człowieka w Jo 3,14. Ponadto węże z Nu 21,8, do których porównuje Jezus syna człowieka w Jo 3,14, są „palące”, mogą więc symbolizować błyskawicę {50}. Czy te skojarzenia syna człowieka z szatanem tłumaczą dystans, z jakim mówi Jezus o sobie jako synu człowieka? Natomiast skojarzenie Jezusa, po śmierci na stałe umocowanego w niebie, z diabłem może zawiera Ac 13,6.10 (Bar-Jezus ~ syn diabła). Co do natury tego syna człowieka i jego identyfikacji astronomicznych możliwe tylko spekulacje (człowiek niebiański – glob ‘Słońca’ *helios*; człowiek ziemski – glob ‘Księżycy’ *selene*). Będzie to może jakiś świecący obiekt astronomiczny (księżyc w pełni) czy sztuczny, poruszający się „błyskawicznie” po niebie; w nim zasiądą aniołowie, którzy jak „sępy” rzucą się na ludzkość, gdyż ta będzie martwym ciałem (bez człowieczego ducha). Podobnie złowrogi zamysły wykazują pewne rasy ufonautów (“szaraki”), przez niektórych kojarzone z aniołami szatana (m.in. przez “Epifanie”).

4 Gr. *faino* ‘objawić jako światło, świecić’. Pochodzi od *fao*, od którego też *fos* ‘światło, promienie świetlne’; w 2C 11,14 może jest to szatan. Słowo to często określa pojawienie się czegoś dotychczas nie widocznego: anioła, gwiazdy, kąkolu, Eliasza. Tutaj pojawi się (zostanie uwidocznione?) dopiero przy ciemnym niebie.

5 N.p. {316} kojarzy *padły* zwłok ze zmarłym synem człowieczym s.464n. Także „zachód” w.27 jest powszechnym symbolem śmierci, zwł. śmierci światła, do których zalicza się błyskawicę.

6 Należy zachować tu właściwe znaczenie dla *aetos* ‘orzeł’ (a nie: ‘sep’, który odpowiada gr. *gyps*, także w LXX, n.p Jb 15,23 28,7), gdyż jest to ważny symbol religijny. Ponadto w analogicznej scenie „uczty boga” w Ap 19,17 są właśnie orły. Orzeł był posłem Zeusa. Tu zdaje się odpowiadać synowi człowieka. – Tak jak w Apokalipsie Jana upodobniony orzeł, ostatni z żywych, odpowiada Chrystusowi {51} [99-III].

7 Gr. *skotidzo* ‘zaciemnić, zaćmić’. O Słońcu, Księżycu i gwiazdach po rażeniu ich w Ap 8,12. Co innego *skotoo* ‘okryć ciemnością, ociemnić’ - o ociemnieniu Słońca przez dym w Ap 9,2 i o wylaniu czaszy na tron Ap 16,10.

8 Gr. *aster* dosł. ‘gwiazda’, także wszelki obiekt gwiazdopodobny poruszający się po niebie. Może to statki UFO, strząśnięte na ziemię przez siły kosmiczne, na których bazowały. Por. “z nieba walczyły gwiazdy” Jdc 5,20.

właśnie, rozeznawajcie ^{pr it, id ac} że blisko jest ^{3s pr,} ¹zgodnie zależnie na ¹⁰⁶³ drzwiach ^{1318 Dp.} **24,34** Zaiste powiadam wam że żadną metodą nie minąby obok-przeciw ^{2180 ao sb ac} ²ród ⁵⁶⁵ ten właśnie ²⁰⁹⁴ aż by wszystkie ^{Np n} te właśnie *jako jedno* stałoby się ^{584 3s ao sb md-dp.} **24,35** To niebo i ta ziemia minie obok-przeciw ^{2180 3s ft id md-dp,} te zaś ³odwzorowane wnioski moje żadną metodą nie minęłyby obok-przeciw ^{2180 3p ao sb ac.}

24,36 Około zaś dnia owego i godziny żaden *nie* wie, ani aniołowie wiadomych niebios ^{Gp} ani ten określony syn, jeżeli nie ten ⁴ojciec ⁵wyłącznie jedyny ^{1888.} **24,37** Tak jak to właśnie bowiem te dni ⁶Noego, w ten właśnie sposób będzie ^{834 3s ft md-dp} to bycie obok-przeciw ²¹⁹⁰ tego syna tego człowieka. **24,38** Tak jak bowiem byli ^{ipf} w tych dniach, tych przed ⁷z góry *oczyszczającym* opłukaniem kołyszącym ruchem ^{1474 G,} ⁸gryzący ^{Np pt pr ac} i pijący, poślubiający ⁵⁵² i wystawiający do poślubienia ^{553 Np pt pr ac,} aż do szczytu *czasu* którego ^{2061 Gs f} dnia ^{Gs f} wszedł Noe do skrzyni ^{1558 A,} **24,39** i nie rozeznali ^{585 ao} aż przyszło ¹¹³⁹ to

9 Gr. *semeion* ‘znak’ ale też ‘cud’, razem: ‘cudowny znak’. Jako znak dany przez bogów dotyczył zwłaszcza konstelacji gwiazdnych; tu też jest zjawiskiem astronomicznym w.27-31. Był to też znak zapowiadający coś, sygnał do czegoś {6} {7}. Takim znakiem zapowiadającym wzejście Słońca mogła być poranna Wenus. Jezus nie mówi, czym rzeczowo (w pytaniu w.3 było gr. *ti* ‘co?’) ma być ten “znak syna człowieczego”. Wcześniej podawał, że funkcjonalnie będzie on analogiczny do znaku Jonasza Mt 12,39-40 - przebywanie w sercu ziemi trzy dni i trzy noce, co zapewne dotyczyło księżycy i śmierci krzyżowej Jezusa. Otóż Wenus, podobnie jak księżyc, wykazuje fazy i w nowiu przez 8 dni jest niewidoczna. Uważano, że “matka miłości naśladuje fazy księżycy” {181} s.25, kiedy przez 8 dni jest niewidoczna w złączeniu dolnym i kiedy przez 90 dni jest niewidoczna w złączeniu górnym s.27. Czy dlatego ten znak będzie “objawiony jako światło”, że zwykle (w jasny dzień) nie jest widoczny? Może tym znakiem być zatem jakiś świecący obiekt okołosłoneczny, n.p. Merkury lub Wenus, obłok słonecznej plazmy lub Księżyc w pełni w nocy. Przy czym gdyby to był obiekt widoczny tylko w czasie zaćmienia słońca i księżycy, to prawie na pewno byłby planetą Wenus w złączeniu dolnym ze Słońcem, jeżeli tylko nie przechodziłaby przez jego tarczę s.28. Lecz możliwy jest też nieznanym współczesnym (ale znany w starożytności) obiekt wyłaniający się zza globu Słońca (nieznana planeta?). Może to być znak Wenus-kobiety odzianej w Słońce z Ap 12, czyli przechodzącej przez jego tarczę? Bowiem znany jest mit o Księżycu, który spał się w ogniu słońca (śmierć Jezusa?) i zamienił się w gwiazdę poranną {77}. Wtedy syn człowieka byłby księżycem, menem, co potwierdzałoby jego zmartwychwstanie po trzech dniach. Najczęściej uważa się, że znakiem syna człowieka jest sam syn człowieka (jak znak Jonasza 12,39n {316}). Cudem tym może być też “samo rzeczywiste przyjście” syna człowieczego w ludzkiej postaci {100} s.705. {144} podaje, iż apokryf “Objawienie Piotra” i wielu ojców kościoła, a za nimi niektórzy egzegeci, jako o znaku syna człowieczego mówią o krzyżu chrystusowym s.315. Znak - krzyż także {137} s.247 {316} s.469; właśnie krzyż miał poprzedzać syna człowieczego podczas paruzji wedł. {127-III} s. 34.228. Potwierdzeniem może być też analogia do wejścia Noego do arki w.38, gdyż arka Noego (jej drewno) jest symbolem krzyża {137} s.29.159.162.246 {51}.

10 Gr. *epi* z gen. Tu “na wierzchu chmur”, u Mc “w chmurach”, u zaś Lc “w chmurze”. U Dn 7,13 “na wierzchu chmur nieba przyszedł ktoś ‘tak jak’ *hos* syn ‘człowieka’ *enosza* ANSz. Zwrot “na wierzchu chmur nieba” także w Mt 26,64.

1 Gr. *thyra* ‘drzwi’, jest r.z.; w l.mn. oznacza ‘podwoje’, mowa więc o dwóch skrzydłach drzwiowych. Zwrot *epi thyras* „przy samych drzwiach” {6} „Na drzwiach” w l.mn. w N.t. tylko w tej perykopie; w l.p. zaś w Mc 15,46 Ac 5,9.23 Ap 3,20. Podwoje drzwi sięgają ziemi i są zamykane na klucz, mogą symbolizować wszystko, co jest otwierane i zamykane. Może są paralelne: “znak syna człowieka” 24,30, “arka” do której wszedł Noe 24,38, “rozkosz pana” w. 25,21 oraz “ten kielich” 26,39.

2 Sens tego rodu („tego pokolenia”) *genea* rozważa {316}.

3 Można wątpić, czy odwzorowania (tak jak i ‘słowo-nasienie’ *spermo-logos* Pawła Ac 17,18 mogą przetrwać bez swoich bazowych wzorców duchowych (niebo) i materialnych (ziemia).

4 Ojciec i syn mają odrębną wiedzę, są to więc dwie osoby. Semantycznie wynika, iż ojciec określonego cielesnego syna człowieka powinien być także człowiekiem, i obaj zaopatrzeni w narządy rozrodcze; ‘Słońce’ *Helios* był ojcem siejącym promienie słoneczne. Ale rozróżniano ‘jaśnistość, blask’ *lamprotos* Słońca od jego ‘światła’ *fos* Ac 26,13, też ‘jasność’ *lampo* od jego światła Mt 17,2 – może jako dwóch synów Słońca, z których, jak w Lc 15,11-32, pierwszy pozostaje przy ojcu (blask, żar) i przychodzi razem ze Słońcem, drugi zaś odchodzi od ojca do świata Lc 15,11-32 stając się światłem słonecznym, potem światłem księżycowym, i częściowo przeradza się w Wenus-Marię, która przychodzi do powietrza przed wschodem Słońca i rodzi „światło dnia”, Jezusa. Ta relacja ojciec-syn jako Słońce-księżyc częsta w kulturach; także w języku staropolskim *księżyc* oznaczał ‘syna księdza’ t.j. pana-słońca.

5 „Syna” pomijają niektóre rękopisy, najwyraźniej z racji trudności doktrynalnych {316}. Prawdopodobnie ‘wyłącznie jedyny’ *monos* oznacza tu wyłączenie się ojca od tego syna i jego aniołów. Gdyż wyraźnie zapowiedziany jest rozłam ich dotąd wspólnej ‘wiedzy’ gr. *oida*, przedtem deklarowanej w “Ja i ojciec jedno jesteśmy” w Jo 10,15.30, też w 8,19.55 16,30 Mt 11,27. Zanik więzi przełoży się też na zerwanie wspólnoty wiedzy między uczniami a synem człowieka zaznaczone w Mt 25,12.13, a także na utratę u gospodarza świadomości ich wspólnego pochodzenia (‘skąd’ *pothen* jesteście?) Lc 13,25.27. Wskutek braku znajomości syna „przyjacieli” Jo 15,15 może na powrót zmienić się w „niewolnika”, jak też wskutek braku łączności z ojcem młodszy syn Lc 15,18n. Czy potem ojciec weźmie stronę “starszego syna”? Wtedy chrześcijaństwo byłoby boskim “na razie”.

Z w.36 można wnioskować, iż monoteizm chrześcijański ma w planie przekształcić się w wiarę w samego ojca-Słońce, co już było u Egipcjan, Azteków i Niemców.

6 Noe był poganinem {316} s.339. Czy więc Jezus jako syn człowieka też miał pochodzenie pogańskie i stał się prozelitą? Por. gorzki wyrzut Jezusa iż „obchodźcie morze i suchą ziemię aby uczynić jednego prozelitę...” Mt 23,15.

7 Gr. *kata-klysmos* ‘splukanie, zalew’ od *klydzo* ‘opłukać, obryzgać; oczyścić’. Przekłady nie po działaniu, lecz po skutku: „potop”. W znaczeniu „zatopienia, obmycia” pojęcie źródłowe dla ‘zanurzenia, obmycia’ chrztu *baptisma*.

z góry *oczyszczające* opłukanie kołyszającym ruchem¹⁴⁷⁴ i uniosło^{70 ao ac} wszystkich razem; w ten właśnie sposób będzie^{834 ft} to bycie obok-przeciw tego syna tego człowieka. **24,40** Wtedy dwaj będą^{ft} w polu, jeden jest zabierany ze sobą do obok-przeciw^{pr ps} i jeden jest puszczany od siebie^{pr ps}; **24,41** dwie mielące^{Np f pt pr ac} w młyńskim kamieniu¹⁸⁹³, jedna jest zabierana ze sobą do obok-przeciw^{pr ps} i jedna jest puszczana od siebie^{pr ps}.

24,42 Czuwajcie więc, że nie wiecie z *doświadczenia*^{1983 pf} jakim dniem ten utwierdzający pan wasz przychodzi^{1139 pr}. **24,43** Owo^{As n} zaś rozeznawajcie^{pr it, id}, że jeżeliby⁸²⁶ wcześniej wiedział z *doświadczenia*^{1983 ppf id} ten² absolutny władca domu¹⁹⁸⁸ jaką^{2320 D} ³strażą *nocną*²⁹⁵⁹ ten kradziezca przychodzi^{1139 pr}, czuwał^{603 ao id} by i nie by zostawił^{800 ao id} *możliwe* na wskroś zostać przekopane^{753 ao ps}, ^{Aci} *uczynić* domostwo^A swoje. **24,44** Przez to właśnie i wy stawajcie się^{pr it md-ps-dp} przygotowani, że którą^{2061 Ds f} nie wyobrażacie sobie^{pr ac} godziną ten⁴ syn tego człowieka przychodzi^{1139 pr}.

24,45 Kto zatem *jakościowo* jest ten przekonująco uwierzytelniający niewolnik i myślący z umiarowania, którego^A z góry postawił^{ao} utwierdzający pan na służbie domowej^{Gs f} swojej z *powodu* tego^{Gs n} *które skłania* dać^{ao} im żywność w stosownym momencie? **24,46** Szczęśliwy niewolnik ów którego^A przyszedłszy utwierdzający pan jego^G znajdzie^{ft} w ten właśnie sposób czyniącego^{A pt} ^{pr}. **24,47** Zaiste powiadam wam, że zgodnie zależnie na wszystkich^{Dp} środkach poczynania spod²⁸⁶⁴ ^{Dp n pt pr ac} swoich z góry postawi^{ft} go. **24,48** Jeżeliby zaś rzekłby^{ao sb} zły¹⁴³⁵ niewolnik ów w sercu swoim: ⁵Uczasowia się³⁰¹⁷ mój utwierdzający pan, **24,49** i począłby dla siebie^{389 ao sb md} bić^{pr} do razem niewolników^{Ap} swoich^{Gs}, jadłby^{pr sb} zaś i piłby^{pr sb} wspólnie z będącymi odurzonymi^{Gp pt pr ac}, **24,50** przybędzie i będzie obecny^{1237 ft ac} utwierdzający pan niewolnika owego w dniu w którym^{2061 Ds f} nie oczekuje jako doistotne^{2397 pr ac} i w godzinie w której^{Ds f} nie rozeznaje^{pr ac}, **24,51** i rozetnie na dwie części^{761 ft ac} go, i tę część jego^G wspólnie z grającymi rolę *przez rozstrzyganie pod przewodnictwem kogoś*^{2882 Gp} położy^{2796 ft ac}; tam będzie^{834 ft md-dp} ten wiadomy płacz i ten wiadomy chrzest *gryzących*⁵³⁹ zębów^{Gp}.

25,1 Wtedy będzie upodobniona^{2017 ft ps} ta królewska władza niebios^{Gp} dziesięciu^{indecl} pannom²¹⁸³, takim które^{Np} wzięwszy *jasne lampy*¹⁶⁸³ *należące do*⁶ siebie samych^{799 Gp} wyszły do⁷ pod-naprze-

---

8 Jedzenie i picie niekiedy jest synonimiczne obcowaniu płciowemu (jak w 2S 11,11). Obcowanie płciowe miałyby tu również synonim w 'rozróżnianiu, rozpoznawaniu' *ginosko* (n.p. Mt 1,25 Ge 4,1). Ale charakter płciowy ma również „syn”, i może z tej przyczyny będzie wyeliminowany z tej wiedzy. Ponieważ ludzie do końca „nie rozeznali”, przyszła na nich kara od „ojca wyłącznie jedyne” w.36, t.j. boga bezpłciowego, bez syna.

1 Tak wygląda finalny etap działania dialektyki (p. „Polowanie...”), która w chrystianizmie przyjmuje postać dialektyki ducha i ciała (jako toposów dobra i zła), m.in. G 5,17 E 2,3 Cl 2,11 i dichotomii Mt 24,51

2 Tym *oiko-despotes* byłby więc ojciec, którego chce okraść wydalony syn. W Mt 20,1 jest nim: król („królestwo”)-bóg ojciec-człowiek-*oikodespotes*. *Oikodespotes* jest człowiek też w Mt 13,27.52 20,1 21,33 Lc 14,21 ale i Beelzebul w Mt 10,25. Czyli syn człowieka podkopuje dom człowieka-ojca? Co to za religia? {316} widzi w perykopie w.42nn niekonsekwencję i logiczną trudność [zamiarzoną przez ewangelistę]: chociaż można było uniknąć wdarcia się złodzieja do domu, to jednak gospodarz nie czuwał, skąd przyjsięc syna człowieka do uczniów byłoby pewne s.481.

3 Noc dzielono na cztery zmiany ('straże') w godz.: 18-21, 21-24, 0-3, 3-6 {100}s.210.

4 Mamy tu "porównanie paruzji do niespodziewanego włamania się *złodzieja*" {144}s.320. Syn człowieka przyrównany jest do kradziezcy. To zaskakujące porównanie spotykamy też w Ap 3,3 16,15, gdzie zmartwychwstały *upodobniony* syn człowieka przychodzi *tak jak* kradziezca. Tam widoczny jest on na nocnym niebie Ap 1,12-13. W 1Th 5,2,4 do kradziezcy w nocy porównany jest dzień pana. Ale kradziezcą był diabeł E 4,28 i Judasz-diabeł Jo 12,6. Co więcej, Jezus jest nim wprost w Mt 5,11, a syn człowieka wynikowo (*tak jak*) w Lc 6,22 przyrównany do diabła; także przez *ponerosa* jako diabła Mt 13,19 z Lc 8,12 1Jo 3,10-12, i przez *echthrosa* jako diabła Mt 13,39 Ac 13,10, bo *echthros* jest *ponerosem* w Cl 1,21. Por też *Bar-Jezus* jako "syn-diabła" Ac 13,6.10.

5 Gr. *chronidzo* od *chronos* 'czas naturalny'. Tłumacząc etymologicznie i zgodnie z forantem *-idzo*: 'czasowić, uczasowiać, synchronizować (z naturalnym czasem), czynić kogoś lub coś będącego *au courant* naturalnego czasu'. Znaczenie „zwlekać”, „odwlekać” może wyrażać tylko odczucie subiektywne, błędne przez nieświadomość pełnej złożoności działania. W N.t. Mt 24,48 25,5 Lc 1,21 12,45 Hb 10,37.

6 Gr. *he-autou* 'siebie samego' +25,4; różne od zwykłego *autou* w 25,3. Przekłady nie rozróżniają.

7 Gr. *hyp-ante-sis* od *hypo-anta-ao*. *Hypo* 'pod' i *antao* 'wyjść naprzeciw, spotykać'. Mowa o orszaku weselnym dziewcząt oczekujących oblubienica i oblubienicę w jego domu {144}s.319. Ten powrót obrazuje paruzję 24,39. Inne słowo niż *ap-ante-sis* w 25,6. Przekłady oba przyimki pomijają, ograniczając znaczenie do rdzenia: „spotkanie”.

ciw spotkania ²⁸⁶³As wiadomego oblubieńca G. **25,2** Pięć zaś z nich były głupie ¹⁹⁰⁰Np f i pięć ¹męsko myślący z umiarkowania ²⁹⁵⁶Np m. **25,3** Te bowiem głupie ^{Np f} wzięwszy ¹⁶⁸¹pt ao lampy *należące do nich* ⁴³⁰Gp nie wzięły ¹⁶⁸¹ao ²wspólnie z ¹⁸³¹ sobą samymi ⁷⁹⁹Gp oliwę ⁹⁰⁶n. **25,4** Te ^{Np f} zaś *męsko* myślący z umiarkowania ^{Np m} wzięły oliwę w ³cylicydrycznych wydrążeniach ¹⁹Dp wspólnie z lampami ^{Gp} *należącymi do siebie samych* ⁷⁹⁹Gp f. **25,5** Z powodu ⁴ucziasowiającego się ³⁰¹⁷Gs m pt pr ac, Gab zaś oblubieńca ^G skinęły głowy ¹⁹⁵⁹3p ao wszystkie ^{Np} i były pogrążane z góry w beczynności ¹⁴⁰⁸ipf ac. **25,6** W czasie ⁵środkowej części ^{Gs f} zaś nocy ^{Gs} *jakiś* ⁶wrzask *zwierzęcy* ¹⁶³⁵ stał się ⁵⁸⁴3s pf ac: Oto ten oblubieniec!, wychodźcie ^{pr it md-ps-dp} do ⁷od-naprzeciw spotkania ²⁷⁴As. **25,7** Wtedy zostały wzbudzone ⁸¹⁰ao ps wszystkie panny owe i nastroiły ¹⁶²⁰ao ac lampy *należące do siebie samych* ^{Gp}. **25,8** Te zaś głupie tym myślącym z umiarkowania ^{Dp m} rzekły: Dajcie ⁷³⁴ao nam z oliwy *należącej do was* ^{Gp} że lampy *należące do nas* ¹²⁴⁴Gp ⁸są gaszone ^{pr ps}. **25,9** Odróżniły się ³¹¹ao ps-dp zaś te myślący z umiarkowania ^{Np m} powiadając ^{Np f pt pr}: Żeby kiedyś nie żadną metodą nie wystarczyłoby ^{3s}ao sb ac nam i wam; wyprawiajcie się ^{pr it md-ps-dp} raczej istotnie do sprzedających ^{Ap pt pr} i kupcie sobie samym ⁷⁹⁹Dp f. **25,10** W następstwie odchodzących ^{Gp pt pr, Gab} zaś ich ^{Gp} kupić, przyszedł ten oblubieniec, i te przygotowane ^{Np m, f} weszły wspólnie z nim ^G do obchodów ślubnych ^{Ap}, i ⁹zamknięte na klucz zostały ¹⁵⁷⁰3s ao ps drzwi ^{Ns}. **25,11** Później zaś przychodzą ^{pr} i te pozostałe panny powiadając: Utwierdzający panie, utwierdzający panie, otwórz wstecz - w górę nam. **25,12** Ten zaś odróżniwszy się rzekł: Zaiste powiadam wam: nie znałem i *stąd* nie znam z *doświadczenia* ¹⁹⁸³pf ac was ^{Ap}. **25,13** Czuwajcie więc, że nie znajdziecie i *stąd* nie znacie z *doświadczenia* ^{pf ac} ten dzień ^A ani tę godzinę ^A.

25,14 Tak jak to właśnie bowiem *niewiadomy* człowiek oddalając się od swojego okręgu administracyjnego ²⁹⁷N pt pr ac wezwał ¹⁴³⁹ao swoich własnych ¹³³⁴Ap niewolników i przekazał ²¹⁵⁰ao im środki poczynania spod ²⁸⁶⁴Ap n *należące do niego* ⁴³⁰Gs, **25,15** i któremuś ²⁰⁶¹Ds wprowadził ⁷³⁴ao pięć ¹⁰talenty ^{Ap}, któremuś zaś dwa, któremuś zaś jeden ⁸⁴³A, każdemu w dół w jego własną ¹³³⁴A moc ^A, i oddalił się od swego okręgu administracyjnego ²⁹⁷ao ac. Prosto z tego - natychmiast **25,16** wyprawivszy się ^{N pt ao ps-dp} ten te pięć talenty wzięwszy ¹⁶⁸¹N pt ao, zadziałał ¹¹²⁵ao md-dp w nich ^{Dp} i ¹¹przebiegle zyskał ¹⁵⁴⁵ao ac inne pięć. **25,17** Tak samo ten te dwa, przebiegle zyskał inne dwa. **25,18** Ten zaś ten jeden wzięwszy, odszedłszy ²⁸³N pt ao wykopał ²⁰⁵⁸ao ziemię i ukrył ¹⁶⁴⁸ao to srebro *pieniężne* ³⁵⁴ utwierdzającego pana swego. **25,19** Potem-za zaś wieloliczny ^{As m} naturalny okres czasu ^{As m} przyjeżdża ^{pr} utwierdzający pan niewolników owych i do razem unosi ²⁶⁸⁹pr odwzorowany *rachunkiem* wniosek ¹⁷²⁶A wspólnie z nimi ^{Gp}. **25,20** I przyszedłszy do istoty ten te pięć talenty wzięwszy ¹⁶⁸¹N pt ao, przyniósł do istoty ²⁴²⁵ao inne pięć talenty powiadając: Utwierdzający panie, pięć talenty mi przekazałeś ²¹⁵⁰

1 Gr. *fronimoi* tu i w 25,4 gramatycznie jest rodzaju męskiego, co stwierdza tylko {14}. Rodzaju żeńskiego, w formie czystej, nie ze-psutej, byłoby *fronimai*, jak *morai* 'głupie'. Rodzaj męski „mądrych” odpowiada wzięciu przez nie oliwy do swych, hm, „naczyń”.

2Przymek *meta* wskazuje, że mowa tu o dodatkowej oliwie (do pomazania?), oprócz tej w lampie (we własnym organizmie)

3Gr. *angeion*. Jest to całkiem wyjątkowe (1x w N.t.) określenie „naczynia”, mogące być aluzją do kształtu kobiecego łona. Zwykle 'naczynie' to *skeuos*, *ksestes*.

4P. przyp. 24,48.

5Północ jest w Biblii porą szczególną, jakoś (astronomicznie?) związaną z – często niszczyielską – działalnością Jahweha: Ex 11,4 12,29 Ps 119,62 Jr 1,14 6,1 Ez 1,4 Lc 11,5 Ac 16,25 a także Syjonu Ps 48,3. Ale *meses nyktos* jest odpowiednikiem *meso-nyktiou* i *meso-nyktion* (+Mc 13,35 Lc 11,5 Ac 16,25 20,7), a takim określeniem *meso-nyks* 'pochodzący z środka nocy' oznaczano w systemie pitagorejskim jedną z siedmiu planet {4}. Która? Wiadomo, że to falliczny (oblubieńczy) Hermes (Merkury) urodził się w głębi nocy, w czasie snu bogów i ludzi {94}, lecz pozostając blisko Słońca nie może być na niebie o północy. Około północy wschodzi księżyc w pełni, t.j. w pełni swojej mocy.

6Gr. *krauge* od *kradzo* 'wrzeszczeć, krakać - o krukach, rechotać - o żabach'; ogólnie: wydawać zwierzęce głosy. Zatem oblubieniec jest zwierzęciem – zapewne od zwierzęcej seksualności. Jeszcze „w średniowieczu seks był tryumfem zwierzęcego instynktu”.

7Gr. *ap-ante-sis*, od *ap-anta-ao* Mc 14,13 Lc 17,12. Inne niż 'pod-spotkanie' *hyp-ante-sis* panien w 25,1.

8Przekłady: „gasną”.

9Może to syn człowieka jako oblubieniec zamknął seksem na “klucz” “drzwi” swej dziewicy. Podobnie w Ap 3,7.

10„Dar talentów to łaska i duch święty”.

11Gr. *kerdaino* 'sprytnie, przebiegle zyskać, chytrze skorzystać'. Przekłady spłaszczają: „zyskał”. Zastanawia, że ten dający pieniądze pan (Jezus) wcale nie pyta skąd albo jak jego niewolnik 'przebiegle zyskał' tak wielką sumę, co wskazuje na brak u niego kryteriów etycznych. Nie było to łatwe (przyzwoite, dozwolone?), bo trzeciego służyć „lęk przed niepowodzeniem powstrzymywał od ryzykownego działania”. A pan był twardym, surowym, pasożytniczym, rabunkowym i bez skrupułów. Jeśli chrześcijanin zyskał, to zapewne jakiś człowiek stracił. Brak obietnicy moralnych także w innych przypowieściach Jezusa.

ao, ujrzyj-oto inne pięć talenty przebiegle zyskałem ^{1545 ao ac}. **25,21** Mówił ^{2925 ipf, ao} mu utwierdzający pan jego: ¹¹⁵⁹ Łatwodogodnie! niewolniku dobry ¹¹ i *przekonująco* uwierzytelniający ²²⁸⁰; aktywnie na ¹⁰⁶³ niewieloliczne ^{Ap n} byłeś ^{834 ipf ac} uwierzytelniający, na wierzchu ¹⁰⁶³ wielolicznych ^{Gp m, f, n} cię z góry postawię ^{1413 ft}; wejdź do ^{2980 A} utwierdzającego pana twego. **25,22** Przyszedłszy do istoty i ten te dwa talenty, rzekł: Utwierdzający panie, dwa talenty mi przekazałeś, ujrzyj-oto inne dwa talenty przebiegle zyskałem. **25,23** Mówił mu utwierdzający pan jego: Łatwodogodnie! ¹¹⁵⁹, niewolniku dobry i *przekonująco* uwierzytelniający, aktywnie na niewieloliczne *jakościowo* byłeś uwierzytelniający, na wierzchu wielolicznych cię z góry postawię; wejdź do rozkoszy ²⁹⁸⁰ utwierdzającego pana twego. **25,24** Przyszedłszy do istoty zaś i ten ten jeden talent wzięwszy *i do teraz miawszy* ^{1681 N pt pf}, rzekł: Utwierdzający panie, rozeznałem ^{585 ao} cię że ²⁵⁷⁰ twardy *jakościowo* jesteś ^{834 pr} niewiadomy człowiek, żnący *gorącą porą* ^{1284 pt pr ac} tam gdzie nie zasiałeś ^{2597 ao} i zbierający do razem ^{pt pr} z którego *bazując w którym* ¹⁹⁸¹ nie rozproszyłeś na wskroś ^{711 ao}, **25,25** i przestraszywszy się ^{N pt ao} odszedłszy ukryłem ^{1648 ao} ten talent twój w ziemi; ujrzyj-oto masz to twoje własne ^{2588 As n}. **25,26** Odróżniwszy się ^{311 N pt ao} zaś ten utwierdzający pan jego rzekł mu: Złośliwy ²³³³ niewolniku i ⁴ mający skrupuły ²⁰⁰², *wcześniej* wiedziałeś z *doświadczenia* ^{1983 ppf} że ⁵ żnę tam gdzie nie zasiałem i zbieram do razem z którego *bazując w którym* nie rozproszyłem na wskroś. **25,27** Obowiązywało ^{659 3s ipf, impers} ciebie ^A więc rzucić ^{ao, Aci} te srebrne pieniądze moje tym ⁶ prowadzącym stoły bankierskie ^{2814 Dp}, i przyjechawszy ja odprowadziłem sobie jako zapłatę ^{1605 ao id md} by to moje własne ^{As n} razem z ⁷ zyskiem *wydanym przez lichwę* ^{2807 Ds m}. **25,28** Unieście ^{70 ao} więc od niego ten talent i dajcie temu mającemu dziesięć talenty. **25,29** Temu bowiem ⁸ *aktywnie osobiście* mającemu ^{pt pr ac} wszystkiemu ^{D m}, będzie dane ^{734 ft ps} i będzie uczynione wokół nadmiarem ^{ft ps}; *należące do* tego ^{G m} zaś nie mającego *aktywnie* ^{G m pt pr ac}, i *to* które ^{2061 As n} ma, będzie uniesione ^{70 3s ft ps} od niego. **25,30** I tego beżytecznego ^A niewolnika wyrzucicie do tej ciemności, tej położonej bardziej na zewnątrz ^{As n}; tam będzie ^{834 ft} płacz i ⁹ chrzest zębów ^{Gp}.

25,31 Gdyby zaś przyjechałby ^{1139 ao sb ac} ten syn tego człowieka w tej sławie ⁷⁷¹ swojej i wszyscy ci aniołowie wspólnie z nim ^G, wtedy osiadzie ¹⁴¹¹ na tronie ^G sławy swojej. **25,32** I będą zebrane do razem ^{2687 ft ps} w doistotnym przedzie jego wszystkie *z natury wzajemnie razem żyjące* narody,

1 Gr. *eus*, mimo pozytywnych znaczeń, jakie temu przysłówkowi nadają chrześcijańscy tłumacze (stąd ew-angelia), zasadnicze jego znaczenie w złożeniach i pochodnych {6} nie jest jednoznacznie pozytywne (jak n.p. *agathos, kalos, chrestos*. Nawet katolicki słownik {7} jako odpowiedniki polskiego „dobry” podaje tylko te trzy słowa greckie). W złożeniach, które są najwierniejszymi świadkami znaczeń, dominuje przede wszystkim znaczenie ‘łatwo’, następnie ‘radośnie, uroczo, dogodnie, przyjemnie’. Uderza, że słowo to pozbawione jest znaczenia moralnego, co mają tamte trzy. *Eu-angelios* ‘dawca radosnych nowin’ (t.j. „ewangelii”) był epitetem Zeusa, zaś *eu-ai* był okrzykiem radości na cześć syna Zeusa, Dionizosa {6} (Bachus, Liber Pater {94}), który był częstym typem Jezusa.

2 Gr. *chara* ‘to co powoduje rozkoszne wyparcie z środka, radość, rozkosz, uciecha’, także o osobach. Tu może synonim ‘obchodów ślubnych’ z 25,10. Przekłady: „radość”. Ze względu na zakończenie wiersza 30, identyczne jak w Mt 8,12 13,42.50 22,13 Lc 13,28, ta ‘rozkosz’ może odpowiadać królestwu niebios (bożemu) i ‘sali weselnej’ *gamos*.

3 Gr. *skleros* ‘twardy, gorzki, przykry, surowy, okrutny’ odniesione do „człowieka” (Mt 25,14.24). Kolejny przykład propagowania przez Jezusa przerażającego wizerunku człowieka, może też jako boga „ojca” 25,34. Ta sama cecha *skleros* nauki Jezusa w Jo 6,60 budziła trwogę nawet u własnych uczniów. Cóż, każdy naród i każdy człowiek otrzymuje takiego boga ojca, na jakiego zasłużył. Człowieczy bogowie greccy i inni pogańscy nie byli tak bezwzględni i okrutni w stosunku do ziemian.

4 Gr. *okneros* ‘mający skrupuły, litość, obawiający się, lękający się, nieśmiały, bojaźliwy’. Przeciwnieństwem jest *tolmeros* ‘śmiały, zuchwały, bezczelny’. Pk82.

5 Żnie i zbiera nie swoje – czyli rabuje, kradnie jak złodziej w 24,43 lub pasożytuje; jest nim chyba syn człowieka, bo to jego cykl 24,44-25,31. Ciekawe, że oponentem takiego postępowania jest ‘złośliwy’ *poneros* – epitet diabła.

6 Gr. *trapedzites*, dosł. ‘stolnik’ w znaczeniu ‘wekslarz, bankier’, +Lc 19,23. Jezus jest więc **stronnikiem** nie tylko grzeszników, złodziej Mt 9,10 11,19 21,31 Mc 2,17, prostytutek Lc 7,37, cudzołóżnic Jo 8,11, złoczyńców Lc 23,43, ale i lichwiarzy. Oto pryncypia nauki Jezusa, oto oryginalne „wartości chrześcijańskie” – nie te wybrane z Dekalogu, należące do Starego testamentu. Gdyż taka miała być nowa religia dla Izraela pogrążonego w zepsuciu, po narodowych klęskach, uświęcająca ich niemoralności, wytykane przez proroków i Jana Zanurzyciela; tylko taka religia mogła ich podjąć w stanie upadku. Ale po co taka religia narodom w dobrej kondycji duchowej?

7 Gr. *tokos*. Nagromadzenie zadziwiających cech u tego „pana”: przebiegły w.20, łatwy w 21, twardy w.24, złodziej w.26, lichwiarz w.27. Ewangelie wychowują dla niemoralności i okrucieństwa w stosunku do siebie, rodziny i boga.

8 Prawdopodobnie celowo rozróżniono tu imiesłów przymiotnikowy czynny „mający” od późniejszego czasownika „ma”. Imiesłów może wskazywać na stały stosunek osobisty, w którym podmiot jest czynnie zaangażowany. Wyraźniej pisze Ew. Tomasz: „Temu, który coś ma w rękę, dodadzą” {128} s.215. Nieco inaczej w Mt 13,12.

9 Zębów gryzących lub ścieranych dla pozbycia się ich.

i odgraniczy je od wzajemnych¹²³ Gp, tak jak to właśnie¹ pasterz odgranicza² owce²³⁷⁶ od³ młodych¹¹³⁷ kozłów¹¹³⁷, **25,33** i stawia¹³⁷² ft wprowadzie owce z prawych¹¹³⁶ stron^{Gp n} swoich^{Gs} zaś¹¹³⁶ kozłatka z¹¹⁹² lewych^{Gp n} stron¹¹³⁶. **25,34** Wtedy powie szczegółowo⁸⁴¹ ft ten król tym z⁴ prawych¹¹³⁶ stron¹¹³⁶ swoich: Przyjdźcie tu ci łatwodogodnie odwzorowani we wniosku^{N pt pf ps} ⁵ojca¹¹³⁶ mojego, odziedzicicie przez dokonany losem odłam¹⁵⁷⁵ ao it tę przygotowaną¹¹⁵⁶ A f pt pf ps wam królewską⁴⁸³ władzę⁴⁸³ od rzucenia z góry na dół dla fundamentu¹⁴⁵⁹ Gs ustroju światowego¹⁶²¹ G. **25,35** Załaknąłem²²⁰⁸ ao bowiem, i daliście⁷³⁴ ao mi zjeść¹¹⁴³ ao; zapragnąłem⁷⁶² ao, i napoiłście²³⁵² ao mnie; ⁶obcy¹⁹⁶¹ przybysz¹⁹⁶¹ ⁷byłem¹⁹⁶¹ zwrócony⁸³⁴ ipf md, i zebraliście do razem z sobą²⁶⁸⁷ ao mnie; **25,36** nagi, i obrzuciliście wkoło odzieniem²²²⁸ ao ac mnie^A; zastałem³⁹⁷ ao ac, i daliście baczenie na¹⁰⁹⁹ ao md-dp mnie^A; w strażnicy byłem zwrócony⁸³⁴ ipf md, i przysłiście¹¹³⁹ ao istotnie do mnie. **25,37** Wtedy odróżnią się^{ft} jemu ci przestrzegający reguł cywilizacji powiadając: Utwierdzający panie, kiedy cię ujrzeliśmy²⁰⁴¹ ao łaknącego^{A pr} i pożywiłiśmy²⁸²² ao, albo pragnącego i napoiłiśmy²³⁵² ao? **25,38** Kiedy zaś cię ujrzeliśmy obcego przybysza i zebraliśmy do razem z sobą²⁶⁸⁷ ao, albo nagiego i obrzuciliśmy wkoło odzieniem? **25,39** Kiedy zaś cię ujrzeliśmy słabującego³⁹⁷ pt pr ac albo w strażnicy i przysłiśmy istotnie do ciebie? **25,40** I odróżniwszy się król powie szczegółowo⁸⁴¹ ft im: Zaiste powiadam wam, aktywnie na tyle-to ile-które²⁰⁶⁴ As n, adv uczyniliście jednemu⁸⁴³ D z tych właśnie²⁰⁹⁴ G braci moich, tych najmniej licznych w⁹¹² Gp, możliwości⁹¹² Gp, mnie^D uczyniliście.

25,41 Wtedy powie szczegółowo⁸⁴¹ ft i tym z⁸ łatwo⁸⁴¹ lewych⁸⁴¹ stron: Wyprawiajcie się^{pr} ode mnie od przedtem z góry pograżeni klątwą¹⁴⁹⁹ N pt pf ps do tego⁹ ognia^A, tego eonowego^A, ¹⁰od przedtem przygotowanego¹¹⁵⁶ A pt pf ps temu diabłu i tym aniołom jego. **25,42** Załaknąłem²²⁰⁸ ao bowiem, i nie daliście mi zjeść; zapragnąłem, i nie napoiłście mnie; **25,43** obcy przybysz byłem zwrócony⁸³⁴ ipf md, w siebie⁸⁴³ ipf md, i nie zebraliście do razem z sobą²⁶⁸⁷ ao mnie; nagi, i nie obrzuciliście wkoło odzieniem²²²⁸ ao ac mnie; słaby i w strażnicy, i nie daliście baczenia na mnie. **25,44** Wtedy odróżnią się i oni powiadając: Utwierdzający panie, kiedy cię ujrzeliśmy łaknącego albo pragnącego albo obcego przybysza albo nagiego albo słabego albo w strażnicy, i nie usłużyliśmy^{ao} tobie? **25,45** Wtedy odróżni się im powiadając: Zaiste powiadam wam, aktywnie na tyle-to ile-które nie uczyniliście jednemu z tych właśnie²⁰⁶⁴ As n, adv najmniej licznych w⁹¹² Gp, możliwości⁹¹² Gp, ani mnie^D nie uczyniliście. **25,46** I odejdą ci właśnie do funkcji¹¹ karania¹⁵⁹⁸ A eonowego, ci zaś przestrzegający reguł cywilizacji do funkcji¹² życia biologicznego^A eonowego.

1 Gr. *poimen*. Astralisticznie trzody to gwiazdne konstelacje; pasterz gwiazd to 'księżyc' *men* {50} s.181.

2 'Owca' *probaton* symbolizowała bierność, pokorę i głupotę {50}.

3 Gr. *erifos* 'młody kozioł, rozpustnik'; w w.33 w formie zdrobniałej *erifion*. Był symbolem słonecznego ognia, błyskawicy, piorunu, płodności, szatana, diabła {50} s.166nn (opracowania z reguły nie rozróżniają tych postaci – obawa przed odniesieniem do astralystyki?). Samce z natury są autorytarne i terytorialne, lecz ów pomazany syn człowieka stał się tego przeciwieństwem.

4 Czy stąd chrześcijaństwo mieni się prawicowe?

5 Ojciec mający 'królewską władzę' *basileia* (od *basileus*) jest królem. Zatem i syn człowieka będzie królem?

6 Gr. *ksenos* 'obcy' nie oznacza każdego podróżnego czy swojego bezdomnego, lecz emigranta opuszczającego swój dom i ojczyznę (jak Abram Ge 12,1). Ten pan nie nagradza „roztropnych, mężnych, umiarkowanych, sprawiedliwych” (-typowych ludzkich cnót w starożytności {316} s.515), lecz miłosiernych i współczujących, działających z poziomu zwierzęcych i kobiecych uczuć. Czy Jezus w Izraelu był takim 'obcym'?

7 „Zwrócony ku sobie, dla siebie” bo w stronie medialnej (zwrotnej); synonim „zamkniętego w sobie”.

8 Lewa strona była kojarzona z szatańskością (szatańską jakością, nie z samym szatanem) i księżycem {50} s.336; tu: z diabłem.

9 „Ogień eonowy” ma odpowiedniki: ogień nieugaszony Mt 3,12, piec ognia Mt 13,42.50, geenna ognia Mt 18,9 która u Mc jest geenną ognia nieugaszonego 9,43 i może odpowiadać 'robakowi' *skoleks* ognia 9,44.46.48. W geennie ciała ludzi żarły robaki. Tu nie ma chrześcijańskiego współczucia i litości. Pk83.

10 Symetrycznie względem w.34 powinno być: przekłeci ojca mego {316}, ale to się klóci z miłosiernym ojcem z 5,44-48. W przypowieści „nie ma mowy o powszechnym pojednaniu”, ale o „wiecznym potępieniu” (tamże). Przekłady chętnie dodają późniejszą i słabo poświadczoną lekcję „[ogień] który przygotował ojciec mój”. Bowiem bez tego dodatku można rozumieć ogień jako własne środowisko diabła, wcześniej-*pf* przygotowane poza ojcem.

26,1 I stało się ^{584 3s ao md-dp} gdy dokonał ^{2777 ao} Jezus wszystkie odwzorowane wnioski ¹⁷²⁶ te właśnie ^{2094,} rzekł uczniom swoim: **26,2** Wiecie że potem-za dwa dni *święto* Pascha staje się ^{584 3s pr md-ps-dp} i wiadomy syn wiadomego człowieka jest przekazywany ^{3s pr ps} do sfery funkcji tego ^{As n} *które umożliwiał* zostać zaopatrzoną w *stawiony wzniesiony drewniany* pal ^{2616 ao ps}.

26,3 Wtedy zostali zebrani do razem ^{2687 ao ps} prapoczątkowi kapłani i starsi ludu *walczącego* ¹⁶⁸⁹ do ¹zagrody na powietrznym miejscu ^{422 A} prapoczątkowego kapłana ^G powiadanego Kaiafasa ^G **26,4** i razem radę powzięli ^{2672 ao md} aby Jezusa podstępem ujęliby władzą ^{ao sb ac} i odłączyliby przez zabicie ^{ao sb ac}. **26,5** Powiadali ^{1697 ipf} zaś: Nie w tym święcie, aby nie wzburzenie stałoby się ^{584 ao sb md-dp} w tym *walczącym* ludzie.

26,6 *W następstwie* zaś Jezusa ^G stawszego się ^{584 G pt ao md-dp, Gab} w Bethanii w domostwie Simona trędowatego, **26,7** przysła do istoty ^{2400 ao} jemu *jakaś* kobieta mająca ^{Ns f pt pr ac} ²alabastrowe naczynie ¹⁰⁰ pachnidła ¹⁸⁹⁷ ³ciężko szacującego ^{479 G} i z góry na dół wylała ^{1511 ao ac} na wierzch głowy ^G jego ^G leżącego wstecz do źródła do posiłku ^{179 G pt pr md-ps-dp}. **26,8** Ujrawszy ²⁰⁴¹ zaś uczniowie oburzyli się ^{14 ao ac} powiadając: Do funkcji ⁸⁴² czego ^{As n} odłączenie przez zatrącenie ³⁴⁸ to właśnie ^{2094?} **26,9** Mogło być ^{779 3s ipf} ^{id md-ps-dp} bowiem to właśnie ^{2094 Ns n} zostać wyprowadzone na zewnątrz i sprzedane ^{2275 ao ps} w *zamian* wieloletniego ^{Gs n} *pieniądza* i zostać dane ^{734 ao ps} *żebrzącym*. **26,10** Rozeznawszy ^{585 N pt ao} zaś Jezus rzekł im: Po co ciężki trudu dostarczacie tej kobiecie? Dzieło bowiem dogodne ¹⁴⁴⁰ ^{1125 ao} do funkcji ⁴mnie ^A. **26,11** ⁵Zawsze bowiem *żebrzących* macie wspólnie z sobą samymi ^{Gp}, mnie zaś nie zawsze macie. **26,12** Rzuciwszy ^{N f pt ao} bowiem ta właśnie ^{2094 N f} pachnidło to właśnie ^{2094 A n} na organizm cielesny ^{2743 G} mój, istotnie do tego ^{An} *czego zadaniem jest* wgrzebać ^{991 ao} mnie ^A uczyniła. **26,13** Zaiste powiadam wam: tam gdzie jeżeliby została ogłoszona ^{3s ao sb ps} nagroda za łatwodogodną nowinę ⁶ta właśnie w całym tym naturalnym ustroju światowym, będzie gadane ^{1678 3s ft ps} i *które* ^{2061 As n} uczyniła ta właśnie do sfery funkcji ⁷archiwum pamiętek ^{1875 As n} jej ^G. **26,14** ⁸Wtedy wyprawiając się ^{N pt ao ps-dp} jeden z dwunastu, ten powiadany Judas Mąż przypadku, istotnie do prapoczątkowych kapłanów ^{Ap} **26,15** rzekł: Co chcecie mi dać ^{734 ao}, i ja wam ⁹przekażę ^{ft} go? Ci zaś sta-

---

12 'Życie biologiczne' *dzoeeonowe* zidentyfikowano tu z 'królewską władzą' *basileia* z 25,34. Z fragmentu wynika, że 'życie biologiczne organiczne' powstaje jako zlepek obcych, słabych, gołych, zniewolonych. Jest jakby drugim, końcowym sortem względem swojaków, mocnych, ustrojonych, wolnych. A właśnie z końców, odpadków działa Jahweh.

1 Gr. *aule* oznacza właściwie 'zagrodzone miejsce na wolnym powietrzu przed budynkiem, dziedziniec, podwórze'. Ale tu i w Mc 14,66 może „sala, dziedziniec wewnątrz pałacu arcykapłana”. Godne uwagi, że tym samym słowem określone jest miejsce *ischyrosa*-szatana w Lc 11,21.

2 Gr. *alabastron*, od *alabast(r)os* 'flakonik na wonności'. Słowo nieznanego pochodzenia i symboliki. Wedł. słownika Friska z epipskiego *a-la-baste* 'naczynie boginii Ebaste'. Może też od miasta Alabastron w Egipcie. W IV Ki 21,13 (LXX) może oznacza Jeruzalem. Może też ma związek z Sebaste ('Czcigodna', przekład z łac. *Augusta*) w Azji Mniejszej w Kapadocji. W Wyroczniach sybilli ks.III {136} s.348 napisano: „Potem z Sebaste Beliar (=szatan {100} {101}) przybędzie... zatrzyma Słońce wielkie i ogniste oraz Księżyc jasny (tak w Biblii tylko o Jozuem-Jezusie), zmarłych podźwignie, i wiele znaków uczyni wobec ludzi” (jak Jezus).

3 Gr. *bary-timos* od *barys* 'ciężki, uciążliwy' i *time* 'oszacowanie, ocena, mir'.

4 Kolejny przykład *samolubnego* charakteru pomazanego zwierzęcohybrydowym duchem Jezusa. Jezus nie dba o sprawy bytowe ubogich, tylko o 'dogadanie' sobie, włączając przyszłe życie. Także nie o sprawiedliwych ani o słuchający go lud, tylko o grzeszników i o swój ścisły kościół wtajemniczonych +Mt 9,13 11,19 13,11, wybrany z „nieznającego Zakonu przeklętego ludu”. Jest tolerancyjny wobec zachowań powszechnie uważanych za niemoralne złe i naganne, które niekiedy nawet akceptuje i wychwala. Neguje obyczaj i tradycyjne relacje ekonomiczne, a także poddaństwo względem cesarza. Natomiast czyni zarzuty strażnikom Zakonu, dbającym o wyższą moralność człowieka. Nie chodzi mu więc ani o fizyczne ani o moralne zdrowie narodu czy o kondycję społeczną, ekonomiczną i polityczną, ale o chwałę własną i swojej wyizolowanej "elity". Obrazem kościoła pomazańca gołębiczy jest polityka polskich chrześcijańskich rządów, kierowana przez dzikozwierzęce tajne służby. Ta polityka „to jest taka wiara” – jak wyjaśnił pewien znawca tematu. Czyli... macie, w co wierzycie.

5 Zdaniem niektórych „brzmi to arogancko” jako „aprobata nieuchronności ubóstwa”.

6 Gr. *to euangelion touto* wydaje się innym niż dotychczasowe *to euangelion basileias* ('królestwa'). Jeżeli oznacza ewangelię męki to „czyn niewiasty stanowi integralną część opisu męki” {316}.

7 Gr. *mnemo-synon* 'pamiętka, zbiór pamiętek', od *mnemon* 'pamiętający'. W Ac 10,4 ukazano wysoką boską rangę bytu nazwanego *mnemosynon*: "Modlitwy twoje i jałmużny twoje wstąpiły do *mnemosynon* w wejrzeniu boga". A Jezus przyznaje posiadanie bytu o tak wysokiej randze kobiecie upadłej (W tradycji i w Lc 7,37 to 'grzesznica', por. przyp. do 26,7). P. przyp. do Mc 14,9.

8 Przysłówek *tote* 'wówczas, wtedy, następnie' oznacza związek pomiędzy czynem kobiety a czynem Judasza. „Judasza pojawia się w ostrym kontraście w stosunku do tej kobiety” {316}.

wili¹³⁷² ao mu trzydzieści¹ srebrne pieniądze^{Ap}. **26,16** I od wtedy szukał¹²¹⁴ ipf łatwodogodny stosowny moment^A aby go przekazałby²¹⁵⁰ ao sb ac.

26,17 Zaś pierwszym^D dniem² święta Nie Fermentowanych chlebów^{Gp n} przyszedli do istoty uczniowie Jezusowi^D powiadając: Gdzie chcesz żeby przygotowalibyśmy^{ao sb} tobie zjeść¹¹⁴³ ao Pascha^{indecl?}

26,18 Ten zaś rzekł: Prowadźcie się pod zwierzchnictwem^{moim} pr it ac do wiadomego miasta istotnie do wiadomego oznaczonego człowieka⁶³¹ As m i rzeknijcie jemu: Wiadomy nauczyciel powiada: Ten stosowny moment¹⁴²² mój blisko jest, istotnie do ciebie^A czynię^{pr id, sb ac} Pascha^A wspólnie z uczniami^{Gp} moimi^{Gp}. **26,19** I uczynili uczniowie tak jak do razem zestawiał w określonym porządku²⁷¹⁷ ao im Jezus, i przygotowali Pascha.

26,20 Wobec późnej godziny^{Gs f} zaś stawszej się⁵⁸⁴ Gs f pt ao md-dp, Gab³ leżał wstecz do źródła do posiłku¹⁷⁹ ipf md-ps-dp wspólnie z dwunastoma^{Gp}. **26,21** I w trakcie jedzących^{Gp pt pr, Gab} ich^{Gp} rzekł: Zaiste powiadam wam że jeden z was przekaze²¹⁵⁰ ft mnie. **26,22** I doznając przykrości^{Np pt pr ps} nadmiernie²⁷³⁶, poczęli sobie³⁸⁹ ao md aby powiadać mu jeden każdy: Czy jakoś ja jakościowo jestem, utwierdzający panie? **26,23** Ten zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi rzekł: Ten który woczył⁹⁴⁰ N pt ao ac wspólnie ze¹⁸³¹ mną^G rękę w⁴ miednicy²⁸³⁵ D, ten właśnie mnie przekaze^{ft}. **26,24** Wiadomy wprawdzie syn wiadomego człowieka^G prowadzi się pod zwierzchnictwem^{pr id ac} z góry tak jak od przeszłości jest pismem odwzorowane⁶⁰² 3s pf id ps około niego, biada zaś określonemu człowiekowi owemu przez-z którego²⁰⁶¹ G określony syn określonego człowieka jest przekazywany^{pr ps}; odpowiednio dogodne¹⁴⁴⁰ Ns n było⁸³⁴ 3s ipf id ac jemu jeżeli nie⁵ został płciowo zrodzony⁵⁷⁰ ao ps człowiek ów. **26,25** Odróżniwszy się zaś Judas, ten przekazujący^{pt pr} go, rzekł: Czy jakoś ja jakościowo jestem⁶ mój rabinie? Powiada mu: ⁷Ty rzekłeś^{ao}.

26,26 Wobec jedzących^{Gp pt pr, Gab} zaś ich^{Gp} wzięwszy¹⁶⁸¹ N pt ao Jezus chleb i łatwodogodnie odwzorowawszy we wniosku^{N pt ao ac} połamał¹⁵⁶⁸ ao ac i dawszy⁷³⁴ N pt ao uczniom rzekł: Weźcie¹⁶⁸¹ ao it ac zjedzcie¹¹⁴³ ao it ac; ⁸to właśnie^{Ns n} jest jakościowo ten organizm cielesny²⁷⁴³ mój. **26,27** I wzięwszy kielich^{losu} An i ⁹łatwodzięcznie udzieliwszy się w podziękowaniu^{N pt ao ac} dał⁷³⁴ ao im powiadając: ¹⁰Napijcie się²²⁷⁴ ao ac z niego wszyscy, **26,28** to właśnie^{Nn} bowiem jest jakościowo krew^{Nn} moja tego^{Gf} na

9 Judasz „rozczarował się postawą Jezusa wobec kwestii politycznych” {316} i także – jak tutaj – społecznych, ekonomicznych, a zwłaszcza obyczajowych. Może też uznać za fałszywą praktykowaną przez Jezusa teologię mesjanizmu. Inne powody wymienia {317}: roszczenie synostwa bożego (mesjaństwa) dla [tak się prowadzącego] syna człowieczego, próba obalenia Tory a także „nielegalne urządzenie [wcześniejszej] uczytu paschopodobnej [już]w czwartkowy wieczór” t.2 s.426.

1 Formuła nawiązuje do Za 11,4-13, gdzie na taką sumę oszacowano owce (t.j. lud) przeznaczone z polecenia Jahwe na rzeź dla handlarzy owiec. Prorok wystąpił o zapłatę, gdy zniechęcił się i zaniechał ich „pasienia”. Tu pasterzem byłby Judasz, a owcami Jezus, ta kobieta i jej kochankowie. Zapłata jest nie za Jezusa, lecz za ich pasienie przez Judasza. Czy Judasz był „agentem prowadzącym” Jezusa (on miał kasę)? Srebro symbolizowało księżyc, jego światło; tu byłby nim Judasz-diabeł Jo 6,70.

2 Gr. *ana-keimai*. To ‘leżenie’ było zgodne ze zwyczajem hellenistycznym, ale niezgodne z żydowskim; w Izraelu przy posiłkach rytualnych obowiązywał pozycja siedząca. W ewangelii zaś obyczaj żydowski poszedł w zapomnienie – biesiadnicy spoczywali w pozycji półleżącej na lewym przedramieniu {314} t.2 s.73.

3 Gr. *tryblion* ‘miska, półmisek, garnek’, tylko w tej scenie. Zawierała rodzaj sałaty z winem. W Jo 13,26 może o naczyniu do maczania chleba.

4 Gr. *tryblion* ‘miska, półmisek, garnek’, tylko w tej scenie. Zawierała rodzaj sałaty z winem. W Jo 13,26 może o naczyniu do maczania chleba.

5 Gr. *gennao*. Czyli jeżeli nie został spłodzony poprzez fallusa – syna człowieczego? Bo syn człowieka takim jest lub po odejściu w takiego się przemieni? Ale fallus był symbolem szatana 1C 7,5 1Tm 5,15 Ap 2,24. Szatan zaś był symbolem węża rajskiego 2C 11,3 Ap 12,9. A właśnie do węża Jezus przyrównuje określonego syna człowieka Jo 3,14. Dodać można gnostyczką sektę ofitów z II w.n.e., którzy syna ojca uważali za węża. W każdym razie tekst definiuje syna człowieka w wydaniu Jezusa jako potomka zrodzonego seksualnie i seksualnego, więc zasadniczo zwierzęcego. Według ewangelii tego rodzaju zrodzenie nie dotyczyło Jezusa, i może dlatego nigdy nie mówił o synu człowieczym w pierwszej osobie – „ja”. Płciowo zrodzony natomiast był Jan Chrzciciel, i tak niekiedy identyfikują apokryfy {127-I} s.242.244. Z wypowiedzi Jezusa wynika też, iż wyznawał on preegzystencję (przed zrodzeniem).

6 Zwrot „Rabbi” nie oznaczał takiego uznania autorytetu jak zwrot „Panie” pozostałych uczniów w.22.

7 Zwrot „Ty rzekłeś” (+26,64) może mieć sens zaprzeczający: „To są twoje, nie moje słowa”, albo potwierdzający.

8 „To jest ciało moje” oznacza tyle samo co „To jestem ja” {316}. Z tej formuły konsekracyjnej, łac.: *hoc (est) corpus...*, ma pochodzić magiczne zaklęcie *hokus-pokus*. Wygłoszona przez Jezusa formuła może mieć magiczne znaczenie zastępcze i obronne, por. przyp. do Lc 22,15. Znów magia związana z Jezusem, por. Mt 2,1 Ac 13,6 19,13.

9 Gr. *eu-charisteo* p. przyp. do Mt 15,36.

wskroś rozporządzenia mieniem^{677 G f}, ta około wielu^{Gp} wylewana^{N pt pr ps} do funkcji puszczenia od siebie^{437 A} uchybień. **26,29** Powiadam zaś wam: żadną metodą nie napiłbym się^{2274 ao sb ac} od tej chwili z tego właśnie¹ płciowego płodu^{569 G n} winorośli^{143 G f} aż do dnia owego gdyby go *obecnie* piłbym^{pr sb ac} wspólnie z wami^{Gp} nowy^{A n} w wiadomej² królewskiej władzy^{D f} ojca mego. **26,30** I zaśpiewawszy hymn^{N pt ao} wyszli do³ Góry^A Drzew Oliwnych^{Gp}.

26,31 Wtedy powiada im Jezus: Wszyscy wy uznacie się za prowadzonych do pułapki^{2559 ft ps} we mnie w nocy tej właśnie; *od przeszłości* jest pismem odwzorowane^{3s pf ps} bowiem: Uderzę pasterza, i będą na wskroś rozproszone^{ft ps} owce paśnej trzody. **26,32** Potem-za zaś to^{A n} *które zdolnym* zostać wzbudzonym w górę^{810 ao ps, Aci} *uczyni* mnie^A, poprzedzając zawiodę^{2370 ft} was do Galilai. **26,33** Odróżniwszy się zaś Petros rzekł mu: Jeżeli wszyscy uznają się za prowadzonych do pułapki^{ft id ps} w tobie, ja nigdy *nie* uznam się za prowadzonego do pułapki^{ft id ps}. **26,34** Mówił^{2925 ipf, ao ac} mu Jezus: Zaiste powiadam ci, że w tej właśnie^{2094 D} nocy zanim *okolicości uczynią*⁴ koguta^A *mogącym* przygłosić^{ao ac, Aci} trzy razy odeprzesz^{ft md-dp} mnie^A. **26,35** Powiada mu Petros: I jeżeli ewentualnie ewentualnie obowiązuje^{625 pr sb ac} *uczynić* mnie^A razem z tobą^D odumrzeć^{ao ac, Aci} żadną metodą nie ciebie^A odeprę^{ft md-dp}. Podobnie i wszyscy uczniowie rzekli.

26,36 Wtedy przychodzi wspólnie z nimi^{Gp} Jezus do wyodrębnionego terenu^A powiadanego⁵ Geth-semani⁵⁶⁰ i powiada uczniom: Osiądnicie^{ao ac} tutaj^{431, 430 G} aż odszedłszy tam pomodliłbym się^{ao sb md-dp}. **26,37** I zabrawszy z sobą^{N pt ao ac} Petrosa i dwóch synów Zebedaiosa począł sobie *od prapoczątku*^{389 ao md} doznawać przykrości^{1734 pr md-ps} i być zatrwożonym^{47 pr ac}. **26,38** Wtedy powiada im: Ze wszystkich stron doznająca przykrości^{2239 Ns} jest dusza moja aż do¹²⁰³ śmierci^G; pozostaniecie^{1819 ao it} bezpośrednio tutaj i czuwajcie wspólnie ze mną^G. **26,39** I⁶ przyszedłszy naprzód^{2379 N pt ao ac} mało^{1862 As n, adv} padł^{2276 ao} aktywnie na doistotne oblicze^{2428 A} swoje^G *doistotnie* modląc się^{2402 N pt pr} i powiadając: Ojczy mój, jeżeli możliwe^{Ns n} jest, niech przejdzie obok-przeciw^{2180 3s ao it ac} ode mnie^{818 G} *kielich losu* ten właśnie; lecz ponad liczbę tego²²⁹⁸ nie tak jak ja chcę, ale tak jak ty. **26,40** I przychodzi^{pr md-ps-dp} istotnie do uczniów i znajduje ich pogrążanych z góry w beczynności^{1408 Ap pt pr ac}, i powiada Petrosowi: W ten właśnie sposób nie byliście potężnymi^{1375 ao ac} jedną godzinę *naturalnego okresu czasu*^A odbyć czuwania^{ao ac} wspólnie ze mną? **26,41** Czuwajcie^{pr} i módlcie się^{pr md-ps-dp} aby nie weszlibyście^{ao sb} do doświadczania^{2210 A}; wprowadzie¹⁸¹⁵ duch⁸ *uprzednio* gotowy do namiętności²³⁸¹, zaś mięsowa *istota*²⁵²⁴ *słaba*³⁹⁸. **26,42** Na powrót²¹²⁶ z wtórego^{657 Gs m, n} odszedłszy pomodlił się^{2402 ao md-dp} powiadając: Ojczy mój, jeżeli nie może to właśnie^{Ns n} przejść obok-przeciw²¹⁸⁰ *jeżeliby nie jego*^{As n} napiłbym się^{2274 ao sb ac}, niech stanie się^{584 3s ao it ps-dp} woła twoja. **26,43** I przy-

10 Jezus pije kielich i daje wszystkim pić z niego. Tak samo w Apokalipsie królowie ziemi otrzymują kielich od kobiety Babilonu Ap 17,2-4. Jezus jest „prapoczątkowym królów ziemi” Ap 1,5 a jego uczniowie są synami króla (-ów) ziemi Mt 17,25-26. Słowo „wszyscy” wskazuje na ogólną dostępność kielicha Jezusa - jak kobiety Babilonu

1 Gr. *genema*; ma ten sam źródłosłów, co *gennaō* ‘rodzić płciowo’ w.24. ‘Winorośl, krzew winny’ gr. *ampelos* jest tu rodzaju żeńskiego; do winorośli przyrównuje Jezus siebie Jo 15,1.5. W Ap występuje “winorośl ziemi” 14,18.

2 W apokryfach {128} wyraźniej można dostrzec utożsamienia: ‘królewska władza’ boga – **krzyż** s.114; arka (ze zwierzętami) – krzyż s.275.292; duch św. – krzyż s.264; duch św. – łono ojca s.150; duch św. – *sofia* i Maria Magdalena s.85.62; ‘królewska władza’ niebios – krzyż i duch św. s.264.

3 Jak Dawid przed swym synem Absalomem, wspieranym przez Achitofela, który powiesił się jak Judasz {316}.

4 Kogut symbolizował Słońce {50}s.149-150 {96}. Pierwsze pianie koguta było około północy, drugie około godziny trzeciej nad ranem {144}s.336. Por. komentarz do straży przy Mt 24,43. Petros według Jezusa był szatanem Mt 16,23; gdy szatan w Petrosie zaprzę się Jezusowego światła słonecznego (por. Petrosa grzejącego się ku światłu-Jezusowi Mc 14,54), księżyc utraci zasilanie świetlne, zblednie i zejdzie.

5 Hebr. *GT-SzMNI* t.j. ‘tłoczni’ - ‘zawierającego tłuszcz’. Stąd może ‘tłoczni oliwy’.

6 Gr. *pro-erchomai* ‘naprzód lub przed’ - ‘przychodzić’.

7 Kielich - łono kobiece, vulwa, macica, rozkosz, cierpienie Jezusa {50}s.345-346, krzyż {51}s.420 {137}s.169. Modlitwa Jezusa „Niech minie mnie kielich ten” to mocny argument przeciwko dobrowolności męki i śmierci Jezusa.

8 Gr. *pro-thymos* +Rm 1,15 – tak określona jest tam może “*charisma* ducha”. P. przyp. do Mc 14,38.

9 Gr. *a-sthenes* ‘bez-silny, nie-mocny’ od *sthenos* ‘siła, ciężka fizyczna, intensywność’. Wyrażenie może odnosić się do uczniów albo do Jezusa. Jezus domagał się od uczniów wspomnienia swego ciała i duszy przeciwko biorącemu górę kielichowi krzyża.

szedłszy na powrót znalazł ich pogrążanych z góry w beczynności^{Ap pt pr ac}, były^{834 ipf} bowiem ich oczy obciążone^{471 pt pf ps}. **26,44** I puściwszy od siebie^{439 N pt ao ac} ich na powrót odszedłszy pomodlił się^{2402 ao} z trzeciego^{Gs n}, ten sam odwzorowany wniosek^{1726 A} rzekłszy na powrót. **26,45** Wtedy przychodzi istotnie do uczniów^{Ap} i powiada im: ¹Bądźcie pogrążani z góry w dół w beczynności^{pr it, id ac} w dół w to ²pozostałe^{As n}, i dawajcie sobie zaprzestanie przez wznoszenie się na powrót do źródła w górze^{194 pr it, id md}; oto przybliżyła się^{807 3s pf id ac} ³ta wiadoma godzina *naturalnego okresu czasu* i wiadomy syn wiadomego człowieka jest przekazywany^{pr id ps} do rąk ⁴uchybiających celu^{Gp}. **26,46** Wzbudzajcie się w górę^{pr it md- ps}, *może* wiedlibyśmy^{39 1p pr sb ac}, oto przybliżył się^{807 pf ac} ten przekazujący^{pt pr} mnie.

26,47 I jeszcze *wobec* jego^G gadającego^{G pt pr ac, Gab} zobacz do tamtego miejsca - oto Judas, jeden z dwunastu^{Gp}, przyszedł i wspólnie z nim^G *dręczący* tłum wieloliczny wspólnie z mieczami^{Gp} i drewnami^{1965 Gp} od prapoczątkowych kapłanów i starszych ludu *walczącego*. **26,48** Ten zaś przekazujący^{N pt pr} go dał^{734 ao} im znak boży²⁵⁴⁰ powiadając: Którego^{2061 A} by *pocałunkiem* ulubiłbym^{2930 ao sb ac}, on jest, ujmijcie władzę^{ao it ac} go. **26,49** I prosto z tego - natychmiast przyszedłszy do istoty Jezusowi^D rzekł: Wychodź rozkosznie z środka^{2973 pr it ac}, mój rabinie; i ⁵odgórnie czule pocałunkiem ulubił^{1509 ao ac} go. **26,50** Zaś Jezus rzekł mu: ⁶*Nierządny* przyjacielu¹¹⁵², aktywnie na¹⁰⁶³ ⁷które^{2061 As n} do obok-przeciw przybywasz i jesteś^{2177 pr ac}? Wtedy przyszedłszy do istoty^{pt ao} narzucili^{1065 ao} ręce aktywnie na Jezusa^A i ujęły władzę^{1631 ao} go. **26,51** I oto jeden z tych^{Gp} *będących* wspólnie z Jezusem^G rozpostarłszy z wewnątrz^{N pt ao ac} rękę odciągnął^{331 ao ac} miecz¹⁷⁸⁸ swój i uderzywszy^{N pt ao} niewolnika prapoczątkowego kapłana odebrał^{433 ao} jego^G ⁸uszę^{3058 As n}. **26,52** Wtedy powiada mu Jezus: Odwróć miecz swój do wiadomego właściwego miejsca^A jego^G, wszyscy bowiem którzy wzięli^{Np pt ao ac} miecz, ⁹w mieczu odłączą się przez zatracenie^{320 ft md}. **26,53** Albo czy wyobrażasz sobie^{pr ac} że nie mogę^{779 pr id} ¹⁰przyzwać^{2157 ao if ac} ojca mojego^G, i stawi do obok z naprzeciw^{2185 ft id ac} mi w tej chwili *coś* liczniejsze^{2288 Ap n}: dwanaście^{indec1} legiony^{Ap f, m} aniołów^{Gp}? **26,54** Jakże więc zostałyby uczynione pełnymi^{3p ao sb ps} wiadome odwzorowane Pisma, że w ten właśnie sposób obowiązuje stać się^{584 ao md-dp}?

1 Gramatycznie wypowiedź może być stwierdzeniem (indicativus) z odcieniem wykrzyknienia lub ironii, lub rozkazem (imperativus).

2 Gr. *to leipon* ‘(coś) pozostałe, (czas) pozostały’, reszta (czasu)’. {7} daje tu znaczenie „na przyszłość”. Abramowiczówna zaś w {6} także tutaj honoruje dawniejsze maskujące przekłady kościelne i całkiem wyjątkowo daje „już teraz”. Najnowsze przekłady nie kontynuują tej „neofickiej gorliwości dla kościoła”.

3 W Ew. Jana “godziną syna człowieka” jest chwila ukrzyżowania {144}s.338.

4 Czyli “grzeszników”. W 17,22 „w ręce człowieków”; tu, wobec dominacji „grzesznego ciała” w otoczeniu, spodziewa się grzeszników. W Is 33,14 toposem grzeszników jest Syjon: “Grzesznicy w Syjonie zlekli się, drżenie ogarnęło obłudników”. „Opuszczenie Jezusa ze strony uczniów jest dla niego znakiem opuszczenia przez boga” {316}.

5 Gr. *kata-fileo* „oznacza pocałunek miłości, wielokrotny, namiętny” {188} s.265. Zwykły pocałunek to *filema*.

6 Gr. *hetairos* ‘kolega, przyjaciel’, zwłaszcza w pochodnych często w znaczeniu seksualnym, w obu rodzajach (hetera żeńska lub męska). Przekłady: „przyjacielu”. Lecz {316} pisze iż „wydaje się, że słowo *hetaire* nie ma tu szczególnie pozytywnego charakteru... odnosi się do kogoś niższego godnością” s.585. Podobne pieniądze-seksualne tło w pozostałych miejscach N.t.: w Mt 20,13- w kontekście zapłaty oraz w Mt 22,12- w kontekście uczyły ślubnej. Wiele znaczący jest też typ pocałunku *katafileo* Judasza, p.w. Sprzyja takiej wykładni nocny epizod Jezusa z półnagim młodzieńcem w Mc 14,51. Natomiast „towarzysz” to *metochos, sydygos, ho synon* {7}.

7 Równie enigmatyczna jest fraza *ef ho parei* „na które *coś* przybywasz?” w tym tajemniczym epizodzie. Jeżeli zaimek względny *ho* jest pytajny {11}, mamy: Na co przybywasz?, jeżeli wskazujący: Po to przybywasz? Podobnie rozumuje {316} s.585. Był w użyciu zwrot *pareinai epi deipnon* ‘przybyć na wieczerzę’ {6}, według którego możliwe byłoby pytanie: „Na które (danie wieczerzy) przybywasz?”. Kluczowe jest zrozumienie zaimka *ho* (acc. sing. neut. od *hos* ‘który’); wydaje się, że trzeba go pojmować jako rzecz (bo neutrum), która miała być „nasza” i użyta w związku z owym czułym pocałunkiem. Jezus może być eunuchem, por. Mt 19,12. Zwraca uwagę też głęboka znajomość kobiecej psychiki Mt 5,28.32 19,9 i instynktu macierzyńskiego Lc 13,34.

8 Gr. *otion*, zaś u Mc i Jo *otarion*. Oba słowa są zdrobnieniem od *ous* ‘ucho’. Nie wiadomo, czym było owo ‘małe ucho’. Mogło być ‘częścią ucha’, lecz synoptycy nie piszą o odcięciu jak u Jo 18,10, lecz o ‘odebraniu’ *af-airo*, złożonym z *apo* ‘od’ i *hairo* ‘unosić, zabierać’. Poza tym miejscem nikt nie tłumaczy *afaireo* przez “odciąć”, lecz właśnie ‘odjąć, odebrać, ująć’. Jakby to ‘uszę’ nie było organicznym narządem, lecz jakimś przydatkiem, może aparatem.

9 Sentencja bliska tej z Ap 13,10. Analogicznie więc, czy Jezus dlatego umarł na krzyżu, iż posługiwał się krzyżem w swej działalności, „nagrabiał sobie”? Gr. *apollymi* współgra z imieniem boga Apollona.

10 Gr. *parakaleo* znaczy zasadniczo i najczęściej w N.t. ‘przyzywać, przywoływać’ od *kaleo* ‘wołać, zwać’. Natomiast tłumacze, gdy jest to czynność Chrystusa, i w tym przypadku łagodzą obcesową twardość jego stosunku do boga ojca, charakterystyczną raczej dla maga, i podkładają tryb warunkowy wraz z łagodniejszym „prosić, zachęcać”: „że nie mógłbym (po)prosić”. Lecz ‘prosić’ to *aiteo, deomai, erotao* {7}.

26,55 W owej godzinie rzekł Jezus tym dręczącym tłumom: Tak jak na zbójcę¹⁷¹² wysłicie¹⁰¹⁶ ^{ao} wspólnie z mieczami^{Gp} i ¹drewnami^{1965 Gp} do razem wziąć^{ao ac} mnie^A. W dół w *którykolwiek* dzień^A w świątyni z góry zajmowałem sobie miejsce^{1405 ipf md-ps-dp} nauczając^{N pt pr} i nie ujęliście władzą^{1631 ao ac} mnie^A. **26,56** To właśnie^{2094 As n} zaś całe^{As n} stało się^{584 3s pf id ac} aby zostałyby uczynione pełnymi^{ao sb ps} wiadome odwzorowane Pisma proroków. Wtedy uczniowie wszyscy² puściwszy od siebie^{439 Np pt ao ac} go uciekli^{2923 ao}.

26,57 Ci zaś którzy ujęli władzą^{1631 Np pt ao ac} Jezusa odprowadzili^{268 ao} istotnie do Kaiafasa prapoczątkowego kapłana, tam gdzie pisarze i starsi zostali do razem zebrani^{2687 ao ps}. **26,58** Zaś Petros podążał tą samą drogą z^{92 ipf ac} nim^D od w z *miejsca* o długiej odległości¹⁷⁶⁰ aż do zagrody na powietrznym miejscu⁴²² prapoczątkowego kapłana, i wszedłszy do wewnątrz odgórnie siedział jako na swoim^{1410 ipf md-ps-dp} wspólnie z podwładnymi^{Gp} aby ujrzyć²⁰⁴¹ to dokonanie²⁷⁷⁸. **26,59** Zaś prapoczątkowi kapłani i Rada cała szukali^{1214 ipf} kłamliwe świadczenie^{3029 A} w dół z Jezusa^G żeby w jakiś sposób go uśmierciliby^{ao sb}, **26,60** i nie znaleźli^{ao} od wielu^{Gp} przyszedłszy do istoty^{Gp pt ao ac, Gab} kłamliwych świadków^{Gp}. Później zaś przyszedłszy do istoty dwaj **26,61** rzekli: Ten właśnie mówił^{2925 ipf,ao}: Mogę z góry rozwiązać^{ao} to miejsce osiedlenia bóstwa¹⁹¹³ wiadomego boga^G i przez-z³ trzech^{Gp} dni^{Gp} zbudować^{ao ac}. **26,62** I stawiawszy się na górę^{233 Np pt ao ac} prapoczątkowy kapłan rzekł mu: Żadne^{As n} nie odróżniasz *dla odpowiedzi*^{pr md-ps-dp} co^{As n} ci właśnie z ciebie^G z góry przeciw świadczą^{pr ac}? **26,63** Zaś Jezus przemilczywał^{2558 ipf ac}. I prapoczątkowy kapłan rzekł mu: Wyprysięgam¹⁰²⁵ cię w dół z¹⁴⁵⁴ wiadomego^G boga^G, tego^G ⁴żyjącego biologicznie^{1208 G pt pr ac}, aby nam rzekł^{byś}^{ao sb} czy ty *jakościowo* jesteś^{834 pr} ⁵ten wiadomy pomazaniec, ten syn tego boga. **26,64** Powiada mu Jezus: Ty rzekłeś^{ao}. ⁶Lecz ponad *liczbę tego*²²⁹⁸ powiadam wam: od tej chwili³⁷⁸ będziecie widzieli^{2041 ft md-dp} wiadomego syna wiadomego człowieka odgórnie siedzącego jako na swoim^{1410 As pt pr md-ps-dp} z prawych *stron*^{Gp n} tej ⁷mocy^{780 Gs} i przychodzącego^{1139 A pt pr} na wierzchu ⁸chmur^{1922 Gp} wiadomego nieba^{Gs}. **26,65** Wtedy prapoczątkowy kapłan na wskroś rozerwał^{708 ao} szaty swoje powiadając: ⁹Nie-właściwie zawieszczę^{514 ao}, po co jeszcze potrzebę mamy świadków^{Gp}? Oto teraz usłyszeliście^{93 ao} tę niewłaściwą wieszczbę. **26,66** Co wam wyobraża się^{3s pr ac}? Ci zaś odróżniwszy się *dla odpowiedzi*^{N pt ao ps-dp} rzekli: ¹⁰Trzymany wewnątrz⁹⁸⁹ śmierci^G *jakościowo* jest. **26,67** Wtedy wplunęli^{955 ao} do doistotne oblicza^A jego^G i *policzkowaniem* dębnięli^{1599 ao ac} go; ci zaś uderzyli różdżkami^{2481 ao}

1 Gr. *ksylon* 'drewno'; jako umarłe drzewo częsty synonim krzyża.

2 Czy uczniowie w końcu bardziej uwierzyli Judaszowi?

3 W Jo 2,19-21 ewangelista wyjaśnia, iż Jezus mówił o 'świątyni' *naos* 'organizmu cielesnego' *soma* swego. Świątynia była synonimem kościoła i Jerusalemu {51} s.379. Pk87.

4 Żydzi zatem, choć w ogóle wierzyli w **boga** Mojżesza i proroków, w jednego (nie: jedyne) największego uniwersalnego siedmio-planetarnego wszechboga Stwórcę nieba i ziemi, to w ekstremalnych, jakby eschatycznych, warunkach bardziej czcili boga 'najwyższego' *hypsistos*, t.j. 'najwyżej położonego', zamieszkującego jedynie najwyższe regiony, w boga jedyne, który musiał być tylko jednym z nurtów wszechboga. To wyobcowany, podkurczony z ziemi, zapętlający się w wysokich sferach, bóg rewolucji od samego 'życia biologicznego organicznego cielesnego' *dzo*e, „bóg wszelkiego ciała”, osiedlony na Syjonie-Wenus, i stamtąd tylko pomazujący na swego syna-Chrystusa. Religijne synostwo od tego boga żywego oznaczało synostwo pomazania, adoptowania, przybrania – nie organiczne i nie genetyczne. Z pochodzeniem więc i jakością syjonowego ducha pomazującego Żydzi nie mieli problemu; problem natomiast mieli z jakością postulowanego przez chrystianizm obiektu pomazania – z grzesznym charakterem określonego ziemskiego, marnego, ludowego syna człowieka.

5 Tymi słowami dookreślił syna człowieka Petros w Mt 16,16. Ówczesnie oznaczały one pomazańca Dawidowego.

6 Gr. *plen* 'nadto, prócz tego, w dodatku'. Czy tym *plen* jest syn człowieka jako dodatek do chrystusa? Takim człowieczym dodatkiem do Dawida mógł być potomek (nie: płciowy syn) Saula-Adama, czyli Jonatan. To *plen* przyporządkowujące chrystusa synowi człowieka wydaje się streszczać "tajemnicę mesjańską" Jezusa z Mt 17,9.

7 Nie wiadomo pewnie, czym jest ta "moc" gr. *dynamis* 'moc, moc cudotwórcza, przejaw mocy, rzecz dająca siłę', którą jest m.in. duch Ac 8,10 Rm 8,38 1C 15,24 E 1,21 1P 3,22, chrystus 1C 1,24, możność boga ojca, możność anioła Ap 2,2, też szatana Mc 3,23.26 9,29 Jo 10,21 {7}. Przekłady dają „Wszechmocnego”, „mocy Bożej”. Lecz należy zauważyć, że zwrot: "syna człowieka siedzącego z prawych *stron* mocy" w Mt 26,64 jest inny niż starotestamentowy skierowany przez boga do chrystusa "siądź z prawicy mojej" w Mt 22,44. Tu bowiem syn człowieka miałby siedzieć "z prawicy **mocy**", gdzie "mocą" jest prawdopodobnie „imię boga" {316}, które jest Logosem Jo 1,1 Ap 19,12n {99-VI} s.256, Chrystusem, więc jego przejaw, atrybut, a nie sam bóg (jak proponuje BT). Chrześcijaństwo więc jakby dodaje między synem człowieczym a bogiem byt pośredni – chrystusa. Nie jest też jasny sam zwrot: "siedzieć z prawicy", gdyż w Ps 110,1 w LXX i N.t. greckie *ek 'z'* dano w miejsce hebrajskiego *L* (lamed), które znaczy coś przeciwnego: 'ku, dla, celem'. "Przychodzenie" jak też "prawica" są tu skierowane w dół, do ziemi.

8 Nie podano na wierzchu ilu chmur – może siedmiu, jak posłany anioł Jezusa pokazuje na 7 kościołach Ap 22,16.

26,68 powiadając^{Np pt pr:} Złóż prorocstwo^{ao it ac} nam, pomazańcze, kto *jakościowo* jest ten który razii^{N pt ao} cię?

26,69 Zaś Petros odgórnie siedział jako na swoim^{1410 ipf md-ps-dp} na zewnątrz w zagrodzie na powietrznym miejscu⁴²². I przysła do istoty jemu jedna 'posługująca dziewczka'²¹¹⁹ powiadająca: I ty² bywałeś^{834 ipf md} sobie^{834 ipf md} wspólnie z Jezusem^G, tym^G Galilajczykiem^G. **26,70** Ten zaś zaparł się^{367 ao md-dp} w doistotnym przedzie wszystkich^{Gp} powiadając: Nie znam od przeszłości z *doświadczenia*^{1983 pf} co *teraz* powiadasz^{pr}. **26,71** Wyszędłszego^{A pt ao ac} zaś do kolumn bramnych^{2461 As} ujrzała go inna, i powiada tym tam *będącym*: Ten właśnie bywał *aktywnie*^{834 ipf ac} wspólnie z Jezusem^G, tym Nazorajczykiem^G. **26,72** I na powrót zaparł się^{367 ao md-dp} wspólnie z przysięgą^G, że: Nie znam od przeszłości z *doświadczenia*^{pf} tego³ człowieka. **26,73** Potem-za mały *czas*^{As m,n} zaś przyszedłszy do istoty^{N pt ao} ci *od przedtem* stojący^{1372 N pt pf} rzekli Petrosowi: Jawnie prawdziwie i ty z nich *jakościowo* jesteś^{ac}, i bowiem to⁴ gadanie¹⁶⁷⁹ twoje wyraźnego^A cię czyni. **26,74** Wtedy począł sobie *od prapoczątku*^{389 ao md} *aby*⁵ sprowadzać na dół przekleństwa^{1467 pr ac} i ugruntowywać^{pr ac} że: Nie znam od przeszłości z *doświadczenia*^{pf} tego człowieka. I prosto z tego - natychmiast kogut przygłosił^{2968 ao id ac}. **26,75** I wspomniał sobie^{1865 ao ps-dp} Petros tego^G spływającego wysłowienia czynu^{2489 Gs n} Jezusa^G *od wtedy* spływającego^{2486 Gs m pt pf ac} że: Zanim *okoliczności uczynią* koguta^A *mogącym* przygłosić^{ao ac, Aci}, trzy razy odeprzesz^{ft md-dp} mnie^A. I wyszedłszy na zewnątrz zapłakał^{1564 ao} ostro²²⁶⁹.

9 Nie znalazłem wyjaśnienia tego kluczowego pytania, jakie zadali Jezusowi kapłani dla wykazania **winy Jezusa**. Winę tę rozumiano zapewne jako połączenie w sobie tytułów: starotestamentowego „chrystusa” oraz nowego „określonego syna określonego człowieka”, którego żydzi uważali za „bezpiecznego” Lc 6,22, czy wręcz diabelskiego (jak tu określając go *poneros*) i takiego zwalczali Mt 16,13-21 (u Daniela była to inna postać: „nieokreślony syn nieokreślonego człowieka”). Lecz co było istotą sporu? Może w określonym cielesnym synu człowieka dostrzegali jakoś niewłaściwą dla chrystusa. Może kapłani, głosząc chrystusa jako Dawida, z jego bazą cielesną zwierzęcą, często grzeszną, mimo to uznawali ten syjonowy cielesny nurt boga za doskonalszą formę istnienia boga niż tak marne „człowieczeństwo”, wyrażone w tytule „określony syn określonego człowieka” (w Dawidzie nie ukazano rysów człowieczych). W takim chrystusie byłoby zero człowieka w ludziach, dopóki człowieczeństwo nie byłoby mu dodane, w odrębnym zrządzeniu boga. Ponadto Jezus czynił bogiem 'sam siebie' *seauton* Jo 10,33 – bez judaistów. Może też pytanie arcykapłana do Jezusa było „z innej beczki” i dotyczyło samej natury jego pomazania: Czy deklarowany mesjanizm jego, ziemskiego cielesnego syna człowieka, pochodzi od nurtu boga zwanego *dzontos*, t.j. 'żyjącego biologicznie w ciele' (*dzontos* jest imiesłowem terażniejszym od *dzao*, *dzo* 'żyć biologicznie cielesnie', stąd też *dzoon* 'istota żywa, zwierzę' i *zoologia* 'nauka o zwierzętach') Mt 16,16 22,32 Ac 14,15 Rm 9,26 2C 3,3 6,16 1Th 1,9 Hb 3,12 9,14 10,31 12,22 1P 1,23 Ap 7,2 15,7, t.j. od boga syjonowego, czy – o co niejednokrotnie go oskarżano – od boga demonicznego Mc 1,34 Jo 8,48 i szatańskiego Mt 9,34 10,25 12,24.26 Mc 3,23? Taki zarzut stawiano Jezusowi w Jo 10,33. Zresztą w starożytnym świecie nie do pomyślenia była koncepcja, iż bóg zamieszkuje w marnym upadłym człowieku. Świętość przychodziła z nieba i nie była dla marności i zepsucia. Dlatego również bóg żydowski mógł zamieszkać tylko w człowieku doskonałym, jak w Mojżeszu – jakże różnym od Jezusa. Wbrew temu Jezus stara się łączyć oba nurty boskości: boga życia biologicznego i boga człowieka, i to człeka upadłego (Jo 8,40 10,36 i Mc 1,10 15,39 Lc 9,18-22 Jo 1,51), pijaka, przyjaciela złodziei, cudzołożnic i prostytutek Mt 9,11 11,19 Jo 9,24, czym plasuje się w tradycyjnych domenach szatańskich. Zresztą sam Jezus nie mieni się synem człowieka niebiańskiego nieokreślonego z Dn, lecz synem człowieka określonego ziemskiego – z masą cielesnych przywar. Takim Mojżesz nie był.

10 Gr. *enochos* od *en-echo* 'wewnątrz' - 'trzymać'. Jest to specyficznie wyrażony stan winy; zwyczajnie „winny” to *ofeiletēs*. Według {6} jako termin prawny – jak w tym przypadku – z naczyło: 'podlegający, winny', zaś *enochos thanatou* znaczyło 'zasługujący na karę śmierci'.

1 Gr. *paidiske* 'posługująca dziewczka, posługaczka, młoda niewolnica'; rodzaj żeński od *pais* 'posługujący chłopak, sługa'; także 'dziewka publiczna, nierządnicą'; od tego słowa *paidiskeion* 'dom publiczny, burdel' {6}. Jest kwestią w jaki sposób mogła pełnić zadanie usługi, przebywając w bardzo tolerancyjnym i liberalnym środowisku Jezusa. Wszak mimo młodego wieku, w Lc 22,57 jest zwana przez Piotra 'kobietą' *gyne*. P. przyp. do Mc 14,66.

2 Gr. *estha* rzadka strona zwrotna (+Mt 23,30 Ac 27,37) bardzo częstego *eimi* {2}, odmienna niż w następnym w.71 – tam strona aktywna. Jest intensywnie rozważane, co znaczy tu „bywanie sobie (dla siebie) wspólnie z Jezusem”, czy ogólniej w grece 'bycie wspólnie z kimś' *meta tinos einai*, por. {6}. Tu też aspekt seksualny prawdopodobny, bo fakt, że Petros zwyczajnie bywał z Jezusem, musiał być powszechnie znany, chodziło tu więc zapewne o jakieś inne „bywanie sobie wspólnie z Jezusem”. Znamienne, że mówi to ta *paidiske*. Jezus wychwalał nierządnicę Mt 21,31 Lc 15,30, bywał wspólnie z nimi (*gyne hamartolos* 'kobieta grzeszna' w Lc 7,37 było synonimem nierządnicy).

3 Ambroży utrzymywał, że Piotr wyparł się jedynie „tego człowieka” {316}, t.j. cielesnej osoby Jezusa, Jezusa jako określonego syna człowieka; natomiast Jezusa jako syna bożego (t.j. chrystusa) Piotr się nie wyparł (tamże). Ale tym samym odrzucił połączenie tych dwóch postaci, podobnie jak arcykapłan w 26,63n i jak wielokrotnie żydzi.

4 Gr. *lalia* 'grzechot, szczebiot, paplanie'. Galilejczycy mówili z akcentem, który brzmiał niesympatycznie {188}.

5 Gr. *kata-thematidzo* 'złorzeczyć, przeklinać'. Nie wiadomo, kto jest przedmiotem złorzeczenia. Wymienia się trzy możliwości, m.in. „istnieje opinia, że przedmiotem złorzeczenia był sam Jezus” {316}. Pk88.

27,1 *Wobec* przedwczesnego ranka *G* zaś stawszego się^{584 G f pt ao md-dp, Gab} razem radę *A* wzięli^{1681 ao} wszyscy prapoczątkowi kapłani i starsi ludu *walczącego* w dół z Jezusa *G* tak że również *stworzono* możliwość uśmiercić^{ao ac} go. **27,2** I zwiąawszy^{659 Np pt ao} go odprowadzili^{268 ao} i przekazali^{2150 ao} ¹Pilatosowi prowadzącemu władcy *D*.

27,3 Wtedy ujrawszy Judas, ten przekazujący^{pt pr} go, że został z góry skazany^{3s ao ps,} zmieniwszy sobie cel dbania^{N pt ao ps-dp} obrócił^{2639 ao} te trzydzieści srebrne pieniądze *Ap* prapoczątkowym kapłanom i starszym **27,4** powiadając: Chybiłem celu^{132 ao} przekazawszy krew nie zasługującą na karę. Ci zaś rzekli: Co ^{Ns n} z tego istotnie do²³⁸⁸ nas *A*? *To ty* ²ujrzysz^{2041 ft id md-dp} rezultat. **27,5** I strąciwszy w dół^{N pt ao} te srebrne pieniądze *Ap* do miejsca osiedlenia bóstwa *A*, cofnął się wstecz - w górę do źródła do otwartego miejsca^{215 ao ac} i ³odjechał^{283 N pt ao ac} ⁴odłączył się przez udławienie^{267 3s ao id md.} **27,6** Zaś prapoczątkowi kapłani wzięwszy^{1681 N} *N* te srebrne pieniądze rzekli: Nie wolno rzucić je do skarbcza świątynnego gdyż oszacowanie krwi *jakościowo* jest. **27,7** Razem radę zaś wzięwszy^{1681 N pt ao} kupili^{32 ao} z nich *Gp* pole ⁵wyrabiającego z *ziemnej* gliny^{1540 G} do pogrzebu *As* tym wiadomym ⁶obcym przybyszom^{1961 Dp.} **27,8** Przez które zostało nazwane^{1439 ao ps} pole owo Pole Krwi aż do tego *dnia*^{Gs f} dzisiaj. **27,9** Wtedy zostało uczynione pełnym^{2301 ao ps} to spłynięte^{2486 Ns n pt ao ps} przez-z ⁷Jeremiasa *G* proroka *G* *obecnie* powiadającego *G* *pt pr ac*: I wzięli^{1681 ao} ⁸trzydzieści srebrne pieniądze *Ap n*, to oszacowanie *Af* tego *G* oszacowanego^{2800 G m pt pf ps} którego^{2061 A m} oszacowali sobie^{2800 3p ao md} od synów Izraela, **27,10** i dali⁷³⁴ je do pola *As m* wyrabiającego z gliny *G*, z góry w te które do razem zestawil^{2717 ao ac} mi *niewiadomy* utwierdzający pan.

27,11 Zaś Jezus został stawiony^{1372 3s ao ps} w doistotnym przedzie prowadzącego władcy *G*. I nadto wezwał do uwyrażnienia się^{1060 ao ac} go prowadzący władca powiadając: Ty *jakościowo* jesteś⁸³⁴ ten wia-

1 Imię Piłat pochodzi od łac. *pilum* ‘włócznia, krótki oszczep’, znaczy dosł. „włócznik”.

2 Idiom ‘Ty ujrysz’ w N.t. nie występuje poza tym miejscem. Nikt nie tłumaczy dosłownie owego *oraō* ‘widzieć, patrzeć, ujrzyć’. Najbliżej BiZ: „Ty patrz swego”; BT: „To twoja sprawa”. Słownik {7} ucieka się do kompletnie nie zakotwiczonej w semantyce parafrazy: „sam się będziesz martwił” s.435, ale w przekładzie {1}: „Ty (sam) byś patrzył”, zmieniając tryb orzekający czas przyszły na rozkazujący aoryst. Wszyscy akcentują słowo „ty” (to ty). Nie trzeba jednak zmieniać form gramatycznych; wystarczy uzupełnić tekst o słowa domyślne: (To) ty ujrysz (rezultat).

3 Gdyby tłumaczyć *ana-choreo* jako zwykle „oddalenie się”, byłby to zbędny pleonazm, nadmiar znaczeń, bliski tautologii, wynikający ze zdublowania określeń sposobu przemieszczania się: *ana-choreo* i *ap-erchomai*. „Kwiecistość” w pisarstwie ewangelicznym jest wykluczona; natomiast może ewangelista tą zbitką dwóch słów o podobnym znaczeniu, chciał skłonić do ich rozróżnienia, i zasygnalizować jakiś niezwykły **sposób podróży** Judasza, jaki też niekiedy można dostrzec w podróżach Jezusa Mc 1,35 (p. przyp.). Por. zdziwienie „Kiedy tu przybyłeś?” Jo 6,25 w związku z 6,19-22, też *meta-baino* ‘przekroczyć, przestąpić’ w znaczeniu przestąpić do ojca Jo 13,1. O cudownych podróżach apostołów są wzmianki w apokryfach. Ogólniej o chrześcijańskim czarnoksiężstwie i magii p. Wstęp.

4 Gr. *ap-ancho* ‘dusić, dławić’, w str. zwrotnej *apanchomai* ‘powiesić się’ {6}. Różne od powieszenia na krzyżu, ukrzyżowania *stau-roo*. Jak podaje {316} „ewangelista zaznacza, że Judasz powiesił się tak samo jak zdrajca Achitofel, dawny doradca i przyjaciel Dawida 2S 17,23” t.2 s.566.620.

5 Gr. *kerameus* ‘gliniarz’. W Rm 9,21 jest nim bóg, lecz jego materiałem, nazwanym (nie ‘gliną garncarską, dachówkarską’ *keramos*, lecz) ‘błotem, szlamem, mułem’ *pelos* jest człowiek (w Ge 2,7 tworzywem człowieka jest *chous* ‘pył, proch’ ziemi zmieszany z wilgocią z Ge 2,7). Zatem „pole garncarza” może oznaczać miejsce składowania i wydobywania materiału na człowieka.

6 Gr. *ksenos*. Nie wiadomo, kogo do pochówku mieli na myśli kapłani: Judasza czy Jezusa (krwi – raczej Jezusa). Wedł. {316} „Pole Krwi” czy cmentarz dla ‘**obcych przybyszy**’ *ksenos* u Mt nawiązuje do śmierci Jezusa, nie Judasza s.617. Tym bardziej, że na temat cudzoziemskości Judasza nie wiemy nic; natomiast co do Jezusa, to aluzyjnie przedstawiał on siebie jako ‘obcego przybysza, cudzoziemca’ Mt 25,35-44, chwalił także osoby określane podobnym słowem *allo-genes* ‘innego rodu, obcoplemieniec’ Lc 17,18, lub Samarytanin Lc 10,33. Tak więc taki status jak *ksenos* ‘obcy, obcy przybysz, obcokrajowiec’ czy *par-oikos* ‘mieszkający w obcym kraju’ mógł tu odnosić się do Jezusa, jak to miało miejsce w Lc 24,18, i być spowodowany bądź życiem długo na obczyźnie, bądź genetycznym pochodzeniem (w połowie) z innego narodu – z Samarytan – z Ormian, licznie wówczas zamieszkujących Jerozolimę? z Wielkiej Brytanii? z Japonii? “z niebios” jako UFOauta Jo 6,42 – hipotez czy poszlak jest tu wiele. Czy nawet z nierzędu Jo 8,41? jak twierdziła żydowska antyewangelia i Talmud, co również mogło go wyobcować – i to aż do nieba. Gdyż takie wypowiedzi: “Nie wiecie skąd przychodzę” Jo 8,14, “nie wiemy skąd jest” 9,29 czy “skąd jesteś?” 19,9 Mt 27,7 mogły wyrażać tajemnicze pochodzenie duchowe, jak w Jo 3,31 7,27n 9,29-33, tak bardzo odrębne, że aż jakby „obce” genetycznie. Cudzoziemski wzorzec Jezusa dawał też nadzieję podobnie wyobcowanym na odzyskanie przystępu do ojca E 2,18n.

7 Wypowiedzi tej nie ma u Jeremiasza, natomiast może pochodzić z Za 10,11-14 11,13 {316} {188}.

8 Pk89.

domy król Judajczyków? Zaś Jezus mówił^{2925 3s ipf,ao}: Ty *to* powiadasz. **27,12** I w tym^{Ds n} *które* możliwym być oskarżanym^{pr ps, Aci} *czyniło* go^A pod przewodnictwem prapoczątkowych kapłanów^{Gp} i starszych^{Gp} żadne^{As n} *nie* odróżnił się dla odpowiedzi^{311 ao md-dp}. **27,13** Wtedy powiada mu Pilatos: Nie słyszysz jak liczne^{Ap n} z ciebie^G z góry na dół przeciwko świadczą^{pr ac}? **27,14** I nie odróżnił się dla odpowiedzi^{311 ao ps-dp} jemu istotnie do ani jednego^{843 As n} wpływającego wysłowienia czynu^A, tak że również *ta okoliczność skłonnym* dziwić się^{pr, Aci} *czyniła* prowadzącego władcę^A nadzwyczajnie.

27,15 W dół w zaś *jakiegokolwiek* święto^A *wcześniej* miał zwyczaj^{ppf ac} prowadzący władca rozwiązawszy uwalniać^{pr ac} jednego tłumowi więźnia którego chcieli^{1276 ipf ac}. **27,16** Mieli^{1202 3p ipf} zaś wtedy więźnia ¹naznaczonego *znakiem od bogów*^{1097 A} powiadanego^A (Jezusa^A) ²Bar-abbasa^A. **27,17** *Wobec* zebranych do razem^{Gp pt pf ps, Gab} więc ich^{Gp}, rzekł im Pilatos: Kogo chcecie *żeby* rozwiązawszy uwolniłbym^{ao sb} wam: (Jezusa tego) Bar-abbasa albo czy Jezusa^A tego powiadanego pomazańca^A? **27,18** *Wcześniej* wiedział^{1983 ppf} bowiem że przez zazdrość^A przekazali^{2150 ao} go. **27,19** *Wobec* odgórnie siedzącego jako na swoim^{G pt pr md-ps-dp, Gab} zaś jego^G na ³*wzniesionym* wstępie^{504 G} odprawiła³³⁴ istotnie do niego żona jego, powiadając: Nic tobie i przestrzegającemu reguł cywilizacji owemu; wieloliczne^{2329 Ap n} bowiem ucierpiałam^{2195 ao ac} dzisiaj w dół w ⁴*marzenie senne*^{2022 A} przez niego^A. **27,20** Zaś prapoczątkowi kapłani i starsi ⁵przekonali^{2207 ao} tłumy aby poprosiłyby dla siebie^{ao sb md} Barabbasa^A, zaś Jezusa *aby* odłączyłyby przez zatracenie^{3p ao sb ac}. **27,21** Odróżniwszy się zaś prowadzący władca rzekł im: Kogo chcecie od tych dwóch *aby* rozwiązawszy uwolniłbym^{ao sb ac} wam? Ci zaś rzekli: Barabbasa. **27,22** Powiada im Pilatos: *Jako* co^{As n} więc *żeby* uczyniłbym^{ao sb ac} Jezusa^A, tego^A powiadanego pomazańca^A? Powiadają wszyscy²¹⁹³: ⁶Niech zostanie zaopatrzoney w *stawiony umarły drewniany* pal^{2616 ao it ps}. **27,23** Ten zaś mówił^{2925 ipf,ao}: Co bowiem ⁷*złe*^{1435 As n} uczynił^{2314 ao}? Ci zaś wokół nadmiernie krzyczeli *gardłowo jak zwierzęta*^{1626 ipf ac} powiadając: Niech zostanie zaopatrzoney w pal. **27,24** Ujrzawszy zaś Pilatos że żadne^{As n} *nie* pomaga^{pr} ale bardziej wzburzenie staje się^{584 3s pr md-ps-dp}, wzięwszy^{1681 pt ao} wodę odmył sobie^{325 3s ao md} ręce ⁸w oddaleniu w-przeciwko²⁸² tego^G *dręczącego* tłumy^{2105 G}, powiadając: Nie zasługujący na karę jestem od krwi^{Gs n} tego właśnie^{2094 Gs m,n}; *to* wy ujrzycie^{2041 ft id md-dp} *rezultat*. **27,25** I odróżniwszy się *dla odpowiedzi* wszystek

1 Gr. *epi-semos* 'na-znaczony, na-cechowany, znaczny, wyróżniająca się' zewnętrznym odciskiem boskości, demoniczności czy choroby. O wyróżnionych apostołach Rm 16,7, gdzie oznacza bycie w chrystusie. Także o przywódcach Zelotów {314}. LXX o owcach Jakuba patrzących na 'róźdzki' *rhabdos*. Przeciwiństwo *a-semos* 'bez znaku l. cechy, nieznaczny'. Przekłady „znaczny”, „osławiony” gubią zewnętrzne pochodzenie na-cechowania.

2 Tym znakiem mogło być już samo jego imię, które znaczyło 'syn ojca' (ewentualnie duchowo: syn ojca jako nauczyciela). Por. „syn Timaios Bar-timaios” z Mc 10,46nn. U Żydów imię miało głęboki sens; stosując kabalistyczne kombinacje liter mogli w nazwisku wykryć n.p. syna człowieka. Imię Bar-abbas wyrażało totalne od wewnętrzne źródłowe pierwotne zrodzenie przez ojca (jak starszego brata z Lc 15,29?), a nie późniejsze od zewnętrzne pomazanie przez ojca (chrystus). O bliskości obu postaci świadczy też występowanie w wielu tekstach źródłowych imienia Jezus (Mt 27,16-17) przy imieniu Barabbasa. Barabbas byłby więc chrześcijańskim anty-chrystem i żydowskim mesjaszem. Jednocześnie „w całej Biblii nie ma ani jednego grzesznika, który by nosił takie imię” {316}. Pk90 Pk91.

3 Gr. *bema* (od *baino*) 'wzniesienie, trybuna, mównica'.

4 Zatem obco pomazany Jezus miał jakiś szczególny kontakt z niezemskim światem snów. Znów to kobieta uznaje Jezusa za sprawiedliwego.

5 gr. *peitho* 'przekonywać', i to znaczenie dominuje w pochodnych i w N.t. Negatywne zaś znaczenia w popularnych przekładach: „namówili, nakłonili” – obciążające Żydów – musiałyby dotyczyć także Jezusa w Mt 27,43 Hb 2,13.

6 Gr. *stauroo* +Mt 20,19 23,34 26,2 27,22-38 28,5 (27,40.42). Kontekst nasuwa znaczenie 'zaopatrzyć (go) w pal', 'ująć w pal', 'opalać', zgodnie z końcowym formantem -oo. Według {1} formant -oo nadaje znaczenie 'czynić kogoś jakimś', a w słownikach greckich często znaczy 'uważać kogoś za, obłożyć kogoś czymś, okuć czymś, zaopatrzyć w coś, objąć jednym, połączyć w jedno, uczynić kogoś kimś'. W LXX 1x odpowiada hebr. *TLH* 'przypisać komu co, wtrącić, uzależnić, uczynić zawisłym, zależnym' {8}. W odpowiedniku polskim dodano znaczenia z etymologii (od *histemi*) i z chrześcijańskiej teologii, w tym celu, aby zapobiec kojarzeniu ze „skrzyżowaniem”, znakiem plus „+”, oraz sprowadzeniu do zwykłego 'zawieszenia' *kremannymi* (choć i takie znaczenie występuje dla ukrzyżowania: Ac 5,30 10,39). Należy pamiętać, że *stauroo* miało negatywne znaczenie, zarówno w w środowisku religijnym Izraela, jak i we wszelkim cywilizowanym systemie wartości, n.p. 1C 1,18 2,5 G 5,11.24 6,12.14 Cl 1,20-22 2,14.

7 Gr. *kakos* 'zły, podły'. Żydzi nazywali Jezusa tak jak tutaj *kako-pois* 'czyniący zło' też w Jo 18,30. Znamienne że 'razem z' *syn* nim ukrzyżowali dwóch też *kako-urgos* 'działających zło' Lc 23,32. *Kakos* mówiono o Saulu Ac 9,13 (może jako 'blasku' *lamprotes* Słońca Ap 26,13), o królu Herodzie Ac 12,1, o królu egipskim Ac 7,19 i o zwierzęciu *therion* Ac 28,5 Tt 1,12 Ap 16,2-zwierzę z morza. 'Czynienie zła' *kako-pois* zabija Mc 3,4; *kakia* 'zło' jest dniowi Mt 6,34. Stary kwas (Zakon) był rzekomo 'złośliwości i złości' 1C 5,8 . P. też Mt 8,16.

¹lud₁₆₈₉ rzekł: Ta krew jego aktywnie na ²nas_{Ap} i aktywnie na potomki_{Ap} nasze. **27,26** Wtedy rozwiązuje uwolnił_{323 ao id ac} im Barabasa, zaś Jezusa ubiczowawszy_{N pt ao} przekazał₂₁₅₀ aby zostałby zaopatrzone w pal_{3s ao sb ps}.

27,27 Wtedy żołnierze tego prowadzącego władcy, zabrawszy ze sobą Jezusa do pretorium, zebra-
li do razem_{2687 ao} aktywnie na niego_A cały³wężowy splot rzymskich żołnierzy₂₅₉₆. **27,28** I wydzia-
wszy go, *jakiś*⁴krótki płaszcz₂₉₉₈ ⁵szkarłatny₁₅₉₆ obłożyli dookoła_{2253 ao} jemu, **27,29** i splótłszy wie-
niec₂₆₂₃ z cierni nałożyli na dodatek₁₁₁₁ na głowę_G jego, i trzcinę_A w prawej_D ręce jego, i
padłszy na kolana_{N pt ao} w doistotnym przedzie jego ⁶wbawili i wżartowali się *jak chłopaki*_{946 ao ac} jemu_D
powiadając: Wychodź rozkosznie z środka₂₉₇₃, *jakiś niewiadomy* królu Judajczyków, **27,30** i wpłuw-
szy_{955 Np pt ao} do niego_A wzięli_{1681 ao} tę trzcinę i wbijali_{2844 ipf} do sfery funkcji głowy_A jego_G.
27,31 I gdy wbawili i wżartowali się_{946 ao ac} jemu, wydziali_{865 ao} go, ten krótki płaszcz, i wdziali₉₇₁
_{ao} go w szaty_{Ap} jego_G, i odprowadzili₂₆₈ go do tego_{As n} *które daje możliwość* zaopatrzyć w *umar-
ły stawiony wznoszony drewniany* pal_{2616 ao ac}. **27,32** Wychodząc zaś znaleźli *jakiegoś* człowieka ⁷Z Ky-
rene imieniem_D Simona_A; tego właśnie_A ⁸zmusili do służby kuriera konnego_{18 3p ao ac} aby uniósłby_{70 ao}
_{sb ac} ten stawiany pal₂₆₁₅ jego_G. **27,33** I przyszedłszy do właściwego miejsca_{2809 A} powiadanego
⁹Golgotha, które_{2061 N n} jest ¹⁰Czaszki_{1628 G} Właściwe Miejsce₂₈₀₉ powiadane, **27,34** dali_{734 ao} ¹¹mu
napić się_{2274 ao ac} wino_{A m} wspólnie z ¹²żółcią_G zmieszane_{1861 As m pt pf ps}; i posmakowawszy_{pt ao} nie ze-

8 Potrójnie złożone słowo gr. *ap-en-anti* utworzone z *apo* ‘od’ i *en-anti* ‘w-przeciw, w-obec’, +Mt 27,61 Ac 2,16 17,7 Rm 3,18.

Miękkość Pilata, przedstawiciela władzy, w stosunku do żądań tłumu jest zastanawiająca {316}. „Pojawia się wątpliwość, czy rzymski namiestnik mógł i chciał stosować się do biblijno-żydowskich rytów obmywania”, jak również czy mógł sobie pozwolić na „sła-
bość, miękkość i wygodnictwo” s.636.638 wobec podległego narodu. Jak też czy mieściło się w obyczaju władz rzymskich kierowa-
nie się życzeniami żon. Wygląda, iż w procesie przedstawiono nie stan faktyczny historyczny, lecz życzeniowy i historyzujący – jako
samospelniający się program na przyszłość, postulujący uległość moralną świeckiej władzy wobec żądań „demokratycznych”, wy-
wołanych propagandą religijną, oraz kobiet jako ośrodka decyzyjnego. To też jest „wartością chrześcijańską”.

1 Już nie jest ‘tłum’ *ochlos* tym wołającym, ale ‘lud’ *laos*, t.j. wszystek lud izraelski jako całość.

2 „W S.t. nie ma przypadku, aby ktoś przywoływał czyjąś obcą krew na swą głowę” {316}, gdyż była to krew nieszczęścia, przekleń-
stwa. Żydzi gotowi byli przyjąć nawet krew przekleństwa, aby tylko pod jakimś duchem dalej żyć.

3 P. przyp. do Jo 18,3. Wyrażenie „cała kohorta” (500-600 żołnierzy) nie jest prawdopodobne, jest przesadne {188}.

4 gr. *chlamys* ‘chlamyda’, zwł. Hermesa. W N.t. 1x. W 2Ma 12,35 jest wodza Idumei.

5 Ale u Mc 15,17 i u Jo 19,2,5 - w purpurę. W *szkarłatach* chodziły prostytutki {95} s.33, na ‘szkarłatnym’ *kokkinos* zwierzęciu sie-
działa nierządnicza Babilizon i w takiż szkarłat była przyodziana Ap 17,3-4 18,16. W szkarłat ubierał kobiety Saul 2S 1,24. Wedł. Ory-
genesza szkarłat symbolizował ogień {147}s.274, też {50}s.56.

6 gr. *em-paidzo* (złożone z *en* ‘w’ i *pais* ‘chłopiec, chłopak’). Tak w Mt 2,16 magowie – Heroda; w Mt 27,41 arcykapłani – Jezusa. W
LXX m.in. w znaczeniu napastowania seksualnego: Ge 39,14.17 o Józefie, Jd 19,25 20,5. Tego typu był może stosunek Dawida do
Jonatana 2S 1,26. ‘Wbawiał się’ też seksualny Samson Jd 16,25. Wszystkie epizody sceny 27,27-30 mają cechy wmuszania w Jezu-
sa swojego ducha. Por. przyp. do Mt 2,16. Historyk Filon opowiada o zupełnie podobnym wybryku tłumu żydowskiego w Aleksan-
drii, który przebrał niedorozwiniętego chłopca-póldiotę za króla. Możliwe, że za takiego właśnie wzięli ci żołnierze Jezusa {188}
s.305. Por. pochwałę głupoty (*moros, aftron*) u chrześcijańskiego boga ojca, chrystusa i Pawła (1C 1,18.25.27 3,18 4,10) oraz nad-
zwyczajne uczulenie Jezusa na nazywanie kogoś ‘głupim’ *moros* Mt 5,22.

7 Gr. *kyrenaios*. Nie bardzo wiadomo z czym kojarzyło się w owym czasie miasto **Kyrene** (w obecnej Libii) Ac 2,10 lub określenie
Kyrenajczyk, że „człowiek” z Kyrene miał mieć udział w męce syna człowieka. W paralelnych tekstach Mc i Lc więcej szczegółów.
Kyrene była zamieszkała wówczas w czwartej części przez Żydów {316}. Z Kyrene pochodził Marek ewangelista {127-IV} s.1194.
Znany jest Eratostenes z Kyrene, jeden z dwóch największych astronomów starożytnej Grecji, zm. ok. 194 r. p.n.e. Słownik {4}
daje, iż “ci z Kyreny” oznaczało filozofów ze szkoły w Kyrenie, może Arystypa i hedonistów cyrenajskich, lecz szkoła ich istniała do
ok.275 r. p.n.e. Wedł. {94} w Kyrene istniał kult Apollona wilczego, także wedł. {100} bóstwem opiekuńczym Kyrene był Apollon
s.50. Ale T. Zieliński w {46} s.169 i {117} s.220 kojarzą Kyrene z Hermesem (jeden z dwóch, obok Apollona, rodzajów chrystusa).
Nazwa miasta pochodzi od nimfy Kyrene, która ubiła lwa libijskiego; miała dwóch synów {94}s.197 (jak Simon). Por. przyp. do Mc
15,21.

8 Gr. *angareuo* p. Mt 5,41. Tam prawdopodobnie Jezus mówił z własnego doświadczenia, jak też tutaj Simon był w roli Jezusa. Prze-
kłady zwyczajnie „przymusili”.

9 Hebr. GLGLT. {58} twierdzi, iż Golgota jest Syjonem s.392. „Według Orygenesza tam była złożona czaszka Adama”

10 Czaszka symbolizuje Adama {50}, jest głową bez włosów (promieni świetlnych; wyraźniej w łacińskim odpowiedniku *calvus*
‘głowa łysa’) i bez wnętrza, więc chyba Adama umarłego. Czyli może glob Księżyca, wewnątrznie „życiowo” pusty i bez zewnętr-
znego światła. Słońce i Księżyc miały ludzkie twarze – tylko one w symbolice astralnej, pasują więc na symbol Adama. Zwłaszcza w
związku z symboliką zmarłego i „zmartwychwstałego” po trzech dniach księżyca – pojawienia się w nowiu ‘księżycowego światła’
mena.

11 Gramatycznie „mu” odnosi się do Szymona Kyrenajczyka. Gnostycy twierdzili, że w miejsce chrystusa śmierć poniósł Szymon.
Ukrzyżowany Jezus raczej nie mógłby „wołać głosem wielkim”. Nie jest bowiem wyraźnie napisane, że na krzyżu wisiał Jezus –
Mateusz jakby pomija jego imię, a w ciemności nie wiadomo, gdzie jest wołający. Inne teorie alternatywne {316} t.2 s.671n.

chciał¹²⁷⁶ ao napić się. **27,35** Zaopatrzywszy w pal^{Np pt ao} zaś go, rozdzielili sobie⁶⁹⁶ ao md szaty jego rzucając^{pt pr} los, **27,36** i odgórnie siedząc jako na swoim¹⁴¹⁰ Np pt pr md-ps-dp pilnowali²⁷⁹³ ipf ac go tam. **27,37** I nałożyli na dodatek¹¹¹¹ ao ¹powyżej¹⁰⁴⁸ głowy^G jego tę winę⁷⁶ jego pismem odwzorowaną⁶⁰² pt pf ps: Ten właśnie jest *niewiadomy* Jezus, ten wiadomy król Judajczyków.

27,38 Wtedy są zaopatrywani w pale²⁶¹⁶ 3p pr ps do razem z nim^D dwaj ²zbójcy¹⁷¹², jeden z prawych stron^{Gp} i jeden z *łatwo* lewych stron¹¹⁹² Gp. **27,39** Ci zaś wyprawiający się obok-przeciw²¹⁶⁹ Np pt pr md-ps-dp niewłaściwie wieszczyli⁵¹⁴ ipf ac go ruszając^{pt pr ac} głowy^{Ap} ich⁴³⁰ Gp **27,40** i powiadając: *Ty* ten rozwiązujący z góry na dół^{N pt pr ac} to miejsce osiedlenia bóstwa^A i w trzech^{Dp} dniach^{Dp} budujący jako dom^{N pt pr}, ocal^{ao it ac} ³ciebie samego²⁵²⁹ A jeżeli *niewiadomy* syn *jakościowo* jesteś tego wiadomego boga, zstąp na dół¹⁴⁵⁵ ao it ac od tego stawionego pala^G. **27,41** Podobnie i prapoczątkowi kapłani wstawiając i wżartowując się *jak chłopaki*⁹⁴⁶ Np pt pr wspólnie z pisarzami^{Gp} i starszymi powiadali¹⁶⁹⁷ ipf: **27,42** ⁴Innych ocalił²⁷⁴² ao, siebie samego⁷⁹⁹ A nie może ocalić^{ao ac}. *Niewiadomy* król Izraela indecl *jakościowo* jest, niech zstąpi¹⁴⁵⁵ 3s ao it ac teraz od tego stawionego wzniesionego umarłego drewnianego pala^G i uwierzytelnimy²²⁷⁷ ft ac aktywnie na niego^A. **27,43** Przekonał²²⁰⁷ pf ac aktywnie na wiadomego boga^A, niech wyciągnie²⁴⁹⁹ ao it md-dp teraz jeżeli⁵ chce¹²⁷⁶ pr ac go; rzekł bowiem że: *Niewiadomego* boga *jakościowo* jestem *niewiadomy* syn. **27,44** To zaś samo^{As n} i ci zbójcy, ci do razem zaopatrzeni w pale²⁷³³ Np pt ao ps razem z nim^D, lżyli²⁰²⁴ ipf ac go.

27,45 Od zaś ⁶szóstej godziny ciemność²⁵⁷⁸ stała się⁵⁸⁴ ao md-dp aktywnie na wszystką^A ziemię^A aż do godziny dziewiątej. **27,46** Wkoło w²²²⁵ zaś dziewiątą^A godzinę^A ⁷zawołał w górę do źródła¹⁶⁰ ao ac Jezus głosem wielkim powiadając: Eli, eli, lema sabachthani? To właśnie²⁰⁹⁴ Ns n jest: Boże mój, boże mój, ⁸aby co się stało¹³⁶¹ mnie^A ⁹z góry w dole wewnątrz pozostawiłeś⁸¹⁵ ao id ac? **27,47** Jacyś zaś z tych^{Gp} tam *od przedtem* stojących¹³⁷² Gp pt pf ac usłyszawszy powiadali¹⁶⁹⁷ ipf że: Eliasa^A przygłasza^{pr ac} ten właśnie. **27,48** I prosto z tego - natychmiast pobiegłszy²⁸²³ N pt ao jeden z nich^{Gp} i wzięwszy¹⁶⁸¹ pt ao gąbkę, przepelniwszy²²⁷¹ N pt ao zarówno *od ostrego* octu^{Gs} jak i obłożywszy dookoła²²⁵³ N pt ao trzcinie^D, poił²³⁵² ipf go. **27,49** Ci zaś pozostali powiadali: Puść od siebie⁴³⁹ ao it ac, *może* byśmy uj-

1 Gr. *ep-ano* 'powyżej, ponad', złożone z *epi* 'na, po' i *ano* 'w górze, u góry'.

2 Pk92

3 Gr. *se-auton*, złożone z *sy* 'ty' i *autos* 'on, sam'; inne niż zwykle *auton* 'ciebie'. Zwł. w kontekście „innych” w.42.

4 Uwaga ta, jednakowa u synoptyków (+Mc 15,31 Lc 23,35) wskazuje na rzeczywistą utratę przez **Jezusa mocy** pomazańczej, wybraństwa i synostwa bożego, którą dokonywał cudów w mocy ducha bożego Mt 12,28. Ta utrata mocy ocalającej od śmierci zaskoczyła Jezusa Mt 27,46, ale uczeni Żydzi to przewidzieli i do tego dążyli Jo 11,49n 18,14. Natomiast Jezus jakby nie wiedział, że transpozycja ducha na inną osobę jest czerpaniem z wrodzonych czy udzielonych zasobów, jest sprzeniewierzeniem się powołaniu i wybraństwu, i że duch św. ucieka przed zdradą. A Jezus przekładał tę swoją moc na chorych i grzeszników; chwilami poznawał, że ta moc uchodzi z niego Mc 5,30, sądził jednak, że mimo to go nie „opuszczi” Mt 27,46. Jest kwestią, czy jego cudotwórstwo czerpało z zasobów mocy pomazańczych chrystusa, czy eschatycznych syna człowieka. Prawdopodobnie z obu jednocześnie. Por. przyp. do Mc 9,17.

5 Gr. *thelo* 'chcieć, woleć'. Tekst zawiera bardzo ogólne i surowe „jeżeli chce go”. Przekłady w tym jedynym miejscu łagodzą czynność Ojca (wszak jest ona względem syna, który bez ojca byłby niczym szczególnym), szeroko parafrazując: „jeśli go miłuje”, „jeśli ma w nim upodobanie”. Do takiego zmiękzonego znaczenia, utworzonego *a posteriori* 'o [postulowanych] racjach z następstw', t.j. z popularyzowanej teologii o tekście, przychyła się też słownik {7}. Tymczasem Rm 8,32 pisze o Bogu wprost: „który 'swojego własnego, prywatnego' *idios* syna nie oszczędził”.

6 Czyli w południe. Opis wykazuje podobieństwo do zaćmienia słońca, przy którym równocześnie zanika światło księżycowe. Ale czas trwania ciemności nie zgadza się ze zwykłym zaćmieniem trwającym kilka minut, nie zaś trzy godziny. Opisane zaćmienie (choć naukowo niewytłumaczalne) jednak zaistniało kilkanaście miesięcy po „dacie śmierci Jezusa”: od 1.07.32 r. po chr. do 30.06.33 r. po chr. {316}. Wtedy też na ciemnym niebie między Słońcem i Księżycem, jak przedstawia starożytna konwencja ukrzyżowania, mógł uwidocznic się krzyż-Wenus, n.p. {137} s.127.207 i liczne ilustracje, lub słońce przysłonił wielki statek UFO. Godzi na 9 (nasza 15) odpowiadała porze składania baranka na ofiarę w świątyni.

7 Gr. *ana-boao*. W apokryfach jest inna treść zawołania: Pk95 Pk123.

8 Gr. *hina-ti* złożone z *hina* 'aby, żeby' i *ti* 'co?'.

9 Gr. *en-kata-leipo* złożone z *en* 'w, wewnątrz w', *kata* 'z góry na dół' i *leipo* 'zostawić bez, brakować', +Mc 15,34. To „najbardziej zdumiewające słowa w ewangelicznym opowiadaniu” {188} s.311. W sensie dosłownym 'opuszczenia' jeszcze w Ac 2,27.31 2C 4,9 Hb 13,5; za dosłownym sensem przemawia też Hb 4,14nn 5,7-10. Kopiści i tłumacze wszystkich czasów nie mogli nic z tym „zrobić”, bo jest to cytat z Ps 22,2 i właśnie to słowo występuje tam w LXX. Tłumaczają jednak „opuszcili”, choć 'pozostawienie w dole w czymś' nie musi oznaczać całkowitego „opuszczenia” w sensie porzucenia. Jezus był więc przekonany o opuszczeniu go i zapomnieniu przez boga. Ale być może tym okrzykiem antycypuje prowokuje „pozostawienie' Chrystusa w otchłani” Ac 2,27.31 {7} (przez chrześcijan tam zaprzeczone). Prowadzi to do zanegowania bóstwa Jezusa {316} (utrata boskości wskutek złego nauczania, życia?)

rzeli^{2041 ao sb ac} czy przychodzi^{pr} Elias który ocali^{Ns m pt ft ac} go. **27,50** Zaś Jezus na powrót krzyknąwszy *gardłowo*^{1626 N pt ao} głosem wielkim puścił od siebie^{439 ao id ac} ¹wiadomego ducha^A.

27,51 I zobacz do tamtego miejsca - oto ²odgórne rozpostarcie ciemienia¹⁴⁹⁴ miejsca osiedlenia bóstwa^G zostało rozdarte^{2738 3s ao ps} od *tych* w od góry²⁶¹ aż do¹²⁰³ na dół¹⁵²⁷ do dwóch^{Ap m,n,f} i ziemia została trzęsnięta^{2532 3s ao ps} i skały zostały rozdarte^{2738 3p ao ps}, **27,52** i pamiątkowe grobowce zostały otworzone wstecz - w górę^{238 ao ps} i wieloliczne ³organizmy cielesne^{2743 Np} wiadomych^{Gp} śpiących^{1590 Gp} pt pf md-ps-dp świętych^{Gp} wzbudzone zostały^{810 3p ao ps}, **27,53** i wyszedłszy z tych pamiątkowych grobowców potem-za wzbudzenie^{811 As} jego^G ⁴weszły^{3p ao} do tego świętego^A miasta^A i ⁵zostały objawione we wnętrzu^{956 ao ps} wielolicznym. **27,54** Zaś naczelnik setki i ci wspólnie z nim^G pilnujący Jezusa, ujrzawszy²⁰⁴¹ to trzęsienie i te *zdarzenia*^{Ap n} stawsze się^{584 Ap n pt ao md-dp}, przestraszyli się^{2938 ao ps-dp} nadmiernie²⁷³⁶, powiadając: starannie spełnie jawnie prawdziwie¹¹³ *jakiegoś niewiadomego* boga^G *jakis* syn *jakościowo* był^{834 ipf ac} ten właśnie. **27,55** Były^{ipf} zaś tam kobiety wieloliczne od w z *miejsca* o długiej odległości¹⁷⁶⁰ oglądające dla znalezienia teorii^{1289 N pt pr ac}, takie które^{2067 Np f} wdrożyły się^{92 ao ac} Jezusowi od Galilai usługując^{Np f pt pr} mu, **27,56** w których^{2061 Dp f} była Maria, ta ⁶Rodem z Wieży, i Maria, ta Jakobosa i Josefa matka, i matka synów Zebedaiosa.

27,57 *W następstwie* późnej *godziny*^G zaś stawszej się^{584 Gs f pt ao md-dp, Gab} przyszedł *jakis* człowiek majątny od ⁷Harimathai, w to imię^{2812 As} Josefa^{indecl}, który i sam⁴³⁰ ⁸został uczyniony uczniem^{1750 3s ao ps} Jezusowi^D; **27,58** ten właśnie przyszedłszy do istoty Pilatosowi^D poprosił dla siebie^{74 ao md} organizm cielesny^{2743 A} Jezusa^G. Wtedy Pilatos kazał^{1536 ao ac}: *Ma* zostać oddany^{299 ao ps}. **27,59** I wzięwszy¹⁶⁸¹ ten organizm cielesny^A Josef ⁹wwikłał^{999 ao ac} go ¹⁰zasłonie z cienkiej tkaniny^{2551 D} czystej^D **27,60** i położył^{2796 ao} go w nowym swoim pamiątkowym grobowcu który^{2061 As n} wyciął *jak w głazie*^{1690 ao ac} w skale, i zatoczywszy do istoty^{N pt ao} kamień wielki drzwiom^{Ds} pamiątkowego grobowca^G odszedł. **27,61** Była zaś tam Mariam, ta Rodem z Wieży, i ta ¹¹inna Maria, odgórnie siedzące jako na swoim^{1410 Np pt pr md-ps-dp} ¹²w *ty* *co* przeciwko w oddaleniu od²⁸² grobu^{2761 G}.

1 {316} zauważa, iż „duch” może tu oznaczać ducha ludzkiego (czyli śmierć) albo ducha bożego (świętego).

2 Gr. *katapetasma* utworzone z *kata* ‘z góry na dół’ i *petannymi* ‘rozpostrzeć’. Była zasłona świątyni zewnętrzna i wewnętrzna. Zasłona jako Góra Oliwna Za 14,4n. Por. przyp. do Mc 15,38.

3 Gr. *soma* ‘organizm, zestaw wszystkich części ciała’ – nie *sarks* ‘mięso, cielesna masa’. W odróżnieniu od *sarks*, *soma* jest też używane w odniesieniu do substancji duchowej Mt 3,16 Rm 8,11 1C 6,19 15,35-44. Czy były to zombie, „żywe trupy”? Por. Ap 20,5.12. 4 O wejściu do Jerusalem niebiańskiego też Ap 14,1 21,3.

5 Gr. *em-fanidzo*, z *en* ‘w, wewnątrz w’ i *faino* ‘objawić’. Wedł. Jezusa królestwo boga wewnątrz nich jest Lc 17,21.

6 W dziejach interpretacji „nastąpiło połączenie trzech biblijnych postaci: 1. Marii Magdaleny (Lc 8,2 Mt 27,56), 2. grzesznicy (Lc 7,36-50) oraz 3. Marii siostry Łazarza (=niewieście z Betanii Mt 26,7)”, zapewne pod wpływem papieża Grzegorza I Wielkiego (540-604 r.). Lecz wcześniej w Ewangelii Filipa „Trzy chodziły z panem zawsze: Maria, jego matka i jego siostra i Magdalena, ta którą nazywa się jego towarzyszką (*koinonos*). „Maria” bowiem jest jego siostrą i jego matką i jego towarzyszką” 32 {128} s.247.252. (W ewangeliach *koinonos* w Mt 23,30 Lc 5,10). Pk136.

7 Gr. *Harimathai*, może miejscowość Ramatajim w północnej Judei {316}.

8 Gr. *matheteuo* ‘czynić uczniem’ +Mt 13,52 28,19 Ac 14,21, imiesłów bierny aorystu czyli „został uczyniony uczniem” lub „został pozyskany jako uczeń” Jezusowi (celownik!). Zatem nie był prawdziwym „ucznem Jezusa” (dopełniacz). Z Mc 15,43 wiadomo, że był ‘członkiem rady, radnym’ ale miał szczególną cechę *eu-schemon*. Tylko u Lc 23,51 jednoznaczny stronnik Jezusa. Pozornie wydaje się, że jako bogaty, tylko obłudnie mógł być uczniem Jezusa, rewolucjonisty społecznego (Mt 19,24nn), por. {316} s.686, co pasowałoby do ujemnego ‘pozornego’ znaczenia jego określenia *euschemon* w Mc 15,43. Jednak dokładniejsze przyjrzenie się głoszonej przez Jezusa **doktrynie społeczno-ekonomicznej** ukazuje, że był on przyjacielem ludzi bogatych: bankierów, lichwiarzy, defraudantów, złodziei-celników, głosił uznaniowość zapłaty. W ten sposób logiczne wydaje się „wwikłanie” przez niego ciała Jezusa w zasłone, t.j. umieszczenie Jezusa w centrum swoich rzeczy. P. przyp. do Mc 15,43.

9 Gr. *en-tylisso*, od *tylisso* ‘zawinać, osaczyć, zawikłać’ {4}, u Jo w tym samym kontekście tylko o chuście na głowę 20,7. U Mc podobnie *en-eileo* ‘spiralnie owijając wtłoczyć’ 15,46. Czy ten “bogaty człowiek” chciał powiększyć swoje bogactwo przez umieszczenie Jezusa w centrum swojej spirali bytu, przez którą by przenikał? Może Josef nie był tu humanitarny, lecz uprawiał “ścisle obserwację”? Por. inne wątpliwości przytoczone tu odnośnie Józefa. Przekłady: zwykle „owinał”.

10 Gr. *sindon*. W tego rodzaju tkaninę okryty był tajemniczy uczeń Jezusa w nocy w Getsemani Mc 14,51n. Słowniki (oprócz katolickiego {7}) podkreślają ciekłość tej tkaniny, pochodzenia orientalnego. Tłumacze: „plótno”, nie rozróżniając *sindon* od *byssos*, *othonion* i *othone*.

11 {188} pisze: „Jedno tylko pozostaje niejasne. Kobieta, nazywana drugą Marią, przez Marka określona jak matka Jezusa (Mc 16,15-47)” s.319.

12 Gr. *ap-en-anti*, trudne do precyzyjnego objaśnienia, ‘naprzeciw przed’?, p. 27,24.

27,62 Tym *dniem* zaś nazajutrz, takim który ²⁰⁶⁷Ns f jest potem-za ¹*dzień* Podstępne Przygotowanie Materialnego Urządzenia ²¹⁷¹As, zostali zebrani do razem ²⁶⁸⁷ao ps prapoczątkowi kapłani i farisaioi istotnie do Pilatosa **27,63** powiadający: Utwierdzający panie ¹⁶⁶⁶, wspomnieliśmy sobie ¹⁸⁶⁵ao ps-dp że ów ²zwodziciel ²²⁸³ rzekł jeszcze żyjąc biologicznie ¹²²¹N pt pr: Potem-za trzy dni jestem wzbudzany w górę ⁸¹⁰pr md-ps. **27,64** Każ więc uczynić zabezpieczony *przed obaleniem* ⁴⁰⁹ao ps grób aż do trzeciego dnia ^G, żeby kiedyś nie przyszedłszy uczniowie jego ^G ukradliby ^{ao sb ac} go i rzekliby ^{ao sb} ludowi: Został wzbudzony w górę ⁸¹⁰ao ps od umarłych; i będzie to ostatnie zwiedzenie ²²⁸² gorsze *od* pierwszego ^G. **27,65** Mówił ²⁹²⁵ao ipf,ao im Pilatos: ³Mieście ¹²⁰²pr id, it ⁴stróżę ¹⁶²³f, prowadźcie się pod *moim* zwierzchnictwem ^{pr it ac} zabezpieczcie ⁴⁰⁹ao it md-dp tak jak wiecie. **27,66** Ci zaś wyprawivszy się ^{N pt ao ps-dp} zabezpieczyli ^{ao md-dp} grób zapieczętowawszy ^{N pt ao ac} kamień wspólnie z tą stróżą ^{Gs}.

28,1 ⁵W późnej *porze* ²¹⁰⁷ zaś *święta* sabbatów ^{Gp}, tej ^{D f} *porze* ⁶nakładającej światło ¹¹¹⁷Ds f pt pr ac do ⁷jednego *dnia* ⁸⁴³As f *święta* sabbatów ^{Gp}, przyszła ¹¹³⁹ao ⁸Mariam, ta Rodem z Wieży, i ta inna Maria obejrzeć dla znalezienia teorii ¹²⁸⁹ao ac grób. **28,2** I zobacz do tamtego miejsca - oto trzęsienie stało się ⁵⁸⁴ wielkie, *niewiadomy* anioł bowiem *niewiadomego* utwierdzającego pana zstąpiwszy ^{N pt ao ac} z *niewiadomego* nieba i przyszedłszy do istoty odtoczył ³¹⁷ kamień i odgórnie siedział jako na swoim ¹⁴¹⁰ipf md-ps-dp w górze na nim ^G. **28,3** Był ⁸³⁴ipf zaś widok jego ⁹tak jak błyskawica i wdziano jego ¹⁰białe tak jak śnieg. **28,4** Od zaś ¹¹strachu ^G *pochoźącego od* niego ^G zostali trząśnięci ²⁵³²3p ao ps ci pilnujący i stali się ⁵⁸⁴ao ps-dp tak jak umarli. **28,5** Odróżniwszy się zaś anioł rzekł kobietom: Nie strachajcie się ^{pr it md-ps-dp} wy, wiem bowiem że Jezusa, tego zaopatrzonego w *umarły stawiony wzniesiony drewniany* pał ²⁶¹⁶A pt pf ps, szukacie; **28,6** nie jest bezpośrednio tutaj, został wzbudzony w górę ⁸¹⁰ao ps bowiem

1 Gr. *para-skeue* hebr. *AiBDH* 'praca, robota, działanie', też: 'obrzędek, kult składania ofiar'. Przyimek *para* ma często znaczenie 'przekory, niezgody, wrogości'. U żydów: dzień przed Paschą, która była dzień przed Sabatem.

2 Gr. *planos* 'zwodziciel'. Ma znaczącą treść teologiczną. W 1Jo 3,7 jest nim diabeł. W wątpliwym kanonicznie 2Jo 7 jest utożsamiony z antychrystem. W 2Pt 2,15 i Jd 11 jest nim Balaam (kłamliwy prorok). W Ap 12,9 20,3 jest to smok wielki... zwany diabeł. W Ap 2,20 słowo to (wedł. Vulgaty i in. w bezokoliczniku, wyrażającym możliwość) odnosi się do Iezabel, w 13,14 19,20 do zwierzęcia z ziemi - kłamliwego proroka, w 18,23 do Babilonu, w 20,8 słowo to w bezokoliczniku ma szatan, a w 20,10 czyni to słowo diabeł. Tu według uczonych żydowskich jest nim Jezus +w.64. Znamienne, iż w takiej klasie umieścili Jezusa, a w takich kwestiach raczej się nie mylili. Żydzi bowiem też mają swojego chrystusa (zwanego Mesjaszem), i jest nim Jezus jako syn człowieka i wąż.

3 Przyjmując imperativus: „mieście” t.zn. „weźcie” chodzi o straż rzymską. Przyjmując indicativus: „macie” swoją str.

4 Gr. *koustodia* z łac. *custodia* 'czuwanie, stróżowanie, stróża, posterunek, nadzór, piecza'; co innego *fylake* 'straż'.

5 Gr. *opse* przysłówek pochodny od *opsios* 'późny' i *opsia* (rozumie się: *hora* 'godzina', rodzaju żeńskiego). Por. {13}s.135-136. U Lc 24,1 "świtu głębokiego", u Mc 16,1-2 "nadzwyczaj rankiem" - wszystkie wskazują na początek świtu, gdy widać wenus poranną.

6 Gr. *epi-fosko* lub *epi-fausko* 'wschodzić, zabłysnąć', w LXX o księżycu, o słońcu, o Behemocie. *Fausis* 'oświetlenie' było terminem astronomicznym i dotyczyło ukazywania się gwiazd (do nich zaliczano Merkurego i Wenus) i faz księżyca. *Fausterios* było epitetem Dionizosa z pochodniami. Natomiast {13} słowo to rozumie o dniu s.162, a {316} o szarym poranku. Przekłady „o świecie”, jakby to było *auge*, *orthros*, lecz tu opis pory jest bardziej złożony. Słowo zawiera rdzeń *fos* 'światło' często odnoszone do Jezusa. Pk96.

7 W zwrocie *mia sabbaton*, słowo *mia* jest rodz. żeń. liczebnika głównego *heis* ⁸⁴³ 'jeden' (nie 'pierwszy' *protos*). Jako l. porządkowy: "na pierwszy dzień" po sabacie {7}{13}s.198 {100}s.238. Sabaty (w l.mn.) znaczą 'uroczystości związane z sabatem', jak *ta genesisia* (l. mn.) 'urodziny'. Noc sabatu zaczynała się przy pierwszych światłach w piątek wieczorem wraz z pojawieniem się księżyca, a dzień sabatu trwał do wieczora dnia następnego, więc ów ranek należał do pierwszego dnia sabatu, a nie do dnia "po sabacie" (BiZ) czy "po upływie sabatu" (BT).

8 Tekst kojarzy Marię Magdalenę i tę inną Marię z przedświtem, gdy na niebie widać wenus poranną.

9 *hos astrape*. W Mt 24,27 *hosper astrape* 'tak jak to właśnie błyskawica' miało być przyjście syna człowieka. Ale w Lc 10,18 *hos astrape* jest spadły szatan z nieba. Nie sposób opisać terminami astronomicznymi zmartwychwstałe ciało Jezusa uważać za ciało ziemskie. Por. 1C 15,35nn oraz doktrynę o zmartwychwstaniu ciała.

10 Wyblyskujące i białe (jak śnieg) są w Mc 9,3 szaty przemienionego syna człowieka (Eliasa z Mojżeszem), a także „białe jak śnieg” są w Ap 1,14 włosy zmartwychwstałego syna człowieka. Śnieg - symbol niewinności i dziewiczości (Marii) {84}s.95, jak Artemidy i Izdy (-księżyc). Symbolem dziewiczości Marii jest też księżyc {50}. Także z powodu słów: „Oto rzekłem wam” (w.7) niektórzy za anioła uważają chrystusa. Istotnie, opis przypomina przemienienie Jezusa na górze, który był wizją jego zmartwychwstania.

11 Drżenie, jasność, strach, ludzie jak nieżywi – to typowe efekty objawień religijnych anielskich i UFO.

z góry tak jak rzekł; przyjdźcie tu ujrzyjcie ²⁰⁴¹ ao it to właściwe miejsce tam gdzie leżał ¹⁵³⁴ ipf
 md-ps-dp. **28,7** I *w to co* ¹ szybkie ^{As n, adv} wyprawiwszy się ^{Np f pt ao ps-dp} ² rzeknijcie uczniom jego
 że: Został wzbudzony w górę ^{ao ps} od umarłych, i zobaczcie do tamtego miejsca - oto ³ po-
 przedzając wiedzie ²³⁷⁰ pr ac was do Galilai, tam go ujrzyjcie ²⁰⁴¹ ft md-dp; zobaczcie-oto rze-
 kłem wam. **28,8** I odszedłszy ²⁸³ Np f pt ao *w to co* szybkie ^{As n, adv} od pamiątkowego grobowca
 wspólnie ze strachem ^G i ⁴ rozkoszą ²⁹⁸⁰ G wielką ^G pobiegły ²⁸²³ ao odnieść nowinę ^{ao} uczniom
 jego. **28,9** I zobacz do tamtego miejsca - oto Jezus podszedł do podspotkania ²⁸⁶² ao ac im po-
 wiadając: Wychodźcie rozkosznie z środka ²⁹⁷³ pr it ac. Te zaś przyszedłszy do istoty ^{Np f pt ao ac} uję-
 ły władzą ¹⁶³¹ ao ac jego ^G ⁵ nogi ²³⁵⁴ Ap i złożyły hołd do istoty ²⁴¹² ao jemu. **28,10** Wtedy powia-
 da im Jezus: Nie strachajcie się ^{pr it md-ps-dp}, prowadźcie się pod *moim* zwierchnictwem ^{pr it ac},
 odnieście nowinę ^{ao it ac} wiadomym braciom moim aby odeszliby ^{ao sb ac} do Galilai ^A, i tam
 mnie ^A ujrzą ²⁰⁴¹ ft md-dp.

28,11 *W czasie* wyprawiających się ^{Gp pt pr md-ps-dp, Gab} zaś ich ^{Gp}, zobacz do tamtego miejsca - oto jacyś
 ze stróży ^{Gs} przyszedłszy do miasta odnieśli jako nowinę ²⁶⁶ ao prapoczątkowym kapłanom wszystkie
 razem zdarzenia ^{Ap n} te stawsze się ⁵⁸⁴ Ap n pt ao md-dp. **28,12** I zebrani do razem ²⁶⁸⁷ Np pt ao ps wspólnie ze star-
 szymi ^{Gp} razem radę również wzięwszy, srebrne pieniądze ^{Ap} dostateczne dali żołnierzom **28,13** po-
 wiadając: Rzeknijcie ^{ao} że: Uczniowie jego *w czasie* nocy ^{Gs} przyszedłszy ⁶ ukradli ¹⁵³⁷ ao go z *po-
 wodu* nas ^{Gp} śpiących ^{Gp pt pr md-ps-dp, Gab}. **28,14** I jeżeliby zostałyby usłyszane ^{3s ao sb ps} to właśnie na
urzędzie prowadzącego władcy ^G, my przekonamy, i was wolnych od troski ^{Ap m} uczynimy ²³¹⁴ ft ac.
28,15 Ci zaś wzięwszy te srebrne pieniądze uczynili ²³¹⁴ ao tak jak zostali nauczeni ⁷³⁰ ao ps. I roz-
 wieszczony został ⁷²³ ao ps odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ ten właśnie u-przy *jakichś* ⁷ Judajczykach ^{Dp} póki
 tego *dnia* ^{Ds f} dzisiaj.

28,16 Ci zaś jedenastu uczniowie ^{Np} wyprawili się ²³³⁶ ao ps-dp do Galilai ^A do ⁸ wiadomej góry ^A -
miejsca którego ²⁰⁶¹ Gs m,n, adv ustawił dla siebie w określonym porządku ²⁷⁵⁸ ao md im Jezus. **28,17** I ujrzał-
 szy ²⁰⁴¹ pt ao go złożyli hołd do istoty ²⁴¹² ao, ci zaś ⁹ stawili w dwóch *zasadach* ⁷⁵⁷ 3p ao ac. **28,18** I przy-
 szedłszy do istoty Jezus zagadał ¹⁶⁷⁸ ao im powiadając: Dana została ⁷³⁴ 3s ao ps mi wszystka możliwość
 swawolnego wybycia *na zewnątrz* ¹⁰²⁸ w *niewiadomym* niebie i ¹⁰ na tej wiadomej ziemi ^G. **28,19**

1 Wedł. Mateusza „Jezus uprzedził eschatologiczne zmartwychwstanie,... nastanie pełnego królestwa bożego”. Królestwo boże wkro-
 czyło już (szybciej, z boku) w człowieczą (pełną) historię

2 {316} zauważa, iż „jest czymś szczególnym że zadanie świadczenia o zmartwychwstaniu zostało powierzone kobietom. Świadc-
 two kobiet nie było przyjmowane w ówczesnych sądach żydowskich (i rzymskich) z powodu ich „lekkomyślności i bojaźliwości”.

3 Gr. *pro-ago*. Przekłady „udaje się przed”, „poprzeda”.

4 Gr. *chara*, oraz w w.9 *chairo* ‘przyjemność, rozkosz, radosne wyparcie’, m.in. wyrażane śmiechem’. U kobiet wobec zmartwych-
 wstańca możliwy sens erotyczny, uprawdopodobniony ujęciem nóg. Przekłady: „z radością”.

5 Jest kwestią, czy ‘nogi’ gr. *pous* należy tu uważać za eufemizm narządów rodnych, jak Mojżesza w Ex 4,25 {50} s.256 {139}. Nogi
 często akcentowane są u Jezusa w związku z jego cudami, obietnicami, zmartwychwstaniem i przyszlą chwałą, n.p. Mt 4,6 15,30
 22,44 Mc 5,22 7,25 Lc 7,38 8,35.41 10,39 17,16 Jo 11,32 20,12 Ap 1,17. W każdym razie tutaj nagromadzenie takich słów jak:
 strach, rozkosz, pod-spotkanie Jezusa, rozkoszowanie się, zdają się naprowadzać na aspekt seksualny tego “pod-spotkania” z kobie-
 tami „wstałego” z martwych Jezusa. Tym bardziej, że n.p. Jezusowe „nie ‘dotykaj’ *hapto* mnie” skierowane do Marii Magdaleny w
 Jo 20,17 komentowane jest jako gest seksualny {314} s.290-295 (podobnie jak w 1C 7,1). Pozostaje do wyjaśnienia, czy obejmowa-
 nie nóg mężczyzny – przecież zawsze intymne – przez kobietę, nawet wolną, ale nie będącą z nim w związku, było w obyczaju Izra-
 ela.

6 Więc jakby ukradli książkę?

7 Gr. *Ioudaioi* ‘Judajczycy, Żydzi’ jest kategorią etniczną. W przeciwieństwie do Izraela, który zawiera historiozbowcze obietnice. Tu
 Judajczycy 1x od samego Mateusza.

8 Wiadoma (z rodzajnikiem) góra w Galilai utożsamiana bywa z górą przemienienia w Mt 17,1-9 (Tabor), z górą kuszenia przez dia-
 bła 4,8, z górą kazania 5,1 8,1 i z górą drugiego rozmnożenia chleba 15,29. Zdaniem niektórych jest odpowiednikiem Góry Synaj
 (Książkę?)

9 Gr. *di-stadzo* złożone z *dis* ‘dwa razy’ i korzenia *sta-*, z *distos {4}. (Bliskie *stas* od *histemi* ‘stać, stawić’). Stąd ‘wahać się, działać
 dwutorowo’. + Mt 14,31.

10 {316} zauważa, iż koncepcja panowania Jezusa nad światem jeszcze przed czasem paruzji różni się od wyrażonej w Mt 24,30 i
 26,64 – do czasu paruzji przebywanie Jezusa w niebie.

Wyprawiwszy się więc ¹uczynicie uczniami ¹⁷⁵⁰ao it ac ²wszystkie ^{Ap} te wiadome narody z natury wzajemnie razem żyjące ^{Ap n}, ³zanurzając *dla pogrążenia i zatopienia* ⁴⁶⁴Np pt pr ac je ^{Ap m} do imienia ^A ojca ^G i syna i świętego ducha, **28,20** nauczając ^{pt pr ac} je pilnować ^{pr} wszystkie *sprawy* ^{Ap n} te które wskazałem ⁹⁹³ao wam. I zobaczcie do tamtego miejsca – oto ja wspólnie z wami ^{Gp} *jakościowo* jestem wszystkie ^{Ap f} te dni ^{Ap f} aż do tego do razem w pełni urzeczywistnienia ²⁷¹⁸Gs f tego eonu ⁸¹Gs m.

---

1 Poprzez „czynienie sobie uczniów” w narodach Mateusz pragnie pozbawić człowieka pełnego światowego życia, by następnie „włączyć człowieka w życie sakramentalne” i tak stworzyć warunki, aby „Izrael był włączony do wszystkich narodów”. Gdyż Izrael swoją narodowość utracił (Jo 11,48), a „u Daniela (7,13n) syn człowieka panuje nad narodami z wyłączeniem Izraela” {316}.

2 Paralelny tekst u Mc 16,15 należy do deuterokanonicznego.

3 Joannes zanurzał w wodzie; Jezus – w duchu św. i ogniu; ci zaś w ojcu, synu (Jezusie) i duchu św. (Ojciec-ogień?)

W dół w Markosa

1,1 ¹Prapoczątkowa zasada ³⁸⁴ ²nagrody za łatwogodną nowinę ¹¹⁶¹ G *od* Jezusa ^G christosa ^G. **1,2** Z góry tak jak ¹⁴¹⁶ *od przeszłości* jest w piśmie odwzorowane ⁶⁰² pf ps W Esaiasie proroku: “Oto odprawiam ^{pr} anioła mojego na przód ²³⁶⁹ doistotne oblicza ²⁴²⁸ G twego, który z góry całkowicie sprzętami urządzi ¹⁵⁰² ft wiadomą drogę twoją”; **1,3** “głos *niewiadomego* wołającego o pomoc ⁵¹⁹ pt pr w spustoszonej i opuszczonej *okolicy* ¹¹³¹: Przygotujcie ¹¹⁵⁶ ao wiadomą drogę ³*niewiadomego* utwierdzającego pana, proste czyńcie wiadome ścieżki jego” - **1,4** ⁴stał się ⁵⁸⁴ ao Joannes ten ⁵zanurzający *dla pogrążenia i zatopienia* ⁴⁶⁴ N m pt pr w spustoszonej i opuszczonej *okolicy* i ogłaszający ¹⁵⁵⁵ zanurzenie ⁴⁶⁵ ⁶zmiany rozumowania ¹⁸³⁸ Gs do puszczenia od siebie ⁴³⁷ A uchybień ¹³⁴ G. **1,5** I wydostawała się ⁸⁹⁰ ipf istotnie do niego ^A *wszystka* *judajska* ¹³⁶⁴ f *wyodrębniona* kraina i mieszkańcy Hierosolym wszyscy, i byli zanurzani ⁴⁶⁴ ipf ps pod przewodnictwem jego ^G w Jordanesie rzecze, *przez mówienie tego samego* wydzielający z siebie ¹⁰²⁴ Np pt pr md uchybienia ^A swoje. **1,6** I był *jakościowo* ⁸³⁴ ipf Joannes wdziawszy się we ⁹⁷¹ N pt pf md-ps włosy ¹³⁰⁸ Ap ⁷wielbłąda i w pas ¹²²⁴ A skórzany wkoło w ⁸biodro ²⁰⁶⁸ As swoje i jedzący ¹¹⁴³ N pt

1 Gr. *arche* ‘prapoczątek, fundamentalna zasada’. Zatem prapoczątek Jana i Jezusa jest w Starym testamencie.

2 Gr. *eu-angel-ion*. Częstka *eu* (od *eus*) ma znaczenie ‘łatwa’, czasem w znaczeniu ‘szczęśliwa’; w złożeniach, najwmierniejszych świadkach istotnego sensu, znaczenie ‘łatwa, dogodna’ wyraźnie dominuje. Co innego niż *kalos, agathos, teleios, chrestos*. Nie ma potrzeby tworzyć nowe znaczenie specjalnie dla N.t., gdyż podstawowe znaczenie ‘nagrada za łatwogodną nowinę’ ma tu sens – choć kontrowersyjny. Dawcą zapłaty za łatwe nowiny był ojciec Zeus {6}. Przekłady: „dobra nowina” lub nie tłumaczą: „ewangelia”.

3 Gr. *kyrios* bez rodzajnika określonego.

4 Gr. *ginomai* ‘stawać się’. Może znaczyć „wejść w nową sytuację duchową”, jakby ‘narodzić się’ *gennaō* (wspólny źródłosłów *geno*). Przekłady: „wystąpił” – co *an-istemi, par-istemi*.

5 Gr. *baptidzon* to imiesłów czasu teraźniejszego strony czynnej od czasownika *baptidzo* ‘zanurzać, pogrążyć, zatapiać’. Imiesłów ten stosuje Mc 1,4 6,14,24; natomiast Mt 3,1 i in. Mc 6,25 i in. Lc 7,20 i in. jako przydomek Jana stosują *baptistes*. *Baptisma* wedł. T. Zielińskiego znaczy właściwie ‘pogrążenie’ {46} s.549. Na temat użytego imiesłowu „zanurzający” szeroko {318} s.78. Polskie przekłady: „chrzciciel” nie rozróżniają *baptidzon* od *baptistes* i nie oddają istotnego sensu obrzędu. Wiąże się on z zanurzeniem, pogrążeniem i zatopieniem – w morzu 1C 10,2, w duchu świętym i ogniu Mt 3,11, w męczeństwie Mt 20,22.

6 Gr. *metanoia* od *meta-* ‘zmieniać’ i *noeo* ‘rozumować, myśleć’. Etymologicznie ‘myśleć po (fakcie)’ {7}. Nie ma znaczenia „nawracania”; zresztą dawałoby sens: na poprzednią drogę, t.j. Tory.

7 Wielbłąd w symbolice oznacza wyniosłość, pogardę, diabła {96}; uskrzydłonego rajskiego węża [szatana] {80}; węża, wierzchowca Samaela (węża rajskiego), skrzydlatego węża rajskiego, dumę, pychę, wyniosłość, wzgardę {50}. Podstawą symboliki jest prawdopodobnie długa wzniesiona szyja, przypominająca węża (niebiańskiego syna człowieka Jo 3,13n). Ubiór **Joannesa** przypomina strój Eliasza 2R 1,8 {144} {145} (Elias-ogień). Joannes zatem był (ewent. miał być) nowym Eliasem (Jezus – Elizeuszem).

8 Gr. *osfus*. W Biblii biodra bywają eufemizmem narządów płciowych Ac 2,30 Hb 7,5.10 {109} s.402 {127-III} s.233; także nogi {139} s.113 (sandaly). Tu i w E 6,14 w l.poj. ale w Lc 12,35 w l.mn. Są to narządy typowo zwierzęce (ludzkie są ręce i głowa). Ten zwierzęcy rys Jana harmonizuje z przekazem w Lc 7,3 iż nie jadł on chleba i nie pił wina, czyli ludzkich pokarmów roślinnych.

pr szarańcze^{97 Ap} i miód¹ okrutnie dziki^{36 A}. **1,7** I ogłaszał^{1555 ipf} powiadając: Przychodzi^{1139 pr} wiadomy potężniejszy^{1373 com} ode mnie^{818 G} do tyłu²⁰³³ należącego do mnie, którego nie jestem *realnie* dostateczny² schyliwszy się¹⁶⁶² rozwiązać skórzany rzemień podwiązanych *sandałów* jego. **1,8** Ja zanurzyłem^{464 ao} was³ wodą^D, on zaś zanurzy was w⁹⁵⁹ *jakimś niewiadomym* duchu świętym.

1,9 I stało się w owych dniach, ⁵przyszedł¹¹³⁹ Jezus od Nazaret Galilai, i został zanurzony⁴⁶⁴ do sfery funkcji⁸⁴² Jordanesu pod przewodnictwem²⁸⁷² Joannesa. **1,10** I prosto potem wstępując wzwyż z wewnątrz tej wody ujrzał⁶ rozdzielane²⁷³⁸ niebios a i⁷ tego wiadomego określonego ducha tak jak⁸ gołębicę *mieszkającą u człowieka*²²⁵¹ zstępującego w dół do sfery funkcji⁸⁴² niego, **1,11** i głos stał się z wewnątrz⁸⁵¹ niebios: Ty jesteś *jakościowo* ten syn mój, ten umiło-

1 Gr. *agrios* ‘dziki, okrutny’. Szarańcze i miód należą do owadów. Czy pożeranie przez Joannesa skrzydlatych owadów odpowiada słowom Jezusa, iż “od dni Joannesa królewska władza niebios doznaje gwałtu” Mt 11,12?

2 Gr. *kypto* może sugerować, iż Joannes znalazł się ponad ziemią - por. “nie przyjęli go” Mt 11,18 14,2 21,32. ‘Rzemień’ gr. *himas* był zwykle ze skór ‘wołowych, bydlęcych’ *bous*. Całość może wskazywać na dążność Joannesa do oddzielenia Jezusa od zwierząt lub od ziemi. Wedł. zaś {318} „słowa o rozwiązywaniu rzemienia mogą oznaczać, że Jan nie ma względem Jezusa nawet statusu niewolnika, którego zadaniem byłoby ściągnąć sandały, aby obmyć nogi swemu panu”. Lecz cel obmycia jest tu tylko hipotetyczny, a ponadto dla wrażenia celu obmycia nóg byłaby mowa raczej o ich umywaniu jak w Jo 13,5 1Tm 5,10 lub o podaniu wody jak w Lc 7,44.

3 “Wodą” (lub: wodzie) również Lc 3,16, tylko mniej ważne źródła mają: „w wodzie”; też Mt 3,11 i Jo 1,26. Natomiast odnośnie zanurzania przez Jezusa w duchu św. (i ogniu) wszyscy dają przyimek ‘w’ *en*, który oznacza związek ściślejszy niż wyrażony celownikiem-narzędnikiem.

4 Zanurzenie w „jakimś niewiadomym duchu”, świętym czy nie, zawsze stanowi ryzyko zatracenia.

5 Gr. *erchomai* oznacza ‘przybywać’ w każdy sposób: ‘przychodzić, przyjeżdżać, przyplływać, przylatywać’ i t.p.

6 ‘Rozdzieranie’ *schidzo* niebios, siedziby boga, może niepokoić. Od tego słowa schizma. „Rozdzieranie ma negatywną wymowę w S.t. i w Ew. Marka”. Natomiast „obraz rozdzielanych niebios to absolutny hapax” (“tylko jeden raz występujący”) w greckiej Biblii. Jest analogiczny do rozdzielanych szat. Rozdarcie niebios może wyrażać „negatywne uczucia boga, jak przerażenie i ból z powodu doznanej zniewagi” {318}. Przekłady znów łagodzą: „rozwierające się”, „rozstępujące się”.

7 „Tego wiadomego” czyli „jakiegoś niewiadomego ducha św.” z 1,8, tu już „ubranego” w zwierzę (gołębicę).

8 Gr. *peristera*. Można wątpić, czy wcześniej otrzymany przez Jezusa „duch święty” bez uściślających określeń Mt 1,20 3,11 Lc 2,26.40.52 jest tym samym co ten “duch jak gołębicą”, albo jak u Lc 3,22 „duch św. wyglądem organiczmu tak jak gołębicą”. W każdym razie duch święty w żadnej postaci nie jest **duchem człowieka** (Orygenes {147} s.9, Ambrozjaster {160-II} s.67.68 {100} s.229). To rozróżnienie ducha człowieka i ducha św. występuje n.p. w Mt 5,3 Rm 8,16 G 6,1.18 Ph 4,23 Phm 25 Ac 18,25 (d. Apollosa) 1C 2,11 4,21 1P 3,4 2Tm 4,22. A już naocznie nie jest duchem człowieka duch gołębicę. Ot i początek tragedii chrześcijanina: nie można uzgodnić w jednym ciele konstrukcji organicznej człowieczej z konstrukcją organiczną ptasią – ani ich duchowości, ani psychiki, ani umysłowości. Nie można uzgodnić drzewa z żerującym na nim robakiem. Czym bowiem może być ten duch św., skoro nie jest duchem człowieka? - Jego konkurentem, wrogiem, pasożytem? Czym jest ów syn człowieka, skoro nie przyznaje się do człowieka i go nienawidzi? - Wężem, szatanem? Dlaczego w Apokalipsie symbolizują go 4 zwierzęta, także ryba, wąż i baranek? Dlaczego ducha św. nie wolno przedstawiać w postaci ludzkiej? Skąd ta cała nienawiść do ziemskiego człowieka u Pawła oraz terminologia zwierzęco - pasterska u namaszczonego chrystusa i w kościele? Skąd pochodzące jest to chrześcijańskie „nowe życie”, skoro każdy rodzi się ze swoim człowieczym? Spozna człowieka? Czy nieświadomie wyznajemy religię wrogów ludzkości?

wany¹⁷; w tobie¹ uznałem za łatwogodne¹¹⁶⁶ ^{1s ao id ac.} **1,12** I prosto potem² ten duch go³ wyrzuca⁸⁵⁶ do tej spustoszonej i opuszczonej *okolicy*¹¹³². **1,13** I był w tej spustoszonej i opuszczonej *okolicy* czterdzieści dni^A ⁴doświadczany²²⁰⁹ ^{N pt pr ps} pod przewodnictwem²⁸⁷² tego⁵ satanasa²⁵²⁶ ^{G,} i był wspólnie z¹⁸³¹ tymi⁶ dzikimi zwierzętami¹²⁹⁵ ^{Gp,} i ci aniołowie usługiwali⁶⁸² mu.

1,14 Potem-za⁷ zaś to *które możliwym* zostać przekazany²¹⁵⁰ ^{ao if ps, Aci} uczyniło Joannesa^{A,} przyszedł Jezus do Galilai ogłaszając nagrodę za łatwogodną no-

---

1 Gr. *eu-dokeo* ‘wydawać się, uznawać-za łatwe’, stąd: ‘mieć przyjemność, zadowolenie, uznanie’. Przekłady gubią ‘łatwość’: „mam upodobanie”, „sobie upodobałem”.

2 Czyli duch z 1,10, „tak jak gołębicą”, t.j. duch święty ubrany i sformatowany w organizm jakiegoś nie znanego na ziemi ptaszyska. Duch ten zostaje jakby zwabiony, zainstalowany i przejęty przez gotowo podstawiony organizm jakiegoś nieznanego stwora, coś co może być tylko bałaganiarskim hybrydowym niebiańskim prototypem, dobrze ułożonej ziemskiej gołębicą. Ten duch święty „wprowadza go w przestrzeń kuszenia” {318}, lecz sama czynność kuszenia przypisana jest szatanowi (Mc nie zna diabła). Duch święty więc posługuje się szatanem jako narzędziem dla wyklarowania sobie sytuacji, i to nie tyle Jezusa, co Zakonu Mojżeszowego (napisano – napisano). Można więc uważać, że duch święty tutaj współpracuje z szatanem. Godne uwagi, że w Mt 4,1 duch święty i i duch szatański są równocześnie wprowadzone na Jezusa, tylko jeden drugiemu czasowo ustępuje pola. Wprowadzeni są zresztą tym samym przyimkiem *hypo* ‘pod *przewodnictwo*’. Jezus zatem podlegał jednocześnie dwóm „nakrętkom”, z których ta druga, górna u niego pozostała dominująca. Oba duchy więc mogą być wzajemnymi odpowiednikami – górnym i dolnym, niebiańskim i ziemskim, wcześniejszym i późniejszym, nowym i starym – jak dwie strony tej samej monety, jak dwa rodzaje wymieniających się „synów królestwa” Mt 8,11n Lc 13,28nn, jak żydzi i chrystus, t.j. ci na górze i ci na dole Jo 8,23, jak dzieci przeciw rodzicom (Mt 10,21 Mc 13,12). Co więcej, ich wzajemny stosunek ma charakter stosunku pracy, a nawet współpracy! Gdyż jeżeli Jezus nie zwalczy na ziemi starego diabła i nie „przepchnie ich g. przez ten ziemski kibel”, to nie zrobi miejsca dla nowej, „świętszej” jego konstrukcji zawczasu przygotowanej. Także nie na ostrzy i nie przyłoży odgórnej siekiery (Mt 3,10), którą buntowniczy duch Jezusa ostrzył w sporach z mozaistami. „Straszną jest rzeczą’ *foberon* wpaść w [obie] ręce boga żyjącego” Hb 10,31. Zatem „szanuj kierownika swego, bo możesz mieć gorszego”, jak mawiano wobec wykluwającej się Solidarności. Dlatego też podwójnie uduchowiony Jezus posyła – na swój wzór – swoich uczniów: jak owce i gołębicę, w środku wilków i węzów Mt 10,16.

3 Dosłowne i rdzenne tłumaczenie gr. *ek-ballo* ‘wy-rzucać’ w sensie „wypędzać” (BT). Przekłady łagodzą: „wyprowadził”, „powiodł”. W N.t. „wyrzucane” są najcz. złośliwe duchy, demony, szatan, ale też chrystus Lc 4,29, Ismael G 4,30 też na pustynię Ge 21,20. Wyrzuca zaś szatan, Beelzebul, duch, chrystus, człowiek.

4 Gr. *peiradzo* ma podstawowe znaczenie ‘doświadczać, próbować’ – przez zmierzanie do czegoś, sondowanie, uśilo-wanie, nakłanianie, prowokowanie, pożądanie, uwodzenie. (‘próbować, sprawdzać’ to *dokimadzo*). Słownik Abramowiczówny {6} honoruje znaczenie „religijne: kusić, wieść na pokuszenie”. Godne uwagi, że „w przestrzeń kuszenia wprowadza go duch, który zstąpił na niego, kiedy wychodził on z wody” {318} s.107, a więc duch święty w postaci gołębicą, który w tej funkcji był narzędziem (a w ogóle nawet osobą) boga ojca. Mimo, iż „bóg nie ‘kusi, doświadczają, próbuje’ sam nikogo” Jc 1,13, to jednak także w Mt 6,13 „wnosi do próbowania” przez złośliwego-diabła.

5 U Mateusza diabeł-szatan próbował w dniach i nocach. U Marka szatan w dniach; u Łukasza diabeł w dniach (księżyc dzienny?). Marek nie wspomina o diable.

6 Co znaczy “był wspólnie z tymi ‘dzikimi zwierzętami’” gr. *therion*? *Therion* jest ziemską mocą szatana w Lc 10,17-20 i smoka w Ap 13,2. Zaś „być ‘razem z’ kimś *meta tinós*” oznacza związek, połączenie. Spać „z” kimś znacząco ‘dzielić łożę’ {6}, “być” zaś wyraża związek pełniejszy, duchowy – jak pomazanie. Najciekawsza jest możliwość, że z dzikimi zwierzętami są tu skojarzone chrześcijańskie anioły! Spójnik łączny ‘i’ *kai* w Mc 1,13 może oznaczać wy-nikanie drugiego, połączonego spójnikiem „i”, członu zdania z pierwszym, jak n.p. „pocznie i porodzi” Mt 1,23, por. {7} s.309. Wtedy „bycie wspólnie ze zwierzętami” byłoby warunkiem „służenia mu aniołów”. Jak wyjaśnia autor {318} taka kolejność słów (nie odwrotnie: zwierzęta były z Jezusem) oznacza, że zwierzęta dokonywały zmiany w jego naturze, miały na niego wpływ, determinowały, charakteryzowały i zmieniały jego sytuację s.233. Podobnie w Mc 2,19.26 14,54. Tu „harmonijne przebywanie ze zwierzętami” powodowałoby, że Jezus byłby chrystusem duchowych zwierząt (także w postaci gołębicą).

winę¹¹⁶¹ *od* tego wiadomego^G boga **1,15** i powiadając że: *Od przeszłości* jest uczyniony pełnym^{2301 pf md-ps} wiadomy¹ stosowny moment¹⁴²² i przybliżyła się^{807 pf ac} wiadoma królewska władza⁴⁸³ wiadomego boga; zmieniajcie rozumowania^{1837 pr ac} i przekonująco uwierzytelniajcie^{2277 pr ac} w tej wiadomej^D nagrodzie za łatwogodną nowinę^{1161 D}.

1,16 I² wiodąc obok-przeciw-pomijając^{2146 Ns m pt pr} obok-przeciw-pomijając²¹³⁹ morze^A Galilai^G, ujrzał Simona i Andreasa brata^A Simona^G,³ z dwu stron zarzucających^{146 Ap pt pr} w morzu^D; byli^{834 ipf} bowiem rybacy^{114 Np}. **1,17** I rzekł im Jezus: Przyjdźcie tu do tyłu²⁰³³ *należącego do* mnie^{818 G}, i uczynię^{2314 ft} was^A *mogących* stać się^{584 ao if, Aci} *jako* rybaków^A *jakichś*⁴ *człowieków*^{231 G}. **1,18** I prosto potem puściwszy od siebie^{439 pt ao ac} te sieci myśliwskie⁷⁵⁰ wdrożyli się^{92 ao ac} jemu. **1,19** I postąpiwszy naprzód^{2372 Ns pt ao ac} niewiele, ujrzał Jakobosa^A tego syna^A Zebedaios^G, i Joannesa^A brata jego, i ich samych^{430 Ap} w statku²³⁰⁵ z góry na dół dostosowujących^{1501 Ap pt pr ac} sieci myśliwskie; **1,20** i prosto potem wezwał^{1439 ao ac} ich. I puściwszy od siebie^{439 pt ao ac} ojca swego Zebedaios^A w statku wspólnie z wynajętymi za zapłatę^{1870 G}, odeszli^{283 ao} do tyłu²⁰³³ jego^G.

7O znaczeniu nawiązującym i łączącym (tu wiersza 13 z wierszem 14) partykuły *de* p. przyp. do Mt 4,12. Podobnie w Mt 4,12 „wzmianka o Janie chrzcicielu wiąże niniejszą perykopę z poprzednią” {316}. Jest znaczący fakt, iż „Jezus rozpoczął działalność publiczną w Galilei po uwięzieniu Jana”, oraz że „uwięzienie Jana poprzedziło rozpoczęcie przez Jezusa głoszenia dobrej nowiny” {318} s.382. Jest tu „wyraźnie zaznaczone przyjście Jezusa mające miejsce dopiero po aresztowaniu Jana” s.113. Podobnie jak po pokonaniu diabła w Mt 4,1-11. Jakby działalność Jezusa była uwarunkowana zejściem ze sceny zarówno diabła jak i Jana.

1Gr. *kairos* ‘właściwy stosowny moment, pora, chwila’. Różne od *chronos* ‘czas liniowy, naturalny’ także o określonym odcinku czasu. Przekłady tu i w wielu miejscach nie różnią, dając: „czasu” w sensie *chronos*, lub opuszczają jak w Mc 2,19 9,21. Następujące trzy rzeczowniki zdania: *kairos*, *basileia* i *euangelion* zdają się być synonimami. 2Gr. *par-ago* od *para* ‘obok-przeciw, pomijając’ i *ago* ‘wieść, prowadzić’; razem także ‘fałszywie prowadzić, uwodzić’ {6} {9}. Niestety słownik katolicki {7} i przekłady pomijają to ważne, częste i etymologicznie narzucające się negatywne znaczenie – wszak rzuca ono kolejny cień na usilnie słodzony wizerunek Jezusa. Przekłady: „przechodząc obok, nad”.

3Gr. *amfi-ballo*. Stąd *amfi-blestron* rodzaj ‘sieci’ Mt 4,18. Przekłady samo „zarzucali”. *Amfi* ‘z dwóch stron, po obu stronach’ może odpowiadać dwóm braciom, a także ukazywać specyficzną metodę połowu *człowieków*.

4+Mt 4,19 Lc 5,10. Bez wątpliwości nie chodzi o łowienie ryb, lecz ludzi pod kierownictwem Jezusa. Chociaż *genetivus* „człowieków” może tu być w funkcji podmiotu (m.in. jako *g. possessoris* ‘g. posiadacza’), to jednak funkcja przedmiotowa, jak w Ap 9,21n *klemmaton auton (anthropon)* ‘kradzieży swoich’, t.j. dokonywanych przez ‘człowieków’ Ap 9,20. Zresztą u lepszego stylisty Łukasza, w paralelnym Lc 5,10 „człowieki” są już wyraźnie w acc.: *anthropous ese dzogron* ‘niewiadomych *człowieków* (acc.pl.) będziesz żyjących polujących’. Również Buddę i Orfeusza nazywano „rybakami ludzi” {95} s.186. Przedstawiona metoda pozyskiwania ludzi budzi poważne zastrzeżenia moralne względem chrześcijańskiego nauczyciela, i może zaniepokoić. Gdyż metafora „rybacy *człowieków*” (+Mt 4,19) „ma negatywne znaczenie” {318}, ma sens uprowadzenia *człowieków* do niewoli {145} s.97. Kościół nie umiał sobie z tym tekstem „poradzić” (ostatecznie można twierdzić, że jest to święty połów). Jednakże „wyrażenie <rybacy ludzi> ma negatywny wydźwięk w Jr, Prz, Syr, Ez, Am, Ha. Obraz odwołuje się do śmierci ryb; działalność apostołów przyniesie śmierć ludzi” {316} s.192n. Także tu widać wrogość pomazanego Jezusa, syna człowieka, do człowieka jako rodzaju +Mt 10,36, por. Mt 4,19.

1,21 I dostają się ^{pr md-ps-dp} do Kafarnaum. I prosto potem *dniem wyznaczonym* sabbatami ^{2504 Dp} wszedłszy ^{846 Ns pt ao} do miejsca zbierania razem ²⁶⁸⁸ nauczał ^{730 ipf}. **1,22** I ¹byli wystraszeni uderzeniami ^{888 ipf ps} na nauce jego; był *jakościowo* bowiem nauczający ich tak jak *jakąś* ^{1028 A} możliwość swawolnego wybycia na zewnątrz ^{1028 A} mający, i nie tak jak pisarze *odwzorowujący w piśmie*.

1,23 I prosto potem był w miejscu zbierania razem ich *jakiś* człowiek w duchu nie oczyszczonym ^{84,} i krzyknął *w górę* ^{181 ao} **1,24** powiadając: Co nam i tobie *wspólnego*, Jezusie ²nazarejski? Przyszedłeś ^{1139 ao} przez zatracenie odłączyć ^{320 ao} nas? ³*Od dawna z doświadczenia* znam ^{1983 pf} cię kto *jakościowo* jesteś ^{pr}: Ten wiadomy *oderwanie* święty ²⁵ tego wiadomego boga. **1,25** I nadał naganne oszacowanie ^{1112 ao} mu Jezus powiadając: ⁴Doznaj zamknięcia *ust* jak kagańcem ^{2936 ao it ps} i wyjdź ^{1016 ao} z niego. **1,26** I szarpnąwszy ^{2594 ao} go ten duch, ten nie oczyszczony, i przygłosiwszy ^{2968 ao} głosem wielkim, wyszedł ^{ao} z niego. **1,27** I zostali zdumieni ^{1262 ao ps} wszyscy razem ²⁷⁷ tak że również *te okoliczności skłoniły ich* dla razem szukać badawczo ^{2659 pr if, Aci} istotnie do siebie samych ^A powiadających ^{1697 Ap}: Co jest to właśnie? *Jakaś niewiadoma* ⁵nauka nowa z góry w dół w *jakąś* ^{1028 A} możliwość swawolnego wybycia ^{1028 A}; i tym duchom, tym nie oczyszczonym, ⁶będąc na *nich* poleca ustawiając w określonym porządku ^{1109 pr ac} i będąc pod *nim* są posłuszne ^{2861 pr ac} jemu. **1,28** I wyszedł ^{ao} ⁷ten słuch z *zaświata* ⁹¹ jego ^G prosto potem wszędzie do całej okolicy ^A Galilai ^G.

1 Gr. *ek-plesso* dosł. 'wy-bijać'. Może pod wpływem 'wy-bycia' gr. *eks-ousia*. P. przyp. do Mt 7,28 19,25. Przekłady łagodzą: „zdumiewali się”, równając ich reakcję ze zwykłym *thambeo* w 1,27.

2 Gr. *nadzarenos* jakby 'z miasta Nazaret', hebr. *NOCRI* od *NCR* 'zamykać'. Tak u Mc i Lc; zaś u Mt, Lc, Jo i Ac *nadzoraiois* i tak nazywano Pawła jako przywódcę 'sekty' *haireisis* nazorajczyków (t.j. chrześcijan) Ac 24,5, i jednocześnie jako przywódcę 'zarazy, występku' *loimos* (tamże) oraz 'podburzającego do powstania, do stawienia na górę' *ana-statoo* w Ac 17,6 'niesprawiedliwych' *a-dikaios* 24,15. *Loimos* w LXX jest synonimem *poneros* {6} który przymiotnik określa diabła. Tu znów nasuwa się obawa czy chrześcijański Jezus wyjściowo, podstawowo (przed chrztem Joannes) był diabłem? - jako niebiański syn człowieka był wężem-szatanem w Jo 3,14. W LXX brak słowa *nazarenos*. P. przyp. do Lc 18,37. U Lc demon odzywa się inaczej 4,34.

3 Pytanie „Co nam i tobie” jest pytaniem retorycznym. Duchy nieczyste miały „dokładną wiedzę na temat jego tożsamości” {318}. W sferze ducha bowiem 'znanie, wiedzenie' oznacza akceptację i utożsamienie, por. „wywyższę go bo zna imię moje” Ps 91,14.

4 Gr. *fimoo* od *fimos* 'kagańiec', +Mc 4,39-o morzu, Mt 22,12.34 Lc 4,35. To znaczenie końcowego formantu *-oo* można odnieść też do *staur-oo* 'ująć, otoczyć, pokryć, zaopatrzyć, uczynić jako, zamknąć w – pal', por. {1} s.XX. *Fimos* należałby tu do pomazańca i byłby tym „świętym” (duchem?).

5 „Nauka nowa z góry w samowolną władzę” jest ducha świętego w duchy nieoczyszczone. Oba rodzaje duchów składają się na podwójną duchowość Jezusa: pierwotną ziemską jako Syna Człowieka, i wtórną niebiańską jako Chrystusa. „Samowolna władza” jest jego własną przyrodzoną mocą „duchów nieoczyszczonych” Mc 6,7 i należy do ziemskich ludzi Mc 11,33, a zwłaszcza do ich szczytowego osobnika, do „syna człowieka na ziemi” Mc 2,10. Zaś „nauka nowa” jest „słuchem z zaświata”, i ona „poleca” duchom nieoczyszczonym w ziemskiej „Galilai”.

6 Gr. *epi-tasso* złożone z *epi* 'na, na wierzchu, nadto' i *tasso* 'ustawić w określonym porządku’.

7 Gr. *akoe*. Por. Mt 14,1n oraz przyp. do Mt 13,14 Lc 7,1.

1,29 I prosto potem z tego miejsca zbierania razem wyszedłszy^{1016 Np ao} przyszłi^{ao} do domostwa Simona i Andreea wspólnie z Jakobosem^G i Joannesem. **1,30** Zaś¹ teściowa²²¹³ Simona z góry leżała^{1470 ipf} ²będąc w ogniu *gorączki*^{2465 pt pr ac}, i prosto potem powiadają mu około niej. **1,31** I przyszedłszy do istoty^{2400 Ns pt ao} wzbudził^{810 ao} ją ująwszy władzę^{1631 Ns pt ao} *należące do ręki*^G; i puścił od siebie^{439 ao ac} ją ³ogień *gorączki*²⁴⁶⁶, i usługiwała^{682 ipf} im.

1,32 W następstwie późnej pory^{2108 G,Gab} zaś stawszej się^{584 G pt ao md-dp} gdy ⁴odziało się^{790 ao ac} Słońce¹²⁴², przynosili^{2922 ipf} istotnie do niego wszystkich źle¹⁴³² mających-trzymających^{1202 A pt pr ac} i będących zależnymi od daimona^{607 Ap pt pr md-ps-dp}; **1,33** i było całe miasto zebrane do razem na dodatek^{1106 Ns pt pf ps} istotnie do tych ⁵drzwi^{1318 As f}. **1,34** I wypielęgnował^{1283 ao} wielolicznych ⁶źle¹⁴³⁷ mających-trzymających^{1202 Ap pt pr ac} różnymi^{Dp} chorobami^{Dp}, i bóstwa *pochodzące od daimona*^{608 Ap} wieloliczne wyrzucił^{856 ao}, i nie puszczał od siebie^{439 ipf} *mogącymi gadać*^{1678 pr if ac, Aci} *uczynić* te bóstwa^A, że ⁷od przedtem z doświadczenia znały^{1983 ppf ac} go.

1,35 I ⁸przedwczesnym rankiem w godziny pogrążone w nocy^{987 Ap n} nadzwyczajnie, stawiwszy się w górę^{233 Ns m pt ao ac} wyjechał^{1016 ao} i ⁹odjechał^{283 ao} do opuszczonego^{1132 Am} właściwego miejsca^{2809 Am} i tam modlił się^{2402 ipf md-ps-dp}. **1,36** I ¹⁰począł z góry prawnie ści-gać^{1466 ao ac} go Simon i ci wspólnie z nim^G. **1,37** I znaleźli go i powiadają mu że:

1 Gr. *penthera*, prawdopodobnie bez męża, więc jakby w drugim wieku "dziewiczym", skąd może typ Księżycyca.

2 Gr. *pyresso* od *pyretos* w.31, a to od *pyr* 'ogień'. Ogień jest ważnym składnikiem znaczeniowym słowa, ze względu na jego występowanie jako atrybut Jezusa Lc 12,49 2Th 1,8.

3 Gr. *pyretos* od *pyr* 'ogień'; od *pyr* też *pyresso* 'być w ogniu *gorączki*' 1,30. Może uleczył ją nowy niebiański ogień Jezusa Lc 12,49 Mt 3,11 2Th 1,8 (jak nowy duch święty – odpychał duchy nie oczyszczone, t.j. światowe).

4 Czyli po „zachodzie” Słońca, też w Lc 4,40 Jo 18,16 20,19. U Lc to słowo *dyo* jako genetivus absolutus akcentuje związek przyczynowy zniknięcia ognistego Słońca z rozpoczęciem cudów (u Marka-”wołu” Jezus to światło księżycyca *men*?). T.j. cudów na 'źle' *kakos* mających-trzymających. *Kakos* zaś skojarzone jest z Saulem Ac 9,13, ze żmiją i 'zwierzęciem' *therion* Ac 28,5 Ap 16,2 Tt 1,12, i może z szatanem Rm 16,19n, z wężem 1C 10,6. Może też z powodu, iż zachód słońca kończył szabat (1,21) i wolno było wykonywać normalne zajęcia {318}.

5 Gr. *thyra* 'drzwi', raczej w znaczeniu 'wejście, otwór'. Także w Mc 2,2 13,29 2C 2,12 są związane z Jezusem. W Lc 13,25 tym, którzy nie weszli przez wąskie drzwi, wzbudzi się 'władca domu' *oikodespotes* (człowiek) i odłączy przez zamknięcie (szerokie?) drzwi (domu). W Jo 10,7 Jezus jest drzwiami (ale dla owiec); w Jo 18,16 w nocy *pros* drzwi (t.j. Jezusa?) stał Petros. Po zmartwychwstaniu przychodzi Jezus gdy drzwi są zamknięte 20,19.26. W Ac 12,13 drzwi należą do bramy. Określenie <całe miasto> „zakrawa na grubą przesadę” {317}.

6 Przekłady opuszczają 'źle' *kakos*. W Mt 4,24 *kakos* wymieniony jest współrzędnie z Księżycem *selenę*; w Ac 7,6 odnosi się do Egipcjan, w 7,19.34 do króla egipskiego (Horusa - Apolla); w 12,1 do Heroda władającego 'zakrzywionym mieczem' *machaira*; w 9,13 do Saula, którym w 26,13 jest chyba 'blask Słońca' *lamprotes heliou*; w 1S 12,17.19 do króla Saula, który w 11,9 jest 'zbawieniem grzejącego na wskroś Słońca' *soteria diathermanantos heliou* (z *dia-thermaino*); w 28,3-5 do 'zwierzęcia' *therion* t.j. 'żmii' *echidna* (r.ż.), w Tt 1,12 do 'zwierząt' *therion*, w Ap 16,2 do rany od czaszy. 'Źle' *kakos* trzymał (cierpiał) 'zachowujący się jak Księżyc' *selen-iadzomai* Mt 17,15, który wpadał w ogień i w wodę (był zapalany i gaszony). Podstawą *kakos* jest *kakia* 'złość', w 1C 14,20 skojarzona z 'niemowlętami' *nepios*. W Mt 6,34 "wystarczająca dniowi 'złość' *kakia* jego" (królewska władza?, żar Słońca?) jako tro-ska ojca. Ale w Jo 18,30 'czyniący zło' *kako-pois* jest Jezus (jak w Ap 13,12 zwierzę z ziemi!)

¹Wszyscy szukają cię. **1,38** I powiada im: *Może* wiedlibyśmy ^{39 1p pr sb ac} gdzie indziej do tych wiadomych ^{Ap} ²trzymających się *mocno* ^{1202 Ap f pt pr md-ps} ³otwartych wiejskich miast ^{1670 Ap f,} aby i tam ogłosiłbym ^{1555 ao sb ac;} do tego właśnie ^{As n} bowiem wyszedłem ^{1016 ao-} **1,39** I przyszedł ^{1139 ao} ogłaszając ^{1555 pt pr ac} do miejsc zbierania razem ^{Ap} ich ^{Cp} do całej Galilai, i bóstwa *pochodzące od daimonów* ^{608 Ap} wyrzucając.

1,40 I przychodzi ¹¹³⁹ istotnie do niego trędowaty przyzywając go i powiadając mu że: Jeżeli ewentualnie ⁷⁹⁸ ewentualnie chcesz ^{1276 pr sb ac,} możesz mnie oczyścić ^{ao-} **1,41** I ⁴zjednoczywszy się wewnętrznym narządem ^{2602 Ns pt ao ps-dp} rozpostarłszy z wewnątrz ^{893 pt ao ac} rękę(,) jego ^G ⁵*dotknięciem* przyczepił sobie zarzewie ^{347 3s ao id md} i powiada mu: Chcę,

---

7 Plusquamperfectum wskazuje na dokonanie zdarzenia w odleglejszej przeszłości. Zatem istniał czas (przed pomazaniem? w preegzystencji?), kiedy Jezus był „znany” demonom, co w sferze duchowej musiało oznaczać związek wspólnotowy. W Ap 1,5 Jezus jest naczelnikiem-archontem królów ziemi, a w Ap 16,14 na królów ziemi idą duchy demonów dla wspólnej wojny. W Lc 4,41 demony wiedziały jeszcze więcej: że taki właśnie jest synem bożym – chrystusem demonów (antychrystem?). Treść wiedzy o Jezusie w wypowiedziach demonów była prawdziwa. Jest więc niezwykle zaiste zbadanie, jakiego typu relacja w sferze duchowej umożliwia wzajemną ‘znajomość, wiedzę’ *oida* (perfectum od *eido*). Idzie o kwestię, czy Jezus nie był pierwotnie wysłannikiem demonów do bycia chrystusem, i tak ich zbawienia. Jezus bowiem uwzględnił prośby demonów, i to kosztem ludzi Mt 8,30-34 Mc 5,10-17. Ponadto przyszedł zbawić tylko grzesznych Mt 9,12-13, a za takie uważano wszystkie demony. Czy tego dotyczyła t.zw. “tajemnica mesjańska” – że ten określony syn człowieka, który sam siebie przyrównuje do węża-szatana Jo 3,14 Ap 12,9, naczelnika diabłów, chce być chrystusem. Dopiero z takim założeniem jest do przyjęcia, iż owo publiczne wyznanie Jezusa łączące obie postacie: określonego syna człowieka i chrystusa Mt 26,63-66 moiżsi uznali za bluźnierstwo zasługujące na śmierć. Tu się przypominają liczne konotacje zła związane z synem człowieczym Mt 11,19 17,22 Lc 6,22 7,34 19,10 Jo 6,60-62 9,35-37 Ac 7,56-58 i tajemniczość jaką Jezus otaczał tę postać Mt 16,20 Jo 9,37 12,34-36. A „gdzie tajemnica, tam często czai się kłamstwo, zdrada i zbrodnia”.

8 Jezus więc modlił się jako poranny Merkury-Hermes do przedrannej Wenus lub jako badający przedrannej Wenus.

9 Nagromadzenie aż trzech czasowników dla ujęcia do swojego pustynnego ‘właściwego miejsca’. ‘Wyszedł’ *ekserchomai* i ‘odszedł’ *ap-erchomai* mają ten sam słyszalny rdzeń, a ranne „wstanie” jest oczywiste. Niby wystarczyłby jeden czasownik. Ale ewangelie nie są „przegadane”: każde słowo jest niezbędne i akuratne. I ten wypadek, podobny do Mc 6,32, należy do dziwnych sposobów podróży Jezusa i apostołów, por. Mt 27,5 Mc 7,24.

10 Gr. *kata-diokeo* oznacza „ściganie z nieprzyjawnymi intencjami”, tu: ograniczenia jego działalności do Kafarnaum

1 Proponuję nacisk na „wszyscy”. Chociaż zdaniem {145} to tylko „wszyscy w mieście”, może jednak chodzić o „wszystek” naród – w odróżnieniu od kogoś w miejscu ‘osobistym’ *kat idian* Mt 14,13.23 Mc 9,2 13,3 – jak w Mt 17,1 o Eliasza i Mojżesza na górze przemienienia, która prawdopodobnie była duchowym Synajem {145} s.219. Jak „wszyscy” wystąpili pretensjonalnie przeciw Mojżeszowi w Nu 16,3. Zdaniem {318} to ‘szukanie’ Jezusa „ma negatywną konotację (także w: 3,32 8,11n 11,18 14,1.11.55)” s.150.

2 Gdyby *echo* rozumieć w stronie pasywnej jako „trzymanych *blisko*” (jak w pewnym wariacie tekstowym: *engys* ‘blisko’), powstałoby pytanie: blisko – czego? {318} tłumaczy *echomenas* jako „okolicznych”, nie wyjaśniając wyjątkowości takiego znaczenia (normalnie „okoliczny” to *peri-oikos, peri-choros*). Wedł. {7} to ‘trzymanie’ *echo jest* w stronie medialnej i ma znaczenie „przyległy” do czegoś s.252, „przylegający” jak dla Hb 6,9 {400}; lecz tu bez genetywu, i to zagadka, której nie rozświetla nawet to, że owe miejsca były one w Galilai (1,39). ‘Trzymanie’ *echo* było czynnością demonów w 1,32. Stąd „wiejskie miasta” są bliższe „demonicznej” przyrody.

3 Gr. *komo-polis* dosł. ‘miasto - jak wieś’, ‘miasto wiejskie’, na prawach wsi, osada wiejska, gdzie „na targach spotykają się ludzie i rozmawiają o tym i owym” {145} s.104. Być może jest istotne, że było to miasto o kulturze wiejskiej, ziemiańskiej, agrarnej. W każdym narodzie była to warstwa rdzennie kulturotwórcza – nie od kultur napływowych, jak w miastach. I może na takiej Jezus chciał zabazować i z niej wyrzucać-wysyłać demony (Mt 9,38-10,1).

4 Gr. *splanchnidzomai* od *splanchnon*, pl.: ‘wewnętrzne narządy, wnętrzości’ jako siedziba uczuć, t.zw. „serce”.

5 Gr. *hapto* +Mt 8,15 Lc 6,19 18,15-17; w act. z acc. ‘zarzec, zapalić’ Lc 8,16 11,33 15,8 Ac 28,2; *an-apto* Lc 12,49. Jezus dotykając trędowatego „zaciągnął nieczystość” {318} s.157.

zostań oczyszczony ¹⁴⁰¹ ao it ps. **1,42** I ¹prosto potem ¹¹⁷³ odszedł ²⁸³ ao od niego trąd, i został oczyszczony ^{ao ps.} **1,43** I ²wburzywszy się gniewnym parsknięciem ⁹⁴² Ns m pt ao md-dp jemu, prosto potem ³wyrzucił ⁸⁵⁶ ao go **1,44** i powiada mu: Patrz ²⁰⁴¹ pr it ac w żaden sposób ani jednemu ¹⁸⁴⁹ Ds m w żaden sposób ani jedno ^{As n} *żeby nie* rzekłbyś ⁸³⁷ ao sb ac, ale prowadź się pod *moim* zwierzchnictwem ²⁸⁶⁰ pr it ac, ciebie samego ^A okaż ⁴świętemu urzędnikowi ¹³⁴¹ i przynieś do istoty ²⁴²⁵ ao it ac około obrzędu oczyszczenia twojego które ²⁰⁶¹ Ap n doistotnie wstawił jako porządek ²⁴²¹ ao id ac Moyses, do ⁵świadcstwa ^A im. **1,45** Ten zaś wyszedłszy ⁶począł się od prapoczątku ³⁸⁹ ao id md *aby* ogłaszać *przez* wieloliczne ²³²⁹ Ap n adv i na wskroś rozwieszzać ten odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶, tak że również już dłużej nie *czyniły* go ^A *te okoliczności zdolnym* ⁷⁷⁹ pr if md-ps-dp jawnie do *jakiegoś* miasta ^A wejść ⁸⁴⁶ ao if ac, ale na zewnątrz ¹⁰³¹ na spustoszonych i opuszczonych ¹¹³² właściwych miejscach *jakościowo* był ⁸³⁴ ipf, i przychodzili ¹¹³⁹ ipf istotnie do niego w z do wszystkich stron ²¹³⁶.

2,1 I wszedłszy ⁸⁴⁶ pt ao na powrót do Kafarnaum na wskroś przez-z *iluś* dni ^{Gp} zostało usłyszane ⁹³ 3s ao id ps że w domu ¹⁹⁹⁴ jest. **2,2** I zostali zebrani do razem ²⁶⁸⁷ ao ps wieloliczni ²³²⁹ Np m, tak że również już dłużej nie *mogącymi* ³⁰²² pr if ac, ^{Aci} *ta okoliczność czyniła* ani te ¹⁹⁶⁶ Ap n *miejsca prowadzące* istotnie do tych ⁷drzwi ¹³¹⁸ As f, i gadał ¹⁶⁷⁸ ipf im wiadomy odwzorowany wniosek ^A. **2,3** I przychodzą przynosząc ²⁹²² Np pt pr istotnie do niego ^A ⁸należącego do uwolnionego obok *ciała* ²¹⁶⁷ unoszonego ⁷⁰ As m pt pr ps pod przewodnictwem ⁹czterech ^{Gp m}. **2,4** I nie mogąc ⁷⁷⁹ Np pt pr przynieść do istoty ²⁴²⁵ ao if jemu na wskroś przez ⁶⁶⁵ *dręczący* tłum ^A, oddaszyli ³³³ ao dach tam gdzie był, i ¹⁰wykopawszy *jak motyką* ¹⁰²⁶ pt ao ac, spuszcza ją ²⁹⁷⁴ pr ac pryczę ¹⁶²⁵ - miejsce gdzie ten należący do uwolnionego obok *ciała* z góry leżał ¹⁴⁷⁰ ipf. **2,5** I ujrzawszy Jezus to przekonujące uwierzytelnienie ²²⁷⁹ ich,

1 Gr. *euthys* i *eutheos* ‘zaraz, nagle, błyskawicznie, momentalnie, w mgnieniu oka’; często towarzyszy cudom Jezusa, też relacji do uczniów Mt 4,20 14,22.27, ale i do Eliasza 27,48 i szatana Mc 4,15. Zapewne więc charakteryzuje działanie samoistne duchowe. *Euthys* Jezusa szeroko rozważa {175} s.41-46.

2 Gr. *em-brimaomai* +Mt 9,30 (p.Mc 14,5). Często o odruchach zwierzęcych, koni {6}, (dzikiego?) ducha św. Jo 11,33. Przekłady ukrywają zwierzęcość odruchu chrystusa: „surowo przykazał”, „przygroził”.

3 Również tu przekłady łagodzą gr. *ek-ballo* ‘wy-rzucił’, i podstawiają: „odprawił”.

4 Gr. *hierous* od *hieros* ‘poświęcony bóstwu, święty’; co innego niż częste w N.t. *hagios* ‘oderwanie święty, oderwany i wyniesiony do nieba’.

5 Również sam Jezus powołuje się na autorytet Mojżesza {318} s.158.

6 Gr. *archo*. Od tego *arche* ‘prapoczątek, prapoczątkowa zasada’ i *archon* ‘naczelnny z racji swej prapoczątkowości’

7 Ponownie (po 1,33) drzwi gr. *thyra* zdają się odpowiadać Jezusowi; na pewno w Jo 9,7.10, może w Jo 18,16 Ac 14,23.27 2C 2,12. W 1,33 może odpowiadają księżycowi (wieczór). W symbolice drzwi, podobnie jak brama, oznaczają żeńskość {50}, a także Jezusa w jedności z matką-kościołem {99-III} s.54.

8 Gr. *para-lytikos* od *para-lyo* ‘uwolnić - obok, pomijając, niewłaściwie’.

9 Wzmianka o “czterech” tylko u Mc. Astronomicznie mogą to być to cztery fazy księżyca, cztery pory słońca i cztery strony świata

10 Gr. *eks-orysso* od *orysso* ‘kopać, wykopywać’ n.p. motyką. Przekłady opuszczają to słowo. {1} oddaje „wyłupawszy”, ale nie wyjaśnia kto lub co zostało wyłupane, skoro dach był już ‘oddaszony’. Wykopany mógł być tylko tłum. {318} pisze „wybiwszy (otwór)” s.164 – ale w czym?

powiada temu należącemu do uwolnionego obok *ciała*: *Wydany na świat* potomku 2769, puszczone od siebie są 439 pr ps twoje wiadome uchybienia. **2,6** Byli zaś jacyś z pisarzy Gp tam odgórnie siedzący jako na swoim 1410 Np pt pr md-ps-dp i na wskroś wnioskujący w sercach swoich: **2,7** *Po co ten właśnie w ten właśnie sposób gada? Niewłaściwie wieszcy. Kto może puszczać od siebie 439 pr if ac uchybienia, jeżeli nie jeden, ten wiadomy bóg?* **2,8** I prosto potem poznawszy 1071 Ns pt ao ac Jezus duchem swoim że w ten właśnie sposób na wskroś wnioskuje w sobie samych, powiada im: *Po co te właśnie na wskroś wnioskujecie w sercach waszych?* **2,9** Co jest 1 łatwiej wcinające się 1178 Ns n com: Rzec temu należącemu do uwolnionego obok *ciała*: Puszczone od siebie są twoje wiadome uchybienia, albo czy rzecz: Wzbudź 1 pr it ac i unieś 70 ao tę 2 pryczę 1625 twoją i depcz wkoło 1 pr it ac? **2,10** Aby zaś *od przeszłości z doświadczenia* wiedzielibyście 1983 pf sb ac że możliwość swawolnego wybycia na zewnątrz ma ten wiadomy syn tego wiadomego człowieka G puszczać od siebie 439 pr if ac uchybienia na ziemi G - powiada temu należącemu do uwolnionego obok *ciała*: **2,11** Tobie powiadam: Wzbudź, unieś tę pryczę twoją i prowadź się pod tym zwierchnictwem 2860 pr it ac do domu twego. **2,12** I został wzbudzony 810 ao ps i prosto potem uniósłszy 70 pt ao ac tę pryczę wyszedł w doistotnym przedzie wszystkich, tak że również *ta okoliczność skłonny* wystawiać się z *naturalnego rozumu* 1022 pr if md, Aci *czyniła* wszystkich Ap m i słać 772 pr if ac wiadomego boga, powiadających 1697 Ap m pt pr ac że: W ten właśnie sposób nigdy *nie* ujrzelśmy 2041 ao.

2,13 I wyszedł na powrót obok-przeciw-pomijając 2139 morze A, i wszystek *dręczący* tłum 2105 przychodził 1139 ipf istotnie do niego, i nauczał ich. **2,14** I wiodąc obok-przeciw-pomijając 2146 ujrzał Leuiego tego *syna* A Halfaiosa G odgórnie siedzącego jako na swój 1410 A na 3 urząd dzierżawcy poboru z pełnych urzeczywistnień 2780 A, i powiada mu: Wdrażaj się 92 pr it ac mi. I stawiwszy się w górę 233 Ns pt ao ac wdrożył się 92 ao ac mu. **2,15** I staje się 584 3s pr id md-ps-dp *skłonny* z góry leżeć 1470 pr if md-ps-dp, Aci *uczynienie* jego A w domostwie jego 430 G, i wieloliczni dzierżawcy poboru z pełnych urzeczywistnień 2779 i uchybiający celu 135 leżeli wstecz - w górę

1 Gr. *eu-kopos* od *eus* 'łatwy, dogodny' i *kopto* 'ciąć, bić, tłuc, razić, uderzać'. Kolejny przykład ostrego i brutalnego charakteru cudownych operacji Jezusa, które zbliżają go do czarnoksiężnika i maga. Jest to szokujące, zwłaszcza, że cudów dokonywał „w bogu-ojcu” – i do niego był wymierzony jego *kopos*. Także tu, przy uznaniu racji pisarzy, cudu by dokonał poprzez boga. Por. Mt 25,24 oraz Jo 6,60: „'twardy, srogi, bezlitosny' *skleros* jest logos jego” t.j. Chrystusa względem Ojca. Przekłady znów łagodzą, oddając tylko pierwszą cząstkę *eu*, drugiej zaś nie tłumacząc.

2 Gr. *krabbatos* - to samo słowo co w uzdrowieniu w Jo 5,8-12, i formuła polecenia też ta sama. Może 'drewniana prycza' pełni rolę 'laski, różgi', gdyż w j. hebr. odpowiada im to samo słowo *MTH*, które w S.t. oznaczało laskę Aarona i Mojżesza. Ale w przekładach N.t. na hebrajski dano dla 'laski' Dawida *MSzKB* a jako 'nosze' *ALNKoH*.

3 Gr. *telonion*, znaczenie według słyszalnej etymologii; dzisiejszy 'urząd celny'.

do posiłku do razem z ^{2692 ipf md-ps-dp} Jezusem ^D i uczniami jego; byli bowiem wieloliczni i wdrażali się ^{92 ipf ac} jemu. **2,16** I pisarze z farysaiosów ^G ujrawszy że je ¹¹⁴³ wspólnie z uchybiającymi celu ^{Gp} i dzierżawcami poboru powiadali uczniom jego: *Że(:*) wspólnie z dzierżawcami poboru i uchybiającymi celu je? **2,17** I usłyszawszy Jezus powiada im: Nie potrzebę mają będący potężnymi ^{1375 Np m pt pr ac} lekarza ^G, ale źle ¹⁴³⁷ mający-trzymający ^{1202 Np m pt pr ac}; ¹nie przyszedłem ^{1139 ao} wezwać ^{1439 ao ac} przestrzegających reguł cywilizacji ^{744 Ap m} ale uchybiających celu ^{Ap m}.

2,18 I byli uczniowie Joannesa i farysaiosi poszczą ^{1929 Np pt pr ac}. I przychodzą i powiadają mu: Przez co uczniowie Joannesa i uczniowie farysaiosów poszczą, zaś twoi własni ^{2588 Np m} uczniowie nie poszczą? **2,19** I rzekł im Jezus: Czyż ¹⁸⁴⁷ mogą synowie ²komnaty oblubieńczej ^{1955 G} w którym *czasie* ^{2061 Ds m,n} ³oblubieniec ¹⁹⁵⁴ wspólnie z ¹⁸³¹ nimi ^{430 Gp} jest pościć? Ten który ^{2064 As m} naturalny okres czasu ^{3018 A} mają oblubieńca ^A wspólnie z sobą ^{430 Gp}, nie mogą pościć. **2,20** Przyjdą ^{1139 ft} zaś *jakiś niewiadome* dni gdyby zostałby przez uniesienie oddalony ^{269 ao sb ps} od nich oblubieniec, i wtedy będą pościli ^{ft} w owym dniu. **2,21** Żaden narzucenie ^{1068 As n} *pochodzące od* strzępu ^{2479 Gs n} nie gręplowanego ²⁸ nie naszywa ¹⁰⁹⁵ aktywnie na szatę ^{As n} z dawna istniejącą ²¹²³; jeżeli zaś nie, unosi ^{70 pr} to dopełnienie ^{2302 N,As n} *pochodzące od* ⁴niego ^{430 Gs n}, to nowe ^{N,As n}, *od* tej z dawna istniejącej ^{Gs n}, i gorsze rozdarcie staje się. **2,22** I żaden *nie* rzuca wino młode ¹⁹¹⁹ do worów *skórzanych* ^{Ap m} z dawna istniejących; jeżeli zaś nie, rozerwie ^{2488 ft} wino wory, i wino jest odłączane przez zatracenie ^{320 3s pr ps} i wory; ale wino młode do worów nowych.

---

1 To samo w Mt 9,13 i Lc 5,32. Właściwie z powodu tej jednej wypowiedzi Jezusa sprawiedliwi powinni odwrócić się od chrześcijaństwa. Jest to czarny tekst ewangelii, porażający dla „uczciwych chrześcijan”. Trzeba mieć uznanie dla szczerości ewangelistów, której już nie miał późniejszy kościół. Z tekstu bowiem wynika, że jeżeli ktoś sam przestrzega reguł cywilizacji, to Chrystus „nie przyszedł wezwać go” – w ogóle nie jest dla niego i nic dla niego nie ma. Wypada też zauważyć, iż nawet tak zawężona misja – wezwanie („powołanie”) samych grzeszników, rzekomo w celu „uczynienia powołanych sprawiedliwymi” {318} s.190 – nie zawsze „czyniło grzeszników sprawiedliwymi”; celnicy w Lc 18,13 i 19,2 nie „porzucili profesji i nie poszli za Jezusem”. Por. przyp do Mt 9,13.

2 Gr. *nymfon* ‘przybytek, komnata oblubieńcza; komnata małżeńska’, od *nymfe* ‘oblubienica i *nymfios* ‘oblubieniec’. W chrystianizmie słowo o głębokim znaczeniu teologicznym, zwł. w apokryfach {128} s.259 gdzie jest skojarzone ze „świętym świętych” świątyni, z królestwem niebieskim i z duchem świętym. W LXX 2x w Tob gdzie jest izbą małżeńską Sary w noc poślubną. Była to też świątynia Dionizosa, Demetry, Persefony, Bakchusa {4} {6}. Jezus więc byłby ojcem swoich 12 uczniów (typ Jakuba?).

3 Do wesela przyrównywano w judaizmie czasy mesjańskie z chrystusem jako oblubieńcem {318}. Wyrażenie: „być *meta tinos*” oznacza (jak bycie Jezusa ze zwierzętami 1,13), że ci synowie przybytku wpływają na oblubieńca, udzielają mu radości, por. {318} s.233. P. przyp. do Mc 1,13.

4 t.j. od strzępu.

2,23 I stało się ^{5843s ao md-dp} *okoliczności uczyniły* jego ^A w *dniu wyznaczonym* saba-
tami ^{2504 Dp} *skłonny* wyprawiać się obok-przeciw ^{2169 pr if md-ps-dp, Aci} przez-z przyno-
szących nasiona ^{2606 Gp n_s} i uczniowie jego *od prapoczątku* poczęli sobie ^{389 ao id md}
aby drogę czynić ^{2314 pr} skubiąc ^{2798 Np m pt pr ac} kłosy. **2,24** I farisaiosi powiadali
mu: Ujrzyj-oto co czynią saba^{Dp}tami, które ^{2061 Ns n} nie wolno. **2,25** I powiada
im: Nigdy *nie* przeczytaliście ^{163 ao} co uczynił Dawid gdy potrzebę *chwilowo*
miał ^{1202 ao} i załaknął ^{2208 ao} on sam i ci wspólnie z nim ^{G?} **2,26** Jakże wszedł ⁸⁴⁶
^{ao} do domu tego wiadomego boga na *panowaniu* ¹Abiathara prapoczątkowego
kapłana ^G i chleby przedłożenia w *szyku zamiarów* ^{2380 Gs} zjadł ^{1143 ao} które ^{2061 Ap m}
nie wolno zjeść ^{ao} jeżeli nie *okoliczności uczyniły* *mogącymi* tych wiadomych ^{Ap}
kapłanów ^{Ap, Aci}, i dał ^{734 ao} i tym razem z nim ^D będącym ^{834 Dp m pt pr ac?} **2,27** I
powiadał im: ²Sabat ³przez wiadomego ^A człowieka ^A stał się, i nie człowiek
przez saba^At. **2,28** Tak że również *niewiadomy* utwierdzający pan jest ⁴wiadomy
syn wiadomego człowieka ^G i saba^Gtu ^G.

3,1 I wszedł na powrót do miejsca zbierania razem. I był tam *jakiś niewiadomy* czło-
wiek ⁵wysuszoną ^{1963 A pt pf ps} mający ^{1202 pt pr} rękę. **3,2** I pilnowali z boku ^{2172 ipf} go czy sa-
batami ^{Dp} wypiełgnuje ^{1283 ft} go, aby oskarżenie rzuciliby w dół z ^{1520 ao sb ac} niego ^G. **3,3** I
powiada temu człowiekowi, temu suchą ^{1964 f} rękę mającemu ^{1202 D pt pr ac?}: Wzbudź w
górze ^{810 pr it ac(?)} do funkcji tego wiadomego ⁶środka ^{As n}. **3,4** I powiada im: Wolno saba-
tami ^{Dp} dobre ^{11 As m,n} uczynić ^{2314 ao} albo czy źle uczynić ^{1433 ao}, duszę ocalić ^{2742 ao} albo czy
⁷odłączyć przez zabicie ^{ao?} Ci zaś przemilczali ^{2558 ipf}. **3,5** I wkoło obejrząwszy sobie ^{2229 pt ao}

1 Błąd: arcykapłanem był wtedy Abimelek (1S 21,1).

2 W wierszach 27-28 'sabat' jest w liczbie pojedynczej – inaczej niż w w.23-24 gdzie jest w l.mn. {318} tłumaczy tę
niejedynolitość różnym pochodzeniem dwóch części.

3 „Przez człowieka” ma gramatyczny sens (*dia* z acc. – skutkowe, i nie znaczy: „dla człowieka”. Zresztą „przez” bar-
dziej by odpowiadało *kyriosowi* ‘panu’, którego istotą jest aktywnie utwierdzać, a nie biernie posiadać („dla”). Pobło-
gosławienie szabatu dokonało się dopiero po stworzeniu człowieka Ge 2,2n. Por. grecką sentencję Protagorasa:
„Człowiek miarą wszystkiego” {318} oraz inną: „Człowiek człowiekowi bogiem” {50}.

4 Wedł. Lv 23,3 panem szabatu jest jedynie bóg. Jezus stawia się na miejscu samego boga, por. {317} s.317. Wiado-
my określony naziemny cielesny syn człowieka porównuje się do Dawida, t.j. chrystusa dzikiego, oraz do sabatu. Sa-
bat wyznaczany był rytmem faz księżycy {100} s.595, a zmartwychwstanie syna człowieka, które miało nastąpić trze-
ciego dnia, uznawane było jako ukazanie się nowego ‘sierpa księżycy’ *men* po trzech dniach niewidoczności {82}
{105}. Mamy więc księżycową symbolikę syna człowieka i Jezusa, co można dostrzec także w Jo 12,34-36 Mt 5,14
6,22-23 (‘kaganek, lampa’ *lychnos* jest ‘Księżycem’ *Selene* Ap 21,23 22,5). Pk50

5 T.j. niewładną, sparaliżowaną {318}. To samo słowo odniesione jest do drzewa, trawy, wody, źródła, jakiejś osoby
Lc 23,31 (-mieszkańców Jeruzolimy?). Podobną ideę wyraża skamienienie i twardość {318}.

6 +Lc 6,8 „stań do środka”. *Mesos* ‘środkowy’ jest Jezus w Jo 1,26 19,18, jest on też środkowy nocy (gdy pojawia się
księżyc w pełni swojej siły) jako oblubieniec Mt 25,6; może analogicznie jak Petros w nocy Lc 22,55. Wyrażenie *eis*
to meson ‘do środka’ występuje: w Mc 14,60 gdzie wstąpił arcykapłan dla zapytania Jezusa; w Lc 4,35 środkiem mo-
że być synagoga i Jezus; w 5,19 środek jest w doistotnym przedzie Jezusa; w 20,19 jest skojarzony z Jezusem i z sa-
batem; w 20,26 z ósemką (Dawida?) i z palcem oraz z ręką Tomasza.

7 Jezus nie uznaje neutralności, nie angażowania się po określonej stronie, por. Mt 12,30 Ap 3,15.

md ich wspólnie z 1831 ¹zapalczywością 2042 G, razem doznawszy przykrości 2669 Ns pt pr md-ps-dp zależnie na skrzepnięciu 2472 D serca Gs ich, powiada temu człowiekowi: Rozpostrzyj z wewnątrz 893 ao ac tę rękę. I rozpostarł z wewnątrz ao, i od stanu poprzedniego została z góry stawiona 304 ao id ps ta ręka jego. **3,6** I wyszedłszy farisaiosi prosto potem wspólnie z herodianami Gp do razem radę dawali 734 ipf w dół z niego G, żeby w jakiś sposób go odłączyliby przez zatracenie 320 ao sb ac.

3,7 I Jezus wspólnie z uczniami Gp swoimi ²cofnął się jako do źródła do otwartego miejsca 215 ao istotnie do morza A, i wieloliczne 2329 Ns n mnóstwo od Galilai i od Judai **3,8** i od Hierosolym 1345 Gp i od Idumai i od na przeciwległym krańcu Jordanesu G i wkoło w Tyros A i Sidon A mnóstwo wieloliczne słysząc 93 pt pr te które 2064 Ap n czynił 2314 ipf przyszli 1139 3p ao istotnie do niego A. **3,9** I rzekł uczniom swoim aby *jakiś* stateczek 2304 trwałby gorliwie w służbie istotnie ku 2407 pr sb ac niemu D przez *dręczący* tłum A, aby nie uciskaliby 1298 pr sb ac go. **3,10** Wielolicznych bowiem wypielegnował 1283 ao tak że również *zamierzali* ³napadać 1093 pr if ac jemu aby jego G przyjęliby zarzewie 347 ao sb md ci którzy mieli 1202 ipf bicze 1781 Ap. **3,11** I duchy nie oczyszczone gdy ewentualnie go dla znalezienia teorii oglądały 1289 ipf id ac, padały do istoty 2417 ipf jemu i krzyczały 1626 ipf powiadając że: Ty *jakościowo* jesteś ten wiadomy syn tego wiadomego *nam* boga. **3,12** I przez wieloliczne 2329 Ap n adv nadawał naganne oszacowanie 1112 ipf im aby nie go jawnego A uczyniłyby 2314 ao sb ac.

3,13 I wstępuje wzwyż 156 pr do sfery funkcji 842 wiadomej góry 2057 As n i wzywa istotnie do siebie 2406 pr md-ps-dp których 2061 Ap m chciał 1276 ipf sam, i odeszli 283 ao istotnie do niego A. **3,14** I uczynił 2314 ao dwunastu, aby ⁴*teraz* byliby 834 pr sb ac wspólnie z nim, i aby odprawiałby 334 pr sb ac ich A ogłaszać pr, **3,15** i *aby mogli* mieć 1202 pr możliwość swawolnego wybycia wyrzucać bóstwa pochodzące od daimonów Ap n. **3,16** I nadto nałożył 1111 ao imię Simonowi *jako* Petrosa A, **3,17** i Jakobosa A tego syna A Zebedaiosa G, i Joannesa A brata A Jakobosa G i nadto nałożył 1111 ao im imię *jako* ⁵Boanerges Ap które 2061 Ns n jest: ‘syno-

1 Gr. *orge* ‘gniew, zapalczywość’, tu może skierowana w górę, jak i “wzbudzaj w górę do środka” w w.3. Lecz w Ap 12,17 *orgidzo* odpowiada smokowi (diabłu), a w Lc 15,28 starszemu bratu (wobec tego brat młodszy Merkuremu?). Jest zastanawiające, że Jezus działa ‘wspólnie z zapalczywością’ *meta orges*. W LXX *Orge* i *thymos* są częstymi narzędziami zagłady Jahweha, w 1S 19,22 20,30 odpowiada Saulowi, a Jezus czyni cuda z mocy swego ojca Jo 10,32.

2 Gr. *ana-choreo*, od *chora* ‘wydzielona przestrzeń, otwarte miejsce, teren, kraina’. Dla Jezusa może właściwsza byłaby druga grupa znaczeń: ‘placówka, stanowisko’. P. przyp. do Lc 5,16 (*hypo-choreo*).

3 Gr. *epi-pipto* ‘na-padać’, ‘zaatakować’, także w Lc 15,20 i Ac 20,37 choć w innym kontekście

4 Zwrot ‘być ‘wspólnie z’ *meta* Jezusem występuje też w Mc 14,67 i w „Tajemnej Ewangelii Marka” 3,5: „Młodzieniec ujrawszy go umiłował go i zaczął prosić go, żeby z nim mógł być” {127-I} s.133n. Poza tym zwrot ten w Mt 26,69.71 Mc 5,18 14,67 Lc 22,21.59 Jo 15,27 17,24.

5 Nie wiadomo według jakiej logiki czy etymologii wymyślono to znaczenie. Może od hebr. *bene reges* {125} ‘synowie burzy’, z RGSz ‘wzburzenie, wzruszenie, emocja, odczucie’.

wie grzmotu'^{537 Gs}, **3,18** i Andreeasa_A, i Filipposa, i Bartholomaiosa, i Maththaios, i Thomasa, i Jakobosa tego syna_A Halfaios, i Thaddaios, i Simona Kananejczyka, **3,19** i Judasa Męża Przypadku który i przekazał^{2150 ao} go.

3,20 I przychodzi do domu; i schodzi się^{2704 pr} na powrót *dreńczący* tłum, tak że również *ta okoliczność* nie móc^{779 pr if, Aci} *uczyniła* ich_A ani nie chleb_A zjeść^{ao if ac}. **3,21** I usłyszawszy^{pt ao} ¹ci od strony jego_G, wyszli^{ao} ująć władzę^{1631 ao if ac} go, powiadali^{ipf} bowiem że ²wystawił się z *naturalnego umysłu*^{1022 ao id ac}. **3,22** I pisarze ci od Hierosolym_{Gp} zstąpiwszy na dół^{1455 Np pt ao} powiadali że Beelzebula^{496 indecl} ³ma-trzyma^{1202 pr id ac} i że w naczelnym z racji swej prapoczątkowości^{390 D} bóstw pochodzących od daimonów^{608 Gp} wyrzuca te bóstwa⁶⁰⁸. **3,23** I wezwawszy istotnie do siebie^{2406 Ns pt ao md-dp} ich_{Ap}, w porównaniach powiadał im(:) Jak może⁷⁷⁹ satanas satanasa_A wyrzucac^{pr (?)} **3,24** I jeżeliby *jakaś* królewska władza aktywnie na siebie samą_A została by podzielona^{1820 ao sb ps}, nie może zostać stawiona^{1372 ao if ps} wiadoma królewska władza owa; **3,25** i jeżeliby domostwo^{1986 Ns f} aktywnie na siebie samo_A zostało by podzielone, nie będzie mogło^{779 ft md-dp} domostwo owo zostać stawione^{ao if ps}; **3,26** i jeżeli satanas stawił na górę^{233 ao id ac} aktywnie na siebie samego_A i został podzielony^{1820 ao id ps}, nie może stawić^{1372 ao if ac}, ale ⁴dokonanie^{2778 A} ma-trzyma^{1202 pr}. **3,27** Ale nie może żaden do tego_A domostwa¹⁹⁸⁶ tego_G ⁵potężnego¹³⁷³ wszedłszy^{846 Ns m pt ao ac} te sprzęty materialnego urzędnia^{2563 Ap n} jego na wskroś rozgrabić^{707 ao if ac}, jeżeliby nie wpierw tego potężnego ⁶związałyby^{659 ao sb ac}, i wtedy domostwo jego na wskroś rozgrabi^{707 ft}. **3,28** Zaiste powiadam wam, że wszystkie *sprawy*_{Np n} *jako jedna*⁷ będzie puszczona od siebie^{439 3s ft id ps} wiadomym synom wiadomych *człowieków*, wiadome uchybiające celu czyny^{133 Np n} i wiadome niewłaściwe wieszczby te które_{Ap n} jeże-

1 „Wyrażenie <ci od strony jego> rozumiane jako oznaczenie jego krewnych (3,31), a więc odnoszące się do Marii, musiało być kłopotliwe dla czytelników. Z tego powodu lekcja ‘łatwiejsza, lżejsza, dogodniejsza’” {318} s.241.

2 Gr. *eks-istemi* dosł. ‘wy-ustawić się, wyjść z ustawienia’, a stąd ‘wyzuć ze zdrowych zmysłów, stracić rozum, być obłąkanym’, od *ek* ‘z, z wewnątrz’ i *histemi* ‘stać, stawić’.

3 W następującej odpowiedzi Mc 3,23-27 Jezus nie przeczy pisarzom, że „ma Beelzebula”, lecz wykląda inną, rewolucyjną metodę, „jak może szatan (mowa o Jezusie) wyrzucac szatana” (szatańskie demony). W Mt 12,27 w paraleli do „synowie wasi” sam Jezus ukazuje się jako syn Beelzebula, który zaniechał tego pierwotnego swojego synostwa na rzecz nowego świętego ducha boga.

4 Gr. *telos echei*; pojawia się jeszcze w Lc 22,37. Przekłady: „koniec z nim”, „to jest jego koniec”

5 Gr. *ischyros*; tu jest nim Beelzebub, *archon* demonów, szatan (ta nazwa u wszystkich synoptyków), duch nie oczyszczony, król i mieszkaniec domu. Lecz *ischyros* jest też Joannes Mt 3,11, smok ognisty Ap 12,1, człowiek 1C 1,25, anioł zstępujący z nieba z obliczem jak Słońce i nogami jak kolumny ognia Ap 10,1, Babilon Ap 18,10. W Lc 11,19 Jezus może uznaje się za syna Beelzebula, a przez “rozgrabienie na wskroś” domostwa upodabnia się do syna człowieka (z analogii do “podkopania na wskroś” domostwa przez syna człowieka w Mt 24,43-44). Zaś *archon* w Jo 12,31 14,30 jest tego świata; w E 2,2 jest mocy powietrza; w Ac 7,35 jest nim Mojżesz; w Ap 1,5 *archon* królów ziemi jest Jezus.

6 Zapewne mowa o związaniu duchem świętym 3,29. Por. przyp. do Mt 12,27.

liby niewłaściwie zawieszcyliby ⁵¹⁴ ao sb ac; **3,29** który zaś by niewłaściwie zawieszcyliby ⁵¹⁴ ao sb ac do sfery funkcji ⁸⁴² tego określonego ducha ^A, tego świętego ^A, nie ma puszczenia od siebie ^A do sfery funkcji tego określonego eonu ⁸¹ As, ale trzymany wewnątrz ⁹⁸⁹⁻¹²⁰² *jakościowo* jest *nieokreślonego* eonowego ¹ uchylającego celu czynu ¹³³ Gs. **3,30** Że powiadali: *Nieokreślonego* ducha nie oczyszczonego trzyma ¹²⁰² pr ac.

3,31 I przychodzi ² matka jego i bracia jego, i na zewnątrz ³ wytrwale stojąc ²⁶²⁵ Np m pt pr ac odprawili ³³⁴ ao istotnie do niego ^A wzywając ¹⁴³⁹ pt pr go. **3,32** I odgórnie siedział jako na swoim ¹⁴¹⁰ ipf md-ps-dp wkoło w niego ^A tłum ²¹⁰⁵. I powiadają mu: Zobacz-oto matka twoja i bracia twoi na zewnątrz szukają cię. **3,33** I odróżniwszy się dla odpowiedzi ³¹¹ Ns m pt ao ps-dp im powiada: Kto *jakościowo* jest matka moja i bracia? **3,34** I wkoło obejrzawszy sobie ²²²⁹ Ns pt ao md tych wkoło w niego ^A kręgiem ¹⁶⁵⁵ odgórnie siedzących jako na swoim ¹⁴¹⁰ Ap m pt pr md-ps-dp, powiada: Ujrzyjcie-oto matka moja i bracia moi. **3,35** Który by uczyniłby ²³¹⁴ ao sb ac wiadomą wolę ¹²⁷⁵ ⁴ wiadomego boga, ten właśnie ⁵ brat mój i siostra i matka *jakościowo* jest.

4,1 I na powrót od prapoczątku począł sobie ³⁸⁹ ao id md nauczać ^{pr} obok-przeciw-pomijając morze. I zbiera się do razem ²⁶⁸⁷ 3s pr md-ps istotnie do niego *dręczący* tłum ²¹⁰⁵ najliczniejszy ^{sup}, tak że również *ta okoliczność uczyniła* go ^A do sfery funkcji statku ^A wstąpiwszego ⁹³⁸ ^A pt ao ac *skłonny* odgórnie siedzieć jako na swoim ¹⁴¹⁰ pr if md-ps-dp wewnątrz w morzu, i wszystkich *dręczący* tłum istotnie do morza ^A na ziemi ^G byli ^{3p} ipf ac. **4,2** I nauczał ⁷³⁰ ipf ich w porównaniach *przez* wieloliczne ^{Ap} n i powiadał im w nauce swojej: **4,3** Słuchajcie. Zobaczcie-oto wyszedł ten wiadomy siejący ²⁵⁹⁷ Ns pt pr ac *aby* zasiać ²⁵⁹⁷ ao if ac. **4,4** I stało się ⁵⁸⁴ 3s ao md-dp W tym ^{Ds} n *które umożliwiło* siać ²⁵⁹⁷ pr if ac, *któreś* ²⁰⁶¹ Ns n wprawdzie padło ²²⁷⁶ ao obok-przeciw-pomijając ²¹³⁹ wiadomą drogę ^A, i *jako jedna* przyleciała ^{3s} ao wiadome istoty latające ²²⁵⁸ Np n, i z góry zjadła ¹⁵¹⁶ 3s ao ono ⁴³⁰ As n. **4,5** I inne ¹²³ Ns n padło ²²⁷⁶ 3s ao aktywnie na miejsce skaliste ²²⁶¹ As n tam gdzie nie miało ¹²⁰² 3s ipf ziemię ^A wielo-

7 Niebiański duch człowieka, choć nigdy nie poddany czyszczeniu, gdyż stworzony jako czysty, może być treściowo czystszy, strukturalnie doskonalszy i sprawniej współdziałający z pełnym bogiem niż duch ziemskiego człowieka, zanieczyszczony obcym duchem świętym. Duch św., już samą swoją zwierzęcą strukturą (gołębicą z barankiem), plasuje się poniżej czystego ducha człowieczego.

1 Popularnie: „Zgrzeszenia”. Nieokreślony eon odpowiada tu nieokreślonemu duchowi i szatanowi, zaś określony eon, wyczyszczony przez Jahweha ze starego, duchowi świętemu. „Zgrzeszenie”, jako podrzędne nieokreślonemu duchowi, odpowiadałoby demonom.

2 „Matka jako lider działań krewnych przeciw Jezusowi – to dość zaskakujący obraz”. Roszczą oni do posiadania władzy nad Jezusem, mają zamiar wpłynąć na zmianę jego życia {318}.

3 Gr. *steko* ‘wytrwale stać, wytrwać, pozostawać’; inne niż *histemi* ‘stać, stawić’.

4 U Mt 12,50: ojca w niebiosach.

5 Tych troje łączy jedno: ‘macica’ *delfys*, występująca w *a-delfos* ‘brat’, *a-delfe* ‘siostra’, a także w *meter* ‘matka’.

liczną²³²⁹ A, i prosto potem wynikło urzeczywistniwszy się w górę¹⁰¹⁰ ao id ac, przez to^{As n} które uwarunkowało nie mieć^{pr if} głębię^A ziemi^G. **4,6** I gdy urzeczywistniło się w górę²⁰⁸ ao ac Słońce¹²⁴², zostało wystawione do pieczenia¹⁵²⁹ 3s ao ps, i przez to^{As n} które uwarunkowało nie mieć korzeń, zostało wysuszone¹⁹⁶³ ao ps. **4,7** I inne^{Ns n} padło do cierni^{Ap}, i wstąpiły wzwyż¹⁵⁶ ao ciernie i razem uduśliły²⁶⁷⁹ ao ono^A, i owoc nie dało⁷³⁴ ao. **4,8** I inne w l. mnogiej^{Np n} jako jedno padło^{3s} ao do sfery funkcji tej^A ziemi, tej odpowiednio dogodnej¹⁴⁴⁰, i dawało⁷³⁴ 3s ipf ac ¹owoc^{As m} wstępując wzwyż¹⁵⁶ N,Ap n pt pr ac i mnożąc się⁴²⁵ N,Ap n pt pr md-ps i przynosiło²⁹²² 3s ipf ac: jedno⁸⁴³ Ns n trzydzieści i jedno sześćdziesiąt i jedno sto. **4,9** I powiadał: Który ma uszy aby słuchać, niech słucha.

4,10 I gdy stał się⁵⁸⁴ 3s ao md-dp w dół w okoliczności wyłącznie jedyne¹⁸⁸⁸ Ap f, wzywali do uwyrażnienia się¹¹⁴¹ ipf go, ci wkoło w niego^A razem z dwunastoma, te porównania^{Ap f}. **4,11** I powiadał im: Wam ta tajemnica od przeszłości jest dana⁷³⁴ pf id ps tej królewskiej władzy^G tego wiadomego boga^G; owym zaś, ²tym na zewnątrz, w porównaniach od rzuceń obok-przeciw²¹⁴³ te wszystkie^{Np n} jako jedność staje się⁵⁸⁴ 3s pr md-ps-dp, **4,12** ³aby¹³⁶⁰ poglądając⁵¹⁶ Np m pt pr ac poglądaliby⁵¹⁶ 3p pr sb ac i nie ujrzeliby²⁰⁴¹ 3p ao sb ac, i słuchając⁹³ pt pr ac słuchaliby⁹³ pr sb ac i nie puszczałiby razem ze swoim rozumowaniem²⁷¹³ pr sb ac, żeby kiedyś nie¹⁸⁵⁴ obróciliby się na to¹¹⁰⁵ ao sb ac i zostałoby puszczone od siebie⁴³⁹ 3s ao sb ps im. **4,13** I powiada im: Nie znacie od przeszłości¹⁹⁸³ pf porównanie^A to właśnie, i jakże wszystkie porównania rozeznacie⁵⁸⁵ ft id md-dp? **4,14** Ten siejący^{pt pr}, wiadomy^A odwzorowany wniosek^A sieje²⁵⁹⁷ pr. **4,15** Ci właśnie zaś są jakościowo ci obok-przeciw-pomijając drogę, tam gdzie jest siany²⁵⁹⁷ pr id ps odwzorowany wniosek, i gdyby usłyszeli⁹³ ao sb ac, prosto potem przylatuje¹¹³⁹ pr md-ps-dp ⁴satanas²⁵²⁶ i unosi⁷⁰ ten odwzorowany wniosek^{As m}, ten zaś siany²⁵⁹⁷ As m,n pt pf ps do nich^A. **4,16** I ci właśnie są jakościowo ci aktywnie na miejsca skaliste²²⁶¹ Ap n siani²⁵⁹⁷ pt pr ps, którzy²⁰⁶¹ Np m gdyby usłyszeli ten odwzorowany wniosek, prosto potem wspólnie z rozkoszą²⁹⁸⁰ Gs biorą¹⁶⁸¹ pr go. **4,17** I nie mają korzeń^A w sobie samych ale ⁵ku stosownemu momentowi²⁴⁰⁵ są, zatem wskutek stawszego się⁵⁸⁴ Gs f pt ao md-dp,Gab ucisku¹²⁹⁹ G albo pościgu prawnego⁷⁶³ przez ten odwzorowany wniosek^A, prosto potem uznają się za prowadzonych do pułapki²⁵⁵⁹ pr ps. **4,18** I inni jakościowo są ci do cierni^{Ap} siani²⁵⁹⁷ pt pr ps; ci właśnie są ci ten odwzorowany wniosek usłyszawszy⁹³

1 W Lc 8,8 owoc jest stokrotny. 100 zatem i tu może oznaczać „owoc”, 30 odpowiadałoby „wstępowaniu wzwyż” (hebr. *lamed* ‘do, ku?’), a 60 „mnożeniu” (hebr. *samech*?). W Mt 13,8 odwrotnie: 100, 60, 30. Pk52.

2 Jezus jest oligarchiczny, enigmatyczny i ezoteryczny (“tym zaś na zewnątrz... aby nie ujrzeli i nie rozumieli i nie nawrócili się” i t.p.). Zdaniem {316} Jezus przemawia w przypowieściach aby uczynić tłum Izraelitów niewidomymi i bez rozumienia s.570. Resztę pragnie zgubić („kto nie zbiera ze mną...”). I nie głosi demokracji, lecz własne królestwo i oligarchię kościoła Jo 17,18.

3 {318} widzi poważne problemy teologiczne (n.p. wobec Mc 2,17) spowodowane wprowadzeniem przez redaktora spójnika (partykuły celowej) *hina* ‘aby’ do przytoczonego cytatu z Is 6,9n. Jednak „znaczenie celowe obydwu spójników (*hina* oraz *mepote*) jest jedyne właściwe w tym kontekście” s.284n. Podobnie {316}: „Jezus przemawia w ten sposób aby pozbawić ich objawienia... aby sprowadzić ślepotę zapowiedzianą przez Is 6,9n” s.569n.

4 Tu “latające”- szatan (ale Mc nie używa nazwy diabeł). Te latające to u Mt *poneros*, u Lc – diabeł.

5 Gr. *pros-kairos* czyli ‘tymczasowy, chwilowy, doraźny, okazjonalny’

Np m pt ao ac, **4,19** i troski^{1821 f} tego eonu i uluda^{278 f} majątku i te^{Np f} wkóło w pozostałe rzeczy^{Ap n} poządliwości^{Np f} dostając się do wewnątrz^{847 pt pr md-ps-dp} dla razem duszą^{pr} ten odwzorowany wniosek, i bezowocny staje się. **4,20** I owi *jakościowo* są ci aktywnie na tę ziemię, tę odpowiednią, zasiani^{2597 pt ao ps}, tacy którzy słuchają ten odwzorowany wniosek i przejmują^{2149 pr} i przynoszą owoce¹⁴⁵²: jedno^{843 N,As n} trzydzieści^{indecl}, i jedno sześćdziesiąt^{indecl}, i jedno sto^{853 indecl}.

4,21 I powiadał^{ipf} im: Czy jakoś przychodzi^{1139 pr} wiadomy kaganek^{1742 m} aby pod rzymską miarę^A zostałyby położony^{2796 3s ao sb ps} albo pod łożę^A? Czy nie aby aktywnie na ¹kaganicę^{1741 f} zostałyby położony? **4,22** Nie bowiem jest *coś* ukryte^{1647 n} jeżeliby nie aby zostałyby ujawnione^{2911 ao sb ps}, ani nie stało się^{584 3s ao id md-dp} odłączone przez ukrycie^{314 Ns n}, ale aby przyszlóby^{1139 3s ao sb ac} do jawnego^{As n}. **4,23** Jeżeli ktoś ma uszy *aby* słuchać, niech słucha.

4,24 I powiadał im: Poglądajcie^{516 pr it ac} co słuchacie^{ac}; w której mierze¹⁸⁴⁵ mierzyacie, będzie zmierzone^{1843 3s ft ps} wam, i ²będzie dołożone do istoty^{2422 ft ps} wam. **4,25** Który bowiem ³ma^{1202 pr id ac}, będzie dane^{734 3s ft ps} jemu; i który nie ma^{1202 pr id ac}, i *to* które^{As n} ma, będzie uniesione^{70 3s ft ps} od niego.

4,26 I powiadał: W ten właśnie sposób jest wiadoma królewska władza^f wiadomego boga tak jak *jakiś* człowiek rzuciłby^{463 ao sb ac} siewne ziarno²⁶⁰⁷ na wierzchu tej wiadomej ziemi^{G f}. **4,27** I ewentualnie pogrąża się z góry w bezczynności^{1408 pr sb ac} i ewentualnie wzbudza się w górę^{810 pr sb md-ps} w noc^{1957 A} i w dzień^{1245 A}, i to siewne ziarno ewentualnie puszcza pędy^{513 pr sb ac} i ewentualnie rozwleka się^{1851 pr sb md-ps(.)} ⁴tak jak³⁰⁵¹ nie wie *od przeszłości*^{pf} on sam⁴³⁰. **4,28** ⁵Sama siebie pobudzająca⁴²⁸ ta ziemia^f przynosi owoc^{1452 pr ac}, wpięrw karmną trawę, zatem kłos, zatem dopełnione^{2299 Ns m} zboże^{Ns m} w kłosie. **4,29**

1 {145} uważa, że tym przychodzącym 'kagankiem' *lychnos* jest Jezus s.148; w Ap 21,23 'kaganek' *lychnos* jest Księżyc. Zaś 'kaganica' *lychnia*, na którą tu przychodzi kaganek, w Ap 1,20 jest 'kościół' *ekklesia* (Wenus?).

2 Gr. *pros-tithemi*. Bowiem królewska władza jak wchodzi do nieba, tak schodzi, i 'dodaje się do istoty' swojemu.

3 „Poglądanie” i „słuchanie” są tu może synonimami „mierzenia”. „Poglądanie” jest przydaniem pełniejszego, materialnego wymiaru. Mierzenie jako odwzorowanie i przejście kontroli też w Ap 11,1 21,15. Pierwsze i drugie „ma” może się odnosić do „mienia”, posiadania ogólnego, zasadniczego, lub lepiej: do wielkoskalowego, pełnowymiarowego – duchowo-cieleśno-materialnego; trzecie „ma” odnosi się wyłącznie do określonego materialnego konkretnego („to które ma”). Zasada ta inaczej wyrażona w Mt 13,12 (imiesłów, wskazujący na uczyłowienie). Pk54.

4 Gr. *hos* jest przysłówkiem względnym, tutaj w roli partykuły porównawczej {7} s.669n (partykuła pytajna *to pos*). *Pos* może tu znaczyć „w takiej mierze, jak”.

5 Gr. *automatos* 'z własnej woli, popędu czyniący; samoczynny' od *autos* 'sam' (jak w poprzednim wierszu) i *mao, memaa* 'być pobudzony, podniecony, zamierzać, pragnąć'. Brak zwykłej w takim miejscu partykuły 'bowiem' *gar* lub 'że' *hoti* (niektóre późniejsze rękopisy usiłują ją dodać) uprawnia do łączenia w jedno zdanie słów z poprzedniego wiersza począwszy od 'tak jak' *hos*, które więc byłoby członem przyczynowym. Ta ziemia to może Syjon, nazwany miastem, ziemią obcą i obiecaną w Hb 11,9-13, a także matką rodzącą („owoc”). Zatem **nieświadomość** u człowieka tej ziemi, czyli królewskiej władzy, (brak nad nią ludzkiej kontroli) byłaby warunkiem działania jej w człowieku i w świecie? Są to więc dwa odrębne porządki: człowieczo ludzki, i tej władzy. Wykluczające się dlatego, że ona z natury człowiecza nie jest (jest matrixowa, hybrydowa?). Jak ciało ludzkie i ciało vulwy: materia ta sama, ale baza stwórcza inna.

Gdyby zaś ¹przekazałaby *do obok-przeciw* ^{2150 3s ao sb ac} ten ^{Ns m} owoc ^{Ns m}, prosto potem ²od-
prawia ^{334 pr ac} ³sierp ^{778 A}, że ⁴od przeszłości obok-przeciw stoi ^{2185 3s pf ac} wiadome gorące
żniwo ¹²⁸⁵.

4,30 I powiadał: Jakże upodobnilibyśmy ^{2017 ao sb ac} tę królewską władzę ^{As f} tego
boga, albo w którym ją porównaniu położylibyśmy ^{2796 ao sb ac}? **4,31** Tak jak w
barwiącym na szkarłat jądrze ^{1597 Ds m} ⁵gorczycy ^{2550 Gs n}, które ^{Ns m} gdyby zostałyby
zasiane ^{2597 ao sb ps} na wierzchu ziemi ^G, *coś* ^{1862 com, Ns n} *mniejsze* ⁸³⁴ *jakościowo* będące
^{Ns n pt pr ac} *od* wszystkich ^G wiadomych nasion ^{Gp n}, tych na wierzchu ziemi ^G. **4,32**
I *gdyby* zostałyby zasiane, wstępuje w górę i staje się ^{584 pr} *większe* ^{1793 com, Ns n} *od*
wszystkich ^{Gp} wiadomych ⁶ziół w kopnym ogrodzie *człowieka* ^{Gp n} i czyni gałęzie
wielkie, tak że również *ta okoliczność* ^{779 pr if, Aci} *czyni* ^{2567 A} *móc* ^G pod ⁷osłoną ¹⁵⁰³ jego ^G
wiadome ^{Ap} ⁸*istoty* latające ^{2258 Ap n} *wiadomego* ^G ⁹nieba ^G *z* ⁹góry rozpinąć namioty ¹⁵⁰³
^{pr if ac}.

4,33 I takimi to porównaniami wielolicznymi gadał ^{1678 ipf} im ten odwzorowany
wniosek ^A, z góry tak jak mogli ^{779 ipf} słuchać. **4,34** Bez zaś porównania ^{Gs f} nie
gadał im; *w tej którą miał* ¹⁴⁵⁴ z góry aż na dół w ^{1334 As f} *sferę* ^{1334 As f} *z* ^{1334 As f} *z*
swoim własnym ¹³³⁴ uczniom *dodatkowo* ^{1087 ipf} *rozwiązywał* ^{1087 ipf} *wszystkie* ^{Ap n}.

---

1 ‘Przekazywać’ *paradidomi* i ‘odprawiać’ *apostello* dotyczą najczęściej Jezusa i Jana, n.p. Mt 10,40 11,10 15,24 i in.
2 ‘Odprawia’ *apostello* może tu być od „człowieka” lub raczej od „ziemi”. Tym słowem N.t. określa także odprawie-
nie Chrystusa, syna bożego przez boga ojca.

3 Ten ‘sierp’ *drpanon* to może dzienny sierp księżycy w ostatniej kwadrze, gdyż wtedy zwrócony jest ostrym wnętrzem ku ziemi; razem z nim ma być “gorące żniwo” żaru słońca – może starszego brata. Wątpliwe jednak, by człowiek sięgnął po taki, wyrosły bez człowieczego nadzoru, owoc. Sierp odprawia albo człowiek, albo królewska władza boga, czyli t.zw. „ziemia”. Jezus zaś jest archontem królów ziemi w Ap 1,5 Mt 17,25, więc byłby tym sierpem. Władą nim żar ognistego słońca (starszy brat przyrodni ognistego księżycy, Eliaszy-Jan?), ale i duch tej „ziemi”.

4 Gr. *par-istemi*. Przekłady: „pora już”, „nadeszło”.

5 Zdaniem {318} jest nią zapewne *Sinapis nigra*

6 Gr. *lachanon* ‘ogrodowizna, jarzyna, warzywo, ziolo jadalne’, od *lachaino* ‘kopać, ryć, przekopywać’. Zatem jest to roślina uprawiana przez człowieka, nie dzika.

7 Gr. *skia* ‘cień, widmo, mara, zjawy, osłona, nie zaproszony gość’. W N.t. zwykle w znaczeniu metaforycznym.

8 Gr. *peteinos* ‘latający’ - o wszystkim co może latać: ptak, owad, włócznia, pocisk; od *petomai* ‘latać, fruwać’. Co innego niż ‘ptak’ gr. *ornis*, i ‘skrzydlaty’ gr. *pteros*. Może to statki UFO, które w Starożytności były znane pod określeniami ziemskich kształtów (Arystoteles „Metafizyka”). Te “latające” nie są jednoznacznie pozytywne Mt 13,4 ani ważniejsze od ludzi Lc 12,24 Ac 10,12 Jc 3,7. W Ap 14,6 *petomai* odnosi się do anioła. Czy więc zjawisko UFO przybiera maskę ducha świętego (królestwa bożego, matryxa)? Por. odsłony kolejnych masek ufonautów podczas regresji hipnotycznych u wziętych.

9 Gr. *kata-skenoo* ‘założenie namiotu, obozu’, tak w greckim *koine* i jeszcze w LXX, od *skene* ‘każda lekka konstrukcja służąca do osłony, schronienia, stąd: schron, namiot, buda, barak, chata’. Nie ma znaczenia „gniazda”, chociaż Abramowiczówna w {6} i tu dodała „kościelne znaczenie” do założonego sensu *peteina* (jako „ptaki”). Tematu UFO kościół boi się jak ognia. W paralelnym Mt 13,32 i Lc 13,19 namioty rozpinają w gałęziach „drzewa”. Przekłady: „gnieźdzą się”

4,35 I powiada im ¹w owym dniu *wobec* ^{2108 Gs f} późnej *godziny* ^{584 G pt ao md-} stawszej się ^{dp, Gab:} *Może* przejechalibyśmy na wskroś ^{738 ao sb ac} do tego *brzegu* ^{As n} na przeciwległym krańcu ^{2223.} **4,36** I puściwszy od siebie ^{439 Np m pt ao ac} tłum ^A, zabierają *do obok-przeciw* z sobą ^{pr id ac} go tak jak był w statku ^{2305,} i inne statki ^{Np n} *jako jeden* był ^{3s ipf} wspólnie z nim ^{G.} **4,37** I staje się ^{584 3s pr md-ps-dp} burza ^{Ns f} wielka wiatru ^{219 Gs m,} i fale ^{N,Ap n} (*jako jedna*) narzucała ^{1065 3s ipf ac} do statku ^A, tak że również *ta okoliczność* już *mogącym* być ładowanym ^{563 pr if ps, Aci} *uczyniła* statek ^A, **4,38** i on był wewnątrz w ²podstawie-nasadzie statku ²⁴³⁹ aktywnie na ³doistotny dogłówek ^{2408 A} będąc pogrążony z góry w beczynności ^{1408 pt pr ac.} I ⁴(na wskroś) wzbudzają w górę ^{810 (735) pr ac} go i powiadają mu: ⁵Nauczycielu, nie jest dbałość ^{3s pr ac} tobie że jesteśmy odłączani przez zatracenie ^{320 pr md-ps?} **4,39** I ⁶na wskroś rozbudzony w górę ^{735 Ns m pt ao ps} nadał naganne oszacowanie ^{1112 ao} ⁷wiatrowi ²¹⁹ i rzekł morzu ^{1260:} Przemilczaj ^{2558 pr it ac,} ⁸*od przeszłości* miej zamknięty pysk jak kagańcem ^{2936 pf it ps.} I zaprzestał cięgow ^{1609 ao ac} wiatr, i stała się ^{584 3s ao md-dp} cisza wielka. **4,40** I rzekł im: Po co lękliwi jesteście? Jeszcze nie macie *jakieś* przekonujące uwierzytelnienie ^{A?} **4,41** I przestraszyli się ^{2938 ao ps-dp} w strach ^A wielki, i powiadali istotnie do wzajemnych ^{A:} Kto zatem ten właśnie jest *jakościowo* ^{834 pr ac} że i wiatr i morze będąc pod jest posłuszne ^{2861 3s pr ac} jemu?

5,1 I przyjechali ^{1139 3p ao ac} do tego *brzegu* ^{As n} na przeciwległym krańcu morza ^{1260 G} do wyodrębnionej krainy ^A Gerasenosów ^{Gp.} **5,2** I *wobec* wyszedłszego ^{1016 Gs pt ao ac, Gab} jego ^G ze statku, prosto potem podszedł do podspotkania ^{2862 ao ac} jemu z pamiątkowych grobowców ^{1873 Gp} *jakis* człowiek w duchu nie oczyszczonym ^{84,} **5,3** który z góry zamieszkanie miał ^{1202 ipf} w ⁹pamiątkowych miejscach ^{1872 Dp,} i ani łańcuchem już nie żaden mógł ^{779 ipf} go związać ^{659 ao} **5,4** przez to *które uczyniło* go ^A *możliwym* wielokroć pętami i łańcuchami być związanym ^{659 pf if ps, Aci} i *które też możliwym* być na wskroś rozszarpanymi ^{712 pf if ps} pod przewodnictwem jego ^G *uczyniło* te łańcuchy ^A, i te pęta ^A razem być zmiażdżonymi ^{2724 pf if ps,} i żaden *nie* był potężny ^{1375 ipf} go ujarzmić ^{615 ao if ac,} **5,5** i przez-z wszystkie-

1., „W owym dniu” nie jest tu zwykłym określeniem czasu, lecz służy połączeniu opowiadanego wydarzenia z blokiem przypowieści {318}.

2 Gr. *prymna* ‘podstawowa część statku, nasada, rufa; miejsce sternika’. Przekłady wprowadzają nieobecny tu „tył”.

3 Gr. *pros-kefalaion*, od *kefale* ‘głowa’.

4 W zależności od lekcji rękopisów: *egeiro* lub *dia-egeiro*. Jedno {318} tłumaczy tu „podnosić” a drugie „obudzić”

5 Posłużenie się tytułem „nauczyciel” (lub „rabbi”) w takiej sytuacji ma dwuznaczną wymowę. Może być to „udawany szacunek” jak w 12,14.19 14,55. Por. {318}.

6 W Jo 6,18 morze było „na wskroś rozbudzone w górę”, tu zamiast fal morza – Jezus.

7 Wiatr i morze traktuje Jezus jako istoty uduchowione, żywe (animizm). Ponadto dwa czasowniki: *apollymi* i *fimoo* w 1,25 dotyczą ducha nieczystego. Ten człowiek w duchu nieczystym może tu odpowiadać falom morza z wiatrem (t.j. duchem upowietrzonym, nieczystym). Por. zwierzę z morza i zwierzę z ziemi dające ducha Ap13.

8 Gr. *fimoo* od *fimos* ‘kaganiec’ +Mt 22,12.34 Mc 1,25 Lc 4,35. W Mt 22,12 weselnik oniemiał nie mając szaty weselnej. W ewangeliah wszędzie jest to czynność lub pomazanego Jezusa. Czy więc kaganiec jest pomazaniem ducha świętego? Podobne: łańcuch, kajdany, pęta to cierpienie i męczeństwo {50}.

9 Gr. *mnema* ‘pamiątkowe miejsce, pomnik’ odróżnione od *mnemeion* w w. poprzednim. Przekłady: grób”. Lecz istotą słowa nie jest „grzebanie”, lecz ‘pamięć, wspomnienie, pamiątka’.

go *czasu* 2193 Gs m *nocy* 1957 Gs f i *dnia* 1245 Gs f w wiadomych pamiątkowych miejscach 1872 Dp n i w wiadomych górach 2057 Dp n był^{ipf} krzycząc 1626 N pt pr ac i z góry obcinając 1476 N pt pr ac siebie samego_A kamieniami. **5,6** I ujrzawszy Jezusa od w z *miejsca* o długiej odległości 1760 pobiegł 2823 ao i złożył hołd do istoty 2412 ao jemu, **5,7** i krzyknąwszy 1626 pt ao głosem wielkim powiada^{pr}: Co_{Ns n} mnie 818 Ds i tobie 2643 Ds *wspólnego*, Jezusie¹ synu tego wiadomego boga, tego najwyższego 2903 G? Zaprzysięgam 2052 cię *na* tego boga_A: nie mnie_A *żeby* zbadałbyś mękami 480 2s ao sb ac. **5,8** Powiadał bowiem jemu: Wyjdź 1016 ao ty duchu_{Vs n}, ty nie oczyszczony, z tego człowieka. **5,9** I nadto wzywał do uwyrażnienia się 1060 ipf ac go: Co *za* imię tobie 2643 D? I powiada mu: ²Legion - *rymska* ‘zebrana wybranych’ 1696 imię mi 818 D, że wieloliczni 2329 Np m jesteśmy. **5,10** I przyzywał 2157 3s ipf go *przez* wieloliczne_{Ap n, adv} aby nie one 430 Ap n odprawiłby 334 ao sb ac na zewnątrz tej wyodrębnionej krainy_{Gs f}. **5,11** Była zaś tam istotnie blisko ku tej górze_{Ds n} trzoda_f wieprzów_m ³wielka tuczona 525 Ns f pt pr md-ps. **5,12** I przyzywały 2157 3p ao ac go powiadając: Poślij 2212 ao nas do tych wieprzów_{Ap m}, aby do nich weszlibyśmy 846 ao sb ac. **5,13** I nawrócił w *możliwość* 1113 ao im. I wyszedłszy 1016 Np n pt ao te duchy, te nie oczyszczone, weszły 846 ao do tych wieprzów_{Ap}, i wyruszyła popędem 2054 ao ta trzoda w dół z tego_G ⁴zawieszono *brzegu* 1637 Gs m do morza_A, ⁵tak jak dwa razy tysiące, i ⁶były duszone 2312 3p ipf md-ps w morzu. **5,14** I ci tuczający 525 pt pr ac je uciekli 2923 ao i odnieśli nowinę 266 ao do miasta i do polnych osiedli 37 A. I przyszli ujrzyć 2041 ao co jest *jakościowo* to co się stało 584 Ns n pt pf ac, **5,15** i przychodzą istotnie do Jezusa i dla znalezienia teorii oglądają 1289 pr tego będącego zależnym od daimonów 607 A pt pr md-ps-dp *obecnie* odgórnie siedzącego jako na swoim 1410 A pt pr md-ps-dp *od przedtem* okrytego szatą 1357 A pt pf ps i *obecnie* mającego ocalony umiarkowany umysł 2748 A pt pr ac, tego_A *od przedtem* mającego 1202 A pt pf ac ten legion 1696 A, i przestraszyli się 2938 ao ps-dp. **5,16** I przeprowadzili w *opowiadaniu* na wskroś przez wszystkie *zdarzenia* 740 ao md-dp im ci którzy ujrzeni 2041 Np m pt ao ac jak stało się 584 3s ao md-dp temu będącemu zależnym od daimonów 607 D pt pr

1 Bóg ‘najwyższy, najwyżej osiedlony’ *hypsistos*; jego synem jest Jezus +Lc 1,32, też uczniowie Lc 6,35. Z paraleli do Lc 6,35 w Mt 5,45 jest nim ojciec niebiański, prawdopodobnie Słońce, z Wenus i Merkurem jako „łonom ojca” i fallusem. Jego ‘mocą’ *dynamis* jest m.in. duch św. Mt 26,54 Lc 1,35 24,49. Greckie *hypsistos* (stopień najwyższy od przysłówka *hynsi* ‘w górze’ lub rzeczownika *hypsos* ‘wzniosłość, szczyt’) w odniesieniu do boga nie znaczyło: o największym rozmiarze, wielki (*megistos*), jakby sięgający od ziemi do nieba, wszechświatowy, lecz: najwyżej osiedlony, najbardziej wywyższony, wyniosły, górny, będący na najwyższym miejscu, na wysokościach, w niebie. Bogiem ‘najwyższym’ *hypsistos* był n.p. Zeus, także w złożeniach {6}, który tylko rzadko i okazyjnie bywał na ziemi. Określenie *hypsistos* dotyczyło więc boga wysoko umieszczonego – jak trójca najwyższych planet: Słońca, Merkurego i Wenus (dziś „planet wewnętrznych”).

2 *Legion* jest słowem rzymskim, od łac. *legio* a to od *lego* które od gr. *lego*. Duch podaje uczone etymologiczne wyjaśnienie imienia. Legion liczył 6-10 tys. żołnierzy.

3 P. Mt 8,30.

4 P. Mt 8,32 Lc 8,33.

5 ‘Tak jak’ gr. *hos* wskazuje na liczbę symboliczną, zresztą realnie niemożliwą. Symbolika obejmuje może samą liczbę “dwa”, która jest księżycowa {50}. Nieczyste duchy chciały się ucieleśnić w „nieczystych” wieprzach (jak duch św. w „czystej” gołębiczy).

6 Gr. *pnigo*. Przekłady: „utonęły”. Lecz ‘tonąć, topić’ to *bythidzo* Lc 5,7 i *kata-pontidzo* ‘topić w morzu’. P. Lc 8,33.

md-ps-dp, i około tych wieprzów. **5,17** I poczęli sobie ^{389 ao md} *aby* przyzywać ^{2157 pr if ac} *by* *uczynić* ^{go A} *sklonnym* odejść ^{283 ao if ac, Aci} od granic ^{2051 Gp} ich ^{Gp}.

5,18 I *wobec* wstępującego ^{938 Gs m pt pr ac, Gab} jego ^G do statku ^A, przyzywał ^{2157 ipf} go ten *przedtem* bywszy uzależnionym od daimonów ^{607 Ns m pt ao ps-dp} *aby* wspólnie z nim ^G *teraz* był-
by ^{834 pr sb ac}. **5,19** I nie puścił od siebie ^{439 ao id ac} go ^A, ale powiada ^{pr} mu: Prowadź się pod
zwierzchnictwem *moim* ^{2860 pr ac} do domu ^{A m} twego ^G, istotnie do twoich własnych ^{2588 Ap m},
i odnieś jako nowinę ^{266 ao} im te które *dziela* ^{2064 Ap n} ten utwierdzający pan tobie uczynił
^{2314 pf ac} i obdarzył litością ^{915 ao} cię. **5,20** I odszedł ^{ao} i począł sobie ^{389 ao md} *aby* ogłaszać
^{pr} w Dziesięciomieście te które uczynił mu Jezus, i wszyscy dziwili się ^{1270 ipf ac}.

5,21 I *wobec* przedostawszego się na wskroś na przeciwległy kraniec ^{703 Gs pt ao ac, Gab} Jezusa ^G
w statku na powrót do tego *brzegu* ^{As n} na przeciwległym krańcu ^{adv}, został zebrany do ra-
zem ^{2687 3s ao ps} *dreńczący* tłum wieloliczny aktywnie na niego ^A, i był obok-przeciw-pomi-
jając morze ^A. **5,22** I przychodzi jeden z ¹naczelnych z racji swej prapoczątkowości
miejsz zbierania razem ^{386 Gp} imieniem Iairos, i ujrzawszy go pada ^{2276 pr} istotnie do nóg
^A jego, **5,23** i przyzywa ^{2157 pr} go *przez* wieloliczne ^{Ap n, adv} powiadając że: ²Córczątko ¹³¹³
^{Ns n} moje ³przez ostatniego ^{1149 adv} ma-trzyma ^{pr ac}, *aby* przyszedłszy nałożyłbyś na dodatek
^{1111 ao sb ac} ręce jej ^{430 Ds f}, *aby* została by ocalona ^{2742 ao sb ps} i ⁴poczęłaby żyć biologicznie ^{1221 ao}
^{sb ac}. **5,24** I odszedł wspólnie z nim ^G, i wdrażał się ^{92 3s ipf ac} mu *dreńczący* tłum wielo-
liczny, i dla razem uciskali ^{2712 ipf} go. **5,25** I *jakaś* kobieta będąca ^{834 Ns f pt pr} w ⁵wypły-
wie ^{2500 D} krwi ^G dwanaście lat ^{1158 N, Ap}, **5,26** i wieloliczne ^{2329 Ap n, adv} ucierpiałwszy ^{2195 N f pt ao}
^{ac} pod przewodnictwem wielolicznych ^{Gp} lekarzy ^{1331 Gp}, i zużywszy ^{620 N f pt ao} te *majętności*
^{Ap n} od strony jej ^G wszystkie ^{Ap n}, i żadną metodą ani jedno ^{1849 As n} *nie* otrzymawszy jako
pomoc ^{3059 N f pt ao ps} ale raczej do gorszego ^{2992 As n} przyszedłszy ^{1139 pt ao}, **5,27** usłyszawszy ⁹³
^{pt ao} około Jezusa ^G, przyszedłszy ^{1139 pt ao} w tym *dreńczącym* tłumie w z do tyłu ²⁰³² ⁶*do-*
tknięciem przyczepiła sobie zarzewie ^{347 3s ao id md} *od* szaty ^{Gs} jego ^G. **5,28** Powiadała bowiem
że: Jeżeli by *dotknięciem* przyczepiłabym sobie zarzewie ^{347 ao sb md} choćby *od* szat ^{1358 Gp}
jego, będę ocalona ^{2742 ft id ps}. **5,29** I prosto potem zostało wysuszone ^{1963 ao ps} to źródło ^f
krwi jej, i rozeznała ^{585 ao} organizmem ²⁷⁴³ że jest uleczona ^{1328 pf id ps} od tego bicia ¹⁷⁸¹
^{Gs}. **5,30** I prosto potem Jezus *z pozycji na* poznałszy ^{1071 Ns pt ao ac} w sobie samym tę z

1 Gr. *archi-synagogos* złożone z *arche*, *syn*, *ago* i końcówki *-os*. Tłumaczę według słyszalnej etymologii. Popularnie: „przełożony synagogi”.

2 Gr. *thygatrion* ma r.n. +7,25.

3 Przysłówek od *eschatos* ‘ostatni, ostateczny, krańcowy’. Ostatni jest Jezus Ap 1,17 i in., (Jezusowy) dzień Jo 6,39 i in. i śmierć 1C 15,26. Przekłady upraszczają cały zwrot: „dogorywa”, „kona”.

4 *poczęłaby żyć* tak można oddać czas aoryst greckiego *dzo*, *dzao* ‘żyć organicznie, biologicznie, cieleśnie’. Inne możliwe tłumaczenia to: *ożyłaby*, *pożyłaby*.

5 ‘wypływ krwi’ *rhyxis haimatos* (+Lc 8,43n) to przewlekłe krwawienie miesięczne (księżycowe); zwane tutaj ‘bicz’ *mastiks*, który jest synonimem choroby (+Mc 3,10) i złego ducha Lc 7,21. Bicz symbolizuje błyskawicę, piorun {50}; z wszystkiego może: diabła. Przeciwna temu moc w ‘wierzchniej szacie’ *himation* Jezusa. Pk134.

6 Gr. *hapto* wyraża większą dynamikę, bardziej życiową, niż *prospasauo* Lc 11,46 czy *thingano* Cl 2,3 Hb 11,28 i in.

niego moc⁷⁸⁰ wyszedłszą^{1016 A fpt ao ac}, obrócony na *tych*^{1105 Ns m pt ao ps} w tym dręczącym tłumie powiadał: Kto *od należącego do*¹ mnie^{818 G} dotknięciem przyczepił sobie zarzewie^{347 ao md}, *od szat*^{1358 Gp}? **5,31** I powiadali mu uczniowie jego: Poglądasz^{516 pr} ten dręczący tłum dla razem uciskający^{2712 A pt pr ac} cię i powiadasz: Kto *od należącego do* mnie *dotknięciem* przyczepił sobie zarzewie? **5,32** I wkoło oglądał sobie^{2229 ipf md} *aby* ujrzeć^{2041 ao} tę^{As f} to właśnie uczyniwszą^{2314 A fpt ao ac}. **5,33** Ta zaś kobieta przestraszywszy się^{2938 N f pt ao ps-dp} i drząc^{N f pt pr ac}, wiedząc z *doświadczenia*^{1983 N f pt pf ac} które^{Ns n} stało się^{584 pf ac} jej, przysła i padła do istoty^{2417 ao ac} jemu i rzekła mu wszystką tę jawną prawdę. **5,34** Ten zaś rzekł jej: ²Córka^{1312 N f}, to przekonujące uwierzytelnienie^{2279 N f} *należące do* ciebie^{2643 G}, ocaliło^{2742 3s pf id ac} cię. Prowadź się pod *ty*m zwierzchnictwem^{2860 pr ac} do pokoju^{839 A f} i *obecnie* bądź^{834 pr it ac} zdrowa od tego bicia¹⁷⁸¹ twego.

5,35 Jeszcze w czasie jego^{G, Gab} gadającego^{1678 G pt pr} przychodzą^{1139 pr} od tego naczelnego miejsca zbierania razem powiadając że: Ta ³córka^{1312 N f} twoja odumarła^{303 ao}; *po co*^{As n} jeszcze ⁴łupisz^{2580 pr} nauczyciela? **5,36** Zaś Jezus ⁵niedbale-obok wysłuchawszy^{2162 pt ao ac} ten odwzorowany wniosek gadany^{1678 A pt pr ps}, powiada temu naczelnemu: Nie strachaj się^{2938 pr it md-ps-dp}, wyłącznie jedynie¹⁸⁸⁷ przekonująco uwierzytelniaj^{2277 pr it ac}. **5,37** I nie puścił od siebie^{439 ao ac} żadnego^{2080 As m} *aby mógł* wspólnie z sobą^{430 G} do razem wdrożyć się^{2690 ao if ac} jeżeli nie Petrosa^A i Jakobosa i Joannesa brata *ze wspólnej macicy*^{45 A} Jakobosa^G. **5,38** I przychodzą do domu^{A m} tego naczelnego, i dla znalezienia teorii ogląda^{1289 pr} wzburzenie i płaczących i wznoszących okrzyki wieloliczne^{Ap n, adv}. **5,39** I wszedłszy powiada im: (Po) co jesteście poddani wzburzeniu^{1302 pr md-ps} i płaczenie? To dziecko^{2118 n} nie odumarło^{303 ao} ale jest z góry pograżane w bezczynności^{1408 pr ac}. **5,40** I śmiali się w dół z^{1460 ipf ac} niego^G. On zaś ⁶wyrzuciwszy^{856 ao} wszystkich zabiera z sobą^{pr ac} ojca dziecka i matkę i tych wspólnie z nim^G i dostaje się^{847 pr md-ps-dp} tam gdzie było^{ipf} dziecko. **5,41** I ⁷ująwszy władzę^{1631 N pt ao ac}

1 Przeważenie zaimka "mnie" przed "szat" może ma podkreślać przynależność szat do Jezusa. Por. 9,3.

2 Gr. *thygater* (z akcentem na *a* i z literą *eta*) jest tu w nominativie: 'córka'. Vocativus byłby z akcentem na *y* i z literą *epsilon*, jak w Mt 9,22. Choć nominativus był używany w znaczeniu vocativu (n. p. Jo 12,15), tekst jest dwuznaczny. *Córka* mówiono też o umierającej dziewczynce prapoczątkowego synagogi w 5,23.35.

3 Tutaj już nie 'córczętko', ale 'córka' – jak ta uzdrowiona kobieta w 5,34.

4 Gr. *skyllo* 'rozszarpać, rozrywać, rozdzierać, obdzierać ze skóry, łupić' {7}. Stąd *skylon* 'łup' (u tłumaczy też „łup”) z ludzi u Beelzebula-szatana w Lc 11,22. Nie wiem więc dlaczego *skyllo* miałyby mieć „w N.t. znaczenia metaforyczne” („trudzić”), które wszystkie łagodzą i skrywają okrutny stosunek szatana i Żydów do obcoduchowego reformatora i nauczyciela, też w Lc 7,6 8,49, a także do własnego ludu Mt 9,36.

5 Gr. *par-akouo* zawierające przyimek *para*. Stąd podstawowe znaczenie „słuchać niedbale” {7}. To samo słowo w Mt 18,17 znaczy nawet „zlekceważywszy” {318}. Przekłady znów łagodzą: „słyszac”, „usłyszawszy”.

6 Gr. *ek-ballo* 'wyrzucić'. Przekłady łagodzą ostrość czynu Jezusa, dając „odsunął”, „usunął”.

7 Dotykając osoby zmarłej Jezus staje się nieczysty, też przez kobietę krwawiącą 5,27. Por. Mt 8,17 „On słabości nasze wziął i choroby dźwignął”.

ręki_G dziecka_G powiada jej_f: Talitha koum, które_{Ns n} jest¹ przekładane przez *Hermesa*^{1795 Ns n pt pr ps}: Ty dziewczątko^{1616 Vs n}, tobie powiadam: wzbudź w górę^{810 pr it ac} **5,42** I prosto potem stało się na górę^{233 ao ac} to dziewczątko_{N n} i deptało wkoło^{2242 ipf ac}, *jakościowo* było^{ipf} bowiem⁵⁵⁶ lat^{1158 Gp} ²dwunastu^{indecl}. I wystawili się z *naturalnego rozumu*^{1022 ao ac} prosto potem wystawieniem^{892 D f} wielkim. **5,43** I rozdzieliwszy na wskroś zdefiniował się^{714 ao md} im_{D m} przez wieloliczne_{Ap n, adv} aby żadną metodą ani jeden_{Ns m} *nie* począłby rozeznawać^{585 3s ao sb ac} to właśnie_{As n}. I rzekł: ³*Ma zostać dana(-e)*^{734 ao if ps} jej_D zjeść^{1143 ao if ac}.

6,1 I wyszedł *bazując* w tamtym stamtąd⁸⁶⁷, i przychodzi do ojczyzny^{2200 A} swojej, i wdrażają się^{92 pr} mu uczniowie jego. **6,2** I *wobec* stawszego się^{584 G n pt ao md-dp, Gab} sabatu_{Gs n} począł sobie^{389 ao md} *aby* nauczać_{pr} w miejscu zbierania razem. I wieloliczni słuchający⁴ byli wystraszeni uderzeniami^{888 ipf ps} powiadający_{Np m pt pr ac}: Skąd temu właśnie^{2094 D m} *działa* te właśnie_{Np n}, i kto^{2803 Ns m, f} ta mądrość_f, ta dana^{734 Ns f pt ao ps} temu właśnie^{2094 D m}, i te moce takie to^{2806 Np f} przez-z rąk_G jego stające się^{584 pt pr ps-dp?} **6,3** Czy nie ten właśnie²⁰⁹⁴ jest ten ⁵budowniczy z *drewna*²⁷⁷⁰, ten ⁶syn Marii_G i brat Jakobosa i Iosesa i Judasa i Simona? I czy nie są siostry jego bezpośrednio tutaj ⁷istotnie do²³⁸⁸ nas_{Ap?} I ⁸uznawali się za prowadzonych do pułapki^{2559 ipf ps} w nim_D. **6,4** I powiadał im Jezus że: Nie jest prorok bez szacunku, jeżeli nie w ojczyźnie swojej i w razem urodzonych *członkach rodziny*^{2646 Dp m} swoich i w domostwie swoim. **6,5** I nie mógł^{779 ipf} tam uczynić^{2314 ao} żadną moc⁷⁸⁰, jeżeli nie niewielu_{Dp m} będącym bez zapalu³⁷⁶ nałożywszy na dodatek^{1111 Ns pt ao} ręce_{Ap}, wypielegnował^{1283 ao ac}. **6,6** I dziwił się^{1270 ipf ac} przez to niewierzytelnianie_A ich_{Gp}.

¹ W gr. słowie *methermeneuo*, składającym się z *meta* i *hermeneuo*, drugi człon pochodzi od imienia boga Hermesa
² Notka o wieku 12 lat tylko u Mc, jakby zbędna, tak samo że to dziewczątko „chodziło, było bowiem lat dwunastu”. Określenie wieku w takiej składni: <być lat iluś>, jeszcze w Lc 3,23, w paralelnym Lc 8,42 i w Ac 4,22 – też w cudzie uzdrowienia. Tu nazwana jest *korasion* ‘dziewczątka’ – ale w Mc 6,22 tak nazwano dojrzałą płciowo córkę Herodiasy! Czy jest przypadkiem, że tyle samo lat cierpiała na upływ krwi uzdrowiona przed chwilą kobieta? Ewangelisci nie podają nic nie znaczących informacji. Czy było to uzdrowienie przez wymianę duszową, jak w Jo 9,9 (por. przyp.), sprowadzenie obcej duszy – w tym wypadku starszej, umiejącej już chodzić? Albo czy Jezus swoją rewolucyjną mocą wytworzył z krwi kobiety nową dwunastoletnią duszę (wszelka dusza jest w krwi)? Por. wytworzenie z wody wina przez *ano* ‘to co do góry’ Jo 2,7). Użyty tu spójnik *gar* może mieć uzasadnienie jedynie jako wyjaśnienie, potrzebne w sytuacji, gdy nikt się tego nie spodziewa – ze względu na wiek niemowlęcy „córzątka” z 5,23.

³ Lub: *ma zostać dane*.

⁴ Gr. *ek-plesso*. P. przyp. do Mt 7,28 19,25.

⁵ Gr. *tekon*. W innych tekstach źródłowych: „budowniczy z drewna syn”.

⁶ Niezwykle określenie dziecka jako „syn matki” może sugerować, iż ojciec Jezusa (i jego rodzeństwa) był nieznan; normalnie bowiem podawano przede wszystkim imię ojca (p. obie genealogie, też częste imiona ojcowskie).

„Przywołanie imienia matki, nie zaś ojca, było w judaizmie czymś raczej niezwykłym i wskazywało na nieprawę pochodzenie Jezusa” {316} s.109 {221} s.110. Także „zaimek ‘ten właśnie’ *houtos* wyraża lekceważenie” {318} s.363. Nazwanie Jezusa tylko synem Marii, dla Józefa było dość ciężką obrazą {175} s.82. Czy dlatego stał się nieobecny?

⁷ Gr. *pros* z acc. osoby znaczy zwykle „do” i wyraża ‘intymność’, zwłaszcza w relacji kobieta – mężczyzna. Przekłady: „u”, choć normalnie to *en* albo *para*.

⁸ Gr. *skandalidzo* od *skandalon* ‘pułapka’. Przekłady mniej drastycznie: „powątpiewali”, „gorszyli się”.

I ¹wodził dookoła ²²²⁶ ipf ac otwarte wiejskie osady kręgiem ¹⁶⁵⁶ nauczając. **6,7** I wzywa istotnie do siebie ²⁴⁰⁶ pr md-ps-dp dwunastu, i począł sobie ³⁸⁹ ao md aby ich odprawiać jako dwóch ^A dwóch ^A, i dawał ^{ipf} im możliwość swawolnego wybycia na zewnątrz *pochoǳącą od* tych ²duchów ^{Gp}, tych nie oczyszczonych ^{Gp}, **6,8** i rozkazał ²¹⁴⁴ ao im aby żadną metodą ani jedno ¹⁸⁴⁹ As n nie unosiliby ⁷⁰ pr sb ac do funkcji drogi ^A jeżeli nie ³róǳkę ²⁴⁷⁶ wyłącznie jedynie, nie chleb, nie *skóǳaną* torbę, nie do pasa miedz *pieniężną*, **6,9** ale ⁴podwiązanych ²⁸⁷⁵ Ap m pt pf md-ps jako sandałki ²⁵²¹ Ap n, i: *Żeby* nie wdzialibyście się w ⁹⁷¹ ao sb md ⁵dwie ^{Ap} suknie ^{Ap}. **6,10** I powiadał im: Gdzie jeżeliby weszlibyście ⁸⁴⁶ ao sb ac do domostwa ^A, tam pozostawajcie ¹⁸¹⁹ pr aż by wyszlibyście ¹⁰¹⁶ ao sb *bazując* w tamtym stamtąd ⁸⁶⁷. **6,11** I które by właściwe miejsce nie przyjąłoby ⁶⁵⁸ ao sb md-dp was ani nie usłuchali-
by ^{ao sb ac} was, wydostając się ^{Np m pt pr md-ps-dp} w tamtym stamtąd ⁸⁶⁷ ⁶wytrząsnijcie ^{ao} ten proch *ziemny* ³⁰⁰⁸, ten pod spodem ²⁸⁷⁹ nóg ^{Gp} waszych, do świadectwa ^A im. **6,12** I wyszedłszy ogłosili ¹⁵⁵⁵ ao id ac aby zmienialiby rozumowania ¹⁸³⁷ pr sb ac **6,13** i bóstwa pochoǳące od daimonów ^{Ap n} wieloliczne wyrzucali ⁸⁵⁶ ipf i namaszczałi ¹⁰⁴ ipf oliwą wielolicznych będących bez zapału ³⁷⁶ i pielęgnowali ¹²⁸³ ipf.

6,14 I usłyszał ⁹³ ao król Herodes - jawne bowiem stało się imię jego - i powiadał(-li) ¹⁶⁹⁷ 3s/3p ipf że: Joannes, ten ⁷zanurzający ⁴⁶⁴ N pt pr ac, ⁸*od przedtem* jest wzbudzony ⁸¹⁰ pf id md-ps z umarłych, i przez to właśnie ^{As n} działają wewnątrz ⁹⁷⁷ pr ac wiadome moce w nim. **6,15** Inni zaś powiadali że: Elias jest *jakościowo*; inni zaś powiadali że: Prorok tak jak jeden z wiadomych ^{Gp} proroków ^{Gp}. **6,16** Usłyszawszy zaś Herodes powiadał: Którego ^A ja odgłowiłem ³⁰⁸ ao ac, Joannesa ^A, ten właśnie ^{N m} został wzbudzony ⁸¹⁰ ao ps. **6,17** Sam bowiem Herodes odprawwszy ^{pt ao ac} ⁹ujął władzę ¹⁶³¹ ao Joannesa i związał ⁶⁵⁹ ao go w strażnicy przez Herodiasę ^A żonę Filipposa brata swego, że ją poślubił ⁵⁵² ao ac. **6,18** Powiadał bowiem Joannes Herodesowi że: Nie wybywa w *możliwość* ¹⁰¹⁷ 3s pr id ac tobie

1 Gr. *peri-ago* ‘prowadzić, wodzić dookoła, zabierać ze sobą (kobietę) 1C 9,5; zmuszać do kołowania; uwodzić, bałamucić’. („Obchodzić”, jak w przekładach, to *peri-erchomai, peri-pateo*).

2 Grecki szczery tekst ma: [Jezus] ‘dał im władzę duchów nieczystych’ (‘duchów nieczystych’ w genetywie) +Mt 10,1. Przekłady zaś „nad duchami nieczystymi”. Por. przyp. do Mt 10,1. Rozróżnienie duchów nieczystych i demonów też w Mt 10,1 Mc 3,15 7,30 i in. Zob. koment. {318} s.235n.437.

3 Gr. *rhabdos* ‘rózga, laska, kij’. Inaczej u Lc 9,3 i Mt 10,10: „ani róǳkę ani sandały”.

4 *hypodedemenous* ‘podwiązanych’ jest imiesłowem rodzaju męskiego, zaś ‘sandałki’ *sandalion* rodzaju nijakiego +{11}{14}, nie mogą zatem do siebie się odnosić (rodzaj nijaki miałby końcówkę *-mena*, nie *-menous*). Natomiast rodzaj męski może odnosić się do ludzi.

5 Chrześcijańska nietolerancja dla dwoistości (czy wszelkiej złożoności) widoczna też w Mt 14,31 (*di-stadzo*), Mt 6,24, 21,28, 24,40n, 27,38.

6 Może jako zerwanie więzi z niegościnnymi (co w Lc 10,11), a nie iż nie umyto im gościnnie nóg, jak sądzi {318}

7 Tu i w Mc 6,24 przydomek Jana oddany jest przez imiesłów (od *baptidzo*), zaś w Mc 6,25.28 przez rzeczownik *baptistes* ‘zanurzyciel’.

8 Joannes zatem został wzbudzony jako ‘obrazek’ *pinaks* 6,25, opisany następnie Jezusowi przez wysłanych uczniów w Mt 14,12. *Pinaks* Joannesa może odpowiadać *eikon* ‘wizerunkowi’ (n.p. zwierzęcia z morza Ap 13,14).

mieć żonę brata twego. **6,19** Zaś Herodiasa *nienawistnie* trzymała w ^{978 ipf} nim ^D, i chciała ^{1276 ipf} go odłączyć przez zabicie ^{ao}, i nie mogła ^{779 ipf}. **6,20** Bowiem Herodes strachał się ^{2938 ipf md-ps-dp} w Joannesa ^A, znając ^{1983 pt pf} go *jako* ^{226 A} ¹przestrzegającego reguł cywilizacji ^{744 A} i świętego ²⁵, i dla razem pilnował ^{2720 ipf ac} go; i usłyszawszy ^{pt ao} jego ^G wieloliczne *uwagi* ^{Ap n} ² miał niemożność wydostania się ^{329 ipf id ac}, i ³ z rozkoszą ¹²³³ jego ^G słuchał ^{93 ipf ac}.

6,21 I *wskutek* stawszego się ^{584 G pt ao md-dp, Gab} dnia ^G ⁴ będącego w łatwodogodnym stosownym momencie ^{1176 G}, gdy Herodes urodzinom ^{566 Dp} swoim ^G obiad uczynił największym *osobistościom* ^{D m} swoim i tysiacyznikom i pierwszym *mężom* Galilaj, **6,22** i w *następstwie* wszedłszy ^{846 Gs f pt ao, Gab} córki ^{1312 G} jego ^{430 G m} Herodiasy ^G i ⁵ zatańczywszy ^{2060 Gs f pt ao md-dp}, spodobała się ^{356 ao} Herodesowi i tym do razem leżącym wstecz - w górę do posiłku ^{2692 Dp m pt pr md-ps-dp}. Rzekł król temu ⁶ dziewczątku ^{1616 D n}: Poproś ^{74 ao} mnie ^A o to które ^{2061 As n} jeżeli ewentualnie ewentualnie chcesz ^{pr sb ac}, i dam ^{734 ft} ci. **6,23** I ugruntuował ^{2014 ao} jej *przez* wieloliczne ^{Ap n}: Które ^{As n} coś jeżeliby mnie ^A poprosiłaś ^{74 ao sb ac}, dam ^{734 ft} ci, aż do ⁷ połowy ^{1248 Gs n} królewskiej władzy ^{Gs f} mojej. **6,24** I wyszedłszy ^{1016 pt ao} rzekła matce swojej: Co ^{As n}

9 Jak Joannes był 'ujęty władzą' i 'związany' w 'strażnicy', w tych samych słowach też smok-diabeł w Ap 20,2.7 (por. też epitet diabła - „Czarny Jan”). J. Flawiusz, historyk żydowski żyjący niemal współcześnie (ur. w 37 r.n.e.) z Janem i Jezusem, w dziele „Dawne dzieje Izraela” daje inny powód zgładzenia Jana: „Ów Jan był zacnym mężem, zachęcał Judeczyków by kształcili w sobie cnotę i by do chrztu przystępowali zachowując sprawiedliwość... duszę już przedtem dogłębnie oczyściwszy sprawiedliwością, nie jako przebłaganie za występki” s.846, por. {318} s.384n. Jest to stanowisko zasadniczo różne od Jezusowego: „bądź miłościw mnie grzesznemu” Lc 18,13.

1 Gr. *dikaios*. Do określenia 'święty' *hagios* ewangelista dodaje 'sprawiedliwy' *dikaios*, gdyż widocznie sama świętość nie zawiera sprawiedliwości, por. Pk65. „Święte i sprawiedliwe” są też przykazania Zakonu Rm 7,12, których Jan jest rzecznikiem. Czyli Joannes cielesny ziemski człowiek reprezentował 'sprawiedliwość' *dikaiosyne* +Mt 21,32, zaś niebiański Eliasz reprezentował 'Prawo' *nomos* t.j. Torę Mt 11,13-14 oraz Pismo Rm 11,2. Natomiast chrystusa syna bożego (nie Jezusa dziecko boże Ac 3,13) nie określa się tymi dwoma słowami, lecz tylko 'świętym' *hagios* 1,24 – prawdopodobnie ze względu na dominację w chrystusie ducha świętego.

2 Gr. *a-poreo*. Przekłady nie na temat: „odczuwał duży niepokój”, „czuł się wielce zakłopotany”. Pochodne *aporia* znaczy 'trudność w obcowaniu'. Czy – razem z 'nie wybywa w możliwość tobie mieć żonę' – mogło to oznaczać nie-moc płciową Heroda, która by silniej uzasadniała wrogość Herodiady?

3 Tłumaczenie "chętnie" to za mało dla gr. *hedeos* 'z rozkoszą' (od *hedys*); por. pochodne *hedone* „rozkosze” Lc 8,14, „pożądliwości i rozkoszy” Tt 3,3, „rozpusztę uważają za rozkosz” 2P 2,13, „żądze, namiętności” Jc 4,1.3.

4 Czyli 'dobry właściwym czasem'

5 Solowy taniec księżniczki w męskim towarzystwie był dla niej poniżający. „Takie tańce były sztuką prostytutek”.

6 gr. *korasion* 'dziewczątka, lalczka' rodzaju nijakiego; łac. *pupa* 'lalka, poczwarka'; +Mc 5,41-42 i paralelne; zdrobnienie czy głębszy, bardziej istotny aspekt od *kore* 'dziewczyna, młoda żona, hetera', w grece b. częste lecz w N.t. nie używane. Nie użyto tu *thygatrion* 'córczątka' zdrobn. od *thygater* 'córka' jak w Mc 5,23 7,25.

7 Władza króla przekazana córce jego żony ma może analogię w Apokalipsie Jana we władzy boga dla oblubienicy zrodzonej z nierządnej kobiety Babilonu Ap 19,7 21,2. Zwrot "aż do połowy królewskiej władzy mojej" może z Esth 5,3 7,2, gdzie Estera z nałożnicy stała się królową 2,17 i wedł. {318} „może ona być źródłem dla drugiej części perykopy” s.384. „Połową królestwa” był Jan-głowa-człowiek; drugą połową był chrystus-organizm-zwierzę. Pod zwierzchnictwem chrześcijańskim człowiek-Jan traci autonomię u świeckiej władzy.

żeby poprosiłabym dla siebie ^{74 ao sb md}? Ta zaś rzekła: Głowę Joannesa, tego ¹zanurzającego *dla pogrążenia i zatopienia* ^{464 Gs pt pr ac}. **6,25** I wszedłszy prosto potem wspólnie z gorliwością ^{2609 Gs} istotnie do króla, poprosiła dla siebie ^{74 ao id md} powiadając: Chcę aby *bezpośrednio* z onej ¹⁰¹⁵ dałbyś ^{734 ao sb} mi *zgodnie zależnie* na ¹⁰⁶³ ²drewnianej tablicy do malowania i pisania ^{2273 D} głowę Joannesa, tego zanurzciciela ^{467 G}. **6,26** I ze wszystkich stron doznający przykrości ^N stawszy się ^{584 Ns pt ao md-dp} król, przez te przysięgi i tych leżących wstecz do źródła do posiłku ^{179 Ap m pt pr} nie zechciał ^{1276 ao} przez odmówienie miejsca na położenie unieważnić ^{59 ao if ac} ją ^A. **6,27** I prosto potem odprawiwszy ^{N pt ao ac} król ³śledczego ^{2598 A}, będąc na *tym* zobowiązał ustawiając w określonym porządku ^{1109 ao ac} przynieść ^{2922 ao if ac} głowę ^A jego ^G. I odszedłszy odgłowił ^{308 ao} go w strażnicy **6,28** i przyniósł ^{2922 ao} głowę jego *zależnie zgodnie* na drewnianej tablicy ^{2273 Ds m} i dał ^{734 ao} ją ⁴dziewczątku, i dziewczątka dało ją matce swojej. **6,29** I usłyszawszy uczniowie jego przyszli i unieśli ^{70 ao} padły *zwłok* ^{2455 As n} jego, i położyli ^{2796 ao} go w pamiątkowym grobowcu.

6,30 I są zebrani do razem ^{2687 pr id md-ps} ci odprawieni istotnie do Jezusa, i ⁵odnieśli jako nowinę ^{266 ao} jemu wszystkie *sprawy* ^{Ap n} te które ⁶uczynili i te które nauczylili ^{730 ao}. **6,31** I powiada im: Przyjdźcie tu ^{ao} wy sami *do tego które* z góry przez wszystko aż na dół w ¹⁴⁵⁴ swoją własną *sferę* ^{1334 As f} do spustoszonego i opuszczonego ^{As m} właściwego miejsca ^{As m} i dajcie sobie zaprzestanie przez wzniesienie do źródła w górze ^{194 ao md} niewiele. Byli bo-

1 Por. przyp. do 6,14. Także tu ewangelista rozróżnia występujący tu imiesłów *baptidzon* od rzeczownika *baptistes* w wierszu następnym. Szeroko na temat tego rozróżnienia {318} s.78.383.390. Por. Mc 1,4 6,14 8,28.

2 Gr. *pinaks* 'drewniana tablica, zwłaszcza do malowania i pisania, zwł.: malowany talerz, obraz, mapa'. Istotą jest drewno wraz z nałożonym na nim odwzorowaniem czegoś. Jako materiał, *pinaks* ma znaczenie jak tworzywo dla 'wizerunku' *eikon* (zwierzęcia w Ap 13,14); nałożone zaś na *pinaks* odwzorowanie może odpowiadać nadanemu na ów *eikon* duchowi 13,15. Tutaj byłby to duch Jana, zwłaszcza, że Herod nie posyła kata, lecz śledczego. Drewno *pinaks* może też mieć znaczenie analogiczne do krzyża Jezusa, gdyż Jezus chce naśladować Joannesa w śmierci Mt 17,12.

3 Gr. *spekoulator* pochodzi od łac. *speculator* 'wywiadowca, szpieg, badacz; śledczy, tylko tu w N.t.. Niepotrzebnie słownik {6} tworzy dla tego miejsca specjalne znaczenie 'kat' (ale to *basanistes* Mt 18,34), gdyż zapewne przyniósł on tylko graficzne odwzorowanie głowy (ducha i idei) Joannesa. Tym bardziej, że śledczy Joannesa *od-głowił* (gr. *apo-kefalidzo* - tylko tu i w miejscach paralelnych), a nie zwyczajnie 'zabił, zgładził, ściał' *anaireo, apokteino, fo-neuo*. Wniesienie zaś ociekającej krwią głowy na ucztę byłoby czynem wysoce niestosownym.

4 Tak więc starotestamentowa władza, którą miał dostojny Joannes, przeszła w karykaturze do frywolnego dzikiego dziewczęcia. Aby nie tylko to "miało ręce i nogi", ale i aby "to robiło z głową".

5 {318} zauważa, iż „w związku z kwestią tożsamości Jezusa (3,21 4,41 6,2.14nn) można zauważyć zastanawiający fenomen: imię Jezus <znika> prawie na dwa rozdziały (między 6,30 a 8,27 nie pojawia się ani razu! To <wyciszenie> następuje po opowiadaniu o śmierci Jana chrzciciela (6,17-29). Po tej relacji ewangelista jakby unika wyraźnej identyfikacji Jezusa” s.316n. Por. też niedopowiedzenie Jezusa na pytanie, jaką mocą czyni cudy, gdzie w odpowiedź jakoś wplata osobę Jana. Podobny zabieg literacki – żonglerka rodzajnikami przy Jezusie w Jo 11,9-.

6 {316} zauważa, iż perykopa o męczeństwie Jana wypełnia czas nieobecności rozesłanych przez Jezusa uczniów. Ten fakt może mieć ponurą wymowę. Także sekwencja perykop: 6,21-29 i 6,30 może wyrażać związek tematyczny, gdyż „ewangelista nie podaje materiału w sposób przypadkowy. Jeśli w ewangelii opisy następują jeden po drugim w pewnej kolejności, to jest tego przyczyna.” {188} s.5.

wiem przychodzący^{1139 Np m pt pr} i prowadzący się z powrotem pod tym zwierzchnictwem^{2860 Np m pt pr} wieloliczni, i ani zjeść^{1143 ao} nie mieli łatwodogodnego stosownego momentu^{1174 ipf ac}. **6,32** I odjechali^{283 ao} w statku do spustoszonego i opuszczonego właściwego miejsca które z góry przez wszystko aż na dół w swoją własną sferę^{A f}. **6,33** I ujrzeni ich prowadzących się z powrotem pod tym zwierzchnictwem^{2860 Ap pt pr}, i poznali^{1071 ao} wieloliczni, i pieszo od wszystkich miast do razem zbiegli się^{2723 ao ac} tam, i przyszedli przed^{2379 ao} nich^A. **6,34** I wyszedłszy ujrzał wieloliczny tłum i zjednoczył się wewnętrznym narządem^{2602 ao ps-dp} aktywnie na nich, że byli tak jak owce nie mające^{1202 pt pr} pasterza^A, i począł sobie *aby* nauczać ich przez wieloliczne^{Ap n}.

6,35 I *wskutek* już godziny^{G, Gab} wielolicznej^G stawszej się^{584 Gs pt ao}, przyszedłszy do istoty^{2400 Np pt ao} jemu uczniowie jego powiadali że: Spustoszone i opuszczone jest to właściwe miejsce i już godzina wieloliczna; **6,36** rozwiązawszy uwolnij^{323 ao} ich *aby* odszedłszy^{1059 Np m pt ao} do tych wiadomych kręgiem leżących^D polnych osiedli^{Ap m} i otwartych wiejskich osad^{Ap f} kupiliby^{32 ao sb} sobie samym^D coś^{As n} *aby* zjedliby^{1143 ao sb}. **6,37** Ten zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi^{311 N pt ao ps-dp} rzekł im: Dajcie^{734 ao} im wy zjeść^{1143 ao if ac}. I powiadają mu: Odszedłszy^{1059 Np m pt ao ac} może kupilibyśmy^{32 ao sb ac} od denarów^{Gp} ¹dwustu^{Gp} chleby^{Ap} i damy^{734 lp ft id ac} im zjeść? **6,38** Ten zaś powiada im: Jak liczne^{Ap} chleby^{Ap m} macie? Prowadźcie się pod *moim* zwierzchnictwem^{pr it ac}, ujrzyjcie^{2041 ao}. I rozeznawszy^{585 Np m pt ao ac} powiadają: Pięć, i dwie ²ryby^{1379 Ap m}. **6,39** I *będąc* na poleciał ustawiwszy w określonym porządku^{1109 ao id ac} im wstecz do źródła skłonić do posiłku^{180 ao if ac} wszystkich^{2193 Ap m} *jako* ³razem uczył^{2681 N, Ap n} razem uczył^{N, Ap n} zgodnie zależnie na¹⁰⁶³ ⁴świeżo żywej^{2999 Ds} karmnej trawie^{Ds m}. **6,40** I padli wstecz do źródła ku żywieniu^{198 3p ao id ac} *jako* grzędy^{2360 Np f} grzędy^{Np f} *zgrupowane* w dół w¹⁴⁵⁴ sto^{Ap m} i w dół w pięćdziesiąt^{Ap m}. **6,41** I wzięwszy^{pt ao} te pięć chleby^{Ap} i te dwie ryby^{Ap m}, wzniosłszy spojrzenie z dołu wstecz w górę do źródła^{158 Ns m pt ao ac} do wiadomego^A nieba^A, łatwodogodnie odwzorował we wniosku^{1180 ao id ac} i z góry w dół złamał^{1471 ao} te chleby i dawał^{734 ipf} uczniom swoim *aby* kładliby obok-przeciw

1 Cała scena cudu jest symboliczna, łącznie z symboliką liczb, którą dziś może odsłonić chyba tylko gematria.

2 'Ryba' gr. *ichthys* „ma moc wnikania i przedzierania się ku górze” {80}. Symbolizuje „rybę podźwigniętą z głębin” t.j. z morza jako świata podziemnego i krainy umarłych {51}, fallusa {80} {95} {96}, i także samego zmarłychwstałego chrystusa {50} {51} {96} {99-III}. „W istocie natura [ryby] jest dwoista”: falliczno-duchowa, „ptaka sfer dolnych” i [odgórnej żeńskiej] duchowej płodności {80}. Zwłaszcza gdy, jak w opisie w Mc 6,38, jest mowa o dwóch rybach, które w Zodiaku miały przeciwne zwroty. Jeżeli zaś „trzy splecione ze sobą ryby są symbolami Trójcy Świętej” {95}, „Słowa które zstąpiło w łono Dziewicy” {51}, to dwie byłyby chrystusa-zmartwychwstańca i Marii-dziewicy niepokalanej, Chrystusa i Matki Boskiej {50}, względnie fallusa i vulwy, płci męskiej i żeńskiej (ryba była Afrodyty i Wenery) {50}.

3 W oryginale dwukrotnie słowo *sym-posion*. Odpowiada mu także podwojone słowo 'grzędy, lecha' *prasia*.

4 Gr. *chloros* 'bladły, bladozielony, zielonożółty, kolor młodej trawy'.

2174 pr sb im Dp m, i te dwie ryby podzielił 1820 ao wszystkim 2193 Dp m. **6,42** I zjedli 1143 ao wszyscy i zostali nakarmieni 3005 ao ps **6,43** i unieśli 70 ao ułamki Ap n dwanaście kosztów 1624 Gp m ¹dopełnienia 2302 Ap n, i od tych ryb Gp m. **6,44** I byli ci którzy zjedli 1143 Np m pt ao ac ²pięć tysięcy Np m mężowie 226 Np.

6,45 I prosto potem ³zmusił 164 ao uczniów swoich wstąpić 938 ao if do wiadomego statku As n i poprzedzając wieść 2370 pr if do tego brzegu As n na przeciwległym krańcu istotnie do Bethsaidan As f, aż do momentu gdy 1203 on sam rozwiązując uwalnia pr id ac tłum. **6,46** I przez ustawienie się w określonym porządku odżegnawszy się 340 Ns pt ao md im D odjechał 283 do sfery funkcji tej wiadomej A góry As n pomodlić się 2402 ao md-dp. **6,47** I w następstwie późnej pory 2108 Gs f stawszej się Gs f pt ao md-dp, Gab był statek ⁴w środku morza i on wyłącznie jedyny 1888 na ziemi G. **6,48** I ujrawszy ich ⁵badanych mękami 480 Ap m pt pr ps w tym Ds n które umożliwiło pędzić 910 pr if ac - był bowiem ⁶wiatr 219 pochodzący z miejsca w przeciwnej stronie 963 im - wkoło w ⁷czwartą A straż nocy przychodzi istotnie do nich A depcząc wkoło na wierzchu morza, i chciał 1276 ipf ⁸minąć 2180 ao ich. **6,49** Ci zaś ujrawszy go na wierzchu morza G depczącego wkoło As pt pr powzięli mniemanie 766 ao ac że ⁹zjawisko powstałe w wyobraźni 2915 jest, i krzyknęli w górę 181 ao. **6,50** Wszyscy bowiem go ujrzeli i ¹⁰zostali zamęczeni 2756 ao ps. Ten zaś prosto potem zagadał 1678 ao wspólnie z nimi

1 Gr. *pleroma* ‘to co wypełnia, doprowadza do pełni; wypełnienie, uzupełnienie’. Nie wiem jak tłumacze łączą tu *pleroma* z kosztami: ‘pełnych kosztów’ – nie zgadza się ani przypadek, ani rodzaj. *Pleroma* gramatycznie odpowiada natomiast ‘ułamkom’. Tylko {1} oddaje: ‘wypełnienie’ (dosł. ‘wypełnienia’-Acc.pl.n.), nie siląc się na rekonstrukcję sensu. Opis cudu z innymi formami i słowami w Mc 8,19n. {145} zauważa analogie do cudu Elizeusza w 2R 4,43.

2 Piątka tu odpowiada mężom. Podobnie samczemu Dawidowi w 1S 21,4.

3 Gr. *anankadzo* od *ananke* ‘przymus, konieczność’. Przekłady: ‘przynaglił’, ale nie dosłowny {1}: ‘przymusił’.

4 ‘W środku morza’ to jakby reprezentacja morza; ‘jedyny na ziemi’ to reprezentacja ziemi. ‘Około czwartej straży’ (u Mt 14,25 ‘czwartą strażą’) dają 4+1, częste w ewangeliach. Razem: 5, i stąd może nawiązanie do 5 chlebów 6,52.

5 Gr. *basanidzo*. Zwykle znaczenie, stosowane także w N.t., to ‘badać mękami, męczyć, torturować, katować’. Tu sprawcą jest wiatr; w Mt 14,24. N.t. odróżnia od *odynao* ‘dręczyć, zadawać ból’. Kolejne złagodzenie w popularnych przekładach drastyczności relacji w N.t.: ‘trudzi się’, ‘są utrudzeni’. Lecz ‘trud’ to *kopos, mochthos, ponos* {7}.

6 ‘Wiatr’ gr. *anemos*, żywiołowe ucieleśnienie ducha; wiatr jest jak duch w Jo 3,3 Ac 2,2. W Mt 14,30 ten wiatr jest nawet *ischyros*, jak szatan w Mt 12,29 Mc 3,27 Lc 11,21. W N.t. to właściwie ‘wiatrowa istota’, zdolna słuchać i myśleć i reagować na rozkazy, por. ‘zaprzestał ciągów’ wiatr 6,51.

7 T.j. przed wschodem słońca, o naszej 3-6 godzinie, gdy na wschodnim niebie pojawiają się Merkury i Wenus. Więc nie o północy jak Księżyc i jak niszczyciel z Ex 11,4.

8 Gr. *par-erchomai* czyli ‘przejsz obok’. Dla tego Jezusowego nocnego ‘przejścia obok’ {318} dostrzega paralele w Ex 12,13 33,22 gdzie jest czynnością boga i jego anioła o północy zwanego ‘wszystko niszczącym, gubiącym’ *ho olothreun* hebr. SzChT Ex 12,12. Niemal równoznaczne pochodne słowa: *olothreutes* w 1C 10,10 i *olethros* w 1C 5,5 oznaczają działalność szatana 1C 5,5. Zaś w 2Th 1,9 owo ‘zniszczenie, zgubę’ *olethros* działa Jezus. (Jezus-szatan?)

9 Gr. *fantasma*. Tego rodzaju (*fantadzomai*) zjawisko było na Górze Synaj Hb 12,21. (Synajowi aniołowie Hb 2,2 G 3,19 Ac 7,53 czy może UFO – to *fantasma*?). Okrzyk uczniów wyrażał przekonanie o bliskiej ‘zgubie’ {318}.

G i powiada im: Bądźcie śmiali ^{1269 pr}, ja ¹realnie jakościowo jestem, nie strachajcie się. **6,51** I wstąpił na górę ^{156 ao} istotnie do nich do statku ^A, i zaprzestał ciągów ^{1609 ao} wiatr, i nadzwyczajnie z będącego wokół nadmiarem ^{2248 Gs n} w sobie samych ^D wystawiali się z *naturalnego rozumu* ^{1022 ipf md}; **6,52** nie bowiem puścili razem ze *swoim rozumowaniem* ^{2713 ao id ac} zgodnie zależnie na ¹⁰⁶³ tych chlebach ^{Dp}, ale było ich serce uczynione skrzeptym ^{2471 Ns pt pf ps}.

6,53 I przedostawszy się na przeciwległy kraniec ^{703 Np pt ao ac} aktywnie na ziemię, przyjechali do Gennesaret i zostali doistotnie zakotwiczeni ^{2416 ao ps}. **6,54** I w *następstwie* wyszedłszy ^{1016 Gp pt ao ac, Gab} ich ^{Gp} ze statku, prosto potem poznawszy ^{1071 Np pt ao ac} go **6,55** obiegli dookoła ^{2255 ao ac} całą wyodrębnioną krainę ową i poczeli sobie ^{389 ao id md} *aby* na pryzach ^{Dp m} źle ¹⁴³⁷ mających-trzymających ^{1202 Ap m pt pr ac} znosić dookoła ^{pr ac} tam gdzie słyszeli ^{93 ipf} że jest. **6,56** I tam gdzie by dostawał się ^{847 ipf id md-ps-dp} do otwartych wiejskich osad ^{1669 Ap} albo do miast ^{2322 Ap} albo do polnych osiedli ^{37 Ap}, w rynkach kładli ^{2796 ipf} słabujących ^{397 Ap pt pr ac} i przyzywali ^{ipf} go *aby* choćby *zakończonego frędzlami* brzegu ^{1629 G} szaty ^G jego *dotknięciem* przyczepiliby sobie zarzewie ^{347 ao sb md}; i ci którzy by *dotknięciem* przyczepili sobie zarzewie ^{347 ao id md} jego ^G ²byli ocalani ^{2742 ipf ps}.

7,1 I są zebrani do razem ^{pr id md-ps} istotnie do niego farisaiosi i jacyś z pisarzy ^{Gp} przyszedłsi ^{1139 Np pt ao} od Hierosolym ^{Gp}. **7,2** I ujrzawszy ^{Np pt ao} jakichś z uczniów ^{Gp} jego że skalanymi współnością ^{1592 Dp} rękami ^{Dp}, to właśnie jest *jakościowo*: nie umytymi, jedzą ^{1143 pr} chleby ^{Ap} **7,3** - bowiem farisaiosi i wszyscy Judajczycy, jeżeliby nie ³pięścią ^{2458 Ds} umyliby sobie ^{1936 ao sb md} ręce ^{Ap}, nie jedzą, trzymając władzę ^{1631 Np pt pr ac} wiadome przekazanie ^{2152 As} starszych ^{Gp}, **7,4** i od rynku jeżeliby nie zanurzyliby się ^{464 ao sb md} nie jedzą, i inne wieloliczne sprawy ^{Np n} *jako jedna* jest które zabrali z sobą ^{2164 ao id ac} *aby* trzymać

10Gr. *tarasso* ‘mącić, wstrząsać, zaburzać’. Przekłady dają: „zatrwożyli się”, „przelekli się”. Podobnie w 6,51 *ekstemi* ‘wy-stawiać się z *naturalnego umysłu*’, „odchodzić od zmysłów, tracić rozum” Mc 3,21 {7} zmieniają na „zdumieli się”, „byli wstrząśnięci” nie oddając głębi i radykalności wpływu na ludzką psychikę ducha chrystusa. **1**W N.t. ‘być’ *einai*, *eimi* znaczy ‘być kimś, czymś, jakimś’ n.p. w Jo 1,19nn gdzie „być kimś” oznacza być wiadomym (żydowskim człowieczym) chrystusem na bazie zwierzęcej, zaś „bycie czymś” oznacza być syjonowym zwierzęcym chrystusem Eliaszem lub prorokiem na bazie człowieczej. Na temat Jezusowego ‘ja jestem’ *ego eimi* p. przyp do Jo 1,19. Tu Jezusowe „Ja jestem” oznacza, że w przeciwieństwie do fantasmy szatana, Jezus oprócz własnej bazowej (człowieczej, szatańskiej?) woli ma dodatkową zewnętrzną wolę, ma jakość z organicznego gołębiowskiego ducha św., że „ktoś go przysłał”.

2Por. Saulowe: “jutro w żarze słońca będziecie ocaleni” 1S 11,9 +14,45 (co stało się przez Jonatana).

3Gr. *pygme* ‘pięść’, od *pyks* ‘pięścią’, 1x w N.t., w LXX 2x: Ex 21,18 Is 58,4. Odpowiednik hebrajski też oznacza ‘pięść’. Nie wiem jak można podstawiać znaczenia przeciwne: “pełną dłońią” {145}, “rozluźniając pięść” (BT), “starannie” (BiZ); tylko {1} i {318} wiernie przekładają “pięścią”. Nakaz mycia rąk nie był zapisany w Prawie Mojżeszowym, pochodził z tradycji, ale mówił o myciu całej dłoni {145}. Wygląda to na pomówienie chrześcijańskie, jakoby Żydzi zamiast rąk mieli pięści (zaczątek zwierzęcego kopyta?).

władzą^{pr ac}: zanurzania^{466 Ap} kielichów^{2351 Gp} i ¹rymskich naczyń mierniczych równych szóstej części^{1962 Gp} i miedzianych naczyń do gotowania^{2976 Gp} - **7,5** i nadto wzywają do uwyraźnienia się^{1060 pr} go farisaioi i pisarze: Przez co^{As n} nie depczą wkóło uczniowie twoi w dół w wiadome przekazanie^A starszych, ale skalanymi wspólnością rękami jedzą chleb? **7,6** Ten zaś rzekł im: Odpowiednio¹⁴⁴² złożył prorocstwo^{2435 ao} Esaias około was ²grających rolę przez rozstrzyganie pod *człowiekami*^{2882 Gp}, tak jak *od przeszłości* jest w piśmie odwzorowane^{602 3s pf ps} że: Ten właśnie lud wargami mnie szacuje, zaś ³serce^{1450 Ns} ich^{430 Gp} do daleko²³³⁹ trzyma się w oddaleniu^{284 pr ac} ode mnie^G, **7,7** daremnie zaś czczą mnie, nauczając^{Np pt pr ac} *jako* nauczania^{728 Ap} wskazania^{990 Ap} *jakichś* *człowieków*^{231 Gp}. **7,8** Puściwszy od siebie^{439 Np m pt ao ac} tę wiadomą wskazówkę^{996 As} tego wiadomego boga^G, trzymacie władzą^{1631 pr ac} to przekazanie^{2152 A} tych *człowieków*^{Gp}. **7,9** I powiadał im: Dogodnie¹⁴⁴² unieważniliście przez odmówienie miejsca na położenie^{59 pr} tę wskazówkę⁹⁹⁶ tego boga, aby to przekazanie²¹⁵² wasze ustawilibyście^{1372 ao sb ac}. **7,10** Moyses bowiem rzekł: Szacuj^{2800 pr ac} wiadomego ojca swego i wiadomą matkę swoją, i: Ten przez złe powiadanie szkalujący^{1432 Ns pt pr} *jakiegokolwiek* ojca^A albo *jakąkolwiek* matkę^A, śmiercią niech dokonuje życia^{2775 pr it ac}. **7,11** Wy zaś powiadacie: Jeżeli by rzekłby^{837 ao sb ac} *jakis* człowiek wiadomemu ojcu albo wiadomej matce: Korban, które^{Ns n} *jakościowo* jest: ⁵Dar ofiarny^{Ns n} *jest to* które^{2061 As n} jeżeliby ze mnie otrzymałbyś jako pomoc^{3059 ao sb ps}, **7,12** - już nie puszczacie od siebie^{439 pr} go^{430 As m} żadne^{As n} uczynić^{ao} wiadomemu ojcu albo wiadomej matce, **7,13** pozbawiając pańskiego utwierdzenia^{99 Np pt pr ac} wiadomy odwzorowany wniosek^A wiadomego boga^G tym przekazaniem^{2152 D f} waszym, którym^{2061 Ds f} przekazaliście^{2150 ao}; i ⁶obok w przeciwnych kierunkach podobne^{2189 Ap n} takie to wieloliczne czynicie.

1 Gr. *kstes* od łac. *sex-tarius*. Przyjęcie przez hebrajskiego autora wyraźnie łacińskiego słowa może wskazywać na rzymskie środowisko autora, albo na Rzym jako symbol – podobnie jak szóstka na człowieka, p. Ap 13,18.

2 Gr. *hypo-krites* dosł. ‘rozstrzygający będąc pod *kimś*’ t.j. ‘dawać odpowiedź, wyjaśnić’ {6}. W negatywnym znaczeniu rozstrzygać pod czyimś wpływem, stronniczo, nieautentycznie, nierzetelnie, stąd: ‘grać rolę’ {7}, ‘grać rolę, być aktorem’ {6}. Nie ma znaczenia ‘obłudny’ (co raczej *profasis*). Jednak i tu Abram. w słowniku {6} uhonorowała znaczenie z kościelnej tradycji tłumaczeń (NT).

3 Gr. *kardia* ‘serce’; w Biblii ‘jako siedziba fizycznego, duchowego i umysłowego życia’, zwł. ‘ośrodek i źródło całego życia wewnętrznego’ {7}. Jako ‘mieszkanie Boskich Osób: miłości, łaski i ducha’ {7} zbliża się do boga ojca. Nie należy przy tym zapominać o naczelnej słonecznej symbolice serca. Jednakże S.t. mówi o złym sercu Dawida i innych Izraelitów, m.in. 1S 17,28 Ps 41,7 140,3 Prz 6,18 12,20 Za 7,10 8,17 Dn 11,27. Ciekawe jest owładnięcie serca przez szatana w Ac 5,3.

4 Niewiadomi *człowieki* (niewarci upamiętnienia?) i ich współcześni przekazaciele, są odróżnieni od wiadomego boskiego człowieka Mojżesza 7,10.

5 Jezus jakby nie dostrzega, że ‘dar ofiarny’ dla świątyni nie wykluczał pośredniej ‘pomocy’ rodzicom, gdyż wspomagał rolę świątyni jako narodowego ośrodka życia duchowego i materialnego. Jak i współczesny podatek dla skarbu państwa, który w chrześcijańskiej Polsce jest deprecjonowany na rzecz akcji indywidualnych i bezpośrednich. Trzeba więc przyznać, że zarzut Jezusa jest kontrowersyjny i jakby wyszukany na siłę. Jest też dużo niższej rangi, niż zarzuty względem Jezusa rzeczników Tory. U Is 29,13 druga część cytatu ma inną treść: ‘I jest ich bojaźń przede mną wskazówką ‘ludzi’ *enaszim* wyuczoną.’

6 Gr. *par-omotos* złożone z *para* ‘obok-przeciw’. Przekłady nie oddają tego kierunkującego przyimka *para*, ograniczając się do drugiego składnika ‘podobnych’. Pełne tłumaczenie ujawnia ‘konsumowanie’ bożego Prawa.

7,14 I wezwawszy istotnie do siebie^{2406 Ns pt ao md-dp} na powrót ten tłum, powiadał im: Usłyszcie^{ao} mnie wszyscy i puście razem ze swoim rozumowaniem^{2713 ao}.
7,15 Żadne^{Ns n} nie jest jakościowo w od zewnątrz¹⁰³² wiadomego człowieka^G dostające się^{Ns n pt pr md-ps-dp} do niego, które może skaląć wspólnością^{1593 ao} go; ale te^{Np n} z tego człowieka wydostające się^{Np n pt pr} jako jedno jest jakościowo te kalające wspólnością^{1593 Np n pt pr} tego człowieka^A. **(7,16)** **7,17** I gdy wszedł do domu od dręczącego tłumy^G, nadto wzywali do uwyrażnienia się^{1060 ipf ac} go^A uczniowie jego^G, to porównanie^A. **7,18** I powiada im: W ten właśnie sposób i wy nie puszczający razem ze swoim rozumowaniem^{Np m} jesteście? Nie rozumiecie że wszystko^{2193 Ns n} to w od zewnątrz¹⁰³² dostające się^{Ns n pt pr} do człowieka^A nie może go skaląć wspólnością^{ao}? **7,19** Że¹ nie dostaje się^{3s pr md-ps-dp} do należącego do niego^{G m}, do serca^{A f}, ale do² brzuszego zagłębienia^{1589 A f} i do odbytowego ustępu^{436 A} wydostaje się^{3s pr md-ps-dp} oczyszczając^{1401 pt pr} wszystkie strawy. **7,20** Powiadał zaś że: To z człowieka wydostające się^{Ns n pt pr}, owo kala wspólnością^{pr} tego człowieka. **7,21** W od wewnątrz¹¹⁵¹ bowiem, z³ serca^{s f} określonych człowieków^{Gp} te na wskroś wnioskowania⁶⁹³ te złe^{1435 Np m} wydostają się, nierządy, kradzieże, morderstwa, **7,22** cudzołóstwa, zachłanności, złośliwości²³³²,⁴ podstęp, rozwiążłość, ⁵oko złośliwe²³³³, niewłaściwa wieszczba, wynoszenie się ponad, nie myślenie z umiarkowania; **7,23** wszystkie te właśnie^{Np n} złośliwe rzeczy^{2333 Np n} w od wewnątrz jako jedna wydostaje się^{3s pr md-ps-dp} i kala wspólnością^{3s pr ac} tego człowieka.

1 Ale opinia Tory i mozaistów odnośnie wpływu ‘współnictwa’ *koinos, koinoo, koinonos* była inna, p. Ac 10,14nn Rm 14,14. Wpływ czynników zewnętrznych na wnętrza człowieka jest niezaprzeczalny. Wygląda, że chrześcijanie chcieli się ‘zanieczyszczać wspólnością’, pospolitować, pozostawać w świetle 1C 5,10. „Uzasadnienie” tego upatrywali w nauce Jezusa Chrystusa Rm 14,14 Mt 15,11nn i zapewne w jego nader liberalnym życiu. W tym celu też wynajdywali mocno przekombinowane konstrukcje „dowodowe”, jak w Ac 10,15 11,9 Rm 14,14 Tt 15,15. I chociaż sami mówili: „żebyście z takim nawet nie jadali” 1C 5,11.

2 Gr. *koilia* ‘brzuch, łono rodzicielskie, macica’, może też ‘łono męskie’ Jo 7,38. Inne słowo niż *gaster* ‘brzuch’ jako kobiecy organ rodny, *metra* ‘macica’ i *kolpos* ‘łono’. Ale człowiek bywa złośliwy przez zewnętrzną złą inspirację (religijną, światopoglądową Mt 9,4 Lc 9,44 Jo 13,2 16,6 i in.). A ta właśnie „dostaje się do serca”.

3 Pojawia się tu problem rzekomego “złego i złośliwego serca” człowieków Mt 13,15 Mc 2,6 Lc 24,25 Jo 12,40 Ac 7,51 Hb 3,10. Pierwsze pytanie, to: dlaczego chrześcijański bóg nie jest znawcą umysłów, lecz „serc” Ac 1,24 15,8? Dlaczego i w księgach Samuelowych bóg patrzy na serce 1S 16,7; dlaczego chrystus zamieszkuje w sercach E 3,17 i t.p.? Serce należało do sfery uczuciowej, instynktowej, zwierzęcej, odbijającej się w Syjonie. Drugie pytanie: dlaczego Jezus uważa, iż akurat w ludzkich sercach jest ‘złość’ *kakia* i ‘złośliwość’ *poneria* (p. Mt 8,16), a nie w sercach zwierzęcych? *Kakos* i *poneros* są to określenia szatana i diabła, ale również epitety Słońca lub Księżyca w Mt 17,15 oraz Saula w Ac 9,13. Starotestamentowy Saul nazwany jest „sercem człowieka” 1S 17,32, i serce jako organ wewnętrzny nazywane było “słońcem ciała” {95}. Co więcej, słoneczne konotacje ma również bóg ojciec Mt 5,45 13,43 17,2 Ap 1,16, też przez „oczy serca” E 1,18. Tylko u Dn to głowa człowieka jest Słońcem wszechświata Dn 2,32.38.

4 {318} wskazuje rację rozróżnienia między liczbą gramatyczną: liczba mnoga odnosi się do czynów widocznych na zewnątrz, natomiast l.p. do postaw zazwyczaj ukrywanych.

5 ‘Okło złośliwe’ *ophthalmos poneros* jest też w Mt 6,23, i tam może być księżycem („światło które jest ciemnością”).

7,24 W tamtym stamtąd⁸⁶⁷ zaś stawiwszy się na górę^{233 pt ao} odjechał^{283 ao} do granic Tyrosu. I wszedłszy do *jakiegoś* domostwa, *uczynić* żadnego^{2080 As m} *nie* chciał^{1276 ipf} *mogącym* rozeznać^{585 ao if ac, Aci} i *nie* zmógł^{779 ao} ująć uwadze^{1687 ao if ac}. 7,25 Ale prosto potem usłyszawszy *jakaś* kobieta około niego, której^{2061 G f} miało^{1202 3s ipf} ¹córczątko^{1313 N,As n} jej^G ducha^{N,As n} nie oczyszczonego^{N,As n}, przyszedłszy^{1139 Ns f pt ao} padła do istoty^{2417 ao} istotnie do nóg jego. 7,26 Ta zaś kobieta *jakościowo* była Hellenka, Syrofenicjanka rodzajem^{575 D}, i ²wzywała do wyrażenia się^{1141 ipf} go aby to ³bóstwo *pochodzące od daimona*^{608 A n} wyrzuciłby^{ao sb ac} z córki^{1312 G} jej. 7,27 I powiadał jej: Puść od siebie^{439 ao it ac} *wpierw* *możliwe* zostać nakarmione^{ao if ps, Aci} *uczynić* te wiadome potomki^{Ap n}, *nie* bowiem jest odpowiednio dogodne^{1440 N n} wziąć^{1681 ao if} chleb potomków^G i ⁴psiątkom^{1661 Dp n} rzucić^{ao}. 7,28 Ta zaś odróżniła się *dla odpowiedzi*^{311 ao} i powiada^{pr} mu: Utwierdżający panie, i psiątka pod spodem²⁸⁷⁹ *czworonożnego* stołu^{2813 G} jedzą od okruszyn dzieci^{2118 Gp}. 7,29 I rzekł jej: Przez ten właśnie odwzorowany wniosek^A prowadź się pod *tym* zwierchnictwem^{2860 pr ac}, wyszło^{1016 pf} z córki twojej to bóstwo *pochodzące od daimona*. 7,30 I odszedłszy^{283 Ns f pt ao} do domu swego znalazła^{ao} to dziecko ⁵rzucione^{463 As n pt pf ps} na ⁶łóże^{1581 A} i to bóstwo *pochodzące od daimona*^A wyszło^{1016 As n pt pf ac}.

7,31 I na powrót wyszedłszy^{1016 ao} z granic Tyrosu przyszedł przez-z Sidonu^G do morza Galilai z dołu na¹⁵⁵ *środek*^{As n} granic Dziesięciomiasta^{638 Gp f}. 7,32 I przynoszą mu mającego przytępione zmysły¹⁶⁷³ i z trudem gadającego^{1877 A} i przyzywają go aby nałożyłby na dodatek^{1111 ao sb ac} mu rękę. 7,33 I ⁷odebrawszy dla siebie^{318 Ns pt ao md} go od dręczącego tłumu *do tej którą miał* z góry aż na dół w¹⁴⁵⁴ swoją własną *sferę*^{1334 As f}, ⁸rzucił^{463 ao} palce jego (swoje)^{430 G} do uszu²⁰⁹¹ jego i ⁹plunawszy^{2454 ao} *dotknięciem* przyczepił sobie zarzewie^{347 ao id md} języka^G jego 7,34 i wzniosłszy spojrzenie do źródła w górze^{158 Ns pt}

1 Gr. *thygatrion*, zdrob. od *thygater* ‘córka’.

2 Nie wiadomo dlaczego nie ojciec dziecka przedstawił tę prośbę.

3 O rozróżnieniu ducha nieczystego i demona p. przyp. do 3,15. {318} zauważa, iż kiedy jest mowa o wychodzeniu, wyrzucaniu (oddolnym?), używa się słowa „demon”, gdy zaś o jego własnym działaniu (odgórnym?), używa się terminu „duch nieczysty” s.437.

4 Gr. *kynarion* zdrob. od *kyon* ‘pies’. Także wówczas w stosunku do ludzi było to określenie bardzo pogardliwe i obelżywe. Pies miał złe konotacje w całej kulturze starożytnej, zapewne z powodu swej służalczości i przekupności, także w N.t. Mt 7,6 15,26 Ph 3,2 2P 2,22 Ap 22,15. Pk134. Jezus ostro rozróżnia nację izraelską („potomki” – człowiecze), od nacji innego rodzaju („psiątka” – zwierzęce). Wypowiedź ta ukazuje relacje między narodowością izraelską (i ich potomkami przechrztami w kościele) a innymi narodowościami: jeżeli się unią do psa mogą liczyć na okruszki z ich stołu.

5 Gr. *ballo* ‘rzucić’. Przekłady zamiast ‘rzucione’ dają: „leżące”. Rzeczywiście, uderzające jest, iż w wielu miejscach, gdy bardziej odpowiednie byłyby inne, znane też w N.t., czasowniki (jak te proponowane przez przekładowców), pisarze ewangelii na określenie czynności Jezusa z upodobaniem stosują *ballo*, n.p. Mt 10,34 Mc 7,33 Lc 12,49 Jo 13,5 Ap 14,16. Podobnie synonimiczny czasownik *ek-plesso* ‘wydzielać, wypędzać razami, uderzeniami’ (na nauce i czynach jego). ‘Rzucanie’ *ballo* to czynność diabła Ap 2,10 i istotne jego imię *dia-bolos*.

6 Czy dlatego, że ‘łóże, sofa’ *kline* było *hypo-kato* ‘w dole poniżej, pod spodem’ stołu”, jak psiątka w.28?

7 Gdyż „wykonanie tych czynności przed tłumem mogłoby wywołać skojarzenia z działalnością magiczną” {318}.

8 Znów gr. *ballo*. P. przyp do Mc 7,30.

9 Opis przypomina hellenistyczne zabiegi magiczne, +Mc 8,23-25. Por. {171} s.98.101. Nie jest jasne, na co Jezus plunął. Zdaniem {318} Jezus plunął na swoje palce

do sfery funkcji wiadomego nieba^A, westchnął wąsko^{2621 ao} i powiada mu: Effatha, które jest: Na wskroś wstecz - w górę zostaną otworzone^{701 2s ao it ps}. **7,35** I prosto z tego - natychmiast zostały otworzone wstecz - w górę^{238 ao ps} jego¹ słuchy z zaświata^{91 Np} i został rozwiązany^{1743 ao ps} więz⁶⁵¹ języka jego i gadał^{1678 ipf} należycie prostopadle²⁰⁴⁹. **7,36** I na wskroś zdefiniował się^{714 ao md} im aby żadną metodą ani jednemu nie powiadał^{1697 pr sb ac}; to które^{As n} zaś im na wskroś definiował się^{714 ipf md}, oni bardziej *jako* będące wokół większym nadmiarem^{2249 As n, adv} ogłaszali^{1555 ipf ac}. **7,37** I ponad będące wokół większym nadmiarem^{2869 adv} ²byli wystraszeni uderzeniami^{888 ipf ps} powiadając: Odpowiednio¹⁴⁴² wszystkie sprawy^{Ap n} uczynił^{2314 pf}, i mających przytępione zmysły^{1673 Ap} czyni *mogącymi* słyszeć^{pr if} i niegadających^{Ap} *mogącymi* gadać.

8,1 W owych dniach na powrót *wskutek* wielolicznego^{G, Gab} dręczącego tłumu^{Gs} będącego^{834 Gs m pt pr} i nie mających^{1202 Gp pt pr} co zjedliby^{1143 ao sb}, wezwawszy istotnie do siebie^{Ns m pt ao md-dp} uczniów powiada im: **8,2** Jednocześnie się wewnętrznym narządem^{2602 pr md-ps-dp} aktywnie na ten tłum, że już dni^{Np f} trzy pozostają do istoty^{2415 3p pr ac} mi^D i nie mają co zjedliby^{1143 ao sb}, **8,3** i jeżeliby rozwiązawszy uwolnił^{323 ao sb ac} ich^{Ap} poszczających^{1930 Ap} do domu^{As} ich^{Gp}, przez rozwiązanie będą wyczerpani^{881 ft id ps} w drodze; i jacyś^{2802 Np m} z nich^{Gp} od w z *miejsc* o długiej odległości¹⁷⁶⁰ przybyli^{1237 pf}. **8,4** I odróżnili się dla odpowiedzi jemu uczniowie jego że: Skąd tych właśnie^{2094 Ap m} będzie mógł^{779 ft} ³ktos bezpośrednio tutaj nakarmić^{3005 ao} z chlebów^{Gp} na spustoszonej i opuszczonej okolicy^{1131 G?} **8,5** I wzywał do uwyrażnienia się^{1141 ipf} ich: Jak liczne macie chleby^{Ap?} Ci zaś rzekli: Siedem. **8,6** I rozkazuje^{pr} tłumowi paść wstecz do źródła ku pożywieniu^{198 ao} na ziemi^G. I wzięwszy te siedem chleby^{Ap} ⁴łatwodzięcznie udzieliwszy się w *podziękowaniu*^{1191 Ns pt ao ac} połamał^{1568 ao ac} i dawał^{ipf ac} uczniom swoim aby kładliby obok-przeciw^{pr sb ac}, i położyli obok-przeciw^{ao id ac} tłumowi^D. **8,7** I mieli^{1202 ipf} ⁵rybki^{1378 Ap n} niewieloliczne; i łatwodzięcznie odwzorowawszy we wniosku^{Ns m pt ao ac} one^{430 Ap n} rzekł i te właśnie kłaść obok-przeciw^{pr}. **8,8** I zjedli^{1143 ao ac} i zostali nakarmieni^{3005 ao ps} i unieśli^{70 ao ac} okalające nadmiary^{Ap n} ułamków^{Gp n} siedem ⁶okrągło plecione kobiałki^{2610 Ap f}. **8,9** Byli *jakościowo*^{ipf} zaś tak jak cztery razy tysiące^{Np}. I rozwiązawszy uwolnił^{323 ao} ich. **8,10** I prosto potem wstąpiwszy^{938 ao} do statku wspólnie z uczniami^{Gp} swymi przyjechał do części-dzielnic^{1825 Ap n} Dalmanuthy^{indecl}.

1 Gr. *akoe*. Przekłady nie rozróżniają *ous* 'ucho' 7,33 od *akoe* w 7,35. Por. Mt 14,1n oraz przyp. do Mt 13,14 Lc 7,1.

2 Gr. *ek-plesso*. P. przyp. do Mt 7,28 19,25.

3 To drugie nakarmienie jest chrystologiczne; pierwsze – antropologiczne (uczniowie) {318}.

4 Gr. *eu-charisteo* p. przyp. do Mt 15,36. Są istotne różnice między dwoma nakarmieniami: tu w Mc 8,6 Jezus 'dziękuje' *eucharisteo* za siedem chlebów (przyswaja sobie?), ale ich nie 'błogosławi' *eulogeo*; w Mc 6,41 błogosławi pięć chlebów, ale nie dziękuje za nie. W 6,37 „dać jeść” mają uczniowie; w 8,5 nie ma o tym mowy (daje jeść sam Jezus?).

5 Gr. *ichthydion*, zdrob. od *ichthys* które służyły nakarmieniu pięciu tysięcy w 6,38.

6 Gr. *spyris* od *speira* 'splot, węzowy splot, kohorta'; inne niż 'kosz' *kofinos* 6,43.

8,11 I wyszli farisaiosi i poczęli sobie *aby* szukać badawczo dla razem Z 2659 pr ac nim D, szukając badawczo 1214 Np pt pr od strony jego G *jakiś* znak boży od nieba - doświadczając 2209 go. **8,12** I westchnąwszy wąsko w górę Ns pt ao ac duchem D swoim powiada: Po co ród ten właśnie 2094 Ns f szuka badawczo znak boży A? Zaiste powiadam wam, jeżeli 826 będzie dany 734 ft ps rodowi temu właśnie znak boży...¹ **8,13** I puściwszy od siebie 439 Ns pt ao ac ich, na powrót wstąpiwszy odjechał do tego *brzeżu* As n na przeciwległym krańcu.

8,14 I ²przez nałożenie na siebie *zapomnienia* nakazali sobie zapomnieć 1084 ao md-dp wziąć 1681 ao chleby Ap, i jeżeli nie jeden 843 A chleb As m, nie mieli 1202 ipf wspólnie z sobą samymi Gp w statku. **8,15** I na wskroś definiował się 714 ipf md im powiadając: Patrzcie 2041 2p pr ac, ³poglądajcie 516 pr ac od 289 wiadomego ⁴zaczynu 1219 G farisaiosów Gp i wiadomego zaczynu G Herodesa G. **8,16** I na wskroś wnioskowali 692 ipf istotnie do wzajemnych Ap że chleby Ap nie mają 3p pr. **8,17** I rozeznawszy 585 ao powiada im: Po co na wskroś wnioskujecie że chleby Ap nie macie? Jeszcze nie rozumiecie ani nie puszczacie razem *ze swoim rozumowaniem* 2713 pr? Uczynione skrzepłym 2471 As pt pf ps macie serce As wasze? **8,18** Oczy mając nie poglądacie i uszy 2091 Ap mając nie słuchacie 93 pr ac? I nie przypominacie sobie **8,19** gdy te pięć chleby połamałem 1568 ao ac do pięć razy tysiące Ap m, jak liczne 2345 Ap kosze 1624 Ap m ułamków Gp n dopełnione 2299 Ap m unieśliście 70 ao ac? Powiadają mu: Dwanaście.

---

¹Zdanie wygląda na urwane (podobny zabieg literacki w Ap10,7). Używane było, jako hebraizm, w zaklęciach {6} B.VIII {13}s.384, jako zaklęcie w przysięgach w znaczeniu „że” Ge 14,23 1S 3,14 {318}.

²Gr. *epi-lanthano* od *epi* ‘na, nadto’ i *lanthano* ‘ujść uwagi, ukryć się, zapomnieć’. Czyli ‘chcieć zapomnieć’, ‘zamierzenie, umyślnie, świadomie, celowo, intencjonalnie, zapomnieć’. Rodzaj magicznej samoobludy.

³Gr. *blepo* ‘widzieć, patrzeć, poglądać’ – to znaczenie dominuje w N.t., także w złożeniach, i ono powinno być wszędzie uwzględnione. Natomiast. Abram. w {6} specjalnie dla nowotestamentalnych zwrotów *blepein apo tinos* oraz *blepein eautous hina, me* dodaje oddzielny punkt 5. z nowym znaczeniem „wystrzegać się”. Tymczasem w bliskiej LXX, nawet w sensie szerszym, duchowym, *ho blepon* to ‘poglądający, widzący t.j. „jasnowidz, prorok”, i stąd mogło przejść do N.t. znaczenie ‘poglądać, postrzegać’ duchowo, badać. Zatem *blepein apo tinos*, ‘poglądać od’ kogoś, może znaczyć „poglądać na podstawie” kogoś by rozpoznać, zbadać i ‘od’ niego przyjąć (Lc 21,30). Jeżeli chodzi o element przyjmowany, to w ewangeliiach jest to zaczyn faryzeuszy, pisarzy, Heroda Mc 8,15 12,38 Lc 21,30, ale też ‘granie roli pod kimś’ *hypokrisis* Lc 12,1 faryzeuszy i nauka faryzeuszyMt 16,12. Nowy zaś zaczyn to kobieta Mt 13,33, i bywa nim *kakia kai poneria* ‘złość i złośliwość’ 1C 5,8. Podobnie *blepein hina, me* Mt 24,4 Mc 13,5 Lc 21,8 Ac 13,40 1C 8,9 10,12 16,10 g 5,15 Cl 2,8 Hb 3,12 12,25 2Jo 8. Analogiczny zwrot *orate kai prosechete apo dzymes* w Mt 16,6.12, z *pros-echo* w roli *blepo*, też skłonił kościelnych przekładowców do nowego znaczenia *pros-echo*. Bo jak przedstawić Jezusa, który się sprzeciwia tym ludziom, a jednocześnie coś od nich przyjmuje? A przecież... jsą takie przykłady dwojakiemu stosunku do uczonych Mt 23,2, wspólnego z nimi ucztowania Lc 7,36 11,37 14,1, ale z drugiej strony też łowienia z jego ust Lc 11,54 i radzenia się go Jo 3,1. Wygląda to na obopólną wymianę doktryn (por. „stare i nowe” Mt 13,52). Co w sumie skłania do poglądu, iż „uczonego w Piśmie” „rabina” Jezusa obsadzono w roli swojego „kuriera konnego” i reformatora religijnego, dla nowego sposobu „wypełnienia Prawa” Mt 5,17.

⁴Uczniowie mają jeden chleb (-Jezusa?), a mają poglądać od (dwóch?) zaczynów: zaczynu faryzeuszy i zaczynu Heroda. W dwóch rodzajach zaczynu można uznać paralelę do dwóch zasad cudów. Może religijny chleb (zaczyn, nauka) faryzeuszy odpowiada dwunastce zodiaku nieba (pierwszy cud rozmnożenia), a świecki chleb Heroda odpowiada siódemce „planet” Słońca (drugi cud)?

8,20 Gdy siedem do cztery *razy* tysiące, ¹z jak licznych _{Gp} ²okrągło plecionych kobiałek _{2610 Gp} ³dopełnienia _{2302 Ap n} ułamków _{Gp n} unieśliście _{70 ao ac}? I powiadają: Z siedmiu _{indecl.} **8,21** I powiadał im: Jeszcze nie puszczacie razem *ze swoim rozumowaniem* _{2713 pr}?

8,22 I przychodzą do Bethsaidan. I przyprowadzają _{2922 pr} mu ⁴ślepego i przyzywają go aby jego _G *dotknąwszy się* przyczepiłby sobie zarzewie _{347 ao sb md.} **8,23** I pochwycawszy sobie _{1083 Ns pt ao md-dp} ręki _G ⁵ślepego _G, wyprowadził _{899 ao} go na zewnątrz tej otwartej wiejskiej osady _{1669 G} i plunawszy _{2454 ao} do narządów wzrokowych _{2013 Ap n} jego, nadto położywszy _{1111 ao} ręce _{jemu D}, nadto wzywał do uwyrażnienia się _{1060 ipf ac} go: Czy coś pogładasz? **8,24** I wzniosłszy spojrzenie do źródła w górze _{158 Ns pt ao ac} powiadał: Poglądam wiadomych _{Ap} ludzi, że tak jak *jakieś* ⁶drzewa _{642 Ap n} widzę _{2041 pr} depczących wkoło _{2242 Ap m pt pr ac}. **8,25** Zatem na powrót ₂₁₂₆ nadto położył _{1111 ao} ręce _{aktywnie} na oczy _{2101 Ap} jego, i przejrzał na wskrosz _{668 ao}, i ⁷od stanu poprzedniego z góry stawił _{304 ao ac}, i wglądał _{941 ipf ac} ⁸jak z daleka promieniujący ₂₇₉₂ wszystkie *rzeczy* _{277 Ap n} razem. **8,26** I odprawił _{334 ao} go do sfery funkcji domu _A jego powiadając: Ani do sfery funkcji tej otwartej wiejskiej osady *żeby nie* wszedłbyś _{846 ao sb ac}.

8,27 I wyszedł Jezus i uczniowie jego do otwartych wiejskich osad ₁₆₆₉ ⁹Kaisarei _{Gs f}, tej Filipposa. I w drodze nadto wzywał do uwyrażnienia się _{1060 ipf ac} uczniów swoich powiadając im: *Jako* kogo _{2803 As m} mnie _A powiadają wiadomi *człowieki obowiązanego jakościowo* _{834 pr if, Aci} być? **8,28** Ci zaś rzekli mu powiadając: *Jako* Joannesa _A, tego _A zanurzyciela *dla pogrążenia i zatopienia* _{467 A}, i inni *jako* Eliasa _A, inni zaś *że jest* jeden _{843 Ns} z wiadomych proroków _{Gp}. **8,29** I on nadto wzywał do uwyrażnienia się _{1060 ipf ac} ich:

1 Okoliczności drugiego cudu, pozornie podobnego, wyrażone są innymi słowami, innym szykiem wyrazów i innymi przypadkami.

2 W tym drugim rozmnożeniu nie są to ‘kosze’ *kofinos*, lecz ‘kobiałki’ *spyris*. Przekłady nie rozróżniają: „kosze”.

3 Może to ‘dopełnienie’ *pleroma* jest dodawane aby uczynić ‘dopełnione’ *pleres* to z 8,19. Bo *pleroma* w Mc 2,21 jest dodawaną, uzupełniającą łata (7+5=12?). Ustęp ten wydaje się być podany jako wyjaśnienie obu cudów, ale według jakiejś zawiłej arytmetyki lub gematrii.

4 Cud ten może być literackim zobrazowaniem powyższych dwóch zasad cudotwórstwa, tu dokonywanych w dwóch etapach: zodiakalnego i słonecznego (*telaugos*), i też dwoma różnymi zabiegami. „Człowieki jak drzewa” mają odpowiednik zodiakalny {105} s.54. Tego cudu, jak i z 7,31, nie ma u innych ewangelistów. Może z powodu, iż szczegóły opisu mają cechy zabiegów magicznych.

5 {145} uważa, że ów chory nie był całkowitym ślepcem s.208. Jednak ów ślepiec widzi *człowieków* (niebiańskich?) jakby drzewa wkoło chodzące dopiero po pierwszym etapie uzdrowienia 8,23.

6 Gr. *dendron* ‘drzewo rosnące, żywe’, jako synonim narodu Mt 3,10 7,19, a także człowieka Mt 12,33 Mc 8,24 Lc 23,31 Jc 3,12 Jd 12 Ap 11,4 22,2. Może ewangelista dał wyraz mitom o pochodzeniu *człowieków* od drzew. Nie jest to *ksylon* ‘drewno’ - jak dwa ‘drewna’ w Edenie Ge 2,9, ani ‘drewno’ krzyża.

7 Gr. *apo-kat-histemi*. To czynił Eliaszc Mc 9,12.

8 Gr. *telaugos* przysł. od *tel-auges*, pochodzącego od *tele* ‘z dala, w dali, daleko’ i *auge* ‘promienie, świt, wschód słońca’; zwłaszcza o Słońcu. W N.t. *auge*, *augadzo* i *di-augadzo* o świtaniu dnia, o świtaniu chwały Chrystusa.

9 Cesarza symbolizowało Słońce. Glob ‘Słońca’ *helios* jako woźnica był ciągnięty przez zaprzęg czterech koni – światła 4 pór roku. Filippos znaczy ‘miłujący konie’, może więc symbolizować Słońce. W Jo 12,22 Filippos przychodzi do Andreasa ‘mężowego’ (więc fallicznego) i ci dwaj skupiają się w Jezusie.

Wy zaś *jako* kogo_A mnie_A powiadacie *obowiązanego jakościowo* być⁸³⁴ *pr if, Aci*? Odróżniwszy się dla odpowiedzi Petros powiada mu: Ty *jakościowo* jesteś¹ ten wiadomy pomazaniec. **8,30** I nadał naganne oszacowanie¹¹¹² *ao* im aby żadną metodą ani jednemu *nie* *Ds m* obecnie powiadaliby¹⁶⁹⁷ *pr sb ac* około niego_G.

8,31 I począł sobie nauczać^{pr} ich, że² *obowiązuje*⁶⁵⁹ *3s pres impers* *uczynić* wiadomego syna_{A, Aci} wiadomego człowieka_G *mogącym przez* wieloliczne_{Ap n} ucierpieć²¹⁹⁵ *ao*, i³ *zostać odrzuconym* po sprawdzeniu przyjęcia³⁰⁰ *ao if ps* pod przewodnictwem starszych_{Gp} i początkowych kapłanów_{Gp} i pisarzy_{Gp}, i *zostać odłączonym* przez zabicie^{ao if ps}, i potem za trzy dni_{Ap} stawić się na górę²³³ *ao if ac*. **8,32** I wszystkospływem²¹⁹² ten odwzorowany wniosek_A gadał¹⁶⁷⁸ *ipf*. I wzięwszy do swojej istoty²⁴¹⁴ *Ns pt ao md* Petros go, począł sobie *aby* nadawać naganne oszacowanie¹¹¹² *pr ac* jemu. **8,33** Ten zaś obrócony na powrót¹¹⁰⁵ *Ns pt ao ps* i ujrawszy uczniów swoich nadał naganne oszacowanie¹¹¹² *ao* Petrosowi i powiada: Prowadź się pod zwierzchnictwem *moim*²⁸⁶⁰ *pr it ac* do tyłu²⁰³³ *G* *mojego*⁸¹⁸ *G*, *satanasie*, że nie⁴ *zamyślasz z umiarkowania*²⁹⁵⁴ *pr* *świadome sprawy*_{Ap n} wiadomego boga_G, ale *wiadome sprawy*_{Ap n} tych *człowieków*_{Gp}. **8,34** I wezwawszy istotnie do siebie^{Ns pt ao md-dp} tłum razem z uczniami swymi, rzekł im: Jeżeli ktoś chce do tyłu²⁰³³ *należącego do* mnie_G wdrażać się^{pr if ac}, niech odeprze²⁷⁵ *ao it md-dp* siebie samego_A i⁶ *niech uniesie*⁷⁰ *3s ao it ac* wiadomy *stawiany* *pal*²⁶¹⁵ *A* swój_G i niech wdraża się^{pr it ac} mi⁸¹⁸ *D*. **8,35** Który bowiem jeżeli ewentualnie ewentualnie obecnie chce¹²⁷⁶ *pr sb* duszę swoją ocalić²⁷⁴² *ao if*, odłączy przez zatracenie³²⁰ *ft id* ją; który zaś ewentualnie odłączy przez zatracenie^{ft id} duszę swoją z powodu⁹⁷⁵ *Gs* mnie⁸¹⁸ *Gs* i tej nagrody za łatwogodną nowinę_{Gs}, ocali²⁷⁴² *ft* ją. **8,36** Co bowiem wspomaga³⁰⁵⁹ *pr id ac* *jakiegoś* człowieka_A przebiegle zyskać¹⁵⁴⁵ *ao if ac* wiadomy naturalny ustrój światowy_A cały, i⁷ *poddać* karnemu uszkodzeniu¹²¹³ *ao if ps* duszę_A swoją? **8,37**

1 Pomazanie to skutkuje „cierpieniami” 8,31 i wymaga „zaparcia się siebie” 8,34. *Ten wiadomy* żydom pomazaniec - to wówczas syn Dawida, którym duchowo mógł być nowy Dawid, genetycznie Solomon, socjalnie zaś Jonatan. Jezus nakazał trzymanie w tajemnicy, że określony syn człowieka zawłaszcza synostwo Dawidowe - niejako kradnąc go ortodoksyjnym Żydom.

2 Gr. *dei* od *deo* ‘wiązać’ (też religijnie, prawnie), stąd: zobowiązanie, powinność, potrzeba. Słownik {7} dla *deo* nie podaje znaczenia „przymusu”, chociaż specjalnie wyodrębnia tę formę *dei* (z tymi kościelnymi znaczeniami), która zresztą w {6} też ma znaczenie ‘powinności, potrzeby’. W tym przypadku przekłady wolą bardziej rygorystycznie: „musi”, co raczej *echo, mello, anankadzo* (od *ananke* konieczność, przymus) {7}. Już lepiej {1}: „ma” (uczynić). Ciąg znaczeniowy tworzą: składnia *Aci* („obowiązanym, skłonnym” – „jesteś *jakościowo*” – „około niego” – „obowiązuje”.

3 Gr. *apo-dokimadzo*. P. przyp. do Mc 12,10.

4 Gr. *froneo*. ‘Myśleć o sprawach kogoś’ *fronein ta tinos* jest synonimem „być według kogoś” Rm 8,5, co jest bliskie pojęciu synostwa duchowego. Czy więc myślenie człowieka-Petrosa, który jest szatanem, byłoby synem czł?

5+Mt 16,23. Czy więc sprawy *człowieków* nie są sprawami tego boga? Po co więc komuś bóg nieczłowieczy? Wtedy ani boży duch św. ani boży chrystus nie dawałyby żadnej nadziei istocie człowieczej, jego pragnieniom, wysiłkom i dorobkowi.

6 Gr. *airo, aeiro* ‘podnosić, unosić wzwyż, wznosić w górę’, też ‘wzbudzać, podniecać, unieść i zabrać {6}. Przekłady: „weźmie”, co normalnie *lambano, dechomai, pro-, epi-lambano* {7}. Bo „unieść swój pal” byłoby obsceniczne?

7 Gr. *dzemioo* znaczy zasadniczo ‘karać’ n.p. grzywną, stąd też ‘powodować stratę’ {6}{7}{9}. Jezus nie lubi karnego wychowywania duszy, może z powodu, iż jest ona ośrodkiem życia zwierzęcego. Widać u Jezusa odrazę do karania, presji i opresji, które powoduje stosowanie Prawa. Przekład BT zaostrza: „utrącić”.

Co bowiem dałby ⁷³⁴ao sb *jakiś* człowiek *jako* przedmiot dany w zamian ^A duszy ^G swojej? **8,38** Który bowiem jeżeliby ¹nawstydzili się na ¹⁰⁴⁰ao sb ps-dp mnie ⁸¹⁸A i wiadome moje własne ⁹⁴⁵Ap wnioski *odwzorowane* ¹⁷²⁶Ap w wiadomym ²rodzie ⁵⁶⁵tym właśnie ²⁰⁹⁴D f tym cudzołożnym ¹⁸⁸⁰i uchybiającym celu, i ten syn tego człowieka ^G nawstydzi się na ¹⁰⁴⁰ft id ps-dp niego ^A, ³gdyby przyjechałby ¹¹³⁹ao sb ac w wiadomej sławie wiadomego ojca swego wspólnie z wiadomymi aniołami ^{Gp}, tymi świętymi ^{Gp}.

9,1 I powiadał im: Zaiste powiadam wam, że są *jakościowo* ^{pr} niektórzy ²⁸⁰²Np m bezpośrednio tutaj z wiadomych *od przeszłości stale* stojących ¹³⁷²Gp m pt pf ac, tacy którzy ²⁰⁶⁷Np m żadną metodą nie zasmakowaliby ⁵⁷⁹ao sb md-dp śmierci aż by ujrzeliby ²⁰⁴¹ao sb ac tę królewską władzę ^{Af} tego boga ^G *od przeszłości* przychodzącą ¹¹³⁹A f pt pf ac W mocy ⁷⁸⁰D.

9,2 I potem-za-w ¹⁸³¹dni ^A ⁴sześć zabiera z sobą ^{pr ac} Jezus Petrosa i Jakobosa i Joannesa, i ⁵niesie wzwyż ²¹³pr ac ich do sfery funkcji *jakiejś* górowej istoty ²⁰⁵⁷As n wysoko położonej ²⁹⁰²którą miał z góry aż na dół przez wszystko w ¹⁴⁵⁴swoją własną *sferę* ^{As f} wyłącznie jedynych ¹⁸⁸⁸Ap m. I otrzymał zmienioną postać ¹⁸³⁶ao id ps W doistotnym przedzie ⁹⁵⁴ich ^G, **9,3** i szaty jego *jako jedna* stała się ⁵⁸⁴ao lśniące ²⁶²⁹Np n pt pr białe ^{Np n} nadzwyczajnie, jakie ²⁰⁰⁰N,Ap n ⁶*jakiś* folusznik ⁵⁸⁸na ziemi nie może w ten właśnie sposób wybielić. **9,4** I został ukazany ²⁰⁴¹ao ps im Elias ⁷ra-

1 Gr. *ep-aischyno* ‘na-wstydzić się’. W ewangeliiach tylko w tej perykopie u Mt i Mc. Nie jest pewne, czy zdanie to wyraża “kontrast między Jezusem a plemieniem”, jak rozumie {145}, czy wnioski Jezusa są afirmatywne względem tego plemienia, jak w 9,19, są więc dokonane w tym rodzaju z jego uznaniem i wykorzystaniem jego cech.

Gr. *moichalis* ‘cudzołożna’ +Mt 12,39 16,4, także o sprzeniewierzeniu się bogu; tu, w związku z rodzajem, o skundleńniu duchowym. Takiemu rodzajowi jednak Jezus chce dać znak Jonasa, czyli syna człowieka Mt 12,39n. Na podstawie tej wypowiedzi „niektórzy badacze twierdzą, że Jezus nie jest tożsamy z synem człowieka, lecz poprzedza jego nadejście” {Wikip.}.

2 Gr. *genea*. Ale do elity duchowej Żydów jako *gennemata echidnon* Mc 3,7 12,34 23,33 Lc 3,7 Jezus ustosunkowuje się negatywnie. Jezus jest zbawcą oligarchicznym, chce zbawić tylko swój kościół, tę marną cząstkę narodu żydowskiego, upadłą w zwierzęcość (jego owce, gołębicę, małą trzódka), przez swoje “wnioski odwzorowane w tym (upadłym) rodzaju”. Chociaż odwzorowania z takiego źródła są dla człowieka *aischyne* ‘wstydem, hańbą, sromotą, bezczeszczaniem, sprośnością – specjalnie o zhańbieniu kobiety’ {6}. Gr. *aischyne* odpowiada hebr. *BSzT* o jeszcze wyraźniejszym seksualnym znaczeniu: ‘srom, hańba, rozpusta, narząd płciowy’.

3 Przekłady kościelne tu i w wielu miejscach dają „przyjdzie”, zamieniając tryb warunkowy, przypuszczający, łączący (*coniunctivus, subiunctivus*) na tryb oznajmujący (*indicativus*). Zabieg ten zapewne ma ukryć, sygnalizowaną w wielu wypowiedziach Jezusa, warunkowość, ewentualność, fakultatywność powtórnego przyjścia syna człowieka do ludzi. Obszerniej p. przyp. do Mt 10,23.

4 Szóstka prawdopodobnie symbolizuje tu człowieka - jak w Ap 13,18

5 Gr. *ana-fero*. Przekłady: „zaprowadził”, „wprowadził”, co normalnie *ago, an-ago* {7}. Znów te „podróże” Jezusa.

6 Gr. *gnafeus, knafeus* ‘folusznik, gręplarz’ wełny grzebieniem {6}; ‘zgrzeblarz, pilśniarz’ {7}. W N.t. jeszcze w złożeniu *a-gnafos* ‘nie gręplowany’ Mc 2,21. Paralelnie szaty i lśnienie mogą odpowiadać Eliasowi, a gręplarz i biel Moysesowi. U Mt 17,2 Moyses prawdopodobnie paralelnie odpowiada Słońcu, a Elias - światłu i szatom. U Lc 9,29 zaś biel - Moysesowi, a wyblaskiwanie - Eliasowi. Natomiast “farbować” (BiZ) to *bapto* {7}.

7 Gr. *syn* ‘razem z’ powtórzone dla Jezusa, stąd może astralna (słoneczno-księżycowa) jedność Eliasza-Moysesa a również Jezusa. Natomiast z uczniami Jezus jest *meta* ‘wspólnie z’ 9,8, .

zem z 2686 Moysesem D, i byli *jakościowo* ¹zgadujący się do razem 2665 Np m pt pr ac Jezusowi D. **9,5** I ²odróżniwszy się 311 Petros powiada Jezusowi: ³Mój rabinie, odpowiednie i dogodne 1440 Ns n jest *to które uczyniło* nas A bezpośrednio tutaj *możemy* być obecnie 834 pr if, Aci, i *może* uczynilibyśmy 2314 ao sb ac trzy namioty 2564 Ap f: tobie jeden 843 As f, i Moysesowi jeden, i Eliasowi jeden. **9,6** Nie bowiem *przedtem* wiedział 1983 ppf W co N,As n odróżniłby się 311 3s ao sb ps-dp, wystraszeni bowiem stali się 584 ao md. **9,7** I stała się *jakaś* ⁴chmura 1922 nakładająca się jako osłona 1100 Ns f pt pr ac im, i stał się *jakiś* głos z wewnątrz tej chmury: Ten właśnie jest *jakościowo* ten wiadomy syn mój, ten umiłowany 17; słuchajcie pr *należące do* niego G. **9,8** I nagle - z nieprzewidzianego wkoło obejrzawszy sobie 2229 Np m pt ao md już w zupełności nikogo 2080 As m *nie* ujrzeli, ale tego Jezusa A wyłącznie jedyne 1888 A wspólnie z 1831 sobą samymi Gp.

9,9 I *w czasie* zstępujących w dół Gp pt pr, Gab ich Gp ⁵z wewnątrz 851 tej góry, na wskroś zdefiniował się 714 ao md im aby ⁶żadną metodą ani jednemu Ds m *sprawy* które

1 Widoczna tu wektorowość ich rozmowy skierowana do Jezusa jako celu. Przekłady tylko: „rozmawiali z Jezusem”.

2 Także tutaj *apokrino* nie ma znaczenia „odpowiedzi” ani nie jest związane z żadnym pytaniem.

3 Jezus był żydowskim rabinem (w ewangeliach 13x). Stosował także zasady dysputy rabinackiej odpowiadając na pytanie pytaniem {317} s.310.316 i in.

4 Gr. *nefele* ‘chmura, obłok, mgła’ jest rodzaju żeńskiego; hebr. *AiNN* - znaczy to samo ale w rodzaju męskim. W niej wstępują do nieba świadkowie Ap 11,12; na chmurze białej jest upodobniony (zmartwychwstały) syn człowieka Ap 14,14-16, też Mc 13,26; chmura często towarzyszy odchodzącemu i przychodzącemu synowi człowieka; chmura na zachodzie (Wenus wieczorna?) może jest narzędziem cudów Jezusa Lc 12,54; towarzyszyła też wyjściu Izraelitów z Egiptu 1C 10,1-2 dla których było to “zanurzenie w chmurze (obłoku) i morzu”, co może odpowiada odrodzeniu z wody i ducha Jo 3,5; chmura biała (w zn.: czysta) byłaby duchem świętym {51} s.106.

Jest kwestią, czy chmura może być tu odpowiednikiem namiotu. W Ap symbolem Ierusalem niebiańskiego jest namiot 21,2-3 oraz chmura 10,1 14,14. Zatem zamiast trzech materialnych namiotów bóg dał jedną duchową chmurę na Jezusa, która więc byłaby tą ‘miłością’ *agape* i duchem św., znakiem, że w tej chwili nie ma trzech reprezentantów Zakonu, ale tych trzech w jednym obiekcie miłości, Jezusie. Syn *agapetos* byłby więc drugim, wariantowym synem bożym i mesjaszem, powołanym wskutek sprzeniewierzenia się Mojżeszowi Jo 5,47 7,19 i Eliaszowi (Joannesowi) Mt 17,12 21,25. Wariantowym mesjaszem S.t. (zamiast Saula) był Dawid, którego imię znaczy ‘umiłowany’ {125}.

5 Gr. *ek* ‘z, z wewnątrz’. Ta zbitka *ek orous* ‘z góry’ występuje tylko w tej scenie przemienienia Mc 9,9 Mt 17,9; w N.t. przeważa *ap orous* ‘od góry’, i starożytni kopiści licznie „poprawiali” ją na *apo* ‘od’ (p. aparat krytyczny). Podobnie dziwne jest ‘do góry’ *eis oros* zamiast ‘na górę’; ‘w górze’ *en orei* zamiast ‘na górze’ *ep oros, orei, orous* {400}.

Wiąże się to z szerszą kwestią: czym były biblijne święte góry? Aspekt UFOlogiczny jest tu niewykluczony.

6 Być może, tajemnicą przed judaistami Jezus chciał uczynić, iż “umiłowany” syn boga, t.j. chrystus Dawidowy, został zainstalowany na bazie grzesznego określonego syna człowieka, co by groziło, iż odrodzenie dokonałoby się nie ze szlachetnego człowieczeństwa, lecz z cielesnej zwierzęcości. Dzieje biblijne wskazują, że człowiek żydowski miał kłopot z dziką płciowością swoich **kobiet** Ez 16,30-34, podatnych na podszepty grzesznych duchów Ge 3,5 6,1-3 19,31, których nie umiały rozróżnić, por. też wpływ na Solomona, gdyż widać wyjątkowo silnie doszła u nich do głosu zwierzęca Syjonowa strona natury, natury małej skali i niskiego nieba, co zresztą wynikało z ogólnego wycofania się (pustynia, koczownictwo) tego narodu ze sfery naziemnej do niebiańskiej. Dlatego Mojżesz wprowadził surowe przepisy dotyczące obyczajowości kobiet. Echa starotestamentowej kwestii kobiecej słychać też w N.t.: 1C 11,3-10 2C 11,3 1Tm 2,11-14 E 5,22-24. Natomiast chrystus syn Dawida, ten szefunio spraw pokątnych, w osobie Jezusa okazał się kolaborantem z najbardziej zepsutym sortem określonego syna człowieka - ze złodziejami, cudzołożnicami i prostytutkami. Na uswięcenie i ubóstwienie zepsucia mozaistki nie mogli się zgodzić.

2061 Ap n ujrzeni *nie* przeprowadziliby w *opowiadaniu* na wskroś przez wszystkie *osoby i zdarzenia* 740 ao sb md-dp, jeżeli nie gdyby wiadomy syn wiadomego człowieka z wewnątrz umarłych stawilby się na górę 233 ao sb ac. **9,10** I ten odwzorowany wniosek zatrzymali we władzy 1631 ao ac istotnie do siebie samych Ap dla razem szukając badawczo Np pt pr ac co jest *jakościowo* to Ns n z wewnątrz umarłych stawić się na górę 233 ao if ac. **9,11** I nadto zwywali do uwyrażnienia się 1060 ipf go, powiadając: Że powiadają pisarze że *uczynić* Eliasa A obowiązuje *mogącym* przyjsć 1139 ao if ac, Aci wpierw As n, adv? **9,12** Ten zaś mówił 2925 ipf,ao im: Elias wprowadzie przyszedłszy ao jako pierwsze As n, adv ¹od stanu poprzedniego z góry stawia 304 3s pr id ac wszystkie *rzeczy i sprawy* 2193 Ap n; ²i jakże *od przeszłości* jest napisane 602 pf ps wrogo na określonego syna A określonego człowieka G aby *przez* wieloliczne *rzeczy i sprawy* Ap n ucierpiałby 2195 ao sb ac i zostałby wyłączony jako nikt 1027 ao sb ps? **9,13** Ale powiadam wam, że i Elias przyszedł *i obecnie jest* 1139 pf ac, i uczynili ao mu te które 2064 Ap n chcieli 1276 ipf, z góry tak jak *od przeszłości* jest napisane 602 pf ps wrogo na niego A.

9,14 I przyszedłszy Np istotnie do uczniów ujrzeni 3p ao tłum wieloliczny wkoło w nich Ap i pisarzy do razem badawczo szukających 2659 Ap pt pr ac istotnie do nich Ap. **9,15** I prosto potem wszystkich tłum Ns ujrawszy go zostali spowodowani do wyrażenia zdziwienia 870 3p ao ps i przybiegając do istoty Np m pt pr uprzejmie przyjmowali 400 ipf md-ps-dp go. **9,16** I nadto wezwał do uwyrażnienia się 1060 ao ac ich: Co do razem badawczo szukacie istotnie do nich Ap? **9,17** I odróżnił się *dla odpowiedzi* jemu ³jeden z tłumy: Nauczycielu, przyprowadziłem 2922 ao ⁴syna mojego istotnie do ciebie, mającego 1202 A pt pr *jakiegoś* ducha ⁵niegadającego 102. **9,18** I tam gdzie jeżeliby go zupełnie schwyciłby 1481 ao sb ac, rozrywa 2488 pr go, i wydziela pianę ac, i pobudza do wydawania brzęku 2829 pr ac zęby Ap, i jest wysuszany 1963 pr ps. I rzekłem uczniom twoim aby go wyrzuciliby ao sb ac, i nie okazali potęgi 1375 ao ac. **9,19** Ten zaś odróżniwszy się *dla odpowiedzi* im powiada: O, rodzie 565 niewierzytelniający 287. Aż do kiedy ⁶istotnie do 2388 was będę *jakościowo* 834 ft md-dp? Aż do kiedy

1 Gr. *apo-kat-histemi* Eliasa ma zwrot odgórny *kata*; przeciwne znaczenie miało *an-istemi*, gdzie występuje zwrot od dolny *ana* (naziemnego syna człowieka 9,9, Jezusa 9,19). Słowo to w formie rzeczownikowej w zbitce: *apokatastasis panton* Ac 3,21 u Orygenesza znaczyło 'nowy wszechpoczątek' przez powrót wszechrzeczy do *logosu* - chrystusa {187}s.580. *Apokatastasis* (stąd kościelna „apokatastaza”) oznaczało 'periodyczny powrót ciał niebieskich w obiegu kosmicznym, przywracanie słońca i księżyca po zaćmieniu' {6}, a według stoików powstanie nowego świata po spaleni. W tradycji było związane z Eliaszem {101}. Przekłady: „naprawi” – co *katartidzo, dikaiou, diorthosis* {7}.

2 Druga część zdania po słowach 'i jakże' *kai pos* tylko u bardziej szczerzego Mc. Problemem jest znaczenie owego zwrotu łączącego *kai pos*: czy oznacza sprzeczność, jak chce {145}s.222 {13}s.371, czy też partykuła pytajna *pos* jest tu afirmatywna (zawsze u Mc) i oznacza, że właśnie tak uważał niebiański człowiek Elias.

3 W paralelnym Mt 17,14 jest to „człowiek”, więc jego syn jest synem człowieczym. W Lc 9,38 jego syn jest nawet 'jedynorodzony' *monogenes*. W Mt 17,15 on „ma chorobę księżycową” *selen-iadzomai* (od *Selene* 'Księżyc').

4 Uzdrawienie to dobrze rozpatrywać zintegrowane z jego reakcjami u Mt 17,14nn i u Lc 9,38nn. Może wtedy wynikać, że uzdrawiany jest typem syna jenorodzonego, syna człowieka. Ma on ducha księżycowego niegadającego.

¹będę trzymał w górę jako swoje ^{224 ft md} *należące do* was ^{Gp?} Przeprowadzajcie ^{2922 pr it} go istotnie do mnie ^A. **9,20** I przyprowadzili ^{2922 ao} go istotnie do niego. I ujrawszy go ten duch, prosto potem dla razem szarpnął ^{2730 ao} go, i padłszy ^{2276 Ns m pt ao} na ziemię toczył się ^{1657 ipf md-ps} wydzielając pianę ^{N m pt pr ac}. **9,21** I nadto wezwał do uwyrażnienia się ^{1060 ao} ojca jego: Jak liczny naturalny okres czasu jest jak to właśnie stało się ^{584 3s pf id ac} jemu? Ten zaś rzekł: Z *czasu* w z dziecka ²¹¹⁷. **9,22** I wielokroć i do ognia ^{As} go rzucił ^{463 ao} i do wód ^{2855 Ap} aby odłączyłby przez zatracenie ^{320 3s ao sb ac} go; ale jeżeli coś możesz ^{779 pr id}, pośpiesz z ratunkiem ^{521 ao it ac} nam zjednoczywszy się wewnętrznym narządem ^{2602 Ns pt ao ps-dp} aktywnie na nas ^A. **9,23** Zaś Jezus rzekł mu: To: “Jeżeli możesz” – wszystkie sprawy ^{Np n} możliwe wiadomemu ¹⁹⁶⁶ *przekonująco* uwiarytelniającemu ^{2277 Ds m pt pr ac}. **9,24** Prosto potem krzyknąwszy ^{1626 Ns pt ao} ojciec dziecka powiadał: Uwiarytelniam, śpiesz z ratunkiem mojemu niewiarytelnianiu ²⁸⁶. **9,25** Ujrawszy zaś Jezus że nadto do razem zbiega się ¹¹⁰⁷ tłum, nadał naganne oszacowanie ^{ao} temu duchowi, temu nie oczyszczonemu, powiadając mu: Ty wiadomy niegadający i mający przytępione zmysły ¹⁶⁷³ duchu, ja *będąc* na polecam ustawiając w określonym porządku tobie: wyjdź ^{1016 ao} z niego i *żeby* już więcej nie wszedłbyś ^{846 ao sb} do niego. **9,26** I krzyknąwszy ^{1626 Ns m pt ao} i przez wieloliczne ^{Ap n} szarpnąwszy ^{2594 pt ao} wyszedł ^{ao}, i stał się tak jak gdyby umarły, tak że również *ta okoliczność* wielolicznych ^{Ap m} *uczyniła mogącymi* powiadać ^{pr if ac, Aci} że odumarł ^{303 ao}. **9,27** Zaś Jezus ujawszy władzę ^{1631 pt ao ac} ręki ^G jego, ²wzbudził w górę ^{810 ao ac} go, i stawiał (się) na górę ^{233 3s ao ac}. **9,28** I *wobec* wszedłszego ^{846 Gs m pt ao, Gab} jego ^G do *jakiegoś* domu ^{1994 A m}, uczniowie jego *w sytuacji którą mieli* z góry aż na dół w swoją własną sferę ^{1334 As f} nadto wzywali do uwyrażnienia się ^{1060 ipf} go: *Że* my nie zmogliśmy ^{779 ao}

⁵Tu ‘niegadający’ to *a-lalos* tylko u Mc 7,37 9,17.25. W N.t. niemota oznaczana jest jeszcze przez *a-fonos* ‘bezdźwięczny’ 2P 2,16 o ‘jucznym bydłociu’ *hypo-zygion* t.j. oślicy Bileama z Nu 22,28, o ‘baranku’ *amnos* Ac 8,32, oraz przez *kofos* u Mt 9,33 12,22 15,30n Lc 1,20.22 11,14. Nieme są zwierzęta, niektóre duchy Mc 9,17 i demony Mt 9,32n 12,22nn Lc 11,14 podległe szatanowi Mt 12,24nn. „tak liczne rody ‘głosów’ *fone* są w świecie” 1 14,10. Niemota związana jest z ‘milczeniem’ *sige*, n.p. Ap 8,1. W Ps 76,9 „Z nieba ogłosiłeś wyrok: ziemia zatrzwożyła się i zamilkła”. „Biada temu, kto mówi do drewna... do niemego kamienia... Ducha w nim nie ma żadnego. Ale Pan jest w świętym przybytku. Umilknij przed nim, cała ziemia”. A także Ex 4,11n: „Kto dał człowiekowi usta? Albo kto czyni go niemym, głuchym, ślepy? Czyż nie ja, Pan?”... W ogóle w N.t. dostrzega się specyfikę „rodzaju literackiego cudownych opisów” {101}, i opisy w Ew. Marka mogą – podobnie jak w Ew. Jana – być „znakami” „godziny Jezusa” czy „czasu Jezusa”, czyli obrazowym wyrażeniem, w osobach i czynnościach cudotwórczych, „nowej ekonomii zbawienia” {101}, przemian eschatologicznych zakładanych przez chrześcijan, „wyrażeniem wiary” w „śmierć i powrót do Ojca” ich Jezusa (BT). Tym sposobem nie są opisami faktycznych cudownych zdarzeń (historycznie nigdzie nie potwierdzonych), lecz symbolicznymi traktatami teologicznymi. Co zresztą jest zaznaczone m.in. w Jo 6,32n 8,12 9,5 11,25. Także baśnie wiedzą, że cudy są sprowadzone z końca świata.

⁶Gr. *pros* ‘istotnie, intymnie do’; tak w paralelnym Lc 9,41, i inaczej: *meta* ‘wspólnie z’ u Mt 17,17. Może fragment przedstawia genezę syna określonego człowieka, jak w 8,38. Por. też Jo 12,34-36.46, gdzie syn człowieka jest światłem w ciemności (księżycem?), oraz Mt 4,16 Lc 1,78-79 Jo 1,4-5 gdzie Jezus jest światłem w ciemności

¹Gr. *an-echomai* od *ana* ‘z dołu w górę’ i *echo* ‘mieć, trzymać’. *Ana* to jakby własny kierunek ziemskiego s. człowieka w etapie eschatologicznym. Przekłady: „znosić”.

²Oba słowa: *egeiro* i *an-istemi* są typowymi oznacznikami zmartwychwstania syna człowieka, n.p. dla *egeiro* Mt 16,21 17,9.23 20,19 26,32 27,63n 28,6n oraz dla *anistemi* Mc 8,31 9,9.31 10,34 16,9 Lc 18,33 24,7.46 Jo 20,9.

ps-dp wyrzucić^{ao} go? **9,29** I rzekł im: Ten właśnie rodzaj^{575 N n} w żadnym *zabiegu*^{2080 Ds} n *nie* może wyjść^{1016 ao} jeżeli nie w ¹modlitwie²⁴⁰¹.

9,30 I w tamtym stamtąd wyszedłszy^{1016 pt ao} wyprawiali się obok^{2169 ipf md-ps-dp} przez-Z Galilai^G, i nie chciał^{1276 ipf} aby ktoś rozeznałby^{585 ao sb ac}. **9,31** Nauczał bowiem uczniów swoich i powiadał im, że ten wiadomy syn tego wiadomego człowieka^G jest przekazywany^{2150 pr id ps} do rąk^A ²niewiadomych² ludzi^G, i odłączą przez zabicie^{ft} go, i odłączony przez zabicie^{Ns pt ao ps} potem-za trzy dni^{Ap} stawi się na górę^{233 ft id md}. **9,32** Ci zaś nie rozumieli^{30 ipf} to spływające wystowienie czynu^A, i strachali się^{2938 ipf md-ps-dp} go nadto wezwać do uwyrażnienia się^{1060 ao if ac}.

9,33 I przyszli do Kafarnaum. I w wiadomym domostwie^{1986 D f} stawszy się⁵⁸⁴ Ns m pt ao md-dp nadto wzywał do uwyrażnienia się^{1060 ipf} ich: Co w drodze na wskroś wnioskowaliście^{692 ipf md-ps-dp}? **9,34** Ci zaś przemilczali^{2558 ipf}; istotnie do wzajemnych bowiem na wskroś powiadając spróbowali rozdzielić^{689 ao ps-dp} w drodze kto większy. **9,35** I osiadłszy^{1411 Ns pt ao ac} przygłosił^{2968 ao} dwunastu i powiada im: Jeżeli ktoś chce pierwszy być jakościowo^{834 pr if ac}, będzie jakościowo^{834 ft id md-dp} z wszystkich^{2193 G} ³ostatni i wszystkich^G usługujący. **9,36** I chwyciwszy-wziąwszy^{1681 pt ao ac} *jakieś* dziecko²¹¹⁸, stawił^{1372 ao} je w środku ich, i ⁴wziąwszy w zgięte do góry ramiona^{960 Ns pt ao md-dp} je, rzekł im: **9,37** Który by¹⁵⁴ jedno z tych takich to dzieci przyjąłby^{658 ao sb md-dp} *zgodnie zależnie* na imieniu^D moim, mnie przyjmuje^{pr id}; i który ewentualnie¹⁵⁴ mnie^A ewentualnie przyjmuje^{pr sb md-ps-dp}, nie mnie przyjmuje^{pr id md-ps-dp} ale tego który odprawił^{334 A m pt ao ac} mnie.

9,38 Mówił^{ipf,ao} mu Joannes: Nauczycielu, ujrzeliśmy^{2041 ao} kogoś^{2802 As m} w imieniu twoim wyrzucającego^{A pt pr ac} *jakieś* bóstwa *pochodzące od daimonów*^{608 Ap n} i przeszkadzaliśmy^{1668 ipf ac} go^A, że nie wdrażał się^{92 ipf ac} nam. **9,39** Zaś Jezus

¹Gr. *proseuche*, u Mc występuje jeszcze w 11,17 w wyrażeniu “dom modlitwy”.

²+17,22. W odróżnieniu od nieokreślonych, bez zaimka określonego, ludzi, Jezus mieni się zawsze określonym synem określonego człowieka. Natomiast bez tego zaimka określonego pisani są Żydzi i wrogowie Jezusa Mc 1,17 7,7,8 9,11 10,27 11,2 12,14, a także Joannes Mt 11,8 Mc 11,30 Jo 1,6 3,27 5,34.

Nie wiem jak synoptycy mogli pomawiać ortodoksyjnych żydów o antyhumanitaryzm, skoro cztery spośród ich dzieśięciu przykazań (6,7,8,10) z Ex 20,2-17 były wybitnie człowiecze. Były natomiast przeciwne obyczajom zwierząt, które właśnie “zabijają”, “kradną”, rabują, “kłamiają”, “cudzołożą”, gwałcą i “pożądają rzeczy sąsiada” - terytorium, samic, gniazd, łupu.

³Tak, prymitywnie i zwierzęco rewolucyjnie, działa pewien nurt Jahweha skierowany do Syjonu, ślepy na człowieka ziemskiego i człowieka niebiańskiego, bóg tworzenia nowego organizmu zwierzęcego.

⁴Gr. *en-ankalidzomai*, +Mc 10,16. Jezus przemawiał silną (choć nie drapieżną) skłonność do małych dzieci, +Mt 8,3nn 19,14 Lc 11,16. Takie same ‘dzieci’ *paidion* w Lc 11,7 leżą w łóżku do ‘spółkowania’ *koite* (o łożu małżeńskim i stosunku płciowym Ac 9,10 Rm 13,13 Hb 13,4).

rzekł: Nie przeszkadzajcie ^{pr it ac} go ^A; żaden bowiem *nie jest jakościowo* który uczyni ^{2314 ft} *jakaś* ⁷⁸⁰ *moc* ^{zgodnie zależnie} na imieniu ^D moim i będzie mógł ^{779 ft} ¹w tym co szybkie ^{As n, adv} źle powiedziawszy oszkalować ^{1432 ao if} mnie; **9,40** który bowiem *nie jest jakościowo* w dół z nas ^G, w obronie powyżej nas ^G *jakościowo* jest. **9,41** Który bowiem by dałby do napojenia ^{2352 ao sb ac} was ^{Ap} kielich ^{As} wody ^{2855 Gs} w imieniu że *niewiadomego* pomazańca ^G *jakościowo* jesteście, zaiste powiadam wam że żadną metodą nie odłączyłby przez zatracenie ^{320 ao sb} wiadomości zapłatę najemnika ^A swoją.

9,42 I który by poprowadziłby do pułapki ^{2559 ao sb ac} jednego ^{843 As m} z ²małych ^{Gp m} tych właśnie ^{2094 Gp m} tych *przekonująco* uwierzytelniających ^{Gp m pt pr ac} do mnie ^A, ³odpowiednio dogodne ^{1440 Ns n} jest ^{pr} jemu *bardziej*, jeżeli ⁸²⁶ leży wkoło ^{2235 3s pr md-ps-dp} młyński kamień ¹⁸⁹³ ⁴ośli ²⁰²⁶ wkoło w szyję ^A jego i *od przeszłości* jest rzucony ^{463 pf ps} do morza ^A. **9,43** I jeżeli ewentualnie ewentualnie prowadzi do pułapki ^{2559 pr sb ac} cię ręka twoja, odetnij ^{310 ao it} ją; odpowiednie i dogodne jest *uczynić* cię ^{2643 A} *jako* zniekształconego ^A *mogącym* wejść ^{846 ao if, Aci} do wiadomego życia biologicznego ^A, niż te dwie ręce mającego ^{1202 A pt pr} *mogącym* odejść ^{283 ao if} do geenny, do wiadomego ognia ^A, tego nie gasnącego ^{393 A}. **9,45** I jeżeli ewentualnie noga twoja ewentualnie prowadzi do pułapki ^{2559 pr sb ac} cię, odetnij ^{310 ao it} ją; odpowiednie i dogodne jest *uczynić* cię ^A *mogącym* wejść ^{ao if, Aci} do wiadomego życia biologicznego ^A *jako* chromego ^A, niż te dwie nogi mającego ^{A pt pr} *mogącym* zostać rzuconym ^{463 ao if ps} do geenny ^A. **9,47** I jeżeli ewentualnie oko twoje ewentualnie prowadzi do pułapki ^{2559 pr sb ac} cię, wyrzuc ^{856 ao it} je; odpowiednie i dogodne *uczynić* cię ^A jest *jako* wyłącznie jedynookiego ^{1889 A} *mogącym* wejść do wiadomego królewskiego imperium ^A wiadomego ^G boga ^G, niż dwoje oczy ^{Ap} mającego ^A *mogącym* zostać rzuconym ^{ao if ps} do geenny ^A, **9,48** tam gdzie ten ⁵robak ²⁵⁸² ich ^{Gp} nie dokonuje życia ^{2775 pr id ac} i ten ogień *nie jest* gaszony ^{2528 pr id ps}. **9,49** Wszystek bowiem *jakimś* ogniem będzie osolony ^{116 3s ft ps}. **9,50** Od-

1 Gr. *tachu*, gdyż stanowiło istotną cechę osobowości Jezusa, też jego mocy i imienia. Słowo to i jego pochodne często towarzyszą cudom Jezusa Mt 28,7 Lc 14,21 15,22 16,6 Jo 11,29.31 Ap 1,1 2,16 Ac 22,18. Tak samo jak podobne znaczeniowo słowo *euthys* p. Mt 3,16 Mc 1,42.

2 Jeżeli do "małych", dzieci, należy królewska władza boga Mc 10,15, tedy Jezus w czynieniu cudów posługuje się dziećmi lub przynajmniej dzieciom ich własność odbiera. Takie wykorzystywanie dzieci graniczy z pedofilią. Por. inne tego typu zachowania Jezusa Mc 10,16.

3 Gr. *kalos*. Przekłady: „lepiej”, ale to *beltion* (comp. od *agathos*) i *kreisson* {7}.

4 T.j. kamień obracany przez osła, górny.

5 Ten „robak” to *skoleks* ‘larwa, czerw owadów’. W Ac 12,33 jest symbolem chrześcijańskiej kary. Owad i jego metamorfoza (a raczej ‘przeistoczenie’ *meta-ousiosis* {101}), symbolizowały życie {96}, robaka, życie i odrodzenie, energię zapętloną {80}; jako motyl – Erosa (seksualność). Owad w j. hebrajskim to także ‘płaz latający’. Odrodzenie, zmartwychwstanie jest może symbolizowane przez samego chrystusa.

powiednia i dogodna¹⁴⁴⁰ ta sól; jeżeliby zaś ta sól niesłona^N stałaby się^{584 ao sb md-dp}, w czym^{2803 Ds m,n,f} ją^{430 As n} przyprawicie^{380 2p ft id ac}? Mieście^{1202 pr} w sobie samych⁷⁹⁹ ¹sól i czyńcie pokój^{838 pr it} we wzajemnych^{Dp m}.

10,1 I *bazując* w tamtym stamtąd⁸⁶⁷ stawivszy się na górę^{233 Ns m pt ao ac} przyjeżdża^{1139 pr} do granic^{2051 Ap} Judai^G i na przeciwległy kraniec Jordanesu^G. I dla razem wyprawiają się^{2680 pr} na powrót tłumu istotnie do niego^A, i tak jak *przedtem* miał zwyczaj^{850 ppf} na powrót nauczał^{730 ipf} ich. **10,2** I przyszedłszy do istoty^{2400 pt ao} farisaiosi nadto wzywali do uwyrażnienia się^{1060 ipf} go: Czy wolno mężowi^{226 D} żonę^{605 A} ²rozwiązawszy uwolnić^{323 ao if ac}? – doświadczając^{2209 Np m pt pr} go. **10,3** Ten zaś odróżniwszy się rzekł im: Co wam wskazał^{993 ao md-dp} Moyses? **10,4** Ci zaś rzekli: Nawrócił w *możliwość*^{1113 ao ac} Moyses książkę⁵⁰⁷ odstawienia^{332 G} napisać^{602 ao} i rozwiązawszy uwolnić^{ao}. **10,5** Zaś Jezus rzekł im: Istotnie do tej wiadomej ³twardości serca^{2569 A} waszej napisał ⁴wam wskazówkę tę właśnie. **10,6** Od zaś prapoczątkowej zasady^{384 G f} tworzenia^{1654 G f} ⁵samicze^{377 As n} i samicze^{1293 As n} uczynił^{ao} ich^A. **10,7** Z powodu tego właśnie^{2094 Gs m,n} z góry na dół pozostawili^{1482 ft id ac} *niewiadomy* człowiek ojca swego i matkę i będzie istotnie przyklejony^{2409 ft id ps} istotnie do żony^A swojej, **10,8** i będą *jakościowo*^{834 ft md-dp} ci dwoje do sfery funkcji mięsowej istoty^{2524 A f} jednej^{A f}. Tak że również już nie są *jakościowo* dwoje, ale jedna mięsowa istota. **10,9** Które^{As n} więc ten wiadomy bóg sprzął razem w *jarzmie*^{2658 ao}, *niewiadomy* człowiek nie niech odłącza^{3023 pr}. **10,10** I do sfery funkcji domostwa^A na powrót uczniowie około tego właśnie^{2094 Gs m,n} nadto wzywali do uwyrażnienia się^{1060 ipf ac} go. **10,11** I powiada im: Który by przez rozwiązanie uwolniłby^{323 ao sb ac} wiadomą żonę swoją i poślubiłby^{552 ao sb ac} inną, cudzołoży wrogo na¹⁰⁶³ nią^A. **10,12** I jeżeliby ona przez rozwiązanie uwolniwszy^{323 N f pt ao ac} męża swojego poślubiłaby innego, cudzołoży.

10,13 I przyprowadzali do istoty^{2425 ipf} mu *jakieś niewiadome* dzieci^{2118 Ap n} aby ich^{Gp n} *dotknięciem* przyczepiłby sobie zarzewie^{347 ao sb md}; zaś uczniowie nadali naganne oszacowanie^{1112 ao} im. **10,14** Ujrzawszy zaś Jezus oburzył się^{14 ao ac} i rzekł im: Puście od siebie^{439 ao it ac} te dzieci^{Ap} *aby mogły* przychodzić^{1139 pr if md-ps-dp} istotnie do mnie^A, nie przeszkadzajcie^{1668 pr it ac} one^{430 Ap n}; tych^{Gp} bowiem takich to jest wiadoma królewska władza⁴⁸³ wiadomego boga. **10,15** Zaiste powiadam wam: który by nie przyjąłby^{658 ao sb md-dp} tę królewską władzę tego boga tak jak dziecko^{Ns n}, ⁶żadną metodą nie wszedłby^{846 ao sb ac} do niej. **10,16** I wzięwszy w zgięte do góry ramiona^{960 Ns pt ao md-dp} one^{Ap n}, z góry

1P. przyp. do Mt 5,13. Tu dodany ciekawy szczegół, by mieć sól w sobie samych (a nie poza sobą), gdyż „zgrupujej”. Naostrzenie tej siekiery ma pochodzić od ziemskiego człowieka.

2Gr. *apo-lyo* ‘od-wiązać’. Pk137.

3Jezus przedstawia się tu świętszy od Mojżesza.

4Jezus nie mówi: <nam> – jakby nie czuł się związany przepisami Mojżesza. Także z dziesięciu przykazań podaje do przestrzegania tylko pięć (+szóste spoza dekalogu) Mc 10,19. I to tylko te z drugiej tablicy, dotyczącej stosunku do człowieka, pomija zaś dotyczące stosunku do boga. Por. {101}t.3 sz.1108.

5Gr. *arsen kai thelu*. Przekłady: „mężczyznę i kobietę”, jakby było *andra kai gynaika*.

na dół łatwodogodnie odwzorowywał we wniosku 1518 ipf id ac kładąc 2796 pt pr ac ręce aktywnie na one Ap n.

10,17 I *wobec* wydostającego się G pt pr md-ps-dp, Gab jego G do drogi A, przybiegłszy do istoty 2423 Ns pt ao ac *jakiś* jeden Ns m i padłszy na kolana *dla uczczenia* 598 N pt ao ac go, nadto wzywał do wyrażenia się 1060 ipf go: Nauczycielu dobry, co *żeby* uczynił-bym 2314 ao sb ac aby *jakiś* życie eonowe odziedziczyłbym przez otrzymany losem odłam 1575 1s ao sb ac? **10,18** Zaś Jezus rzekł mu: Po co mnie A powiadasz *jako* dobrego As m? Żaden m dobry, ¹jeżeli nie jeden wiadomy bóg. **10,19** Wiadome wskazówki ²znasz: *Żeby* nie zamordowałbyś ao sb, *żeby* nie uwiódłbyś do cudzołóstwa ao sb, *żeby* nie ukradłbyś ao sb, *żeby* nie zaświadczyłbyś kłamliwie ao sb, *żeby* nie ³odmówiłbyś należności 335 ao sb ac, szacuj 2800 pr it ac wiadomego ojca swego i wiadomą matkę. **10,20** Ten zaś mówił 2925 ipf,ao mu: Nauczycielu, te właśnie Ap n wszystkie ⁴w *pewnym momencie* zabezpieczyłem strażą sobie 2961 ao id md z młodości Gs mojej. **10,21** Zaś Jezus wejrzawszy do wnętrza 941 N pt ao ac jemu, umiłował 15 ao id ac go i rzekł mu: Jedno 843 Ns n cię 2643 A czyni niedostatecznym 2895 3s pr ac: *prowadź się z powrotem pod tym zwierzchnictwem* 2860 pr it ac, te które *rzeczy* 2064 Ap n masz 1202 pr sprzedaj 2468 ao i daj 734 ao żebrzącym i będziesz miał 1202 ft skarbiec w niebie, i *przyszedłszy* tu teraz 654 *wdrażaj się* pr ac mi. **10,22** Ten zaś ⁵doznawszy wstrętu 2642 pt ao ac zależnie na tym odwzorowanym wniosku D, odszedł doznając przykrości 1734 pt pr ps; był bowiem mający N pt pr nabytki wieloliczne.

6Zatem doświadczony, mądry, rozważny i poważny dorosły człowiek nie ma szans u tego dziecięcego boga? Ależ ta królewska władza boga to pajdokracja ‘władza dzieci’ - coraz bardziej widoczna w domach i szkołach chrześcijańskich U.S.A. i Polski.

1Dla zbitki *ei me* słownik {7} daje bądź dosłowne: „jeśli nie”, bądź: „lecz tylko”. +Mc 6,5 Mt 5,13 i in.

2Jezus wymienia tylko **6 przykazań** Dekalogu, pomijając przykazania dotyczące czczenia boga. {318} przyznaje, że Dekalog „cytowany jest w Ew. Marka w sposób wolny” s.430, choć należałoby mówić raczej o sposobie dowolnym. Jezus nie mówi tu (i w Lc 18,20): przestrzegaj, jak w Mt 19,17, lecz tylko pyta: znasz? Tym bardziej, że wobec twierdzenia w 10,27 iż przy człowiekach zbawienie nie jest możliwe oraz w 10,29 że trzeba ojca i matkę opuścić, faktycznie zabrania ich „szacować, czcić”, t.j. spełniać piątą wskazówkę Mojżesza. Por. przyp. do Mt 19,18.

3Gr. *apostereo*, złożone z *apo* ‘od’ i *stereo* ‘pozbawić, obrabować, wyzuć’, razem: ‘obrabować, pozbawić, zwł. odmówić należności’. Jako przykazanie tylko u Mc i w 1C 7,5. Problem polega na tym, że w Dekalogu nie ma takiego nakazu, zaś nakaz w Ex 21,10 dotyczy obowiązku homilii, t.j. nie odmawiania obcowania płciowego żonie. Tak samo w 1C 7,5: “nie strońcie od współżycia”. Czy więc Jezus tak bardzo honoruje obcowanie płciowe (Jezus-oblubieniec!), że pomieszcza je w najważniejszych przykazaniach.

4Dodane w przekładzie: “w *pewnym momencie*” służy do wyrażenia czasu aorystu.

5Gr. *stygnađzo*. Słownik {6} podaje tylko znaczenia kościelne, ale w źródłosłowach *stygnoś*, *stygno*, w pochodnych i w złożeniach zdecydowanie dominują znaczenia ‘zniechęcony, budzący wstręt, obrzydzenie, obmierzły, wstrętny’. Przekłady znów łągodzą: „sposchmurniał”, „sposępniał”.

10,23 I wkoło obejrzawszy sobie ^{2229 N pt ao md} Jezus powiada uczniom swoim: Jakże trudno nawiązując stosunek ^{788 adv} ci ¹rzeczy potrzebne do użytku ^{3012 Ap n} mający do wiadomej królewskiej władzy wiadomego boga wejdą ^{846 ft md-dp}. **10,24** Zaś uczniowie zdumiewali się ^{1262 ipf md-ps} na tych odwzorowanych wnioskach ^D jego. Zaś Jezus na powrót odróżniwszy się powiada im: *Wydani na świat* potomkowie ^{2769 Vp n}, jakże trudne w nawiązaniu stosunku ^{Ns n} jest do królewskiej władzy wiadomego boga wejść ^{846 ao}. **10,25** Łatwiej wcinające się ^{1178 Ns n com} jest *uczynić* wielbłąda ^A przez-z ²szpary ^{2838 Gs f} igły ^{2483 Gs f} *mogącego* na wskroś przejść ^{738 ao if ac, Aci} niż majątnego ^A *uczynić* do wiadomej królewskiej władzy wiadomego boga *mogącego* wejść ^{846 ao if ac}. **10,26** Ci zaś wokół nadmiernie ³byli wystraszeni uderzeniami ^{888 ipf id md-ps} powiadając istotnie do siebie samych: I kto może zostać ocalony ^{2742 ao if ps}? **10,27** Wejrzawszy do wnętrza ^{941 N pt ao} im Jezus powiada: ⁴U-przy ²¹³⁹ *nieokreślonych* ⁵człowiekach ^D to niemożne ^{Ns n}, ale nie u-przy *nieokreślonym* bogu ^D; wszystkie *sprawy* ^{Np n} bowiem możliwe ^{Np n} u-przy tym bogu ^D. **10,28** Począł sobie powiadać ^{pr} Petros jemu: Oto my puściliśmy od siebie ^{439 ao id ac} wszystkie *rzeczy i sprawy* ^{Ap n} i *od przeszłości* wdrazamy się ^{92 pf ac} tobie. **10,29** Mówił ^{2925 ipf,ao} Jezus: Zaiste powiadam wam, żaden ^{Ns m} *nie* jest *jakościowo* który puścił od siebie ^{439 ao id} domostwo albo braci albo siostry albo matkę albo ojca albo potomków albo pola z powodu mnie ^{818 G} i z powodu tej nagrody za łatwodogodną nowinę ^G, **10,30** jeżeliby nie ⁶wzięłyby ^{1681 ao sb ac} stokrotne ^{As m, Ap n} teraz w stosownym momencie tym właśnie domostwa ^{Ap f} i braci ^{Ap m} i siostry i matki i potomków i pola wspólnie z ⁷pościgami prawnymi ^{763 Gp}, i w tym wiadomym ^{eonie} ^{81 D}, tym *obecnie* przychodzącym ^{Ds m pt pr}, *niewiadome* życie biolo-

1 Gr. *chremata* od *chrema*, *chraomai*, *chreo*, ‘rzeczy koniecznie potrzebne do korzystania’, ‘środki do życia’. Przekłady zawyżają: ‘dostatki’, ‘bogactwa’. Ideałem statusu materialnego chrześcijanina jest status ‘zebraka’ *ptochos*, *prosaites* Lc 16,20 Mc 10,46 Jo 9,8. Gdyż wtedy upodabnia się do umiłowanej trzody?

2 Gr. *trymalia* ‘dziura, szpara’, w sensie obscenicznym {6}. W Mt 19,24 *trypema*, a w Lc 18,25 *trema* gdzie też występuje sens obsceniczny, wszędzie potwierdzony ‘wcinaniem się’. Por. przyp. do Lc 18,25. Przekłady: ‘ucho’.

3 Gr. *ek-plesso*. P. przyp. do Mt 7,28 19,25.

4 Gr. *para* z dativem dotyczy zawsze czegoś zewnętrznego: ‘przy, obok’. *Para* nie znaczy nigdy ‘w, wewnątrz’ (ludzi) ani ‘dla’ (ludzi) – jak sugerują przekłady: ‘U [dla] ludzi to niemożliwe’.

5 Jezus głosi koncepcję boga ‘ocalenia, ratunku’ *soteria*, lecz w N.t. dotyczy to ocalenia tylko grzeszników Lc 5,31 1Tm 1,15, z wyłączeniem z tego procesu szlachetnego zaradnego człowieka. Widocznie uznaje, iż szlachetny człowiek i jego bóg jest zbyt sprawiedliwy dla grzeszników Izraela, za mało miłosierny, tolerancyjny i przebaczący. Lecz jeżeli nie bóg człowieczy – to jaki może być właściwy dla ludzi? Zwierzęcy?

6 Ciekawe skąd i jak ‘wzięły’ te stokrotne dobra. Czy tak, jak pobrano je w Polsce podczas nawrócenia władzy na chrystianizm po 1989 r. (‘pierwszy milion trzeba ukraść’)? Może więc elity rządzące w Polsce (pod kierownictwem tajnych służb?) są *au courant* chrystianizmu? Może to właśnie oni są prawdziwymi chrześcijanami? Wtedy w polityce polskiej jak w lustrze doskonale by można badać chrześcijaństwo.

giczne_A eonowe. **10,31** Wieloliczni zaś *jakościowo* będą^{834 ft id} pierwsi_{Np m} *jako* ostatni_{Np m}, i *jacyś* ostatni *jako* pierwsi.

10,32 Byli zaś w drodze wstępując wzwyż^{pt pr} do Hierosolym_{Ap n}, i był poprzedzając wiodący^{2370 Ns pt pr} ich_{Ap m} Jezus, i byli zdumiewani^{1262 ipf md-ps}, ci zaś wdrażający się_{Np m pt} strachali się^{2938 ipf md-ps-dp}. I wzięwszy z sobą^{2164 N pt ao ac} na powrót dwunastu począł sobie *aby* im powiadać^{pr if ac} te_{Ap n} *teraz* mające planowo^{1811 Ap n pt pr ac} jemu przez stąpienie do razem *teraz* zdarzać się^{2670 pr if}, **10,33** że: Oto wstępujemy wzwyż^{pr ac} do Hierosolym, i określony syn określonego człowieka będzie przekazany^{2150 ft id ps} prapoczątkowym kapłanom i pisarzom, i z góry rozstrzygnąwszy skażą^{1478 ft ac} go śmierci_D i przekażą^{2150 ft} go określonym¹⁹⁶⁶ ¹narodom z natury wzajemnie razem żyjącym^{824 Dp} **10,34** i ²wżartują i wbawią się jak chłopaki^{946 ft ac} jemu i ³wplują^{955 ft} jemu i obiczują^{1780 ft} go i odłączą przez zabicie^{315 ft}, i potem-za trzy dni_{Ap} stawi się w górę^{233 ft md}.

10,35 I przedostają się istotnie ku^{pr md-ps-dp} niemu_D Jakobos i Joannes, synowie Zebedaiosa_G, powiadając mu: Nauczycielu, chcemy *aby* które_{As n} jeżeliby poprosilibyśmy^{74 ao sb ac} cię, uczyniłbyś^{2314 ao sb ac} nam. **10,36** Ten zaś rzekł im: Co_{As} *chcecie jako* ⁵mnie_A *aby* uczyniłbym^{2314 ao sb ac} wam_D? **10,37** Ci zaś rzekli mu: Daj^{734 ao} nam *aby* ⁶jeden *należących do* ciebie^{2643 Gs} z prawych *stron*_{Gp n} i jeden z *błędnie* lewych *stron*_{363 Gp n} osiedlibyśmy^{1411 ao sb ac} w wiadomej sławie⁷⁷¹ twojej. **10,38** Zaś Jezus rzekł im: Nie wiecie co prosicie dla siebie^{74 pr md}. Możecie^{779 pr} napić się^{2274 ao ac} ten ⁷kielich *losu*_{2351 A n} który ja piję^{pr} albo to zanurzenie *dla pogrążenia i zatopienia*_{As n} które_A ja przyjmuję zanurzenie^{464 pr ps}, przyjąc^{464 ao if ps}? **10,39** Ci zaś rzekli mu: Możemy. Zaś Jezus rzekł im: Ten kielich *losu* który ja piję będziecie pili^{ft md-dp} i to zanurzenie_A które_A ja przyjmuję^{464 pr ps} przyjmiecie^{464 2p ft ps}, **10,40** to zaś *które umożliwia* osiąść^{1411 ao} if z prawych *stron*_{Gp n} moich albo z *łatwo* lewych *stron*_{1192 Gp n}, nie jest moje własne⁹⁴⁵

7 A więc to “wzięcie” byłoby bezprawne, skoro powodowałyby „ściganie prawne”? Bowiem gr. *diogmos* (i *dioko*) były terminami prawnymi i oznaczały ‘dochodzenie praw, oskarżanie, ściganie sądowe’, i także w N.t. - zawsze o pościgu z powodów religijnych, t.j. Prawa. Nie było to więc jakieś bezpodstawne “prześladowanie” z powodów nieistotnych czy egoistycznych. Z w.27 i 33 wynika, że ten pościg będzie ze strony nieokreślonych ludzi, którymi są arcykapłani i pisarze - strażnicy Tory. Przekłady zmieniają kwalifikację tego ‘ścigania’ na „prześladowania”.

1 “Narodom” jest liczbą mnogą. Choć Jezus był przekazany tylko Rzymianom, jednak w ramach Cesarstwa Rzymskiego także innym znanym (rodzajnik!) narodom. Nie mówi więc o narodach wówczas nieistniejących lub nieznanych. Wydaje się, że głównym zadaniem tego syna człowieka było wejście z powrotem (Jo 3,13) do swego ojca-człowieka – u synoptyków człowieka określonego, ziemskiego i cielesnego; u Jana człowieka niebiańskiego – bytującego w narodach (Hellenach, Rzymianach, in.), por. Lc 23,8 Jo 12,20-24 19,20. Przekłady dają tu pogardliwe: „poganom”.

2 Gr. *em-paidzo*, złożone z *en* ‘w’ i *paidzo* (od *pais* ‘chłopak’). P. przyp. do Mt 2,16 27,29 Lc 18,32. Przekłady odwracają kierunek aktywności: „będą szydzić z niego”, „będą wysmiewać go”

3 Gr. *em-ptyo*, złoż. z *en* ‘w’ i *ptyo* ‘pluć’. Także tu przekłady gubią dowewnętrzną aktywność: „oplują”, „pluć na”.

4 Po Mc 10,34 i w Mc 10,46 plasuje się „Tajemna ewangelia Marka” {127-I} s.133.

5 „mnie” w acc. ma prawdopodobnie odpowiadać „ciebie” z w.37 i „które” (też w acc.).

6 Jeden - jeden. Tymi samymi słowami w Mt 20,21 27,38, a podobnymi: lewy - prawy w Mc 15,27, określono usytuowanie dwóch zbójców. Tutaj również słowa te odnoszą się do ukrzyżowania Jezusa.

7 ‘Kielich’ gr. *poterion*, p. przyp. do Mt 20,22.

^{Ns n} *abym mógł* dać ^{734 ao}, ale którym było i *od wtedy* jest przygotowane ^{1156 pf ps}. **10,41** I usłyszawszy ci dziesięciu poczęli sobie ^{ao id md} oburzać się ^{pr} około Jakobosa i Joannesa. **10,42** I wezwawszy istotnie do siebie ^{2406 Ns pt ao md-dp} ich Jezus, powiada im: Wiecie że ci ^{766 Np pt pr ac} mniemający być naczelnymi z racji swej początkowości ^{389 pr if ac} wiadomych ^{Gp} narodów z natury wzajemnie razem żyjących ^{Gp} są z góry utwierdzającymi panami ^{1480 pr id ac} ich ^{Gp}, i ci wielcy ich mają z góry samowolną władzę wybycia ^{1514 pr} ich ^{Gp}. **10,43** ¹Nie tak ²⁰⁹⁵ zaś jest *jakościowo* w was, ale który ewentualnie ewentualnie chce ^{1276 pr sb ac} wielki stać się ^{ao} w was, będzie wasz usługujący, **10,44** i który ewentualnie ewentualnie chce ^{pr sb ac} w was *jakościowo* być pierwszy, będzie wszystkich niewolnik; **10,45** i bowiem wiadomy syn wiadomego człowieka nie przyjechał ^{1139 ao} zostać obsłużonym ^{682 ao if ps} ale obsłużyć ^{ao ac} i dać ^{ao} wiadomą duszę swoją *jako* okup ¹⁷³⁸ w zamian ²wielu ^{2329 Gp m}.

10,46 I przychodzą do Iericha. ³I *wobec* wydostającego się ^{Gs pt pr, Gab} jego ^G od Iericha i uczniów ^{Gp} jego i tłumu ^G dostatecznego ^{1352 G}, ⁴syn Timaios ^G Bartimaios, ślepy *zebrak* proszący o doistotny dodatek ²³⁹², odgórnie siedział jako na swoim ^{1410 ipf md-ps-dp} obok-pomijając ²¹³⁹ wiadomą drogę ^A. **10,47** I usłyszawszy że Jezus, ten ⁵nazarejski ¹⁹⁰⁶, jest, poczał sobie ^{ao md} *aby* krzyczeć gardłowo ^{1626 pr if} i powiadać: Synu Dawida, Jezusie, obdarz litością ^{915 ao} mnie. **10,48** I ⁶nadawali naganne oszacowanie ^{1112 ipf} jemu wieloliczni ²³²⁹ aby przemilczałby ^{2558 ao sb}; ten zaś wieloma ^{2329 Ds m,n} bardziej krzycał gardłowo ^{ipf}: Synu Dawida, obdarz litością mnie. **10,49** I stawivszy się ^{1372 Ns pt ao ac} Jezus rzekł: Przygłóście ^{2968 ao} go. I przygłaszają ^{pr} tego ślepego powiadając mu: ⁷Bądź śmiały ^{1269 pr}, wzbudź w górę ^{810 pr ac}, przygłasza ^{pr} cię. **10,50** Ten zaś ⁸odrzućwszy ^{Ns pt ao ac} szatę ¹³⁵⁸ swoją, ⁹skoczywszy w górę ^{197 Ns pt ao ac}, przyszedł ¹¹³⁹ istotnie intymnie do ²³⁸⁸ Jezusa.

1 „A to nie tak, nie tak!... Ciszej i ciszej, i ciszej, i ciszej co dnia... Smutny to cud, o smutny cud!” (A. Mogielnicki).
 2 Dzisiaj powiedziałby: za demokrację. Wtedy jednak demokracja była już od dawna skompromitowana (Arystoteles, Platon zaliczyli ją do systemów złych) i nie wracano do niej.
 3 Po tych słowach: „do Jericha” plasuje się drugi fragment „Tajemnej ewangelii Marka”, p. Mc 10,34.
 4 Wyjaśnienie, iż Bar-timaios jest synem Timaios (co z samej etymologii jest oczywiste) może oznaczać, że imię to jest równoznaczne Bar-abba-sowi z Mc 15,7nn (też Mt 27,16 Lc 23,18 Jo 18,40). Bartimaiosowi będącemu pod swym ojcem brakowało „wzbudzenia w górę” i „przygłoszenia”. Odrzuca więc szatę, czyli swą dotychczasową duchowość ojcową i wdraża się Jezusowi jako synowi odmiennego ojca, t.j. „Dawida” („wuja, stryja i t.p.)
 5 Gr. *nadzarenos* odnoszone jest do osób S.t. (choć w LXX *naziraios*), nie do miasta, por. przyp. BT do Mt 2,23.
 6 Tłumienie powoduje tu zwiększenie intensywności. Wskazuje na to słowo *polus* zarówno w wyrazie przyczynowym „wieloliczni”, jak i to samo w skutkowym „wieloma”. Także w słowach „bądź śmiały”, „wzbudź w górę”, „odrzuć szatę”, „skoczenie w górę”, „przyjście *pros* Jezusa”, „narzędzie wtwierdzenia” widać intensywność.
 7 Gr. *tharseo* ‘okazywać srogość, zuchwałość, śmiałość, odwagę’. Przekłady łagodzą: „bądź dobrej myśli”, „ufaj”.
 8 Gr. *apo-ballo* ‘od-rzucać’. Czy odrzucenie szaty było bliskie nagości? Zgadzałoby się z jego ‘zuchwałością’. Może był on tym młodzieńcem wdrażającym się Jezusowi w Mc 14,51? (por. tutaj w 10,52: „wdrażał się jemu w drodze”).
 9 Gr. *ana-pedao* ‘podskoczyć do góry’, też ‘nabrzmieć, wytrysnąć’ {6} ‘wyskoczyć, wytrysnąć, skoczyć na konia’ [9].

10,51 I odróżniwszy się w *odpowiedzi* jemu Jezus rzekł: Co tobie chcesz *żeby* uczyniłbym ^{2314 ao sb ac}? Zaś ślepy rzekł mu: Panie mój ²⁴⁷⁵, aby ponownie spojrziałbym *przez wzniesienie spojrzenia do źródła w górze* ^{158 ao sb ac}. **10,52** I Jezus rzekł mu: Prowadź się pod *moim* zwierzchnictwem ^{2860 pr it ac}, to przekonujące uwierzytelnienie ²²⁷⁹ twoje ocaliło ^{2742 pf} cię. I prosto potem ponownie spojrział ^{158 ao}, i wdrażał się ^{92 ipf ac} jemu w tej drodze.

11,1 I gdy przybliżają się ^{807 pr ac} do Hierosolym ^{Ap n} do Bethfage i Bethanii istotnie do ²³⁸⁸ Góry ^{As} Drzew Oliwnych ^{905 Gp}, odprawia ^{pr} dwóch z uczniów ^G swoich **11,2** i powiada im: Prowadźcie się pod *moim* zwierzchnictwem ^{2860 pr ac} do wiadomej otwartej wiejskiej osady ^{1669 A} tej z góry naprzeciw ¹⁵¹³ was ^G, i prosto potem dostając się ^{Np pt pr md-ps-dp} do niej znajdziecie ^{1185 ft} ¹młode zwierzę ^{2469 As m} związane ^{659 As m pt pf ps}, aktywnie na ¹⁰⁶³ które ^{As m} żaden ^{2080 m} jeszcze nie *z jakichkolwiek* ²człowieków ^{Gp} osiadł ^{1411 ao ac}; rozwiążcie ^{1743 ao ac} je i przyprowadzajcie ^{2922 pr ac}. **11,3** I jeżeliby ktoś wam rzekłby ^{837 ao sb}: Co czynicie to właśnie? rzeknijcie ^{ao}: Ten wiadomy utwierdzający pan *od* niego ^{430 G} potrzebę ma, i prosto potem je odprawia ^{pr ac} na powrót bezpośrednio tutaj. **11,4** I odeszli i znaleźli *młode zwierzę* związane istotnie do ²³⁸⁸ drzwi ^{As f} na zewnątrz na ³*dzielnicę* ograniczonej z obu stron drogami ^{150 Gs}, i rozwiązują ^{pr} je. **11,5** I jacyś z tych ^{Gp} tam stojących ^{1372 Gp m pt pf ac} powiadali im: Co czynicie rozwiązując ^{1743 Np m pt pr ac} to *młode zwierzę*? **11,6** Ci zaś rzekli im z góry tak jak rzekł Jezus, i puścili od siebie ^{439 ao ac} ich. **11,7** I przyprowadzają ^{pr} to *młode zwierzę* ^{As m} istotnie do Jezusa, i narzucają ^{pr} mu ^D szaty ^{Ap n} swoje, i osiadł ^{1411 ao ac} aktywnie na nie ^{As m}. **11,8** I wieloliczni szaty swoje pościelili ^{2641 ao} do funkcji drogi ^A, inni zaś podściółki ^{2627 Ap} ściąwszy ^{1614 Np pt ao} z pól ^{37 Gp}. **11,9** I ci poprzedzając wiodący ^{2370 Np pt pr ac} i ci *następując* wdrażający się ^{Np pt pr ac} krzykli *gardłowo jak zwierzęta* ^{1626 ipf}: Ocalenie teraz ³⁰⁵²; ⁴łatwodogodnie odwzorowany we wniosku ^{1180 Ns m pt pf ps} ten wiadomy ^{Ns m} przychodzący ^{Ns m pt pr} wewnątrz w *niewiadomym* imieniu ^D *niewiadomego* utwierdzającego pana ^G. **11,10** łatwodogodnie odwzorowana we wniosku ^{Ns f pt pf ps} ta wiadoma ^{Ns f} przychodząca ⁵królewska władza ^{483 f} wiadomego ⁶ojca naszego Dawida. Ocalenie teraz wewnątrz w wiadomych najwyższych *sferach* ^{Dp n}. **11,11**

1 Gr. *polos* ‘młode zwierząt oswojonych, zwłaszcza konia; też wielbłąda, woła, słonia’, także ‘młodzieniec, dziewczyna, nierządnicą’ {6}. W N.t. przypuszczalnie jest to osłę (tak przekłady), ale ściśle ‘osłę’ to *onarion* Jo 12,14.

2 Już sam zaimek *oudeis* ‘żaden’ w rodzaju męskim rozumie się tu jako ‘żaden człowiek’; na kilkanaście użyć zaimka *oudeis* u Marka nigdzie więcej nie dodaje on określenia: człowiek. Natomiast tutaj dodanie słowa ‘człowiek’ ma zapewne podkreślić, że chodzi o człowieczy aspekt jednostki ludzkiej. Jezus chrystus chce być pierwszym przed człowiekiem i w ten sposób ważniejszym, a człowiekowi chce tylko dać do akceptacji swoje fakty dokonane. Tu kolejny zabieg ewangelisty dla eliminowania naczelnej i aktywnej roli człowieka.

3 Gr. *amfodon* od *amfi* ‘z dwu stron’ i *hodos* ‘droga’.

4 Gr. *eu-logeo* ‘łatwo wystawiać’ od *eu* ‘łatwo’ i *logos* ‘słowo’. *Eulogos* znaczy ‘odpowiedni, stosowny, słuszny’. Znaczenia z ‘błogosławiony’ pochodzą od kościelnej tradycji ‘tłumaczeń’. ‘Błogosławiony’ to raczej *makarios*.

5 Jest do zbadania, czy ta ‘królewska władza’ *basileia* Dawida jest tu ‘imieniem pana’, ‘szatami’ i ‘podściółką’.

6 Tutaj uczniowie i wierni ‘ojcem naszym’ nazywają Dawida, ale w Mt 3,9 Abraama, a w 5,16 boga w niebiosach, nie będącego ciałem i krwią 16,17.

I wjechał^{846 ao} do Hierosolym^{Ap n} do świątyni, i wkoło obejrzawszy sobie^{2229 Ns pt ao md} wszystkie rzeczy^{2193 Ap n}, wskutek późnej pory^{2108 Gs f} już będącej^{834 Gs f pt pr ac, Gab,} wyszedł^{1016 ao} do Bethanii^A wspólnie z dwunastoma^{Gp}.

11,12 I tym^{Ds f} dniem nazajutrz, w następstwie wyszedłszy^{1016 Gp m pt ao ac, Gab} ich^{Gp} od Bethanii, załaknął^{2208 ao}. **11,13** I ujrzawszy jakąś drzewo figę^{2661 Af} od w z długiej odległości¹⁷⁶⁰ mającą zbiorowe listowie^{2963 Ap n}, przyszedł jeżeli zatem coś znajdzie^{1185 ft id ac} w niej, i przyszedłszy aktywnie na nią^A żadne nie^{2080 As n} znalazł^{ao} jeżeli nie zbiorowe listowie; ten wiadomy bowiem stosowny moment¹⁴²² nie był owoców fig^{2663 Gp n}. **11,14** I odróżniwszy się rzekł jej: ²Już dłużej nie ³do sfery funkcji⁸⁴² tego¹⁹⁶⁶ eonu^{81 As} z ciebie żadną metodą ani jeden^{Ns m} owoc^{As m} oby nie zjadł^{1143 ao op}. I słyszeli^{93 ipf} uczniowie jego.

11,15 I przychodzą do Hierosolym. I wszedłszy do świątyni począł sobie^{ao md} aby wyrzucać^{pr} sprzedających^{2468 Ap pt pr} i kupujących w świątyni, i stoły bankierskie⁴ zmięniaczy drobnych monet na żydowskie^{Gp} i miejsca z góry siedzenia^{Ap} sprzedających gołębi- ce mieszczące u człowieka^{2251 Ap f} z góry na dół przewrócił^{1505 ao}, **11,16** i nie puszczał od siebie^{439 ipf} aby ktoś⁵ na wskroś przez wszystko przynosząc, dobrą częśćią wyróżniłby się^{722 ao sb ac} w jakiś⁶ sprzęt materialnego urzędzenia^{2563 As n} na wskroś⁶⁶⁵ świątyni^G. **11,17** I nauczał^{730 ipf} i powiadał im: Czy nie od przeszłości jest napisane^{602 pf ps} że: Dom mój jako dom modlitwy będzie zwany^{1439 ft id ps} wszystkim^{Dp n} wiadomym narodom z natury wzajemnie razem żyjącym? Wy zaś uczyniliście^{2314 pf} go jako jaskinię^A ⁷zagrabiających⁷ zbójców¹⁷¹². **11,18** I usłyszeli^{93 ao} prapoczątkowi kapłani i pisarze, i szukali sposobu^{1214 ipf} jakże go odłączyliby przez zatracenie^{320 3p ao sb ac}; strachali się^{2938 ipf md-ps-dp} bo-

1 Jezus uczynił tu cud karzący, też karnie nad przyrodą w Mc 4,39. Po ludzku biorąc, Jezus złorzecząc fidze uczynił jej wielką niesprawiedliwość, gdyż nie była to 'właściwa pora' karos owocowania. Podobnie przed właściwą porą wypędza demony Mt 8,29. Jezus zatem czyni przeciwnie, a może nawet na przekór, niż bóg, który czyni plony we właściwych porach Mc 12,2 Mt 21,41. {194} pisze iż „szczerze mówiąc, całe wydarzenie wydaje się być niegodne Jezusa. Co gorsze, wydaje się nierozsądne, niedorzeczne i niesprawiedliwe” s.375n. „Niewątpliwie złorzeczenie oraz jego skutek niezbyt harmonizują z obrazem Jezusa” {316}. Ale domaganie się czegoś wbrew naturze i zwyczajowi czy przed właściwą porą było typowe dla nauki Jezusa, por. modlitwę Mt 6,11 i przypowieść o podróżnym w nocy Lc 11,8. Kiedy indziej jednak każe uczyć się od drzewa figowego Mc 13,28.

2 Ogólnie w kulturach figa symbolizowała płodność; w Biblii – Izraela {316}. Owoce figi symbolizowały ducha św. i jego dary {51} s.161.163.

3 Gr. *eis* 'do'. Przekłady *eis ton aiona* tłumaczą „na wieki”, „nigdy”, zmieniając liczbę z pojedynczej na mnogą.

4 Pk75

5 Por. przyp. do Mt 6,26. Gr. *dia-fero* dosł. 'na wskroś-przynosić', ale z genetivem: 'różnić się'. Może Jezus nie dopuszczał, aby jakiś materialny wyrób rąk człowieka był bogu 'przyniesiony na wskroś pokonując' świątynię, i tak by człowiek 'różnił się' także materialnym działaniem, a nie samą modlitwą. Na warszawskim Targówku uważano, iż najlepszą modlitwą jest praca. Przekłady: „przeniósł” – jakby *met-airo*, *met-ago*, *mata-tithemi*.

6 Gr. *skeuos* 'przybór, narzędzie, sprzęt' zwłaszcza: „naczynie” wytworzone przez człowieka i dla niego służące. U Jezusa tylko w negatywnych skojarzeniach Mt 12,29 Mc 3,27 11,16 i in. (może jako antagonizm: materia – ciało)

7 Gr. *lestes*, odniesione przez Jezusa też do żydowskich hierarchów Jo 10,1.8 i u Jana do chronionego przez nich Barabasa Jo 18,40. Ich jaskinia to skarbiec w.w. „sprzętów”.

wiem w niego_A, wszystek bowiem tłum¹ był wystraszany uderzeniami⁸⁸⁸ ipf ps zależnie na tej nauce_D jego. **11,19** I gdy kiedy²⁰⁶⁹ w późnej porze²¹⁰⁷ stało się^{ao id md-dp}, wyprawiając się wydosstawali się⁸⁹⁰ ipf na zewnątrz tego miasta_G.

11,20 I wyprawiając się obok-przeciw²¹⁶⁹ Np m pt pr md-ps-dp przedwczesnym rankiem ujrzeli tę figę²⁶⁶¹ wysuszoną¹⁹⁶³ Apt pf ps z korzeni_{Gp}. **11,21** I przypomniawszy sobie¹⁹¹ pt ao ps-dp Petros powiada mu: Mój rabinie, ujrzyj-oto ta figa którą z góry naznaczyłeś kłatwą¹⁴⁹⁹ ao md-dp od przedtem jest wysuszona¹⁹⁶³ pf ps. **11,22** I odróżniwszy się dla odpowiedzi Jezus powiada im: Miejcie¹²⁰² pr ac *jakiś* przekonujące uwierzytelnienie²²⁷⁹ Af *pochodzące od jakiegoś* boga_G. **11,23** Zaiste powiadam wam, że który by rzekłby⁸³⁷ ao sb ac tej wiadomej² górowej istocie²⁰⁵⁷ D n tej właśnie²⁰⁹⁴ D n: Zostań uniesiona⁷⁰ ao it ps i zostań rzucona⁴⁶³ ao it ps do funkcji wiadomego morza_{As f}, i nie³ zostałby na wskroś rozróżniony⁶⁸⁶ ao sb ps w sercu swoim, ale przekonująco uwierzytelniałby²²⁷⁷ pr sb ac że które_{As n} gada¹⁶⁷⁸ pr staje się⁵⁸⁴ pr md-ps-dp, będzie^{ft md-dp} jemu. **11,24** Przez to właśnie_{As n} powiadam wam: wszystkie_{Ap n} te które_{Ap n} modlicie sobie²⁴⁰² pr id md-ps-dp i prosicie sobie⁷⁴ pr id md, przekonująco uwierzytelniajcie że⁴ wzięliście¹⁶⁸¹ ao ac, i będzie^{ft md-dp} wam. **11,25** I gdy ewentualnie wytrwale stoicie²⁶²⁵ pr id ac modląc sobie_{Np m pt pr md-ps-dp}, puszczajcie od siebie⁴³⁹ pr it ac jeżeli coś macie w dół z kogoś_{Gs}, aby i ten wiadomy ojciec wasz, ten w niebiosach, puściłby od siebie⁴³⁹ ao sb ac wam te⁵ upadki obok-przeciw²¹⁷⁰ Ap n wasze.

11,27 I przychodzą na powrót do Hierosolym. I w świątyni w następstwie depczącego wkoło²²⁴² Gs m pt pr ac, Gab jego_G przychodzą_{pr} istotnie do niego_A prapoczątkowi kapłani i pisarze i starsi. **11,28** I powiadali^{ipf} mu: W której²³²⁰ D możliwości swawolnego wybycia na zewnątrz_{D f} te właśnie_{Ap n} czynisz²³¹⁴ pr, albo⁶ kto tobie dał⁷³⁴ ao możliwość tę właśnie²⁰⁹⁴ As f aby te właśnie_{Ap n} czyniłbyś²³¹⁴ pr sb ac? **11,29** Zaś Jezus rzekł im: Wezwę nadto do uwyrażnienia się¹⁰⁶⁰ ft ac was_A, je-

1 Gr. *ek-plesso* dosł. 'wy-uderzać, wy-bijać'. Przekłady łagodzą: „zdumiewał się”, nawet dając „był zachwycony”.

2 Ani tu ani w paralelach nie wskazano, o której górze blisko Ierusalemu mowa. To “niezwykła trudność” {145}.

Wedł. starożytnych mowa tu o złym duchu, diable {316} (raczej: szatanie). Głową gór świata jest diabeł (naziemny Księżyc?), głową gór nieba jest chrystus (Słońce, potwierdzone w starożytnej symbolice) {51}.

3 Gr. *dia-krino* od *dia* 'na wskroś, przez' i *krino* 'rozdzielać, rozstrzygać, osądzać'. Przekłady: „zwątpi (w duszy)”.

4 Gr. *lambano* tu w czasie przeszłym aoryście: 'otrzymaliście'. Tak też oddaje {1}. Może mowa o uprzedzającej, nakazanej sobie autosugestii, rodzaju magicznego samooszustwa. Przekłady zmieniają czas na przyszły „otrzymacie”. Uczniowie Jezusa coś takiego praktykowali, n.p. 'nakazali sobie zapomnieć' *epi-lanthanomai* wziąć chleby Mt 16,5.

5 Gr. *para-ptoma*, od *para-pipto* 'obok-padać', ma znaczenie 'błędu, występku, przewinienia, upadku, winy' ("grzech" to raczej *hamartia* i *hamartema*). Tu i w Mt 6,12-15 puszczanie od siebie występku przez modlącego się, i w następstwie także przez niebiańskiego ojca, jest warunkiem cudu. Czy więc cud pod względem treściowym jest puszczonym od boga, odrzuconym przez niego występkiem, który zatem wcześniej przyjął? Bóg sprawca cudów – zbieraczem występku? Wedł. samego Jezusa cuda są wobec boga 'nieprawością' *a-nomia* Mt 7,22-23. Do *a-nomos* zaliczono cudotwórcę Jezusa w Lc 22,37. Z cudami miał przyjść właśnie *anomos* w 2Th 2,2-9. Jezus czynił cuda niechętnie Mc 9,19 Jo 4,48.

6 "Kto?" - „Jezus przenosi to pytanie na Jana” {318} (p. 11,30). Jezus sugeruje, że z nieba Mt 21,31-32, t.j. z ducha św. Lc 1,15, lecz zainstalowanego w łonie ziemskiej kobiety, ucieleśnionego w 'mięsie' *sarks* i uziemionego.

den^{843 A} odwzorowany wniosek^A, i odróżnijcie się w *odpowiedzi*^{311 ao it ps-dp} mi, i powiem szczegółowo^{841 ft} wam w której możliwości swawolnego wybycia na zewnątrz te właśnie czynię: **11,30** To wiadome zanurzenie *dla pogrążenia i zatopienia*, to Joannesa^G, z *niewiadomego* nieba^{Gs} *jakościowo* było albo czy z *niewiadomych* człowieka^{Gp}? Odróżnijcie się *odpowiadając* mi. **11,31** I ¹wnioskowali na wskroś^{692 ipf} istotnie do siebie samych^{799 Ap} powiadając: Jeżeli by rzekli byśmy^{837 ao sb}: Z *niewiadomego* nieba, powie szczegółowo^{841 ft}: Przez co więc nie uwierzytelniłście^{2277 ao id ac} jemu? **11,32** Ale *może* rzekli byśmy^{837 ao sb ac}: Z *niewiadomych*² człowieka^{Gp}? - Strachali się^{2938 ipf md-ps-dp} przez tłum^A, wszyscy razem^{277 Np m} bowiem mieli^{1202 ipf} Joannesa^A ³w realnie istniejącej rzeczywistości²⁰³⁰ że *niewiadomy* prorok *jakościowo* był. **11,33** I odróżniwszy się w *odpowiedzi*^{311 Np m pt ao ps-dp} Jezusowi powiadają: Nie wiemy^{pf}. I Jezus powiada im: Ani ja ⁴*nie* powiadam wam w której możliwości swawolnego wybycia te właśnie czynię.

12,1 I począł sobie *od prapoczątku* im w porównaniach gadać: Winnicę^{145 A m} *niewiadomy* człowiek zasadził^{2965 ao ac}, i położył dookoła^{2253 ao ac} ogrodzenie, i wykopał^{2058 ao} zbiornik pod tłocznia²⁸⁸⁴, i zbudował *jako dom*^{1989 ao} wieżę, i wydał dla siebie^{861 ao md} ją^{430 A m} *jakimś niewiadomym* rolnikom, i oddał się od swego okręgu administracyjnego^{297 ao ac}. **12,2** I odprawił^{334 ao} istotnie do tych rolników^{Ap} wiadomym stosownym momentem^D

1 Gr. *dialogidzomai*. Ponieważ słowo to ma wspólny źródłosłów (*dia-lego*) z **dialektyką** (*dialektikos*), warto poznać jej główne cechy, gdyż wiele wyjaśnia z działań rządów. Dialektyka jest rozumowaniem za pomocą pytań i odpowiedzi (jak w tym fragmencie), w przeciwieństwie do rozumowania wynikającego z prawdy i z filozofii {6} (które tutaj nie są uwzględniane). Por. dialektykę marksistowską jako metodę poznawania i przekształcania świata, nie uznającą ogólniejszych (człowieczych) prawd i wartości. I w marksizmie więc można dostrzec wspólne ideologiczne korzenie ze schyłkowym antyhumanitarnym judaizmem typu Dawidowego. Także powstałe niedawno europejskie ideologie polityczne i społeczne, jak marksizm, komunizm, socjalizm, lub współczesne: socjaldemokracja, liberalizm wydają się tajemnie funkcjonować na przemian na wzorcu judaistycznym bądź chrześcijańskim. Stosownie do typu wzorca w jądrze tych systemów jest albo kobieta gospodarna (Marta, zakończona Babilonem, t.zw. „komuna” w KDL-ach), albo kobieta seksualna (Maria, nierządnica i złodziej, rozkradająca tamtą). Tak samo cała polityka polska od XVII w. do dziś wydaje się tylko zastosowaniem w wymiarze państwowym doktryny chrześcijańskiej (poselskie „nieważne jaka będzie Polska; ważne, żeby była katolicka”) i nad tym głównie czuwają służby spraw pokątnych. Popularna poobożność nie pojmuje, iż polityka polska jest tylko pełniejszym wyrazem chrystianizmu, że takie właśnie polityczne oblicze ukazuje chrystianizm uwyraźniony, urealniony, uformowany, zastosowany w jakiegokolwiek dziedzinie życia. Jego celem jest pozbawienie szlachetnego człowieka wpływu na wydarzenia i przyszłość. „To był system który... bardzo osłabiał mężczyzn” (J. St.). Aby działać, muszą „dać się zepsuć” zwierzęcemu duchowi świętemu.

2 Z perykopy wynika, iż arcykapłani uważali, że posłannictwo (namaszczenie) Joannesa było z „jakichś niewiadomych człowieka” (ludzkich aniołów?); był on z człowieczej „kobiety” Mt 11,11, nie ze zwierzęcego boga na Syjonie, i dlatego mu nie uwierzyli... Zdziwiająca ta mentalność Izraelitów, którzy za ‘prawdziwy’ *alethes, alethinos, gnesios* i ‘realny’ gr. *ontos* uznają chrystusa a nie Jana; jakiś niewiadomy głos „z niebios”, głos we śnie, a nie normy obyczajowe przytomnie wypracowane na ziemi przez cywilizowanych ludzi +12,14.

3 Gr. *ontos* imiesłów od *eimi* ‘być, istnieć - istotnie, obecnie, faktycznie, realnie’. W S.t. “być” przypisywano samemu bogu Jahweh. Także w N.t. *ontos* jest zawsze boga lub boskości.

4 Dlaczego „Jezus odmawia odpowiedzi na pytanie o pochodzenie jego władzy” {318}, którą otrzymał poprzez zanurzenie Jana? Fraza: „Ani ja” może znaczyć, że podobnie jak oni, tak i Jezus „stracha się” powiedzieć, iż „z człowieka” (jako syn człowieka?).

niewiadomego niewolnika aby od strony tych rolników ^{Gp} wzięłyby ^{1681 ao sb ac} od wiadomych owoców ^{Gp} tej winnicy ^G. **12,3** I chwyciwszy ^{1681 Np pt ao ac} go ubiczowali skórę ^{646 ao} i odprawili ^{334 ao} próżnego ^A. **12,4** I na powrót odprawił istotnie do nich innego niewolnika; i owego ^A ¹zwięźle ująwszy zaopatrzyli w głowę ^{1548 ao} i pozbawili szacunku ^{415 ao}. **12,5** I innego odprawił; i owego ^A odłączyli przez zabicie ^{315 ao}, i wielolicznych innych, którychś ^{2061 Ap m} wprawdzie bicząc po skórze ^{646 Np pt pr ac}, którychś zaś doprowadzając do zabicia ^{316 Np pt pr ac}. **12,6** Jeszcze jednego ^{843 A} miał ^{1202 ipf} syna umiłowanego ¹⁷; odprawił go *jako* ostatniego istotnie do nich, powiadając że: ²Będą skłonieni do obrócenia w swoje wnętrze ^{998 ft ps} (w) tego syna ^A mego. **12,7** Owi zaś rolnicy istotnie do siebie samych rzekli że: Ten właśnie jest *jakościowo* ten wiadomy dziedzic losowy ¹⁵⁷⁷; przyjdzie tu, *może* odłączylibyśmy przez zabicie ^{315 ao sb ac} go i nasze będzie to dziedzictwo losowe ¹⁵⁷⁶. **12,8** I chwyciwszy odłączyli przez zabicie ^{315 ao} go i wyrzucili ^{856 ao} go na zewnątrz winnicy ^G. **12,9** Co więc uczyni ^{ft} ten utwierdzający pan tej winnicy? Przyjdziesz ^{1139 ft} i odłączy przez zatracenie ^{320 ft} tych rolników i da tę winnicę innym(?). **12,10** Ani odwzorowane Pismo to właśnie ^{2094 As f} *nie* przeczytaliście ^{163 ao}: *Niewiadomy* kamień który ³odrzućili po sprawdzeniu przyjęcia ^{300 ao ac} wiadomi budujący *jako dom* ^{1989 Np m pt pr ac}, ten właśnie został spowodowany do stania się ^{584 3s ao id ps-dp} ⁴do sfery funkcji ⁸⁴² *niewiadomej* głowy ^{As f} *niewiadomego* ⁵kąta węgielnego ^{606 Gs f}; **12,11** od strony ²¹³⁹ *niewiadomego* ⁶utwierdzającego pana ^G stała się ^{3s ao id md-dp} ta właśnie ^{2094 Ns f} i jest ⁷dziwna ^{1272 f} w oczach naszych?

12,12 I szukali *sposobu* ^{1214 ipf} *aby* go ująć władzą ^{1631 ao}, i przestraszyli się ^{2938 ao id ps-dp} w wiadomy tłum ^A, rozeznali ^{585 ao} bowiem że istotnie do nich to porównanie rzeź. I puściwszy od siebie ^{439 pt ao} go odeszli.

12,13 I odprawiają istotnie do niego jakichś ^{2802 Ap} z farisaiosów ^{Gp} i z herodianów ^{Gp} aby go ⁸upolowali ^{35 ao sb ac} *jakimś* odwzorowanym wnioskiem ^D. **12,14** I przyszedłszy

1 Gr. *kefalaiōo* ‘zwięźle zebrać jako głowę, streścić, zaopatrzyć w głowę’ - według końcowego formantu -oo. Pochodzi od *kefalaios* ‘tworzący głowę’, a to od *kefale* ‘głowa’, w N.t. tylko tu. Możliwe też znaczenie ‘rekapitulować, reasumować, zwięźle ujmować’ {6}. Przekłady zwyczajowo: „zranili w głowę” – oczywiście przyklepane przez Abr. w {6} jako osobna kategoria znaczeniowa w NT. Lecz ‘ranić’ to *traumatidzo, paio*.

2 Gr. *en-trepo*. Przekłady spływają: „uszanują” – jak *timaō, eusebeo*.

3 Gr. *apo-dokimadzo* ‘odrzuć jako niegodnego’ +Mt 21,42 Mc 8,31 Lc 9,22 17,25. Przekłady spływają dając samo: „odrzućili”, jakby *apo-ballo, eks-outheneo*

4 Gr. *eis* ‘do’. W hebr. w Ps 118,22 odpowiada *l-lamed* ‘do, ku, dla, celem’. Kamień ten więc został dodany do istniejącej już „głowy”. Przekłady absolutyzują: „stał się głowicą węgla”, „stał się kamieniem węgielnym”.

5 Tekst 1P 2,4-8 kamień ten utożsamia z Jezusem, a kąt węgielny z duchem i Syjonem.

6 W oryginale hebr. psalmu 118,22 tym utwierdzającym panem jest Jahweh.

7 Gr. *thaumastos* jest synonimem *semeion* ‘cudu’ w Mt 21,15 Ap 15,1 oraz towarzyszy cudom w Mt 8,27 9,33 15,31 21,20 i in. Zatem perykopa o winnicy może być odpowiedzią na pytanie: “W której władzy to czynisz?” z 11,28 - czyli Jezus by czynił cudy we władzy pewnego nurtu Jahweha odłączonego od pełnego Jahweha Elohima.

8 Gr. *agreuo* ‘łowić na polu, polować’, też ‘łowić zwierzynę, być myśliwym’ (analogicznie jak *halieuo* ‘łowić w morzu’, t.j. ‘łowić ryby’, ‘być rybakiem’). Przekłady i tu łączą: „pochwyć”, „pochwyć”.

powiadają mu: Nauczycielu, wiemy że doprowadzający do starannej pełnej jawnej prawdy *jakościowo* jesteś i nie jest dbałość^{3s pr id ac} tobie około żadnego^{Gs m}; nie bowiem pogładasz do doistotne oblicza^{As} *jakichś* człowieków^{Gp m}, ale na *wierzchu* starannej spełnionej jawnej prawdy^{Gs} wiadomą drogę wiadomego boga^G nauczasz. Wolno dać^{734 ao} opłatę z oszacowanego majątku Kaisarowi albo czy nie? *Żeby* dalibyśmy^{734 ao sb ac} albo czy *żeby* nie dalibyśmy? **12,15** Ten zaś *od przedtem* znając^{1983 Ns m pt pf ac} ich wiadome granie roli przez rozstrzyganie pod przewodnictwem *kogoś*^{2881 As} rzekł im: (Po) co^{As n} mnie^A doświadczać? Przynoście^{2922 pr} mi denar^A aby ujrzałbym^{2041 ao sb ac}. **12,16** Ci zaś przynieśli^{2922 ao}. I powiada im: Kogo^{2803 Gs m} wiadomy¹ wizerunek⁸³³ ten właśnie i napis? Ci zaś rzekli mu: Kaisara^G. **12,17** Zaś Jezus rzekł im: Wiadome *rzeczy*^{Ap n} Kaisara oddajcie^{299 ao} Kaisarowi, i wiadome *rzeczy*^{Ap n} wiadomego boga, temu bogu. I wyrażali zdziwienie^{871 ipf ac} zależnie na nim^D.

12,18 I przychodzą saddukaiości istotnie do niego^A, tacy którzy powiadają *uczynić* wstanie na górę^{204 As} nie *mogące teraz być*^{834 pr if ac, Aci}, i nadto wzywali do wyrażenia się^{1060 ipf} go powiadając: **12,19** Nauczycielu, Moyses odwzorował pismem^{602 ao} nam, że: Jeżeliby kogoś brat odumarłby^{303 ao sb} i pozostawiłby z góry na dół^{1482 ao sb ac} żonę i nie puściłby od siebie^{439 ao sb ac} potomka^{As n}, aby wzięłby^{1681 ao sb ac} brat jego^G tę żonę i wystawiłby w górę^{1011 ao sb ac} nasienie bratu swemu. **12,20** Siedmioro bracia byli; i pierwszy wzięł^{1681 ao} żonę i odumierając^{N pt pr} nie puścił od siebie^{439 ao ac} nasienie^{As n}. **12,21** I wtóry wzięł ją i odumarł nie pozostawivszy z góry na dół^{1482 N pt ao ac} nasienie. I trzeci tak samo. **12,22** I ci siedmioro nie puścili od siebie nasienie^{As}. *Jako* ostatnie^{N,As n} wszystkich^{Gp m,n} i ta żona odumarła. **12,23** W tym wstaniu na górę²⁰⁴ kogo^{2803 Gs m} z nich^{Gp m} będzie żona^N? Ci bowiem siedmioro mieli^{1202 ao} ją *jako* żonę^A. **12,24** Mówił^{2925 ipf,ao} im Jezus: Czy nie przez to właśnie jesteście zwodzeni^{2281 pr ps} nie znając *od przeszłości*^{1983 Np m pt pf ac} wiadome odwzorowane Pisma^{Ap} ani wiadomą moc wiadomego boga? **12,25** Gdyby²⁰⁶⁹ bowiem z umarłych² stawiliby się na górę^{233 ao sb ac}, zarówno nie poślubiają^{552 pr ac} jak i nie wystawiają się do poślubienia^{553 pr md-ps}, ale są tak jak *niewiadomi* aniołowie w wiadomych niebiosach^{Dp}. **12,26** Około zaś umarłych że są wzbudzeni w górę^{810 pr id md-ps} czy nie przeczytaliście^{163 ao} w księdze⁵⁰⁸ Moysesa^G na *wierzchu*¹⁰⁶³ kolczastego krzaka^{490 G}, jakże rzekł mu wiadomy bóg powiadając: Ja wiadomy bóg Abraama^{indecl} i *niewiadomy* bóg Isaaka^{indecl} i *niewiadomy* bóg Jakoba^{indecl}? **12,27** Nie jest *niewiadomy*³ bóg umarłych ale *obecnie* żyjących biologicznie cielesnie^{Gp m pt pr ac}.
Przez wieloliczne^{2329 As n, adv} jesteście zwodzeni^{2281 pr id md-ps}.

1P. przyp. do Mt 22,20.

2Ewangelista stosuje tu dwa słowa na określenie „zmartwychwstania”: *an-istemi* i pochodne *ana-stasis*, oraz *egeiro*. *Egeiro* ‘wzbudzać w górę’ w.26 jest całkiem innym słowem i co innego określa (Mt zagubił tę różnicę, ale ukazał ją Lc). W w.25 Jezus mówi o zmartwychwstaniu w postaci bezpłciowej, anielskiej, zaś wiersz 26 o wzbudzeniu przez seks, czyli cielesnym synostwie. Są to dwa tory prokreacji, ale tylko ten drugi w Biblii zwany jest “boski” w.27. Przy tym wiadomy bóg Abraama jest różny od niewiadomego, ukrytego (Mt 6,4.6.18 11,25) w organizmie boga ojca zrodzonych płciowo Izaaka i Jakuba.

12,28 I przyszedłszy do istoty ^{2400 pt ao} jeden z pisarzy _{Gp}, usłyszawszy ^{pt ao} ich _G do razem badawczo szukających ^{2659 Gp pt pr}, ujrzawszy ^{pt ao} że odpowiednio ¹⁴⁴² odróżnił się ^{ao id ps-dp} im, nadto wezwał do uwyrażnienia się ^{1060 ao ac} go: Która *jakosciowo* jest ⁸³⁴ wskazówka pierwsza z wszystkich _{Gp}? **12,29** Odróżnił się w *odpowiedzi* Jezus że: Pierwsza jest: Słuchaj, Izraelu, *niewiadomy* ¹utwierdzający pan, ten wiadomy bóg nasz, *niewiadomy* utwierdzający pan ²jeden ⁸⁴³ jest, **12,30** i będziesz miłował ^{15 ft} *niewiadomego* utwierdzającego pana, tego wiadomego boga _A twojego, z całego serca twojego i z całej duszy twojej i z całego rozumowania na wskroś *wszystkiego* ⁷⁰⁰ twojego i z całej potęgi ¹³⁷⁴ twojej. **12,31** Wtóra ⁶⁵⁷ ta właśnie ^{2094 N f}. Będziesz miłował ¹⁵ wiadomego ³bezpośrednio blisko będącego ²³⁰³ twojego tak jak ciebie samego _A. *Jakaś* większa *od* tych właśnie ²⁰⁹⁴ _{Gp} inna wskazówka nie jest. **12,32** I rzekł mu ten pisarz: Odpowiednio ¹⁴⁴², nauczycielu, na wierzchu jawnej pełnej prawdy ^{109 G} rzekłeś ^{ao} że jeden jest i nie jest *jakiś* inny ponad liczbę jego _G, **12,33** i to *które skłania* miłować ^{15 pr if} go z całego serca i z całego ⁴puszczania razem *ze swoim rozumowaniem* ^{2706 Gs} i z całej potęgi i to *które skłania* miłować wiadomego bezpośrednio blisko będącego tak jak siebie samego *coś* ⁵będące wokół większym nadmiarem ^{2249 Ns n} jest *od* wszystkich wiadomych całopaleń _{Gp} i

3 Bóg zbuntowanej odstępczej sekty Jezusowej, owego upadłego sortu ówczesnych żydów – deuteronomistów, dawidowców, syjonistów i chrześcijan, nie był bogiem człowieka, jego agendy umysłowej i rękodzielnej, ale był bogiem zmartwychwstania przez płciowość zwierzęcą zainstalowaną w osobie ludzkiej. Natomiast nie był bogiem powstania z umarłych w tym samym organizmie cielesnym. Tak też Paweł w 1C 15,35-53, choć uznawał zmartwychwstanie chrystusa w jego duchowym ciele 1C 15,3-20, zdolnym przenikać do wnętrza domu jak UFO nauci Jo 20,19-29.

1 W hebr. oryginalne (Dt 6,4-5) to Jahweh.

2 Gr. *heis* ‘jeden’, w genetywie *henos*. Ma inne znaczenie niż *monos* ‘wyłącznie jeden, tylko jeden, jedyny (wśród wielu)’ Mt 4,10 24,36 Lc 4,8 5,21 Jo 5,44 17,3 i in.. Stąd mono-teizm chrześcijański ‘wiara w boga jedyne’ spośród wielu realnie istniejących bogów 1C 8,5 2C 4,4, inna niż heno-teizm Mojżesza ‘wiara w jednego boga’ De 6,4.

3 Gr. *plesion* ‘blisko przyległy, sąsiad’. Por. przyp. do Mt 22,39. Jezus mówi o dwóch „miłościach”: pierwsza miłość jest do boga, druga do człowieka. Jest to ten sam typ ‘miłości’ *agape*, lecz w różnych sferach działa inaczej, staje się czymś innym. Pierwsza miłość była „wszystka” na bazie kompletu domen jahwicznych nurtów przejawiających się u człowieka (serca, duszy, ‘myśli’ *dianoia* i potęgi). Druga miłość, wybiórcza i ograniczona do bliskiego, była na bazie „siebie samego”, t.zn. bez kompletu tamtych jahwicznych nurtów. Jeżeli bóg jest każdą miłością 1Jo 4,8, to pozostały człowiek (‘rozum’ *nous* i ręce), który jest człowiekiem właściwym i także miłuje (choć nie seksualnie), też ma swojego boga - człowieczego. Dlaczego Biblia (prócz Mojżesza) nie chce go znać, lecz układa swe dzieje według boga zwierzęco-cielesnego i seksualnego? Czy tak została ona przerezegowana? Kto widział oryginalny zwój Tory, gdzie jedne fragmenty są ściśnięte jakby wtłoczone, drugie zaś nadmiernie rozciągnięte, jakby miały zapelnąć usunięty fragment, musi podejrzewać jakieś ingerencje ‘z góry w Torę’ *kata nomon*, n.p. Ac 24 24,14: *tois kata ton nomon kai tois en tois profetais*; +Lc 2,22.39 Jo 18,31 19,7 Ac 22,12 23,3 Ph 3,5 Hb 7,5.16 8,4 9,19.22 10,8.

4 Pisarz ów odpowiadając dokonuje syntezy obu przykazań (umieszcza je w jednym ciągu logicznym), zmieniając przy tym *dia-noia* na *syn-esis*, czyli na przeciwieństwo tamtego. Popularne przekłady tego nie rozróżniają. A właśnie zaangażowanie dla tego człowieczego rozumu (*noun-echos* w.34, p. przyp.) (choć nie: wynikanie tego z rozumu!) znalazło uznanie Jezusa.

5 Gr. *perisso-teros*, stopień wyższy od *perissos*, od *peri* ‘dokoła, wokół’. Stopień równy *perissos* znaczy ‘naciągany, sztuczny, ekscentryczny, przewyższający potrzebę, zbytni, zbytkowny, nadmierny, nadzwyczajny, nadliczbowy, przesadny, niepotrzebny’, nieparzysty’ {6}. Waży jest źródłosłów *peri* oznaczający ‘dookólne, otaczające ze wszystkich stron’ umiejscowienie tego naddatku. Razem wskazuje to na brak ciągłości, kontynuacji rozwojowej z rdzeniem (jak w kapuście), niejednorodność, niespójność tego co ‘wokół’. Jak w przypadku *peri-bolaion* ‘okrycie, zawój, płaszcz’, *peri-thesis* ‘obłożenie się ozdobami’, *peri-kefalaita* ‘zawój, hełm’, *peri-oikos* ‘mieszkający naokoło, sąsiad’ i t.p. Przekłady: „więcej”, „daleko więcej” – jakby to było kontynuacyjne *pera-itero* ‘dalej, więcej, dłużej, dodatkowo, lepiej’.

¹ofiar _{Gp.} **12,34** I Jezus ujrawszy że ²mając w rozumie ¹⁹⁵¹ odróżnił się, rzekł mu: Nie w długą odległość ¹⁷⁵⁹ _{As f, adv} jesteś od wiadomej królewskiej władzy ⁴⁸³ _G wiadomego boga _{G.} I żaden już nie miał śmiałości ²⁸⁰⁸ _{ipf} go nadto wezwać do uwyrażenia się ¹⁰⁶⁰ _{ao if ac.}

12,35 I odróżniwszy się Jezus powiadał nauczając ⁷³⁰ _{Ns pt pr} w świątyni: Jakże powiadają pisarze że wiadomy pomazaniec *niewiadomy* syn Dawida *jakościowo* jest? **12,36** Sam Dawid rzekł w tym wiadomym duchu, tym świętym: Rzekł *niewiadomy* ³utwierdzający pan ¹⁶⁶⁶ wiadomemu utwierdzającemu panu ¹⁶⁶⁶ mojemu: ⁴Siedź odgórnie jako na swoim ¹⁴¹⁰ _{pr it md-ps-dp} z prawych *stron* _{Gp n} moich, aż by położyłbym ²⁷⁹⁶ _{ao sb ac} nieprzyjaciół twoich z góry w dole ²⁸⁷⁹ _{Gp} nóg twoich. **12,37** Sam Dawid powiada go *jako niewiadomego* utwierdzającego pana _{A,} i skąd jego *jakościowo* jest syn? I wieloliczny tłum słuchał jego _G z rozkoszą ¹²³³.

12,38 I w tej nauce swojej powiadał: ⁵Poglądajcie ⁵¹⁶ _{pr it ac} od ²⁸⁹ pisarzy chcących ¹²⁷⁶ _{Gp pt pr} w *zbrojnych* uroczystych odzieniach ²⁶³¹ _{Dp} deptać wkoło _{pr if,} i uprzejmie przyjęcia ⁴⁰¹ _{Ap} w rynkach **12,39** i pierwsze krzesła w miejscach zbierania razem i pierwsze sofy w głównych posiłkach ⁶³⁴ _{Dp.} **12,40** Ci pożerający ¹⁵¹⁶ _{Np pt pr ac} domostwa ¹⁹⁸⁶ _{Ap} wdów i ⁶przed-objawieniem ²⁴³² _{Ds} długo modlący się _{Np pt pr,} ci właśnie wezmą ¹⁶⁸¹ _{ft id md-dp} ⁷będące wokół większym nadmiarem ²²⁴⁹ rozstrzygnięcia _{A.}

1 Czy także od ofiary eucharystycznej?

2 Gr. *nounechos* od *noun-eches*, dosł. ‘mając w rozumie’, od *nous* ‘rozum’. Przekłady: „rozumnie”, „rozsądnie” – jakby *sofronos*, *fronimos*. Pk79. To ‘mieć *coś gotowego* w rozumie’ nie jest tym samym, co rozumować, dochodzić rozumem. Możliwe, że „mieć w rozumie” odpowiada tu „przyjmować ofiarę”, „miłować”, „być nie w długą odległość”, „królewska władza”, „tak jak”.

3 W greckim tekście ewangelii (+Mt 22,44 Lc 20,42 Ac 2,34) obu ‘utwierdzających panów’ oddano tym samym słowem *kyrios*, tak bowiem zatarła te różnice Septuaginta. Jednak w źródłowym hebrajskim oryginale (Ps 110,1) pod pierwszym *kyrios* występuje *Jahweh*, pod drugim zaś *adonaj*. Najprawdopodobniej tym *adonaj* Dawida był król Saul, on więc byłby tym chrystusem (pierwszym; drugim – Dawid). Jego syn Jonatan nie otrzymał namaszczenia.

Saul nie był uznany przez lud za ocaliciela 1S 10,27, lecz tylko zapowiedział ‘ocalenie’ *SzUAiH soteria* ‘w, podczas’ hebr. *B ‘żarze’ ChM dia-thermaino* Słońca 1S 11,9. To jego syn Jonatan był “czyniącym ocalenie” *soteria*, t.j. soterem-Jezusem 1S 14,45, a czyniąc to ocalenie “w żarze Słońca” był najprawdopodobniej tym żarem, przysłonecznym ogniem, więc starszym bratem z Lc 15,11nn młodszego brata, które poszło aż do świata i do nierządnic. Tytułem *adonaj* i *mesziach* nazwał Dawid Saula 1S 24,7, lecz czy mógł nim być też Jonatan? Tak właśnie wedł. Ac 2,34-36 “jako pana jego (jego t.j. Dawida, pana t.j. *adonaja*) i *mesziacha* uczynił bóg tego Jezusa, którego wy ukrzyżowaliście”. Jako ukrzyżowanie można uznać „usiądnięcie z prawych stron” *Jahweha* na Syjonie. Wtedy Jonatan byłby chrystusem odgórnym, a Dawid chrystusem oddolnym, którego Jonatan miłownie wchłonał. P. przyp. do Mt 22, 44.

4 Wedł. Kallimacha Apollo (ogień słoneczny) “zasiada na prawicy Zeusa”. Zwano go “prorok ojca-Zeusa Apollo” {117}s.219.270.

5 Gr. *blepo apo* dosł. ‘poglądać od’ +Mc 8,15 Lc 21,30, tu może w sensie pozawzrokowym {7}. P. przyp. do Mc 8,15.

6 Gr. *pro-fasis* od *pro* ‘przed’ i *faino* ‘ukazywać światło, objawiać’; razem: ‘zewnątrzny powód, pretekst’ {6}, ‘przed-objawienie’. *Pro-fasis* może być starotestamentowym odpowiednikiem chrześcijańskiego pre-egzystującego *logosa en arche* z Jo 1,1.

7 Gr. *perissoteron*. Słowo to w pobliskim Mc 12,33 ma nadane pozytywne znaczenie.

12,41 I osiadłszy^{1411 pt ao ac} z góry naprzeciw skarbcu, dla znalezienia teorii oglądał^{1289 ipf} jakże tłum rzuca miedź *pieniężną* do skarbcu. I wieloliczni majątni rzucali^{463 ipf} wieloliczne^{Ap n}. **12,42** I przyszedłszy jedna wdowa żebrząca rzuciła^{463 ao} *wyluskane* monety^{1705 Ap n} dwie, które^{Ns n} *jako jedna* jest^{3s pr} czwarta część *rzymskiego* asa. **12,43** I wezwawszy istotnie do siebie^{2406 Ns pt ao md-dp} uczniów swoich rzekł im: Zaiste powiadam wam, że wdowa ta właśnie ta żebrząca *coś* liczniejsze^{2288 As n} *od* wszystkich^{2193 Gp m,n} rzuciła, tych^G rzucających^{463 Gp pt pr} do skarbcu; **12,44** wszyscy bowiem ze stanowiącego wokół nadmiar^{2247 Gs n pt pr} im rzucili, ta właśnie zaś z niedostateczności swojej wszystkie te które^{2064 Ap n} miała rzuciła - całe środki pędzenia życia^{510 As m} swoje.

13,1 I *w następstwie* wydostającego się^{Gs pt pr md-ps-dp, Gab} jego^G ze świątyni, powiada mu jeden z uczniów jego: Nauczycielu, ujrzyj-oto¹ skąd pochodzące^{2347 Np m} *jakieś* kamienie i skąd pochodzące *jakieś* jako dom budowlę^{1990 Np}. **13,2** I Jezus rzekł mu: Poglądasz⁵¹⁶ te właśnie te wielkie jako dom budowlę? Żadną metodą nie zostałyby puszczony od siebie^{439 3s ao sb ps} bezpośrednio tutaj kamień aktywnie na kamień^A, który żadną metodą nie² zostałyby z góry na dół rozwiązany^{1485 3s ao sb ps}.

13,3 I *w następstwie* odgórnie zasiadającego jako na swoje^{1410 Gs pt pr md-ps-dp, Gab} jego^G do sfery funkcji Góry^A Drzew Oliwnych^{905 Gp} z góry naprzeciw świątyni^G, nadto wzywał do uwyrażnienia się^{1060 3s ipf} go *w tej którą miał* z góry aż na dół w swoją własną *sferę*^{1334 As f} Petros i Jakobos i Joannes i Andreas: **13,4** Rzeknij^{837 ao} nam kiedy te właśnie^{Np n} *jako jedno* będzie^{834 3s ft} i co *za* wiadomy znak boży^N gdy ewentualnie *jako jedno* obecnie ewentualnie ma planowo^{1811 3s pr sb} te właśnie^{Np n} *obecnie* do razem być dokonane^{2719 pr} *wszystkie*^{2193 Np n}? **13,5** Zaś Jezus począł sobie *aby* powiadać^{pr if ac} im: Poglądajcie^{pr} *aby* nie ktoś was zwiódłby^{2281 3s ao sb ac}. **13,6** Wieloliczni przyjdą^{1139 ft} zgodnie zależnie na wiadomym imieniu^D moim powiadając że: ³Ja jestem *jakościowo*, i wielolicznych^{Ap m} zwiódą^{2281 ft ac}. **13,7** Gdyby zaś usłyszeliście^{ao sb ac} wojny i ⁴śluchy z zaświata^{91 Ap} wojen^{Gp}, nie poddawajcie się hałasowi^{1309 pr it ps}; obowiązuje stać się^{584 ao if md-dp}, ale jeszcze nie to wiadome dokonanie^{N,As}. **13,8** Będzie wzbudzony w górę^{810 ft id ps} bowiem naród *z natury wzajemnie razem żyjący*⁸²⁴ wrogo na naród⁸²⁴ i królewskie imperium wrogo na królewskie imperium^A; będą^{834 ft md-dp} trzęsienia z góry w dół we właściwe miejsca^{Ap},

¹ Gr. *pot-apos*, złożone z *pou* 'gdzie' i *apo* 'od', razem: 'od gdzie, skąd'. Tekst zdaje się sugerować, iż kamienie świątynne będą 'z góry rozwiązane', gdyż pochodziły 'z góry' *kata-* (z nieba, od niebiańskich istot – powszechny w pierotnych kulturach mit UFOlogiczny). Przekłady: „co za”.

² Do przestawienia?

³ *Ego eimi* 'ja jestem' jest charakterystycznym samookreśleniem Jezusa, n.p. Mt 14,27 Jo 8,24 13,19 18,5, świadczące o poczuciu jego boskości. Osobowe "Ja jestem" Jezusa może być podawane jako antyteza do bezosobowego "Jestem który jestem" starotestamentowego Jahweha, pod które można było podstawić wszystko.

⁴ Gr. *akoe*. Por. Mt 14,1n oraz przyp. do Mt 13,14 Lc 7,1.

będą głody; prapoczątkowa zasada ³⁸⁴ ¹bólów *porodu* ^{3046 Gp} te właśnie ^{Np n.} **13,9** Poglądajcie zaś wy siebie samych ^{Ap}; przekażą ^{2150 ft} was do razem zasiadających rad ^{2699 Ap} i do miejsc zbierania do razem ^{Ap}, będziecie biczowani po skórze ^{646 ft ps} i na prowadzących władców ^G i królów będziecie stawiani ^{1372 ft ps} z powodu mnie ^{818 G} do świadectwa ^A im. **13,10** I do wszystkich ²wiadomych ¹⁹⁶⁶ narodów z *natury* *wzajemnie razem żyjących* w pierw obowiązuje *mogącą* zostać ogłoszoną ^{1555 ao if ps} *uczynić* tę nagrodę za łatwogodną nowinę ^A. **13,11** I gdy ewentualnie *obecnie* ewentualnie wiodą ^{39 pr sb ac} was przekazując(y) ^{Np m pt pr ac}, nie troszczcie się naprzód ^{pr it ac} co byście zagadali ^{ao sb ac}; ale które ^{Ns n} jeżeliby zostałyby dane ^{734 3s ao sb ps} wam w owej godzinie, to właśnie gadajcie ^{pr}; nie bowiem jesteście *jakościowo* ³wy ci gadający ^{Np m pt pr ac}, ale ten wiadomy duch, ten święty. **13,12** I przekaże ^{ft} brat brata do śmierci ^{As}, i ojciec potomka, i *wrogo* nastawią się *przez wzniesienie się do źródła w górze* ^{1047 ft md} potomkowie wrogo na rodziców i będą uśmiercali ^{1266 ft} ich. **13,13** I będziecie ^{834 ft md-dp} nienawidzeni ^{1866 Np pt pr ps} pod przewodnictwem ⁴wszystkich ^{Gp m} przez to wiadome ⁵imię ^A moje. Ten zaś ⁶który wytrwale pozostał pod ^{2885 Ns m pt ao ac} do sfery funkcji ⁷dokonania ^{2778 As n}, ten właśnie będzie ocalony ^{2742 ft id s}. **13,14** Gdyby zaś ujrzelibyście ^{2041 ao sb ac} to wiadome ^{As n} ⁸wstrętne bóstwo ^{493 As n} tego ^{Gs f} spustoszenia i opuszczenia ^{1134 Gs f}: *Niewiadomego* ⁹od przeszłości stojącego ^{1372 As m pt pf ac} tam gdzie nie ¹⁰obowiązuje ^{659 pr ac} – ten ¹¹z dołu poznający *przez czytanie* ^{163 Ns m pt pr ac} niech rozumie ^{1937 3s pr it ac}, – wtedy ci w Judai niech uciekają ^{2923 pr it ac} do sfery funkcji gór ^{2057 Ap n}, **13,15** ten zaś na budynku ^{792 Gs} niech zstąpi na dół ^{1455 ao it ac} ani niech wejdzie ⁸⁴⁶

1 Gr. *odin* wszędzie tylko ‘bóle porodowe’, tu: syna człowieczego 13,26. Przekłady ogólnie: „boleści”

2 Wskazano tu ograniczenia dla ewangelizacji: do wówczas znanych narodów, oraz do w trybu możliwości.

3 Kolejny przykład negacji ducha człowieczego na korzyść samego ducha św. Czy więc i Jezus dlatego nic nie odpowiadał przed ukrzyżowaniem Mt 26,63 27,14, że utracił ducha św.?

4 Por. Mt 10,22 24,9 Lc 21,17.

5 Może jako prowokujące Jahweha do zaangażowania się w zbawienie upadłej części natury (hebr. *Jeho-szua* znaczy ‘Jahweh jest zbawieniem’). Może ponieważ chrześcijański Jahweh zostanie uznany nie za budującego człowieka, ale za go niszczyliśko drążącego, i zbawiającego dziką stronę duchowości kosztem ludzkiej? Razem z tym Jahwehem zostanie znienawidzony jego duch święty, a także nim uwarunkowany fallus i prokreacja płciowa. Gdyż nienawiść nie ma dotyczyć wszystkich, lecz członków rodziny.

6 Gr. *hypo-meno* ‘wytrwale zostawać pod’ albo ‘zostawać w tyle’. Przekłady samo: „wytrwa”, jakby *kartereo*, *steko*.

7 Gr. *telos*. Przekłady: „koniec” – jakby „ustanie *czegoś*, zakończenie” albo „szczyt”. Lecz to nie *peras* ani *akron*.

8 Gr. *bdelygma* ‘przedmiot wstrętu, odrazy’ {6}, ‘przedmiot przerażenia, wstrętu’ {4}, ‘potwora’ {9}, od *bdeo*, *bde-lyssa*, *-omai* ‘czuć wstręt, obrzydzenie’. Słowo najpierw okazało się w LXX {10} i tam odpowiada najczęściej *SzKo(O)C* ‘obrzydlivość, wstręt, szkarada, bożek, bałwan, łobuz’ {8}. W LXX tak o Astarte 3Ki 11,5(7) 11,33, o Molochu 4Ki 23,13, często o bóstwach narodów ziemi, o dniu. Tutaj N.t. nawiązuje do Da 9,27 11,31 12,11 1Ma 1,54 - o Jowiszu Olimpijskim (BT przyp. {317}) 2Ma 8,17. {145}s.299 też o zamiarze cesarza Kaliguli i o antychryście 2Th 2,3. Złożenie *to bdelygma tes eremoseos* występuje w LXX w Da 11,31 12,11 1Ma 1,54. Nie ma więc znaczenia przymiotnikowego, lecz konkretne rzeczownikowe (rodzajnik *to*), „stojącego”. Przekłady: „ohydę (spustoszenia)”.

9 “Stojącego” jest rodzaju męskiego, gramatycznie więc nie odnosi się do *to bdelygma* które jest rodzaju nijakiego. Natomiast z porównania redakcji Lc z redakcją Mt i Mc można wnosić odpowiedniość *bdelygma* ze *stratiopedon* ‘żołnierzami obozującymi na gruncie’ Lc 21,20. Przekłady: „ohydę spustoszenia zalegającą l. stojącą”.

10 Bezosobowe gr. *dei* ‘wiąże, obowiązuje’, od *deo* ‘wiązać, pętać’. Tu *dei* tylko u Mc i raczej w znaczeniu ‘wiąże’. O związaniu religijnym przez Zakon z żoną Rm 7,2 1C 7,27.39, przez królestwo niebios Mt 16,19 18,18. Zatem ten *bdelygma* nie będzie związany religią monoteistyczną. Zresztą tylko monoteizm „związuje, spętuje” pozostałe sfery boskości w człowieku.

^{ao it ac} *aby* ^{70 ao if ac} unieść ^{Gs f} coś z domostwa ^{swego}, **13,16** i ten ^{włączony} do sfery funkcji pola ^{As m,} nie niech obróci na powrót ^{1105 ao it ac} do sfery funkcji wiadomych ^{spraw} ^{Ap n} skierowanych do tyłu ²⁰³³ *aby* ^{70 ao if ac} unieść ^{wiadomą} szatę swoją. **13,17** Biada zaś tym ^{samicom} ^{Dp f} wewnątrz w brzuchu ^{557 Ds f} mającym ^{1202 Dp f pt pr ac} i tym ^{1dającym} ssać ^{1292 Dp f pt pr ac} w owych dniach. **13,18** Módlcie się ^{pr it} zaś ^{aby} nie stałoby się ^{584 3s ao sb md-dp} *od, w czasie* burzliwej pogody ^{2989 Gs.} **13,19** Będą ^{jakościowo} ^{834 ft} bowiem dni owe ^{2ucisk} ^{1299 Ns f} jaki ^{2000 Ns f} nie stał się ^{584 pf ac} taki to ^{2806 Ns f} od prapoczątkowej zasady ^{Gs f} utworzenia ^{Gs f} które ^{As f} utworzył ^{1653 ao ac} ten wiadomy ^m bóg, aż do tego ^{Gs m,n} *stanu* teraz, i żadną metodą nie stał(o)by się ^{584 3s ao sb md-dp.} **13,20** I ³jeżeli ⁸²⁶ nie obciął i skrócił ^{1602 ao id ac} *niewiadomy* ⁴utwierdzający pan te dni ^{Ap,} nie by została ocalona ^{2742 3s ao id ps} *wszystka* mięsowa istota ^{2524;} ale przez wiadomych wybranych ^{Ap m,} których ^{2061 Ap m} wybrał sobie ^{878 3s ao id md,} skrócił ^{1602 ao ac} te dni. **13,21** I wtedy jeżeliby ktoś wam rzekłby ^{837 ao sb ac:} Ujrzycie-oto bezpośrednio tutaj ³⁰⁴⁵ ten wiadomy pomazaniec; Ujrzycie-oto tam; nie uwierzytelniajcie ^{2277 pr it ac.} **13,22** Będą wzbudzeni w górę ^{810 ft ps} bowiem kłamliwi pomazańcy i kłamliwi prorocy i dadzą ^{734 ft} znaki boże i cuda istotnie do tego ^{As n} *które powoduje* ⁵przez błąkanie odłączać ^{326 pr if ac} - jeżeli ^{Ns n} może - wiadomych wybranych. **13,23** Wy zaś ^{516 pr it ac,} ⁶zapowiedziałem ^{2384 pf ac} wam *wszystkie sprawy* ^{Ap n.}

13,24 Ale w owych wiadomych dniach potem-za ucisk ¹²⁹⁹ ów ^{A,} ⁷Słońce ¹²⁴² będzie zaciemnione ^{2577 ft id ps} i Księżyc ²⁵³³ ⁸nie da ^{734 ft} blask ²⁹²¹ swój, **13,25** i wiadome ⁹gwiazdziste obiekty ^{403 Np} będą ^{834 ft} z wiadomego nieba padające ^{2276 Np m pt pr ac} i wiadome

11 Gr. *ana-ginosko* zawiera cząstkę *ana* 'z dołu w górę'. Pomimo że całe słowo znaczyło powszechnie 'czytać', brzmienie tej cząstki było wyraźne i rozpoznawane. „Enigmatyczny komentarz” redaktora: <Czytający - niech rozumie> to może imię tego stojącego (w górę) bóstwa. Możliwe są tu rozumienia: pozytywne - może oznaczać kult 'myślenia, rozumu' gr. *nous* - dzieła rąk i umysłu człowieka, nie zaś bezmyślne ufanie w Dawidowego zwierzęcego ducha św., jak proponuje w tej przemowie Jezus 13,11, oraz negatywne - myślenie nie samodzielne, na podstawie obcego zapisu.

1 Ponowne „biada” rozradzającym się płciowo 'mięszowym istotom' *sarks* 13,20.

2 Gr. *thlipsis* ma w N.t. synonimy: 'upał' *kauma* i *kauson* Mt 13,21 20,12 Mc 4,17 Ap 7,14, ogień Ap 16,9, 'dni' Mt 24,29, dziesięć dni Ap 2,10, 'zapalczliwość' *orge* Rm 2,9 12,12, 'zły' *kakos* Rm 12,12 E 3,13 (*kakia* jest dniowi Mt 6,34), Jezus (Mc 9,39) 2Tm 2,9 Jo 18,30 Ap 1,9, 'zwierzę' *therion* Ac 28,5 Tt 1,12, dalej: 'ciężar' *baros* 2C 4,17 Ap 2,24, ciężar dnia Mt 20,12, 'oświecenie' Hb 10,33, gęstości szatana Ap 2,22nn. Jest ono odgórne Ap 2,2 p. Mt 8,16.

3 Gr. *ei* 'jeżeli' bo 'skrócił, obciął' *koloboo* jest w indicativie. W trybie warunkowym, jak mają przekłady: „jeżeliby”, byłoby z przeniesienia gdyby *koloboo* było w optativie (subiunctivie). Ciekawa jest lekcja odwrócona: *ei me kyrios ekolobosen* 'jeżeli nie Pan (Bóg Jahweh) obciął i skrócił te dni'.

4 *Kyrios* czyli Jahweh tu odróżniony od Boga Stworzyciela. Jahweh byłby bogiem terminacji w obszarze Stwórcy.

5 Gr. *apo-planao* 'czynić aberrację' {10}, 'przez zbłąkanie odłączać, oddalać'. Tu aberracja odnosi się do pseudochrystusów i pseudoproroków. W 1Tm 6,10 jest skutkiem miłości pieniędzy. Przekłady: „wprowadzić w błąd”, „zwieść”.

6 Gr. *pro-lego* 'wcześniej powiedzieć, przepowiedzieć'

7 Potwierdzenie związku moralności człowieka z dziejami Układu Słonecznego. Koroną bowiem stworzenia jest człowiek, a „najbardziej definiuje człowieka etyka”.

8 Gr. *skotidzo*. Byłby to więc zanik światła słonecznego lub coś jakby dym czy mgła w sferze podksiężycowej, powietrznej. Podobnie opisuje to Apokalipsa: „i 'zostało ociemnione' *skotoo* Słońce i powietrze z dymu studni” 9,2

9 Gr. *aster* dosł. 'gwiazda'; pod tym słowem rozumiano także planety, komety, meteory i inne światła na niebie.

moce⁷⁸⁰, te wewnątrz w wiadomych niebiosach^{Dp}, będą chwiane^{2512 ft id ps}. **13,26** I wtedy ujrzą^{3p 2041 ft md-dp} wiadomego syna wiadomego człowieka^G przyjeżdżającego^{1139 A pt pr md-ps-dp} wewnątrz w *niewiadomych* chmurach¹⁹²² wspólnie z *niewiadomą* mocą^{780 G} wieloliczną^{2329 G} i *niewiadomą* sławą^{771 G}. **13,27** I wtedy odprawi^{ft} wiadomych aniołów i¹ zbierze do razem na dodatek^{1106 ft ac} wiadomych wybranych z wewnątrz czterech² wiatrów²¹⁹ od *niewiadomego*³ skrajnie wybitnego szczytu^{98 Gs} *niewiadomej* ziemi aż do *niewiadomego* skrajnie wybitnego szczytu *niewiadomego* nieba.

13,28 Od zaś⁴ figi²⁶⁶¹ nauczcie się^{1770 ao it ac} to porównanie^A: gdyby już gałąź jej miękka^N stałaby się^{584 ao sb md-dp} i wytwarzałyby *jako pędy*^{902 pr sb ac} listowie^{2963 Ap n}, rozeznajecie^{585 pr id ac} że blisko gorąca pora żniwa¹²⁸⁸ jest. **13,29** W ten właśnie sposób i wy, gdyby ujrzelibyście^{2041 ao sb ac} te właśnie *sprawy*^{Ap n} stające się^{584 Ap n pt pr md-ps-dp}, rozeznawajcie^{585 pr it, id ac} że blisko *jakościowo* jest, zgodnie zależnie na¹⁰⁶³ drzwiach^{1318 Dp f}. **13,30** Zaiste powiadam wam, że żadną metodą nie⁵ minąłby obok-przeciw^{2180 ao sb ac} wiadomy⁶ ród⁵⁶⁵ ten właśnie póki *czasu* którego^{Gs m} te właśnie *sprawy*^{Np n} wszystkie^{Np n} *jako jedna* stałaby się^{584 3s ao sb md-dp}. **13,31** To wiadome niebo i ta wiadoma ziemia⁷ miną obok-przeciw^{2180 ft id md-dp}, te zaś odwzorowane wnioski moje żadną metodą nie miną obok-przeciw.

13,32 Około zaś dnia owego albo godziny żaden *nie* wie z *doświadczenia*^{1983 pf ac}, ani wiadomi aniołowie wewnątrz w *niewiadomym* niebie, ani wiadomy syn, jeżeli nie wiadomy⁸ ojciec. **13,33** Poglądajcie^{pr it ac},⁹ przez schwytywanie snu bądźcie nieśpiący^{38 pr it ac}; nie wiecie z *doświadczenia*^{pf id ac} bowiem kiedy ten¹⁰ stosowny moment *jakościowo* jest^{pr}. **13,34** Tak jak *niewiadomy* człowiek oddalony od swego okręgu administracyjnego²⁹⁸ puściwszy od siebie^{439 Ns m pt ao ac} domostwo^A swoje i dawszy^{734 Ns pt ao ac} niewolnikom swoim możliwość swawolnego wybycia *na zewnątrz*, każdemu dzieło jego, i odźwiernemu wskazał^{993 ao} aby

1 Gr. *epi-syn-ago* zawierające przyimek *epi* ‘na, nad’ w sensie „dodawania jednej rzeczy do drugiej” {7}. Przekłady pomijają *epi-* chcąc jednorodnie i oryginalnie: „zgrupować”.

2 Gr. *anemos* dosł. ‘wiatr’, lecz u Jezusa także ‘wiatrowa istota’ - rozumna, słyszcząca, do której można przemawiać (animizm). Jest naziemnym przetworem naniebiańskiego ducha. Animowane “cztery wiatry” występują w Ap 7,1. Przekłady geograficznie: „stron”.

3 Gr. *akron* ‘szczyt, szpic, czubek’, akcentujący ‘kulminacyjny punkt’ czegoś. Przekłady bezjakościowo: „krańca”.

4 Tu każe uczyć się od figi z listowiem (nie z owocami); taką w 11,13.20.21 przeklął.

5 Gr. *par-erchomai*, złożone z *para* ‘obok-przeciw’ i *erchomai* ‘przychodzić’. Razem: przechodzić z naprzeciw obok, mijać. Tu w sensie przestrzennym. Przekłady w sensie czasowym: „przemienie” jakby „przestał istnieć”.

6 *genea* to w N.t. ‘rodzajowe pokolenie, rodzaj’ osoby ludzkiej (lecz dla ‘rodzaju, rodu’ N.t. stosuje raczej *genos*). Według Jezusa jest ono u Żydów gadzie (węże, żmije) Mt 23,33 (2C 11,3).

7 W sensie: niebo i ziemia „stracą znaczenie, staną się nieważne” {7}. – Jak ich reprezentanci Sołnce i Księżyc 13,24? Czy logosy Jezusa zamiarowo są oderwane od nieba i od ziemi? A także od ulistnionej (ugwieżdżonej) figi (Wenus)?

8 Ojciec – t.zn. bóg upłciowiony wolnymi planetami Wenus i Merkurem?, jedynie w funkcji płciowej, bez Księżycza?

9 Gr. *agrypneo* od *agreo* ‘schwytać, wziąć, gonić, ścigać’ i *hypnos* ‘sen, uśpienie’.

10 Chodzi tu zapewne o „stosowny moment” „stania się” z 13,30, t.j. Jezusowych logosów, a nie „rozminięcia się” ich.

obecnie *czuwałby* ^{pr sb ac.} **13,35** *Czuwajcie* ^{pr} więc, nie wiecie z *doświadczenia* ^{1983 pf ac} bowiem kiedy ten utwierdzający pan tego domostwa przyjeżdża ^{1139 pr:} czy ^{1w} później *porze* ^{2107,} czy w *środek* *nocy* ^{1826 A,} czy w *porze* *wołania* *koguta* ^{G,} czy *przedwczesnym* *rankiem* ^{2440;} **13,36** *aby* ^{nie 1847} *przyjechawszy* ^{ao} *nagle* - z *nieprzewidzianego* ¹⁰⁰⁹ *znalazły* ^{1185 ao sb ac} *was* *będących* *pograżonymi* *z góry* *w* *bezczynności* ^{1408 Ap m pt pr ac.} **13,37** *Które* ^{As n} *zaś* *wam* *powiadam,* *wszystkim* *powiadam:* *czuwajcie.*

14,1 *Było* *zaś* *święto* *Pascha* *i* *święto* *Nie Fermentowane* *chleby* ^{57 Np n} *potem-za* *dwa* *dni.* *I* *szukali* *sposobu* ^{1214 ipf ac} *prapoczątkowi* *kapłani* *i* *pisarze* *jakże* *go* *w* *podstępie* *ująwszy* *władzę* ^{1631 Np pt ao ac} *odłączyliby* *przez* *zabicie* ^{pr,ao sb ac.} **14,2** *Powiadali* *bowiem:* *Nie* *w* *tym* *święcie* ^{D,} *żeby* *kiedys* *nie* *będzie* ^{ft id} *wzburzenie* *ludu.*

14,3 *I* *w* *następstwie* *będącego* ^{834 Gs m pt pr, Gab} *jego* ^G *w* *Bethanii* *w* *domostwie* *Simona,* *tego* *trędowatego,* *w* *następstwie* *z góry* *na* *dole* *leżącego* ^{1470 G pt pr md-ps-dp, Gab} *jego* ^{G,} *przyszła* *jakaś* *kobieta* *mająca* ^{1202 N pt pr ac} *alabastrowe* *naczynie* ¹⁰⁰ *pachnidła* ^{1897 G n} *nardu* ^{1915 G f} ²*uwierzytelniającego* ^{2278 Gs f} ³*wielopłatnego* ^{2330 Gs f;} *razem* *zmiażdżywszy* ^{2724 Ns f pt ao ac} *to* *alabastrowe* *naczynie,* ⁴*wylała* *z góry* *na* *dół* ^{1511 3s ao ac} *jego* ^G *głowy* ^{G.} **14,4** *Byli* *zaś* *jacyś* ^{2802 Np m} *oburzający* *się* ^{14 pt pr ac} *istotnie* *do* *siebie* *samych* ^{Ap:} *Do* *czego* ^{As n} *zatrata* *ta* *właśnie* ^{2094 f} *tego* *pachnidła* ^G *stała* *się* ⁵⁸⁴ *3s pf ac?* **14,5** *Mogło* ^{779 ipf} *bowiem* *to* *właśnie* ^{2094 Ns n} *pachnidło* *zostać* *wyprowadzone* *na* *zewnątrz* *i* *sprzedane* ^{2275 ao if ps} *powyżej* *denarów* ^{Gp} *trzystu* *i* *zostać* *dane* ^{734 ao if ps} *żebrzącym* ^{Dp.} *I* *wburzali* *się* *gniewnym* *parskaniem* ^{942 ipf md-ps-dp} *jej* ^{D.} **14,6** *Zaś* *Je-* *zus* *rzekł:* *Puście* *od* *siebie* ^{439 ao ac} *ją;* *po* *co* *jej* *ciężki* *trudu* ^{Ap} *dostarczacie* ^{2181 pr ac?} *Odpowiednio* *dogodne* ¹⁴⁴⁰ *dzieło* *zdziałała* ^{1125 ao md-dp} ⁵*wewnątrz* *we* ⁹⁵⁹ ⁶*mnie* ⁸¹⁸ ^{D.} **14,7** *Zawsze* *bowiem* *żebrzących* *macie* *wspólnie* *z* *sobą* *samymi* ^{Gp,} *i* *gdy* *ewentualnie* *obecnie* *ewentualnie* *chcecie* ^{1276 pr sb ac,} *możecie* ^{pr} *im* *łatwą* *dogodność* ¹¹⁵⁹ *uczynić* ^{2314 ao,} *mnie* ^A *zaś* *nie* *zawsze* *macie.* **14,8** *Które* ^{As n} *miała* ^{1202 ao ac,}

¹ Jezus jako czas swego przyjścia wymienia tylko pory nocne (-księżyc?).

² Gr. *pistikos*, albo ¹od *pistos* ‘przekonujący, uwierzytelniający’ (+Zorell), albo ²od *pino* ‘pić’. W odniesieniu do pachnidła raczej to ¹pierwsze, bo pachnidła się nie pije, i N.t. przymiotnika ²*pistos* ‘piałny, płynny’ {6} nie zna. Por. przyp. do Lc 17,6 (*pistis*). Przekłady: „prawdziwego”, „czystego” – ale na te znaczenia grecki N.t. ma inne słowa.

³ Gr. *polyteles* od *polys* ‘wielu, liczny, wieloliczny’ oraz *telos* ‘dokonanie, pełne urzeczywistnienie’, też ‘uiszczenie, opłata’. Razem: ‘pochodzący od (l. wymagający) wielu pełnych urzeczywistnień’. W płytszym popularnym użyciu: ‘wielo-płatny’. Tu “nardu *pistikes poly-telous*”, u Jo 12,3 odmiennie “nardu *pistikes poly-timou*”, a u Mt 26,7 “mirry *bary-timou*”. Przekłady: „b. drogiego”, „b. kosztownego” – co raczej dla *poly-timos* i *bary-timos*.

⁴ Gr. *kata-cheo*. Nagromadzenie dziwnych określeń. *Kobieta* oznacza płciowość terminującą ludzi i świat.

⁵ Gr. *en* ‘w, wewnątrz’. Przekłady: „względem”.

⁶ Jezus w wielu innych miejscach ewangelii uczy swych uczniów ezoteryzmu, ekskluzywizmu, elitaryzmu, segregacji i apartheidu na tle religijnym. Tu okazuje się też autorytarny i samolubny.

uczyniła²³¹⁴ ao ac; ¹chwyciła wcześniej²³⁸³ ao ac *możliwość* pokryć pachnidłem¹⁸⁹⁵ ao if ac organizm cielesny^{A n} mój do wrzębienia⁹⁹² A. **14,9** Zaiste zaś powiadam wam, tam gdzie ²jeźliby⁷⁹⁸ zostałyby ogłoszona¹⁵⁵⁵ ao sb ps wiadoma ³nagroda za łatwodogodną nowinę¹¹⁶¹ do całego tego naturalnego ustroju światowego^A, i które^{As n} uczyniła^{ao} ta właśnie²⁰⁹⁴ będzie gadane¹⁶⁷⁸ ft ps ⁴do sfery⁸⁴² ⁵archiwum pamiątek¹⁸⁷⁵ ^{As n} *należącego do* niej^G.

14,10 I Judas Mąż Przypadku, ten jeden z dwunastu^G, odszedł istotnie do prapoczątkowych kapłanów aby go przekazałby²¹⁵⁰ 3s ao sb ac im. **14,11** Ci zaś usłyszawszy wyszli rozkosznie z środka²⁹⁷³ ao ps-dp i zapowiedzieli¹⁰³⁶ ao md-dp mu srebro *pieniężne*^A dać⁷³⁴ ao if. I szukał *sposobu*¹²¹⁴ ipf jakże go ⁶w łatwodogodnym stosownym momencie¹¹⁷⁷ przekazałby²¹⁵⁰ 3s ao sb ac.

14,12 I tym wiadomym pierwszym dniem^{Ds f} *święta* Nie Fermentowanych *chlebów*⁵⁷ Gp, gdy paschę zabijali na ofiarę¹³²² ipf ac, powiadają mu uczniowie jego: Gdzie chcesz¹²⁷⁶ pr *żeby* odszedłszy przygotowalibyśmy¹¹⁵⁶ ao sb ac aby zjadłbyś¹¹⁴³ ao sb ac paschę? **14,13** I odprawia dwóch z uczniów^{Gp} swoich i powiada im: Prowadźcie się pod *moim* zwierzchnictwem²⁸⁶⁰ pr it ac do wiadomego miasta, i ⁷odejdzie *na spotkanie* naprzeciw²⁷³ ft id ac wam^D *niewiadomy* człowiek gliniany *dzban*¹⁵⁴¹ As n wody²⁸⁵⁵ Gs n *dźwigający*^{Ns m pt pr ac}; wdroście się^{ao ac} jemu, **14,14** i tam gdzie jeźliby wszedłby⁸⁴⁶ ao sb rzeknijcie⁸³⁷ ao temu ⁸władcy domu¹⁹⁸⁸ że: Wiadomy nauczyciel powiada: Gdzie jest ta wiadoma kwatery dla gościnnego

1 Gr. *pro-lambano* 'brać, chwycić, osiągnąć wcześniej, przedtem' w wielu negatywnych znaczeniach: „wyprzedzić, ubiec, wrzód rozstrzygnąć, umieścić się naprzód, za wcześniej. Przekłady nie oddają znaczenia *-lambano* 'brać, chwycić' (który jednak oddają w 1C 11,21): „naprzód (namaściła)”, „uprzedziła (namaszczenie)”.

2 Gr. *ean* spójnik warunkowy, złożony z *ei* 'jeżeli' i partykuły warunkującej *an* '-by', „z *coniunctivem* oznacza czynność przyszłą uwarunkowaną, ewentualną 'jeźliby, na wypadek gdyby' {7}. Przekłady zmieniają tryb *coniunctivus* na *indicativus*: „głosić będą”, „będzie zwiastowana”. I tak często aby wyciąć wątpliwości.

3 Gr. *eu-angelion*. Droga wyjścia z tego świata jest też drogą ewentualnego powrotnego przyjscia, por. Rm 6,8 8,11 1C 15,23; stąd kobiety, będące blisko Jezusa podczas jego odejścia, wyznaczałyby jego drogą powrotną.

4 Gr. *eis* 'do'. Przekłady: „na (jej pamiatkę)” – zmieniając sens.

5 Gr. *mnemo-synon* 'zachowujące, wskrzeszające pamięć' {9}, od *mnemon* 'pamiętający, archiwariusz'. + Mt 26,13.

6 Gr. *eu-kairos*. Po raz trzeci cząstka *eu* w tej perykopie.

7 Gr. *ap-antao* złożone z *apo* 'od' i *antao* 'wyjść naprzeciw, spotkać'. +Lc 17,12, oraz pochodne *ap-antes* Mt 25,6. Zważywszy więc przyimek *apo* i dalszy kontekst, człowiek ten mógł być specjalnie 'odprawiony' dla dania znaku. Niewątpliwie przez kogoś zamożnego, zważywszy okazałość przygotowanego miejsca. Przekłady goło: „spotka”. Za-uważmy też, iż określenie 'człowiek' *anthropos* wykluczało kobiety. Stąd noszenie dzbanu przez mężczyznę samo w sobie mogło być wskaźnikiem przez niezwykłość, gdyż „noszenie dzbanów z wodą stanowiło zajęcie dla kobiet; żaden mężczyzna by tego nie zrobił” {194} s.462. Ale skąd to Jezus mógł znać taki szyfr? Czy wokół Jezusa poczyniono jakieś „prace przygotowane”, jak ktoś „przygotował jego drogę”? Przez Jana Chrzciciela Mt 3,3 Mc 1,2 Mt 17,12? W interpretacji astralnej, człowiekiem tym wedł. {105} jest zodiakalny Wodnik dzierzący amforę z której leje się woda s.61. Wedł. Cyryla woda oznacza wodę chrztu {316} s.552 (Janowego); zatem także w tej funkcji Jan byłby prowadzącym poprzednikiem Jezusa.

8 Gr. *oiko-despotes*, w Mt 10,25 jest nim Beelzebul-szatan, poza tym odpowiada człowiekowi.

rozwiązania się przybysza z góry¹⁴⁸⁴ moja, miejsce gdzie paschę wspólnie z uczniami_{Gp} moimi zjadłbym^{1143 ao sb ac}? **14,15** I on wam okaże^{628 ft} ¹miejsce skierowane w górę od ziemi^{161 A} wielkie pościelone^{2641 As n pt pf ps} przygotowane; i tam przygotujcie^{1156 ao} nam. **14,16** I wyszli uczniowie i przyszli do tego miasta i znaleźli z góry tak jak rzekł im, i przygotowali^{1156 ao} paschę. **14,17** I w następnym czasie późniejszej^{2108 Gs f} się^{584 Gs f pt ao md-dp, Gab} przychodzi_{pr} wspólnie z dwunastoma_{Gp}. **14,18** I wskutek_{Gp} leżących wstecz do źródła do posiłku^{179 Gp m pt pr, Gab} ich_G i jedzących_{Gp pt pr ac} Jezus rzekł: Zaiste powiadam wam, że jeden z was przekaze^{2150 ft} mnie, ten jedzący_{Ns pt pr} wspólnie ze mną^{818 G}. **14,19** Poczęli sobie doznawać przykrości^{1734 pr if md-ps} i powiadać mu jeden^{843 N m} w dół w¹⁴⁵⁴ jeden^{843 N m}: Czy jakoś ja? **14,20** Ten zaś rzekł im: Jeden z dwunastu, ten wmaczający sobie^{940 Ns m pt pr md} wspólnie ze¹⁸³¹ mną_G do wiadomej² miednicy^{2835 A}. **14,21** Że wiadomy wprowadzie syn wiadomego człowieka_G prowadzi się z powrotem pod zwierzchnictwem^{2860 pr ac} z góry tak jak *od przeszłości* jest napisane^{602 3s pf id ps} około niego_G, biada zaś wiadomemu człowiekowi owemu przez-z którego_G wiadomy syn wiadomego człowieka_G jest przekazywany_{pr ps}; odpowiednio dogodne^{1440 Ns n} jemu_D jeżeli nie³ został płciowo zrodzony^{570 ao ps} wiadomy człowiek ów.

14,22 I wobec jedzących_{Gp pt pr, Gab} ich_G wzięwszy^{1681 N pt ao ac} chleb^{379 A m}, łatwodogodnie odwzorowawszy we wniosku_{N pt ao ac} połamał^{1568 ao ac} i dał^{734 ao} im i rzekł: Weźcie_{ao ac}, ⁴to właśnie_{Ns n} jest *jakościowo* wiadomy⁵ organizm cielesny²⁷⁴³ mój. **14,23** I wzięwszy kielich_{As n}, łatwodzięcznie udzieliwszy się w podziękowaniu^{1191 N pt ao ac}, dał_{ao} im, i napili się^{2274 ao ac} z niego wszyscy. **14,24** I rzekł im: To właśnie jest *jakościowo* wiadoma krew moja tego_G na wskroś rozporządzenia mieniem^{677 G}, ta wylewana^{903 Ns pt pr md-ps} w obronie powyżej²⁸⁶⁵ *jakichś* wielolicz-

¹ Gr. *ana-gaion* od *ana* ‘z dołu w górę’ i *gaia* ‘ziemia, ład, żywioł ziemi’. Kierunek od ziemi (*ana*) wskazuje na miejsce odejścia. Natomiast “kwatera” w.14 to *kata-lyma*.

² Gr. *tryblion* ‘wklęsłe naczynie, garnek, czara, misa’, w N.t. jeszcze tylko w paralelnym miejscu w Mt 26,23; w LXX odpowiada hebr. *KoAiRH* ‘miska, półmisek’ pochodzącemu od *KoAiR* ‘wklęsłość’.

³ Gr. *gennao* od *genna*, *genos* ‘spłodzony ród, rodzaj, rasa’. Oznacza płciowe spłodzenie przez mężczyznę z kobiety. Syn człowieka jest tu skojarzony z płciowym zrodzeniem, może więc jest fallusem? Lecz fallus jest wężem-szatanem. Por. też mit o zmartwychwstałym członku Ozyrysa (też boga cierpiącego i zmartwychwstającego {185} s.87.101.134. 421, t.j. księżyca {47}s.47 {77}{95}s.102. Przekłady: „gdyby się nie narodził” (t.j. przyszedł na świat – jakby *tikto*).

⁴ Czym istotnie różni się spożywanie ciała i krwi człowieka przez chrześcijan od kanibalizmu dzikich plemion? Dlatego już w starożytności „najpoważniejszym oszczerstwem (bo pisze to chrześcijanin W. Barclay) było oskarżenie chrześcijan o kanibalizm, co uzasadniano tekstem ustanowienia tego sakramentu” {194} s.437n. Kanibalizm w Afryce wyraża też inną wiarę: „że zjedzenie mięsa wroga uniemożliwia jego duchowi dręczenie zabójcy”.

⁵ Gr. *soma*. J. grecki rozróżnia „ciało” *soma* jako ‘organizm, usystematyzowaną konstrukcję’, oraz *sarks* jako ‘materię cielesną, mięso’.

nych^{Gp m.} **14,25** Zaiste powiadam wam, że już nie²⁰⁸⁴ żadną metodą²⁰⁷³ nie¹⁸⁴⁷ napiłbym się^{2274 ao sb ac} z tego *plciowego* płodu^{569 Gs n} winorośli^{143 Gs f,} aż do wiadomego dnia owego ¹gdymy go^{430 As n} *obecnie* piłbym^{2274 pr sb ac} nowy^{1421 As n} w wiadomej królewskiej władzy^{483 f} wiadomego boga^{G.} **14,26** I zaśpiewawszy *chwalący* hymn^{2859 Np m pt ao ac} wyszli do sfery Góry^{As} Drzew Oliwnych^{Gp.}

14,27 I powiada im Jezus że: Wszyscy ²uznacie się za prowadzonych do pułapki^{2559 ft ps,} że *od przeszłości* jest pismem odwzorowane^{602 pf ps:} Uderzę^{2196 ft} wiadomego pasterza^A i wiadome owce będą na wskroś rozproszone^{711 ft ps.} **14,28** Ale potem-za³to^{As n} *które skłonny* poddać się wzbudzeniu w górę^{810 ao if ps, Aci} *uczyni* mnie^{818 A,} poprzedzając zawiodę^{2370 ft ac} was do Galilai. **14,29** Zaś Petros mówił^{2925 ipf,ao} mu: Jeżeli i wszyscy uznają się za prowadzonych do pułapki^{2559 ft id ps,} ale nie ja. **14,30** I powiada mu Jezus: Zaiste powiadam ci, że ty dzisiaj tą właśnie^{2094 D} ⁴nocą^{D f} wprzód niż *okoliczności uczynią* dwa razy koguta^A *mogącym* przygłosić^{2968 ao if ac, Aci,} trzy razy mnie^A odeprzesz^{275 ft md-dp.} **14,31** Ten zaś z będącego wokół nadmiarem gadał^{1678 ipf:} Jeżeli ewentualnie *obecnie* ewentualnie obowiązuje^{659 3s pr sb ac, impers} *uczynić* mnie^A *mającym* odumrzeć razem z^{ao if ac, Aci} tobą^{D,} żadną metodą nie ciebie^{2643 A} odeprę^{ft md-dp.} Tak samo zaś i wszyscy powiadali.

14,32 I przychodzą do sfery funkcji wyodrębnionego terenu^{A,} którego imię Gethsemani, i powiada uczniom swoim: Osiądnicie^{1411 ao it ac} bezpośrednio tutaj aż pomodliłbym się^{ao sb md-dp.} **14,33** I bierze z naprzeciwka do obok siebie^{2164 pr ac} Petrosa i Jakobosa i Jannesa wspólnie z sobą^{G,} i począł sobie *od prapoczątku*^{389 ao md} ⁵wyzdumiewać się^{870 pr if md-}

1 Przekłady i tu nie dopuszczają wątpliwości u wiernych, zamieniając tryb warunkowy na orzekający (oznajmujący): „kiedy pić będę”, „gdymy pił”. Chociaż słusznie warunkowo tłumaczą n.p. pobliskie 14,31.60.

2 Gr. *skadalidzo* od *skandalon* ‘pułapka’. P. Mt 5,29. Przekłady winę kierują na uczniów: „zwątpicie”, „zgorszycie”.

3 Owo *to* jest poza Jezusem (acc. *mnie*), ale ma być z nim skojarzone i pociągnąć go w górę do zmartwychwstania.

4 „Pianiem koguta” nazywano trzecią (z czterech) straż nocną, zanim skończyła się noc {317}. Jeżeli Piotr jest ogniem Lc 22,55 (i szatanem Mt 16,23), jest on ogniem na Księżycu, ‘księżycem’ *men*. Także szatan w stanie padania z nieba jest błyskawicą ognia Lc 10,18.

5 Gr. *ek-thambeo* ‘wy-zdumiewać się; być *wydzielany* zdumieniem, przerażeniem; być *wy-lękniony*’. Od *thambos* ‘wstrząśnienie, zdumienie, lęk, przerażenie’. Przekłady: „drżeć i odczuwać trwogę”, „niepokoić się i trwożyć”. Nagromadzenie trzech określeń trwogi i dramatyzm całego opisu nie pozwoliły na znaczne złagodzenia w przekładach. W 14,38 i w 14,31 podane są powody tej destabilizacji duchowej Jezusa: otóż prawdopodobnie „przyszedł do próbowania” a bóg ojciec go „trzymał w oddaleniu”. Można powiedzieć: „doigrał się”, „nagrabił sobie” – prawdopodobnie przez swój zuchwały, bezczelny, natrętny, twardy, okrutny stosunek kochanka-gwałciciela względem córki boga ojca. Tak bardzo stał się bezwzględny i egoistyczny w swoich naukach i poczynaniach, że bóg potrzebował kolejnej „próby”. W której się nie obronił. W swoich „dziełach z mocy ojca”, Jezus prawdopodobnie korzystał ze związku przez ojcowy nurt seksualny, jak świadczy w.w. charakter jego poczyznań do ojca i też aż do ostatniej chwili charakter jego duchowej dążności w 14,38: „duch jest na czele z zapałem dla żądzy” *pro-thymos* (p.n.). Okazało się jednak, że ojcowy nurt seksualny nie był dla boga ani jedyny ani główny. Czego dowodzi m.in. ograniczoność czasu plciowego.

ps i ¹być zatrwożonym ⁴⁷ pr if ac, **14,34** i powiada im: ²Ze wszystkich stron doznająca przykrości ²²³⁹ jest dusza moja aż do śmierci; pozostańcie ¹⁸¹⁹ ao ac bezpośrednio tutaj i czuwajcie ⁶⁰³ pr ac. **14,35** I przyszedłszy naprzód ²³⁷⁹ Ns pt ao ac ³mało ¹⁸⁶² As m,n, adv, ⁴padał ²²⁷⁶ ipf ac na wierzch ziemi ^G i modlił się ²⁴⁰² ipf md-ps-dp aby, jeżeli może ^{Ns n} jest, przesłaby obok-przeciw ²¹⁸⁰ 3s ao sb ac od niego ^G ta ustalona przez prawa natury godzina ³⁰⁴⁹ N, **14,36** i powiadał: ⁵Abba ²v, ty ten wiadomy ^{mi} ¹⁹⁶⁶ płciowy ojciec ^{N m,} wszystkie sprawy ^{Np n} może ^{Np n} tobie; ⁶przenieś obok-przeciw ²¹⁷⁵ ao ac ten wiadomy ⁷kielich ten właśnie ode mnie ^G; ale nie co ja chcę, ale co ty. **14,37** I przychodzi i znajduje ich będących pogrążonymi z góry w beczynności ¹⁴⁰⁸ Ap pt pr ac, i powiada Petrosowi: Simonie, jesteś pogrążony z góry w beczynności ¹⁴⁰⁸ pr ac? Nie ⁸okazałeś się potężny ¹³⁷⁵ ao id ac jedną ⁸⁴³ A f ustaloną przez prawa natury godzinę ³⁰⁴⁹ A f odbyć czuwania ⁶⁰³ ao ac? **14,38** Czuwajcie ^{pr ac} i módlcie się ^{pr,} aby nie przyslibyście ¹¹³⁹ ao sb ac do sfery doświadczania ²²¹⁰ A; wiadomy wprawdzie duch ⁹uprzednio gotowy do namiętności ²³⁸¹ N, wiadoma zaś ¹⁰mięsowa istota ²⁵²⁴ słaba. **14,39** I na powrót odszedłszy pomodlił się ²⁴⁰² ao md-dp ten sam odwzorowany wniosek rzekłszy. **14,40** I na powrót przyszedłszy znalazł ¹¹⁸⁵ ao ich będących pogrążonymi z góry w beczynności ¹⁴⁰⁸ Ap pt pr ac, były bowiem ich oczy z góry obciążone ^{Np pt pr ps,} i nie *przedtem* wiedzieli ¹⁹⁸³ ppf w co ^{As n} odróżniliby się ³¹¹ ao sb ps-dp jemu ^{D.} **14,41** I przychodzi *jako* to ^{N,As n} trzecie ²⁸³¹ N,As n, adv, i powiada im: Bądźcie pogrążeni z góry w beczynności ¹⁴⁰⁸ pr id,it ac ten ^{As n} pozostały czas ¹⁷³⁰ As n, adv i ¹¹dawajcie sobie zaprzestanie przez wznoszenie się na powrót do źródła w górze ¹⁹⁴ pr id,it md; ¹²trzymajcie w oddaleniu ²⁸⁴ 3s pr id ac, przysłała ta ustalona przez prawa natury godzina, oto jest przekazywany do obok-przeciw ²¹⁵⁰ pr id ps wiadomy syn wiadomego człowieka ^G do rąk uchybiających celu ¹³⁵ Gp m. **14,42** Wzbudzajcie się w górę

1 gr. *ademoneo* 'być zaniepokojonym,, zatrwożonym', jak w Ph 2,26 *Ep-afroditos* (t.j. 'na Afrodyce').

2 Gr. *peri-lypos*. Przekłady nie tłumaczą przyimka intensyfikującego *peri-* 'wokół, dokoła, ze wszystkich stron l. na wszystkie strony'.

3 Gr. *mikron* ¹jako przysłówek 'mało' lub ²jako rzeczownik 'coś małe'. Dla *pro-erchomai mikron*: „¹przyszedłszy naprzód mało” l. „²przyszedłszy przed małe” t.j. uprzedziwszy małe (*to poterion touto kielich ten?*, ta godzina nocna?) jak w Mc 6,33 tłum wyprzedził Jezusa i apostołów.

4 Gr. *pipto* jest tu w imperf. (czasie prze. niedok.), stąd padanie było wielokrotne, i tak tylko {1}. Przekłady: „padł”.

5 Gr. *abba* hebr. *ABA* 'mniejszy (tylko płciowy?) ojciec, ojczulek, tato', gwara dziecięca, t.j. do ojca małego dziecka, całkiem od niego zależnego. Występuje jeszcze tylko u kontrowersyjnego Pawła Rm 8,15 G 4,6. W S.t. - brak. *Abba* byłby to wczesny ojciec jako wyłącznie seksualny mężczyzna, przejawiający głębszy i pierwotniejszy typ ojcostwa niż chrystusowe pomazanie nakłaniające do seksu. Jezus chce tu, być może, nagle polegać na innym zwierzchnictwie, na innym typie więzi ojcowskiej, pokazując się nie samczym „synem”, ale bezpłciowym dzieckiem.

6 Gr. *para-fero* 'nieść obok, prowadzić na manowce’.

7 Gr. *poterion* + Mt 26,39 Lc 22,42 Jo 18,11 ale tylko tu razem z nagim młodzieńcem w.51. Kielich razem z krzyżem jest symbolem kościoła (może: niższego i wyższego; cielesnego i duchowego?).

8 Gr. *ischyo*. *Ischyros* jest Jan, Jezus, szatan, wiatr, człowiek, logos, Babilon. Jako *ischyros* jest też Piotr („szatan”), 12 uczniów, rzeka, człowiek, smok. *Doksa* i *kratos* pochodzą-należą do *ischys kyriou*.

9 Gr. *pro-thymos*. Złożone z *pro* 'przed, gotowo, intensywnie' i *thymos* 'namiętność, skłonność, pasja'. W S.t. często zbitka: *orge* i *thymos*. Całe słowo o niepewnym znaczeniu. W ewangeliach występuje tylko tu i w paralelnym Mt 26,41, poza tym tylko w Rm 1,15 „moja ochoczość” i w pokrewnych. Starając się zrekonstruować pełne znaczenie, w polskim odpowiedniku podano znaczenia etymologiczne i najczęstsze podstawowe: 'ustawiona przed, uprzednia, gotowa' 'chęć, ochoczość, gorliwość', namiętność.

810 pr it md-ps, *może* wiedlibyśmy³⁹ 1p pr sb ac, zobaczcie-oto wiadomy przekazujący do obok-przeciw²¹⁵⁰ N m pt pr ac mnie^A *od przeszłości* przybliża się⁸⁰⁷ pf ac.

14,43 I prosto potem jeszcze *podczas* jego^G gadającego¹⁶⁷⁸ G pt pr ac, Gab staje się obok-przeciw²¹⁴⁵ pr md-ps-dp Judas, jeden z wiadomych dwunastu^{Gp}, i wspólnie z nim^G tłum wspólnie z mieczami^{Gp} i drewnami¹⁹⁶⁵ Gp od strony prapoczątkowych kapłanów^{Gp} i pisarzy i starszych. **14,44** *Wcześniej* dał⁷³⁴ ppf ac zaś ten przekazujący^N pt pr ac go dla razem znak^A im, powiadając: Którego^{Am} by *pocałunkiem* ulubiłbym²⁹³⁰ ao sb ac, on sam jest; ujmijcie władzę¹⁶³¹ ao it ac go i odprowadzajcie²⁶⁸ pr it ac¹ w sposób zabezpieczający przed obaleniem⁴¹⁰. **14,45** I przyszedłszy, prosto potem przyszedłszy istotnie ku niemu^D, powiada: Mój rabinie! I² *odgórnie* czule pocałunkiem ulubił¹⁵⁰⁹ ao ac go. **14,46** Ci zaś narzucili¹⁰⁶⁵ ao³ ręce jemu^D i ujęli władzę¹⁶³¹ ao go. **14,47** Jeden zaś ze stojących obok-przeciw²¹⁸⁵ Gp pt pf ac wy-

10 G. *sarks* ‘materia cielesna, mięso’ w odróżnieniu od eucharystycznego ‘organizmu’ *soma* Jezusa z 14,22. Nadchodzi moment „ukrzyżowania ciała (Chrystusa Jezusa) wraz z namiętnościami i ‘żądami’ *epi-thymia*” G 5,24 (por. *prothymos*). Jezus i pisarze N.t-u wiedzieli że bóg ojciec jest duchem Lc 24,39, jego Zakon jest duchowy Rm 7,14 Mt 16,17, ciało zaś jest źródłem popędów Rm 8,13, żądz, E 2,3, pożądań 1P 2,11, brudów 2C 7,1 i innych grzechów Rm 6,6 7,24 Cl 2,11G 5,19. Doświadczali, iż bóg ojciec jest sprzeczny wobec ‘ciała’ *sarks* Jo 1,13, oraz w ogóle „dążność ciała wroga jest bogu” Rm 8,7n, i dlatego „ciało i krew nie mogą osiąść królestwa bożego” 1C 15,30. Ciało czyniło Zakon ‘bezsilnym, słabym’ *a-sthenes* Rm 8,3; słabość ciała, tutaj zaznaczona, większa była u kobiet 1P 3,7 (*skeuos* jako *sarks*). Paweł twierdził, że „w jego ciele nie mieszka dobro” Rm 7,18, że jest on cielesny, zaprzędany pod grzech Rm 7,14. Mimo, że w jakimś momencie „Słowo ciałem się stało” Jo 1,14, wcale nie jest pewne, że bóg „wyleje ducha swego na wszystko ciało” Ac 2,17 i że skróci próby dla ocalenia jakiegoś wybranego ciała Mc 13,20. Z niniejszej perykopy można odczytać, iż duch Jezusa gorliwie nastawiony był na ciało jako swoiste dopełnienie i stabilizację swego ducha (por. parę „ciało i krew”). Syn Boży też miał ciało 2C 5,16 podobne do ludzkiego ciała grzesznego Rm 8,3; „w tym ziemskim ciele pojednał” co na ziemi i co na niebie Cl 1,20nn. „W swym ciele pozbawił on mocy Zakon E 2,14 i „dzięki ciału Chrystusa umarliście dla Zakonu” Rm 7,4. Korzystał z tej pary operacyjnej, zainstalowanej w bogu-ojcu, by przez nią na wpływać na jego decyzje i czynić cudy. Teraz poznał, że jego związek od strony cielesnej osłabł, że go zawodzi (takiej *astheneian sarkos* doznawał Paweł w G 4,13). Stąd oczekiwał od uczniów wzmocnienia swojej cielesności – może przez pocałunek w.44, a może przez nagiego młodzieńca w.51.

11 Gr. *ana-pauo* +Mt 11,28 26,45 Mc 6,31 Lc 12,19. Pochodzące od niego *anapausis* w Mt 11,29 12,43 Lc 11,24. Por. przyp. do Mt 12,28.

12 Gr. *ap-echo*, por. Mt 14,24 łódź oddaliła się, Mt 15,8 serce daleko. Bliższe tutejszemu znaczeniu w Ac 15,20.29 wstrzymywać się od nieczystych pokarmów, w 1Th 5,22 od nierządu. Najbliższe, jak tu w kontekście ciała, w 1P 2,11 „abyście wstrzymywali się od cielesnych pożądliwości”. Jezus może dostrzega, że nie udało mu się syjonowego życia zapiąć blisko, krótko, zwierzęco, cieleśnie, t.j. z pominięciem „dalszych” człowieczych faryzeuszy i uczonych w Piśmie Mojżeszowym. Abramow. i tu wstawia do Słownika {6} zamiennik z kościelnej praktyki zatajania trudności: „wystarczy”, niespotykany w całej literaturze, i któremu w ewangeliach odpowiadają inne słowa: *arketon*, *hikanon*.

1 Gr. *a-sfalos* przysł. od *a-sfales*, a to od *a* privativum ‘nie, bez’ i *sfallo* ‘potykać, przewracać, obalać’.

2 Gr. *kata-fileo*, ale w w.44 zwykle *fileo*, czego przekłady nie rozróżniają. „Tym słowem (z przedrostkiem intensyfikującym *kata*) określa się pocałunek, jakim całują się zakochani. Był to pocałunek miłosny” {194} s.482. Zwyczajowo mistrz i nauczyciel był rodzaju męskiego. Tu całuje go „mężczyzna”, oraz w Lc 7,38 Jo 12,3-8 kobieta w dziwnej pozycji (*opiso para podas autou*) - oboje na pogrzeb. Czy pocałunkiem uaktywnili próbującego (por. w.38) t.j. szatana 1C 7,5 (język Jc 3,5-8)?

3 Podkreślenie udziału rąk może wskazywać na człowieczeństwo przeciwników Jezusa +7,7-8 9,31.

ciągnąwszy sobie^{2593 N pt ao md} miecz¹⁷⁸⁸, raził^{2121 ao} wiadomego miewolnika^A prapoczątkowego kapłana^G i odebrał^{433 ao} jego¹ uszko^{3057 As n}.

14,48 I odróżniwszy się Jezus rzekł im: Tak jak na zbójcę wysłiście^{1016 ao} wspólnie z mieczami^G i drewnami^G dla razem wziąć^{2666 ao if ac} mnie. **14,49** W dół w *niejeden* dzień^A *jakościowo* bywałem dla siebie^{834 ipf id md} istotnie do was^A w świątyni nauczając^N pt pr ac, i nie ujęliście władzą^{1631 ao} mnie. Ale aby zostałyby uczynione pełnymi^{2301 ao sb ps} wiadome odwzorowane Pisma. **14,50** I puściwszy od siebie^{439 Np pt ao ac} go uciekli^{2923 ao} wszyscy. **14,51** I² młodzieniaszek¹⁹¹⁷ jakiś wdrażał się do razem^{2690 ipf ac} jemu^D, dla odziania obrzuciwszy sobie dookoła^{2228 N pt pf md-ps} zasłonę z cienkiej tkaniny^{2551 A} na nagie ciało^{604 Gs n}; i trzymają władzą^{1631 pr id ac} go. **14,52** Ten zaś z góry na dół pozostawiwszy^{1482 N pt ao ac} tę zasłonę z cienkiej tkaniny, nagi⁶⁰⁴ uciekł^{2923 ao}.

14,53 I odprowadzili Jezusa istotnie do prapoczątkowego kapłana, i schodzą się^{pr} wszyscy prapoczątkowi kapłani i starsi i pisarze. **14,54** I Petros od w z *miejsca* o długiej odległości¹⁷⁶⁰ wdrożył się^{92 ao} jemu aż do wewnątrz do zagrody na powietrznym miejscu^{422 A} prapoczątkowego kapłana^G, i był do razem odgórnie siedzący jako na swoim^{2648 N pt pr md-ps-dp} wspólnie z¹⁸³¹ podwładnymi^G i grzejący się^{1287 N pt pr md-ps-dp} istotnie do⁴ światła^{2970 A}.

14,55 Zaś prapoczątkowi kapłani i cała rada szukali^{1214 ipf} w dół z Jezusa^G świadczenie^{1777 As} do tego^{As n} które możliwym uśmiercić^{1266 ao if ac} czyniło go^A, i nie znajdowali

1 Gr. *otarion* ‘małe ucho, część ucha, kawałek ucha’, lub może jakiś ‘przydatek do ucha’ lub ‘sztuczne ucho’. Zwłaszcza, że zastosowano tu czasownik ‘odebrał’ *af-airao* zamiast zwykłego „odciął”, jak dają przekłady, co byłoby *apokopto*. *Otarion* jest zdrobnieniem od *ous* ‘ucho’ które znają Mt, Mc i Lc, ale inne niż *otion* które u Mt, Lc i Jo. Przekłady bez zdrobnienia: „ucho”.

2 Gr. *neaniskos* zdrob. od *neanias* ‘młodzieniec’, +16,5 gdzie może być aniołem-ufonautą; często w znaczeniu ‘niepohamowany, samowolny, zuchwały’. *Neaniskeumata* to łac. *Iuvenalia* ‘igrzyska teatralne młodzieńców’. Ukazany specjalnie kobietom bez Jezusa (jako jedyna realnie zmartwychwstała jego część?), w symbolice zwykle o charakterze fallicznym (‘młodzieńcze’ *neoterikos* były ‘pożądania’ *epithymia* w 2Tm 2,22). Od tego słowa też *neaniskeumata* łac. *Iuvenalia* ‘amatorskie wesołe igrzyska żakowskie’. Scena sugeruje sens seksualny, może z młodzieniaszkim w roli męskiej, choć zwyczajowo mistrz był stroną męską. Lecz mistrzynią Jezusa i chrześcijan był duch św., rodzaju żeńskiego (też w j. hebr.), wymagający aktywnego partnera męskiego. Scena nasuwa pytanie, czy w późniejszym wieku partnerem dla ducha św. był nadal Jezus, czy może duch św. już opuścił Jezusa (por. zaniki jego mocy Lc 5,17), współżył zaś z młodzieniaszkim (jego cienkie kobiece i „duchowe” szaty), tak że on był jego nosicielem. Wznanie Jezusa do Petrosa o czekającej go starości i utracie własnej mocy (pas biodrowy) Jo 21,18 może było oparte na własnym doświadczeniu Jezusa, gdyż **wiek Jezusa** przyjmowany na ok. 33 lat jest problematyczny wobec Jo 8,57 i wskazuje raczej na zbliżony do pięćdziesiątki. *Neaniskos* zwany był też samczy Dawid 1S 17,55.56 “przyjaciel” Jonatana, mający go jako „kobietę” 2S 1,26, a Jonatan był właśnie “czyniący ‘zbawienie’” *soteria* 1S 14,45, był więc *soterem* - jak Jezus. Dawida zwano też *paidarion* ‘dzieciątko’ 1S 17,33.42, i w Jo 6,9 *paidarion* ma pięć chlebów - jak pięć chlebów otrzymuje Dawid 1S 21,4. *Neanias* był też wczesny Saul Ac 7,58. U Jo 13,23 *neaniskos* leży w ‘łonie’ *kolpos* Jezusa. Szerzej p. Jo 13,23. Kościelne tłumaczenie w BT jakoby ‘młodzieniaszek’ był ewangelistą Janem zwanym Markiem, a „ogród (*kepos*, słowa tego brak w Ew. Marka; w Mc 14,32 jest *chorion* ‘obszar, okolica’ *Gethsemani* właśc. hebr.-aram. ‘tłocznia oliwy’ a wedł. tłumaczy „Ogród Oliwny” {145} s.326) należał do jego matki Marii”, nie ma potwierdzenia w N.t. P. przyp. do Jo 18,15.

3 Gr. *sindon* ‘cienka tkanina (lniana, bawełniana), zasłona’ {6}, ‘gatunek muślinu’ {9}; w LXX odpowiada *SDIN* ‘prześcieradło, toga, szata lniana, spodnia bielizna’. W taką owinięto zwłoki Jezusa Mc 15,46.

1185 ipf. **14,56** Wieloliczni bowiem kłamliwie świadczyli^{3028 ipf} w dół z niego_G, i 'równoprawne winie dla wyroku'^{1369 Np f} te świadczenia nie były. **14,57** I jacyś stawiwszy się w górę^{233 N pt ao ac} kłamliwie świadczyli w dół z niego_G, powiadając **14,58** że: My usłyszeliśmy^{93 ao} jego_G ²powiadającego_G że: Ja z góry na dół rozwiążę^{1485 ft ac} to wiadome miejsce osiedlenia bóstwa^{1913 A} to właśnie, to rękami uczynione²⁹⁹¹, i przez-z trzech^{2820 G} dni_G inne nie rękami uczynione⁴⁵¹ zbuduję jako dom_{ft ac}. **14,59** I ani w ten właśnie sposób równoprawne winie dla wyroku nie było to świadczenie ich. **14,60** I stawiwszy się w górę^{233 N pt ao ac} prapoczątkowy kapłan do sfery funkcji miejsca środkowego^{1827 As m,n}, nadto wezwał do uwyrażnienia się¹⁰⁶⁰ Jezusa, powiadając: Nie odróżniasz się^{311 pr md-ps-dp} w żadne^{2080 As n}, co ci właśnie z ciebie^{2643 G} w dół świadczą_{pr ac}? **14,61** Ten zaś przemilczywał^{2558 3s ipf ac} i nie odróżnił się^{311 ao id md-dp} w żadne_{As n}. Na powrót prapoczątkowy kapłan nadto wzywał do uwyrażnienia się^{1060 ipf} go i powiada mu: Ty jesteś jakościowo ten wiadomy pomazaniec, ten wiadomy syn tego ³latwodogodnie odwzorowanego we wniosku^{1181?} **14,62** Zaś Jezus rzekł: Ja jestem jakościowo, i ⁴będziecie widzieli^{2041 ft md-dp} ⁵wiadomego syna wiadomego człowieka_G z prawych stron_{Gp n} obecnie odgórnie siedzącego jako na swoim^{1410 As m pt pr md-ps-dp} wiadomej mocy^{780 Gs} i obecnie przyjeżdżającego^{1139 pt pr} wspólnie z wiadomymi_{Gp} chmurami_{Gp f} wiadomego nieba_{Gs}. **14,63** Zaś prapoczątkowy kapłan na wskroś rozerwawszy^{708 N pt ao ac} suknie_{Ap} swoje powiada: Po co jeszcze potrzebę mamy świadków^{1779 Gp?} **14,64** Usłyszeliście^{93 ao} z wiadomej niewłaściwej wieszczby_{Gs}. Co wam objawia się^{2908 pr id md-ps?} Ci zaś wszyscy rozstrzygnąwszy z góry skazali^{1478 ao ac}: Uczyniło go_A możliwego ⁶trzymanego wewnątrz^{989 A} być^{834 pr if ac, Aci} śmierci_{Gs}. **14,65** I poczęli so-

4Gr. fos. W j. hebrajskim odpowiednik światła *NUR* znaczy zarówno 'ogień, światło' {8}. To światło jest w nocy, więc astronomicznie chyba światło słońca w księżycu (przed swą "śmiercią" - w górnej zanikającej ostatniej fazie). Globem Księżyca byłby tu Petros (skojarzony z nocą też w Mt 26,34 Mc 14,30 Lc 5,5 Jo 21,3). 'Światłem' *fos* świata zaś nazwał się Jezus jako określony syn określonego człowieka Jo 9,5 12,35.46, więc człowieka sfery naziemnej, powietrznej, która była pod władzą Księżyca. U Jo 21,9 w miejscu tego światła jest 'ognisko' *anthrakia*, może jako światło pochodzące z ogniska lub przychodzące do ogniska. Odpowiada mu "płonący" ogniem 'Księżyc' *Selene* (por. ów *seleni-adzomai* Mt 17,15 wpadający w ogień). Przekłady: „ogień”, „ognisko”.

1Gr. isos 'równy', tu w sądzie 'równoprawna, równoważna' wina dla określonego wyroku. Przekłady: „świadczenia te nie były zgodne” – rozumie się: wzajemnie.

2N.p. Jo 2,19. Znów „ręce” (14,46), skojarzone z człowiekiem, plasują Mojżeszowych faryzeuszy, arcykapłanów i starszych po stronie człowieczeństwa. Faryzeusze wierzyli, że każąc budować (rękami) świątynię, bóg mówił do Mojżesza Jo 9,29 jak ktoś do 'przyjaciela' *filos* swego Ex 33,11. Świątynia 'nie rękami uczyniona' to chrześcijański kościół {145}s.333. Nie rękami czyni zwierzę, ogólnie zaś bóg ma ręce.

3Gr. eu-logetos od *eus* 'łatwo, dogodnie' i *logos* 'odwzorowany wniosek, wyciąg'. Twórcze (por. Mc 2,9) określenie niewymawianego imienia IHVH (boga bezimiennego). W LXX dla hebr. BRK 'błogosławić, wysławiać, życzyć’.

4 lub <ujrzycie>. „Może sugerować, że powtórne przyjście syna człowieka nastąpi jeszcze przed śmiercią współrozmówców Jezusa” {317}.

5 Żydzi oburzyli się prawdopodobnie na łączenie „podobieństwo do nieokreślonego syna człowieka” z Dn 7,13 (w tym cytacie przez Jezusa przywoływanego) z **określonym**, cielesnym, naziemnym (zaimek określony) synem człowieka, co w wydaniu Jezusa by nobilitowało i ubóstwiała marność i zwierzęcość, a w konsekwencji groziło konfrontacją z niebiańskim człowiekiem i jego człowieczym starszym nieokreślonym synem (oraz inwazją UFO?). Jezus jako określony syn określonego człowieka przyrównywany jest do węża, ptaka, baranka, ryby – czyli do zwierząt.

6Gr. enochos złożone z *en* 'w, wewnątrz' i *echo* 'trzymać, mieć'. Razem 'trzymane wewnątrz czegoś' w znaczeniu „pochwycony, podlegający, zasługujący na karę czegoś, winien” *tego czegoś*.

bie jacyś ¹wpluwać ⁹⁵⁵ pr if jemu, i dookoła zasłaniać ^{pr if} jego ^G doistotne oblicze ^A, i ²policzkowaniem dłużyć ¹⁵⁹⁹ pr if go, i powiadać mu: Złóż prorocstwo! ^{ao it.} I podwładni ³uderzeniami różdżek ²⁴⁸² Dp go wzięli ¹⁶⁸¹ ao id ac.

14,66 I w następstwie ⁸³⁴ Gs m pt pr, Gab będącego ^G Petrosa ^G ⁴w dole ¹⁵²⁷ w zagrodzie na powietrznym miejscu ⁴²² D, przychodzi jedna ⁸⁴³ Ns f z ⁵posługujących dziewczek ²¹¹⁹ Gp f prapoczątkowego kapłana **14,67** i ujrawszy ²⁰⁴¹ pt ao Petrosa ⁶grzejącego się ¹²⁸⁷ pt pr, wejrawszy do wnętrza ⁹⁴¹ N pt ao ac jemu, powiada: I ty ⁷wspólnie z ¹⁸³¹ tym ^G ⁸nazarejskim ¹⁹⁰⁶ G *jakościowo* bywałeś dla siebie ⁸³⁴ ipf id md, z tym ^G Jezusem ^G. **14,68** Ten zaś zaparł się ³⁶⁷ ao md-dp powiadając: Zarówno nie *od przeszłości* znam ^{pf} jak i nie *obecnie* stoję na *tym* należycie poznając ¹¹⁰³ pr md-ps-dp ty co powiadasz. I wyszedł na zewnątrz do ⁹przedzagrodzia ²³⁷¹ A.

14,69 I ta posługująca dziewczka ujrawszy ²⁰⁴¹ N pt ao go, poczęła sobie *aby* na powrót powiadać ¹⁶⁹⁷ pr if wiadomym stojącym obok ²¹⁸⁵ D pt pf że: Ten właśnie z nich *jakościowo* jest. **14,70** Ten zaś na powrót zapierał się ³⁶⁷ ipf md-ps-dp. I potem-za mały czas ¹⁸⁶² As m,n na powrót ci stojący obok ²¹⁸⁵ Np m pt pf ac powiadali Petrosowi: Jawnie pełnie prawdziwie ¹¹³ z nich *jakościowo* jesteś, i bowiem Galilajczyk jesteś. **14,71** Ten zaś począł sobie *aby* wyklinąć na górę ^{pr if ac} i ugruntowywać ²⁰¹⁴ pr if ac że: Nie *znałem i stąd nie znam* ^{pf} określonego człowieka ^A tego właśnie ^A

¹Gr. *em-ptyo* ‘pluć do wewnątrz, w-pluwać’. Przyimek *em, en* ‘w, wewnątrz’ wskazuje na zamierzony zasięg do-wnętrzy. Ta downętrżność wpluwania dopełniana tu do obiegu czasownikami o zwrocie przeciwnym *kolafidzo* i *lambanein*. Nie jest zwykle „plucie na niego”, jak dają przekłady.

²Gr. *kolafidzo* od *kolafos* a to od *kolapto* ‘wydziobać, wydłużyć, wyrzebać, wyrzyć, wydłutować’. Słowo po raz pierwszy okazało się w N.t. {10}. Przekłady: „policzkować”, lecz tu odróżnione od „bicia po twarzy” *rhapis*.

³Gr. *rhapisma* ‘uderzenie różgą lub kijem’. Tu w zwrocie *rhapismasin lambanein tina* ‘uderzeniami różgą brąc kogoś’. Przekłady: „bili (pięściami) po twarzy”. Ale tak jest *typtein stoma* ‘uderzyć usta’, „uderzyć w twarz” w Ac 23,2. ⁴„W dole” może oznaczać dolny dziedziniec wewnątrz pałacu {314}, gdyż jest jeszcze *pro-aulion* 14,68.

⁵Gr. *paidiske* +Mt 26,69 Lc 22,56 Jo 18,17, od *pais* ‘posługujący chłopiec, chłopak’. Jaką rolę pełniła przy Jezusowym orszaku pełniła ta dziewczka arcykapłana, zważywszy, że *paidiske* znaczy też ‘nierządnica, dziewczka publiczna’ {6} {4}, ‘dogodnica’ {9} ‘młoda prostytutka’ {4}, a pochodne *paidiskeion* to ‘burdel, dom publiczny’ {6} {4}?

Uwzględniając tajną misję arcykapłana względem Jezusa Jo 11,49.51, czy należała ona do jego tajnych służb? A równocześnie do orszaku Jezusa, i stąd jej znajomość uczniów? Podobnie jak „uczeń znany arcykapłanowi” Jo 18,15? Arcykapłan zaś – czy był ministrem spraw wewnętrznych (nie: bezpieczeństwa publicznego)? Coś podobnego istniało wokół Dawida, który, na przekór królewskiemu zwyczajom wyznawanym przez żonę Michal, miał być „wielbiony wspólnie z dziewczkami” *meta ton paidiskon me doksasthenai* 2S 6,22.

⁶Piotr-szatan w nocy “grzejący się”, to może glob Księżycowy grzejący się sierpem ‘księżycyca’ *men* efektywnie pobierający światło Jezusowe; “bywający z Jezusem” to oświecony światłem słonecznym Jo 8,12 9,5 12,36.46 1Th 5,5 i in.

⁷Czyli Jezus byłby tym światłem *fos* z 14,54. Zdarzenie ma miejsce w nocy, więc Jezus i tu byłby z pochodzenia światłem słonecznym, w sferze powietrznej, światowej, grzejącym Księżyc lub księżyc.

⁸Gr. *nadzarenos* (+Mc 1,24 10,47 16,6 Lc 4,34 24,19) odpowiada hebr. *NOCRI* ‘nazareński, chrześcijański’ od *NCR* ‘strzec, gałąź’ lub *NZR* ‘nie ostrzyżone włosy poświęconego bogu; odosobnić, odizolować’. W kontekście ze “świętym bogu” Mc 1,24 raczej to drugie. U Mt Lc Jo odmiennie: *nadzoraios*. Por. przyp. do Lc 18,37.

⁹Gr. *pro-aulion* od *pro* i *aule* z 14,66. Może oznaczać dziedziniec na zewnątrz *aule* i pałacu.

którego_A powiadacie_{pr.} **14,72** I prosto potem z wtórego_{Gs m,n} kogut przygłosił_{2963 ao ac.} I otrzymał dla przypomnienia_{191 3s ao ps} Petros to spłynięte wysłownienie czy-
nu₂₄₈₉ tak jak rzekł mu Jezus że: Wprzód *niż okoliczności uczynią* koguta_A
mogącym przygłosić_{2963 ao if ac, Aci} dwa razy, trzy razy mnie_A odeprzesz się_{275 ft md-dp.}
I ¹narzuciwszy *na to* na dodatek_{1065 Ns m pt ao ac} płakał_{1564 3s ipf ac.}

15,1 I prosto potem przedwczesnym rankiem₂₄₄₀ razem radę_A uczyniwszy_{2314 pt ao}
prapoczątkowi kapłani wspólnie ze starszymi_{Gp} i pisarzami_{Gp} i cała Rada,
związawszy_{659 Np pt ao ac} Jezusa odprowadzili_{344 ao} i przekazali_{2150 ao} Pilatosowi. **15,2**
I nadto wezwał do uwyrażnienia się_{1060 ao ac} go Pilatos: Ty jesteś *jakościowo* wia-
domy król Judajczyków? Ten zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi_{311 pt ao ps-dp}
jemu powiada: Ty powiadasz_{1697 pr ac.} **15,3** I rzucali oskarżenia w dół z_{ipf} niego_G
prapoczątkowi kapłani wieloliczne_{2329 Ap n.} **15,4** Zaś Pilatos na powrót nadto wzy-
wał do uwyrażnienia się_{1060 ipf} go powiadając: Nie odróżniasz się *dla odpowiedzi*₃₁₁
_{pr id md-ps-dp} w żadne_{As n?} Ujrzyj-oto jak liczne_{Ap n} z ciebie_G rzucają w dół oskarżenia
_{1520 pr ac.} **15,5** Zaś Jezus już w żadne_{As n} *nie* odróżnił się dla odpowiedzi_{ao ps-dp,} tak
że również *skłonny* dziwić się_{pr if ac, Aci} *ta okoliczność czyniła* Pilatosa_{A.}

15,6 W dół w zaś *jakiokolwiek* święto_A rozwiązawszy uwalniał_{323 ipf} im jednego więź-
nia którego_A upraszali *zwolnienia*_{2154 ipf id md-ps-dp.} **15,7** Był zaś powiadany Bar-abbas
wspólnie z buntowniczymi powstańcami_{Gp} związany_{659 N pt pf ps,} tacy którzy_{2067 Np} w bun-
townicznym powstaniu_{2613 D} morderstwo uczynili_{3214 ppf ac.} **15,8** I wstąpiwszy na górę_{156 N pt ao}
_{ac} tłum począł sobie_{ao md} *aby* prosić dla siebie_{74 pr md} z góry tak jak czynił_{2314 ipf} im. **15,9**
Zaś Pilatos odróżnił się im powiadając: Chcecie_{pr} *żeby* rozwiązawszy uwolniłbym_{323 ao sb,}
_{ft id ac} wam króla Judajczyków_{Gp?} **15,10** Rozeznawał_{585 ipf ac} bowiem że przez zazdrość
przekazali_{ppf} go prapoczątkowi kapłani. **15,11** Ci zaś prapoczątkowi kapłani wstrząsnęli
w górę *na powrót*_{202 ao} tłum *aby* raczej Barabasa rozwiązawszy uwolniłby_{323 3s ao sb ac} im.
15,12 Zaś Pilatos na powrót odróżniwszy się powiadał im: *Jako*²_{co 2803 As n} więc *żeby*
uczyniłbym_{2314 ao sb, ft id ac} którego_{As m} powiadacie *jako* króla_A Judajczyków_{Gp?} **15,13** Ci
zaś na powrót₂₁₂₆ krzyknęli_{1626 ao:} ³Zaopatrz w stawiony *wzniesiony umarły drewniany* pal
_{2616 ao it ac} go. **15,14** Zaś Pilatos powiadał im: ⁴_{Co 2803 As n} bowiem uczynił ⁵*złe*_{1435 As n?}
Ci zaś wokół nadmiernie krzyknęli_{1626 ao:} Zaopatrz w stawiony pal₂₆₁₆ go. **15,15** Zaś Pi-

¹ Gr. *epi-ballo*. Może w znaczeniu: narzuciwszy na (to) (swoj głos)? lub: rzuciwszy się na (ziemię)?

² Tekst greckiego zdania może potwierdzać sens *stauroo* według końcowego formantu *-oo* 'uczynić kogoś jakimś'.

³ Gr. *stauroo*. P. przyp do Mt 20,19 27,22.

⁴ Tu w 15,14 jest to ten sam zaimek pytajny *tis*, który w w.12. Obydwa pytania w syntezie zdają się znaczyć: Którą rzecz pochodzącą od 'złego' *kakos* uczynił? Zło uczynić, znaczy je skonkretyzować, zrealizować, zmaterializować, ucieleśnić, wprowadzić w życie. Zgodnie z logiką Pilatosa (zaznaczoną przez "bowiem"), Jezus, jeśli zmaterializował duchowe zło, powinien zostać materialnie z nim skojarzony. Można zatem sądzić, że tym złem jest pal (krzyż), skoro na niego zasługuje.

latos pragnąc^{529 N pt pr} tłumowi dostateczne^{As n} uczynić^{2314 ao if ac,} rozwiązawszy uwolnił^{323 ao} im Barabasa, i przekazał^{2150 ao} Jezusa ubiczowawszy^{2950 N pt ao} aby zostałyby zaopatrzony w stawiony pal^{2616 ao sb ps}.

15,16 Zaś żołnierze odprowadzili^{268 ao} go do wewnątrz zagrody na powietrznym miejscu^{G f} która^{Ns n} *jakościowo* jest pretorium^{2357 N n,} i wzywają do razem^{2650 pr} cały wężowy splot rzymskich żołnierzy^{2596 As f.} **15,17** I przywdziewają^{pr} go w¹ purpurę^{2341 A} i kładą dookoła^{2253 pr} mu, splótszy^{2289 Np pt ao ac,} cierniowy wieniec^{2623.} **15,18** I poczęli sobie uprzejmie przyjmować^{400 pr if md-ps-dp} go: Wychodź rozkosznie z środka^{2973 pr it ac,} *niewiadomy* królu Judajczyków^{G.} **15,19** I bili^{2844 ipf} jego^G głowę^A trzciną, i wpluwali^{955 ipf ac} mu, i kładąc^{2796 N pt pr ac} kolana^{597 Ap} składali hołd do istoty^{2412 ipf} jemu. **15,20** I gdy wbawili i wżartowali się *jak chłopaki*^{946 ao ac} jemu, wydziali^{865 ao} go, tę purpurę^{A,} i wdziali^{971 ao} go, te szaty^{Ap} jego^{G.} I wyprowadzają^{pr} go aby zaopatrzyliby w stawiony pal^{2616 ao sb ac} go.

15,21 I zmuszają *do służby kuriera konnego*^{18 pr ac} wiodącego obok-przeciw^{2146 As m pt pr ac} jakiegoś^{2802 A m} Simona^A z Kyrene^{A m,} przychodzącego^{1139 As m,n pt pr md-ps-dp} od² pola^{37 G,} wiadomego ojca^A Aleksandrosa^G i³ Rhoufosa^{G,} aby⁴ uniósłby^{70 3s ao sb ac} ten stawiany pal^{2615 A} *należący do* niego. **15,22** I przyprowadzają^{2922 pr} go *dla aktywnego związku* na¹⁰⁶³ wiadome^{1966 As m} Golgotę^{As f} właściwe miejsce^{As m,} które^{2061 Ns n} imię jest przekładane *przez Hermesa*^{1795 Ns n pt pr ps} ⁵Czaszki^{Gs} Właściwe Miejsce. **15,23** I dawali^{734 ipf ac} mu zaprawione mirrą^{2584 A pt pf ps} wino^{As m,} który^{N m} zaś nie wziął^{ao ac.} **15,24** I zaopatrują w stawiony *umarły drewniany* pal^{2616 pr ac} go, i rozdzielają dla siebie^{696 pr id md} szaty jego, rzucając^{Np pt pr ac} los aktywnie na nie^{430 Ap n} kto co uniósłby^{70 3s ao sb ac.} **15,25** Była *jakościowo*

---

5 Gr. *kakos*. W Mc 7,21 złe pochodzi z serca człowieka, więc serce byłoby tym złem (serce Adama to w S.t. Saul 1S 17,32 - symbol Słońca). Także w N.t. w Ac 9,13 'zły' jest Saul. 'Złe' jest w Ac 28,5 Tt 1,12 Ap 16,2 *therion* 'zwierzę' (z morza); w Rm 7,21 *Nomos* 'Prawo'; w Ac 7,19 król Egiptu (Horus-Apollo, światło słoneczne, lub Ozyrys - światło księżycy); w Ac 12,1 król Herodes (=lis). *Kakia* 'złość' w Mt 6,34 jest wystarczająca dniowi (światło słoneczne w sferze powietrznej?). *Kako-pois* 'czyniący zło' - jak tu nazwano Jezusa - występuje też w Jo 18,30. Por. Mt 8,16.

1 Gr. *porfyrą* tu i nieco inaczej u Jo 19,2 (*porfyrous*), u Mt zaś w szkarłat 27,28. W purpurę i szkarłat ubrana jest w Ap 17,4 nierządnicą Babilonu siedzącą na zwierzęciu szkarłatnym o cechach zwierzęcia z morza. Purpurę sprzedawała kobieta imieniem Lidia z miasta Tiatyr w Lidii Ac 16,14; Tiatyry zaś są wymienione wśród 7 miast w Ap 1,11, może jako podtyp Babilonu

2 'Pole' *agros* znaczy też 'pełną osadę'. Pole było siedliskiem dzikich zwierząt. {101} podaje, że Apollon miał z panią lwów Kyrene syna nazywanego Apollonem Pasterskim i Łowieckim (*Agreus*) t.1 sz.774; por. 'pole' *agros*.

3 Nie bardzo wiadomo, jakie znaczenie miało podanie imion dwóch synów Simona. Aleksander jest imieniem helleńskim a Rhoufos pochodzenia rzymskiego; razem mogły symbolizować "pogan". Gr. Rhoufos odpowiada łac. Rufus 'czerwony, rudy'; w Wulgacie jest odpowiednikiem gr. *pyrrakes* 'ognisty' i hebr. ADMONI, o Dawidzie 1S 16,12 i Ezawie Ge 25,25. „Ojcostwo” Simona mogło mieć znaczenie falliczne, które, przez „uniesienie pala”, chciano przydać Jezusowi. W Rm 16,13 jakiś Rufos jest "wybrany w panu" (jest w typie chrystusa).

4 Gr. *airo* właściwie 'uniesić', najczęściej jednak w znaczeniu 'uniesić i wziąć, zabrać', jak to samo słowo w bliskim 15,24; ze względu na czas aoryst można tłumaczyć też 'uniósł i jakiś czas unosił'. Natomiast "nieść", jak w przekładach, to zwłaszcza *fero* i *foreo*, a także *bastadzo* 'dźwignąć i ponieść'. Przyjęcie znaczenia "zabrał" dałoby argument doketom; można bowiem przypuszczać, iż to Szymon został zawieszony na krzyżu, który zabrał. Dalej aż do godziny śmierci na krzyżu w 15,34 Jezus nie jest określany imieniem, lecz zaimkami, które mogą odnosić się do Simona.

5 Czaszka u stóp krzyża to czaszka praojca Adama {50} {99-II}.

zaś godzina *naturalnego okresu czasu* ¹trzecia, i zaopatrzyli w stawiony pal ²⁶¹⁶ao ac go. **15,26** I był napis wina jego napisany ¹⁰⁷³N f pt pf ps: Wiadomy ¹⁹⁶⁶ król wiadomych Judajczyków.

15,27 I do razem z ²⁶⁸⁶ nim ^D zaopatrują w pale ²⁶¹⁶pr ac *jakichś* dwóch ²zbójców ¹⁷¹²Ap, jednego ⁸⁴³A z prawych *stron* ^{Gp n} i jednego z *łatwo* lewych *stron* ¹¹⁹²Gp n *należących do* niego ^G. **15,28 15,29** I ci wyprawiający się obok-przeciw ²¹⁶⁹Np m pt pr md-ps-dp niewłaściwie wieszcyli ⁵¹⁴ipf ac go ruszając ¹⁵⁶⁰Np pt pr ac głowy ^{Ap} swoje i powiadając: Och ³ty ten ¹⁹⁶⁶ z góry na dół rozwiązujący ¹⁴⁸⁵pt pr to miejsce osiedlenia bóstwa i budujący jako dom ¹⁹⁸⁹pt pr ac w trzech ^D dniach, **15,30** ocal ²⁷⁴²ao it ac ciebie samego ²⁵²⁹A zstąpiwszy na dół ¹⁴⁵⁵N pt ao od tego pala ²⁶¹⁵G. **15,31** Podobnie i prapoczątkowi kapłani wbawiając i wżartowując się *jak chłopaki* ⁹⁴⁶Np m pt pr ac, istotnie do wzajemnych ¹²⁰Ap wspólnie z pisarzami ^{Gp} powiadali: Innych ¹²³Ap m ocalił ²⁷⁴²ao – siebie samego ^A nie może ocalić ²⁷⁴²ao if ac. **15,32** Ten ¹⁹⁶⁶ pomażaniec, ten król Izraela ^{G, indecl} niech zstąpi w dół ¹⁴⁵⁵ao it teraz od tego pala ²⁶¹⁵G aby ujrzelibyśmy ²⁰⁴¹ao sb i uwierzylibyśmy ²²⁷⁷ao sb ac. I ci do razem zaopatrzeni w pale ²⁷³³pt pf ps razem z nim ^D, lżyli ²⁰²⁴ipf go.

15,33 I *wobec* stawszej się ⁵⁸⁴G f pt ao, Gab godziny ^G ⁴szóstej ^G ciemność stała się wrogo na całą ^A ziemię ^A aż do godziny dziewiątej. **15,34** I dziewiątą godziną ^D ⁵zawołał o pomoc ⁵¹⁹ao Jezus głosem wielkim: Eloi, eloi, lema sabachthani? Które ^{Ns n} jest przekładane *przez Hermes* ^{Ns n pt pr ps}: Ty ten wiadomy bóg ^N ⁶należący do mnie ⁸¹⁸G, ty ten wiadomy bóg *należący do* mnie, ⁷do sfery funkcji ⁸⁴² czego ²⁸⁰³As n z góry w dole pozostawiłeś ⁸¹⁵ao ac mnie ^A? **15,35** I jacyś ze stojących obok ²¹⁸⁵Gp pt pf ac usłyszawszy powiadali: Ujrzycie-oto ⁸Eliasa ^A przygłaska ^{pr ac}. **15,36** Pobiegłszy ²⁸²³pt ao zaś ktoś, naładowawszy ⁵⁶³pt ao gąbkę ^A z *ostrego* octu ^{Gs}, obłożywszy dookoła ²²⁵³Ns pt ao ac trzcinie ^{Ds}, poił ²³⁵²ipf ac go

1 Czyli współczesna dziewiąta.

2 Gr. *lestes* wedł. {317} oznacza ‘rozbójnik, buntownik, powstaniec’ - także przeciw panowaniu Rzymian. Przekłady łagodzą: ‘złoczyńców’. Lecz ‘złoczyńca’ to w N.t. *kako-urgos* i *kako-poiros* {7}. W Lc 23,33 są to ‘złoczyńcy’ *kako-urgos*, u Jo 19,18 to ‘inni dwaj’. Czy w zamysle ewangelisty stanowili oni jakiś odpowiednik lub atrybut Jezusa? Wedł {76} ‘umieszczono jego (Chrystusa) krzyż pośrodku dwóch łotrów by uznać Go za ich króla’ s.120.

3 Zaimek określony *ho* z imiesłowem, tu w znaczeniu powołującym, rzekomym, drwiącym; też w 15,32.

4 Godziny dzieńne wyznaczało słońce. Godzina szósta to nasza dwunasta, kiedy Słońce góruje a ogień słoneczny jest w największej mocy, czyli najbardziej jest. Szóstka, podana w kontekście Jezusa, syna człowieka i Słońca też w Lc 1,26 Mc 9,2 Jo 2,6 12,1 Ap 13,18.

5 Gr. *boao* ‘wołać, krzyknąć o pomoc, ratunek’ – wyraźniej w pochodnych. Przekłady: ‘zawołał’.

6 Jezus nie mówi tu: bóg ‘mój własny’ gr. *emos*, ale: ‘należący do mnie’ gr. *mou* – jakby się czuł tylko adoptowany. Nie ma więc w tym momencie z ojcem tak ścisłej więzi, jak n.p. z ‘odwzorowanym wnioskiem’ *logosem* Mc 8,38 Lc 9,26 Jo 8,31, woła Jo 5,30 i nauką 7,16. Jezus może uczestniczył w dwóch *logosach*, bo w Jo 14,24 mówi, iż ten *logos* nie jest jego własny, ale ojca. Natomiast w Ewangelii Jana Jezus jest niebiański, ojcowy.

7 Gr. *eis ti* ma znaczenie celowe i znaczy dosł. ‘do czego’; może znaczyć też ‘odnośnie do czego, gwoli czego, dla czego’, ale nie ma znaczenia przyczynowego, jak w przekładach ‘czemu’ w sensie ‘dlaczego, z jakiego powodu?’. ‘Dlaczego’ odpowiada gr. *hinati*, i występujące w odpowiedniku hebrajskim cytowanego Ps 22,1 *lema L-MH* też znaczy ‘do, ku, dla, celem, aby’ - ‘co’. Zaś przyczynowe ‘dlaczego, czemu’ to hebr. *MDU Ai*. Wedł. {175} Jezus rzuca tu oskarżenie bogu s.113, a wedł. {317} zarzuca bogu wręcz że go opuścił t.2 s.555.

8 Z podobnego brzmienia słów, lub z Eliasa jako ‘boga ojca’ Jezusa (jak Elizeusz za ‘ojca’ uważał Eliasza 2R 2,12)?

powiadając: Puśćcie od siebie ^{439 ao ac}, *może* ujrzelibyśmy ^{2041 ao sb ac} czy przyjeżdża ^{1139 pr} Elias z góry na dół zdnąć ^{1399 ao if} go. **15,37** Zaś Jezus puściwszy od siebie ^{439 pt ao} głos wielki wytchnął ducha ^{889 ao ac}. **15,38** I to wiadome ¹odgórne rozpostarcie ciemnienia ¹⁴⁹⁴ miejsca osiedlenia bóstwa ^{1913 G} zostało rozdarte ^{2738 ao ps} do dwóch ^A od *tych* w od góry ²⁶¹ aż do ¹²⁰³ na dół ¹⁵²⁷. **15,39** Ujrzawszy zaś dowódca setki stojący obok-przeciw ^{2185 pt pf ac} Z przeciwnej *strony* ^{963 Gs f} jego ^G że w ten właśnie sposób wytchnął ducha ^{889 ao}, rzekł: Jawnie pełnie prawdziwie ¹¹³ ten właśnie wiadomy człowiek *jakiś niewiadomy* syn *jakiegoś niewiadomego* boga *jakościowo* był. **15,40** Były zaś i *jakiś* ²kobiety ⁶⁰⁵ od w z *miejsca* o długiej odległości ¹⁷⁶⁰ dla znalezienia teorii oglądające ^{1289 pt pr}, w których ^{2061 D} i Maria ta rodem z Wieży, i Maria ta Jakobosa ^G Małego ^{1862 G} i Iosesa ^{1392 G} matka, i ³Salome, **15,41** które gdy był w Galilai wdrażały się ^{92 ipf} jemu i usługiwały ^{682 ipf} mu, i inne wieloliczne, te ⁴wstąpiwszy na górę do razem z ^{2691 pt ao} nim ^D do Hierosolym ^{Ap}.

15,42 I w następstwie już późnej *pory* ^{2108 G} stawszej się ^{Gs f pt ao, Gab}, gdyż był ⁵*dzień* Podstępne Przygotowanie Sztucznego Materialnego Urządzenia ^{2171 f}, które ^{2061 Ns} n jest poprzedzające sabat, **15,43** przyszedłszy Josef od Harimathai ⁶łatwodo-

---

1 Gr. *kata-petasma* od *kata* ‘z góry na dół’ i *petannymi* ‘rozpostrzeć’; tłumaczone zwykle jako “zasłona”. W świątyni Heroda druga, podwójna zasłona oddzielała “miejsce najświętsze” (dosł. ‘święte świętych’), czyli niebo, od “miejsca świętego” czyli ziemi. Była utkana z 4 barw, symbolizujących 4 żywioły {51}s.369. Zasłona ta jest też ‘ciałem’ *sarks* Jezusa Hb 10,20, („który przyjął ciało z Marii dziewicy”); zostało ono rozdarte w chwili jego śmierci. Jako ciało może jest nią Syjon-Maria, „której duszę przeniknął miecz” Lc 2,35.

2+ Mt 27,55. {175} zauważa, iż pod krzyżem stoją same kobiety s.76. Zatem w kulminacyjnym momencie życia tylko kobiety są jego świadkami, mają ścisłą jedność z Jezusem! Podobnie po zmartwychwstaniu 16,1-8 same kobiety obstawiają, „ściśle obserwują” to centrum chrystianizmu. Czy stąd silna skłonność kobiet do chrześcijaństwa, jakby odnajdywały w nim kwintesencję kobiecości, religię negocjowania człowieczeństwa dla seksu i macierzyństwa? O dowartościowaniu kobiet w chrystianizmie {130}s.232-236 {175}s.59-88 {317} s.95, a także przyp. do Lc 8,2-3 Jo 2,4. Por. fascynację kobiet seksualnym czarodziejem Rasputinem.

3 Salome to również imię frywolnie tańczącej córki Herodiady, która zażądała głowy Jana zanurzyciela Mc 6,22-28. Imię jej nie jest wspomniane w N.t., ale szeroko znane z historii. Po tym wydarzeniu znalazła się b. blisko Jezusa (razem z Marią Magdaleną) tu i w Mc 16,1, o czym więcej w Ewangelii Tomasza: „Rzekła Salome: Ktoś ty, człowiecze i czyjs? Wszedłeś na moje łożo i zjadłeś z mego stołu ... Jestem twoją uczennicą.” {128} s.218.

4 Zwraca uwagę przyimek *syn-* w słowie *syn-ana-baino*, które oznacza jedność, a nie luźniejszy zewnętrzny związek wyrażany przez *meta*. Przeciwnie do chrześcijańskiej inklinacji Abram-owiczówny {6} t.3 s.115 słowniki świadczą, iż *syn* wyraża ściślejszy związek niż *meta*; ta autorka nie waha się też dać dla *syn* znaczenie “poza, prócz” w Lc 20,1 s.177 - czyli przeciwne powszechnemu znaczeniu.

5 gr. *para-skeue* też: ‘intryga, zmowa’, od *para-* i *skeuadzo* ‘postępnie przygotować, uknuć intrygę, urządzić’ {6}.

6 Gr. *eu-schemon* od *eus* ‘łatwy, dogodny’ i *schema* ‘zewewnętrzny wygląd, powierzchowność, kształt’ (różne od *morfe* ‘postać’). Razem: ‘przejawiający łatwą, dogodną powierzchowność’, z możliwym znaczeniem ujemnym ‘pozornie zachowujący przyzwoitą postawę’, „pozornie pełen dobrej woli” {6}. Może takim się okazywał, gdyż żydowski odpowiednik *Boule*, *Synedrion* (Sanhedryn), do którego prawdopodobnie należał, był przeciwnikiem Jezusa Mt 26,59 Mc 14,55 15,1 Lc 23,35. Następnie opisane czyny Józefa nadają mu cechy przyzwoitości, godności w przejawach. Ale p. przyp do Mt 27,57.

godnie zachowujący godność¹¹⁸⁷ ¹członek Rady⁵²⁷ który i sam był ²gościnnie przyjmujący jako istotnie dodatkową^{2396 N pt pr} wiadomą królewską władzę wiadomego boga, okazawszy śmiałość^{2808 pt ao ac} wszedł istotnie do Pilatosa^A i poprosił dla siebie^{74 ao id md} organizm cielesny^{2743 A} Jezusa^G. **15,44** Zaś Pilatos zdziwił się^{1270 ao ac}: Czy⁸²⁶ już umarł^{1300 pf id ac}? I wezwawszy istotnie do siebie^{pt ao md-dp} dowódcę setki, nadto wezwał do uwyrażnienia się^{1060 ao} go czy dawno odumarł^{303 ao}. **15,45** I rozeznawszy od dowódcy setki, darował^{795 ao} to padło^{2455 As n} Josefowi. **15,46** I kupiwszy ³zasłonę z cienkiej tkaniny²⁵⁵¹ z góry zdjąwszy^{1399 N pt ao ac} go^{430 A m} ⁴spiralnie owijając wtłoczył^{973 ao ac} tej zasłonie z cienkiej tkaniny^D i położył^{2796 ao} go w pamiątkowym grobowcu który był wycięty *jak w glazie*^{1690 N n pt pf ps} ze skały^{2259 G}, i zatoczył do istoty^{2411 ao} kamień aktywnie na drzwi^A pamiątkowego grobowca^G. **15,47** Zaś Maria ta rodem z Wieży, i Maria ta Iosesa^{1392 G} dla znalezienia teorii oglądały^{1289 ipf ac} gdzie był położony^{2796 pf ps}.

16,1 I skutkiem przeminąwszego^{671 Gs n pt ao md-dp, Gab} sabatu^G, Maria ta rodem z Wieży, i Maria ta Jakobosa, i Salome kupiły^{32 ao} wonności^{Ap} aby przyszedłszy namaściłyby^{104 ao sb} go. **16,2** I nadzwyczaj¹⁷¹³ ⁵przedwczesnym rankiem²⁴⁴⁰ jednym^{843 Ds f} dniem^{Gp n} sabatów przychodzą^{pr} aktywnie na ten pamiątkowy grobowiec^A w następstwie wcześniej urzeczywistnionszego w górę^{208 Gs m pt ao ac, Gab} Słońca^G. **16,3** I powiadały istotnie do siebie samych^{799 Ap f}: Kto odtoczy^{317 ft} nam kamień z drzwi^{Gs} pamiątkowego grobowca? **16,4** I wzniosłszy spojrzenie w górę^{158 Np f pt ao ac} znajdując teorię oglądają^{1289 pr id ac} że *od przeszłości* jest odtoczony^{317 3s pf id ps} kamień, był bowiem wielki nadmiernie²⁷³⁶. **16,5** I wszedłszy^{846 Np f pt ao ac} do pamiątkowego grobowca^A ujrzały ⁶młodzieniaszka¹⁹¹⁷ odgórnie siedzącego jako na swoim^{1410 pt pr md-ps-dp} w ⁷prawych *stronach*^{Dp n}, obrzuciwszego sobie *dla odzia-*

1 Gr. *bouleutes* + w paralelnym Lc 23,50. Pochodzi od *boule* ‘rada, postanowienia, chęć, zamiar, zamysł, decyzja’. W Grecji była to ‘rada starszych’ – w Atenach na Areopagu, w Rzymie - senat. *Bouleutes* znaczyło ‘członek rady, radny’ ale też ‘sprawca zbrodni z premedytacją’ {6}. Instytucjonalna *Boule* Rada w N.t. nie występuje; może odpowiednikiem był *Synedrion*, Sanhedryn, n.p. Mt 5,22 Mc 14,55 Lc 22,66 Jo 11,47 i in.

2 Gr. *pros-dechomai* ‘przyjmować jako doistotny dodatek’. Nie jest to gotowość do życia na zasadach tego królestwa, lecz gotowość dodania go sobie, przyjęcia ‘do swej istoty’ *pros*. Przekłady: „wyczekiwał”, „oczekiwał”.

3 Gr. *sindon* ‘cienka tkanina, szata, zasłona oddzielająca ezoteryczne od egzoterycznego, muślin’, w LXX 1x ‘spodnia bielizna’; w Mc 14,51 zasłona młodzieniaszka ‘akoluty do razem’ Jezusowi.

4 Gr. *en-eileo* także: ‘pogrążyć, uwikłać, otoczyć *nieprzyjaciółmi*’ {6}, złożone z *eileo*, *eilo* ‘zamykać, zatrzymywać’ {7}, ‘naciskać, wtłaczać, skrępować’ {6}. Może dla zaprogramowania późniejszego spiralnego rozwoju ducha św. Przekłady niewinnie: „owinał” jakby *en-tylisso*.

5 Gr. *proi*. *Proinos* w Ap 22,16 jest “gwiazdą przedranną”, t.j. Wenus wstępującą, i aniołem Jezusa. *Proia* jest też porą pojawienia się Jezusa zmartwychwstałego w Jo 21,4.

6 Gr. *neaniskos* pojawił się już w Mc 14,51 (p. przyp.), gdzie uszedł pochwyceniu, i który może być miłośnikiem Jezusa. Tu chyba jest aniołem {145} (t.zn. ufonautą), ale aniołem jest też zmartwychwstały Jezus-oblubieniec w Apokalipsie 22,16. W Lc 7,14 *neaniskos* jest “jedyne dziecko”, który też zmartwychwstaje. Egipskim zmartwychwstańcem był bóg księżyca Ozyrys w postaci swego fallusa w stanie erekcji {140}s.187-206 por. {47}s.68 (p. rozdz. Krzyż). *Neaniskos* jest też falliczny Dawid 1S 21,4. Czy dlatego świadkami zmartwychwstania mogły być tylko kobiety?.

7 Prawa strona na ziemi byłaby odziemna, rewolucyjna, zmartwychwstańcza (lewa - odniebna, konserwująca).

nia 2228 A pt pf md-ps ¹*zbrojne* uroczyste odzienie 2631 A białe, i zostały wyzdumione 870 ao ps. **16,6**
 Ten zaś powiada im: Nie poddawajcie się wyzdumieniu 870 pr it ps; Jezusa szukacie, tego
 nazarejskiego, tego zaopatrzonego w stawiony pal 2616 A pt pf ps; został wzbudzony w górę 810 ao
 ps; nie jest bezpośrednio tutaj; ujrzyjcie-oto to właściwe miejsce tam gdzie położyli 2796
 ao go. **16,7** Ale prowadźcie się pod *tym* zwierchnictwem 2860 pr it ac, rzeknijcie 837 ao uczniom
 jego i Petrosowi że: Poprzedzając wiedzie 2370 pr ac was do Galilai, tam go ujrzyjcie
 2041 ft, z góry tak jak rzekł wam. **16,8** I wyszedłszy 1016 N f pt ao uciekły 2923 ao od pamiątko-
 wego grobowca, miało 1202 3s ipf ac bowiem je drzenie 2832 i ²wystawienie z *naturalnego ro-*
zumu 892. I żadnemu 2080 Ds m żadne 2080 As n *nie* rzekły 837 3p ao, strachały się 2938 ipf md-ps-dp bo
 wiem. ³

---

1 Gr. *stole* w N.t. ‘długa szata’, ale o wojskowym i uroczystym charakterze ‘uzbrojenie, zaopatrzenie *wojska*’, ‘toga’
2 Gr. *ek-stasis* dosł. ‘wy-stawienie, ekstaza’, od *eksistemi* a to od *ek* i *histemi* ‘stać, stawiać, stanowić’. Czyli ‘odcho-
 dzić od zmysłów, tracić rozum, być oszołomionym’ – jak w Mc 5,42 Lc 5,26. Wszystkie trzy stany: drzenie, ekstaza i
 strach, są typowe w kontaktach z UFO. Czy do Jezusa w Ogrodzie Oliwnym Mc 14,51 dołączył ufonauta?
3 Dalsze wiersze 16,9-20 zalicza się do deuterokanonicznych.

W dół w Lukasa

1,1 Skoro nawet wieloliczni ¹*nałożywszy rękę* napadli *dialektycznym wnioskowaniem*
¹¹¹⁸ *aby* ²*na nowo wstecz* - w górze umieścić w określonym porządku ²⁰⁷ ³*przeprowa-*
dzenie przez wszystkie zdarzenia ⁷⁴¹ około tych ⁴*przyniesionych dla dopełnienia* ²³⁰⁰
 w nas ⁵*przedmiotów pragmatyki* ²³⁵⁵, **1,2** z góry tak jak przekazali nam ci od
 prapoczątkowej zasady ³⁸⁴ osobiście widzący ⁴²⁹ i podwładni stawszy się ⁵⁸⁴ tego
 odwzorowanego wniosku ¹⁷²⁶, **1,3** wyobraziło się ⁷⁶⁶ i mnie towarzyszącemu obok-
 przeciw w podążaniu wspólną drogą ²¹⁶¹ *pozostając w łączności* od góry ²⁶¹ wszyst-
 kim *sprawom* ²¹⁹³ ^{Dp n}, dokładnie ⁶*z góry z konsekwencji* następnie ¹⁴⁰⁷ tobie pismem
 odwzorować, najwładniejszy ¹⁶³² ⁷*Bogo-lubie*, **1,4** aby poznałbyś około których ^m
 zostałeś z góry odźwiężony ¹⁵²³ odwzorowanych wniosków ^m, to ⁸*zabezpieczenie*
 przed obaleniem ⁴⁰⁸ ^A.

1,5 Stało się w dniach Herodesa króla Judai, kapłan jakiś imieniem Zacha-
 rias z jednodniowej zmiany ¹¹⁹³ ⁹*Abiaha*, i żona jemu z córek Aarona, i
 imię jej ¹⁰*Elisabet*. **1,6** Byli zaś przestrzegający reguł cywilizacji obydwójce w
tym co naprzeciwno ⁹⁶² wiadomego boga, wyprawiający się ²³³⁶ we wszystkich
 wiadomych wskazówkach ⁹⁹⁶ i regułach cywilizacji ⁷⁴⁷ wiadomego utwierdzające-
 go pana nienaganni. **1,7** I nie był im potomek, że z góry ¹⁴¹⁵ była *Elisabet*
 nieplodna i obydwójce postąpiłi naprzód ²³⁷² w dniach swoich byli. **1,8** Stało
 się zaś w ¹¹*ty* ¹⁹⁶⁶ ^{Ds n} *które skłonny* sprawować urząd kapłański ¹³³⁹ ^{pr if ac, Aci}
czyniło go ^{As m} w porządku jednodniowej zmiany jego wprzeciw ⁹⁶¹ tego boga,

1 Gr. *epi-cheireo* od *epi* 'na' i *cheir* 'ręka'. „Ręka” dla zaznaczenia rzekomej inicjatywy człowieka w chrześcijańskiej przebudowie, a nie iż w prologu Łukasz stosuje „wyszukane słownictwo i wykwintny styl”. Przekłady płasko : „starało się”, „podjęło się”.

2 Gr. *ana-tasso* od *ana* 'z dołu w górę'. „Na nowo w górze umieszczenie” razem z „przyniesiem dla dopełnienia” i z „zabezpieczeniem przed obaleniem” zdają się wyrażać istotny cel chrystianizmu – „odnowienie”, „wzmocnienie”, „ożywienie”, także jakościowe, poprzez nowego ducha, nową krew i ciało. Przekłady: „ułożyć”, „sporządzić”.

3 Gr. *di-egesis* od *dia* 'na wskroś' i *hegeomai* 'prowadzić, iść na przedzie'. Przekłady: „opowiadanie”, „opis”.

4 Gr. *plero-foreo* 'przynosić pełnię, dopełnić', od *pleres* 'pełny, napełniony' i *foreo, foros, fero* 'przynosić’.

5 Gr. *pragma* 'przedmiot pragmatyki', od *prasso*. Przekłady mało soczyście: „zdarzenia”, „wydarzenia”

6 Gr. *kat-hekses*, od *kata* 'z góry na dół' i *hekses* (od *echo* 'mieć'), razem: 'mający być z konsekwencji *następnie*'. Przekłady pomijają odgórny zwrot, dając: „po kolei”, „kolejno”

7 Etymologia gr. imienia *Theo-filos*, wyraźnie rozpoznawalna.

8 Gr. *a-sfaleia* od *a-sfales* od *a priv*. 'nie, bez' i *sfallo* 'przywieść do upadku, obalić'. Przekłady: „pewność”, „prawdziwość” o całkiem innych źródłosłowach *peito*, *alethes*.

9 Hebr. *ABI-JH* 'Jahwe mój ojciec’.

10 Hebr. *ELI-SzBAi* 'pełnią mój bóg' lub 'siódmką (planet) mój bóg’.

11 Składnia gr. *to* z accusativem cum infinitivo (a.c.i.). Pk8.

1,9 w dół w zwyczaj urzędu kapłańskiego pociągnął los¹⁶⁷⁴ *od* tego^{Gsn} *które* skłania złożyć ofiarę kadzidlaną¹³¹⁵ wszedłszy do miejsca osiedlenia bóstwa¹⁹¹³ wiadomego utwierdzającego pana **1,10** i wszystko¹¹⁹³ mnóstwo było ludu modlące się^{2402 Nsn pt pr} na zewnątrz tą godziną^D tej ofiary kadzidlanej¹³¹⁴, **1,11** został ukazany^{2041 3s ao ps} zaś jemu *niewiadomy* anioł¹ *niewiadomego* utwierdzającego pana stojący^{1372 pf} z prawych *stron*^{Gpn} ołtarza ofiarniczego¹³²¹ ofiary kadzidlanej^{1314 G.} **1,12** I² został zamącony^{2756 ao ps} Zacharias ujrzawszy, i strach²⁹⁴⁰ napadł¹⁰⁹³ *aktywnie wrogo* na niego^{A.} **1,13** Rzekł zaś istotnie do niego ten anioł: Nie strachaj się^{2938 pr} Zachariasie, przez to że zostało wsłuchane^{845 ao ps} błaganie twoje, i żona twoja Elisabet zrodzi płciowo^{570 ft} syna tobie, i nazwiesz^{1439 ft} imię jego^A *jako* Joannesa^{A.} **1,14** I będzie^{ft} rozkosz^{2980 N} tobie i wesołe uniesienie^{12 N,} i wieloliczni *zgodnie zależnie* na tym zrodzeniu^{567 D} jego^G będą wychodzili rozkosznie z środka^{2973 ft ps-dp.} **1,15** Będzie *jakościowo* bowiem³ wielki¹⁷⁹³ w wejrzeniu wiadomego utwierdzającego pana^{G,} i⁴ wino^A i napój wyskokowy^A w żadnej mierze *żeby* nie napiłby się^{2274 ao sb ac,} i *od* ducha^G świętego^G będzie przepełniony^{2271 ft ps} ⁵jeszcze¹¹⁵⁵ z łona^{1589 G} matki swojej, **1,16** i wielu^{Ap} z synów^{Gp} Izraela obróci na powrót^{1105 ft ac} *aktywnie* na *niewiadomego* utwierdzającego pana^{A,} tego wiadomego^A boga^A ich^{Gp.} **1,17** I on przyjdzie przed^{2379 ft md-dp} w wejrzeniu jego^G ⁶w duchu i mocy Eliasa^{G,} *aby* obrócić na powrót^{1105 ao ac} serca^{Ap} ojców^{Gp} *aktywnie* na *wydanych na świat* potomków^{2769 A} i na nieprzekonanych^{280 Ap m} w myśleniu z umiarkowania^{2955 Ds} *pochodzącym od* przestrzegających reguł cywilizacji^{Gp m,} *aby* przygotować^{ao ac} *niewiadomemu* utwierdzającemu panu lud *walczący*¹⁶⁸⁹ ⁷z góry całkowicie sprzętami urządzony^{1502 As pt pf ps.}

1 ‘Utwierdzający pan’ bez rodzajnika, choć w 1,6.9 ‘bóg’ i ‘utwierdzający pan’ byli z rodzajnikami. Anioł Jahweha n.p. prowadzący Izraela Ex 23,20nn jest tam *echthros* i *antikeimenos* czyli diabeł (por. „wy z ojca diabła jesteście” Jo 8,44). Tegoż anioła Jahweha w płonącym ogniem krzaku (Ex 3,2) Justyn uważał za chrystusa, tak samo Paweł skałę 1C 10,4. Anioł Jahweha w Ml 3,1-24 jest Eliaszem. Natomiast rabini rolę anioła Jahwe jako poprzednika przeznaczyli tym zapisem proroków dla mesjasza, i tak zapisano w N.t.

2 Gr. *tarasso*. To samo słowo opisuje efekt zstępowaniu anioła Jo 5,4.7, oglądania zmartwychwstałego Jezusa uważanego za „ducha” Lc 24,37n, Jezusa chodzącego po morzu Mt 14,26 Mc 6,50. Ale także dusza Jezusa bywa ‘zaburzona, zamącona’ Jo 12,27 swoim duchem Jo 11,33 13,21. Zamęt umysłowy i strach są też typowe w zjawisku UFO.

Przekłady: „przeraził się”, „zatrwożył się”.

3 Przymiotnikiem “wielki” określony został też Jezus w 1,32.

4 - w przeciwieństwie do Jezusa, mającego opinię ‘winopijcy, pijaka’ *oinopotes* Lc 7,34.

5 ‘Jeszcze’ gr. *eti* z łona matki swojej, czyli z (człowieczej, ludzkiej) kobiety, +Lc 7,28 - może w kontraście do Jezusa który dopiero w dorosłym wieku otrzymał ducha św., spoza człowieka i to uformowanego w gołębicę 3,32. Wcześniej Jezus mógł otrzymać ducha przez Marię, którą napełnił duch od Joannesa w 1,35.41, ale ewangeliści o tym nie mówią.

6 Joannes nie **jest** Eliaz, jako ta sama osoba (choć tak Jo 1,21 wbrew Mt 11,14), lecz „przyszł w jego duchu i mocy”, czyli był jego nosicielem, inkarnacją. Następnie odrzucony i upadły Joannes jest związany z wodą, Eliaz zaś z ogniem. Joannes jest ludzką „głową” (Księżycem?) i stąd „głosem” (w powietrzu). Jezus natomiast nie przyznaje się do ducha Eliasa Lc 9,54-56 (choć w jego duchu zdaje się działać cud), nie jest zwolennikiem ani Eliasa ani Joannesa Mt 11,11-13, lecz jest „sam” bez niego Lc 9,36. Eliaz był „człowiekiem” Jc 5,17 (niebiańskim, a Joannes ziemskim Jo 3,27 Mt 11,8?). Eliaz p. Mt 11,14.

7 Gr. *kata-skeuadzo* ‘z góry całkowicie przygotować, wyposażyć’. Przekłady: „doskonały”, „prawy”, na co są inne.

1,18 I rzekł Zacharias istotnie do anioła: ¹W dół w ¹⁴⁵⁴ co ²⁸⁰³ As n rozeznam ⁵⁸⁵ ft id md-dp to właśnie ²⁰⁹⁴ As n? Ja bowiem jestem starzec i żona moja ⁸¹⁸ G postąpiwsza naprzód ²³⁷² N pt pf ac w dniach swoich ⁴³⁰ Gs. **1,19** I odróżniwszy się dla odpowiedzi anioł rzekł mu: Ja jestem ²Gabriel ten stojący obok-przeciw ²¹⁸⁵ N pt pf ac w wejrzeniu tego boga, i zostałem odprawiony ³³⁴ ao ps aby zagadać ¹⁶⁷⁸ ao istotnie do ciebie ²⁶⁴³ A i ³oznajmić się jako łatwodogodną nowinę ¹¹⁶⁰ ao md tobie w te właśnie sprawy ²⁰⁹⁴ Ap n. **1,20** I zobacz-oto będziesz przemilczający ²⁵⁵⁸ N pt pr ac i nie mogący ^{N pt pr md-ps-dp} zagadać ¹⁶⁷⁸ ao ac aż do szczytu czasu którego ²⁰⁶¹ Gs f dnia ^{G f} jako jedność stałoby się ⁵⁸⁴ 3s ao sb md-dp te właśnie ²⁰⁹⁴ Np n, w zamian ²⁴⁷ których ²⁰⁶¹ Gp n nie uwierzytelniłeś ²²⁷⁷ ao ac tym odwzorowanym wnioskom ^{Dp m} moim ^G, takim które ²⁰⁶⁷ Np m będą uczynione pełne ²³⁰¹ ft ps do sfery tego ^A stosownego momentu ^A ich ⁴³⁰ Gp m.

1,21 I był ten lud oczekujący doistotnie ²³⁹⁷ Ns pt pr ac ⁴Zacharias ^A, i dziwili się ¹²⁷⁰ ipf w tym ¹⁹⁶⁶ Ds n które skłonny uczasowiać się ³⁰¹⁷ pr ac, Aci w miejscu osiedlenia bóstwa czyniło jego ^A. **1,22** Wyszedszy zaś nie mógł ⁷⁷⁹ ipf zagadać ¹⁶⁷⁸ ao im, i poznali ¹⁰⁷¹ ao że wizję ²⁰³⁷ widział ²⁰⁴¹ pf w miejscu osiedlenia bóstwa. I on był przez cały czas dający znaki skienieniami głowy ⁶⁹⁸ N pt pr im, i przez cały czas pozostawał ⁶⁹⁵ ipf ⁵mający przytępione zmysły ¹⁶⁷³.

1,23 I stało się ⁵⁸⁴ ao md-dp tak jak zostały przepelnione ²²⁷¹ ao ps dni tej publicznej służby władzy ¹⁷⁰⁰ jego, odszedł do domu ^A swego. **1,24** Potem-za zaś te właśnie ²⁰⁹⁴ Ap f dni ^{Ap f}, ⁶wzięta do bycia razem ²⁶⁶⁶ ao ac Elisabet żona jego i ze wszystkich stron zakrywała ²²³⁶ ipf ac siebie samą ⁷⁹⁹ As f miesiące ¹⁸⁵² Ap m pięć ^{indecl}, powiadając ¹⁶⁹⁷ N f pt pr **1,25** że: W ten właśnie sposób mi uczynił ²³¹⁴ pf niewiadomy

---

1Pytanie Zachariasza: *kata ti gnosomai* jest identyczne jak Abrahama w Ge 15,8. Stąd Jezus byłby synem Gabriela
2Gabri-el ‘moc boża’ lub ‘bóg mocarny’ od *GBR* ‘mocny, potężny, mężczyzna, wojownik, kogut - w aspekcie seksualnym’, oraz *EL* ‘bóg’. Równoznaczne z „mocą najwyższego”, która miała zaciemnić (uniesioną i rozpostartą szatą Ez 16,8 lub cieniem Księżyca) Marię 1,35. Także Jan miał się urodzić „w duchu i mocy Eliasza” 1,17. Ma związek z płciowością i z księżycem {50}s.199.419, był symbolizowany przez ducha św., krzyż, palmę {101}. Ale tu w 1,21 odpowiada wężowi z Ge 3,6 {317} s.107, a także w Ge 6,4 tym samym słowem *GBR* określeni są ‘mocarze’ zrodzeni z synów bożych, którzy przez ojców kościoła uznani zostali za złe duchy, demony {168}s.36-46. Czy więc tak jak poczęci zostali owi mocarze, tak poczęty został Jezus? Charakterystyczne, że dla “boskich” narodzin aniołowie posyłani byli zawsze do kobiet zamężnych, które dotychczas nie rodziły: do Sary Ge 16,1 18,11, może do Rebeki (gdyż zrodziła dwa całkiem różne bliźniaki) Ge 25,25, do przyszłej matki Samsona Jd 13,2, do Elżbiety Lc 1,13, do Marii Lc 1,27. Może poprzez żonę przechwytywali męzowskiego człowieczego ducha, a także zwiększali szansę odchowania swego “kukułczego jaja”. Przypomina to liczne relacje kobiet wziętych do rozplodowych praktyk ufonautów.
3Tu anioł Gabriel oznajmia jakąś nową ewangelię; to samo w Lc 2,10 jakiś anioł Jahweha. Ale także inni aniołowie mogą oznajmiać jakieś ewangelie G 1,8 2C 11,4. Paweł jednak przekleństwem zamyka drogę nawet do ich poznania G 1,8. Jak też do poznania innego Jezusa - nie ukrzyżowanego 1C 2,2, innych apostołów 2C 11,4-5.
4Pk9 Pk10.
5Gr. *kofos* ‘głucho-niemy’. Razem z „milczący” i „nie mogący zagadać” tworzą zespół znaczeniowy dla nie wtwierdzenia słowom anioła Jahweha. Czyli niemota istnieje poza Jahwehem i jego aniołami, u przeciwników Jahweha – demonów i ich wodza szatana. Czy też nieme zwierzęta są szatana?

utwierdzający pan w dniach w których^{2061 D} pojrzał^{1195 ao} aby odebrać^{433 ao} obelgę²⁰²⁵ należącą do mnie^G w¹ człowiekach^{231 Dp}.

1,26 W zaś tym wiadomym miesiącu¹⁸⁵², tym szóstym, został odprawiony^{334 ao ps} anioł Gabriel² od²⁸⁹ tego^G boga do⁸⁴² miasta^A Galilai^G któremu^{2061 D} imię Nazareth **1,27**³ intymnie istotnie do²³⁸⁸ panny^A formalnie dla pamięci zaślubionej^{1876 A pt pf ps} mężowi^{226 D}, któremu imię Josef z^{rodowego} domu Dawida^{indecl}, i imię tej panny Mariam. **1,28** I⁴ wszedłszy^{846 Ns m pt ao ac} intymnie istotnie do²³⁸⁸ niej^A rzekł: Wychodź rozkosznie z środka^{2973 pr ac} łaską napełniona^{2985 N pt pf ps}, ten wiadomy utwierdzający pan wspólnie z tobą^G.

1,29 Ta zaś zależnie na tym^D odwzorowanym wniosku^D ⁵została na wskroś zamacona⁷¹⁷^{3s ao ps} i na wskroś wnioskowała^{692 ipf md-ps-dp} skąd pochodzące²³⁴⁷ ⁶oby jest^{834 3s pr op ac} uprzejme przyjęcie⁴⁰¹ to właśnie. **1,30** I rzekł ten anioł jej^D: Nie strachaj się^{2938 pr it md-ps-dp} Mariam, znalazłaś^{1185 ao} bowiem wdzięczność u-przy wiadomym bogu^D. **1,31** I zobacz-oto¹³³⁵ weźmiesz do bycia^{razem}^{2666 ft md-dp} w brzuchu⁵⁵⁷ i wydasz na świat^{2797 ft md-dp} ⁷syna²⁸⁵⁶ i nazwiesz^{1439 ft} imię^A jego^G jako Jezusa^A. **1,32** Ten właśnie będzie wielki i niewiadomy syn niewiadomego Najwyższego będzie nazwany^{1439 ft ps} i da^{734 ft} mu

---

6Gr. *syl-lambano* złożone z *syn* ‘razem z’ i *lambano* ‘brać, wziąć’. Słowo to dla określenia kobiecego „poczęcia” w N.t. tylko tu dla Elżbiety poczynającej Jana i dla Marii poczynającej Jezusa Lc 1,31, więc dla “cudownych” narodzin, ale w S.t. do narodzin wielu “boskich” osób. “Wzięcie do razem” od bezcielesnego i bezseksualnego (Mc 12,23nn) anioła może sugerować, iż Maria wzięła gotowy płód. Proceder znany z relacji „wziętych” przez UFO. Inaczej niż n.p. Tamar i żona Uriasza, która ‘w brzuchu wzięła z niego’ *en gastri elaben eks autou* Ge 38,18 2S 11,5. W większości użyć *syllambano* nie ma znaczenia poczęcia, lecz ‘pojęcia’. Jest też pytanie, jak Elżbieta poczęła i zrodziła (1,13) syna Zachariasowi, skoro była bezpłodna (1,7) (nie Zacharias).

1 Tekst akcentuje u Elżbiety rangę i doniosłość człowieka.

2 ‘Od’ *apo* jest powtórką z ‘od-prawil’ *apo-stwllo*. W innym wariantcie tekstowym: *hypo* ‘pod przewodnictwem’.

3Gr. *pros* jest innym „do” niż poprzedzające „do miasta” *eis*, i tym samym, co w w.1,28. Było to bowiem intymne wejście anioła do jej ‘brzucha’ *gaster* 1,31.

4 Wejście do niewiasty, zwłaszcza sposobem doistotnym *pros*, oznacza wejście do jej ciała, akt płciowy (por. identyczny zwrot: *eiselthein pros auten* w Ge 29,21.30). Nie oznacza wejścia do domu Marii czy Józefa. Przyjście do domu kogoś określa się słowami: *erchomai eis* Mt 2,11 8,14 9,23 13,36 17,25 i in. Jak by patrzeć, Gabriel razem z duchem św. naruszyli małżeństwo Mariam z Josefem, usankcjonowane przez boga i Mojżesza. Mojżesz bowiem, rozpatrując szczegółowo wszelkie przypadki pozamałżeńskiej brzemienności (Nu 5,11-31 Ge 38,24 De 22,23-29) nie usprawiedliwiał zajścia w ciążę od anioła czy ducha św. czy demona. Nie powinno więc dziwić, że przez te słowa Mariam ‘została na wskroś zamacona’. Ponadto swym wtargnięciem Gabriel uplasował się w jednej klasie z “aniołami bożymi” porywającymi córki człowieka w Ge 6,2. Lecz w religii chrześcijańskiej anioł czy duch św. nie uznaje norm ludzkich, nawet pochodzących od boga, i nieraz ‘porywa’ *harpadzo* Ac 8,39 2C 12,2 1Th 4,17 Jd 23 Ap 12,5. Tutaj Gabriel (anioł Księżyca?) byłby bezpośrednim ojcem (ucieleśniającym) Jezusa syna człowieka. Lecz w Ac 13,6.10 ‘syn Jezusa’ *Bar-iesus* nazwany jest synem diabła, skąd sam Jezus (bez ducha św.) odpowiadałby diabłu. I w chrześcijańskiej Polsce upowszechnia się opinia, iż “z księdzem się nie grzeszy” – jako agentem boga. Gorzej, jeśli taki „anioł” jest promotorem czy dysponentem ducha św. Lc 1,35 (oba są różnymi bytami Ac 23,9). – I podobnie w świeckiej władzy w Polsce agent: „namaszcza” na chrześcijańskiego polityka.

5 Także tutaj, jak też w Lc 1,12, zamać i strach towarzyszą wizji anioła. Także w kontaktach z UFOautami.

6 Tryb optativus (życzący). {317} pisze, iż „bardziej godne uwagi jest to, co zauważali już Ojcowie Kościoła II w., że mianowicie istnieje pewne podobieństwo między sceną kuszenia Ewy (Ge 3,1-7) a zwiastowaniem Marii (Łc 1,26-38). Pisze on: „wąż – anioł Gabriel” s.107.

7 Skąd by anioł wiedział, że pocznie syna, gdyby nie włożył w nią gotowy męski płód?

niewiadomy ¹utwierdzający pan ¹⁶⁶⁶, ten wiadomy bóg ^N, tron ^A Dawida, tego ^G ²ojca ^G jego ^G. **1,33** I będzie królem ^{486 ft} aktywnie na ten *rodowy* dom Jakoba do funkcji wiadomych eonów ^{81 Ap}, i tej ³królewskiej władzy ^{483 G} jego ⁴nie będzie dokonanie ^{2778 N}.

1,34 Rzekła zaś Mariam istotnie do tego anioła: Jakże będzie to właśnie, gdyż *zadnego* męża ^A nie ⁵teraz rozeznaję ^{585 pr ac}? **1,35** I odróżniwszy się *dla odpowiedzi* anioł rzekł jej: *Niewiadomy* ⁶duch święty najdzie ^{1059 ft md-dp} aktywnie na ciebie ^A i *niewiadoma* ⁷moc ⁷⁸⁰ *niewiadomego* najwyższego ^{2903 G} nałoży osłonę ^{1100 ft ac} tobie; przez które i to co jest płciowo rodzone ^{570 Ns n pt pr ps} święte ^{Ns n} będzie nazwane ^{1439 ft ps}, *niewiadomy* ⁸syn *niewiadomego* boga. **1,36** I ⁹zobacz-oto Elisabet, ta *razem urodzona* członkini rodziny ²⁶⁴⁷ twoja ^{2643 G}, i ona ¹⁰wzięła do *bycia* razem ^{2666 pf ac} syna w starodawności ^{582 D} swojej ^{430 G}, i ten właśnie miesiąc szósty jest jej ^D, tej zwanej ^{1439 D pt pr ps} niepełnej ^D; **1,37** że nie będzie niemożne ^{53 3s ft ac} od strony ²¹³⁹ tego ^G boga ^G wszystko ^{2193 Ns n} spływające wy-

1 Gr. *kyrios* może być odróżniony od występującego w tym samym zdaniu Boga Najwyższego.

2 Podwójne ojcostwo Jezusa: uprzednie z boga najwyższego według ducha, i tu z Dawida, według ciała Rm 1,3.

3 Królewska władza u Żydów - tron Dawida.

4 Jeżeli jest to „wyraźne nawiązanie do wyroczni Natana z 2S 7,12-16” {317} (o następcach Dawida), to nie ma tam zwrotu *eis tous aionas* ‘do wiadomych eonów’ ani *ouk estai telos* ‘nie będzie dokonany’, lecz dwukrotnie jest *eis ton aiona* ‘do tego wiadomego eonu’, oraz jeden raz *heos aionos* ‘dopóki eonu’-gen. sg. Podobnie w przywołanym Is 9,6 jest *eis ton aiona*. Tak więc tekst o „nie dokonaniu królewskiej władzy” jest zamysłem chrześcijan, bojących się „dokonania” czynów tej ich „królewskiej władzy niebios” w tym eonie, gdyż eon ten, sam z siebie w pełni dokonany, wykazałby grzeszność ich chrześcijańskiej władzy. I to grzeszność nienaprawialną, bo wywodzącą się z antyczłowiecznych założeń teologicznych chrystianizmu.

5 Gr. *ginosko* ‘rozeznawać’, nie zwykle ‘znać’ *oida*. Można zakładać, że zaręczona Mariam nie spółkowała jeszcze z Josefem ani z innym mężczyzną. Ale w S.t. jest na to wyrażenie „jeszcze nie poznała (czas aoryst) męża Ge 19,8 Jud 21,12. Natomiast jej słowa: nie ‘rozeznaję’ gr. *ginosko* (czas terażniejszy) odnosiły się do aktualnego momentu rozmowy z aniołem, i mogły mieć podstawowe znaczenie greckiego *ginosko*: ‘wiedzieć z obserwacji, dostrzec’ (ponadto, w S.t. rozeznawał, poznawał mężczyzna kobietę, nie kobieta mężczyznę). Mogły więc znaczyć, że obecnie nie czuje realnie żadnego powiadanego “oto” z 1,31 czyniącego ją brzemienną. Można tu dostrzec pierwszą oznakę eliminacji ‘męża, mężczyzny’ *aner* ze sfery Jezusa, a szerzej także człowieka z dziejów chrześcijańskich. W reakcji na wątpliwość Marii, Gabriel jakby urealnia swą zapowiedź, wskazując sposobność: „I zobacz-oto Elisabet poczęła” (z Zachariasza).

6 „Duch św. zstępujący na Marię przypominał chwałę bożą ze starotestamentowego Świętego Świętych” {101} t.3. Wydaje się, że nie można utożsamiać ducha św. z „mocą Najwyższego”, gdyż często występuje on wspólnie z „mocą”, m.in. Ac10,38 Rm 15,13.19 8,11 Lc 1,17 4,14 Ac 1,8 1C 2,4.

7 Gr. *dynamis*. Jest drugim, razem z duchem św., czynnikiem poczęcia. Może odpowiadać męskiemu „płodzeniu”.

8 Jest to pierwsze synostwo boże, od Boga Najwyższego, rodzące ‘moc’ *dynamis*; drugie późniejsze, ‘wołane, nazywane’ *kaleo* synostwo jest od Pana (syjonowego Jahweha), jest od jego tronu-królewskiej władzy-ducha świętego w organizmie gołębicy (synostwo umiłowania) Lc 3,22. Pierwsze synostwo jest w prawdzie, w istocie; drugie jest tylko „powiadane” w powierzchownej opinii (synostwo adopcyjne). Lecz także tutaj późniejsza opinia jakby trzyma pierwotną i istotną (jak druga nakretka pierwszą). Chrystusowi zatem nie przysługuje miano syna bożego, lecz tylko pomazańca jego miłości-d.św. C11,13.

9 Mateusz przez partykułę wskazującą ‘oto’ gr. *idou* sugeruje jakiś związek między obietnicą potomstwa żonie Zachariasza a obietnicą potomstwa Marii. *Idou* wskazuje na „czynnik szczególnie mieszczący się w sytuacji wyżej określonej”. Może „dom Zachariasza” był dla Marii wskazówką, jak może zrealizować zapowiedź poczęcia. Czynnikiem wspólnym obu poczęć może być świeżo płodny Zachariasz. Maria jest przedstawiona jako „wolna” - nie przejawia związku z rodzicami ani ze swym mężem. Idzie, jakby realizując ową wskazówkę „oto”, na trzy miesiące „do domu Zachariasza” o którym wie, że stał się płodnym. „Orygenes wspomina o pewnej tradycji, która głosi, że Jezus i Jan byli do siebie bardzo podobni, jeśli chodzi o wygląd zewnętrzny” {188} s.252.

słowienie czynu ²⁴⁸⁹. **1,38** Rzekła zaś Mariam: Oto ta ¹niewolnica *niewiadomego* utwierdzającego pana; oby stało się ^{584 3s ao op md-dp} mi ^{818 D} w dół w to spływające wysłowienie czynu ^A twoje. I odszedł od niej ten anioł.

1,39 Stawiwszy się w górę ^{233 N f pt ao ac} zaś Mariam w dniach tych właśnie ^{2094 Dp f} wyprawiła się ^{2336 ao ps-dp} do górskiej *krainy* ^{As} wspólnie ze ²staranną gorliwością ^{2609 G} do miasta ^A Judasa ^{1365 G}, **1,40** i weszła do domu ^A Zachariasza i uprzejmie przyjęła ^{400 ao} Elisabetę. **1,41** I stało się jak usłyszała ^{93 ao} to uprzejme przyjęcie Marii ^G Elisabet, ³dziko swawolnie podskoczyło ^{2568 ao ac} niemowlątko ⁵³⁵ w łonie ¹⁵⁸⁹ jej, i została przepełniona ^{2271 ao ps} od ducha ^G świętego Elisabet. **1,42** I owacyjnie wzniosła w górę głos ^{214 ao ac} ⁴dzikim zwierzęcym wrzaskiem ^{1635 D} wielkim i rzekła: łatwodogodnie odwzorowana we wniosku ^{1180 N f pt pf ps} ty ⁵w kobietach ^{605 D}, i łatwodogodnie odwzorowany we wniosku ten owoc ¹⁵⁸⁹ twojego. **1,43** I skąd mi to właśnie aby przyszlaby ^{1139 3s ao sb ac} ⁶matka *należąca do* wiadomego utwierdzającego pana *należącego do* mnie ^{818 G} istotnie do mnie ^{818 A}? **1,44** Oto bowiem jak stał się głos tego uprzejmego przyjęcia twojego do uszu ^{2091 Ap} moich, dziko swawolnie podskoczyło w wesołym uniesieniu ^{12 D} niemowlątko ⁵³⁵ w łonie moim. **1,45** I szczęśliwa ¹⁷⁵⁷ która przekonująco uwierzytelniła ^{2277 N f pt ao ac} że będzie ^{ft} w pełni dokonanie ²⁷⁷³ tym *słowom* zagadany ^{1678 Dp n pt pf ps} jej ^D od strony ²¹³⁹ *niewiadomego* utwierdzającego pana ^G.

1,46 I rzekła Mariam: ⁷Powiększa ^{1792 pr id ac} dusza moja tego utwierdzającego pana ^A, **1,47** i uniósł się wesołością ^{13 ao ac} duch mój zależnie na tym ^D bogu,

---

10Gr. *syl-lambano* ‘razem - wziąć’. Widoczne nagromadzenie przyimków *syn: syn-genis, syl-lambano*, samo *syn* 1,56. W N.t. w sensie bycia w ciąży tylko o Elżbiecie Lc 1,36 i Marii Lc 1,31. “Wziąć do razem syna” (1x w N.t.) to otrzymać gotowy płód, zwłaszcza wobec fizjologicznej niemożności leciwej Elżbiety i Zachariasza, oraz „nie znania żadnego męża” przez Marię. Znane z relacji kobiet wziętych przez UFO. Pk11.

1Co znaczy to wyznanie Marii? Czy Maria przed ślubem służyła u kapłanów w świątyni pana, jak twierdzą apokryfy, i tam to niewolnictwo (w jakim zakresie?) jej wpojono? Czy „niewolnica pańska” jest tu odpowiednikiem greckiej *hierodoule* t.j. ‘świętej niewolnicy’, jak określano ‘nierządnicę sakralną’, n.p. w świątyni Afrodyty w Koryncie {9} {96} {119}? Skąd ta „poniżoność” *tapeinosis* niewolnicy swojej” 1,48. Poniżona była kobieta nierządna i ciężarna bez małżeństwa, ale nie świeżo zamężna dziewica. Może tak wyraziła stan swojego ludu Izraela 1,54, który stał się dziewczką syjonowego zwierzęcego Jahweha, ale nie kobietą pełnoświatowego człowieczego Jahweh Elohim (Adama Ge 2,7). Może „niewolnica pana” w Izraelu dotyczyło rocznego okresu (Ge 17,21 18,10.14) narzeczeńskiego dziewczyny, ustanowionego właśnie w celu dania pola do zadziałania „pana”.

2Gr. *spoude* ‘gorliwość, pośpiech, pilność’ - zapewne pod duchową presją polecenia Gabriela i w związku z tym poleceniem. „Jej podróż jest związana ze znakiem Gabriela w.37” {317}. Nie wiadomo tylko dlaczego owa presja nie kazała jej pójść do domu swojego męża, lecz udać się do domu innego mężczyzny. Czy tam spodziewała się zapłodnienia przez „anioła” jak stało się Elżbiecie? (por. „i oto Elżbieta”). Czy tak sobie przełożyła na ziemskie i cielesne warunki duchowe polecenie anioła? Czy dom Zachariasza był przybytkiem Gabriela-koguta?

3Gr. *skirtao*. Dzikość i swawola od ducha św.? Przekłady: „poruszyło się”.

4Gr. *krauge*. Tu także zwierzęcość od ducha św.

5W j. semickim „między niewiastami” ozn. stopień najwyższy przymiotnika, t.j. „najbardziej” {317}.

6Nazwanie przez Elżbietę Marii jako „matki *należącej do* pana mojego” jest niezwykle. Wedł. {101} ma zabarwienie paschalne (?). Nie wiadomo też, kto był tym panem? Czy mały Jezus? Gdyż żona „panem” raczej nie nazywała swego ‘męża’ *aner* {6} {7} (oprócz Sary o Abrahamie 1P 3,6). Czy był nim Gabriel (byłoby matka należąca do Gabriela)?

7Gr. *megalyno* od *megas* ‘wielki’. Przekłady: „wielbi”.

tym ocalicielu moim, **1,48** że nałożył spojrzenie^{1067 ao ac} aktywnie na¹ poniżenie²⁷⁵⁵ niewolnicy swojej. Oto bowiem od tego *co*^{Gs n,m} teraz będą uznawały za szczęśliwą^{1756 3p ft ac} mnie wszystkie wiadome rody^{565 Np}, **1,49** że uczynił mi wielkie *rzeczy*^{1793 Ap n} ten wiadomy² mocny⁷⁸², i święte to wiadome imię jego, **1,50** i³ litość⁹¹⁸ jego do sfery rodów^{565 Ap} i rodów tym strachającym się^{2938 Dp pt} w niego^A. **1,51** Uczynił władzę *trzymania*¹⁶³³ w ramieniu swoim, na wskroś rozproszył^{711 ao} wynoszących się ponad^{2868 Ap} na wskroś rozumowaniem^{700 D} serca^{Gs} ich^{Gp}. **1,52** Odgórnie zdjął^{1399 ao} ⁴możnowładców^{781 A} od tronów i wywyższył^{2905 ao} poniżonych²⁷⁵³. **1,53** Łaknących^{2208 Ap pt pr} ⁵do wewnątrz napełnił^{947 ao ac} z dobrych *rzeczy*^{Gp n} i stających się majątnymi^{2307 Ap pt pr ac} wyprawił^{1013 ao} ⁶próżnych^{1537 Ap}. **1,54** ⁷Wziął z przeciwnego kierunku^{252 ao md-dp} od Izraela^G posługującego chłopaka^{2120 G} swego, *aby wspomnieć*^{1865 ao ps-dp} litości^G, **1,55** z góry tak jak zagadał^{1678 ao} istotnie do ojców naszych, ⁸Abraamowi i nasieniu jego do sfery funkcji tego^A eonu^{81 As}.

1,56 Pozostała^{1819 ao} zaś Mariam⁹ razem z²⁶⁸⁶ nią^D tak jak¹⁰ miesiące^{Ap} trzy, i zawróciła pod^{2889 ao ac} do domu^A swego.

1,57 Zaś Elisabecie^D został przepełniony^{2271 3s ao ps} wiadomy *naturalny* okres czasu³⁰¹⁸ od tego^{Gs n} *które mogącą* wydać na świat^{2797 ao ac, Aci} *uczyniło* ją^A, i zrodziła płciowo^{570 ao ac} syna. **1,58** I usłyszeli^{93 ao} ci wokół zadomowieni i ci *razem urodzeni* członkowie rodziny jej że powiększył^{1792 ao ac} *niewiadomy* utwierdzający pan litość swoją wspólnie z nią^G, i wychodzili radośnie z środka razem z^{2656 ipf} nią.

1,59 I stało się^{584 ao md-dp} w tym wiadomym dniu, tym ósmym^{1969 Ds f}, przyszli obrzezać^{ao} dziecko i zwali^{1439 ipf} je zależnie na imieniu^D wiadomego ojca^G jego^G *jako Za-*

1 Gr. *tapeinosis* 'poniżenie, niskość'. Takie znaczenie ma też bliskie w 1,52 *tapeinos* 'poniżony, nisko położony'. Słowa te najbardziej przypominają wyznanie Anny z 1S 1,1-2,10. Zatem Marię Łukasz przedstawił w typie bezpłodnej Anny, matki naziraiosa Samuela {146}s.93, analogicznego do naziraiosa Samsona t.j. 'Słoneczka'.

2 Gr. *dynatos* od *dynamai* i dalej od *dynamis* 'moc'. Moc chrześcijanina jest ducha świętego Ac 1,8; nie pochodzi od mocy innych duchów Ac 8,10 Rm 8,38 E 1,21 1P 3,22 {7}. Przekłady: „Wszchemocny”, które dają dla *pantokrator*.

3 Gr. *eleos* 'litość, żalność, współczucie'. Przekłady: „miłosierdzie”, co *oiktrimos*, *hileos*, *-aos* 'sprzyjający, życzliwy'

4 Pierwsza dama "współczujących i miłosiernych" chrześcijan, Maria, zapowiada najbardziej bezwzględne, bezlitośne, niemilosierne, rewolucyjne przewroty polityczne i społeczne.

5 Gr. *em-pimplemi* zawierające przyimek *en* 'w, wewnątrz'. W odróżnieniu od samego *pimplemi* Lc 1,15.41.67.

6 Gr. *kenos* 'pusty, próżny; czczy, nieuzasadniony, błahy'. Przekłady: „z niczym”.

7 Gr. *anti-lambano* 'wziąć z naprzeciwka, z przeciwnej strony, w zamian; powściągnąć'. Przekłady: „ujął się za”.

8 Czy Zachariasz jest tu typem Abrahama? Miał on dwóch synów: Ismaela i Izaaka z „wolnej” Sary. Izaak jest typem chrystusa {10o} {101} {99-III}.

9 Tu Łukasz nie pisze „w domu Zachariasza” jak w 1,40, lecz przyimkiem *syn* otwiera znaczenie 'współdoznawania' Marii z Elżbietą.

10 Dziwi zgoda Józefa na tak długi czas pozostawiania żony w domu innego mężczyzny. Z drugiej strony zwykle po trzech miesiącach kobieta nabiera pewności, że jest w ciąży. Trzy jest też liczną „pana” t.j. Jahweha.

chariasa_A. **1,60** I odróżniwszy się^{311 N pt ao ps-dp} matka jego rzekła: Zdecydowanie nie, ale będzie zwane^{1439 ft ps} Joannes. **1,61** I rzekli istotnie do niej_A że: Żaden *nie* jest z wiadomej *razem urodzonej* rodziny twojej który jest zwany^{1439 pr ps} imieniem tym właśnie²⁰⁹⁴ D. **1,62** Dawali znaki skinieniami głów we wnętrze^{986 ipf} zaś wiadomemu ojcu jego w to_{As} n co_{As n} ewentualnie życzeniowo chce^{1276 3s pr op ac} *możliwym* być zwanym^{1439 pr if ps, Aci} *uczynić* je^{430 As n}. **1,63** I poprosiwszy^{74 N pt ao ac} *drewnianą* tabliczkę²²⁷² pismem odwzorował⁶⁰² ao ac powiadając^{1697 N pt pr}: Joannes jest imię jego. I zdziwili się^{1270 ao ac} wszyscy. **1,64** Zostały otworzone *wstecz-w górę*^{238 ao ps} zaś usta jego z pominięciem *zwykle* potrzebnych rzeczy²¹⁷⁶, i język jego, i gadał^{1678 ipf} łatwodogodnie odwzorowując we wniosku^{1180 N pt pr ac} wiadomego boga_A.

1,65 I stał się aktywnie wrogo na wszystkich_{Ap} strach, tych_{Ap} zadowionych wokół w^{2240 Ap pt pr} nich_{Ap}, i w całej tej górskiej *krainie*^{2044 Ds f} Judai_G *jako jedno* było rozgadane^{688 3s ipf ps} wszystkie_{Np n} spływające wysłowienia czynu²⁴⁸⁹ te właśnie. **1,66** I położyli sobie^{2796 ao md} wszyscy ci którzy usłyszeli^{93 Np pt ao} w sercu swoim_{Gp} powiadając: ^{2Co} ²⁸⁰³ *Ns n* zatem dziecko_n to właśnie będzie^{ft md-dp?} I bowiem *niewiadoma* ręka *niewiadomego* utwierdzającego pana była wspólnie z nim_G.

1,67 I Zacharias ³ojciec jego został przepelniony^{2271 ao ps} od ducha_G świętego, i złożył proroctwo^{2435 ao} powiadając: **1,68** łatwodogodnie odwzorowany we wniosku^{1181 N} *niewiadomy*⁴ utwierdzający pan, ten wiadomy bóg Izraela, że nałożył baczenie^{1099 ao md-dp} i uczynił^{ao} ⁵uwolnienie za okupem^{1740 A} ludowi swemu, **1,69** i wzbudził w górę^{810 ao} róg¹⁵⁴³ środka ocalenia^{2746 G} nam^{818 Dp} w *rodowym* domu¹⁹⁹⁴ Dawida, posługującego chłopaka²¹²⁰ G swego, **1,70** z góry tak jak zagadał^{1678 ao} przez-z ust^{2632 Gs} wiadomych_{Gp} świętych *pochodzących* od *niewiadomego* eonu^{81 Gs} proroków_{Gp} swoich, **1,71** środek ocalenia^{2746 A} z nieprzyjaciół naszych i z ręki wszystkich wiadomych nienawidzących^{1866 Gp pt pr} nas, **1,72** *aby* uczynić^{2314 ao} litość_A wspólnie z ojcami_{Gp} naszymi i wspomnieć^{1865 ao ps-dp} rozporządzenia na wskroś mieniem_{Gs f} świętego_G swojego_G, **1,73** przysięgę_A którą ugruntował^{2014 ao} istotnie do Abraama wiadomego ojca_A naszego, *od* tego^{1966 Gs n} *które* *umożliwia* dać^{734 ao} nam **1,74** niestrachliwie z ręki nieprzyjaciół wyciągniętych^{2499 Ap pt ao} ps *możność* służyć za zapłatę^{1692 pr} jemu **1,75** w pobożności i zebranej reguł cywilizacji w wejrzeniu jego_G wszystkimi_{Dp} dniami naszymi. **1,76** I ty zaś dziecko⁶ prorok *nie-*

1 Gr. *pinakidion*, zdrob. od *pinaks* – takiej samej, na jakiej odwzorowano głowę jego syna Joannesa Mc 6,28.

2 Joannes ma być Eliaszem Lc 1,17 Mt 11,14, t.j. działać w jego duchu i mocy. Tu z Joannesem jest ręka Jahweha. Była ona ognista, słoneczna. Czy ta ręka była „mocą Eliasza”? Eliasz ‘zstępował’ *katabaino* ogień od nieba tylko na złych ludzi Lc 9,54, Jezus natomiast zamierzał ‘rzucić’ *ballo* ogień na całą ziemię Lc 12,49.

3 Zachariasz został nazwany ojcem +1,13, czego nie powiedziano o Józefie.

4 Zdanie bez orzeczenia “jest” – może z powodu, że mówi o Jahwehu, w którego imieniu to „jest” już się zawiera.

5 Gr. *lytrosis*. Przekłady: „odkupił”, „dokonał odkupienia” – z którego nie wynika fakt uwolnienia.

6 Jan jest nazwany prorokiem najwyższego (boskość „z łona matki” 1,15, wyrażona w duchu organicznego umysłu); Jezus był nazwany synem najwyższego 1,32 (boskość wyrażona w później przydanym duchu 3,22 wyrażającym się płciowością duchową lub cielesną).

wiadomego najwyższego będziesz nazwane^{1439 ft ps,} wyprawisz się na przód^{2387 ft md-dp} bowiem w wejrzeniu niewiadomego utwierdzającego pana przygotować^{ao ac} drogi^{Ap} jego, **1,77** od tego^{1966 Gs n} które umożliwia dać^{734 ao} poznanie^A środka ocalenia^{2746 G} wiadome-
mu ludowi jego w puszczeniu od siebie^D uchybień ich^{Gp,} **1,78** przez¹ wewnętrzne nar-
ządy^{2603 Ap n} litości^{918 Gs n} niewiadomego boga^G naszego, w których^{2061 Dp n} nałoży ba-
czenie na^{1099 3s ft md-dp} nas^{Ap} niewiadomy² wschód urzeczywistniający przez powrót do źródła²⁰⁹
z wysokości^{2904 Gs,} **1,79** aby pojawić się jako światło^{1115 ao ac} tym w ciemności^{2578 D} i
osłonie²⁵⁶⁷ śmierci odgórnie siedzącym jako na swoim^{1410 pt pr md-ps-dp,} od tego^{1966 Gs n} które
umożliwia odgórnie prosto skierować^{1517 ao} nogi^{2354 Ap} nasze do drogi pokoju.

1,80 Zaś dziecko pomnażało wzrost^{425 ipf} i było umacniane we władzy^{1630 3s ipf ps}
niewiadomym³ duchem, i było w spustoszonych i opuszczonych okolicach^{1132 f}
aż do dnia⁴ publicznego wskazania przez wzniesienie w górę^{168 Gs} jego^G istotnie do
Israela.

2,1 Stało się zaś w dniach owych, wyszło wyobrażenie⁷⁶⁵ od strony Kaisara^G
⁵Uznanego z lotu ptaków za godnego odbierania czci boskiej⁴²⁰ aby obowiązana⁶ być
poddawaną odwzorowującemu odpisowi^{293 pr if md-ps} czynić^A wszystką zamieszkaną
jako dom człowieka ziemię^{1995 A.} **2,2** Ten właśnie odpis²⁹² pierwszy⁶ stał się pod
rządami⁷ będącego prowadzącym władcą^{1229 G pt pr ac, Gab} Syrii^G Kyrenejskiego^{1664 Gs.}

2,3 I wyprawiali się^{2336 ipf md-ps-dp} wszyscy aby poddawać się odwzorowującemu od-
pisowi^{293 pr md-ps,} każdy do należącego do siebie samego^{799 G} miasta^{A.} **2,4** Wstąpił

¹Więc nie przez głowę – Słońce. Do *splanchna* zaliczano łono.

²Nie wiem skąd wziął albo jak wykombinować Łukasz zbitkę: ‘wschód z wysokości’ *anatele eks hypsous*. Umieszczenie jej w mowie pochwalnej utkanej ze starotestamentowych cytatów każe przypuszczać, że i ta stamtąd pochodzi. Jednak w całej LXX nie znajdujemy tego wyrażenia. Odsyłanie przez {146} do Zachariasza i Jeremiasza (Za 3,8 6,12? Jr 23,5?) nie jest w pełni adekwatne, gdyż jest tam sam ‘Wschód’ *Anatole*, traktowany osobowo, wstawiony jako odpowiednik dla hebr. *cemah* CMCh ‘roślina, wyrastać, wynikać’, też: ‘mający małe uszy’ {8} (por. ‘uszek’ *otarrion* Mc 14,47 Jo 18,10). Sprawy gmatwa jeszcze bardziej kościelny przekład, gdzie ów *cemah* jest przekładany na „Latorość”. W LXX *anatele* ‘wschód’ dotyczy często ‘Słońca’ *Helios*, ale też ‘Księżycy’ *Selene* i innych abstrakcyjnych pojęć. *eks hypsous* ‘z wysokości’ w 2S 22,17 Ps 18,16 102,19 144,7 (*cheira* ‘rękę’) Si 16,17 La 1,13 (*pyr* ‘ogień’). Zapewne nie jest to wschód słońca, gdyż według starożytnych ten był z morza. Nie wiem też, jak tu BT – „bardzo odważnie” – wykocypowała „Słońce Wschodzące z wysoka”; {317} odwołuje się aż do tekstów z Qumran, gdzie Odrość jest imieniem Mesjasza s.156. Niemojewski {105} widział tu wschód ‘młodego księżycy’ gr. *men*, który pojawia się od razu w górze nad zachodnim horyzontem s.93. {317} jako ten „wschód” rozumie „odrość” gdyż (rzekomo) tak LXX przełożyła hebr. *semah* w Jr 23,5 s.156. Możliwe też, że chodzi tu o t.zw. „heliakalny wschód Wenus”, czyli zajaśnienie Wenus nad wschodnim horyzontem po złączeniu dolnym {181}s.27; ta właśnie świeci światłem (swym synem Jezusem?) “w ciemności” w.79. Analogicznie w Lc 24,49 Jezus przychodzi jako „moc z wysokości”, która w Ac 1,4-8 jest duchem św.

³Zatem i Jan wciąż miał ducha świętego +1,15; nie był to jednak duch pomazania, lecz własny, organiczny, ludzki.

⁴Gr. *ana-deiksis*. Przekłady: „ukazania się”, „wystąpienia” – pomijając zewnętrzną inicjatywę i publiczny wymiar proklamacji. Por. *ana-deiknymi* Lc 10,1.

⁵Gr. *Augoustos* od łac. *Augustus*. Zaproponowano tu połączenie tłumaczenia etymologicznego i historycznego.

⁶{134} zaprzecza „historycznym” wywodom Łukasza s.25 odnośnie takiego spisu.

dla powrotu na górę^{156 ao ac} zaś i Josef od Galilai z miasta Nazareth do Judai do miasta Dawida, takiego które^{2067 N f} jest zwane Bethleem, przez to^{As n} które obowiązany być^{834 pr ac, Aci} czyniło go^A z rodzowego domu^{1994 G} i ojcowskiej linii^{2199 G} Dawida, **2,5** aby odpisać się^{293 ao md} razem z Mariamą, tą^D dla pamięci formalnie zaślubioną^{1876 D f pt pf ps} jemu, będącą^{834 D f pt pr ac} ¹wewnątrz brzemienną^{817 D}.

2,6 Stało się zaś w tym^{Ds n} które obowiązany być^{pr, Aci} czyniło ich^{Ap} tam, przepelnione zostały^{2271 ao ps} dni tego^{Gs n} które skłonną wydać na świat^{2797 ao, Aci} uczyniło ją^A. **2,7** I wydała na świat^{2797 ao} syna swego, tego ²wydanego na świat jako pierwszego^{2446 A}. I ³owinęła powijakami^{2595 ao} go i ⁴skłoniła do źródła do posiłku^{180 3s ao, ipf ac} go w żłobie²⁹¹⁹, przez to że ⁵nie było^{ipf} im ⁶właściwe miejsce²⁸⁰⁹ w kwaterze dla gościnnego rozwiązania się przybyszów z góry^{1484 D}.

---

1 Gr. *en-kyos* ‘z płodem wewnątrz’, zwł. o podstępny koniu trojańskim {6}; od *en* ‘w, wewnątrz w’ i *kyeo, kyo* ‘nosić płód, embriion o klaczy, ludziach, mieście’. Etymologicznie i fonetycznie kojarzy się z ‘suką’ *kyon*, też o kobiecie w znaczeniu obelżywym {6}: „szczenna, kotna”. Tu 1x w N.t., akurat o Marii, choć Łukasz zna nieobelżywe określenia brzemienności: *syllambano en gastri* Lc 1,31 i *en gastri echousa* w Lc 21,23. Przekłady normalnie: „brzemienna” co jednak w N.t. częściej *en gastri echousa* Mt 1,18.23 i paralelnie 24,19 1Th 5,3 Ap 22,2 i *syllambano en gastri* Lc 1,31. Ponadto Elżbieta „rodzi genetycznie” *gennaos* Lc 1,13n, Maria zaś tylko ‘wydaje na świat’ *tikto* Lc 1,31.

2 Można wątpić, czy ewangelista pisałby ‘pierwo-rodnego’ *proto-tokos* gdyby był przekonany, iż Jezus był jedynym synem Marii {317}. Chyba też nie ma w Biblii przykładu nazwania “pierworodnym” ‘jedyne’ *mono-genes* syna. *Proto-tokos* jako synonim *mono-genes* pojawia się tylko w apokryfach {317}. Pk100.

3 Gr. *sparganoos*, od *sparganon* i *spargo*, ‘owinać powijakami, zawinać’, w hebr. *ChTL* ‘owijać, spowijać’. Niewątpliwie krępowało ruchy dziecka. {317} zauważa, że takie owinięcie „ma jakiś głębszy sens”, gdyż „później stanie się dla pasterzy znakiem rozpoznawczym” chrystusa (2,12) s.164 – razem ze żłobem, z którego żywi się bydło.

4 Gr. *ana-kliuo* w pozostałych miejscach Ew. Łukasza: w Lc 12,37 na pewno, a w Lc 13,29 prawdopodobnie, występuje w znaczeniu ‘położenia się (po naszymu: zasiadania) do posiłku’. Także w Mt 14,19 i Mc 6,39 znaczy „usiąść do posiłku”. Analogicznie jak słowo *ana-pipto* ‘paść - wstecz w górę do źródła ku pożywieniu’ używane jest w znaczeniu „siadania do posiłku”. Tym bardziej, że mowa tu o położeniu w żłobie, z którego jadają zwierzęta. Czy Jezus wyglądał jak zwierzę, dla którego bardziej odpowiednia była strawa dla bydła?

5 Dziwne, że w ‘kwaterze, zajeździe’ *katalyma* nie znalazło się miejsce dla świeżo urodzonego i jego matki, ani w *pandocheion* ‘przyjmującym wszystkich’ (Lc 10,34), ani u któregoś z tradycyjnie obowiązkowo gościnnych mieszkańców. Także wedł. {317} „wydaje się rzeczą dziwną, że Józef nie znalazł właściwego miejsca dla swej brzemiennej żony s.160.164.537. Albo źle to świadczy o obyczajach Izraela (lecz brak gościnności byłby wielkim grzechem), albo... coś było wiadomo o prowadzeniu się żony Józefa przy jego skandalicznej tolerancji, czym dawał zły przykład Mt 1,19. I może ze względu na obyczaj społeczność wyeliminowała także jego jako niemoralnego, tak, że się wyprowadził. Albo też... dziecko miało cechy odrażające - może było potworkiem, hybrydą szarozielonych kosmitów, wyglądało jak zwierzę lub jak zielona pasza, i dlatego ‘właściwym miejscem’ *topos* dla niego był bydlęcy żłób? Później Orygenes podał opinię Kelsosa, iż „Jezus ... jak utrzymują, był wzrostu drobnego; miał oblicze niekształtne i wstręt budzące” (Orygenes „Kata Kelsu” s.348). Na temat wyglądu Jezusa też moja {47} s.224 oraz {127} s.680. Spotyka się tłumaczenie, że połóg pociągał stan nieczystości miejsca i gospodarz kwatery poniósłby straty. Lecz były jeszcze inne domostwa, a gościnność była tak świętym obowiązkiem, że „obcy nie powinien był szukać gościny; gościna miała mu być ofiarowana” {194} s.204. {317} daje dla *katalyma* znaczenie „pokój, sala” przyjęte z 22,11, ale bezpodstawnie, gdyż także tam zwykłe znaczenie ‘zajazd, gospoda’ daje się sensownie zastosować. Zresztą nie likwiduje to naszego zdziwienia, gdyby także w „pokoju” „nie było odpowiednich warunków na czas porodu” s.164, a były one w bydlęcej zagrodzie.

6 Gr. *topos* ‘właściwe miejsce’, co innego niż *chorion* ‘miejsce, teren’, miejsce określane czasownikiem *choreo*. ‘mieścić, zawierać, pojmować’ jak w Mc 2,2 Jo 21,25 a także *stasis* ‘stanowisko’ Hb 9,8. ‘Kwatera’ *katalyma* jest czymś innym niż ‘gospoda’ *pandocheion* 10,34.

2,8 I pasterze byli^{ipf} w krainie tej samej przebywający na polu^{Np pt pr} i strażący²⁹⁶¹ Np pt strażę^{2959 Ap} nocy^G aktywnie na paśną trzodę^{As} swoją. **2,9** I anioł *niewiadomego* utwierdzającego pana stawił się zgodnie zależnie na^{1194 ao ac} nich^{Dp}, i sława *niewiadomego* utwierdzającego pana ojaśniła ich, i przestraszyli się^{2938 ao ps-dp} w strach^A wielki. **2,10** I rzekł im ten anioł: Nie strachajcie się^{2938 pr md-ps-dp}, oto bowiem oznajmiam się jako łatwodogodną nowinę^{1160 pr md} wam rozkosz²⁹⁸⁰ wielką, taka która^{2067 Ns f} będzie^{ft} wszystkimu temu ludowi, **2,11** że został wydany na świat^{2797 ao ps} wam dzisiaj *niewiadomy* ocaliciel²⁷⁴⁵, który^N jest pomazaniec³⁰¹⁵ utwierdzający pan w mieście Dawida. **2,12** I to właśnie wam *jako* ten wiadomy¹ znak boży^N: znajdziecie^{ft} ²niemowlątko⁵³⁵ owinięte powijakami^{2595 A n pt pf ps} i leżące^{1534 A n pt pr} w żłobie. **2,13** I nagle-z nieprzewidzianego stało się razem z tym aniołem mnóstwo^{Ns n} zastępu *żołnierzy*^{2636 Gs f} niebiańskiego^{Gs f} chwalcących^{66 Gp pt pr ac} tego boga i powiadających^{Gp pt pr}. **2,14** Sława w najwyższych *regionach* bogu, i na ziemi pokój w człowiekach³ łatwodogodnego uznania^{1167 Gs f}.

2,15 I stało się jak odlecieli^{283 ao} od nich do wiadomego nieba ci aniołowie, pasterze gadali^{1678 ipf} istotnie do wzajemnych: *Może* przeszlibyśmy^{738 ao sb} tedy aż do Bethleem i *może* ujrzelibyśmy^{2041 ao sb} to spłynięte wysłowienie czynu to właśnie, to które się stało^{584 A n pt pf ac}, które^{As n} ten utwierdzający pan dał poznać^{589 3s ao ac} nam. **2,16** I przyszedli^{ao} pośpieszywszy się^{2600 Np pt ao ac} i odnaleźli^{223 ao} zarówno Mariamę jak i Josefa i to niemowlątko^{535 As n} leżące^{1534 A pt pr md-ps-dp} w żłobie. **2,17** Ujrzawszy zaś dali poznać^{589 ao ac} około tego spłyniętego wysłowienia czynu, tego zagadanego^{1678 G pt ao ps} im około dziecka^{2118 Gs n} tego właśnie. **2,18** I wszyscy ci którzy usłyszeli^{N pt ao} zdziwili się^{1270 ao ac} około tych^{Gp} *spraw* zagadanych pod przewodnictwem tych pasterzy^{Gp} istotnie do nich. **2,19** Zaś Mariam wszystkie dla razem pilnowała^{2720 ipf ac} spływające wysłowienia czynu^{Ap n} te właśnie, dla razem rzucając^{2671 N f pt pr ac} w sercu swoim. **2,20** I zawrócili wstecz pod^{2889 ao ac} ci pasterze sławiąc^{N pt pr} i chwalcąc wiadomego boga zgodnie zależnie na wszystkich^{2193 Dp m,n} *słowach i sprawach* których^{2061 Dp m,n} usłyszeli i ujrzeli z góry tak jak zostało zagadane^{1678 3s ao ps} istotnie do nich^{Ap}.

1 Tak więc znakiem ocalenia pasterzy (o zwierzęcych nawykach, jak pasterz Dawid) miało być bezradny, skrępowany w powijakach płód, trzymany w żłobie do pokarmu lub jako strawa dla bydła. Tu pierwszy tragiczny rys Jezusa. Podobnie 'związali' *deo* i 'wwikłali' *entylyisso* 'organizm' *soma* zmarłego Jezusa wysoko postawieni potajemni wyznawcy Jezusa Lc 23,53 Jo 19,40. Ten zniewalający zabieg zastosowano przy narodzinach i śmierci Jezusa – w dwóch krańcowych momentach dziejów Jezusa.

2 Gr. *brefos* 'płód, niemowlątko' znaczy także 'młode zwierzęcia, źrebię, szczenię' {6} {9}.

3 Gr. *eu-dokia* od *eus* 'łatwo, dogodnie' i *dokeo* 'wydawać się, uznawać za, mniemać'. {7} uważa, że „tu przedmiotem upodobania [„uznania”] może być także Bóg”, co przy poprawnym znaczeniu *dokeo* 'wyobrażać sobie, wydawać się, przypuszczać, mniemać, uznawać, uchwalać' {6} i uwzględniając kontekst anielski oznaczałoby zamysł od ludzi i aniołów generowania boga, bogorództwa, teogonii(!). Podobna ludzka działalność bogotwórcza w Mc 2,9 Lc 1,64.68. Działalność z 'łatwością, dogodnością' *eu*, skierowana ku bogu jako podmiotowi Mt 11,26 Mc 2,9 14,61 Lc 1,64 .68 2,28 10,21 24,52. Przekłady: „upodobanie”.

2,21 I gdy przepełnione zostały²²⁷¹ dni osiem¹⁹⁶⁶ *od* tego^{Gs n} *które skłaniało* obrze-
 zać^{ao} ¹go^{As m}, i zostało nazwane¹⁴³⁹ imię jego^{G m} Jezus, to nazwane¹⁴³⁹ *pod* przewodnictwem
 anioła^G naprzód tego¹⁹⁶⁶ *które możliwym* zostać wziętym do ra-
 zem²⁶⁶⁶ *uczyniło* go^{Am} w wiadomym łonie. **2,22** I gdy zostały przepełnione²²⁷¹
^{ao ps} dni obrzędu oczyszczenia ich^{Gp} w dół w przydzielone obyczajowe Prawo Moysesa,
 zawiedli na górę¹⁶⁶ go^{As m} do Hierosolym^{Ap} *aby* stawić u-przy obok-przeciw²¹⁸⁵ wia-
 domemu^D utwierdzającemu panu, **2,23** z góry tak jak było pismem odwzorowane⁶⁰²
 w przydzielonym obyczajowym Prawie utwierdzającego pana że: Wszystko²¹⁹³
^{Ns n} ²sam-
 cze³⁷⁷^{Ns n} na wskroś wstecz-w górę otwierające⁷⁰¹^{N n pt pr ac} ³macicę¹⁸⁵⁸ święte^{N n} wiadome-
 mu utwierdzającemu panu^D będzie zwane¹⁴³⁹ **2,24** i z powodu tego¹⁹⁶⁶ *które skła-*
nia dać⁷³⁴^{ao} ofiarę w dół w to spłynięte²⁴⁸⁶^{A n pt pf ps} w przydzielonym obyczajowym Pra-
 wie utwierdzającego pana: ⁴sprzęg dwóch¹²¹⁰^{As n} turkawek^{Gp f} albo dwa piskleta gołębic
*mieszkających u ludzi*²²⁵¹^{Gp f}.

2,25 I oto *jakiś* człowiek był w Jerozolimie, któremu imię Symeon, i człowiek ten
 właśnie przestrzegający reguł cywilizacji i ⁵latwodogodnie biorący¹¹⁷⁹ ⁶przyjmując gościnn-
 nie jako istotnie dodatkowe²³⁹⁶^{N m pt pr} ⁷pobudzające z obok-przeciw przywołanie²¹⁵⁹^A Izraela
^G, i duch był święty aktywnie na niego^A. **2,26** I było jemu ⁸zaopatrzone w to co po-
 trzebne³⁰¹³^{Ns n pt pf ps} pod przewodnictwem tego ducha^G, tego świętego^G, *aby mógł* nie
 ujrzeć^{ao} śmierci^A zanim by ujrzałby²⁰⁴¹^{ao sb} wiadomego pomazańca^A *niewiadomego*

1 Lekcja *auton* (As m od *autos* ‘on’) jest uznana za lepszą niż *to paidion*. Chociaż nie pasuje swoim rodzajem mę-
 skim ani do ‘niemowlątka’ 2,16 ani do ‘dziecka’ 2,17, które są rodzaju nijakiego. Lecz tu jest mowa o obrzezaniu.
 Przekłady, mimo wybrania leksji „go” (p. przypis do BT) dają „dziecię”, pomijając rodzaj męski.

2 Tłumacze kościelni dokonali obszernej ingerencji w tekst grecki, dając: „każde pierworodne dziecko płci męskiej”,
 „każdy pierworodny syn”. Gdyż w tekście jest *arsen* ‘samcze’, według Ex 13,2.12.15, bo przepis dotyczył i ludzi i
 bydła. Nie ma natomiast słowa „dziecko”, ani „syn”; już łatwiej można się zgodzić na „pierworodny” dla pominięcia
 fizjologicznych szczegółów rodzenia. Tłumacze zbliżyli się natomiast do tekstu LXX, choć i tam w Ex 13,12 jest tyl-
 ko *ta arsenika*. Ewangelista bowiem jakby nadal chciał utrzymać dwuznaczność co do natury płodu-dzieciątka.

3 Gr. *metra* (od *meter* ‘matka’), łac. *matrix*(!); w LXX odpowiada hebr. *RChM* ‘macica, łono matki, miłować, litować
 się’ - o łonie Sary, Lei, Racheli, Anny, ludzi, bydła i owiec, z podkreśleniem przynależności ich łona do samego syjo-
 nowego Jahweha. Co innego niż *delfus* i *hystera* które w N.t. same nie występują (*a-delfos* ‘brat’). W N.t. *metra* jesz-
 cze w Rm 4,19 - o łonie Sary; tu zaś o łonie Marii. Sara jest skądinąd typem Marii {36}s.131 {47}s.173-176 {113}
 s.22.360 {124}s.134 i Jerozolimie niebiańskiej, ducha wolnego od Prawa(!) G 4,26 {100}s.559 {125}s.632. Jerozolimie
 niebiańską przedstawiano w kształcie maczynego łona {48}s.185. Odwrotnie zaś, *matrix* - ma w grece odpowiednik
 tylko *metra* (n.p. “Słownik łacińsko - grecko - polski” F. A. Woelke). Czy ta macica, zdziczona w chrześcijaństwie i
 zaszczerpiona na dziejach świata, to ów potworny „matrix”?

4 Gr. *dzeugos* ‘sprzęg dwóch, para’, od *dzeugnymi* ‘sprzęgać, wiązać, połączyć węzłem, n.p. małżeńskim’.

5 Gr. *eu-labes* ‘dobrze, łatwo chwytający, trzymający; przezorny, rozsądny, ostrożny’ {6}. I tu Abram. ukłoniła się ko-
 ściółowi, dodając specjalnie dla N.t. znaczenie I.3 jakie mu odpowiada {6}. Przekłady: „pobożny”, „bogobojny”.

6 Gr. *pros-dechomai* ‘przyjmować życzliwie, gościnnie’. Przekłady: „wyczekujący”, „oczekiwał”.

7 Gr. *para-klesis* ‘przywołanie, wezwanie na pomoc, apel’ {6}, od *para-kaleo* ‘przy-woływać’. Mowa o przywołaniu
 Izraela duchem świętym, przejętym przez pomazańca, do dzieła boga-despoty Izraela, a nie samym „pocieszeniu”
 Izraela. Paralelnie do przywołania może odpowiadać: grzesznikom Lc 15,2, ocaleniu Lc 2,30, uwolnieniu za okupem
 Lc 2,38 i królewskiej władzy Lc 23,51. Por. wezwanie grzeszników przez Jezusa Lc 5,32.

8 Gr. *chrematido* od *chrema* ‘środki przydatne, potrzebne do użycia’. Kościelna tradycja przekładów całkowicie za-
 rzuciła to świeckie znaczenie, zawężając je do „objawienia” ducha świętego, anioła i boga ojca. Przekłady: „objawił”

utwierdzającego pana _G. **2,27** I przyszedł w tym duchu do świątyni. I w tym ^{1966 Ds n} *które skłonny* wwieść ^{844 ao if ac, Aci} *uczyniło* rodziców _{Ap} dziecko _{As n} Jezusa _A, *od* tego ¹⁹⁶⁶ *które* uczynić ^{2314 ao ac, Aci} *skłoniło* ich _{Ap} w dół w uczynione zwyczajem ^{822 As n pt pf ps} *od* przydzielonego obyczajowego Prawa _G około niego, **2,28** i on przyjął ^{658 ao} je ^{430 As n} do zgiętych w górę ramion ^{26 Ap} i ławodogodnie odwzorował we wniosku ^{1180 ao ac} wiadomego boga _A, i rzekł:

2,29 Teraz rozwiązując uwalniasz ^{323 pr} niewolnika twojego, ¹*despotyczny* władco ^{653 v}, w dół w to spłynięte wystowienie czynu _A twoje w pokoju, **2,30** że ujrzały oczy moje to ocalenie ^{2747 A} twoje, **2,31** które przygotowałeś ^{ao} w dół w doistotne oblicze _A wszystkich wiadomych *walczących* ludów ^{1689 Gp}, **2,32** światło _A do funkcji ²odślonięcia ^{306 A} narodów z natury wzajemnie razem żyjących ^{824 Gp} i sławę _A *walczącego* ludu _G twojego Israela. **2,33** I był ^{3s ipf} ojciec jego i matka dziwiący się _{Np pt pr} zależnie na tych _{Dp n} *słowach* gadanych ^{1678 Dp n pt pr ps} około niego. **2,34** I ławodogodnie odwzorował we wniosku ^{1180 ao} ich Symeon i rzekł istotnie do Mariam matki jego: Oto ten właśnie ³leży ^{1534 pr} do funkcji padania _{As} i ⁴stawienia w górę ^{204 As} wielu _{Gp} w Izraelu, i do funkcji ⁵znaku *bożego* ^{2540 A} *obecnie* poddawanego sprzeciwianiu się ^{253 As n pt pr ps}; **2,35** i *należącą* do ciebie ^{2643 G} samej ^{430 G} duszę na wskroś przejdzie ^{738 ft md-dp} obosieczny miecz ²⁴⁹⁵, żeby w jakiś sposób by zostałyby odślonięte ^{305 ao sb ps} z wielu _{Gp f} *niewiadomych* serc *niewiadome* na wskroś wnioszkowania ^{693 Np m}.

2,36 I była ⁶Hanna prorokini, córka Fanuela, z plemienia ²⁹⁶² Aser; ta właśnie postąpiwszy naprzód ^{2372 N f pt pf ac} w dniach wielu, przeżywszy ^{1221 N f pt ao ac} wspólnie z mężem _G

1 *Despotes* ‘władca absolutny, przemożny, despotyczny’; w LXX odpowiada hebr. *ADNI*, tu ma nazwy „pan” i „bóg” (ojciec). Przekłady pomijają te niemiłe cechy u *despotes*: „Władca”, „Pan”.

2 Gr. *apokalypsis*, jak tytuł ostatniej księgi N.t., które wszyscy wszędzie tłumaczą jako ‘odślonięcie’. Nie wiem jak wyjątkowo tutaj, popularne przekłady dają “która oświeci” BiZ, “na oświecenie” BT {146} (tutaj nawet Abramowiczówna w {6} nie odważa się uwzględnić chrześcijańskiej tradycji przekłamań tekstowych). Może chodzi o ukrycie, że narody zostaną tak ‘odślonięte, odkryte’, odarte z wszystkiego, jak odślonięty, odarty z szat, został Jezus w Apokalipsie 1,1, gdy ze słoneczno - księżycowego stał się gwiazdą poranną 22,16, i jak też ‘odślonił się’ z szat - prawdopodobnie aż do fallusa - Dawid w tańcu w 2S 6,20.

3 Gr. *keimai* ‘spoczywać, leżeć, być założonym, dobrze leżeć’ {6}. Przekłady: „przeznaczony jest”, a w Lc 3,9 „(sie-kiera) jest przyłożona (do korzenia drzew)”.

4 Tutaj gr. *anastasis* nie oznacza „zmartwychwstania” ani „powstania z umarłych”, lecz z upadku moralnego {7} s.39

5 ‘Znak’ to gr. *semeion* ‘znak cudowny, boży’ syjonowego Jahweha, którego duch św. zainstalował się na Jezusie po pomazaniu gołębicą. Cudy Jezusa chrystusa były właśnie *semeia*, *terata*, *thaumasia* i *dynameis*. Były zarządzane przez Jezusa jako syna człowieka i zdziałane duchem chrystusa, wyraziło się więc w nich podwójne jestestwo chrystusa. Dla upadłego Izraela chrystus nie miał być wzorem za którym się całkowicie i do końca podąża, lecz znakiem którego się pożąda aby się mu sprzeciwić, zgwałcić go i wymienić na siebie. Tak jak wszyscy Izraelici gwałcili królestwo boże Mt 11,12 Lc 16,16. Miał być tylko wyznacznikiem kierunku i drogi do najwyższego nieba, do człowiecze-go boga – jak „przepisy są po to by je omijać”, jak „znaki drogowe, by je przekraczać”, i jak przykazania Mojżesza, by je spełniać warunkowo „coś za coś” - czyli za coś co jest złe ale swoje. Lecz omijając, przekraczając i parafrazując, chociaż zna się zasadniczy kierunek i jest się prawie na linii, to jest się tylko obok, równolegle, *para*. Gdyż „prawie robi wielką różnicę”, jak w przykładzie z jednym palcem będącym w czymś i innych będących „prawie” - czyli pozostających na zewnątrz. A im kto był bliżej, tym większy jego grzech.

6Pk114.

lata¹¹⁵⁸ Ap siedem od panieństwa swego, **2,37** i ona wdowa aż do lat^{Gp} osiemdziesięciu czterech, która²⁰⁶¹ Nf nie odstawiała się od⁴⁴⁰ ipf md świątyni^G, postami i błaganiami służąc za zapłatę¹⁶⁹² N f pt pr w noc¹⁹⁵⁷ A i w dzień. **2,38** I ona⁴³⁰ Df godziną¹ stawiwszy się na *tym*¹¹⁹⁴ N f pt ao ac mówiąc z przeciwnej strony to samo potwierdzała²²⁸ ipf md-ps-dp temu bogu i gadała¹⁶⁷⁸ ipf około niego^G wszystkim przyjmującym gościnnie jako istotnie dodatkowe²³⁹⁶ Dp md-ps-dp ²uwolnienie za okupem¹⁷⁴⁰ A Ierusalemu.

2,39 I jak dokonali²⁷⁷⁷ ao ac wszystkie te *przepisy*^{Ap n} w dół w przydzielone obyczajowe Prawo^A *niewiadomego* utwierdzającego pana, obrócili na powrót¹¹⁰⁵ ao ac do Galilai do miasta *należącego do* siebie samych^{Gp} Nazareth. **2,40** Zaś dziecko pomnażało wzrost⁴²⁵ ipf i było umacniane we władzy¹⁶³⁰ ipf ps czynione pełnym²³⁰¹ N n pt pr ps ³mądrością²⁵⁹¹ D, i wdzięczność *niewiadomego* boga była aktywnie na nie⁴³⁰ As n.

2,41 I wyprawiali się²³³⁶ ipf md-ps-dp rodzice jego w dół w *każdy* rok^A do Ierusalem świętu^D Paschy^G. **2,42** I gdy stał się⁵⁸⁴ 3s ao md-dp lat^{Gp} dwunastu^{indecl}, w czasie wstępujących wzwyż¹⁵⁶ Gp pt pr, Gab ich^{Gp} w dół w zwyczaj tego święta **2,43** i *wskutek*⁴ *uczynionych dokonanych*²⁷⁷² Gp pt ao ac, Gab te dni^{Ap}, w tym¹⁹⁶⁶ Ds n *które mogącymi* zawracać wstecz-pod^{pr if ac, Aci} *czyniło* ich^{Ap} ⁵pozostał *wytrwale* pod²⁸⁸⁵ ao ac Jezus posługujący chłopak²¹²⁰ w Ierusalem, i nie rozeznali⁵⁸⁵ ao ac rodzice jego^G. **2,44** Uznawszy według przydzielonego obyczajowego Prawa¹⁹³⁹ Np pt ao *zaś że okoliczności uczyniły* go^A *skłonny* być⁸³⁴ pr if, Aci w grupie razem podróżujących, przyszedli¹¹³⁹ ao dnia^G drogę^A i odszukiwali¹⁷⁰ ipf go w *razem urodzonych* członkach rodziny^{Dp} i znajomych, **2,45** i nie znalazłszy¹¹⁸⁵ Np pt ao zawrócili wstecz-pod²⁸⁸⁹ ao do Ierusalem odszukując^{Np pt pr} go. **2,46** I stało się potem-za dni^{Ap} trzy^{Ap}, znaleźli go w świątyni zajmującego sobie z góry miejsce¹⁴⁰⁵ A pt pr md-ps-dp W środkowym *miejscu*¹⁸²⁷ D n nauczycieli i słuchającego⁹³ ich^{Gp} i nadto wzywającego do uwyrażnienia się¹⁰⁶⁰ A pt pr ac ich^{Ap}. **2,47** Wystawiali się z *naturalnego rozumu*¹⁰²² ipf md *zaś* wszyscy słuchający jego^G zależnie na tym ⁶puszczaniu razem ze *swoim rozumowaniem*²⁷⁰⁶ D i tych^D odróżnieniach w *odповідziach*³¹² D jego^G. **2,48** I ujrzawszy go ⁷zostali wystraszeni uderzeniem⁸⁸⁸ ao ps. I rzekła istotnie do niego matka jego: Potomku, co uczyniłeś nam w ten właśnie sposób? Oto

1 Gr. *ef-istemi* od *epi* 'na' i *histemi* 'stawić, stać'. Przekłady odległe: „przyszedłszy”, „nadszedłszy”.

2 Gr. *lytrosis* od *lytroo* i *lytron* 'okup' {6} {7}. Przekłady: „wyzwolenie”, „odkupienie” – co byłoby *apo-lytrosis*.

3 Gr. *sofia*, u Jezusa +2,52 Mc 6,2. Ale ludzie *sofos* 'mądrzy' są wykluczeni z nauk Jezusa Lc 10,21.

4 Gr. *teleioo* według znaczenia końcowego formantu -oo „uczynić jakimś”, potwierdzonego zwł. w Hb 2,10 – 10,14.

5 Gr. *hypo-meno* w N.t. zawsze o wytrwałości, znoszeniu, cierpliwości ucisku, sprzeciwów, także krzyża Hb 12,2.

Określenie to mogło być zapowiedzią krzyża. Przekłady: samo „został”. Pk12.

6 Gr. *synesis*, od którego *synetos* 'roztropny'. Jednak później w Lc 10,21 Jezus chwali ukrywanie przed roztroprnymi boskich spraw. Także u Pawła *synesis* roztroprnych ma być zniweczona 1C 1,19.

7 Gr. *ek-plessō*. P. przyp. do Mt 7,28 19,26.

wiadomy ojciec twój i ja doznając udręki^{1977 Np pt pr md-ps-dp} szukaliśmy^{1214 ipf} cię.
2,49 I rzekł istotnie do nich: Co się stało że szukaliście^{ipf} mnie? Czy nie wiedzieliście *od przedtem*^{1983 ppf} że w tych rzeczach i sprawach^{Dp n} wiadomego ojca mojego obowiązuje^{659 3s pr ac, impers} ¹by mogącym być^{834 pr if, Aci} okoliczności czyniły^{A?} mnie? **2,50** I oni nie puścili razem ze swoim rozumowaniem^{2713 ao} to spłynięte wysłowienie czynu które zagadał im.

2,51 I zstąpił na dół^{1455 ao} wspólnie z nimi^{Gp,} i przyszedł do Nazareth, i był podporządkowujący się^{N pt pr md-ps} im. I matka jego na wskroś pilnowała^{719 ipf} wszystkie te spłynięte wysłowienia czynów w sercu swoim. **2,52** I Jezus ²ciął naprzód^{2382 ipf ac} mądrością^{D f} i cechami odpowiadającymi wiekowi^{1241 Ds f} i wdzięcznością^{D f} u-przy²¹³⁹ niewiadomym bogu^D i niewiadomych³człowiekach^{Dp.}

3,1 W roku zaś pięć-i-dziesiątym²²²⁰ prowadzenia władczego^{1230 G} Tiberiosa kaisara, *pod rządami* będącego prowadzącym władcą^{1229 G pt pr ac, Gab,} ⁴przybyłego z morskiej toni Pontiosa^G ⁵Pilatosa zbrojnego w krótki oszczep^G Judai^{G,} i *pod rządami* panującego z racji swej prapoczątkowości czwartej części obszaru^{2787 G pt pr ac, Gab,} *to jest* Galilai^{G,} Herodesa^{G;} Flipposa^G zaś brata^G jego panującego z racji swej prapoczątkowości czwartej części obszaru^{2787 G pt pr ac, Gab} *to jest* Iturajskiej^{1377 G} i Trachonickiej^{2819 G} krainy^{G,} i *pod rządami* Lysaniasa^G Abileny^G panującego z racji swej prapoczątkowości czwartej części obszaru^{2787 G pt pr ac,} Gab, **3,2** na wierzchu *panowania*¹⁰⁶³ prapoczątkowego kapłana^G Hannasa^G i Kaiafasa^{G,} stało się^{584 ao id md-dp} spływające wysłowienie czynu²⁴⁸⁹ *niewiadomego* boga^G aktywnie na Joannesa^{A,} tego^A Zachariasza^G syna^{A,} w spustoszonej i opuszczonej krainie^{1132 D f.} **3,3** I przyszedł do wszystkiej^{2193 As f} okolicy^{2257 As f} Jordanesu^G ogłaszając^{N pt pr ac} ⁶zanurzenie *dla pogrążenia i zatopienia*^{465 A} ⁷zmiany rozumowania^{1838 G} do funkcji puszczenia od siebie^A uchybień^{Gp,} **3,4** tak jak było pismem odwzorowane^{602 3s pf ps} w księdze^{508 D} odwzorowanych wniosków^{1726 Gp} Esaiasa proroka: Głos wołającego *o pomoc*^{519 G pt pr ac} w wiadomej spustoszonej i opuszczonej krainie^{D f:} Przygotujcie^{ao it ac} wiadomą drogę *niewiadomego* utwierdzającego pana, proste^{1172 Ap} czynicie wiadome ścieżki jego. **3,5** Wszystka rozpadlina^f będzie uczyniona pełną^{3s ft id ps} i wszystka góraⁿ i pagórek^m będzie poniżony^{3s ft id ps;} i będzie^{3s ft} wiadome krzywe^{2571 Np n} do sfery funkcji *niewiadomej* prostej^{1172 As f,} i

¹ Składnia Aci znaczy zależność, możliwość, ale nie przymus. Przekłady bezwzg.: „powiniennem być”, „muszę być”.

² Gr. *pro-kopto*. Przekłady i tu stępują: „czynił postępy”, „przybywało”.

³ Zaznaczona tu podwójność mądrości i łaski, wynikająca z podwójnej duchowej natury Jezusa: obok syna boga także syna człowieka.

⁴ Dodatkowe określenia z etymologii i mitologii może składały się na sens słowa i celowość jego zamieszczenia.

⁵ Od łac. *pilum* ‘włócznia, krótki oszczep, pocisk’

⁶ Gr. *baptisma* od *baptido* od *bapto* ‘zanurzać’. Tak samo *baptistes* to ‘zanurzający’ {6}. Z chrześcijańskiej teologii chrztu można dodać cel: „pogrążenie, zatopienie i uśmiercenie”. Przekłady: „chrzest” – kojarzący się z zamoczeniem.

⁷ Gr. *meta-noia*. Przekłady: „nawrócenie”, „upamiętanie”, lecz sama „zmiana” nie określa kierunku: wstecz, w głąb.

wiadome chropowate²⁸¹⁸ Np f do sfery funkcji *niewiadomych* dróg¹⁹⁷⁵ Ap f gładkich¹⁶⁹⁸ Ap;
3,6 i ujrzy²⁰⁴¹ id md-dp wszystko¹ mięsowa istota²⁵²⁴ to ocalenie tego boga^G.

3,7 Powiadał więc wydostającym się^{D pt pr} ²*dreńczącym* tłumom²¹⁰⁵ *aby mogli* zostać zanurzeni⁴⁶⁴ ao if ps pod przewodnictwem²⁸⁷² jego^G: ³Płciowe zrodzenia⁵⁷¹ Vp n *wiarołomnych* samiec żmij¹²⁰¹ Gp f, kto poddał przykład²⁸⁷⁴ ao ac wam *poznać możliwość* uciec²⁹²³ ao if od wiadomej mającej planowo nastąpić¹⁸¹¹ Gs f pt pr ac zapalczywości²⁰⁴²? **3,8** Uczynicie²³¹⁴ ao it ac więc owoce godne tej zmiany rozumowania; i *żeby* nie poczęlibyście sobie *od prapoczątku*³⁸⁹ ao sb md powiadać^{pr} w sobie samych⁷⁹⁹ Dp: Ojca²¹⁹⁸ A mamy^{pr} Abraama; powiadam bowiem wam, że może ten wiadomy bóg z kamieni tych właśnie²⁰⁹⁴ Gp wzbudzić w górę⁸¹⁰ ao if ac potomków^{Ap} Abraamowi. **3,9** Już zaś i wiadoma siekiera istotnie do wiadomego korzenia^{As} wiadomych drzew^{Gp} leży¹⁵³⁴ pr; wszystko więc drzewo nie czyniące²³¹⁴ N pt pr owoc^{As} odpowiedni i dogodny¹⁴⁴⁰ jest wycinane⁸⁷⁵ i do ognia^A jest rzucane⁴⁶³ pr ps.

3,10 I nadto wzywały do uwyrażnienia się¹⁰⁶⁰ 3p ipf ac go tłumy powiadając: Co więc *żeby* uczynilibyśmy²³¹⁴ 1p ao sb ac? **3,11** Odróżniwszy się dla odpowiedzi³¹¹ N pt ao ps-dp zaś powiadał^{ipf} im: Ten mający^{N pt pr} dwie suknie⁴ niech da współność¹⁸³³ 3s ao it ac temu nie mającemu¹²⁰² Ds m pt pr, i ten mający strawy⁵⁴⁰ Ap podobnie niech czyni²³¹⁴ pr. **3,12** Przyszli zaś i dzierżawcy poboru z pełnych urzeczywistnień *aby mogli* zostać zanurzeni⁴⁶⁴ ao if ps, i rzekli istotnie do niego: Nauczycielu, co *żeby* uczynilibyśmy²³¹⁴ 1p ao sb ac? **3,13** Ten zaś rzekł istotnie do nich: Żadną metodą ani jedno¹⁸⁴⁹ As n *coś* liczniejsze²²⁸⁸ As n obok-przeciw-pomijając rozporządzone⁷¹⁸ As n pt pf ps wam *nie* praktykujcie²³⁶¹ pr it ac. **3,14** Nadto wzywali do uwyrażnienia się¹⁰⁶⁰ 3p ipf ac zaś go i żołnierze *najmujący się do wypraw*²⁶³⁴ Np pt pr md powiadając: Co *żeby* uczynilibyśmy²³¹⁴ ao sb ac i my? I rzekł im: Żadną metodą ani jednego¹⁸⁴⁹ As m *żeby* nie⁵ na wskroś przetrząsnęlibyście⁷¹⁰ ao sb ac ani nie⁶ wymusilibyście grożąc wyjawieniem nielegalnego wwozu *fig*²⁶⁶⁴ 2p ao sb ac, i bądźcie wystarczająco zadowoleni³⁶⁶ 2p pr it ps środkami na zakup potraw z *ryb*²¹¹² D *należącymi do was*^{Gp}.

1 W gr. *sarks*, po prostu: ‘mięso, masa cieleśna’. Ewangelista nie mówi, że wszystko człowiecza głowa ujrzy ocalenie, wszystek jego organizm *soma*, i wszystko jego dusza *psyche*. Zasadniczym celem pomazanego Jezusa będzie ocalenie mięsowej, cieleśnej, zwierzęcej natury.

2 W Mt 3,7 faryzeuszom i saduceuszom.

3 Mowa o zrodzeniu duchowym – jako przeciwieństwo zrodzenia cieleśnego z wiersza poprzedniego.

4 Joannes głosi komunę, która - jak się zdaje - wynika z jego przekonania o boskości człowieka.

5 Gr. *dia-seio* ‘przetrząsać, potrzasać’ by ‘wyprobować, wybadać’ {6}. Przekłady: „pieniędzy, nic nie wymuszajcie”.

6 Gr. *syko-fanteo* od *sykon* ‘owoc figowca, figa’ i *faino* ‘ukazywać, ujawniać’. Ma znaczenie donosicielstwa o przemyślanym imporcie i często o szykanowaniu, szantażowaniu. Przekłady: „uciskajcie”, „oskarżajcie fałszywie dla zysku”. Lecz, pomijając nadużycia, działalność sykofantii, podobnie jak embargo, służyła interesom legalnej władzy.

3,15 *Wobec* oczekującego doistotnie ^{2397 Gs pt pr ac, Gab} zaś ludu ^G i *wobec* na wskroś wnioskujących ^{692 Gp pt pr md-ps-dp, Gab} wszystkich ^{Gp} w sercach swoich około Joannesa, ¹czy może kiedyś ¹⁸⁵⁴ on (sam) ⁴³⁰ ²oby jest ^{834 3s pr op ac} ³ten wiadomy pomazaniec, **3,16** odróżnił się ^{311 ao} ^{id md-dp} powiadając wszystkim Joannes: Ja wprowadzie ⁴wodą ^{2855 Ds} zanurzam dla pogrążenia i zatopienia ^{464 pr ac} was; przychodzi ^{1139 pr} zaś ten wiadomy ⁵potężniejszy ^{1373 com} *ode* mnie ^G, którego ^{2061 G} nie jestem *jakościowo* dostateczny ¹³⁵² rozwiązać ^{1743 ao} ten *skórzany* rzemień ^{1356 As} ⁶podwiązanych skórzanych *sandałów* ^{2877 Gp} jego; on was zanurzy dla pogrążenia i zatopienia ^{464 ft ac} ⁷w duchu ^D *oderwanie* świętym ²⁵ i ogniu; **3,17** którego ^G wiadome ⁸wiejadło ²⁴⁵¹ w ręce jego *aby* na wskroś przeczyszczyć ^{679 ao} klepisko swoje i zebrać do razem ^{2687 ao} zboże do składnicy ^A swojej, zaś plewę ^{As} z góry spali ^{1469 ft ac} ogniem ⁹nie gasnącym ³⁹³.

3,18 *Przez* wieloliczne ^{Ap n} zaiste więc i odmienne z *dwóch rodzajów* ^{1154 Ap n} przyzywając ^{pt pr} zawiadamiał siebie o łatwodogodnej nowinie ^{1160 ipf md} ten lud ^A. **3,19** Zaś Herodes tetrarcha przez wykazywanie haniebnosci karcony ^{914 N pt pr ps} pod przewodnictwem jego ^G około Herodiasy ^G żony brata swego i około wszystkich

1 Gr. *me-pote* złożone z *me* które w zdaniu pytajnym znaczy: ‘czy nie?, czy może?’ oraz *pote* ‘kiedyś, czasem’.

2 Jest to *optativus* (od łac. *opto*) - tryb wyrażający życzenie, pożądanie. ”Wyraża życzenie oceniane przez mówiącego za możliwe do spełnienia”.

3 To jest chrystus Dawidowy (nie Saulowy).

4 Źródłem wody był Księżyc {50} s.180.479. P. przyp. Mc 1,8.

5 Skoro Jezus był *ischyro-teros* ‘potężn-iejszy’, to Joannes był ‘potężny’ *ischyros*. Ale *ischyros* był też szatan w Mt 12,29 Mc 3,27 Lc 11,21 i Babilon w Ap 18,10. W ewangeliach osobami ‘potężnymi’ i ‘potężniejszymi’ są tylko Jan i Jezus; szatan i ...? Prócz osób, *ischyros* jest tylko wiatr Mt 14,30 i głód Lc 15,14. Jezus chrystus był „potężniejszy” od Joannesa – może posiadając, obok ognia, dodatkowo ducha św. (1C 4,10 2Th 1,9 Hb 5,7 Ph 4,13 E 6,10). Zatem obaj mieli uposażenie od jakiejś *schys* ‘potegi’ (mieli wspólne pochodzenie?). Por. przyp. do Lc 11,22.

6 Paralelne w Mc 1,7 i Ac 12,25. Joannes chciałby “rozwiązać”, t.j. może odłączyć od Jezusa, zabrać mu “podwiązane” mu zwierzę, symbolizowane przez skórę obuwia, łączącą go z ziemią. Naziemne zwierzę stanowiłoby parę z niebiańskim zwierzęciem (gołębicą), a przez rozwiązywanie także duch św. odłączyłby się od niego (por. Piotrowe “rozwiązanie” na ziemi skutkujące rozwiązaniem w niebie). Na znaczenie „rozwiązania i zabrania” naprowadza użyte synonimicznie w Mt 3,11 *bastadzo* ‘unieść i zabrać’. Byłoby to dodatkowo uzasadnione, gdyby w istocie „sandały nie należały do Jezusa ale do Jana” {316} s.158 (por. jego skórzany pas Mt 3,4). Natomiast interpretacja, iż Jan nie jest godzien nawet wykonywać posługi niewolnika {316} s.158 wydaje się zbyt daleko idącą, wobec uznania roli Jana w chrześcijaństwie.

7 W zwrocie „w duchu św. i ogniu” przyimek *en* ‘w’ może mieć znaczenie narzędziowo-przyczynowe: ‘za pomocą, przez’, lecz N.t. zwykle rozróżnia „w czymś” od „czymś”. Bo czym innym jest pogrążanie ‘w duchu’, a czym innym pogrążanie „duchem”. Może też jest tu mowa o dwóch pomazaniach Jezusa – od dwóch „prawych” Jahweha Ac 2,34: ¹od prawicy Boga i ²od d. św. Wyjaśnieniem może być wypowiedź w Ac 2,33. Tego pierwszego pomazania, ogniowego, wywyższającego Jezus się wyrzekł Lc 9,54nn 10,18 12,49, natomiast przyjął na siebie „obietnicę ducha św.” - z niższego szczebla, czy zerwał bezpośredni kontakt z ojcem.

8 Dostrzega się „rozbieżność między zapowiedzią Jana a rzeczywistą działalnością Jezusa”. Jan bowiem dawał inną prezentację godności mesjasza i „ukazywał Jezusa jako groźnego sędziego, bezwzględnie potępiającego grzech i wszelkie zło” {317}. ‘Wiejadło’ *ptyon* nie ma wyraźnie zaznaczonej symboliki. Może paralelnie odpowiadać duchowi św., a z Ap 2,27 19,15 lasce żelaznej. Wedł. {137} ma funkcje krzyża s.32.

9 Gr. *a-sbestos* przymiotnik złożony z *a* privativum ‘nie, bez’ i *sbennymi* ‘gasić’. Razem: ‘nie gasnący, niewygasły’ {6} {9} jako naturalna właściwość (przymiot) tego ognia. Takim jest ogień Słońca (w przeciwieństwie do ognia Księżycy który co miesiąc gaśnie). Por. Mt 3,12. Przekłady: „nieugaszony” (przez kogoś, coś), co byłoby imiesłowem.

2193 Gp n których 2061 Gp uczynił ¹złośliwych *spraw* 2333 Herodes, **3,20** dołożył do istoty 2422 ao ac i to właśnie As n(:) zależnie na wszystkich *sprawach* Dp n(:) z góry zamknął na klucz 1472 ao ac Joannesa w ²strażnicy 2959.

3,21 Stało się 584 3s ao md-dp zaś w tym 1960 Ds n *które możliwym* zostać zanurzonym 464 ao if ps, Aci *uczyniło* wszystkim razem 277 As m ten lud A i *wskutek* ³Jezusa G, Gab zanurzonego *dla pogrążenia i zatopienia* 464 G pt ao ps, Gab i modlącego się G pt pr md-ps-dp, Gab, *stało się możliwe* zostać otworzone *z dołu wstecz- w górę* 238 ao if ps, Aci *uczynić* wiadome niebo As **3,22** i *mogącym* zstąpić na dół 1455 ao if ac, Aci *uczynić* tego wiadomego A ducha A, tego oderwanie świętego, ⁴organiczną 2744 Ds n gatunkową formą 829 Ds n tak jak 3051 gołębicę *mieszkającą u ludzi* 2251 As f aktywnie *wrogo* na 1063 niego A, i *uczynić* głos A z nieba *mogącym* stać się ao if md-dp, Aci: Ty *jakościowo* jesteś 834 pr ac ten wiadomy syn *należący do* mnie G, ten umiłowany 17, w tobie ⁵uznałem za łatwodogodne 1166 ao id ac.

3,23 I ⁶sam 430 był ipf Jezus *poczynając się od prapoczątku* 389 N pt pr md ⁷tak jak gdyby 3054 lat 1158 Gp trzydziestu indecl, *będąc* N pt pr syn, jak 3051 było uznawane według przydzielonego obyczajowego Prawa 1939 3s ipf ps, Josefa tego *syna* G Eliego **3,24** tego Maththata tego Leuiego tego Melchiego tego Jannaia tego Josefa **3,25** tego Mattathiasa tego Amosa tego Nauma tego Hesliego tego Naggai **3,26** tego Maathy tego Mattathiasa tego Semeina tego Josecha tego Jody **3,27** tego Joanana tego Rhesy tego Zorobabela tego Salathiel **3,28** tego Melchiego tego Addiego tego Kosama tego El-

1 *Poneros* 'złośliwy' - synonim światła lampy będącego ciemnością Mt 6,23 (nocnego światła księżycy?), ciemności Jo 3,19 E 5,12, dnia złośliwego E 5,16 6,13 (bo dniowi jego 'złość' *kakia* Mt 6,34; *kakos* i *poneros* razem Mc 7,21 1C 5,8), także epitet diabła Mt 13,38 E 6,11.16 1Jo 3,12. Tu diabelski *poneros* Herodes 'z góry zaklucza' Joannesa, jakby najbliższego antagonistę.

2 W Ap 2,10 do „*strażnicy*” rzuca diabeł (synagoga szatana?); w 18,12 *strażnicą* jest Babilon; w 20,2n zamknięty na klucz w 'bezdenności' *abyssos* jest smok-diabeł związany łańcuchem, potem w 20,7 z tej *strażnicy-łańcucha* jest rozwiązany szatan. Tu tak samo w *strażnicy* zamknięty na klucz jest Joannes.

3 Od starożytności dziwiło wielu, że "bezgrzeszny" Jezus przyjął chrzest (zanurzenie), który był „do odpuszczenia grzechów” Lc 3,3, n.p. {132}s.58. Wedł. {101} przeciwnie: przez chrzest Janowy "Jezus włączył się we wspólnotę grzeszników" sz.371, lecz nie wiadomo, co w tym chrzcie było, wspólnym z grzesznikami, czynnikiem włączającym (czyżby gołębicą?). Raczej: dał świadectwo swej faktycznej wspólnoty z grzesznikami. Nie jest też jasne, kto go ochrzcił, skoro Joannes był już w *strażnicy* 3,20.

4 Dwa określenia *somatiko eidei* (tylko u precyzyjnego Łukasza) dowodzą, że nie chodzi tu o jakieś zjawisko świetlne podobne do gołębic. Duch św. przyjął organiczną widzialną postać, wcielił się, zamieszkał wewnątrz jakiegoś organizmu skrzydlatego podobnego do gołębic. Słowo *somatikos* w formie przysłówkowej charakteryzuje, czy wręcz definiuje, chrześcijańskiego chrystusa w 1Tm 3,8. Jest to może rozwinięcie obietnicy z 3,6 o ocaleniu wszelkiego 'ciała' *sarks*: cielesny Joannes (+Mt 11,11) posiada jako obietnicę od boga nowy organizm – jakiegoś stworu (niebiańskiej hybrydy?) podobnego do gołębic. Jezus, po pokonaniu zastrzeżeń u Joannesa Mt 3,14, przejmuje ten organizm. Przekłady z niejasnością co do sensu „ciała”: „zstąpił... w postaci cielesnej niby (jak) gołębicą”. Pk14 Pk17.

5 Gr. *eu-dokeo* od *eu* 'łatwo' i *dokeo* 'wydawać się, uważać za'. Przekłady: „mam upodobanie”, „sobie upodobałem”

6 Gr. *autos*; może znaczyć: sam człowieczy Jezus - bez przydanego później organicznego ducha św. Pk19.

7 Gr. *hosei* w Lc 9,14 (5 tys. mężów) nie wydaje się określeniem realnej ilości; w 9,14.28 jest ilość symboliczną. 30 lat tu może jako określenie wieku dojrzałego do objęcia ważnych funkcji.

madama tego Era **3,29** tego Jezusa tego Eliezera tego Jorima tego Maththata tego Leuiego **3,30** tego Symeona tego Judy tego Josefa tego Jonama tego Eliakima **3,31** tego Meley tego Menny tego Mattathy tego Nathama tego Dawida **3,32** tego Jesaiego tego Jobeda tego Boosa tego Salacha tego Naassona **3,33** tego Aminadaba tego Admina tego Arniego tego Hesroma tego Faresa tego Judy **3,34** tego Jakoba tego Isaaka tego Abraama tego Thary tego Nachora **3,35** tego Serucha tego Ragaua tego Faleka tego Ebera tego Salacha **3,36** tego Kainama tego Arfaksada tego Sema tego Noego tego Lamecha **3,37** tego Mathusali tego Henocha tego Jareta tego Maleleela tego Kainama **3,38** tego ¹Enosa tego Setha tego Adama tego boga.

4,1 Jezus zaś ²dopełniony ²²⁹⁹ *od nieokreślonego* ducha ^G *oderwanie* świętego ²⁵ ^G zawrócił wstecz-pod ²⁸⁸⁹ ^{ao ac} od Jordanesu, i ³był wodzony ³⁹ ^{ipf ps} w ⁴tym wiadomym określonym duchu w tej spustoszonej i opuszczonej krainie ¹¹³² ^{Ds f} **4,2** dni ^{Ap} czterdzieści ⁵doświadczany ²²⁰⁹ ^{N pt pr ps} pod przewodnictwem ²⁸⁷² ²⁸⁷² wiadomego diabła ^G. I nie zjadł ¹¹⁴³ ^{ao ac} w zupełności nic ²⁰⁸⁰ ^{As n} w dniach owych, i *wskutek* razem dokonanych ²⁷¹⁹ ^{Gp f pt ao ps, Gab} ich ^{Gp} załaknął ²²⁰⁸ ^{ao ac}. **4,3** Rzekł zaś mu diabeł: Jeżeli syn jesteś ⁸³⁴ ^{pr id ac} wiadomego boga, rzeknij ⁸³⁷ ^{ao it} kamieniowi temu właśnie aby stałby się ⁵⁸⁴ ^{ao sb md-dp} *jako* chleb ^{Ns}. **4,4** I odróżnił się w *odpowiedzi* ³¹¹ ^{ao id ps-dp} istotnie do niego ^A Jezus: Od przeszłości jest pismem odwzorowane ⁶⁰² ^{3s pf ps} że: Nie zależnie na ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶³ chlebie ^D ⁶wyłącznie jedynym ¹⁸⁸⁸ ^D będzie żył biologicznie dla siebie ¹²²¹ ^{3s ft id md} określony człowiek. **4,5** I zawiódłszy wzwyż ¹⁶⁶ ^{N pt ao ac} go okazał ⁶²⁸ ^{ao} mu wszystkie ²¹⁹³ ²¹⁹³ królewskie władze ⁴⁸³ ^{Ap f} zamieszkaną jako dom człowieka

1 W Hb 2,6 mamy cytaty z Ps 8,4-6: „Co jest ‘człowiek’ *enosz* albo syn ‘człowieka’ *adama*? Enosz zdaje się odpowiadać Jezusowi Hb 2,9. U Żydów imię *enosz* stało się określeniem ‘człowieka, człeka, chorego’ {8}.

2 ‘Dopełniony, stający się pełnym, doprowadzony do pełni’ *pleres* (Mt 14,20 15,37 Mc 4,28 8,19 Lc 4,1 5,12 Jo 1,14) znaczy co innego niż ‘pełny’ *mestos* (Mt 23,28 Jo 19,29 21,11 i in.). Znaczący to, że Jezus posiadał już jakiegoś ducha.

3 „Wodzony” odpowiada „zaprowadzony” w Mt 4,1 oraz „wyrzucony” w Mc 1,12.

4 Duch święty ‘dopełnia’ *pleroo* ducha Jezusa, działa jak druga nakrętka. Naprowadza na to użycie tego samego słowa *hypo* ‘pod przewodnictwem’ dla obu duchów: ducha św. i diabła w Mt 4,1n. Ten „określony duch” może być albo tym wyżej wymienionym „nieokreślonym duchem świętym” z tego samego zdania, jak bez podstaw źródłowych „uzupełnia” BT: „świętym” (teraz już „określonym” hybrydą gołębiczy lub powyższym tekstem), albo innym niż ów „nieokreślony duch święty”. W podobnej sekwencji duchów w Lc 2,25n przymiotnik „święty” nie został pominięty, jak też w Ac 8,17.18.19. Jeżeli zaś jest innym, to albo z powodu, że już ma określoną postać, jest duchem świętym „ubranym” w organizm ptaka 3,22, albo jest zgoła innym duchem – szatanem (odróżnionym od „diabła” w 4,2).

Gdyż wprowadzanie w przestrzeń kuszenia przypisane jest szatanowi {318}, skąd ten drugi duch Jezusa, nie określony jako święty, może być szatanem, por. Mt 4,1 Mc 1,12. Zresztą duch św. nie zajmowałby innego miejsca w przestrzeni, lecz byłby wewnątrz tamtego nieświętego – jak owce są w środku wilków Mt 10,16 Lc 10,3.

5 Gr. *peiradzo* ma podstawowe znaczenie ‘doświadczać, próbować’ – przez zmierzanie do *czegoś*, sondowanie, usiłowanie, nakłanianie, prowokowanie, pożądanie, uwodzenie. (*Dokimadzo* ‘próbować, sprawdzać’). Słownik Abramowiczówny {6} honoruje znaczenie „religijne: kusić, wieść na pokuszenie).

6 Jest to dativus r. męskiego przymiotnika *monos* {7} {11}, odnoszący się do chleba, który wystąpił w l.p., nie zaś przysłówek *monon* „jedynie”, odnoszący się do człowieka. Podobnie „samym” (chlebem) odnosi się do człowieka.

ziemi^{1995 G} w ¹znaczącym przestępcę i zbiegłego niewolnika wypalonym znaku^{2628 D} naturalnego czasu^{3018 G}. **4,6** I rzekł mu diabeł: Tobie^{2643 D} dam^{734 ft} możliwość swawolnego wybycia tę właśnie^{2094 A} wszystką razem^{277 As} i sławę ich^{430 Gp}, że mnie^{818 D} od przeszłości jest przekazana^{2150 3s pf ps} i któremu^{2061 Ds m,n} jeżeli ewentualnie ewentualnie chcę^{pr sb ac}, daję^{pr} ją. **4,7** Ty więc jeżelibyś złożyłbyś hołd do istoty^{ao sb ac} w wejrzeniu moim^{818 G}, będzie należąca do ciebie^{2643 G} wszystka. **4,8** I odróżniwszy się^{311 N pt ao ps-dp} Jezus rzekł mu: Od przeszłości jest pismem odwzorowane^{pf ps}: Niewiadomego utwierdzającego pana^{1666 A}, tego wiadomego boga^A twojego, będziesz doistotnie hołdował^{ft ac} i jemu²wyłącznie jednemu^{1888 D} będziesz służył za zapłatę^{ft id ac}. **4,9** Zawiódł^{39 ao} zaś go do Jerusalem i stawiał^{1372 ao} aktywnie na³skrzydełko^{2448 A} świątyni, i rzekł mu: Jeżeli syn jesteś^{834 pr} tego wiadomego boga, rzuć^{463 ao} ciebie samego^{2529 A} pozostając w łączności w z tego miejsca⁹⁹⁴ w dół¹⁵²⁷; **4,10** od przeszłości jest pismem odwzorowane^{pf ps} bowiem że: Aniołom swoim^{430 G} wkaże^{993 ft} około ciebie^G od tego^{1966 Gs} które może na wskroś zabezpieczyć strażą^{725 ao} cię, **4,11** i że: Na rękach^G uniosą^{70 ft} cię żeby kiedyś nie wciąłbyś do istoty^{2410 ao sb} istotnie do kamienia^A nogę twoją^{2643 G}. **4,12** I odróżniwszy się dla odpowiedzi rzekł mu Jezus że: Od przeszłości jest spłynięte^{2486 3s pf ps}: Nie⁴będziesz wyciągał na doświadczanie^{885 ft} niewiadomego utwierdzającego pana^A tego wiadomego^A boga należącego do ciebie^G. **4,13** I dla ra-

1 Gr. *stigma* ‘wypalony znak, piętno, plama, cętką, ukłucie’. W słowach pochodnych dominuje znaczenie ‘znaku wypalonego na przestępcy lub zbiegłym niewolniku’ {6}. W LXX tylko niejasno w Is 29,5 i 2Ma 9,14. Może więc te znaki na ‘królewskich władzach’ – należące do diabła i przez niego nałożone, jak sugeruje tekst – to „znaki czasu”, odwzorowane od ‘naturalnego czasu’ *chronos*, który jak wtedy, tak i dziś, pochodzi od Słońca. Kuszenie u Lc odbywa się chyba w dzień 4,2. Może te znaki zostały nadane przez diabła jako swoista pieczęć duchowa – prototyp późniejszego ducha św.? *Stigma* w N.t. tylko tu, ale pokrewne *stigma* ‘stygmata’ Pawła w G 6,17 należały do i pochodziły od Jezusa (od jego ducha św?). Jezus też miał ‘królewską władzę’, ale niebios, diabeł zaś tu królewską władzę *oikoumene* ‘zagospodarowanej przez człowieka ziemi’, *sofię* naziemną Jc 3,15, człowieczą 1C 2,5. {146} uważa że chodzi o państwo rzymskie pod władzą cesarza (cesarz~szatan?); cesarza symbolizowało Słońce {50}s.388 {95}s.97 {216}s.91. Tę zbitkę *stigma chronou* przekłady oddają tylko czasowo: „w jednej chwili”, „w mgnieniu oka”.

2 W Biblii samodzielnie, bez dopełnienia nazwa *kyrios* ‘utwierdzacz, pan’ jest ograniczona do tylko jednego z wielu nurtów pełnego Wszechjahweha (w Układzie Słonecznym mającego główną komnatę na Słońcu Ps 19,6, i bazującego na wszystkich 7 planetach). Odnoszona jest jedynie do słonecznego nurtu zabazowanego na namiocie-Syjonie Ps 15,1, będącego prawdopodobnie planetą Wenus. Użyte tu gr. słowo *monos* ‘wyłącznie jednemu’, „samemu” nie jest też biblijnym cytatem (z De 6,13), lecz Łukasowym dodatkiem. Usiłuje on wyeliminować diabła ze sfery boskości.

3 To ‘skrzydełko’ gr. *pterygion* wskazuje na żywy biologiczny charakter świątyni (anioły, duch?) i jej boga. W N.t. występuje jeszcze tylko w paralelnym opisie w Mt 4,5; w LXX pięć łokci miało każde z dwóch ‘skrzydełek’ każdego z dwóch cherubów w miejscu najświętszym świątyni 1R 6,24. Poza tym miejscem brak jest wyraźnych dowodów na zastosowanie tego terminu w starożytnej architekturze {317}. Przekłady martwo: „szczyt”, „szczyt narożnika”.

4 Gr. *ek-peiradzo* z *ek* ‘z, zupełnie, doszczętnie’ i *peiradzo* ‘próbować, doświadczać’; także w odpowiedniku hebr. *NSH* ‘próbować, doświadczać’. Ale nie “kusić” jak BiZ. Lecz powstaje pytanie: z jakiego powodu ten ‘jeden z wielu, jedyny’ *monos* bóg chrześcijan boi się pełniejszego człowieczego i światowego doświadczenia i próby?

zem dokonawszy^{2719 N pt ao} wszystko^{2193 As m} doświadczanie^{2210 A} diabeł odstawił się^{440 ao ac} od niego^G ¹aż do szczytu⁴⁵⁴ niewiadomego² stosownego momentu^{1422 G}.

4,14 I zawrócił wstecz-pod^{2889 ao} Jezus³ w⁹⁵⁹ tej mocy^{780 D f} tego ducha^{2310 G} do Galilai. I wieszczka wypowiedź²⁹²⁴ wyszła^{ao} w dół z¹⁴⁵⁴ całej^G tej okolicy około niego^G.

4,15 I on nauczał^{730 ipf} w miejscach zbierania razem^{2688 D} ich^{Gp}, sławiony^{N pt pr ps} pod przewodnictwem wszystkich^{Gp}.

4,16 I przyszedł do Nazary, *miejsc* z którego^{2075 Gs m,n} był^{834 3s ipf} ⁴żywiony^{2822 N pt pf ps}, i wszedł w dół w to^{As n} będące zwyczajem^{850 As n pt pf} jemu^D w dniu^D sabatów^{Gp} do miejsca zbierania razem^{2688 As}, i stawił się w górę^{233 ao ac} *aby* przeczytać^{163 ao}. **4,17** I została dana jako naddatek *na służbę*^{1075 ao ps} jemu książka proroka Esaiasa, i rozłożywszy w górę z warstw *zwojów*^{200 N pt ao ac} tę książkę znalazł to właściwe miejsce²⁸⁰⁹ którego *miejsc*^{2075 Gs m} było^{3s ipf} pismem odwzorowane^{602 Ns n pt pf ps}: **4,18** *Niewiadomy* duch *niewiadomego* utwierdzającego pana^G aktywnie *wrogo* na mnie^A, którego^{2075 Gs n} z powodu pomazał^{3016 ao} mnie^A *abym był skłonny* oznajmić się jako łatwą, dogodną nowinę^{1160 ao if md} żebrzącym, odprawił^{334 pf ac} mnie *abym był skłonny* ogłosić^{1555 ao ac} jeńcom *zdobytym włócznią*^{Dp} puszczenie od *siebie*^{437 As} i ślepym ponowne spojrzenie *poprzez wzniesienie wzroku do źródła w górze*^{159 A}, *abym był skłonny* odprawić^{334 ao} skruszonych^{1304 Ap pt pf ps} w⁹⁵⁹ puszczeniu od *siebie*^{437 Ds}, **4,19** ogłosić^{1555 ao} ⁵cykl roczny^{983 A} *niewiadomego* utwierdzającego pana ⁶możliwy do przyjęcia^{641 As m}.

4,20 I złożywszy w warstwy *zwojów*^{2453 N pt ao} tę książkę, oddawszy^{299 N pt ao} podwładnemu, osiadł^{1411 ao ac}, i wszystkich oczy w tym miejscu zbierania razem były patrzące z natężeniem ku^{413 Np pt pr} niemu^D. **4,21** Począł sobie *od prapoczątku*^{389 ao md} zaś *aby* powiadać istotnie do nich^{Ap} że: Dzisiaj *od przeszłości* jest uczynione pełnym^{2301 3s pf ps} odwzorowane Pismo to właśnie^{2094 N f} w uszach^{2091 Dp} waszych.

4,22 I wszyscy świadczyli^{1776 ipf} mu i dziwili się^{1270 ipf ac} zależnie na tych odwzorowanych wnioskach^{Dp} wdzięczności^{2984 G}, tych wydostających się^{Dp pt pr md-ps-dp} z ust^{Gs} jego, i powiadali: ⁷Czyż nie²⁰⁹⁶ syn jest Josefa ten właśnie? **4,23** I rzekł istotnie do nich: Z

1 Gr. *achri* od *akros*, *akron* ‘szczyt, szczytowe zakończenie, czubek’. Przekłady: „do czasu”.

2 Gr. *kairos* odnośnie Jezusa pojawił się u progu jego aresztowania i śmierci {317} Mt 26,18 Jo 7,6; też gdy diabeł posłużył się Judaszem w Lc 22,48 {146}. Przekłady nie odróżniają *kairos* od *chronos* pisząc: „do (pewnego) czasu”

3 Gr. *en te dynamei tou pneumatos* ‘w tej mocy tego ducha’. Może tu mowa o duchu św. Duch i moc nie są synonimami; często też występują osobno jako: „duch i moc”. Przekład BT: „mocą ducha” – które co innego znaczy.

4 Gr. *trefo* ‘żywić, karmić’, i tak powszechnie w N.t. Tylko dla tego miejsca przekłady dają: „gdzie się wychował”

5 *eniautos* (od *enos* ‘rok’) ‘wszelki długi okres czasu, rok’, także ‘okres księżycowy’ *eniautos seleniakos*. Może sugeruje Jezusa jako światło słońca lub księżyca.

6 Gr. *dektos* ‘możliwy, godny przyjęcia’ {6} {7}, od *dechomai* ‘przyjmować’, hebr. *RCON* ‘chęć, pragnienie, życzenie, wola, łaska, życzliwość, przychylność’. Czy dlatego, że dla części Żydów mozaizm wydawał się niemożliwy do przyjęcia? Przekłady: „rok łaski”, „rok miłościwy” – ale to inne pojęcia.

7 Gr. *ouchi* w pytaniu znaczy: ‘czyż nie?’; w odpowiedzi: ‘zdecydowanie nie’. Pytanie takie mogło zawierać sugestię.

wszystkiego *wynika że* ²¹³⁸ powiecie szczegółowo ^{841 ft ac} mi porównanie to właśnie: Lekarzu, wypielęgnuj ^{1283 ao ac} ciebie samego ^A; te które *zdarzenia* ^{Ap n} usłyszeliśmy ^{93 ao} stawsze się ^{584 Ap n pt ao md-dp} ¹do sfery funkcji ⁸⁴² Kafarnaum, uczyn ^{2314 ao} i bezpośrednio tutaj w ojczyźnie twojej. **4,24** Rzekł zaś: Zaiste powiadam wam, że żaden prorok *możliwy* do przyjęcia *nie* jest w wiadomej ojczyźnie jego. **4,25** Na starannej pełnej nie uchodzącej uwadze jawnej prawdzie ^{109 G} zaś powiadam wam: wieloliczne wdowy były w dniach Eliasa w Israelu, gdy zostało zamknięte na klucz ^{1570 ao ps} to wiadome niebo *wrogo* na ¹⁰⁶³ lata ^{1158 Ap} trzy i miesiące ^{1852 Ap} sześć, jak stał się głód wielki *wrogo* na całą ziemię ^{As}, **4,26** i istotnie do ²³⁸⁸ żadnej ^{2080 As f} z nich ^{Gp} *nie* został posłany ^{2212 ao ps} Elias jeżeli nie do Sarepty ^A ²Sidońskiej krainy ^{2546 G} istotnie do kobiety ^A wdowy ^A. **4,27** I wieloliczni trędowaci byli w Israelu na *czasie* ¹⁰⁶³ ³Elisaiosa ^G proroka ^G, i żaden z nich ^{Gp} *nie* został oczyszczony ^{1401 ao ps} jeżeli nie Naiman Syryjczyk.

4,28 I zostali przepełnieni ^{2271 ao ps} wszyscy z gniewu ^G w tym miejscu zbierania razem słysząc ^{Np pt pr} te właśnie *słowa* ^{Ap n}, **4,29** i stawiawszy się w górę ^{233 N pt ao ac} wyrzucili ^{856 ao} go na zewnątrz tego miasta ^G, i zawiedli ^{39 ao} go aż do wyniosłego sterczącego szczytu ^{2103 G f} ⁴góry ^{G n} na której ^{2061 G n} to miasto *przedtem* było zbudowane ^{1989 ppf ps} ich ^{Gp}, tak że również *stało się możliwe* ⁵strącić na dół z zawieszony *skaty* ^{1477 ao} go; **4,30** on sam ⁴³⁰ zaś przeszedłszy na wskroś ^{738 N pt ao ac} przez-z ⁶⁶⁵ ⁶środką ^{1827 Gs n} ich ^{Gp}, wyprawiał się ^{2336 ipf md-ps-dp}.

4,31 I zszedł na dół ^{1515 ao} do Kafarnaum, miasta ^A Galilai ^G. I był nauczający ^{N pt pr} ich w sabatach ^{Dp}. **4,32** I ⁷byli wystraszeni uderzeniami ^{888 ipf ps} zależnie na tej nauce ^D jego, że w *niewiadomej* możliwości swawolnego wybycia na zewnątrz ^{1028 D} był ten odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ jego. **4,33** I w tym miejscu zbierania razem był *jakiś* człowiek mający ducha ^A bóstwa *pochodzącego od* daimona ^{608 G} nie oczyszczonego ^{84 G}. I krzyknął *gardłowo w górę* ^{181 ao} głosem wielkim: **4,34** Ea! Co nam i tobie, Jezusie nazarejski? Przyszedłeś ^{1139 ao} przez zatracenie odłączyć ^{320 ao} nas? *Od przeszłości* wiem ^{830 pf} ciebie ^A

1 Gr. *eis* 'do'. Chodzi zapewne o zdarzenia stawsze się „do sfery funkcji” ducha tego miasta; por. *speirein eis pneuma* 'siać do ducha' G 6,8, a także doosobowe „wypielęgnuj”. Przekłady luźno: „w” Kafarnaum.

2 Jezus daje przykłady narodów, które miały większe uznanie u boga niż Izrael.

3 Jezus może plasuje siebie w typie Elizeusza (+podobieństwo cudów) i Eliasza (jako swego duchowego niebiańskiego ojca) - odebranego Janowi.

4 Miast Nazaret nie było zbudowane na górze, lecz w dolinie. Nieznajomość topografii lub sens teologiczny {317}.

5 Gr. *kata-kremnidzo* od *kata* 'z góry na dół' i *kremnos* 'zawieszona skała, urwisko', pochodzi od *kremannymi* 'zawieszać, wieszać' - także o powieszeniu na krzyżu złoczyńców Lc 23,39, Jezusa Ac 5,30 10,39 G 3,13, 'zwierzęcia' *therion* (t.j. 'zmii' *echidna*) zwisającego z ręki Ac 28,4, też o Zakonie Mt 22,40, o 'kamieniu młyńskim' *mylos* 'oślim' *onikos* Mt 18,6.

6 "Środek ich" wydaje się oznaczać punkt neutralny, niezależny, „niewidzialny” i stąd miejsce ujęcia, por.Lc 4,35.

Może to serce człowieka. Jezus miał do niego łatwy dostęp. Gr. *to meson* 'środek', często z przyimkami, może dotyczyć człowieka lub boga. Zwrot 'prześć przez środek kogoś' *diaerchomai dia mesou tinos* (z genetivem) + Jo 8,59, oraz ...*dia meson tinos* (z accusativem) +Lc 17,11. Środkiem bywa Jezus Mt 18,20 Lc 2,46 22,27 Jo 1,26 19,18.

7 Gr. *ek-plessō*. P. przyp. do Mt 7,28 19,25.

kto jesteś: ten wiadomy święty²⁵ tego wiadomego boga. **4,35** I nadał naganne oszacowanie^{1112 ao} mu Jezus powiadając: Doznaj zamknięcia *ust* jak kagańcem^{2936 ao it ps} i wyjdź^{1016 ao} od niego. I straciwszy w dół^{2493 N n pt ao ac} go to bóstwo daimona do tego¹ środka^{1827 A,} wyszło^{ao} od niego, żadną metodą ani jedno^{1849 As n} *nie* uszkodziwszy^{512 N n pt ao} go. **4,36** I stało się zdumienie aktywnie na wszystkich^{A,} i zgadywali się do razem^{2665 ipf ac} istotnie do wzajemnych^{120 Ap} powiadając: Co *za*^{Ns m} odwzorowany wniosek^{1726 Ns m} ten właśnie że w *jakiejś* możliwości swawolnego wybycia na zewnątrz i mocy będąc na *tym* poleca ustawiając w określonym porządku^{1109 pr ac} wiadomym nie oczyszczonym duchom, i wychodzą^{1016 pr?} **4,37** I wydostawało się^{890 ipf} *jakieś*² echo¹²⁵⁷ z około²²²⁵ niego^G do wszystkiego właściwego miejsca^{2809 A} tej okolicy.

4,38 Stawiwszy się w górę^{233 N pt ao} zaś od tego miejsca zbierania razem, wszedł^{846 ao} do domostwa^A Simona. Teściowa^f zaś Simona była trzymana do razem^{2709 N f pt pr ps} ³*ognistą* gorączką^{2466 D m} wielką, i wezwali do uwyrażnienia się^{1141 ao ac} go około niej. **4,39** I nastawiwszy się^{1194 N pt ao ac} w górze na¹⁰⁴⁸ niej^{G f} nadał naganne oszacowanie^{1112 ao ac} tej *ognistej* gorączce^{D m,} i puściła od siebie^{439 ao ac} ją. ⁴Z pominięciem *zwykle* potrzebnych do użytku *rzeczy*²¹⁷⁶ zaś stawiwszy się w górę^{233 N pt ao ac} usługiwała^{682 ipf ac} im.

4,40 *W następstwie*⁵ odziewającego się^{790 G pt pr ac, Gab} zaś⁶ Słońca^{G,} wszyscy razem^{277,} ci którzy mieli^{1202 ipf} słabujących^{Ap pt pr ac} chorobami^{Dp} różnymi, zawiedli^{39 ao} ich istotnie

1 Gr. *eis to meson, ekselthen* 'do tego środka, wyszło' ma analogię do Lc 4,30 'przez-z środka ich wyprawiał się'.
 2 Gr. *echos* 'echo, dźwięk, brzmienie, szum' {6} +Lc 21,25 Ac 2,2 Hb 12,19. Inne niż *akoe i fone*. W LXX nie ma znaczenia ludzkiej "wieści, famy", lecz dźwięków natury 'zgiełku, szumu (fal wód), wrzasku, turkotu (kół rydwanów(!) Jahweha). Także w N.t. tylko „huk” (morza i fal), „szum” (ducha św.), „dźwięk” (trąby). Tu nawet Abramowiczówna w {6} nie przychyliła się do kościelnej tradycji tłumaczeń „wieść”. Stąd ten *echos* to może objaw jakiegoś niewidzialnego bytu towarzyszącego Jezusowi (UFO?, anioł?, obłok?, góra?). Por. też głosy aniołów "około niego". Por. 5,15.
 3 Gr. *pyretos* od *pyr* 'ogień'.
 4 Gr. *para-chrema* przysłówek od *para-chraomai* 'niewłaściwie używać, nadużywać' {6}{7}, od *chre, chraomai* 'używać, korzystać'. Zasadniczo i przysłówek i czasownik główny *para-chraomai* mają znaczenia negatywne: 'niewłaściwie, bezpośrednio, lekceważąco, źle traktując, bez namysłu, nie dbając, nadużywając' {6}. Ponieważ mogą źle świadczyć o metodzie cudów Jezusa, zbliżając ją do magicznej (której realność Mojżesz uznawał, ale jej zakazywał Lv 19,26 De 18,10n), przekłady ograniczają się do znaczenia czasowego: „zaraz”.
 5 Grecy mieli inną koncepcję „zachodu” Słońca *dysis, dysme*. W rdzeniu jest gr. *dyo* 'odziewać się, pogrążyć się, przywdziewać, wnikać', czyli otaczać się czymś, co może być synimem pomazania. Mogło symbolizować zamykanie się "ognistego Słońca" - analogiczne do zgromienia ognia gorączki w w.39. Pk23.
 6 Gr. *Helios* znaczy glob Słońca, jego zaś potęgą to *Apollon* (w Biblii tylko aluzyjnie w Ap 9,11 jako *Apollyon*). Ale w N.t. *helios* jest kojarzony też ze słońcem dochodzącym na ziemię Ac 13,11 Ap 7,16 jako 'spiekota, upał' *kauson*, żar, ogień Mt 5,45, a także na inny obiekt astronomiczny (na Venus?) Ap 12,1. Spiekota bywa odróżniana od Słońca, choć z nim kojarzona Jc 1,11: 'Słońce razem z upałem' *helios syn kausoni*. Także w S.t. Saul rzekł: jutro wam 'zbawienie' *SzUaiH soteria* w żarze Słońca 1S 11,9. Słońcem mógł być sam Saul, natomiast 'czyniącym' *ho poiasas* to zbawienie byłby jego syn Jonatan 14,45, który był z nim "nie rozłączony" i który prawdopodobnie pierwotnie symbolizował żar Słońca, po upadku zaś Saula i jego, gdy „musiał umrzeć”, mógł oznaczać żar Księżyca. Saula symbolizowała tarcza, 'prosty miecz' *rhomfaia* i orzeł (wszystko to symbole Słońca), zaś Jonatana - łuk i lew (promienie słońca) 2S 1,21-23.

do niego_A; ten zaś jednemu^{843 D} każdemu z nich_{Gp} ręce nakładając na dodatek^{1111 N pt pr ac} ¹pielęgnował^{1283 ipf} ich_{Ap}. **4,41** Wychodził^{1016 3s ipf md-ps-dp} *jako jedno* zaś i bóstwa *pocho-
dzące od daimonów*_{Np n} od wielu krzyczące *gardłowo jak zwierzęta*^{1626 (1634) Np pt pr} i po-
wiadające¹⁶⁹⁷ że: Ty jesteś ten wiadomy syn tego wiadomego boga. I nadając nagan-
ne oszacowanie^{1112 N pt pr ac} ²nie zostawiał^{800 ipf} one_{Ap n} *mogące gadać*_{pr if}, że ³*od przedtem*
wiedziały^{1983 3p ppf ac}: *jako* wiadomego_A pomazańca_A *czynić* go_A *skłonny* obecnie być^{834 pr if ac, Aci}.

4,42 *Wskutek* stawszego się^{584 G pt ao, Gab} zaś dnia_G wyszedłszy^{1111 N pt pr ac} wyprawił się^{2336 ao} do spustoszonego i opuszczonego_A właściwego miejsca_A. I *dręczące* tłumy²¹⁰⁵ szukały na dodatek^{1076 ipf} go, i przyszły_{ao} aż do niego_G, i z góry trzymały^{1519 ipf ac} go *od* tego^{1966 Gs n} *które skłaniało* nie wyprawiać się_{pr} od nich. **4,43** Ten zaś rzekł istotnie do nich że: I tym odmiennym^{1154 Dp} miastom oznajmić się jako łatwogodną nowinę^{1160 ao if md, Aci} *uczynić* mnie_A obowiązuje⁶⁵⁹ tę wiadomą królewską władzę_A tego wiadomego boga_G, że aktywnie na to właśnie^{2094 As n} zostałem odprawiony^{334 ao id ps}. **4,44** I był ogłaszający_{N pt pr ac} do miejsc zbierania razem_G Judai_G.

5,1 Stało się zaś w tym^{1966 Ds n} *które czyniło* tłum_A *skłonny* nalegać^{1081 pr if md-ps-dp, Aci} jemu_D i służyć_{pr} wiadomy odwzorowany wniosek_A wiadomego boga_G, i on był stojący^{1372 N pt pf ac} obok-przeciw-pomijając jezioro_A Gennesaret_{A,G}, **5,2** i ujrzał dwa statki stojące^{1372 Ap n pt pf ac} obok-przeciw-pomijając jezioro_A; zaś rybacy od nich odstąpiwszy^{290 N pt ao} prali^{2309 ipf} sieci *myśliwskie*. **5,3** Wstąpiwszy^{938 N pt ao} zaś do jednego^{843 As n} z tych statków_{Gp}, który był Simona, wezwał do uwyrażnienia się^{1141 ao} go_A *aby* od ziemi^{581 G} ⁴ponownie zawieść na górę^{1044 ao} niewiele; osiadłszy^{1411 N pt pt ao} zaś, ze statku nauczał tłumy. **5,4** Jak zaś zaprzestał się^{2201 ao md} gadający^{1678 N pt pr ac}, rzekł^{837 ao} istotnie do Simona: Ponownie zawieź na górę^{1044 ao} do sfery głębi_A i spuście^{2974 2p ao} te sieci wazsze do funkcji połowu_{As}. **5,5** I odróżniwszy się *dla odpowiedzi* Simon rzekł: ⁵Stojący na *tym* nadzorco^{1104 V}, przez-z *czasu* całej_G nocy^{1957 G} odebrawszy ciężki trudu^{1610 Np pt ao ac} żadne *nie*^{2080 As n} chwyciliśmy^{1681 ao}; zgodnie zależnie na zaś tym spływającym wystowie-

1 „Uzdrowiać”, jak w popularnych przekładach, to w grece zasadniczo *iaomai*. Także *hygiaino*. Natomiast gr. *therapeuo* ma podstawowe znaczenie ‘pielęgnować, obsługiwać’, widoczne też w pochodnych *therapeia*, *therapon*.

2 Tekst oryginalny nie brzmi tak gładko (składnia Aci, por. Blass {13} 397.3, Rienecker s.138), jak kościelne tłumaczenia: „że on jest chrystusem”. Dlaczego Jezus nie pozwalał gadać demonom? Co demony wiedziały o pomazanym gołębiopodobnym stworem Jezusie? Jak można rozumieć iż demony rozpoznały Jezusa jako Syna Boga i Chrystusa? Czy były nad Jordanem, gdy ojciec „w nim sobie upodobał” wkładając w niego jakiś gołębiopodobny stwór?

3 „Od przedtem wiedziały, znały” gdyż to czas zaprzeszły *plusquamperfectum*. Zatem od kiedy? Czy od pomazania go nieznanym ‘organizmem’ *soma* podobnym do gołębic w Lc 3,22? Jest też kwestia: jak się ma „wiedza” demonów o czymś, do ich akceptacji tego czegoś? Demony to materia duchowa; czy duch może wiedzieć nie akceptując?

4 Gdy stojącym na brzegu horyzont wodny wydawał się wyżej?

5 Gr. *epi-states* p. przyp. do Lc 17,13.

niu czynu ^{2489 D} twoim spuszczyć ^{2974 ft} sieci. **5,6** I to właśnie uczyniwszy ^{2314 Np pt ao ac} do razem zamknęli *na klucz* ^{2653 ao} mnóstwo ^{As n} ryb ^{Gp m} wieloliczne ^{2329 As n}; ^{708 3s ipf ps} 'była na wskroś rozrywana ^{1490 ao} zaś *jako jedna* te sieci myśliwskie ^{Np n} ich. **5,7** I z góry dali znaki *skinięciemiami głów* ^{1490 ao} tym wspólność mającym ¹⁸⁴² w tym odmiennym z *dwóch* ^{1154 D} statku ^D od tego ^{1966 Gs n} *które uczyniło* przyjechawszych ^{1139 Ap pt ao ac} *skłonny* razem chwycić dla siebie ^{2666 ao md} im. I przyjechali ^{ao} i przepelnili ^{2271 ao} obydwą statki, tak że również *możliwe* być pogrążane w głębiny ^{543 pr ps, Aci} *ta okoliczność czyniła* one ^{430 Ap n}. **5,8** Ujrawszy zaś Simon Petros padł do istoty ^{2417 ao ac} kolanom ^{597 Dp} Jezusa ^G, powiadając: Wyjdź ^{1016 ao} ode mnie, że mąż ²²⁶ uchybiający celu jestem, utwierdzający panie. **5,9** Zdumienie bowiem dookoła objęło ^{2231 ao} jego ^A i wszystkich tych razem z nim, zależnie na tym połowie ^D ryb ^{Gp} których ^{2061 Gp} razem chwycili ^{2666 ao ac}; **5,10** podobnie zaś i Jakobosa ^A i Joannesa ^A synów Zebedaiosa ^G, którzy ²⁰⁶¹ byli współnicy ^{1594 Np} Simonowi ^D. I rzekł istotnie do Simona Jezus: Nie strachaj się ^{2938 pr}, od tego ^{1966 Gs m, n} *czasu* teraz ¹⁹⁵⁶ *nieokreślonych* ^{231 Ap} *człowieków* ^{231 Ap} *będiesz* ^{835 ft id md-dp} ² *żywcem* polujący ^{1222 Ns pt pr ac}. **5,11** I sprowadziwszy z góry na dół ^{1463 Np pt ao ac} te statki aktywnie na ziemię ^A, puściwszy od siebie ^{439 pt ao ac} *wszystkie rzeczy i sprawy* ^{2193 Ap n} wdrożyli się ^{92 ao ac} jemu.

5,12 I stało się w tym ^{1966 Ds n} *które skłonny* być ^{834 pr ac, Aci} *czyniło* jego ^A w jednym ^{843 Ds f} z miast ^{Gp}, i zobacz do tamtego miejsca - oto ¹³³⁵ mąż ³ *dopełniony* ²²⁹⁹ *od* trądu ^G. Ujrawszy zaś Jezusa, padłszy na doistotne oblicze począł *błagać* ^{644 ao id ps-dp} jego ^G powiadając: Utwierdzający panie, jeżeli ewentualnie ewentualnie *chcesz* ^{1276 pr sb ac}, *możesz* mnie ^A *oczyścić* ^{ao}. **5,13** I rozpostarłszy z wewnątrz ^{893 N pt ao ac} *rękę* ⁴ *dotknięciem* przyczepił sobie zarzewie ^{347 ao md} jego ^G powiadając: *Chcę*, zostań *oczyszczony* ^{ao it ps}. I prosto z tego - natychmiast trąd *odszedł* ^{ao} od niego. **5,14** I on rozkazał ^{2144 ao} jemu *żadną* metodą ani jednemu ^{1849 Ds m} *nie* rzecz ^{ao}, ale: *Odszedłszy* *okaż* ^{628 ao} cię samego ^{2529 A} kapłanowi i przynieś do istoty ^{2425 ao} *około* obrzędu *oczyszczenia* ^{1402 G} *twojego* ^G z góry tak jak doistotnie *wstawiwszy porządek* ^{2421 ao} przykazał ^{2421 ao} Moyses, do sfery *materiału świadectwa* ^{1778 A} *im* ^{Dp}.

1U Jo 21,11 nie rozerwała się sieć.

2Gr. *dzogreo* (pochodzące od *dzoos* 'żywy, żyjący' i *agreuo* 'polować, łowić') znaczy 'łowić żywcem w niewolę', 'łowić przy użyciu pułapki żywołownej'. „Łowienie ryb oznacza branie do niewoli” a „ryba oznacza kogoś zniewolonego” {314}. „Nierzadko chrystologiczna egzegeza podkreślała, że jesteśmy jak ryby złowione przez apostołów” {316} t.2 s.199, por. też {50} {51} {96}. Taki stosunek Jezusa do człowieka niepokoi. Tym bardziej, że ten sam czasownik w jedynym innym miejscu N.t. (w 2Tm 2,26) jest czynnością siel diabła i jego siel! Tu zaś posyłającym Szymona z tym zadaniem jest Jezus (por. inne szatańsko-diabelskie rysy Jezusa). Zwraca się też uwagę, iż Piotr był z Bethsaidy Jo 1,44, która znaczy 'dom łowów'. Był określony przez Jezusa szatanem i 'pułapką' *skandalon* Mt 16,23, synonimem 'sieci' *pagis* diabła w 2Tm 2,26. Por. przyp. do Mt 4,19.

3Gr. *pleres* 'dopełniony, uczyniony pełnym'. Także „splugawiony, zarażony”, więc: „dopełniony” po ziemsku. Przekłady tylko wizualnie: „cały pokryty”.

4Gr. *hapto* 'uwiązać, przywiązać, przyłączyć, przejąć'; także w drugim znaczeniu (B) 'zapalić, zapłonąć', które też w N.t. m.in. Lc 8,16 11,33 15,8. Wobec czego rozsądny wydaje się odpowiednik łączący oba znaczenia, zwłaszcza, że leczenia Jezusa nie były fizyczne, lecz duchowe. Przekłady płytko: „dotknął”.

5,15 ¹Przechodził na wskroś ⁷³⁸ 3s ipf md-ps-dp zaś ²bardziej ¹⁷⁶⁶ ten ³odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ z tego co ⁴około ²²²⁵ niego ^G, i schodziły się ²⁷⁰⁴ ipf md-ps-dp tłumy wieloliczne słuchać i być pielęgnowane ^{pr ps} od słabości swoich. **5,16** On sam ⁴³⁰ zaś był ⁵wymieszczający się pod-do tyłu ²⁸⁹² Ns m pt pr ac ⁶w spustoszonych i opuszczonych krainach ¹¹³² Dp f i modlący się ^{N pt pr md-ps-dp}.

5,17 I stało się w jednym ⁸⁴³ Ds f z tych dni ^{Gp f} i on był nauczający ^{N pt pr ac}, i byli odgórnie siedzący jako na swoim ¹⁴¹⁰ Np pt pr md-ps-dp farisaiosi i nauczyciele przydzielonego obyczajowego Prawa ¹⁹⁴² którzy ²⁰⁶¹ Np m byli *przedtem* przyszedłsi ¹¹³⁹ Np pt pf ac z wszystkiej ²¹⁹³ Gs f otwartej wiejskiej osady ¹⁶⁶⁹ G Galilai ^G i Judai i Ierusalemu, i niewiadoma moc ⁷⁸⁰ niewiadomego utwierdzającego pana ⁷była do funkcji ⁸⁴² tego ^{As n} które zdolnym leczyć ¹³²⁸ ^{pr if md-ps-dp} czyniło go ^A. **5,18** I zobacz-oto mężowie przynoszący ²⁹²² N pt pr ac na wierzchu łoża ¹⁵⁸¹ Gs nieokreślonego człowieka który *jakościowo* był ⁸uwolniony obok-pomijając *ciało* ²¹⁶⁶ N pt pf ps, i szukali *sposobu* ¹²¹⁴ ipf ac go wnieść ⁸⁴⁸ ao i położyć ²⁷⁹⁶ ao w wejrzeniu ¹⁰⁰⁰ jego ^G. **5,19** I nie znalazłszy ¹¹⁸⁵ Np pt ao z której strony ²³²⁰ Gs f wnieśliby ⁸⁴⁸ ao sb go przez ten tłum ^A, wstąpiwszy na górę ¹⁵⁶ Np pt ao ac aktywnie na budynek ^A przez-z ⁹ulepionych z

1 Gr. *di-erchomai* ‘prze-chodzić na wskroś’ – i tak w całym N.t., włącznie ze znaczeniem metaforycznym tutaj. Czasami w znaczeniu wyobcowanym i nieprzyjaznym, jak minięcie czasu i jak przeszywanie miecza w Lc 2,35.

2 Gr. *mallon*, st. wyższy od *mala*, ‘bardziej, więcej, raczej’. “Bardziej” - niż kiedy? Bo *di-erchomai*, dotąd tylko w 4,30, dotyczyło czego innego - przejścia Jezusa przez ich środek. Natomiast *logos* Jezusa wystąpił w 4,22.32.36 5,1, a “z około niego” w 4,37 wydostawał się dźwięk.

3 Gr. *logos*. Przekłady: „sława”, „wieść”.

4 Gr. *peri* z genetivem z tego co ‘wokół’ niego, w znaczeniu: ‘z racji, z powodu’ jego, ‘o’ nim.

5 Gr. *hypo-choreo* ‘ustąpić miejsca’ dla ‘wycofania się, oddalenia’ {4}. Od *chora* ‘miejsce, obszar, teren, kraina’ {6}. Dla Jezusa może właściwsza byłaby druga grupa znaczeń: ‘placówka, stanowisko’, choć ona wyraźnie w N.t. nie występuje, i nie wiadomo czy konkretnie mogłaby oznaczać, pomijając hipotezę UFOlogiczną – stacjonujący w okolicy niewidzialny statek kosmiczny, może też zwany ‘stateczkiem’ *ploiaron* Mc 3,9?, też Jo 6,22nn. Koncepcja, iż to nowe ‘miejsce odwrotu, schronienia’ *hypochoresis*, do którego się wycofał, będące „w pustkowiach” może być czymś jak statek, zdaje się podbudowywać *hypo-choresis* jako ‘wewnętrzna komnata’ {9}. Jezusowe *hypochoresis* zatem byłoby wycofaniem się do czegoś bardziej wewnętrznego pierwotnego i źródłowego, i to będącego ‘w pustkowiach’. *Hypo-choreo* tylko u Lc, tu i w Lc 9,10. Dobór znaczenia musi sobie poradzić z przyimkiem ‘w’ *en* z dativem (p.n.), co przekłady pomijają dając: „na pustkowie,-a”. Podobne słowo *ana-choreo* u Mt 4,12 12,15 14,13 15,21, Mc 3,7 i Jo 6,15. Przekłady: „usuwał się na pustkowie”, „wycofywał się na pustkowie”.

6 Zamiast gr. *en* ‘w, wewnątrz’ z dativem („w czymś”), przekładowcy dają „na” z accusativem („na coś”) jakby widzieli *epi* ‘na’, co zmienia sens. W tekście bowiem jakieś ‘miejsce’ *chora* do którego się wycofywał jest „w pustkowiach”, a nie jest tożsame z pustkowiami.

7 Zatem nie zawsze u Jezusa ta moc była do tej funkcji; Jezus niezupełnie panował nad nią, czy ona nad nim. Nie bardzo wiadomo, czym była ta *dynamis kyriou*. Tu owa moc uzdrowieńcza była zainstalowana (końcowo) w ‘brzegach, frędzlach’ *kraspedon* jego szaty Mt 9,20 14,36 Mc 5,30 6,56. Przez *kyrios* należy tu chyba rozumieć boga, byłaby to więc moc boża. Wedł. {146} *dynamis kyriou* chrystusa to duch św. 3,22 4,14. Faktycznie, są one utożsamione w 1,17.35 4,14 24,49 (z *Wenus?*). Ale {175} opowiada o hinduskim guru, który mógł czynić cuda kiedy zbliżała się pełnia księżyca s.43 (więc Jahweh byłby w różnych substancjach-tronach-bazach twórczych).

8 Gr. *para-lyo* od *para* ‘obok-przeciw pomijając’ i *lyo* ‘rozwiązywać, rozluźniać, uwalniać’; stąd *para-lytikos* ‘sparaliżowany, właśc. ‘należący do-, mający cechy- uwolnionego obok’ (organizmu? człowieka? boga?).

9 Gr. *keramos* ‘głina’ l. ‘to co zrobione z gliny’. Gliniane dachówki pokrywały domy grecko-rzymskie, ale nie palestyńskie. Może chodzi tu o symbolikę gliny jako tworzywo ziemskiego człowieka.

gliny *dachówek* ^{1542 Gp} ¹spuścili na dół ^{1412 ao} go razem z tym wiadomym ²małym łóżem ^{1582 Ds} do środka ^A w doistotnym przedzie ⁹⁵⁴ Jezusa ^G. **5,20** I ujrzawszy to *przekonujące* uwierzytelnienie ²²⁷⁹ ich ^{Gp} rzekł: ³Człowieku ²³¹, ⁴od przeszłości są puszczone od siebie ^{439 pf} id ps tobie uchybienia twoje.

5,21 I poczęli sobie *od prapoczątku* ^{389 ao md} ⁵na wskroś wnioskować ^{692 pr md-ps-dp} pisarze i farysaiosi powiadając: Kto *jakościowo* jest ten właśnie który gada ^{pr} niewłaściwe wieszczby ^{Ap}? Kto może uchybienia ^{Ap} puścić od siebie ^{439 ao ac} jeżeli nie ⁶wyłącznie jedyny ¹⁸⁸⁸ ten wiadomy bóg? **5,22** Poznawszy ^{1071 N pt ao ac} zaś Jezus te na wskroś wnioskowania ^{Ap} ich ^{Gp}, odróżniwszy się ^{311 N pt ao ps-dp} rzekł istotnie do nich: Co na wskroś wnioskujecie w sercach waszych? **5,23** Co *jakościowo* jest ⁷łatwiej wcinające się ^{1178 Ns n com}, rzec ^{ao}: *Od przeszłości* puszczone od siebie są tobie uchybienia twoje, albo czy rzec: Wzbudź w górę ^{810 pr it ac} i depcz wkoło ^{pr it ac}? **5,24** Aby zaś *od przeszłości* wiedzielibyście ^{1983 pf sb ac} że określony syn określonego człowieka ^G możliwość swawolnego wybycia na zewnątrz ¹⁰²⁸ ma na ziemi ^G puszczać od siebie ^{439 pr} uchybienia - rzekł temu uwolnionemu obok-pomijając *ciało* ^{2166 D pt pf ps}: Tobie powiadam, wzbudź w górę ^{810 pr it ac} i uniósłszy ^{70 N pt ao ac} to małe łóżę twoje wyprawiaj się ^{2336 pr} do domu ^{1994 A} twego ^G. **5,25** I z pominięciem zwykle potrzebnych rzeczy ²¹⁷⁶ stawiając się w górę ^{233 N pt ao ac} w wejrzeniu ich ^G, uniósłszy ^{70 N pt ao ac} to aktywnie na które ^{2061 As n} z góry leżał ^{1470 ipf}, odszedł do domu ^A swego sławiąc ^{772 N pt pr} tego boga. **5,26** I ⁸wystawienie z *naturalnego rozumu* ⁸⁹² chwyciło ^{1681 ao ac} wszystkich razem ^{277 Ap m}, i sławili ^{772 ipf} tego boga, i zostali przepelnieni ^{2271 ao ps} od strachu ^G powiadając że: Ujrzelismy ^{2041 ao} ⁹sprawy będące obok-przeciw *powszechnej* opinii ^{2151 Ap n} dzisiaj.

1 W tym gr. *kath-iemi* występuje ten sam rdzeń *hiemi* ‘puszczać’, co w 5,20 *af-iemi* ‘puszczać od siebie, odpuszczać’.

2 Tu inne słowo niż na początku w 5,18: gr. *klinidion* - zdrobienie od tamtego *kline* ‘łóżę’. Przekłady nie rozróżniają: „łóżę”. To odgórnie spuszczone *klinidion* to jakby miniatura, odwzorowanie od pełnowymiarowego łóża lub tylko część tamtego łóża. Uzdrowiony unosi też tylko ten sprzączek. Krzyż - łóżę {137}s.11.177.181 {138}s.125 (tu raczej byłoby nim ‘małe łóżę’).

3 Tylko u Lc Jezus zwraca się przez “człowieku”; (u Mt i Mc przez “potomku” *teknon*). Wedł. {317} użycie tego słowa ma podkreślić godność jego człowieczeństwa. I tylko u Lc dach określony jest słowem ‘głina, gliniana dachówka’ *keramos*. Przypomina to pierwszego człowieka ulepionego z ‘gleby’ *chous* Ge 2,7, która chyba była gliną, gdyż taka najlepiej nadaje się do lepienia. Człowiek z gliną jest też skojarzony w Lc 22,10. Zdjęcie górnej gliny może oznaczać odrzucenie pierwotnego człowieczeństwa.

4 Wedł. tradycji rabinistycznej „chory nie będzie uwolniony ze swej choroby dopóki nie będą mu odpuszczone grzechy” {317}.

5 Gr. *dia-logidzomai*. Pokrewne *dia-lektike* ‘dialektyka’ jest dociekaniem za pomocą pytań i odpowiedzi, zatem przeciwieństwem prawdy i filozofii {6}.

6 W tym przekonaniu starozakonnym tkwiła głęboka racja. Całkiem podobnie o chwili końca świata miał decydować sam ojciec Mt 24,36.

7 Gr. *eu-kopos* w stopniu wyższym. Od *eu* ‘łatwo’ i *kopos* ‘ciąć trudu’, od *kopto* ‘ciąć’. To *kopto* charakteryzuje metodę Jezusa też w Mt 9,5 19,24 Mc 2,9 10,25 Lc 2,52 *pro-kopto*. Przekłady tłumaczą tylko częstą *eu*: „łatwiej”.

8 Gr. *ekstasis* od *eks-istemi* złożonego z *ek, eks* ‘z, z wewnątrz, wy-’ i *histemi* ‘stawić, stać’.

9 Gr. *para-doksos* ‘wbrew wszelkiemu oczekiwaniu, paradoksalny’. Przekłady: „przedziwne”, „niezwykłe”.

5,27 I potem-za te właśnie *sprawy* ^{Ap n} wyszedł i obejrzał badawczo ^{1273 ao md-dp} ¹dzierżawcę poborów z pełnych urzeczywistnień ^{2779 A} imieniem ^D Leuisa ^A odgórnie siedzącego jako na swoim ^{1410 A pt pr md-ps-dp} aktywnie na urząd dzierżawcy poborów z pełnych urzeczywistnień ^A, i rzekł mu: Wdrażaj się ^{92 pr ac} mi. **5,28** I z góry na dół pozostawiając ^{1482 N pt ao} wszystkie *rzeczy i sprawy* ^{2193 Ap n} stawiając się w górę ^{233 N pt ao ac} wdrażał się ^{92 ipf ac} mu. **5,29** I uczynił przyjęcie wielkie Leuis jemu w domostwie ^{1986 D f} swoim; i był tłum wieloliczny dzierżawców poborów z pełnych urzeczywistnień i innych którzy ^{2061 Np} byli wspólnie z nimi ^{Gp} ²z góry na dole leżący ^{1470 N pt pr md-ps-dp}. **5,30** I szemrali ^{592 ipf} farisaiosi i pisarze ^{ich Gp} istotnie do uczniów jego powiadając: przez co ^{As n} wspólnie z dzierżawcami poborów z pełnych urzeczywistnień ^{Gp} i ³uchybiającymi celu ^{Gp} jecie ^{1143 pr} i pijecie ^{2274 pr}? **5,31** I odróżniwszy się dla odpowiedzi Jezus rzekł istotnie do nich: Nie potrzebę mają będący zdrowi ^{2850 Np pt pr ac} lekarza ^G, ale źle ¹⁴³⁷ mający-trzymający ^{1202 Np pt pr ac}; **5,32** nie przyjechałem ^{1139 pf ac} wezwać ^{1439 ao ac} ⁴przestrzegających reguł cywilizacji ^{744 Ap} ale uchybiających celu ^{135 Ap} do zmiany rozumowania ^{1838 As}.

5,33 Ci zaś rzekli istotnie do niego: Uczniowie Joannesa poszczą często i błagania ^{624 Ap} czynią dla siebie ^{2314 pr md}, podobnie i ci z farisaiosów ^{Gp}; zaś twoi własni ^{2588 Np m} jedzą ^{pr} i piją. **5,34** Zaś Jezus rzekł istotnie do nich: Czyż możecie ^{779 pr} tych synów ^{Ap} tego ⁵komnaty oblubieńczej ^{1955 Gs m}, w którym *czasie* ^{2061 Ds m,n} ⁶oblubieniec ¹⁹⁵⁴ wspólnie z nimi ^{Gp} jest, uczynić ^{2314 ao} *mogącymi* ^{1929 ao ac, Aci} pościć? **5,35** Przyjdą ^{1139 ft} zaś dni, i gdyby ⁷zostałby oddalony przez uniesienie ^{269 ao sb ps} od nich oblubieniec, ⁸wtedy będą pościli ^{ft} w owych dniach. **5,36** Powiadał zaś i porównanie istotnie do nich że: Żaden narzucenie ^{1068 As n} od szaty ^{Gs n} nowej rozdarłszy ^{2738 N m pt ao} *nie narzucą dla aktywnego związku* na ¹⁰⁶³

1 Gr. *telones*, tu: etymologicz. Popularnie: ‘celnik, dzierżawca opłat celnych’, w Izraelu synonim zdzierycy i złodzieja

2 Gr. *kata-keimai* od *kata* ‘z góry na dół’, zwykle o złożonych chorobą jak tu i w 5,25, lub o stanie upadłym przez złe towarzystwo Mc 2,15 4,13 Lc 5,29 7,37. Dla określenia zwykłego ‘położenia’ częściej *keimai* i *epi-keimai*.

3 Gr. *hamartolos*, popularnie: grzesznik. Grzech nie jest każdym ‘uchybieniem celu’, lecz ‘zaprzeczeniem Prawu’ *anomia* i ‘zaprzeczeniem sprawiedliwości’ *a-dikia* 1Jo 3,4 5,17.

4 Gr. *dikaios* czyli sprawiedliwy; też w paralelnych Mc 2,17 i Mt 9,13 (p. przypisy). Tak więc pomazaniec nie jest dla sprawiedliwych, lecz dla grzeszników – owładniętych przez diabła? Czy dla niego jest ta religia? Por. też 1Tm 1,15.

5 Gr. *nymfon* ‘przybytek, komnata oblubieńca; komnata ślubna; komnata małżeńska; łożnica panny młodej’ od *nymfe* ‘oblubienica, świeża małżonka’. *Nymfon* (r.m.) ma duże (i tajemne) znaczenie teologiczne w doktrynie chrześcijańskiej; +Mt 9,15 (22,10) Mc 2,19, także w apokryfach {128} s.225.259.261.264, gdzie może jest “świętym świętych” i królestwem niebieskim. *Nymfon* była to też świątynia Dionizosa, Bachusa, Demetery, Persefony {4}{6}.

6 Gr. *nymfios* oznacza męża w funkcji seksualnej. Ale *nymfios* jest też chrystus Jo 3,28-29 (więc duch św. - oblubienicą?).

7 Gr. *ap-airo* złożone z *apo* ‘od’ i *airo*, *aeiro* ‘unosić, odgórnie wznosić’.

8 Jezus głosi odwrócenie starego porządku: najpierw radość i wesele, potem umartwienie i post. To odwrócenie tradycyjnego zwyczaju Jezus zaznaczył już w Mt 3,14n, gdy „ogrywał” Jana co do zanurzenia, por. Mt 11,3.

szatę^{As n} z dawna istniejącą²¹²³; jeżeli zaś nie w każdym razie⁵⁵⁸, i tę nową^{As n} rozedrze^{ft id ac} i tej z dawna istniejącej^{D n} nie będzie uzgodnione *głosem*^{2684 3s ft id ac} to narzucenie^{Ns n}, to od tej nowej^{Gs n}. **5,37** I żaden *nie* rzuca⁴⁶³ wino^{Am} młode¹⁹¹⁹ do worów skórzanych^{Ap m} z dawna istniejących; jeżeli zaś nie w każdym razie, rozerwie^{2488 ft} to wino, to młode, te wory skórzane, i ono samo będzie wylane^{903 ft ps} i te wory skórzane odłączą się przez zatracenie^{320 ft md}; **5,38** ale wino młode do worów skórzanych^{Ap m} nowych *jest* odpowiednio do rzuca-
nia^{517 Ns n}. **5,39** I żaden napiwszy się^{2274 Ns m pt ao ac} z dawna istniejące^{As m} *nie* chce młode^A; powiada bowiem: To wiadome¹ z dawna istniejące²¹²³ ²użyteczne³⁰¹⁴ jest.

6,1 Stało się zaś w *którymś* sabacie^D *skłonny*m przeprowadzać się na wskroś^{704 pr} md-ps-dp, Aci *czyniło* jego^A przez-z *zbóż* przynoszących nasiona^{2606 Gp n}, i skubali²⁷⁹⁸ ipf ac uczniowie jego i jedli^{1143 ipf} kłosa rozcierając^{3043 Np pt pr} rękami. **6,2** Jacyś zaś z faryzajów^{Gp} rzekli: Po co czynicie które^{Ns n} nie wolno sabbatami^{Dp}? **6,3** I odróżniwszy się dla odpowiedzi istotnie do nich^{Ap} rzekł Jezus: Ani to właśnie *nie* przeczytaliście^{163 ao id} które^{As n} uczynił Dawid gdy załaknął^{2208 ao} on sam i ci wspólnie z nim^G? **6,4** - Wszedł do domu^A wiadomego boga^G i chleby^{Ap m} przedłożenia w *szyku zamiarów*^{2380 Gs} wzięwszy^{N pt ao} zjadł^{1143 ao} i dał^{734 ao} tym^{Dp m} *którzy* wspólnie z nim^G, *uczynić* których^{2061 Ap m} nie wolno jest¹⁰¹⁷ *mogącymi* zjeść^{1143 ao, Aci} jeżeli nie wyłącznie jedynych^{1888 Ap m} kapłanów^{Ap m}. **6,5** I powiadał im: *Nieokreślony* utwierdzający pan^N jest sabbatu^G ³określony syn określonego człowieka^G.

6,6 Stało się zaś w odmiennym^{1154 D} sabacie^D, *skłonny* wejść^{846 ao if ac, Aci} *uczyniło* jego^A do miejsca zbierania razem²⁶⁸⁸ i nauczać^{pr}. I był *nieokreślony* człowiek tam, i ta ręka jego, ta ⁴prawa, była sucha¹⁹⁶⁴. **6,7** Pilnowali z boku sobie^{2172 ipf md} zaś go pisarze i faryzajowie czy w sabacie^{Ds} pielęgnuje, aby znaleźliby^{1185 ao sb ac} *możliwość* z góry na dół oskarżać^{1520 pr} z niego^G. **6,8** On zaś

1 Gr. *palaios* ‘dawny, stary, starodawny’, o Starym Zakonie 2C 3,14 Rm 7,6 Hb 8,13, o starym kwasie jako Zakonie 1C 5,7, o „starym” t.j. starozakonnym człowieku Rm 6,6 Cl 3,9. Tu “stare wino” to faryzeusze i pisarze {146}s.149, więc też Stary Zakon.

2 Gr. *chrestos* ‘użyteczny, korzystny, zdrowy, szlachetny, zbawienny, dobry’. Przez fonetyczne podobieństwo, tak próbowano nazywać ‘chrystusa’ *christos* i chrześcijan, lecz określenie to nie przyjęło się (?). Przekłady: „lepsze”, lecz stopień wyższy od *agathos* ‘dobry’ to *beltion*, *kreisson* {6}{7}.

3 Tekst stawia na równi Dawida (drugiego, warunkowego chrystusa) i określonego syna określonego człowieka.

4 Prawa - czyli aktywna i własna, u ludzi odziemna, w górę, męska. Chory dla realizacji cudu otrzymuje zmianę nazwy na “określonego męża” i zmianę bazy na ziemską: ma “wzbudzać w górę”, “stawić się” - to określenia kierunku oddolnego.

od przedtem znał^{1983 ppf ac} te na wskroś wnioskowania⁶⁹³ ich^G. Rzekł zaś temu mężowi, temu suchą mającemu^{1202 D pt pr} rękę: Wzbudź w górę^{810 pr ac} i staw^{1372 ao ac} do sfery funkcji tego środka^{As n;} i stawiwszy na górę^{233 N pt ao ac} stawił^{1372 ao id ac}. **6,9** Rzekł zaś Jezus istotnie do nich: Nadto wzywam do uwyrażenia się^{1060 pr ac} was, czy wolno sabatem^{Ds} uczynić dobro^{10 ao} albo czy uczynić zło^{14332 ao,} duszę ocalić^{2742 ao} albo czy odłączyć przez zatracenie^{320 ao?} **6,10** I wkoło obejrawszy sobie^{2229 N pt ao md} wszystkich ich^{A,} rzekł jemu: Rozpostrzyj z wewnątrz^{893 ao} tę rękę twoją. Ten zaś uczynił, i ¹od stanu poprzedniego została z góry stawiona^{304 ao ps} ta ręka jego. **6,11** Oni zaś zostali przepełnieni^{2271 ao ps} z ²nierozumu^{237 G} i na wskroś rozgadywali^{688 ipf} istotnie do wzajemnych^{120 Ap} co by oby uczynili^{2314 3p ao op ac} Jezusowi.

6,12 Stało się zaś w dniach tych właśnie^{2094 Dp f,} skłonny^{1016 ao, Aci} wyjechać^{1016 ao, Aci} uczyniło jego^A do sfery funkcji wiadomej^A górowej istoty^{2057 A} pomodlić się^{2402 ao md-dp,} i był^{3 na} wskroś przenocowujący^{702 Ns m pt pr} w tej modlitwie^{2401 D} ⁴tego wiadomego boga^G. **6,13** I gdy stał się dzień, przygłosił do istoty^{2426 ao ac} uczniów swoich^{G,} i wybrawszy sobie^{878 N pt ao md} od nich dwunastu, których^{2061 Ap} i odprawionych^{Ap} nazwał^{2028 ao:} **6,14** Simona^A którego i nazwał *jako* Petrosa^{A,} i Andreama brata jego, i Jakobosa, i Joannesa, i Filipposa, i Bartholomaiosa, **6,15** i Maththaios, i Thomasa, i Jakobosa *syna* Halfaio-sa^{G,} i Simona zwanego^{1439 A pt pr ps} Zazdrosny Żarliwiec^{1212,} **6,16** i Judasa *syna* Jakobosa^{G,} i Judasa Męża Przypadku^{1368 A} który stał się zdrajca^{2378 N}.

6,17 I zstąpiwszy^{N pt ao} wspólnie z nimi^{Gp} stawił się^{1372 ao ac} na właściwym miejscu^{2809 G} równinnym^{2204 G,} i tłum wieloliczny uczniów jego, i mnóstwo wieloliczne^{2329 Ns n} ludu od wszystkiej Judai i Ierusalemu i przymorskiej *krainy*^{G f} Tyrosu^G i Sidonu^{G,} **6,18** którzy^{2061 Np} przyszli^{ao} usłyszeć^{93 ao} jego^G i zostać uleczonymi^{1328 ao ps} od chorób^{Gp} swoich^{Gp,} i wewnątrz dręczeni^{988 N pt pr ps} od duchów^{Gp} nie oczyszczonych byli pielęgnowani^{1283 ipf ps}. **6,19** I wszystek *dręczący* tłum szukali *sposobu*^{1214 3p ipf} *dotknięciami* przyczepiać sobie zarzewie^{347 pr md} jego^{G,}

1 Gr. *apo-kat-histemi* ‘od tego - z góry aż na dół – stawić’, ‘odtworzyć odgórne ustanowienie’. W LXX najcz. SzOB, m.in. o ‘zwróceniu’ ziemi Saula 2S 9,7 wnukowi. W N.t. w Mt 17,11 Mc 9,12 o Eliaszu; też w uzdrowieniach Jezusa Mt 12,13 Mc 3,5 8,25. Przekłady: BT: „stała się znów zdrowa”; już lepiej BiZ: „wróciła do dawnego stanu” (ręka).

2 Gr. *a-noia*. Przekłady: „szału, szaleństwa”, co *afrosyne, mania* {7}.

3 Gr. *dia-nyktereuo* złożone z *dia* ‘na wskroś, poprzez wszystko’ i *nyks* ‘noc’. Przyimek *w* może być narzędziowy.

4 Gr. *proseuche* z genetivem boga *tou theou* występuje tylko tu w N.t. Zwrot ten opuszcza źródło D. W całym N.t. *proseuche* z genetivem jest zawsze z genetivem modlącego się, m.in. Rm 1,10 1Th 1,2 Phm 4.22 1P 3,7 Ap 5,8. Natomiast modlitwa „do boga” wyrażona jest z przyimkiem *pros* Rm 15,30. Tutaj Jezus „modlitwę boga” odmawia w ciągu całej nocy na jakiejś górze. Jeżeli była to jedna z „gór bożych” (Synaj, Syjon), Jezus mógł wykonywać „modlitwę boga (ojca)”, jeżeli „jego wola została w pełni utożsamiona z wolą jego Ojca” {317}, n.p. do boga stwórcy i do boga-człowieka, t.j. do nieba, czego wynikiem był wybór akurat 12 apostołów. A ponieważ pobyt na górze wraz z modlitwą trwał przez całą noc, ową bożą górą mógł być Synaj jako Księżyc. Przekłady: „do Boga”.

że ¹moc ⁷⁸⁰ z naprzeciw obok od strony ²¹³⁹ jego ^G wychodziła ¹⁰¹⁶ ipf i leczyła ¹³²⁸ ipf wszystkich ²¹⁹³ Ap m.

6,20 I on uniósłszy na *to* ¹⁰³⁹ N pt ao ac oczy swoje do sfery funkcji uczniów ^{Ap} swoich ^{Gs}, powiadał ¹⁶⁹⁷ ipf: Szczęśliwi ^{Np}, wy wiadomi ^{Vp} żebrzący ^{Vp}, że wasza własna ²⁸⁵⁸ jest wiadoma królewska władza ⁴⁸³ wiadomego boga. **6,21** Szczęśliwi, wy łaknący ²²⁰⁸ Vp pt pr teraz, że będziecie nakarmieni ³⁰⁰⁵ ft ps. Szczęśliwi, wy płaczący ^{Vp pt pr} teraz, że śmiać się będziecie ⁵⁶² ft ac. **6,22** Szczęśliwi jesteście gdyby znenawidziliby ¹⁸⁶⁶ ao sb ac was wiadomi ²człowieki ^{Np}, i gdyby odgraniczyliby ⁴⁴³ ao sb ac was i zelżyliby ²⁰²⁴ ao sb ac i wyrzuciliby ⁸⁵⁶ ao sb wiadome imię wasze ^{Gp} tak jak ³⁰⁵¹ ³złośliwe ²³³³ A ⁴z powodu ⁹⁷⁵ określonego syna określonego człowieka. **6,23** Wyjdźcie rozkosznie z środka ²⁹⁷³ ao it ps-dp w owym ^D dniu, i swawolnie dziko podskoczcie ²⁵⁶⁸ ao it, oto bowiem zapłata najemnika wasza wieloliczna w wiadomym niebie; w dół w te same *sprawy* ⁴³⁰ Ap n bowiem czynili ²³¹⁴ ipf prorokom ojcowie ich.

6,24 Lecz ponad liczbę *tego* ²²⁹⁸ biada wam majątnym, że ⁵trzymacie w oddaleniu ²⁸⁴ pr ac wiadome pobudzające z obok-przeciw wezwanie ²¹⁵⁹ A wasze ^{Gp}. **6,25** Biada wam, do wewnątrz napełnieni ⁹⁴⁷ Vp pt pf ps teraz, że będziecie łaknęli ^{ft}. Biada, śmiejący się ⁵⁶² Vp pt pr ac teraz, że będziecie czynili żalobę ²²¹⁵ ft ac i będziecie płakali ¹⁵⁶⁴ ft. **6,26** Biada gdyby was ^{Ap} dogodnie ¹⁴⁴² orzekliby ⁸³⁷ ao sb wszyscy ⁶człowieki; w dół w te same ⁴³⁰ Ap n bowiem czynili ²³¹⁴ ipf kłamliwym prorokom ojcowie ich.

1 Gr. *dynamis* r.ż. Jako ośrodek leczenia tylko u Lc +5,17. Jest ona duchem św. Lc 1,35 4,14 24,49; też z 'obok' *para* Jezusa.

2 W przekładzie zaproponowano tu dla liczby mnogiej rzeczownika "człowiek" staropolską formę 'człowieki', zapominaną w późniejszej polszczyźnie (jedna z ułomności spowodowanej duchem epoki chrześcijańskiej?), ale uzasadnioną zwłaszcza tutaj zestawieniem z „synem człowieka”. Podobnie w prasie pojawia się słowo "ludź". Człowieki (tutaj: zakonodawcy i strażnicy synagogi) są przeciwni synowi człowieka, więc nie można ich utożsamiać. Są one w stałym antagonizmie n.p. u Mt 4,4.19 5,13 6,1 10,35 13,28 15,9 16,23 17,22 19,26 22,16.

3 'Złośliwe' gr. *poneros*, w N.t. ma skojarzenia diabelskie E 6,13.16 1Jo 3,12, Mt 13,19 przez porównanie z Lc 8,12, też przez Judajczyków Mt 22,18 Lc 11,39. Tu wrogowie Jezusa odnoszą ("tak jak") *ponerosa* do ziemskiego syna człowieka, co zdaje się potwierdzać Jezus w Mt 16,4 (Jonasz - syn człowieka). Określony naziemny syn człowieka jest chyba księżycem (jego światłem), wyszedłszy pierwotnie jako światło odsłoneczne z niebiańskiej człowieczej głowy - Słońca i przyszedłszy do światowej sfery podksiężycowej powietrznej Mt 5,45 13,43 17,2 (stąd „dzień mój”), gdzie astronomicznie zainstalował się na ciemnym powietrzu i ciemnym Księżycu, dając im jasność, a cielsnie na grzesznym człowieku Izraela. Jest światłem na księżycu też jako Jezus Ac 13,6.11 26,13-15, a także młodszy syn z Lc 15,11-32, w przeciwieństwie do - pozostającego przy ojcu - starszego syna, przysłonecznego blasku i żaru Słońca (Saulowego Jonatana Ac 26,13, Mojżesza 1S 12,6?).

4 Gr. *heneka*, *-ken* 'z powodu, gwoli, w celu, dla, ze względu na, skutkiem'. W N.t. wyraźnie przeważa znaczenie 'z powodu'. U Mt zamiast "z powodu syna człowieka" jest "z powodu mojego". Wyrażenie "z powodu imienia" opuścić (i 100-krotne wziąć) w Mt 19,29; w Lc 21,12 zaś „prześladować”. Czy zatem syna człowieka uznawano za złośliwego? („imię” odpowiada „tak jak”). Ale 'złośliwy' *poneros* jest epitetem diabła, p.w.. Por. negatywną konotację w Ac 26,9: występować *pros onoma* Jezusa Nazoraioisa, oraz w Lc 21,17 *dia onoma* 'przez imię' syna człowieka będą w nienawiści członkowie każdej rodziny.

5 Gr. *ap-echo*. P. przyp. do Mt 6,2. Przekłady: „odebraliście już”, „odbieracie”.

6,27 Ale wam powiadam, wiadomym słuchającym⁹³ Dp pt pr: ¹miłujcie¹⁵ pr wiadomych nieprzyjaciół¹²⁰⁰ Ap m waszych, dogodnie¹⁴⁴² czyńcie²³¹⁴ pr wiadomym nienawidzącym¹⁸⁶⁶ Dp m pt pr ac was, **6,28** łatwogodnie odwzorowujcie we wniosku¹¹⁸⁰ pr it ac wiadomych z góry naznaczających klątwą¹⁴⁹⁹ Ap m pt pr md-ps-dp was, módlcie się²⁴⁰² pr it md-ps-dp około²²²⁵ spotwarzających^{Gp m pt pr ac} was. **6,29** Bijącemu^{Ds m pt pr} cię aktywnie na tę *zaciskającą* szczękę²⁵⁴³ A dostarczaj obok-przeciw²¹⁸¹ pr it ac i tę inną¹²³ A, i od unoszącego⁷⁰ G pt pr ac *należącą do* ciebie^G szatę, i suknię *żeby* nie przeszkodziłbyś¹⁶⁶⁸ ao sb ac. **6,30** Wszystkiemu proszącemu⁷⁴ D pt pr cię dawaj⁷³⁴ pr it ac i od unoszącego⁷⁰ G pt pr ac twoje własne *rzeczy*²⁵⁸⁸ Ap n nie żądaj oddania²⁷⁰ pr it ac. **6,31** I z góry tak jak ²chcecie¹²⁷⁶ aby czyniliby²³¹⁴ pr sb ac wam wiadomi człowieki, czyńcie^{pr it} im podobnie²⁰¹⁸. **6,32** I jeżeli miłujecie wiadomych miłujących was, która²³²⁰ Ns f wam wdzięczność²⁹⁸⁴ jest⁸³⁴ pr? I bowiem uchybiający celu^{Np} miłujących^{Ap m pt pr ac} ich^{Ap} miłują. **6,33** I jeżeli ewentualnie ewentualnie dobro czynicie¹⁰ pr sb ac w wiadomych^A dobro czyniących¹⁰ Ap pt pr ac w was^{Ap}, która²³²⁰ Ns f wam wdzięczność jest? I uchybiający celu to samo⁴³⁰ As n czynią. **6,34** I jeżeliby pożyczylibyście na procent⁶¹⁸ ao sb ac *tym* od strony²¹³⁹ których²⁰⁶¹ Gp macie nadzieję^{pr} wziąć^{ao}, która wam wdzięczność? I uchybiający celu uchybiającym celu pożyczają na procent aby odebrali³¹⁸ ao sb ac te równoprawne *sumy*¹³⁶⁹ Ap n. **6,35** *Lecz* ponad liczbę *tego*³ miłujcie wiadomych nieprzyjaciół waszych i dobro czyńcie¹⁰ pr it ac i pożyczajcie na procent⁶¹⁸ żadną metodą ani jedno¹⁸⁴⁹ As n ⁴*nie* oddalając nadziei²⁸¹ Np pt pr ac; i będzie wiadoma zapłata najemnika¹⁸⁶⁹ wasza wieloliczna, i

6 Jezus negatywnie ocenia proroków, którzy mieli uznanie u ludzi tamtych czasów, więc chyba proroków boga człowieczego, nazywając ich prorokami kłamliwymi; nie podaje jednak przykładów takiego ich postępowania. N.p. zdarzenie opisane w Jr 5,31 nie dotyczyło „wszystkich”, zaś w Mch 2,11 dotyczyło proroków wina i trunków - napojów własnych nowotestamentowego Jezusa, ale nie starotestamentowego Joannesa. Z wypowiedzi przebija nienawiść Jezusa pomazańca do człowieka. Por. p. do Lc 6,22 Mt 4,4.

1 Czy chrześcijanin ma być uczuciowym masochistą?

2 Nauki Jezusa 6,27-38 nie wynikają z etycznych zasad; nie są szlachetne ani humanitarne, lecz samolubne i pragmatyczne. Jezus naucza wbrew powszechnie przyjętym regułom cywilizacji. Jest arcyliberalny i pobłażliwy wobec zła.

3 Jezus agituje dla złoczyńców. Nie mówi aby miłować „wszystkich, nawet nieprzyjaciół” jak dopisuje {317} gdyż miłowanie przyjaciół ustawia w negatywie w.32n. Jezus też nie twierdzi, iż „bóg nie odmawia swej życzliwości nikomu” (tamże). Twierdzi natomiast, że ojciec jest łaskawy dla niewdzięcznych i złych – jakby miłosierdzie dla niewdzięcznych i złych przeważało u niego nad sprawiedliwością. Nie nagradza też syna posłusznego, lecz syna marnotrawnego. Podobnie Jezus „nie przyszedł wezwać sprawiedliwych, ale grzeszników” Lc 5,32. Jak pojąć taką naukę? Jeżeli pominąć hipotezę prowokacji lub samonienawiści, nasuwa się wytłumaczenie J. Sztudyngera: „O serce kobiece, któż cię pojąć może? Czujesz dobroczyńcę w każdym agresorze”. Por. Mt 5,45 7,11 22,10.

4 Gr. *ap-elpidzo* dosł. ‘od-nadziejać’. Inni tłumaczą “nie spodziewając się zwrotu”, “nie spodziewając się czegoś w zamian” - wyraźnie do z góry zapotrzebowanego sensu, ale nie z greki, choć Abramowiczówna znowu ten jedyny w literaturze przypadek takiego fałszywego tłumaczenia honoruje w swoim słowniku {6}. Jednak prawidłowo tłumaczą w innym miejscu N.t. - w E 4,19: “tracić nadzieję” - jak zawsze w grece {6}. Zresztą obraz ideowy ewangelisty nie jest sprzeczny z tym zwykłym słownikowym znaczeniem - t.j. aby również takich nie pozbawiać nadziei. Por. 6,35.

jakościowo będziecie *niewiadomi* synowie *niewiadomego* ¹najwyższego ²⁹⁰³, że on ²użyteczny ³⁰¹⁴ jest *aktywnie wrogo* na wiadomych ³nie udzielających się łaskawie w *podziękowaniu* ^{450 Ap} i *złośliwych* ^{Ap}. **6,36** Stawajcie się ^{584 pr it md-ps-dp} ⁴współczujący ^{1996 Np} z góry tak jak ten wiadomy ojciec wasz współczujący jest.

6,37 I nie rozstrzygajcie ^{1642 pr it ac}, i żadną metodą nie ⁵zostalibyście rozstrzygnięci ^{ao sb ps}; i nie wyrokujcie z góry skazująco ^{1465 pr it ac}, i żadną metodą nie zostalibyście zawyrokwani z góry skazująco ^{ao sb ps}; uwalniajcie przez rozwiązanie ^{323 pr}, i będziecie uwolnieni przez rozwiązanie ^{ft ps}; **6,38** dawajcie ^{734 pr}, i będzie dane ^{734 3s ft id ps} wam; miarę odpowiednią i dogodną ¹⁴⁴⁰ ściśniętą ^{2268 As n pt pf ps} poddaną chwianiu ^{2512 As n pt pf ps} wylewającą się ponad ^{2866 A pt pr ps} dadzą ^{734 ft} do łona ^{1603 As} waszego ^{Gp}. Którą bowiem miarą mierzycie, z przeciwnego kierunku wzajemnie będzie odmierzone ^{254 3s ft id ps} wam. **6,39** Rzekł zaś i porównanie im: Czy jakoś może ślepy ślepego po drogach prowadzić? Czyż nie obydwaj do dołu ^A wpadną ^{949 ft md-dp}? **6,40** Nie jest uczeń ponad nauczyciela ^A; z góry na dół dostosowany ^{1501 N pt pf ps} zaś wszystek będzie tak jak nauczyciel jego. **6,41** Po co zaś pogładasz suchą drzazgę ¹⁴⁵³, tę w oku brata twego, zaś belkę ⁷⁶⁸, tę w swoim własnym oku, nie spostrzegasz rozumem z góry na dół? **6,42** Jakże możesz powiadać bratu twemu: Bracie, puść od siebie ^{439 ao it ac}, *może* wyrzuciłbym ^{1s ao sb} suchą drzazgę, tę w oku twoim, sam tę w oku twoim belkę nie poglądając ^{N pt pr ac}? Grający rolę przez rozstrzygnięcie pod *kimś* ^{Vs}, wyrzuć wpierw tę belkę z oka twego, i wtedy przejrzyś na wskroś *abyś mógł* tę suchą drzazgę, tę w oku brata twego, wyrzucić ^{ao}.

1 Bóg 'najwyższy' gr. *hypsistos* tu odpowiada ojcu, w paralelnym Mt 5,45 - ojcu i Słońcu. Jezus przypisuje **bogowi ojcu** indyferentyzm moralny, pobłażliwość, zacieranie różnic między dobrem a złem. Bo chrystianizm chce uczynić boga ojca amoralnym, zdeprawowanym i uzależnionym, łasym na gotowe ofiary, umacniającym swą kondycję umysłowo-moralną przez coraz to świeżą krew szlachetnych synów człowieczych, uczynionych chrystusami złowrogich hybryd, I tak coraz bardziej zniewalają przewodnią siłę świata, nakładają uzależnionemu, zniewolonemu, zezwierzęconemu bogu-ojcu coraz nowe wędzidła od zbudowanych aniołów, zwierzęcych hybryd Syjonu, preparowanych przez odstępcze złowrogie rasy UFO-nautów, więżących w sobie jego ducha św. Przeciwno takiej działalności Hb 10,5-8: zamiast ofiar, dane ciało do materialnej pracy w świecie. Też Mc 12,33 1S 15,22. Ten złowrogi proceder, przeciw przemawiającemu ludzkim głosem bogu, widoczny w nieoficjalnym pozamojeszowym tajemnym nurcie religijnym Izraela. Bierze on początek od deportacji babilońskiej, por. Ez 2,1-35,15.

2 Gr. *chrestos* (od *chraomai* i *chreo*) 'użyteczny, skuteczny'.

3 Gr. *a-charistos* 'bez wdzięku, bez łaski', łac. *in-gratos*. Nie-chrześcijanie nie są 'bez łaski', lecz ich łaska jest uczłowieczona, pełniejsza, zatacza większy okrąg.

4 Gr. *oiktirmon* (od *oikt(e)iro*) 'współczujący, litościwy'.

5+Mt 7,1. Okazuje się iż powody Jezusowego nakazu nie są pryncypialne, szlachetne, etyczne, ale czysto praktyczne, interesowne, obliczone na bezpośrednią własną korzyść. Jezus uczy relatywizmu moralnego, a nawet immoralizmu. Ustęp 6,27-38 wygląda na instrukcję dla grzeszników, jak uniknąć sądu i potępienia. Podobny sens ma 'nie rozróżniać' *me diakrinein* w Mt 21,21 Mc 11,23, gdzie to podaje jako warunek cudów. Od starozakonných jednak oczekuje 'rozstrzygnięcia, sądu' *krisis* Mt 23,23 Lc 11,42.

6 Gr. *kolpos* w ewangeliach oznacza najintymniejsze miejsce w organizmie; w LXX oznacza intymność między małżonkami oraz matką a dzieckiem {314} t.2 s.73. Por. przyp. do Jo 13,23.

6,43 Nie bowiem jest drzewo ¹dogodne¹⁴⁴⁰ czyniące owoc zgniły, ani na powrót - drzewo zgniłe czyniące owoc dogodny. **6,44** Każde bowiem drzewo ze swojego własnego owocu jest rozeznawane ^{pr ps}; nie bowiem z cierni ^{Gp} gromadzą razem owoce fig ^{2663 Ap} ani z kolczastego krzaka ^{490 Gs} winogrono ^{As} zrywają ^{2836 pr}. **6,45** Wiadomy dobry ¹¹ człowiek z dobrego skarbcza serca przynosi przed ^{2433 pr ac} dobroć ^{11 As ns}, i wiadomy ²złośliwy²³³³ ze złośliwego przynosi przed złośliwość, z bowiem okalającego nadmiaru serca gada ^{3s pr} usta ^{Ns} jego.

6,46 Po co zaś mnie ^A wzywacie: Utwierdzający panie, utwierdzający panie, i nie czynicie które ^{2061 Ap n} powiadam? **6,47** Wszystek przychodzący ^{N pt pr} istotnie do mnie ^A i słuchający moich tych odwzorowanych wniosków ^{Gp} i czyniący je, poddam przykład ^{ft} wam komu jest podobny: **6,48** podobny jest *nieokreślone*mu człowiekowi budującemu ^{D pt pr} domostwo ^f, który ³wykopał ^{2561 ao} i pogłębił ^{459 ao} i położył ^{2796 ao} fundament aktywnie na wiadomą skałę ^A. *Wskutek* powodzi ^{Gs} zaś stawszej się ^{584 G pt ao md-dp, Gab}, rozerwawszy wdarła się ku istocie ^{2420 3s ao ac} wiadoma rzeka domostwu owemu, i nie była potężną ^{1375 3s ao} zachwiać ^{ao} je ^{As f} przez to ^{As n} które możliwym ⁴odpowiednio i dogodnie ¹⁴⁴² być zbudowanym ^{pf ps, Aci} uczyniło je ^{As f}. **6,49** Ten zaś usłyszawszy ^{N pt ao ac} i nie uczyniwszy ^{2314 N pt ao} podobny jest *nieokreślone*mu człowiekowi zbudowawszemu ^{D pt ao} domostwo ^{As f} aktywnie na ziemię ^{581 A} bez fundamentu, któremu ^{2061 D f} ⁵rozerwawszy wdarła się ku istocie wiadoma rzeka ^{N m}, i prosto potem dla razem padło ^{2677 ao ac}, i stało się to rozerwanie domostwa owego wielkie.

7,1 Skoro uczynił pełnymi ^{2301 ao} wszystkie te spływające wysłowienia czynów swoje do funkcji ⁶słuchów z zaświata ^{91 Ap} ludu ^{Gs}, wszedł do Kafarnaum. **7,2** Naczelnika setki ^{Gs} zaś jakiegoś ^{2802 G} niewolnik źle ¹⁴³⁷ mający-trzymający ^{N pt pr ac} miał ^{1811 ipf} dokonywać życia ^{pr}, który był jemu w szacunku. **7,3** Usłyszawszy

¹ Gr. *kalos* ‘rzetelny, szlachetny, odpowiedni, dogodny’. Pk51

² Przedstawiono tu dwa rodzaje ludzi: dobrych i złośliwych. Podobnie w Mt 13,28.37-38 jest syn człowieka, i jego nieprzyjaciel nieokreślony człowiek t.j. diabeł. Obaj więc mają człowiecze pochodzenie, lecz diabeł nie jest nazywany „synem” człowieka, t.j. albo światłem Księżycy-człowieka, albo seksualnym cielesnym potomkiem (może jak młodszy płciowy „syn” marnotrawny „ojca” nie jest starszym bezpłciowym „dzieckiem” „człowieka” w Lc 15,11-32 - p. odnośne przypisy).

³ Odrzucanie wyboru z pełni stanu i cofanie się do prymitywnych pokładów bytu. Także odrzucanie bliższych ziemi sfer boskości i cofanie się do podkulonego, do nieba i do najwyższego. W istocie cechuje to każdy występek. Możliwy też sens: wkopał się (w ziemię) {7} {400}.

⁴ Gr. *kalos* ‘pięknie, zdatnie, odpowiednio, korzystnie, należyście, słusznie, zgodnie z celem, stosownie, właściwie, dogodnie, też ironicznie: ładnie!, świetnie!,wybornie!’, w Mc 7,9 “chyttrze”. Znaczenia te ukazują, iż samo *kalos* nie oznaczało jeszcze pełni cnót: ‘doskonałości, szlachetności i zacności’, które cechowały n.p. arystokrację (w sensie greckiego *aristos*). Dla doskonałości trzeba było dodać przymiotnik gr. *agathos* ‘dobry’, które dopiero razem tworzyły słynny ideał: *kalos k(ai)agathos* Lc 8,15 (Jc 5,10).

⁵ Można też zaproponować inną logikę: w przypadku trzęsienia ziemi, domy na głębokich skałach, ponieważ są sztywno związane z głębokim źródłem wstrząsu, rozpadną się, natomiast płytsze miększe warstwy złagodzą wstrząsy.

zaś około Jezusa, odprawił³³⁴ istotnie do niego starszych^A z Judajczyków¹³⁶⁴ Gp wzywając do uwyrażnienia się¹¹⁴¹ N pt pr go żeby w jakiś sposób przyszedłszy na wskroś ocaliłby^{ao sb} tego niewolnika jego. **7,4** Ci zaś stawszy się obok-przeciw²¹⁴⁵ N pt ao md-dp istotnie do Jezusa^A przyzywali obok-przeciw²¹⁵⁷ ipf go gorliwie powiadając że: Godny jest któremu²⁰⁶¹ D¹ dostarczysz się *trzymając obok-przeciw*²¹⁸¹ 2s ft id md, 3s ao sb ac to właśnie^{As n,} **7,5** miłuje bowiem naród nasz i to miejsce zbierania razem sam zbudował¹⁹⁸⁹ ao nam. **7,6** Zaś Jezus wyprawiał się²³³⁶ ipf md-ps-dp razem z nimi^{Dp}. Już zaś *wobec* jego^G nie w długą odległość² *trzymającego* się w *oddaleniu*²⁸⁴ G pt pr ac, Gab od tego domostwa^G, posłał²²¹² ao przyjaciół ten naczelnik setki powiadając mu: Utwierdzający panie, nie³ *bądź łupiony*²⁵⁸⁰ pr it ps, nie bowiem dostateczny¹³⁵² jestem aby pod dach^A mój wszedłbyś⁸⁴⁶ ao sb ac; **7,7** przez które ani mnie samego^A nie uznałem za godnego²⁶⁵ ao ac istotnie do ciebie przyjść¹¹³⁹ ao; ale rzeknij⁸³⁷ ao it odwzorowanym wnioskiem¹⁷²⁶ D i niech zostanie uleczony¹³²⁸ ao it ps ten posługujący chłopak²¹²⁰ mój. **7,8** I bowiem ja człowiek jestem pod możność swawolnego wybycia¹⁰²⁸ A ustawiany w określonym porządku^{N pt pr ps,} mający pode mnie samego^A żołnierzy^{Ap,} i powiadam temu to²⁰⁹⁴ Ds: Wypraw się²³³⁶ ao it ps-dp, i wyprawia się^{pr;} i innemu: Przychodź^{pr it md-ps-dp,} i przychodzi^{pr;} i wiadomemu niewolnikowi mojemu: Uczyń²³¹⁴ ao to właśnie, i czyni. **7,9** Usłyszawszy zaś te właśnie^{Ap n} Jezus podziwił¹²⁷⁰ ao ac go, i obrócony²⁶³⁹ N pt ao ps wdrażającemu się^{Ds m pt pr ac} jemu^D *dręczącemu* tłumowi^{Ds} rzekł: Powiadam wam, ani w Israelu tyle to *znaczne*^{As f} przekonujące uwierzytelnienie²²⁷⁹ A *nie znalazłem*¹¹⁸⁵ ao ac. **7,10** I zawróciwszy wstecz-pod^{Np pt ao ac} do domu¹⁹⁹⁴ A ci posłani²²¹² N pt ao ps znaleźli¹¹⁸⁵ ao tego niewolnika będącego zdrowym²⁸⁵⁰ A pt pr ac.

7,11 I stało się w tym *czasie*¹⁹⁶⁶ Ds m mającym *być z konsekwencji następnie*¹⁰²¹, wyprawiał się²³³⁶ ao do miasta^A zwanego¹⁴³⁹ A f pt pr ps Nain, i wyprawiali się razem z²⁶⁸⁰ ipf nim^D uczniowie jego i tłum wieloliczny. **7,12** Jak³⁰⁵¹ zaś przybliżył się⁸⁰⁷ 3s ao bramie^{Ds f} tego miasta, i oto był wyprowadzany *jako zapłata*⁸⁷⁴ ipf ps umar-

6Gr. *akoe* od *akouo* ‘słuchać, słyszeć’. W N.t. tylko przedmiotowo o duchowych władzach słuchania. Występuje jeszcze w Mt 4,24 14,1 24,6 Mc 1,28 13,7 Jo 12,38. Przekłady: do „słuchającego” ludu, a to według {7}: do „ucha” ludu, co też w Mc 7,35, gdzie jednak owe „uszy” zdają się być otwierane w niebie 7,34. Uniwersalnym znaczeniem dla N.t. wydaje się ‘słuch, wieść, relacja’ z zaświata, a dokładniej z duchowego niebiańskiego „organu” słuchu *akoe*, który, podobnie jak i oko *ofthalmos*, byłby umiejscowiony w duchowej warstwie ‘organizmu’ *soma* człowieka, por. 1C 12,17. Ów zaś ‘słuch’ *akoe* przychodziłby od Ojca jako źródła ‘dźwięku’ *fone* Jo 5,37. Jezus mówił: „Jak słyszę (Ojca), tak sądzę” Jo 5,30.37. Por. tekst Mt 14,1n oraz przyp. do Mt 13,14.

1Gr. *par-echo* ‘dostarczać, przyznawać, od *para* ‘obok-przeciw-przy’ i *echo* ‘trzymać, mieć’.

2Gr. *ap-echo*, z *apo* ‘od’ i *echo* ‘trzymać, mieć’. Wspólny źródłosłów z *par-echo* 7,4. Przekłady podkładają: „był”.

3Gr. *skyllo* ‘łupić, rozszarpać, odzierać’. W N.t. nie są „znaczenia metaforyczne” {7}, lecz dotyczące sfery duchowej. Przekłady: „nie truć się” – co *kopiaio*, *kakopateo*. Widoczny nakaz tradycji kościelnej omijania problemów

ły^{1300 N pt pf ac} *wyłącznie* jedynorodny¹⁸⁸⁶ syn¹ matce^D jego^G, i ona była wdowa, i tłum tego miasta dostateczny był razem z nią. **7,13** I ujrawszy ją utwierdzający pan zjednoczył się wewnętrznym narządem^{2602 ao ps-dp} zgodnie zależnie na niej^D i rzekł jej: Nie płacz^{pr}. **7,14** I przyszedłszy do istoty *dotknięciem* przy-czepił sobie zarzewie^{347 ao id md} skrzyni^G, ci zaś dźwigający^{N pt pr ac} stawili się^{1372 ao ac}, i rzekł: ²Młodzieniaszku¹⁹¹⁷, tobie powiadam: poddaj się wzbudzeniu w górę^{810 ao it ps}. **7,15** I osiadł na górze^{177 ao ac} ten umarły, i począł się^{389 ao id md} gadać^{pr if ac}, i dał^{ao} go matce^D jego^G. **7,16** Wziął^{1681 ao ac} zaś strach wszystkich, i sławili^{772 ipf} wiadomego boga powiadając że: Prorok wielki został wzbudzony w górę^{810 ao ps} w nas^{Dp}, i że: Nałożył baczenie^{1099 ao md-dp} wiadomy bóg *aktywnie* na lud^A swój. **7,17** I wyszedł odwzorowany wniosek ten właśnie w całej^D Judai około niego^G i we wszystkiej^D tej okolicy.

7,18 I odnieśli nowinę^{266 ao} Joannesowi uczniowie jego około wszystkich tych właśnie *spraw*^{2094 Gp n}. I wezwawszy istotnie do siebie^{N pt ao md-dp} dwóch jakichś^{2802 Ap m} z uczniów^{Gp} jego^{430 G} Joannes **7,19** posłał^{2212 ao} istotnie do wiadomego ³utwierdzającego pana¹⁶⁶⁶ powiadając: Ty jesteś ten wiadomy ⁴w *tym czasie* przyjeżdżający^{1139 N pt pr md-ps-dp}, albo czy ⁵innego^{123 A} ⁶oczekujemy jako istotnie dodatkowego^{2397 lp pr id, sb ac?} **7,20** Stawszy się obok-przeciwi^{2145 N pt ao md-dp} zaś istotnie do niego^A ci mężowie rzekli: Joannes, ten zanurzający *dla pogrążenia i zatopienia*⁴⁶⁷, odprawił^{334 ao} nas istotnie do ciebie powiadając: Ty jesteś ten wiadomy w *tym czasie* przyjeżdżający albo czy innego oczekujemy jako istotnie dodatkowego? **7,21** W owej godzinie wypielegnował^{1283 ao} wielu od chorób i biczów

1 Ten 'urodzony jako jedyny, jedynorodny, jednorodny, jednorodzony syn' *monogenes hyios* jest intrygującą nazwą, gdyż jest identyczna z tytułem Jezusa Jo 1,14.18 3,16.18 1Jo 4,9 (także jako Izaaka Hb 11,17), co może sugerować, iż ów 'młodzieniaszek' *neaniskos* z Nain jest figurą Jezusa. Drugą osobliwością jest użycie matki w dativusie (komu?), i to dwa razy (+7,15), co może być oznacznikiem skierowania aktywności Jezusa ku matce oraz do zależności jego od matki (por. „Czego chcesz ode mnie kobieto?”). *Monogenes* określa też inne osoby (i też typy Jezusa?): Lc 8,42-córka przełożonego synagogi Jaira, 9,38-opętany syn męża z „tłumu niewierzącego i przewrotnego”. Przekłady: „syna matki”.

2 Gr. *neaniskos* 'mniejszy lub młodszy młodzieńca *neanias*, młodzieniaszek'. Ma skojarzenia ze zmartwychwstaniem Jezusa: tym słowem określono w Mc 14,51 kogoś stwarzyszzonego Jezusowi w prześcieradle, a w 16,5 zmartwychwstałego Jezusa. *Neaniskos* z Lc 7,14 jest zarazem 'jedynorodzony, -dny' *monogenes* 7,12, a tym jest w Jo 1,14.18 syn boga ojca. *Monogenes* był zwany też syn uzdrowiony w Lc 9,38, oraz córka zmartwychwstała w 8,42. Ponadto tak samo jak tu w 7,7, *pais* 'posługujący chłopak' nazywano Jezusa Mt 12,18 Ac 3,13.26 4,30 i jego prototyp Dawida Lc 1,69 Ac 4,25. Czyżby Jezus czyniąc cudy czerpał ze swojego uposażenia duchowego?

3 Gr. *kyrios* od *kyros* 'potwierdzenie, utwierdzenie, zatwierdzenie, ustalenie, postanowienie'. Nieoczekiwane określenie Jezusa tytułem starotestamentowego boga. Może dla zaznaczenia różnicy między nim i Joannesem, którego nigdzie tak nie nazwano.

4 Gr. *erchomai* w imiesłowie czasu teraźniejszego *ho erchomenos*. Można przetłumaczyć „teraz przychodzący”, ale nie: „który ma przyjść” – co odnosi się do przyszłości, i to warunkowo.

5 Gr. *allos*, a w niektórych ważnych źródłach: *heteros* 'ten odmienny z dwóch rodzajów' (jak w Mt 11,3). „Przychodzący” był epitetem chrystusa – a tych oczekiwano dwóch: kapłańskiego i królewskiego. Jan może przyrównuje Jezusa do porządku jako swego podsekretarza (II sekretarza), por. 1P 2,21 *hypo-grammateus*.

1781 Gp i duchów złośliwych, i ślepych wielu ¹udzielił wdzięczności ²⁹⁸²ao md-dp *aby mogli* poglądać ⁵¹⁶ac. **7,22** I odróżniwszy się *dla odpowiedzi* ^{N pt ao ps-dp} rzekł im: Wyprawiwszy się ²³³⁶Np pt ao ps-dp odnieście jako nowinę ^{ao it} Joannesowi które ²⁰⁶¹Ap n ujrzeliście ²⁰⁴¹ao i usłyszeliście ⁹³ao: ślepi *ponownie* poglądają poprzez wzniesienie wzroku do źródła w górze ¹⁵⁸pr ac, chromi depczą wkoło ^{pr}, trędowaci są oczyszczani ^{pr ps}, i mający przytępione zmysły ¹⁶⁷³ słyszą, umarli ²są wzbudzani w górę ⁸¹⁰pr md-ps, żebrzący są zawiadamiani o łatwodogodnej nowinie ^{pr ps}, **7,23** i szczęśliwy jest który jeźliby nie ³uznałby się za poprowadzonego do pułapki ²⁵⁵⁹ao sb ps we mnie D.

7,24 *Wskutek* odszedłszy ²⁸³G pt ao ac, Gab zaś tych aniołów ²¹Gp Joannesa G, począł sobie *od prapoczątku* ³⁸⁹ao md *aby* powiadać ^{pr} istotnie do tłumów ^{Ap} około Joannesa G: *Po co* ²⁸⁰³As n wyszliście ¹⁰¹⁶ao do wiadomej spustoszonej i opuszczonej krainy ¹¹³²As f ⁴? Obejrząc badawczo ¹²⁷³ao md-dp trzcinę ^A pod przewodnictwem wiatru ²¹⁹G *wahadłowo* chwianą ²⁵¹²A pt pr ps? **7,25** Ale *po co* wyszliście? Ujrzyć ²⁰⁴¹ao *nieokreślonego* człowieka ^A w miękkich szatach ¹³⁵⁸Dp z dwu stron ubranego ¹⁴⁹A pt pf ps? Zobaczcie-oto ci w szatnym odzieniu ¹³⁵⁹D ⁵będącym w sławie ⁹⁶⁹Ds i w ⁶rozpuście ²⁸⁴⁰Ds ⁷będący poczynającymi spod ²⁸⁶⁴Np pt pr ac w królewskich ⁴⁸⁴Dp n *dworach* są. **7,26** Ale *po co* wyszliście? Ujrzyć proroka ^A? Owszem, powiadam wam, i będące(go) wokół większym nadmiarem ²²⁴⁹As m,n *od* proroka G. **7,27** Ten właśnie jest około którego ^G *od przeszłości* jest pismem odwzorowane ⁶⁰²3s pf ps: Oto odprawiam wiadomego anioła mojego na przód doistotne oblicza ^G twego, który z góry całkowicie sprzętami urządzi ¹⁵⁰²ft wiadomą drogę twoją w doistotnym przedzie twoim.

6Gr. *pros-dokao*. Przekłady: „mamy oczekiwać” z tą samą uwagą co do *ho erchomenos* w.19. Ponadto przekłady pomijają ważny przymiotnik *pros-*, przez który zdanie ma bliską analogię do *pros me* w Mt 3,14 i *pros auton* w Jo 1,29. Już wtedy, przed chrztem, Jan miał zastrzeżenia co do sposobu wykonywania misji Jezusa. Przyjmując lekcję z trybem subiunctivus (sb) byłoby: „*żeby obecnie* oczekiwaliśmy jako istotnie dodatkowego”. Joannes powątpiewał co do misji Jezusa, mimo że widział gołębicę i słyszał głos 3,22. „Jan chrzciciel miał wątpliwości, czy właśnie Jezus jest zapowiadany przez proroków mesjaszem”, oraz „czy czyny Jezusa wystarczająco świadczą o tym”, mimo że w nich „uwidacznia się działanie samego boga”. Widocznie miała dla niego znaczenie metoda zawładnięcia bogiem. „Mesjasz miał być sprawiedliwym, a zarazem surowym sędzią eschatologicznym, który miał przeprowadzić nieubłagany sąd nad światem (w tym także nad Izraelem)... Tymczasem postępowanie Jezusa nie miało nic wspólnego z sądem i karą” {317} s.386nn. Według Joannesa ten przybysz miał być ‘doistotnie oczekiwanym’, czyli doistotnym dodatkiem do niego (jako jego *kyrios*), a nie unieważniającym go i zastępującym.

1 gr. *charidzomai* od *charis* ‘wdzięczność’. Kościelne znaczenie: „łaska”, skąd byłoby: ‘udzielił *niezasłużonej* łaski’
2 Argument z cudów nie był przykonujący dla samego Jezusa, n.p. Mt 7,22 12,27 24,24, oraz wobec cudów magów i czarnoksiężników. Zaś głoszenie nadziei ubogim i zdeklasowanym był znanym chwytem demagogicznym.

3 Gr. *skandalidzo*, często przypisywane Jezusowi, może jako schwytanemu przez szatana lub nawet jako synowi szatana Lc 11,15-19. Źródłowe słowo *skandalon* ‘pułapka z *zapadką*’ jest Petroszem-szatanem wobec Jezusa Mt 16,23.

+Lc 17,2. Przekłady pomijają drastyczność i bezwzględność pułapki, łagodząc: „zwątpi”, „zgorszy”.

4 Możliwe jest postawienie znaku zapytania w miejscu pierwszym lub w drugim.

5 Gr. *en-doksos*. Ale takie dzieła czynił Jezus Lc 13,17.

6 Gr. *tryfe* ‘rozpasanie, rozpusta, zmysłowość, rozkoszność’ (+2P 2,13), też ‘arogancja, buta’ {6}, od *thrypto* metaforycznie ‘być rozkosznym, rozpustnym’, właściwie zaś ‘być rozartym, rozkruszonym, połamanym, zmiekkczonym’. Przekłady uniewinniająco: „w zbytkach”, „w przepychu”. Może służy ukryciu *tryfe* jako metody ‘poczynania spod’ *hyp-archo* ówczesnych „królewskich” dworów.

7 Gr. *hyp-archo* od *hypo* ‘pod’ i *archo* ‘rządzić’. Może paralelnie ta “rozpusta” jest drugą, oddolną, zwierzęcą metodą ubierania; wtedy ‘sława’ *doksa* (w przym. *en-doksos* ‘będący w sławie’) byłaby jej odgórną stroną partnerską.

7,28 Powiadam wam, *jakiś* większy w ¹plciowo zrodzonych ⁵⁷⁴Dp m z kobiet ^{Gp} od Joannesa ^G żaden *nie jakościowo* jest; ten wiadomy zaś ²mniejszy ¹⁸⁶²N m comp w tej wiadomej królewskiej władzy ^{Df} tego wiadomego boga ^{G m}, większy jego ^{G m} *jakościowo* jest.

7,29 I wszystkich lud który usłyszał ^{N pt ao ac} i dzierżawcy poborów z pełnych urzędywistnień ²⁷⁷⁹Np ³usprawiedliwili ⁷⁴⁶ao tego wiadomego boga poddawszy się zanurzeniu ⁴⁶⁴N pt ao ps w zanurzenie ^A Joannesa ^G; **7,30** zaś farisaiosi i stróże przydzielonego obyczajowego Prawa ¹⁹⁴⁰ tę ⁴chęć ⁵²⁸ tego boga ^G unieważnili *przez odmówienie miejsca na położenie* ⁵⁹ao do siebie samych ⁷⁹⁹Ap, nie poddawszy się zanurzeniu ⁴⁶⁴N pt ao ps pod przewodnictwem jego ^G.

7,31 Komu więc upodobnię tych wiadomych ^{Ap} ⁵genetycznego rodzaju ⁵⁶⁵Gs f tego właśnie ^{Gs f}, i komu są podobni? **7,32** Podobni są dzieciom ^{D n}, tym w rynku odgórnie siedzącym jako na swoim ¹⁴¹⁰D n pt pr md-ps-dp i zwracającym się gło-

---

1 Gr. *gennetos* (=Mt 11,11) od *gennao* ‘płodzić, genetycznie rodzić’. Odnosi się to do ziemskich ludzi. Co innego niż *tikto* ‘wydać na świat, narodzić’ (rozróżnione w Jo 18,37). Stwierdzenie to o tyle zaskakujące, że również Jezus i Chrystus (z d.św.) był zaliczany do zrodzonych na sposób *gennao* z kobiety: Mt 1,16 1,20-z d.św. 2,1.4-Chr. Lc 1,35-syn boga z d.św. i z Marii) Jo 18,37. Autorka {221} zauważa, że „urodzony z niewiasty nie oznacza <każdy>, lecz jest starą bliskowschodnią obelgą oznaczającą bękartą” s.110.

2 Gr. *mikroteros* ‘mniejszy’, comparativus od *mikros* (w stopniu najwyższym superlativus „najmniejszy” byłoby w N.t. nieregularne *elachistos* {6}{7}). Nie wiem jak przekłady (choć nie {1}) dają „najmniejszy”. „Ten wiadomy mniejszy w kr. władzy boga” to może mówiący to, Jezus Chrystus. Jezus specjalnie honoruje ludzi małych, niskiego wzrostu +Lc 19,3 Mt 10,42 18,6.10 Mc 9,42, nawet ‘małą trzódkę’ *poimnion* kościoła Lc 12,32. To przeciwstawianie “mniejszych” “większym” mogło mieć powód w niskim wzroście Jezusa (tak Orygenes, apokryfy), co mogło wynikać z pochodzenia od rasy małych ludzi (‘innego rodzaju’ 17,18? kosmitów zainstalowanych w “królewskiej władzy” - duchu św., a cieleśnie w Marii?). Rasowe pojmowanie “małych” można wnosić z przedstawionych kontrastowo ‘człowiekach rasy tej’ *anthropoi tes geneas tantes* 7,31. Także Iosue (w LXX ‘Jezus’) w Ex 33,11 nazwany jest ‘młodym, chłopcem’ gr. *neos*, a coś innego niż niski wzrost i dziecięce proporcje ciała mogło znaczyć to określenie u męża, który już był wodzem w bitwie Ge 17,9-13? Wśród tytułów chrystologicznych Jezusa w “Komentarzu do Psalmów” Augustyna {47} s.58, jest ‘dziecię’ łac. *infans*. Por. {47} s.223n.

3 Gr. *dikaioo* ‘usprawiedliwić, uznać za słuszne’, także w LXX *CDK* ‘usprawiedliwić’. „Usprawiedliwić boga” – czy to przejaw „partnerskiego stosunku” do boga? Nie tylko Łukasz uznaje ludzi władnych do “uznania boga za sprawiedliwego”, też Paweł w Rm 3,4, również w odniesieniu do chrystusa w 1Tm 3,16. Żydzi uważali nawet, że boga można w sobie ‘unieważnić’ *a-theteo* 7,30, zaś prymas Wyszyński nauczał, iż bogu można rozkazywać! (Aten. Kapł. nr 310 s.165). Przekłady: „przyznawali słusność Bogu”, „wielbili sprawiedliwego Boga”. Tylko {1} „uznali za sprawiedliwego boga”. {11} bierze w nawiasy w. 29-30 - bez uzasadnienia. Taki władczy stosunek do bóstwa to magia.

4 Gr. *boule* ‘chęć, zamysł, rada, plan’. Wedł. Mt 3,7 faryzeusze przychodzili na zanurzenie Joannesa, ale się między sobą spierali Jo 3,25: zanurzenie bowiem kończyło Zakon Lc 16,16, a oni nie uznawali boga poza Zakonem.

5 Gr. *genea* ‘ród, pochodzenie, plemię’. Od źródła *genos* ‘źródło pochodzenia, rodzaj, rasa, klasa pochodzeniowa’ (też demonów, języków, dźwięków), łac. *gens*. *Genos* jest ważne do ustalenia znaczenia *genea*, bo może być pojmowany ¹diachronicznie (zasadniczo i najczęściej lub zawsze), jako ‘rodzaj, rasa’, a w poszerzeniu ‘narodowość’ {7} (Mc 7,26 Ac 4,36 7,13.19 Ph 3,5, także duchowa 1P 2,9, i w tym znaczeniu jest podstawą rasizmu, o który nieraz ociera się Jezus Mc 7,26n Mt 13,47n i Paweł G 1,13n. Natomiast w znaczeniu ²synchronicznym „rodzina” (Ac 7,13 wątpliwe) właściwie nie występuje. Analogicznie *genea* w N.t. może znaczyć ¹‘ciąg pochodzeniowy, plemię, klasa’ jako ciąg wielu pokoleń, lub według kościelnych tłumaczy ²‘generacja, pokolenie’ żyjących w tym samym czasie, choć zaklasyfikowanie bywa „niepewne” {7}. Różne od *fylo* ‘plemię’ i od *genos* ‘rodzaj’ Mt 17,7 przeciw 17,21. Przekłady w tekstach mocno obciążających *genea* ‘ród’ Izraelski zawężają zakres znaczeniowy *genea* do ²okresu życia Chrystusa i apostołów, dając: „to pokolenie”.

sem istotnie ku ^{2426 D n pt pr ac} wzajemnym ^{Dp,} które ^{2061 Np n} *jako jedno* powiada ^{3s pr:}
¹Zagraliśmy na dętym powietrznym instrumencie ^{421 ao} wam, i nie ²zatańczyliście ^{2060 ao;}
wyrzekliśmy treny pogrzebowe ^{1306 ao,} i nie zapłakaliście ^{1564 ao.} **7,33** Przysz-
szedł ^{1139 pf} bowiem *niewiadomy* Joannes, ten zanurzytel *dla pogrążenia i zato-*
pienia, nie jedzący ^{N pt pr} ³chleb ^A ani również *nie* pijący wino, i powiadacie:
Jakieś bóstwo *pochodzące od* daimona ^{608 As} ma-trzyma ^{1202.} **7,34** Przyszedł wiado-
my syn wiadomego człowieka jedzący i pijący, i powiadacie: Zobaczcie-oto
jakiś człowiek żarłok i winopijca, przyjaciel dzierżawców poborów z pełnych
urzeczywistnień i uchybiających celu. **7,35** I ⁴doznała usprawiedliwienia i *uwolnie-*
nia ^{746 3s ao id ps} ta ⁵mądrość ²⁵⁹¹ od ²⁸⁹ wszystkich ^{2193 Gp n} tych ⁶wydanych na świat
potomków ^{2769 Gp n} swoich ^{430 Gs f.}

7,36 Wzywał do uwyrażnienia się ^{1141 ipf} zaś ktoś go ⁷z farisaiosów ^{Gp} aby zjadłby
^{1143 ao sb} wspólnie z nim ^{G.} I wszedłszy do domu ^{1994 A} tego farisaiosa został
skłoniony z góry w dół *do stołu* ^{1473 ao id ps.} **7,37** I oto kobieta taka która ^{2067 Ns f} była
w tym mieście uchybiająca celu ^{135,} i poznawszy ^{1071 Ns f pt ao ac} że z góry w dole
leży ^{1470 pr} w domostwie ^{1986 D} tego farisaiosa, ⁸odprowadziwsza jako zapłatę ^{1605 Ns f}
^{pt ao ac} alabastrowe naczynie ¹⁰⁰ pachnidła ^G **7,38** i stawiwszy się ^{1372 N f pt ao ac} ⁹do tyłu
²⁰³³ obok-przeciw-pomijając ²¹³⁹ nogi ^{2354 Ap} jego, płacząc łzami poczęła sobie
aby kropić nogi jego i włosami głowy swojej wycierała ^{882 ipf ac,} i odgórnie

1 Trudno ustalić źródło symboliki fletu: materiał, kształt, czynnik (powietrze), dwie niezależne piszczałki? Z paraleli do w.33 zdaje się wynikać flet jako instrument Joannesa (z trenów zaś - jako syna człowieka).

2 'Tańczyć' gr. *orcheomai*. Takim tańczącym przed arką był Dawid, który w podskokach się 'odstąpił, obnażył' *apokalypto*, zapewne aż do fallusa, jak 'nicpoń, łajdak' hebr. *RIK* 2S 6,20, co skrytykowała córka pierwszego dostojnego Chrystusa Saula. Tak też Apokalipsa Jana 'odsłania' Jezusa Chrystusa Ap 1,1.

3 Niejasne jest jego pożeranie owadów (wyposażonych w metamorfozę - pozorną śmierć i zmartwychwstanie), bo lud, który „miał go za proroka” z pewnością dostarczyłby mu normalnej ludzkiej strawy. Może to jego bóg nakazał mu: Do miasta nie wchodzi! (jak przystało do obywatela miejskiego młodszy syn Lc 15,15, typ Jezusa).

4 Gr. *dikaioo* 'uznać za sprawiedliwego, usprawiedliwić'. Według katolickiego słownika {7} mowa tu (i w Mt 11,19) „o uznaniu mądrości za sprawiedliwą”, zaś z przyimkiem *apo* 'od' „usprawiedliwiać w sensie uwalniać od czegoś”. Przekład BT oględnie: „wszystkie dzieci mądrości przyznały jej słuszność” – bez uwzględnienia przyimka *apo* 'od', tworzącego sens: usprawiedliwienia i uwolnienia mądrości od tych dzieci, t.j. od 'rodu' izraelskiego.

5 Chyba to mądrość boża, por. w.29. W Lc 11,49 mądrość boża jest odniesiona do założenia świata i do Abła. Czym tam była? Ewą, matką Abła? Tu bóg-mądrość wydała na świat dwóch potomków: starszego Joannesa z ciała kobiety („niewolnicy”? G 4,21-31) i młodszego płciowego (oblubieniec) syna Jezusa z ducha św., Syjonu („wolnej”?). Obaj są 'słowem' *logos* zasadniczo tego samego boga; obaj głoszą mądrość bożą, choć każdy w inny sposób {317}. Jezus chrystus stał się "boga 'mocą' *dynamis* i boga 'mądrością' *sofia*" 1C 1,24. "Została usprawiedliwiona" może znaczyć: musiała zamknąć swój ziemski obieg bytowy w tych dwóch swoich potomkach, i „sprawiedliwie” wycofała się do nieba.

6 Gr. *teknon* 'dziecko, potomek', od *tikto* 'wydawać na świat'.

7 Wzajemna bliskość Jezusa i faryzeuszy widoczna też w Lc 11,37 14,1 Jo 3,1 oraz w uznawaniu zmartwychwstania, anioła i ducha Ac 23,8, a w konsekwencji też chrystusa.

8 Gr. *komidzo* 'odzyskać, odprowadzić jako łup, zapłatę, nagrodę' +Mt 25,27. Przekłady chudo: „przyniosła”.

czule pocałunkami lubiła^{1509 ipf ac} nogi jego i¹ namaszczała^{104 ipf} tym pachnidłem. **7,39** Ujrawszy zaś ten farisaios który wezwał^{1439 N pt ao} go rzekł w sobie samym powiadając: Ten właśnie jeżeliby⁸²⁶ był^{834 ipf id ac} prorok, rozeznawał^{585 ipf id ac} by kto i skąd pochodząca²³⁴⁷ ta kobieta, taka która^{2067 N f} *dotykaniem* przyczepia sobie zarzewie^{347 pr id md} jego^G, że uchybiająca celu *jakościowo* jest. **7,40** I odróżniwszy się Jezus rzekł istotnie do niego: Simonie, mam tobie coś rzec^{837 ao}. Ten zaś: Nauczycielu, rzeknij^{ao it}, mówi^{2925 3s pr}. **7,41** Dwaj dłużni należność^{Np} byli pożyczającemu na procent^{617 D m} jakiemuś: jeden był dłużny^{2100 ipf} denary^{Ap n} pięćset^{Ap n}, zaś odmienny - pięćdziesiąt^{indecl}. **7,42** *Wobec* nie mających^{1202 Gp m pt pr}, *Gab* ich^{Gp} *aby* oddać^{299 ao}, obydwu² udzielił wdzięczności^{2982 3s ao md-dp}. Kto więc z nich^{Gp} *przez* liczniejsze^{As n} ³będzie miłował^{15 fi id ac} go? **7,43** Odróżniwszy się *dla odpowiedzi* Simon rzekł: Podejmuję *przypuszczenie*^{2883 pr} że któremu w to liczniejsze^{2288 As n} udzielił wdzięczności^{2982 ao md-dp}. Ten zaś rzekł mu: Należyście *prostopadle*²⁰⁴⁹ rozstrzygnąć^{1642 ao}. **7,44** I obrócony^{2639 N pt ao ps} istotnie do tej kobiety^A, Simonowi mówił^{2925 ipf,ao ac}: Poglądasz tę właśnie^{2094 Af} kobietę? Wszedłem^{846 ao} *do należącego do* ciebie^{2643 G}, do tego domostwa^A; wodę^{As} mi na nogi^{2354 Ap} nie dałeś^{734 ao}; ta właśnie^{2094 N f} zaś łzami skropiła^{536 ao} *należące do* mnie^G, nogi, i włosami swymi wytarła^{882 ao}. **7,45** Pocałunek mi nie dałeś; ta właśnie zaś od której *porę*^{2061 Gs f} ⁴wszedłem^{1s,3p ao} nie przerwała^{690 ao}, odgórnie czule pocałunkami lubiąc^{1509 N f pt pr} *należące do* mnie^G, nogi. **7,46** Oliwą głowę moją nie namaściłeś^{104 ao}; ta właśnie zaś pachnidłem namaściła^{ao} nogi moje^{Gs}. **7,47** Którego^{2061 Gs m,n} *czynu* wdzięczność^{2984 As} powiadam ci: puszczone od siebie są *od przeszłości*^{39 pf ps} uchybienia jej^G, te wieloliczne^{2329 Np f}, ⁵że umiłowała^{15 ao}

9Gr. *opiso* - przysłówek od *opis* 'wstecz, w tył, tyłem'. Zwyczajem starożytnych przy jedzeniu Jezus leżał na boku na sofie. Jawnogrzezniczka „stała z tyłu (lub do tyłu) przy nogach. Taki układ jawnogrzezniczki wskazuje, iż dla tych czynności musiała się pochylić, by włosy sięgnęły nóg, przyjmując tym samym pozycję seksualną „tyłem” do jego głowy. Nogi i biodra w Biblii bywają synonimem części płciowych. Inne elementy opisu też wskazują na sytuację intymną, zwłaszcza, że mowa o 'grzesznicy' *hamartolos*, t.j. o prostytutce {146}s.173. Może też stała *opiso* gdyż uznała taki kierunek seksualny za właściwy Jezusowi. Por. jego cielesną bezpłciowość i psychiczną kobiecość. Śmiałość, z jaką jawnogrzezniczka przyszła do faryzeusza i do Jezusa, oraz jej intymne czynności, każą zastanowić się nad zażyłością stosunków, jakie ich łączyły. Już samo „rozwiązanie włosów przez kobietę w obecności obcych mężczyzn w ówczesnej kulturze uważano za coś bardzo nieprzyzwoitego” {317}. Tak samo namaszczenie nóg a nie głowy, i to przy dość osobliwej pozycji. Por. przyp. do Jo 12,3, gdzie taki gest jest zapowiedzią ukrzyżowania (krzyż – vulva?).

1 'Namaszczała' gr. *aleifo* +7,46. Namaszczenie jest synonimem 'pomazania' *MszCh, chrrio*, n.p. Nu 3,3 ex 40,15. „Kobieta ta nie była osobą odpowiednią do namaszczenia Chrystusa” {99-6} s.283. Jest to „jeden akt namaszczenia” żywego Jezusa {221} s.81.

2Gr. *charidzomai*. Niekiedy też: 'wydać stronnicze orzeczenie', „udzielić *niezasłużonej* łaski”

37,41-47. Więc Jezus rozgrzeszał okazujących mu osobistą miłość? Jest to rozgrzeszanie interesowne i egoistyczne. P. przyp. do Lc 6,31-38.

4„Od kiedy wszedłem” sprzeczne z w.37: „poznawszy, że (Jezus) leży w domu” {317}.

5sens nie jest jednoznaczny {317}.

przez wieloliczne^{As n, adv}; któremu^{Ds m} zaś niewieloliczne^{Ns n} jest puszczone od siebie^{439 3s pr ps}, przez niewieloliczne^{As n, adv} mihuje^{pr}. **7,48** Rzekł zaś jej: ¹Puszczone od siebie są *od przeszłości*^{3p pf ps} twoje^G uchybienia. **7,49** I poczęli sobie *od prapoczątku*^{389 ao md} ci do razem leżący wstecz - w górę do posiłku^{Np pt pr md-ps-dp} *aby* powiadać w sobie samych^{Dp}: Kto ten właśnie jest który i uchybienia^{Ap} puszcza od siebie^{pr ac}? **7,50** Rzekł zaś istotnie do tej kobiety: To przekonujące uwierzytelnienie²²⁷⁹ twoje *trwale* ocaliło^{2742 3s pf ac} cię; wyprawiaj się^{pr} ²do sfery pokoju^A.

8,1 I stało się w tym czasie^{Ds m} z góry z konsekwencji następnie, i on podróżował na wskroś^{752 ipf} w dół w *jakieś* miasto^A i otwartą wiejską osadę^{As} ogłaszając^{N pt pr} i oznajmiając się jako łatwodogodną nowinę^{1160 N pt pr md} wiadomą królewską władzę^A wiadomego boga^G, i ci dwunastu razem z nim^D **8,2** i kobiety *jakieś*^{2802 Np f} które^{2061 Np f} były^{ipf} wypielęgowane^{1283 N pt pf ps} od *jakichś* duchów^{Gp} złośliwych i słabości, ³Maria ta zwana^{1439 N pt pr ps} Rodem z Wieży, od której^{2061 G} bóstwa *pochodzące od daimonów*^{Np n} siedem *jako jedno przedtem* wyszło^{1016 3s ppf}, **8,3** i ⁴Joanna żona Chuzasa^G nawracającego w *możliwość* nadzorcy^{1114 G} Herodesa^G, i Susanna, i odmienne wieloliczne takie które^{2067 Np f} usługiwały^{682 ipf} im z środków poczynania spod^{2864 Gp n pt pr} *przynależnych* im^{Dp f}.

8,4 W następstwie dla razem nacierającego^{2700 G pt pr ac, Gab} zaś *dręczącego* tłumu wielolicznego i w następstwie tych^{Gp m} *zamieszkałych* w dół w *jakieś* miasto^A dla nadto wyprawiających się^{1094 Gp pt pr md-ps-dp} istotnie do niego^A, rzekł przez-z⁶⁶⁵ porównania^{Gs}: **8,5** Wyszedł ten siejący^{2597 N m pt pr} od tego^{1966 Gs n} *które skłania* zasiać^{2597 ao} to siewne ziarno^{2607 As} jego^{G m,n}. I w tym^{1966 Ds n} *które skłonny* siać^{2597 pr, Aci} czyniło go^{A m}, któreś^{2061 Ns n} wprawdzie padło^{2276 ao} ⁵obok-przeciw pomijając²¹³⁹ ⁶drogę^A i zostało z góry zdeptane^{1493 3s ao ps} i wiadome *istoty* latające^{2258 Np n} wiadomego nieba^{Gs} *jako jedna* z góry zjadła^{1516 3s ao} ono^{430 As n}. **8,6** I odmienne^{1154 Ns} z góry padło^{1496 3s ao} aktywnie na skałę^A i pobudzone

¹Nie bardzo wiadomo, kto miałby odpuścić jej grzechy: bóg czy Jezus, por. {317}.

²Zwrot "iść do pokoju" jeszcze w uzdrowieniu kobiety z krwotokiem w Lc 8,48. 'Pokojem' *eirene* był Jezus Lc 24,36 Jo 20,19.21 E 2,14. Jednakże z tekstu nie wynika, by po tym zdarzeniu kobieta rozpoczęła normalne życie w społeczeństwie. Czy także ta kobieta, jak (jako) Maria Magdalena, dołączyła do orszaku Jezusa (Lc 8,1-3)?

³Popularnie: Maria Magdalena. Od VI w. (od papieża Grzegorza Wielkiego) aż do ostatnich dni kościół katolicki utożsamiał ją z nierządnicą z Lc 7,37-50. Także współcześnie dostrzega się fakt, iż nota o M.M. z Lc 8,8 pojawia się bezpośrednio po tej nierządnicy. Można dodać, iż "liczne grzechy" z 7,47 z łatwością mogą odpowiadać "siedmiu demonom" z 8,2, gdyż siódemka symbolizowała kompletną liczbę.

⁴Raczej wiedzieli – zarówno Jezus jak i nadzorca Heroda – skąd Joanna znacznymi sumami wspomaga przeciwnika swojego męża i króla (Lc 13,31 23,11 Mc 3,6). Wtedy nadzorca podpadałby pod typ "rozpraszać majątność swego pana" z Lc 16,1, znajdującego uznanie Jezusa 16,8-9. Czy Jezus był utrzymankiem kobiet, gardzących więzią z mężem, a w nim z człowiekiem? Także wśród uczniów Jezusa byli ludzie bogaci, jak Józef z Arymatei Mt 27,57, lecz o nich nie wiadomo, by wspomagali Jezusa.

⁵t.j. przy drodze.

⁶Czyli szlak ludzi.

do utworzenia pędu^{2966 Ns n pt ao ps} zostało wysuszone^{1963 ao ps} przez to^{As n} które warunkowało nie mieć^{1202 pr} wilgoć^{1353 As}. **8,7** I odmienne padło^{2276 ao} w środkowym miejscu^{Ds n} cierni^{Gp f} i razem pobudzone do utworzenia pędów^{2683 Np f pt ao ps} te ciernie przez uduszenie odłączyły^{328 3p ao} ono^{430 As n}. **8,8** I odmienne^{Ns n} padło do tej wiadomej ziemi^A, tej dobrej^{11 A}, i pobudzone do utworzenia pędu uczyniło^{2314 ao} owoc^{As m} stokrotny^{As m, Ap n}. Te właśnie^{2094 Ap n} powiadając przygłaszał^{2968 ipf ac}: Ten mający uszy *aby* słuchać^{pr}, niech słucha^{pr}.

8,9 Nadto wzywali do wyrażenia się^{1060 ipf} zaś go uczniowie jego, kto *i co*^{2803 Ns m, f} to właśnie^{Ns f} życzeniowo jest^{834 3s pr op ac} to porównanie^{Ns f}. **8,10** Ten zaś rzekł: Wam *od przeszłości* jest dane^{734 pf ps} rozeznąć^{585 ao} te tajemnice królewskiej władzy^f wiadomego boga, tym zaś pozostałym w porównaniach; ¹aby poglądając^{Np pt pr} nie poglądaliby^{pr sb} i słuchając nie puszczałiby razem *ze swoim rozumowaniem*²⁷¹³. **8,11** *Jakościowo* jest zaś to właśnie^f porównanie^f: Siewne ziarno^{Ns m} jest odwzorowany wniosek¹⁷²⁶ wiadomego boga. **8,12** Ci^{Np m} zaś obok-przeciw pomijając drogę są ci ²usłyszawszy^{Np m pt ao}; zatem przylatuje¹¹³⁹ ³diabeł i unosi⁷⁰ ten odwzorowany wniosek ⁴od²⁸⁹ serca ich aby nie przekonująco uwierzytelniwszy^{Np pt ao ac} zostaliby ocaleni^{2742 3p ao sb ps}. **8,13** Ci zaś na skale^G, którzy gdyby usłyszaliby^{ao sb}, wspólnie z rozkoszą^{2980 Gs} przyjmują odwzorowany wniosek; i ci właśnie korzeń^{As} nie mają, którzy istotnie do stosownego momentu^A przekonująco uwierzytelniają, i w stosownym momencie doświadczania^{2210 G} odstawiają się^{440 pr md}. **8,14** To zaś do cierni^{Ap} padłe^{2276 Ns n pt ao}, ci właśnie są którzy usłyszeli^{N pt ao}, i pod przewodnictwem trosk^{Gp} i majątku i rozkoszy środków pędzenia życia^{510 Gs} wyprawiając się^{Np pt pr} są razem duszeni^{pr ps} i nie przynoszą pełnego urzeczywistnienia^{2774 pr}. **8,15** To zaś w odpowiedniej^{1440 D} ziemi, ci właśnie są tacy którzy^{2067 Np m} w sercu ⁵odpowiednim¹⁴⁴⁰ i dobrym¹¹ usłyszawszy odwzorowany wniosek ⁶z góry zatrzymują¹⁵¹⁹ i przynoszą owoc w wytrwałości pozostawania pod^{2887 D}.

1 {317} łagodzi wypowiedź Jezusa tłumacząc spójnik ‘aby’ *hina* wyjątkowo przez „tak że”, lecz proponowane znaczenie nigdzie nie występuje z trybem warunkowym, nawet w powołanych przykładach typu Mt 1,22 2,15 4,14 12,17 {1} {7}.

2 T.j. tylko usłyszawszy, gdyż będąc poza ludzką drogą, nie mogli zrealizować. W przeciwieństwie do tych z 8,15.

3 “Latające nieba” odpowiadają szatanowi, który w fazie zstępującej ‘z góry zjada’, a na dole staje się diabłem. Następnie w fazie naziemnej i wstępującej, „unosi” z ziemi.

4 Gr. przyimek *apo* ‘od’ oznacza pochodzenie pełnomasowe, ogólne, zewnętrzne (*ek* - zaiste, wewnętrzne) {6}; oznacza więc logosa, do którego ziemscy ludzie jeszcze “nie wtwardzili”, i nie nabrał on ziemskich związków. – W przeciwieństwie do związku wyrażonego przyimkami *eis* w Mc 4,15 i *en* Mt 13,19, które określają wniknięcie logosu. Ważne dla porównania diabła (tu w Lc 8,12) z paralelnym szatanem (w Mc 4,15 - ale Mc nie zna diabła) i z *ponerossem* (w Mt 13,19).

5 „Odpowiedni i dobry” to słynne starożytne określenie moralnego ideału “*kalos k(ai)agatos*”, w sumie: ‘doskonały, szlachetny’. Por. przyp. do Lc 6,48.

6 Gr. *kat-echo* ‘z góry trzymać’, stąd ‘panować nad, osiąść (o bogach)’. Rodzaj terminacji, sprawiającej owoc.

8,16 Żaden zaś kaganek^{1742 m} zażęgłszy^{347 N pt ao ac} nie zasłania go^A sprzętem materialnego urzędnika²⁵⁶³ albo pod spodem²⁸⁷⁹ łoża^G kładzie, ale na wierzchu kaganicy^{1741 G f} kładzie, aby ci dostający się^{Np pt pr} poglądaliby^{pr sb} to światło. **8,17** Nie bowiem jest *jakieś* ukryte^{Ns n} które nie jawne stanie się^{584 3s ft id md-dp,} ani odłączone przez ukrycie^{Ns n} które żadną metodą nie zostałyby rozeznane^{585 3s ao sb} i do jawnego^{As n} nie przyszloby^{1139 ao sb.} **8,18** Poglądajcie więc jakże słyszycie^{pr;} ²który ewentualnie¹⁵⁴ bowiem teraz ewentualnie ma^{1202 pr sb ac,} będzie dane^{734 3s ft id ps} jemu; i który ewentualnie nie teraz ewentualnie ma, i które^{As n} wyobraża sobie^{766 pr id ac} mieć^{1202 pr if ac,} będzie uniesione^{70 3s ft id ps} od niego.

8,19 Stała się obok-przeciw^{2145 3s ao md-dp} zaś istotnie do niego^A matka i bracia jego, i nie mogli^{779 ipf} osiągnąć bożym zrzędzeniem spotkania razem z^{2725 ao} nim^D przez tłum^A. **8,20** Została odniesiona nowina^{266 3s ao ps} zaś jemu: Określona matka twoja i określani bracia twoi stawili się^{1372 pf} na zewnątrz ujrzyć^{2041 ao} chcąc^{1276 Np pt pr} cię. **8,21** Ten zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi^{pt ao} rzekł istotnie do nich: *Nieokreślona* matka moja i *nieokreśleni* bracia moi ci właśnie *jakościowo* są ci ten wiadomy odwzorowany wniosek wiadomego boga^G słuchający i czyniący^{2314 Np pt pr.}

8,22 Stało się zaś w jednym z tych dni^{Gp,} i on wstąpił^{938 ao} do *jakiegoś* statku^A i uczniowie jego, i rzekł istotnie do nich: *Może przejechalibyśmy na wskroś*^{738 1p ao sb} do tego^{As n} brzegu na przeciwległym krańcu²²²³ jeziora¹⁷²¹. I zostali zawiedzeni na górę^{166 3p ao ps.} **8,23** *W następstwie* unoszących się w żegludze^{2292 Gp pt pr ac, Gab} zaś ich^{Gp,} zasnawszy odłączył się^{448 ao ac.} I zstąpiła na dół^{1455 ao} burza¹⁶⁷⁷ wiatru^{219 Gs} do jeziora i byli do razem dopełniani^{2678 3p ipf ps} i byli w niebezpieczeństwie^{1559 ipf ac.} **8,24** Przyszedłszy do istoty^{2400 Np pt ao} zaś rozbudzili w górę^{735 ao} go powiadając: ³Stojący na *tym* nadzorco^{1104,} stojący na *tym* nadzorco, jesteśmy odłączani przez zatracenie^{ps-md.} Ten zaś na wskroś rozbudzony w górę^{735 N pt ao ps} nadał naganne oszacowanie^{1112 ao} temu wiatrowi i kołyszącemu ruchowi opłukiwania^{1586 Ds} tej wody^{2855 Gs;} i zaprzestały się^{2201 3p ao md,} i stał się^{ao} spokój. **8,25** Rzekł zaś im: Gdzie przekonujące uwierzytelnienie²²⁷⁹ wasze? Przestraszywszy się^{2938 pt ao} zaś zdziwili się^{1270 ao} powiadając^{pt pr} istotnie do wzajemnych: Kto zatem ten właśnie *jakościowo* jest że i wiatrom^{Dp} będąc na *tym* poleca ustawiając

1 {317} zwraca uwagę, iż „łoża były w domach bogaczy. Ludność palestyńska spała na podłodze lub na ławie z cęgły; pod tego rodzaju <łożkiem> nie da się nic postawić”.

2 W Lc 19,26 ten logion jest w innej wersji.

3 Jezus nazwany jest *epi-states* t.j. ‘nadzorca’, jako ujarzmiiciel, kontroler oddolnych fal wody (morza) i odgórnego wiatru (powietrza), będąc sam istotą tych dwóch kierunków. Jest też ‘nakładający zarzuty, karę’ *epitimaos* tym żywiołom, tak jak demonom i gorączce. Przekłady: „mistrzu!” p. przyp. do Lc 17,13.

w określonym porządku ^{1109 pr} i wodzie ^{2855 Ds}, i będąc pod *nim* są posłuszne ^{2861 pr ac} jemu?

8,26 I zżęglowali w dół ^{1497 ao} do wyodrębnionej krainy ^A Gerasenosów ^{Gp}, taka która ^{2067 Ns} ^f jest naprzeciwko na przeciwległym krańcu ²⁵⁶ Galilai ^G. **8,27** Wszedłszy ^{Ds pt ao} zaś jemu ^D aktywnie na ziemię ^A podszedł do podspotkania ^{2862 ao} mąż jakiś z tego miasta mający bóstwa *pochodzące od* daimonów ^{608 Ap}, i naturalnym okresem czasu ^{3018 D} dostatecznym ^D nie wdział się w ^{971 ao md} szatę ^{As}, i w *żadnym* domostwie nie pozostawał ^{1819 ipf} ale w wiadomych ¹ pamiątkowych miejscach ^{1872 Dp}. **8,28** Ujrzawszy zaś Jezusa, krzyknąwszy w górę *jak zwierzę* ^{181 N pt ao ac} padł do istoty ^{2417 ao} jemu i głosem wielkim ¹⁷⁹³ rzekł: Co mnie ^{818 D} i tobie ^{2643 D}, Jezusie synu tego wiadomego boga, tego ² najwyższego ²⁹⁰³? Błagam ^{pr} *od* ciebie ^{2643 G}, *żeby* nie mnie ^A zbadałbyś mękami ^{480 ao sb}. **8,29** Rozkazał ^{2144 ao} bowiem temu duchowi, temu nieczystemu, wyjść ^{1016 ao} od tego człowieka ^G. Wieloma ^{2329 Dp} bowiem naturalnymi okresami czasu ^{Dp} *przedtem* do razem zagrabił ^{2696 ppf ac} go, i był wiązany ^{647 ipf ps} łańcuchami i pętami ²²⁰³ *obecnie* trzymany pod strażą ^{2961 N pt pr ps}, i na wskroś rozrywając ^{N pt pr} te więzy ⁶⁵¹ był pędzony ^{910 ipf ps} pod przewodnictwem tego bóstwa daimonów ^{Gs} do spustoszonych i opuszczonych krain ^{1132 Ap f}. **8,30** Nadto wezwał do uwyrażnienia się ^{1060 ao} zaś go Jezus: ³ Co tobie imię jest? Ten zaś rzekł: Legion, *że jako jedno* wszedł ^{3s ao} bóstwa daimonów ^{Np n} wieloliczne ^{2329 Np n} do niego ^A. **8,31** I przyzywały ^{2157 ipf} go aby nie będąc na polecilby ustawivszy w określonym porządku ^{1109 3s ao} im do wiadomej ⁴ bezdeni ^{9 A} odejść ^{283 ao}. **8,32** Była zaś tam trzoda ^f ⁵ wieprzów ^{3000 Gp m} dostatecznych ^{Gp m} tuczająca się ^{525 Ns f pt pr} w tej górze ^{2057 Ds n}. I przyzywały ^{2157 3p ao} go aby nawróciłby w możliwość ^{1113 3s ao sb} im do owych ^{Ap m} wejść ^{846 ao}; i nawrócił w możliwość ^{ao} im. **8,33** Wszedłszy ^{1016 Np n pt ao} zaś te bóstwa daimonów ^{Np n} od tego człowieka weszły do tych wieprzów, i wyruszyła popędem ^{2054 3s ao} ta trzoda w dół z tego ⁶ zawieszonoego ^{brzegu} ^{1637 Gs m} do tego jeziora ^A, i ⁷ została odłączona przez uduszenie ^{328 3s ao ps}.

1 Gr. *mnema* ‘pamiątka, pomnik, nagrobek’, co innego niż *mnemeion* ‘pamiątkowy grobowiec’.

2 Gr. *hypsistos* ‘najwyżej położony, na najwyższej wyżynie’ n.p. o Zeusie; od *hypi* ‘w górze, na szczycie’. Może dotyczyć trójcy t.zw. „wysokich bogów”: Heliosa, Merkurego i Wenus (por. bóg ojciec, syn boży i duch św.). Zatem są też bogowie niżej zamieszkali, na niższych stopniach hierarchii, na „niższych” planetach. Razem stanowią innego boga - ‘największego’ *megistos* 2P 1,4.

3 „Pytanie o imię było jednym z elementów starożytnych rytuałów magicznych” {317}.

4 gr. *a-byssos* ‘głębina bez dna morskiego’, bezdeń, bezdenia’ (za A. Mickiewicz „Rozmowa”, Poezja).

5 Użyto tu ‘wieprza’ *choiros* w rodzaju męskim (choć *choiros* ma też r.ż). W przeciwieństwie do ‘świni, lochy’ *hus* użytej w 2P2,22, która jest rodzaju żeńskiego.

6 P. przyp. do Mt 8,32. Gr. *kremnos*, w tym kontekście tylko u synoptyków; od *kremnyni* ‘zawieszać, wieszać’. O powieszeniu Jezusa na drzewie (jako na krzyżu) po ukamienowaniu też świadectwa żydowskie n.p. {138} s.102.108.

7 Gr. *apo-pnigo* dosł. ‘od-dusić’ (w Mc 5,13 samo *pnigo* ‘dusić, dławić, tłumić, ścisnąć’. Zarówno *daimonion* jak i *legion* mają tu zmieniony rodzaj na męski (*ho* 8,30), a Mt ma *daimon* r.m. 8,31. Także *kremnos* ‘zwis’ 8,33 jest r.m., jak też ‘wieprz’ *choiros* i Jezus. *Cheiras petra* była to podobna do grzbietu wieprza stercząca skała {6}. Natomiast *choiros* w rodzaju żeńskim był to często ‘kobiecy organ płciowy’ {6}, ‘wstyd niewieści’ {9}, stąd możliwa symbolika falliczna dla męskich wieprzów. Także duszenie może być źródłem symboliki seksualnej.

8,34 Ujrzawszy zaś ci tuczący to które się stało ^{584 As n pt pf}, uciekli ^{2923 ao} i odnieśli nowinę ^{266 ao} do tego miasta ^{A f} i do tych polnych osiedli ^{Ap m}. **8,35** Wyszli zaś ujrzyć ^{2041 ao} to które się stało i przyszli istotnie do Jezusa i znaleźli odgórnie siedzącego jako na swoim ^{1410 Apt pr} tego człowieka od którego te bóstwa daimonów *jako jedno* wyszedł ^{3s ao} okrytego szatą ^{1357 Apt pf ps} i *następnie* mającego ocalony umiarkowany umysł ^{2748 Apt pr ac} obok-przeciw pomijając ²¹³⁹ nogi ^{Ap} Jezusa, i przestraszyli się ^{2938 ao}. **8,36** Odnieśli nowinę ^{266 ao} zaś im ci którzy ujrżeli jakże został ocalony ^{2742 ao ps} ten który został uzależniony od daimonów ^{607 N pt ao}. **8,37** I wezwowało do uwyrażnienia się ^{1141 3s ao} go wszystko razem ^{Ns n} mnóstwo tej okolicy Gerasenosów ^{Gp} *aby był skłonny* odejść ^{283 ao} od nich, że strachem wielkim byli do razem trzymani ^{2709 ps}. On zaś wstąpiwszy ^{938 N pt ao} do statku zawrócił wstecz-pod ^{2889 ao}. **8,38** Błagał ^{644 ipf} zaś jego ^G ten mąż od którego *jako jeden* przedtem wyszedł ^{1016 3s ppf} te bóstwa daimonów ^{Np n} *aby mógł* być ^{834 pr} razem z nim. Rozwiązawszy uwolnił ^{323 ao} zaś go powiadając: **8,39** Zawracaj wstecz-pod ^{2889 pr ac} do domu ^{1994 Am} twego ^G i przeprowadzaj w opowiadaniu przez wszystkie sprawy ^{740 pr} te które ^{2064 Ap n} tobie uczynił ten wiadomy bóg. I odszedł w dół w całe ^{A f} to miasto ogłaszając ^{N pt pr} te które ^{2064 Ap n} uczynił ^{ao} mu Jezus.

8,40 W zaś tym ^{1966 Ds n} *które skłonnym* zawracać wstecz-pod ^{2889 pr, Aci} czyniło Jezusa ^A, odprzyjął zgodnie ^{296 3s ao} go tłum; byli ^{ipf} bowiem wszyscy oczekujący doistotnie ^{2397 Np pt pr} jego ^A. **8,41** I oto przyszedł mąż któremu imię Iairos, i ten właśnie naczelnym z racji swej prapoczątkowości ^{390 N} miejsca zbierania razem ^G był od prapoczątku *poczynający* spod ^{2864 ipf ac}, i padłszy ^{2276 N pt ao ac} obok-przeciw pomijając ²¹³⁹ nogi ^{Ap} Jezusa obok-przeciw przyzywał ^{2157 ipf} go *aby był skłonny* wejść ^{846 ao} do domu jego, **8,42** że córka jedyno-rodzona ^{1886 N f} była ^{ipf} jemu tak jak ³⁰⁵¹ lat ^{1158 Gp} dwunastu ^{indecl}, i ona ^{430 N f} w przeszłości odumierała ^{303 ipf id ac}. W zaś tym ^{Ds n} *które skłonnym* prowadzić się pod tym zwierzchnictwem ^{2860 pr if ac, Aci} czyniło jego ^A, *dręczące* tłumy ²¹⁰⁵ do razem dusiły ^{2679 ipf ac} go. **8,43** I kobieta ⁶⁰⁵ będąca ^{834 N f pt pr ac} w wypływie ^{2500 Ds} krwi ^{G n} od ¹lat ^{G n} dwunastu ^{indecl}, taka która ^{2067 N f} lekarzom ^{D m} doistotnie strawiwszy ^{2394 N f pt ao ac} cały ^{As} środek pędzenia życia ^{510 As m} nie osiągnęła potęgi ^{1375 3s ao ac} od żadnego ^{2080 Gs m, n} *aby mogła* zostać wypiełgnowana ^{1283 ao if ps}, **8,44** przyszedłszy do istoty ^{2400 N f pt ao} *pozostając w łączności* w z tyłu ²⁰³² *dotknięciem* przyczepiła sobie zarzewie ^{347 ao md} ²*zakończonego frędzlami* brzeżu ^{1629 Gs} szaty ¹³⁵⁸ jego. I z pominięciem *zwykle* potrzebnych rzeczy ²¹⁷⁶ stanął ^{1372 3s} ^{ao ac} wypływ ²⁵⁰⁰ krwi jej. **8,45** I rzekł Jezus: Kto jest ten który *dotknięciem*

1 12 lat córki archonta synagogi (księżyc) i 12 lat krwawienia (miesięcznego) kobiety może są powiązane.

przyczepił sobie zarzewie ^{347 N pt ao md} *należące do* ^{818 G?} *Wskutek* zapierających się ^{367 Gp pt pr md-ps-dp, Gab} zaś wszystkich ^{Gp,} rzekł Petros: Stojący na nadzorczo ^{1104,} te dręczące tłumy do razem trzymają ^{2709 3p pr ac} cię i ¹odbierają uciskaniem ^{302 pr ac.} **8,46** Zaś Jezus rzekł: Przyczepił sobie *dotknięciem* zarzewie ^{347 3s ao id md} *należące do* ^{818 G} mnie ^{818 G} ktoś, ja bowiem rozeznałem ^{585 ao ac} *nieokreśloną* ²moc ⁷⁸⁰ wyszła ^{1016 As f} ode ²⁸⁹ mnie ^{818 G.} **8,47** Ujrawszy ^{2041 N pt ao} zaś ta kobieta że nie uszła uwadze ^{1687 ao ac,} drżąc ^{2821 N f pt pr} przyszła ^{ao} i padłszy do istoty ^{2417 N pt ao} jemu, przez którą ^{2061 As f} przyczynę *dotknięciem* przyczepiła sobie zarzewie *należące do* ^G niego ^G odniosła nowinę ^{266 ao} w wejrzeniu ^{2193 Gs} wszystkiego ^G ludu ^G i jako została uleczona ^{1328 ao ps} z pominięciem ^{266 ao} zwykle potrzebnych rzeczy. **8,48** Ten zaś rzekł jej: ³Córka ^{Ns f,} to wiadome ²²⁷⁹ przekonujące uwierzytelnienie *należące do* ^{G,} cię ^{G,} *trwale* ocaliła ^{2742 pf ac} cię; ^{2s pr it md-ps-dp} wyprawiaj się ^{A f.} do sfery pokoju ^{A f.}

8,49 Jeszcze ^{1678 G pt pr, Gab} w czasie jego ^G gadającego ^{1678 G pt pr, Gab} przychodzi ^{1678 G pt pr, Gab} ktoś ^{1678 G pt pr, Gab} od strony ^{1678 G pt pr, Gab} tego ^G ⁴naczelnego z racji ^{386 G} swojej prapoczątkowości ^{386 G} miejsca ^{386 G} zbierania ^{386 G} razem ^{386 G} powiadając ^{386 G} że: Umarła ^{1300 pf} córka ^{N f} *należąca do* ^{G,} cię ^{G,} już ^{2580 pr it ac} dłużej ^{2580 pr it ac} nie ⁵łup ^{2580 pr it ac} nauczyciela ^{A.} **8,50** Zaś Jezus ^{2938 pr it md-ps-dp,} usłyszawszy ^{2938 pr it md-ps-dp,} odróżnił ^{2938 pr it md-ps-dp,} się ^{2938 pr it md-ps-dp,} mu: ^{2938 pr it md-ps-dp,} Nie ^{2938 pr it md-ps-dp,} strachaj ^{2938 pr it md-ps-dp,} się ^{2938 pr it md-ps-dp,} wyłącznie ^{2938 pr it md-ps-dp,} jedynie ¹⁸⁸⁷ ^{2938 pr it md-ps-dp,} przekonująco ^{2938 pr it md-ps-dp,} uwierzytelnij ^{2277 ao it ac,} i ^{2742 fi ps.} będzie ^{2742 fi ps.} ocalona ^{2742 fi ps.} **8,51** Przyszedłszy ^{2742 fi ps.} zaś ^{2742 fi ps.} do ^{2742 fi ps.} tego ^{2742 fi ps.} domostwa ^{A f,} ^{439 ao ac} nie ^{439 ao ac} puścił ^{439 ao ac} od ^{439 ao ac} siebie ^{439 ao ac} ^{846 ao, Aci} *mogącym* ^{846 ao, Aci} wejść ^{846 ao, Aci} ^{uczynić} ^{846 ao, Aci} kogoś ^{2802 As m} ^{razem z nim D} ^{jeżeli nie Petrosa A} ^{i Joannesa i Jakobosa i ojca tej} ^{posługującej} ^{2120 Gs f} ^{chlōpaczyny} ^{2120 Gs f} ^{i matkę.} **8,52** ^{1564 ipf} Płakali ^{1564 ipf} zaś ^{1564 ipf} wszyscy ^{1564 ipf} i ^{1564 ipf} żałobne ^{1564 ipf} cię- ^{1564 ipf} cia ^{1564 ipf} zadawali ^{1564 ipf} sobie ^{1564 ipf} ^{1614 ipf md} *na* ^{1614 ipf md} ^{nią A.} ^{Ten zaś rzekł:} ^{Nie płaczcie pr,} ^{nie bowiem od-} ^{umarła 303 ao} ^{ale jest z góry} ^{pograżona w bezczynności 1408 pr ac.} **8,53** ^{I z góry śmiali się 1460 ipf} ^{w dół z} ^{niego G,} ^{wiedząc od przeszłości 1983 Np pt pf ac} ^{że odumarła 303 ao.} **8,54** ^{On zaś ujaw-} ^{szy władzę 1631 N pt ao ac} ^{ręki G} ^{jej G,} ^{przygłosił 2968 ao} ^{powiadając:} ^{Ty, ta 1966} ^{posługująca chłō-} ^{paczyna N, V f,} ^{wzbudź w górę 810 2s pr it ac.} **8,55** ^{I nawrócił 1105 3s ao ac} ^{ten duch jej G,} ^{i sta-}

²Słów: *zakończonę frędzlami* nie ma literalnie w słowie *kras-pedon*; są one wzięte z wiedzy o materialnej kulturze środowiska. Zostały tu przytoczone gdyż stanowiły dalszą treść słowa, może więc miały znaczenie w tym zdarzeniu. ‘Frędzle, kutasy’ hebr. *CICIT* były przywiązane według rytuału żydowskiego (Nu 15,36-39) {8}. ‘Wierzchnia szata’ *himation* może symbolizowała dodatkowego zewnętrznego ducha (ducha św.).

¹Gr. *apo-thlibo* dosł. ‘wy-ciskać’, także ‘wypierać, wypychać’. Tylko 1x w N.t. Pewną analogią znaczeniową może być *apo-pnigo* ‘wy-dusić, od-dusić’ Lc 8,7.33.

²‘Moc’ gr. *dynamis* Jezusa była może w tych frędzlach. Wydaje się ona ożywiający, stawiający w górę „duchem jej” z 8,55. Ta moc nie zawsze była w Jezusie 5,17, a tu “wyszła” od niego, wobec czego szata jakby umarła, i w konsekwencji - córka. Może cielesna córka *monogenes* to Wenus wieczorna, moc zaś chrystusa, duch św., to Wenus poranna? Por. szaty Jezusa Mt 17,2 Mc 9,3.

³W wielu ważnych źródłach jest wołącz: Córko!, jak i w Jo 12,15; tu zaś wedł. ważnego kodeksu „B” i in. „córka” jest w mianowniku. Córka ta była *monogenes* (więc zrodzona wyłącznie odgórnice), jak i Jezus był *nonogenes*. Miała 12 lat – od 12 „domów” Słońca l. synów Jakuba (wtedy ona jako Dina?). Może ta moc, która wyszła z Jezusa i uzdrowiła kobietę, tkwiła we frędzlach jego szaty, i była „mocą ducha świętego”?

⁴Tu już słowo *archi-synagogos* jako zbiorcze dla poszczególnych określeń z w. 41

⁵Gr. *skyllo* ‘łupić, rozszarpywać, odzierać’. Przekłady łagodzą: „nie trudź”, co raczej *kopiaio*.

wiła się w górę^{233 ao ac} z pominięciem *zwykle* potrzebnych rzeczy, i rozporządził^{718 ao ac}: Jej D(:) *ma* zostać dane^{734 ao if ps} zjeść^{1143 ao if ac}. **8,56** I wystawili się z *naturalnego rozumu*^{1022 ao ac} rodzice jej; ten zaś rozkazał^{2144 ao ac} im żadną metodą ani jednemu^{1849 Ds m} *nie* rzec^{ao} to które się stało^{584 A n pt pf ac}.

9,1 Wezwawszy razem ku sobie^{2650 N pt ao md} zaś tych dwunastu, dał^{734 ao} im moc⁷⁸⁰ i możliwość swawolnego wybycia *na zewnątrz*¹⁰²⁸ aktywnie na wszystkie bóstwa *pochodzące od* daimonów^{Ap} i choroby pielęgnować^{pr if}, **9,2** i odprawił^{334 ao} ich ogłaszając^{pr} tę królewską władzę tego boga i leczyć^{1328 pr}, **9,3** i rzekł istotnie do nich: Żadną metodą ani jedno^{1849 As n} *nie* unosić^{70 pr it ac} do funkcji drogi^A, ani różdżkę²⁴⁷⁶ ani *skórzaną* torbę²²⁶⁵ ani chleb ani srebro *pieniężne*, ani dwie suknie mieć^{1202 pr if ac}. **9,4** I do funkcji którego^A by domostwa weszlibyście^{846 ao sb ac}, tam pozostawajcie^{pr} i *bazując* w tamtym stamtąd⁸⁶⁷ wychodźcie^{1016 pr it}. **9,5** I ci którzy^{2064 Np m} by nie przyjmowaliby^{658 pr sb md-ps-dp} was^{Ap}, wychodząc^{Np pt pr} od miasta owego ten wzniecony pył^{1608 A} od nóg^{Gp} waszych odtrząsajcie^{343pr} do sfery świadectwa^A wroga na nich^{Ap}. **9,6** Wychodząc^{pt pr} zaś na wskroś przechodzili^{738 ipf} z góry w dół w otwarte wiejskie osady^{Ap} oznajmiając się jako łatwodogodną nowinę^{Np pt pr md} i pielęgnowując wszędzie.

9,7 Usłyszał^{ao} Herodes, ten panujący z racji swej prapoczątkowości czwartej części obszaru, te *obecnie* stające się^{584 Ap n pt pr} wszystkie *sprawy*^{Ap n} i ¹rozważał trudność^{705 3s ipf} przez to^{As n} *które czyniło możliwe* być powiadane^{1697 pr if ps} pod przewodnictwem jakichś^{2802 Gp m}, że Joannes został wzbudzony^{810 ao ps} z umarłych, **9,8** pod przewodnictwem jakichś^{Gp m} zaś, że Elias został objawiony^{2908 ao ps}, innych^{Gp m} zaś, że prorok jakiś z tych prapoczątkowych^{382 Gp m} stawił się w górę^{233 ao ac}. **9,9** Rzekł zaś Herodes: Joannesa^A ja ²odgłosiłem^{308 ao ac}; kto zaś *jakościowo* jest ten właśnie około którego^G słyszę takie to *sprawy*^{2806 Ap n}? I szukał *sposobu*^{1214 ipf} ujrzeć^{2041 ao} go.

9,10 I zawróciwszy wstecz-pod^{Np pt ao} ci odprawieni przeprowadzili w *opowiadaniu* przez wszystkie *sprawy*^{740 ao} jemu te które^{Ap n} uczynili^{ao}. I wzięwszy z sobą^{2164 Ns pt ao ac} ich ³wymieścił się pod-do tyłu^{2892 ao ac} z góry aż na dół w¹⁴⁵⁴ swoją własną *sferę*^{1334 As f} do miasta^A zwanego^{1439 A f pt pr ps} Bethsaida. **9,11** Zaś tłumy rozeznawszy^{585 Np pt ao} wdrożyły się^{92 ao ac} jemu. I odprzyjąwszy zgodnie^{296 Ns pt ao md-dp} ich^A gadał^{1678 ipf} im około królewskiej

1 Gr. *di-aporeo* od *dia* i *a-poreo* ‘rozważać trudność’ {6}. Przekłady: „był zaniepokojony”

2 Gr. *apo-kefalidzo* ‘od-głowić’. Szło o głowę Jana. Przekłady: „ściąć”.

3 Gr. *hypo-choreo* dosł. ‘wymieścić się pod-do tyłu’ stąd: ‘ustąpić miejsca, wycofać się z miejsca’. Przekłady: „w okolicy miasta”, „koło miasta”, choć tekst mówi, iż wycofał się „do miasta”. Już pierwsi kopiści, a później tłumacze mieli problem ze zwrotem *hypechoresen kat idian eis polin* ‘wymieścił się z terenu’ ‘z góry na dół w’ ‘swoją własną sferę’ do miasta (zwanego Bethsaida). Bethsaida zatem byłaby „własnym” miastem Jezusa jak też *hypo-choreosis* ‘miejszem wycofania się’ jego. Innego rodzaju problem jest w drugim użyciu *hypo-choreo* w Lc 5,16 – p. przyp.

władzy_G wiadomego boga_G, i tych potrzebę mających_{1202 Ap pt pr ac} pielęgnowania_G leczył_{1328 ipf md-ps-dp}.

9,12 Zaś dzień począł się_{389 3s ao md} chylić się_{1583 pr if ac}. Przyszedłszy do istoty_{2400 Np pt ao} zaś ci dwunastu rzekli mu: Rozwiązawszy uwolnij_{323 ao} ten tłum aby wyprawiwszy się_{2336 Np pt ao ps-dp} do tych kręgiem_{Ds} otwartych wiejskich osad_{1669 Ap f} i polnych osiedli_{37 Ap m} jako goście z góry na dół rozwiązałyby *sobie*_{1485 ao sb ac} i znalazłyby_{1185 ao sb ac} ¹zapasy żywności na *czas następny*_{1098 As}, że bezpośrednio tutaj w spustoszone i opuszczone właściwym miejscu₂₈₀₉ jesteśmy_{834 pr}. **9,13** Rzekł zaś istotnie do nich: Dajcie_{734 ao ac} im wy zjeść_{1143 ao}. Ci zaś rzekli: Nie są_{3p pr} nam_{818 Dp} *coś* liczniejsze_{2288 Ns n} niż₁₂₂₈ chleby_{Np m} pięć_{indecl} i ryby_{Np m} dwie, jeżeli nie jakoś₁₈₅₇ wyprawiwszy się_{2336 Np m pt ao ps-dp} my ²kupilibyśmy_{32 ao sb ac} do wszystkiego_{2193 As m} ludu_{1189 As} tego właśnie_{2094 A} strawy_{540 Ap n}. **9,14** Byli *jakościowo*_{3p ipf} bowiem tak jak gdyby₃₀₅₄ mężowie_{226 Np} pięć razy tysiące_{Np m}. Rzekł zaś istotnie do uczniów swoich: ³Skłońcie w dół *do stołu*_{1473 ao it ac} ich_{Ap} w ⁴miejsca skłonenia *do stołu*_{1584 Ap f} tak jak gdyby ⁵z dołu po₁₅₅ pięćdziesiąt_{indecl}. **9,15** I uczynili w ten właśnie sposób i skłonili w dół *do stołu*_{1473 ao} wszystkich razem_{277 Ap m}. **9,16** Wziąwszy zaś te pięć chleby_{Ap} i te dwie ryby, wzniosłszy spojrzenie do źródła w górze_{158 Ns m pt ao ac} do sfery funkcji wiadomego_A nieba_{As}, łatwodobnie odwzorował we wniosku_{1180 3s ao id ac} one_{430 Ap m} i z góry w dół złamał_{1471 3s ao ac} i dawał_{734 ipf} uczniom *aby* położyć obok-przeciw_{2174 ao} tłumowi_{Ds}. **9,17** I zjedli_{1143 ao} i zostali nakarmieni_{3005 ao ps} wszyscy_{2193 Np m}, i ⁶zostało uniesione_{70 3s ao ps} to stawsze się nadmiarem_{2247 Ns n pt ao ac} im: ułamek_{Gp n} kosze_{1624 Np m} dwanaście_{indecl}. **9,18** I stało się w tym_{1966 Ds n} *które skłonnym* być_{834 pr if ac, Aci} *czyniło* jego_A modlącego się_{A pt pr md-ps-dp} w *miejscu uczynionym* z góry aż na dół w₁₄₅₄ *okoliczności* wyłącznie jedyne_{1888 Ap f}, byli razem z_{2701 ipf} nim_D uczniowie, i nadto wezwał do uwyrażnienia się_{1060 ao ac} ich_A powiadając: *Jako* kogo_{2803 As m} *okoliczności czynią*₇ *mnie*_A, powiadają tłumy,

1 Gr. *epi-sitismos* ‘żywność na później, zapasy żywności’, tu 1x w N.t. Zbliżone do *epi-ousios artos* ‘chleb należący do dnia następnego’ Lc 11,3. Przekłady nie tłumaczą przyimka *epi*, lecz samo *sitos*: „żywność”, „wyżywienie”.

2 Apostołowie dysponowali tak wielką sumą pieniędzy?

3 Gr. *kata-klino* ‘skłonić w dół *do stołu do posiłku*’ ‘położyć do stołu’ – zgodnie z ówczesnym zwyczajem spożywania posiłków. Przekłady: „rozsiaść się”, „usiaść” – bez celu jedzenia.

4 Gr. *klisia* od *klino* jw. Katolicki słownik {7} tworzy dla tego jedynego użycia *klisia* w N.t. nowe znaczenie ‘grupa kładących się do stołu’. Po tej linii i przekłady: „gromadami”, „w grupach” – pomijając cel jedzenia. Słownik {6} też kłania się tej kościelnej koncepcji, ale oznacza ją „NT”. Ogólnie jednak słowniki {4}{6}{7} podają powszechne znaczenie ‘miejsce do skłonenia, do spoczynku’, ‘miejsce dla biesiadników’ ‘miejsce na sofie przy stole’. Co tutaj na dobry sens, poparty przyimkiem *ana* ‘z dołu’ przeciwnym do *kata* w *kata-klino* osób.

5 Podwójne gr. *ana* ‘w górę’ tu i w *ana-blepo* zgadza się kierunkowo z potrójną piątką i z mężami. Też w Lc 12,6

6 Gr. *airo* ‘unosić, podnosić’. Przekłady: „zebrano”, na co jest 8 słów {7}, ale nie *airo*.

7 „Mnie” t.j. syna człowieka, por. w.22 oraz Mt 16,13.

obowiązany jakościowo być ^{834 pr if, Aci}? **9,19** Ci zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi ^{311 Np pt} ^{ao ps-dp} rzekli: *Jako* Joannesa ^A, tego ^A zanurzciciela *dla pogrążenia i zatopienia* ^A, inni zaś *jako* Eliasa ^A, inni zaś że prorok jakiś tych ^{Gp} prapoczątkowych ^{382 Gp} stawił się w górę ^{233 ao ac}. **9,20** Rzekł zaś im: Wy zaś *jako* kogo ^{2803 As m} *okoliczności czynią* ^A, powiadacie, *obowiązany jakościowo być* ^{pr if ac, Aci}? Petros zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi rzekł: *Jako* wiadomego ^A ¹ pomazańca ^A wiadomego ^G boga ^G.

9,21 Ten zaś nadawszy naganne oszacowanie ^{1112 N pt ao ac} im rozkazał ^{2144 ao ac} żadną metodą ani jednemu ^{1849 Ds m} *nie* powiadać ^{pr} to właśnie ^{2094 As n}, **9,22** rzekłszy że: Obowiązuje ^{3s pr} *uczynić* tego wiadomego ^A syna ^A tego wiadomego ^G człowieka ^G *mogącym* przez wielo-liczne ^{2324 Ap n} ucierpieć ^{2195 ao if ac, Aci}, i zostać *odrzuconym* po zbadaniu przyjęcia ^{300 ao if ps} od ²starszych i naczelnych z racji swej prapoczątkowości kapłanów ³⁸⁵ i pisarzy, i zostać odłączonym przez zabicie ^{315 ao ps}, i tym wiadomym trzecim ^D dniem ^D zostać wzbudzonym w górę ^{810 ao ps}. **9,23** Powiadał zaś istotnie do wszystkich ^{2193 Ap m}: Jeżeli ktoś chce ^{pr} do tyłu ²⁰³³ *należącego do* ^{818 Gs} mnie ^{818 Gs} przychodzić ^{1139 pr}, ³niech zaprze ^{367 ao} siebie samego ^{799 As m} i niech uniesie ^{70 ao} ⁴ten wiadomy *stawiany wznoszony drewniany* pal ²⁶¹⁵ *należący do* ^G ⁵w dół w ¹⁴⁵⁴ *każdy* dzień ^A i niech wdraża się ^{92 pr it ac} mi. **9,24** Który bowiem ewentualnie ewentualnie chce ^{pr sb ac} duszę swoją ocalić ^{2742 ao if}, przez zatrącenie odłączy ^{320 ft id ac} ją; który zaś ewentualnie przez zatrącenie odłączyłby ^{ao sb ac} duszę swoją z powodu

1 Jak zauważa {317} „w ewangelii Łukasza do tej pory tylko jeden raz Jezus został nazwany mesjaszem: przez demony (4,41)”. Tu zaś przez Piotra-sztana. Łukasz uściśla, iż Jezus jest mesjaszem wiadomego boga, a w Mt 16,16 dodatkowo uściśla, iż boga żyjącego biologicznie, czyli jest „namaszczonego przez ducha świętego”. Czy więc byli też mesjasze innych bogów, działający w ich duchu?

2 Wydaje się, że dla Żydów przeciwnikiem nie był oczekiwany chrystus, nie był też niebiański syn człowieka z księgi Daniela, lecz połączenie chrystusa z określonym synem określonego człowieka w wydaniu ewangelicznym, uwikłanym w grzechy narodu, gdyż taki człowiek nie powinien “czynić się bogiem” Jo 10,33. Czyli namaszczenie boskim duchem świętym nie powinno służyć marności i grzechowi.

3 Fragment 9,20-25 ukazuje, że stanie się **chrystusem** mogło nastąpić tylko wskutek Jezusowego autonomicznego ‘zaparć się’ *arneomai, ap-arneomai* ‘siebie samego’ *heautou* +Mt 16,24 Mc 8,34, t.j. swego człowieczeństwa, m.in. przez zanurzenie. Brak w literaturze wyjaśnienia tego zdumiewającego wymogu zaparcia się swego człowieczeństwa dla bycia Dawidowym chrystusem. Starożytna egzegeza potwierdza tylko, że duch św. **nie jest duchem człowieka** (Orygenes {147}s.9, Ambrozjaster {160-II}s.67-68). Jest to źródłem całej chrześcijańskiej tragedii - obcorodzajowa duchowość niszczy człowieczeństwo. Kategoria “duch człowieka” nawet nie jest wymieniana obok “ducha bożego”, “ducha świętego” i “ducha chrystusa”. K. Druźbicki w {76} odwołując się do tego miejsca podkreśla, że zaparcie się siebie jest niczym innym jak ogołoceniem siebie s.134. Mówił o potrzebie bycia ogołoconym od własnego „ja” s.136.

Ta wymiana w ludzkim organizmie ducha człowieczego na zwierzęcego mogła stać się w Izraelu wskutek osłabienia rangi człowieczeństwa i dywersji złych duchów, por. 9,39-41. Osłabiony człowieczy duch nie miał mocy przepchnąć się przez ziemskie przeciwności ciała i materii 9,41, a także sprostać narodom mającym normalną hierarchię, moc i proporcję człowieczeństwa i zwierzęcości. Niekiedy jednak mogło tego dokonać sprytem zwierzę. Wystarczyło dać się do końca zepsuć i pomazać jakimś zwierzęcym duchem – gołębiczy czy owcy. W Izraelu postawiono więc na kontynuację człowieczej dekadencji, sięgając jednocześnie po pomoc pozaludzkiego zwierzęcego ducha aby wlać nową moc w duszę i ciało (Mt 9,16-17). Ale sprytnie zwierzę potrafi tylko zuchwale obszczać i popchnąć do nierozumnych buntów – tak w Izraelu, jak i w chrześcijańskiej Polsce. Obecnie nabywanie obcego ducha szerzy się przez promocję zwierzęcych cech w erotyzmie, kłamstwie, złodziejstwie, nepotyzmie, nierządzie i przesadnej czułości dla zwierząt. I tylko takim dzikim Dawidowym chrystusowcom okazują troskę współcześni hierarchowie kościelni, działacze polityczni i tajne organizacje, prowadzone przez syjonistyczne „elity”.

mnie^{818 G}, ten właśnie ocali^{2742 ft id} ją. **9,25** Co bowiem¹ otrzymuje jako pomoc^{3059 pr id ps} *jakiś* człowiek przebiegle zyskawszy^{1545 N pt ao ac} ten naturalny ustrój światowy¹⁶²¹ cały, siebie samego^A zaś przez zatracenie odłączywszy^{320 N pt ao ac} albo² poddawszy karnemu uszkodzeniu^{1213 N pt ao ps?} **9,26** Który bowiem by³ nawstydziłby się^{1040 ao sb ps-dp} *na* mnie^A i te moje własne^{945 Ap m} odwzorowane wnioski^{Ap m}, *na* tego właśnie^{2094 A} wiadomy syn wiadomego człowieka^G nawstydzi się^{ft id ps-dp} gdyby²⁰⁶⁹ ⁴przyjechałby^{1139 ao sb} w sławie⁷⁷¹ swojej^G i ojca^G i świętych aniołów^{Gp}. **9,27** Powiadam zaś wam starannie spełnie jawnie prawdziwie^{113:} są jacyś^{2802 Np m} z tych^{Gp} tu stojących^{1372 Gp m pt pf ac} którzy żadną metodą nie zasmakowaliby^{579 ao sb md-dp} śmierci^{Gs} aż by ujrzeliby^{2041 ao sb} tę królewską władzę^{483 Af} tego boga^G.

9,28 Stało się^{3s} zaś potem w istotny środek - za odwzorowane wnioski^{Ap} te właśnie^{2094 Ap}, tak jak gdyby³⁰⁵⁴ dni^{Np} ⁵osiem^{indecl}, wzięwszy z sobą^{2164 Ns pt ao ac} Petrosa^A i Joannesa i Jakobosa wstąpił wzwyż^{156 ao} do sfery funkcji⁸⁴² wiadomej^A górowej istoty^{2057 An} pomodlić się^{2402 ao if md-dp}. **9,29** I stała się^{3s}, w tym^{1966 Ds n} *które skłonny* modlić się^{pr if, Aci} *czyniło* jego^A, ⁶gatunkowa forma^{829 Ns} doistotnego oblicza^{2428 G} jego ⁷odmienna z *dwóch możliwych*^{1154 Ns} i szatne odzienie¹³⁵⁹ jego ⁸białe¹⁷⁰⁹ ⁹wybłyskujące^{1014 Ns m pt pr ac}. **9,30** I zobacz - oto właśnie¹³³⁵ mężowie dwaj zgadywali się do razem z^{2665 3p ipf ac} nim^D, tacy którzy

Jezus marginalizuje ducha człowieka, a troszczy się o ludzką ‘duszę’ *psyche*. Dusza dotyczy doczesności i cielesności, w przeciwieństwie do ‘ducha’ *pneuma*, który jest mózgowy, człowieczy i wieczny. Przeciwwstawienie ducha i duszy powtarza się u Pawła w dualizmie człowieka ‘duchowego’ *pneumatikos* i człowieka ‘duszowego’ *psychikos* w 1C 2,14 15,44.46 Jc 3,15, też ducha i duszy w Jud 19 1Th 5,23 Hb 4,12, w którym jednak promocję otrzymuje duch. Lecz chociaż “od ducha dusza ludzka otrzymuje ukierunkowanie ku bogu”, trwanie w „bogu, który jest duchem”, to od duszy pochodzi jego jakość. Tej jakości – jak i w ogóle jakościowania, oceniania, sądzenia – Paweł chce się pozbyć, gdyż według niego dusza nie daje się opanować, jest skłonna do złego, zepsuta.

4Por. przyp. do Mt 10,38.

5Gr. *kat hemeran* +Lc 11,3 (*to k. h.*) o chlebie, 16,19 z *lampros*, 19,47 (*to k. h.*) o nauczaniu Jezusa też 22,53 i to samo u Mt 26,55 Mc 14,49. Popularne przekłady gubią wymiar werbykalny, górnosc podmiotu i odgórny kierunek (*kata*), i spłaszczają: “każdego dnia, codziennie”, co niewłaściwe z powodu urzeczowiającego zaimka *to*. Może ten ludź ze *staurosem* „uniesionym w dół w każdy dzień” i wchodzący na ‘drogę, orbitę’ *keleuthos* Jezusa, jako odpowiada ‘złości’ *kakia*, bo ta też jest każdemu dniowi w Mt 6,34; czyni to *dikaiošyne z basileiā* 6,33.

1Por. jednak Pawła 1C 15,35-50 o zmartwychwstaniu w innym ciele, danym odpowiednio przez boga, oraz Mt 24,22 o zaplanowanym przez boga zgładzeniu wszelkiego ciała (t.j. zwierzęcego). Jezus zabiega o uniknięcie sądu, kary, o wspomoczenie oraz o zachowanie siebie samego – bez względu na jakość swej duszy.

2Gr. *dzemioo* ‘ukarać grzywną’ n.p. 1C 3,15, od *dzenia* ‘kara, grzywna’. Przekłady po skutku: „szkodę ponieść”.

3Z paraleli w 12,9 można wnosić, że mowa o wstydzie przed człowiekami, t.j. Mojżeszowcami 9,22. Uczucie wstydu „pojawia się na skutek niewłaściwego, hańbiącego postępku, niestosownych słów lub zachowań.” Tu z powodu że „nauczyciel uczy zasad niemoralnych” {317}.

4Gr. *erchomai* w trybie *subiunctivus* ‘łączącym’, zwanym też *coniunctivus* ‘przyuszczającym, warunkowym’. Ozn. możliwość przyjazdu s. czł., połączoną z uwarunkowaniami, a nie tego pewność, jak chcą tłumaczyć: „przyjdzie”.

5Osiem była liczbą Wenus, zmartwychwstania i Dawida; tu jest jako “droga wyjścia” *eksodos*.

6Gr. *eidōs* ‘wygląd, kształt, postać, konstytucja fizyczna, forma gatunkowa, gatunek’. W Lc 3,22 „tak jak gołębia”.

7Gr. *heteros*. W Jezusie istniały więc tylko dwie gatunkowe organiczne formy: ludzka-Jezus oraz nieludzka-chrystus? (skoro nie po ziemsku ludzka, to po niebiańsku zwierzęca? hybrydowa?). Przekłady zwyczajnie „się odmienił”.

8Gr. *leukos*. Białe były cztery konie pędzone co dzień przez Heliosa (Słońce), i takie ofiarowano Słońcu {50} {51}

9Gr. *eks-astrapto*, pochodzi od *astrape* ‘błysk, błyskawica, zwł. pioruna’. Synonimem błyskawicy jest też szatan i może “ogień z nieba” sprowadzany przez Eliasza Lc 9,54.

2067 Np *jakościowo* byli ^{3p ipf} Moyses i Elias, **9,31** którzy ^{2061 Np} zostawszy ukazani ^{2041 Np pt ao ps} w sławie powiadali wiadomą ^{1drogę wyjścia} ^{1023 As f} jego ^G którą ^{As f} miał planowo ^{1811 3s ipf} *obecnie* czynić pełną ^{2301 pr ac} w Jerusaleem. **9,32** Zaś Petros i ci razem z nim ^D byli ^{ipf} ²obciążeni ^{471 Np pt pf ps} snem ^D; ³przebywszy cały czas czuwając ^{674 Np pt ao ac} zaś ujrzeni ^{ao} tę sławę jego i tych dwóch ^{Ap} mężów ^{Ap} stojących do razem z ^Z ^{2714 Ap pt pf ac} nim ^D. **9,33** I stało się w tym ^{1966 Ds n} *które* być na wskroś rozłączanymi ^{726 pr md-ps} *czyniło* ich ^{Ap} od niego, rzekł Petros istotnie do Jezusa: ⁴Stojący na nadzorco ^{1104 V}, odpowiednie i dogodne ^{1440 Ns n} jest *które czyni* nas ^{818 Ap} bezpośrednio tutaj *mogącymi* być ^{834 pr if ac, Aci}, i *może* uczynilibyśmy ^{2314 ao sb ac} namioty trzy, jeden tobie i jeden Moysesowi i jeden Eliasowi, - nie wiedząc *od przeszłości* ^{1983 N pt pf ac} *które* ^{2061 As n} *obecnie* powiada ^{pr}. **9,34** *Wskutek* te właśnie ^{Ap n} zaś jego ^G powiadającego ^{G pt pr ac, Gab} stała się *jakaś* ⁵chmura ^{1922 Ns f} i pokrywała osłoną ^{1100 ipf} ich ^A; przestraszyli się ^{2938 ao} zaś w tym ^{1966 Ds n} *które skłonny* wejść ^{846 ao} *uczyniło* ich ^A do sfery funkcji tej chmury ^A. **9,35** I ⁶głos ^{2969 f} stał się z wewnątrz tej chmury powiadający ^{N pt pr}: Ten właśnie jest *jakościowo* ten wiadomy syn ⁷*należący do* mnie ^{818 G}, ten ⁸*w przeszłości* z wewnątrz wybrany ^{878 N pt pf ps}; jego ^{430 G} słuchajcie ^{pr it, id ac}. **9,36** I w tym ^{Ds n} *które mogącym* stać się ^{584 ao} *uczyniło* ten głos ^A, został znaleziony ^{1185 3s ao id}

1 Gr. *eks-odos* ‘droga wyjścia’. Przekłady: „o odejściu”, „o zgonie”. Ale wyjście Izraela z Egiptu (księga „Eksodos”) nie było jego zgonem. Jeżeli ewangelista celowo nawiązuje do księgi o tej nazwie i wspomniane tu Jerusaleem jest Egiptem (z Apokalipsy) {317} s.515, to analogicznie wyjście Jezusa mogło się odbyć bez jego uśmiercenia (zamiast niego byłby tradycyjnie uśmiercony baranek). Może więc Mojżesz i Elias, starając się zjednoczyć z Jezusem, (dwukrotne *syn* ‘razem’ wskazujące na zjednoczenie), opowiadali mu ich własną (każdy inną) ‘drogę wyjścia’ z sytuacji.

2 ‘Sen’ gr. *hypnos* uczniów był też na Górze Oliwnej Lc 22,39-47 Mt 26,40.43.45, gdzie określony słowem o bliskim znaczeniu *katheudo* ‘pogrążyć się w bezczynności, spać’, i to z powodu takiego samego ‘obciążenia’ *barao*.

Gdy słabnie międzyludzka wspólnota oparta na człowieczym rozumie, pojawia się ‘miłość’ *agape*, sięgająca bezpośrednio do sfery zwierzęcej; wyjada wypracowane przez człowieka sprzeczności i jednoczy je instynktami. Wtedy zamiast starotestamentowego boga prawa i porządku, pojawia się nowotestamentowy bóg miłości. Taki miłosny zlepek dla przetrwania w świecie i przejścia do następnego eonu musi się jednak integrować z dobranym sobie duchem człowieczym, gdyż szansa bytu dla zwierzęcia jest tylko przez człowieka i u człowieka, jak podaje Ge 2,19 „każde (zwierzę), które nazwie je człowiek, ‘duszą’ *NPS psyche* żywą będzie imię jego”. Dlatego zwierzęcy „Dawid nie wstąpił do nieba” Ac 2,34, lecz człowiek Saul i człowieczy Jonatan, a Dawid musiał im służyć.

3 Gr. *dia-gregoreo* 1x w N.t. Znaczy ‘przebyć czuwając’, tak wszystkie słowniki {4} {5} {6} {11}. Abramowiczówna zaś w {6} także tu honoruje kościelną tradycję tłumaczeń do założonego sensu. Lecz ze stanu „obciążenia snem” jeszcze nie wynika że „spali” (gdyż nawet oglądali i słyszeli całe zdarzenie).

4 Gr. *epi-states* ‘epistata, dozorca, kontroler, przewodniczący, dowódca, kierownik, opiekun’. I to pomimo, że Abr. i tu uwzględniła urobione w kościele „znaczenie”: <nauczyciel, mistrz>, chcąc podnieść rangę zwrotu uczniów do Jez.

5 ‘Chmura, obłok’ gr. *nefele* może odpowiadać duchowi św. z Lc 3,22. Oba są opisywane podobnie, a określenie: “Głos stał się z nieba” oraz obwieszczenie w Mt 17,5 i Mc 9,7 mają sens niemal identyczny. Wtedy głos pochodziłby z ducha św. +1Tm 4,1. Chmura to chyba ziemski odpowiednik stale zachmurzonej Wenus; jej biały blask mógł kojarzyć się z białą obłoków atmosferycznych.

6 Gr. *fone* ‘głos’, tu: boga ojca z chmury (jako trąby?). W N.t. *fone* bywa boga ojca, z nieba, z obłoku (chmury), ducha, ducha demona, Jana, syna człowieka, obłubieńca,

7 Bóg tu nie mówi: syn ‘mój własny’ gr. *emos*.

8 Gr. *eklelegmenos* z *ek-lego*. Inaczej w Mt 17,5 i Mc 9,7: ‘umiłowany’ *agapetos* z *agapao*. Razem: wybrany przez miłość, lub: wybrany do umiłowania. Nie jest to więc w pełni autentyczny zrodzony syn, tylko adoptowany, przybrany – przez późniejsze pomazanie duchem bożym. „Terminem tym określano Mesjasza” (BT).

ps niewiadomy Jezus ¹wyłącznie jedyny ¹⁸⁸⁸. I oni zamilczeli ²⁵⁴⁴ ao ac i żadnemu ²⁰⁸⁰ Ds m nie odnieśli jako nowinę ²⁶⁶ ao ac w owych dniach żadne ^{As n} których ²⁰⁶¹ Gp n zdarzeń trwale ujrzeli ²⁰⁴¹ pf ac.

9,37 Stało się zaś tym ^{Ds f} mającym być z konsekwencji następnie ^{Ds f} dniem ^{Ds f} wskutek zszedłszy w dół ¹⁵¹⁵ Gp m pt ao ac, Gab ich ^{Gp} od ²⁸⁹ tej góry, spotkał się z naprzeciwnika dla razem z ²⁶⁹³ 3s ao id ac nim ^D tłum wieloliczny. **9,38** I zobacz do tamtego miejsca - oto właśnie *jakiś* mąż od tłumy zawołał o pomoc ⁵¹⁹ 3s ao ac powiadając: Nauczycielu, błagam ^{pr md-ps-dp} ciebie ^G nałożyć spojrzenie ¹⁰⁶⁷ ao ac aktywnie na wiadomego syna ^A należącego do mnie ^G, że wyłącznie jedynorodny ¹⁸⁸⁶ mi ^D jest, **9,39** i oto właśnie *jakiś* duch chwyta ^{pr ac} go, i nagle - z nieprzewidzianego gardłowo jak zwierzę krzyczy ^{pr}, i szarpie go wspólnie z pianą ^G, i z trudem oddala się ^{pr} od niego dla razem miażdżąc ²⁷²⁴ N n pt pr ac go; **9,40** i ubłagałem ⁶⁴⁴ ao ps-dp uczniów ^G twoich aby wyrzuciliby ⁸⁵⁶ ao sb ac go, i nie zmoгли ⁷⁷⁹ ao ps-dp. **9,41** Odróżniwszy się zaś Jezus rzekł: O rodzie ⁵⁶⁵ Vs niewierzytelniący przekonująco i na wskroś obrócony w zepsucie ⁷¹⁵ Ns f pf ps, aż do kiedy będę ⁸³⁴ ft id md-dp istotnie do was ^A i ² będę trzymał w górę jako swoje ²²⁴ ft id md należące do was ²⁶⁴³ G? Przywiedź do istoty ²³⁹⁰ ao it ac bezpośrednio tutaj syna należącego do ciebie ^G. **9,42** Jeszcze zaś wobec przychodzącego do istoty ²⁴⁰⁰ G m pt pr md-ps-dp, Gab jego ^G, rozerwało ²⁴⁸⁸ 3s ao go to bóstwo pochodzące od daimona ⁶⁰⁸ i dla razem szarpnęło ²⁷³⁰ 3s ao ac. Nadał naganne oszacowanie ¹¹¹² ao ac zaś Jezus temu duchowi, temu nie oczyszczonemu ⁸⁴ D i uleczył ¹³²⁸ ao md-dp tego chłopaka ²¹²⁰ A i oddał ²⁹⁹ ao go ojcu jego ^G. **9,43** Byli wystraszeni uderzeniami ⁸⁸⁸ 3p ipf ps zaś wszyscy ²¹⁹³ Np zależnie na tej ^D wielkości ^{Ds} tego wiadomego boga ^G.

Wskutek wszystkich ²¹⁹³ Gp zaś dziwiących się ^{Gp pt pr ac, Gab} zależnie na wszystkich ²¹⁹³ Dp m,n na których ^{Dp m,n} czynił ²³¹⁴ ipf, rzekł istotnie do uczniów ^A swoich ^G: **9,44** Połóżcie sobie ²⁷⁹⁶ ao it md wy do uszu ²⁰⁹¹ Ap swoich odwzorowane wnioski te właśnie ²⁰⁹⁴ Ap m; ten wiadomy bowiem syn tego wiadomego człowieka ^G teraz ma planowo ¹⁸¹¹ pr teraz być przekazywany ²¹⁵⁰ pr if ps do rąk ²⁹⁹⁰ Ap niewiadomych ³ czło-

¹ Ten głos rzekomo nakazywał słuchać 'wyłącznie jedynie' namaszczonego miłością Jezusa – ani rozumnego i sprawiedliwego Mojżesza ani mocnego Eliasza.

² Gr. *an-echomai* 'do góry trzymać, podnosić', także w medium {9}, stąd też od strony wznoszącego niekiedy: „wytrzymać, znieść”, ale i 'być zadowolonym' {6}; złożone z *ana* 'w górę, do góry' i *echo* 'trzymać'. Przekłady: „będę was znosił” – ale to *bastadzo, stego, hypecho, hypomeno* {7}.

³ Okazuje się, że **syn człowieka** nie jest „po prostu człowiekiem” czy też „zwykłym człowiekiem”, jak podają komentarze. Wedł. Dn 7,13n był postacią tryumfującą, panującą nad wszystkimi narodami, a nie poddany władzy zwykłych ludzi. „Syn” oznacza tu wybitność, szczytowość z całego rodzaju człowieczego. Zresztą w ewangeliach zaznaczony jest ostry antagonizm między synem człowieka a ludźmi, m.in. Mt 17,22 26,24 Mc 9,31 Lc 6,22.

wieków_{Gp}. **9,45** Ci zaś nie rozumieli^{30 ipf} spłynięte wysłowienie czynu^{2489 As n} to właśnie_A, i było^{ipf} z boku z przeciwnej strony zasłonięte^{2158 Ns n pt pf ps} od nich aby nie spostrzegliby^{71 ao sb md-dp} ono^{430 As n}, i strachali się^{2938 ipf} wezwać do uwyrażenia się^{1141 ao} go około spłyniętego wysłowienia czynu tego właśnie^{2094 Gs n}.

9,46 Weszło^{846 3s ao} zaś na wskroś wnioskowanie^{693 N} w nich_{Dp}, to kto ewentualnie życzeniowo oby jest^{834 3s pr op ac} większy z nich_{Gp}. **9,47** Zaś Jezus znając^{1983 N pt pf} to na wskroś wnioskowanie serca_{Gs} ich, pochwyciwszy^{1083 N pt ao md-dp} jakieś dziecko²¹¹⁸ stawiał^{1372 ao} ono^{430 As n} u-przy sobie samym^{799 D m}. **9,48** i rzekł im: Który_{Nm} jeżeliby przyjąłby^{658 3s ao sb md-dp} to właśnie^{2094 As n} dziecko zależnie na wiadomym_D imieniu_D moim_G, mnie^{818 A} przyjmuje^{pr id}; i który by mnie_A przyjąłby^{ao sb}, przyjmuje^{pr} tego_{Am} który odprawił^{334 Am pt ao ac} mnie_A; ten bowiem mniejszy¹⁸⁶³ we wszystkich^{2193 Dp m} was_D będący poczynającym spod^{2864 Ns m pt pr ac}, ten właśnie *jakościowo* jest wielki.

9,49 Odróżniwszy się zaś Joannes rzekł: Stojący na nadzorco¹¹⁰⁴, ujrzelśmy^{2041 ao} 'kogoś^{2802 As m} w wiadomym imieniu *należącym do* ciebie_G wyrzucającego_{As m pt pr} bóstwa *pochodzące od* daimonów^{608 Ap} i przeszkadzaliśmy^{1668 ipf ac} go_A, że nie podąży tą samą drogą^{92 pr} wspólnie z nami_{Gp}. **9,50** Rzekł zaś istotnie do niego Jezus: Nie przeszkadzajcie^{pr it ac}; który bowiem nie jest w dół na¹⁴⁵⁴ was_{Gp},²w obronie powyżej²⁸⁶⁵ was_{Gp} jest.

9,51 Stało się zaś w tym^{1966 Ds n} *które możliwymi* razem być dopełnianymi^{2678 pr if ps}, _{Ac} *czyniło* dni_{Ap} ³wzięcia z powrotem w górę^{186 Gs} jego_G, i on wiadome⁴doistotne oblicze^{2428 A} ⁵utwierdził^{2626 ao ac} *od* tego^{1966 Gs n} *które skłaniało go* wyprawiać się^{2336 pr if} do sfery funkcji Ierusalem, **9,52** i odprawił^{334 ao} *niewiadomych* aniołów²¹ na przód *niewiadomego* doistotne oblicza_G swego. I wyprawiwszy się^{Np pt ao} weszli^{846 ao} do sfery funkcji otwartej wiejskiej osady_A Samaritan^{2519 Gp}, tak jak *na-leżało* przygotować^{ao} mu. **9,53** I nie przyjęli^{658 ao} go, że to wiadome doistotne oblicze jego było^{ipf} wyprawiające się_{Ns n pt pr} do sfery funkcji Ierusalem. **9,54**

1 Uczeń Jan sądzi, „że ów obcy egzorcysta posługuje się magią” {317}

2 Gr. *hyper* ‘ponad’. Przekłady: „z wami”, „za wami”. W dichotomicznym traktowaniu ludzi i świata przez Jezusa nie ma miejsca na neutralność. Por. Lc 11,23.

3 Gr. *ana-lambano* ‘wziąć, chwycić-do góry’, także w sferę powietrzną – niekoniecznie z tego świata ani do nieba. Tym samym słowem *analambano* określono w S.t. wzięcie Eliasza, jednak nie przez mękę, śmierć i zmartwychwstanie. Przekłady: „wzięcia [z tego świata]”, „wzięcia do nieba”.

4 Gr. *pros-opon*. Przekłady pomijają to słowo, oddając je w zespole z następnym *steridzo*: „postanowił”. Oblicze wsparł (wzmocnił)” z hebr. odpowiednika oznaczającego ‘zwrócić oblicze’ przeciw komuś w celu ukarania {317}.

5 Gr. *steridzo* ‘mocno ustawić, utwierdzać’. Często jest to czynność Boga Ojca, Pana i jego anioła w stosunku do ludzi. Przekłady nie oddają osobno żadnego z tych trzech słów: *prosopon esterisen tou*, ani składni *to z inf. celu i następstwa* (Zerwick), lecz zastępują je jednym „postanowił”. Może z powodu, by nie wiązać decyzji ukrzyżowania z wolą czy wsparciem Ojca. Gdyż ze składni *tou* z infinitivem wynika „cel lub zamierzony skutek” {7} s.418 – od przyczyny będącej poza Jezusem.

Ujrzawszy zaś uczniowie Jakobos i Joannes rzekli: Utwierdzając panie, chcesz^{1276 pr} *żeby* rzeklibyśmy^{837 ao sb} *uczynić* ogień^{2463 A} *skłonnym* zstąpić^{1455 ao if ac},
^{Aci} od wiadomego nieba i ¹przez powrotny *na górę* rozkład zdobyć^{187 ao if ac} ich^{Ap?}
9,55 ²Obrócony^{2639 Ns pt ao ps} zaś nadał naganne oszacowanie^{1112 3s ao} im. **9,56** I wy-
 prawili się^{2336 ao ps-dp} do sfery funkcji odmiennej z *dwu różnych*^{As f} otwartej wiejskiej
 osady^A.

9,57 I *wobec* wyprawiających się^{Gp pt pr, Gab} ich^{Gp} w drodze rzekł ktoś istotnie
 do niego^A: Będę wdrażał się^{ft ac} tobie tam gdzie jeżeli ewentualnie ewentualnie
 odchodzisz^{283 pr sb med-ps-dp}. **9,58** I rzekł mu Jezus: Lisy jamy^A mają, i te wiado-
 me ³*istoty* latające^{2258 Np} tego wiadomego nieba^{Gs} ⁴z góry rozpięcia namiotów^{1504 Ap,}
 ten wiadomy zaś syn tego wiadomego człowieka^G nie ma gdzie tę wiadomą
⁵głowę skłoniłby^{1583 pr,ao sb ac}. **9,59** Rzekł zaś istotnie do odmiennego: Wdrażaj się
^{pr it ac} mi. Ten zaś rzekł: Nawróć w możliwość^{1113 ao it} mi odszedłszemu^{283 D pt ao}
 wpierw pogrzebać^{1267 ao} wiadomego ojca mego. **9,60** Rzekł zaś jemu: Puść od
 siebie^{439 ao it ac} wiadomych^{Ap} umarłych *aby mogli* pogrzebać^{ao if} *należących do*
 siebie samych^{799 Gp} umarłych^{Ap,} ty zaś odszedłszy ⁶na wskroś *tajną drogą* przynos
 jako nowinę^{670 pr it ac} tę wiadomą królewską władzę tego wiadomego boga. **9,61**
 Rzekł zaś i odmienny: Będę wdrażał się^{ft ac} tobie, utwierdzając panie; wpierw
 zaś nawróć w możliwość^{1113 ao it} mi ustawiwszy w określonym porządku odżegnać
 się^{340 ao if md} tym^{Dp m} *skierowanym* do sfery funkcji *rodowego* domu^{1994 As} mego.
9,62 Rzekł zaś Jezus: Żaden narzuciwszy^{1065 N m pt ao ac} rękę aktywnie na oradło^A
 i poglądujący^{N pt pr ac} do sfery funkcji *tych spraw i rzeczy*^{Ap n} *skierowanych* do tyłu

1 Gr. *ana-lisko* ‘spożyć, zużyć, wytępić, zabić’, od *ana* ‘z dołu w górę, na powrót’ i *halisko* ‘opanować, zdobyć, schwytać’ +G 5,15. W N.t. jest aktywizowane przez *kata* ‘z góry’ (tu: *kata-baino*). Przekłady: „pochłonał” – co *kata-pino*, *katesthio*, *katnanalisko* {7}.

2 „Obrócony” to zdaniem {317} nie do swych uczniów (gdyż? siedł na przedzie), lecz od swych uczniów, pokazując że nie pochwała ich mentalności. Wiersze 54 i 55 mają późniejsze (nadal prawowierne) dodatki o Eliaszu i dwóch rodzajach ducha: Eliaszowego (człowieczego?) i świętego (zwierzęcego). Ten zakaz zemsty czy odwetu sprzeczny z 10,11 9,26 13,27 i in.

3 Gr. *peteinos*, -on wszystko, co ‘lata’ *petomai*: ptaki, włócznie, pociski, za jakie uważano także obiekty, dziś identyfikowane jako UFO – zwłaszcza gdy mowa o ‘istotach latających’ „nieba”. Łukasz zna słowo *ornis* ‘ptak’ Lc 13,34.

4 Gr. *kata-skenosis* ‘z góry rozłożenie namiotu’, gdzie *skene* może być ‘namiot, obóz, kwatera, buda, altana, scena’.

5 Ziemiaki określony syn człowieka to może czaszka, ‘Księżyc’ *selene*. Wedł. {105} jest nim ‘księżyc’ *men* s.76. W Mt 17,2 (jak i w Ap 1,16) oblicze określonego syna człowieka jest *hos* ‘tak jak’ Słońce, a nie po prostu Słońce. Czym innym jest podobieństwo rzeczy, a czym innym sama rzecz. Tak twierdzi {88}: “Porównanie do Słońca... nie jest jednak tym samym, co nazwanie Słońcem” s.94 - odnośnie transfiguracji w Mt 17,2-3. Wtedy głowa nieokreślonego niebiańskiego syna człowieka byłaby Słońcem. Głowa-Słońce, i głowa-księżyc n.p. w {50}s.98.

6 Gr. *di-angelo* ‘rozgłaszać posłanie’; złożone z *dia* ‘na wskroś, przez’ i *angelos* ‘posłaniec’. Lecz *di-angelos* to ‘tajny informator, wywiadowca, donosiciel, sprawozdawca, łącznik’ łac. *speculator* {6} {9}. Przekłady: „głos” (*kerysso*).

2033, ¹łatwodogodny do umieszczenia ¹¹⁶⁹N nie jest tej królewskiej władzy ^D tego boga ^G.

10,1 Potem w istotny środek-za zaś te właśnie wydarzenia ^{Ap n} ²publicznie wskazał wznosząc w górę ¹⁶⁷ao ac utwierdzający pan odmiennych ¹¹⁵⁴Ap ³siedemdziesięciu dwóch i odprawił ³³⁴ao ich z dołu w górę po ¹⁵⁵dwóch ^{Ap m} dwóch ^{Ap m} na przód doistotne oblicza ^G swego do sfery funkcji wszystkiego ^{As f} miasta ^A i właściwego miejsca ^{As m} do którego ²⁰⁶¹Gs m,n miał planowo ¹⁸¹¹ipf sam przychodzić ¹¹³⁹pr. **10,2** Powiadał zaś istotnie do nich: To wprawdzie gorące żniwo ¹²⁸⁵wieloliczne, ci zaś działacze ¹¹²⁷Np niewieloliczni; ubłagajcie ⁶⁴⁴ao it ps-dp więc wiadomego ^G utwierdzającego pana ^G gorącego żniwa ^G żeby w jakiś sposób ²⁰³⁹*jakichś* działaczy ^{A m} wyrzuciłby ⁸⁵⁶ao sb ac do sfery funkcji gorącego żniwa ^A swojego ^G.

10,3 Prowadźcie się pod *moim* zwierzchnictwem ^{pr it ac}! Zobaczcie - oto odprawiam was tak jak ⁴młode barany ³⁵⁸Ap m ⁵w środku ¹⁸²⁷Ds n wilków ^{Gp}. **10,4** Nie dźwigajcie ^{pr} sakwę do rzucania ⁴⁶²A, nie skórzaną torbę ²²⁶⁵A, nie podwiązane sandały ^{Ap}, i żadną metodą ani jednego ^A w dół w drogę ^A żeby nie ⁶przyjęlibyście uprzejmie ⁴⁰⁰ao sb md-dp. **10,5** Do którego ²⁰⁶¹A zaś by weszlibyście ⁸⁴⁶ao sb domostwa ¹⁹⁸⁶A f, wpięrow powiadajcie ^{pr it}: *Niewiadomy* pokój ^{N f} ⁷rodowemu domowi ¹⁹⁹⁴D m temu właśnie ²⁰⁹⁴D m. **10,6** I jeżeli ewentualnie tam ewentualnie jest ⁸³⁴pr sb ac *jakiś nie-*

1Gr. *eu-thetos* ‘łatwy do umieszczenia, dogodnie umieszczony’, od *eu* ‘łatwo, dogodnie’ i *tithemi* ‘kłaść, umieszczać’. *Eu* odpowiada tu *basileia* ‘królewskiej władzy’. Przekłady: „nadaje się”. +Lc 14,35.

2Gr. *ana-deiknymi* ‘przez wzniesienie w górę wskazać’, stąd: ‘zasygnalizować, ogłosić, proklamować, inaugurować’ n.p. koronację kogoś jako króla, coś jako teatr {6}. Przekłady: „wyznaczył” – pomijając publiczny wymiar. Czy ktoś taki także przygotował wieczerkę Lc 22,10nn? Pochodne *ana-deiksis* Lc 1,80.

372=6x12 lub 72:(2+2)=18.

4Gr. *aren, arnos* ‘owca męska, baran, tryk’, ale z Homera i LXX ‘młody baran, jagnię’ {6}{9}. Ma skojarzenie z Apollonem {6} s.331 (starożytny typ Jezusa). W N.t. tylko 1x. Inni tłumaczą “jagnięta”, “owce”, może uzgadniając z *probaton* w Mt 10,17, ale tak gubią rodzaj męski wysłanników. Jagnię’ zaś to w N.t. *arnion* Jo 21,15 (ewent. *amnos*), a ‘owca’ to *probaton* {7}. Tłumacze kościelni zapewne i tutaj chcą nie ujawniać twardej ognistej wojowniczej „baraniej” natury Chrystusowych wysłanników. Ujawnienie u wysłanników dwóch natur, jako tego co zewnętrzne i tego co wewnętrzne, może odpowiadać podwójnej naturze Jezusa Chrystusa („oto ja” Mt 10,16). Ponieważ „duch gada w środku was” Mt 10,20, to u Mt owce (u Lc młode barany) i gołębicę (d. św.) odpowiadałyby Chrystusowi, a wilki i węże Jezusowi. Odwrotnie kłamliwi prorocy w Mt 7,15: „przychodzą we wdzianach owiec, wewnątrz zaś są wilki”.

5‘W środku’ bo w datiwie; tak m.i. w Mt 18,2 Mc 6,47 Jo 8,9 (“w środku” byłoby w accusativie). Temu prostemu znaczeniu sprzyja paralelny tekst w Mt 10,16, który ma dalsze porównanie: „... Stawajcie się więc roztropni jak węże i niezmieszani jak gołębicę” gdzie to ‘w środku’ wskazuje na drugi wewnętrzny, ukryty ‘w środku’, charakter każdego z 72 wysłanników. Przekłady: „między” wilki.

6Gr. *aspadzomai* znaczyło ‘witać, pozdrawiać, uściskać’. Dziwny zakaz. Tłumaczenie że jest hiperbolą, nie przekonuje. Wygląda raczej na jeden z licznych warunków magicznych, „tabu” obowiązujących czarowników, znanych z etnografii. {146} tłumaczy, iż misjonarz “na pozdrowienia ani czasu ani uwagi tracić nie powinien”, a BT iż „pozdrowienia na wschodzie zabierają dość dużo czasu”. Jednak analogiczny zakaz pozdrawiania w 2Jo 10 (*chairein*) jest przejawem dezaprobaty, by nie „stać się współuczestnikiem jego czynów”. Swoich Paweł ‘pozdrawiał’ Ac 21,19. **7**Łukasz odróżnia tu *domostwo* od *domu*.

wiadomy syn *jakiegoś niewiadomego* pokoju G, ¹zaprzesta wznosząc się na górę na *kimś* ^{1045 3s ft id ps-dp} aktywnie na niego A ten pokój *należący do* was G; jeżeli zaś nie w każdym razie, aktywnie na was A ²zegnij się na powrót na górę ^{178 3s ft id ac}.

10,7 W onym ^{2094 D} zaś domostwie pozostawajcie ^{1819 pr it ac} jedząc i pijąc te *które* ^{Ap n} z naprzeciw od strony obok ²¹³⁹ nich ^{Gp}, godny bowiem działacz zapłaty najemnika G swojej G. Nie przestępujcie ^{pr} z domostwa do sfery funkcji domostwa A. **10,8** I do sfery funkcji którego ewentualnie miasta A ewentualnie wchodzicie ^{846 pr sb} i ewentualnie przyjmują ^{658 pr sb} was, jedźcie ^{pr} te *rzeczy* ^{Ap n} położone obok-przeciw ^{Ap n pt pr ps} wam. **10,9** I pielęgnujcie tych w nim słabych, i powiadajcie im: Przybliżyła się ^{807 3s pf ac} aktywnie na was A wiadoma królewska władza wiadomego boga. **10,10** Do sfery funkcji którego zaś by miasta weszlibyście ^{846 ao sb} i nie ewentualnie przyjmują ^{658 pr sb} was, wyszedłszy ^{1016 Np pt ao} do sfery funkcji ³szero- *kich przestrzeni* ^{2284 Ap} jego rzeknijcie ^{837 ao it}. **10,11** I ten wzniesiony pył A, ten przyklejony ^{1600 A pt ao ps} nam D z tego miasta waszego do sfery funkcji nóg ^{2354 A}, odcieramy od siebie ^{324 pr md} wam; *lecz* ponad liczbę *tego* to właśnie rozeznawajcie ^{pr it ac} że przybliżyła się ^{807 pf} ta królewska władza tego wiadomego boga. **10,12** Powiadam wam że Sodomom ^{Dp} w dniu owym ⁴bardziej do trzymania w górę ^{218 Ns n com} będzie niż miastu owemu.

10,13 Biada tobie Chorazin, biada tobie Bethsaida; że jeżeli w Tyrosie i Sidonie stały się ^{584 ao id ps-dp} te moce, te które stały się ^{584 Np f pt ao md-dp} w was, dawno by we *włosianym* worze i popiele siedząc jako na swoim ^{1410 Np m pt pr md-ps-dp} ⁵zmieniły rozumowanie ^{1837 ao id ac}. **10,14** *Lecz* ponad liczbę *tego* Tyrosowi i Sidonowi ⁶bardziej do trzymania w górę ^{218 Ns n com} będzie w tym wiadomym rozstrzygnięciu ¹⁶⁴³ niż wam. **10,15** I ty, Kafarnaum, czy może ¹⁸⁴⁷ aż do *jakiegoś* nieba wywyższone będziesz ^{2905 ft ps}? Aż do wiadomego hadesu zstąpisz ^{1455 ft md-dp}. **10,16** Ten słuchający ^{pt pr ac} was G, mnie G słucha; i ten ⁷przez odmówienie miejsca na położenie unieważniającego ^{59 N pt pr ac} was A, mnie A unieważnia ^{59 pr}; ten zaś mnie unieważniającego ⁵⁹, unieważnia ⁵⁹ ⁸tego, który odprawił ^{334 A m pt ao ac} mnie ^{818 A}.

1 Potrójnie złożone gr. słowo *ep-ana-pauo* ‘na kimś, nadto, ponownie-wznosząc się na górę-zaprzestać’. Zależy od dobrania znaczenia dla *epi*, a to od teologii ‘zaprzestania’, t.zw. „odpoczynku”. Słownik {7} przyjmuje znaczenie dla *epi* ‘na czymś’. Przekłady tę obfitą złożoność oddają chudo: „spocznij”.

2 Gr. *ana-kampto* od *kampto* ‘zginać’. Przekłady: „(po)wróci”.

3 Szeroki, duży wymiar nie przyjmuje nauki Jezusa?

4 Stopień wyższy od *anektos*, pochodzi od *an-echomai*, które składa się z *ana* ‘z dołu do góry’ i *echo* ‘trzymać’.

5 Gr. *meta-noeo*. Przekłady: „nawróciły” – co *epi-strefo*.

6 Gr. *anektos* od *an-echomai*. Przekłady: „łżej”, „znośniej”.

7 Gr. *a-theteo* od *a-thetos*, złożone z *a* priv. ‘nie, bez’ i *tithemi* ‘położyć, umieścić’. Przekłady odległe: „gardzi” – co *eks-oudeneo*, *eks-outheneo*, *kata-froneo*, *peri-froneo* {7}.

8 Relacja uczniów do Jezusa wydaje się odwzorowaniem relacji Jezusa do ojca.

10,17 Zawrócili wstecz-pod²⁸⁸⁹ ao ac zaś ci siedemdziesięciu (dwóch) wspólnie z rozkoszą²⁹⁸⁰ G powiadając: Utwierdzający panie, i te wiadome¹ bóstwa *pochodzące od* daimona⁶⁰⁸ Np n *jako jedno* podporządkowuje się²⁸⁹¹ 3s pr md-ps nam w tym wiadomym imieniu twoim. **10,18** Rzekł zaś im: ²Rozważałem w teorii¹²⁸⁹ 1s,3p ipfid ac tego ³satanasa^A m tak jak³⁰⁵¹ błysk⁴⁰⁴ Af z wiadomego nieba padłego²²⁷⁶ A m pt ao ac. **10,19** Zobaczcie-oto dałem⁷³⁴ pf wam tę możliwość swawolnego wybycia na zewnątrz¹⁰²⁸ od tego¹⁹⁶⁶ Gs n *które umożliwia* deptać²¹⁹⁷ pr if ac w górze na wierzchu¹⁰⁴⁸ ⁴wężów²¹⁰² Gp i skorpionów, i aktywnie wrogo na¹⁰⁶³ wszystką²¹⁹³ Af tę moc⁷⁸⁰ Af tego nieprzyjaciela¹²⁰⁰, i żadne²⁰⁸⁰ Ns n was^{Ap} żadną metodą nie potraktowałyby z zaprzeczeniem reguł cywilizacji⁴⁹ 3s ao sb ac. **10,20** *Lecz* ponad liczbę tego w tym właśnie²⁰⁹⁴ Ds n nie wychodźcie rozkosznie z środka^{pr} it ac że te duchy wam *jako jeden* podporządkowuje się^{3s} pr md-ps, wychodźcie rozkosznie z środka^{pr} zaś, że te imiona wasze *jako jedno* wpisane jest⁸⁰⁸ 3s pf ps w wiadomych niebiosach.

10,21 W owej⁴³⁰ godzinie uniósł się wesołością¹³ ao md tym duchem^D, tym ode-rwanie świętym²⁵ D, i rzekł: ⁵Wypowiadając to samo wydaję uznanie¹⁰²⁴ pr md tobie, ⁶ojcze^v, utwierdzający panie tego nieba i tej ziemi, że ⁷przez ukrycie odłączy-łeś³¹³ ao ac te właśnie²⁰⁹⁴ Ap n od²⁸⁹ mądrych²⁵⁹² i puszczających razem *ze swoim rozumowaniem*²⁷⁰⁷ Gp, i odsłoniłeś³⁰⁵ ao ac one⁴³⁰ Ap n ⁸dziecinnie nie umiejącym budowania eposu¹⁹²⁶ Dp m; owszem, *ty* ten ojciec^N, że w ten właśnie sposób²⁰⁹⁵ ⁹uznanie za łatwodogodne¹¹⁶⁷ stało się⁵⁸⁴ w doistotnym przedzie⁹⁵⁴ twoim²⁶⁴³ G. **10,22** Wszystkie *sprawy*²¹⁹³ Np n *mnie jako jedna* została przekazana²¹⁵⁰ 3s ao ps pod przewodnictwem²⁸⁷² wiadomego ojca^G mojego, i żaden *nie* rozeznaje kto *jakościowo* jest wiadomy syn jeżeli nie wiadomy ojciec, i kto *jakościowo* jest

1 Gr. *daimonion* dosł. ‘pochodzący od daimona l. bóstwa’. Także ‘zesłany z nieba, boski’, n.p. Apollon {6}. Przekłady niesłusznie zrównują *daimonion* (częste) z *daimon* (jednostkowe i wariantowe, które jednak Mateusz odróżnia w Mt 8,31). W Mt 8,28-31 ^{1,2}dwóch opętanych z grobów nazwało ¹Jezusa ²Chrystusa również dwoma imionami: ¹Jezusa oraz ²Syna Bożego (t.zn. Chrystusa). Tą samą nazwą ^{1,2}obcych „bogów-*daimonion*” posłużyli się ateńscy filozofowie na określenie ¹Jezusa i jego ²drugiego etapu bytowego ‘stawienia do góry, powstania’ *ana-stasis*, głoszonych przez Pawła Ac 17,18. Dalej Paweł wyjaśnia, że dokonuje tego „nieznany bóg”, bóg-stwórca, który wskrzesił z martwych Jezusa. Owo zaś ‘stawienie na górę’ *ana-stasis* nie musi być chrześcijańskim „zmartwychwstaniem” ani „powstaniem z umarłych”, jak łączy N.t., lecz „powstaniem jako antytezą upadku w sensie religijnym, moralnym Lc 2,34” {7} s.39. A także innego rodzaju.

2 Gr. *theoreo* z podwójnym acc. szatana i błysku; może bliskie użyciu w Jo 10,12 z acc. wilka, też 14,17 i Ap 11,11 – intensywnie, z przejściem. Rozróżnienie między *theoreo* a zwykłym oglądaniem n.p. w Jo 16,16n Ac 3,16. *Theoreo* znaczyło ‘baczenie obserwować, rozważać, kontemplować, odbierać wyrocznię l. poselstwo religijne; wywnioskować zasadę, wzór, plan, prawidło; obserwować z prawej strony ‘księżyc’ *selene*’ {6} (t.j. w fazach rosnących – przychodzące na niego światło od Słońca do powietrza?). Była to czynność widza na uroczystościach, zawodach, igrzyskach, widowisku, na trybunie, w teatrze, a więc w zdarzeniach przeznaczonych do odbioru głębszej warstwy znaczeniowej. Opis jakby grupuje kategorie: szatan byłby błysk(awicą), (t.j. ogniem) i samowolna władza; ‘nieprzyjaciel’ *echthros* (diabeł) wraz z jego mocą w postaci wężów i skorpionów; a tej samowolnej władzy Jezusa odpowiadałoby imię Jezusa. Jezus ‘baczenie oglądając’ *theoreo* szatana był więc widzem, teorem który sam nabiera ognistego niebiańskiego duchowego szatana, i który upadły na ziemię stał się diabłem. Niebiański zaś ogień spada przede wszystkim na Wenus i na Księżyc jako jego ‘światło’ *men*, jest jego duchem i mocą. *Theoreo* implikuje uznanie i przyswojenie u patrzącego {314} t.2 s.94 – tu u Jezusa! Dlatego daje im moc, bo ją ma.

wiadomy ojciec jeżeli nie wiadomy syn, i któremu ^{2061 m,n} 'jeżeli by ewentualnie ⁷⁹⁸ pragnąłby ^{526 pr sb md-ps-dp} ten syn odsłonić ^{ao}. **10,23** I obrócony ^{2639 Ns pt ao ps} istotnie do uczniów w okolicznościach które miał z góry aż na dół w ¹⁴⁵⁴ swoją własną sferę ^{1334 As f} rzekł: Szczęśliwe oczy poglądnące ^{pt pr ac} zdarzenia które ^{2061 Ap n} poglądnacie. **10,24** Powiadam bowiem wam, że wieloliczni prorocy i królowie zechcieli ^{1276 ao} ujrzeć ^{2041 ao} zdarzenia które wy poglądnacie ⁵¹⁶ i nie ujrzeli ^{2041 ao}, i usłyszeć ^{ao} które słyszycie i nie usłyszeli ^{ao}.

3 Zatem szatan byłby padłym z nieba ogniem, bo za taki w istocie uważano 'błysk, błyskawica' *astrape*. Więć pierwotnie, jako okołosłoneczny ogień przebywał w niebie, był istotą niebiańską; był prokuratorem, aniołem i synem boga – może jako okołosłoneczny ogień i światło, skąd padł do sfery światowej, powietrznej i ziemskiej. A może był to Helel t.j. Lucyfer z Is 14,12, rozumiany jako planeta Wenus poranna {221} s.31 {193} s.59. Ale do błyskawicy przyrównany jest też wielokrotnie syn człowieka Mt 24,27 28,3 Lc 17,24 9,29. {317} utożsamia go z aniołem i synem boga (ale chyba naturalnym – nie pomazanym), a ponieważ nie rozumiał miłosierdzia (t.j. zamysłu kończenia dzieła na ciebie, czyli terminacji do lekkomyślności, lenistwa i pobłażliwości), ów lubiący ziemskie uciechy bóg ojciec stracił go z nieba do głębin ziemi (materii), gdzie stał się aniołem ciemności (t.zn. solidnej działalności materialnej). W N.t. szatan ma też konotacje ze światłem w 2C 11,14, także z ogniem ogniska (ognistego Księżyca?) przez Petrosa-szatana Lc 22,55. Stąd mocą (środowiskiem i narzędziem?) szatana jest ciemność Jo 13,30 Ac 26,18. „Wąż pierwotny” Ap 12,9 (rajski niebiański, czyli uskrzydłony, więc smok?) był w niebie Ge 3, a jako zrzucony w Ap 12,9 20,2 może paralelnie odpowiadać spadłemu nadolnemu diabłu. Szatan jest 'pułapką' *skandalon* Mt 16,23, 'próbowaniem' *peiradzo* 1C 7,5, przychodzi i 'unoszą' *airo* Mc 4,15 (jest to też czynność diabła Lc 8,12, ale Mc nie zna diabła); 'stawia się w górę' *an-istemi* Mc 3,26; wszedł do Judasa-diabła Lc 22,3 Jo 13,27; symbolizuje go fallus (wąż) 1C 7,5 1Tm 5,15 Ap 2,24; 'przekształca się' *meta-schematidzo* (o gwiazdach, księżycu {4} {6}, jest to także czynność Jezusa w Ph 3,21) do anioła (odniebnego) światła 2C 11,14, czyli do górnej dziennej fazy księżyca; aniołem szatana jest 'ciemn' *skolops* od pana 2C 12,7 (znaczący też 'pal' – podobnie jak 'krzyż' *stauros*); jest ścierany pod nogi chrześcijan (z obrazu w Ap 12? - tam wąż-szatan odpowiadałby świetlistemu sierpowi 'księżycu' *men*) Rm 16,20 Lc 10,19; jego jest synagoga Ap 2,9 3,9 i tron Ap 2,13 (symbolizowane przez sierp księżyca); jest duchem podobnie jak duch św. (t.j. światłem) Mt 12,28. Także apokryfy {127-III.IV} zdają się podawać jako typy szatana ogień, światło, błyskawicę, węża, żmiję, Artemidę (boginię księżyca), Romeę, ducha, anioła, nów księżyca, żądło, dym, lisa, Beelzebula. **Diabeł** – p. przyp. do Lc 11,13 i Jo 8,44.

4 Ta żywa cielesna 'potęga' *dynamis* należy do 'nieprzyjaciela' *echthros*, którym w Mt 13,39 jest diabeł, a w Ac 13,10-11 syn diabła, t.j. ucieleśniony diabeł; w Mt 13,28 występuje *echthros anthropos*, który jest diabłem; w 1C 15,26 *echthros* jest śmiercią. W Rm 12,20 "jeżeli by *echthros* twój był głodny, 'nakarm małymi kawałkami' *psomidzo* (od *psomos*, *psomion*) go, jeżeli by był spragniony, napój go, to bowiem czyniąc 'węgle drzewne' *anthraks* ognia (więć płonące) zgromadzisz na głowę jego". Tutaj wedł. Jezusa najpierw depcze się po naziemnych siłach zbrojnych potężnego, potem po jego niebiańskich odpowiednikach cielesnych, a potem dominuje jego niebiańską władzę duchową. Na ziemi rozstrzyga się niebo, wiąże się i rozwiązuje (por. Piotrowe klucze na ziemi; syn człowieka na ziemi Mc 2,10). Por. Ps 91,13.

5 Gr. *eks-omo-logeo* coś jakby 'wy - tożsamiać się - słownie'.

6 bóg ojciec nie jest „niebem”, lecz 'utwierdzającym panem' wielkiego boga nieba. Por. Lc 18,11.13.

7 Gr. *apo-krypto*. Modlitwa Jezusa zdaje się przeciwstawiać wielu wypowiedziom ksiąg mądrościowych, sławiących mądrość i jej umiłowanie przez ludzi {317}.

8 Gr. *nepios* 'nie umiejący budowania eposu, nieprzewidujący, prostoduszny', tu w antytezie do *sofos* 'mądry' i *synetos* 'roztropny'; od *ne* 'nie, bez' i *epos* 'epos, poemat historyczny, ludowy'. Przekłady: „prostaczkom”, co nie oddaje charakteru wieku „dziecinnego, niemowlęcego”.

9 Gr. *eudokia*. P. Lc 2,14. Przekłady: „bo tak się tobie upodobało”, „gdyż takie było twoje upodobanie”

1 Gr. *ean* spójnik warunkowy, ewentualny: 'jeżeli by, jeśliby, w przypadku gdyby', złożony z *ei* 'jeżeli' i partyk. warunkującej *an* 'by'. Zgodny z trybem warunkowym „pragnąłby”. Przekłady zamieniają na tryb indicativus: „zechce”.

10,25 I zobacz do tamtego miejsca - oto znawca przydzielonego obyczajowego Prawa jakiś stał się w górę^{233 ao} wyciągając na doświadczanie^{885 N pt pr} go, powiadając: Nauczycielu, co uczyniwszy^{2314 N pt ao} *jakiś niewiadome*¹ życie biologiczne^{1223 A} eonowe^{82 A} ²odziedziczył przez losowy odłam^{1575 ft id ac?} **10,26** Ten zaś rzekł istotnie do niego: W przydzielonym obyczajowym Prawie co jest napisane^{602 pf ps?} ³Jakże czytasz? **10,27** Ten zaś odróżniwszy się *dla odpowiedzi* rzekł: ⁴Umiłujesz^{15 ft} *niewiadomego* utwierdzającego pana^A, tego wiadomego boga^A twego^G, z całego serca twego^G i ⁵w⁹⁵⁹ całej duszy twojej i w całej potędze^{1374 D} twojej i w całym rozumowaniu na wskroś wszystkiego^{700 D} twoim, ⁶i wiadomego ⁷bezpośrednio blisko będącego^{2303 A} twojego^G tak jak ciebie samego^{2529 A}. **10,28** Rzekł zaś jemu: Należyście prostopadle²⁰⁴⁹ odróżniłeś się w odpowiedzi³¹¹ ^{ao ps-dp}; to właśnie czyn^{pr} i ⁸będziesz żył biologicznie dla siebie^{1208 ft md}. **10,29** Ten zaś chcąc usprawiedliwić^{746 ao} siebie samego^{799 A}, rzekł istotnie do Jezusa: I kto jest *na-leżący do* mnie^G *jakiś* bezpośrednio blisko będący?

10,30 Podjąwszy^{2883 N pt ao ac} Jezus rzekł: Człowiek jakiś zstępował^{1455 ipf} od Ierusalem do Iericho, i zbójcom^{Dp} wokół wpadł^{2243 ao ac}, którzy i wydziawszy⁸⁶⁵ ^{N pt ao} go i razy^{Ap} na dodatek nałożywszy^{1111 pt ao} odeszli^{ao} puściwszy od siebie^{439 N pt ao} półumarłego^A. **10,31** W dół w ⁹zbieg do razem zdarzeń^{2655 A} zaś kapłan jakiś zstępował w dół^{1455 ipf} w drodze owej, i ujrawszy go ¹⁰*jako przeciwnik* do obok-przeciw przyszedł^{255 ao ac}. **10,32** Podobnie zaś i lewita stawszy się^{584 N pt ao md-dp} w dół w to właściwe miejsce^A przyszedłszy i ujrawszy *jako przeciwnik* do obok-przeciw przyszedł^{255 ao ac}. **10,33** ¹¹Samaritanin zaś jakiś podróżując^{N pt pr} przyszedł^{ao} w dół w¹⁴⁵⁴ niego^A i ujrawszy zjednoczył się wewnętrznym narzą-

1 Gr. *dzoae aionios* 'życie' 'trwające przez eon'. Czyli nie istniejące zawsze, „wieczne” jak w przekładach. Analogiczne pytanie w Lc 18,18. Wiara, iż bóg wskrzesi sprawiedliwych zmarłych i udzieli im życia eonowego nie występowała w Prawie, lecz pojawiła się dopiero u pisarzy z II w. przed chr. (Dn, 2Mch, 4Mch, PsSal) {317}.

2 Gr. *klero-nomeo* od *kleros* 'wylosowany odłam, los' i *nemo* 'wydzielić, przydzielić'.

3 Pytanie "Jak czytasz?" do uczonego w Zakonie, mogło znaczyć: Jak łączysz, kojarzysz?, gdyż odpowiedź uczonego stanowi kompilację dwóch oddzielnych przykazań.

4 Nakaz miłości boga z Dt 6,5 nie jest wiernie przytoczony ani tu ani w Mc 12,30.

5 W drugim i następnych warunkach nie ma *eks* 'z' jak w pierwszym, ale są *en* 'w'. Przekłady nie rozróżniają.

6 W S.t. nakaz miłości boga i nakaz miłości bliźniego nigdzie nie stoją obok siebie, na jednej płaszczyźnie, jak tu przez spójnik „i” {317}.

7 Gr. *plesion* 'znajdujący się w pobliżu, ten tuż obok, bliski, sąsiadujący, sąsiad'. Bynajmniej nie był to „każdy”. Izraelita zawiązał „bliźniego do członków swej rodziny i narodu; także do przybyszów cudzoziemskich, z powodu: „bo i wy byliście cudzoziemcami” {317}. Następująca odpowiedź Jezusa nie pozostawia wątpliwości, iż nie jest to nawet „każdy” Izraelita, ale który mu uratował życie nakładem własnego wysiłku czasu i pieniędzy.

8 Gr. *dzao, dzo* tu w stronie zwrotnej jak w Lc 4,4, nie w aktywnej jak w Lc 2,36 15,13.32 20,38 i in. Więc "dla siebie", które może znaczyć: jako dla osoby ludzkiej. Słowo to ma inne znaczenie niż *bioo* 'pędzić życie, przeżywać'.

9 Gr. *syn-kyria* 'zbieg okoliczności, zdarzeń' od *syn-kyre*. Przekłady: „przypadkiem”.

10 Gr. *anti-par-erchomai* 'przychodzić bokiem z naprzeciw'. Przyimek *anti-* w złożeniach często oznacza wrogość, a w *anti-dikos* oznacza diabła w 1P 5,8.

11 Jezus wielokrotnie wykazuje przychylność Samarytanom Lc 9,55 10,33 17,16 Jo 4,9. 40, i Samarytaninem go nazywano Jo 8,48. Jest pytanie, czy Jezus uważał się za samarytańskiego mesjasza Jo 4,22-26.

dem²⁶⁰² ao ps-dp **10,34** i doistotnie przyszedłszy²⁴⁰⁰ N pt ao z góry na dół zawiązał¹⁴⁶⁴ ao rany jego nalewając^{pt pr} oliwę^A i wino^A, posadziwszy^{N pt ao} zaś go na swoje własne¹³³⁴ A ¹nabyte na własność bydłę¹⁶⁵² powiódł³⁹ ao go do przyjmującej wszystkich gospody²¹²⁹ A i nałożył się staraniem na¹⁰⁸⁸ ao ps-dp niego^G. **10,35** I ²na jutro^A wyrzuciwszy^{N pt ao ac} dał⁷³⁴ ao dwa denary prowadzącemu gospodę²¹³⁰ D i rzekł: Nałóż się staraniem na¹⁰⁸⁸ ao it ps-dp niego^G, i które^{As n} coś by dodatkowo zużyłbyś^{ao sb ac}, ja w tym¹⁹⁶⁶ Ds n *które mogącym*³ ponownie przychodzić na górę¹⁰⁴⁶ pr if md-ps-dp, Aci *uczyni* mnie^A, oddam²⁹⁹ ft tobie. **10,36** Kto z tych właśnie^G trzech bezpośrednio blisko będący²³⁰³, wyobraża się^{3s pr ac} tobie, *mógł*⁵⁸⁴ pf tego wpadłego⁹⁴⁹ G pt ao ac do zbójców? **10,37** Ten zaś rzekł: Ten który uczynił²³¹⁴ N pt ao tę litość wspólnie z nim^G. Rzekł zaś mu Jezus: Wyprawiaj się^{pr md-ps-dp} i ty ⁴czyn²⁰¹⁸.

10,38 W zaś tym¹⁹⁶⁶ Ds n *które skłonnymi* wyprawiać się^{pr md-ps-dp} *czyniło* ich^{Ap}, ⁵on sam⁴³⁰ wszedł do otwartej wiejskiej osady¹⁶⁶⁹ A jakiejś; kobieta zaś jakaś imieniem Martha podprzyjęła²⁸⁷⁶ ao md-dp go^A. **10,39** I ⁶tej oto z części¹⁹⁷⁰ D f była ⁷siostra zwana¹⁴³⁹ N pt pr ps Mariam, i zasiadłszy obok-naprzeciw²¹⁵⁵ N pt ao ps-dp ⁸do

1 Gr. *ktenos* ‘bydło, zwierzę swojskie’, w przeciwieństwie do *therion* ‘dzikie zwierzę’ {6}. Jego swojskość jest wzmocniona przymiotnikiem *idios* ‘swoje własne’. Również w ten sposób jest zaznaczone przeciwstawienie Samarytanina posiadającego zwierzęta oswojone (owce, kozy, gołębicę udomowioną), mozaistę jakoby będącego w łączności ze zwierzętami dzikimi (por. „węże”, „wilki”).

2 Gr. *epi* z accusativem znaczy: ‘na’. Mniej niż “nazajutrz” (BiZ), oraz “następnego dnia” (BT).

3 Gr. *ep-an-erchomai*. Uzyskanie statusu “bliźniego” u Jezusa może człowieka sporo kosztować.

4 Narzuca się sylogistyczny wniosek: „Kochać mam tylko tego, który mi ukazuje miłosierdzie”

5 Jezus przybył do domu **kobiet** sam i „w całej scenie Łukasz w ogóle nie wspomina o uczuciach”. O stopniu zażyłości Jezusa z obiema kobietami świadczy też, że Marta „ośmiela się upominać Jezusa i to nawet w dość ostrych słowach”, pozwalając sobie nawet na ‘wzburzenie’ *thorybadzo* 10,41. Może to świadczyć nawet o pewnym podporządkowaniu Jezusa kobietom. Por. śmiały czyn jawnogrzeszniczy Lc 7,37, nader śmiałą, arogancką prośbę matki synów Zebedeusza Mt 20,20n i śmiałe żądanie jego matki Jo 2,3n.

6 Gr. *ho-de*. Znaczenie niezupełnie słownikowe, w części wyrozumiane etymologicznie.

7 Czy siostra Mariam była młodsza od Marty {125}? Byłoby to zgodne z biblijnym schematem, iż „brat” jest młodszy (gdyż dopiero on jest nazywany bratem), oraz że starszy potomek jest człowieczy, a młodszy zwierzęcy i seksualny. W Biblii właśnie ten młodszy i mniejszy ma łaskawsze uznanie u boskiego ojca, gdyż Jahweh jest rewolucją od słabszego i mniejszego w danej klasie. Marta reprezentuje wspólnotę wiary w kategoriach judaistycznych {314} t.2 s.96, też Jo 11,24.

8 Tu ‘do istoty nóg’, chociaż normalnie słuca się do istoty twarzy, lub – w „postawie ucznia” - *para podas* jak Paweł w Ac 22,3. Gr. *pros* z accusativem wyraża intymność, wejście do istoty. Zaś w relacji kobieta-mężczyzna *pros tous podas*, razem z *meris* także ‘członek ciała’ w. 42, jest jeszcze wyraźniej seksualne niż *opiso para tous podas* grzesznicy w 7,38. Biblijna symbolika seksualna nóg p. przyp. do Mt 28,9. U Jo 12,2n Marta również słuuguje, a Maria włosami swojej głowy wyciera Jezusowi nogi, co jest czynnością jeszcze bardziej intymną. Maria również w Jo 11,32 *pa-dła pros podas* Jezusa, lecz błagalnie, jak i Greczynka w Mc 7,25; znamienne, że w obu przypadkach Marii znaczna część kopistów usiłowała zamienić intymne *pros* na *para* ‘przy’ lub *eis* ‘do’. W Ac 22,8 Paweł uczył się inaczej: *para tous podas*. Wynika też, iż Mariam, „wsłuchująca się do nóg” mężczyzny, zamiast mu służyć, była „leniwą dziewczyną”. I taki tytuł ma baśń z leniwą Kudłą, którą tam “Jezus” poleca wziąć za żonę. Przekłady: „u nóg”.

istoty ²³⁸⁸ nóg ^{Ap} utwierdzającego pana ^G słuchała ⁹³ ipf ¹odwzorowany wniosek ^A jego ^G. **10,40** Zaś Martha była wkoło ciągnana ²²⁴⁵ ipf ps wkoło w wieloliczną ²³²⁹ As f usługę ^A. Stawiwszy się na *to* ¹¹⁹⁴ N pt ao ac zaś rzekła: Utwierdzający panie, nie jest dbałość ¹⁸⁰⁷ tobie że siostra moja wyłącznie jedyną ¹⁸⁸⁸ A mnie ^A z góry na dół zostawiła ¹⁴⁸² ao usługiwać ^{pr?} Rzeknij więc jej aby mi dla razem wzięłaby z przeciwnego kierunku ²⁶⁹⁴ ao sb md-dp. **10,41** Odróżniwszy się dla odpowiedzi zaś rzekł jej utwierdzający pan: Martha, Martha, troszczysz się ^{pr} i poddajesz się wzburzeniu ¹³⁰¹ pr ps wkoło w wieloliczne *sprawy* ²³²⁹ Ap n; **10,42** ²jednego ⁸⁴³ Gs m,n zaś jest potrzeba ³⁰⁰⁹; Mariam bowiem tę dobrą ¹¹ ³działkę ¹⁸²³ A wybrała dla siebie ⁸⁷⁸ ao md, taką która ²⁰⁶⁷ N nie będzie odebrana ⁴³³ ft ps *od* niej ^G.

11,1 I stało się w tym ¹⁹⁶⁶ Ds n *które mogącym być* ⁸³⁴ pr if ac, Aci *czyniło* jego ^A we właściwym miejscu *ujścia* ²⁸⁰⁹ jakimś ²⁸⁰² D modlącego się ^A pt pr, jak zaprzestał ²²⁰¹ ao md rzekł ktoś z uczniów ^G jego istotnie do niego: Utwierdzający panie, naucz ⁷³⁰ ao it nas modlić się ^{pr} if, z góry tak jak i Joannes nauczył ⁷³⁰ ao uczniów swoich. **11,2** Rzekł zaś im: Gdy ewentualnie ²⁰⁶⁹ ewentualnie modlicie się ^{pr} sb, powiadajcie ^{pr} it: ⁴Ojczye ^v, ⁵niech zostanie *oderwanie* uświęcone ²⁴ 3s ao it ps wiadome imię twoje. Niech przyjdzie ¹¹³⁹ ao it wiadoma królewska władza ⁴⁸³ twoja. **11,3** Ten wiadomy chleb ^A ⁶*należy dla* nas ^{Gp}, ten ⁷należący do *dnia* następnie nachodzącego ¹⁰⁹² As m, dawaj *teraz* ⁷³⁴ pr it ac nam *jako to* ^{An} *co* z góry na dół w ¹⁴⁵⁴ ⁸*każdy* dzień ^{As}. **11,4**

1 Czyli *logos*. Jest do zbadania – zważywszy niezwykle usytuowanie Mariam ‘intymnie do’ nóg Jezusa – czy *logos* nie ma tu znaczenia fallicznego. Por. Prolog Jo i *spermo-logos* w Ac 17,18, którym tam jest zmartwychwstały Jezus, oraz głoszący chrystusa, po śmierci Jezusa, Paweł-Hermes Ac 14,12 mający symbolikę falliczną.

2 Reakcję Jezusa można uznać za niewdzięczność i dużą niesprawiedliwość. Przecież było wiadomo, że ten cielesny syn człowieka dużo je i pije Lc 7,34 i potrzebuje posługi Mt 27,55 Lc 8,3. Zresztą Marta mogła o wiele pewniej z „wielu” osiągnąć owo “jedno”.

3 Gr. *meris* ‘udział, działka, część, porcja’. Bywa też częścią ciała Ex 29,26 Lv 7,33 8,29, a podczas trwania u nóg mężczyzny może oznaczać „samego chrystusa” {317}. Czyli może pobudzonego fallusa, gdyż na symbolikę falliczną zmartwychwstałego Jezusa wskazuje jego funkcja oblubienica i małżonka Mt 9,15 25,1-10 Jo 3,29 Ap 18,23 21,2.9.

4 Modlitwa wykazuje „dość wyraźne analogie zwłaszcza z dwiema żydowskimi modlitwami: Qaddisz i Osiemnaście błogosławieństw, które mogły stanowić wzór Modlitwy pańskiej” {317}

5 Gr. *hagiadzo* ‘wnosić do oderwanie świętego, uświęcać’; od *hagios* ‘oderwanie święty, oderwany i wyniesiony do niebios’ – w N.t. zasadniczo o bogu ojcu (nie o bogu stwórcy). Inny rodzaj świętości niż *hosios* ‘święty, zbożny boskonaturalnym prawem’, też *hieros*, *semnos*. W ewangeliach tylko pochodne *hosiotēs* Lc 1,75, ale w Ac 2,27 13,35 i Hb 7,26 *hosios* o samym Jezusie (nie chrystusie).

6 Można tłumaczyć “chleb nasz”, pamiętając, że nie jest to chleb ‘nasz własny’ gr. *hemeteros*, całkowicie w naszej dyspozycji, o czym świadczą też słowa: „dawaj” oraz „należący do dnia następnego”. Ten chleb to może *parakletos*, duch, którego chcą by ojciec dał jeszcze w tym eonie Jo 14,16 lub raczej sam Jezus.

7 Gr. *epiousios*, od *epiousa* a to od *ep-eimi* ‘na-chodzić’ lub od *epiousia*. P. przyp. do Mt 6,11.

8, „Dzień” bez rodzajnika określonego. W dół w każdy dzień jest słońce; było ono chlebem (w Egipcie). Chlebem jest Jezus Jo 6,35, jest nim też ciało syna człowieka Jo 6,51-53. Wedł. A. Niemojewskiego chleb - hostię symbolizowała perłowa (ciemna) tarcza Księżyca {121}s.232.241 {141}s.15 {105}s.63-64. Wspólnota Jezusa chce być „pokoleniem nowego eonu” już tu i teraz, mieć ten chleb dostosowany do ich codziennego życia.

I ¹puść od siebie ⁴³⁹ao it ac nam wiadome uchybienia ¹³⁴ nasze, i ²bowiem my sami ⁴³⁰Np m puszczaemy od siebie ⁴³⁹pr id ac wszystkiemu ²¹⁹³Ds m będącemu dłużnym ²¹⁰⁰Ds m pt pr ac nam. I *żeby* nie wniosłbyś ⁸⁴⁸ao sb ac nas do ³doświadczenia ²²¹⁰A.

11,5 I rzekł istotnie do nich: Kto z was będzie miał ¹²⁰²ft przyjaciela ²⁹³⁵ i wyprawi się ^{ft md-dp} istotnie do niego w *czasie* środka nocy ¹⁸²⁶Gs, i rzekłby ⁸³⁷ao sb mu: Przyjacielu, pożycz ¹⁵⁶²ao it mi trzy chleby, **11,6** skoro ¹⁰⁵² przyjaciel mój stał się obok-przeciw ²¹⁴⁵ao md-dp z drogi istotnie do mnie ^A i nie mam które ²⁰⁶¹As n położę obok-przeciw ²¹⁷⁴ft id ac jemu. **11,7** I ów *pozostając* w tym od wewnątrz ¹¹⁵¹ odróżniwszy się rzekłby ⁸³⁷ao sb: Nie mi ⁴ciężki trudu ^{Ap} dostarczaj ²¹⁸¹pr it; już drzwi ^{Ns} są zamknięte na klucz ¹⁵⁷⁰pf ps i wiadome dzieci ²¹¹⁸ *należące do* mnie ⁸¹⁸G wspólnie ze mną ⁸¹⁸G do ⁵spółkowania ¹⁵⁹⁵A są; nie mogę stawiający na górę ²³³N pt ao ac dać ⁷³⁴ao tobie. **11,8** Powiadam wam, jeżeli i nie da ^{ft id} mu stawiający na górę przez to *które skłonny* być ⁸³⁴pr if ac *czyni go jako* przyjaciela ²⁹³⁵A jego ^G, przez w każdym razie ⁵⁵⁸ tę ⁶bezczelność ¹⁷⁴A jego wzbudzony ⁸¹⁰N pt ao ps da ⁷³⁴

1 Jezus nie uczy prosić ojca o wspomnienie w zwalczaniu grzechów, lecz o pobłażliwość i akceptację grzechów.

2 Słowa te (w trybie rozkazującym) wyglądają na „żądanie skierowane do boga (skoro mu przebaczyliśmy, to ty też musisz nam przebaczyć)”.

3 Gr. *peirasmos*. Znaczy po grecku ‘próba’, nie kościelne „kuszenie”. W ten sposób Bóg Elohim próbował Abrahama Hb 11,17 Ge 22,1. Jest to czynność wykonywana przez *ponerosa* t.j. diabła Mt 4,1 Lc 4,13; duchowo próbuje go zaś szatan 1C 7,5. Standardowo, ze swej natury bóg ojciec zawsze wnosi do szatańskiego próbowania. Dziwne, że wierni mają bać się próby, chociaż diabelska próba Jezusa Lc 4,2 była kulturalna i także ze strony Żydów Mt 19,3 Mc 10,2 12,15. Zresztą i Jezus wystawiał na próbę Jo 6,6 i Paweł zalecał próby 2C 13,5, nie mówiąc o S.t. Podobnie kulturalnym *ho peiradzon* był diabeł-szatan w Mt 4,3. Modlitwa ta jest wołaniem grzesznika, który zna swoją słabość moralną w ciele (por. Mt 26,41 Mc 14,38) i obawia się, że nie dochowa bogu wierności {317}. Przekłady kościelne, i dawniejsze i współczesne, fałszują „**Modlitwę Pańską**”, najświętszy tekst N.t.! Z tekstu bowiem jasno wynika, że bóg chrześcijan „wnosi do próbowania”, próbującym zaś jest diabeł Lc 4,13 Mt 4,3 1Th 3,5 i szatan 1C 7,5. Postępując tak względem modlitewnego nakazu Jezusa, sami stosują faryzejskie *atheteo* i *akyroo* (-względem nakazów Mojżesza), potępione przez Jezusa w Mc 7,5-13. Szczytem fałszowania tekstu słów Jezusa jest współczesna parafraza Modlitwy w BT: „nie dopuść, byśmy ulegli pokusie”, gdyż co innego jest „dopuszczenie” do próbowania, a co innego aktywne celowe „wnoszenie” *eisfero* do próbowania” przez Boga Ojca w Lc 11,4 Mt 6,13. Bóg zatem, mimo że „sam nikogo nie próbuje” Jc 1,13, to jawnie wyręcza się diabłem, a to by „wieniec żywota dać tym, którzy [istotnie] go miłują” Jc 1,12. Chrześcijan zaś pociąga „darmowa niezasłużona łaska”, z tego względu kościelni tłumacze chcą osłodzić obraz boga ojca. Choć od S.t. wiadomo, że bóg zsyła i doświadczenia i pokusy i złe duchy, n.p. Ez 3,20 Za 12,2 1S 16,14.

4 Podobne wyrażenie: *agona parechein* ‘walkę dostarczać’ (też ludziom i bogu) z Is 7,13 przytoczone w Mt 1,23.

5 Gr. *koite*. Podstawowe znaczenie *koite* to ‘łóże, zwł. małżeńskie’, też w Hb 13,4. W LXX i w N.t. znaczenie ‘stosunku płciowego’ i ‘rozwiązłości’ jest wyłączne {6} {7} – we wszystkich trzech pozostałych miejscach w N.t. ma znaczenie seksualne. Czy można na podstawie tego fragmentu uznać chrześcijańskiego boga ojca za ‘pedofila’ *paidofiles* t.j. ‘zmysłowo kochający chłopców’? Wyznanie ojca “Tyś jest syn mój ‘umiłowany’ *agapetos*, w tobie upodobałem” Lc 3,22 też może tu być argumentem.

6 Gr. *anaideia* ‘bezczelność, bezwstyd’, utworzone od *anaidēs*, złożonego z *a* privativum ‘nie, bez’ i *aideomai* ‘czcić, szanować, wstydzć się’. Jezus oświadcza, że wobec boga „skutek osiągnię zwykła ludzka natarczywość” {317}. Jezusowa zachęta do bezczelności wobec boga jest instynktownie odbierana jako arogancka, zuchwała i ohydna, i znamionuje postawę magiczną, rozkazującą. W LXX (Da TH 2,15) *an-aidēs* odpowiada ‘hucpie’ hebr. ChCP ‘bezczelność, zuchwałość, impertynencja’. Por. *skleros* Jo 6,60. Przekłady najłagodniej jak można: „natręctwa”.

ft mu tych których *rzeczy* 2064 Gp n potrzebuje 3011 pr. **11,9** I ja wam powiadam: proście pr i będzie dane ft ps wam, szukajcie i znajdziecie 1185 ft ac, pukajcie i będzie otworzone *wstecz-w górę* ft ps wam. **11,10** Wszystek bowiem ¹wiadomy 1966 proszący pt pr bierze pr, i wiadomy szukający pt pr znajduje, i wiadomemu pukającemu jest otworzone pr ps. **11,11** Kogo(ś) 2803 (2802) As m zaś z was wiadomego A ojca A będzie prosił ft wiadomy ²syn o rybę As m, i ³naprzeciw 247 ryby G węża A mu ⁴da w naddatku *na służbę* 1075 ft id ac(?) **11,12** Albo i będzie prosił o jajo n, da w naddatku na służbę mu skorpion(??) **11,13** ⁵Jeżeli 826 więc wy ⁶złośliwi 2333 Np ⁷obecnie będąc poczynający spod 2864 N pt pr *od przeszłości* wiecie 1983 pf dary 770 Ap n ⁸dobre 11 *obecnie* dawać pr wiadomym potomkom 2769 waszym, ⁹jak licznym 2345 Ds n *bardziej* 1766 (*darem*) wiadomy ¹⁰ojciec z *niewiadomego* nieba da 734 ft *niewiadomego* ducha As n oderwanie świętego 25 A wiadomym proszącym 74 D pt pr go.

11,14 I był wyrzucający N pt pr *jakieś* bóstwo pochodzące od daimona 608 A ¹¹mające przytępione zmysły 1673 As n; stało się zaś *w następstwie* tego G bóstwa 608 G wyszedłszego G pt ao, Gab, zagadał 1678 ao ten mający przytępione zmysły. I zdziwiły się 1270 ao tłumy. **11,15** Jacyś zaś z nich rzekli: W Beelzebulu D, tym ¹²naczelnym z racji swej prapoczątkowości 390 D tych bóstw 608 Gp, wyrzuca te bóstwa 608 Ap. **11,16** Odmienni z *dwóch rodzajów* zaś, do-

1 W tłumaczeniu uwzględniam zaimek określony (rodzajnik) *ho* ‘ten wiadomy, znany, określony’, użyty 3x. Zatem nie „każdy, wszystek bierze”, tylko ten którego zna, „bo zna moje imię”.

2 Syn oznacza potomka cielesnego seksualnie zrodzonego i seksualnie żyjącego; ojciec dla niego i dla jego męskiego członka daje żeński odpowiednik (swoją córkę?) - rybę czy jajo. Ryba symbolizowała m.in. „matkę boską”, Afrodytę, Isztar, płód, ale też fallusa, jajo symbolizowało załazek i źródło życia. Ale widać, że ten ojciec jeszcze ma (jako wcześniejszych potomków?) węża i skorpion. Naziemne węże i skorpiony są cielesną potęgą „nieprzyjaciela”, t.j. diabła, jako wcześniej spadłego z nieba szatana w Lc 10,18-20.

3 Gr. *anti* ‘naprzeciw, z przeciwnego kierunku’ lub ‘w zamian, zamiast’. *Anti* może tu odpowiadać duchowi św. z nieba dla odziemnych proszących. Jest to raczej zdanie pytajne, poprzedzone zaimkiem pytajnym *tis* 2803 (jak w 11,5), chociaż nie zawiera żadnej zwyczajnej partykuły pytajnej: *me* ‘czy nie’, *meti* ‘czy nie jakoś, czy może’, *mepote* ‘czy może’, *ara* ‘czy zatem’, *ei* ‘czy’. Jeżeli zaś uznać ten zaimek za nieokreślony *tis* 2802 ‘kogoś’, a zdanie za twierdzące, duch św. przychodzący w “licznym darze”, może paralelnie i przeciwstawnie odpowiadać skorpionowi i węzowi od ducha szatana. Wąż i skorpion mogą pełnić rolę totemicznego indywidualnego opiekuna – naguala (fetysza).

4 Gr. *epi-didomi* ‘dać oprócz, dodać’, też ‘dać na służbę’ {6}. Duch św. z w.13 też nie jest tym, o co się zwykle prosi boga. Przekłady nie tłumaczą przyminka *epi* z dativem, dając trzykrotnie gołe „da” – jakby to było samo *didomi*.

5 Gr. *ei* znaczy zasadniczo ‘jeżeli, jeśli’. Tu ze względu na zdanie przyczynowe właściwsze ‘skoro, o ile’.

6 Gr. *poneros* to epitet diabła Mt 6,13 13,39 16,4 1Jo 5,19. Tu jest on ‘poczynający spod’ *hyp-archo*, t.j. ze zwrotem oddolnym.

7 Gr. *hyp-archo* złożone z *hypo* ‘pod’ i *archo* ‘począć’. Słowo zbyt złożone i etymologicznie odległe. by uważać je za „substytut *einai* (*eimi*)” {6} czyli ‘być’. Może znaczyć „być do dyspozycji” {6}. Pełniejsze jednak znaczenie to ‘poddawać początek, być na początku, być już przedtem’, także ‘być pod ręką, do dyspozycji, być poddowódcą’. *Hyp-archos* to ‘pod-dowódca, podległy rządca’ {6}. Przekłady zbyt chudo: „jesteście”.

8 Gr. *agathos* ‘dobry, dzielny, mężny, odważny, zdalny, odpowiedni przeciwko’; rzadko o pokarmie; +Lc 12,19.

9 Gr. *poso* ze stopniem wyższym znaczy też ‘o ile?’ {9}. To porównanie „o ile bardziej” ojca może być paralelne syntetycznie do *ponerosa* ‘złośliwego’, t.j. diabła. Por. Lc 11,19 i Jo 8,44 w pełnym kontekście 8,38-56. Problem z identyfikacją ojca Jezusa ma też „Ojciec nasz”... wodzący na pokuszenie, zwł. w wersji krótszej u Lc 11,4. N.t. nie daje pewności, że pomazany Jezus się z nim do reszty identyfikował, chociaż stanowili strukturalne „jedno” Jo 10,30.

świadczać^{2209 Np m pt pr}, *jakiś* znak boży^{2540 A n} z *jakiegoś* nieba szukali badawczo^{1214 ipf} od strony²¹³⁹ jego^G. **11,17** On zaś *od przedtem* znając^{1983 N pt pf} ich^G te wyniki przerzucowania na wskroś wszystkiego^{699 Ap n} rzekł im: Wszystka królewska władza wrogo na siebie samą^{799 A} na wskroś rozdzielona^{696 N pt ao ps} jest pustoszona i opuszczana^{1133 pr ps}, i *rodowy* dom¹⁹⁹⁴ wrogo na *rodowy* dom^A pada^{pr ac}. **11,18** Jeżeli zaś i ten satanas wrogo na siebie samego^{799 A} został na wskroś rozdzielony^{696 ao id ps}, jakże będzie stawiona^{1372 ft id ps} wiadoma królewska władza⁴⁸³ jego? Że powiadacie^{pr}: W Beelzebulu *mogącym* wyrzucać^{pr if ac, Aci} *okoliczności czynią* mnie^A te^A bóstwa^{608 Ap n}. **11,19** Jeżeli zaś ja w Beelzebulu wyrzucam te bóstwa, wiadomi¹ synowie wasi w kim wyrzucają? Przez to właśnie^{2094 As n} oni wasi^{2857 Gp} ²rozstrzygacze^{1644 Np} będą^{834 ft}. **11,20** Jeżeli zaś w *jakimś* ³palcu *jakiegoś* boga^G ja wyrzucam te bóstwa, zatem ⁴wyprzedziwszy przybyła jako pierwsza^{2927 ao id ac} aktywnie wrogo na was^{Ap} ta królewska władza^{483 f} tego boga^G. **11,21** Gdy ewentualnie²⁰⁶⁹ ten ⁵potężny¹³⁷³ ⁶z góry aż na dół od wszystkiego zaopatrzonego w uzbrojenie^{1414 N pt pf md-ps} ewentualnie strażuje^{2961 pr sb ac} tę *należącą do* ⁷siebie samego^{799 G} ⁸zagrodeę na powietrznym miejscu^{422 A}, w pokoju *jako jedno* jest te środki poczynania spod^{2864 Np n}

10 Tu Żydzi (Judajczycy, „z ojca diabła”) są nazwani *poneros*. *Poneros* jest epitetem **diabła** też w Mt 13,38-39 E 6,13.16 1Jo 3,12; tu wykonuje czyjąś wolę (*hyp-archo* ‘spod (kogoś) poczynać’), może wolę Adama poprzez Ewę. Por. Jo 8,44: “wy (Judajczycy) z ojca diabła jesteście”. Także sam Juda był diabłem Jo 6,70 13,2, czyli ludzkiem dwuzłożonym, zaopatrzonym w diabelski narząd seksowy. Ojciec niebiański daje ducha św.; analogicznie „ojciec diabeł” daje swego ducha (t.j. szatana). W istocie jest to jeden ojciec, słoneczny człowiek, w swoich dwóch nurtach: starszym odniebnym szatańskim i młodszym „świętym”. W E 4,26-28 bogoojcowskie ‘Słońce’ *helios* ma nie odgórnie ‘nadziewać się’ na oddolny *par-orgismos* ludzi, t.j. *orge* usytuowane *para* ‘obok’ organizmu ludzkiego, czyli diabła. W 1P 5,8 diabeł ‘tak jak’ *hos* lew ryczący chodzi wkoło aby pochłoniąć; ‘chodzić wkoło’ *peri-pateo* dotyczyło „planet”, w tym Słońca i Księżycy; lew - Słońca, zaś “tak jak lew” - zapewne Księżycy. Potwierdza to nakaz ‘czuwania’ *gregoreo* w 1P 5,8 także dla pory dziennej, gdy księżyc ma rogi skierowane ku ziemi. (Diabeł +przyp. do Jo 8,44; szatan do Lc 10,18).

11 Gr. *kofos* ‘przytępiony zmysłowo i/lub umysłowo, głuchy, niemy, głuchoniemy’, nie mający, ani widu, ani słychu”.

12 Gr. *archon* ‘zaczynający, rządca’ łac. konsul, prefekt, premier, tłumaczony często przez „książę” i utożsamiany z Beelzebulem i Belialem {317}. Także o Jezusie. Zdaje się symbolizować władzę oddolną, król zaś – odgórną.

1, „Ja w Beelzebulu wyrzucam” jest paralelne do „synowie wasi w kim wyrzucają” i do „oni wasi rozstrzygacze będą”. Jezus plasuje się tu w pozycji syna Beelzebula-szatana – jak Żydzi są synami swych ojców. Oni ich osądzą, jak i Jezus jako syn Beelzebula mógłby go rozodrzyć. Natomiast przy pomocy królestwa bożego (-ducha św.) tylko go zwycięża, rozbraja i rozdaje łupy. Por. przyp. do Mt 12,27.

2 “Rozstrzygacze” są odpowiednikami „wyrzucania w kimś”; ojcowie odpowiadają Beelzebulowi jako ojcu Jezusa.

3 Może to kciuk ręki boga lub palec wskazujący. Wydaje się utożsamiony z ‘królewską władzą’ *basileia* i mocą bożą. Z paraleli w Mt i Mc są one tożsame również z duchem bożym Mt 12,28 i duchem świętym Mc 3,29. Lecz {317} uważa, iż Łukasz nigdzie nie przypisuje egzorcyzmów duchowi świętemu.

4 Gr. *fitano* +Mt 12,28 2C 10,14 Ph 3,16 1Th 2,16 4,15. Wbrew Zakonowi w Rm 9,31, istota chrystianizmu. Przekłady: „przyszło już”.

5 Gr. *ischyros*. Tu jest nim szatan. Ale w Lc 3,16 *ischyros* jest też Joannes, gdyż *ischyro-teros* ‘potężniejszy’ od niego jest Jezus (mający i ogień i ducha św.). W ewangeliach nikt inny nie jest *ischyros*, tylko Joannes i szatan, na co zwraca uwagę też {317} s.228. Poza nimi tylko wiatr i głód - też przejawy szatana (n.p. Jb, Ap). P. przyp. do Lc 11,22.

6 Gr. *kat-hoplidzo* złożone z *kata* ‘z góry na dół’ i *hoplidzo* ‘przygotować, przyrządzić, zaopatrzyć, uzbroić’, stąd *hoplon* ‘narzędzie, sprzęt, narzędzie walki, uzbrojenie, naturalne środki walki zwierząt’.

7 Gr. *heautou* ‘siebie samego’, złożone z *hos* ‘ten, który’ i *autos* ‘on, sam’. „Oznacza tożsamość z podmiotem posiadania” {6}. Zatem owa *aule* należy do szatana (jako księżycowego diabła). Przekłady pomijają fakt ścisłej własności, dając: „swego”.

pt pr ac *należące do* niego G. **11,22** Skoroby zaś *jakiś niewiadomy* ¹potężniejszy ¹³⁷³com *od* niego G naszedłszy ¹⁰⁵⁹N pt ao zwyciężyłby ¹⁹³¹ao sb go, to wszystko uzbrojenie *hoplity* ²¹³¹As jego G unosi ⁷⁰pr zależnie na którym ²⁰⁶¹Ds f przedtem przekonywał ²²⁰⁷ppf id ac, i te złupione *zbroje* ²⁵⁸¹Ap jego rozdaje. **11,23** Ten nie będący ⁸³⁴N m pt pr wspólnie ze mną G, z góry na dół na mnie G jest, i ten nie zbierający do razem ^{N pt pr} wspólnie ze mną G, ²rozprasza ²⁵⁷³pr ac ³(mnie A).

11,24 Gdyby ²⁰⁶⁹ zaś ten nie oczyszczony ⁸⁴ duch wyszedłby ¹⁰¹⁶ao sb od tego człowieka, przechodzi na wskroś przez-z bezwodnych ^{Gp} ⁴właściwych miejsc *ujścia* ²⁸⁰⁹Gp szukając ^{N pt pr} zaprzestanie przez wzniesienie na powrót do źródła w *górze* ¹⁹³A i nie znajdując ^{N pt pr}. Wtedy powiada: Zawrócę wstecz-pod ^{ft ac} do tego *rodowego domu* ¹⁹⁹⁴A *mojego bazując w którym* z którego ¹⁹⁸¹ wyszedłem. **11,25** I przyszedłszy ¹¹³⁹pt ao znajduje wymieciony ²⁵¹⁵A pt pf ps i ustrojony ¹⁶²⁰A. **11,26** Wtedy wyprawia się ^{pr} i bierze z sobą ^{pr ac} odmienne z *dwu możliwych rodzajów* ¹¹⁵⁴Ap duchy ⁵złośliwsze ²³³³ od siebie samego ⁷⁹⁹G siedem ^{indecl}, i wszedłszy ⁸⁴⁶N pt ao *jako jeden* zstępuje na dom ^{3s pr} tam, i staje się ⁵⁸⁴3s pr te ostatnie *działa* ^{Np n} człowieka owego *gorsze* ²⁹⁹²Np n *od tych pierwszych* ²⁴⁴⁵Gp.

11,27 Stało się zaś w tym ¹⁹⁶⁶Ds n *które skłonny* powiadać ^{pr if ac, Aci} *czyniło* jego A te właśnie ^{Ap n}, uniósłszy na to ¹⁰³⁹N f pt ao *jakaś* ^{N f} *głos* ^{A f} ⁶kobieta z tłumu rzekła mu: Szczęśliwe ¹⁷⁵⁷ to łono ¹⁵⁸⁹f, to ⁷które dźwigało ⁴⁸⁹N f pt ao cię, i *jakiś* ^{Np m} *piersi* ^{które} ²⁰⁶¹Ap m *ssałeś* ¹²⁹²ao ac. **11,28** On zaś rzekł: Przecież więcej ¹⁸¹⁷ szczęśliwi słuchający ten odworowany wniosek tego boga i ⁸trzymający pod strażą ²⁹⁶¹N pt pr ac.

8 Własnością szatana jest więc 'zagroda na powietrznym miejscu' *aule* (ziemska atmosfera?); tam usiadł w nocy Petros-szatan jako środkowy zagrody 22,55 Mc 14,54.67 i grzał się do światła-Jezusa. Sfera powietrzna rozciągała się poniżej Księżyca i on nią zarządzał. Lecz *aule* to też miejsce arcykapłana Mt 26,3.58 Lc 22,54n.

1 Gr. *ischyro-teros* 'potężn-iejczy'. P. przyp. do Lc 11,21. U Łukasza nawyrażniej jest zaznaczony paralelizm między Janem (*ischyros*) a Jezusem Chrystusem (*ischyroteros*) w jednej grupie (Lc 3,16), a szatanem (też *ischyros*) i Jezusem Chrystusem (też *ischyroteros*) w drugiej grupie (Lc 11,21n). Czy wobec tego Jan odpowiada szatanowi? „Johnny, tu n'es pas un ange”. Tłumaczyłoby to dziwny stosunek pomazanego Jezusa do Jana.

2 „Typowo semicka mentalność w której nie ma miejsca na neutralne stanowisko” {317}.

3 Gr. *skorpidzo*. Niektóre poważne źródła do „rozprasza” dodają „mnie”. Wtedy to 'rozpraszenie' Jezusa może odpowiadać 'na wskroś rozdzieleniu' szatana 11,18. Nieuznawanie przez Jezusa neutralności, nieangażowania się po jakiejś stronie, nie ma uzasadnienia w nim samym, z powodu zamierzonej tajemniczości jego nauki i teologii postaci {47}s.11 Mt 13,11-15.34, powodującej niemożność dojrzenia prawdy za zasłonami Lc 8,10 19,42 Mc 6,52 4,11 9,32.

4 Gr. *topos* 'miejsce w sposób szczególny określone' {7}, 'stosowne miejsce' {9}, 'właściwe miejsce, stanowisko, sposobność, okazja, ujście', także 'kobiecy organ płciowy, Jerozolima, grób', a ze złożen też 'punkt strategiczny' {6}.

5 Gr. *ponero-teros* stopień wyższy od *poneros* 'złośliwy', o diable Mt 13,38n; 16,4 z Jo 8,44; 1Jo 3,10nn. Duchy *poneros* są na dole; Beelzebul-szatan-*ischyros* na górze.

6 T. Zieliński uważa, iż ta kobieta powitała mistrza po helleńsku.

7 Aoryst umożliwia też tłumaczenie: 'które jakiś czas dźwigało' lub 'które poczęło dźwigać'. Podobnie dla 'ssałeś'.

8 Gr. *fyllasso* 'strażować, wartować, baczyć, strzec, czuwać, wyczekiwać aż, czatować, obserwować, śledzić, nadzorować, zawiadywać'. Można zapytać: od kogo (t.j. przed kim) trzeba 'trzymać pod strażą' logosa? Od pozostałych ludzi? Od świata? (- w Jo 12,25. 47 14,22-24 w miejsce *fyllasso* jest *tereo*). I w jakim celu? Aby nie dopuścić do jego 'rozeznania' *diakrino*? Por. Mt 21,21 Mc 11,23. Przekłady: „przestrzegają”, „strzegą”.

11,29 *Wskutek* tych zaś *dręczących* tłumów^{Gp} nadto gromadzących się w zwartą masę pomieszanej wrzawy^{1037 Gp pt pr md-ps, Gab} począł^{389 ao md} sobie powiadać^{pr if ac:} *Genetyczne* pokolenie^{565 f} to właśnie^{2094 Ns f} pokolenie złośliwe²³³³ *jakościowo* jest; *niewiadomy*¹ znak boży^A badawczo szuka, i znak boży nie będzie dany^{734 ft ps} jemu, jeżeli nie ten znak boży Jonasa^G. **11,30** Z góry tak jak bowiem stał się Jonas mieszkańcom Nineuiwy *jako* znak boży^N, w ten właśnie sposób będzie i wiadomy syn wiadomego człowieka^G rodowi temu właśnie^{2094 D}. **11,31** Królowa południa będzie wzbudzona w górę^{810 ft ps} w tym rozstrzygnięciu^{1643 D} wspólnie z mężami^{226 Gp} rodu tego właśnie^{2094 G f} i z góry rozstrzygnąwszy skaże^{1478 ft} ich, że przyjechała z krańców^{2224 G} tej ziemi usłyszeć^{ao} tę mądrość Solomona, i oto ²*coś* liczniejsze^{2288 N,As n} (*od*) Solomona^G bezpośrednio tutaj. **11,32** Mężowie mieszkańcy Nineuiwy stawiają się na górę^{233 ft md} w tym rozstrzygnięciu wspólnie z rodem tym właśnie i z góry rozstrzygnąwszy skażą je, że zmienili rozumowanie^{1837 ao ac} do funkcji ogłoszenia^{As} Jonasa^G, i oto *coś* liczniejsze (*od*) Jonasa^G bezpośrednio tutaj. **11,33** Żaden ³kaganek^{1742 A m} zażęgłszy^{347 N pt ao} do ⁴ukrytego pomieszczenia *podziemnego*^{1646 A} *nie* kładzie, ale aktywnie na wiadomą kaganicę^{1741 A f}, aby wiadomi dostający się^{847 Np m pt pr} to światło²⁹⁷⁰ poglądaliby^{pr sb ac}. **11,34** Ten kaganek ⁵organizmu cielesnego²⁷⁴³ *jakościowo* jest oko twoje. Gdy ewentualnie²⁰⁶⁹ oko twoje ⁶niezłożone²⁸⁸ ewentualnie *jakościowo* jest^{pr sb ac}, i cały organizm cielesny twój świecący *jakościowo* jest; skoro ewentualnie¹⁰⁴³ zaś ⁷złośliwe *wskutek zaprawienia*²³³³ ewentualnie *jakościowo* jest, i organizm cielesny twój ciemny^{2575 N}. **11,35** Bacz więc ⁸czy nie¹⁸⁴⁷ to światło, to w tobie, ciemność²⁵⁷⁸ jest *jakościowo*. **11,36** Jeżeli więc organizm cielesny twój cały świe-

1 Jednak – jak zauważa {317} – o znak boga prosili Mojżesz, Gedeon, Zachariasz i Maria.

2 Gr. *pleion* można uważać albo jako przymiotnik w nominativie neutrum {11}, albo w accusativie neutrum jako przysłówek {7}. Z genetivem znaczy: ‘więcej niż, obfitszy niż, liczniejszy niż’. O konkretnej osobie w N.t. tylko o umarłych: Solomonie, Jonasie. W słownikach brak przykładu takiego użycia, {13} też go nie omawia.

3 Gr. *lychnos* w Ap 21,23 22,5 odpowiada Księżycowi.

4 Gr. *krypte*. Lecz w tym ‘ukrytym’ *kryptos* jest chrześcijański bóg Mt 6,4.6.18, i on swe tajemnice też zakrywa 11,25. Także nauka Jezusa bywała ‘ukryta’ *krypto* Lc 18,34 19,42. Nawet naczelną kategorię chrystianizmu, królestwo niebios, jest ukryte Mt 13,33.44 Cl 2,3 3,3 Ap 2,17 1C 2,7 E 3,9. **Bóg ojciec** w wydaniu chrześcijańskim, tworzący sobie miłosny nurt w stworzonego przez siebie świecie i w człowieku, działający przez Dawidowy Syjon o wątpliwej moralności (Is 1,21.27 33,14 Am 6,5), jest chyba bogiem podziemia, spelunek, szajek, mafii i wszelkiego rodzaju tajnych organizacji. Na świecie zaś jest „samym życiem”, dzięki miłością; wymaga ona kenozy (*kenosis* ‘wyczerpanie, opróżnienie’) od istoty ludzkiej i jej dorobku w świecie Jo 10,17 Rm 6,3-4 8,36 i sprowadza ją do poziomu zwierząt.

5 ‘Organizm’ gr. *soma* odpowiada tu ‘kagan-icy’ *lychnia* (może Wenus?). Jeżeli ‘kaganek’ *lychnos* (Księżyc) cały jest wypełniony światłem, wtedy jest niezłożony z części jak księżyc w pełni. Jeżeli przymruża oko otrzymuje część ciemną i staje się *poneros* (diabelski). *Poneros* byłby więc jasną częścią Księżycy, która w atmosferze staje się ciemnością. *Poneros* jest epitetem diabła.

6 Gr. *ha-plous* dosł. ‘nie-złożone’ czyli ‘niezłożone, nieskomplikowane, pojedyncze’; zapewne o księżycu w pełni, nie złożonym z części jasnej i części ciemnej, czyli „nie mający części ciemnej”. ‘Kaganek’ *lychnos* – Księżyc Ap 21,23 22,5. Przekłady: „zdrowe”. P. przyp. do Mt 6,22.

7 ‘Złośliwy’ gr. *poneros* byłby może ciemny glob Księżycy, wydający „ciemne światło”.

8 Gr. *me*, p. przyp. do Mt 7,9.

cący, nie mający część jakąś ciemną^A, będzie *jakościowo*^{ft} świecący cały tak jak gdyby ten kaganek¹ błyskiem⁴⁰⁴ oświećlałaby^{2972 pr sb} ciebie^A.

11,37 W zaś tym^{1966 D n} *które umożliwiło mu* zagadać^{1678 ao}, wzywa do uwyrażnienia się^{1141 pr id ac} go jakiś farisaios żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ ²spożyłby śniadanie^{362 ao sb ac} u-przy nim^D; wszedłszy zaś padł wstecz do źródła ku pożywieniu^{198 ao}. **11,38** Ten zaś farisaios ujrawszy zdziwił się^{1270 ao ac} że nie wpierw poddał się zanurzeniu^{464 ao ps} naprzód²³⁶⁹ śniadania^G. **11,39** Rzekł zaś utwierdzający pan istotnie do niego: Teraz wy farisaiosi to *będące* w od zewnątrz¹⁰³² kielicha *losu*²³⁵¹ i ³*malowanego drewnianego* talerza^{2273 G} oczyszczacie, to zaś *będące* w od wewnątrz¹¹⁵¹ was jest ładowne^{564 pr ac} z grabieży^{373 Gs} i ⁴złościwości^{2332 Gs}. **11,40** Nie myślący z umiarkowania^{447 Vp}, czy nie ten który uczynił²³¹⁴ ^{N pt pt ao} to *będące* w od zewnątrz, i to *będące* w od wewnątrz uczynił^{ao}? **11,41** *Lecz* ponad liczbę tego te *rzeczy*^{Ap n} *będące* wewnątrz^{974 Ap n pt pr ac} dajcie^{734 ao} *jako* litościwy datek^A, i oto wszystkie *rzeczy*^{Np n} czyste wam *jako jedna jakościowo* jest^{3s}. **11,42** Ale biada wam farisaiosom, że oddajecie obłożone dziesięciną²⁹⁵ wiadome rozkosznie woniejące *ziele*^{1236 As} i rutę i wszystko zioło z kopnego ogrodu¹⁶⁹³, i mijacie wiadome ⁵rozstrzygnięcie^{1643 A} i wiadomą miłość¹⁶ wiadomego boga^G; te właśnie^{Ap n} zaś obowiązywało^{625 3s ipf} uczynić^{2314 ao} i owe^{Ap n} nie puścić obok-przeciw^{2184 ao ac}. **11,43** Biada wam farisaiosom, że miłujecie pierwsze krzesło^{As} w miejscach zbierania razem i uprzejme przyjęcia^{Ap} w rynkach. **11,44** Biada wam, że jesteście^{834 pr} tak jak pamiątkowe grobowce niewyraźne⁴⁶, i człowieki depczący wkoło^{2242 Np pt pr} na wierzchu w górze *od przeszłości* nie wiedzą^{pf}.

11,45 Odróżniwszy się zaś ktoś *ze* znawców przydzielonego obyczajowego Prawa^{Gp} powiada mu: Nauczycielu, te właśnie^{2094 Ap n} powiadając i nas znieważasz. **11,46** Ten zaś rzekł: I wam znawcom przydzielonego obyczajowego Prawa biada, że wystawiacie pod brzemia^{2947 pr ac} *człowieków*^{Ap} *pod* brzemia^{Ap} ⁶trudne do udźwignięcia^{Ap n}, i sami jednym^{843 D m} z palców^{Gp} waszych nie dotykacie do istoty²⁴²⁷ tym brzemionom^D. **11,47**

1 Gr. *astrape* ‘błysk, błyskawica’. Do błyskawicy przyrównany jest zmartwychwstały syn człowieka Mt 24,27 i Jezus Mt 28,3, ale w Lc 10,18 do błyskawicy porównany jest szatan padły z nieba. W religiach oczami były Słońce i Księżyc. Tu „okiem organizmu” ludzkiego może być Księżyc.

2 ‘Śniadanie’ gr. *ariston* (nie: *deipnon* ‘obiadokolacja’). Wspólny posiłek służył „umacnianiu więzi” i świadczył o traktowaniu gościa jako „godnego szacunku nauczyciela”. Także ‘znawca Prawa’ w.45 „zwraca się do Jezusa tytułem grzesznościowym <nauczycielu> okazując mu szacunek i uznając jego funkcję w społeczeństwie” {317}.

3 Gr. *pinaks* ‘deska’ – m.in. to na czym położono głowę Joannesa zanurzyciela w Mt 14,8.11 Mc 6,25.28; por. późniejsze „ikony”, też na deskach. W Mt 23,25 odpowiednikiem *pinaks* wydaje się *paropsis* ‘miscozka na potrawę’, złożone z *para* i *opson*. Wszystkie wklęsłe naczynia symbolizują żeńskość. Kielich jest na podwyższeniu (ponad ziemią?), w Ap 17,4 trzyma go kobieta Babilonu; misa stoi niżej - (dziewica i kobieta?).

4 To by znaczyło, że faryzeusze są ‘złośliwi’ *poneros*. Rzekomo są także “ślepi” Mt 23,26 (bez światła). Por. “wasza pora i moc ciemności” Lc 22,53, oraz “wy z ojca diabła jesteście”.

5 Gr. *krisis*. Wielokrotnie Jezus popiera ‘rozdzielanie’ (sądzenie) *krino*. Ale w Lc 6,37 mówi: “Nie rozróżniajcie”. Tu zaleca i „rozstrzygnięcie” (Zakonu Mt 23,23 Jo 18,31 Ac 23,3), i „miłość” (Syjonu) – może dla negatywnie rozstrzygniętych. Przekłady: „sprawiedliwość”, „prawo”.

6 t.j. przepisy tradycji, opartej na Zakonie Mojżeszowym.

Biada wam, że budujecie pamiątkowe grobowce proroków^G, zaś ojcowie wasi zabili^{315 ao} ich. **11,48** Zatem świadkowie jesteście i¹ do razem łatwodogodnie wyobrażając sobie zgadzacie się z²⁷⁰⁸ wiadomymi dziełami ojców waszych - że oni wprawdzie odłączyli przez zabicie ich, wy zaś budujecie. **11,49** Przez to właśnie i² mądrość²⁵⁹¹ wiadomego boga rzekła: Będę odprawiała^{ft} do nich *niewiadomych* proroków i odprawionych, i z nich będą odłączali przez zabicie^{ft} i będą ścigali prawnie^{764 ft} **11,50** aby została wyszukana^{869 ao sb ps} wiadoma krew⁶⁴ wszystkich tych proroków wylana^{903 pt pf ps} od rzucenia na dół *dla fundamentu* niewiadomego naturalnego ustroju światowego od rodu⁵⁶⁵ tego właśnie, **11,51** od krwi Habla aż do krwi³ Zachariasza przez zatracenie odłączywszego się^{320 G pt ao md} między ołtarzem ofiarniczym^G i domem^{1994 G}. Owszem, powiadam wam, będzie wyszukana^{869 ft id ps} od rodu tego właśnie. **11,52** Biada wam znawcom przydzielonego obyczajowego Prawa, że unieśliście^{70 ao ac} klucz⁴ poznania⁵⁹⁰; sami nie weszliście^{846 ao} i wchodzących^{A pt pr} przeszkodziliście^{1668 ao ac}. **11,53** I stamtąd w następstwie wyszedłszego^{1016 G pt ao ac, Gab} jego^G poczęli sobie pisarze i farysaiosi *aby*⁵ okropnie⁶³² wczepiać się^{978 pr ac} i⁷ od jego ust odrywając powtarzać^{337 pr ac} go^A około liczniejszych *rzeczy i spraw*^{2288 Gp n}, **11,54** wciągając w zasadzkę^{Np pt pr ac} go *aby móc*⁸ złować *dzikiego*^{1294 ao if ac} coś^{2902 As n} z ust jego.

12,1 W których *zdarzeniach*^{2061 Dp n,m} *wobec* zebranych razem na dodatek^{1106 Gp f pt ao ps, Gab} niezliczonych ilości^{1894 Gp} dręczącego tłumu^{Gs m}, tak że również *ta okoliczność skłonny* z góry deptać^{pr if} *czyniła* wzajemnych^{Ap}, począł sobie *od prapoczątku*³⁸⁹ *aby* powiadać istotnie do uczniów swoich (*po, jako*) pierwsze^{2445,2444 As n, adv}: ⁹Trzymajcie *to które* do istoty^{2403 pr it ac} sobie samym^{Dp} od tego wiadomego zacyznu¹²¹⁹, taki który²⁰⁶⁷ jest¹⁰ granie roli przez rozstrzygnięcie pod *czyimś* przewodnictwem²⁸⁸¹ *pochodzące od* farysaiosów^G. **12,2**

1 Gr. *syn-eu-dokeo*. Podaję pełniejsze znaczenie od trzech części słowa. Przekłady: „przytakujecie”, „pochwalacie”.

2 W Mt 23,34 odprawiającym jest Jezus. Jak więc podaje 7,35 boska mądrość (wiedza wyższa, niebiańska, spekulatywna, filozoficzna) potrzebuje być usprawiedliwiona (uprawniona, zatwierdzona) na ziemi. Ale chce tego dokonać bez materialnej praktyki, doświadczenia w ziemskich i cielesnych warunkach. Pisarze i faryzeusze pokazani są jako łowcy tej wyższej wiedzy u syna człowieka, t.j. u człowieka boskiego, niebiańskiego. ‘Poznanie’ *gnosis* w.52 jest kluczem do tej wiedzy. P. niżej.

3 Pk101.

4 Gr. *gnosis* czyli ‘gnoza’, wielki system filozoficzno-religijny owych czasów, konkurujący z chrześcijaństwem. W N.t. wielokrotnie jeszcze w znaczeniu wiedzy religijnej chrześcijan (+Rm 15,14 1C 1,5 12,8 13,2,8 14,6 2C 1,14 4,6 6,6 8,7 10,5 11,6 E 3,19 Ph 3,8 Cl 2,3 1P 3,7 2P 1,5..), ale już u Tymoteusza o „fałszywej” wiedzy 1Tm 6,20.

5 Gr. *deinos* ‘strasznie, okropnie’. (Stąd współczesny *deino-saurus* ‘straszny jaszczur’). Przekłady: „gwałtownie”.

6 Gr. *en-echo* znaczy dosł. ‘nienawistnie trzymać w kimś’. Przekłady łagodzą: „nastawać”, „napierać”.

7 Gr. *apo-stomat-idzo* dosł. ‘od-(swoich) ust-czynić jakimś’, czyli ‘odtwarzać, przetwarzać’ – aby „wciągnąć w zasadzkę” i „złować”. Przekłady niewinnie: „wypytywać”.

8 Gr. *thereuo* ‘łowić dzikie zwierzę, polować’, od *ther* ‘dziki zwierzę’. Człowieczy faryzeusze uważali, że przez Chrystusa przemawia dzikie zwierzę (baran, gołębica). Zwierzęcy chrześcijanie przeciwnie: „łowią człowieka”. Przekłady i tu łagodzą: „pochwycić”, „przechwycić” go na słowie.

9 Gr. *pros-echo* p. Mt 6,1. Przekłady: „strzeżcie się”

10 Gr. *hypo-krisis*, dosłownie: ‘pod-rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcie pod kimś’. To jest pod przewodnictwem mózgowych ludzi, czy też boga człowieka. – Nie zaś pod przewodnictwem boga ojca, boga kontynuacji przez płciowość, rozstrzygającym pod gołębiopodobnym duchem świętym. P. przyp. do Mt 23,28 oraz dla *hypo-krites* do Mt 6,2.

Żadne²⁰⁸⁹ Ns n *zaś od przeszłości* razem zasłonięte²⁶⁵¹ Ns n pt pf ps *nie* jest które^{Ns n} nie będzie odslonięte^{ft id ps}, i ukryte^{Ns n} które nie będzie rozeznane⁵⁸⁵ ft id ps. **12,3** W zamian²⁴⁷ których²⁰⁶¹ Gp m,f,n te które²⁰⁶⁴ Ap n w zaciemnieniu²⁵⁷⁶ rzekliście⁸³⁷ ao, w świetle będzie słyszane^{ft ps}; i które²⁰⁶¹ As n istotnie do ucha^A zagadaliście¹⁶⁷⁸ ao w magazynach gospodarowania^{Dp}, będzie ogłaszane¹⁵⁵⁵ 3s ft ps na wierzchu budynków⁷⁹² Gp.

12,4 Powiadam *zaś* wam, przyjacielom²⁹³⁵ moim: *Żeby* nie przestraszylibyście się²⁹³⁸ ao sb ps-dp od zabijających^{Gp pt pr ac} ten cielesny organizm²⁷⁴³ i potem za te właśnie *sprawy* nie mających^{Gp pt pr} *jakieś* będące wokół większym nadmiarem²²⁴⁸ As n com coś uczynić^{ao}. **12,5** Poddam przykład²⁸⁷⁴ ft *zaś* wam w kogo^{As m} *żeby* przestraszylibyście się: Przestraszcie się^{ao it ps-dp} w tego^{As m}, potem-za to^{As n} *które* umożliwiał odłączyć przez zabicie^{ao if ac}, mającego^{As m pt pr ac} możliwość swawolnego wybycia na zewnątrz¹⁰²⁸ wrzucić do geenny^A. Owszem, powiadam wam, w tego właśnie^{As m} przestraszcie się. **12,6** Czyż nie pięć wróbelki^{Np n} są sprzedawane²⁴⁶⁸ pr ps *od* ułameków *rzymskiego* asa⁴⁰² Gp n ¹dwóch^{Gp indecl}? I jeden⁸⁴³ Ns n z nich nie jest ²*umyślnie przez nałożenie zapomnienia* nakazany być zapomnianym¹⁰⁸⁴ Ns pt pf ps w wejrzeniu tego wiadomego boga. **12,7** Ale i włosy¹³⁰⁸ Np głowy^{Gs} waszej^{Gp} wszystkie są policzone³⁵⁹ pf ps. Nie strachajcie się^{pr it md-ps-dp}; *więcej od* wielolicznych²³²⁹ Gp wróbelków^{Gp} ³na wskroś przez wszystko przynosząc *dobrą częśćią* wyróżniacie się⁷²² pr id ac.

12,8 Powiadam *zaś* wam: Wszystek który by powiedziałwszy to samo potwierdziłby^{ao sb ac} we mnie^D w doistotnym przedzie wiadomych człowieków^G, i wiadomy syn wiadomego człowieka^G powiedziałwszy to samo potwierdzi^{ft} w nim w doistotnym przedzie wiadomych aniołów^G wiadomego^G boga^G. **12,9** Ten *zaś* który zaparł się^{N pt ao md-dp} mnie^A w wejrzeniu wiadomych ⁴człowieków^{Gp}, będzie odłączony przez zaparcie²⁷⁵ ft id ps w wejrzeniu wiadomych aniołów wiadomego boga. **12,10** I wszystek który powie szczegółowo⁸⁴¹ ft id *jakieś* odwzorowany wniosek do sfery funkcji wiadomego^A syna^A wiadomego^G człowieka^G, ⁵będzie puszczone od siebie⁴³⁹ 3s ft ps jemu; temu *zaś* do sfery funkcji wiadomego^A oderwanie świętego²⁵ A ducha^A niewłaściwie zawieszyszemu⁵¹⁴ Ds pt ao ac nie będzie puszczone od siebie⁴³⁹ 3s ft ps. **12,11** Gdyby *zaś* wprowadzali^{pr sb ac} was aktywnie na miejsca zbierania razem²⁶⁸⁸ Ap i ⁶prapoczątkowe władze³⁸⁴ Ap i możliwości swawolnego wybycia *na zewnątrz*¹⁰²⁸ Ap, *żeby* nie zatroszczylibyście się¹⁸²² ao sb ac jakże albo co odpar-

¹ Piątka i dwójka - jak w cudzie z chlebami Lc 9,13.

²Gr. *epi-lanthano, -omai*.+Mt 16,5 Mc 8,14. Przekłady nie tłumaczą przyimka *epi-*, dając samo: „zapomniany”.

³gr. *dia-fero* +Lc 12,24. P. też Mt 6,22 Mc 11,16. Etymologicznie znaczy ‘przynosić na wskroś’, w N.t. „przenosić, roznosić”. Tutaj *zaś* przekłady parafrazują, wyraźnie do założonego sensu: „jesteście ważniejsi”, „więcej znaczący”.

⁴Chodzi zapewne o Mojżeszowców.

⁵{317} uważa, że „istnieje pewna sprzeczność” między <będzie odpuszczone> w.10 a <będzie zaparty> w.9.

⁶Gr. *arche* ‘prapoczątek, prapoczątkowa zasada, prapoczątkowa władza’.

libyście odwzorowanym wnioskiem ^{321 ao sb md-dp} albo co rzekliście ^{837 ao sb}; **12,12** wiadomy bowiem oderwanie święty ²⁵ duch nauczy ^{730 ft} was w onej ^{430 D} godzinie, które ^{As n} obowiązuje rzec ^{ao}.

12,13 Rzekł zaś ktoś z tłumu jemu: Nauczycielu, rzeknij ^{ao} bratu memu *że ma* podzielić sobie ^{ao md} wspólnie ze ¹⁸³¹ mną ^G dziedzictwo losowe ^A. **12,14** Ten zaś rzekł mu: Człowieku, kto ^{2803 Ns m} mnie z góry postawił ^{1413 ao} *jako* ¹rozstrzygacza ^{1644 A} albo dzielcę ^{1824 A} aktywnie na was ^A? **12,15** Rzekł zaś istotnie do nich: Patrzenie ^{pr it ac} i trzymajcie się pod strażą ^{pr it md} od wszystkij ^G zachłanności, że nie w tym ^{Ds n} *które umożliwia* czynić wokół nadmiar ^{2247 pr if ac} komuś ^{2802 Ds m} to życie biologiczne ^N jego ^G jest, z wiadomych środków poczynania spod ^{2864 Gp n pt pr ac} *podległych* jemu ^D. **12,16** Rzekł zaś porównanie istotnie do nich powiadając: *Należąca do człowieka* ^G jakiegoś ^{2802 G} majątnego ^G łatwodogodnie przyniosła ^{1189 ao ac} wyodrębniona kraina ^{3021 N}. **12,17** I na wskroś wnioskował ^{692 ipf} w sobie samym powiadając: Co *żeby* uczyniłbym ^{2314 ft id, ao sb}, że nie mam gdzie do razem zbiorę ^{ft id} owoce moje? **12,18** I rzekł: To właśnie uczynię: odgórnie zdejmę ^{1399 ft id ac} moje te składnice i większe ^{1793 Ap com} zbuduję *jako dom* ^{ft}, i zbiorę do razem ^{2687 ft} tam wszystko ^{2193 As} zboże i dobra ^{ll} moje. **12,19** I powiem szczegółowo ^{841 ft} duszy mojej: Duszo, masz wieloliczne ^{2329 Ap n} dobra ^{Ap n} leżące ^{1534 Ap n pt pr md-ps-dp} do lat ^{Ap} wielolicznych ^{2329 Ap n}; dawaj sobie zaprzestanie przez wnoszenie do źródła w górze ^{194 pr it md}, zjedz ^{1143 ao it ac} wypij ^{2274 ao}, łatwodogodnie myśląc ciesz się ^{1190 pr it ps}. **12,20** Rzekł zaś jemu ten wiadomy bóg: Nie myślący z umiarkowania ^{447 Vs}; tą właśnie ^{2094 D} ²nocą ^D duszę twoją ³żądają oddania *jako rzecz należną* ^{270 3p pr id ac} od ciebie; które ^{2061 Ap n} zaś przygotowałeś ^{1156 ao id ac}, komu ^D będzie ^{ft}? **12,21** W ten właśnie sposób ten ^{N m} gromadzący skarby ^{1296 N m pt pr ac} sobie samemu ^{799 Ds m} i nie do sfery funkcji ⁸⁴² *jakiegoś* boga ^A stający się majątnym ^{2307 N pt pr ac}.

12,22 Rzekł zaś istotnie do uczniów: Przez to właśnie powiadam wam: nie okazujcie troski ^{pr} duszy ^D, co *żeby* zjedlibyście ^{1143 ao sb ac}, ani cielesnemu organizmowi ^{2743 D}, co *żeby* wdziałibyście sobie ^{ao sb md}. **12,23** Bowiem dusza *coś* liczniejsze ^{Ns n} jest *od* żywności ^{Gs} i cielesny organizm *od* wdziana ^G. **12,24** Spostrzeżcie rozumem z góry na dół ^{ao it} ⁴kruki ^{Am} że nie sięją ani żną, którym ^{D m} nie jest *jakiś* magazyn ani składnica, i ten wiadomy ⁵bóg żywi one ^{Ap m}; jak licznem ^{Ds n} bardziej wy ⁶przez wszystko przynosząc *dobrą częśćią* wyróżnacie się ^{722 pr ac} *od* tych ^{Gp} latających ^{Gp}. **12,25** Kto zaś z was trosz-

1 Gr. *krites* dosł. 'rozstrzygacz, rozróżniacz' stąd też 'sędzia'; w N.t. stale "sędzia". Tak więc władza sądownicza pomazanego Jezusa (Jo 5,22.27.30 8,16) nie jest od człowieka (*tis* - r.m.) ani nie dotyczy człowieka. Więc chyba jest od boga zwierzęcego i nad zwierzętami; por. synonimiczne 'odgraniczanie' *af-oridzo* przez boga owiec od kozłów Mt 25,32 +Rm 1,1 2C 6,17 G 1,15.

2 Dusza - nocą, może od zodiakowych zwierząt? (l.mn.).

3 Gr. *ap-aiteo* dosł. 'od-praszać'. Nie jest jasne, którzy mieliby tego żądać.

4 W Prawie kruk uchodzi za ptaka nieczystego, ponieważ żywi się padliną i swoim ofiarom wydziobuje oczy {317}

5 Jednak często żywią się dzięki człowiekowi, któremu kradną jak Cygan z pola.

6 Gr. *dia-fero*. +Lc 12,7. P. Mt 6,26 10,31 Mc 11,16.

cząc się^{N pt pr ac} może na wzrost odpowiadający wiekowi^{1241 A} swemu dołożyć do istoty²⁴²² *jakiś* łokieć^{A?} **12,26** Jeżeli więc ani *jakiś* najmniej liczne^{As n} *dzieło* nie możecie^{779 pr md-ps-dp,} po co około tych pozostałych ¹troszczycie się? **12,27** Spozrzedźcie rozumem z góry na dół lilie^{Ap n,} jakże *jako jedna* pomnaża wzrost^{3s;} ²nie odbiera cięgow trudu^{3s ac} ani przędzie; powiadam zaś wam, ani Solomon we wszystkiej sławie swojej *nie* obrzucił się wkoło^{2228 ao md} tak jak jedna z tych właśnie^{2094 Gp n.} **12,28** Skoro⁸²⁶ zaś w polu tę *karmną* trawę, będącą^{834 A} dzisiaj i jutro do glinianego zamykanego pieca *chlebowego*^{1580 A} rzucaną^{A pt pr ps,} ten wiadomy bóg w ten właśnie sposób ³z dwu stron przybiera^{148,} jak licznem^{Ds n} bardziej was, niewiele uwierzytelniający^{2005.} **12,29** I wy nie szukajcie co *żeby* zjedlibyście^{ao sb} i co *żeby* wypilibyście^{2274 ao sb} i nie ⁴wznosić się poza *ziemię* do zjawisk atmosferyczno-astronomicznych^{1840 pr it md-ps-dp;} **12,30** te właśnie *rzeczy*^{Ap n} bowiem wszystkie^{N,Ap n} wiadome narody^{Np n} tego naturalnego ustroju światowego szukają na dodatek^{1076,} wasz zaś ojciec wie że potrzebujecie³⁰¹¹ tych właśnie^{2094 Gp n.} **12,31** *Lecz* ponad liczbę tego szukajcie królewską władzę jego, i te właśnie *jako jedna* będzie dołożona do istoty^{2422 3s ft ps} wam. **12,32** Nie strachaj się^{2938 pr it md-ps-dp,} mała ⁵paśna trzódka^{2319,} że ⁶uznał za łatwodogodne^{1166 ao ac} ojciec wasz dać^{ao} wam tę królewską władzę. **12,33** Sprzedajcie^{ao} środki poczynania spod^{2864 Ap n} wasze i dajcie^{ao} *jako* litościwy datek^{A;} uczyńcie sobie samym sakwy nie podlegające przedawnieniu^{Ap pt pr ps,} skarbiec niewyczerpany w wiadomych niebiosach, tam gdzie kradzieżca nie przybliży się⁸⁰⁷ ani mól na wskroś pasożytniczo psuje. **12,34** Tam gdzie bowiem jest skarbiec wasz, tam i serce wasze będzie.

1 Jezus propaguje niefrasobliwość i beztroskę bytową, życie trybem roślin i zwierząt (por. "paśna trzódka").

2 Ten obraz nie ma osadzenia w rzeczywistości. Lilie też otrzymują cięgi: w czasie suszy cierpią na brak pokarmu, w czasie upału są pieczone, bywają gryzione przez zwierzęta, nękanie przez choroby, zrywane i deptane.

3 Gr. *amfi-edzo* od *amfi* 'z dwu stron, po obu stronach' i *hennymi* 'przywdziać, przydziać'. Skąd więc zawsze tyle nędzy u bardzo chrześcijańskich Polaków? Czy chrześcijanom nie wstyd, że dziś przyodziewek mają dzięki pracowitemu pogańskiemu Wschodowi, urządzenia techniczne zaś dzięki przemyślnemu i zapobiegliwemu protestanckiemu Zachodowi? Jezus zaś siebie i uczniów utrzymywał głównie dzięki kobietom 8,3; co więcej, ich 'macica' *matrix* prawdopodobnie była jego "królewską władzą" 12,31.

4 Proponowany odpowiednik, utworzony z podstawowych znaczeń obu członów *meta* i *airo*; ma oddać trudne do przetłumaczenia słowo gr. *met-eor-idzo*, które w stronie medialnej znaczy 'wznosić się na górę, do rzeczy górnych, do ciał lub zjawisk niebieskich' {6}, podnosić się do góry' {7}. Występuje tu jeden raz w N.t.. W LXX kilka razy; najczęściej jako odpowiednik hebr. *RUM* 'wynosić ponad'. Pochodzi od *meteoros* 'wysoko wyniesiony, astronomiczny', które jest złożeniem z *meta* 'poza, potem' i *airo, aeiro* 'unosić'. *Meteoro-logia* była nauką o zjawiskach atmosferycznych i astronomicznych. Końcowy formant *-idzo* znaczy 'wnosić do czegoś', 'głosić jako' 'zachowywać się jak coś', 'udawać coś', 'czynić jakimś'. Przekłady parafraz.: „nie bądźcie zatroskani”, „nie martwcie się przedwcześnie”.

5 Jest zadziwiające, że kiedy ewangelista mówi o łasce i o obietnicach aniołów, ducha św., chrystusa, boga czy sposobie życia, używa terminologii właściwej dla **zwierząt**: *poimmion* 'paśna trzódka' tu oraz Ac 20,28 1P 5,2; *poimne* 'trzoda' Mt 26,31 Jo 10,16; *probata* 'owce, drobne bydło' Mt 9,36 10,6 15,24 25,32, ptaki niebieskie, gołębicę i in. Także cud robi na Owczej bramie Jo 5,2. Mówienie o zwierzętach nie jest przenośnią, bo Jezus „rozdziela człowieka od owcy” Mt 12,12. Pasterzem trzód był księżyc {50}s.181.303 {80} ale też Merkury (Hermes *krio-foros* 'niosący baranka', bóg pasterzy, fallus {94}s.142). Takie skrzywienie ku zwierzętom pomazanego „organizmem gołębicę” chrystusa jest stałe, bo każe też 'polować żywcem' ludzi Lc 5,10, być 'nieprzyjacielem' człowieka Mt 10,36 i t.p. rzeczy, które nie mieszczą się w etosie żadnej cywilizacji ludzkiej.

6 Gr. *eu-dokeo* od *eu* 'łatwo' i *dokeo* 'wydawać się, uważać za'. Przekłady: „s-, upodobało się”.

12,35 Niech są^{834 pr} wasze biodra wokół opasane^{2232 Np pt pf} i kaganki¹⁷⁴² zapłonione^{1427 pt} pr md-ps, **12,36** i wy podobni człowiekom gościnnie przyjmującym jako istotnie dodatkowego^{2396 Dp pt pr} wiadomego utwierdzającego pana *należącego do* siebie samych^{799 Gp m,} kiedy²³⁴⁸ ¹rozwiązały na powrót^{189 ao sb ac} z obchodów ślubnych^{555,} aby *wobec* przyszedłszego^{pt ao, Gab} i zapukawszego, prosto z tego - natychmiast¹¹⁷⁰ otworzyliby wstecz - w górę^{ao sb ac} jemu. **12,37** Szczęśliwi niewolnicy owi, których^{2061 Ap} przyszedłszy^{pt ao} ten utwierdzający pan znajdzie^{ft} czuwających^{Ap pt pr;} zaiste powiadam wam że opasze się wokół^{ft md} i skłoni do posiłku^{ft} ich i ²minąwszy^{2180 N pt ao ac} *obyczaj* będzie usługiwał^{ft} im. **12,38** Choćby w drugiej, choćby w trzeciej straży *nocnej* przyszedłby i znalazłby^{ao sb w} ten właśnie sposób, szczęśliwi są owi. **12,39** To właśnie zaś rozeznawajcie^{pr ac,} że jeżeli *przedtem* wiedział^{1983 ppf id ac} absolutny władca domu¹⁹⁸⁸ którą godziną wiadomy³ kradziezca¹⁵⁷² przychodzi^{pr md-ps-dp,} nie by puścił od siebie^{439 ao id ac} *aby możliwym* zostać na wskroś przekopany^{753 ao if ps, Aci} *uczynić* dom^A jego^{G.} **12,40** I wy stawajcie się^{584 pr it md-ps-dp} przygotowani, że którą^D godziną nie wyobrażacie sobie^{766 pr ac} ⁴ten wiadomy syn tego wiadomego człowieka^G przychodzi^{pr.}

12,41 Rzekł zaś Petros: Utwierdzający panie, istotnie do nas porównanie to właśnie powiadasz albo czy i istotnie do wszystkich? **12,42** I rzekł utwierdzający pan: Kto zatem jest ten przekonująco uwierzytelniający²²⁸⁰ zarządca domem^{1993,} ten myślący z umiarkowania, którego^A z góry postawi^{1413 ft id ac} utwierdzający pan na wierzchu pielęgnowania^{1282 G} swojego, *od* tego^{Gs n} *które skłania*

1 Gr. *ana-lyo*, gdzie *lyo* znaczy 'rozwiązać'. Frazę "rozwiązały z obchodów ślubnych" inni tłumaczą "kiedy powróci z wesela", "kiedy z uczyty weselnej powróci", zatem uważają go za oblubieńca, może na podstawie paralelnego Mt 25,1-13 (tam przed weselą - tu po weselu). Ten oblubieniec wracający ze swego wesela to syn człowieka po akcie seksualnym – jako „rozwiązany” już bezpłciowy. Witany jest jego astronomicznym symbolem kagankiem-księżycem. **2** Gr. *par-erchomai* dosłownie 'przychodzić do obok-przeciw'. Dla Ew. Łukasza jednak dominują znaczenia 'przechodzić bokiem, mijać, przemijać, unieważniać, pomijać, zaniedbywać' {7}. Zamieszczone w tymże {7} dla Lc 12,37 i 17,7 znaczenie „przychodzić” byłoby wyjątkowe. Choć znaczenie dosłowne 'przychodzić do obok-przeciw' też jest możliwe, tu, zgodnie z pozostałymi znaczeniami u Lc, proponuję „minąć *obyczaj*” a dla 17,7 „minąć *obowiązk*”. Przekłady: „obchodząc”, „przystąpiwszy”.

3 Gr. *kleptes* 'kradziezca, złodziej' jest zestawiony do razem z „utwierdzającym panem”, „synem człowieka” i Jezusem; zamierza on okraść 'absolutnego władcę domu' *oiko-despotes*. Tym *oikodespotes* zaś jest Beelzebul-szatan w Mt 10,25, człowiek w Mt 13,27.52 20,1 21,33 Mc 14,14 Lc 14,21, więc ojciec syna człowieka.

4 Określony syn człowieka jest tu zrównany (przez „i wy”) ze złodziejem przekopującym na wskroś dom właściciela, u Mt 24,43 dzieje się to w nocy. Także pośrednio ('tak jak' gr. *hos*) do złodzieja w nocy przyrównany jest dzień przychodzącego z nieba pana czyli Jezusa 1Th 5,2.4 2P 3,10, oraz 'upodobniony' *homoios* syn człowieka - baranek na nocnym niebie w Ap 3,3 16,15. W 1Pt 4,15 złodziej zestawiony jest równolegle z *kako-poiros* 'czyniącym zło', czyli może 'złośliwym' *poneros*. Złodziejem pierwotnym, arcyzłodziejem zaś jest w N.t. diabeł E 4,28 oraz Judas Jo 12,6 – typ diabła, też Judasz-księżyc {50} s.179. Wprawdzie w Mt 13,37-39 diabeł jest nieprzyjacielem syna człowieka ale tego określonego cielesnego bratającego się z grzesznikami i złodziejami – jak w osobie Jezusa (zresztą tak tylko u Mt, ale i tam w mniej ważnych źródłach syn człowieka jest zastąpiony przez inną osobę: boga lub syna boga). Zapalone kaganki i straże nocne wskazują na porę nocną przyjscia z wesela określonego syna człowieka, co wskazuje na 'księżyc' *men* i środowisko ziemskie (więc nie niebiańskie jak u Daniela). To „święte złodziejstwo” ukazuje też t.zw. „Hymn o perle” pomieszczony w apokryficznych „Dziejach apostoła Judy Tomasza” {127-IV} s.652, gdzie chrześcijański bohater kradnie smokowi perłę, symbolizującą Królewską władzę.

dawać^{734 pr} w stosownym momencie odmierzone zboże? **12,43** Szczęśliwy niewolnik ów, którego^A przyszedłszy utwierdzający pan jego^G znajdzie czyniącego^{A pt pr} w ten właśnie sposób. **12,44** Starannie jawnie prawdziwie¹¹³ powiadam wam, że zależnie na wszystkich^{2193 Dp n} środkach poczynania spod^{2864 Dp n} swoich z góry postawi^{1413 ft} go. **12,45** Jeżeliby zaś rzekłby^{ao sb} niewolnik ów w sercu swoim: ¹Uczasawia^{3017 3s pr id} utwierdzający pan mój przychodzić^{1139 pr if md-ps-dp}, i począłby sobie^{389 ao sb md} bić posługujących chłopaków^{2120 Ap} i posługujące dziewczki^{2119 Ap}, jeść^{pr} zarówno jak i pić i odurzać się^{pr if ps}, **12,46** przybędzie^{1237 ft ac} ten utwierdzający pan niewolnika owego w dniu w którym^{2061 Ds} nie oczekuje do istotnie^{2397 pr ac} i w godzinie w której^D nie rozeznaje^{585 pr ac}, i ²rozetnie na dwie części^{761 ft} go, i tę część¹⁸²⁵ jego^G wspólnie z niewierzytelniającymi^G położy^{2796 ft ac}. **12,47** Ów zaś niewolnik ten rozeznawszy^{585 N pt ao ac} wolę utwierdzającego pana swego i nie przygotowałszy^{N pt ao ac} albo *nie* uczyniwszy^{N pt ao ac} istotnie do woli^A jego, ³otrzyma skórowania *biczowaniem*^{646 ft ps} wieloliczne^{2329 Ap}; **12,48** ten zaś nie rozeznawszy, uczyniwszy zaś godne^{Ap n} razów^{Gp}, otrzyma skórowania *biczowaniem* niewieloliczne. Wszystkiemu zaś któremu zostało dane^{ao ps} wieloliczne^{2329 Ns n}, ⁴wieloliczne^{Ns n} będzie badawczo szukane^{1214 ft ps} od strony jego, i któremu obok-przeciw położyli dla siebie^{2174 3p ao md} wieloliczne^{2329 As n}, o będące wokół większym nadmiarem^{As n} będą prosili^{74 ft ac} go. **12,49** Ogień²⁴⁶³ przyjechałem^{1139 ao} ⁵rzucić^{463 ao} wrogo na¹⁰⁶³ tę ziemię^A, i ⁶co^{2803 As n} chcę^{pr id ac} ⁷jeżeli⁸²⁶ już zosta-

1 Gr. *chron-idzo* od *chronos* ‘czas’. Też: ‘zwlekać czas, zwlekać’.

2 Gr. *dicho-tomeo* +Mt 12,51, ‘rozcinać na dwoje’ {7}, od *dicha, dis* ‘dwa razy’ i *temno* ‘ciąć, kroić’. Przekłady i tu łagodzą surowy radykalizm Jezusa, parafrazując: „surowo ukarze”, „usunie” i nie tłumaczą *meros* ‘część’.

3 Gr. *dero* ‘skórować, obdzierać ze skóry, bić w skórę’. Źródłosłowem jest ‘skóra’ *derma*.

4 Symetria lustrzana szyku wyrazów.

5 Gr. *ballo* od którego pochodzi *dia-ballo* i *dia-bolos* ‘diabeł’. Kosmiczny **ogień** (żar Słońca) ‘spadł’ *pipto* na wrogów na słowo Eliasza 1R 18,38 2R 1,10.12. W Jb 1,16 diabeł (w TH szatan) powoduje ogień ‘paść’ *pipto* z nieba na rodzinę Joba. Tu zaś Jezus ogień ‘rzuca’ *ballo* na całą ziemię, i to z wrogim zamiarem. (Przy okazji: Eliaz jest ‘mający’ *diastrefo AiKR* Izraela 1R 18,17 i tym samym rzadkim słowem określony jest w S.t. Saul 1S 14,29, w N.t. zaś zarzut ten stawiano Jezusowi w Lc 23,2 i Bar-Jezusowi kłamliwemu prorokowi w Ac 13,8.10). Pierwotny, wczesny, zachowujący bezpośrednią łączność z niebem, Jezus deklaruje się tu podpalaczem świata. Związek Jezusa z ogniem też w Mt 3,11n 2Th 1,8. Wedł. {317} jest to ogień pożerający od samego boga.

Gdyby dzisiaj ktoś głosił podobny program polityczny czy religijny, z pewnością zostałby osadzony w więzieniu lub zamknięty w szpitalu psychiatrycznym, zaś religia taka i jej symbole zostałyby przez państwo, czy nawet O.N.Z., zakazane w sferze publicznej. Jezus bowiem pokazuje się jako „diabeł mężczyzny” – ojca i pana domu. System Jezusa jest kobiecy, jak i system socjalistycznej Polski, który „bardzo osłabia mężczyzn” (J.St.). Jest on radykalnie antyziemski, antymęski, antyludzki i antyrodzinny, a także antyczłowieczy w Mt 10,35-36, gdyż te wartości upadły w Izraelu. Te cechy chrystianizmu zauważono już w starożytności i oskarżono chrześcijan o **nienawiść** do rodzaju ludzkiego (mizantropia) n.p. {216}s.119 {131}s.15 {132}s.385. +Lc 14,26. Pk66.

6 Gr. *tis, ti* ‘kto?, co?’. {7} w tym jednym miejscu kombinuje znaczenie wykrzyknika „jakże, jak bardzo” s.606, chociaż w przekładzie {1} daje „czego”. Przekłady: „jakże”. Druga część 12,49 i pierwsza 12,50 to u tłumaczy parafrazy.

7 Gr. *ei* ‘jeśli, jeżeli’ – jak w Lc 11,13 12,28. Przekłady: „ażebym”, „aby”, których jednak znaczeń {7} nie zna. {1} daje „czy”, traktując zdanie jako pytajne.

ła w górę zapalona przyczepionym zarzewiem ^{201 3s ao id ps}? **12,50** *Niewiadome* ¹zanurzenie ^{465 A} zaś ²(trzy)mam ^{1202 pr ac} *by* ³zostać zanurzonym ^{464 ao if ps}, i ²⁴⁷³ *jakże* ⁴jestem *gnębiąco* do razem trzymanym ^{2709 1s pr id ps} aż do ¹²⁰³ *czasu* takiego którego ²⁰⁷² ⁵zostałoby dokonane ^{2777 3s ao sb ps}. **12,51** Wyobrażacie sobie ^{pr ac} że *niewiadomy* pokój ^A stałem się obok-przeciw ^{2145 1s ao md-dp} *aby* dać ^{734 ao} ⁶w ⁹⁵⁹ tej ziemi? Zdecydowanie nie, powiadam wam, ale ⁷raczej ¹²²⁸ ⁸na wskroś rozdzielenie ^{697 As m}. **12,52** Będą ^{834 ft} bowiem od tego *czasu* ^{Gs} teraz pięciu ^{indecl} w jednym rodowym domu na wskroś rozdzieleni ^{696 N pt pf ps}: trzej zależnie na dwóch ^{784 Dp m} i dwaj zależnie na trzech ^{2820 Dp m}. **12,53** Będą na wskroś rozdzieleni ^{693 3p ft ps} *jakiś* ojciec zależnie na ¹⁰⁶³ *jakimś* synu ^D i *jakiś* syn zależnie na *jakimś* ojcu ^D, *jakaś* matka wrogo na ¹⁰⁶³ wiadomą córkę ^A i *jakaś* córka wrogo na wiadomą matkę ^A, *jakaś* teściowa wrogo na wiadomą oblubienicę ^{1953 A} swoją i *jakaś* oblubienica wrogo na wiadomą teściową ^A.

12,54 Powiadał zaś i tłumom: Gdyby ujrzelibyście ^{2041 ao sb} chmurę urzeczywistniającą się na powrót w górę ^{208 As f pt pr ac} na ¹⁰⁶³ ⁹*miejscu* pogrążeń się w odzienie *ciał niebieskich* ^{789 Gp}, prosto z tego - natychmiast powiadacie że: Ulewa ²⁰¹¹ przychodzi; i staje się w ten właśnie sposób. **12,55** I gdyby wiatr południowy ^{1950 A} dący ^{A pt pr ac}, powiadacie że: ¹⁰Spiekota ¹⁵³⁰ będzie; i staje się. **12,56** Grający rolę pod *kimś* ^{Vp}, to doistotne oblicze tej ¹¹ziemi i tego nieba wiecie *od przeszłości* ^{pf} ¹²sprawdzać *przyjęcie* ^{767 pr if ac}, ten wiadomy ¹³stosowny moment ¹⁴²² zaś ten właśnie *jakże* nie wiecie *od przeszłości* sprawdzać *przyjęcie*? **12,57** Po co zaś i na sie-

1 Gr. *baptisma* ‘zanurzenie dla pogrążenia i zatopienia’, znak śmierci, oczyszczenia i zmartwychwstania.

2 Gr. *echo* ‘mieć, trzymać’. Wybór znaczenia dla *echo* niepewny; może mowa o „zanurzeniu w duchu świętym Mt 3,11 Ac 1,5 11,16 1C 12,13 i „w męczeństwie Chrystusa” Mt 20,22 Lc 20,50 1P 4,12n. Należy uwzględnić możliwość sensu przeciwnego (od partykuły przeciwstawnej *de*) „trzymać” względem „rzucić”, oraz możliwość związku *echo* ‘trzymać’ w *syn-echo* ‘trzymać do razem pod strażą’ w wierszu następnym. „Trzymać” dla *echo* ma n.p. Lc 19,20. Przekłady dają: „mam”, ale nie tłumacząc partykuły *de* ‘zaś’; ta zaś może mieć znaczenie przeciwstawne lub łączące {7}, przy czym za znaczeniem przeciwstawnym przemawia przeciwieństwo ogień – woda (chrztu). W każdym razie *de* jakoś wiąże obie wypowiedzi Lc 12,49 i 12,50, chociaż „zestawienie obok siebie tych dwóch logionów wydaje się dość niezwykle” {317}.

3 T.j. wspomnianą tu ziemię lub siebie.

4 Gr. *syn-echo* tłumaczone też przez „jestem udręczony”, „doznaję udręki”. Udręka psychiczna świadczy o niezharmonizowanej różnorodnej duchowości: człowieka (Jezusa) oraz zwierzęcia czy hybrydy (chrystusa).

5 Zgodnie z rodzajem gramatycznym może dotyczyć ziemi lub zanurzenia.

6 Przekłady nie tłumaczą przyimka *en* ‘w’.

7 Gr. spójnik *e* ‘lub, raczej’, łac. *potius* ‘lepiej, raczej’ (Zerwick). Zatem ‘rozdzielenie’ (nie: „rozłam”) ognia nie jest bezwzględne, por. 1C 3,13nn 1P 1,7. Przekłady: nie tłumaczą.

8 Gr. *dia-merismos*. Występuje tu człon *dia* razem z występującym w w.49 słowem *ballo*, co znów daje *dia-bolos*. W Lc 11,18 źródłowe słowo *dia-meridzo* jest czynnością szatana. Ten „trzeci logion jeszcze bardziej niż dwa poprzednie zdumiewa swą treścią” {317} t.2 s.74.

9 Gr. *dysme* czyli ‘zachód’. Podane znaczenie zawiera uzupełnienie etymologiczne.

10 Gr. *kauson* (i *kausoo* ‘piec’) od *kaio* ‘palić, płonąć’; czynność ‘ognia’ *pyr* Jezusa z 12,49.

11 Gdyż chmura jest z ziemi a upał z nieba?

12 Gr. *dokimadzo* ‘sprawdzać przyjęcie, badać, rozpoznawać, próbować’, od *dokimos* ‘godny przyjęcia’ i *dechomai* ‘przyjmować’. (*Peiradzo* ‘doświadczać, kusić’).

bie samych_{Gp} nie rozstrzygacie to co zgodne z regułami cywilizacji_{As n}? **12,58** Jak¹bowiem prowadzisz się pod zwierzchnictwem_{pr id ac} wspólnie z²przeciwnikiem w procesie sądowym_{249 G} twoim aktywnie na naczelnego z racji swej prapoczątkowości_{390 A}, w tej drodze daj_{734 ao it} ³zapłatę za działanie_{1126 A} *aby* być uwolnionym przez odmianę_{271 pf if ps} od niego, żeby kiedyś nie ⁴powłókłby na dół_{1506 3s ao sb ac} cię istotnie do rozstrzygacza₁₆₄₄, i rozstrzygacz cię przekaże_{2150 ft id} ⁵praktykowi₂₃₅₈, i praktyk cię ⁶rzuci_{ft id} do strażnicy_{2959 A f}. **12,59** Powiadam ci, żadną metodą nie wyszedłbyś_{1016 ao sb} *bazując* w tamtym stamtąd₈₆₇ aż i wiadomą ostatnią *wyluskaną* monetę oddałbyś_{299 ao sb ac}.

13,1 Byli obok-przeciw_{2177 ipf} zaś jacyś w onym_{430 D} stosownym momencie odnoszący nowinę_{Np pt pr ac} jemu około Galilajczyków_{Gp} których_{2061 Gp} krew₆₄ Pilatos zmieszał_{1861 ao} wspólnie z ofiarami_{1320 Gp} ich_{Gp}. **13,2** I odróżniwszy się w odpowiedzi rzekł im: Wyobrażacie sobie że Galilajczycy ci właśnie uchybiający celu_{135 Np} obok-przeciw pomijając₂₁₃₉ wszystkich_{Ap} Galilajczyków_{Ap} stali się_{584 ao md-dp}, że te właśnie_{Ap n} ucierpieli *i od wtedy cierpią*_{2195 pf ac}? **13,3** Zdecydowanie nie, powiadam wam, ale jeżeli ewentualnie nie *teraz* ewentualnie zmieniacie rozumowania_{pr sb ac}, wszyscy_{2193 Np m} podobnie₂₀₁₈ odłączycie się przez zatracenie_{320 ft id md}. **13,4** Albo owi osiemnastu_{Np m} wrogo na których_{Ap m} padła_{2276 ao} wieża w Siloam i odłączyła przez zabicie_{315 ao} ich_{Ap}, wyobrażacie sobie, że oni dłużni_{Np} stali się_{584 ao md-dp} obok-przeciw pomijając₂₁₃₉ wszystkich_{2193 Ap} wiadomych człowieków_{Ap} tych z góry aż na dół zamieszkujących_{Ap m pt pr} Ierusalem? **13,5** Zdecydowanie nie, powiadam wam, ale jeżeli ewentualnie nie *teraz* ewentualnie zmieniacie rozumowania_{pr sb ac}, ⁷wszyscy tak samo₃₀₅₃ odłączycie się przez zatracenie_{320 ft id md}.

13,6 Powiadał zaś to właśnie porównanie: *Drzewo figę*₂₆₆₁ miał_{1202 ipf} ktoś zasadzoną_{2965 A pt pf ps} w winnicy swojej i przyszedł_{ao} szukając_{pt pr} owoc_A w niej i nie znalazł

13Może chodzi o czas pojawienia się „sprawiedliwego, zgodnego z regułami cywilizacji” mesjasza {146}s.246. „Grający rolę pod człowiekami” (faryzeusze?) w Zakonie nie widzą oznak przyjścia mesjasza; faktycznie ich tam nie ma, bo Zakon obywa się bez cielesnego mesjasza. Obecność owego sprawiedliwego mesjasza można rozeznaczyć “na sobie samych” (t.j. samych ludziach, nie zwierzętach?). Człowiek zachowujący niebiański wymiar oraz człowieczy Zakon nie znają Dawidowego cielesnego zwierzęcego mesjasza; ten dopiero u niektórych proroków.

1Gr. spójnik *gar* ‘bo, bowiem, gdyż, ponieważ’ łączy część uzasadnianą z uzasadniającą i zapowiada kontynuację wyjaśnienia.

2Gr. *anti-dikos*, synonim diabła w 1P 5,8. Tym przeciwnikiem ludzi jest może Jezus na etapie “przyjścia” z góry na ziemię z 12,51-53 i rozrywający związki rodzinne. W każdym razie Jezus pokazuje się tu stronnikiem diabła.

3Gr. *ergasia* od *ergadzomai* ‘działać, pracować’. Najwyraźniej według Jezusa temu “przeciwnikowi” - diabłu człowiek powinien uiścić zapłatę, jakby coś od niego otrzymywał. Przekłady parafrazują cały ustęp od „daj” do „niego”.

4Gr. *kata-syro*, tu jeden raz w N.t., wskazuje na odgórny kierunek archonta. Samo *syro* występuje: w Ac 8,3 i tam czyni to Saulos, w 14,19 Żydzi, w Ap 12,4 ogon smoka ciągnie z nieba i rzuca na ziemię - też na dół.

5Gr. *praktor*, w N.t. tylko tutaj. W Ap 2,10 do strażnicy rzuca diabeł.

6‘Praktyk’ *praktor* z porównania z Ap 2,10 jest diabłem, gdyż ten właśnie “rzuca do strażnicy”; czyni to też Herodes, a także pewien niewolnik *poneros* (diabeł) dłużnemu sobie sto (srebrnych) denarów Mt 18,30.

7Jezus głosi zasadę zbiorowej odpowiedzialności.

ao. **13,7** Rzekł zaś istotnie do ¹działacza winnicy ¹⁴⁴A: Oto ²trzy ^A lata ¹¹⁵⁸Ap n od którego *czasu* ²⁰⁶¹G m,n przychodzi szukając ^{N pt pr} owoc w fidze tej właśnie i nie znajduję ^{pr}.
³Wytnij ^{ao it} ją; aby co *się stało* i tę ziemię ⁴z góry czyni nie działającą ¹⁵⁰⁰3s pr id ac? **13,8**
 Ten zaś odróżniwszy się dla odpowiedzi powiada mu: Utwierdzający panie, puść od siebie ⁴³⁹ao it ac ją i ten właśnie rok, aż do *czasu* takiego którego ⁵wykopałbym ²⁵⁶¹ao sb wkoło w nią ⁴³⁰As f i rzuciłbym ⁴⁶³ao sb ac gnoje ¹⁶¹³Ap n; **13,9** choćby zaiste uczyniłaby ²³¹⁴3s ao sb owoc do sfery ⁶tego ¹⁹⁶⁶As n roku ⁷obecnie mającego planowo nastąpić ¹⁸¹¹As n pt pr ac; jeżeli zaś nie w każdym razie, wyniesz ^{ft id ac} ją.

13,10 Był zaś nauczający ^{N pt pr} w jednym z miejsc zbierania razem ^{Gp} w *dniu wyznaczonym* ^{Dp} sabatami. **13,11** I zobacz do tamtego miejsca -oto kobieta ducha ^A mająca ¹²⁰²N pt pr ac słabości ³⁹⁶Gs lata ¹¹⁵⁸Ap dziesięć-osiem ⁶³⁶, i była do razem chyląca się ^{N pt pr ac} i nie mogąca ^{N pt pr md-ps-dp} odchylić się w górę ¹⁸⁴ao if ac ⁸do sfery funkcji ⁸⁴²tego ^{As n} wszystko w pełni urzeczywistniającego ²¹³⁵As n. **13,12** Ujrzawszy zaś ją Jezus zwrócił się głosem do istoty ²⁴²⁶ao i rzekł jej ^D: Kobieto ^v, *od przeszłości* przez odwiązanie uwolniona jesteś ³²³pf ps *od* tej słabości ^G twojej. **13,13** I na dodatek nałożył ¹¹¹¹ao jej ^D ręce ^{Ap}, i z pominięciem *zwykle* potrzebnych rzeczy na powrót w górę została uczyniona należycie prostopadłą ²⁴¹ao id ps, i sławiła ⁷⁷²ipf ac tego wiadomego ^A boga. **13,14** Odróżniwszy się zaś ten prapoczątkowy miejsca zbierania razem ³⁸⁶, oburzając się ^{N pt pr} że sabatem ^{Ds} wypielegnował ¹²⁸³ao Jezus, powiadał tłumowi że: Sześć dni ^{Np} są w których obowiązuje działać ^{pr if}, w owych ^D więc przychodząc ^{N pt pr md-ps-dp} dawajcie się pielęgnować ^{pr it ps}, i nie dniem ^D sabatu ^G. **13,15** Odróżnił się dla odpowiedzi zaś jemu utwierdzający pan i rzekł: ⁹Grający rolę pod *kimś* ²⁸⁸²Vp, każdy z was ^{Gp} sabatem ^{Ds} czyż nie rozwiązuje ¹⁷⁴³pr id ac wołu ^A swego albo osła od żłobu i odprowadziwszy ²⁶⁸N pt ao *poi* ^{pr}? **13,16** Tę właśnie zaś córkę ^A Abraama *jakościowo* będącą ⁸³⁴A f pt pr, którą związał ⁶⁵⁹ao satanas zobacz do tego miejsca -

1 Gr. *ampelo-urgos* od *ergon*, *ergadzomai* 'działać, pracować'. Tenże rdzeń co w "zapłacie za działanie" w 12,58.
 2 Wedł. {146} tym właścicielem winnicy jest bóg s.247; (trzy) lata wskazują na boga słonecznego. Winnicą jest może człowiek lub naród; działaczem w niej - syn człowieka. Figa jest chyba tą, która była przez Jezusa przeklęta - symbolizująca naród żydowski Mc 11,13-14 {145}s.262.
 3 Siekierę do wycinania drzew ma Jezus Mt 3,10 Lc 3,9 {144}.
 4 Oderwana od ziemi niebiańska trójca („trzy lata”) wysokich bogów zasadza drzewo (w Mt 15,13 – ojciec niebiański) i dziwi się, że ono czyni ziemię 'nie działającą, bezczynną' *kat-argeo* od *kata* 'z góry na dół' i *argos* od *a* 'nie, bez' i *ergon* 'czyn, praca, działanie'. Ziemia bowiem nie chce działać dla innego wymiaru, pomniejszonego obcego wrogięgo. Chrześcijaństwo proponuje sztuczne zabiegi agrotechniczne. Przekłady: „wyjaławia”, „próżno zajmuje”.
 5 O takich zabiegach nie ma mowy w Biblii i nie były one wówczas zwyczajne. 'Figa' *syke* symbolizuje Izrael, n.p. Jr 8,13 24,1-10 29,17 Oz 2,14 9,10 Jl 1,7.12, też {314} {316} {317}. Taki chrześcijański zabieg przypomina obrzucenie syjonowego biznesu ziemią „wykopaną” z człowieczej komuny, „grubą linię”, pod którą „gnoi się” narody.
 6 Przekłady nie tłumaczą 'do tego' roku *przyszłego*.
 7 Gr. *mello* w formie określonej *to mellon* 'ten mający' *nastąpić, przyjść*. Tu w związku z „latami” – rok następny, co potwierdza słownik {6}: (sc. *etos*). Przekłady rok 'następny' poszerzają na całą „przyszłość”, co też proponuje {7}
 8 *Pan-teles* składa się z *pas* 'wszystek' i *telos* 'pełne urzeczywistnienie'. Przekłady nie tłumaczą *eis to panteles*, podstawiając: „w żaden sposób”, „zupełnie”. Cały zwrot *eis to panteles* +Hb 7,25, gdzie *to panteles* odpowiada Bogu; także o Dzeusie {6}.
 9 „Granie roli” tu ma znaczenie wypełniania Zakonu Mojżesza. Ujawnia nienawiść Jezusa do wychowania.

oto właśnie w¹dziesięć i osiem lata^{Ap}, czyż nie obowiązywało^{659 3s ipf} poddać rozwiązaniu^{1743 ao if ps} od więzu^G tego właśnie dniem^D sabatu? **13,17** I *wobec* te właśnie powiadającego^{G pt pr ac, Gab} jego^G, byli z góry zawstydzani^{1468 ipf ps} wszyscy leżący naprzeciw^{251 N pt pr md-ps-dp} jemu, i wszystek tłum wychodził rozkosznie z środka^{2973 ipf ac} zależnie na wszystkich^D tych będących w sławie^{Dp n} *dzielach*, tych stających się^{Dp n pt pr} pod przewodnictwem jego^G.

13,18 Powiadał więc: Czemu^{2803 Ds m,f,n} upodobniona²⁰¹⁶ jest wiadoma² królewska władza wiadomego boga, i czemu^{Ds n} upodobnię^{2017 ft} ją? **13,19** Upodobniona jest *jakiemuś*³ *barwiącemu na szkarłat jądra*^{1597 D} *gorczycy*^{2550 Gs n}, które^{As m} wzięwszy^{ao} *jakiś* człowiek rzucił^{463 ao} do⁴ ogrodu^{1551 A} *należącego do siebie samego*^{799 G}, i pomnożyło wzrost^{425 ao} i stało się^{584 ao} do sfery funkcji *jakiegoś* drzewa^A, i wiadome⁵ latające *istoty*^{2258 Np n} wiadomego nieba *jako jedna* z góry rozpięła namiot^{1503 3s ao ac} w gałęziach jego. **13,20** I na powrót rzekł: Czemu upodobnię^{2017 ft} wiadomą królewską władzę wiadomego boga? **13,21** Upodobniona jest *jakiemuś*⁶ *zaczynowi*^{1219 D f}, który wzięwszy^{ao} *jakaś* kobieta wkryła^{816 ao} do sfery⁷ *mąki pszennej*^{108 Gs n} miar^{2527 Ap n} trzech^{2820 Ap n} aż do *czasu* którego^{Gs m,n} została zaczyniona^{1220 3s ao ps} cała^{Ns n}.

13,22 I przeproważał się na wskroś^{704 ipf} w dół w miasta^{Ap f} i otwarte wiejskie osady^{Ap f} nauczając i wyprawę czyniąc sobie^{2314 N pt pr md} do Hierosolym^{Ap n}. **13,23** Rzekł zaś ktoś jemu: Utwierdzający panie, czy niewieloliczni^{Np m} ci *obecnie* ocalani^{Np m pt pr ps}? Ten zaś rzekł istotnie do nich: **13,24** ⁸Walczcie *teraz*^{41pr it md-ps-dp} *abyście mogli* wejść^{846 ao if} *przez*⁶⁶⁵ tych wąskich^{Gs} drzwi^{Gs f}, że wieloliczni, powiadam wam, będą szukali *sposobu*^{ft ac} *aby mogli* wejść^{ao}, i nie będą potężnymi^{1375 ft ac}. **13,25** Od którego *czasu* by⁹ *zostałby* wzbudzony w górę^{810 ao sb ps} wiadomy¹⁰ absolutny władca domu¹⁹⁸⁸ i zakluczysz odłączyłby^{309 ao sb} te drzwi, i *nawiązując do prapoczątku* poczęlibyście sobie^{389 ao sb md} na ze-

1 „Dziesięć i osiem”, bo tak ma dosłownie tekst grecki. Nie jest to zwykle “osiemnaście” *dekaokto* lub *deka okto* Lc 13,4. Jest to forma zapisu liczebnika wyjątkowa, tak w Lc jak i w całym N.t., mająca prawdopodobnie podkreślić symboliczne znaczenie oddzielnych liczb: *dziesięć* oraz *osiem*. Osiem symbolizowało obrzezanie, pokutę, zmartwychwstanie, odrodzenie, Afrodytę, zbawionych w arce {50} {95}, wodę chrzcielną {80} {96}, błogosławieństwa Jezusa Mt 5,3-10 {84}, Hermesa {95}, też Dawida. Dziesiątka była liczbą słonecznej pełni (7+3?).

2 W tych dwóch podobieństwach boskim elementem przetwarzającym są “latające nieba” (aniołowie?) i ferment; elementem przetwarzanym są gałęzie i trzy miary mąki; zaś elementem świeckim jest ogród z drzewem i kobieta.

3 Barwy te, choć nie występują w samym słowie *kokkos*, są dodane w przekładzie z wiedzy przyrodniczej gdyż może funkcjonowały w świadomości i współtworzyły zespół znaczeniowy.

4 Gr. *kepos* ‘ogród’; także ‘narząd kobiecy’.

5 Gr. *peteinon*, por. przyp. do Mc 4,32. Gałęzie - duch św.? {51}s.211.

6 ‘Ferment, zakwas’ gr. *dzyme*, który kobieta wkryła do trójcy mąki może odpowiadać w.w. latającym nieba, które może są aniołami leżącymi w środku nieba w Ap 14,6, instalującymi się w duchu świętym (przysłoneczna Wenus, Czerwona Płama na Jowiszu?) i podporządkowującymi sobie osoby trójcy. Może też swym fermentem “ścinają”, modelują królestwo boże 13,39 jak kwas ścina białko. Paweł wyraża się zagadkowo o wpływie aniołów na kobiety w 1C 11,10 i także poza tym N.t. ich nie wielbi 1C 6,3 Hb 2,5 1Pt 1,12.

7 Gr. *aleuron*; była skojarzona z rajem i eucharystią {50}s.489, ze zmartwychwstaniem, królestwem bożym, łaską ducha św., eucharystią {51}s.200-203.

wnątrz *od przeszłości* stać^{1372 pf} i *teraz* pukać^{pr if ac} te drzwi^A powiadając: ¹Utwierdzają-
cy panie, otwórz wstecz- w górę^{238 ao} nam. I odróżniwszy się powie szczegółowo^{841 ft}
wam: Nie znam *od przeszłości*^{pf} was ²skąd²³¹³ *obecnie* jesteście^{pr}. **13,26** Wtedy *nawia-
zując do prapoczątku* poczniecie sobie^{389 ft id md} powiadać: Zjedliśmy^{1143 ao} w wejrzeniu two-
im i wypiliśmy^{2274 ao} i w ³szero-*kich przestrzeniach*²²⁸⁴ naszych udzieliłeś nauki^{730 ao}.
13,27 I powie szczegółowo^{841 ft} powiadając wam: ⁴Nie znam *od przeszłości*^{1983 pf} skąd
jesteście; odstawcie się^{440 ao it ac} ode mnie wszyscy działacze^{1127 N, Vp} ⁵zaprzeczenia reguł
cywilizacji^{50 Gs f}. **13,28** Tam będzie płacz i chrzest *gryzących*⁵³⁹ zębów, gdy ewentual-
nie ujrzy-^{2041 ft id md-dp} ⁶Abraama i Isaaka i Jakoba i wszystkich wiadomych proro-
ków w wiadomej królewskiej władzy wiadomego boga, was zaś wyrzucanych^{Ap m pt pr ps}
na zewnątrz. **13,29** I przybędą i będą obecni^{1237 ft ac} od *strony* wschodów urzeczywistniają-
cych przez powrót do źródła w górę^{209 Gp} i *strony* zachodów pogrążających w odzienie^{789 Gp},
i ⁷od *boga* zimnego srogiego wiatru północnego^{524 Gs} i *boga* gorącego pocącego wiatru po-
łudniowego^{1950 G}, i będą skłonieni do źródła do posiłku^{180 ft ps} w wiadomej królewskiej
władzy wiadomego boga^G. **13,30** I oto są^{pr} ⁸ostatni którzy^{2061 Np m} będą^{834 ft md-dp}
pierwsi, i są pierwsi którzy będą ostatni.

8Gr. *agonidzomai* (od *agon* ‘walka, zmaganie się’). Popularne przekłady kościelne tradycyjnie maskują to istotne i podstawowe znaczenie ‘walczyć’, łagodząc jego brutalność (BiZ “starajcie się”, BT “usiłujcie”). Po cóż bowiem podważać obraz łagodnego Jezusa i budzić nastroje sprzeciwu i walki u gnębionej trzody? Ale nawet kościelni przekładowcy wszędzie w N.t. (poza tym miejscem) dla *agonidzomai* muszą dawać “walczyć, bojować”; także *agonia* to u nich “śmiertelny bój” Lc 22,44 i *agon* “bój”. Nie ulega wątpliwości, że “walczyć” znaczy też “sprzeciwiać się”. Skoro zaś Jezus nakazuje “nie sprzeciwiać się złemu” Mt 5,39, też Lc 6,27-36, to ten nakaz walki nie może być skierowany przeciwko złym, ale chyba tylko dobrym, “szerokim” w.26 (pełnym duchowo ludziom?). Wąskie drzwi oznaczają „reguły cywilizacji” w.27 – lecz niekoniecznie, a nawet rzadko kiedy, pozytywnej. Tacy kpiąco twierdzą, iż wchodzenie ‘na wskroś przez-z’ *dia* drzwi nie oznacza wchodzenia z drzwiami.

9Gr. *egeiro* u Lc najczęściej w znaczeniu “wstawać, podnosić się”, ale też o narodzeniu Lc 1,69 3,8 7,16 20,37, o wskrzeszaniu z umarłych 7,22 9,7.22 11,31 24,6.34 i ze snu 8,54. Może znaczyć: zostałby wzbudzony człowiek.

10Gr. *oiko-despotes*. Odróżnione od *oiko-nomos* Lc 12,42 16,1.3.8 i od ‘ojciec’ Lc 10,21n. W Lc 12,39 14,21 22,11 Mt 13,27 24,43 Mc 14,14 jest nim człowiek, u Mt 10,25 Beelzebul. Więc to wchodzenie przez Jezusowe wąskie drzwi możliwe jest tylko podczas uśpienia tego ‘władcy domu’? Czy jest nim, uśpiony od Ge 2,21 Adam dla jego kobiety? A jeżeli on jest większą i szerszą osobą, niż „wąski” Jezus? Ten *oikodespotes* wydaje się potężniejszy od Jezusa, gdyż może zamknąć drzwi, którymi jest on sam Jo 10,7.9.

1Mowa tu o Jezusie {146}s.251-252.

2Ten człowiek pyta: Skąd?, nie: Jaki? Tak jak Niemiec jest *von*, Francuz *de*, i dawny Polak był *z* (nie *jaki* -ski).

3t.j. w ‘szero-*kich przestrzeniach*, ulicach, placach’. Rdzeniem znaczeniowym jest ‘szerokość’ - wymiar horyzontalny, światowy. W Ap 11,8 “na szerokiej ulicy miasta wielkiego (Jerozolimy)... pan ich został ukrzyżowany”. Tam szerokość i wielkość kończą życie Jezusa, nie dziwne więc, że i tu “szerokość” jest dla chrześcijan “zaprzeczeniem reguł cywilizacji”, które więc reguły byłyby wąskie.

4U Mt 7,23 odpowiada temu zdaniu: „Nigdy nie ‘rozeznałem’ *ginosko* was”.

5Gr. *a-dikia*. Zdaje się odpowiadać „szerokim przestrzeniom”, gdzie jedzenie, picie i nauczanie, nawet Jezusa, były ‘zaprzeczeniem reguł cywilizacji, krzywdą, przestępstwem, niegodziwością, niesprawiedliwością, nieuczciwością’.

6Zatem Abraam, Isaak i Jakob pozostają ścisłym kierownictwem tej “królewskiej władzy”, a przyłączający się do nich chrześcijanie wchodzą pod zwierzchnictwo alfonsów, kłamców, złodziei, zdrajców i grzeszników Is 43,27-28 Jer 9,3 Oz 12,3. Także łajdaków (Dawid) i nierządnic Mt 21,31

7Każde z dwóch ‘od’ *apo* odnosi się do dwóch przeciwnych kierunków; w sumie jest ich 4

8Toż to czysta rewolta. Podobnie Lc 6,20-25 Mt 20,16. „Król pokoju” - rewolucjonista?

13,31 W onej godzinie przyszli do istoty^{2400 ao} jacyś^{2802 Np m} ¹farisaiosi powiadając mu: Wyjdź^{1016 ao} i wyprawiaj się *pozostając w łączności* w z tego *miejsca*⁹⁹⁴, że Herodes chce cię odłączyć przez zabicie^{ao}. **13,32** I rzekł im: Wyprawiwszy się^{N pt ao} rzeknijcie^{ao} lisiowi temu właśnie^{2094 D f}: Oto wyrzucam bóstwa pochodzące od daimonów^{608 Ap} i leczenia^{1330 Ap} ²od tego dokonuję^{341 pr ac} dzisiaj i jutro i tym trzecim^{Ds f} *dniem* czynię dokonane^{2772 pr id md-ps}. **13,33** Lecz ponad liczbę tego obowiązuje *uczynić* mnie^A dzisiaj i jutro i tym *dniem* trzymającym się *bezpośrednio blisko*^{1202 Ds f pt pr md-ps} *skłonnym* wyprawiać się^{2336 pr if md-ps-dp, Aci}, że nie dopuszcza się^{967 ipers} *uczynić* proroka^A *mogącym* odłączyć się przez zatrącenie^{320 ao if md, Aci} na zewnątrz Jerusalem. **13,34** Jerusalem, Jerusalem, odłączająca przez zabicie^{N f pt pr ac} proroków i obrzucająca kamieniami^{N f pt pr ac} odprawionych^{334 A pt pf ps} istotnie do niej^A, jak licznie zechciałem^{1276 ao} ponownie zebrać do razem na dodatek^{1106 ao ac} potomków^A twoich *przez* który^{2061 As m} zwrot^A *jakiś*³ ptak^f to *należące do* siebie samego^{G f} gniazdo piskląt^{1947 A} pod skrzydła^{Ap f}, i nie zechcieliście^{1276 ao}. **13,35** Oto⁴ puszczany od siebie jest^{439 pr ps} wam ten⁵ *rodowy dom*¹⁹⁹⁴ wasz. Powiadam zaś wam, że żadną metodą nie ujrzelibyście^{2041 ao sb ac} mnie aż rzeklibyście^{837 ao sb ac}: łatwogodny odwzorowany we wniosku^{1180 N m pt pf ps} ten wiadomy przyjeżdżający^{N pt pr md-ps-dp} w *niewiadomym* imieniu *niewiadomego* utwierdzającego pana.

14,1 I stało się w tym^{1966 Ds n} *które skłonnym* przyjść^{1139 ao, Aci} *uczyniło* jego^A do domu jakiegoś^{2802 G} z naczelnych z racji swej prapoczątkowości^{390 Gp} farisaiosów^G sabatem^D zjeść^{1143 ao} chleb, i oni byli z boku pilnujący dla siebie^{N pt pr md} go, **14,2** i oto człowiek *jakiś* był ⁶wodą spuchnięty^{2854 N} w doistotnym przedzie jego^G. **14,3** I odróżniwszy się Jezus rzekł istotnie do tych znawców przydzielonego obyczajowego Prawa i farisaiosów powiadając: Wolno sabatem^D wypielęgnować^{ao ac} albo czy nie? **14,4** Ci zaś zachowali spokój^{1255 ao}. I *pochwyciwszy* sobie^{1083 N pt ao md-dp} *uleczył*^{1328 ao md-dp} go i *rozwiąawszy* uwolnił^{323 ao ac}. **14,5** I istotnie do nich rzekł: Kogo^G z was^G syn albo wół do studni padnie^{2276 ft md-dp}, i czy nie prosto z tego - natychmiast wyciągnie na górę^{ft} go w dniu sabatu? **14,6** I nie osiągnęli potęgi^{1375 ao ac} *aby* nawzajem odróżnić się^{ao ps-dp} istotnie do tych właśnie^{2094 Ap n} *słów*.

¹ Jest zaskakujące, że przed złymi zamiarami Herodesa przestrzegali Jezusa faryzeusze, którzy już wtedy dążyli do jego zgładzenia Lc 6,11 11,53 {146}. Faryzeusze zapraszali Jezusa by z nimi jadał 7,36 11,37 14,1; także Paweł, twórca chrześcijaństwa, był faryzeuszem Ac 23,6 26,5. Niczego takiego nie czytamy odnośnie saduceuszy. Por. przyp. do Lc 2,27.

² Gr. *apo-teleo*. Współgra z następującym *teleioo*.

³ Może nawiązanie do pomazania Jezusa przez ducha organizmu gołębiczy 3,22.

⁴ Gr. *af-iemi* 'puszczać jako zwrot, odprawiać, odrzucać', od *apo* 'od' i *hiemi* 'puszczać'. Przekłady ukrywają odrzucenie domu Jeruzalemu przez Jezusa i parafrazują: „tylko dla was pozostanie”, „pusty zostanie”.

⁵ Gr. *oikos* 'dom', tu: 'rodowy dom, potomkowie, plemię, ród', też 'rodzina i służba' – jak w Lc 1,27.33.69 10,5 12,52 19,10. Rozróżnienie 'domostwa' od 'domu' w Lc 10,5. BT usiłuje ratować Izraela, pisząc: „tu raczej miasto, nie świątynia”.

⁶ Gr. *hydr-opikos* 'mający wodną puchlinę', od *hydr-ops*.

14,7 Powiadał zaś istotnie do tych wezwanych ^{1439 Ap pt pf ps} porównanie, *z pozycji na trzy-* mając *uwagę* ^{1061 N pt pr ac} jakże pierwsze sofę wybierali sobie ^{878 ipf md,} powiadając istotnie do nich: **14,8** Gdyby zostałeś wezwany ^{1439 ao sb ps} pod przewodnictwem kogoś ^{2802 Gs m} do obchodów ślubnych ^{Ap,} *żeby* nie skłoniłbyś się w dół do stołu ^{1473 ao sb ps} do pierwszej sofę ^{A,} *żeby* kiedyś nie *ktoś* bardziej w szacunku ^{Ns m com} *od* ciebie ^G *obecnie* byłby ^{834 pr sb ac} *od przeszłości* wezwany ^{1439 N pt pf ps} pod przewodnictwem jego ^{G,} **14,9** i przyszedłszy ^{ao} tenże ciebie ^A i jego wezwawszy ^{pt ao ac} powie szczegółowo ^{841 ft} tobie: Daj ^{734 ao it} temu właśnie ^{2094 D} właściwe miejsce, i wtedy począłbyś sobie ^{389 ao sb md} wspólnie ze wstydem ^G wiadome ostatnie właściwe miejsce z góry trzymać ^{pr if ac.} **14,10** Ale gdyby zostałeś wezwany ^{1439 ao sb ps,} padnij ku pożywieniu ^{198 ao it ac} do wiadomego ostatniego ^A właściwego miejsca ^A aby, gdyby przyszedłby ^{1139 ao sb} ten który *od przeszłości* wzywa ^{1439 N pt pf ac} cię, powie szczegółowo ^{841 ft id ac} ci: Przyjacielu, wstąp na górę jako doistotny dodatek ^{2393 ao} wyżej. Wtedy będzie tobie sława wobec wszystkich ^{Gp} tych leżących do posiłku razem z ^{2692 Gp} tobą ^{D.} **14,11** Że ¹wszystek wywyższający ^{2905 N pt pr} siebie samego ^{799 A} będzie poniżony ^{2754 ft ps,} i poniżający ^{N pt pr} siebie samego będzie wywyższony ^{2905 ft ps.} **14,12** Powiadał zaś i temu który wezwał ^{1439 D pt pf} go: Gdy ewentualnie ewentualnie czynisz ^{2314 pr sb ac} śniadanie albo obiad, ²nie przygłaszaj ^{2968 pr} wiadomych przyjaciół ^A twoich ani wiadomych braci twoich ani *razem urodzonych* członków rodziny twoich ani sąsiadów majątnych, *żeby* kiedyś nie i oni w zamian wezwaliby ^{ao sb} ciebie ^{A,} i stałoby się ^{584 ao sb md-} ^{dp} w zamian oddanie ^{244 N} tobie. **14,13** Ale gdyby przyjęcie czyniłyś, wzywaj żebrzących, ułamanych na górę ^{195 Ap m,} chromych, ślepych; **14,14** i szczęśliwy ¹⁷⁵⁷ będziesz ^{ft,} że nie mają w zamian oddać ^{ao} tobie; ³będzie w zamian oddane ^{ft ps} bowiem tobie w wiadomym wstaniu w górę ^{204 D} wiadomych ^G przestrzegających reguł cywilizacji ^{744 G.}

14,15 Usłyszawszy zaś *ktoś* z razem leżących wstecz-w górę do posiłku ^{2692 Gp pt pr} te właśnie *słowa* ^{Ap n,} rzekł mu: Szczęśliwy taki który będzie jadł chleb w tej

1Widoczny tu zbytni schematyzm wniosków, nie oparty na solidnych zasługach lecz na pozorach, jak w Jo 9,39. Nie sposób go zaliczyć do reguł cywilizacji w.14. To samo w 18,14.

2W 14,12-14 Jezus głosi supremację eschatyzmu nad rozwojem normalnego życia. Nikt przy zdrowych zmysłach, nie wyłączając hierarchów chrześcijaństwa, nigdy nie postępował według tego przykazania. Lecz każdy jada ze swymi bliskimi, przyjaciółmi, rodziną.

3Nie rozumiem, dlaczego ułomnych, chromych i ślepych trzeba koniecznie hurtem traktować jak "sprawiedliwych", ewentualnie dlaczego ten który wyłącznie takich karmi miałby być sprawiedliwy. Nie wszystko, co uległo zepsuciu, było szlachetne; nie wszystko zepsute zachowało szlachetny „sprawiedliwy” rdzeń. Jest to niesprawiedliwe przyznawanie godności każdemu jedynie z powodu jego niedostosowania do życia w świecie. Podobnie jak honorowanie inwalidy ponad tego, który dzięki staraniu o zdrowie ofiarował ludzkości więcej niż członek ciała.

Zauważyć warto, że także tutaj Jezus nie nakazuje czynić tego humanitarnie i altruistycznie, z uwagi na dobro biednych, lecz egoistycznie - dla swojej osobistej korzyści przy zmartwychwstaniu, co też w Mt 5,46 7,1-2 i in.

To zastępowanie naturalnych mechanizmów ewolucyjnych sztucznie wymuszonymi, absolutyzacja małości i zepsucia i ucieczki, wyprzedzanie naturalnego biegu spraw, przeskok do eschatonu, gdyż normalnie dopiero tam jest dostęp do najwyższego boga, cuda sprowadzone z końca świata, są charakterystyczne dla nauki Jezusa, por. 18,14. Zdaje się, że na tym też opiera Jezus swe działania magiczne typu religijnego (czarnoksiężskie) - dokonywane w materii "starej" religii, i wyznaczające dla niej "nowe drogi".

królewskiej władzy tego boga G. **14,16** Ten zaś rzekł mu: ¹Człowiek jakiś czynił^{ipf} obiad wielki, i wezwał^{ao} wielolicznych^{2329 Ap m.} **14,17** I odprawił^{334 ao} niewolnika swojego wiadomą^D godziną^D tego obiadu rzec tym wezwanym^{1439 D pt pf ps:} Przychodźcie^{1139 pr it,} że już przygotowane^{1157 Np n} rzeczy jako jedna jest^{3s pr.} **14,18** I poczęli sobie^{389 ao md} od²⁸⁹ jakiejś jednej^{843 G f} ²żeńskiej przyczyny wszyscy^{Np m} prosić zwolnienia^{2154 pr if md-ps-dp.} Ten pierwszy rzekł mu: *Jakieś* pole kupiłem^{32 ao,} i mam *jakiś* przymus^{As f} wyszedłszy^{pt ao} ujrzeć^{2041 ao} je; wzywam do uwyrażenia się^{1141 pr} ciebie^{A,} miej mnie^A jako zwolnionego^{2154 A pt pf ps.} **14,19** I *jakiś* odmienny rzekł: *Jakieś* sprzęgi dwóch^{1210 Ap n} wołów^{Gp m} kupiłem^{32 ao} ³pięć, i wyprawiam się^{pr} sprawdzić *przyjęcie*^{767 ao if ac} ich^{Ap n;} wzywam do uwyrażenia się ciebie, miej mnie *jako* zwolnionego. **14,20** I *jakiś* odmienny rzekł: Żonę^{605 As} poślubiłem^{552 ao,} i przez to właśnie nie mogę^{pr} przyjść^{1139 ao.} **14,21** I stawszy się obok-przeciw^{2145 N pt ao} ten niewolnik odniósł jako nowinę^{266 ao} temu utwierdzającemu panu¹⁶⁶⁶ swojemu te właśnie *wieści*^{Ap n.} Wtedy pobudzony do zapalczywości^{2043 N pt ao ps-dp} ten absolutny władca domu¹⁹⁸⁸ rzekł temu niewolnikowi swemu: Wyjdź^{1016 ao} szybko do szerokich *przestrzeni*^{2284 A} i szlaków *po gwałtownym ciągu*^{2498 A} tego miasta, i żebrzących i ułamanych na górę i ślepych i chromych *wwiadź*^{ao} bezpośrednio tutaj. **14,22** I rzekł ten niewolnik: Utwierdzający panie, stało się^{584 pf} które^{2061 As n} z pozycji na polecieś ustawiając w określonym porządku^{1109 ao,} i jeszcze *jakieś* właściwe miejsce jest. **14,23** I rzekł utwierdzający pan istotnie do tego niewolnika: Wyjdź^{1016 ao} do dróg^A i ogrodzeń^A i ⁴zmuś^{164 ao} wejść^{846 ao,} aby zostałyby naładowany^{563 ao sb ps} mój dom. **14,24** Powiadam bowiem wam że żaden z mężów^G owych, tych *od przeszłości* wezwanych^{1439 G pt pf ps,} ⁵nie będzie smakował^{579 ft} mojego obiadu G.

1 Przepowiedź o wieczerzy (odpowiadająca w Mt 22,2-14 uczcie weselnej synowi) rozpoczyna cykl (do 16,9) najbardziej kontrowersyjnych nauk Jezusa, w których Jezus bierze stronę grzeszników, a nie sprawiedliwych: żarłoków i złośliwych, a nie pracowitych; nienawidzących ojca, matki, żony, dzieci, braci i sióstr, a nie miłujących; zagubionych grzeszników (owca, drachma), a nie posłusznych; syna marnotrawnego, a nie wiernego; niesprawiedliwego zarządcy, a nie uczciwego.

2 'Od jednej' *apo mias*. *Mias* jest r.ż; zamieszczenie w przekładzie rodzaju może ułatwić rozszyfrowanie owej przyczyny. Wedł. {13} zwrot *apo mias* jest niejasny, mimo prób w rodzaju "jednomyślnie", "jednogłośnie" s.193.

3 Znow piątka skojarzona z dwójką. Pięć może jako ziemski wyraz małżeństwa(4+1) t.zn. małżeństwo urzeczowione, upaństwowione.

4 Gr. *anankadzo* 'zmuszać, przymuszać'. To polecenie „budzi zdziwienie”. Już w starożytności kopiści starali się pominać to niewygodne słowo. Przekład BT też łagodzi: „przynaglaj”. Ci, którym kościelne nawracanie pod przymusem innowierców i "heretyków" wydaje się sprzeczne z ewangelią, niech zapamiętają te słowa. Bo także w Mt 14,22 Jezus "zmusza", a Paweł nakazuje nastawać 'nie w porę' *a-kairos*, karcieć, gromić 2Tm 4,2. Pomimo tego katolicki kometarz {317} wbrew oczywistości pisze: „zdanie to nie może być podstawą do tego by siłą nawracać pogan”.

5 Zdanie to zgodne z logiką zdania 13,30. Pk67.

14,25 Wyprawiały się do razem^{2680 3p ipf} zaś jemu^D tłumy wieloliczne²³²⁹, i obrócony^{2639 N pt ao ps} rzekł istotnie do nich: **14,26** Jeżeli ktoś przychodzi^{1139 pr} istotnie do mnie^A i nie¹ nienawidzi^{1866 pr} wiadomego ojca *należącego do* siebie samego^{799 G} i wiadomą matkę i żonę i potomków i braci i siostry, jeszcze również i duszę^{3038 A} *należącą do* siebie samego^{799 G}, ²nie może^{779 pr} być *pr należący do* mnie^{818 G} uczeń^N. **14,27** Taki który nie dźwiga^{489 pr ac} wiadomy stawiany pal^{2615 A} *należący do* siebie samego^{799 G} i (*nie*) przychodzi¹¹³⁹ do tyłu²⁰³³ *należącego do* mnie^G, nie może być *należący do* mnie^{818 G} uczeń. **14,28** Kto bowiem z was chcąc wieżę zbudować *jako dom*^{1989 ao}, czyż nie wpierw osiadłszy^{1411 N pt ao ac} ³wyrokuję *kamykami*³⁰³⁶ zużycie, czy ma do uzupełniającego odpasowania^{276 A}? **14,29** Aby kiedyś nie, *wskutek* położywszego^{2796 G pt ao, Gab} jego^G fundament^A i nie będącego potężnym^{1375 G pt pr ac} z *tego* wykonać^{894 ao}, wszyscy oglądający dla znalezienia teorii^{1289 Np pt pr} poczęliby sobie^{389 ao sb md} jemu wbawiać i wżartowywać się^{946 pr if ac} **14,30** powiadając że: Ten właśnie człowiek począł sobie^{389 ao md} *aby* budować *jako dom* i nie osiągnął potęgi^{ao} z *tego* wykonać^{894 ao}. **14,31** Albo który król wyprawiając się^{pt pr} odmiennemu^D królowi dla razem rzucić^{2671 ao ac} do wojny^A, czyż nie osiadłszy^{1411 N pt ao ac} wpierw naradzi się^{ft md-dp} czy mocny⁷⁸² jest w⁹⁵⁹ dziesięciu indecl^{tyśiącach} Dp podejść do podspotkania^{2862 ao if ac} temu wspólnie z¹⁸³¹ dwudziestoma tysiącami^{Gp} przychodzącemu^{D pt} wrogo na niego^A? **14,32** Jeżeli zaś nie w każdym razie, jeszcze *wobec* jego^G do daleko²³³⁹ będącego^{834 G pt pr, Gab}, delegację starszych^{As} odprawiwszy^{N pt ao} wzywa do wyrażenia się^{pr} o te^{Ap n} *warunki* zaiste do pokoju^A. **14,33** W ten właśnie sposób więc wszystek z was, który nie⁴ uporządkuje się oddzielnie^{340 pr id md} wszystkim^{Dp} tym *należącym do* siebie samego^{799 G} środkiem poczynania spod^{Dp n pt pr ac}, nie może być^{pr} *należący do* mnie^{818 G} uczeń^N. **14,34** Odpowiednia i dogodna¹⁴⁴⁰

1 Gr. *miseo* ‘nienawidzić, gardzić’. Tak dosłownie brzmi nakaz Jezusa, tak podają wszystkie słowniki {4} {5} {6} {7} {9} i tak tu tłumaczą {1}, BiZ i BT. Nie dało się tego słowa „ukulturalnić”. Mimo takiego własnego tłumaczenia, BT w przypisie twierdzi, że „nie chodzi tu o uczucie nienawiści”. Jest to też czynność boga ojca w stosunku do uczciwego Ezawa Rm 9,13 (z Ml 1,3); w Ap 2,6 agensem nienawiści jest chrystus i anioł kościoła w stosunku do Nikolaitów; nienawiść nakazuje Jezus uczniom względem własnego życia Jo 12,25; apostoł Juda do szaty skalanej przez ciało Jd 23. Wszędzie tam występuje *miseo*. Natomiast {146}, jakby chcąc zamazać szczerłość Łukasza, zamiast ‘nienawidzi’ kombinuje: “miłuje mniej, niż” (jawne wykręcanie się z prawdy tekstu). Jest to jedno z najbardziej przerażających wyznań Jezusa, niebywale antyludzkie, antyrodzinne i antyspołeczne. Por. przyp. do Lc 12,49-52. {317} pisze wprost: „Jeśli po jednej stronie jest miłość boga, Jezusa i jego nauki, to po drugiej stronie musi się znaleźć nienawiść wobec wszelkich rzeczywistości tego świata, nawet własnych rodziców, braci, krewnych i siebie samego” s.140. Mimo, iż tenże Łukasz, cytując Dekalog w Lc 18,20, nakazuje okazywanie czci rodzicom. Jeżeli chrześcijańskie partie i rządy krytykują „nawoływanie do nienawiści”, powinny zacząć od swego Nowego testamentu.

2 Wyznanie szokujące z punktu widzenia zwykłego ziemskiego życia człowieka.

3 Gr. *psefidzo* ‘obliczać, wyrokować kamykami’ od *psefos* ‘kamyk, kamyk do liczenia, głosowania’. +Ap 13,18.

4 Gr. *apo-tassomai* ‘od-porządkować się’, stąd: ‘określić, uporządkować się oddzielnie’. Przekłady: „wyrzeka się”.

więc sól; jeżeliby zaś i sól ¹okazałaby się głupia ¹⁸⁹⁹ ao sb ps, w czym ²⁸⁰³ Ds m,f,n będzie przyprawiona ³⁸⁰ fi id ps? **14,35** Zarówno nie do *jakiejs* ziemi ^A jak i nie do gnojowni ¹⁶¹² As łatwa do umieszczenia ^{Ns n} nie jest; na zewnątrz rzucają ją. Ten mający uszy ²⁰⁹¹ Ap *aby* słuchać niech słucha ^{pr}.

15,1 Byli zaś jemu przybliżający się ^{N pt pr ac} wszyscy dzierżawcy poboru z pełnych urzeczywistnień ²⁷⁷⁹ i uchybiający celu *aby* słuchać jego ^G. **15,2** I przeszemywali ⁶⁷³ ipf, którzy ²⁰⁶¹ Np m zarówno farisaiosi jak i pisarze, powiadając że: Ten właśnie uchybiających celu ²przyjmuje *gościnnie* jako istotnie dodatkowych ²³⁹⁶ pr i je razem z nimi ^D. **15,3** Rzekł zaś istotnie do nich ^A porównanie *rzucone obok-przeciw* ²¹⁴³ to właśnie powiadając: **15,4** Który ³człowiek z was mający sto owce ^{Ap n} i ⁴odłączywszy przez zatrącenie ³²⁰ N m pt ao ac z nich jedną ⁸⁴³ A n, nie ⁵pozostawia z góry na dół ¹⁴⁸² te dziewięćdziesiąt dziewięć w opuszczonej okolicy i wyprawia się ^{pr id md-ps-dp} aktywnie na wiadomą ^{An} *od dawna* odłączywszą przez zatrącenie ³²⁰ A n pt pf ac aż znalazłby ¹¹⁸⁵ ao sb ac ją? **15,5** I znalazłszy ^{N pt ao ac} ⁶nakłada na dodatek ¹¹¹¹ pr ac aktywnie na barki ^{Ap} swoje wychodząc rozkosznie z środka ²⁹⁷³ N pt pr ac **15,6** i przyszedłszy do domu ^A ⁷wzywa do razem przyjaciół i sąsiadów powiadając im: Wyjdźcie rozkosznie z środka razem ze ^{ao it ps-dp} mną ^D, że znalazłem ^{ao} tę owcę moją, tę odłączywszą przez zatrącenie ³²⁰ A n pt pf ac. **15,7** Powiadam wam że w ten właśnie sposób ⁸rozkosz ²⁹⁸⁰ w wiadomym niebie będzie zgodnie zależnie na ¹⁰⁶³ jednym ⁸⁴³ D m uchybiającym celu ^D ⁹zmieniającym rozumowanie ¹⁸³⁷ D pt

1 Gr. *moraino* 'stać się głupim, szalonym'; w każdym razie nie „utrącić smak” ani „zwietrzeć” jak przekłady, gdyż sól kuchenna nie ulega zwietrzeniu ani nie traci smaku. Chyba obrazuje uczniów.

2 Gr. *pros-dechomai*. Przekłady nie tłumaczą przyimka *pros-* spływając: „przyjmuje”.

3 Ten człowiek-pasterz w paralelnym Mt 18,14 nazwany jest niebiańskim ojcem. Dla Ireneusza pasterz ten jest logosem {316} s.221 (bóg ojciec Logosem z Jo 1,1?). Przypowieść o pasterzu i zatrąconej owcy ma analogię w pobliskiej (Lc 15,11-32) przypowieści o ojcu i marnotrawnym synu.

4 Gr. *apollymi* w stronie czynnej (ac) - jak w tym samym wierszu niżej. Jednak tu jest czas aoryst, tam zaś perfectum

5 Podana pasterska logika jest wątpliwa; pasterz europejski raczej by nie porzucił na pustkowiu reszty porządných owiec, chyba że sam byłby winny odłączenia, lecz tego nie było wobec 15,7. Ale może wrażliwość semicka jest bardziej emocjonalna. Mimo tego jest sens pytać, wbrew {317}, czy pasterz te porządne pozostawia na pastwę losu?

6 Taki niesforny osobnik jest raczej karcony a nie nagradzany, i jest przedmiotem ubolewania a nie radości.

7 Wzywa więc przyjaciół i sąsiadów do uczt radości - sprzecznie z 14,12. „Zachowanie pasterza staje się mało realistyczne i może nawet wywoływać zdziwienie. On bowiem wraca nie do stada, ale do domu”. Porządna reszta stada już się u niego nie liczy.

8 Gr. *chara* 'radość, wesołość, uciecha, rozkosz'. Czyżby uciecha miała większą wartość u aniołów Jahweha, niż cnota tych którzy nie potrzebują zmiany rozumowania? Czy grzesznik ma u Jezusa większą wartość niż sprawiedliwy?

Por. Lc 5,32 1Tm 1,15. Ga 2,10. Czyli aby dostąpić chrześcijańskiej łaski trzeba wpięrow solidnie zgrzeszyć? Tak uważano już w okresie Pawłowym Rm 3,8: „mówią niektórzy, że my mówimy, że: Uczynimy 'złe' *kaka* aby przyszedł 'dobre' *agatha*” (cyt. wedł. {1}). Por. Rm 11,31-32. „Można pomyśleć, że bóg nie cieszy się, albo niewiele się cieszy z tego, że ktoś żyje jako człowiek sprawiedliwy i wiernie przestrzega jego praw”. I jest sens zastanawiać się, „dlaczego bóg nie cieszy się z prawości sprawiedliwych” {317}.

pr ac ¹raczej niż ¹²²⁸ zgodnie zależnie na ^D dziewięćdziesięciu ^D dziewięciu przestrzegających reguł cywilizacji ^{Dp} takich którzy ^{2067 Np} nie potrzebę mają zmiany rozmowania ^{1838 Gs}.

15,8 Albo która kobieta drachmy ^{Ap} mająca ^{1202 Nptpr} dziesięć, jeżeliby odłączyłaby przez zatracenie ^{320 aosb ac} drachmę jedną, czyż nie zażęga ^{347 pr} kaganek i wymiata domostwo i szuka nader starannie ¹⁰⁸⁹ aż do *czasu* którego ^{2061 Gsm} znalazłaby ^{aosb ac}? **15,9** I znalazłszy ^{Npt ao} dla razem wzywa przyjaciółki i sąsiadki ^{Ap m,f} powiadając ^{Nptpr}: Wyjdźcie radośnie z środka razem ze ^{ao it ps-dp} mną ^D, że znalazłam ^{ao} drachmę którą odłączyłam przez zatracenie ^{320 ao}. **15,10** W ten właśnie sposób, powiadam wam, staje się ^{584 pr} rozkosz ²⁹⁸⁰ w wejrzeniu tych wiadomych ²aniołów tego wiadomego boga ^G zależnie na jednym ^{843 D} uchybiającym celu ^D zmieniającym rozumowanie ^{1837 D m pt pr}.

15,11 Rzekł zaś: Człowiek jakiś miał ^{ipf} ³dwoch synów. **15,12** I rzekł młodszy z nich ^G ojcu: Ojcze, daj ^{734 ao} mi tę na dodatek rzucaną ^{1065 As n pt pr ac} część tego ⁴realnego istnienia ^{2092 Gs f}. Ten zaś na wskroś rozebrał ^{678 ao ac} im ten środek pędzenia życia ^{510 As m}.

15,13 I potem-za nie wieloliczne ^{2329 Ap} dni ^{Ap} zebrałszy do razem ^{Npt ao ac} wszystkie *zasoby* ^{2193 Ap n} młodszy syn oddalił się od okręgu administracyjnego ^{297ao ac} do wyodrębnionej

---

9 *Meta-noeo* (i dalej *meta-noia*), kościelnie: “upamiętanie”. Ale etymologicznie, podstawowo i zwyczajnie znaczy: ‘zastanawiać się, myśleć po (fakcie) t.j. zbyt późno’, więc odwracać kierunek myślenia na odskutkowy, odfaktowy, *a posteriori* t.j. ‘z następstwa’. Typowe u zwierząt, cielesnych kobiet i ludzi bez wyobraźni. Przypomina to “mądry Polak po szkodzie”, „tu i teraz” i “jestem jaki jestem”, wnioskowanie o racjach z następstw, z dialektyki (nie z prawdy ani filozofii). Tak nierozumnie, po omacku, od ciosu do ciosu i od ściany do ściany, rządzą chrześcijańskie rządy, nienawidzące ludzkiej mądrości. Słowo kluczowe w N.t.: nie ewolucja, tylko rewolucja. Definicja tu i w Ap 9,20 16,9.

1 Gr. spółnik *e*. P. przyp do Lc 17,2.

2 Jezus bardzo troszczy się o **aniołów** Jahweha, nawet kosztem grzechów ludzi, którzy są tu traktowani jako baza, odskocznia dla osiągnięcia radości przez aniołów. Jednak na temat podstępnej działalności aniołów E 3,10 1P 1,12. Por. aniołowie wprowadzający w grzech Mt 1,20, poniżenie Cl 2,18. Wobec czego niepokoi ich stała obecność przy Jezusie Mt 4,11 16,27 28,2 Lc 22,43 Jo 1,51 12,29 20,12 1Tm 3,16, to, że nie są jednomyślni z ojcem Mt 24,36, nawet z apostołami Rm 8,38 1C 4,9 G 1,8 Hb 1,5.13 2,5.16. I pomimo że Zakon, który był dla ‘dawania wskazań’ przez aniołów Ac 7,53 G 3,19, aniołowie go zdradzają i porzucają.

3 Wypowiedź w Lc 15,11-32 to bodaj największe odsłonięcie **istoty chrystianizmu**, tak, że czasami nazywana jest „ewangelią w ewangelii” {302}. Książka {317} nazywa rodz. 15 „sercem trzeciej ewangelii”, a {146} „ewangelią w miniaturze”. {314} pisze, iż „cała Biblia stanowi przypowieść o szukaniu syna który się zagubił; z nim utożsamia się sam Jezus” s.156. Jeżeli tym ojcem jest bóg (tak BT, {146}), to ma on dwóch synów bożych. Jeżeli bogiem i bogiem ojcem jest Słońce, to ma on dwa stany: człowieczy i ojcowski, oraz dwie odczuwalne przez starożytnych emanacje: ogień (upał, ciepło) {80} s.376 usytuowane w bliskości Słońca odbierane w czasie jego mocy (w zenicie) (-starszy syn), i światło, docierające do dalszych rejonów nieba, do Wenus, Księżycy i sfery powietrza ziemskiego (-młodszy syn, Jezus). Każdy z nich otrzymał część jego *ousia* i *bios*. Młodszy jest synem umierającym w grzechu, a “powrót syna to jak gdyby zmartwychwstanie” {146}. W młodszym synu łatwo dostrzec Dawida (głodny, w towarzystwie nierządnic, grzeszników, pasący wieprze) i późnego Jezusa {302} s.36.46.XII. Tylko młodszy syn nazywa tego człowieka ojcem, i także tylko on jest nazwany przez ojca synem (starszy zwany jest ‘potomkiem’ *teknon* 15,31), co wskazuje na prokreację płciową jedynie młodszego syna. Kim wobec tego jest starszy syn? Pierwszym chrystusem-Saulem-Eliaszem-wczesnym Joannesem? Antychrysem? I kogo obrazuje to tuczone ‘cielę’ *moschos*? Czy ofiarne ciało „żarłoka” syna człowieka (Mt 26,26 Jo 6,53), Jonatana, skazanego na śmierć? Przypowieść jest tak szokująca, że powstała przeciwna wersja p. Pk118.

4 Gr. *ousia* od *eimi* ‘być, istnieć faktycznie, realnie’. Jest tu analogiczna do *bios* ⁵¹⁰.

krainy^{As f} ¹o długich odległościach^{1762 As f} i tam na wskroś rozproszył^{711 ao} to realne istnienie^{2092 As f} swoje żyjąc^{1208 N pt pr} ²w sposób nie do ocalenia⁴¹¹. **15,14** *Wobec* zużywszego^{G pt} ^{ao ac, Gab} zaś jego^G wszystkie zasoby^{2193 Ap n} stał się głód potężny^{1373 N f} w dół w wyodrębnioną krainę^A ową, i on *od prapoczątku* począł się^{389 ao md} odczuwać niedostatek^{pr if ps-}. **15,15** I wyprawivszy się^{N pt ao ps-dp} ³został przyklepiony^{1600 ao ps} jednemu^{843 D} z⁴obywateli^{2323 G} wyodrębnionej krainy owej, i posłał^{2212 ao} go do pól^{Ap} swoich tuczyć wieprze. **15,16** I pożądał^{1077 ipf} raz zostać nakarmiony^{ao if ps} z⁵rożków^{1544 Gp} z których^{2061 Gp} jadły^{1143 ipf} wieprze^m, i żaden^{N m} *nie* dawał^{734 ipf} mu. **15,17** Do⁶ siebie samego^{799 A} zaś przyszedłszy mówił^{2925 ipf,ao}: Jak liczni płatni najemcy ojca mojego mają dla siebie wokół nadmiar^{pr id md} chlebów^{Gp}, ja zaś głodem^D bezpośrednio tutaj jestem odłączany przez zatracenie^{pr md-ps-}. **15,18** Stawivszy się w górę^{233 N pt ao ac} wyprawię się^{ft md-dp} istotnie do ojca mego i powiem szczegółowo^{841 ft} mu: Ojczy^v, chybiłem celu^{132 ao} do wiadomego nieba^A i w wejrzeniu¹⁰⁰⁰ twoim^G, **15,19** już nie jestem *jakościowo* godny zostać nazwany^{1439 ao ps} syn twój; uczyn^{2314 ao} mnie tak jak jednego z płatnych najemników^{Gp} twoich. **15,20** I stawivszy się w górę^{233 N} przyszedł istotnie do ojca^A *należącego do* siebie sa-

1 Gr. *makros*. Jest kwestia, czy *makros* jest tu w sensie rozciągłości ‘długi’, czy dystansu ‘odległy, daleki’. Dla ewentualnego znaczenia dystansu mamy w N.t. tylko ten jeden zwrot *eis choran makran* tu i powtórzony w Lc 19,12; dla rozciągłości ‘długi’ wedł. {7} N.t. nie ma użycia, ma tylko formę przysłówkową ‘długo’. Stąd w niniejszym zwrocie *makros* może mieć znaczenie nie oddalenia, lecz rozciągłości: ‘długi, o długich odległościach, sam w sobie daleki, obszerny’ – co miałoby większy sens kontekstowy („rozpraszenie”, „nie do ocalenia”). W LXX 1x hebr. *RChUKo* - to samo. Na „oddalony” zresztą Łukasz ma *ap-echo* Lc 24,13 Mt 14,24. Zapewne pierwszą winą młodszego syna było, że nadmiernie oddalił się od okręgu administracyjnego ojca, zbyt szeroko się otworzył, za daleko zamierzył. „Przestał być człowiekiem, zszedł na dno moralne (Uwaga! Mowa tu o typie Jezusa!), odurzony pragnieniem własnego szczęścia, żył poza sobą, poza prawami wpisanymi w ludzkie serce” {317} s.165.

2 Gr. przysłówek *a-sotos* ‘nie do ocalenia, nie-zbawienny’, od *a* ‘nie, bez’ i *sos* ‘cały, bezpieczny’, od którego też *sodo, soter, soteria* ‘ocalić’. Od tego też tytuł Jezusa “soter” czyli ‘ocaliciel’ t.j. czyniciel ocalenia (jak Jonatan syn Saula był ‘czyniący ocalenie’ *poiesas soterian* 1S 14,45). *A-sotia* oznaczało zasadniczo ‘rozzutność, marnotrawstwo’, ale też ‘rozwiązłość, rozpustę’ {6}. Choć „wcale nie musi oznaczać rozwiązłości seksualnej, lecz wskazuje na niemoralny i bezbożny styl życia” {317} s.172, to jednak w N.t. oznacza tylko ‘rozwiązłość, rozpustę’ {6} {7} {317}, tu potwierdzoną w 15,30 przez *porne* ‘nierządnicą, prostytutką’. Skoro pomazany Jezus „siebie samego nie mógł ocalić” (ale nie od rozpusty) Mt 27,42 Mc 15,31 Lc 23,35, czy można uznać, że również “żył w sposób nie do ocalenia”? Cała wymowa perykopy wskazuje na młodszego brata jako chrystusa Dawidowego, na Jezusa Chrystusa, por. {302} s.36.46.XII.

3 Gr. *kollao* w N.t. o przyklejeniu się, przylgnięciu męża do kobiety Mt 19,5 z Ge 2,24 (Mc 10,7 E 5,31 - chrystusa do kościoła); też do wozu Ac 8,29 – może ducha św. kierowanego przez bezpłciowego eunucha królowej, którym mógł być „południowy” Ac 8,26, czyli pełen mocy, chrystus (t.j. niebiański Saul).

4 Gr. *polites* ‘uprawiacz *polis*’, ‘obywatel miasta-państwa zwanego *polis*’. W N.t. miastem boga żywego był Syjon Hb 12,22 Ap 3,12 i in. czyli duch św. i królestwo niebios. Takim *polites* w S.t. mógł być betlejemita Isaj opiekun Dawida 1S 16, a w N.t. Jan zanurzyciel władca królestwa niebios (Mt 11,12 Lc 16,16) i mentor Jezusa. Wtedy w młodszym synu Jezus zobrazowałby siebie jako ziemskiego określonego syna człowieka.

5 Gr. *keration* zdrob. od *keras* ‘róg’. W N.t. tylko tu. ‘Róg’ symbolizował promienie świetlne, potencję męską, fallusa, sierp księżycy, promienie Słońca {50}. Róg był symbolem „zbawienia” 2R 22,3 Lc 1,69. Tutaj małe „rożki” może w odróżnieniu od dużego Jezusowego „rogu zbawienia” Lc 1,69, który zjadłby u ojca – może sierp Księżycowy, tożsamy z tuczonym 15,23 (t.j. szybko rosnącym jak księżyc?) cielęciami? Czy o tym mówi Jezus jako o spożywaniu ciała syna człowieka Jo 6,53 Mt 26,26? Czy wobec tego mały “rozek” może oznaczać sierp wenusowy lub Hermesowy?

6 Por. powrót syna człowieka Jo 3,13. U „syna” nie widać przemiany moralnej, lecz świadomość definitywnego chybienia celu i utraty swojej godności. Ponadto „motyw powrotu do domu ojca może się wydawać egoistyczny: syn usiłuje ratować własne życie”, a jego wyznanie do ojca może być „jeszcze jednym przebiegłym fortem” {317}.

mego^{799 G}. Jeszcze zaś *wobec* jego^G ¹w długą odległość^{As f, adv} trzymającego się w oddaleniu^{284 G pt pr ac, Gab} ujrzał go ojciec jego i zjednoczył się wewnętrznym narządem^{2602 ao ps-dp} i pobiegnął^{2823 ao} ²napadł^{1093 ao ac} aktywnie na ³szyję^A jego i ⁴odgórnie czule pocałunkiem ulubił^{1509 ao} go. **15,21** Rzekł zaś ten syn jemu: Ojcze, chybiłem celu do wiadomego ⁵nieba i w wejrzeniu twoim, już nie jestem *jakościowo* godny zostać nazwany syn twój. **15,22** Rzekł zaś ojciec istotnie do niewolników swoich: W tym co szybkie²⁷⁶⁵ wyprowadźcie^{899 ao} ⁶*zbrojne* uroczyste odzienie *wyprawy wojennej*^{2631 A} to pierwsze^{2445 A} i wdziejcie^{ao} go, i dajcie^{734 ao} pierścień *na palec* do sfery funkcji⁸⁴² ręki^A jego i ⁷podwiązane *sandały*²⁸⁷⁷ do sfery funkcji nóg^{2354 Ap}, **15,23** i prowadźcie^{2922 pr} to ⁸*młode* cielę¹⁸⁹¹, to ⁹tuczone²⁵⁵³, ¹⁰zabijcie na ofiarę wrzącemu^{1322 ao} i zjadłszy^{1143 N pt ao ac} *żeby* zostalibyśmy ucieszeni^{1190 ao sb ps}, **15,24** że ¹¹ten właśnie²⁰⁹⁴ syn mój umarły^{1918 N} był i na powrót odżył^{169 ao ac}, był odłączający przez zatracenie^{320 N pt pf ac} i został znaleziony^{1185 ao id ps}. I poczęli sobie *od prapoczątku*^{389 ao md} *aby*¹²być cieszeni^{1190 pr md-ps}.

15,25 Był zaś syn jego starszy w ¹³polu; i jak przychodząc^{N pt pr} przybliżył się^{807 ao} domostwu^D, usłyszał^{93 ao} *od* uzgodnionego dla razem głosu^{2685 Gs} i chórów korowodów tancznych^{3004 Gp}. **15,26** I wezwawszy istotnie do siebie^{N pt ao md-dp} jednego^{A m} z posługujących chłopaków^{2120 Gp} dowiadywał się^{2462 ipf} co ewentualnie *jako jedno* życzeniowo jest^{834 3s pr op ac} te właśnie^{Np n}. **15,27** Ten zaś rzekł mu że: Ten brat twój przybywa^{1237 pr}, i zabił

1 Zwrot *autou makran apechontos* także w Lc 7,6.

2 Gr. *epi-pipto* ‘na-padać’, ‘zaatakować’ (ewent. ‘padać na dodatek’ Mc 3,10, ale bez bezpośredniego potwierdzenia w słownikach). Podobny kontekst w Ac 20,37. Przekłady: „rzucił się na” szyję – co i tak nie wyklucza zaborczości, „odbiorczości” ojca, potwierdzonej w 15,27.

3 Jakby ten powracający syn był szyją, wynosząca głowę-ojca?

4 Gr. *kata-fileo*, p. przyp. do Mc 14,45.

5 Jest tu rozróżnienie „nieba”, jako synonimu wielkiego boga, od boga ojca. Też w Lc 18,13.

6 Gr. *stole* ‘długa uroczysta szata, toga, uzbrojenie, zaopatrzenie wojska’ {6}. +Lc 20,46.

7 Gr. *hypo-dema*; u Mc odróżnione od *sandalion*. Oba miały skórzaną podeszwę przywiązywaną rzemieniem. Mogły symbolizować izolację od ziemi lub element zwierzęcy podwiązany ‘pod’ człowieka i pośredniczący z ziemią

8 Gr. *moschos* ‘młode zwierzę, cieliec’ +Hb 9,12.19 Ap 4,7 Ac 7,41, w Biblii zwykle młody byk ofiarny, ale w Mt 22,4 odróżnione od byka. W Nu 19,2-6 jest mowa o młodej krowie (jałowicy) *damalis*. Oba słowa greckie mogą być rodzaju męskiego lub żeńskiego. W Ap 4,6 do tego cielca upodobniona jest druga żywa istota tronu, która według komentatorów symbolizowała Jezusa w stanie ofiary {51}s.325-327 {52}s.29 {53}s.350 {137}s.88-90; to samo co *damalis* w Hb 9,13. Posąg takiego *moschos AiGL* ‘okrągłość, cieliec’, r.m., sporządzili Żydzi Ex 32,4 Ac 7,41, przed którym wcześniej rano złożyli ofiary całopalne i wstali by ‘igrać miłośnie’ *paidzo* 1C 10,7. W sztuce cieliec występuje często z boginią rozpusty Aszarte {101} (Wielką Matką, Afrodytą, małżonką Baala), ma więc znaczenie seksualne. Jego los analogiczny do uczciwego ‘złośliwego’ *poneros* sługi w Lc 19,27.

9 Gr. *sitontos* ‘tuczony’. Podobne *sitistos* ‘tuczny’ (*tauroi kai ta sitisa*) Mt 22,4 jest dla wesela seksualnego syna. Tuczony może oznaczać: szybko i dużo rosnący; wtedy astronomicznie byłby to księżyc, ziemski syn człowieka, nabierający światła szybciej i więcej niż inne planety.

10 Gr. *thyo* ‘spalić na ofiarę, zabić na żertwę’; stąd *thymos* ‘gniew, wrzenie’ i *thysia* ‘ofiara’.

11 Gr. zaimek *houtos* (tu i w 15,30) wyraża lekceważenie {318} s.363. „Z odcieniem pogardy” też w Lc 5,21 {7}.

12 Też w 15,32. Przedstawia boga ojca jako wesołka i hedonistę (w przeciwieństwie do boga-człowieka), którego ciejszy karykatura jego własnych planów i postanowień, który „ma dystans do siebie” i toleruje przedwczesne i niezastępowane zmartwychwstanie 15,32.

13 Jak Kain, jak łuczniczek Ezaw i może jak na pustyni łuczniczek Ismael. Możliwe że pasł tam jak swoje to „tuczne cielę”

na ofiarę wrzącemu¹³²² ao ojciec twój to *młode* cielę, to tuczone, że będącego zdrowym²⁸⁵⁰ A m pt pr ac go odebrał³¹⁸ ao. **15,28** Zawrzał zapalczywością²⁰⁴³ ao ps-dp zaś i nie chciał¹²⁷⁶ ipf wejść^{ao}. Zaś ojciec jego^G wyszedłszy przyzywał²¹⁵⁷ ipf go. **15,29** Ten zaś odróżniwszy się *dla odpowiedzi* rzekł ojcu swemu: Oto tyle to²⁸¹⁰ Ap n lata¹¹⁵⁸ Ap ²służę jako niewolnik tobie i nigdy *żadną* wskazówkę⁹⁹⁶ As f twoją *nie* minąłem obok-przeciw²¹⁸⁰ ao, i mnie^D nigdy *nie* dałeś^{ao} *jakiegoś*³ *młodego* kozła¹¹³⁷ A m aby wspólnie z przyjaciółmi^{Gp} moimi^G zostałem ucieszony¹¹⁹⁰ ao sb ps. **15,30** Gdy zaś ten syn twój⁴ ten właśnie²⁰⁹⁴, ten który z góry pożarł¹⁵¹⁶ N pt ao twój środek pędzenia życia^{As} ⁵wspólnie z nierządnicami²³³⁸ Gp, przyszedł, zabiłeś wrzącemu na ofiarę¹³²² ao jemu to tuczone *młode* cielę. **15,31** Ten zaś⁶ rzekł mu: ⁷Potomku²⁷⁶⁹, ty zawsze wspólnie ze mną^G jesteś, i wszystkie *rzeczy*^{Np n} te moje własne⁹⁴⁵ Np n twoje własne²⁵⁸⁸ Np n *jako jedna* jest^{3s}. **15,32** Zostać ucieszonym¹¹⁹⁰ ao ps zaś i wyjść rozkosznie z środka²⁹⁷³ ao ps-dp obowiązywało⁶⁵⁹ 3s ipf impers, że ten brat twój ten właśnie umarły był i ożył¹²²¹ ao, i odłączający przez zatracenie³²⁰ N pt pf ac i został znaleziony¹¹⁸⁵ 3s ao ps.

16,1 Powiadał zaś i istotnie do uczniów: Człowiek jakiś był majątny, który miał¹²⁰² ipf ⁸zarządcę domem¹⁹⁹³ A, i ten właśnie ⁹został diabelsko oskarżony⁶⁶⁷ ao ps jemu jako ¹⁰na wskroś rozprasający⁷¹¹ N pt pr ac środki poczynania spod²⁸⁶⁴ jego.

16,2 I przygłosiwszy²⁹⁶⁸ N pt ao ac go rzekł mu: Co to właśnie słyszę około ciebie? Oddaj²⁹⁹ ao ten wiadomy odwzorowany *rachunkiem* wniosek¹⁷²⁶ A m zarządza-

1 Gr. *orgidzo*. *Orgidzo* też w Ap 12,17 o smoku, w Mt 22,7 o królu, w Lc 14,21 o *oikodespotes* ‘absolutnym władcy domu’. Na podobne oddolne *par-orgismos* ‘chybioną zapalczywość’ grzeszników (która jest ‘właściwym miejscem’ *topos* dla diabła w E 4,26-27) nie powinno nakładać się Słońce.

2 „służący jako niewolnik” jak syn niewolnicy Hagar Ga 4,22-51, t.j. Ismael?

3 Gr. *erifos* ‘młody kozioł, kozłę’, łac. *hoedus, haedus* ‘młody kozioł, koziołek’; w Mt 25,32 w kontraście do zbawianych przy Jezusie owiec: jego młode *erifion* miały być po lewicy z aniołami diabła. Dorosły kozioł, cap był symbolem Słońca i też diabła {50}.

4 Gr. *houtos*, z odcieniem pogardy jak w Lc 5,21 {7} {302} s.XII.

5 Możliwa też lekcja „wspólnie z *męskimi* nierządnikami”, gdy *pornon* rozumieć jako rodzaj męski od *pornos*. Czy starszy syn był tym ograny “synem światła” z Lc 16,8, jego diabłem 16,1 i “przeciwnikiem” z 18,3.6?

6 Wymowa przypowieści moralnie wątpliwa. Całkiem inaczej interpretuje ją Apokalipsa Sedracha {127-III} s.203n. Takie liberalne podejście do grzechu jak w tej przypowieści, jak w Lc 16,1-9 do działań zarządcy majątku pana, pochwalone przez Jezusa w 16,8n, nawołują do pobłażania złu i jego nagradzania. Odniesione zaś do zarządzania firmą, przedsiębiorstwem czy państwem, są defraudacją, złodziejstwem, łapownictwem i kupowaniem stanowisk. W ogóle, zwłaszcza przypowieści Jezusa w Lc 14,15-19,27, mają tak wielki ładunek niemoralności, taką apoteozę grzechu, że mogą stanowić instrukcję działania wszelkich grabieżców, złodziei, defraudantów, trwoniących majątki, wyzyskiwaczy, nienawidzących rodziny, hedonistów, nierządników i innych grzeszników. Macie, w co wierzyć.

7 Ojciec o starszym dziecku nie mówi “synu”, lecz “potomku” (bezpłciowym i bezpłciowo zrodzonym?). Również starszy syn ojca nie nazywa ojcem, a brata nie nazywa bratem. Czy starszy syn był bezseksualny? {317} uważa, że „nie powinno się tu ojca wprost utożsamiać z bogiem (niebem)”. Postępowanie młodszego syna przypomina zbuntowanego przeciw państwu biznesmena, który chce chodzić własnymi drogami i prowadzić działalność na własny rachunek, jednak w sytuacji kryzysowej szuka ratunku u państwa.

8 Fragment 16,1-18 wydaje się być wzajemnie uzupełniającą się całością. Gr. *oiko-nomos* to ‘rządca, zarządca, gospodarz, władca, łac. *procurator*’. Występuje też w Lc 12,41n i dotyczy zarządcy i apostołów, w 1C 4,1.2 Pawła i apostołów, w G 4,2 *stoicheia*, Zakonu, w Rm 16,23 Erastosa, w Tt 1,7 *episkopos*, w 1P 4,10. Pokrewne *oikonomia* dot. w 1C 9,17 E 1,10 3,2.9 Pawła i apostołów, Cl 1,25 -Pawła, 1Tm 1,4 -Boga? Inne słowo niż *oikodespotes*.

nia domem^{1992 G f} *należący(-cego) do* ciebie^{2643 G}, nie bowiem możesz^{pr id md-ps-dp} już zarządzać domem^{pr}. **16,3** Rzekł zaś w sobie samym ten zarządca domem: Co *żeby* uczyniłbym^{2314 ao sb ac} że utwierdzający pan mój odbiera dla siebie^{pr id md} zarządzanie domem ode mnie? Wykopywać^{2561 pr ac} nie jestem potężny¹³⁷⁵, zebrać się wstydę^{pr md}. **16,4** Rozeznałem^{585 ao} co *żeby* uczyniłbym^{2314 ao sb ac} aby, gdyby zostałem przestawiony^{1797 ao sb ps} z tego zarządzania domem, przyjęliby^{658 ao sb md-dp} mnie do sfery funkcji *rodowych* domów¹⁹⁹⁴ swoich. **16,5** I wezwawszy do istoty^{N pt ao md-dp} jednego^{843 A} każdego^{A m} z dłużnych należności^{Gp} tego utwierdzającego pana^G *należącego do* siebie samego^{799 Gs}, powiadał pierwszemu: Jak liczne *rzeczy*^{As n} jesteś dłużny utwierdzającemu panu *należącemu do* mnie^{818 Gs}? **16,6** Ten zaś rzekł: Sto batosy^{Ap} oliwy. Ten zaś rzekł mu: przyjmij^{658 ao} twoje te zapisy^{599 Ap n} i osiadłszy^{1411 N pt ao} szybko²⁷⁶² napisz^{602 ao} pięćdziesiąt. **16,7** Następnie odmiennemu rzekł: Ty zaś jak liczne *rzeczy*^{As n} jesteś dłużny? Ten zaś rzekł: ¹Sto korosy^{Ap} zboża^{Gs}. Powiada mu: Przyjmij twoje te zapisy i napisz osiemdziesiąt. **16,8** I ²pochwalił^{1038 ao} ten ³utwierdzający pan tego^A zarządcę domem tego^G ⁴zaprzeczenia reguł cywilizacji^{50 G f} że ⁵myśląc z umiarkowania²⁹⁵⁷ uczynił; że synowie eonu tego właśnie myślący z większego umiarkowania^{Np com} ponad ⁶synów światła^{2970 G} do sfery funkcji⁸⁴² tego^A rodu^{565 A f}, tego

9 Gr. *dia-ballo*. Zapewne nieprzypadkowo użyto słowa, od którego wyraźnie pochodzi *dia-bolos* czyli ‘diabeł’. Można więc rozumieć, że oskarżyciel owego zarządcy funkcjonował jako diabeł z ramienia swojego pana. Zatem pełnił on niebagatelną rolę urzędnika nadzorującego i kontrolującego. Nie ma on tu dalszej identyfikacji. Ciekawe, że w 16,8 uczniom (dosł. synom) tego krytykowanego tam oskarżyciela odpowiada tytuł “synowie światła” (w przeciwieństwie do „synowie tego świata”). Lecz w ewangelii Jana – która w odróżnieniu od ewangelii synoptycznych przedstawia nieupadłego niebiańskiego Jezusa – w Jo 12,36 tytuł „synowie światła” ma stać się uczniów Jezusa jako “określonego syna człowieka”, mówiącego o sobie „Ja światło” w 12,46. Czy zatem w Ewangelii Jana sam nieupadły „określony syn człowieka” jest diabłem? Oskarżenie o kradzież było zapewne słuszne. Co więcej, w dalszym ciągu także dłużnicy dopuścili się kradzieży.

10 Gr. *dia-skorpionizo*; to samo uczynił w Lc 15,13 marnotrawny łajdaki młodszy syn. Miał on sympatię Jezusa.

1 Setka skojarzona z człowiekiem i ‘światłem’ *fos*.

2 Sens tej wypowiedzi jest zgodny z ‘szafarzem’ *oikonomos*¹⁹⁹³ w przypowieści 12,42-44, też ‘myślącym z umiarkowania’ *fronimos*²⁹⁵⁶ i złodziejskim, gdzie jest nim określony syn człowieka, człowiek zaś jest gospodarzem *oikodespotes*¹⁹⁸⁸, którego dom ten chce podkopać. Tu *oikonomos* też jest złodziejem. Z zestawienia “I pochwalił... i ja wam powiadam” wynika, że złodziejski szafarz miał uznanie Jezusa. Nie rozumiem jak człowiek mógł pochwalić oszusta i złodzieja swego mienia. Chyba, że przez niego i jego współników chciał wejść do ich „domów” 16,4 czy może nawet do ich ‘organizmów’ *soma* ‘duszowych’ *psychikos* 1C 15,44.

3 „Nie jest rzeczą pewną kto pochwała chytre postępowanie zarządcy” - czy ‘pan’ *kyrios* z 16,8 jest owym „bogатым człowiekiem” z 16,1 właścicielem majątku, czy panem tym jest Jezus. Nie wiadomo też za co pochwalił, gdyż z pewnością nie za samą nieuczciwość {317}.

4 Gr. *a-dikia*. Dla {317} jest kwestią, czy *ho oikonomos tes adikias* dosł. ‘zarządca niesprawiedliwości’ należy rozumieć jako „niesprawiedliwy zarządca”; podobnie czy ‘mamona niesprawiedliwości’ 16,9 jako „niegodziwa mamona” {317}, gdyż „jak jest możliwe by Jezus pochwalił nieuczciwego zarządcę?” {317}. Oto na jakim podłożu myślowym u katolickich tłumaczy powstają nowe, t.zw. „nowotestamentalne”, znaczenia słów greckich.

5 Gr. *fronimos*, przysłówek od przymiotnika *fronimos*, jak w 12,42.

A *należącego do siebie samych* ^{799 Gp,} są. **16,9** I ja wam powiadam: ¹sobie samym ^{799 Dp} uczyńcie ^{ao} przyjaciół z mamony zaprzeczenia reguł cywilizacji ^{50 Gs} aby, gdyby wyczerpały się ^{879 ao sb ac,} przyjąłoby ^{658 3p ao sb} was do sfery funkcji ²eonowych ^{82 Ap f} namiotów ^{2564 Ap f.}

16,10 Ten *przekonująco* uwierzytelniający ²²⁸⁰ w najmniej licznym ^{Ds m,n,} i w wielolicznym ^{2329 Ds m,n} uwierzytelniający jest; i ten w najmniej licznym zaprzeczający regułom cywilizacji, i w wielolicznym zaprzeczający regułom cywilizacji jest. **16,11** Jeżeli więc w tej ³zaprzeczającej regułom cywilizacji mamonie przekonująco uwierzytelniający ²²⁸⁰ nie ⁴staliście się ^{584 ao md-dp,} to pochodzące ze starannej pełnej jawnej prawdy ^{111 As n} kto wam ⁵da do uwierzytelnienia ^{2277 ft id ac?} **16,12** I

6 Czy „synem światła” w ziemskich ludziach (w Księżycu) jest tu diabeł, czyli jego światło *men*? Liczba mnoga „synów” może wskazywać na diabelskich oskarżycieli, pan zaś jest jeden. Określenie „synowie światła” nie występuje w S.t. ani w literaturze rabinistycznej, pojawia się natomiast bardzo często w pismach esseńczyków z Qumran {317}.

1Przypowieść Jezusa jest głęboko niemoralna, właściwie skandaliczna. Normalnie nazywa się to sprzeniewierzeniem, łapownictwem, korupcją i złodziejstwem, i gdyby znalazło się w statucie założycielskim jakiegoś kościoła czy organizacji świeckiej, w żadnym państwie nie uzyskałoby aprobaty ani rejestracji, lecz społeczną naganę i oburzenie. Jednak u Lc jest uświęcone Jezusem w.9 („i ja wam powiadam”) oraz chrześcijańskim syjonowym bogiem w.13. Jezus namawia tu do nieuczciwości, takiej jak tego zarządcy, wbrew uczciwie sprawującemu jego urząd „diabelskiemu” kontrolerowi. Diabeł jest nieprzyjacielem określonego syna człowieka także jako siejącego nasienie z ciała w Mt 13,25.28.39. Wedł. {146} {317} Jezus niesprawiedliwego zarządcę stawia za wzór; „zwraca się do swych uczniów z życzeniem, by zdobyli się na podobną inicjatywę, zaradność i pomysłowość”. Widać tu zachętę dla uczniów i wiernych aby brali wzór z synów tego świata s.266. Zatem: skoro jesteś złodziejem, kradnij „sobie samemu” 16,9, ewentualnie dla „przyjaciół mamony” 16,9, którzy zaoferują ci „przyjęcie”. Jezus wskazuje w ten sposób, że nabyte niegodziwie dobra mogą odegrać pozytywną rolę, gdy dzieli się nimi z innymi przyjaciółmi-złodziejami, por. {317} s.185. **2**Tajemniczy ‘eonowy namiot’ gr. *aionios skene* (1x w N.t.) przedstawiony tu jako pozytywy; może jest równoważny częstemu *dzoē aionios* ‘życiu eonowemu’ co także {146}: „późniejsze swoje życie” s.266 (negatywem jest ogień, karanie). Wtedy ów „eonowy namiot” mógłby oznaczać zwierzęcy cielesny organizm „przyjmujący” do życia „człowieka” t.j. mózg. *Aionios* jest też: wezwanie, miłość i łaska 2Th 2,16. Ciekawe, że wedł. chrześcijan przyszły eon miałby być we władaniu złodziei okradających człowieka, natomiast wedł. Hen Etio 39 eonowe namioty są siedzibami sprawiedliwych {317} s.494.

3Ale także {146} twierdzi jakoby słowa te były ostrzeżeniem Jezusa przed postępowaniem rządcy z 16,1-9 s.267. Twierdzi tak, pomimo że tego rządcę pochwalili zarówno jego pan jak i Jezus. Chrześcijański komentator Jezusa się zapętlił chcąc ratować swą wiarę przed kompromitacją. Argumentacja też jest pokretna a logika wredna: nikt nie kazał rządcy ‘stać się’ czy inaczej mówiąc “być wiernym” w niesprawiedliwej mamonie, czyli kraść. Chyba, że to tajemnicze będące “w nim samym” 16,3.8.9, t.j. bez jego pana-człowieka (więc może zwierzę). Widać tu albo niekonsekwencję, albo świadome brnięcie w grzech zarządcy, mającego uznanie Jezusa, gdyż uważa mamonę za niesprawiedliwą w.11, a jednak nią zarządza w.1. Majętność jego pana (t.j. człowieka), zwana mamoną (czyli dobrami materialnymi), jest przeciwstawiona „bogowi” w.13, gdyż jest to chrześcijański bóg wyłącznie żywego ciała, czyli przede wszystkim zwierzęcego (znów syjonowy bóg wrogiem człowieka +w.15). Warto zauważyć, że mamona jest tutaj oliwą i pszenicą z w.6-7, pochodnymi produkcji roślinnej - nie chowu zwierząt.

4To “staliście się” gr. *ginomai* (+w.12) odpowiada bogu z w.13 i oznacza wydzielenie się, wyizolowanie się, wybycie Jahweha, jego zarządcy i uczniów z zarządzania domem człowieka, t.j. państwem. Jezusowi nie chodzi o uczciwy zarząd mamoną, gdyż jest ona człowiecza w.1, więc cudza w.12, lecz celem jego jest przyjęcie się za jej pomocą w przyszłym eonie u złodziejskich przyjaciół i w ich ‘namiotach’ *skene*. W N.t. pokrewne *skenos* w 2C 5,1.4 i *skenoma* w 2P 1,13n oznaczają „ciało” {7}, a *skenoo* (od *skene*) zamieszkanie w ‘ciele’ *sarks* Jo 1,14. Pk68 Pk69.

5Gr. *pisteuo* ‘być uwierzytelniający, uwierzytelniać, przekonywać’. Tu znaczenie spowodowane dativem: „dać do uwierzytelnienia” nieco nieprawidłowe dla formantu *-euo* ‘być *czymś l. kimś*’. Przekłady: „powierzyć”, co raczej *para-tithemi* Lc 23,46, i stosowanie go w ewangeliach, tylko dla dwóch miejsc tu i w Jo 2,24, nie jest konieczne.

jeżeli w cudzym ^{Ds n} *przekonująco* uwierzytelniający nie staliście się, to wasze własne ^{2858 As n} kto wam da ^{734 ft}? **16,13** Żaden domowy *szłący* ¹⁹⁸⁵ *nie* może dwom utwierdzającym panom służyć jako niewolnik; albo bowiem jednego ^A będzie nienawidził ^{1866 ft} i odmiennego ^A będzie miłował ¹⁵, albo *od* jednego ^G będzie trzymał dla siebie naprzeciw ^{246 ft md} i *od* odmiennego ^G pogardzi. Nie możecie ^{779 pr md-ps-dp} *niewiadomemu* bogu służyć jako niewolnicy i *niewiadomej* ¹ *mamonie* ¹⁷⁶⁸.

16,14 Słuchali ^{93 ipf} zaś te właśnie *słowa* ^{Ap n} wszystkie ^{Ap n} farisaiosi ^{Np m} ² *łubiący* pieniądze ^{Np m} będąc *poczynający* ^{2864 Np m pt pr ac} spod i ³ *wyszydiali* ^{883 ipf} go. **16,15** I rzekł im: Wy jesteście ci *usprawiedliwiający* ^{746 N pt pr} siebie samych ^{799 A} w wejrzeniu wiadomych *człowieków* ^G; wiadomy zaś bóg rozeznaje serca wasze; że to w *jakichkolwiek* *człowiekach* ⁴ *wysoko* położone, *wstrętne* *bóstwo* ⁴⁹³ w wejrzeniu tego boga. **16,16** Wiadome ⁵ *przydzielone* *obyczajowe* *Prawo* i wiadomi *Prorocy* ^{póki} ¹⁸⁴⁶ ⁶ *Joannesa* ^G; od wtedy ²⁸¹¹ ta *królewska* *władza* tego boga jest *oznajmiana* jako *łatwodogodna* *nowina* ^{1160 pr id ps} i *wszystek* ^{Ns m} do niej ^{A f} ⁷ *gwałtem* *przebija* się ^{505 pr md-ps}. **16,17** ⁸ *Łatwiej* *wcinające* się ^{1178 Ns n com} zaś jest to *niebo* ^A i tę *ziemię* ^A *uczynić* *mogącymi* *przejsć* *obok-przeciw* ^{2180 ao if ac} niż *przydzielonego* *obyczajowego* *Prawa* ^G *jedną* ^{A f} *rogopodobną* *figurę* *graficzną* ^{1539 A} *uczynić* *mogącą* *paść* ^{2276 ao if ac}. **16,18** *Wszystek* ten *przez* *rozwiązanie* *uwalniający* ^{323 N pt pr ac} *żonę* *swoją* i *poślubiający* ^{552 N pt pr} *jakąś* *odmienną*, *wiedzie* do *cudzołóstwa* ^{1883 pr}; i ten *przez* *rozwiązanie* *uwolnioną* ^{323 A f pt pf ps} *od* *męża* *poślubiający* ^{pt pr}, *wiedzie* do *cudzołóstwa*.

1 Gr. *mamonas* od aram. *MNUN* ‘pieniądze, mienie’. W N.t. tylko w tej perykopie; w S.t. w Syr 31,8. Był syryjskim bogiem bogactwa {5} (w hellenizmie ‘bogaczem’ był Pluton-Hades). Wedł. {145} *mamona* reprezentuje światowego ducha s.267.

2 Czyli *człowieki* *działający* *przez* *mamonę*.

3 Gr. *ek-mykteridzo* ‘wy-szydzać, wy-śmiewać, wydobywać (krew) z nosa’. Może tworzy linię znaczeniową z “chciwością”, “wdzieraniem się gwałtem” w.16 i “cudzołóstwem” w.18.

4 Może to *głowa* (*Słońce*)? Jest ono *bdełygma* ⁴⁹³ +Mc 13,14=Mt 24,15; w Ap 17,5-Babylon.

5 *Nomos* hebr. *TORH* oraz *basileia* hebr. *MLKUT* są w j. hebr. rodzaju żeńskiego; były przedstawiane jako kobiety. W S.t. chrześcijański Syjon przedstawiano jako kobietę opuszczoną Is 49,14 54,1, a starotestamentowy Synaj jako mającą męża (człowieczego) G 4,24-27.

6 *Joannes* należy do S.t. i jest *figurą* *Starego* *zakonu*. Jest on *poza* *królestwem* *boga* – *lecz* *może* *jako* *jego* *rodziciel* (por. „od wtedy” t.j. od Jana). Por. też *gołębicę* od Jana.

7 Gr. *biadzo* ‘opanowywać *przemocą*, *gwałcić*’. Ciekawe, że od tego znaczenia nie odstąpiły chrześcijańskie przekłady – a *wszak* *mowa* *o* *centrum* *ich* *władzy*, *królestwa* *bożego*. Może ten *powszechny* w *Izraelu* *gwałt* („każdy”) na *królewskiej* *władzy* *jest* *paralelny* *do* *cudzołóznego* *pojęcia* *odmiennej* *żony* – *po* *odrzuconiu* *Prawa*. *Inaczej* *trudno* *powiązać* *perykopę* *o* *żonach* *z* *poprzednią* *wypowiedzią*.

8 Gr. *eu-kopos* w stopniu wyższym, od *eu* ‘łatwo’ i *kopos* ‘cios, cięcie, bicie, uderzenie’. Przekłady i {7} *łagodzą* *tłumacząc* *tylko* *częstę* *eu*: „łatwiej”.

16,19 Człowiek zaś jakiś był^{ipf} majątny, i wdziawał się w^{968 ipf md} purpurę^A i cienką tkaninę ciesząc się łatwo^{N pt pr md-ps} w dół w *każdy* dzień^A ¹jaśnić¹⁶⁸⁵. **16,20** Żebrzący zaś jakiś imieniem Lazaros *przedtem* był rzucony^{463 ppf ps} istotnie do kolumn bramnych^{2461 As m} jego^G *potem* poraniony^{928 N pt pf ps} **16,21** i *obecnie* pożądanym^{N pt pr ac} zostać nakarmiony^{ao ps} od padających^{Gp n pt pr} od stołu tego majątnego; ale i wiadome² psy przychodzące^{N m pt pr} polizywały^{1086 ipf} te rany⁹²⁷ jego. **16,22** Stało się^{584 ao} zaś *możliwym* odumrzeć^{303 ao if ac, Aci} tego^A żebrzącego^A i *możliwym* zostać odniesionym^{344 ao if ps, Aci} *uczynić* jego^A pod przewodnictwem wiadomych aniołów^G do tego³ łonowego zagłębienia^{1603 As m} Abraama (G). Odumarł^{303 ao} zaś i ten majątny i został pogrzebany^{1267 ao ps}. **16,23** I w⁴hadesie uniósłszy na *to*^{1039 N pt ao} oczy swoje będąc poczynający^{2864 N pt pr ac} w badaniach mękami^{482 Dp f,} ogląda^{pr} Abraama od w z *miejsca* o długiej odległości¹⁷⁶⁰ i Lazarosa w tych łonowych zagłębieniach^{1603 Dp m} jego. **16,24** I on przygłosiwszy^{N pt ao} rzekł: Ojczy^{2198 V} Abraamie, obdarz^{915 ao it ac} litością^A mnie^A i pošlij^{2212 ao} Lazarosa aby nasycił^{468 ao sb} skrajnie wybitny szczyt tego palca swego *od* wody^{2855 Gs} i z góry schłodził^{ao sb} język mój, że doznaję^{1977 pr md-ps-dp} udreki^A w płomieniu²⁹³⁷ tym właśnie. **16,25** Rzekł zaś Abraam: *Wydany na świat* potomku^{2769 V n,} wspomnij^{1865 ao it ps-dp} że odebrałeś^{318 ao} te dobra^{Ap n} twoje w tym życiu biologicznym¹²²³ twoim, i Lazaros podobnie te zła^{1435 Ap n,}; teraz zaś bezpośrednio tutaj jest przyzywany do obok-przeciw^{2157 pr ps,} ty zaś doznajesz udreki^{1977 pr md-ps-dp}. **16,26** I we wszystkich^{2193 Dp m,n} tych właśnie *sprawach*^{2094 Dp m,n} między nami^G i wami rozwarcie²⁹⁸⁶ wielkie jest utwierdzone *od przeszłości*^{2626 pf ps,} żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ ci chcący^{N m pt pr} przeprowadzić się^{666 ao ac} *bazując* w tym stąd⁹⁸⁰ istotnie do was nie *teraz* mogliby^{779 pr sb md-ps-dp,} ani *bazując* w tamtym stamtąd⁸⁶⁷ istotnie do nas *nie teraz* przedostawaliby się na wskroś na przeciwległy kraniec^{703 pr sb ac}. **16,27** Rzekł zaś: Wzywam do uwyrażnienia się^{pr ac} cię więc, ojczy^{v,} aby pošłał^{2212 ao sb} go do *rodowego* domu ojca mego, **16,28** mam bowiem pięciu braci, żeby w jakiś sposób²⁰³⁹ *obecnie* byłby na wskroś świadkiem^{pr sb md-ps-dp} im, aby¹³⁶⁰ nie i oni w *przyszłości* przyszliby^{1139 ao sb ac} do właściwego miejsca^{A m} tego właśnie^{A m} tego^{G f} badania

¹Gr. przysłówek *lampros* tylko tu; pochodzi od przym. *lampros* Lc 23,11 -o odzieniu (duchowej istocie) Jezusa, a to od *lampro* 'jaśnieć, pienie się światłem' w Lc 17,24 o błyskawicy, w Mt 5,15 o kaganku, w Mt 17,2 o obliczu Jezusa jak Słońce. W Ac 26,13 *lamprotes* jest Słońca. Tu - w dzień, więc może Słońce.

²„I psy”, czyli: nawet najmarniejsze najniższe przedstawiciele świata zwierząt, aby były wyczerpane znamiona zupełnego upadku ludzkiego, niezbędne dla zadziałania syjonowego Jahweha. „Polizywanie” może być też synonimem namaszczenia. Każda rana, jako naruszenie spójności organizmu, jest furtką dla pomazania duchem św. Cieleśne psy prawdopodobnie odgórnie przychodzą z 'łona' *kolpos* Abrahama (chyba z Syjonu), anioły zaś są oddolnie na powrót do niego kierowane. Syjon byłby więc zwierzęco-anielską jatką, w której ranny cielesny ludzki chrystus, stanowiłby żero dla zwierząt. Por. przedstawienia Jezusa ukrzyżowanego (na łonie Marii? {137} s.154), z którego ran płynąca krew zbiera do kielicha kościół lub anioł {51} wiz.2-4 {137} wiz.65.106.

³Gr. *kolpos* 'łono, macica, zagłębienie, zatoka, podołek'. Nie bardzo wiadomo, czym jest łono Abrahama lub łono ojca Jo 1,18. Wedł. {317} jest synonimem rajy i trzeciego nieba t.2 s.548. W Jo 13,23 w takim 'łonie' Jezusa leżał jeden z uczniów, którego miłował Jezus. {101} i {146} przebywanie w łonie Abrahama uważają za "uczestnictwo we wspólnej uczcie" (jak w Jo 13,23) "po prawej stronie Abrahama". Pytanie: kogo jedzą? Por. przyp. Lc 6,38.

⁴Wskazany szereg analogów: Hades - badanie mękami - udreka - płomień (nie: ogień). W tradycji starotestamentalnej bogactwo uważano za przejaw bożego błogosławieństwa, biedę zaś – bożego przekleństwa {317}.

męką^{482 Gs f} **16,29** Powiada zaś Abraam: Mają Moysesa i proroków; niech usłuchają^{ao} ich^G. **16,30** Ten zaś rzekł: Zdecydowanie nie, ojczy^v Abraamie, ale jeżeliby ktoś od umarłych wyprawili się^{ao sb ps-dp} istotnie do nich, zmienią rozumowanie^{1837 ft id ac}. **16,31** Rzekł zaś jemu: Jeżeli Moysesa^G i proroków^G nie słuchają^{pr}, ani jeżeliby ktoś z umarłych stawili się w górę^{233 ao sb ac}, nie będą przekonani^{2207 ft id ps}.

17,1 Rzekł zaś istotnie do uczniów swoich: Nie do przyjęcia do wnętrza^{220 Ns n} jest *od* tego^{Gs n} które czyni pułapki^{2560 Ap n} nie mogącymi przyjść^{1139 ao if ac}; *lecz* ponad liczbę tego biada na wskroś przez-z⁶⁶⁵ którego^{2061 Gs m} jako jedna przychodzi^{3s}. **17,2** Przynosi uwolnioną korzyść^{1737 pr id ac} jemu jeżeli⁸²⁶ kamień młyński¹⁸⁹² obecnie leży wkoło^{2235 pr id md-ps-dp} wkoło w szyję^A jego i *od przeszłości* jest strącony^{2493 pf id ps} do morza, ²niż¹²²⁸ aby ³umieściłby w pułapce^{2559 ao sb ac} z tych wiadomych^{Gp} małych^{1862 Gp} tych właśnie^{2094 Gp} jedne-go^{843 A m}.

17,3 Trzymajcie *to które* do istoty^{2403 pr it ac} sobie samym^{799 Dp m}. Jeżeliby chybiłby celu^{132 ao2 sb ac} brat twój, nadaj naganne oszacowanie^{ao} jemu, i jeżeliby zmieniłby rozumowanie^{ao sb}, puść od *siebie*^{439 ao} jemu. **17,4** I jeżeliby siedem razy *od* dnia^G chybiłby celu^{ao1 sb ac} do ciebie^A i siedem razy nawróciłby^{ao sb ac} istotnie do ciebie^A powiadając: Zmieniam rozumowanie^{pr id ac}, - puścisz od *siebie*^{439 ft id ac} jemu.

17,5 I rzekli odprawieni utwierdzającemu panu: Dołoż do istoty^{2422 ao} nam *jakieś przekonujące* uwierzytelnienie^{2279 A}. **17,6** Rzekł zaś utwierdzający pan: Jeżeli macie^{pr id ac} *jakieś* ⁴przekonujące uwierzytelnienie^{2279 Af} tak jak *jakieś barwiące na szkarłat* jądro^{1597 Am} *jakiejs* z zewnątrz żółtej gorczycy^{2550 Gn}, powiadaliście^{1697 ipf,ao id ac} by¹⁵⁴ temu wiadomemu ⁵drzewu morwowemu^{2660 D f} temu właśnie^D: ⁶Poddaj się wykorzenieniu^{891 ao it ps} i poddaj się zasadzeniu^{ao it ps} w tym wiadomym morzu^{D f}, i będąc pod dało posłuch^{2861 ao id ac} by¹⁵⁴ wam.

17,7 Kto zaś z was niewolnika^A mający^{N pt pr ac} orzącego^{A pt pr} albo pasącego, który^{N m} wszedłszemu^{846 D pt ao ac} z pola powie szczegółowo^{841 ft id} mu: Prosto z tego – natychmiast¹¹⁷⁰ ⁷minąwszy^{2180 N pt ao ac} obowiązki padnij wstecz do źródła ku

1 Gr. *lysi-teleo*, N.t. 1x, złożone z *lyo* ‘rozwiązywać’ i *telos* ‘pełne urzeczywistnienie, dokonanie’. Częstka *-lysi* oznacza coś ‘rozwiązanego, uwolnionego, luźnego’, więc do swobodnej dyspozycji. Zwykła „korzyść” to inne słowa.

2 Gr. spójnik *e* ‘lub, albo’; tu po wyrażeniu z sensem stopnia wyższego jako s. porównawczy: ‘niż’ {7} +Lc 9,13 15,7.

3 Gr. *skandal-idzo* ‘powodować wpadnięcie w pułapkę’ {7}, od *skandalon* ‘łapka, pułapka z *zapadnią*’ {6} {7} +Lc 15,7. Przekłady przemilczają bezwzględność *skandalon*, parafrazując „być powodem grzechu”, „zgorszyć”.

4 Gr. *pistis* ‘to co powoduje przekonanie, zaufanie, uwierzenie’, ‘przekonujące uwierzytelnienie, przeświadczenie’ od *peitho* ‘przekonywać, przeświadczać’.

5 Gr. *sykaminos*, tu rodzaju żeńskiego; w LXX to ‘sykomora, dzikie drzewo figowe’.

6 Gr. *ek-ridzoo* ‘wrywać z korzeniami’. By dać ziemię ziarnu gorczycy?

7 Gr. *par-erchomai*. P. przyp. do Lc 12,37. Przekłady dają „chodź, „pójdź” nie tłumacząc przyimka *para* ‘obok-przeciw’, co razem daje ‘przechodzić bokiem, omijać’, też ‘pomijać, zaniedbywać’ {7}.

pożywieniu ¹⁹⁸ ao it ac? **17,8** Ale ¹ czyż *obiektywnie* nie ²⁰⁹⁶ powie szczegółowo ⁸⁴¹ ft id mu: Przygotuj ^{ao} co ²⁸⁰³ As n spożyłbym jako główny posiłek ⁶³³ ao sb ac i opasawszy się wokół ^N pt ao md usługuj ^{pr} mi aż zjadłbym ¹¹⁴³ ao sb ac i wypiłbym ²²⁷⁴ ao sb ac, i potem-za te właśnie *czynności* ^{Ap} n będziesz jadł ¹¹⁴³ ft id md-dp i będziesz pił ²²⁷⁴ ty? **17,9**
² Czy *subiektywnie* (nie) ¹⁸⁴⁷ ma ¹²⁰² pr *jakaś* ³ wdzięczność ²⁹⁸⁴ A f temu niewolnikowi, że uczynił ^{ao} te rozporządzone ⁷¹⁸ Ap n pt ao ps? **17,10** W ten właśnie sposób i wy, gdyby uczynilibyście ²³¹⁴ ao sb wszystkie ^{Ap} n te rozporządzone ^{pt} ao ps wam, powiadajcie ^{pr} it że: Niewolnicy ^N bezużyteczni ⁴⁵³ jesteśmy ⁸³⁴ pr, które ²⁰⁶¹ As n byliśmy dłużni ²¹⁰⁰ ipf ac uczynić ²³¹⁴ ao, *trwale* uczyniliśmy ²³¹⁴ pf.

17,11 I stało się ⁵⁸⁴ ao md-dp w tym ¹⁹⁶⁶ Ds n *które uczyniło go skłonny* wyprawiać się ^{pr} if md-ps-dp, Aci do Ierusalem, i on przechodził na wskroś ⁷³⁸ ipf md-ps-dp ⁴ przez środek ¹⁸²⁷ A n Samarei ^G f i Galilai ^G f. **17,12** I w *następstwie* wchodzącego ^G pt pr md-ps-dp, Gab jego ^G do jakiejś ²⁸⁰² otwartej wiejskiej osady ^A f odeszli do spotkania ²⁷³ ao ac dziesięciu trędowaci ^{Np} ⁵ mężowie ^{Np}, którzy stawili się ¹³⁷² ao ac w dalekości, **17,13** i oni unieśli ⁷⁰ ao ac głos powiadając: Jezusie ⁶ stojący na nadzorczo ¹¹⁰⁴, obdarz litością ⁹¹⁵ ao nas ^A. **17,14** I ujrzawszy rzekł im: Wyprawiwszy się ^N pt ao ps-dp ⁷ pokażcie nadto ¹⁰⁷⁴ ao siebie samych ⁷⁹⁹ Ap wiadomym kapłanom. I stało się w tym ¹⁹⁶⁶ D n *które skłonnymi* prowadzić się wstecz-pod *tym* zwierzchnictwem ²⁸⁶⁰ pr if ac, Aci *czyniło* ich ^A, zostali z góry oczyszczeni ¹⁴⁰¹ ao ps. **17,15** Jeden zaś z nich, ujrzawszy ^{pt} ao że został uleczoney ¹³²⁸ ao ps, ⁸ zawrócił wstecz-pod ²⁸⁸⁹ ao wspólnie z głosem ^G wielkim ^G sławiąc tego boga, **17,16** i padł ²²⁷⁶ ao aktywnie na doistotne oblicze obok-przeciw-pomijając nogi ²³⁵⁴ Ap jego ławowdzięczny będąc ¹¹⁹¹ N pt pr ac jemu; i on był mieszkańcem Samarei. **17,17** Odróżniwszy się zaś Jezus rzekł: Czyż nie dziesięciu zostali oczyszczeni ¹⁴⁰¹ 3p ao ps? Zaś dziesięciu gdzie? **17,18** Nie zostali

¹ Gr. *ouchi*, inne pytanie niż *me* w 17,9, które zaprzeczało faktom.

² Grecką partykulę pytajną *me* tłumaczy się standardowo przez “czy?” jako kwestionującą, jak w Mt 7,9 Mc 2,19.

Jednak przy interpretacji zdania jako twierdzącego, możliwe jest tu tłumaczenie “czy nie?” jak w Lc 11,35.

³ Gr. *charis* ‘wdzięczność, wdzięk’, subiektywnie: „łaska, przychylność, życzliwość, stromniczość, rozkosz”

⁴ Wyrażenie *dia meson* nieobecne w S.t.; w N.t. znaczy zwykle ‘z powodu, ze względu na’, rzadko zaś jest używane w znaczeniu przestrzennym ‘przez’, gdyż takie znaczenie zawiera samo *dia*. Por. {317}. Według niektórych autorów ewangeliczny opis drogi pozwala sądzić, że “Łukasz nie miał podstawowych wiadomości z geografii tego kraju” {146}s.275. Autor ten przyznaje, że “cała koncepcja podróży jest fikcją literacką Łukasza”. O fikcyjnej topografii Biblii liczne publikacje; ostatnio o rzekomej świątyni Solomona w Jerozolimie.

⁵ Tu dziesiątka skojarzona z mężczyzną.

⁶ Gr. *epi-states*, podano tu znaczenie etymologiczne. Występuje tylko u Lc. Słowo miało wiele znaczeń przywódczych i opiekuńczych, szczególnie ‘dozorujący świątynią’ - w N.t. tylko o Jezusie, w LXX najczęściej nad-zorca faraona. Ale nigdzie „nauczyciel-mistrz” - co *kathegetes* Mt 23,10 i wariantowo w 23,8 jako synonim ‘nauczyciela’ *daskalos* i rabina.

⁷ Zgodnie z nakazem Lv 13 gdy trąd ustępował chory miał obowiązek pokazać się kapłanowi dla potwierdzenia

⁸ Gr. *hypo-strefo*. Przekłady tłumaczą tylko część słowa: „wrócić”.

znalezieni^{1185 ao ps} zawróciwiś wstecz-pod^{2889 N pt ao ac} *aby* dać^{734 ao} sławę temu bogu, jeżeli nie ten¹ innego rodu¹²¹ ten właśnie? **17,19** I rzekł mu: Stawiwszy się w górę^{233 N pt ao ac} wyprawiaj się^{pr;} to² przekonujące uwierzytelnienie^{2279 N} twoje *trwale* ocaliło^{2742 pf} cię.

17,20 Nadto wezwany do uwyrażnienia się^{N pt ao ps} zaś pod przewodnictwem farisaiosów^{Gp,} kiedy przychodzi^{pr} wiadoma³ królewska władza^f wiadomego boga, odróżnił się im i rzekł: Nie przychodzi królewska władza wiadomego boga wspólnie z⁴ pilnowaniem z boku^{2173 G,} **17,21** ani nie powiedzą szczegółowo^{841 ft:} Oto bezpośrednio tutaj, albo: Tam; oto bowiem królewska władza tego boga⁵ we wnętrzu⁹⁹⁷ was^G *jakościowo* jest. **17,22** Rzekł zaś istotnie do uczniów: Przyjdą^{1139 ft} dni gdy będziecie pożąдали^{ft} ⁶ jeden^{843 Af} z wiadomych dni^{Gf} wiadomego syna^G wiadomego człowieka^G ujrzeć^{2041 ao,} i nie ujrzycie^{2041 ft.} **17,23** I będą mówili szczegółowo^{841 ft} wam: Oto tam; Oto bezpośrednio tutaj. *Żeby* nie odeszlibyście^{283 ao sb} ani ścignęlibyście prawnie^{764 ao sb.} **17,24** Tak jak to właśnie bowiem wiadomy⁷ błysk^{404 f} błyskający^{N pt pr ac} z tej wiadomej^{Gf} *sfery podporządkowanej* pod²⁸⁷² to wiadome niebo^{Am} do sfery funkcji⁸⁴² tej wiadomej^{Af} *podporządkowanej* pod²⁸⁷² ⁸ *jakieś niewiadome* niebo^{Am} jaśnieje^{1686,} w ten właśnie sposób będzie^{ft} ten syn tego człowieka [w tym dniu jego]. **17,25** Wpierw zaś obowiązuje^{659 3s pr} *uczynić* go^A *przez* wieloliczne^{adv} *mogącym* ucierpieć^{2195 ao, Aci} i zostać *odrzuconym* po zbadaniu przyjęcia^{300 ao ps} od rodu^{565 Gf} tego właśnie^{2094 G.} **17,26** I z góry tak jak stało się

1 Gr. *allo-genes* ‘innego rodu, innego ludu’, w N.t. tu 1x o Samarytaninie. Koresponduje z *ksenos* ‘obcy, cudzoziemski’ o Jezusie Mt 25,35-44 i może Mt 27,7 („na cmentarz dla cudzoziemców”) oraz z *par-oikos* ‘mieszkający obok, cudzoziemiec’ w Ac 7,29 o Mojżeszu (Jezus jego typem) i w Ac 7,6 o potomkach Abrahama. Jezus preferuje obcych jakby sam był lepiej wychowany poza ojczyznę. Istnieje n.p. legenda o pochodzeniu Jezusa z kolonii Żydów w Kornwalii (półwysep w W. Brytanii) {188} s.318. Przekłady: „cudzoziemiec”

2 Jest to ‘uwierzytelnienie’ *pistis* od poganina, który uznawał boga Jahweh, ale jako jednego z wielu bogów {317}.

3 ‘Królewska władza’ gr. *basileia* boga zakłada istnienie tronu, a na nim osadza męża mającego ducha bożego, jak Jezusa chrystusa Mt 12,28. Jest ona przejawem ducha św. Rm 14,17 (-tron?). W 17,22 wydaje się ona “jednym dni syna człowieka”, czyli może jedną syntezą, wyciągiem, streszczeniem, duchowym odwzorowaniem z wielu doświadczeń i działań syna człowieka, jak Noego wbrew zabiegom ludzkim skupionym na swej rodzinie i swym gatunku, przekazywaniem życia (małżeństwa) oraz wbrew materializmowi żony Lota. „Jedność” ta ujawni się w czasie paruzji, +Lc 9,36. Pk70.

4 Gr. *para-teresis* ‘pilnowanie, śledzenie, obserwacja’ zwł. ciał niebieskich {6}. Czy zatem ‘królewska władza’ boga sprzeczną jest z uważnym, obserwującym człowiekiem, czyli człowiekiem w swojej głównej roli, zadanej mu w Ge 1,26nn 2,15? Znow chrześcijańska alternatywa: pełny człowiek, albo trójkowy chrześcijański bóg (więc bóg nieczłowieczy – zatem hybrydowy lub zwierzęcy). Przekłady parafraza: „dostrzegalnie”.

5 Gr. *entos* ‘wewnątrz’, w N.t. 1x. „Wewnątrz was” może oznaczać „w każdym z was” jako rzeczywistość wewnętrzną w osobie ludzkiej, lub „w waszej grupie”. . W ten sposób określany jest współczesny matrix - jako prymitywne (zwierzęco) pojmowany, fikcyjny obrazek prawdziwego życia, szerzący się po świecie człowieka.

6 „Jeden z dni syna człowieka” może być odpowiedzią na poprzedni wiersz i oznaczać <wyciąg, odwzorowanie z boskich dziejów syna człowieczego>. Nie będzie nim królestwo boga – miłość i bóg ojciec miłości i poślubiania.

7 Gr. *astrape* ‘błysk, błyskawica’. W Lc 10,18 tak jak błyskawica (jej ogień) jest upadek szatana; następnie w 11,36 błyskawica wychodzi z kaganka (Księżycy); w Ap 4,5 z tronu.

8 To drugie „niebo” nie ma zaimka określonego (rodzajnika) *ho*, więc jakieś inne nieokreślone niebo. Przekłady łącznie z {1} tego nie uwzględniają i parafrazują, komentarze tym się nie zajmują.

w dniach Noego, w ten właśnie sposób będzie i w dniach tego syna tego człowieka: **17,27** jedli^{1143 ipf}, pili^{2274 ipf}, poślubiali^{552 ipf}, były wystawiane do poślubienia^{553 ipf ps}, aż do szczytu czasu⁴⁵⁴ którego^{2061 G f} dnia^{G f} wszedł Noe do skrzyni^{1558 A}, i przyszło^{1139 3s} ^{ao} z góry opłukanie *kołyszącym ruchem*¹⁴⁷⁴ i odłączyło przez zatracenie^{320 ao} wszystkich²¹⁹³ Ap. **17,28** Podobnie z góry tak jak stało się w dniach² Lota: jedli, pili, kupowali, sprzedawali, sadzili^{2965 ipf}, budowali *jako dom*^{1989 ipf}; **17,29** którym^{2061 Ds f} zaś dniem^{D f} wyszedł Lot od Sodom^{Gp}, kropnął jako deszcz^{536 3s ao ac} *niewiadomy ogień*^{N,A n} i *niewiadomą* siarkę^{N,A n} od *niewiadomego* nieba i odłączył przez zatracenie^{ao} wszystkich^{Ap}. **17,30** W dół w te same^{430 Ap n} będzie^{ft} którym^{2061 Ds f} dniem^{D f} ten syn tego człowieka³ jest odsłonięty^{305 pr id ps}. **17,31** W owym dniu^f, który^{2061 m} będzie na budynku^G i sprzęty materialnego urządzenia^{2563 Np n} jego w domostwie, nie niech zstąpi na dół^{ao} *aby unieść*^{70 ao} one^{430 Ap n}, i ten w polu podobnie nie niech obróci na powrót^{ao it ac} do tych *rzeczy i spraw*^{Ap n} skierowanych do tyłu²⁰³³. **17,32** Przypominajcie sobie^{pr ac} *dzieje* żony^G Lota. **17,33** Który jeżeliby poszukałby *sposobu*^{ao sb ac} tę wiadomą duszę^{3038 A} swoją czynieniem dokoła wydobyć dla siebie^{2244 ao md}, odłączy przez zatracenie^{ft ac} ją; który zaś by odłączyłby przez zatracenie^{ao sb ac}, ⁴urodzi jako żywą istotę^{1226 ft id} ją. **17,34** Powiadam wam, tą właśnie nocą^D będą^{834 ft md-dp} ⁵dwaj na łożu^{G f} jednym^{843 G}; ten jeden będzie zabrany z sobą^{2164 ft ps}, i ten odmienny¹¹⁵⁴ będzie puszczonej od siebie^{439 ft ps}. **17,35** Będą dwie mielące^{pt pr ac} aktywnie na to samo *urządzenie*^{430 As n}; ta jedna będzie zabrana z sobą, ta zaś odmienna będzie puszczonej od siebie. **17,36 17,37** I odróżniwszy się *dla odpowiedzi*^{311 Np pt ao ps-dp} powiadają mu: ⁷Gdzie²³⁵³, utwierdzający panie? Ten zaś rzekł

1 Gr. *kata-klysmos* znaczy 'odgórnie pogrążenie, zasypanie, zalewanie'. Podaję znaczenie etymologiczne, gdyż zapowiadana klęska będzie z nieba. W LXX począwszy od Ge 6,17 i 7,6 odpowiada hebr. MBOL 'potop, zalew, powódź'.

2 Lot i Noe są tu typami syna człowieka. Po cóż jednak syn człowieka miałby transformować się do królewskiej władzy? Może jest tu analogia do meksykańskiego węża Quetzalcoatl, który zamienił się w gwiazdę poranną - krzyż {77} (krzyż - znak syna człowieka w Mt 24,30?).

3 Gr. *apokalypto*. W N.t. ma następujące konotacje: w Jo 12,38 'odsłonięte' zostało ramię pana; w 2Th 2,3-11 odsłonięty ma być człowiek nieprawości, nieprawy, syn zatracenia, który będzie zniweczony blaskiem Jezusa, ma cechy kłamliwego proroka przychodzącego przez skutkowanie szatana; w Lc 2,32 'światło' *fos* jest do funkcji odsłonięcia narodów, światłem jest Jezus; w 1C 1,7 G 1,12 Ap 1,1 odsłonięty jest Jezus chrystus; w 2Th 1,7 Jezus osłonięty od nieba. Cała Apokalipsa Jana jest takim 'odsłonięciem' zmartwychwstałego upodobnionego syna człowieka.

4 Gr. *zoo-goneo* 'rodzić żywe istoty', co właściwie należy do *fysis* 'natury, przyrody' jako siły dającej początek {6} i pochodzi od boga 1Tm 6,13 (nie jest tożsame z: *dzoo-poieo* 'uczynić żywym'), od *zoon* 'istota żywa, zwierzę, wizerunek' i *gi(g)nomai* 'stawać się'. {7} jakby świadomy niestosowności zamysłu Chrystusa daje dla tego miejsca „podtrzymywać przy życiu”. Przekłady ukrywają tę prywatną inicjatywę pomazanego Jezusa: „zachowa je”, „odzyska je”.

5 Według kosmicznej zasady dichotomii, jak *dichadzo* Mt 10,35, *dicho-tomeo* Mt 24,51, *di-stadzo* Mt 14,31 28,17 oraz 'dialektyki' *dia-legomai*, *dia-logidzomai*, czy rozróżniania *dia-krino* Mt 21,21, *dia-fero* Mt 6,26.

6 Wiersz 36 został dodany w późniejszych wiekach {137}.

7 Gr. *pou* 'gdzie, w którym miejscu', i tak daje dla tego miejsca {7} (nie: 'dokąd' – co tylko u Jana). Pytanie uniwersalne lecz co najmniej trójznaczne, gdyż jednocześnie może dotyczyć ¹miejsca z którego się „zabiera, bierze” „jednen” organizm i „jedną” duszę, ²miejsca do którego się je zabiera (byłby to orzeł) oraz ³miejsca powrotnego przybycia dusz w organicznej postaci orłów (byłby to „pozostawiony” „odmienny” „organizm” i „odmienna” dusza). Sens 'organizmu' *soma* jest tu niejasny, i może on być ²„odmiennym” pozostawionym na ziemi (niedokończonym samym projektem?) organizmu, lub ¹„jednym” organizmem ukończonym do zwłok „wziętym” przez orły. U Mt inaczej: 'paddlina' *ptoma*. Może też kluczem jest tu cząstka *epi* 'na dodatek' w *epi-syn-ago* 'zebrane do razem na dodatek' orły.

im: Tam gdzie ²⁰³⁶ wiadomy układ organizmu *cielesnego* ²⁷⁴³, tam i wiadome orły będą zebrane do razem na dodatek ^{1106 ft id ps}.

18,1 Powiadał zaś porównanie im istotnie do tego ^{As n} *które* obowiązywać ^{659 pr if ac} zawsze modlić się ^{pr} *czyni* ich ^A i nie ¹*zaniedbywać się przez* wchodzenie w zło ^{814 pr if ac}, **18,2** powiadając: ²Rozstrzygacz ¹⁶⁴⁴ jakiś ²⁸⁰² był w jakimś ²⁸⁰² mieście, w tego wiadomego ^A Boga ^A nie strachający się ^{2938 N pt pr md-ps-dp} i w *niewiadomego* człowieka ^A nie ³obracający *szacownie* w swoje wnętrze ^{998 N pt pr md-ps}. **18,3** Wdowa zaś była w mieście owym i przychodziła ^{ipf} istotnie do niego powiadając: Wydział wyrokiem cywilizacji ^{862 ao} mnie ^A od tego ⁴przeciwnika w procesie sądowym ²⁴⁹ mego ^G. **18,4** I nie chciał ^{1276 ipf} aktywnie na *jakiś niewiadomy* naturalny okres czasu ^{3018 A}. Potem-za zaś te właśnie ^{Ap n} rzekł w sobie samym ^{799 D}: Jeżeli i w tego wiadomego boga ^A nie stracham się ^{2938 pr} ani w *niewiadomego* człowieka ^A nie obracam *szacownie* w swoje wnętrze ^{998 pr}, **18,5** przez w każdym razie to ^{As n} *które skłonną* dostarczać ^{2181 pr if ac, Aci} mi ciężki trudu ^{As} *czyni* wdowę ^A tę właśnie, wydział wyrokiem cywilizacji ^{ft ac} ją, aby nie do dokonania ^{2778 A} *obecnie* przychodząc ^{N f pt pr md-ps-dp} ⁵uderzały pod wejrzenie ^{2893 pr sb ac} mnie ^A. **18,6**

1 Gr. *en-kakeo* dosł. ‘być, żyć, wchodzić w zło, niedbalstwo’, stąd ‘ustawać, upadać, zaniedbać się’; od *en* ‘w’ i *kakos* ‘zły, podły, niedbały’. {6} „zaniedbywać”. Tym *kakos* byłby tu *krites* ‘sędzia’ *antidikos* ‘przeciwnik’ (-diabeł w 1Pt 5,8). Przekłady „nie ustawać”.

2 Gr. *krites* czyli ‘rozstrzygacz, rozróżniacz’, i stąd ‘sędzia’. Ten rozstrzygacz jest rozstrzygaczem ‘niesprawiedliwości’ *adikias* 18,6. Komentarze nie wazą się na bliższą identyfikację tego „cynicznego i egocentrycznego” sędziego. Ale skoro Jezus był synem marnotrawnym Lc 15,11-32 i twardym wobec ojca Jo 6,60, mógł być też „niesprawiedliwym” (por. jego wywrotowa działalność względem narodowych i światowych zasad cywilizacji). W N.t. sędzią jest syn człowieka, postać pogardzana przez moższowców, więc i te negatywne cechy mogą do niego należeć. Przypomina się, że wśród wizerunków ukrzyżowanego jest wąż i diabeł {137} s.42, por. Jo 3,14 Lc 6,22 Ac 13,6.13. Ten sędzia „radikalnie różni się od Chrystusa sędziego” {317} s.253, którym jest pomazany i zmartwychwstały upodobniony syn człowieka z Ap 1,13 – też „przychodzący” i też *en tachei* Ap 1,1 22,6 (tu w Lc 18,8). Pytanie, czy jest nim ów syn człowieka z 18,8, jeszcze w stanie zwierzęco-hybrydowym, podległy bogu, czyli sam syn boży, który jeszcze nie stał się synem człowieczym. Może owym *krites* jest bóg ojciec Hb 12,33 Jc 4,12 (różny od Boga Stworzyciela, który przysłał syna człowieka). Zaskakujący jest lekceważący i buntowniczy stosunek do boga i do człowieka tego rozstrzygacza 18,2. Por. Jezusowe “nieprzyjaciół człowiek” z Mt 13,28. Zauważa się, że sędzia “robi to nie ze względu na sprawiedliwość, ale jedynie dlatego, aby uniknąć przykryj dla siebie sytuacji” {146}. W 16,8 wystąpił zarządca ‘niesprawiedliwej’ *adikos* mamony; też sprzeniewierzał się swojemu panu - człowiekowi i kradnąc gwałcił przykazania boże, i mimo tego miał on uznanie Jezusa: „I ja wam powiadam...” 16,9. Zwłaszcza, że i *krino* jest częstą czynnością Jezusa Jo 3,17 5,30 8,15.16.26 12,47.48, jak też *krisis* w Jo 8,16. Jest on więc *krites*.

3 Gr. *en-trepo* +Mt 21,37 Mc 12,6 Lc 20,13. ‘Zwracać kogoś w siebie’ uszanować. Przekłady: „nie liczył się”.

4 Gr. *anti-dikos*; epitet diabła w 1P 5,8.

5 Gr. *hyp-opiacho* ‘uderzać pod oko’ od *hyp-opion* ‘część twarzy pod oczyma’ – może jako organiczny topos tego sędziego, będącego właśnie pod Bogiem-okiem (czyli syna człowieka 18,8?). Oczami boga nieba w Egipcie było Słońce i Księżyc (por. „w czasie dnia i nocy” 18,7). Czy dla obrony, już człowieczej, wdowy bóg ojciec przesiądzie się z Syjonu na człowieka i spłodzi syna człowieka? *Hyp-opiacho* znaczy ‘podbić część twarzy pod wejrzeniem, pod oczyma’. Też: ‘podbite oko’. Od *hypo* ‘pod’ i *ope, ops* ‘twarz, oblicze, wejrzenie’ od *orao* ‘patrzeć, widzieć’. Przekłady dowolnie: „nie zdręczała”, „nie oczerniała”, tylko BiZ: „uderzyła w twarz”. Gdy dosłowny tekst: „przyprawiła o sińce pod oczyma” {1} budzi niebezpieczną odwagę?

Rzekł zaś utwierdzający pan: Usłyszcie ^{ao it} co ten rozstrzygacz zaprzeczenia reguł cywilizacji ^G powiada. **18,7** Ten wiadomy zaś ¹bóg czy żadną metodą nie uczyniłby ^{ao sb ac} wydzielenie wyrokiem cywilizacji ^A tych wiadomych ^G wybranych ^G swoich, tych wołających *o pomoc* ^{519 G pt pr ac} jemu ^D *od dnia* ^{Gs} i *od nocy* ^{Gs}? I czy (nie) w długą odległość żąda ^{1761 pr id ac} zgodnie zależnie na ¹⁰⁶³ nich ^D? **18,8** Powiadam wam, że uczyni ^{ft} to wydzielenie wyrokiem cywilizacji ^{Af} ich ^G ²w szybkości ^{2764 D}. *Lecz* ponad liczbę tego ²²⁹⁸ wiadomy syn wiadomego człowieka przyszedłszy ^{pt ao} czy zatem znajdzie ^{1185 ft} to wiadome *przekonujące* uwierzytelnienie ^{2279 A} na wierzchu ziemi?

18,9 Rzekł zaś i istotnie do jakichś ^{2802 A} przekonanych ^{2207 A pt pf ac} zgodnie zależnie na sobie samych ^D że są przestrzegający reguł cywilizacji, i wyłączających jako w zupełności nikogo ^{1027 Ap pt pr ac} pozostałych ^{Ap}, porównanie to właśnie ^{2094 A}:

18,10 Człowieki dwaj wstąpili na górę ^{156 ao} do świątyni pomodlić się ^{ao if md-dp}:

ten jeden farisaios, i ten odmienny dzierżawca poboru z pełnych urzeczywistnień.

18,11 Farisaios *obecnie* stawiony ^{1372 N pt ao ps} istotnie do ³siebie samego ^{799 A} *W* te właśnie ^{Ap n} modlił się ^{2402 ipf md-ps-dp}: *Ty* wiadomy bóg ^N, ławowdzięczny jestem ^{1191 pr ac} tobie że nie jestem tak jak to właśnie ci pozostali z tych ^G ¹człowieków ^G:

zagrabiający ^{375 Np}, zaprzeczający regułom cywilizacji, cudzołózczy, albo i tak jak ten właśnie dzierżawca poboru. **18,12** ⁴Poszczę dwa razy *w ciągu* sabatu ^{Gs}, oddaję w dziesięcinie ^{295 pr} wszystkie *rzeczy* ^{Ap n} te które ^{2064 Ap n} nabywam na własność ^{1650 pr}.

18,13 Ten zaś dzierżawca poboru *w z miejsca* o długiej odległości ¹⁷⁶⁰ *od przeszłości* *nieprzerwanie* aktywnie stojący ^{1372 N pt pf ac} nie chciał ^{1276 ipf} ani *oczy* ^{Ap} unieść na *to jako naddatek* ^{1039 ao} do nieba ^A, ale ⁵bił ^{2844 ipf} klatkę piersiową ²⁶²⁴

1 Tym sędzią jest bóg.

2 Gr. *en tachei* „stoi w sprzeczności” z <jest cierpliwy, w długą odległość żąda> gr. *makrothyme* {317}.

3 Gr. *heautou* ‘samego siebie’. +14,11. Zatem modlił się do boga w samym sobie, czyli do boga człowieka. Zrozumiało, że modlił się od najlepszych człowieczych wartości, pomijając zepsutych człeków; przecież bóg nawet zwierząt nieczystych nie przyjmował. Od siebie samego znaczy też: bez wpływu obcego ducha, także „świętego” i bez boga ojca. Nie wiem, co tej dziękczynnej, nieroszczeniowej, modlitwie faryzeusza można zarzucić. Takie były modlitwy biblijne i pozabiblijne {137}. Przykładowo B. Prus w “Faraonie” dziękczynną modlitwę dziecka uważał za najbardziej skuteczną. Nie ma też podstaw do twierdzenia, że faryzeusz “wywyższał sam siebie”, gdyż tylko dziękuje bogu, potwierdza sukces boga w sobie, a jego modlitwa nie jest natrętna. Przecież bynajmniej nie mówił, że jest doskonały. Może jej brak polegał na tym, że jego prawość jest otrzymana, „jest darem samego boga”, a nie przepracowana w szerszym środowisku ludzkim. Że z samego siebie uważał się za doskonałego, skończonego i samowystarczającego, a obok istniał świat grzeszników. A niebo i bóg chcą się doskonalić w pełni, potrzebują każdej integracji na dole i korekty na górze. Modlitwa zaś celnika niewiele się różni od roszczeniowej modlitwy Jezusa dla cudu w Jo 11,41-42, modlitwa Jezusa jest tam nawet bardziej chępliwa. Jezus zalecał natrętność w stosunku do boga Lc 11,5-13.

4 Post i dziesięcina były nakazane przez Prawo.

5 Bicie klatki piersiowej jako siedziby człowieczego powietrza lub jako siedziby serca - „siedliska złych myśli, uczuć i pragnień” Mc 7,21nn.

swoją (własną- "B") powiadając: Ty wiadomy bóg_N, ¹daj się ubłagać_{1354 ao ps} mi, uchybiającemu celu_D. **18,14** Powiadam wam, zstąpił na dół_{1455 ao} ten właśnie usprawiedliwiony_{746 N pt pf ps} do domu_A swego ²obok-przeciw-pomijając₂₁₃₉ owego_A; że ³wszystek wywyższający_{2905 N pt pr ac} ⁴siebie samego_{799 A} będzie poniżony_{ft ps}, zaś poniżający_{N pt pr} siebie samego będzie wywyższony_{2905 ft ps}.

18,15 Przynosili do istoty_{2425 ipf} zaś jemu i niemowlątka_{535 A n} aby ich_{Gp} dotknięciem przyczepiałby sobie zarzewie_{347 pr sb md}; ujrawszy zaś uczniowie nadawali naganne oszacowanie_{1112 ipf ac} im. **18,16** Zaś Jezus wezwał istotnie do siebie_{2406 ao md-dp} one_{Ap n}, powiadając: Puście od siebie_{439 ao} te dzieci_{2118 A} *aby mogły* przychodzić_{1139 pr} istotnie do mnie i nie przeszkadzajcie_{pr ac} one_{Ap n}, bowiem ⁵ta-kich to_{2806 Gp n} *jakościowo* jest_{834 pr} ta królewska władza tego boga. **18,17** Zaiste powiadam wam, który by nie przyjąłby_{658 ao sb} tę królewską władzę tego boga tak jak dziecko_{2118 N,A}, ⁶żadną metodą nie wszedłby_{ao sb} do niej.

18,18 I nadto wezwał do wyrażenia się_{1060 ao ac} jakiś go naczelny z racji swej prapoczątkowości₃₉₀ powiadając: Nauczycielu dobry₁₁, co uczyniwszy_{N pt ao} *jakiś* życie biologiczne₁₂₂₃ eonowe₈₂ odziedziczyć przez losowy odłam_{1575 ft}? **18,19** Rzekł zaś mu Jezus: (Po) co_{2803 As n, adv} mnie_A powiadasz *jako* dobrego_A? Żaden ⁷dobry, ⁸jeżeli nie ⁹jeden₈₄₃ *niewiadomy* bóg. **18,20** Te wiadome₁₀ ¹⁰wkazówki₉₉₆ ¹¹*od przeszłości* znasz_{pf}: *Żeby* nie uwiódłbyś do cudzołóstwa_{ao sb ac}, *żeby* nie zamordowałbyś *krwawo*_{2943 ao sb}, *żeby* nie ukradłbyś_{ao sb}, *żeby* nie zaświadczyłbyś kłamliwie_{ao sb}, szacuj_{pr} wiadomego ojca twego i wiadomą matkę. **18,21** Ten zaś rzekł: Te właśnie_{Ap n} wszystkie zabezpieczyłem strażą_{2961 ao ac} z młodości_{1920 G}. **18,22** Usłyszawszy zaś Jezus rzekł mu: Jeszcze jedno_{843 N}

---

1 Gr. *hilaskomai* 'być łaskawym, przychylnym, ubłaganym, życzliwym, pojednanym' - jako wynik łaskawości i miłości boga, a nie z pobożności modlącego. Zwraca uwagę, że przy tym grzesznik **nie obiecuje nawrócenia się** i poprawy, ale „prosi boga by **pomimo** jego grzechów okazał mu swą łaskawość i życzliwość” {137} +Lc 19,8. Ten bóg więc tylko 'zasłania' *epi-kalypto* grzechy Rm 4,7; 'puszcza od siebie jako zwrot' *af-iemi* Mc 2,7 (czym je zatwierdza, ubóstwia); nie 'zalicza, nie poczytuje' *logidzomai* za grzech Rm 4,8. Czy więc bóg grzeszników? Co gorsza, może oczekujący nowych sposobów kontynuowania grzechu. Przeciwną koncepcję głosił Jan chrzciciel, też według świadectwa J.Flawiusza w „Żydowskich starożytnościach” s.846, wymagającą wcześniejszego oczyszczenia dogłębnie sprawiedliwym postępowaniem +{318}.

2 Gr. *para* w zn. przeciwstawiającym i wykluczającym. Jeżeli faryzeusz działał zstępująco, to grzesznik wstępująco.

3 Takie kryterium nie ma obiektywnej moralnej sankcji, jest nader uogólnione i ryzykowne. Pomazany nieludzką hybrydą Jezus proponuje tu zbyt ni automatyzm wnioskowania, oparty na pozorach, typowo niebiański i cyfrowy, generujący pole do sztuczności, obłud i nadużyć, m.in. dopuszczający celowe samoponiżanie grzesznika, jak w Lc 14,11. Znow chrześcijański bóg ojciec nie w człowieku, lecz po przeciwnej stronie. Czy ten bóg ojciec zapomniał ludzkiego rozumu, stał się hybrydowy i zwierzęcy, zniewolony przez zbuntowane UFOanioty? Przypomina się retoryczne pytanie Pawła: „Czy chrystus [tego boga] jest sługą grzechu?” G 2,17.

4 Gr. *heautou* 'siebie samego', od *hos* 'ten, on' i *autos* 'on, sam'.

5 Jezus nie tylko „przewraca do góry nogami powszechnie przyjmowaną hierarchię wartości i wskazuje, że królestwo boże jest otwarte na grzeszników, osoby spoza marginesu społecznego; dodaje, że do ich grona należą także dzieci” choć są one prostackie, dzikie, głupie, bezkrytyczne, a „bywają kapryśne, egoistyczne i mściwe” {137}.

n tobie brakuje: wszystkie *rzeczy* _{Ap n} te które ^{2064 Ap n} masz sprzedaj _{ao it} i rozdaj ^{675 ao} żebrzącym, i będziesz miał ^{1202 ft} skarbiec w *niewiadomych* niebiosach, i tu teraz ⁶⁵⁴ wdrażaj się _{pr it ac} mi. **18,23** Ten zaś usłyszawszy te właśnie *słowa* _{Ap n} ze wszystkich stron doznający przykrości ^{2239 N} stał się ^{584 ao ps-dp}; był bowiem majątny ¹nadmiernie ²⁷³⁶.

18,24 Ujrzawszy zaś go Jezus rzekł: Jakże trudno nawiązując stosunek ⁷⁸⁸ ci te ²środki potrzebne do użytku ³⁰¹² mający do tej królewskiej władzy _{Af} tego boga _G dostają się ^{847 pr md-ps-dp}. **18,25** Łatwiej wcinające się ^{1178 N n comp} bowiem jest *uczynić* wielbłąda _A przez-z ³dziury ^{2824 G} ⁴z daleka ciskanej igły ^{497 G} *mogącym* wejść ^{846 ao, Aci}, niż *uczynić* majątnego _A do królewskiej władzy tego boga *mogącym* wejść _{ao, Aci}. **18,26** Rzekli zaś ci którzy usłyszeli _{N pt ao}: I kto może zostać ocalony ^{2742 ao ps}? **18,27** Ten zaś rzekł: Te *sprawy* _{Np n} niemożne ⁵⁴ u-przy ²¹³⁹

6 Jezus gloryfikuje infantylizm i **dzieciństwo**, bliskie animalizmowi. Animalizm też u niego występuje, gdy daje na wzór ptaki, owce, węże, gdy mówi o zachowaniu duszy – nie ducha. Czy zatem pełny człowiek – doświadczony, dojrzały, duchowy, mądry, rozsądny, cywilizowany, zasadniczy, dopełniony sprawiedliwymi uczynkami w ludziach i świecie, ubogacony przyrodą, nie ma szans wejść do Jezusowego królestwa? Liczne szokujące wypowiedzi Jezusa muszą powodować wrażenie, że jest to ewangelia antyczłowiecza, boga który stał się **wrogiem ludzkości**, więc chyba boga zezwierzęconego, od czasów babilońskich zniewolonego przez UFOhybrydy, osiedlonego na odstępczym „wolnym” Syjonie. Jezusowi nie chodzi o dobro pełnego człowieka, ani świata, ani ludzkości, ani cywilizacji, ani nawet szlachetniejszej części swojego narodu czy ludzkości; nawet nie o dobro swojego boga (zaleca wobec niego ‘surowość, okrucieństwo’ *skleros* Jo 6,60, ‘zuchwalstwo, natręctwo i bezczelność’ *anaideia* Lc 11,5-13 18,7), lecz tylko o dobro wąskiej grupy skupionych wokół niego nieudaczników, grzeszników i pochlebców, jakby agentów UFOaniołów – bazy swego kościoła. Dzieli ludzi nie według kryteriów moralnych, lecz na swoich i “tych na zewnątrz”. W nauczaniu zachęca do postaw i metod niesprawiedliwych, wręcz nikczemnych. Ewangelie są więc doskonałą podbudową dla negatywnej selekcji ludzkości – jakiej zresztą wciąż na nowo doświadczamy pod rządami chrześcijańskich czy syjonistycznych “elit”, nie wiedząc skąd to przychodzi, jakim cudem się nas trzyma i gdzie w nas znajduje umowanie.

7 W zdaniu brakuje czasownika *jest*; może gdyż występuje w nim *bóg* (+18,27), istota jestestwa. Jezus uważa, że „nazywanie człowieka dobrym jest czymś niestosownym” – może z Ps 13,3 obrazującego stan moralny Izraela.

8 Gr. *ei me* znaczy dosł. ‘jeżeli nie’; może znaczyć też: ‘chyba że, chyba z wyjątkiem’, ale w sensie warunkowym (*ei*). Dla bezwarunkowego stwierdzenia “tylko”, w sensie ograniczenia lub wyodrębnienia, używano *alla, monon*.

9 Gr. *heis* ‘jeden’, nie równoznaczne *monos* ‘jedyny’ Lc 4,8 5,21 Mt 4,10 24,36 Jo 5,44 17,3.

10 Jezus wymienia zaledwie pięć (od piątego do dziewiątego) z przykazań Mojżesza. W kazaniu na górze ograniczył się do trzech (5, 6, 8) Mt 5,21-48. „Jego odpowiedź zdecydowanie różni się od tej z Lc 10,25, w której na pierwszy miejscu postawił miłość boga, a dopiero na drugim miejscu miłość bliźniego” {317}. Por. przyp do Mt 19,19.

11 P. przyp. do Mc 10,19.

1 Gr. *sfodra* ‘nadmiernie, nader, przesadnie, gwałtownie’ przysł. od *sfodros* ‘nadmierny, gwałtowny’.

2 Gr. *chrema* ‘rzeczy, środki potrzebne do użytku’ od *chraomai, chreo* ‘używać, potrzebować’. Przekłady: „dostatki”, „majątności”

3 Gr. *trema* ‘dziura, przewiercenie, otwór’ {6}, od *titrao* ‘przebijać, przedziurawić (otwór)’ {4}. W paralelnym Mt 19,24 jest to *trypema* ‘dziura wywiercona l. przebita’, od *trypao* też o spółkowaniu, a *trypanon* to ‘trepan, wiertnik, w sensie obscenicznym, o fallicznym bogu Panie’ {6}. Podobnie odpowiednik w Mc 10,25 ma gr. *trymalia* ‘dziura, szpara’, w sensie obscenicznym {6}. Ten sens wszędzie potwierdzony „wcinaniem się”. Tu odniesione do ‘igły’ *belone* a w Mt 19,24 Mc 10,25 *rhafis* – wszystko r.ż. Przekłady: „ucho” igielne. Tylko {1} oddaje: „otwór”.

4 Znaczenie uwzględniające wyraźnie słyszalną etymologię od *ballo* ‘rzucać, ciskać’. *Belone* to żeński odpowiednik *belos* ‘wszystko ciskane, w ręce l. z daleka’. *Belone* była też nazwą igły chirurgicznej {137}. W paralelnym Mt 19,24 jest to *rhafis*.

¹*jakichkolwiek* człowiekach _{Dp}, może _{Np n} u-przy tym wiadomym ²bogu _D *jako jedna* jest _{3s pr}. **18,28** Rzekł zaś Petros: Oto my puściwszy od siebie _{439 N pt ao} te rzeczy _{Ap n} swoje własne wdroyliśmy się _{92 ao} tobie. **18,29** Ten zaś rzekł im: Zaiste powiadam wam, że żaden *nie jest jakościowo*, który puścił od siebie _{439 ao id ac} domostwo albo żonę albo braci albo rodziców albo dzieci z powodu tej królewskiej władzy _G tego boga, **18,30** który żadną metodą nie ³wziąłby _{1681 ao sb ac} *niewiadome* ⁴wielokrotnie pomnożone *rzeczy* _{2326 Ap n} w wiadomym stosownym momencie ₁₄₂₂ tym właśnie ₂₀₉₄, i w wiadomym eonie tym *obecnie* przychodzącym _{1139 D pt pr md-ps-dp} *niewiadome* życie eonowe.

18,31 Wziąwszy z sobą _{N pt ao ac} zaś dwunastu, rzekł istotnie do nich: Oto wstępujemy wzwyż do sfery funkcji Ierusalem, i *jako jedno* będzie dokonane _{2777 3s ft ps} wszystkie _{Np n} te pismem odwzorowane _{602 Np n pt pf ps} przez-z proroków _G wiadomemu synowi wiadomego człowieka. **18,32** Będzie przekazany _{2150 ft ps} bowiem wiadomym narodom z natury wzajemnie razem żyjącym _{824 D} i ⁵będzie wbawiony i wżartowany *jak przez chłopaków* _{946 ft ps} i ⁶będzie znieważony _{2849 ft ps} i będzie wpluty _{955 ft ps}, **18,33** i ubiczowawszy _{N pt ao} odłączą przez zabicie _{ft ac} go, i tym wiadomym dniem _D, tym trzecim _D, stawi się w górę _{233 ft md}. **18,34** I oni żadne _{2080 As n} z tych właśnie *słów* _{2094 Gp n} *nie* puścili razem *ze swoim rozumowaniem* _{2713 ao ac}, i było to spłynięte wysłowienie czynu ₂₄₈₉ to właśnie *od przeszłości* ukryte _{1648 N pt pf ps} od nich _G, i nie rozeznawali _{585 ipf} te _{Ap n} powiadane _{A pt pr ps}.

---

1 Kolejny raz Jezus głosi antagonizm niebiańskiego boga ojca i ziemskiego człowieka. Uważa za przeszkodę do ocalenia posiadanie jakichkolwiek majątności w.24, nawet tych niezbędnych do życia w świecie, a nawet związek z jakimikolwiek ludźmi, także najbliższymi w.28-29 (sam jednak korzysta z majątków postronnych osób i z ich żywności). Nie ma tu mowy o tym, iż „człowiek sam z siebie nie może się zbawić”, lecz że dla majątnego w rzeczy nie jest to możliwe przy człowiekach – prawdopodobnie jako obserwatorach, kontrolerach i właścicielach używanych przez niego rzeczy, którzy w ten sposób kwalifikują go do człowieczeństwa. Głosi jako przeszkodę nawet własne człowieczeństwo Lc 14,26! Czym zatem trzeba stać się, aby zdobyć chrześcijańskie zbawienie? Niemowlęciem, bardziej podobnym do zwierzęcia? niebieskim ptakiem? nierządnym synem marnotrawnym, czy choćby cytowanym tu „wielbłądem”? Czy zatem można powiedzieć, że Zakon Mojżesza jest człowieczy – a chrystianizm zwierzęcy?

2 Kolejny przykład przeciwstawienia chrześcijańskiego boga człowiekowi i jego najbliższemu w.27-30. Nakaz opuszczenia żony, braci, rodziców czy dzieci rozbija rodzinę, która jest podstawową komórką narodu. Co wobec tego mogą znaczyć pojęcia „chrześcijańskie wartości”, „rodzina katolicka” albo „ruch chrześcijańsko-narodowy”, skoro chrystianizm neguje, zwalcza człowieczeństwo, narodowość i światowość?

3 Gr. *lambano*. Przekłady: „otrzymał” – co *dechomai* ‘przyjmować, otrzymywać’.

4 Gr. *polla-plasion* = *pollaplasios*, od *polus* ‘wieloliczny, wiele’ i *plasso*? ‘kształtować, tworzyć’ l. jako oznacznik krotności, mnożenia, postępu geometrycznego {7}. Przekłady: „daleko więcej”

5 Gr. *em-paidzo*; w LXX odpowiada hebr. *CChKo*; często w znaczeniu seksualnym, m.in. w Ge 39,14.17 o Józefie w stosunku do żony Potyfara, w Jd 19,25 20,5 o gwałceniu kobiety. P. przyp. do Mt 2,16 27,29.

6 Gr. *hybridzo* znaczy ‘znieważać, krzywdzić, znęcać się, zwł. o rozwiązłości zmysłowej’; o ‘lubieżności, rozpuszcieniu, gwałcie’ {6}. Stąd też łac. *hibrida* oznaczająca ‘hybrydę, krzyżówkę zwierzęcą lub zwierzęco-ludzką’

18,35 Stało się zaś w tym ^{1966 D n} *które skłonny* przybliżyć się ^{pr ac, Aci} *czyniło* jego ^A do sfery funkcji Iericho, ślepy jakiś odgórnie siedział jako na swoim ^{1410 ipf md-ps-dp} obok-przeciw-pomijając ²¹³⁹ wiadomą drogę ^A zebrząc *o nadto* ^{1041 N pt pr ac}. **18,36** Usłyszawszy zaś tłumu ^{Gs} na wskroś przeprowadzającego się ^{G pt pr md-ps-dp} dowiadywał się ^{2462 ipf md-ps-dp} co ¹życzeniowo jest ^{834 pr op ac} to właśnie. **18,37** Odnieśli nowinę ^{266 ao} zaś jemu że Jezus, ten ²nazarejczyk, przechodzi obok-przeciw-pomijając ²¹⁸⁰. **18,38** I zawołał *o pomoc* ^{519 ao ac} powiadając: Jezusie, ³synu Dawida, obdarz litością ^{915 ao ac} mnie ^A. **18,39** I ci poprzedzając wiodący ^{2370 N pt pr} nadawali naganne oszacowanie ^{ipf} jemu aby zamilczałby ^{ao sb,} on zaś wielolicznym ^{2329 Ds n} bardziej krzyczał gardłowo *jak zwierzę* ^{1626 ipf}. Synu Dawida, obdarz litością mnie. **18,40** Stawiony ^{1372 N pt ao ps} zaś Jezus kazał ^{1536 ao} *uczynić* go ^A *mającym* zostać powiedzonym ^{39 ao if ps, Aci} istotnie do niego. *Wobec* zbliżyszego się ^{807 G pt ao ac, Gab} zaś jego ^G nadto wezwał do uwyrażnienia się ^{1060 ao} go: **18,41** Co tobie chcesz *żeby* uczyniłbym ^{2314 ao sb ac?} Ten zaś rzekł: Utwierdzający panie, aby spojrziałbym poprzez wzniesienie *wzroku* na powrót wstecz-w górę ^{158 ao sb ac}. **18,42** I Jezus rzekł mu: Spójrz na powrót ^{158 ao it ac,} to przekonujące uwierzytelnienie ²²⁷⁹ twoje ^G ocaliło ^{2742 pf} cię. **18,43** I z pominięciem *zwykle* potrzebnych rzeczy ²¹⁷⁶ spojrzął na powrót ^{ao,} i wdrażał się ^{92 ipf ac} mu sławiąc ^{772 N pt pr} tego boga. I wszystkim lud ujrzawszy ^{N pt ao} dał ^{734 ao} chwałę ⁶⁷ temu bogu.

19,1 I wszedłszy przechodził na wskroś ^{738 ipf} Iericho ^A. **19,2** I oto mąż imieniem ^D zwany ^{pt pr ps} ⁴Zakchaios, i on był prapoczątkowy poborca pełnych urzędów ^{387 N,} i on majątny. **19,3** I szukał *sposobu* ^{1214 ipf} ujrzeć ^{2041 ao} Jezusa ^A

¹ Jest to tryb *optativus* (od łac. *opto*) - wyrażający życzenie, pożądanie.

² Tu *nadzoraios*, u Mc zaś *nadzarenos* 'nazarejski'. W tej scenie oba są odpowiednikami "syna Dawida". W tych wymowach nazwy te nie występują w LXX; inne wymowy w LXX odpowiadają hebr. *NZIR(I)*. *Nadzarenos* w ewangeljach (Mc, Lc) usilnie nawiązują do miasta Nazaret, natomiast *nadzoraios* (Mt, Lc, Jo) znaczenie wywodzi chyba ze S.t. Wszystkie były nazwami sekt (tak w S.t. i tak w Ac 24,5), nie zaś miast ani przydomkami osób. W S.t. *NZIR* znaczyło 'poświęcający się Jahwehowi, powstrzymujący się, abstynent, pustelnik, mnich'. Chodzi prawdopodobnie o "ślub nazireatu" opisany w Nu 6,1-21; oznaką jego było utrzymywanie nie strzyżonych bujnych włosów głowy, które w końcu ślubu nazoraios golił i kładł na ogień (+Orygenes {80}s.455). Włosy głowy symbolizowały promienie słoneczne {50}s.470. Por. Am 2,11-12. Ze znanych postaci Józef s. Jakuba Ge 49,26, Samson Jd 13,5-16,17 i Samuel 1S 1,11 mają cechy nazoraiosów, ale na podstawie Hb 11,32 nazwa ta rozciąga się na Dawida (nierządnika) (+por. Lc 18,37-38), Gedeona Jd 6,11, Baraka Jd 4,6, Jeftego (-s. nierządnicy) Jd 11,3. Jest w tym i problem dogmatyczny, bo Jezus jako wyznawca nazireatu *wpisywałby się* w istniejącą z dawna tradycję S.t. i dodatkowo traciłby na oryginalności, jak też przez bycie figurą licznych postaci starotestamentowych i przez głoszoną naukę Ac 3,25 24,14.22 Rm 3,21 (mimo, że były ostrzeżenia przed „fałszywymi prorokami” 2P 2,1 i „prorokami ze snów” Jd 8).

³ Trudno ustalić, na jakiej zasadzie Jezusa nazarejczyka zidentyfikował jako syna Dawida.

⁴ Hebr. *ZKI ZKAI* 'niewinny, sprawiedliwy, prawy, wart'. Gr. *archi-telones* 'naczelný celnik' zostało utworzone prawdopodobnie przez samego Łukasza na wzór podobnych {317}.

kto jest, i nie mógł^{779 ipf} od tłumy, że *podług wieku* wzrostem^{1241 D} ¹mały^{1862 N} był. **19,4** I wcześniej pobiegłszy^{2430 N pt ao} do wiadomego *miejsca*^{1966 As n} *będącego* w doistotnym przedzie⁹⁵⁴, wstąpił na górę^{156 ao} na ²figo-morwę^{2662 As f} aby ujrzałby^{2041 ao sb} go, że w *miejscu* owej^{868 Gs f} w *przeszłości* miał planowo^{1811 ipf} *teraz* na wskroś przechodzić^{pr.} **19,5** I jak przyszedł aktywnie na to właściwe miejsce *ujścia*^{2809 A m,} spojrzawszy w górę^{N pt ao} Jezus rzekł istotnie do niego: Zakchaiosie, pośpieszywszy się^{2600 N pt ao ac} zstąpił z góry na dół^{1455 ao}, dzisiaj bowiem w domu twoim obowiązuje^{659 pr} *uczynić* mnie^A ³*mogącym* pozostać^{1819 ao, Aci.} **19,6** I pośpieszywszy się zstąpił z góry na dół, i podprzyjął^{2876 ao} go ⁴wychodząc rozkosznie z środka²⁹⁷³. **19,7** I ujrzawszy wszyscy^{2193 N} na wskroś przeszemrywali^{673 ipf} powiadając że: U-przy²¹³⁹ uchybiającym celu^{135 D} ⁵mężu wszedł *jako gość* z góry na dół rozwiązać^{się}^{1485 ao ac.} **19,8** Stawiony^{1372 N pt ao ps} zaś Zakchaios rzekł istotnie do utwierdzającego pana: Oto połowy^{1248 Ap n} *należących do* mnie^G środków poczynania spod^{2864 Gp n,} utwierdzający panie, żebrzącym dając, i jeżeli *należące do* kogoś^{2802 Gs} coś^{As n} ⁶wymusiłem grożąc wyjawieniem nielegalnego importu *fig*^{2664 ao} oddając poczwórne^{As n.} **19,9** Rzekł zaś istotnie do niego Jezus że: Dzisiaj środek ocalenia²⁷⁴⁶ *rodowemu* domowi temu właśnie stał się, że z góry na dół⁷ i on *jakiś* syn Abraama *jakościowo* jest. **19,10** Przyszedł bowiem ten

1 Nie jest jasne, kto tu był 'mały' *mikros*: Zakchaios czy Jezus. O niskim wzroście (i szpetnym wyglądzie) Jezusa pisały apokryfy {127-IV} s.680 i Orygenes. Mały *mikros* KTN był też Dawid 1S 16, prototyp Jezusa. Raczej odnosi się do Zakchaiosa. Jezus gloryfikował małych Mt 18,6-14 Lc 12,32 17,2 i dzieci, także 'małą trzodę' *poimnion* uczniów Lc 12,32. Taki mały i dziecinny wygląd (wskutek neotenu, pedogenezy?) mają Szaraki zjawiska UFO.

2 Gr. *syko-morea* 'sykomora, dzikie drzewo figowe' od *sykon* 'drzewo figowe' i *moron* 'morwa'.

3 Gr. *meno* znaczy 'pozostać na stałe, w głębokiej serdecznej wspólnotcie, zamieszkać na stałe' {317}. Jezus w ten sposób łamie dobry obyczaj i daje zły przykład, tak że „wszyscy szemrzą”.

4 Gr. *chairo* ma konotacje seksowe, zwłaszcza tu przez słowo 'pod-przyjęcie'. W 1C 13,6 'raduje się' 'miłość' *agape*.

5 Określenie "mąż" *aner* jest określeniem seksualnym, chyba celowo podanym, tak jak i męskie oddolne "stawiony" w.8. Odpowiada mu Jezusowe 'rozwiązanie się z góry' *kata-lyo*, o charakterze raczej kobiecym, choćby z powodu odgórnego kierunku *kata*. W takim sensie tylko u Lc 9,12, zwykle zaś (14x), m.in. u Lc 21,6, znaczy 'rozwiązać, rozpuścić, rozprząć, rozpaść'.

6 Gr. *syko-fanteo* od *syko-fantes*, z *sykon* 'owoc figowy' i *faino* 'objawić'. Termin pochodzi od nielegalnego przemyślenia fig i częstego związanego z tym donoszenia, szantażowania i wymuszania. Ten "nielegalny import fig" może być aluzją do treści nauczania Jezusa o importowanym duchu św. Pk74. Owoc figi symbolizował płodność i ducha św., {51} s.161.163, żeńskość, kobiece genitalia {50} s.91n. Hetero greckie często przybierały imię *Syko* (tamże).

7 Nie wiadomo co w uznaniu Jezusa podniosło rangę grzesznego celnika - aż do tytułu chrystusowego! (por. Mt 1,1; „syn Abrahama” Izaak – jakaś analogia w jego czynach?). Czyżby zaledwie gest majątkowy – odszkodowanie za okradzenie, rozdanie zrabowanych pieniędzy? Przypomina to kościelne kupowanie odpustów. Bowiem znów oprócz tego gestu brak wzmianki o jakiegokolwiek przemianie duchowej celnika, obietnicy porzucenia złodziejskiego procederu. Również uzdrowioną w Lc 13,16, także nie mającą widocznych zasług, Jezus obdarza tytułem córki Abraama! Jezus łatwo rozdaje tytuły. Zwrot "i on" znaczy najprawdopodobniej: jak i on, Jezus chrystus, czy więc także tytuły Jezusa zostały mu tak łatwo przyznane? Z tego, jak i z paralelizmu w Mt 1,1, można wnosić odpowiedniość syna Abraama i syna człowieka, skąd Abraam byłby człowiekiem. Por. spór z Żydami o synostwie Abraama Jo 8,33-58; też Lc 20,37 Rm 9,8 G 4,22.

syn tego człowieka poszukać badawczo^{ao} i ocalić^{2742 ao} ¹to^{As n} odłączające przez zatracenie^{320 As n pt pf ac}.

19,11 *Wobec* słuchających^{Gp pt pr ac, Gab} zaś ich^{Gp} te właśnie^{Ap n}, ²dołożywszy do istoty^{2422 N pt ao ac} rzekł porównanie, przez to^{1966 As n} *które skłonny* blisko być^{834 pr if, Aci} Ierusalem^{1347 indecl} *czyniło* jego^A, i *które skłonnymi* wyobrazić sobie^{pr if ac, Aci} *czyniło* ich^A że³ z pominięciem *zwykle* potrzebnych rzeczy²¹⁷⁶ *obecnie* ma planowo^{pr} wiadoma królewska władza wiadomego boga^G ⁴być objawiana *jako światło* na nowo przez powrót do źródła w górze^{212 pr if md-ps}. **19,12** Rzekł więc: Człowiek jakiś ⁵łatwodogodnego rodu¹¹⁶⁴ wyprawił się^{2336 ao ps-dp} do wyodrębnionej krainy^A ⁶o długich odległościach^{1762 As} wziąć^{1681 ao} sobie samemu^{799 D} *jakąś* ⁷królewską władzę i zawrócić wstecz-pod^{ao ac}. **19,13** Wezwawszy zaś dziesięciu niewolników *należących do* siebie samego^G dał^{734 ao} im dziesięć miny^{Ap} i rzekł istotnie do nich: ⁸Zapoczątkujcie pragmatyczne dzieło^{2356 ao it md-dp} w którym^{2061 Ds m,n} przychodzę^{pr md-ps-dp}. **19,14** Ci zaś *miejszy* obywatele jego^G nienawidzili^{1866 ipf} go i odprawili^{334 ao} ⁹*delegację* starszych^{2364 As} do tyłu jego^G, powiadając: Nie chcemy *okoliczności czyniących* tego właśnie^{As m} *możliwym* zostać królem^{486 ao ac, Aci} aktywnie *wrogo* na ¹⁰⁶³nas^A. **19,15** I stało się w tym^{1966 Ds n} *które możliwym* powracając ponownie przyjąć^{1046 ao if ac, Aci} *uczyniło* go^A *wziąwszy* go^{1681 A m pt ao ac} określoną królewską władzę, i rzekł *mającymi* zostać przygłoszonymi^{2968 ao if ps, Aci} jemu *uczynić* niewolników^{Ap} tych właśnie^{2094 Ap}, którym przedtem dał^{734 ppf} *pieniężne srebro*^{As n}, aby rozecznałby^{585 ao sb ac} co¹⁰ *przebyli* początkując pragmatyczne dzieło^{706 3p ao md-dp}. **19,16** Stał się obok-przeciw^{2145 ao md-dp} zaś ten pierwszy, powiadając: Utwierdzający panie, mina twoja dziesięć dodatkowo działała^{2399 ao md-dp} miny^{Ap}. **19,17** I rzekł

¹Zwraca uwagę rodzaj nijaki ocalonego, który może się odnosić do dzieci, zwierząt, ale nie do ludzi. Nie wiem, jak przekłady, a nawet {1}, tłumaczą imiesłów strony czynnej *apololos* (od *apollymi*), co zaznacza też {1} {11}, na strony biernej: „to co zginęło” t.j. „zaginione”. Forma *apololos* występuje tylko tu i w paralelnym Mt 18,11, wystąpiła natomiast w Ez 34,16: „Zgubioną odszukam, zabłąkaną sprowadzę z powrotem, pokaleczoną opatrę...”
²Przypowieść o talentach może być objaśnieniem stosunku Jezusa do Zakchajosa jako „sługi zaradnego”.
³Gr. *para-chrema* od *para* ‘obok-przeciw-pomijając’ i *chre* ‘trzeba, potrzeba’, *chrema* ‘środki potrzebne’ *do życia*.
⁴Gr. *ana-faino*. Przekłady nie tłumaczą cząstki *ana-* ‘w górę, do źródła, wstecz, na nowo’: „się zjawi, objawi”.
⁵Gr. *eu-genes* ‘wysokogatunkowy, górny, wzniosły, wyniosły’ {6}. Cząstka *eu*, dla której dominuje znaczenie ‘łatwo, dogodnie’ (-bez kwalifikacji moralnej 19,21!), też w w.11. Skojarzono z nim księżycowe srebro w.15. {137}, choć zastrzega iż „nie jest on obrazem Jezusa i nie symbolizuje go”, to jednak odnosi go do Jezusa, do syna człowieka i do chrystusa s.305.308.311. Przekłady: „szlachetnego” rodu, co przede wszystkim *kalos*, też *timios*, *chrestos*.
⁶Gr. *makros* p. Lc 15,13.
⁷‘Królewska władza’ *basileia* była więc ową krainą (planetą Wenus?) i królestwem bożym. Aby się u niej zarejestrować i z niej korzystać, musiał zdać egzamin z ‘pragmatyki’ t.j. z interesów, handlu, pośrednictwa, lichwy i t.p.
⁸Dodatek „zapoczątkujcie” służy tu do oddania czasu aorystu. Gr. *pragmateuomai* ‘działać, sprawiać, wykonywać’ od *pragma* ‘dzieło, sprawa do wykonania’. N.t. 1x. Przekłady modyfikują całą frazę: „obracajcie nimi aż (po)wróć”. Przy tym przekład {1} domyślnie odnosi „który” do „czasu”.
⁹Gr. *presbeia* od *presbys* ‘stary, starzec, sędziwy, doświadczony’. Może jako przeciwstawienie do “łatwego rodu”.

mu: ¹W każdym razie łatwodogodnie ¹¹⁶³, dobry ¹¹ niewolniku; że ²w najmniej licznym ⁹¹² *przekonująco* uwierzytelniający stałeś się ⁵⁸⁴ *ao md-dp*, bądź ⁸³⁴ *pr it ac* możliwość swawolnego wybycia ¹⁰²⁸ mający *pt pr* w górze na wierzchu dziesięciu miast ²³²² Gp. **19,18** I przyszedł ten wtóry, powiadając: Mina twoja, utwierdzający panie, uczyniła ²³¹⁴ *ao* pięć miny *Ap*. **19,19** Rzekł zaś i temu właśnie: I ty w górze na wierzchu stawaj się ⁵⁸⁴ *pr md-ps-dp* pięciu miast *Gp*. **19,20** I ten odmienny ¹¹⁵⁴ przyszedł, powiadając: Utwierdzający panie, oto ta mina twoja, którą ³trzymałem ¹²⁰² *ipf* odłożoną ³⁰⁷ *As f pt pr md-ps-dp* w ⁴chustce *potnej do twarzy* ²⁵⁸⁹; **19,21** Strachalem się ²⁹³⁸ *ipf md-ps-dp* bowiem *w* ciebie *A*, że *jakiś niewiadomy* człowiek ⁵gorzki ⁴²⁷ jesteś, unosisz *odgórnie* ⁷⁰ *pr ac* które *As n* nie położyłeś ²⁷⁹⁶ *ao* i zniesz *gorącą porą* ¹²⁸⁴ które nie zasiałeś ²⁵⁹⁷ *ao*. **19,22** Powiada mu: Z ust *Gs* twoich rozstrzygnę *ft* cię, ⁶złśliwy ²³³³ niewolniku. Wiedziałeś *przedtem* ¹⁹⁸³ *ppf* że ja *jakiś niewiadomy* człowiek ^{gorzki} ⁴²⁷ jestem, unoszący *odgórnie* *N pt pr* które nie położyłem i żący *gorącą porą* *N pt pr* które nie zasiałem. **19,23** I przez co nie dałeś *ao* moje to pieniężne srebro *As n* ⁷aktywnie na stół bankierski *A*? I ja przyszedłszy *pt ao*, razem z

10 Gr. *dia-pragmateuomai*, od *dia* ‘przez, na wskroś’ oraz *pragmateuomai* p. przyp. do 19,13. Jezus okazuje się tu kapitalistą, finansistą i bankierem, także w w.21n, a jego królewska władza założeniem, kapitałem dla „systemem pragmatyki”, zapoczątkowanym na jego polecenie przez niewolników. Jezus zatem tu „przychodzi” do kapitalizmu i lichwy. Przy tym w ogóle nie rozważa kwestii moralnych, nie obchodzi jakimi sposobami zysk zostaje osiągnięty!

1 Gr. *eu-ge* od *eus* ‘łatwy, dogodny’. Ów akceptuje go swoją cechą *eu*, zawartą w swoim określeniu *eu-genes* w.12.

2 “Stać się *pistos en elachisto*” - ten sam zwrot co w 16,10-12 o złodziejskim zarządcy!

3 „Obowiązkiem depozytariusza było przechowywanie rzeczy w stanie nienaruszonym” {317}.

4 Gr. *soudarion* ‘chustka do ścierania potu z twarzy l. do osłony karku przed słońcem’. Oddał talent ze swym potem?

5 gr. *austeros* ‘gorzki, cierpki, ostry, kwaśny, przykry, uciążliwy’ łac. *austerus* ‘cierpki, kwaśny’; tylko 1x w N.t. Przekłady łagodzą: „surowy”. W LXX 1x 2Ma 14,30 o Nikanorze wrogu Żydów, sprzedającym ich. Gorzkie jest też ziarno gorczycy - figura królestwa niebios (k. boga) Mt 13,31 Mc 4,31. Znów negatywnie scharakteryzowana główna postać: bóg ojciec (tak n.p. o człowieku w Lc 20,9.13 lub syn człowieczy Jezus Chrystus. {317} obowiązkowo literalnie twierdzi, że nie symbolizuje on Jezusa s.306, ale w dalszych wywodach to potwierdza. Podkreśla też jego „okrucieństwo”, określa go jako „tyrana który jest niesprawiedliwy” s.309. W Mt 25,24 podobne określenie *skleros* ‘twardy, surowy, okrutny’ również dotyczy Jezusa. Niewolnik zatrzymał pieniądze ze „strachu”, przewidując co jego pan mógłby zrobić z ich pomocą: wyrzucić ludziom „gorycz”, „zabór” i inne zło. Trzeci niewolnik „określa go jako tyra-na, który jest niesprawiedliwy i przywłaszcza sobie cudzą własność... wykorzystuje dla siebie pracę i wysiłek innych” {317} s.309.

6 Postępowanie pana niewolników jest tu w ostrym kontraście do nauki Jezusa w Lc 6,27-35. *Poneros* jest przymiotnikiem diabła, także *echthros* w 27. Skarb srebra od swojego pana trzyma blisko twarzy. Jeżeli diabeł postępuje jak ten niewolnik, to potępienie go jest wysoce problematyczne. ‘Zarżnięcie na ofiarę’ *kata-sfadzo* takich ludzi w.27 przypomina ‘zarżnięcie wrzącemu’ *thyo* ‘cielęciami’ *moschos* dla odstępczego syna marnotrawnego Lc 15,23, jak też *holokaust* t.j. ‘ofiarę całopalną’ wiernych mozaistów.

7 Zwraca uwagę liczba mnoga nieprzyjaciół - może oponenti z w.25, „anty-kościół” *ponerosa*. Perykopa ukazuje, iż Jezus był przyjacielem nie tylko wszetecznic, złodziei i grzeszników Lc 7,34 16,9 Mt 21,31, bezrozumnych dzieci Lc 18,16, ale i stronnikami rabusiów i lichwiarskich bankierów! Chrystus domaga się od swoich sług stworzenia jakby finansowej bazy dla kapitalizmu (bankiem Syjon). Uderza przy tym antyhumanitarna charakterystyka tego króla.

¹wydanym na świat *zyskiem* 2807 Ds by ono 430 As n ²spraktykowałem 2361 ao id ac. **19,24** I tym *od przeszłości* stojącym do obok-przeciw 2185 D pt pf ac rzekł: Unieście *odgórnie* 70 ao od niego tę minę i dajcie ao temu te dziesięć miny Ap mającemu pt pr **19,25** - i rzekli mu: Utwierdzający panie, ma dziesięć miny Ap - **19,26** powiadam wam, że wszystkiemu 2193 Ds m wiadomemu ³mającemu pt pr będzie dane ft ps, od zaś wiadomego nie mającego pt pr i które As n ma będzie odgórnie uniesione 70 3s ft ps. **19,27** Ponad liczbę tego tych ⁴nieprzyjaciół 1200 moich tych właśnie, tych nie zechciawszych 1276 Ap pt ao *aby okoliczności uczyniły* mnie A *mogącym* zostać królem ao if ac, Aci aktywnie na nich Ap, powiedźcie 39 ao bezpośrednio tutaj i ⁵z góry zarznicie na ofiarę 1507 ao ich w doistotnym przedzie moim.

19,28 I rzekłszy te właśnie 2094 Ap n wyprawiał się 2336 ipf w doistotnym przedzie wstępując wzwyż N pt pr do sfery funkcji Hierosolym 1345 Ap n. **19,29** I stało się jak przybliżył się 807 ao ac do Bethfage i Bethanii istotnie do góry A zwanej 1439 A pt pr ps Drzew Oliwnych 905 Gp f, odprawił 334 ao dwóch Ap z uczniów Gp **19,30** powiadając: Wiedźcie się pod *moim* zwierzchnictwem 2860 pr do tej wiadomej Af z góry naprzeciw 1513 otwartej wiejskiej osady Af, w której 2061 D f dostając się 847 Np pt pr md-ps-dp znajdziecie 1185 ft ⁶młode zwierzę 2469 A m związane 659 A pt pf ps, dla aktywnego związku na 1063 które 2061 A m żaden m kiedykolwiek z ⁷człowieków Gp *nie* osiadł 1411 ao ac, i rozwiązawszy 1743 N pt ao je As m powiedźcie 39 ao ac. **19,31** I jeżeliby ktoś was wzywałby do uwyrażnienia się pr sb ac: Przez co rozwiązujecie 1743 pr ac?, - w ten właśnie sposób szczegółowo powiecie 841 ft że: ⁸Wiadomy utwierdzający pan jego G m potrzebę A ma. **19,32** Odszedłszy 283 N pt ao zaś ci odprawieni 334 N pt pf ps znaleźli ao z góry tak jak rzekł im. **19,33** *Wobec* rozwiązujących Gp pt pr ac, Gab zaś ich Gp to *młode zwierzę*, rzekli wiadomi utwierdzający panowie jego G istotnie do nich: Po co rozwiązujecie to *młode zwierzę*? **19,34** Ci zaś rzekli że: Wiadomy utwierdzający pan jego G ⁹potrzebę 3009 ma.

1 Gr. *tokos* 'potomstwo', od *tikto* 'wydać na świat'. Tu przenośnie: 'odsetek, procent, zysk'. Wszystkie przekłady dają: „z zyskiem”, ale znając tego pana, zapewne zyskiem lichwiarskim.

2 Gr. *prasso* – słowo źródłowe dla *pragma* i *pragmateuo* z 19,13.

3 „Mający” jako imiesłów oznacza stałą przynależność: mający coś ściśle, istotnie, trwale, z osobistym zaangażowaniem – nie luźno czegoś trzymanie. Tu o dobrach materialnych (pieniądze). Przeciwnego zdania jest {317} s.427.

4 Greckim *echthros* jest tu zarazem *poneros* 'złośliwy', a są to epitety diabła. *Echthros* jest *poneros* też w w.22 i chyba jest też *presbys* 'stary' w w.14. Niepokoi, że dostojna 'delegacja starszych' *presbeia* ma u Jezusa wręcz diabelskie konotacje (jak też starszy posłuszny brat w 15,11-32).

Jest zrozumiałe, że „człowiek łatwego rodu” 19,12 ma trudności w „przyjściu” i „królowaniu” w wymagających warunkach ziemskich. Podobnie zbyt „bogaty człowiek” zabiegający o przyjęcie go do ziemskich „domów” i do „wilkowych namiotów” w Lc 16,4.9.

5 Jak te okrucieństwa nauki Jezusa się mają do miłosierdzia Lc 6,27,36, tolerancji Lc 9,56, przebaczenia Mt 18,22?

6 Gr. *polos* 'młode różnego zwierzęcia, ośle, źrebię'. U Mt 21,2 wspólnie z 'osłem' *onos*. Przekłady: "osłe".

7=Mc 11,2. Kolejny przykład eliminacji człowieka z dziejów chrystusowych.

8 Czy ten 'wiadomy określony' pan (Jezus) był znany panom tego zwierzęcia, a sprawa była umówiona?

9 Gr. *chreia* 'potrzeba, użycie'; o osobach: 'obcowanie, zażyłość, stosunki z kimś'. Wjazd Jezusa przypomina ceremonię koronacji Solomona syna Dawida z 1R 1,33-37. Związki J. chr. z Solomonem widoczne w Mt 12,32 Lc 11,31 Jo 10,23 Ac 5,12.

19,35 I powiedli^{ao} je istotnie do Jezusa, i strąciwszy na wierzech^{1096 N pt ao} swoje^{Gp} szaty aktywnie na to ¹młode zwierzę^A, ²posadzili^{1066 ao} Jezusa. **19,36** *Wobec* wyprawiającego się^{G pt pr, Gab} zaś jego^G, podścielali^{2890 ipf} szaty swoje w drodze.

19,37 *Wobec* przybliżającego się^{G pt pr ac, Gab} zaś jego^G już istotnie blisko ku²³⁸⁸ wiadomej drodze zstąpienia^{1457 D} góry^G Drzew Oliwnych^{905 Gp}, poczęli sobie^{389 3p ao md} wszystko razem^{Ns n} mnóstwo uczniów^{Gp} wychodząc rozkosznie z środka^{Np pt pr} chwalić tego wiadomego boga głosem wielkim około wszystkich^{Gp} których^{2061 Gp} ujrzeli mocy^{780 Gp f}, **19,38** powiadając: łatwodogodnie odwzorowany we wniosku^{1180 N pt pf ps} ten wiadomy przyjeżdżający^{N pt pr} ten wiadomy król w *niewiadomym*³ imieniu *niewiadomego* utwierdzającego pana^G; w niebie pokój i sława w najwyższych *sferach*^{2903 n}. **19,39** I jacyś^{2802 Np m} z farisaiosów^{Gp} od tłumu rzekli istotnie do niego^A: Nauczycielu, nadaj naganne oszacowanie^{1112 ao} tym uczniom twoim. **19,40** I odróżniwszy się *dla odpowiedzi*^{pt ao ps-dp} rzekł: Powiadam wam, jeżeli ewentualnie ci właśnie^{Np m} będą przemilczali^{ft id ac}, te kamienie będą krzyczały *jak zwierzęta*^{1626 ft}.

19,41 I jak przybliżył się^{807 ao ac}, ujrawszy tę^f miasto^f *głośno* zapłakał^{1564 ao} aktywnie na nią^{A f}, **19,42** powiadając że: ⁴Gdyby⁸²⁶ rozeznałaś^{585 ao id} w dniu tym właśnie i ty te *czyny*^{Ap n} *zmierzające* istotnie do pokoju^A; teraz zaś zostało ukryte^{1648 3s ao id ps} od oczu twoich, **19,43** że przybędą i będą obecne^{1237 ft} *niewiadome* dni wroga na ciebie^A, i ⁵wrzucą z naprzeciwka^{2179 ft ac} wiadomi nieprzyjaciele twoi ⁶zaostrzony pal^{2981 As m} tobie, i ze wszystkich stron okrążą^{ft} cię, i będą trzymali do razem z *sobą*^{2709 ft ac} cię w z do wszystkich stron²¹³⁶, **19,44** i zrównają z gruntem^{819 ft ac} ciebie^A i potomki^{Ap n} twoje w tobie, i nie puszczą od siebie^{439 ft ac} *jakiś* kamień^{As m} aktywnie na *jakiś* kamień^A w tobie, ⁷w zamian²⁴⁷ których *to zdarzeń*^{2061 Gp m,n,f} nie rozeznałaś^{585 ao ac} ten stosowny moment^{1422 A m} tego z *pozycji* na baczenia^{1101 G f} *należący do* ciebie^G.

---

1 O ile koń był zwierzęciem wojny, to młody osioł symbolizował fallusa, seks, lubieżność, nierząd, rozpustę {50} {95} {96} {99-II}. Był „wierzchowcem przeróżnych wad: lenistwa, nieczystości, doczesnych rozkoszy” {99-III}, pożądliwości, popędu {51}. Sądzone n.p. iż oślica znajdowała się zawsze w rui {50}. Było to zwierzę jurnego boga płodności Priapa {51}.

2 Zdaniem {317} „posadzili” wcale nie oznacza, że uczniowie zmusili swego mistrza do takiego czynu”. Ale może był niskiego wzrostu, jak w starożytnych pismach: „był wzrostu drobnego, miał oblicze niekształtne i wstręt budzące” Orygenes „Przeciw Celsusowi, wedł.: Radliński I „Dzieje jednego z synów bożych” s.348; w innym tłumaczeniu {129}: „ciało Jezusa... było małe, niepiękne i podłe” t.2 s.138, też t.1 s.85. Także Dawid był ‘mały’ *mikros* 1S 16,11.

3 Czy „Imię Pana” (Boga Ojca) to Chrystus? Ph 2,9 Hb 1,4 Jc 5,14 Ap 19,13?

4 Gr. *ei* z indicativem. znaczy: ‘jeżeli, o ile’; z czasem przeszłym: ‘oby, gdyby’; w pytaniu: ‘czy?’

5 Gr. *par-em-ballo* złożone z *para*, *en* i *ballo*.

6 Gr. *charaks*, gramatycznie, funkcjonalnie i kontekstowo rodzaju męskiego, zwłaszcza do miasta-kobiety. Jest kwestią, czy słowo to pasuje się w typie ‘krzyża’ *stauros*, też rodzaju męskiego, gdyż w grece znaczył niemal to samo. ‘Wrzucenie’ zaostrzonego pala do miasta-kobiety może oznaczać brutalny zwierzęcy gwałt, pozbawiony ludzkich uczuć. Późny Jezus mógł być żeński: Mt 19,12 - eunuch, 23,37 - kokosz, Jo 13,23 - z młodzieńcem. Przekłady: „otoczą, usypią wał” – może w sensie „palisady”, „oboju warownego” {1}, ale tu *charaks* w liczbie pojedynczej.

7 Gr. *anti* ‘w zamian, zamiast, naprzeciw’. W Mt 23,37 Jezus chciał zastąpić sobą kobietę Jerozolimę (rodzaju żeńskiego), przyrównując siebie do ptaka *ornis* - też rodzaju żeńskiego.

19,45 I wszedłszy do świątyni począł sobie ^{389 ao md} *aby* wyrzucać ^{856 pr} sprzedających ^{2468 Ap pt pr ac} **19,46** powiadając im: *Od przeszłości* jest pismem odwzorowane ^{602 3s pf ps}: I będzie ten dom mój *jako* dom ^N modlitwy, wy zaś go uczyniliście ^{2314 ao} *jako* jaskinię ^A zbójców. **19,47** I był nauczający ^{N pt pr} (*jako*) to ^{1966 N,As n} *które* z góry na dół w ¹⁴⁵⁴ *każdy* dzień ^A w świątyni. Zaś naczelni z *racji swej prapoczątkowości* kapłani ³⁸⁵ i *odwzorowujący w piśmie* pisarze ⁶⁰⁰ szukali *sposobu* ^{1214 ipf} go ^A odłączyć przez zatracenie ^{320 ao}, i pierwsi ²⁴⁴⁵ ludu ^G. **19,48** I nie znajdowali ^{ipf} to ^{As n} co uczyniliby ^{2314 ao sb ac}, lud bowiem wszystkim razem zwiesił się z ^{876 ao md} niego (l. jego) ^{430 G} słuchając ^{pt pr}.

20,1 I stało się w pierwszym ^{843 Ds f} tych dni ^{Gp f}, *wobec* nauczającego ^{G pt pr, Gab} jego ^G lud ^{As m} w świątyni i *wobec* oznajmającego siebie jako łatwodogodną nowinę ^{G pt pr md, Gab}, stawili się na *to* ^{1194 ao ac} prapoczątkowi kapłani i pisarze razem ze starszymi **20,2** i rzekli powiadając istotnie do niego: Rzeknij nam w której ¹możności swawolnego wybycia ¹⁰²⁸ te właśnie ^{Ap n} czynisz, albo kto jest ten który dał ^{734 N pt ao} tobie *możność* tę właśnie? **20,3** Odróżniwszy się dla odpowiedzi zaś rzekł istotnie do nich: Wezwę do wyrażenia się ^{ft ac} was i ja *o jakiś* odwzorowany wniosek ^A, i rzeknijcie ^{ao it} mi: **20,4** To ²zanurzenie *dla pogrążenia i zatopienia* ^{465 N} *pochozące od* Joannesa ^G, z *niewiadomego* nieba było, albo czy z *niewiadomych* *człowieków*? **20,5** Ci zaś ³dokonałi sylogistycznego wniosku ^{2668 ao md-dp} istotnie do siebie samych ^{799 A} powiadając że: Jeżeliby rzeklibyśmy ^{ao sb}: *Z niewiadomego* nieba, powie szczegółowo ^{841 ft}: Przez co ⁴nie uwierzytelniliście ^{2277 ao ac} jemu? **20,6** Jeżeliby zaś rzeklibyśmy ^{ao sb}: *Z niewiadomych* *człowieków*, ten lud wszystkim razem ²⁷⁷ z góry ukamieniuje ^{ft} nas, *od przeszłości* przekonany ^{2207 N pt pf ps} bowiem jest: Joannesa ^A *jako* proroka ^A *okoliczności czynią mogącym* być ^{834 pr if ac, Aci}. **20,7** I odróżnili się *dla odpowiedzi*: Nie *możliwe* było wiedzieć ^{1983 pf} skąd. **20,8** I

1 Jezus przyznaje, że cudy czyni mocą chrztu Jana, czyli mocą ducha świętego. Kwestią jest rodzaj, pochodzenie tej władzy: czy to co spłynęło na Jezusa, t.j. duch św. ubrany w organizm podobny do gołębic, „było z nieba, czy z *człowieków*” (Jezus, wraz z tradycją deuteronomiczną, utrzymuje tę tragiczną dla ludzkości dychotomię: *człowiek-bóg*).

2 Gdyż skąd było zanurzenie, stąd i samowolna władza. Jezusowa władza czynienia cudów była więc *człowieków*, i dana była przez Jana. Właściwie, Jezus wymógł ją na Janie sprytną argumentacją Mt 3,14, bądź nawet ją zrabował Mt 14,12n Mc 6,29n Lc 9,9n.

3 Gr. *syl-logidzo* ‘wnioskować według schematu sylogistycznego’, z dwóch przesłanek i wniosku; od *syl-logos* ‘zebranie do razem’ przyczyn i skutków. Przekłady: „zastanawiali się”, „rozważali”, pomijając przyimek *syn* ‘do razem z’.

4 Tekst Lc 7,29-30 wskazuje, że wedł. żydów zanurzenie Joannesa było z *człowieków*; także tu wedł. Rady Najwyższej, co wyraźnie zwł. w Mc 11,32. Potwierdza to sam Jan przyznając że nie jest ani prorokiem ani oczekiwanym chrystusem Jo 1,20n, które to godności pochodziły z nieba {317} s.340. Zatem zanurzenie Jana było z *człowieków*, tym bardziej że był on naturalnym synem ziemskich *człowieków* Mt 11,11 Lc 7,28. Między Jezusem a Janem nie było całkowitej zgodności, toczyli doktrynalne spory. Jezusowe: Wiem („w jakiej mocy te czynię”), ale nie powiem, ma paralelę w: wiemy (że chrzest Jana był „z *człowieków*”), ale nie powiemy. Jezus nie potrzebował zawilej i zaciemniającej konstrukcji dla przekazania prostej odpowiedzi, gdyby cuda czynił w mocy nieba (t.j. boga). Poza tym, czy Jan był poniekąd (jako Eliasza?) ojcem Jezusa jako syna *człowieka* Jo 10,32 Mt 27,46n?

Jezus rzekł im: Ani ja *nie* powiadam wam w której możności swawolnego wybycia te właśnie _{Ap n} czynię.

20,9 Począł sobie zaś istotnie do ludu powiadać porównanie to właśnie: *Niewiadomy* człowiek zasadził ^{2965 ao} winnicę i wydał dla siebie ^{861 ao md} ją rolnikom i oddalił się od swego okręgu administracyjnego ^{297 ao ac} *na* naturalne okresy czasu ^{3018 Ap} dostateczne _{Ap}. **20,10** I stosownym momentem ^{1422 Ds} odprawił ^{334 ao} istotnie do tych rolników niewolnika aby od owocu ^{Gs} winnicy dadzą ^{734 ft id} jemu. Ci zaś rolnicy wyprawili ^{1013 ao} go, *biczowaniem* obrawszy ze skóry ^{646 N pt ao}, próżnego _A. **20,11** I dołożył sobie do istoty ^{2422 ao md} odmiennego _{A m}, *aby* postać ^{2212 ao} niewolnika _A. Ci zaś i owego _A *biczowaniem* obrawszy ze skóry i pozbawiwszy szacunku ^{415 pt ao} wyprawili próżnego. **20,12** I dołożył sobie do istoty trzeciego *aby* posłać. Ci zaś i tego właśnie raniwszy _{pt ao} wyrzucili ^{856 ao}. **20,13** Rzekł zaś ten utwierdzający pan winnicy: ¹Co *żeby* uczyniłbym _{ao sb, ft id ac}? Poślę ^{2212 ft} wiadomego syna mego, tego _A ²umiłowanego _A; ³równie ¹³⁷⁶ tego właśnie _A będą skłonieni do obrócenia w *swoje* wnętrze ^{998 ft ps}. **20,14** Ujrzawszy zaś go ci rolnicy na wskroś wnioskowali ^{692 ipf md-ps-dp} istotnie do wzajemnych _{Ap} powiadając: Ten właśnie jest ten dziedzic losowy ¹⁵⁷⁷, *może* odłączylibyśmy przez zabicie _{pt,ao sb ac} go, aby nasze stałoby się _{ao sb md-dp} to dziedzictwo losowe ¹⁵⁷⁶. **20,15** I wyrzuciwszy _{pt ao} go na zewnątrz winnicy odłączyli przez zabicie ^{315 ao}. Co więc uczyni _{ft} im ten utwierdzający pan tej winnicy? **20,16** Przyjedzie ^{1139 ft} i ⁴odłączy przez zatracenie ^{320 ft} rolników tych właśnie i da _{ft} winnicę innym. Usłyszawszy zaś rzekli: Nie ⁵oby *życzeniowo* stało się ^{584 3s ao op md-dp}. **20,17** Ten zaś wejrzawszy do wnętrza _{N pt ao} im rzekł: Co więc jest to wiadome pismem odwzorowane ^{602 N n pt pf ps} to właśnie

1Pytanie: Cóż uczynię? wyraża tragizm boga, którego ci wieśniacy uczynili beczynnym i słabym (przez pozbawienie go owoców). Posłanie umiłowanego syna bożego nie było więc od początku postanowione, lecz później uwarunkowane - spowodowane złym traktowaniem jego niewolników - proroków. Zatem nie była też od początku przez boga zamierzona śmierć syna, i judaizm męczeńską śmierć chrystusa wyklucza.

2'Syn umiłowany' gr. *hios agapetos* Lc 3,22 Mt 3,17 (12,18) 17,5 2Pt 1,17. Wyraźnie stał się nim Jezus n.p. Lc 3,22 Mt 12,18 17,5. Czy to "umiłowanie" nałożone na syna może być trójcą wcześniej zabitych wysłanników? Gdyż na osoby boskie poszczególnych niewolników mogą wskazywać skojarzone z nimi przez boga słowa *pros-tithemi* 'dołożyć do istoty' dla siebie - w stronie zwrotnej boga. Zatem znów - jak w objawieniu na górze - posłanie "umiłowanego" byłoby później warunkowe, a nie jest pierwszym zamysłem boga.

3Gr. *isos*, przysłówek od przymiotnika o tym samym brzmieniu, znaczy zasadniczo: 'równie, jednakowo'. Ma też dalsze znaczenie: 'mniej więcej, słusznie', i jeszcze dalsze: 'prawdopodobnie, być może'. Sens możliwy według: 'Równie' jak mnie człowieka-boga, lub: 'równie' jak siebie - jak synów płciowych, tak i synów bożej miłości. Przekłady: „chyba”, „może”.

4Nie ma podstaw do twierdzenia, iż - jak uważa {317} - w 20,16 z powodu czasu przyszłego „nie ma mowy o wykonaniu wyroku”. Rzeczywistość kary potwierdzają w.w. 17-18 i inne wypowiedzi, m.in. Lc 13,27 21,24.

5Gr. *genoito* jest trybem życzącym (optativus) od *ginomai* 'stawać się'. *Me genoito* (+Rm 3,4.6.31 6,2.15... 1C 6,15 G 2,17 3,21 6,14) ma znaczenie: 'nie może być, oby nie stało się' {7}, "niech bóg broni" {6}. Samo *genoito* w LXX jest odpowiednikiem 'amen'. Por Jo 1,51.

N_n: *Jakiś* kamień_{A m} który_{A m} ¹po zbadaniu przyjęcia odrzucili_{300 ao ac} budujący jako dom_{Np m pt pr ac}, ten właśnie stał się_{584 ao ps-dp} do sfery funkcji ²głowy_{1549 A f} kąta węgielnego_{606 G f}? **20,18** Wszystek ten który padł_{2276 N m pt ao ac} aktywnie wrogo na₁₀₆₃ ów_A kamień_A będzie dla razem rozbity_{2711 ft id ps}; aktywnie wrogo na którego_{As m} zaś by padłby_{2276 ao sb}, rozproszy jak wiane plewy_{1720 ft} go. **20,19** I poczęli szukać *sposobu*_{1214 ao} pisarze i prapoczątkowi kapłani *aby móc* narzucić_{1065 ao} aktywnie wrogo na niego_A ³ręce w onej godzinie, i przestraszyli się_{2938 ao ps-dp} w lud_A, rozeznali_{585 ao} bowiem że istotnie do nich_A rzekł porównanie to właśnie_{2094 A}.

20,20 I ustanowiwszy pilnowanie z boku_{2172 Np pt ao ac} odprawili_{ao} z góry wpuszczonych *agentów*_{812 A}, graniem roli pod *kimś* przedstawiających_{2880 A pt pr md-ps-dp} *iz okoliczności czynią* siebie samych_{799 Ap} *jako* przestrzegających reguł cywilizacji_{Ap} *mogących* być_{834 pr if, Aci}, *aby* pochwyciliby_{1083 ao sb md-dp} *coś z* jego_G odwzorowanego wniosku_{1726 G}, tak że również *możliwym* przekazać_{2150 ao} *uczyniliby* go_A prapoczątkowej władzy_{384 D} i możliwości swawolnego wybycia_{1028 D} prowadzącego władcy_{1231 G}. **20,21** I nadto wezwali do uwyrażnienia się_{1060 ao ac} go powiadając: Nauczycielu, wiemy_{pf} że należycie prostopadle₂₀₄₉ powiadasz i nauczasz, i nie ⁴chwytasz_{1681 pr} *nieokreślone* ⁵doistotne oblicze_{2428 A}, ale na ⁶pełnej starannej nie uchodzącej uwadze jawnej prawdzie_{109 G} określoną drogę określonego boga_G nauczasz. **20,22** Wolno *uczynić* nas_A kaisarowi podatek *obowiązany* dać_{ao, Aci}, albo czy nie? **20,23** Spozrzegłszy rozumem z góry na dół_{N pt ao} zaś ich_G tę ⁷wcześniejszą przemyślność wszystkich działań_{2132 A}, rzekł istotnie do nich: **20,24** Okażcie_{628 ao} mi denar. *Pochodzący od i należący do* kogo_{2803 G} ma ⁸wizerunek₈₈₃ i napis? Ci zaś rzekli: Kaisara_G. **20,25** Ten zaś rzekł istotnie do nich: Tedy

1 Gr. *apo-dokimadzo*. Tym słowem określano odrzucenie określonego syna człowieka przez "ród" człowieka Mojżeszowych Mc 8,31 Lc 9,22 17,25 1Pt 2,4, a w Hb 12,16-17 Ezawa przez boga. Wedł. żydowskiej antyewangelii Jezus stał się jak Ezaw, gdy „dusza Ezawa (Jana chrzciciela?) wstąpiła w chrystusa” {118} s.99.152.

2 W 1Pt 2,4-7 jest mowa o tym, że ten kamień ma być duchową ofiarą do budowania duchowego domu, t.j. Syjonu.

3 Ręce może jako symbol człowieczeństwa starozakonnym (synów człowieka {118} s.152). Zwrot "narzucić ręce" we wrogim znaczeniu 10x w N.t. Na-rzucenie rąk może jako realizacja nie „od-rzucenia”.

4 Gr. *lambano*. Przekłady: „nie masz względu”

5 Mateusz i Marek do "oblicza" dodają "człowieków", co i bez tego dodatku jest oczywiste. Zwrot 'nie chwytasz nieokreślone doistotne oblicze, ale na pełnej jawnej prawdzie...' popularne przekłady (BiZ, BT) oddają parafrazą "nie masz względu na osobę, lecz...". Tymczasem dosłowny przekład ujawnia - jeżeli uznać prawdziwość oceny Jezusa przez żydów - ważną cechę wiary Jezusa: negowanie samego niebiańskiego człowieka (chwytania nieokreślonego oblicza), natomiast poleganie na realnej (cielesnej i materialnej) 'jawnej prawdzie' *aletheia*. Też Mt 5,48 Lc 6,35. Jest jednak kwestią, czy te realności Jezusowe (i tak tworzony przez niego kościół) kontynuowały wysoką szlachetną klasę człowieczą - czy wytrwały w jedności z człowiekiem niebiańskim.

6 Gr. *a-letheia* od *a priv*. 'nie' i *letho, lanthano* 'ujść uwadze, nie postrzec, zapomnieć'. Można wątpić, czy Jezus "naucza na jawnej prawdzie", bo jest bardzo enigmatyczny, tajemniczy i wielu nauk nawet swoim uczniom do końca nie wyjaśnia. Poza tym nie wszystko, co jest realne i jawne, jest pełną „prawdziwą prawdą” i zasługuje na uwagę i pamięć (jak zbójca „sama prawda” i „też prawda”).

oddajcie^{299 ao} wiadome *rzeczy*_{Ap n} ¹Kaisara_G Kaiserowi, i wiadome *rzeczy*_{Ap n} wiadomego boga temu wiadomemu bogu. **20,26** I nie osiągnęli potęgi^{ao} *aby* pochwycić^{1083 ao md-dp} *coś* jego_G spłyniętego wystowienia czynu^{2489 G} w naprzeciwno ludu_{Gs}, i zdziwiwszy się_{N pt ao ac} zależnie na tym_D odróżnieniu się *w odpowiedzi*_D jego_G, zamilkli^{2544 ao ac}.

20,27 Przyszedszy do istoty^{2400 pt ao} zaś jacyś²⁸⁰² z²saddukaiosów_G, ci powiadający wstanie w górę^{204 As} nie *możliwym* być^{834 pr if ac}, nadto wezwali do uwyrażnienia się^{1060 ao} go **20,28** powiadając: Nauczycielu, Moyses odwzorował pismem^{602 ao} nam: Jeżeliby kogoś_G brat odumarłby^{303 ao sb} *aktualnie* mając_{pt pr} żonę, i ten właśnie bez wydania na świat potomstwa⁴¹² ewentualnie jest^{834 pr sb}, *aby* wzięły^{1681 ao sb ac} brat jego_G tę żonę i wystawiłby w górę^{1011 ao sb ac} nasienie bratu swemu. **20,29** Siedmiu więc bracia_{Np} byli. I pierwszy, wzięwszy żonę, odumarł^{303 ao} bez wydania na świat potomstwa; **20,30** i wtóry, **20,31** i trzeci wziął ją, tak samo zaś i ci siedmiu nie pozostawili z góry na dół^{1482 ao ac} potomków_{Ap} i odumarli^{ao}. **20,32** Później i ta żona odumarła^{ao}. **20,33** Ta żona więc w tym wiadomym wstaniu w górę²⁰⁴ kogo^{2803 Gs} z nich_{Gp} staje się^{584 pr id md-ps-dp} żona_N? Ci bowiem siedmiu mieli^{1202 ao ac} ją *jako* żonę_A. **20,34** I rzekł im Jezus: Synowie wiadomego eonu^{81 G} tego właśnie_G poślubiają^{552 pr ac} i dają się poślubić^{554 pr md-ps}. **20,35** Ci zaś odgórnie uznani za godnych^{1492 Np pt ao ps} wiadomego³ eonu_G owego_G osiągnąć przez zrządzenie boże^{2842 ao}, i tego wiadomego⁴ wstania w górę^{204 Gs}, tego z umarłych, zarówno nie poślubiają⁵⁵² jak i nie wystawiają się do po-

---

7Gr. *pan-ourgia* pochodzi od *pan-ourgos*, złożonego z *pas* ‘wszystek’ i *ergon* ‘dzieło, praca’. Znaczy etymologicznie: ‘wszystko-dzielnosc, wszystko-robstwo’, i stąd: ‘zdatnosc do zrobienia wszystkiego’ {9}. Biorąc więc dosłownie, ma znaczenie chwalebne: ‘przemysłność, kunsztownosc’. Ale w grece nowotestamentalnej używane jest tylko w znaczeniu urojonym lub negatywnym: ‘przebieglosc, podstepnosc, nikczemnosc, chytrosoc, zlosliwosc (zwierzat)’ {7}. Przekłady krzywdzaco: „podstep”.

8Gr. *eikon* jest tu cesarza; jego symbolem bylo Slonce. W Ap 13,14 *eikon* jest zwierzenia z morza. Temu zwierzeniu w Ap 16,2 moze paralelnie odpowiada *kakos* ‘zly’, *eikonowi* zaś z duchem klamliwego proroka - *poneros* ‘zlosliwy’. 1Można pomyslec, ze Jezus glasi dwubostwo (czlowieka i boga). Jak to sie ma do niemoznosci sluzenia dwom panom Lc 16,8.13? Nie wiem jak {317} pisze iz „oba porzadki (panstwa rzymskiego i boga) stoją na zupełnie innej płaszczyźnie i nie wykluczają się”, skoro cesarz byl najwyzszym kaplanem religii poganiskiej. Denar mial na rewersie postac siedzacej kobiety z odniesieniem religijnym, i te kobiecosc Jezus moze odniosl do boga ojca.

2Saddukaios hebr. *CDUKol* ‘usprawiedliwiony’ (tj. z Zakonu! - co mozliwe, takze w mysl Ac 13,39, zaś niemozliwe wedlug Rm 3,20.28 G 2,16-5,4). Jezus zaś ‘usprawiedliwia’ *dikaioo* ich przeciwnienstwo Lc 18,14. Saddukaiosi uczyli, ze nie moze byc zmartwychwstania, ani aniola, ani ducha +Ac 4,1 5,17 (gdz te nalezaly do boskiego eschatonu?), natomiast farisaiosi uznawali ‘oba z obu stron’ *amfotera* Ac 23,8. Faryzeuszem byl Pawel, tworca i wykladowca doktryny chrzescijańskiej. Pokrewne *CDIKo* znaczylo ‘cadyk, rabin z sekty chasydzkiej, od *ChSID* ‘prawy, sprawiedliwy, bogobojny’. Moze sadukaiosi stanowili prawice a farisaiosi lewicę religijną Ac 23,6? Por. przyp. do Lc 13,31.

3Chodzi więc o eon anielski - inny niz ludzki eon wladzy boga.

4{146} pisze, iz “duchowy charakter aniolow nie eliminuje udzialu ciala czlowieka..., inaczej bowiem nie mozna by mowic o zmartwychwstaniu” s.306.

ślubienia⁵⁵³ ^{pr md-ps}. **20,36** Ani bowiem odumrzeć^{ao} jeszcze więcej *nie*¹¹⁵⁵ mogą,
¹równi aniołom¹³⁶⁷ bowiem są i *jacyś*² synowie są *jakiegoś* boga, tego wsta-
 nia w górę synowie będąc⁸³⁴ ^{N pt pr}. **20,37** Że zaś są wzbudzani w górę⁸¹⁰ ^{pr md-ps}
 umarli, i Moyses wskazał¹⁸⁵³ ^{ao} na wierzchu tej^{Gf} ³kolczastej krzewiny⁴⁹⁰ ^{G f}, jak
 powiada *niewiadomego* utwierdzającego pana^A *jako* wiadomego^A boga^A Abra-
 ama^{indecl} i *niewiadomego* boga^A Isaaka i *niewiadomego*⁴ boga^A Jakoba. **20,38**
Niewiadomy bóg zaś nie jest umarłych^{Gp} ale ⁵*aktualnie* żyjących biologicznie
¹²²¹ ^{Gp pt pr ac}; wszyscy^{Nm} bowiem jemu żyją biologicznie¹²²¹ ^{pr}. **20,39** Odróżniwszy
 się *dla odpowiedzi*^{N pt ao ps-dp} zaś *jacyś*²⁸⁰² z pisarzy^{Gp} rzekli: Nauczycielu, odpo-
 wiednio¹⁴⁴² rzekłeś. **20,40** Już nie bowiem mieli śmiałości²⁸⁰⁸ ^{ipf ac} nadto zwywać
 do wyrażenia się^{pr ac} go o żadne²⁰⁸⁰ ^{As n}.

20,41 Rzekł zaś istotnie do nich: Jakże powiadają *iz okoliczności czynią* tego
 wiadomego^A pomazańca^A być⁸³⁴ ^{pr if ac} *jako* Dawida⁶ syna^A? **20,42** Sam bo-
 wiem Dawid powiada w księdze⁵⁰⁸ ^D Psalmów: Rzekł *niewiadomy* utwierdza-

1 Gr. *is-angelos* od *isos* ‘równy, równoważny, równoprawny’; Mt i Mc zamiast *isos* kładą *hos* ‘tak jak’.

2 Do synów boga zalicza się też aniołów, n.p. Ge 6,2. Zresztą może wszyscy synowie boga Jahweh to zmartwych-
 wstańcy, dzieci rewolucji: pierwszy Adam, wyziew z gleby ziemi, był synem Jahweha Elohima; następnii zaś, o struk-
 turze aniołów, zbudowani byli z ludzkich ciał, byli więc chyba synami Jahweha syjonowego. Natomiast rozradzający
 się synowie Jahweha syjonowego to - jak Jezus - “synowie umiłowani”, namaszczeni do następnego eonu zwierzę-
 cym duchem, który w organizmie ujawnia się jako zachowania dzikie i sprowadza się do seksu.

3 Gr. *batos*, choć ma końcówkę męską, może być rodzaju żeńskiego lub męskiego. U bardziej naukowego Łukasza
 jest on rodzaju żeńskiego, jak i w Ac 7,35, co może sugerować symbolikę: krzak - kobieta (Syjon?). Tylko w Mc
 12,26 jest rodzaju męskiego jak w pierwowzorze hebr. w Ex 3,2 *SNH*, mimo końcówki żeńskiej. Jest to tam krzak po-
 za pustynią góry Horeb (Synaj).

4 Nie oznacza to, że „owi patriarchowie nadal żyją”. Tekst Ex 3,6 dosłownie brzmi: „Ja bóg ojca twojego, bóg Abra-
 hama, bóg Izaaka i bóg Jakuba”, przy czym LXX dodaje „jestem” po „ja”. Zatem bóg jest tu bogiem jednego „ojca”,
 którego definiuje trzema postaciami: Abrahama (biodra Ge 24,2.9), Izaaka (fallus, wieczór ze studnią i dzbanem pięk-
 nej żony dziewicy którą „ześmiewał”) oraz Jakuba (?).

5 Określenie “**bóg** żyjących organicznie, biologicznie” wymaga uściślenia. Z definicji nie jest to bóg całego „nieży-
 wego” wszechświata - materii, eteru, powietrza, ciał niebieskich, aniołów. Mają one swojego boga, bo n.p. „Słońce
 jest wzorcowo zorganizowane i przechodzi cykle życiowe”, pulsuje i wytryska, więc jakoś żyje. Lecz „bóg żyjących”
 to Bóg Ojciec; widać, że jest bogiem kolejnych potomków płciowych, więc jest bogiem prokreacji płciowej, seksu,
 co potwierdza przymierze obrzezki. Dziwi, że seks - mający w istocie duchowość zwierzęcą - jest u tego syjonowego
 boga początkiem działań także w dziejach człowieka; moralny upadek w zwierzęcość patriarchów był warunkiem po-
 czątkowym zadziałania tego boga. Podobnie u Jezusa awangardą są człeczce odpadki, pijaki, złodzieje i nierządnicę
 Mt 21,31 Lc 7,54 15,30 Jo 20,1 1C 1,25-28. Natomiast zdania: “wszyscy bowiem jemu żyją” nie ma w paralelnych
 tekstach Mt i Mc.

6 Syn Dawida ozn. potomka króla Dawida – cielesnego (Rm 1,3 „z nasienia Dawida według ciała” t.j. z jego rodu,
 pokolenia, dynastii.) i duchowego (dążenia polityczne). Wybitnym jego egzemplarzem był Solomon, zaś eschatolo-
 gicznym miał być mesjasz. Jezus zaś zdaje się wskazywać na króla Saula jako mesjasza (faktycznie był nim).

jący pan ¹wiadomemu ²utwierdzającemu panu memu: Zasiądź odgórnie jako na swoim ^{1410 pr md-ps-dp} z ³prawych *stron* ^{643 Gp n} moich ^{Gs}, **20,43** aż by położyłbym ^{2796 ao} ^{sb ac} nieprzyjaciół twoich *jako* podnózek ^{As n} nóg twoich. **20,44** Dawid więc *jako* utwierdzającego pana ^A go zwie, i ⁴jakże jego syn jest?

20,45 *Wobec* słuchającego ^{G pt pr, Gab} zaś wszystkiego ^G ludu rzekł uczniom: **20,46** Trzymajcie *to które* do istoty ^{2403 pr it ac} od pisarzy ^{Gp}, tych ^{Gp} chcących ^{Gp pt pr} deptać wkoło ^{2242 pr} w *zbrojnych* uroczystych odzieniach *wyprawy wojennej* ²⁶³¹ i lubiących ²⁹³⁰ ^{Gp pt pr} uprzejme przyjęcia ^{Ap} w rynkach i pierwsze krzesła w miejscach zbierania razem i pierwsze sofy w obiadach; **20,47** którzy ^{2061 N} z góry pożerają domostwa wdów i ⁵przed-objawieniem ^{2432 Ds} długo modlą się, ci właśnie wezmą ^{1681 ft} będące wokół większym nadmiarem ^{2249 As} rozstrzygnięcie ^{As}.

21,1 Spojrzawszy w górę ^{158 N pt ao} zaś ujrzał rzucających ^{Ap m pt pr} do skarbca ofiarne dary ^{796 Ap n} swoje ^{Gp m}, majątnych ^{Ap m}. **21,2** Ujrzał zaś jakąś ^{2802 A} wdowę biedną rzucającą ^{As pt pr} tam *wyhuskane* monety ^{1705 Ap n} dwie. **21,3** I rzekł: Pełnie jawnie prawdziwie ¹¹³ powiadam wam, że wdowa ta właśnie ²⁰⁹⁴ ta żebrząca *coś* liczniejsze ^{As n} *od* wszystkich ^{2193 Gp m, n} rzuciła ^{ao}. **21,4** Wszyscy bowiem ci właśnie z będącego wokół nadmiarem ^{2247 Gs n pt pr} im rzucili ^{463 ao} do ofiarnych darów ^{796 Ap n}, ta właśnie zaś z niedostatku swego wszystek ^{2193 As m} ⁶środek pędzenia życia ^{510 As m} który ^{2061 A} miała ^{1202 ipf} rzuciła ^{ao}.

21,5 I *w następstwie* jakichś ^{Gp m} powiadających ^{Gp m pt pr, Gab} około świątyni ^{G n} że kamieniami ^{Dp m} odpowiednio dogodnymi ¹⁴⁴⁰ i ⁷*rzeczami* złożonymi u góry *jako przekleństwo* ¹⁷¹

1 Pierwszy ‘utwierdzający pan’ *kyrios* jest bez rodzajnika, drugi z rodzajnikiem. Jest to cytat z Ps 110,1, gdzie pierwszym panem był *Jahweh*, drugim zaś *adonaj*. Następnie w LXX zostali ujednoliceni co do *kyriosa* i co do rodzajnika. Jednak wedł. 27 wydania tekstu Nestle-Alanda, Mt, Mc i Lc znów ich rozróżniają rodzajnikiem, co warto utrzymać.

2 Utwierdzającym panem Dawida był może Saul. Był on pierwszym pomazańcem *Jahweha* 1S 10,1-6, przed Dawidem. To on więc otrzymałby mesjańskie polecenie zasiądnięcia z *prawych*. *Prawe* *Jahweha* są skierowane w dół (tak jak i: *Zasiądź*).

3 Gr. zwrot *ek deksion* ‘z prawych’ rozumie się *meron* czyli ‘stron’ {14}.

4 {317} pisze, iż „w Ps 110,1 wydaje się niezwykle, że ów wielki król traktuje swego syna jak pana... Pozostawienie pytania bez odpowiedzi” skłania do przyjęcia, że odpowiedź byłaby wbrew powszechnym oczekiwaniom. Byłoby to po linii kontowersyjnej tezy, że chrystus jest synem człowieka (n.p. Mt 16,13 26,64 Jo 12,34), a nie synem Dawida. Zatem Jezus jako syn człowieka byłby innym chrystusem niż Dawid, więc chyba pierwszym chrystusem Saulem człowiekiem Adamem (1S 17,32 „powiedział Dawid do Saula: Niech nie upada serce ‘człowieka’ ADM”). Jezus po-ucza, że chrystus jest synem ludzkim, synem człowieka, i jest wybawcą ludzkości, nie Izraela.

5 Gr. *pro-fasis* od *pro* ‘naprzód, przed’ i *faino* ‘objawiać, świecić’. P. przyp. do Mc 12,40.

6 Gr. *bios* ‘środku do utrzymania życia, żywność’ (nie: *dzo* ‘życie biologiczne, organiczne’); skojarzone z dwójką.

7 Gr. *ana-thema* (w lekcji¹⁷³ przez *eta*, w N.t. tylko tu 1x) ‘rzecz złożona u góry’, ‘wotum *bóstwu*’, od *ana-tithemi*. W niniejszym przekładzie w innej lekcji¹⁷¹, przez *epsilon*, częstszej w N.t. (6x), potwierdzonej obecnością pochodnego *anathematidzo* Mc 14,71, ‘rzecz l. osoba przeklęta’, t.j. która „stawała się świętą lub przeklętą” {7} – podobnie zaskakujące skojarzenie dla sztandarowego słowa chrystianizmu *hagios*: ‘święty’ n.p. duch: *hagios* był zarazem ‘święty’ i ‘niegodziwy, przeklęty’ {6} (w grece istniały też inne pojęcia świętości, znane w N.t. *hosios*, *hieros*, *semnos* {7}).

(173) Dp n *od przeszłości* jest ustrojona 1620 pf ps, rzekł: **21,6** Te właśnie *rzeczy* 2094 N,Ap n które 2061 Ap n oglądacie dla znalezienia teorii pr, przyjdą 1139 ft md-dp dni w których 2061 D nie będzie puszczony od *siebie* 439 ft ps kamień zależnie na kamieniu D który nie będzie z góry na dół rozwiązany 1485 3s ft id ps. **21,7** Nadto wezwali do wyrażenia się 1060 ao ac zaś go powiadając: Nauczycielu, kiedy więc te właśnie 2094 Np n *jako jedna* będzie 3s ft id md-dp i co Ns n *jako* ten znak boży Ns n gdy ewentualnie *obecnie* ewentualnie ma planowo 1811 3s pr sb ac *jako jedna* te właśnie Np n *obecnie* stawać się 584 pr md-ps-dp? **21,8** Ten zaś rzekł: Poglądajcie *obecnie* pr it ac aby nie zostalibyście zwiedzeni 2281 ao sb ps; wieloliczni bowiem przyjdą 1139 ft zależnie na tym imieniu D moim powiadając: Ja *jakościowo obecnie* jestem pr, i: Ten stosowny moment *od dawna* przybliżył się 807 pf ac. *Żeby* nie wyprawilibyście się 2336 ao sb ps-dp do tyłu 2033 ich Gp. **21,9** Gdyby zaś usłyszelibyście ao sb wojny Ap i ¹nie postawienia z góry 88 Ap, *żeby* nie ²zostalibyście podnieceni 2450 ao sb ps; obowiązuje 659 3s pr id ac impers bowiem *uczynić* te właśnie Ap n *możliwymi* stać się 584 ao md-dp, Aci wpieryw, ale nie prosto z tego-natychmiast to dokonanie 2778. **21,10** Wtedy powiadał im: Będzie wzbudzony w górę 810 ft ps naród wrogo na naród, i królewskie imperium 483 wrogo na królewskie imperium; **21,11** trzęsienia Np zarówno wielkie 1793 jak i w dół we właściwe miejsca Ap głody Np i zarazy Np będą; straszdyła 2939 zarówno jak i od *niewiadomego* nieba znaki boże Np n wielkie *jako jeden* będzie 3s ft. **21,12** Naprzód zaś tych właśnie *wydarzeń* Gp n wszystkich Gp n narzucą wrogo na was A ³ręce swoje i będą ścigali prawnie 764 ft przekazując N pt pr do miejsc zbierania razem Ap i strażnic 2959 Ap, odprowadzanych 268 A pt pr ps dla aktywnego kontaktu na 1063 królów Ap i prowadzących władców Ap z powodu wiadomego imienia G mojego. **21,13** - *Pomyślnie* wystąpi 290 3s ft md-dp wam do funkcji świadectwa As. **21,14** Połóżcie 2796 ao więc w sercach waszych nie ćwiczcie naprzód pr *możliwość* odeprzeć odwzorowanym wnioskiem 321 ao ps-dp; **21,15** ja bowiem ⁴dam 734 ft wam usta i mądrość której D f nie będą mogli 779 md-dp stawić się przeciw 227 ao ac albo powiedzieć przeciw 253 ao ac wszyscy razem 227 leżący przeciw 251 Np pt pr md-ps-dp wam. **21,16** Będziecie wydawani 2150 ft ps zaś i pod przewodnictwem rodziców Gp i braci Gp i *razem urodzonych* członków rodziny i przyjaciół, i będą uśmiercali 1266 ft ac z was, **21,17** i będziecie ft nienawidzeni 1866 N pt pr ps pod przewodnictwem ⁵wszystkich Gp przez to imię moje; **21,18** ⁶i włos z głowy waszej żadną metodą nie odłą-

1 Gr. *a-kata-stasia* 'nie-z góry-postawienie'. Zagłada będzie poprzedzona negatywnym stanem - 'zaprzeczeniem' a 'odgórnego' *kata*, duchowego 'postawienia' *histemi* człowieka – zarówno jego kondycji osobowej jak i ludzkości. Natomiast przeciwne słowo *apo-kat-histemi* jest pozytywne i określa działalność Eliasza Mt 17,11, choć negowanego przez Jezusa, który jednak przyjdzie, i to właśnie z *apo-katastasią* Ac 3,21. Przekłady: „przewroty”, „rozruchy”.

2 Gr. *ptoeo* 'podniecenie' lub 'przerażenie'

3 Znowu człowiecze ręce są wrogami chrześcijan.

4 Będą to "dane" usta i mądrość. Więc inne niż obecne ludzkie?

5 Skąd przyjdzie, co spowoduje taką "nienawiść" ludzkości do chrystianizmu? Czyżby narody tak miały zgłupieć, czy raczej "wzrośnie poznanie"? Chyba w końcu narody rozeznają chrystianizm jako śmiertelne zagrożenie dla człowieka i świata, zamykający perspektywy człowieczeństwu? Tak, że nawet prokreacja i więzy rodzinne nie będą miały pozytywnego znaczenia!

6 Tekst wierszy 18 i 19 jest tylko u Lc, i nawet tam nie mają ich niektóre manuskrypty.

czyłby się przez zatracenie ³²⁰ ao sb md. **21,19** W tej wytrwałości pozostawania pod waszej ¹nabądźcie na własność ¹⁶⁵⁰ ao it md-dp dusze wasze. **21,20** Gdyby zaś ujrzelibyście ²⁰⁴¹ ao sb okrążaną ¹⁶⁵⁵ A f pt pr ps pod przewodnictwem ²obozującego na gruncie wojska ²⁶³⁸ Gp Ierusalem, wtedy rozeznajcie ⁵⁸⁵ ao it ac, że *od przeszłości* przybliża się ⁸⁰⁷ 3s pf id ac wiadome ³spustoszenie i opuszczenie ¹¹³⁴ f jej G. **21,21** Wtedy ci w Judai niech uciekają ^{pr it ac} do sfery funkcji gór ²⁰⁵⁷ Ap, i ci w środku ¹⁸²⁷ Ds n jej G f niech wymieszczają się z *tego* wyodrębnionego miejsca ⁹⁰⁴ pr it ac, i ci w krainach ³⁰²¹ Dp nie niech wchodzą ^{pr it} do niej, **21,22** że dni ⁴wydzielenia wyrokiem cywilizacji ⁸⁶³ Gs te właśnie ²⁰⁹⁴ Np są *od* tego ¹⁹⁶⁶ Gs n *które* możliwymi zostać przepelnionymi ²²⁷¹ ao if ps *czyni* wszystkie ²¹⁹³ Ap n te wiadome ^{Ap n} pismem odwzorowane ⁶⁰² Ap n pt pf ps. **21,23** Biada tym ^{D f} w brzuchu ⁵⁵⁷ f mającym ¹²⁰² Dp f pt pr ac i dającym ssać ¹²⁹² Dp f pt pr ac w owych dniach; będzie bowiem ⁶przymus ¹⁶⁵ wielki ¹⁷⁹³ na ziemi i zapalczywość ²⁰⁴² wiadomemu ludowi temu właśnie ²⁰⁹⁴ D, **21,24** i padną ²²⁷⁶ ft ustami ^{Ds} miecza ¹⁷⁸⁸ D f, i będą wniesieni w zdobycz włóczni ⁷⁹ ft ps do narodów ^{Ap n} wszystkich, i Ierusalem będzie *teraz* deptana ²¹⁹⁷ N f pt pr ps pod przewodnictwem narodów G, aż do szczytu ⁴⁵⁴ czasu ^{G m} którego ²³⁰¹ ao sb ps *nieokreślone* stosowne momenty ¹⁴²² narodów G. **21,25** I będą znaki boże ²⁵⁴⁰ w Słońcu ^{D m} i Księżycu ^{D f} i ⁷gwiazdach ⁴⁰⁶ D n, i na ziemi do razem trzymanie ²⁷¹⁶ N narodów G w ⁸niemożności wydostania się ³³⁰ Ds ⁹echa ¹²⁵⁷ Gs morza ^{Gs} i chwiania się w *tę i ową stronę* ²⁵¹⁴ G **21,26** *wskutek* ¹⁰odduszonych

---

1 W odmiennym wariantcie tekstowym jest inna forma tego samego słowa: fut. ind. *ktesesthe* „nabędzicie”. Co jednak dla żyjącego człowieka znaczy „nabyć na własność swoją duszę”? „Nabyć na własność” to z gr. *ktaomai, ktomai* ‘sprawić sobie, nabyć, osiąść, mieć na własność’. Inne słowo niż *agoradzo* ‘kupować’ i *sodzo* ‘ocalić’ - jak się nieraz podkłada. Może chodzi o zatrzymanie przy sobie na przyszły eon dotychczasowej duszy (por. „odduszenie człowieka” 21,26) i ciała – wbrew Pawłowi 1C 15,35-42: „bóg daje ciało jakie chce”. Przekłady: „ocalicie”, „zyskacie”.
2 Gr. *strato-pedon* od *stratos* ‘wojsko’ i *pedon* ‘ziemia, grunt’, zwłaszcza o ziemi poświęconej jakiemuś bóstwu ziemi {6}. Tylko tu 1x w N.t.. Nie jest to zwykle „wojsko”, jak skracają przekłady, lecz ‘wojsko obozujące na gruncie’, co podkreśla znaczenie zorganizowanego obozu ugruntowanego na ziemi, wobec niebiańskiej Jeruzalem. Wydaje się odpowiadać *bdelygma* u Mt 24,15 i Mc 13,14. Może oznaczać niebiańskich ludzi ugruntowanych już na ziemi.
3 Gr. *eremosis*, od *eremoo* ‘spustoszyć i opuścić’, o wyjściu Żydów z Babilonu Ap 17,16 18,17.19. Także ta ucieczka chrześcijan przypomina wyjście z Babilonu. “Uciekaj skoro świt (do porannej Wenus - Syjonu?), bo potem będzie wstyd” wzywa i dzisiaj przechrzczona piosenka.
4 Gr. *ek-dikesis* od *ekdikeo* i *dike* ‘zwyczaj, obyczaj, ład, cywilizacja’. Tu odpowiada ‘wy-mieszczeniu się’ *ek-choreo*. Przekłady: „pomsty”, „odpłaty”. *Ekdikesis*, jak każdy sąd, ma dwa aspekty: adwokacki obronny i prokuratorowski karzący. Lecz u Łukasza *ekdikesis* i pochodne *ekdikeo* nie mają znaczenia negatywnego ani zwróconego do przeciwnika, lecz obronne: Lc 18,3.5.7.8; też w Ap tylko o wydzieleniu „sprawiedliwej” krwi z Babilonu Ap 6,10 19,2.
5 Gr. *gaster*, inne niż *koilia* ‘łono, żołądek’. Por. 23,29 .
6 Gr. *ananke* ‘konieczność, przymus’. *Ananke* była bóstwem “uczonym”, ucieleśnieniem siły najwyższej, której muszą ulegać nawet bogowie {94}, koniecznością logiczną, wyższą, prawami natury {6}. Co do ‘zapalczywości’ *orge* jest ona n.p. smoka w Ap 12,17. ‘Miecz’ *machaira* i ‘zdobycz włóczni’ *aichmalosia* występują razem też w Ap 13,10, gdzie są we władaniu zwierzęcia z morza (człowieka?). Przekłady po odległych skutkach: „ucisk”, „niedola”.
7 Gr. *astron* ‘konstelacja, gwiazdozbiór’ (bliskie *aster* ‘gwiazda’ Mt, Mc) +Ac 7,43 27,20 Hb 11,12. Do „gwiazd” zaliczano planety *asteres planetes* (od *aster*). Może chodzi o tego rodzaju znaki jak Wielka Czerwona Plama na Jowiszu „ojcu bogów”, zaobserwowana w 1665 r. (w tym okresie bóg splamiał się kontrreformacją i inkwizycją). W Ac 7,43 „gwiazdą boga waszego (t.j. nieposłusznym Mojżeszowi Izraelitów) nazwano Rhaifana (?=Rhemfana Am 5,26 hebr. *kijun* KIUN ‘Saturn’ - {8} konk., zaś królem tych Izraelitów tenże tekst wskazuje *Sikkuta* SKUT ‘szalasy’). {101} podaje (h. astrolatria), że Asyryjczycy i Babilończycy Marduka utożsamiali z planetami Jowisz i Saturn.

346 Gp m pt pr ac, Gab **człowieków** Gp m od strachu G i ¹*łękliwego* doistotnego oczekiwania 2398 G tych 1966 Gp m,f,n ²nachodzących 1059 Gp m,n pt pr md-ps-dp tej zamieszkaney *jako dom człowieka* ziemi 1995 Ds, **bowiem** moce 780 wiadomych niebios będą chwiane 2512 ft ps. **21,27** I wtedy ujrzą 2041 ft md-dp tego syna tego człowieka G przychodzącego 1139 A pt pr w chmurze 1922 D f **wspólnie** z mocą G i sławą G wieloliczną 2329 Gs. **21,28** *Wobec* poczynających się 389 G pt pr md, Gab zaś tych właśnie *wydarzeń* 2094 Gp n stawać się 584 pr md-ps-dp, odchylcie się na powrót w górę 184 ao it ac i unieście *ponownie* na to 1039 ao it ac głowy wasze, przez to że przybliży się pr ac to ³uwolnienie za okupem 322 wasze.

21,29 I rzekł porównanie im: Ujrzyjcie 2041 ao tę figę Af i wszystkie te drzewa Ap n: **21,30** gdyby rzuciłyby naprzód *pędy* 2373 3p ao sb ac już, poglądając N pt pr od siebie samych 799 Gp rozeznajecie pr id ac że już blisko *gorąca* pora żniwa 1288 jest. **21,31** W ten właśnie sposób i wy, gdyby ujrzelibyście 2041 ao sb te właśnie *wydarzenia* stające się Ap n pt pr, *obecnie* rozeznawajcie pr it,id ac że blisko jest ta królewska władza tego boga. **21,32** Zaiste powiadam wam, że żadną metodą nie przeszedłby obok-przeciw 2180 ao sb ac ⁴*genetyczny* ród 565 ten właśnie 2094 N, aż by wszystkie *wydarzenia* Np n *jako jedno* stało by się 584 3s ao sb md-dp. **21,33** To niebo i ta ziemia przejdą obok-przeciw 2180 ft id md-dp, te zaś odwzorowane wnioski 1726 moje żadną metodą nie przejdą obok-przeciw. **21,34** Trzymajcie *to które* do istoty 2403 pr it ac zaś sobie samym 799 Dp żeby kiedyś nie zostałyby obciążone 471 3p ao sb ps wasze serca w przepiciu i odurzeniu i troskach dotyczących pędzenia życia 511 Dp; i nastawiłby się 1194 ao sb ac wrogo na was Ap nieprzewidziany dzień ów **21,35** tak jak wpajające się sidło 2114; ⁵*wejdzie* jako naddatek 1056 ft id md-dp **bowiem** aktywnie *wrogo* na 1063 wszystkich 2193 Ap m odgórnie siedzących jako na swoje 1410 Ap m pt pr md-ps-dp aktywnie *wrogo* na doistotne oblicze As **wszystkiej** 2193 G ziemi G. **21,36** ⁶*Chwytając sen* bądźcie czujni 38 pr it ac zaś we wszystkim

8Gr. *a-poria* złożone z *a* privativum 'nie' i *poros* 'przejście, przeprawa, wyprawa'. Do w.24 opisany jest etap narodów, od w.25 - etap boga (por. "po ucisku" Mt 24,29 Mc 13,24). Przekłady inaczej traktują *genetivus* „dźwięku”: iż „wskazuje przyczynę” (za Zerwick) i dają: BT „wobec [z powodu]” huku morza, BiZ: „gdy [z powodu]” zahuczy morze. Także {1} „od” [wskutek] szumu morza. Jednak Słownik {6} dla *aporia tinos* 'a. czegoś' podaje jedynie „brak [niemożność] czegoś”.

9Gr. *echos* 'echo, dźwięk, brzmienie, przydech, szum (fal), wrzask (trąb)'. Różne od *akoe* i *fone*. 'Chwianie się' gr. *salos* często okrętów, +Lc 1,4 4,37 Ac 2,2 Hb 12,19 1C 13,1 1Th 1,8 i in. Przekłady o zwyczajnym: „huku” morza.

10Gr. *apo-psycho* 'od-duszyć, stracić duszę' (albo: 'ochłodzić'); od *apo* 'od' oraz *psyche* 'dusza' (albo: *psycho* 'ochładzać, oziębienie'). W tym drugim "boskim" etapie mieliby być poszkodowani ludzie. Przekłady pomijają odebranie człowiekowi dusz, dając: „bezradnych”, „omdlewać będą”.

1Gr. *pros-dokia*.

2Gr. *ep-erchomai* „, od *epi* 'na, nadto, następnie, ponownie' i *erchomai* 'przychodzić, przyjeżdżać, przylatywać, przypływać'. W N.t. *eperchomai* 'na-chodzić'. Przekłady: „zagrożających”, „które przyjdą”

3Gr. *apo-lytrosis*. W Rm 3,24 1C 1,30 jest nim Chrystus Jezus, syn 'miłości' *agape* ojca Cl 1,13; w Rm 8,23 odkupienie ciała jest oczekiwanym synostwem, t.j. objawieniem syna boga. Tu okupem jest chyba Jerozolimka.

4Gr. *genea haute* 'genetyczny ród ten właśnie' w ustach Jezusa zawsze o Żydach jako 'rodzie', nie tylko o współczesnym „pokoleniu”, por. Mt 12,41n 23,34-36 Lc 11,50n Ac 8,33 Ph 2,15, i zawsze krytycznie. Sam zaimek wskazujący *haute*, r.ż. od *houtos*, też często z odcieniem podziwu i pogardy, por. przyp do Lc 15,24.

5Gr. *ep-eis-erchomai*

6Gr. *agr-ypneo* od *agreo* (= *haiero*) 'chwycić' i *hypnos* 'sen'. Przekłady: „czuwajcie”, co *gregoreo*.

stosownym momencie_{Ds} błagając_{644 N pt pr} aby¹ z góry aż na dół od wszystkiego osiągnęliby-
ście potęgę_{1524 ao sb ac} ²wy-uciec_{900 ao if ac} te właśnie_{Ap n} wszystkie_{Ap n} teraz mające planowo₁₈₁₁
_{Ap n pt pr ac} teraz stawać się_{584 pr} i zostać stawieni_{1372 ao if ps} w doistotnym przedzie syna czło-
wieka.

21,37 Był_{834 ipf} zaś te dni_{Ap} w świątyni nauczając_{N pt pr}, te zaś nocę_{Ap} wy-
chodząc_{N pt pr} ³był pod gołym niebem_{424 3s ipf} do sfery funkcji góry_{An} zwanej_{1439 An n pt}
_{pr ps} Drzew Oliwnych_{905 Gp}. **21,38** I wszystek lud ⁴zjawiał się do świtu_{2045 ipf ac}
istotnie do niego_A w świątyni słuchać *pochodzących od niego*_G.

22,1 Przybliżało się_{807 ipf ac} zaś święto tych Nie Fermentowanych *chlebów*_{57 Gp},
powiadane_{N f pt pr ps} Pascha. **22,2** I szukali *badawczo*_{1214 ipf} prapoczątkowi kapłani i
pisarze to_{As n} jakże ⁵zdobyliby przez uniesienie w górę i *zglądzenie*_{175 ao sb ac} go_A,
strachali się_{2938 ipf md-ps-dp} bowiem w lud_A. **22,3** Wszedł_{ao} zaś ⁶satanas₂₅₂₆ do Ju-
dasa, tego_A zwanego_{1439 A pt pr ps} ⁷Męża Przypadku_A, będącego_{834 A pt pr} z tej liczby
₃₆₀ tych dwunastu. **22,4** I odszedłszy zgadał się razem z_{2665 ao ac} prapoczątkowymi
kapłanami_D i wodzami żołnierskimi *na to*_{1966 As n} jak im przekazałby_{2150 ao sb} go
_A. **22,5** I wyszli rozkosznie z środka_{2973 ao ps-dp} i ułożyli się razem z_{1721 ao md} nim
(jemu)_D srebro pieniężne_{354 As n} dać_{734 ao if ac}. **22,6** I rzekłszy to samo zgodził się₁₀₂₄
_{ao id ac}, i szukał_{1214 ipf} łatwodogodny stosowny moment_{1175 A} *od tego*_{1966 Gs n} *które*
umożliwia przekazać_{2150 ao} go osobno od tłumu_G im.

22,7 Przyszedł_{1139 ao} zaś ten wiadomy dzień_f ⁸święta Nie fermentowanych *chle-*
*bów*_{57 Gp}, któremu_{2061 Ds f} obowiązywało_{659 3s ipf ac, impers} szykować do zabicia na ofiarę

1 Gr. *kat-ischyo* od *kata* ‘z góry aż na dół, przez wszystko, zupełnie’ oraz *ischyo* ‘być potężnym’. Przekłady oddają tylko połowę słowa: „mogli”.

2 Gr. *ek-feugo* dosł. ‘wy-uciec’ – zwł. z acc., ‘uciec z’ czegoś, ‘wymknąć się’. „Ucieczka” ma tu „wy-wnętrzyć”, osłabić „te wszystkie mające stawać się”. Przekłady: „uniknąć”, „ujść” – gubiąc rdzenne pojęcie ‘ucieczki’.

3 Gr. *auidzomai* ‘być, przebywać pod gołym niebem’, od *aule* ‘zagrodzone miejsce pod gołym niebem, dziedziniec, zagroda’. Przekłady: „spędzał” na górze.

4 Gr. *orthridzo* od *orthros* ‘świt, brzask’; tu 1x w N.t. Czas porannej Wenus. Chrystus-baranek jest gwiazdą poranną w Ap 22,16.

5 Gr. *an-airoo*, od gr. *ana* ‘z dołu w górę’.

6 Judas jest diabłem Jo 6,70 13,2; tu szatan wchodzi do Judasa-diabła (duch wchodzi do ciała), też Jo 13,27. Wskazuje to na różność postaci i natur szatana i diabła i każe rozróżniać je. Na początku drogi Jezusa pojawił się jako diabeł Lc 4,13, tu na jej końcu jako szatan. „Oba te rzeczowniki nie oznaczają dokładnie tego samego” {317}.

7 Tak zwykle tłumaczy się gr. *Iskariotes* hebr. *AISz-KoRIUT* z *KoRH* ‘przypadek’. Możliwa też etymologia: ‘maż z (miasta) Kariot’ {317}. Judasz był nazwany przez Jezusa diabłem Jo 6,70, Szymon Piotr – szatanem Mt 16,23, nigdy zamiennie.

8 Istnieje „ważny problem ostatniej wieczerzy” t.j. „sprzeczności istniejących między ewangelistami synoptycznymi (Mt Mc Lc) a ewangelią Janową”. Wedł. datacji Jo 18,28 i 19,31 Jezus ostatnią wieczerzę spożywał w czwartek wieczorem, a umarł w piątek. Zatem „Jezus z nieznanych przyczyn antycypował (o jeden dzień) ucztę paschalną. Potwierdzenie tego można dostrzec w greckim *pro tou me pathein* 22,15 (p. przyp.). Wygląda to na kolejny przykład chęci chrześcijan uprzedzenia, skrócenia naturalnej perspektywy. Por. 1C 7,29nn. Podobna antycypacja w Jo 20,4.

1322 pr if ps to wiadome^{As n} pascha^{2194 As n}. **22,8** I odprawił^{334 ao} Petrosa i Joannesa rzekłszy: Wyprawiwszy się^{Np pt ao} przygotujcie^{ao ac} nam to wiadome^{As n} pascha^A aby zjedlibyśmy^{1143 ao sb ac}. **22,9** Ci zaś rzekli mu: Gdzie chcesz żeby przygotowalibyśmy^{ao sb ac}? **22,10** Ten zaś rzekł im: Oto *wobec* wszedłszych^{846 Gp pt ao ac, Gab} was^{Gp} do tego miasta, spotka się z naprzeciwnika dla razem z^{2693 ft ac} wami^D *pe-wien*¹ człowiek, gliniany *dzban*^{1541 A n} wody^{2855 Gs n} dźwigający^{N pt pr ac}; ruszcie wspólną drogą z^{ao it ac} nim^D do tego domostwa^{A f} do którego^{2061 A f} dostaje się^{847 pr md-ps-dp}. **22,11** I powiecie szczegółowo^{841 ft} temu *absolutnemu* władcy domu^{1988 D} tego domostwa^{G f}: Powiada tobie wiadomy nauczyciel: Gdzie jest wiadoma² kwatery dla gościnnego rozwiązania się przybyszów z góry¹⁴⁸⁴ tam gdzie to pascha^A wspólnie z uczniami^{Gp} moimi^{Gs} zjadłbym^{1143 ao sb}? **22,12** I ów wam okaże^{628 ft} ³miejsce skierowane w górę od ziemi¹⁶¹ wielkie ⁴pościelone^{2641 As n pt pf ps}; tam przygotujcie^{ao it ac}. **22,13** Oszedłszy^{283 N pt ao} zaś znaleźli^{1185 ao} z góry tak jak *przedtem* spłynął^{2486 ppf} im i przygotowali^{1156 ao} to pascha^{As n}.

22,14 I gdy stała się wiadoma godzina *naturalnego okresu czasu*³⁰⁴⁹, padł wstecz do źródła ku pożywieniu^{198 ao ac} i ci odprawieni razem z nim. **22,15** I rzekł istotnie do nich: ⁵Pożądaniem^{1078 D} spożydałem^{1077 ao ac} to właśnie^{2094 As n} pascha^{A n} ⁶zjeść^{1143 ao} wspólnie z wami^{Gp} ⁷w *obronie* naprzód²³⁶⁹ tego^{1966 Gs n} *które* mnie^A *skłania* uciepieć^{2195 ao if ac, Aci}. **22,16** Powiadam bowiem wam że żadną metodą nie zjadłbym^{1143 ao sb ac} ono^{430 As n} aż do *czasu* takiego którego^{2072 Gs m} zostałyby uczynione pełnym^{2301 3s ao sb ps} w królewskiej władzy boga^G. **22,17** I przyjąwszy⁶⁵⁸

1 „Jezus sprawia wrażenie, że doskonale zna tego człowieka” a także „gospodarz tego domu wie, o którego nauczyciela chodzi”. Człowiek (t.j. mężczyzna) z dzbanem wody był znakiem łatwo rozpoznawalnym, gdyż dzbany nosiły kobiety {317}. Por przyp. Mc 14,13.

2 Gr. *kata-lyma* złożone z *kata* ‘z góry na dół’ i *lyo* ‘rozwiązać, rozluźnić’. {317} *katalyma* wyklada przez „pokój”, czym łagodzi problem w Lc 2,7.

3 Gr. *ana-gaion* l. *ano-gaion*, z *ana* ‘z dołu na górę’ i *gaia, ge* ‘ziemia, ląd’; stąd ‘górne piętro’. Por Mc 14,15.

4 Także o słaniu na drodze szat, gałęzi i o słaniu łoża.

5 Gr. zbitka. *epi-thymia epi-hymeo*, tu 1x w N.t., pozornie „masło maślane”, służy podkreśleniu wyłącznie ‘pożądliwego’ źródła tego ‘pożądania’ Jezusa z uczniami. Jednak tylko w tym miejscu, ze względu na czynność Jezusa, popularne przekłady oraz {146} parafrazują: „Gorąco pragnąłem”. Może z obawy, iż w ogromnej większości użyć słowo to występuje w “etycznie złym pragnieniu”: ‘pożądliwości, żądz’ {7}, najczęściej cielesnej i seksualnej: Mt 5,28 Rm 1,24 6,12 13,14 13,9 G 5,16.17.24 E 2,3 Cl 3,5 1Th 4,5 2Tm 2,22 3,6 1P 2,11 4,3 2P 2,10.18 1Jo 2,16 Jc 4,2. Pk84.

6 Jest „problem, czy w ogóle w Wieczerniku leżał na stole baranek paschalny {317}.

7 Gr. *pro*. Choć katolickie słowniki {7} {10} nie podają znaczenia ‘ku zasłonie, w obronie, zamiast, w zastępstwie’, którym *pro* zbliża się do gr. *hyper* (p.n.) i *anti*, lecz tylko czasowe „przed” (jak i Vulgata *ante*), to znaczenie „obronne” znajduje się we wszystkich pełniejszych słownikach {4} {5} {6} {9}, podobnie jak łaciński odpowiednik *pro*. Na temat ‘uprzedzenia’ gr. *pro* przez Jezusa prawdziwej wieczerzy paschalnej p. przyp. do Mt 26,17 Lc 22,7. Może to oznaczać stosowanie magii zastępczej – uprzedzenie i „wypełnienie” symbolicznym gestem nadchodzącego w naturalnym trybie zdarzenia, którego chce się uniknąć (p. n.p. J.G. Frazer „Złota gałąź”). Wtedy ktoś inny byłby ukrzyżowany – Cyrenajczyk? Mt 27,32 i paral. Przekłady: „zanim”, „przed”.

N_{pt} ao kielich *losu* 2351 A_n łatwodzięcznie udzieliwszy się w *podziękowaniu* 1191 N_{pt} ao ac
 rzekł: Weźcie 1681 ao to właśnie A_s n i rozdzielcie 696 ao do sfery funkcji siebie sa-
 mych 799 A_p m, **22,18** powiadam bowiem wam, żadną metodą nie napiłbym się 2274
 ao sb ac od tego 1966 G_s m, n *czasu* teraz od tego *plciowego* płodu 569 G_s n tej winorośli
 143 G f aż do *czasu* którego 2061 G_s m wiadoma królewska władza wiadomego boga G
 przyszlaby 1139 ao sb ac. **22,19** I wzięwszy 1681 pt ao chleb łatwodzięcznie udzieliwszy
 się w *podziękowaniu* 1191 pt ao połamał 1568 ao i dał 734 ao im powiadając: To właśnie N_n
 jest *jakościowo* pr ten organizm *cielesny* 2743 n mój G, ten ¹w obronie powyżej 2865
 was G_p *teraz* dawany N_s n pt pr ps; to właśnie A_n *obecnie* czyńcie pr do funkcji tego A
 mojego własnego 945 A f przypominania 192 A_s f. **22,20** I kielich *losu* A_n tak samo po-
 tem w istotny środek -za to 1966 A_n *które skłoniło* spożyć główny posiłek ao, powiada-
 jąc: Ten właśnie N_n kielich n *jest* to ²nowe na wskroś rozporządzenie mieniem 677 f
 w tej krwi D_s n mojej G, ten N_s n w obronie powyżej was G_p wylewany N_n n pt pr ps.
22,21 *Lecz* ponad liczbę tego oto ta ³ręka tego przekazującego G_m pt pr mnie A
 wspólnie ze mną 818 G_s na wierzchu tego G ⁴czworonożnego stołu 2813 G f. **22,22** *Że*
 wiadomy syn wprawdzie wiadomego człowieka w dół w to A_s n ⁵*od przeszłości*
 oznaczone granicami 2050 A_s n pt pf ps wyprawia się pr md-ps-dp, *lecz* ponad liczbę tego biada
 wiadomemu człowiekowi owemu przez-z którego 2061 G m jest przekazywany 3s pr id
 ps. **22,23** I oni poczęli sobie 389 ao md razem szukać *badawczo* pr ac istotnie do siebie
 samych 799 A to A_s n kto zatem życzeniowo jest 834 pr op ac z nich ten to właśnie A_n
 mający planowo pt pr praktykować 2361 pr ac.

22,24 Stało się zaś i ⁶umiłowanie zwycięstwa 2934 w nich D, to N_n kto z nich G_p wy-
 obraża sobie pr ac być pr większy comp.1793. **22,25** Ten zaś rzekł im: Królowie narodów z
natury wzajemnie razem żyjących 824 G_p są utwierdzającymi panami pr ac ich G_p, i mający sa-
 mowolną władzę N_p pt pr ac ich G_p łatwodogodnie działający *dobrodzieje* 1168 N_p są zwani pr ps.
22,26 Wy zaś nie w ten właśnie sposób, ale ten większy w was niech staje się 584 pr it

1 Gr. *hyper* 'ponad, w obronie, zamiast'. Identyczny zwrot w 1C 11,24. Synonim 'odkupienia' *apolytrosis* {146} s.327. Przypomina to ochronne zastępcze spożywanie baranka w Ex 12,3-23, które było dla „ominięcia” przez ‘zatra-
 cającego’ MSz Ch IT *holothreuo* (12,14.24), który w LXX jest synonimem śmierci, miecza i siekiery (w N.t. słowo to
 w Hb 11,28 oraz pochodne w 1C 10,10). W Jo 6,56 Jezus wyjaśnia, iż przez spożywanie jego ciała i krwi „ja pozosta-
 ję w nim”, lecz nie „w obronie powyżej”, ale jako chleb życia eonowego. U Jana Jezus nie jest przymuszony ani nie
 poświęca się za grzeszników.

2 Gr. *kaine diatheke*, w odróżnieniu od “starego” przymierza obrzezki, n.p. Ac 7,8 2C 3,14 G 4,24.

3 I tu ręka skojarzona z człowiekiem w.22.

4 Gr. *tra-pedza* od *tetras* i *pedzos* lub *tessares* ‘cztery’ i *pous* ‘noga’ {7}, w N.t. też o stole chlebów pokładnych i ban-
 kierskich. N.t. nie zna innego stołu w jadalni, n.p. ‘trójnożnego’ *tri-pous*.

5 Gr. *horidzo* ‘oznaczać granicami’, od *horos* ‘granica, kraniec, określenie’. Przekłady inaczej: „było postanowione”.

6 Gr. *filo-n(e)ikia* ‘namiętne dążenie do zwycięstwa, umiłowanie sporu’, od *filos* ‘kochający, lubiący’ i *n(e)ikos* ‘kłót-
 nia, sprzeczka, łajanie, spór, potyczka’. Przekłady tłumaczą połowę słowa: „spór”.

md-ps-dp tak jak ten młodszy¹⁹²⁴, i ten prowadzący^{1232 N pt pr} tak jak ten usługujący^{N pt pr}.
22,27 Kto bowiem większy^{comp. 1793}: ten leżący do posiłku^{N pt pr md-ps-dp} albo czy ten usługujący^{pt pr}? Czyż nie ten leżący do posiłku? Ja zaś w środku^{1827 D n} was^{Gp} jestem tak jak ten usługujący. **22,28** Wy zaś jesteście ci *od przedtem* przez cały czas pozostający^{695 N pt pf} wspólnie ze mną^G w tych¹ doświadczeniach²²¹⁰ moich^G. **22,29** I ja rozporządzam się^{720 pr md} wam, z góry tak jak rozporządził się^{ao md} mi ten ojciec mój, *jakaś* królewską władzę, **22,30** aby *obecnie* jedlibyście^{1144 pr sb} i pilibyście^{2274 pr sb} na tym stole^G moim w tej królewskiej władzy mojej, i będziecie odgórnie siedzieli jako na swoim^{1410 ft md-dp} na tronach^{Gp} (*jako*) dwanaście^{Ap} plemiona^{2962 Ap} rozstrzygając^{N pt pr ac} Izraela.

22,31 Simonie, Simonie, zobacz-oto satanas wyprosił dla siebie^{1008 ao md} was^{Ap} *od tego*^{1966 Gs m,n} *który skłania* przesiać^{2552 ao} tak jak zboże^{As}, **22,32** ja zaś² zawiązałem^{659, 644 ao ps-dp} około ciebie aby nie wyczerpałoby się do braku^{879 3s ao sb ac} wiadome przekonujące uwierzytelnienie twoje; i ty kiedyś obróciwszy się na powrót na *to*^{N pt ao ac} wesprzyj^{2626 ao} wiadomych braci^A twoich^G. **22,33** Ten zaś rzekł mu: Utwierdzający panie, wspólnie z tobą^G przygotowany jestem i do³ strażnicy^{2959 f} i do śmierci^m wyprawiać się^{pr md-ps-dp}. **22,34** Ten zaś rzekł: Powiadam ci, Petrosie, nie⁴ przygłosi^{2968 ft id ac} dzisiaj kogut, aż do momentu *gdy*¹²⁰³ trzy razy mnie^A oddaliłbyś przez zaparcie^{275 ao sb / ft id md-dp} *możliwość* znać^{1983 pf ac}.

22,35 I rzekł im: Gdy odprawiłem^{334 ao} was osobno od *sakwy* do rzucania *pieniędzy*^G i *skórzanej* torby^G i podwiązanych *sandałów*^{Gp}, czy może czegoś^{2802 Gs m,n} niedostatek odczuliście^{ao ac}? Ci zaś rzekli: W zupełności niczego^{2083 Gs m,n}. **22,36** Rzekł zaś im: Ale teraz ten mający sakwę niech uniesie^{70 ao it ac}, podobnie i torbę; i ten nie mający niech sprzeda^{2468 ao it} szatę swoją i niech kupi^{ao it ac} miecz. **22,37** Powiadam bowiem wam że *uczynić* to właśnie^{2094 As n} to^A *od przeszłości* pismem odwzorowane^{602 As n pt pf ps} obowiązuje^{659 3s pr id ac, impers} *mogącym* być dokonany^{2777 ao if ps} we mnie^{818 D}, to^{An}: I wspólnie z¹⁸³¹ zaprzeczającymi przydzielonemu obyczajowemu Prawu^{Gp} ⁵został wywnioskowany^{1725 3s ao id ps}; i bowiem to *co*^{Ns n} około mnie^G, *jakiś* dokonanie^{2778 A} *obecnie* ma

1 Gr. *peirasmos* 'próbowanie, doświadczenie, nakłanianie, kuszenie, prowokowanie'. W Mt 4,3 Lc 4,13 jest to czynność diabła, jeszcze przed powołaniem uczniów, a w 1Th 4,5 Jc 1,14 czynność 'pożądania' *epithymia* – najczęściej o znaczeniu cielesnym, erotycznym. Przy uczniach Jezus też był próbowany, głównie przez faryzeuszów. Przekłady: odlegle: BT „przeciwnościach”, bliżej BiZ „pokuszeniach”. Warto się też zastanowić, czy zwrot *diamenein meta Iesou en peirasmois*, t.j. 'pozostawać przez cały czas wspólnie z Jezusem w próbowaniach' ma analogie w zwrotach *einai meta Iesou* t.j. 'być razem z Jezusem', o znaczeniu seksualnym jak w Tajemnej ewangelii Marka. P. przyp. do niej po Mc 10,34 i 10,45.

2 Gr. *edeethen* może pochodzić od *deo* 'wiązać' lub *deomai* 'błagać'.

3 Do strażnicy jest rzucany: Joannes, szatan, Petros, Barabbas.

4 Trzecią (z czterech) straż nocną nazywano <pianiem koguta>. Jeżeli Piotr jest ogniem Lc 22,54, a jest także szatanem Mt 16,23 Mc 8,33, to astralistycznie może on być ogniem na nocnym Księżycu. Jego zaparcie się przed świtem Jezusa może oznaczać powrót ognia-szatana z Księżycza na Słońce, bądź powrót światła-Jezusa (Lc 22,56) rozpalającego ogień Księżycza do Słońca.

1202 pr- **22,38** Ci zaś rzekli: Utwierdzający panie, oto miecze_{N f} bezpośrednio tutaj dwa. Ten zaś rzekł im: Dostateczne_{Ns n} *jakościowo* jest.

22,39 I wyszedłszy wyprawił się^{2336 ao ps-dp} w dół w wiadomy zwyczaj_A do funkcji Góry_A Drzew Oliwnych^{905 Gp}; wdrożyli się^{92 ao ac} zaś jemu i uczniowie. **22,40** Stawszy się^{584 N} zaś na tym właściwym miejscu *ujścia*^{2809 G} rzekł im: Módlcie się_{pr} *aby* nie wejść^{846 ao} do sfery doświadczenia^{2210 A}. **22,41** I sam⁴³⁰ ¹został odciągnięty^{331 ao ps} od nich tak jak gdyby kamienia_G ²rzut^{523 A}, i ³położywszy^{2796 N pt ao ac} kolana^{597 Ap} modlił się^{2402 ipf} **22,42** powiadając: Ojczy_v, jeżeli pragniesz^{529 pr}, ⁴przeniesz obok-przeciw^{2175 ao it ac} ten właśnie_{An} kielich *losu* ode mnie; lecz ponad liczbę tego²²⁹⁸ nie ta wola *należąca do* mnie^{818 G}, ale ta twoja własna^{2588 N} niech się staje^{584 pr}. **22,43** ⁵Został ukazany^{2041 3s ao ps} zaś jemu *jakiś* anioł²¹ od *jakiegoś* nieba ⁶od wewnątrz napawający gwałtownością^{984 N} go. **22,44** I stawszy się^{584 N pt ao} w *jakiejś* walce_{40 D} z większym rozpostarciem z wewnątrz^{895 adv com /As n com} modlił się^{2402 ipf}; i stał się pot jego tak jak gdyby ⁷skrzepy^{1310 m}

5 Gr. *logidzomai* 'logicznie wywnioskować' od *logos* 'odwzorowany w słowie, rachunku wniosek, wyciąg'. Tak też w Is 53,12 wedł. LXX: *I w 959 zaprzeczających Prawu został wywnioskowany*. Natomiast tłumaczenia popularne "był, został zaliczony do" są wątpliwe wobec słowników, a "zaliczać do czegoś" to raczej *en-krino, arithmeo, kat-arithmeo*. Tłumaczenia popularne natomiast bardziej są zgodne z tekstem hebr. Is 53,12 *I razem z grzesznikami został zaliczony, brał udział, uczestniczył' NMNH*. Zdumiewa, iż cały rozdział 53 Izajasza, z którego pochodzi ten tekst, uważa się za mesjański, i w pismach N.t. często (10x) odnoszony jest do Chrystusa. Nie wiadomo też, kim tutaj są ci zaprzeczający Prawu, „do których miał być zaliczony” lub z którymi miał być odwzorowany; tekst łączy ich (poprzez spójnik „bowiem”) z uczniami, jakby dla takiego wizerunku uzbrojonymi w miecze. Ważniejsze są konsekwencje dla wiernych takiego zabiegu: Wobec owej „wspólnoty” Jezusa z grzesznikami, powracający na ziemię Chrystus (a także każdy chrześcijanin) nic nie może zrobić bez tych grzeszników, razem z którymi wcześniej został „policzony”, „odwzorowany” i ubóstwiony! Jak też bez „dobrego” zbójcy na krzyżu i bez złodziei i nierządnic, które stanowiły jego stałe otoczenie i przedmiot troski. Istotnie, chrześcijanie mają w co wierzyć.

1 Gr. *apo-spao* 'od-ciągnąć' Mt 26,51-miecz, od *spao* 'wyciągać' Mc 14,47-miecz. „Od-ciągnięty” Jezus może współgra z „rzuconym” (od-rzuconym?) kamieniem, i ma skojarzenie z 'zakrzywionym mieczem' *machaira*. Miecz zaś jest ducha, i jest nim 'wypowiedź' *rhema* Boga E 6,17, często Chrystusa. Przekłady: „oddalił się”, co *ek-neuo, ap-eimi, ap-echo, choreo, ana-choreo*.

2 Gr. *bole*; ma wspólny źródłosłów *ballo* z *dia-bolos* 'rzucający na wskroś *okoliczności* oskarżenie, diabeł'

3 Nie jest to zbyt literalność; tak tłumaczyła n.p. Wulgata oraz M. Bielski. Zaś "klękać" to *gony-peteo* Mt 27,29.

4 Jezus nie chciał męki krzyżowej. Wypowiedź w Lc 22,42 przeczy tekstom, jakoby sam jej chciał, n.p. Jo 10,15.18.

5 Sam powiedział, że „syn człowieka odchodzi jak o nim napisano” Mt 26,24. Był więc tylko posłuszny w kwestii śmierci ojcu Ph 2,8 Lc 22,42 i Pismom. To bóg wymierzył karę za grzechy swojemu słudze, jak w Is 53,4.6 1P 2,21-25. Jezus może liczył, że utrzyma się w typie Izaaka G 4,28, i bóg ochroni go ofiarą zastępczą Ge 22,11; tym tropem poszło wiele herezji. Przeczy im świadectwo samego Jezusa, iż bóg *go apechei* 'trzyma z dala od siebie' w Mc 14,41.

6 Wiele czołowych źródeł opuszcza wiersze 22,43-44.

7 Motyw ukazania się anioła w celu umocnienia też w Test. Abrah. 16-20 i Ac 27,23n. Gr. *en-ischyo* 'wewnątrz' - 'wzmocnić, spotężnić', od *ischys* 'gwałtowność, potęga, siła przebicia'. Przekłady łagodzą: „pokrzepiał”, umacniający”. K. Drużbicki w {76} odnośnie „Chrystusa umocnionego przez anioła” pisze: „Moc i szczęście aniołów w Chrystusie cierpiącym” s.69, co jest oskarżeniem o cyniczną sadystyczną eksploatację ziemian przez cały religijny wpływ anielski, nie tylko w judaizmie, ale i w innych religiach na gotowo objawionych z nieba. Na szczęście ludzkość, doświadczona przykrymi bolesnymi i poniżającymi kontaktami z UFOaniołami, porzuca to fatalne zauroczenie niebem i cudownymi mocami. Pk85.

8 Gr. *thrombos (haimatos)* oznacza 'gęstą kroplę, bryłkę, grudkę, gruzeł (krwi, zsiadłego mleka)'. Pot jak grudki krwi to wedł. {317} hematidroza ('krwista rosa?'), powierzchniowe wydzielanie krwi z potem. Lecz w związku z licznymi aluzjami seksualnymi ukrzyżowania (n.p. {137}, współczesna symbolika artystyczna), możliwa metafora nasienia.

krwi^{G n} zstępujące^{N pt pr ac} aktywnie *wrogo* na ziemię^A. **22,45** I stawiwszy się w górę^{233 Ns pt ao ac} od tej modlitwy, przyszedłszy istotnie do uczniów znalazł^{1185 ao} uśpionych^{1590 A pt pr md-ps-dp} ich^{Ap} od tej przykrości, **22,46** i rzekł im: *Przez co*^{As n} jesteście pogrążani z góry w bezczynności^{1408 pr id ac}? Stawiwszy się w górę^{233 Np pt ao} módlcie się, aby nie wesłi- byście^{846 ao sb} do sfery doświadczania^A.

22,47 Jeszcze *w czasie* jego^G gadającego^{1678 G pt pr, Gab}, oto tłum^{Ns m}, i ten powiadany Judas, jeden dwunastu^{Gp}, przychodząc poprzedzał^{2379 ipf} ich^A i przybliżył się^{807 ao ac} Je- zusowi^D *aby pocałunkiem* ulubić^{2930 ao} go. **22,48** Jezus zaś rzekł mu: Judasie^v, poca- łunkiem określonego^A syna^A określonego^G człowieka^G przekazujesz^{pr ac}? **22,49** Uj- rzawszy zaś ci *będący* wkoło w niego^A to w przyszłości będące^{834 As n pt ft md-dp}, rzekli: Utwierdzający panie, czy będziemy uderzali^{2196 ft} w mieczu^D? **22,50** I uderzył^{2196 ao} je- den ktoś z nich^G prapoczątkowego kapłana^G niewolnika^{A m}, i odebrał^{433 ao} to ucho^{2091 As n} jego, to prawe. **22,51** Odróżniwszy się^{311 pt ao} zaś Jezus rzekł: Pozwólcie^{800 pr} ¹aż do¹²⁰³ tego właśnie^{2094 Gs m,n}; i *dotknięciem* przyczepiwszy sobie zarzewie^{347 N pt ao md} *od* tego^G ²uszczenia^{3058 G n}, uleczył^{1328 ao md} je^{430 A m}. **22,52** Rzekł zaś Jezus istotnie do tych stawszych się obok-przeciw^{2145 Ap pt ao md-dp} *wrogo* na niego^A prapoczątkowych kapłanów^{Ap} i żołnierskich wodzów^{Ap} świątyni^G i starszych^{Ap}: Tak jak *wrogo* na *jakiegoś* zbójcę^A wysłicie^{1016 ao} wspólnie z mieczami^{Gp} i drewnami^{1965 Gp}? **22,53** W dół w *jakikolwiek* dzień^A *wobec* będącego^{834 G pt pr ac, Gab} mnie^G wspólnie z wami^G w świątyni nie rozpo- starliście z wewnątrz^{893 ao} ręce^A *wrogo* na mnie^A; ale ta właśnie^{2094 N f} jest ³wasza go- dzina i możliwość swawolnego wybycia¹⁰²⁸ ciemności^{Gs n}.

22,54 Wziąwszy razem z sobą^{2666 Np pt ao} zaś go powiedli^{39 ao} i wwiekli^{844 ao} do domo- stwa^A prapoczątkowego kapłana^G. Zaś Petros podążał wspólną drogą^{92 ipf} w z *miejsca* o długiej odległości¹⁷⁶⁰. **22,55** *Wskutek* zapaliwszy przyczepionym dookoła zarzewiem^{2227 Gp pt ao ac, Gab} zaś ⁴ogień^{2463 A} w środku^{1827 D n} zagrody na powietrznym miejscu^{422 G} i *wskutek* razem osiadłszy^{2649 (1411) Gp m pt ao ac, Gab}, siedział odgórnie jako na swoim^{1410 ipf md-ps-dp} Petros ⁵środkowy^{1827 Ns m} ich^{Gp m}. **22,56** Ujrzawszy^{2041 N f pt ao ac} zaś go ⁶posługująca dziewczka²¹¹⁹

1 Gr. *heos* ‘krańcowo aż do, dopóki’; oznacza koniec trwania. „Rozkaz trudny do przetłumaczenia” {317}, i tak może zostać, jak w {1} „Dopuszczcie aż do tego”, ale nie parafrazy: „Przestańcie, dosyć!”, „Zaniechajcie tego!”.

2 Gr. *otion*, zdrobnienie od *ous* ‘ucho’, stąd ‘kawałek ucha, uszę’; tu może: resztką ucha lub jakiś aparat słuchowy.

3 Zatem żydowska pora jest nocna (jak księżyc – synagogi?).

4 Gr. *pyr* ‘ogień’ („ognisko” to *pyra*). Ogień w nocy w środku zagrody na powietrznym miejscu, to może ogień w Księżycu w środku koła zodiakalnego lub powietrza, którym Księżyc władał. Petros-szatan byłby więc tym ogniem Księżyc, *menem* (pierwotnie ogniem Słońca, później jak ognista „błyskawica padłym z nieba”).

5 Jest w grece wyraźnie słyszalna gra słów: ogień <w środku> z Petros <środkowy>, gubiona w przekładach, dają- cych „między”, „wśród”. Zatem Petros był w tym samym środkowym miejscu, co ogień w nocy – był tym ogniem. U Mt 26,54 “Petros był ‘grzejący się’ *thermaino*¹²⁸⁷ istotnie do światła” t.j. do światła zodiakalnego, do Jezusa (w.56), co może oznaczać pobieranie nauki. Czy więc Petros-szatan był nocnym ogniem na globie Księżyc, w środku Zo- diaku, grzejący się od Jezusowego światła? Przysłonecznemu ogniovi, jego żarowi i blaskowi, odpowiadali obaj bi- blijni Saule 1S 11,9.11 Ac 26,13 i Elias Lc 9,54.

6 Gr. *paidiske*. P. przyp. do Mc 14,66.

jakaś odgórnie siedzącego jako na swoim^{1410 A m pt pr} istotnie do²³⁸⁸ tego¹ światła^{2970 A} i spojrzawszy z natężeniem ku^{413 N f pt ao ac} niemu^D, rzekła: I ten właśnie razem z²⁶⁸⁶ nim^D był. **22,57** Ten zaś zaparł się^{367 ao} powiadając: Nie znałem i *nie* znam^{3s pf} go, ²kobieto^{605 V}. **22,58** I potem-za krótko^{534 As n, adv} *jakiś* odmienny ujrawszy go mówił^{2925 ipf, ao}: I ty z nich jesteś^{pr}. Zaś Petros mówił: Człowieku^v, nie jestem *jakościowo*. **22,59** I w następstwie³ rozstawiającej na dystans^{742 G f pt ao ac, Gab} tak jak gdyby godziny *naturalnego czasu*^{3049 Gs f} jednej^{843 G f}, inny ktoś na wskroś potężnie twierdził^{743 ipf} powiadając: Na wierzchu starannej pełnej jawnej prawdy^{109 G} i ten właśnie wspólnie z¹⁸³¹ nim^G *jakościowo* był, i bowiem ⁴Galilajczyk jest. **22,60** Rzekł zaś Petros: Człowieku, nie znam^{pf} które^{2061 As n} powiadasz. I z pominięciem *zwykle* potrzebnych okoliczności, jeszcze *wobec* gadającego^{1678 G pt pr, Gab} jego^G, przygłosił^{2968 ao ac} kogut. **22,61** I obrócony^{2639 N pt ao ps} utwierdzający pan wejrzał do wnętrza^{941 ao ac} Petrosowi^D, i został podbudzony do wspomnienia^{2886 ao ps} Petros *od* tego spłyniętego wysłowienia czynu^{G n} utwierdzającego pana^G, jak rzekł mu że: zanim *okoliczności uczynią* koguta^A *skłonny* przygłosić^{ao ac, Aci} dzisiaj odeprzesz^{275 ft md-dp} mnie^A trzy razy. **22,62** I wyszedłszy na zewnątrz zapłakał^{ao} ostro.

22,63 I ci mężowie, ci do razem z *sobą* trzymający^{2709 N pt pr} go, ⁵wżartowywali i wba-wiali się jak chłopaki^{946 ipf ac} jemu *biczowaniem* obierając ze skóry^{646 N pt pr ac}, **22,64** i dookoła zasłoniwszy^{N pt ao} go nadto wzywali do uwyrażnienia się^{1060 ipf} powiadając: Złóż prorocstwo^{ao} kto jest ten który raził^{2121 N pt ao} cię. **22,65** I odmienne^{Ap n} wieloliczne^{Ap n} słowa niewłaściwie wieszcząc^{N pt pr ac} powiadali^{ipf} do sfery funkcji jego^A.

22,66 I jak³⁰⁵¹ stał się dzień, zostało zebrane do razem^{2687 ao ps} *kolegium* starszych²³⁶⁵ ludu, prapoczątkowi kapłani zarówno jak i pisarze, i odprowadzili^{286 ao} go do *razem zasiadającej* Rady^{2699 A} swojej **22,67** powiadając: Jeżeli ty jesteś wiadomy pomazaniec, rzeknij^{837 ao} nam. Rzekł zaś im: Jeżeliby wam rzekłbym^{ao sb}, żadną metodą nie uwierzytnilibyście^{2277 ao sb ac}; **22,68** jeżeliby zaś wezwałbym do uwyrażnienia się^{ao sb ac}, żadną metodą nie odróżnilibyście się *w odpowiedzi*^{ao sb ps-dp}. **22,69** Od tego^{1966 G m, n} *co* teraz

1 Gr. *fos*. Światło w ciemności, światło odsłaniające pogan, światło z nieba, światło świata - to w ewangeliach synonimy Jezusa na różnych etapach i w różnych sferach Mt 4,16 Lc 2,32 Jo 9,4-5 11,9 12,35-36.46 Ac 26,13. Przekłady: „przy ogniu”, „w blasku ognia”.

2 „Znanie” kogoś, dodatkowo dookreślone „byciem razem z” kimś, w ustach kobiety, mogło mieć sens seksualny. Zatem może w znaczeniu: Powinnaś rozeznac mnie, kobieto, jako żonatego (Mt 8,14), który „nie zna” mężczyzny. Podobnie zwrot „człowieku” w.58 może znaczyć: powinieneś rozeznac człowieka we mnie.

3 Gr. *di-istemi* ‘prze-stawić na dystans, roz-stawić, rozstać się’, od *dia* ‘na wskroś’ i *histemi* ‘stać, stawić’. Przekłady: „po upływie”. +Lc 24,51.

4 Galilejczycy różnili się od Judajczyków akcentem w mowie {317}.

5 Gr. *em-paidzo* t.j. „na wzór dzieci, bez najmniejszego szacunku i respektu” {317}.

zaś będzie^{ft} ¹określony syn określonego człowieka^G ²odgórnie siedzący jako na swoim^{1410 N pt pr} z prawych *stron*^{Gp} wiadomej mocy^{Gf} wiadomego boga^G. **22,70** Rzekli zaś wszyscy: Ty więc jesteś wiadomy³ syn wiadomego boga? Ten zaś istotnie do nich^A mówił^{2925 ipf,ao}: Wy powiadacie^{1697 pr} że ja *jakościowo realnie* jestem^{pr}. **22,71** Ci zaś rzekli: *Po co*^{2803 As n, adv} jeszcze mamy świadczenia^{1777 Gs} potrzebę^A. Sami bowiem usłyszeliśmy^{93 ao} od ust jego^G.

23,1 I stawiwszy się w górę^{233 Ns n pt ao ac} wszystko razem^{Ns n} to mnóstwo^{Ns n} ich^G, powiedli^{39 ao} go *dla aktywnego związku* na Pilatosa^A. **23,2** Poczęli sobie^{389 ao md} zaś *aby* rzucić oskarżenia w dół z^{1520 pr} niego^G powiadając: Tego właśnie^{Am} znaleźliśmy^{1185 ao} ⁴na wskroś obracającego w *zepsucie*^{715 A pt pr} ten naród z natury wzajemnie razem żyjący⁸²⁴ nasz, i przeszkadzającego^{A pt pr} podatki^{Ap} kaisarowi dawać^{pr}, i powiadającego^{A pt pr}: *Czyniącym siebie samego*^{799 Am} *jako jakiegoś* pomazańca^A króla^A *okoliczności skłaniają mnie teraz* być^{834 pr}. **23,3** Zaś Pilatos wezwał do wyrażenia się^{1141 ao ac} go powiadając: Ty *jakościowo* jesteś ten wiadomy⁵ król Judajczyków? Ten zaś odróżniwszy się jemu mówił^{2925 ipf,ao}: ⁶Ty powiadasz¹⁶⁹⁷. **23,4** Zaś Pilatos rzekł istotnie do prapoczątkowych kapłanów^A i tłumów: *Żadną*^{2080 As n} *nie* znajduję winę^{77 As n} w wiadomym człowieku tym

1 Nie wydaje się iż tytułu <syn człowieka> Jezus „używa zamiast tytułu mesjasza”, jak sądzi {317} t.1 s.300. Mesjasz, t.j. rodzony i prowadzony przez ducha św., raczej odpowiada tu miejscu pod prawicą mocy boga, t.j. pod duchem św. (nie pod człowiekiem) jako jego matką (oraz siostrą i oblubienicą), i w ten sposób jest „synem boga”.

2 Sens zwrotu „siedzącego z prawych tej mocy (boga)” zależy od znaczenia ‘mocy’ *dynamis*. Chyba jest nią duch św. Por. przyp. do Mt 26,64. „Siedzący” może akcentować aktywność płciową, por. siedzącą nierządnicę Ap 17,3.

3 Syn boga oznacza tu chrystusa. Ewangelie świadczą, iż wedł. żydów ich Dawidowo-syjonowy **chrystus nie powinien być synem człowieka** takim jak Jezus (por. przekonanie żydów iż Jezus nie jest chrystusem Ac 18,5.28 28,23 9,20 17,3 i in.). Boskość nie powinna uświęcać grzeszne cielesne ziemskie przywary, jakie demonstrował określony syn określonego człowieka, wyrzucane mu wielokrotnie przez żydów, gdy nawet nazywali go diabelskim epitetem ‘złośliwy’ *poneros* (+paralelne Mt 26,63-65 Mc 14,62 Jo 9,16-35 10,33 19,7). Powinien prawdopodobnie, jak Jonatan, zdecydowanie przechylić się w zwycięską boską stronę Dawidową, pozostawiając, opuszczoną przez boga, stronę człowieczą Saulową (bóg Jahweh i człowiek są w całej Biblii rozdzieleni i przeciwstawieni, i to począwszy od Adama). Jezus natomiast, pozostając przy upadłym człowieku, jakby chrystusie demonów, Saulu (opętany przez demony „przeklęty lud nie znający Zakonu”), zamierzał obsadzić przez siebie i swoich ich ducha św., t.j. królestwo Dawidowe. Podobnym oburzeniem zareagowali żydzi na wizję Stefana uwielbionego syna człowieka w niebie Ac 7,55-58. U żydów bowiem wielkim wysiłkiem prowadzone było uszlachetnianie, ucłowieczanie ich religii przez naukę Mojżesza, natomiast Jezus akceptował i uświęcał zepsucie i grzech, gdy ludziom pozostającym w stanie grzechu przydawał boskość (uzdrowienia w sabat) i od razu na skróty kierował ich do królestwa niebios, czym konkurował z mozaistyczną nadzieją na sukces w normalnym ziemskim trybie.

4 Gr. *dia-strefo* od *dia* ‘na wskroś’ i *strefo* ‘obracać’. W ewangeliach jest to zarzut Jezusa przeciw ‘rodowi’ *genea* izraelskiemu, jego zdaniem moralnie i duchowo zepsutemu Mt 17,17 Lc 9,41, też Ph 2,15. Dlaczego więc jedynie tutaj przekłady dają: „podburza”? Otóż tym razem *diastrefo* jest użyte jako oskarżenie przeciwko Jezusowi, jest więc „wrażliwe”. Trzeba jednak pamiętać, iż Jezus w Mt 12,39-45 sam ukazuje destrukcyjne skutki swoich uzdrowień dla „tego ‘rodu’ *genea* złośliwego i cudzołożnego”. Także przegląd *diastrefo* w słownikach {6} {7} ukazuje znaczenie moralnego zepsucia: „przekręcić, przewrócić, wykrzywić, zepsuć *genea*, bałamucić, zwodzić”. I katolicki odwrotny słownik {7} s.763 dla „podburzania” podaje 8 innych greckich słów, ale nie *diastrefo*.

5 Królem pierwszym był Saul, drugim (wariantowym, zastępczym) był Dawid. Ale tylko Dawida faryzeusze i pisarze uznawali za “prawdziwego” pomazańca i króla, n.p. Lc 20,41 Mt 12,23 21,9 22,42 Mc 12,35 Jo 7,42 2Tm 2,8 Ap 5,5. Nie ma zaś świadectwa, by za takiego uznawali go saduceusze. Również chrześcijanie uznawali tylko synostwo Dawidowe, jego duchowy wpływ (jak na Jonatana).

właśnie. **23,5** Ci zaś nalegali potężnie^{1108 ipf} powiadając że: ¹Wstrząsa w górę *na powrót*^{202 pr} lud nauczając z góry na dół na całej^G Judai^G, i począwszy się^{389 N pt ao md} od Galilai aż do bezpośrednio tutaj. **23,6** Pilatos zaś usłyszawszy, nadto wezwał do uwyrażnienia się^{1060 ao} czy ten człowiek Galilajczyk jest. **23,7** I poznawszy^{1071 N pt ao} że z możliwości swawolnego wybycia^{1028 G f} Herodesa jest, posłał na powrót w górę^{196 ao} go istotnie do Herodesa^A, będącego^{A pt pr} i jego^A w Hierosolimach^{Dp n} w tych właśnie^{2094 Dp} dniach.

23,8 Zaś Herodes ujrzawszy Jezusa wyszedł rozkosznie z środka^{2973 ao ps-dp} nadzwyczajnie, był bowiem z dostatecznych^{G m} naturalnych okresów czasu^{G m} chcący^{N pt pr} ujrzeć^{ao} go przez to^{As n} które dawało słyszeć^{pr} około niego, i miał nadzieję^{935 ipf} jakiś znak boży ujrzeć^{2041 ao} pod przewodnictwem jego^G stający się^{584 A pt pr}. **23,9** Nadto wzywał do uwyrażnienia się^{1060 ipf} zaś go w odwzorowanych słowami wnioskach^{1726 D} dostatecznych; on zaś przez żadne^{As n} nie odróżnił się^{311 ao} mu. **23,10** Przedtem stawili się^{1372 ppf} zaś prapoczątkowi kapłani i pisarze^{2z} łatwym dosadnym natężeniem¹¹⁸⁸ rzucając oskarżenia z góry na dół z^{1520 N pt pr} niego^G. **23,11**³Wykluczywszy jako w zupełności nikogo^{1027 Ns pt ao ac} zaś jego^A i Herodes razem z oddziałami najemnych żołnierzy do wypraw^{Dp} swoimi i⁴wżartowawszy i wbawiwszy się jak chłopak^{946 Ns pt ao ac}, rzuciwszy wkoło *dla odziania* w^{2228 Ns pt ao} ubiór^A⁵jaśnisty¹⁶⁸⁴, na powrót posłał^{196 ao} go Pilatosowi. **23,12** Stali się^{584 ao} zaś lubiący się przyjaciele^{2935 Np m}, w które^{2061 N,As n} zarówno Herodes^{N m} jak i Pilatos^{N m}, w onym dniu wspólnie z *sobą* wzajemnymi^{120 Gp m}; ⁶poprzednio poczynali spod^{2431 ipf ac} bowiem w nieprzyjaźni będąc^{834 Np pt pr} istotnie do siebie^{430 Ap m}.

23,13 Pilatos zaś wezwawszy razem do siebie^{N pt ao md} prapoczątkowych kapłanów i naczelnych z *racji swej prapoczątkowości*^{390 Ap} i lud **23,14** rzekł istotnie do nich: Przypro-

⁶Formuła „Ty powiadasz”, przekazana przez wszystkich ewangelistów, jest zarówno w języku aramejskim jak i greckim dwuznaczna i wymijająca. Może być twierdząca: „Tak, jestem nim” lub „To ty tak mówisz (lecz ja bym tak nie powiedział)” {317}.

¹Gr. *ana-seio* od *seio* ‘wstrząsać w górę *na powrót*, wzburzać’. Przekłady: „podburza”.

²Gr. *eu-tonos* przysł. utworzony z *eus* ‘łatwy, dogodny’ i *teino* ‘napiąć, natężyć’. Razem ‘intensywnie, wyteżenie, dosadnie, krzepko’. Przekłady: „gwałtownie”

³Gr. *eks-outheneo* od *eks* ‘z’ i *outheis* ‘w zupełności nikt’.

⁴Gr. *em-paidzo*, złożone z *en* ‘w, wewnątrz’ i *paidzo* ‘bawić się jak dziecko, żartować, tańczyć, grać, igrać miłośnie’ (tak zachowywał się Dawid); w N.t. 1x w znaczeniu seksualnym 1C 10,7 nawiązującym do Ex 32,6, gdzie te “zabawy kultyczne” wedł. {6} znaczyły ‘igraszki miłosne’ (hasło *paidzo*, p.5). Z analogii Dawidowej w 2S 1,26, Jezus jako obiekt tych “igraszek” byłby „kobięcym” **Jonatanem**, nazwanym zresztą właśnie „czyniącym zbawienie”, czyli Jezusą *ISzUAiH* t.j. Jezusem, i także w LXX *soterem* ‘zbawcą’ 1S 11,9 14,45. Przekłady parafrazują, może tam odpowiada: „na pośmiewisko”, „wydrwił”.

⁵Gr. *lampros* ‘jaśnisty, pieniający się światłem’, w Ap 22,1.16 o duchu św.; od *lampo* ‘jaśnieć’. *Lamprotes* jest Słońca Ac 26,13, także Słońca jest *lampo* w Mt 17,2. Może więc Herodes chciał przedstawić Jezusa jako Słońce?

⁶Gr. *pro-up-archo*. Przekłady tłumaczą tylko jedną cząstkę *pro*: „przedtem”, „poprzednio”.

wadziliście do istoty^{2425 ao ac} mi wiadomego człowieka tego właśnie jako odwracającego^{338 A pt ao ac} lud, i oto ja w wejrzeniu was^{Gp} przez rozróżnienie wstecz zbadawszy^{182 N pt ao} w zupełności nic^{As n} *nie* znalazłem^{ao} w wiadomym człowieku tym właśnie^{2094 D} *jako* winę^{A ns} *czynów* których^{2061 Gp n} rzucacie oskarżenia w dół^{1520 pr} w dół na niego^G. **23,15** Ale ani Herodes; posłał na powrót^{196 ao} bowiem go istotnie do nas. I oto żadne *czy-ny*^{2080 Ns n} godne śmierci^G *jako jedno* *nie* jest^{3s pr} *od przeszłości* praktykowane^{2361 Ns n pt pf ps} ¹nim^D. **23,16** ²Wychowawszy *jak dziecko*^{2116 N pt ao} więc go przez rozwiązanie uwolnię^{ft}. **23,18** Zakrzyknęli w górę *gardłowo jak zwierzęta*^{181 ao} zaś wszystkim mnóstwem^{adv} powiadając: Unoś^{70 pr} tego właśnie^A, uwolnij^{ao} zaś nam wiadomego³ Bar-abbasa^A, **23,19** - taki który^{Ns m} był przez⁴ buntownicze powstanie^{2613 A} *jakieś*^{2802 A} *stawsze się*^{584 A pt ao md-dp} w tym mieście i morderstwo^A rzucony^{463 N pt ao ps} w strażnicy^{2959 D}. **23,20** Na powrót zaś Pilatos zwrócił się *głosem* istotnie ku^{2426 ao} nim^{Dp}, chcąc^{N pt pr} przez rozwiązanie uwolnić^{ao} Jezusa. **23,21** Ci zaś nakładali głos na *to*^{1116 ipf} powiadając: ⁵Zaopatruj w *umarły stawiony drewniany pal*^{2616 pr it ac}, zaopatruj w pal²⁶¹⁶ go. **23,22** Ten zaś po raz trzeci rzekł istotnie do nich: Co bowiem złe^{1435 As n} uczynił^{ao} ten właśnie? Żadną^{As n} winę^{77 As n} śmierci^G *nie* znalazłem^{ao} w nim. Wychowawszy *jak dziecko*²¹¹⁶ więc go przez rozwiązanie uwolnię. **23,23** Ci zaś nalegali^{1081 ipf} głosami wielkimi prosząc dla siebie^{74 N pt pr md} *uczynić* go^A *mającym* zostać zaopatrzonym w drewniany pal^{2616 ao if ps, Aci}, i z góry aż na dół potężniały^{1524 ipf} te głosy ich^G. **23,24** I Pilatos potwierdzając rozstrzygnął^{1082 ao} *aby możliwą* stać się^{584 ao} *uczynić* tę^A prośbę^A ich^G. **23,25** Rozwiąawszy uwolnił^{323 ao} zaś tego przez buntownicze powstanie^A i morderstwo rzuconego^{463 As pt pf ps} do strażnicy^A, którego^{2061 As m} prosili dla siebie^{74 ipf md}, zaś Jezusa przekazał^{2150 ao} tej woli^D ich^G. **23,26** I jak odprowadzili^{268 ao} go, ⁶pochwyciwszy^{1083 N pt ao md-dp} Simona^A *jakiegoś*^{2802 Am} ⁷z Kyr-rene^{Am}, przychodzącego^{Am pt pr} od ⁸poła^{37 G}, *nałożyli na dodatek*^{1111 ao ac} jemu ten ⁹stawi-
wany wznoszony pal^{2615 A} ¹⁰przynosić^{2922 pr if ac} ¹¹*pozostając w łączności* w z tyłu²⁰³² Jezusa^G. **23,27** Wdrażało się^{92 ipf} zaś jemu wieloliczne^{Ns n} mnóstwo^{Ns n} ludu^{Gs m} i ¹²kobiet, które^{2061 Np f} zadawały sobie żałobne cięcia^{1614 3p ipf md} i wyrzekały treny pogrzebowe^{1306 3p ipf} na

¹Lub: 'jemu'.

²Gr. *paideuo* od *pais* 'chłopiec, posługujący chłopak'. Ten źródłosłów również może wskazywać na dziecinność (proporcje ciała?, wzrost?) Jezusa. Znaczyło 'jak dziecko wychowywać, kształcić, pouczać, ćwiczyć, uobyczajniać' – ale nie chłostą {6}. Chociaż Abram. w {6} podaje w końcu także „karcieć, karać”, ale zaznacza iż to dla tego miejsca w NT, jest więc kolejnym ukłonem autorki względem kościelnej tradycji tłumaczeń, choć też nie do końca (nie daje „chłostać”). Przekłady: „wychłostać”. Dziwna jest ta dążność kościoła do obciążenia tą czynnością rzymskich władz świeckich „chłostaniem” Jezusa, wbrew staraniom ochronnym Piłata (Mt 27,24 Lc 23,20 Jo 19,12 Ac 3,13), bo to samo słowo jako czynność łaski bożej znaczy u niego tylko „pouczać” Tt 2,12.

³Imię – czy może pseudonim – Barabbas mogło pochodzić od aramejskiego Bar Abba 'syn tatusia', albo, według Orygenesusa i Hieronima, od Bar Rabban 'syn mistrza' {317}.

⁴Gr. *stasis* od *histemi* 'stać, stawić'. Ten sam źródłosłów co w *stauros* 'stojący pal'. Takim przestał być Jezus, a taki był im potrzebny.

⁵Zgodnie ze znaczeniem końcowego formantu -oo w czasowniku *stauroo*. Podstawowe znaczenie jest „zaopatruj” w umarły stawiony pal; wynikowe: „ujmij”. P. przyp. do Mt 27,22.

⁶Gr. *epi-lambano* 'po-chwycić', i tak w całym N.t., też jak tu „z wrogimi zamiarami” {7}. Przekłady: „zatrzymali”.

niego_A. **23,28** Obrócony_{2639 N pt ao ps} zaś istotnie do nich_{Ap f} Jezus rzekł: Córki_{Vp} Ierusa-
lemu_{indecl, Gs f,} nie płaczcie_{pr} aktywnie na mnie_A; ponad liczbę tego aktywnie na siebie
same_{Ap f} płaczcie i na wiadome potomki_{Ap n} wasze_{Gp}. **23,29** Że oto przychodzą_{pr}
niewiadome dni, w których_{2061 Dp} powiedzą szczegółowo_{841 ft:} Szczęśliwe¹ nieplodne i
łona₁₅₈₉ które_{2061 Np f} nie zrodziły płciowo_{570 ao} i piersi które nie pożywiły_{2822 ao}. **23,30**
Wtedy poczną sobie_{389 ft md} powiadać_{pr} ²górowym istotom_{2057 Dp n:} Padnijcie_{2276 ao} aktywnie
na nas_A, i pagórkowym istotom_{530 Dp m:} Zasłońcie_{1441 ao} nas_A. **23,31** Że jeżeli w₉₅₉

7Gr. *Kyrenaios* ‘Kyrenejczyk, mieszkaniec Kyrene’ w Libii (p. przyp. do Mt 27,32). Mt 27,32 i Mc 15,21 zaznaczają, że Simon był potraktowany jako oswojony koń (*aggareuo*₁₈); Mc 15,21 że był ojcem dwóch synów, o greckim i rzymskim imionach - może jako kolejna zapowiedź (+Jo 12,20-23) odrodzenia żydów w poganach. To zaznaczenie potencjału płodnościowego Simona, wraz ze zwierzęcą dzikością „pola”, może wskazywać na cechy wymagane u zwierzęcej ofiary. – Cechy których, jak sugeruje Mt 19,12, nie miał Jezus, eunuch dla królestwa niebieskiego. *Przychodzący od pola* może znaczyć: od dzikich zwierząt (por. niżej *agros*), z modyfikacją na zwierzę oswojone (kurier konny). Także Libia i cała Afryka mogły symbolizować krainę dzikich zwierząt. Opis powyższy znaczy też, że ów Simon nie był pielgrzymem, ale jako przybysz osiadł na stałe w stolicy {317}.

8‘Pole’ gr. *agros* oznaczało zarówno ziemię orną jak i step gdzie żyły dzikie zwierzęta. Pochodne *agr-ios* ‘żyjący na polu, na swobodzie, dziki’, *agro-teros* ‘dziki, lubiący polowanie’; hebr. *SzDH* ‘pole, rola, step’, często jako miejsce dzikich zwierząt n.p. Ge 3,1.

9Czyli t.zw. “krzyż” gr. *stauros*, od *histemi* ‘stać stawić’, jednak bez polskiego znaczenia „krzyżowania się”, wzajemnego przenikania się elementu pionowego i poziomego. Nie jest jasne, którą belkę krzyża, pionową czy poziomą, przynosił Simon. Jednak zarówno etymologia ‘stojący’ jak i znaczenia ‘słup, pal wbity w ziemię lub dno, pal palisady’ czy ‘pal do wbijania nań’ {6} wskazują na belkę pionową. Por. przyp. do Mt 10,38 Lc 9,23.

10Gr. *fero* ‘przynosić, przyprowadzać, dostarczać’. *Fero* razem z *opisthen* (p.n.) zbliża się znaczeniowo do formantu -oo w czasowniku *stauroo*, które już bez wątplenia odnosiło się do Jezusa Mt 20,19 26,2 i in. Tak więc męski (mający synów) Simon dostarczając do tyłu Jezusowi pal, rozpoczął w ciele proces krzyżowania Jezusa. Natomiast “dźwigać” czy “nosić” to inne słowa: ‘dźwigać’ *bastadzo* i ‘nosić’ *foreo*. Paralelne miejsca Simona z krzyżem w Mt 27,32 i Mc 15,21. Pk119.

11Gr. *opisthen* jako przyimek z genetivem znaczy ‘w tyle’ lecz z zachowaniem łączności (formant -*then*), +Mt 15,23. Przykładowo, Chimera miała *opisthen* smoka, to znaczy że był on z nią organicznie złączony w jej tylnej części ciała. Por. Ap 4,6 5,1. Nieco inny zwrot: *deute opiso mou* w Mt 4,19. {317} twierdzi, że „Szymon niósł krzyż za Jezusem”.

12Zatem ewangeliści nie zaliczają kobiet nie tylko do ludzi Mt 19,3.10, ale i do ludu. Por. Mt 14,21.

1Więc seksualna **plodność** ludzka, jej wiodąca rola w życiu człowieka, będzie eliminowana po uśmierceniu Jezusa chrystusa? Czy dlatego, że seks jest wobec głowy działaniem anarchizującym, rewolucyjnym i pasożytniczym, pozabawia mózg człowieka naczelną rolę, przeprowadzając przez ludzki organizm duchy obcych zwierząt? Po okresie krucyfiksu nastanie wrogość wobec kultu płodności; seks utraci rolę kosmicznego przewodnika życia. Elektron życia przeskoczy na większą człowieczą orbitę. Świętość spłynie na inne sfery życia - na rozum i ręce oraz na człowieka jako całość (klon?). A zamiast narządów płciowych, płciowość ziemskiego człowieka będą wyrażały góry↓ i pagórki↑. {317} uważa iż nieplodna kobieta oznacza nowy lud boży założony przez Jezusa.

2P. przyp. do Mt 17,20. Gdyż nowa kreacja człowieka ma być ziemsko - boska, jak w Ge? Ziemia pierwotnego Jahweh Elohima, wraz z materią demonów, mają odzyskać rolę tworzywa nowego człowieka.

tym ¹wilgotnym ²⁸⁵²D ²drewnie ¹⁹⁶⁵D te właśnie ^{Ap n} czynią ^{pr}, w tym suchym ¹⁹⁶⁴ co stałoby się ⁵⁸⁴ao sb md-dp?

23,32 Byli wiedzeni ³⁹ipf ps zaś i ³odmienni ¹¹⁵⁴(,) zło działający ¹⁴³⁶Np dwaj razem z nim ^D aby przez uniesienie w górę zostać zgładzonymi ¹⁷⁵ao if ps. **23,33** I gdy przyszli aktywnie na właściwe miejsce *ujścia* ^A zwane ¹⁴³⁹A pt pr ps Czaszka ^{N,As n}, tam zaopatrzyli w *umarły stawiony wzniesiony drewniany* pal(e) ²⁶¹⁶ao id ac ⁴jego ^A i tych zło działających ¹⁴³⁶; któregoś ²⁰⁶¹A m wprowadzić z prawych *stron* ^{Gp n}, któregoś zaś z *błędnie lewych stron* ³⁶³Gp n. **23,34** ⁵Rozdzielając sobie ^{Np pt pr md} zaś szaty jego rzucili ⁴⁶³ao ac losy ^{Ap}. **23,35** I *przedem* stał ¹³⁷²ppf ac lud ¹⁶⁸⁹ oglądający dla znalezienia teorii ¹²⁸⁹N pt pr ac. Wyszydźali ⁸⁸³ipf zaś i ci ⁶naczelni z racji swej prapoczątkowości ³⁹⁰ powiadając: Innych ocalił ²⁷⁴²ao ac, niech ocali ^{ao} siebie samego ⁷⁹⁹A, jeżeli ten właśnie *jakościowo* jest ten pomazaniec tego boga ^G ⁷ten wybrany ⁸⁸⁰. **23,36** Wzartowali i wbawili się *jak chłopaki* ⁹⁴⁶ao ac zaś jemu i żołnierze przychodzący do istoty ²⁴⁰⁰N pt pr md-ps-dp, ⁸ostrzy ocet ²⁰³¹ przynosząc do istoty ²⁴²⁵N pt pr ac jemu **23,37** i powiadając ^{Np}: Jeżeli ty jesteś ten wiadomy król Judajczyków, ocal ²⁷⁴²ao ciebie sa-

1 Gr. *hygros* ‘wilgotny, mokry’, t.j. zapewne: świeżo ścięty (rosnące drzewo to *dendron*), jeszcze posiadający życiodajną wodę, lub może nawodniony wodą ducha świętego. W N.t. 1x. Zwrot “w tym wilgotnym” nie ma chyba znaczenia narzędziowego: “za pomocą wilgotnego”, lecz znaczenie miejscowe. Możliwe, że „wilgotne drewno” oznacza umarłego w chrzcie i pomazanego Jezusa, suche zaś lud Jerusalemu; możliwe też, że do takiego wilgotnego ‘drewna’ *ksylon* przyrównał ówczesną, nawiedzoną przez niego, ludność Jerusalemu (drzewo jako symbol człowieczeństwa i kobiecości), do suchego zaś tę ludność bez niego. Przy takiej interpretacji należałoby rozstrzygnąć, czy owa wilgoć pochodziła od księżycowej wody obecnego w niej Jezusa (ptak Jerusalemu Lc 13,34). {146} {317} uważają, iż do zielonego drzewa Jezus przyrównuje siebie, a Jerozolimę i jej mieszkańców do drzewa suchego s.346. W Mc 3,1.3 „sucha”, t.j. sparaliżowana, niewładna, jest ręka. Przekłady: „zielonym drzewem” – lecz tu ani zielone ani drzewo. **2** Gr. *ksylon* to drzewo ścięte, umarłe, ‘drewno’, też jako narzędzie kary: krzyż, dyby, kij. Drzewo żywe to *dendron*. **3** Zatem według ewangelisty Jezus był wcześniejszym, wzorcowym dla „innych” złoczyńców „zło działającym”, arcyzłoczyńcą. Por. 23,22.

4 Nigdzie tu nie jest wyraźnie napisane że to Jezus chrystus zawisł na krzyżu. Por. legendy i przekonania doketów.

5 Słów o odpuszczeniu nie ma wiele czołowych rękopisów. Pk93 Pk94.

6 Opinia o Jezusie owych ‘naczelnych, prapoczątkowych’ t.j. archontów (takim był logos w Jo 1,1) może polegać na prawdzie. Chrystus chcąc czynić cudy doczesne, partykularne, w ciele i materii ziemskiej, zaprzepaścił swój jeden duchowy cud eschatyczny, do którego został powołany. Chrystus, zniżając się do grzeszników i czyniąc dla nich cudy, skurczył zacieśnił pomniejszył i obniżył wielkie koło swojego pierwotnego bytu. Jego pierwotny człowieczy duch wyszedł na zewnątrz siebie, zmieszał się z innym dekadencjnym obiegiem. Utracił osobowy związek z pierwszym ojcem-człowiekiem (Mt 27,43-46), tak że jego słowo odnoszące się do niego samego już się nie liczyło. Może Jezus liczył iż w decydującej chwili ojciec ocali go od śmierci krzyżowej? por. Mc 14,36 Lc 22,42 Jo 11,42. U Jana chrzciela przeciwnie: jego słowo pozostało cudem i „prawdą” zgodną z nim samym Jo 10,41.

7 Gr. *ho eklektos* ‘ten wybrany’ tylko u Lc jako dookreślenie „pomazańca”, gdyż widocznie bez tego dodatku można pomyśleć o innych pomazańcach (n.p. „urodzonym chrystusie” może Joannesie, o prorokach). *Eklektos* jest też wariantowym określeniem chrystusa przy chrzcie w Jo 1,34, oraz jako kamień w Syjonie w 1P 2,4.6. Źródłowe słowo *eklego*, podczas przemienienia na górze w Lc 9,35, określa jednoosobowe wybranie wstępujące w górę spośród wcześniejszych chrystusów. *Eklektos* bywa też zastępowane u synoptyków słowem *agapetos* ‘umiłowany’, też Rm 11,28; Rm 11,5 wybór łaski. Natomiast „syn boga” jest określeniem zstępującym na dół i wieloosobowym. Por. Mt 22,14 powołany – wybrany; 2P 1,10 powołanie – wybór; Lc 9,35 syn – wybrany; Lc 14,24 wezwany – wprowadzony. **8** {317} podaje, iż pod słowem *oksos* rozumiano kwaśne wino z wodą i jajami, przynoszące orzeźwienie.

mego^{2529 A}. **23,38** Był^{ipf} zaś i napis zależnie na nim^{Ds m}: ¹Ten wiadomy król Judajczyków *jest* ten właśnie²⁰⁹⁴.

23,39 Jeden zaś z tych^{Gp} zawieszonych^{1636 G pt ao ps} zło działających^{1436 Gp} niewłaściwie wieszczęł^{514 ipf} go powiadając: Czyż nie ty jesteś ten wiadomy pomazaniec? Ocal^{2742 ao} ciebie samego^{2529 A} i nas^A. **23,40** Odróżniwszy się^{311 Ns pt ao ps-dp} zaś ten ²odmienny¹¹⁵⁴ nadając naganne oszacowanie^{N pt pr} mu mówił^{2925 ipf,ao}: Ani strachasz się^{pr} ty w tego^A boga, że ³w tym samym^{430 Ds n} rozstrzygnięciu^{1640 D} jesteś? **23,41** I my wprawdzie zgodnie z regułami cywilizacji; godne^{Ap n} bowiem, *te* których^{2061 Gp n} spraktykowaliśmy^{2361 ao ac}, odbieramy; ten właśnie zaś żadne^{As n} ⁴nie na swoim właściwym miejscu^{419 As n} *nie* spraktykował^{2361 ao}. **23,42** I powiadał: Jezusie, wspomnij sobie^{1865 ao it ps-dp} mnie^G gdyby przyszedłbyś^{1139 ao sb ac} do wiadomej^A królewskiej władzy^A twojej^G. **23,43** I rzekł mu: Zaiste tobie powiadam: ⁵dzisiaj(:) wspólnie ze¹⁸³¹ mną^G będziesz^{834 ft} w tym wiadomym ⁶sa-dzie.

23,44 I była już tak jak gdyby³⁰⁵⁴ godzina ⁶szósta, i ciemność stała się wrogo na całą^A ziemię^A aż do godziny^G dziewiątej(.) **23,45** *wskutek* Słońca^G ⁸wyczerpawszego się do braku^{879 G pt ao ac, Gab}. Zostało rozdarte^{2738 ao ps} zaś ⁹odgórne rozpostarcie ciemnienia^{1494 Ns n} miejsca osiedlenia bóstwa^{1913 Gs} *przez* środkowe *miejsce*^{1827 N,As n}. **23,46** I przygłosiwszy^{2968 N pt ao ac} głosem wielkim Jezus rzekł: Ojczy^v, do funkcji¹⁰ rąk^{Ap} twoich^G kładę obok-przeciw^{2174 pr id md} ¹¹ducha^A *należącego do* mnie^G. To właśnie zaś rzekłszy^{pt ao ac} wytchnął ducha^{889 ao ac}. **23,47** Ujrawszy zaś naczelnik setki to stawsze się^{584 As n pt ao md-dp} słaWił^{772 ipf} wiadomego boga^A powiadając: ¹²W realnie istniejącej rzeczywistości^{2030 adv} wiadomy człowiek ten właśnie przestrzegający reguł cywilizacji⁷⁴⁴ był^{834 ipf}. **23,48** I wszystkie^{2193 Np m} do razem obok-przeciw stawsze się^{2676 Np m pt ao ac (md-dp)} tłumy^{Np} aktywnie na

1 W paralelnych miejscach u Mt 27,37 Mc 15,26 Jo 19,19 napis ten brzmi inaczej.

2 Gr. *heteros* 'drugi z dwóch, alternatywny, odmienny, inny niż być powinien', t.j. często 'zły' *kakos*, ale w N.t. *heteros* nieraz lepszy, n.p. Lc 17,35 18,10 23,40 Mt 6,24 Ac 23,6.. Zwrot 'jeden... i odmienny' *eis kai heteros*, częsty w dialekcie koine.

3 Oto marzenie przestępców: znaleźć się wraz z Jezusem „w tym samym rozstrzygnięciu” boga, też Rm 6,8 1Th 4,14

4 Gr. *a-topos*. Widać był to bardzo poważny zarzut, skoro uzasadniał karę śmierci. Warto zbadać, czy można tych „dwóch odmiennych złoczyńców” uważać za „dwóch świadków” Jezusa z Ap 11,3-8, też ukrzyżowanych razem z Jezusem. Przekłady: „nic złego”.

5 Co znaczy <dzisiaj ze mną w raju> skoro Jezus dopiero trzeciego dnia zmartwychwstał? Wobec tego {317} dla <dzisiaj> nadaje znaczenie eschatologiczne: „nieustanne <dzisiaj>” z J. chr.

6 Zauważmy, że także ten złoczyńca nie wyrzeka się swych grzechów, nie ubolewa nad nimi, nie obiecuje zadośćuczynienia, pozostaje więc grzesznikiem, a jedynie wierzy w bezgrzeszność Jezusa. Zatem pierwszym odziennym mieszkańcem raju miał być grzesznik! Ten złoczyńca za sprawą Jezusa „ukradł wierzącym raj”! Jak więc on sobie ten raj urządzi i jakich przyjmie towarzyszy? Rzeczywiście, Jezus do końca „nie przyszedł wezwać sprawiedliwych, lecz grzeszników” Mt 9,13 Mc 2,17 Lc 5,32 Rm 5,6 1Tm 1,15. Ale w takim razie w chrześcijaństwie złoczyńca wraz z Jezusem staje się archontem raju, stanowiącym konstytucję królewskiej władzy boga! Nadaje jej charakter, kształtuje ją. Czy wpuści do niej swego przeciwnika, ucziwego? Kradnie nam raj! Taka jest chrześcijańska teologia!

7 U synoptyków szósta godzina (nasza dwunasta w południe), szczytowa pora dnia, Słońca, światła i upału. Szóstka tu skojarzona z Jezusem; u Jo 19,14 z „królem waszym”; w Jo 4,6 z Jezusem koło studni Jakuba; także z miesiącem Lc 1,26.

uzyskanie teorii ¹²⁹⁰As f to właśnie ²⁰⁹⁴A f, obejrzawszy dla znalezienia teorii ¹²⁸⁹Np pt ao ac te ^{Ap n} stawsze się ⁵⁸⁴Ap n pt ao, bijąc ^{Np pt pr ac} klatki piersiowe ²⁶²⁴Ap zwracały wstecz-pod ²⁸⁸⁹ipf. **23,49** Przedtem stali ¹³⁷²ppf zaś wszyscy znajomi ^m jemu od w z *miejsca* o długiej odległości ¹⁷⁶⁰, i kobiety te ¹⁹⁶⁶Np f do razem wdrażające się ^{N pt pr} jemu od Galilai, widzące ²⁰⁴¹Np f pt pr ac te właśnie *sprawy* ^{Ap n}.

23,50 I oto mąż imieniem Josef członek Rady będący poczynającym spod ²⁸⁶⁴N pt pr ac i mąż ¹¹ i ¹przestrzegający reguł cywilizacji ⁷⁴⁴, **23,51** - ten właśnie nie był do razem z góry aż na dół składający się ²⁶⁵²N pt pf md-ps-dp tej chęci ⁵²⁸ i temu *niecnemu* praktykowaniu ²³⁵⁹D ich ^{Gp} - od Harimathai ^G miasta ^G Judajczyków ¹³⁶⁴G, który ²gościnnie przyjmował jako istotnie dodatkową ²³⁹⁶ipf md-ps-dp wiadomą królewską władzę wiadomego boga ^G, **23,52** ten właśnie przyszedłszy do istoty ²³⁹⁶N pt ao ac Pilatosowi ^D poprosił dla siebie ⁷⁴ao md cielesny organizm ^{As n} Jezusa, **23,53** i z góry na dół zdjąwszy ¹³⁹⁹N pt ao ac ³wwikłał ⁹⁹⁹ao ac go ^{As n} ⁴zasłonie z cienkiej tkaniny ²⁵⁵¹D f i ⁵położył ²⁷⁹⁶ao go ^{Am} w pamiątkowym miejscu ¹⁸⁷²D

8Gr. *ek-leipo* od *ek* ‘z wewnątrz, wy-’ i *leipo* ‘brakować, zostawać bez’. Bardzo kontrowersyjne przypisanie takiego stanu ojcu. *Ekleipo* jest tu w stronie czynnej w znaczeniu nieprzechodnym, t.j. ‘wy-brakować się, ulegać wyczerpaniu, skończyć się’, i w takim znaczeniu było używane do oznaczania zaćmienia słońca i księżyca {6}, co właśnie tu jest opisane. Słońce wyczerpane jest pozbawione dwóch swoich potomków: ognia i światła. Jednocześnie to samo księżyc. Można kojarzyć, że ciemna tarcza Księżyca wyczerpała obie emanacje Słońca, gdy krzyż wyczerpał syna człowieka. Lecz Pascha żydowska przypadała w czasie pełni księżyca, a wtedy zaćmienie Słońca przez Księżyc jest niemożliwe {317}. W Ap 9,2 Słońce i powietrze zostały zaciemnione z dymu (Księżyca?) wstąpiwszego (jak szatan w Ap 20,9) ze studni (Wenus wieczornej, łańcucha 20,2n?) bezdenności. Natomiast długi czas trwania ciemności (3 godziny) każe wątpić, czy było to astronomiczne zaćmienie przez Księżyc; raczej trójka jest tu symboliczna i wskazuje na wyczerpanie Słońca jedynie w w małym, trójkowym wymiarze. Może też przez jakiś inny obiekt kosmiczny, n.p. przez chmurę pyłu, UFO czy Wenus, które trwać może nawet 8 godzin, lecz nie zaciemnia Słońca całkowicie. W Ap 12,1 jest „kobieta (Wenus) ubrana w Słońce”, więc częściowo je zasłania, nie zaćmiewając znacząco. Natomiast „według licznych świadectw starożytnych takie właśnie zaćmienie słońca dokonało się w okresie 1.07.32 do 30.06.33 r. po chr.” {316} t.2 s.666. Przekłady: „zaćmiło się”, co sugeruje zupełnie inną przyczynę.

9Gr. *kata-petasma*; tłumacząc etymologicznie od *kata* ‘z góry na dół’ i *petannymi* ‘rozpostrzeć’. Odpowiada hebr. PRKT ‘zasłona’ od PRK ‘ucisk, ciemnienie, zmuszanie do ciężkiej pracy, kruszenie, łamanie’. Trudno poznać teologię tej zasłony, bo o niej tylko w Hb: w 10,20 jest nią ‘ciało’ *sarks* Jezusa (Wenus wieczorna?). Por. Mc 15,38.

10Ręce ojca to może dwie emanacje globu Słońca: światło Słońca (prawica - {85}s.125.126 {95}s.111) i światło Księżyca (lewica).

11Nie wiadomo, czy mówi o autentycznie swoim duchu człowieczym, czy o otrzymanym duchu św.

12Gr. *ontos* adv. od *eimi* ‘być, istnieć czynnie, bosko, istotnie, faktycznie’. P. przyp. do Lc 24,34.

1*dikaio*s nazwany był też Josef “ojciec” Jezusa Mt 1,19. Nie musi to znaczyć, że byli tą samą osobą, choć ciała umarłych były wydawane nie komukowiek. Nie wiemy dlaczego Józef „mógł otrzymać od niego [Piłata] tę łaskę łatwiej niż rodzina lub uczniowie Jezusa” {317} s.536.

2Gr. *pros-dechomai*. Niezgoda Josefa z żydami mogła dotyczyć przyimka *pros* ‘istotnie dodatkową’, dlatego jest ważne jego oddanie w tłumaczeniu. Może chciał tę królewską władzę włączyć do syna człowieka. Przekłady: „oczekiwał”, co *pros-dokao*.

3Gr. *en-tylisso* od *tylisso* ‘rozplątać, rozwikłać’ od *tyle* ‘podkładka, poduszka’ {7}. Znaczący: ‘zawinać, owinać {6}, zgiąć, nagiąć’ {9}. Słowo to występuje w tym miejscu u Mt i Lc; u Mc zaś *en-eileo* ‘spiralnie owijając wtwłoczyć’. Przekłady: „o(b)winął”.

4Gr. *sindon*, zasłona jaką pozostawił młodzieniaszek Mc 14,51. ‘W-wikłać’ gr. *en-tylisso* tylko tu i w paralelnych.

5„Złożenie do grobu jest niezbędnym dowodem prawdziwości zmartwychwstania chrystusa” {317}. Lecz najstarsza z ewangelii, Marka, nie wspomina o rzekomym jego zmartwychwstaniu. Dla wypełnienia tego „braku”, wieki później kościół dopisał „zakończenie dłuższe”, które jednak dziś jest jest uznawane).

n wyciosanym w głazie ^{1688 D n}, którego *miejsca* ^{2061 G} nie był żaden ^{N m} jeszcze nie leżący ^{N m pt pr md-ps-dp}. **23,54** I dzień był ¹Podstępnego Przygotowania Materialnego Urządzenia ^{2171 G} f, i sabbat ^{2594 N n} ²nakładał światło ^{1117 ipf ac}. **23,55** Z góry na dół podążywszy tą samą drogą ^{1475 Np f pt ao ac} zaś te ³kobiety, takie które ^{2067 Np f} były zeszele do razem ^{2704 N f pt pf ac} z Galilai jemu ^D, obejrzały badawczo ^{1273 ao} ten pamiątkowy grobowiec i jak został położony ^{2796 ao ps} cielesny organizm jego. **23,56** Zawróciwszy wstecz-pod ^{2889 Np f pt ao ac} zaś przygotowały ^{1156 ao} wonności i pachnidła.

I w ten ^{As n} wprawdzie sabbat ^{A n} zachowały spokój ^{ao} w dół we wiadomą ^A wskazówkę ^A, **24,1** tym ^{1966 Ds f} zaś jednym *dnem* ^{843 D f} sabbatów ^{Gp n}, w czasie ⁴świtu ^{2048 Gs m} ⁵głębokiego ^{460 Gs m, adv}, aktywnie na to pamiątkowe miejsce ^{1872 A n} przyszy ^{ao} przynosząc ^{2922 Np f pt pr} które ^{Ap n} przygotowały ^{1156 ao} wonności ^{Ap n}. **24,2** Znalazły ^{ao} zaś wiadomy kamień odtoczony ^{317 pt pf ps} od pamiątkowego grobowca ^{1873 G n}; **24,3** wszedłszy ^{846 N pt ao} zaś nie znalazły ^{ao} wiadomy cielesny organizm ^A utwierdzającego pana ^G Jezusa ^G. **24,4** I stało się w tym ^{1966 D n} *które sklonnymi* ⁶mieć niemożność wydostania się ^{329 pr if md, Aci} *czyniło* je ^{430 Ap f} około tego właśnie ^{Gs n}, i zobacz *do tamtego miejsca* - oto ⁷mężowie ^{Np} dwaj stawili się zależnie ^{na} ^{1194 ao ac} nich ^{Dp f} w ubiorze ⁸błyskającym ^{405 D f pt pr ac}. **24,5** *W następstwie* ⁹od wewnątrz przestraszonych ^{957 Gp f} zaś stawszych się ^{584 Gp f pt ao md-dp, Gab} ich ^{Gp} i *w następstwie* chylących ^{Gp f pt pr ac} doistotne oblicza ^{Ap} do funkcji ziemi ^A, rzekli istotnie do nich ^{A f}: *Po co szukacie* wiadomego żyjącego biologicznie ^{1221 A m pt pr} wspólnie z ¹⁸³¹ umarłymi ^{Gp}? **24,6** Nie jest bezpośrednio tutaj, ale został wzbudzony ^{810 ao ps}. Wspomnijcie sobie ^{1865 ao ps-dp} jak zagadał ^{1678 ao} wam jeszcze będąc ^{N pt pr} w Galilai, **24,7** powiadając ^{N pt pr} wiadomego ^A syna ^A wiadomego ^G człowieka ^G że obowiązuje ^{659 3s pr} *uczynić możliwym* zostać przekazanym ^{2150 ao if ps, Aci} do rąk ^A *niewiadomych* ^G *człowieków* ^G *uchybiających* ^G celu ^G, i *możliwym* zostać *zaopatrzonym* w *umarły stawiony drewniany* ^{2616 ao if ps} pal ^D i tym wiadomym ^D *trzecim* ^D

1 Gr. *para-skeue* od *para* 'obok, fałszywie, podstępnie, nie w porę' i *skeuadzo* 'przygotować, przyrządzić, urządzić, zaopatrzyć' od *skeuos* 'sprzęt materialnego sztucznego urządzenia – narzędzie, przybór, naczynie, osprzęt'.

2 Gr. *epi-fosko*, od *epi* 'na' i *fos* 'światło'. Może znaczyć: „sabbat się rozjaśniał” - pierwszymi gwiazdami {317} lub księżycem, ale chyba nie „światłami zapalonymi w wieczór” w mieszkaniach BT.

3 Ewangelista podkreśla rolę kobiet jako pierwszych, najbliższych świadków śmierci i zmartwychwstania Jezusa Lc 22,56 23,28.55 24,1-11. Chociaż matka i kobiety wyznaczały złe chwile i śmierć Jezusa Mt 26,12 Lc 22,56 Jo 2,4 12,7. Tego rodzaju też, zasadniczo kobiece, jest jego przyjście do wiernych.

4 Gr. *orthros* 'świt, brzask'.

5 Gr. *bathus* 'głęboki'. „Głęboki świt” {146} rozumie jako “bardzo wcześnie, kiedy jeszcze było ciemno” s.354, więc przed wschodem Słońca. Wtedy na niebie pojawia się Merkury (Hermes) i Wenus (Afrodyta). Potem zmartwychwstały Jezus „wykłada” im *dia-hermeneuo* czyli dosł. 'prze(prowadza) jak Hermes' w.27. Także Pawła, jakby zmartwychwstańca z wczesnego Saulosa, nazwano Hermesem Ac 14,12.

6 Gr. *a-poreo* od *a* privativum 'nie, bez' i *poros* 'miejsce przepawy, przejścia, przedostania się.

7 W 24,23 są to aniołowie, u Mt - jeden anioł, u Mc – młodzieniaszek.

8 Gr. *astrapto* od *astrape* 'błysk, błyskawica'.

9 Gr. *em-fobos* złożone z *en* 'w, wewnątrz' i *fobos* 'strach, trwoga'. Nie był to zatem zwykły „strach” czy „trwoga” od zewnętrznych bodźców: trzęsienia, szumu, głosu, widoku, lecz raczej lęk i omdlenie jakich doznaje się od samej obecności UFO. Tu są to dwaj mężowie w ubiorze błyskającym, w Mc 16,5 młodzieniec w białej szacie, w Mt 28,2n anioł z obliczem jak błyskawica i szatą białą jak śnieg. Który znał słowa i szczegóły życia Jezusa jakby był przy nim.

dniem_D *możliwym* stawić na górę²³³ *ao ac*. **24,8** I wspomnieli¹⁸⁶⁵ *ao ps-dp* tych_G spłyniętych wysłowień czynów_{Gp} jego_G. **24,9** I zawróciwszy wstecz-pod_{Np f pt ao} od pamiątkowego grobowca odniosły jako nowinę²⁶⁶ *ao* te właśnie *wydarzenia*²⁰⁹⁴ *Ap n* wszystkie jedenastu_{indecl} i wszystkim pozostałym. **24,10** Były zaś: ta rodem z Wieży¹⁷⁴⁸ Maria, i Joanna, i Maria ta Jakobosa_G, i te pozostałe razem z nimi_D powiadały istotnie do tych¹ *odprawionych*³³⁶ te właśnie *sprawy*_{Ap n}. **24,11** I zostały objawione²⁹⁰⁸ *3p ao ps* wobec nich_{Gp} tak jak gdyby³⁰⁵⁴ ²*brednia*¹⁷¹¹ *Ns m* te spłynięte wysłowienia czynów_{Np n} te właśnie_{Np n}, i nie uwierzyli²⁸⁵ *ipf* im_{D f}. **24,12** Zaś Petros stawiając się w górę²³³ *N pt ao ac* pobiegł²⁸²³ *ao* aktywnie na pamiątkowy grobowiec_A, i z boku skrycie schyliwszy się²¹⁶³ *N pt ao* *po*gląda_{pr} wiadome³ *kawałki tkaniny*¹⁹⁸² *Ap n* wyłącznie jedyne¹⁸⁸⁸ *Ap n*; i odszedł²⁸³ istotnie do siebie samego⁷⁹⁹ *A* *podziwiając*_{N pt pr ac} to stawsze się⁵⁸⁴ *As n pt pf ac*.

24,13 I oto dwaj z nich w onym⁴³⁰ dniu byli wyprawiający się_{Np pt pr} do otwartej wiejskiej osady¹⁶⁶⁹ *A f*, ⁴*trzymającej się* w oddaleniu²⁸⁴ *As f pt pr ac* *w* stadiony²⁶¹¹ *Ap m* sześćdziesiąt_{indecl} od Jerusalem, której²⁰⁶¹ *D f* imię⁵ *Emmaus*, **24,14** i oni_{Np m} ⁶*mówili stowarzyszająco*²⁰¹² *ipf ac* istotnie do wzajemnych_{Ap} około wszystkich_{Gp n} tych⁷ *przez stąpanie* do razem zdarzywszych się²⁶⁷⁰ *Gp n pt pf ac* tych właśnie *spraw*_{Gp n}. **24,15** I stało się w tym¹⁹⁶⁶ *Ds n* *które mogącymi* mówić stowarzyszająco_{pr if ac, Aci} *czyniło* ich_A i⁸ *dla* razem badawczo szukać²⁶⁵⁹ *pr ac*, i sam Jezus przybliżywszy się_{N pt ao ac} wyprawiał się razem z²⁶⁸⁰ *ipf md-ps-dp* nimi_{D m}. **24,16** Zaś *oczy* ich były trzymane władzą¹⁶³¹ *ipf ps* *od* tego¹⁹⁶⁶ *Gs n* *które skłoniło* nie poznać¹⁰⁷¹ *ao ac* go. **24,17** Rzekł zaś istotnie do nich: *Co za*²⁸⁰³ *Np m* *odwzorowane w słowach* wnioski¹⁷²⁶ *Np* te właśnie, które rzucacie naprzeciw *dla zestawienia i porównania*²⁴⁸ *pr ac* istotnie do wzajemnych_{A m} *depcząc* wkoło_{Np pt pr ac}? I zostali stawieni¹³⁷² *ao ps* ⁹*mający* nadane ponure wejrzenia²⁵⁷⁹ *Np m*. **24,18** Odróżniwszy się *dla* odpowiedzi_{N pt ao ps} zaś jeden imieniem Kleopas rzekł istotnie do niego: Ty jedyne z obok-naprzeciw *jako obcy* *zadomawiasz*²¹⁸⁶ *pr ac* Jerusalem¹³⁴⁷ *f* i nie rozeznałeś⁵⁸⁵ *ao ac* te *sprawy*_{Ap n} stawsze się⁵⁸⁴ *Ap n pt ao md-dp*

1 Gr. *apo-stolos* ‘od-prawiony, ode-słany’. W 24,18 okaże się, że „jednym z nich” był Kleopas, więc spoza jedenastu.

2 Gr. *leros* ‘brednia, głupstwo, niedorzeczność, majak’.

3 Gr. *othonion* ‘lekka tunika’ (-ubiór, zwł. damski, chiton), zdrobnienie od *othone* ‘szata z cienkiego płótna, zwł. kobiet’. Inne słowo niż *sinon* w które owinięto ciało Jezusa 23,53. U Łukasza bliskoznaczna nazwa *chiton* ‘suknia, koszula’ Lc 3,11 6,29 9,3, która w Lc 6,29 kontrastowo do ‘wierzchniej szaty, płaszcza’ *himation*.

4 Gr. *ap-echo*. Wobec trudnego do ustalenia znaczenia, tłumaczę etymologicznie. Przegląd znaczeń w słownikach.

5 Gr. *Emmaous*. Jego “zlokalizowanie następcza nieprzewyciężone trudności” {146} s.356, podobnie jak z górą kazania por. {316} s.204: „znajduje swe właściwe miejsce bardziej w świecie symboli niż na mapach”, z górą przemienienia s.162 i innymi elementami „topograficznymi”, co cechuje zresztą całe piśmiectwo biblijne. Czy można go identyfikować z wymienionym w 1Ma 3,57? Nie bardzo też wiadomo jaka była jego pisownia; słowniki nie podają transkrypcji; hebrajskojęzyczne ewangelie kładą tu *AiMAUS*, może od *AiM* ‘lud, naród’. Nazwa zbliżona do *AiMUS* ‘Amos’, imienia występującego 3x w genealogii Jezusa. N.t. często korzysta z myśli, stylu i słownictwa proroka Amosa {125}.

6 Gr. *homileo*; stąd homilia.

7 Gr. *sym-baino* od *syn* ‘razem z’ i *baino* ‘stąpać, kroczyć, nogi rozkraczać’.

8 Gr. *sy-zeteo* od *syn* ‘razem z’ i *zeteo* ‘szukać badawczo’.

9 Gr. *skythr-opos* od *skythros* ‘ponury, posepny, zagniewany’ i *ops, opsis* ‘spojrzenie, wzrok’.

w niej w dniach tych właśnie ^{2094 D f?} **24,19** I rzekł im: Które ^{Ap n?} Ci zaś rzekli mu: Te około Jezusa ^G, tego nazarejskiego ^G, który stał się ^{584 ao md-dp} mąż prorok mocny w dziele i odwzorowanym w *słowie* wniosku w naprzeciwno ⁹⁶² tego boga ^G i wszystkiego ^{2193 Gs} tego ludu, **24,20** w jaki sposób ²⁰³⁹ zarówno przekazali ^{2150 ao} go prapoczątkowi kapłani i prapoczątkowi rządcy ³⁹⁰ nasi ^{Gp} do rozstrzygnięcia ^{1640 A} śmierci ^G jak i zaopatrzyli w stawiony pal ^{2616 ao} go. **24,21** My zaś mieliśmy nadzieję ^{935 ipf} że on jest ten *obecnie* mający planowo ^{N pt pr ac} ¹obecnie uwalniać za okupem *dla siebie* ^{1739 pr if md} Izraela ^A. Ale w każdym razie i razem ze wszystkimi ^{Dp m,n} tymi właśnie ^{2094 Dp m,n}, trzeci ^A ten właśnie dzień ^A wiedzie ^{39 pr ac} od którego *czasu* ^{2061 Gs m} te właśnie *sprawy* ^{Np n} *jako jedna* stała się ^{3s ao md-dp}. **24,22** Ale i ²kobiety jakieś z *należących do* nas ^{Gp} wystawiły z *naturalnego rozumu* ^{1022 ao} nas; stawsze się ^{584 Np f pt ao md-dp} ze świtu ^{2046 Np f} aktywnie na pamiątkowy grobowiec ^A **24,23** i nie znalazłszy ^{Np f pt ao} wiadomy cielesny organizm ^A jego przyszyli powiadając ^{Np f pt pr} i ³wizję ^{2037 A} *jakichś* aniołów ^{21 Gp} *dało się* widzieć ^{2041 pf ac}, którzy ^{2061 Np m} powiadają ^{pr} *iż okoliczności uczyniły* go ^A *zdolnym* żyć biologicznie ^{1221 pr if ac}. **24,24** I odeszli ^{ao} jacyś z tych ^{Gp} razem z nami ^D aktywnie na pamiątkowy grobowiec ^A i znaleźli ^{ao} w ten właśnie sposób z góry tak jak i te kobiety rzekły, jego ^A zaś nie ujrzeli ^{ao}. **24,25** I on rzekł istotnie do nich ^A: O ⁴nierozumni ²³⁶ i powolni ⁵³² sercem ^D w *sprawach* tego ^{Gn} *które skłania* uwierzytelniać ^{pr if ac} zależnie na wszystkich ^{Dp m,n} *na* których ^{2061 Dp m,n} zagadali ^{1678 ao} prorocy. **24,26** Czyż nie te właśnie ^{Ap n} obowiązywało ^{659 3s ipf ac, impers} *mogącym* ucierpieć ^{2195 ao ac, Aci} *uczynić* wiadomego ^A pomazańca ^A i *mogącym* wejść ^{846 ao} do sfery funkcji wiadomej sławy ^{771 A} *należącej do* niego ^{G?} **24,27** I począwszy sobie ^{389 N pt ao md} od Moysesa i od wszystkich proroków ⁵na wskroś *jak Hermes* począł tłumaczyć ^{737 ao} im we wszystkich tych odwzorowanych Pismach te *sprawy* ^{Ap n} około siebie samego ^{799 G}.

24,28 I przybliżyli się ^{807 ao ac} do tej otwartej wiejskiej osady *miejsca* którego ^{Gs m,n, adv} wyprawiali się ^{2336 ipf}, i on doistotnie ponadto przyczynił sobie *pozory* ^{2418 ao md} do dalej ^{2339 com} wyprawiać się ^{pr}. **24,29** I ⁶gwałtem przymusili ^{2142 ao} go powiadając: Pozostań ^{1819 ao} *współ-*

1 Gr. *lytroo*. Zapowiedzi tego w Mt 2,6 10,6 15,24. Tu jeszcze raz dobitnie zostało pokazane, iż celem tej religii jest wyzwolenie Izraela – nie człowieka, nie innych narodów i nie świata, por. Lc 1,16.54 2,25 Ac 1,6 13,23 28,20 Rm 10,1 11,26 Ap 7,4..

2 Kobiety “z naszych kobiet” (tak też BT). Ale “kobieta czyjaś” = jego żona (nie używano innych określeń na czyjąś żonę). Czy mogły to być żony apostołów? (w 1C 9,5 apostołowie mają żony). Czy był to przykład od ich mistrza Jezusa? Por. świadectwa apokryfów o Marii Magdalenie jako kobiecie Jezusa n.p. {128}s.247.252.

3 Gr. *optasia* ‘widzenie, widok, wizja, widowisko’ od *horao* ‘patrzeć, widzieć, ujrzeć’. W LXX (zwł. u Daniela) odpowiada hebrajskiemu *MRAH* ‘widok, zjawisko, zjawia, przywidzenie; wizja, zjawia, widziadło’.

4 Gr. *a-noetos* i *bradys* stanowią „bardzo ostrą naganę” od Jezusa {317}.

5 Gr. *dia-hermeneuo*. Por. przyp. do 24,1. Hermes był fallicznym zmartwychwstańcem.

6 Gr. *para-biardo* ‘zmuszać, działać wbrew (*para*) naturze lub prawu, używać siły, gwałtu, łamać, narzucać inne znaczenie’, od *biardo* ‘przebić się gwałtem, zmusić, użyć przemocy’. Od kogo uczniowie Jezusa nabrali takich nawyków? *Biadzomai* też w nauczaniu Jezusa o zdobywaniu gwałtem królestwa bożego Mt 11,12 Lc 16,16. Żle to wróży losowi Jezusa i królewskiej władzy Boga w Kościele.

nie z nami_G, że istotnie do wieczora_A jest i pochylił się_{1583 pf ac} już dzień₁₂₄₅. I wszedł z powodu_{Gs n} tego_{Gs n} które skłoniło_{1819 ao} pozostać_{1819 ao} razem z nimi.

24,30 I stało się w tym_{1966 Ds n} które mogącym_{1966 Ds n} zostać skłonionym do stołu_{1473 ao ps, Aci} uczyniło_{1473 ao ps, Aci} jego_A wspólnie z nimi_G, wzięwszy_{pt ao} chleb_{1473 ao ps, Aci} łatwodogodnie odwzorował_{1473 ao ps, Aci} we wniosku_{ao} i połamawszy_{1568 N pt ao} podawał jako naddatek_{1075 ipf ac} im. **24,31** Ich_G zaś¹na wskroś wstecz-w górę zostały otworzone_{701 ao ps} oczy i poznali z refleksji_{1071 ao} go, i on²niewidzialny₄₃₅ stał się_{584 ao} od nich. **24,32** I rzekli istotnie do wzajemnych: Czyż nie serce_{Ns} nasze³płonione_{1427 Ns f pt pr ps} było jak₃₀₅₁ gadał_{1678 ipf} nam w drodze, jak na wskroś wstecz-w górę otwierał_{701 ipf} nam odwzorowane Pisma? **24,33** I stawiający się w górę_{233 pt ao} oną godziną_D zawrócili wstecz-pod_{2889 ao} do Ierusalem i znaleźli⁴od przedtem_{2889 ao} zgromadzonych w zwartą masę pomieszanej wrzawy_{60 Ap pt pf ps} tych jedenastu i tych razem z nimi **24,34** powiadających_{A pt pr} że⁵w realnie istniejącej rzeczywistości₂₀₃₀ został wzbudzony w górę_{810 ao ps} wiadomy utwierdzający pan i został ukazany_{2041 ao ps} Simonowi. **24,35** I oni wyjaśniali_{ipf} te zdarzenia_{Ap n} w drodze, i jak dał się rozeznąć_{585 ao ps} im w wiadomym⁶łamaniu₁₅₆₅ chleba.

24,36 Wobec_{Ap n} te właśnie_{Ap n} zaś⁷ich_G gadających_{Gp pt pr, Gab}, on sam₄₃₀ stawiał się_{1372 ao} w środku_{D n} ich_{Gp} i powiada im: Pokój_{839 N} wam. **24,37** Podnieceni_{2450 N pt ao ps} zaś⁷i⁷od wewnątrz przestraszeni_{957 N} stawiający się_{584 N pt ao md-dp} wyobrażali sobie_{766 ipf ac} jakiegoś_{766 ipf ac} ducha_A teoretycznie oglądać_{1289 pr if}. **24,38** I rzekł im: Po co_{2803 A n} od przedtem_{2756 N pt pf ps} jesteście_{834 pr} i przez co_{2803 A n} na wskroś wnioskowania_{Np} wstępują_{2756 N pt pf ps} w sercu_{Ds} waszym_{Gp}? **24,39** Ujrzyjcie_{2041 ao} wiadome ręce_{2041 ao} moje i wiadome nogi_{2041 ao} moje że ja realnie⁸jestem₄₃₀ sam we własnej osobie₄₃₀; pomagajcie_{3035 ao} mnie_A i ujrzyjcie_{2041 ao}, że₂₀₇₁ duch₂₃₁₀ mięso_{2524 As} i kości_{Ap} nie ma, z góry tak jak_{818 A} mnie_{818 A} teoretycznie oglądacie_{1289 pr} mającego_{A pt pr}. **24,40** I to właśnie_{1289 pr} rzekłszy okazał_{628 ao} im ręce i nogi. **24,41** Jeszcze zaś⁸wskutek_{628 ao} nie uwierzytelniających_{Gp pt pr ac, Gab} ich_{Gp} od tej rozkoszy_{2980 G} i dziwiących się_{Gp pt pr ac, Gab}, rzekł im: Macie coś do strawienia_{541 A} w tym miejscu? **24,42** Ci zaś dali jako naddatek_{1075 ao} na służbę_{1075 ao} mu ryby_{Gs} pieczonej_{2038 Gs} część₁₈₂₅; **24,43** i wzięwszy_{pt ao} wobec nich zjadł_{1143 ao}.

1 Gr. *di-anoigo*, dalej o 'otworzeniu' Pism i umysłów, a w Mc 7,34 o cudownym otworzeniu uszu i języka.

2 Gr. *a-fantos*. Przekłady: Jakoś „zniknął im z (sprzed) oczu”. Stawianie się niewidzialnym było umiejętnością magów.

3 Gr. *kaio* 'palić, płonąć'.

4 Gr. *a-throidzo* 'zbierać, gromadzić w masę zwartą, ubitą, gęstą', w N.t. tylko w tym miejscu, zaś z przedrostkiem *epi* w Lc 11,29, z *syn* w Ac 12,12 19,25; od *throos* 'hałas, pomruk pomieszany' {4}, stąd też *throeo* 'działać hałasem' Mt 24,6 2Th 2,2. Dlatego Jezus rzekł im: Pokój wam" 24,36. Przekłady cicho: „zebranych”, „zgromadzonych”.

5 Gr. *ontos* (przysłówek od *eimi* 'być, istnieć istotnie, faktycznie, realnie') +Mc 11,32 Lc 23,47 Jo 8,36 1C 14,25 G 3,21... znaczący 'prawdziwie, rzeczywiście, w istocie'; w Biblii: 'w istocie *boga Jahweh*'. Por. *autos* 24,39. Pk97.

6 Gr. *klasis* (od *klao*) 'łamanie, za- u- ob-łamywanie'; w N.t. zawsze: chleba.

7 Gr. *em-fobos* p. Lc 24,5. Bez zewnętrznego zmysłowego powodu.

8 Gr. *autos* 'on, sam'. Zmartwychwstanie w tym samym „ciele” *sarks* i kościach”, t.j. w tym samym 'organizmie' *soma*, jest oryg. postulatem chrystianizmu, wbrew Pawłowi 1C 1,35-. Przekłady bezpodstawnie pomijają *autos* 'sam'

24,44 Rzekł zaś istotnie do nich: Te właśnie odwzorowane w *słowach* wnioski moje, które zagadałem¹⁶⁷⁸ ao istotnie do was jeszcze będąc^{pt pr} razem z wami, że obowiązuje *dać możliwość* uczynić pełnymi^{ao if ps} wszystkie^{Ap n} pismem odwzorowane^{602 Ap n pt pf ps} w 'przydzielonym obyczajowym Prawie Moysesa i Prorokach i Psalmach około mnie^G.

24,45 Wtedy na wskroś wstecz-w górę otworzył⁷⁰¹ ao ich^{Gp} rozum¹⁹⁵² As *od* tego^{Gs n} *które umożliwia* puszczać razem ze swoim rozumowaniem²⁷¹³ pr ac te odwzorowane Pisma⁶⁰¹.

24,46 I rzekł im że: W ten właśnie sposób *od przeszłości* jest pismem odwzorowane⁶⁰² pf ps *możliwym* uciepnieć²¹⁹⁵ ao if ac, Aci *uczynić* wiadomego pomazańca^A, i *możliwym* stawić na górę²³³ ao if ac z *niewiadomych* umarłych wiadomym trzecim dniem^D, **24,47** i *możliwą* zostać ogłoszoną¹⁵⁵⁵ ao ps zależnie na tym imieniu^D jego *uczynić*² zmianę rozumowania¹⁸³⁸ A do funkcji⁸⁴² puszczenia od siebie^{As} uchybień¹³⁴ Gp do funkcji⁸⁴² wszystkich^A wiadomych narodów z natury wzajemnie razem żyjących⁸²⁴ A(.) Począwszy sobie³⁸⁹ Np m pt ao md od Ierusalem(.) **24,48** wy świadkowie¹⁷⁷⁹ Np m tych właśnie *spraw*²⁰⁹⁴ Gp n. **24,49** I oto ja odprawiam wiadomą zapowiedź¹⁰³⁵ wiadomego ojca mojego aktywnie na was^A; wy zaś osiądźcie¹⁴¹¹ ao ac w tym mieście aż do *czasu* którego²⁰⁶¹ Gs m *wdziałibyście się* w⁹⁷¹ ao sb md z *niewiadomej* wysokości²⁹⁰⁴ Gs *niewiadomą*³ moc⁷⁸⁰.

24,50 Wyprowadził zaś ich na zewnątrz aż istotnie do Bethanii, i uniósłszy na¹⁰³⁹ Ns m pt ao ac *nich* ręce swoje, łatwodogodnie odwzorował we wniosku¹¹⁸⁰ ao ac ich^A.

24,51 I stało się^{3s} ao w tym¹⁹⁶⁶ Ds n *które skłonny* łatwodogodnie odwzorowywać we wniosku¹¹⁸⁰ pr if ac, Aci *czyniło* jego^A ich^{Ap}, ⁴rozstawił się na *dystans*⁷⁴² ao ac od nich i ⁵był niesiony na powrót w górę²¹³ ipf ps do wiadomego nieba^A. **24,52** I oni doistotnie uhołdowawszy^{Np pt ao ac} go, zawrócili wstecz-pod²⁸⁸⁹ ao ac do Ierusalem wspólnie z rozkoszą²⁹⁸⁰ G wielką, **24,53** i byli przez-z wszystkichiego *czasu*²¹⁹³ Gs m, n w świątyni ⁶łatwodogodnie odwzorowując we wniosku¹¹⁸⁰ Np m pt pr ac wiadomego^A boga^A.

1., „Jeśli chodzi o Prawo, trudno jest tu wskazać na konkretny fragment. W księgach biblijnych, podobnie jak w całej literaturze judaistycznej, nie ma takiego tekstu, w którym wyraźnie byłaby mowa o powstaniu mesjasza z martwych” {317}.

2Gr. *meta-noia* ‘przestawienie rozumowania, rozumienie po fakcie, t.j. zbyt późno’. Por. przyp. do 15,7.

3Gr. *dynamis*. Tu i w Ac 1,8 tą ‘mocą’ jest duch św. {146} {317}. Podobny zwrot do “moc z wysokości” *dynamin eks hypsous* został użyty w Lc 1,78 “wschód z wysokości” (moc ~ duch ~ wschód?). Do takiej “wysokości” rzekomo wstąpił chrystus E 4,8. Problemem może być, iż chrześcijanie mają sobie wdziac „jakąś niewiadomą moc z jakiejś niewiadomej wysokości”, nie wiedząc czym ona jest. W Ac 2,1-4 mocą tą jest duch święty w postaci języków (płomieni) ognia. Jest to też „obietnica Ojca” Ac 1,4, t.j. duch św. 1,5. Skąd może wynikać, iż „Ojciec”, jego ojcowy narząd, byłby „ogniem”, por. Hb 12,2. To „Słońce pali w ogniu” t.j. za pomocą ognia Ap 16,8.

4Gr. *di-istemi* p. Lc 22,59.

5Gr. *ana-fero* - może przez aniołów, jak Łazarz Lc 16,22. To samo słowo w helleńskich opisach wzięcia do nieba sławnych bohaterów. {317} zwraca uwagę, iż u Łukasza wszystkie objawienia (pośmiertne) dokonują się tego samego dnia, zaś wedł. Ac 1,3 – przez 40 dni.

6Gr. *eu-logeo*. *Eus* ‘łatwy, dogodny’ z działalnością ludzką skierowaną do boga m.i. Lc 2,14 1,64.68 2,28 Mc 2,9 14,61.

W dół w Joannesa

1,1 ¹W ⁹⁵⁹ *nieokreślonej* ²prapoczątkowej zasadzie ³⁸⁴ *był lecz nie dokonał się* ⁸³⁴ ^{ipf} określony ¹⁹⁶⁶ ³odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ ^m, i ten odwzorowany wniosek był ⁴istotnie intymnie do ²³⁸⁸ określonego boga ^A, i ⁵*jakiś nieokreślony* ⁶bóg ^N był ten odwzorowany wniosek. **1,2** ⁶Ten właśnie ^m był w prapoczątkowej zasadzie istotnie do określonego boga. **1,3** ⁷Wszystkie *rzeczy, zwierzęta* ²¹⁹³ ^{Np_n} przez-z niego ^G *jako jedna* ⁸poczęła stawać się ⁵⁸⁴ ^{3s} ^{ao} ^{md-dp}, i bez niego *nie* poczęło stawać się ^{ao} ani

---

1 Gr. *en* ‘w, wewnątrz’. *En arche* w N.t. jeszcze w Ac 11,15: „napadł duch św. na nich jak i na nas w początku”, i w Ph 4,15: „w początku ewangelii, gdy wyszedłem od Macedonii, żaden mi zbór nie był współnikiem do logosa dawańia i przyjmowania”. Komentatorzy dostrzegają „zasadniczą różnicę między *en arche* (*epoiesen ho theos*, Genesis 1,1), a *en arche* (*en ho logos*, Jo 1,1) Prologu” {140} s.103 też {314} s.257. Zwrot *en arche* *en oznacza*, że „Logos już był **przed początkiem**, w preegzystencji, w czasach przedstworzeniowych”. „Istniał już w eonie przedkosmogonicznym, w egzystencji przedłużonej daleko wstecz, w czasy poprzedzające kreację oraz wszelkie początki”. „Oznacza preegzystencje totalną w radykalnym sensie, t. zn. taką, która nie stanowi początkowego członu *historia mundi*, ale była już zanim cokolwiek zostało stworzone” {140} s.103.107. „Słowo przychodzi skądinąd, spoza czasu; należy do innej rzeczywistości niż świat, było przed Bogiem, przed wszelkim stworzeniem, ma dystans do świata materialnego” {314} s.253.258n. „Z rodzajnikiem ma już swoją prehistorię” {101}.

Nawiązanie i kontynuację do tego *en* ‘był’ mamy w Apokalipsie Jana w w 1,8; tam *en* ‘był’ stanowi już człon nowego boga, boga chrześcijan: „ten był i ten przychodzący”. Tam jeszcze wyraźniej ukazana jest obcość i bezwzględność tego boga jako „przychodzącego”. Razem ze zwierzęcą hybrydowym chrystusem-barankiem niszczy człowieka, narody, ziemię, morze i całą naturę ziemską. Nie ma nic wspólnego z bogiem-ojcem, stwórcą świata i człowieka.

2 Gr. *arche*. Słowo o bogatej treści filozoficznej i religijnej. Filozoficznie znaczyło: ‘pierwotna, fundamentalna, prapoczątkowa zasada’. Było to więc znaczenie rzeczowe, nie czasowe. Na możliwość przestrzennego, lokatywnego, topologicznego – nie: czasowego, temporalnego – znaczenia *arche*, jako ‘źródła, zasady stawania się, prapoczątkowej rangi’ łąc *origo*, wskazują {314} s.256 a zwłaszcza {140} s.100.104.107. To pierwotne znaczenie uległo rozmienieniu, bo w późniejszych użyciach tego słowa i jego złożeniach już dominują znaczenia nie istotne, same w sobie, lecz relatywne, skutkowe, następcze: ‘starodawny, główny, naczelny, zwierzchni, początkowy’. W Ph 4,15 zdaje się być duchem świętym (co by tłumaczyło Logosa jako samego Chrystusa). Może też odpowiadać bożej ‘mądrości’ *sofia* (jako „ubioru” Logosa?) {140} s.89. Lecz w N.t. *arche* bywa „personifikacją sił przeważnie wrogo nastawionych do Boga [Stwórcy] Rm 8,38 1C 15,24 E 1,21 3,10 6,12 Cl 1,16.18 2,10.15”, „sferą zwierzchności (domeną) przyznaną aniołom” Ju 6 {7}. Wszędzie tam *arche* występuje też w znaczeniu rzeczowym, nie czasowym. W ogóle w N.t. nie ma miejsc, które przesądzałyby o sensie czasowym „początku”, jak w przekładach; natomiast są (w.w.) miejsca które przesądzają o sensie rzeczowym. *Arche* wraz z kontekstem Jo 1,1-4 może odpowiada *arche* w Jo 6,61-65 (p.).

3 Gr. *logos*. Termin bardzo wieloznaczny (siedem szpałt w słowniku {6}). Na pewno nie może być zawężony do zwykłego „słowa”, jak podstawiają przekłady, por. Z. Poniatowski “Logos...” {140}. W tamtej epoce znaczył ‘odwzorowana, odbita doktryna’ {187}s.554 {186}s.432, ‘zbiór najbardziej ogólnych zasad, prawidłowości i normatyw’ {187} s.606. W religiach był odnoszony do gnostyckiego i chrześcijańskiego chrystusa jako syna istniejącego ze swym bogiem ojcem s.570 (starszy potomek z Lc 15,31?). Także {316} podaje, iż u Ireneusza pasterzem zbłąkanej owcy (z Mt 18,12nn) jest Logos s.221. W N.t. kojarzono *logosa* z Pawłem i Hermesem Ac 14,12, a *spermo-logos* czyli ‘nasienny logos’ w Ac 17,18, ze zmartwychwstałym Jezusem i Pawłem-Hermesem Ac 14,12. Symbolem Hermesa były zwłaszcza falliczne słupy t.zw. hermy. Hermes był opiekunem mówców, do których należał Paweł, był poświęcony *logosowi* i stąd zwano go Hermesem - *Logiose*m (t.j. mającym tylko przymiot *logosu*, nie zaś będącym samą osobą!) {117} s.127. Gorzej, iż wedł. Jezusa *logos* bywa ‘nierządu’ *porneia* Mt 5,32, sfalszowanego ‘rachunku, obliczenia’ Lc 16,2, a wedł. Apokalipsy także zwierzęcia Ap 19,13... Zasmuca, iż rzeczy wielkie jak bóg, najmniej określone jak logos, są w swych nagich początkach najbardziej bezbronne i najłatwiej manipulowane.

jedno^{843 Ns n}(.) Które^{2061 Ns n} od przeszłości staje się^{3s pf¹}(.) **1,4** W nim życie biologiczne^{1223 N f} było^{834 ipf⁵} i to życie było to określone światło^{2970 N n} ²(określonych^G człowieka^G). **1,5** I to światło w tym określonym ³zaciemnieniu²⁵⁷⁶ objawia się²⁹⁰⁸, i to zaciemnienie go nie ⁴zupełnie schwyciło^{1481 ao ac}.

1,6 ⁵Stał się^{584 ao md-dp} ⁶nieokreślony człowiek odprawiony^{334 pt pf ps} z obok od strony²¹³⁹ ⁶nieokreślonego boga^G, imię jemu Joannes. **1,7** Ten właśnie przyszedł^{1139 ao} do funkcji świadectwa^{1777 A} aby ⁷zaświadczyłby^{1776 ao sb} około tego światła^G, aby wszyscy²¹⁹³ przekonująco uwierzytelnili^{2277 ao sb} przez-z⁶⁶⁵ niego^G. **1,8** ⁸Nie był ów to światło^{Ns n}, ale aby zaświadczyłby około tego światła.

---

4 W tym miejscu dokonano najohydniejszej zbrodni teogonicznej w dziejach świata: zdominowano światowego człowieka boga-ojca bogiem zewnętrznym transcendentnym, którego początek stanowi Logos w Arche, czyli zwierzęco-hybrydowy chrystus-baranek. Rozwinięcie tego nowego boga mamy w Apokalipsie Jana począwszy od Ap 1,8, i tam też konkrety jego niszczącego działania. Wątpię, czy nawet niższej rangi masoni, którzy składają przysięgę na Jo 1,1 mają tego świadomość. Potem Paweł daje o tym do myślenia w 1C 12,3, nazywając pomazanego Jezusa 'prekłęństwem' *anathema*. Gr. *pros* oznacza relację kinetyczną, ruch do wnętrza, do istoty, intymny. Także zdaniem {314} „przyimek *pros* z acc. wskazuje na relację, ruch w kierunku. Co innego niż statyczne polskie „u”, jak podstawią popularne przekłady, co zapoczątkowała Wulgata dając *apud* ‘u’. W organizmach jest modelem męskiej aktywności seksualnej. Wbrew temu BT przekonuje do znaczenia „u Boga”, twierdząc iż „tylko taki przekład jest odpowiednikiem hellenistycznego zwrotu tu użytego [*pros ton theon*]”. Co jest o tyle zrozumiałe, że właściwe oddanie tego zwrotu ujawnia chrześcijańskie traktowanie Stworzyciela gwałtem, i grozi kościołowi prokuratorem cywilizacyjnym. Gdyż przegląd słowników {9} {6} dla *pros* z acc. ukazuje dominujące znaczenie ‘do, ku’, n.p. „wstawić ‘do’ *pros*, też w znaczeniu nieprzyjaznym ‘przeciw’, i to właśnie ‘wbrew woli’ *pros* bogów {6} s.676 – co jest najbliższe Janowemu tekstowi. Wedł. {314} „związek Słowa z Bogiem ma charakter dynamiczny (*pros*)”. „Sens tekstu stwierdza... dynamiczną i wewnętrzną relację Słowa do Boga”. Pisz on o „pobudzaniu przez Logos”. Piętnuje natomiast iż „Wulgata pomija aspekt ruchu w wyrażeniu *apud Deum* (u Boga)” s.253-258. Por. *to proteron* Jo 6,62.

5 Ten drugi, wynikowy późniejszy bóg, bóg - logos, jest bez rodzajnika określonego, na co zwracają uwagę komentatorzy, n.p. {102} s.106 {140} s.114-118 {167} s.102. Przekłady nie rozróżniają obu bogów. To wejście Logosa wraz z Arche ‘istotnie do’ *pros* Boga Stwórcy spowodował jego reakcję obronną, zdynamizowało go, przydało mu narządy płciowe i wywołało w nim nowy nurt, nowy stan, zwany Bogiem Ojcem. „Świat jednak istnieje jako rzeczywistość poza Słowem” {314} s.255. Por. przyp. do Jo 11,9.

6 Zdanie to jest rekapitulacją faktu z 1,1, t.j. iż Logos, już będąc istotnie do Boga, nadal pozostaje w Arche, jest w nią ubrany. – Jakby to nie było konieczne, aby Logos był równocześnie w Arche i w Ojcu, a nie w samym Ojcu.

7 Rodzaj nijaki w grece nie przynależy bezpośrednio do człowieka, lecz do zwierząt i rzeczy; tu w związku z ‘życiem biologicznym’ *dzoē* w 1,4 raczej dotyczy ‘zwierząt’ *dzoōn*.

8 Składnia grecka wymaga liczby pojedynczej czasownika odnoszącego się do rzeczownika rodzaju nijakiego liczby mnogiej. Jednak zastosowanie akurat tej składni może wynikać z zamiaru przekazania ważnej informacji. Zamiast „poczęła stawać się” można dać “stała się w punkcie czasowym” bo jest to czas aoryst.

1 Tekst daje trzy możliwości zakończenia w.3 a zaczęcia w.4.

2 Słowa w nawiasach opuszczają ważne źródło B*. Szczytowym ziemskim cielesnym człowiekiem był Joannes 1,7.

3 Światło w zaciemnieniu (+12,35) to może światło księżycy lub wenus na tle ciemnego nieba. Identyczny zwrot “zaciemnienie nie zupełnie schwyciło” jest w Jo 12,35, gdzie tutejsze “światło człowieka” zdaje się tam odpowiadać “światłu w was”, “synom światła” i “synowi człowieka”.

4 Gr. *kata-lambano* ‘zupełnie, całkowicie schwycić’, też: ogarnąć, opanować, opanować, pojąć, stłumić, wstrzymać. Przekłady: „nie ogarnęła”, „nie przemogła”.

5 Gr. *ginomai* ‘stawać się’; inny sens niż *eimi* ‘być, istnieć faktycznie, realnie’ 1,1-4. Wiersze 6-8 są wtrętem.

6 Jan jest bez rodzajnika, czyli „człowiek jako przedstawiciel rodzaju ludzkiego” {314}. Czego więc jest Jezus?

1,9 Było *lecz nie dokonało się*^{ipf} to światło, to pochodzące od starannej pełnej jawnej prawdy¹¹¹, które²⁰⁶¹ oświećla^{2972 pr} wszystkiego²¹⁹³ *nieokreślonego* człowieka^{Am} przychodzące (-go)^{1139 Ns n (As m)} do tego naturalnego ustroju światowego^{1621 A}.

1,10 Wewnątrz w tym naturalnym ustroju światowym¹ był(o), i ten ustrój przez-z niego^{G m,n} stał się, i ten ustrój go nie rozeznał^{585 ao}. **1,11** Do swoich własnych *rzeczy i spraw*^{1334 A n} przyszedł^{1139 ao}, i ci swoi własni^{N m} go nie wzięli z naprzeciw do obok siebie^{2164 ao ac}. **1,12** Ci którzy zaś wzięli^{1681 ao} go^{Am}, dał^{ao} im możliwość swawolnego wybycia¹⁰²⁸ ²potomkowie^{2769 N,Ap n} *nieokreślonego* boga^G stać się^{584 ao}, tym przekonująco uwierzytelniającym^{2277 pt pr} do tego imienia^A jego, **1,13** ³którzy^{2061 Np m} nie z krwi^{64 Gp} ani z woli^{1275 Gs} mięsa^{2524 Gs} ani z woli męża, ale z *nieokreślonego* boga zostali zrodzeni płciowo^{570 ao ps}.

1,14 ⁴I ten odwzorowany wniosek^{N m} *jako nieokreślone* mięso^{2524 N f} stał się^{ao}, i rozpiął namiot^{2566 ao} wewnątrz w⁹⁵⁹ nas^{Dp}, i obejrzelśmy badawczo^{1273 ao md-dp} tę ⁵sławę^{771 A f} jego^{G m}, sławę tak jak³⁰⁵¹ *nieokreślonego* ⁶wyłącznie jedynorodnego¹⁸⁸⁶

---

7 Więc Joannes jest “świadkiem” “światła” które go “oświećla”, i tak wydającym swoje “świadcstwo” - odbite światło logosa. Jest więc może planetą Wenus lub globem Księżyca, oświetlonym światłem logosa-Słońca. Człowiek niebiański (*aither* ‘eter’, siedziba ognia i światła) miałby glob Słońca jako głowę; człowiek ziemski natomiast (*aer* ‘powietrze’) miałby jak głowę glob Księżyca. Syn tego ziemskiego określonego człowieka oraz światła słonecznego byłby “świadcstwem” posiadanym przez Joannesa, czyli może światłem ‘księżycy’ gr. *men*. Do dziś czas zmartwychwstania Jezusa po trzech dniach (Wielkanoc) wyznaczany jest przez fazy księżycy - pierwsza niedziela po pierwszej wiosennej pełni księżycy, t.j. po całkowitym jego “odrodzeniu, zmartwychwstaniu”.

8 Zatem Joannes byłby tylko posiadaczem światła, jego nośnikiem - może ciemnym globem Księżyca. To Księżyc “świadczy” o świetle słońca, przez co jest nazwany “świadkiem na niebie” Ps 19,12 89,38 (Dawid podobnie).

1 Mowa tu albo o logosie (r.m.) 1,3 albo o świetle (r.n.) 1,9, którym jest Jezus Jo 8,12 9,13 12,46. Przy czym tu „brak uznania dla Słowa przychodzącego pod postacią światła, a nie w cielesności” {314}.

2 ‘Potomkowie’ *teknon* (nie ‘synowie’ *hyios*). Tak przez *teknon* zwracał się ojciec tylko do starszego syna Lc 15,31.

3 Niektóre źródła zamiast *hoi* ‘którzy’ mają *hos* ‘który’, odnoszący się do chrystusa {314}.

4 Uważa się iż jest to *kai explicativum* ‘<i> wyjaśniające, rozwikłujące’, które wyjaśnia w.13, t.j. powód wcielenia.

5 ‘Sława’ *doksa* logosa jest mięsem, namiotem i łaską. Wedł. 1C 11,7 to „kobieta ‘sławą’ *doksa* mężczyzny jest”.

6 Gr. *mono-genes*, dosł. ‘jedyno-rodny, jedynorodzony’, „jednorodny” Biblia Brzeska” {314} s.276. Słowo miało dwa znaczenia: 1. kościelne ‘sam jeden urodzony, jedynak’, oraz 2. ogólne: ‘pojedynczo, jeden raz urodzony, urodzony tylko z jednego miejsca’, stąd pochodne: ‘jednolity, monolitowy, jednokształny, jednowarstwowy’ *mono-lopous*, ‘niezłożony’ *mono-eides*, ‘cały z jednego kawałka, mało konkretny, bliżej nie znany, mający jedną tylko jakość’ *mono-potos*, ‘z jednego gatunku pochodzący’ *mono-fyles*’ i t.p. Tu oznacza: urodzony tylko z Boga Ojca, nawet wewnętrznie złożonego – mającego w sobie *arche*. W przeciwieństwie do *di-gonos* ‘dwa razy urodzony’ o bogu Bachusie, i do *duo-eides* ‘dwojaki, dwupostaciowy’. W odniesieniu do syna bożego może oznaczać “urodzony tylko pierwszorazowo, bezpośrednio przez samego boga, genetycznie, bez pomazania” - wedł. Jo 3,16.18. T.j. w wyniku swojego całościowego *pros* do boga (Jo 1,1). (Drugim jego urodzeniem było „stanie się do mięsa” 1,14.)

G(,) z obok od strony ²¹³⁹ *nieokreślonego* ¹ojca G, ²dopełniony(-na) ²²⁹⁹ N m,f *od* ³wdzięczności ²⁹⁸⁴ G i *od* starannej pełnej jawnej prawdy ¹⁰⁹ G. **1,15** Joannes *obecnie* świadczy ^{pr} około niego G i *od przedtem* krzyczy ¹⁶²⁶ pf powiadając: Ten właśnie był ^{ipf} ⁴ten rzekłszy ²⁰⁶¹ N m pt ao ac: Ten do tyłu ²⁰³³ *należącego do mnie* ⁸¹⁸ G *teraz* przychodzący ¹¹³⁹ N m pt pr w doistotnym przedzie ⁹⁵⁴ *należącym do mnie* ⁸¹⁸ G *przedtem* stał się ⁵⁸⁴ pf ac, że pierwszy ^{Ns m} *ode* mnie G *jakościowo* był ⁸³⁴ ipf, **1,16** że z tego dopełnienia ²³⁰² n jego G my wszyscy wzięliśmy ¹⁶⁸¹ ao, i wdzięczność ²⁹⁸⁴ A ⁵w zamian ²⁴⁷ wdzięczności G. **1,17** Że wiadome przydzielone obyczajowe Prawo przez-z ⁶⁶⁵ Moysesa G zostało dane ⁷³⁴ ao ps, ta ⁶wdzięczność i ta staranna pełna jawna prawda ¹⁰⁹ przez-z Jezusa G pomazańca ³⁰¹⁵ G stała się ⁵⁸⁴ ao md-dp. **1,18** *Nieokreślonego* boga A żaden *nie* widział ²⁰⁴¹ pf kiedykolwiek; ⁷*nieokreślony* jedynorodny ¹⁸⁸⁶ ⁸bóg, ten *obecnie* będący ⁸³⁴ pr ⁹do sfery funkcji ⁸⁴² tego ¹⁰łona ¹⁶⁰³ A m tego ojca G, ów podał wyjaśnienie ¹⁰¹⁹ md-dp.

1,19 I to właśnie ²⁰⁹⁴ N f jest to świadectwo Joannesa G, gdy odprawili Judajczycy z Hierosolym ^{Gp n} kapłanów i lewitów aby wezwaliby do wyrażenia się ¹¹⁴¹ ao sb ac go: Ty ¹¹kto ²⁸⁰³ Ns m *jakościowo* realnie jesteś ⁸³⁴ pr? **1,20** I *rzekłszy to samo* potwierdził ²⁰¹⁹ ao i nie

1 Tym nieokreślonym ojcem jest może pierwszy bóg, rodzajnikowy z 1,1; wedł. {314} rodzajnik został tu (i przed „jedynorodnym”) opuszczony ze względu na reguły gramatyczne. Rodzajnikowy bóg stałby się ojcem po zdynamizowaniu go przez wniknięcie do niego logosa.

2 Gr. *pleres*. Natomiast „pełny” to raczej *mestos*, n.p. J 19,29 21,11 Mt 23,28. Ze względu na mianownik słowa *pleres* (r.m. lub r.ż) może odnosić się do logosa (r.m.) lub do sławy (r.ż). Dla r.m. byłoby: „(i tak logos) dopełniony...”

3 Gr. *charis*, popularnie „łaska”.

4 „Ten rzekłszy, ten który rzekł” – wedł. czołowych źródeł Alef, B, C, Or. T.zn. Jezus rzekł o Joannesie. Natomiast wedł. lekcji Nestlego-Alanda lekcji jest: ‘którego A rzekłem’, co by znaczyło, iż Joannes rzekł o Jezusie. Por. Jo 1,30.

5 Gr. *anti*, ‘w zamian, w miejsce czegoś’, często znaczy „nawet ‘przeciw’”. Wtedy chrystus Dawidowy sprzeciwiałby się Mojżeszowi. Przekłady: „po” łasce, „za” łaską – bez znaczenia przeciwstawnego i eliminującego..

6 Następują dwa określenia boga boga miłosiernego i litościwego w Ex 34,6. Tu wyżej w 1,14.

7 Źródła wykazują rozbieżność co do istnienia zaimka określonego *ho* w tym miejscu. Raczej właściwsza jest lekcja bez tego zaimka - jak w 1,14. Por. przyp. do Jo 11,9.

8 W niektórych ważnych źródłach zamiast „bóg” jest „syn”.

9 Gr. *eis* ‘do’. Przekłady: „w” łonie, „na” łonie. „Jedynorodzony syn (lub: bóg) będący do łona ojca” może tu odpowiadać „Jezusowi” i cielesnemu ziemskiemu synowi człowieka, który stał się innym „chrystusem” (por. {314} s.782) oraz „prawdzie i łasce” w w.17. Także *logos sarks* w.14 może odpowiadać prawdzie i łasce.

10 Łono gr. *kolpos* - o łonie Abraama w którym był Lazaros, o łonie Jezusa w którym leżał uczeń, o łonie do którego się sypie - więc raczej rodzaju funkcjonalnego żeńskiego. W w.17-18 łono może odpowiadać łasce i chrystusowi (jego duchowi świętemu), a prawda - Jezusowi; w w.14 ‘ciało’ *sarks* odpowiada łasce, a *logos* prawdzie. Mimo tych zbieżności nie jest jasne, czy łono ojca jest męskie czy żeńskie. Duch św. w języku hebrajskim jest żeński, więc Jezus jako partner ducha św. (i jako oblubieniec) byłby męski. Zaś łono ojca to może jego córka-małżonka? (takie, po ziemsku kazirodcze, zbitki funkcji istniały w objawionych z nieba religiach). Gdyby jednak później (po „wyrzebieniu się”, po „zestarzeniu się”) jego związek z duchem ograniczył się do przepojenia się nim, Jezus współtętnowo byłby żeński, zgodnie z określeniem „trzebieńiec” Mt 19,12, „ptak” w rodzaju żeńskim Mt 23,37, leżenie ucznia w jego łonie Jo 13,23, wypowiedź o zestarzeniu się Petrosa Jo 21,18 - może odwzorowana od Jezusa. Łonem ojca może jest duch św. „Bycie jedynorodnego do łona ojca” może być zrodzeniem z jednego miejsca, chrześcijańską seksualizacją Boga Stwórcy, i może odpowiadać „logosowi w arche”. Pk 127. Por. przyp. do Lc 6,38.

11 „Ten wiadomy wam pomazańca” to mesjasz żydowski (nie chrześcijański). Przypomina to częste pytania kadrowców, obsadzonych przez tajne służby: „Kto pana przysłał?”

zapał się^{ao md-dp} i potwierdził że: ¹Ja nie jestem *jakościowo* ten wiadomy *wam* określony^{1966 Ns m} ²pomazaniec³⁰¹⁵. **1,21** I wezwali do uwyrażnienia się go: ³Co^{2803 Ns n} więc? Ty Elias *jakościowo* jesteś? I powiada: ⁴Nie jestem realnie *jakościowo*. ⁵Wiadomy prorok *jakościowo* jesteś ty? I odróżnił się w *odpowiedzi*^{311 ao ps-dp}: Nie. **1,22** Rzekli więc jemu: Kto *jakościowo* jesteś? Aby odróżnienie w *odpowiedzi*^{312A} dalibyśmy^{734 sb} tym którzy posłali^{pt} nas. Co powiadasz około ciebie samego^{2529 G?} **1,23** Mówił^{2925 ipf, ao}: Ja ⁶głos^{2969 N} wołającego o *pomoc*^{519 pt pr} wewnątrz w wiadomej spustoszonej opuszczonej krainie¹¹³¹: Wyprostujcie^{1171 ao it} wiadomą drogę niewiadomego utwierdzającego pana^{1666 G}, z góry tak jak¹⁴¹⁶ rzekł Esaias prorok.

1 'Ja jestem' gr. *ego eimi*, bez ogłoszonego imienia, w ewangeliach odniesione głównie do Jezusa i Jana, + Mt 14,27 26,22.25 Mc 6,50 (=Jo 6,20) 13,6 (=Lc 21,8) 14,62 22,70 24,39 Jo 4,26 8,24.28 8,58 9,9 13,19 18,5.6.8. Definicja w Jo 8,28 „że ja jakościowo jestem, i ode mnie samego nie czynię nic, ale tak jak z góry pouczył mnie ojciec, te właśnie gadam” 1,47 14,10.24. . Wydaje się określać nową duchową tożsamość osoby – ludzkiej, lub zwierzęcej, może podejrzewanej u Jana Jo 1,21?). Gdy Jan pomija „jestem” i mówi samo: „Ja (głos wołającego) Jo 1,23, wtedy jest to odpowiedź na pytanie: „Kto jesteś” Jo 1,22, czyli pytanie o człowieka. To Jan jest prawdopodobnie tym który „przyszedł w imieniu własnym i którego przyjęli” Jo 5,43 7,18; jest on lampą świecącą własnym światłem Jo 5,35. Co do **natu-ry** „**bycia**”, „(Ja) jestem” w Mc 13,6 (=Lc 21,8) jest „przychodzeniem na imieniu (Jezusa)” (bycie = imię?), por. „bóg obdarzył go (Jezusa) imieniem” Ph 2,9 Hb 1,4. Imię zaś w jest w Ap 3,1 życiem; w Ap 35 13,8 i Ph 4,3 księgą życia; w Jc 5,14 namaszczeniem olejem; w Ap 19,13 'słowem' *logosem* boga. W imieniu Jezusa wyrzuca się złe duchy i czyni cuda Mc 9,38n 16,17 i in. – jak i w duchu boga i w duchu św. Mt 12,28.32. Jest też życiem, światłem, duchem bożym, synostwem boga, *logosem*, chrystusem, miłością. Pochodzi od ojcostwa, wskazówki, nauki, światła, czczenia, zwyczajów, zawodu.

2 Joannes wyznał, że „nie jest **tym** **wiadomym** żydom chrystusem”, co oznacza, że nie czuł się pomazańcem Dawidowym, na bazie zwierzęcej. Nie znaczy to, że nie miał ducha, także świętego, w postaci ludzkiej. Jako człowiek cielesny i ziemski mógł być mesjaszem kulturowym, ekonomicznym i politycznym. Dlatego troszczy się o sprawiedliwość społeczną, o sprawy bytowe i moralne ludu Lc 3,10-14.19 (przeciwnie Jezus Mt 20,4.12 5,40 6,26 i in.). Lecz do takiego mesjaństwa politycznego namawiał diabeł Mt 4,1-8. Bowiem w odróżnieniu od Jezusa Jan otrzymał go już z łona matki swojej Lc 1,15, zatem wzrastał według człowieczej kobiety, budując swój ludzki organizm i jednocześnie tego ducha. Miał go więc nie na sobie, lecz organicznie w sobie, z sobą zrośniętego. Był ducho-człowiekiem, człowiekiem od poczęcia totalnie świętym - nie tylko później uświęconym przez zewnętrzne pomazanie. W Lc 11,49 uosobiona boża mądrość „stawia Jezusa i Jana jako swych wysłanników na tej samej płaszczyźnie” {316}. Mimo, że miał świadectwo od człowieka Eliasza, Jezus świadectwa jego - jako świadectwa od nieokreślonego niebiańskiego człowieka - nie przyjmował Jo 5,34. Może jednak to Eliasz go „posłał” Jo 1,33.

3 Tu pytanie brzmi: Co?, w odróżnieniu od poprzedniego pytania: Kto? Bowiem jeżeli Joannes nie był nosicielem człowieka („kto?”), mógł być nosicielem tylko jakiegoś nieokreślonego duchowego bytu nieosobowego, siły kosmicznej - czyli być „czymś”. Duchowym ojcem Jana był Eliasz, niebiański ogień. (Por. koment. do „Ja jestem”)

4 Joannes wyznaje, że nie „jest” Eliaszem. Ale w Lc 1,17 miał planowo „przyjść w duchu i mocy Eliasza”, i także wedł. Jezusa Mt 11,14 Joannes „jest Eliaszem który miał przyjść” i w Mt 17,12 miał wypełniać rolę Eliasza {316}. Jan był niespełniony, gdyż ludzie nie „chcieli przyjąć” go (Jo 1,11 Mt 11,14). Orygenes w {167} uważa, że pytanie i odpowiedź Joannesa nie dotyczyła duchowej strony, lecz cielesnej tożsamości obydwu, czyli kwestii czy Joannes jest tą samą ludzką osobą, która jako Eliasz została zabrana do nieba, a teraz przyszła bez narodzin s.171. Lecz ta koncepcja (Żydzi wiedzieli o narodzinach Joannesa) nie jest przekonywująca. Raczej, ponieważ Joannes nie miał możliwości realizacji Eliaszowego duchowego posłannictwa (por. „jeśli chcecie przyjąć” Mt 11,14, „nie zatańczyliście” 11,17), nie mógł powiedzieć, iż nim realnie i faktycznie „jest”, pozostając tylko „głosem”. Dlatego „Jan w swym uniżeniu nie chciał porównywać się z wielkim Eliaszem” {316}. Wedł. Jc 5,17 „Eliasz człowiek był ‘mający podobne cierpienia’ *homoio-pates* wam”.

5 „Ten wiadomy (z rodzajnikiem!) prorok” wedł. Orygenes {167} to nie po prostu jakiś prorok (jak sugerują popularne przekłady), lecz szczególnie oczekiwany przez Żydów prorok zapowiedziany przez Mojżesza mówiącego: „Proroka takiego jak ja jestem wzbudzi ci Jahweh” Dt 18,15 s.166.175.

1,24 I odprawieni^{Np pt pf ps} byli^{834 ipf} z farisaiosów^{Gp}. **1,25** I wezwali do uwyrażenia się¹¹⁴¹ go i rzekli mu: (Po) co²⁸⁰³ więc zanurzasz dla pogrążenia i zatopienia⁴⁶⁴ jeżeli ty nie jesteś realnie jakościowo ten wiadomy pomazaniec ani Elias ani wiadomy prorok? **1,26** Odróżnił się dla odpowiedzi^{311 ao ps-dp} im Joannes powiadając^{1697 N pt pr}: Ja zanurzam dla pogrążenia i zatopienia^{464 pr} ¹w wodzie^{Ds n5}; ²środkowy^{1827 Ns m} pochodzący od was^{Gp} od przeszłości stoi^{1372 pf} którego^{2061 As m} wy nie znacie od przeszłości^{1983 pf}, **1,27** ten do tyłu²⁰³³ należącego do mnie^{818 G} teraz przychodzący^{1139 m pt pr}, którego^{2061 G m} nie jestem jakościowo godny²⁶⁴ aby rozwiązałbym^{1743 ao sb} jego^G ³skórzany ramię¹³⁵⁶ podwiązanego skózanego obuwia^{2877 Gs}.

1,28 Te właśnie^{2094 Np n} w Bethanii jako jedno stało się^{584 3s} na przeciwległym krańcu²²²³ Jordanesu^G, tam gdzie był Joannes zanurzając(y)^{Ns pt pr}.

1,29 Tym dniem^{Ds f} nazajutrz ogląda^{pr} wiadomego Jezusa^A przychodzącego^{1139 A pt pr} istotnie do²³⁸⁸ niego^A i powiada: Ujrzyjcie-oto¹³³² ten wiadomy ⁴ofiarny baranek¹⁴² tego wiadomego boga^G, ten ⁵unoszący^{70 N pt pr} to uchybienie^{134 A} tego naturalnego ustroju światowego^{1621 G}. **1,30** Ten właśnie jakościowo jest, w obronie powyżej²⁸⁶⁵ którego^{2061 G} ja rzekłem: Do tyłu należącego do mnie^{818 G} teraz przychodzi¹¹³⁹ mąż który w doistotnym przedzie⁹⁵⁴ należącym do mnie^{818 G} od przeszłości staje się^{584 pf}, że pierwszy ode mnie^{818 G} jakościowo był^{834 ipf}. **1,31** I ja nie przedtem znałem^{1983 ppf} go, ale aby został by ujawniony^{2911 sb} Israelowi przez to właśnie^{2094 A} przyszedłem^{1139 ao} ja w wodzie teraz zanurzający^{Ns pt pr}.

---

6 ‘Głos’ gr. *fone*, sam głos bez uczynków, skojarzony tu z Joannesem, jak w Mc 1,3; głos był też Jakuba Ge 27,22. Joannes tym razem daje odpowiedź bez “jestem” - może z powodu, iż “jestem” należało do boga Jahweh, n.p. Ex 3,14, który w Ex 3,4 był bogiem krzaka (syjonowym) i ciała; stąd “jestem” należało do bytów syjonowych i do syjonowego cielesnego chrystusa Jahweha Mc 6,50 Lc 21,8 Jo 8,24.28. Przez pominięcie “jestem” Joannes może chciał zaznaczyć, że nie jest, czyli: nie ucieleśnia się i nie realizuje, żadnym przedmiotem obiegu Jahweha osiedlonego na zwierzęcym Syjonie (natomiast stał się podmiotem poprzez Jezusa). Joannesowy wsobny duch święty i Eliaszowy ogień - dwa pierwotne koła obiegu Jahweha Elohima, po chrzcie przeszły czasowo na Jezusa, który jednak je użył w całkiem innej metodzie realizacji - nasobnej, zwierzęcej, seksualnej, Dawidowej. Czy na tym mogło polegać “sprzeniewierzenie się” pierwotnemu ludzkiemu ojcu, może Eliaszowi, skutkujące opuszczeniem go przed śmiercią Mt 26,42 27,46-47?... Czy w końcu czasu Jahweh powróci na swą pierwotną ludzką orbitę?

1 Wielu przekładowców bezpodstawnie daje tu “wodą”.

2 Wielu przekłada “pośród was”. „Środkowy was” może oznaczać, iż Jezus formalnie należał do faryzeuszów. „Zbuntowany faryzeusz” to jedna z hipotez identyfikacyjnych ukrzyżowanego Jezusa. Przypomina religijną woltę Pawła Ac 26,5 Ph 3,5.

3 Skóry są kręgowców (nie owadów); stykają się z ziemią, pośredniczą, ale też izolują. Może Joannes “nie jest dostateczny” pozbawić Jezusa zwierzęcego oparcia na ziemi by współzawodniczyć z nim. Nie dowierza on Jezusowi Mt 11,3. I odwrotnie - Jezus czyni zarzuty Joannesowi Mt 11,12.

4 Gr. *amnos*, różne od *arnion* ‘baranek, młody baran’.

5 Gr. *airo, aeiro* - nie *bastadzo* ‘dźwigać’. W Mt 16,24 27,32 Jo 19,15 i in. o ‘uniesieniu’ krzyża. Uchybienie (“grzech”) = krzyż?

1,32 I zaświadczył^{1776 ao} Joannes powiadając że: *W przeszłości* obejrzałem badawczo^{1273 pf} wiadomego¹ ducha^A, *aktualnie* zstępującego^{1455 As n pt pr} tak jak³⁰⁵¹ gołębicę *mieszkającą u człowieka*^{2251 As} z wewnątrz *niewiadomego* nieba, i pozostał^{1819 ao} aktywnie na niego^A.

1,33 I ja nie znałem *przedtem*^{ppf} go, ale² ten, który posłał^{2212 m pt ao} mnie aby *teraz* zanurzać^{464 pr} w wodzie^{Ds}, ów mi rzekł: Aktywnie na którego^{As m} by ujrzałbyś^{2041 ao sb} wiadomego ducha^A zstępującego^{pt pr} i pozostającego^{1819 As n pt pr} aktywnie na niego^A, ten właśnie *jakościowo* jest ten zanurzający^{Ns m pt pr} w *niewiadomym* duchu³ *oderwanie* świętym²⁵. **1,34** I ja ujrzałem^{2041 pf} i zaświadczyłem^{1776 pf} że ten właśnie *jakościowo* jest wiadomy⁴ syn wiadomego boga.

1,35 Tym^{Ds f} *dniem* nazajutrz na powrót *od przedtem* stał^{1372 ppf} Joannes i z uczniów jego dwaj. **1,36** I wejrzawszy do wewnątrz^{941 Ns pt ao} Jezusowi depczącemu wkoło^{2242 D} powiada: Ujrzyjcie-oto ten wiadomy ofiarny *baranek*^{142 m} tego wiadomego boga^G. **1,37** I usłyszeli^{93 ao} ci dwaj uczniowie jego^G gadającego^{G pt pr} i wdobyli się^{92 ao} Jezusowi. **1,38** Obrócony^{2639 N pt ao ps} zaś Jezus i obejrzawszy badawczo^{1273 N pt ao md-dp} ich^{Ap} wdrażających się^{Ap pt pr} powiada im: Co^{As n} szukacie? Ci zaś rzekli mu: Rabinie - które^{Ns n} jest powiadane^{1697 3s pr ps} *przekładane przez Hermesa*^{1795 N pt pr ps}: Nauczycielu^v - gdzie pozostajesz^{1819 pr ac}? **1,39** Powiada im: Przychodźcie^{1139 pr it} i ujrzyjcie^{2041 ft}. Przyszli^{ao} więc i ujrzeli^{2041 ao} gdzie pozostaje^{pr}, i u-przy²¹³⁹ nim^D pozostali^{ao} w⁵ dzień^A ów; godzina *naturalnego okresu czasu* *jakościowo* była tak jak dziesiąta.

1,40 Był Andreas brat Simona Petrosa jeden z tych dwóch tych usłyszawszych^{93 Gp pt ao} od strony Joannesa^G i wdobywszych się^{92 Gp pt ao} jemu. **1,41** Znajduje ten właśnie *wpierw*^{As n, adv} brata^A swojego^{1334 A} Simona^A i powiada mu: Znaleźliśmy^{pf} tego wiadomego^A Messiasa^A - które^{2061 Ns n} jest *przekładane przez Hermesa*^{1795 Ns n pt pr ps}: Pomazaniec^N. **1,42** Zawiódł^{39 ao} go istotnie do Jezusa^A. Wejrzawszy do wewnątrz^{941 N pt ao} jemu Jezus

¹ Ziemska gołębicą występuje tu tylko jako porównik ('tak jak' gr. *hos*) do jakiegoś niezmiernie stwora, w którego 'organizm' *soma* został „ubrany” duch święty. Czy to co zstąpiło na Jezusa było „preegzystującym chrystusem”?

² Może posłał go bóg Eliasza?

³ Gr. *hagios* 'święty, niegodziwy, przeklęty {6}, osoba lub rzecz odłamana, oderwana i oddalona do niebios' i przez to 'nietykalna, wzniosła'; o świątyni Afrodyty, w N.t. najczęściej o Jahwe i Jezusie, też o chrystusie i aniołach. Inny rodzaj świętości niż *hosios* 'zbożny, dozwolony boskonaturalnym prawem' i *hieros* 'pełen boskiej mocy'. W LXX gr. *hagios* odpowiada hebr. *KDSz* 'święty, zakazany do użytku, poświęcony rozpucie, prostytucji, *duch* święty'. Inność chrześcijańskiej świętości trafnie objaśnia {407}: „Jeśli mówimy, że ktoś jest święty, na ogół mamy na myśli jego doskonałość moralną... Ale biblijne pojęcie świętości jest inne... Hebrajskie słowo *kadosz*, czyli 'święty', oznacza kogoś kto jest oddzielony od reszty, od innych.” s.121n.

⁴ Po zstąpieniu ducha św. na Jezusa pojawia się określenie "syn umiłowany" boga. Niektóre ważne źródła zamiast „syn” mają „wybrany”.

⁵ Dzień i liczba „10” skojarzone z Jezusem. W 1S 6,14.18 Josue (w LXX: Jezus) był Bet-szemesz-itą 'mieszkańcem domu Słońca'.

rzekł: Ty jesteś Simon, ten wiadomy ¹syn Joannesa; ty będziesz zwany ^{1439 ft ps} Kefas - które jest przekładane przez *Hermesa* ^{1138 3s pr ps}: Petros.

1,43 Tym ^{Ds f} *dniem* nazajutrz ²zechciał ^{1276 ao} wyjść ^{1016 ao} do Galilai ^A, i znajduje ^{1185 pr} Filipposa. I powiada mu Jezus: Wdrażaj się ^{92 pr it ac} mi. **1,44** Był zaś Filippos od Bethsaidy, z miasta Andreasa i Petrosa. **1,45** Znajduje Filippos Nathanaela i powiada mu: Którego ^{2061 As m} odwzorował pismem ^{602 ao} Moyses w przydzielonym obyczajowym Prawie i wiadomi prorocy, znaleźliśmy ^{pf}: Jezusa ^A syna ^A Josefa ^G, tego ^A od Nazaretu. **1,46** I rzekł mu Nathanael: Z Nazaretu może ^{3s pr} coś ^{Ns n} dobre ⁿ być(?) Powiada mu Filippos: Przychodź ^{1016 pr} i ujrzysz ^{828 ao it}. **1,47** Ujrzał Jezus Nathanaela przychodzącego ^{A pt pr} istotnie do niego ^A i powiada około niego: Ujrzyj(cie)-oto starannie pełnie jawnie prawdziwie ¹¹³ Israelita w którym ^{2061 D} ³podstęp ⁷⁶⁹ nie jest. **1,48** Powiada mu Nathanael: Skąd mnie ^A rozeznajesz ^{585 pr}? Odróżnił się *dla odpowiedzi* ^{311 ao ps-dp} Jezus i rzekł mu: Naprzód ²³⁶⁹ tego ^{1966 Gs n} *które uczyniło* ^{818 A} *skłonny* Filipposa ^A przygłosić ^{2968 ao if ac, Aci}, *obecnie jakościowo* będącego ^{834 As m pt pr} pod ²⁸⁷² wiadomą ⁴figę ^{2661 A} ujrzałem ^{2041 ao} cię. **1,49** Odróżnił się mu Nathanael: Rabinie ²⁴⁷⁴, ty *jakościowo* jesteś ten wiadomy syn tego wiadomego boga, ty (ten wiadomy) ⁵król *jakościowo* jesteś tego Israela. **1,50** Odróżnił się Jezus i rzekł mu: *Że* rzekłem ci, że ujrzałem cię pod spodem ²⁸⁷⁹ tej figi ^G, uwierzytelniaasz ^{2277 pr id}? *Większe* ^{1804 Ap n} *od* tych właśnie ^{2094 Gp n} ujrzysz ^{2041 ft}. **1,51** I powiada mu: ⁶Zaiste zaiste powiadam wam, ujrzycie ^{2041 ft} wiadome niebo *od przeszłości* otworzone ²³⁸

---

1 „Syn” czyli uczeń Jana chrzciciela, jak uważa {314}. Lecz tenże Piotr pod względem duchowego synostwa jest też zwany szatanem Mt 16,23.

2 Nie jest pewne kto chciał wyjść do Galilai: Jezus czy Andrzej {314}.

3 Gr. *dolos* ‘fortel, podstęp, chytryść, zdrada’, m.in. o koniu trojańskim. Ponieważ w Natanaelu “podstęp nie jest”, nie mógł on sobie wyobrazić, by Jezus użył podstępu, aby okazać się “czymś dobrym”. Uważał, że z Nazaretu mogło być tylko przeciwieństwo dobra, i takimi negatywnymi epitetami określają Jezusa oponenci: ‘zły’ *kakos* (x12) ‘złośliwy’ *poneros* (x7) i ‘podły’ *faulos*. Czyżby w ten sposób Jezus przyznawał się do podstępu? W każdym razie w 16,4 przyznaje się do ukrywania przed uczniami gorzkiej prawdy.

4 ‘Figa’ *syke* symbolizowała drzewo życia lub drzewo poznania oraz krzyż w aspekcie seksualnym męskim lub żeńskim {95} {99-III} {50} {137}. Oznaczała też Torę {314} s.331.

5 Tytuły “król Izraela” i “syn boga” czy „mesjasz” w ówczesnej wykładni religijnej odnoszone były do Dawida i jego typu (zwanego synem Dawida). Ale Jezus przekonanie Natanaela koryguje i oznajmia, że jest kimś “większym”, mianowicie synem człowieka z aniołami; poszerza więc mesjaństwo o sferę organiczną: z jednej strony ludzką, z drugiej zaś anielską. Może to było “podstępem” Jezusa i jego „tajemnicą mesjańską”, iż będąc w organizmie ludzkim przyjął ducha św. w organizmie gołębiczy. O wpływie aniołów na Jezusa p. przyp. do Lc 15,10.

6 W oryginale powtórzone dwukrotnie słowo *amen*. Tłumaczenie przysłówkiem ‘zaprawdę, z pewnością’ problematyczne wobec znaczenia rzeczownikowego 1C 14,16 2C 1,20 Ap 3,14.

As pt pf ac i wiadomych aniołów wiadomego boga wstępujących w górę 156 Ap pt pr ac i zstępujących w dół 1455 aktywnie na ¹określonego syna A określonego człowieka G.

2,1 I tym dniem, tym trzecim D, obchód ślubny 555 stał się 584 3s ao md-dp w Kanie Galilii G, i była ipf ²matka Jezusa tam. **2,2** Został wezwany 1439 3s ao ps zaś ³(i) Jezus i uczniowie jego do tego obchodu ślubnego A. **2,3** I *wskutek* stawszego się niedostatecznym 2895 Gs m pt ao ac, Gab wina G, powiada matka Jezusa istotnie do niego: Wino A nie mają. **2,4** Powiada jej Jezus: ⁴Co mnie D i tobie, kobieto 605? Jeszcze nie przybywa i jest obecna 1237 3s pr ac ta wiadoma godzina naturalnego okresu czasu moja 818 G. **2,5** Powiada matka jego usługującym: Które As n coś ewentualnie 154 ewentualnie powiada 1697 pr sb ac wam, ⁵uczynicie 2314 ao it ac.

2,6 Były ipf zaś tam kamienne naczynia na wodę 2853 Np sześć z góry w dół w 1454 obrzęd oczyszczenia A Judajczyków Gp leżące 1534 f pt pr, pojmujące 3022 pt pr ac z dołu do góry po 155 miary *jednostki* 1844 Ap dwie albo trzy. **2,7** Powiada im Jezus: Naładujcie 563 ao te naczynia na wodę od wody Gs. I naładowali ao je aż do 1203 *miejsc* na górę 260. **2,8** I powiada im: Zaczerpnijcie 257 ao teraz i przyniescie 2922 pr ⁶prapoczątkowemu naczelnikowi uczyty na trzech sofach 388 Ds. Ci zaś przynieśli 2922 ao. **2,9** Jak zaś posmakował 579 ao ten naczelnik uczyty 388 tę wodę As n ⁷jako niewiadome wino As m stała się 584 As n pt pf ps - i nie od przedtem wiedział 1983 3s ppf skąd *jakościowo* jest, ci zaś usługujący od przedtem wiedzieli ppf,

1 Zatem syn człowieka i jego aniołowie są tymi “większymi rzeczami”, ponad ‘figę’ *syke*, symbolizującą łono ojca, siedzibę aniołów Lc 16,22 oraz ducha świętego {51}s.163 i królestwo Izraela (Jo 1,49 “tyś jest król Izraela”). To łączenie Jezusa człowieczeństwa (syn człowieka) i boskości doprowadziło go do konfliktu z żydami Mt 26,64.

2 Zastanawia brak przy Jezusie i Marii Józefa, jej męża. N.t. po narodzeniu Jezusa marginalizuje Józefa jako męża Marii i wychowawcę Jezusa (przeciwnie niż matkę), co nie było w zwyczaju, tym bardziej, że prawdopodobnie w tym okresie Józef jeszcze żył Jo 6,42.

3 Spójnik ‘i’ *kai* opuszczają niektóre ważne rękopisy. Wtedy ten obchód ślubny mógł być Jezusa. Oblubieńcem w ewangeliiach wszędzie jest Jezus, syn człowieka lub chrystus Mt 9,15 25,1 Jo 3,29 i paralelne. Dopiero przy tym założeniu byłaby zrozumiała ranga jego matki, upoważnionej do wydawania poleceń sługom, jak również brak sprostowania przez sługi błędnego mniemania naczelnika. Dodać do tego można, co już zauważono, iż “tytuł zaproszenia (Jezusa z rodziną i uczniami) nie jest zupełnie oczywisty” {102}s.144.

4 Pytanie znaczyło: „Cóż mamy wspólnego?” {316} {317}, „Dlaczego wtrącasz się w moje sprawy” {317} s.270, „wyrażało radykalny dystans” {317} s.441 i świadczyło o braku wspólnoty Jezusa z matką +Jo 19,26. Zwrot ten w Biblii nie był nigdy „stylem uroczystym” jak sądzi {314} s.245. Odezwanie się syna do matki przez “kobietę” świadczyło o braku szacunku, i nie było normalnie praktykowane. Taką opinię wyraził w rozmowie z tłumaczem prof. religioznawca Zygmunt Poniatowski, a także {102}s.378. Zauważa się, że Jezus zwraca się do swej matki jak do cudzołożnicy w Jo 8,3-10 {314}. Określeniem „kobietę” oznacza Jezus także Marię Magdalenę 20,13.15 i nieobyczajną Samarytankę 4,7-39, zaś Apokalipsa Jana także kobietę z rozdz. 12 - nie wiadomo skąd brzemienną.

5 Dziwne, że matka zaproszonego gościa mogła wydawać tak daleko idące rozkazy (tryb imperativus!) sługom, jakby to ona była gospodynią wesela swojego syna.

6 Gr. *archi-triklinos* (i *triklini-arches*) oznaczało ‘naczelnika przyjęcia na trzech sofach’. Słowo „ukuł ewangelista”, przedtem nie było znane, okazało się najpierw w N.t. Pochodzi z łac. *triclinaarches*, gdzie ma związek z bogiem płodności Priapem (jego wizerunkiem był fallus) {314}. *Architriklinos* (i *triklinon*) nie miały odpowiedników w języku hebrajskim i aramejskim {314}. Liczba trzy kojarzy się z trójcą świętą.

7 Niektórzy wskazują tu podobieństwo do mitu Dionizosa o przemianie wody w wino {102}s.143. Możliwe to jeżeli pochodzenie opisu jest tylko literackie i nawiązuje do mitu, w istocie zaś jest traktatem teologicznym o “godzinie” Jezusa.

ci którzy *później* zaczerpnęli^{257 N pt pf} tę wodę - przygłasza^{2968 pr} ¹oblubieńca ten naczelnik uczył **2,10** i powiada mu: Wszystek²¹⁹³ *jakiś* człowiek w pierw^{As n, adv} to wiadome odpowiednio dogodne^{1440 A} wino kładzie^{2796 pr} i ²gdyby²⁰⁶⁹ zostaliby odurzeni^{1800 ao sb ps}, to wiadome mniej liczne *wartościowo*^{908 A}; ty upilnowałeś^{2793 pf ac} to odpowiednio dogodne wino aż do tej chwili³⁷⁸.

2,11 Tę właśnie^{2094 As f} uczynił^{ao} prapoczątkową zasadę^{384 As f} wiadomych znaków *bożych*^{2540 Gp n} Jezus w Kanie Galilai, i ujawnił *jako światło*^{2911 ao} tę sławę⁷⁷¹ *naługą do niego*^{430 G}, i uwierzytelnili^{2277 ao} do niego^A uczniowie jego. **2,12** Potem-za to właśnie zstąpił w dół¹⁴⁵⁵ do Kafarnaum on i matka jego i ³bracia jego i uczniowie jego, i tam pozostali^{1819 ao} nie wieloliczne^{2329 Ap} dni^{Ap}.

2,13 I blisko było *święto* Pascha Judajczyków, i wstąpił na górę¹⁵⁶ do Hierosolym^{Ap n} Jezus. **2,14** I znalazł^{1185 ao} w świątyni wiadomych sprzedających^{Ap m pt pr} woły i owce i gołębice *mieszkające u człowieka*²²⁵¹ i zestrzygaczy *pieniędzy*^{1547 Ap} odgórnie siedzących jako na swoim^{1410 Ap pt pr md-ps-dp}; **2,15** i uczyniwszy^{pt ao} ⁴rzymski bicz^{2949 A} z linek z sitowia^{2740 Gp}, wszystkich^A wyrzucił^{ao} ze świątyni, zarówno owce jak i woły, i zmieniaczy drobnych monet *na żydowskie*^{1601 Gp} wysypał⁹⁰³ zestrzyżyny *pieniężne*^{1546 As} i stoły *bankierskie* z dołu w górę wyrzucił^{210 ao}, **2,16** i tym te gołębice sprzedającym^{Dp pt pr} rzekł: Unieście^{70 ao} te właśnie^{Ap n} w z tego *miejsca*⁹⁹⁴, nie czyńcie dom⁵ ojca mojego *jako* dom^A ⁶importowego targowiska^{952 G}. **2,17** Wspomnieli sobie^{1865 ao ps-dp} uczniowie jego że *od przedtem* w piśmie odwzorowane^{602 Ns n pt pf ps} *obecnie* jest^{pr}: Zazdrosna żarliwość¹²¹¹ ⁷rodowego domu^{1994 G} twojego⁸ ⁸pożre^{1516 ft} mnie^A.

2,18 Odróżnili się *dla odpowiedzi*^{311 ao ps-dp} więc Judajczycy i rzekli mu: Co za znak *boży* okazujesz^{628 pr} nam że te właśnie^{2094 Ap n} czynisz? **2,19** Odróżnił się *dla odpowiedzi*^{311 ao ps-dp} Jezus i rzekł im: Rozwiążcie^{1743 ao} miejsce osiedlenia bóstwa^{1913 A} to właśnie, i w trzech dniach^{Dp} wzbudzę w górę^{810 ft} je^A. **2,20** Rzekli więc Judajczycy: ⁹Czterdziestoma^{indecl} i sześcioma^{indecl} latami^{Dp} zostało zbudowane^{1989 3s ao ps} miejsce osiedlenia bóstwa to właśnie, i ty w trzech dniach^{Dp} wzbudzisz w górę^{810 ft} je? **2,21** Ów zaś powiadał *około* miejsca osiedlenia bóstwa^G organizmu *cielesnego*^{2743 G} swojego^G. **2,22** Gdy

1 Intryguje tożsamość pana młodego (oblubieńca). Ewangelista sugeruje, że to właśnie Jezus jest tym oblubieńcem {314}.

2 'By, ewentualnie, warunkowo' - tak oddaję cząstkę *-an* w słowie gr. *hot-an*.

3 Tak „bracia” Jezusa są odróżnieni od jego „uczniów”, pod których nieraz się ich podciąga. Natomiast ‘krewny, powinowaty’ to w N.t. *syngeneus* i *syngenes*.

4 Gr. *fragellion* pochodzące od popularnego łacińskiego *flagellum*.

5 Świątynia była domem Jahweha, byłby więc on ojcem chrystusa.

6 Gr. *em-porion* od *en* i *poros*. Przekłady pomijają znaczenie ‘importu’, ważne teologicznie.

7 Gr. *oikos*. Przekłady: „dom” – t.j. dom Pański, Boży; świątynia {314} s.391.

8 Gr. *kat-esthio*. Cytat z Ps 69,10. “Twojego” - czyli Jahweha. Może jest tu zbieżność z sentencją iż “rewolucja pożera swoje dzieci”. Gdyż *Jahweh* gr. *kyrios* jest zasadą wrzenia, rewolucji, dokonywanej w bogu *Elohimie* lub w *Syjonie*.

więc został wzbudzony w górę^{810 ao ps} z umarłych, wspomnieli sobie^{1865 ao ps-dp} uczniowie jego że to właśnie powiadał^{1697 ipf}, i uwierzytelnili^{2277 ao} temu odwzorowanemu Pismu^{Ds f} i temu odwzorowanemu w *słowach* wnioskowi^{1726 Ds m} który^{2061 As m} rzekł Jezus.

2,23 Jak zaś był w Hierosolimach^{Dp n} w *dniu* Pascha w tym święcie, wieloliczni²³²⁹ uwierzytelnili^{2277 ao ac} do wiadomego imienia^A jego^G, oglądając *dla znalezienia teorii*^{1289 Np pt pr} jego^G znaki *boże* które^{2061 Ap n} czynił^{2314 ipf}. **2,24** ¹Sam zaś Jezus nie dawał do uwierzytelnienia^{2277 ipf} siebie^{430 As m} im^{430 Dp m} przez to^{1966 As n} *które czyniło* go^A *zdolnym* rozeznawać^{585 pr, Aci} wszystkich^{2193 Ap m}, **2,25** i że nie potrzebę miał^{1202 ipf} aby ktoś zaświadczyłby^{ao sb} około określonego człowieka^G, on sam⁴³⁰ bowiem rozeznawał^{ipf} co *jakościowo* było wewnątrz w tym człowieku.

3,1 Był zaś *jakiś* człowiek z farisaiosów^{Gp}, Nikodemos imię jemu, naczelny z *racji swej prapoczątkowości*³⁹⁰ Judajczyków^{Gp}. **3,2** Ten właśnie przyszedł^{1139 ao} istotnie do niego^A *podczas nocy*^{Gs} i rzekł mu: Rabinie, *od przeszłości* wiemy^{pf} że od *jakiegoś niewiadomego* boga przyjechałeś^{1139 pf} *jako* nauczyciel^N; żaden bowiem *nie* może te właśnie^{Ap n} znaki *boże* czynić które^{2061 Ap n} ty czynisz jeżeliby⁷⁹⁸ nie ewentualnie jest^{834 pr sb ac} ten bóg wspólnie z nim^G. **3,3** Odróżnił się *dla odpowiedzi* Jezus i rzekł mu: Zaiste zaiste powiadam ci, jeżeliby nie ktoś² zostałby zrodzony płciowo^{570 ao sb ps} ³*pozostając w łączności* od góry²⁶¹, nie może ujrzeć^{2041 ao} tę wiadomą królewską władzę^{483 Af} tego wiadomego boga^G. **3,4** Powiada istotnie do niego^A Nikodemos: Jakże może *jakiś* człowiek zostać zrodzony płciowo^{570 ao ps} stary^{578 N} będąc^{834 N pt pr}? Czyż może do ⁴łona^{1589 A} matki^G swojej *jako* wtóre^{657 N, As n, adv} wejść^{ao} i zostać zrodzony płciowo^{570 ao if ps}? **3,5** Odróżnił się *dla odpowiedzi* Jezus: Zaiste zaiste powiadam ci, jeżeliby nie

9 {102} zwraca uwagę, iż forma liczebnika w datiwie bez partykuły jest wyjątkowa (ale por. częste: “trzecim dniem”) i może wskazywać na gematryczne znaczenie liczby 46, dające słowo *Adam* ‘człowiek’. Ale to gdyby rozmowa odbywała się w języku greckim, nie aramejskim s.155. Natomiast gdyby dotyczyła literalnie ‘organizmu’ *soma*²⁷⁴³ Jezusa, tedy na początku swej działalności Jezus miałby 46 lat, co zdaje się potwierdzać opinia Żydów, iż nie ma 50-ciu lat Jo 8,57, a także aluzja o zesterzeniu się Jo 21,18, chyba z własnego doświadczenia.

1 „Sam” to może bez „swego imienia” w.23, t.j. Chrystusa, pochodzącego z pomazania Ph 2,9 Hb 1,4 Jc 5,14 Jo 5,43

2 Gr. *gennaō*. T.zn. trybem genetycznym, płciowym – z ducha, jak wąż-syn człowieczy z krzyża.

3 Gr. *ano-then*. Przekłady nie oddają ani przysłowka *ano* ‘w górę, w górze, u góry’, ani formantu *-then*, dawnej końcówki genetivu {7}, oznaczającego łączność pochodzeniową z tą „górami”. Definicja powyższa potwierdzona w Jo 3,31. Przekłady podstawiają znaczenia odległe: „powtórnie”, „na nowo”.

4 Gr. *koilia* ‘wkłęsłość, wydrążenie, wgłębienie, jama w ciele, żołądek, u kobiety (najczęściej): macica, łono matki’ Mt 19,12 Lc 1,15.41n Jo 3,4 i in. i tylko tak w N.t. zamiast ‘macicy’ *hystera* i *delfys*, które w N.t. nie występują, i rzadkiego (2x) *metra*. „Nikodem nie ma zrozumienia zbawczej misji Jezusa i udziału w życiu ofiarowanym z góry” (nowym) {314} s.261. Żydowskiej koncepcji odrodzenia z ‘mięsa’ *sarks* i z wody (płodowej?), czyli naturalnego, jak Joannesa, Jezus przeciwstawia podwójne odrodzenie: z mięsa i z ducha, t.j. z „zastarzałego” ucieleśnionego człowieka, i z nowego nieokreślonego ducha św.

ktoś zostałby zrodzony płciowo ^{570 ao sb ps} ¹z wody ^{2855 Gs n} i *nieokreślonego* ducha ^{Gs}
ⁿ, nie może wejść ^{ao if} do tej królewskiej władzy ^A tego boga. **3,6** To ²*od*
przedtem zrodzone płciowo ^{570 n pt pf ps} z tego mięsa ^{2524 G}, mięso *jakościowo* jest; i
 to *od przedtem* zrodzone płciowo z tego ducha ^G, duch *jakościowo* jest. **3,7**
Żeby nie zdziwiłbyś się ^{1270 ao sb ac} że rzekłem ci: Obowiązuje ^{659 3s pr, impers} *uczynić*
 was ^{Ap} *mogącymi* zostać zrodzonymi płciowo ^{570 ao if ps, Aci} *pozostając* w *łączy* od
 góry ²⁶¹. **3,8** Ten duch w miejscu gdzie chce ^{1276 pr} dmie ^{2311 pr} i głos jego sły-
 szysz, ale ³nie wiesz *od przeszłości* ^{pf} skąd przychodzi i dokąd prowadzi się
 pod zwierzchnictwem ^{2860 pr}; w ten właśnie sposób *jakościowo* jest wszystkim *od*
przeszłości zrodzony płciowo ^{570 m pt pf ps} z tego ducha. **3,9** Odróżnił się Nikodemus
 i rzekł mu: Jakże może ^{3s} *jako jedno* te właśnie ^{2094 Np n} stać się? **3,10** Odróżnił
 się Jezus i rzekł mu: Ty jesteś ten nauczyciel Izraela ^G i te właśnie ^{Ap n} nie
 rozeznajesz? **3,11** Zaiste zaiste powiadam ci, że które ^{As n} *od przeszłości* wiemy
^{pf} *obecnie* gadamy ^{1678 pr}, i które *od przeszłości* widzimy ^{2041 pf} *obecnie* świadczymy
^{1776 pr}, i to świadectwo ^{1777 A} nasze nie bierzecie ^{1681 pr}. **3,12** Jeżeli te naziemskie
^{1070 Ap n} rzekłem wam i nie uwierzytelniacie ^{2277 pr}, jakże jeżeliby rzekłbym ^{837 ao}
^{sb} wam te naniebiańskie ^{1121 Ap n} uwierzytelnicie ^{2277 ft}? **3,13** I ⁴nikt *nie* wstąpił w
 górę ^{156 pf} do tego nieba ^{As m}, jeżeli nie ten z wewnątrz tego nieba *w punkcie*
czasowym zstąpiwszy w dół ^{1455 m pt ao ac}, ten syn tego człowieka. **3,14** I z góry tak
 jak ¹⁴¹⁶ Moyses ⁵wywyższył ^{2905 ao} ⁶wiadomego węża ^{2102 A} w wiadomej spusto-
 szonej i opuszczonej krainie ¹¹³¹, ⁷w ten właśnie sposób ²⁰⁹⁵ ⁸*mogącym* zostać wywyż-
 szonym ^{2905 ao if ps, Aci} *obowiązuje* ^{625 3s pr, impers} *uczynić* wiadomego syna ^A wiadomego
 człowieka ^G, **3,15** aby wszystkim przekonująco uwierzytelniający ^{2277 N pt pr ac} w nim ^D

1 Podwójność “urodzenia” Jezusa chrystusa, odpowiadająca podwójności jego natury.

2 Zamiast dotychczasowego czasu aorystu dla *zrodzić*, tutaj ewangelista kładzie perfectum.

3 Niewiedza człowieka jako warunek realizacji spraw ducha św. jest tak potrzebna, jak dla realizacji królestwa bożego Mc 4,27. Ten warunek braku kontroli człowieka nad działalnością ducha może być ryzykowny w przypadku jego wrogości do rodzaju ludzkiego.

4 Bez szczytowego odgórno-oddolnego syna człowieka nie ma wstąpienia ludzkiego (“nikt”) do nieba i umocowania się w boskiej pełni. Dlatego sam Dawidowy zwierzęcy („wzięty z pastwiska od ‘trzody’ CAN” 2S 7,8) chrystus nie wstąpił do nieba Ac 2,34. (Wedł. LXX wzięty był z ‘owczarni’ *mandra* ‘owiec, kóz’ *probaton*).

5 W Jo 12,28.32 ‘wywyższa’ *hypsoo* Jezusa chyba ojciec, w Ac 2,33 5,31 1P 5,6 prawica boga (w 1P 5,6 *krataia*). Zatem Mojżesz (czy też ówczesnie żyjący typ Mojżesza) byłby tą prawicą boga, a także ojcem.

6 Mowa o ‘wężu’ gr. *ofis* hebr. *NChSz* z Nu 21,8n. Identyczne słowa określają rajskiego węża kusiciela z Ge 3,1.

7 Syn człowieka jest więc analogiczny (*houtos*) do niebiańskiego węża ognistego (błyskawicy?) z Nu 21,6-9 jako odgórnego pierwowzoru, i do węża uczynionego z miedzi jako oddolnego jego wizerunku. Ofici, sekta gnostyczna z II w., czcili syna bożego, logosa, jako węża rajskiego {186}s.430. Lecz “tak jak błyskawica” przychodzi nie tylko syn człowieka Mt 24,27 28,3, ale i szatan Lc 10,18. Czy więc po chrześcijańsku „złem żyjemy”? O wężowej (obok gołębiowej) duchowości Jezusa jeszcze w Mt 10,16. Ta podwójna zwierzęca duchowość Jezusa ujawniła się w Mt 10,16 w podwójnym posłannictwie apostołów “jak wężę i jak gołębicę”. Czy więc

miałyby *obecnie* ^{1202 pr sb} *niewiadome* ¹ *życie biologiczne* ^{1223 A} *niewiadome* ² *eonowe* ⁸²
A•

3,16 W ten właśnie sposób bowiem ³umiłował ^{15 ao} ten bóg ten naturalny ustrój światowy ^{1621 A}, tak że również ³⁰⁵⁶ tego syna ^A tego jedynorodnego ^{1886 A} dał ^{734 ao}, aby wszystek uwierzytelniający ^{pt pr ac} do niego ^A nie odłączyłby się przez zatracenie ^{320 ao sb md}, ale miałyby *obecnie* ^{1202 pr sb} *jakiś niewiadome* *życie biologiczne* *niewiadome* eonowe. **3,17** Nie bowiem odprawił ^{334 ao} ten bóg tego syna do tego naturalnego ustroju światowego ^A aby rozstrzygnąłby ^{1642 ao, pr sb} ten ustrój, ale aby ⁴zostałby ocalony ^{2742 ao sb ps} ten ustrój przez z niego ^G. **3,18** Ten *obecnie* uwierzytelniający ^{2277 pt pr} do niego ^A nie jest rozstrzygany ^{1642 pr ps}; ten zaś nie *obecnie* uwierzytelniający, już *od przeszłości* jest rozstrzygnięty ^{pf ps}, że nie *w przeszłości trwale* uwierzytelniał ^{pf} do wiadomego imienia ^A wiadomego jedynorodnego ^G syna ^G wiadomego boga ^G.

3,19 To właśnie zaś *jakościowo* jest to rozstrzygnięcie ¹⁶⁴³, że wiadome światło ²⁹⁷⁰ w *przeszłości trwale* przyszło ^{1139 pf} do tego naturalnego ustroju światowego ^A, i umiłowali ^{15 ao} wiadomi człowieki ^{Np m} bardziej wiadomą ciemność ²⁵⁷⁸ niż to światło; *jakościowo* było ^{3s ipf} *jako jedno* bowiem ich ⁵złośliwe ^{2333 Np n} dzieła ^{Np n}. **3,20** Wszystek bowiem ⁶podle *dzieła* ^{2920 Ap n} praktykujący ^{2361 Ns m pt pr} nienawidzi światło ^A i nie przychodzi istotnie do ²³⁸⁸ tego światła ^A aby nie *jako jedno* zostałyby skarczone przez wykazanie haniebności ^{914 3s ao sb ps} te dzieła ^{Np n} jego; **3,21** zaś czyniący ^{2314 pt pr} staranną pełną jawną prawdę ^{109 A} przychodzi istotnie do tego światła, aby *jako jedno* zostałyby ujawnione ^{2911 3s ao sb ps}

8Gr. *hypsoo*. W ewangeliach tylko u Jo i tylko w sensie ukrzyżowania 8,28 12,32.34 +Ac 2,33 5,31, por. Lc 1,78 ‘wschód z wysokości’ *anatole eks hypsous* ²⁹⁰⁴. *Hypsoo* i *hypsona* w terminologii astronomicznej oznaczało kulminację ciała niebieskiego (n.p. gwiazdy) w północnej („wysokiej”) części ekliptyki {4} {6}. Razem z danymi Lc 1,78 i Ap 22,16 może wskazywać na poranną Wenus, prowadzącą światło dnia z wywyższenia. Natomiast syn człowieka - palący wąż, w etapie z góry pochodziłby od słoneczno-ognistego człowieka-ojca; po przeistoczeniu się zaś pod wpływem ducha św., ukrytego w zwierzęcym ‘organizmie’ *soma* (Mt 3,16) wieczornej Wenus, stałby się wężem z miedzi z Nu 21,6-9, następnie wywyższonym wraz z tym wenusowym ciałem-krzyżem. Przekłady pomijają uzależnienie od okoliczności tego wywyższenia, wynikające z warunkowości składni a.c.i. dając: „trzeba by wywyższono”, „musi być wywyższony”.

1 ‘Życie eonowe’ *dzoē aionios* w apokryficznej Księdze Henocha Etiopskiej jest paralelnie zestawione ze Słońcem {317} s.338, które jest skojarzone z ojcem w Jo 5,26 14,6 i in.

2Gr. *aionios* pochodzi od *aion* ‘eon, okres życia boga’. Nie ma znaczenia nieskończoności, jak polskie “wieczny”.

3 Jak więc wszędzie Paweł, a także gdzie indziej Jezus (7,7), mogą głosić nienawiść i pogardę do świata?

4Gr. *sodzo*, też w Jo 12,47 8,15 Lc 12,14. Ale w Mt 12,20 Lc 12,51 Ac 10,42 17,31 Jo 9,39 5,22.27.30 Ap 19,11 i in. inaczej: Jezus syn człowieka ma ‘rozstrzygać, sądzić’.

5Gr. *poneros*, epitet porywającego zasiew w Mt 13,19 (u Mc - szatana, u Lc - diabła) oraz diabła w 1Jo 3,12; tu skojarzony z ciemnością jako anti-światłem +Mt 6,23 Jo 3,19 E 5,12, t.j. z nocą Rm 13,12-14 1Th 5,2-9. Do takich ludzi ‘złośliwych’ *poneros* w.19 zstąpił syn człowieka jako wąż, nie aby ‘rozstrzygnąć, osądzić’ *krino*, lecz aby ‘ocalić, zbawić’ *sodzo* w.17. *Krino*, *krisis* pochodzą: od Zakonu Mojżesza Jo 7,51 Mt 23,23, od dnia sądu Mt 10,15 12,36 2Pt 2,9 3,7 1Jo 4,17; także od syna człowieka Jo 5,27, lecz jak widać z w.17 jego sąd nie dotyczy *ponerosów*. Właśnie za *ponerosa* uważali żydzi syna człowieka Lc 6,22 Mt 5,11 16,4. Por. przyp. do Mt 5,37.

6Gr. *faulos* ‘podły, nikczemny’ przekłady nie odróżniają od *poneros* ‘złośliwy’ z w. poprzedniego, dając „złe-źle”.

jego te dzieła że wewnątrz w niewiadomym bogu^D jako jedno jest^{3s pr} od przeszłości
zdziałane^{1125 Np n pt pf ps}.

3,22 Potem-za te właśnie^{2094 Ap n} przyszedł^{1139 ao} Jezus i uczniowie jego do Judai^A
ziemi^A, i tam¹na wskroś rozkruszał czas^{721 3s ipf} wspólnie z nimi^{Gp} i zanurzał dla po-
grążenia i zatopienia^{464 ipf}. **3,23** Był zaś i wiadomy Joannes zanurzający^{464 N pt pr ac} w
Ainon^{Ds f} blisko Saleim^{Gs}, że wody^{Np n} wieloliczne^{2329 Np n} jako jedna była^{834 3s ipf} tam, i
stawali się obok-przeciw^{2145 ipf md-ps-dp} i byli zanurzani^{464 ipf}. **3,24** Jeszcze nie bowiem był^{ipf}
²rzucony^{463 N pt pf ps} do strażnicy^{2959 A} ³niewiadomy Joannes.

3,25 Stało się^{584 ao} więc badawcze szukanie¹²¹⁵ z wiadomych uczniów niewia-
domego Joannesa wspólnie z jakimś niewiadomym⁴ Judajczykiem^{1364 Gs} około ob-
rzędu oczyszczenia^{1402 G}. **3,26** I przyszli istotnie do tego Joannesa i rzekli mu:
Rabinie, ⁵który był wspólnie z tobą^G na przeciwległym brzegu Jordanesu^G,
któremu^{2061 D} ty zaświadczyłeś^{1776 pf}, ujrzyj-oto ten właśnie zanurza i wszyscy
^{Np m} przychodzą istotnie do niego.

3,27 Odróżnił się dla odpowiedzi niewiadomy Joannes i rzekł: Nie może^{pr} ⁶niewiadomy
człowiek brać^{1681 pr ac} ani jedno^{843 As n}, jeżeli ewentualnie nie ewentualnie jest^{834 pr sb} od
przedtem dane^{734 Ns n pt pf ps} mu z wiadomego nieba. **3,28** Sami wy mi świadczycie że
rzekłem że: Nie jestem jakościowo realnie ja ten wiadomy pomazaniec, ale że: Od
przedtem odprawiony^{334 N pt pf ps} jestem w doistotnym przedzie⁹⁵⁴ owego^G. **3,29** ⁷Ten mają-
cy wiadomą oblubienicę¹⁹⁵³, oblubieniec¹⁹⁵⁴ jest; ten zaś przyjaciel²⁹³⁵ tego oblu-
bieńca, ten od przedtem stojący^{1372 N pt pf ac} i obecnie słuchający^{93 N pt pr ac} jego^G, rozkoszą
^{2980 D f} rozkosznie wychodzi z środka^{2973 pr} przez głos^A oblubieńca. Ta właśnie^{2094 N f} więc
rozkosz²⁹⁸⁰, ta moja własna^{945 N f}, od przedtem jest uczyniona pełną^{2301 pf ps}. **3,30** Uczynić
owego^A obowiązuje^{659 3s pr ac} mogącym obecnie rosnąć^{425 pr if ac, Aci}, mnie^A zaś stawać się
mniej licznym^{909 pr if md-ps}. **3,31** Ten pozostając w łączności od góry²⁶¹ przyjeżdżający^{1139 N pt pr},

¹ Gr. *dia-tribo* od *tribo* ‘trzeć, tłuc, gnieść, trapić’. Przekłady: „przebywał”.

² Do strażnicy rzuca: w Ap 2,10 diabeł; w Mt 5,25 podwładny (sędziego); w Mt 18,30 ‘złośliwy’ *poneros* niewolnik królewski; w Lc 12,58 ‘praktyk’ *praktor*; w Lc 23,25 rzucony jest Barabas. W Mt 14,3 Herodes związał Joannesa i odłożył sobie na zapas. Herodes - lis Lc 13,32 (lis - diabeł, złodziej, fałszywy prorok {50} s.202).

³ Niewiadomy Joannes – tak tu i dalej, bo bez rodzajnika, pomimo że w 3,23 Joannes go miał.

⁴ Gr. *Ioudaios* ‘Judejczyk’ w l.p. jak w tekście Nestle-Alanda N.T. Graece ed. XXVII. L.m. też mocno poświadczona.

⁵ Czy więc tym Judajczykiem był Jezus? Zdaniem {314} Jezus jest uczniem Jana s.438.

⁶ Wedł. {102} ten “jakiś człowiek” może odnosić się albo do zanurzanych, albo raczej do Jezusa s.169.

⁷ *Mającym oblubienicę* jest tu pomazaniec, zaś jego *przyjacielem* - Joannes. Pojęcia oblubienica i oblubieniec w tamtejszych kulturach miały sens wyłącznie seksualny, gdyż wcześniejsza znajomość oblubieńców, w czasie której mógłby się rozwinąć związek duszy i ducha, była prawie żadna. Oblubienicą jest tu chyba duch św. (“pomazańca” w.28), który więc byłby vulwą; wtedy pomazaniec (nie sam Jezus) byłby jej fallusem. Poza tym nowotestamentalny chrystus jest opisany kategoriami seksualnymi w Ap 21,9 2C 11,2 E 5,21, również jako typ Hermesa - w komentarzach; także przez osobę chrystusowego Pawła jako Hermesa Ac 14,12.

w górze na ¹⁰⁴⁸ wszystkich ^{Gp m,n} *jakościowo* jest; ten będący *jakościowo* ^{834 pr} ¹z tej ziemi, z tej ziemi *jakościowo* jest i z tej ziemi gada ¹⁶⁷⁸. Ten z wiadomego nieba przyjeżdżający **3,32** które ^{2061 As n} *od przeszłości* ogląda ^{2041 pf} i usłyszał ^{93 ao}, to właśnie ^{As n} świadczy, i to świadectwo ¹⁷⁷⁷ jego nikt nie bierze ^{1681 pr}. **3,33** Ten który wziął ^{1681 N m pt} ^{ao} jego to ²świadectwo, zapieczętował ^{2737 ao} że ten wiadomy bóg doprowadzający do pełnej jawnej prawdy ¹¹⁰ jest. **3,34** Którego ^{Am} bowiem odprawił ³³⁴ ten bóg, te wiadome spływające wysłowienia czynów ^{2489 Ap n} tego boga gada ¹⁶⁷⁸, nie bowiem z *jakiejs* miary ¹⁸⁴⁵ daje ducha ^{2310 A}. **3,35** Ten ojciec miłuje ¹⁵ tego syna, i wszystkie *sprawy* ^{Ap n} *trwale* dał ^{734 pf} w tej ręce ^{Ds} jego ^{430 G}. **3,36** Ten uwierzytelniający ^{2277 Ns m pt pr ac} do syna, ma *niewiadome* życie biologiczne ¹²²³ *niewiadome* eonowe ^A; ten zaś ³nie przekonywający ^{279 Ns m pt pr ac} synowi ^D, nie ujrzy ^{2041 ft} *niewiadome* życie biologiczne ^A, ale ta ⁴zapalczywość ²⁰⁴² tego boga pozostaje ¹⁸¹⁹ aktywnie wrogo na ¹⁰⁶³ niego ^A.

4,1 Jak więc rozeznał ^{585 ao} Jezus, że usłyszeli farysaiosi że Jezus liczniejszych ^{2288 Ap} uczniów czyni i zanurza niż Joannes - **4,2** a przecież w każdym razie ¹⁴²⁶ Jezus sam ⁵nie zanurzał ^{ipf} ale uczniowie jego - **4,3** puścił od siebie ^{439 ao} Judaię i odszedł na powrót do Galilai. **4,4** Obowiązywało ^{659 3s ipf} zaś *uczynić* go ^A *skłonnym* przechodzić ^{738 pr} przez-z Samarei ^G. **4,5** Przychodzi więc do miasta Samarei powiadanego Sychar blisko tego wyodrębnionego terenu ³⁰²⁴ który dał ^{734 ao} Jakob Josefowi synowi swemu. **4,6** Było zaś tam źródło ²²⁶³ Jakoba. Więc Jezus odebrawszy ciężki trudu ^{1610 N pt pf ac} z tego wyprawiania się drogą ¹⁹⁷⁴, zajmował sobie z góry miejsce ^{1405 ipf} w ten właśnie sposób ²⁰⁹⁵ zgodnie zależnie na tym ^{D f} źródle ^D; godzina *naturalnego okresu czasu* ³⁰⁴⁹ *jakościowo* była tak jak ³⁰⁵¹ szósta.

4,7 Przychodzi kobieta z Samarei zaczerpnąć ^{257 ao} wodę ^{As n}. Powiada jej Jezus: Daj ^{734 ao} mi napić się ^{2274 ao}. **4,8** Bowiem uczniowie jego *wcześniej* odeszli ^{283 ppf} do tego miasta aby żywności ^{2834 Ap f} kupiliby ^{ao sb ac}. **4,9** Powiada więc mu ta kobieta Samarytanka: Jakże ty Judajczyk *jakościowo* będący od strony ²¹³⁹ mnie ^{818 G} napić się prosisz, kobiety ^G Samarytanki ^G *jakościowo* będącej ^{G pt}

1 Nie wiadomo, czy cały fragment 3,27-36 jest wypowiedzią Joannesa, szczególnie czy "ten będący z ziemi" w.31 jest Joannesem (tak niektórzy komentatorzy m.in. {102}s.171). Wtedy paralela określić: "z nieba" w.27 i "z góry" w.31 może wskazywać, iż Joannes jest tym człowiekiem z ziemi - co zresztą nie przeczy jego boskości 1,6, jak też jego pochodzenie z kobiety Mt 11,11.

2 Chyba wciąż ta sama osoba (Jezus) jest nośnikiem 'świadectwa' *martyria* (por. w.11), 'pieczęci' *sfragis*, 'spływającego wysłowienia czynów' *rhema*, 'gadania' *lalia* i 'miłości' *agape*, a także ręki ojca i ducha bożego.

3 Imiesłów czasu terażniejszego strony czynnej gr. czasownika *a-peitheo* 'być nieprzekonanym', od *a-peithes* od *a-priv*. 'nie' i *peitho* 'przekonywać'. W stronie czynnej z dativusem ma znaczenie zbliżone do przymiotnika *a-peithes*: 'nie przekonywający' {6}. W paralelizmie antytetycznym z poprzednim członem zdania, „przekonywający” odpowiada „uwierzytelniający” (także przez identyczne formy gramatyczne). Przekłady stroną czynną zmieniają na stronę zwrotną jakby „nie daje się przekonać, jest nieposłuszny”, dając: „nie wierzy”, „nie słucha”.

4 Gr. *orge* 'zapalczywość' + Rm 1,18 3,5 4,15 12,19 Ap 6,17. Towarzyszy mu *kakia* Jc 1,20, *kakos* 13,4 E 5,6 Cl 3,6 1Th 2,16, starszy brat Lc 15,28, smok Ap 12,17.

5 Lecz por. Jo 3,22.

pr? Nie bowiem ¹używają razem ^{2657 3p pr md-ps-dp} Judajczycy z Samarytanami ^{Dp m}.
4,10 Odróżnił się *dla odpowiedzi* Jezus i rzekł jej: Jeżeli *wcześniej* znałaś ^{1983 ppf}
^{id} tę wiadomą darowiznę ^{793 A} tego wiadomego boga ^G i kto *jakościowo* jest ten
powiadający tobie: Daj mi napić się, ty by ¹⁵⁴ ²poprosiłaś ^{74 ao id} go i dał ^{734 ao id}
by tobie ³wodę żyjącą biologicznie ^{1221 As pt pr ac}. **4,11** Powiada mu ta kobieta:
Utwierdzający panie, zarówno nie ²⁰⁹³ czerpak ²⁵⁸ masz, *jak* i ⁴studnia ²⁹⁵³ jest
głęboka; skąd więc masz tę wodę, tę żyjącą biologicznie? **4,12** Czy może ty
większy *jakościowo* jesteś *od* ojca naszego Jakoba, który dał nam tę studnię,
i sam z niej napił się ^{2274 ao ac} i synowie jego i te żywione ^{1305 Np n} jego?

4,13 Odróżnił się Jezus i rzekł jej: Wszystek pijący z wody tej właśnie będzie pra-
gnął ^{762 ft ac} na powrót ²¹²⁶; **4,14** który zaś by ¹⁵⁴ napiłby się ^{2274 ao sb ac} z tej wody której
^{2061 Gs n} ja dam jemu, żadną metodą ²⁰⁷³ nie będzie pragnął do sfery funkcji ⁸⁴² tego
eonu ^{81 As s}, ale ta woda którą dam jemu stanie się ^{584 ft} wewnątrz w nim ^D źródło ^{Ns f}
wody ⁵odbijając się skaczącej ^{122 G pt pr md-ps-dp} do sfery funkcji *niewiadomego* życia biologicz-
nego ^A *niewiadomego* eonowego ^{82 A}. **4,15** Powiada istotnie do niego ta kobieta: Utwier-
dzający panie, daj ^{ao} mi tę właśnie wodę aby nie pragnęłabym ^{762 pr sb} ani nie przecho-
dziłabym na wskroś ^{738 pr sb} w tym miejscu czerpać ^{pr}.

4,16 Powiada jej: Prowadź się pod zwierzchnictwem *moim* ^{2860 pr}, przygłoś ^{2968 ao} ⁶męża
twojego i przyjdź w tym miejscu ⁹⁷⁹. **4,17** Odróżniła się kobieta i rzekła mu: Nie
mam *teraz* ^{pr} męża. Powiada jej Jezus: Odpowiednio ¹⁴⁴² rzekłaś że: Męża nie mam
teraz ^{pr}. **4,18** ⁷Pięciu bowiem mężów miałaś ^{1202 ao} i teraz którego masz nie jest *jako-*
ściowo twój mąż; to właśnie doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy ^{110 As n}
spłynełaś ^{2486 pf}. **4,19** Powiada mu ta kobieta: Utwierdzający panie, szukając teorii ogłą-

1 Gr. *syn-chraomai*. Uwzględniono w przekładzie przyimkową cząstkę *syn* ‘razem z’.

2 Tu z partykułą *an* ¹⁵⁴ jest indicativus (id) - w odróżnieniu od w. 14 gdzie dano subiunctivus (sb).

3 “Woda żywa” jest darem bożym i jest duchem św. 7,38-39. Jest też częstym tematem baśni typu religijnego.

4 Gr. *frear*, co innego niż *pege* ‘źródło’ 4,6, choć u podstawy studni bywa źródło. Orygenes w {167} studnię Jakuba rozumie jako Pismo Mojżesza s.213 (Torę z Synaju); wtedy źródło mogłoby być Syjonem. Gdy mowa o kobiecie tamtych czasów, pozostajemy w kręgu symboliki płciowej, i do takiej należy zaliczyć ‘czerpak’ *antlema* r.n. (w N.t. tylko w tej perykopie, ale pokrewne *antleo* też wodę Jo 2,8n i tu 4,7.15) - ten czerpak którego nie ma Jezus (może coś o tym wiedziano?), a także „obcowanie” *syg-chraomai* 4,9. Ponadto studnia i woda występują w symbolice jako zasa-
da żeńska {50}: kobieta, łono, vulva, też Rebeka, Rachela, córki Jethry, wielka bogini, Demeter, matka boska {50}
s.406 {95}s.207, srebro {80}s.389; stąd zanurzany do niej czerpak musi być męski. ‘Czerpać’ *antleo* w LXX w od-
niesieniu do wody odpowiada *DLH* ‘wyczerpać, wyciągać z głębi, wydźwignąć’.

5 Gr. *hallomai*. t.j. odbijającej się od ziemi – od ziemskich spraw i ziemskich ludzi do nieba. W komunizmie
“odbijanie się od mas” było ciężkim zarzutem. Przekłady: „tryskającym”, „wytryskującej”, czego nie znają słowniki,
i co odpowiada *bryo*.

6 „Jezus przedstawia się Samarytance jako ten, który zajmie miejsce jej poprzednich (5+1) mężów” {314}. Przedsta-
wia się jako chrystus-mężczyzna, dający kobiecie wodę życia, t.j. płodności 4,14.

7 Scena może kojarzyć się z kobietą-Babylonem, z jej pięcioma upadłymi królami, jednym którego ma, a może nawet
z innym (siódmym) który ma przyjść (Jezusem?) Ap 17,10. Siódemka skojarzona z Jezusem w Jo 4,52, też sabat
(siódmy dzień tygodnia) z synem człowieczym i Jezusem Mt 12,8 Mc 3,4 Jo 5,16 9,14.

dam¹²⁸⁹ że *jakiś* prorok *jakościowo* jesteś ty. **4,20** Ojcowie nasi ¹wewnątrz w⁹⁵⁹ ²tej wiadomej górze_D tej właśnie złożyli hołd do istoty²⁴¹² ^{ao}, i wy powiadacie że wewnątrz w⁹⁵⁹ Hierosolymach_{Dp n} jest to właściwe miejsce²⁸⁰⁹ tam gdzie składać hołd do istoty obowiązuje. **4,21** Powiada jej Jezus: Uwierzytelniaj²²⁷⁷ ^{pr it} mi kobieto, że przychodzi *niewiadoma* godzina *naturalnego okresu czasu*³⁰⁴⁹ gdy zarówno nie w górze tej właśnie jak i nie w Hierosolymach będziecie składali hołd do istoty²⁴¹² ^{2p ft} wiadomemu ojcu. **4,22** Wy hołdujecie²⁴¹² ^{pr} to które^{As n} nie znacie *od przeszłości*^{pf}; my hołdujemy to które *od przeszłości* znamy^{pf}, że ten wiadomy środek ocalenia²⁷⁴⁶ z wewnątrz⁸⁵¹ Judajczyków_{Cp} *jakościowo* jest. **4,23** Ale przychodzi godzina *naturalnego okresu czasu* i teraz jest, gdy wiadomi pochodzący ze starannej pełnej jawnej prawdy¹¹¹ hołdownicy²⁴¹³ będą składali hołd do istoty wiadomemu ojcu wewnątrz w⁹⁵⁹ *nieokreślonym* duchu i *nieokreślonej* starannej pełnej jawnej prawdzie¹⁰⁹. I bowiem ojciec takich to szuka hołdujących go. **4,24** *Nieokreślony* duch_N ³ten wiadomy bóg_N; i ⁴tych_{Ap m} hołdujących_{Ap pt pt} ⁵go_A, wewnątrz w *nieokreślonym* duchu i starannej pełnej jawnej prawdzie obowiązuje *uczynić skłonny*mi hołdować. **4,25** Powiada mu ta kobieta: *Od przeszłości* wiem^{pf} że ⁶*jakiś* messias przychodzi¹¹³⁹ ^{3s pr}, ten powiadany christos; gdyby przyszedłby¹¹³⁹ ^{ao sb ac} ów, powracając do źródła oznajmi jako nowinę¹⁶² ^{ft ac} nam wszystkie razem²⁷⁷ ^{Ap n}. **4,26** Powiada jej Jezus: Ja *jakościowo* jestem, ten ⁷gadający¹⁶⁷⁸ tobie_D.

¹Gr. *en* z dativem często jest w znaczeniu narzędziowym, ale nie tu, choć może w 4,23.

²Chodzi o górę Garizim *GRZIM*, od *GRZ* 'być odcięty, oddalonym, usuniętym', górę błogosławieństw De 11,29 27,12 Joz 8,33, nazwaną Pępkiem Ziemi Jud 9,37, świętą górę Samarytan, gdzie miał być ołtarz Jozuego Dt 27,4-8 Joz 8,30 i gdzie miały być ukryte przez Mojżesza święte naczynia. Według R. Kittela zmiana nazwy Garizim na Ebal była żydowska i tendencyjna. Samarytanie uważani byli za naród pogański, mieszaninę ras. Ale uważali się za jedynie prawdziwych czcicieli Jahwe; zbudowali świątynię ku jego czci, uznawali pięcioksiąg Mojżesza, Paschę. Herod odbudował stolicę Samarii nazywając ją, od imienia cesarza Augusta, Sebaste {100} {101} {102}. Samarytanie mieli szczególne uznanie u Jezusa Lc 9,55 10,33 17,16 Jo 4,7; ciekawe, że także Żydzi uważali Jezusa za Samarytanina Jo 8,48. Godne uwagi, że w księdze III Wroczni Sybilli {136} wymieniony jest antychryst-Beliar, opisany przymiotami typowymi dla Jozuego i Jezusa, pochodzący właśnie z Sebaste. Tekst brzmi: "Potem z Sebaste Beliar przybędzie... morze uciszy, zatrzyma Słońce wielkie i ogniste oraz Księżyc jasny, zmarłych podźwignie i wiele znaków uczyni wobec ludzi" s.348. Słynnym Samarytaninem był Szymon mag, i są koncepcje, iż postać Jezusa jest na nim wzorowana. **Beliar** w apokryfach zbliżony jest do anioła ciemności i jest osobową postacią ducha przewrotności (szatana) {101}. W 2C 6,15 jest synonimem ciemności, 'bałwana' *eidolon* a przeciwieństwem chrystusa; w 1S 25,25 jest epitetem Nabala, śmierci i szeolu.

³Zdanie nie ma orzeczenia "jest". Może stąd, że w Biblii "jest" należy do boga Jahweh, jest jego „własnym” czasownikiem.

⁴'Tych' gr. *tous* jest rodzaju męskiego {10} {11}, odnosi się więc do ludzi.

⁵"Go, jego" może odnosić się nie do boga, lecz do ojca. Najbliższe „go" w w. 23 odnosi się do ojca.

⁶{102} podaje ciekawą informację, iż dla Samarytan postać mesjasza nie łączyła się z potomkiem z rodu Dawida, ale z prorokiem Ta'eb, t.j. tym, który powróci lub tym który przywróci właściwy kult Dt 18,15-19 s.181 ("jak ja – t.j. Mojżesz - jestem"). Właśnie do takiego chrystusa Jezus tu się przyznaje Jo 4,26. Tym bardziej, iż Jezus chyba nie uznaje chrystusa jako syna Dawida Mt 22,42-45 Mc 12,35-37 Lc 20,41-44, w czym spójny jest raczej z ewangelią Jana, która przeczy jakoby Jezus pochodził z Bethleem (miejscowości Dawida) Jo 7,41-42, i nikt w niej Jezusa synem Dawida nie nazywa. Samarytanka ma wyobrażenie o mesjaszu „oznajmującym”.

⁷'Gadanie' *lalia* jest chrystusa i pochodzi z ducha św.+9,37, którego on słyszy 5,28.30. Podobnie *glossolalia* Ac 2,4 1C 12,30. *Lalia* i *laleo* u ludzi jest zwykle negatywna: 'szczębiot, świergot' zwierząt, 'paplanina', ale w N.t. pozytywna.

4,27 I zależnie na tym właśnie ^{Ds n} przyszli wiadomi uczniowie jego i dziwili się ^{1270 ipf} że wspólnie z *jakaś* kobietą ^G gadał ^{1678 ipf}; nikt wszakże *nie* rzekł: Co ^{As n} szukasz ^{1214 pr?}, albo: Co gadasz wspólnie z nią ^{G?} **4,28** Puściła od siebie ^{439 ao} więc to naczynie na wodę swoje ta kobieta i odeszła do miasta i powiada wiadomym człowiekom: **4,29** Przyjdźcie tu ⁶⁵⁵ ujrzyjcie ^{2041 ao} *jakiegoś* człowieka który rzekł mi wszystkie *czynny* ^{Ap n} te które ^{2064 Ap n} uczyniłam; czy nie jakoś ¹⁸⁵⁷ ten właśnie *jakościowo* jest ten wiadomy *nam* pomazaniec? **4,30** Wyszli z miasta i ¹przychodzili ^{1139 ipf} istotnie do niego.

4,31 W tym ^{Ds n} *czasie* między ¹⁸³⁹, zwywali do uwyrażnienia się ^{1141 ipf} go uczniowie powiadając: Rabinie, zjedź ^{1143 ao}. **4,32** Ten zaś rzekł im: Ja trawienie ^{542 As f} mam *aby* zjeść ^{2906 ao} które ^{2061 A} wy nie wiecie ^{pf}. **4,33** Powiadali więc uczniowie istotnie do wzajemnych ¹²⁰: Czy może ktoś przyniósł ^{2922 ao} mu zjeść? **4,34** Powiada im Jezus: Moja własna *strawa* ⁵⁴⁰ *jakościowo* jest *aby* uczyniłbym ^{2314 ao sb} wiadomą wolę tego który posłał ^{2212 G m pt ao ac} mnie i uczyniłbym dokonane ^{2772 ao sb ac} jego wiadome dzieło. **4,35** Czy nie wy powiadacie że: Jeszcze ²czteromiesięczny *okres* ²⁷⁹⁰ jest i gorące żniwo ¹²⁸⁵ przychodzi ^{pr?} Zobaczcie-oto powiadam wam, unieście na *to* ^{1039 ao} oczy wasze i obejrzyjcie badawczo ^{1273 ao} te krainy ^{3021 Ap} że ³białe ¹⁷⁰⁹ *jakościowo* są istotnie do gorącego żniwa ^A. ⁴Już ¹²³⁴ **4,36** wiadomy *żący* ^{1284 N pt pr} zapłatę najemnika ¹⁸⁶⁹ bierze i zbiera do razem ²⁶⁸⁷ owoc do sfery *niewiadomego* życia biologicznego ^{1223 A} *niewiadomego* eonowego ^{82 A}, *aby* wiadomy *siejący* ^{2597 N pt pr} w tym samym *czynnie* ²⁰²⁰ wychodziłby rozkosznie z środka ^{2973 pr sb} i wiadomy *żący* ^{N pt pr}. **4,37** W bowiem tym właśnie ten ⁵odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ jest powstały ze starannej pełnej jawnej prawdy ¹¹¹ że: Inny jest *siejący* i inny *żący*. **4,38** Ja odprawiłem ^{ao} was *żąc* ^{pr} które ^{2061 As n} nie wy odebraliście jako cięż trudu ^{1610 pf ac}; ⁶inni odebrali cięż ^{1610 pf ac} i wy do sfery tego ciężu ^{1611 As} ich ^{Gp} weszliście ^{846 pf}.

4,39 Z zaś miasta owego wieloliczni uwierzytelnili ^{2277 ao} do niego z Samaritan ^{Gp} przez ten odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ tej kobiety świadczącej ^{Gs pt pr ac} że: Rzekł mi wszystkie *czynny* ^{Ap n} które ^{2061 Ap n} uczyniłam. **4,40** Jak więc przyszli istotnie do niego Samaritanie, zwywali do uwyrażnienia się ^{1141 ipf} go *aby zechciał* pozostać ^{1819 ao} u-przy

1 Mesjasz samarytański nie przychodził do ludzi, jak Jezus Jo 1,9.11.29 3,2 i in., lecz oni “przychodzili” do niego.

2 Gr. *tetra-menos*, zawiera słowo *men* ‘światło księżycy’ - jeden z symboli syna człowieka.

3 Gr. *leukos* ‘biały’, w symbolice astronomicznej zwł. kolor słońca i księżycy. Gorące (słoneczne) zżęcie białych (rosnących razem z białym ‘księżycem’ *menem* t.j. synem człowieka, który jest też „siejący” Jo 4,36 Mt 13,37?) pól (gwiazdozbiorów?) ma być dokonane chyba sierpem Wenus („do życia eonowego”). Razem z polami także syn człowieka może tu występować jako żero. Podobnie jak tuczny ‘byczek’ *moschos*, ‘zarznięty na ofiarę’ *thyo* przez ojca i pożarty przez powracającego Dawidowego chrystusa w Lc 15,23 + {51} s.253n.

4Przysłówek ‘już’ *ede* może należeć do wiersza poprzedniego, jak w wydaniu tekstu greckiego NTG²⁷. Owo „już” jest jednym z określeń chrześcijańskiego skrócenia naturalnego biegu czasu, przyśpieszeniem na podstawie pozorów. Bywa wyrażane też innymi słowami w Mt 5,17n 6,11 8,29 16,29 21,16 Mc 1,15 i często w Apokalipsie.

5Gr. *logos* ma wiele znaczeń (p. przyp. do Jo 1,1); tu podano znaczenie podstawowe. Przytoczone przysłowie nie jest znane z gruntu polskiego. Jego wyjaśnienie w 4,38 moralnie wątpliwe.

6Owi “inni” to zdaniem Orygenesusa aniołowie {167}s.327.

nich_{Dp}; i pozostał tam dwa dni. **4,41** I wielolicznym_{2329 Ds n,m} liczniejsi_{2288 Np m} przekonująco uwierzytelnili_{2277 ao} przez ten odwzorowany wniosek_A jego; **4,42** tej również kobiecie powiadali że: Już nie przez to twoje własne gadanie₁₆₇₉ uwierzytelniamy, sami bowiem usłyszeliśmy_{pf} i wiemy_{pf} że ten właśnie *jakościowo* jest jawnie pełnie prawdziwie₁₁₃ ten wiadomy ocaliciel₂₇₄₅ tego¹ naturalnego ustroju światowego₁₆₂₁.

4,43 Potem-za zaś te dwa dni wyjechał_{1016 ao} *bazując* w tamtym stamtąd₈₆₇ do Galilii; **4,44** sam bowiem Jezus zaświadczył_{ao}, że prorok w swojej własnej² ojczyźnie *właściwe* oszacowanie_{A 2801} nie ma. **4,45** Gdy więc przyjechał_{1139 3s} do Galilai, przyjęli_{658 ao} go Galilajczycy, wszystkie_{2193 Ap n} widziawszy_{2041 Np pt pf} te które_{2064 Ap n} uczynił w Hierosolymach_{Dp n} w tym świącie, i oni bowiem przyszli_{1139 3p} do tego święta_A.

4,46 Przyjechał_{1139 3s} więc na powrót do Kany Galilai, tam gdzie uczynił wodę_A *jako* wino_A. I był ktoś należący do króla₄₈₇, którego syn słabował_{397 ipf} w Kafarnaum. **4,47** Ten właśnie usłyszawszy_{ao} że Jezus przybywa_{1237 pr} z Judai do Galilai, odszedł istotnie do niego i wzywał do wyrażenia się_{1141 ipf} aby zstąpiłby_{1455 ao sb} i uleczyłby_{1328 ao sb} jego syna, *przedtem* miał planowo_{1811 ipf} bowiem *teraz* odumierać_{303 pr}. **4,48** Rzekł więc Jezus istotnie do niego: Jeżeliby nie znaki boże₂₅₄₀ i³ cuda₂₇₈₁ ujrzelibyście_{2041 ao sb}, żadną metodą nie przekonująco uwierzytelnilibyście_{2277 ao sb}. **4,49** Powiada istotnie do niego ten należący do króla: Utwierdzający panie, zstąp_{1455 ao} zanim *skłonny* odumrzeć_{303 ao, Aci} *okoliczności uczynią* to dziecko_{2118 A n} moje. **4,50** Powiada mu Jezus: ⁴Wyprawiaj się_{2336 pr}, ten syn twój żyje *biologicznie*_{pr id}. Uwierzytelnił_{2277 ao} ten człowiek temu odwzorowanemu w *słowach* wnioszkowi który_{As m} rzekł mu Jezus, i wyprawiał się_{ipf}. **4,51** Już zaś w *następstwie* jego_G ⁵zstępującego_{1455 G pt pr, Gab}, niewolnicy jego podeszli do podspotkania_{2862 ao} jemu powiadając że ten ⁶chłopak_{2120 N m} jego żyje. **4,52** Dowiedział się_{2462 ao md-dp} więc o tę godzinę od strony

¹Można wątpić, czy samarytański “zbawca świata” jest tym samym, co “zbawca Izraela” wobec wyraźnego sprzeciwu Jezusa w Mt 10,5-6.23 i 15,24, też Mc 15,32 Lc 1,54 2,34 24,21 . “Zbawca świata” występuje tylko tu i w 1Jo 4,14, jest on tam synem boga ojca; jest też bóg żyjący zbawcą wszystkich ludzi 1Tm 4,10, narodów Ac 13,47. Zbawcą ‘ciała’ *soma* jest głowa, chrystus E 5,23. Zbawca jako bóg występuje 7x. Natomiast zbawca Izraelowi jest w Ac 5,31 Lc 1,71 i jest nim Jezus; zbawca jako Jezus chrystus jest 10x. Por. {102}s.185.

²T.j. w Judai 4,9.

³Jezus znał lud, że bez cudów mu nie uwierzy Jo 7,31 11,45, gdyż Żydzi domagali się cudów 1C 1,22. Rodzi to podejrzenie, że celem cudów Jezusa nie były względy humanitarne, lecz zdobycie wiary ludu. Jezus mógł ‘nakładać się wnętrzościami, litować się’ tylko z nakazu umysłu, narzędziowo, operacyjnie.

⁴Gr. *poreuomai* ‘wyprawiać się, wyruszać, oddalać się, odchodzić’; także o śmierci Lc 22,22. Tu może: z tych ziemskich okoliczności w górę, bo następnie ‘zstępował z góry na dół’ *kata-baino* 4,51. Przekłady goło: „Idź”.

⁵‘Zstępuje’ *kata-baino* nie Jezus, lecz ojciec dziecka. Przekłady parafrazują: „kiedy, gdy był jeszcze w drodze”.

⁶Potomek nazwany jest wpierrw *synem*, później *dzieckiem*, w końcu *chłopakiem*. Jest do zbadania, czy taka odmienność określić ma, poza elegancją stylu, jakieś głębsze uzasadnienie.

ich_{Gp}, w której ¹sprytniejsze i przebieglejsze_{1606 As n, adv} ²otrzymał_{1202 3s ao ac}. Rzekli więc mu że: Wczoraj w godzinę_A ³siódmą_A puścił od siebie_{439 3s ao ac} go ⁴ogień gorączki₂₄₆₆. **4,53** Rozeznał_{585 ao} więc ojciec że ową_D godziną_{Ds f} w której rzekł mu Jezus: Syn twój żyje, i uwierzytelnił_{2277 ao} on i domostwo₁₉₈₆ jego całe. **4,54** Ten właśnie ⁵na powrót₂₁₂₆ wtóry₆₅₇ znak boży₂₅₄₀ uczynił Jezus przyjechawszy_{1139 N pt ao} z Judai do Galilai.

5,1 Potem-za te właśnie_{Ap n} było święto Judajczyków, i wstąpił w górę_{156 ao} Jezus do Hierosolym_{Ap n}. **5,2** Jest zaś w Hierosolymach_{Dp n} zgodnie zależnie na₁₀₆₃ Owczej *bramie*_{2374 Ds f} nurkownia_{1604 f} nadto powiadana_{1085 N pt pr ps} po hebrajsku ⁶Bethsaida, ⁷pięć kolumnady_{2630 Ap f} mająca. **5,3** W tych właśnie_f z góry leżało_{1470 3s ipf} mnóstwo słabujących_{397 Gp pt prs} ślepych, chromych, suchych. **5,4 5,5** Był zaś jakiś człowiek tam trzydzieści (i) osiem lata_{Ap} mający w słabości swojej. **5,6** Tego właśnie ujrzawszy Jezus z góry na dole leżącego_{1470 As m pt pr} i rozeznawszy_{585 N pt ao} że wieloliczny_{As m} już naturalny okres czasu ma, powiada mu: Chcesz zdrowy stać się_{584 ao md-dp?} **5,7** Odróżnił się jemu ten słabujący_{397 N pt pr}: Utwierdzający panie, *żadnego* człowieka nie mam aby, gdyby zostałyby zamącona_{2756 ao sb ps} woda, rzuciłby_{463 ao sb} mnie do tej nurkowni_A; w którym_{Ds m} *czasie* zaś przychodzę ja, inny naprzód₂₃₆₉ mnie_G zstępuje na dół₁₄₅₅. **5,8** Powiada mu Jezus: Wzbudź w górę_{810 pr}, unieś_{70 ao} tę ⁹pryczę₁₆₂₅ twoją i depcz wkoło_{2242 pr}. **5,9** I prosto z tego - natychmiast₁₁₇₀ stał się_{584 ao} zdrowy ten człowiek i uniośł_{70 ao} ¹⁰pryczę₁₆₂₅ swoją i deptał wkoło_{ipf}.

1 Gr. przysłówek *kompso-teron* w N.t. tu 1x. Stopień wyższy od *kompso-* ‘sprytnie, zręcznie, zwł. w znaczeniu ironicznym: przebiegle, dowcipnie’ (które znaczenia w tłumaczeniach N.t. nie występują, gdyż kościół nadał *kompso-teron* kwalifikację pozytywną). Zatem przymiot *kompso-teros* miałyby sam Jezus lub czymś takim by dysponował. Analogicznie Jezus jako *ischyro-teros* jest dzięki duchowi św. ponad Joannesa Lc 3,16 i szatana 11,22, który jest *ischyros* (*ischyro*) w Ap 12,8, będąc w tej samej kategorii przymiotowej, w tej samej konkurencji. Abramowiczówna w {6} i tu akceptuje kościelną tradycję tłumaczeń przez parafrazę: “poczuć się lepiej”, na którą nie ma przykładu w literaturze.

2 Gr. *echo* ‘mieć, trzymać’. Przekłady nie tłumaczą, parafrazując: „poczuł się lepiej”.

3 Siódemka (*hepta, hebdomos*) jest liczbą przejawów odśłonecznych, m.in. światła planet, “darów ducha świętego”. Jest też liczbą cudotwórczego Jezusa chrystusa Mt 15,36 Jo 2,8 4,18.52 5,9.

4 Gr. *pyretos* ma w rdzeniu *pyr* ‘ogień’.

5 Gr. *palin*. Przekłady nie tłumaczą.

6 W tekstach źródłowych występuje wiele odmian tej nazwy: *Bethzatha, Bethesda, Belzetha*. Hebrajskojęzyczne Nowe testamenty mają tu *BIT-ChSDA* ‘dom - dobrodziejstwa, łaski, życzliwości, też: obludy, hańby, ohydy’. Słowu *ChSD* w LXX często odpowiada *eleos* ‘litość, współczucie’, które należało do głównych zasad nauki Jezusa.

7 Znów piątka skojarzona z upadkiem (na zdrowiu), a siódemka (sabat, siódma godzina 4,52, siedem chlebów Mt 15,36) z działalnością Jezusa chrystusa. Poprzedzającą szóstką byłby tu „chory” człowiek i „mąż” światowej Samarytanki z 4,18. Wedł. Orygenesa {167} sadzawka ta miała oprócz czterech krążganków ustawionych na okręgu, jeszcze jeden pośrodku s.216 (4+1). Możliwa też analogia brudnej nieżywej sadzawki do kobiety babyłońskiej (t.j. jerozolimskiej) z Ap 17. Całość zdaje się wskazywać na schemat cudów poprzez upadek i nieczystość.

8 Końcowej części w.3 oraz całego w.4 nie mają czołowe manuskrypty.

9 Gr. *krabattos*. Może symbolika tego sprzętu oparta była o dwa drewniane kije.

10 W Lc 5,25 “uniósłszy to na które leżał”.

Był zaś sabat w owym dniu. **5,10** Powiadali więc Judajczycy temu wypiełgnowanemu ^{1283 D pt pf ps}: Sabat *jakościowo* jest, i nie wolno tobie unieść ^{70 ao} tę pryczę twoją. **5,11** Ten zaś odróżnił się *dla odpowiedzi* im: Ten który uczynił ^{N pt ao} mnie zdrowego ^A, ów mi rzekł: Unieś tę pryczę twoją i depcz wkoło. **5,12** Wezwali do uwyrażnienia się ^{1141 ao} go: Kto jest ten człowiek, ten który rzekł ^{N pt ao} tobie: Unieś i depcz wkoło? **5,13** Ten zaś uleczony ^{1328 N pt ao ps} nie wiedział przedtem ^{1983 ppf} kto jest, bowiem Jezus *skinąwszy się* uchylił się z ^{884 3s ao ac} *dręczącego* tłumu ^{2105 G} będącego ^{834 G pt pr} w tym właściwym miejscu ²⁸⁰⁹. **5,14** Potem-za te właśnie *dokonania* ^{Ap n} znajduje ^{1185 pr} go Jezus w świątyni i rzekł mu: Ujrzyj-oto zdrowy ²⁸⁵¹ *trwale* stałeś się ^{584 pf}, już dłużej nie chybiaj celu ^{132 pr ac} ¹aby nie gorsze ^{2992 Ns n} tobie coś stałoby się ^{ao sb md-dp}. **5,15** Odszedł ten człowiek i powracając *jako do źródła* przyniósł nowinę ^{162 ao} Judajczykom że Jezus jest ten który uczynił ^{N pt ao} go zdrowego ^A.

5,16 I przez to właśnie ²ścigali prawnie ^{764 ipf} Judajczycy Jezusa, że te właśnie ^{Ap n} czynił ^{2314 ipf} w sabacie. **5,17** Ten zaś odróżnił się ^{311 ao md-dp} im: Wiadomy *mi* ojciec mój aż do ¹²⁰³ tej chwili ³⁷⁸ działa ^{1125 pr} i ja działał ^{pr}. **5,18** Przez to właśnie więc bardziej szukali *sposobu* ^{1214 ipf} go Judajczycy odłączyć przez zabicie ^{315 ao}, że nie wyłącznie jedynie ¹⁸⁸⁷ rozwiązywał ^{1743 ipf} sabat ale i ³*jakiegoś niewiadomego* ojca ^A swojego własnego ^{1334 A} powiadał ¹⁶⁹⁷ *jako* wiadomego *im* ^A boga ^A, równoprawnego ^{1369 A} siebie samego ^{799 A} czyniąc ^{2314 N pt pr} temu bogu ^D.

5,19 ⁴Odróżnił się ^{ao md-dp} więc Jezus i powiadał ^{ipf} im: Zaiste zaiste powiadam wam, nie może syn czynić ^{pr} od siebie samego ^{799 G} nic, jeżeliby nie coś ^{2802 A} poglądałby ^{516 pr sb} ojca ^A *aktualnie* czyniącego ^{A pt pr}; które ^{Ap n} bowiem ewentualnie ów ewentualnie czyni ^{pr sb ac}, te właśnie ^{Ap n} i syn w taki sam sposób ²⁰¹⁸ czyni.

5,20 Bowiem ojciec lubi ²⁹³⁰ syna i wszystkie *sprawy* ^{Ap n} okazuje mu które on sam ⁴³⁰ czyni, i większe ^{Ap n} od tych właśnie ^{Gp n} okaże ^{ft} mu dzieła ¹¹²⁸, aby wy podziwialibyście ^{1270 pr sb ac}. **5,21** Tak jak to właśnie ³⁰⁵⁵ bowiem ojciec wzbudza w górę ⁸¹⁰ umarłych ¹⁹¹⁸ i czyni żywymi biologicznie ^{1227 pr ac}, w ten właśnie sposób ²⁰⁹⁵ i syn ⁵których ^{2061 Ap m} chce ¹²⁷⁶ czyni żywymi biologicznie. **5,22** Ani bowiem ojciec nie rozstrzyga ¹⁶⁴² nikogo, ale rozstrzygnięcie ¹⁶⁴³ wszystko *trwale* dał ^{pf} synowi, **5,23** aby wszyscy ⁶*teraz* szacowali ^{2800 pr sb} syna z góry tak jak szacują ojca. Ten nie szacujący syna, nie szacuje ojca który posłał ^{2212 A pt ao} go. **5,24**

1 Znów nie ze względów etycznych, humanistycznych, ale dla własnego dobra.

2 Gr. *dioko*. Przekłady: „prześladowali”

3 W Ew. Jana Żydzi nie znają ojca Jezusa Jo 8,19 14,8.

4 Tu samo *odróżnił się*, gdyż bez pytania; por. J 9,25.

5 *Których* jest rodzaju męskiego, więc nie odnosi się do zwierząt. W 5,5-9 syn wzbudza człowieka jako człowieka.

6 *Teraz* - t.j. za życia Jezusa w ciele.

Zaiste zaiste powiadam wam że ten_N, ten_A odwzorowany wniosek_{1726A} mój słuchający_{pt pr} i uwierzytelniający temu który posłał_{D pt ao} mnie_A, ma_{1202 pr} ¹*niewiadome* życie biologiczne *niewiadome* eonowe, i do sfery rozstrzygnięcia_A nie przychodzi, ale *od przeszłości* przestępuje_{1832 pf} ze śmierci do tego życia biologicznego. **5,25** Zaiste zaiste powiadam wam że przychodzi *niewiadoma* godzina naturalnego okresu czasu i teraz jest, gdy określenni umarli₁₉₁₈ usłyszą głosu_G określonego syna_G określonego boga_G, i ci usłyszaws_{93 N pt ao} będą żyli biologicznie_{1221 ft ac}. **5,26** Tak jak to właśnie bowiem określony ojciec ma życie biologiczne w sobie samym, w ten właśnie sposób i synowi dał_{ao} życie biologiczne *możność* mieć_{pr} w sobie samym. **5,27** I *nieokreślona* *możność* swawolnego wybycia *na zewnątrz*₁₀₂₈ dał mu *nieokreślone* ²rozstrzygnięcie_{1643 A} czynić, że ³*nieokreślony* syn *nieokreślonego* człowieka *jakościowo* jest. **5,28** Nie podziwiajcie₁₂₇₀ to właśnie_{As n}, że przychodzi godzina w której wszyscy ci w pamiątkowych grobowcach₁₈₇₃ usłyszą wiadomego głosu_G jego. **5,29** I wydostaną się_{890 ft md-dp} ci wiadome dobre_{11 Ap n} uczyniws_{2314 Np pt ao} do funkcji stawienia na górę_{204 As} *od* biologicznego życia_G, ci zaś wiadome podłe_{2920 Ap n} dokonaws_{2361 Np pt ao ac} do funkcji stawienia na górę_{204 As} *od* rozstrzygnięcia_{1643 G}.

5,30 Nie mogę ja czynić ode mnie samego₉₃₇ ⁴nic; z góry tak jak₁₄₁₆ słyszę, rozstrzygam₁₆₄₂, i to rozstrzygnięcie_{N f}, to moje własne_{945 f}, przestrzegające reguły cywilizacji₇₄₄ *jakościowo* jest, że nie szukam wole_{1214 A n} moją własną_{945 A n}, ale wole_{2212 G pt ao} tego który posłał_{2212 G pt ao} mnie.

5,31 Jeżeli ewentualnie ja ewentualnie świadczę_{1776 pr sb} około mnie samego_{937 G}, to świadectwo_{1777 f} *należące do* mnie_{818 G} nie jest doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy₁₁₀; **5,32** inny jest ten świadczący_{pt pr} około ⁵mojego własnego_{945 Gs n}, i *od przeszłości* wiem_{pf} że doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy₁₁₀ *jakościowo* jest to świadectwo₁₇₇₇ które_A świadczy około mnie. **5,33** Wy odprawiliście_{334 pf} istotnie do Joannesa, i dał świadectwo_{1776 pf} tej wiadomej prawdzie_D. **5,34** Ja zaś nie z obok od strony₂₁₃₉ *jakiegoś nieokreślonego* ⁶człowieka_G to świadectwo₁₇₇₇ biorę, ale te właśnie

1 W jakim organizmie miałyby być to nowe niewiadome życie biologiczne? Czy ono uwzględnia człowieka?

2 Rozstrzygający - rozumie się: człowieków - jako ich syn, syn człowieka. Syn rozstrzyga ojca też w Mt 12,27.

3 Jest to jedyne miejsce w ewangeliach, gdzie syn człowieka występuje bez rodzajnika, t.j. zaimka określonego *ho, tou* i w innych przypadkach (w całym N.t. bezrodzajnikowy s. czł. jeszcze w Hb 2,6 Ap 1,13 14,14). Może występuje tu jako określenie rodzajowe czy klasowe. Syn człowieka p. przyp do Mt 12,8.

4 Jezus oznajmia, że jego samego (jako człowieka) jakby nie ma.

5 Gr. *emou* może pochodzić albo od *ego*₈₁₈ 'ja' jako pełna forma genetywu, albo od *emos*₉₄₅ 'mój własny'. Jednak dla *ego* w genetywie autor używa skróconej formy *mou* (w. 31) zamiast pełnej *emou*. Zatem *emou* z w. 32 może znaczyć 'mojego własnego' i odnosić się do "rozstrzygnięcia" albo do "woli" (w. 30).

powiadam aby wy zostalibyście ocaleni ^{2742 ao sb ps}. **5,35** Ów *jakościowo* był ten ¹kaganek ^{1742 N m} ten płoniony ^{1427 N pt pr} i świecący ^{2908 N pt pr}, wy zaś zechcieliście ^{1276 ao} zostać uniesieni wesołością ^{13 ao if ps} istotnie do godziny *naturalnego okresu czasu* ^{3049 A} w tym świetle ²⁹⁷⁰ jego ^{G m}. **5,36** Ja zaś mam to świadectwo większe *od* Joannesa ^G; te bowiem dzieła ¹¹²⁸ które dał ^{pf} mi ten ojciec aby uczyniłbym dokonane ^{2772 ao sb} one ^{430 Ap n}, one ^{430 Np n} te dzieła które czynię ²³¹⁴ *jako jedno* świadczy ^{1776 pr} około mnie ^G że ten ojciec mnie odprawił ^{334 pf}. **5,37** I ten który posłał ^{2212 N pt ao} mnie, *nieokreślony* ojciec, ów ²zaświadczył ^{1776 pf} około mnie. Zarówno nie głos jego kiedykolwiek usłyszeliście ^{93 pf} jak i nie ³gatunkową formę ^{829 A n} jego ujrzeliście ^{2041 pf}, **5,38** i ten odwzorowany wniosek ^{1726 A} *należący do* niego ^G nie macie w was pozostający ^{1819 A pt pr ac}, że którego ^A odprawił ^{ao} ów, temu właśnie ^D wy nie uwierzytelniacie ²²⁷⁷. **5,39** Tropicie ^{1124 id, it} wiadome odwzorowane Pisma ⁶⁰¹ że wy wyobrażacie sobie ^{766 pr ac} w nich *niewiadome* życie biologiczne ¹²²³ eonowe mieć; i owe są te świadczące ^{1776 Np f pt pr} około mnie. **5,40** I nie chcecie przyjść istotnie do mnie aby *niewiadome* ⁴życie biologiczne *teraz* mielibyście ^{1202 pr sb ac}.

5,41 *Niewiadomą* sławę ^{771 A} z obok od strony ²¹³⁹ *niewiadomych nieokreślonych* ⁵człowieków ^{Gp} nie biorę ¹⁶⁸¹, **5,42** ale rozeznałem ^{585 pf} was że wiadomą miłość ¹⁶ wiadomego boga ^G nie macie w sobie samych ⁷⁹⁹. **5,43** Ja przyjechałem ^{1139 pf} w wiadomym imie-

6Można zrozumieć z w. 53-54, że to Joannes jest tym niewiadomym człowiekiem. Jest niepokojące, że Jezus nie bierze świadectwa prawdy nawet od "największego ze zrodzonych z kobiet" ziemskiego człowieka - Joannesa. Czynili to faryzeusze w.33 1,24 i inni Żydzi w.10, choć jego zanurzenie uznawali za pochodzące od ludzi, a nie od boga Mt 21,25. Coś przecież jest warte świadectwo tak wielkiej boskiej osoby; taka postać jak Eliasz-Joannes musi mieć niebagatelne posłannictwo i cel. Ale otóż przy ludziach nie jest możliwe zbawienie grzeszników Mt 19,26, czyli sprzeciwiających się człowieczym zasadom! Możliwe natomiast jest przy ufnych dzieciach, przy naiwnej wszystkiemu wierzącej miłości i przy 'bezzadnym samotnym' *monos* syjonowym bogu zwierzęcym, gdyż każdą dziękę przyjmie jako swoją. U Jezusa przeważa chęć zbawienia grzeszników ponad troskę o człowieczą szlachetność, ludzką etykę i ład wszechświata w.33. Jezus wielokrotnie pokazuje się wrogiem człowieka Mt 10,35-36 13,28, każe wyrzekać się Żydów jako ludzi w Mc 8,33 Mt 6,1 15,9 16,13.23 17,22 23,5.7.13, choć przedstawia ojca jako człowieka Mt 6,14-15 10,32-33 i siebie jako też człowieka Jo 8,40 10,33. O dziecięctwie jako niebiańskim człowieczeństwie Żydów pisze Paweł Ef 4,14 1C 14,20. Por. hasło "Dziecko początkiem człowieka" (lecz raczej: osoby ludzkiej; człowiek Adam został stworzony od razu cały).

1'Kaganek' gr. *lychnos* i to "świecący" w 2P 1,19 jest w 'brudnym zaniedbanym ciemnym' *auchmeros* właściwym miejscu (Księżyc świecący w zanieczyszczonym chmurami powietrzu?). W Ap 21,23 i 22,5 *lychnos* prawie na pewno odpowiada Księżycowi. Kaganikiem świecącym i palonym (ogniem) może być Księżyc; tu jest nim Joannes, odpadły Eliasz-Saul. Także jako dający świadectwo, czyli świecący odbitym światłem słonecznym.

2"Zaświadczył" odnosi się tu do "ojca". To samo słowo w tej samej formie i w tej samej perykopie wcześniej odnosiło się do Joannesa (w. 33), i tamto zanegował Jezus. Było to może innego rodzaju świadectwo (od samego człowieka? - bez "łona ojca"?)

3Gr. *eidōs* 'kształt, wygląd, gatunek rodzaju, gatunkowa forma, klasa, fizyczna konstytucja' {6}{9}, w LXX *MRAH* 'widok, wygląd, postać, obraz' lub *TAR* - to samo. Tu, w związku z życiem biologicznym *dzoē*, raczej 'gatunek jako podział rodzaju'. Tym nieznanym gatunkiem byłby więc jakiś inny niż obecny gatunek *homo sapiens*. Taką „gatunkową formę” jak gołębnica” miał ojcowy duch św. Lc 3,22 – może o niej tu mowa. Raczej nie był to ów "człowiek z nieba, naniebiański" Jo 3,13.31 1C 15,47-49, "człowiek duchowy" 1C 2,15, "człowiek nowy" E 4,24 Cl 3,10, czy "człowiek wewnętrzny" Rm 7,22 2C 4,16 E 3,16 1P 3,4.

4Ojciec Jezusa chr. to bóg człowieczy, ale niekiedy miłosny w.42. Wyraża się w ludzkim dwuzłożonym człowieczozwierzęcym organizmie roboczo-seksualnym.

5Kolejny przykład eliminacji człowieka u Jezusa (+5,34 i in.).

niu wiadomego ojca mojego, i nie bierzecie¹⁶⁸¹ mnie^A; jeżeliby *niewiadomy* inny przyjechałby^{ao sb} w wiadomym imieniu swoim własnym¹³³⁴, owego weźmiecie^{1681 ft md-dp}. **5,44** Jakże możecie wy przekonująco uwierzytelnić^{2277 ao}, *niewiadomą* sławę^{771 A} od strony *niewiadomych* wzajemnych^{120 Gp} biorący, i wiadomą sławę od strony wiadomego wyłącznie jedyne^{1888 G} boga^G nie szukacie^{1214 pr}?

5,45 Nie wyobrażajcie sobie⁷⁶⁶ że ja będę rzucał oskarżenie w dół z^{1520 ft ac} was^{Gp} istotnie do²³⁸⁸ wiadomego ojca^A; jest ten¹ rzucający oskarżenie w dół z^{1520 pt pr ac} was, Moyses, do którego wy² *trwale* złożyliście nadzieję^{935 pf}. **5,46** Jeżeli bowiem uwierzytelnialiście^{2277 ipf id} Moysesowi, uwierzytelnialiście^{ipf id} by¹⁵⁴ mnie^D; około bowiem mnie^G ów odwzorował pismem^{602 ao}. **5,47** Jeżeli zaś tym^{Dp n} owego^G odwzorowanym zapisom^{599 Dp n} nie uwierzytelniacie, jakże tym moim własnym^{945 Dp n} spływającym wysłowieniem *czynów*^{2489 Dp n} uwierzytelnicie?

6,1 Potem-za te właśnie^{2094 Ap n} odszedł²⁸³ Jezus na przeciwległy kraniec²²²³ morza^G Galilai^G Tiberiady^G. **6,2** Wdrażał się^{92 ipf} zaś jemu *dręczący* tłum²¹⁰⁵ wieloliczny, że dla znalezienia teorii oglądali^{1289 3p ipf} znaki boże²⁵⁴⁰ które czynił^{ipf} na słabujących^{397 Gp pt pr}. **6,3** ³Wszedł wzwyż^{221 ao} zaś do wiadomej^A góry^A Jezus i tam odgórnie siedział jako na swoim^{1410 ipf md-ps-dp} wspólnie z uczniami^{Gp} swymi. **6,4** Było zaś blisko Pascha, święto Judajczyków. **6,5** Uniósłszy na to^{1039 N pt ao} więc oczy Jezus i obejrzawszy badawczo^{1273 N pt ao md-dp} że wieloliczny *dręczący* tłum przychodzi istotnie do niego, powiada istotnie do Filipposa: Skąd kupilibyśmy^{32 ao sb ac} chleby^{Ap} aby zjedliby^{1143 ao sb} ci właśnie? **6,6** To właśnie^{As n} zaś powiadał⁴ doświadczać^{2209 N pt pr} go; sam bowiem⁵ *od przedtem* wiedział^{1983 ppf} co miał planowo^{1811 ipf} *teraz* czynić^{pr if}. **6,7** Odróżnił się *dla odpowiedzi* mu Filippos: *Od* dwustu^{685 Gp} denarów^{Gp} chleby^{Np} nie wystarczają^{366 3p pr ac} im aby każdy⁶ krótkie^{534 As n} *coś* wzięłyby^{1681 ao sb}. **6,8** Powiada mu jeden z uczniów jego Andreas brat Simona Petrosa: **6,9** Jest dzieciątko^{2115 N n} bezpośrednio tutaj⁷ *który rodzaju męskiego*^{2061 N m} ma⁸ pięć chleby^{Ap m} jęczmienne^{1639 Ap m} i dwie potrawki *pieczone z ryb*^{2106 Ap n};

¹ Od gr. *kategoreo*; tu dotyczy Mojżesza. W Ap 12,10 słowo to w tej samej formie *ho kategoron* dotyczy ognistego smoka.

² Gr. *elpidzo*, odpowiednik *pisteuo* z w. następnego.

³ W obu słowach, tutaj *an-erchomai* i w 6,1 *ap-erchomai*, jest ten sam rdzeń *erchomai*, który znaczy 'przybyć' różnymi sposobami: przyjść, przyjechać, przyplynać, przylecieć.

⁴ Gr. *peiradzo* ma podstawowe znaczenie 'doświadczać, próbować' – przez zmierzanie do, sondowanie, usiłowanie, nakłanianie, prowokowanie, pożądanie, uwodzenie. (*Dokimadzo* 'próbować, sprawdzać'). Słownik Abramowiczówny {6} honoruje znaczenie „religijne: kusić, wieść na pokuszenie).

⁵ Postępowanie takie nosi znamiona obłudy i błazenady. I skąd u ewangelisty taka znajomość myśli Jezusa?

⁶ Gr. *brachys* znaczy 'krótki'; 'mały, drobny' to gr. *mikros*. Może współgrać z małym "dzieciątkiem", z małą indywidualną "piątką" i z małymi "potrawkami".

⁷ Rodzaj funkcjonalny niezgodny z rodzajem gramatycznym, często w Apokalipsie 4,7.8 5,6 9,5 13,8.14 17,3.11.

⁸ Znow pojawia się upadła piątka + dwójka = siódemka. Piątka powtarza się w pięciu tysiącach 'padłych w górę' mężczyzn (aspekt seksualny męski?). Ryba symbolizowała męskie i żeńskie narządy płciowe {50}s.364-365, a także chrystusa {51}s.299 {84} (sam seks?). Jęczmień - chleb nędznych {53}s.119 i zmartwychwstania {95}.

ale te właśnie *rzeczy* _{Np n} co jest do tylich-to _{2810 Ap m}? **6,10** Rzekł Jezus: Uczynicie _{2314 ao} tych wiadomych *człowieków* _{Ap} *sklonnymi* paść z dołu wstecz do źródła ku pożywieniu _{198 ao if ac}; była zaś *karmna* trawa _{Ns m} wieloliczna w tym właściwym miejscu *ujścia* _{2809 D}. Padli z dołu wstecz do źródła ku pożywieniu _{198 ao} więc ci mężowie _{226 Np m} z dołu w tę _A liczbę _{360 A} tak jak ₃₀₅₁ pięć razy tysiące _{2217 Np m}. **6,11** Wziął więc te chleby Jezus i ¹łatwo-wdzięcznie udzieliwszy się w *podziękowaniu* _{1191 Npt ao ac} na wskroś rozdał _{675 ao} tym leżącym z dołu wstecz do źródła do posiłku _{179 D pt pr md-ps-dp}, podobnie i z tych potrawek, to które _{2064 As n} chcieli _{1276 ipf}. **6,12** Jak zaś ²do wewnątrz zostali napełnieni _{947 3p ao ps}, powiada uczniom swoim: Zbierzcie do razem _{2687 ao} te wiadome stanowiące wokół nadmiar _{2247 Ap n pt ao ac} ułamki _{1566 Ap n}, aby nie coś odłączyłoby się przez zatracenie _{320 3s ao sb md}. **6,13** Zebrali do razem _{ao} więc i naładowali _{563 ao} dwanaście kosze _{1624 Ap m} ułamków _{Gp n} z tych pięciu chlebów _{Gp m} tych jęczmiennych _{Gp m}, które _{Np n} stanowiły wokół nadmiar _{2247 3p ao ac} tym *przedtem* trawiającym _{509 Dp m pt pf ac}. **6,14** Więc człowieki ujrzawszy który _{As n} uczynił ³znak boży _{As n}, powiadali że: Ten właśnie *jakościowo* jest jawnie prawdziwie ₁₁₃ ten wiadomy prorok, ten *obecnie* przyjeżdżający _{1139 Ns pt pr} do tego naturalnego ustroju światowego _{1621 A}. **6,15** Jezus więc rozeznawszy _{585 ao} że mają plan _{1811 pr} przychodzić _{1139 pr} i zagrabiać _{374 pr} go aby uczyniliby _{2314 ao sb} *jako* króla _A, cofnął się wzwyż do źródła do otwartego miejsca _{215 ao} na powrót do wiadomej góry _A sam wyłącznie jedyny ₁₈₈₈.

6,16 Jak zaś późna *póra* _{2108 f} stała się _{584 ao md-dp}, zstąpili na dół _{1455 ao} uczniowie jego aktywnie na morze _A. **6,17** i wstąpiwszy _{N pt ao} do *jakiegoś* statku _{2305 A} przyjeżdżali _{1139 ipf} na przeciwległy kraniec ₂₂₂₃ morza do Kafarnaum. I zaciemnienie ₂₅₇₆ już *przedtem* stało się _{584 ppf} i jeszcze nie *przedtem* przyszedł _{1139 ppf} istotnie do nich Jezus. **6,18** Również morze _f z *powodu* wiatru _{G m} wielkiego _{1793 G} dmącego _{2311 G pt pr, Gab} ⁴było na wskroś rozbudzane w górę _{735 ipf ps}. **6,19** Przepędziwszy _{910 Np pt pf ac} więc tak jak *stawione* stadiony _{2611 Ap} ⁵dwadzieścia pięć albo trzydzieści, szukając teorii oglądają _{1289 3p pr ac} wiadomego Jezusa _A depczącego wkoło _{2242 A pt pr ac} ⁶na wierzchu morza _G i blisko statku _G stającego się _{584 A pt pr}; i przestraszyli się _{2938 ao ps-dp}. **6,20** Ten zaś powiada im: ⁷Ja *jakościowo realnie* jestem _{834 pr id ac}, nie strachajcie się _{2938 pr it}. **6,21** Chcieli _{1276 ipf} więc wziąć _{1861 ao} go do statku _A, i

1 Gr. *eu-charist-eo* ‘być łatwo-wdzięcznym’. Przekłady sucho: „odmówiwszy dziękczynienie”, „podziękowawszy”.

2 Gr. *em-pi(m)plemi*, złożone z *en* ‘w, wewnątrz’ i *pimplemi* ‘napełnić, dopełnić’. Razem: ‘wypełnić, nasycić’.

3 Rozmnożenie chleba przywołuje cud manny u Mojżesza {314}.

4 Gr. *di-egeiro* w Mc 4,39 Lc 8,24 o przebudzeniu Jezusa (ze snu w czasie morskiej burzy).

5 30-25=5, skojarzone z Jezusem wznoszącym się w górę i stającym się blisko statku. Statek symbolizował arkę (drewno arki?), łono matki, kościół, też księżyc, Izydę {95}{96}{84}.

6 Bardziej w sensie władania morzem, co też w Jo 21,1.6. Jednoczesne „deptanie wkoło” i „stawanie się blisko statku” może obrazować ruch spiralny.

7 Uczniowie zapewne myśleli, że to jest ktoś inny, którego powinni się bać (jak diabła?), więc może Jan chrzciciel, który tu by stał się w „piątce” (30-25 stadionów). Ale w przeciwieństwie do istnienia w wietrze, t.j. w powietrzu, zjawy (w paralelnym Mt 14,26), Jezus, razem ze statkiem, staje się na ziemi w.21. ‘Jakościowe realne bycie’ Jezusa w ciele i na ziemi może pochodzić od zwierzęcego ducha świętego.

prosto z tego - natychmiast¹¹⁷⁰ stał się^{584 ao} ten statek na tej¹ ziemi^G do której^{2061 A} prowadzili się pod *tym* zwierzchnictwem^{2860 ipf}.

6,22 Tym *dniem* nazajutrz ten tłum, ten *od przeszłości* stojący^{1372 N pt pf ac} na przeciwległym krańcu²²²³ morza^G, ujrzał^{ao} że *jakiś* stateczek²³⁰⁴ inny nie był tam jeżeli nie jeden, i że nie wszedł razem z^{2702 ao} uczniami^D swymi Jezus do tego statku^{2305 A}, ale wyłącznie jedyni¹⁸⁸⁸ uczniowie jego odjechali^{283 ao}, **6,23** ale przyjechał^{1139 3s ao} *jako jeden* *jakiś* statki^{2305 Np} z Tyberiady blisko tego właściwego miejsca²⁸⁰⁹ gdzie zjedli^{ao} ten² chleb *pochodzący od* ławowdzięcznie udzieliwszego się w *podziękowaniu*^{1191 Gs pt ao ac, Gab} utwierdzającego pana¹⁶⁶⁶. **6,24** Gdy więc ujrzał tłum że Jezus nie jest tam ani uczniowie jego, wstąpili^{983 ao} sami do tych³ stateczków^{2304 A} i przyjechali^{1139 ao} do Kafarnaum szukając Jezusa. **6,25** I znalazłszy go na przeciwległym krańcu²²²³ morza, rzekli mu: Rabinie, kiedy bezpośrednio tutaj³⁰⁴⁵ ⁴stałeś się^{584 pf ac}?

6,26 Odróżnił się *dla odpowiedzi*^{311 ao ps-dp} im Jezus i rzekł: ⁵Zaiste¹³⁹ zaiste¹³⁹ powiadam wam, szukacie mnie nie że ujrzeście^{2041 ao} znaki boże, ale że zjedziecie^{ao} z tych chlebów^{Gp} i zostaliście nakarmieni^{3005 ao ps}. **6,27** Działajcie^{1125 pr it} nie to ⁶trawienie^{542 A f}, to odłączające się przez zatracenie^{320 A pt pr md-ps}, ale to trawienie to ⁷pozostające¹⁸¹⁹ ^{A pt pr ac} do *niewiadomego* życia biologicznego^{1223 A f} *niewiadomego* eonowego^{82 A}, które ^{A f} wiadomy syn wiadomego człowieka wam da; tego właśnie^{As m} bowiem wiadomy ojciec zapieczętował^{2737 ao}, wiadomy bóg.

6,28 Rzekli więc istotnie do niego: Co *żeby obecnie* czynilibyśmy^{2314 pr sb} aby działalibyśmy^{1125 pr sb md-ps-dp} wiadome dzieła^{Ap} wiadomego boga? **6,29** Odróżnił się *dla odpowiedzi* Jezus i rzekł im: To właśnie^{Ns n} jest wiadome dzieło wiadomego boga, aby *obecnie* uwierzytnilibyście^{2277 pr sb ac} do *tego* którego^{A m} odprawił^{334 ao} ów. **6,30** Rzekli więc jemu: Co więc czynisz ty *jako* znak boży^A aby ujrzelibyśmy^{2041 ao sb} i uwierzytnilibyśmy^{ao sb} tobie? Co działasz^{1125 pr}? **6,31** Ojcowie nasi manę zjedli^{ao} w tej spustoszonej opuszczonej krainie¹¹³¹, z góry tak jak¹⁴¹⁶ jest *trwale* pismem odwzorowane⁶⁰² ^{Ns n pt pf ps}: *Niewiadomy* chleb z wiadomego nieba dał^{734 ao} im zjeść^{1143 ao}. **6,32** Rzekł

¹Jezus ściąga duży „statek” na ziemię i wtedy dopiero w niego wchodzi. Nie do małego „stateczka”.

²Byłby to więc chleb eucharystii.

³W źródłach wiele wersji z *ploion* lub *plouarion*; por. przyp do Mt 8,20.

⁴Gr. *gi(g)nomai* ‘stawać się’ nie oznacza zwykłego „przybycia” (*heko, erchomai*), jak mają tłumaczenia, lecz sugeruje u ludu świadomość cudownego przemieszczenia się Jezusa, jakby nagłego narodzenia się (wspólny źródłosłów). Co to za ‘jakby statek, stateczek’ *plouarion* dzięki któremu Jezus nagle „stał się”?

⁵W oryginale dwukrotne *amen*. Por. 2C 1,20. P. przyp. do Jo 1,51 Lc 20,16.

⁶Gr. *brosis* ‘trawienie, spożywanie, rdzewienie, rozkład, zepsucie’. W ewangeliach nie potrzeba stosować znaczenia przedmiotowego „pokarm”, wobec zwykłego czynnościowego znaczenia końcowego formantu *-sis* (podobnie jak *po-sis* w Jo 6,55). Wtedy jednak zdanie 6,27 nabiera sensu tajemnej doktryny o niewykonywaniu niczego do końca (jak u nieuczciwego zarządcy Lc 16,1-9), lecz sprowadzaniu powinności do mniejszej skali, „pieczętowaniu” zewnętrznym obcym porządkiem – jak i syn człowieka został zapieczętowany duchem św. Jest to postępowanie typu łacińskiego *finite* ‘umiarkowanie, miernie, z ograniczeniem’, mające na uwadze *finis-telos*.

⁷Gr. *meno* ‘pozostawać’. Przekłady: „który trwa”

więc im Jezus: Zaiste zaiste powiadam wam: nie Moyses *przedtem trwale* dał^{734 pf} wam ten chleb z tego nieba, ale wiadomy ojciec mój *obecnie* daje^{734 pr} wam ten chleb z tego nieba, ten powstały ze starannej pełnej jawnej prawdy^{111 A.} **6,33** Ten bowiem chleb wiadomego boga jest, ten *obecnie* zstępujący^{1455 N pt pr} z tego nieba i *niewiadome* życie biologiczne¹²²³ dający temu naturalnemu ustrojowi światowemu^{1621.}

6,34 Rzekli więc istotnie do niego: Utwierdzający panie, zawsze daj^{734 ao} nam chleb ten właśnie. **6,35** Rzekł im Jezus: Ja *jakościowo* jestem ten chleb tego życia biologicznego. Ten przychodzący istotnie do mnie¹ żadną metodą nie załaknąłby^{2208 ao sb,} i ten uwierzytelniający do mnie żadną metodą nie będzie pragnął^{762 ft} kiedykolwiek^{2470.} **6,36** Ale rzekłem wam że i *od przeszłości* widzicie^{2041 pf} i nie *obecnie* uwierzytelniacie^{pr.} **6,37** Wszystko^{Ns n} które daje mi ojciec, istotnie do mnie przybędzie i będzie obecne^{1237 ft,} i tego wiadomego² przychodzącego^{1139 As m pt pr} istotnie do mnie żadną metodą nie wyrzuciłbym^{856 ao sb} na zewnątrz^{1031,} **6,38** że *trwale* zstąpiłem^{1455 pf} od wiadomego nieba nie aby *obecnie* czyniłbym^{2314 pr sb} wolę¹²⁷⁵ moją własną^{945,} ale wolę tego który posłał^{2212 G pt ao} mnie. **6,39** Ta właśnie^{N n} zaś jest wola tego który posłał mnie, aby wszystko^{2193 As n} które *trwale* dał^{pf} mi, nie odłączyłbym przez zatracenie^{320 ao sb} z onego^{Gs n,} ale stawiłbym na górę^{233 ao} ono^{As n} w wiadomym ostatnim¹¹⁴⁸ dniu. **6,40** To właśnie bowiem jest wola ojca mego, aby wszystek^{2193 Ns m} dla znalezienia teorii oglądający^{1289 N pt pr} wiadomego syna i uwierzytelniający do niego *obecnie* miałby^{1202 pr sb} *niewiadome* życie biologiczne *niewiadome* eonowe, i *aby* stawiłbym na górę^{233 ao sb, ft id} go ja w wiadomym ostatnim dniu.

6,41 Szemrali^{592 ipf} więc Judajczycy około niego że rzekł: Ja *jakościowo* jestem ten chleb, ten który zstąpił^{N pt ao} z nieba, **6,42** i powiadali: Czy nie ten właśnie jest Jezus, wiadomy syn Josefa, którego^G my *od przeszłości* znamy^{pf} wiadomego ojca i wiadomą matkę? Jakże teraz powiada że: Z nieba zstąpiłem^{1455 pf.} **6,43** Odróżnił się *dla odpowiedzi* Jezus i rzekł im: Nie szemrajcie wspólnie z wzajemnymi^{Gp.} **6,44** Nikt *nie* może przyjść istotnie do mnie, jeźeliby nie ten ojciec, ten który posłał^{2212 N pt ao} mnie, pociągnąłby^{929 ao sb} go, i ja stawiłbym na górę^{233 ao sb, ft id} go w tym ostatnim dniu. **6,45** Jest *od przeszłości* w piśmie odwzorowane^{602 Ns n pt pf ps} w wiadomych Prorokach: I będą wszyscy nauczeni^{727 Np m} *niewiadomego* boga^{G;} wszystek ten który usłyszał^{93 Ns m pt ao ac} z obok od strony²¹³⁹ wiadomego ojca^G i który nauczył się^{1770 Ns m pt ao ac} przychodzi^{1139 pr} istotnie do²³⁸⁸ mnie. **6,46** Nie że wiadomego ojca widział *i dotychczas widzi*^{2041 pf} ktoś, jeżeli nie ten *jakościowo* będący^{834 N pt pr} od strony²¹³⁹ wiadomego boga^{G;} ten właśnie widział *i dotąd widzi*^{2041 pf} wiadomego ojca.

¹ Żadną metodą nie – dla oddania dwóch następujących po sobie przeczeń: *ou me*.

² Przekłady nie rozróżniają pierwszego ‘przybycia’ *heko* od drugiego innego ‘przyjścia’ *erchomai*.

6,47 Zaiste zaiste powiadam wam: ten przekonująco uwierzytelniający ^{pt pr ac} ma *niewiadome* życie biologiczne *niewiadome* eonowe. **6,48** Ja *jakościowo* jestem ten chleb tego życia biologicznego. **6,49** Ojcowie wasi zjedli ^{ao} w spustoszonej i opuszczonej krajinie ¹¹³¹ mannę i odumarli ^{303 ao}. **6,50** Ten właśnie *jakościowo* jest ten chleb, ten z wiadomego nieba *obecnie* zstępujący ^{pt pr ac}, aby ktoś z niego zjadłby ^{ao sb} i nie odumarłby ^{ao sb}. **6,51** Ja *jakościowo* jestem ten chleb, ten żyjący biologicznie ^{1221 N pt pr}, ten z tego nieba zstąpiwszy ^{1455 N pt ao}; jeżeliby ktoś zjadłby ^{1143 ao sb} z tego właśnie chleba, żył będzie biologicznie ^{1221 ft id ac} do funkcji tego eonu ^A, i ten chleb zaś, który ja dam ^{ft}, to ¹mięso ^{2524 N} moje *jakościowo* jest, w obronie powyżej ²⁸⁶⁵ tego ^{G f}, tego ^{G m} naturalnego ustroju światowego ^{G m}, życia biologicznego ^{G f}.

6,52 Sprzeczekali się ^{1789 ipf} więc istotnie do wzajemnych ^{Ap} Judajczycy powiadając: Jakże może ten właśnie nam dać ^{734 ao} to mięso swoje zjeść ^{ao}? **6,53** Rzekł więc im Jezus: Zaiste zaiste powiadam wam, jeżeliby nie zjedlibyście ^{1143 ao sb} to mięso ²⁵²⁴ tego syna tego człowieka i *nie* wypilibyście ^{2274 ao sb} jego tę krew ⁶⁴, nie macie ^{pr} *niewiadome* życie biologiczne ^{1223 A} w sobie samych ⁷⁹⁹. **6,54** Ten gryzący ^{2841 N pt pr} moje to mięso i pijący ^{N pt pr} moją tę krew ma *niewiadome* życie biologiczne *niewiadome* eonowe, i ja stawiłbym na górę ^{233 ao sb, ft id} go tym ostatnim ^{1148 D} dniem ^D. **6,55** To bowiem mięso moje, doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy ¹¹⁰ *jakościowo* jest trawienie ^{542 N f}, i ta krew moja, doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy *jakościowo* jest picie ²³⁴⁴. **6,56** Ten gryzący moje mięso i pijący moją krew we mnie pozostaje ^{1819 pr} i ja w nim. **6,57** Z góry tak jak ¹⁴¹⁶ odprawił ^{ao} mnie wiadomy żyjący biologicznie ^{pt pr} ²ojciec, i ja żyję biologicznie ³na wskroś przez ⁶⁶⁵ ojca ^A, i ten gryzący ^{2841 pt pr} mnie, i ów, żył będzie ^{ft} na wskroś przeze ⁶⁶⁵ mnie ^A. **6,58** Ten właśnie *jakościowo* jest ten chleb, ten z nieba zstąpiwszy ^{pt ao}, nie z góry tak jak ¹⁴¹⁶ zjedli ojcowie i odumarli ^{ao}; ten gryzą-

1 Gr. *sarks* ‘mięso ciała’ występuje często w N.t. w znaczeniu teologicznym jako mięsowa żywa istota (zwierzęta, ludzie). Mięsa niemal nie mają bezkręgowce (m.in. owady).

2 Czy zatem żyjący “ojciec” jest tylko bogiem stworzeń żywych biologicznie, cielesnie i organicznie, a nie całej reszty „nieożywionego” i “nieżywego” wszechświata? - tak też w Mt 22,32. W Lc 10,21 nazywa jednak ojca “panem nieba i ziemi” (+Ac 17,24).

3 “Życie na wskroś” ojca, zdefiniowane tu jako “gryzienie”, jest niewątpliwie “twardą” koncepcją życia, której wielu uczniów “nie mogło słuchać”. Nie powinno to dziwić, nasuwają się bowiem poważne obiekty natury moralnej a nawet teologicznej takiego sposobu traktowania boga. Odpowiada ono Ap 3,21. W innym miejscu (Mt 11,29 21,5) jednak – przeciwnie: nazywa siebie *praus* ‘łagodny, uprzejmy, delikatny’ i ogólnie w swym nauczaniu nakazuje być wyrozumiałym, przebaczącym. Otóż wydaje się, że Jezus stosuje dwie taryfy, **dwa kodeksy** sprawiedliwości: pierwszy - surowy, bezwzględny, eksploatacyjny, rabunkowy, wrogi wobec sfer wyższych, boskich, słoneczno - księżycowych, bardziej pierwotnych i zasadniczych, skupionych w człowieku, w jego głowie, w sferze myślowej, oraz drugi – ulgowy, dla sfer niższych, wenusjańskich, zwierzęcych, skupionych na sferze uczuciowo-instynktowej. Takie bałaganiarstwo doktrynalne sprzyja stosowaniu, odpowiednio do sytuacji, wzajemnie sprzecznych argumentów i umożliwia “udowadnianie” prawie wszystkiego. Por. Ph 1,18 oraz dzieło z 1122 r. “*Sic et non*” (“**Tak i nie**”) P. Abelarda, francuskiego filozofa i teologa, który wykazał, iż u autorów nowotestamentowych zachodzą sprzeczności w zakresie wszystkich fundamentalnych zasad; gdy bowiem jeden autor mówi “tak” łac. *sic*, to drugi “nie” *non*. Dodać można występowanie licznych sprzeczności także w zakresie jednego autora, a nawet jednego utworu. Taka „twórczość” to kicz, błazenada, jakiej nie spotyka się nawet w mitach i baśniach.

cy ten właśnie chleb, żył będzie biologicznie do funkcji ⁸⁴² tego eonu ^A. **6,59** Te właśnie rzekł w ¹miejsu zbierania razem ²⁶⁸⁸ nauczając w Kafarnaum.

6,60 Wieloliczni więc usłyszawszy z uczniów jego rzekli: ²Twardy ²⁵⁷⁰ jest odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ ten właśnie; kto może go słuchać? **6,61** Ujrawszy ⁸²⁸ zaś Jezus w sobie samym że szemrzą ⁵⁹²pr około tego właśnie ^{Gs n} uczniowie jego, rzekł im: To właśnie was czyni prowadzonymi do pułapki ²⁵⁵⁹pr ac? **6,62** Jeżeliby więc szukając teorii *obecnie* oglądalibyście ¹²⁸⁹2p pr sb ac określonego syna ^A określonego człowieka ^G ³wstępującego na powrót w górę ¹⁵⁶A pt pr tam gdzie był ⁸³⁴ipf *jako* ⁴to ^{As n} poprzednie ²⁴²⁹As n? **6,63** Ten duch ^{Ns n} jest to ^{Ns n} czyniące żywym biologicznie ¹²²⁷Ns n pt pr ac, to ⁵mięso nie pomaga ³⁰⁵⁹ nic; te spłynięte wysłowienia czynu ²⁴⁸⁹ które ja *trwale* zagadałem ¹⁶⁷⁸pf wam, *jako jedno niewiadomy duch jakościowo* jest i *niewiadome* życie biologiczne *jakościowo* jest.

6,64 Ale są z was jacyś ²⁸⁰²Np m którzy nie uwierzytelniają ²²⁷⁷. *Od przedtem* wiedział ¹⁹⁸³ppf bowiem z prapoczątkowej zasady ³⁸⁴G Jezus jacy ²⁸⁰³Np m *jakościowo* są ci nie uwierzytelniający i jaki ²⁸⁰³Ns m *jakościowo* jest ten który przekaze ²¹⁵⁰N m pt ft go. **6,65** I powiadał: Przez to właśnie spłynąłem ²⁴⁸⁶pf wam że nikt *nie* może przyjść istotnie do mnie, jeżeliby nie *obecnie* byłoby ⁸³⁴3s pr sb *od przeszłości* dane ⁷³⁴Ns n pt pf ps mu z wewnątrz ⁸⁵¹ wiadomego ojca.

6,66 Z tego właśnie ^{Gs n} wieloliczni z uczniów jego odeszli ²⁸³ao do tych ¹⁹⁶⁶Ap n *spraw skierowanych* do tyłu ²⁰³³, i już nie wspólnie z nim ^G deptali wkoło ²²⁴²ipf.

6,67 Rzekł więc Jezus tym dwunastu: Czy nie i wy chcecie prowadzić się z powrotem pod zwierzchnictwem ²⁸⁶⁰pr if ac? **6,68** Odróżnił się *dla odpowiedzi* mu Simon Petros: Utwierdzający panie, istotnie do kogo odejdziemy ²⁸³fi? Spływające wysłowienia czynów ²⁴⁸⁹Ap n *niewiadomego* życia biologicznego ¹²²³ *niewiadomego* eonowego masz, **6,69** i my uwierzytelniłiśmy ²²⁷⁷pf i rozeznaliśmy ⁵⁸⁵pf że ty *jakościowo* jesteś ten wiadomy ⁶świety tego wiadomego boga. **6,70** Odróżnił się *w odpowiedzi* im Jezus: Czy nie ⁷ja was ^{Ap} *jako* tych wiadomych ^{Ap} dwunastu wybrałem dla siebie ⁸⁷⁸ao md? I z was jeden ⁸⁴³ diabeł ⁶⁶⁹ *jakościowo* jest. **6,71** Po-

1 Etymologiczne tłumaczenie 'synagogi' gr. *syn-agoge*.

2 Gr. *skleros* znaczy 'twardy, okrutny, ostry, szorstki, cierpki, surowy, hardy, krnąbrny, przykry'. Nie dziwne, że uczniowie są zaszokowani surowością, bezwzględnością i drapieżnością nauki Jezusa. BT łagodzi dając „trudna”.

3 T.j. wstępującego do ojca, z którego syn człowieka się narodził. Taką koncepcją powrotu do łona w Jo 3,4-5.13.

4 Gr. *to proteron*, od *proteros* 'przedni, poprzedni, wcześniejszy', niekoniecznie jest tu przysłówkiem „przedtem, dawniej” co proponuje {7}. N.p. w G 4,13 *to proteron* znaczy 'po raz pierwszy' {6}, t.j. „jako to pierwsze”. *To proteron* współbrzmi z *to pneuma* z wiersza sąsiedniego, które może być jego wyjaśnieniem, oraz paralelnie zdaje się odpowiadać *arche* 'prapoczątkowej zasadzie' z 6,64. W ogóle w perykopie 6,61-65 syn człowieka w duchu może odpowiadać Logosowi w arche z Jo 1,1; tamtejsza *arche* nawet pojawia się tutaj jako źródło wiedzy Jezusa, a tutejszy zwrot „tam gdzie był jako to poprzednie” odpowiada „w Arche był Logos” z 1,1. Skąd *to proteron* byłoby *arche*, duchem św., też 'spłynięciem' *rheo* i 'życiem biologicznym' *dzoe*, będąc „wewnątrz ojca” 6,65. Zdanie 6,63 o ożywiającej roli ducha (św.) pozwala przypuszczać, że „syn człowieka wstępowałby” właśnie do tego ducha.

5 Tu mięso nic nie pomaga do ożywienia, ale w 6,53-58 jedzenie mięsa, ciała daje życie, nawet eonowe.

wiadał zaś ¹Judasa _A *syna* Simona _G ²Męża Przypadku _{1368 G}; ten właśnie bowiem *przedtem* miał planowo _{1811 ipf} *obecnie* przekazywać _{2150 pr} go, jeden z tych dwunastu.

7,1 I potem-za ₁₈₃₁ te właśnie *wydarzenia* _{Ap n} deptał wkoło _{2242 ipf} Jezus w Galilai; nie bowiem chciał _{1276 ipf} w Judai *obecnie* deptać wkoło _{pr} że szukali *sposobu* _{1214 ipf} go Judajczycy odłączyć przez zabicie _{ao}. **7,2** Było zaś blisko święto Judajczyków ³Utwierdzenie Namiotu ₂₅₆₅. **7,3** Rzekli więc istotnie do niego bracia jego: Przeszłam _{1832 ao} w z tego *miejsca* ₉₉₄ i prowadź się pod zwierzchnictwem ₂₈₆₀ do Judai, aby i uczniowie twoi obejrzą dla znalezienia teorii _{1289 ft id ac} twoje te dzieła które czynisz. **7,4** Nikt bowiem coś w ukrytem _{1647 Ds n} *nie* czyni, i szuka ₁₂₁₄ on sam ₄₃₀ we wszystkosplywie ₂₁₉₂ *jakościowo* być. Jeżeli te właśnie czynisz, ujawnij _{ao} ciebie samego ₂₅₂₉ temu naturalnemu ustrojowi światowemu ₁₆₂₁. **7,5** Ani bowiem ⁴bracia jego *nie* uwierzyli do niego _A. **7,6** Powiada więc im Jezus: Ten wiadomy stosowny moment ₁₄₂₂, ten mój własny ₉₄₅, jeszcze nie jest obok-przeciw _{2177 pr}; ten wiadomy zaś stosowny moment, ten wasz własny ₂₈₅₈, zawsze *jakościowo* jest przygotowany _{1157 N}. **7,7** Nie może ten naturalny ustrój światowy ₁₆₂₁ nienawidzić ₁₈₆₆ was; mnie zaś nienawidzi, że ja świadczę około niego, że te wiadome dzieła jego ⁵złśliwe _{2333 Np n} *jako jedno* jest. **7,8** Wy wstąpcie na górę _{156 ao} do tego święta _A, ja nie wstępuję na górę _{pr} do święta _A tego właśnie _A, że ten wiadomy mój własny stosowny moment jeszcze nie

---

6 Jest do zbadania kogo oznaczał tytuł ‘święty boga’ *hagios tou theou*, zwłaszcza w kontekście ‘jednego diabła’ będącego z jego uczniów w.70, gdyż w Mc 1,24 tytuł ten przyznał Jezusowi nazareńskiemu duch nieczysty. Także wobec pytania “czy z Nazaretu może być coś ‘dobrego’ *agathos*?” Jo 1,46, gdyż przeciwieństwem *agathos* jest często *poneros* n.p. Mt 5,45 12,34 22,10 Lc 11,13 19,17 - epitet diabła lub szatana w Mt 13,19.38 E 6,13.16 1Jo 3,12. W baśniach szatan (Belzebub) ma dwunastu (liczba niebiańska) diabłów.

7 To “ja” gr. *ego* opuszczają popularne przekłady; także w grece jest to na ogół zbędny dublet. Zatem tu ma akcentować osobę Jezusa. Cały zwrot *ouk ego...* jest b. rzadki; może ma podkreślać szeroką autonomię Jezusa “wybierające sobie” nawet jedną część diabelską, lub może ma kojarzyć diabła z Jezusem (także Ac 13,6.11).

1 Obecnie w Watykanie (W. Brandmüller) trwa rehabilitacja Judasza.

2 W oryginale gr. *Is-kariotes*, por. przyp. do Lc 22,3. Tak więc Judas-diabeł jakoś należałby (występujące w przekładach „synem” jest domyślne) do Simona-szatana (Mt 16,23 Jo 13,26). Zaś Simon był synem jakiegoś Joannesa Mt 16,17 Jo 21,15-17. Simon-szatan był też grzejący się w nocy Jo 18,25 *pros to fos* ‘istotnie do światła’ Lc 22,56 Jo 18,25. Światło słoneczne oczywiście przechodzi ze Słońca na Księżyc, gdyż światło słońca widomie maleje a światło księżycy rośnie (por. cudu Jezusa o zachodzie słońca Mc 1,32). Do Judasa-diabła wchodzi przed nocą szatan (światło lub ogień Słońca) Jo 13,26-30; wtedy księżyc pozornie się rozjaśnia na wieczornym niebie.

Zatem według doktryny chrześcijańskiej diabeł i szatan muszą uczestniczyć w chrześcijańskim dziele; kwestią jest tylko do kogo mają należeć i **jakimi** mają być w związku z człowiekiem i ludźmi. Zamysłem chrześcijańskim jest może pozbawienie diabła jego naturalnego partnera – odslonecznego szatana Ac 13,10-11 E 4,26-27 6,16 1P 5,8 Ap 12,1-3 i zdominowanie go światłem wenusowym, duchem św. Czyli uczynienie diabła swoim chrystusem.

3 Gr. *skeno-pegia* od *skene* ‘namiot’ i *pegnymi* ‘zatknać, osadzić, wrazić, wbić, spoić’.

4 Więc nie tylko wielu uczniów nie wierzyło w mistrza Jo 6,66, ale nawet jego bracia.

jest uczyniony pełnym *od przeszłości* ^{2301 3s pf ps}. **7,9** Te właśnie zaś rzekłszy, sam pozostał ^{ao} w Galilai.

7,10 Jak zaś wstąpili na górę ^{ao} bracia jego do tego święta ^A, wtedy i on wstąpił na górę ^{ao}, nie jawnie ²⁹¹² ale tak jak w ¹ukrytem ^{1647 Ds n}. **7,11** Więc Judajczycy szukali *badawczo* go w tym święcie i powiadali: Gdzie jest ów? **7,12** I ²szemranie około niego było wieloliczne w tłumach ²¹⁰⁵. Ci wprawdzie powiadali że: Dobry ¹¹ jest, inni zaś powiadali: Nie, ale ³zwodzi ²²⁸¹ tłum. **7,13** Nikt jednakże wszystkospywem ^{2192 D} *nie* gadał około niego przez strach ^A *od* Judajczyków ^{Gp}.

7,14 Już zaś *w następstwie* święta ^G ⁴osiągającego punkt środkowy ^{1828 Gs f pt pr ac, Gab} wstąpił na górę ^{ao} Jezus do świątyni i nauczał. **7,15** Dziwili się więc Judajczycy powiadając: Jakże ten właśnie odwzorowane zapisy ^{599 Ap} zna nie nauczywszy się ^{1770 N pt pf ac}? **7,16** Odróżnił się *dla odpowiedzi* ³¹¹ więc im Jezus i rzekł: Ta moja własna ⁹⁴⁵ nauka nie ⁵jest *jakościowo* moja własna ⁹⁴⁵, ale tego który posłał ^{Gs m pt ao ac} mnie; **7,17** Jeżeli ewentualnie ktoś chce ewentualnie ^{1276 pr sb ac} wiadomą wolę jego czynić, rozezna ^{585 ft} około tej nauki ⁶*które z dwóch*: czy ²³⁵⁰ z wiadomego boga *jakościowo* jest, albo czy ¹²²⁸ ja ode mnie samego ^{937 G} gadam ¹⁶⁷⁸. **7,18** Ten od siebie samego ^{799 G} gadający, tę sławę, tę swoją własną ^{1334 A}, szuka ¹²¹⁴; ten zaś szukający tę sławę tego który posłał ^{G pt ao} go, ten właśnie doprowadzający do starannej pełnej jawnej prawdy ¹¹⁰ *jakościowo* jest, i zaprzeczenie reguł cywilizji ⁵⁰ w nim nie jest. **7,19** Czy nie ⁷Moyses *trwale* dał ^{pf} wam przydzielone obyczajowe Prawo ¹⁹⁴³? I nikt z was nie czyni to Prawo. Po co ²⁸⁰³ ⁸mnie szukacie ¹²¹⁴ odłączyć przez zabicie ³¹⁵? **7,20** Odróżnił się *dla odpowiedzi* tłum: *Ja-kieś* bóstwo pochodzące od daimona ^{608 A} masz; kto cię szuka odłączyć przez zabicie?

5Gr. *poneros*, w N.t. słowo ma doniosłą treść biblijną. W Mt 16,4 *poneros* są Judajczycy; w Mt 13,19.38 E 6,13.16 1J 3,12 jest to diabeł; w Lc 6,22 dla Judajczyków *poneros* jest imię syna człowieka. Dla Jezusa diabłem może jest też Abraam jeszcze bez trójkowego boga (trzech mężów) i ducha św., czyli raczej Abram Jo 8,44. Tu “złośliwość” ma cechować świat, poddany Księżycowi jako człowiekowi ziemskiemu. Gdyż “złośliwe dzieła świata” zdają się być działane pod przewodnictwem „*archonta* tego świata” 12,31 14,30 16,11, uważanego za szatana {102} s.292 (księżyc?). *Archon* ‘prapoczątkowy, naczelny, książę’ (-oddolny, nie odgórny król); w N.t. jest „*archon* demonów” w Mt 12,24 którym jest Beelzebul, czyli szatan w.26, duch w.28, syn człowieka w.32 a także *ischyros* Lc 11,21. Odpowiednikami ‘archonta tego świata’ i ‘archonta demonów’ jest „*archon* ‘władzy’ *eksousia* powietrza” E 2,2 (t.j. szatan por. „Listy więzienne”. s.389; szatan byłby tą ‘władzą’ *eksousia*, i tak Ac 26,18), ‘bóg tego świata’ 2C 4,4 (szatan {164} s.419 {102} s.292). Ale też Jezus jest ‘archontem królów ziemi’ Ap 1,5 (nie: ich władzy, która jest niebiańska i duchowa).

1 Czy więc Jezus braci wymanewrował, zwiódł, był nieszczerzy? Czy to chrześcijańska “miłość braterska”?

2Gr. *goggysmos* od *goggydzo* ‘mrużyć, szemrać, narzekać’ jako wyraz niezadowolenia i oburzenia {6} {7} +Jo 6,41.43.61 7,32. Aby ukryć ten niebudujący fakt, przekłady dają “mówiono” (BiZ) lub “mówiono pokątnie” (BT)

3Gr. *planao*. Tak właśnie, *ho planos*, nazywano Jezusa Mt 27,63 (p. przyp.) {138} s.57, antychrysta 2Jo 7 (opisanego cechami i czynami Jezusa i Jozuego t.j. Jezusa w Wyroczeniach Sybilli {136} s.348), fałszywego proroka Ap 13,14, diabła Ap 19,20 20,3-10 („zawieszono na krzyżu” wedł. Orygenes {137} s.17) oraz Babilon 18,23.

4Gr. *mesoo*. Znów ‘środek’ *to meson* skojarzony z Jezusem.

5Także ten wiersz definiuje słowo gr. *eimi* ‘jestem’.

6Gr. *poteron*, pochodzi od *pos* ‘który’ i *heteros* ‘ten odmienny z dwóch rodzajów’. Wprowadza alternatywę; tu w kwestii pochodzenia Joannesa: z boga czy z ludzi Mc 11,30.

7,21 Odróżnił się Jezus i rzekł im: Jedno ^{843 A n} dzieło ¹¹²⁸ uczyniłem ^{ao} i wszyscy dziwicie się ^{1270 pr ac}. **7,22** Przez to właśnie Moyses dał wam ¹obrzezkę ²²⁵⁴ - nie że z Moyses ^{jakościowo} jest ale z ojców - i w sabacie obrzezujecie człowieka. **7,23** Skoro ⁸²⁶ obrzezkę bierze człowiek w sabacie aby nie zostałyby rozwiązane ^{1743 ao sb ps} to Prawo Moyses, mnie ^{818 D} ^{zólciowo} gniewni jesteście ^{3001 pr ac} że ²całego człowieka zdrowego ^A uczyniłem ^{2314 ao} w sabacie? **7,24** Nie rozstrzygajcie ¹⁶⁴² w dół w wygląd ^{2110 A,} ale to zgodne z regułami cywilizacji ^{744 A} rozstrzygnięcie ^{1643 A} rozstrzygajcie.

7,25 Powiadali więc jacyś z mieszkańców Hierosolym ^{1346 Gp}: Czy nie ten właśnie jest którego szukają ^{sposobu} zabić? **7,26** I ujrzyjcie-oto wszystkosplywem ^{2192 D} gada i nic mu *nie* powiadają. Czy może kiedyś ¹⁸⁵⁴ starannie pełnie jawnie prawdziwie ¹¹³ rozeznali ⁵⁸⁵ ci naczelnicy z racji swej prapoczątkowości ³⁹⁰ że ten właśnie ^{jakościowo} jest ten wiado-my pomazaniec? **7,27** Ale tego właśnie ^{od przeszłości} znamy ^{1983 pf} skąd jest; ten zaś pomazaniec gdy ewentualnie ²⁰⁶⁹ ewentualnie przyjeżdża ^{1139 pr sb} nikt nie rozeznaje ^{585 pr} skąd jest. **7,28** Krzyknął ^{jak zwierzę} ^{1626 ao} więc w świątyni nauczając Jezus i powiada-jąc: I mnie ^{od przeszłości} znacie ^{pf}, i ^{od przeszłości} znacie ^{pf} skąd jestem; i ode mnie samego ⁹³⁷ nie przyjechałem ^{1139 pf}, ale jest powstały ze starannej pełnej jawnej prawdy ¹¹¹ ³ten który posłał ^{pt ao} mnie, którego wy nie znacie. **7,29** Ja znam go że z obok od strony ²¹³⁹ jego ^G jestem i ów mnie odprawił ^{ao}.

7,30 Szukali ^{sposobu} ^{ipf} więc go ująć ściśnięciem ^{2267 ao}, i nikt *nie* narzucił ^{1065 ao} wrogo na ¹⁰⁶³ niego ^A tę rękę, że jeszcze nie ^{przedtem} przysła ^{1139 ppf} wiadoma godzina ^{natu-ralnego okresu czasu} jego. **7,31** Z tłumu zaś wieloliczni uwierzytelnili ^{2277 ao} do niego ^A i powiadali: Wiadomy pomazaniec gdyby przyjechałby ^{1139 ao sb}, czy może liczniejsze ^{Ap n} znaki boże ²⁵⁴⁰ uczyni ^{ft} ^{od których} ^{2061 Gp n} ten właśnie uczynił ^{ao}?

---

7 Tak jak Słońce jest **Mojżesz** Mt 17,3, a także zasiadający na jego mównicy ‘uczeni w Piśmie’ i faryzeusze Mt 23,2 Jo 8,28. Są oni synowie geenny Mt 23,15 (geenna odróżniona od hadesu), groby pobielane 23,27 (Księżyc w swoim białym świetle?), węże 23,33, mają świadectwo 8,4 (świadek-Księżyc - późny Mojżesz?, też 2C 3,7.13.15); oblicze Mojżesza - Zakon, por. *katargeo*; Mojżesz może jest z umarłych w Lc 16,31 i ‘chmurą’ *nefele* 1C 10,2, może też jakimś chrystusem Hb 11,24nn. W 1S 12,6.17 Mojżesz jakby staje się Saulem i ‘złością’ *kakia*.

8 Jezus-Tora a Mojżesz- Słońce? {85}s.126-127, Tora - światło? s.61.99-100.

1 Gr. *peri-tome* ‘dookolne-obcięcie’, rytualne obcięcie napletka. Z w.23 wynika, że miało sens “uzdrowienia” człowieka. gdyż Jezus czyni więcej - uzdrawia całą osobę ludzką. Dokonywane było ręką człowieka E 2,11, może aby zapobiec późniejszemu obrzezaniu fallusa przez ciało vulwy, lub, inaczej mówiąc, aby “z góry uczyniona była nie działająca” *kat-argeo* pułapka krzyża” G 5,11. Gdyż po pozbyciu się ciała napletka krzyż już go nie widzi i „ukrzyżowanie w ciebie” już nie działa. Może też w obrzezaniu ręką bóg zwierzęcia staje się bogiem człowieka.

2 Dotyczy uzdrowienia w 5,2-18. Ewangelista Joannes - odwrotnie niż synoptycy - przedstawia Żydów jako zwierzęta (obrzezka dotyczyła tylko części płciowych - zwierzęcych), Jezusa zaś jako rzecznika “całego człowieka”. Jezus jako człowiek u Jo też w 2,25 4,29 8,40 9,11.16.19.24 10,33 11,47.50 18,14 19,5. W N.t. te “uzdrowienia” Jezusa dokonują się może poprzez wymianę rodzaju duchowego: zwierzęcej nadbudowy chorego “starego człowieka”, t.j. “wilki” i „węże” na Jezusowego „człowieka nowego”czyli “owce”, gołębice i baranki. Sadržawka na ‘Zwierzęcej’ *probatikos* z mnóstwem chorych 5,2n też raczej nie jest przypadkowa; może wskazywać na uzdrowienie przez zanurzenie w „aniola pana” t.j. „syna bożego, chrystusa” przed wcieleniem {101} 5,17n.

3 T.j. ojciec.

7,32 Usłyszeli farisaiosi tego ^G *dręczącego* tłumy ^G szemrzącego ^G około niego te właśnie *rzeczy* ^{Ap n}, i odprawili prapoczątkowi kapłani ³⁸⁵ i farisaiosi podwładnych aby ujęliby ściśnięciem ^{2267 ao sb} go. **7,33** Rzekł więc Jezus: Jeszcze naturalny okres czasu ^{3018 A} mały ^A wspólnie z wami ^G *jakościowo* jestem, i prowadzę się pod zwierzchnictwem ^{2860 pr} istotnie do ²³⁸⁸ tego ^A który posłał ^{2212 A pt ao} mnie. **7,34** Będziecie szukali mnie i nie znajdziecie ^{ft}, i tam gdzie ¹*jakościowo* jestem ^{pr} ja, wy nie możecie przyjść ^{1139 ao}. **7,35** Rzekli więc Judajczycy istotnie do siebie samych: Gdzie ten właśnie *teraz* ma planowo ¹⁸¹¹ *teraz* wyprawiać się ^{2336 pr} że my nie znajdziemy go? Czy może do diaspory ^A *pogańskich* Hellenów ^{930 G} ma planowo wyprawiać się i nauczać Hellenów? **7,36** ²Kto ^{2803 Ns} ^m jest *jakościowo* odwzorowany *słowami* wniosek ^{1726 m} ten właśnie który ^{As m} rzekł: Będziecie szukali mnie i nie znajdziecie, i tam gdzie *jakościowo* jestem ja, wy nie możecie przyjść?

7,37 W zaś tym ostatnim dniu, tym wielkim, tego święta stanął ^{1372 ppf} Jezus i ³krzyknął *jak zwierzę* ^{1626 ao} powiadając: Jeżeli ewentualnie ktoś ewentualnie pragnie ^{762 pr sb}, niech *teraz* przychodzi ^{1139 pr} istotnie do mnie i niech pije ^{pr}. **7,38** Ten uwierzytelniający ^{pt} ^{pr} do mnie, z góry tak jak ¹⁴¹⁶ rzekło odwzorowane Pismo ⁶⁰¹: Rzeki z ⁴łona ^{1589 f} jego popłyną ^{2486 ft} wody ²⁸⁵⁵ żyjącej biologicznie ^{1221 Gs n pt pr}. **7,39** To właśnie zaś rzekł około wiadomego ducha, którego mieli planowo ^{1811 ipf} *teraz* brać ^{1681 pr} ci którzy uwierzytelnili ^N ^{pt ao} do niego. Jeszcze nie bowiem był duch, że Jezus jeszcze w żaden sposób nie ²⁰⁸² został wstawiony ^{772 ao ps}.

7,40 Z tłumy więc usłyszawszy odwzorowanych wniosków ^{1726 Gp} tych właśnie, powiadali: Ten właśnie *jakościowo* jest starannie pełnie jawnie prawdziwie ¹¹³ ten wiadomy prorok. **7,41** Inni powiadali: Ten właśnie *jakościowo* jest ten wiadomy pomazaniec. Ci ¹⁹⁶⁶ zaś powiadali: Czy może ¹⁸⁴⁷ bowiem z Galilai ten wiadomy pomazaniec przychodzi ^{1139 pr}? **7,42** Czy nie odwzorowane Pismo rzekło że z nasienia ²⁵⁹⁹ ⁵Dawida i od Bethleem, tej *otwartej* wiejskiej osady ¹⁶⁶⁹, tam gdzie był Dawid, przychodzi ^{1139 pr} wiadomy

1 Kolejny przyczynek do definicji słowa 'być' gr. *eimi*. Zatem można wnosić, iż syna człowieka posłał człowiek (z pytania: kto? w.36), t.j. cywilizacja o człowieczym obliczu, za jaką uważano Hellenów. Może więc Jezus pochodził z diaspory Hellenów (pogańskich Greków), która „posłała go” i do której syn człowieka ma wrócić +Jo 12,20-23 – tu zbieżność z „Pewnikiem VI” T. Zielińskiego {46} s.6. Podobnego zwrotu do pogan dokonał Paweł Ac 13,46 18,5n.

2 Rodzaj męski zaimka *kto* może wynikać z dopasowania do słowa *logos* 'odwzorowany wniosek', który jest rodzaju męskiego. Lecz niekoniecznie, bo są przykłady stosowania dla rzeczownika rodzaju męskiego zaimka pytajnego w rodzaju nijakim *co*, n.p. Hb 2,6.

3 Gr. *kradzo* (i *kraugadzo*) najcz. o zwierz. 'krakać, rechotać, wrzeszczeć, łajać, żądać z krzykiem'; szczekać, ujadać'.

4 Gr. *koilia* 'brzuch, żołądek, żywot *matki*, łono *matki*'. W N.t. najcz. (minimum 12x) 'łono *matki*', też w Ph 3,19.

5 Żydzi owych czasów i cały N.t. rozumieli chrystusa jako syna Dawida, t.j. chrystusa żyjącego w grzesznych, zdominowanych przez ciało i materię, zwierzęcych zależnościach Hb 4,15. Takiego chrystusa, z miasta i rodu Dawidowego, postuluje Ew. Mateusza 2,1-16 i nieco Ew. Łukasza 2,4. Natomiast w Ew. Jana nikt nie nazywa Jezusa synem Dawida. Dawid występuje w niej 2x jako jeden z przodków "uznanego" chrystusa z Bethleem, w przeciwieństwie do Jezusa z Galilai. Także w innych ewangeliach Jezus jawnie przeczy, jakoby chrystus był synem Dawida Mt 22,42 Mc 12,35 Lc 20,41 i w tajemnicy przyznaje się do jakiegoś "chrystusa, syna boga żyjącego" ale "nie w ciele i krwi", czyli nie w cielesnym Dawidowym ludziu Mt 16,13-21=Mc 8,27-30=Lc 9,18-22.

pomazaniec? **7,43** Rozdarcie ²⁷³⁹ więc stało się w tłumie przez niego. **7,44** Jacyś zaś chcieli ^{1276 ipf} z nich ująć ściśnięciem ^{2267 ao} go, ale nikt *nie* narzucił ^{1065 ao} wrogo na niego ^A ręce ^{Ap}.

7,45 Przyszli więc ci podwładni istotnie do prapoczątkowych kapłanów ³⁸⁵ i farisaiosów. I rzekli im owi: Przez co nie powiedliście ^{39 ao} go? **7,46** Odróżnili się *w odpowiedzi* podwładni: Nigdy *nie* zagadał ^{1678 ao} w ten właśnie sposób *jakiś* człowiek. **7,47** Odróżnili się *w odpowiedzi* więc im farisaiosi: Czy może i wy byliście zwiedzeni ^{2281 pf ps}? **7,48** Czy może ktoś z naczelnych z racji swej prapoczątkowości ³⁹⁰ uwierzytelniał ^{2277 ao} do niego albo z farisaiosów? **7,49** Ale ten *dręczący* tłum ²¹⁰⁵ ten właśnie, ten nie rozeznający ⁵⁸⁵ wiadome przydzielone obyczajowe Prawo ^{1943 A}, napiętnowani klątwą ^{1049 Np m s}ą. **7,50** Powiada Nikodemus istotnie do nich, ten który przyszedł ^{pt ao} istotnie do niego (*jako to co*) przedtem ^{As n}, jeden będący ^{834 pt pr} z nich: **7,51** Czy może przydzielone obyczajowe Prawo nasze rozstrzyga wiadomego człowieka jeżeliby nie usłyszałoby ^{ao sb} wpierw od strony jego i rozeznałoby ^{585 ao sb} co czyni? **7,52** Odróżnili się *w odpowiedzi* i rzekli mu: Czy może i ty z Galilai ¹*jakościowo* jesteś? Wytrop ^{1124 ao} i ujrzyj ^{1332 ao} że z Galilai *żaden* prorok ²nie jest wzbudzany ^{810 pr md-ps}.

³[**7,53** I wyprawili się ^{2336 ao} każdy do *rodowego* domu ^{1994 A} jego ^{430 G}. **8,1** Jezus zaś wyprawił się ^{2336 ao} do tej wiadomej góry ²⁰⁵⁷ Drzew Oliwnych ^{905 Gpl}. **8,2** *Wobec* świtu ^{2048 Gs} zaś na powrót ²¹²⁶ stał się obok-przeciw ^{2145 ao} do świątyni ^{1343 A}, i wszystek lud ¹⁶⁸⁹ przychodził ^{1139 ipf} istotnie do niego, i osiadłszy biernie ^{1411 ao} nauczał ^{730 ipf} ich. **8,3** Wiodą ^{39 pr} zaś pisarze ⁶⁰⁰ i farisaiosi *jakąś* kobietę zależnie na cudzołóstwie ^{1882 D} chwyconą z góry ^{1481 A pt pf ps} i stawiający ^{1372 pt ao} ją w środku ¹⁸²⁷ **8,4** powiadają mu: Nauczycielu, ta właśnie ²⁰⁹⁴ wiadoma kobieta została z góry całkowicie schwycona ^{1481 pf ps} na ⁴śamym złodziejstwie ^{432 Ds n} dopuszczająca się cudzołóstwa ^{1883 Ns f pt pr md}. **8,5** W zaś wiadomym Prawie nam Moyses ^{993 ao} wskazał ^{2806 Apl f} kamienować ^{1715 pr}. Ty więc co powiadasz? **8,6** To właśnie ^{2094 N,As n} zaś powiadali ^{ipf} doświadczając ^{2209 pr} go, aby mieliby ^{pr sb} z góry oskarżać ^{1520 pr} jego ^G. Zaś Jezus na dół ¹⁵²⁷ schyliwszy się ^{1662 pt ao}, tym wiadomym ¹⁹⁶⁶ palcem ⁶¹³

¹ Kolejny określnik dla słowa *być*. Starszyzna oczywiście wiedziała skąd cielesnie pochodził Nikodemus.

² Zatem chrystus Jezus nie przyszedł według Pism, i Żydzi czekają na prawdziwego mesjasza {178}s.117-161.

³ Fragment Jo 7,53 - 8,11 jest późniejszym dodatkiem do Ewangelii. Niemniej epizod o cudzołóznicy uważano zawsze za kanoniczny {102} {314}, więc pasujący do doktryny. Możliwe, że któryś kopista zauważył, iż Ew. Joannesa zbyt czysto, świetliście i człowieczo opisuje Jezusa w porównaniu z innymi ewangeliami (tak czyni faktycznie). Chciało się więc wtrącić do tej szlachetnej człowieczej ewangelii, trochę Dawidowego łajdackiego zepsucia. Może też kopista znając doskonale słowo dla oznaczenia złodziejskiej destrukcyjnej działalności żony na męża (*auto-foros* 8,4), uznał, iż warto przydać mu sankcję Jezusową. Samo słowo *for* określa złodzieja bardziej perfidnego niż zwykły 'kradzieźca' *kleptes* – też zresztą w ewangeliach odnoszony do Jezusa w Mt 24,43 Lc 12,39 1Th 5,2,4 2P 3,10 Ap 3,3.

¹z góry na dół zapisywał^{1462 ipf} do ziemi. **8,7** Jak zaś pozostawali na miejscu^{1090 3p ipf} wzywający do uwyrażnienia się^{1141 Np m pt pr} go, odchylił się w górę^{184 ao} i rzekł im: Ten bez²uchybień¹⁹⁰ z was^{Gp} pierwszy wrogo na nią niech rzuci^{463 ao ipt} kamień. **8,8** I na powrót²¹²⁶ z góry na dół schyliwszy się^{1479 ao pt ac} zapisywał^{602 ipf} do ziemi A. **8,9** Ci zaś usłyszaws^{93 pt ao} wychodzili^{1016 ipf} jeden^{843 N} z góry w dół w¹⁴⁵⁴ jeden, począwszy^{389 pt ao} od tych starszych²³⁶⁶ i z góry na dół został pozostawiony^{1482 ao ps} sam jedyny¹⁸⁸⁸ i ta kobieta w środku będąca^{834 pt pr.} **8,10** Odchyliwszy się w górę^{184 pt ao} zaś Jezus rzekł onej^{430 D:} Kobieto, gdzie są? Żaden cię *nie* z góry rozstrzygnąwszy skazał^{1478 ao?} **8,11** Ta zaś rzekła: Żaden, utwierdzający panie. Rzekł zaś Jezus: Ani ja cię *nie* z góry rozstrzygnąwszy skazuję^{1478 pr.} Wyprawiaj się²³³⁶ od³tego *co*^{1966 G} teraz^{1956,} już więcej nie¹⁸⁵⁰ chybiaj celu^{132 pr ipt.}]

8,12 Na powrót więc im zagadał^{1678 ao} Jezus powiadając: Ja *realnie* jestem *jako* to wiadome⁴światło²⁹⁷⁰ tego naturalnego ustroju światowego^{1621;} ten wdrażający się^{92 N pt pr ac} mi żadną metodą nie *nawet przez chwilę* deptałby wkoło^{2242 ao sb ac} w wiadomym zaciemnieniu^{2576,} ale będzie miał^{1202 ft} to wiadome światło tego wiadomego życia biologicznego^{1223.} **8,13** Rzekli więc mu fariśaioi: Ty około ciebie samego^{2529 G} świadczysz; to świadectwo¹⁷⁷⁷ twoje nie jest doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy^{110.} **8,14** Odróżnił się Jezus i rzekł im: I jeżeli ewentualnie¹⁴⁴⁶ ja ewentualnie świadczę^{1776 pr sb ac} około mnie samego^{937,} doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy jest to świadectwo moje, że *od przeszłości* wiem^{pr} skąd przyjechałem^{1139 ao} i dokąd prowadzę się pod zwierzchnictwem^{2860 pr;} wy zaś nie wiecie *od przeszłości* skąd przyjeżdżam^{1139 pr} albo dokąd prowadzę się pod zwierzchnictwem^{2860 pr.} **8,15** Wy w dół w mięso^{2524 A} rozstrzygacie, ja nie rozstrzygam nikogo. **8,16** I ewentualnie jeżeli ewentualnie rozstrzygam^{pr, ao sb ac} zaś ja, to rozstrzygnięcie, to moje własne, powstałe ze starannej pełnej jaw-

4Gr. *auto-foros*. Wedł. {6} w wyrażeniu *ep` autoforo* znaczy: „na gorącym uczynku, jawnie, wyraźnie”; wedł. {9} ‘na kradzieży zdybany’, ogólniej zaś: ‘na gorącym uczynku, niezbitymi dowodami’; wedł. {7} ‘(przyłapany na) samym złodziejstwie’, później o innych przestępcach. Pochodzi od *autos* ‘sam, on’ i *for* ‘złodziej, kradziezca’ lub *fora* łac. *furtum* ‘kradzież, tajemne skryte sprawki, zwł. oszukaństwo, szelmostwo, podstęp, zdrada małżeńska, okradanie męża’ {8}. Etymologicznie znaczy: ‘sam, we własnej osobie kradnący’, i stąd ‘jawnie, niezbitcie’. Występuje tylko 1x w N.t. i 1x w LXX wedł. Symmachusa w Jb 34,11. Samego *for* w N.t. brak; w znaczeniu ‘złodziej’ występuje w nim łagodniejsze słowo *kleptes*. Niezależnie od przyjętego sensu dla *ep` autoforo* ‘jawny’, w tekście greckim wybrzmiewa słowo *for* ‘kradziezca, złodziej’, podkreślające iż cudzołóstwo tej kobiety jest ‘okradaniem męża’. Godne uwagi też, iż dla sensu ‘jawny’ nie użyto któregoś prostszego słowa greckiego, znanego w N.t., jak częstego *faneros*, *katadelos* czy *prodelos*, tylko tak rzadkiego i specyficznego. Co ciekawsze, właśnie takiego, okradającego męża-człowieka, cudzołóstwa Jezus „nie potępia” – zgodnie z aprobatą złodziejskiego zarządcy w Lc 16,1-9 i zgodnie z porównaniem samego siebie do ‘złodzieja’ *kleptes* w Mt 24,43n Lc 12,39n Ap 3,3. Przekłady: „dopiero co”, „jawnym”.

1Gr. *kata-grafo* ‘z góry zapisać’, zwł. wciągnąć na listę {6}

2Warunek dziwny, celowo „przedobrzony”. Według tej zasady Jezusa żaden sędzia nie mógłby sprawować sądu.

3Gr. zwrot *to nun* jest wyrażeniem rzeczownikowym: ‘ta sytuacja’ {7}, ‘teraźniejszość, panujący obyczaj’ {6}.

4Jest charakterystyczne dla Ew. Joannesa, iż Jezus nie mówi, że jest światłem Izraela (jak w Lc 1,54 2,32,34), ale że jest światłem świata. Nad światem i powietrzem panował Księżyc. Nie wiadomo jednak, czy mówi o świetle dnia (w 8,56 9,4 dzień - ojciec), czy o świetle Słońca, czy Księżycy, czy raczej Wenus – „światło życia biologicznego”.

nej prawdy ^{111 N} *jakościowo* jest, że wyłącznie jedyny ¹⁸⁸⁸ nie jestem *jakościowo*, ale ja i ten który posłał ^{2212 N pt ao} mnie, ojciec. **8,17** I w tym przydzielonym obyczajowym Prawie ¹⁹⁴³ zaś, tym waszym własnym, *od przeszłości* jest pismem odwzorowane ^{602 pf ps} że dwóch ¹człowieków ^{Gp} świadectwo doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy *ja-kościowo* jest. **8,18** Ja *jakościowo* jestem ten świadczący ^{pt pr} około mnie samego, i świadczy około mnie ten który posłał ^{2212 N pt ao} mnie ojciec. **8,19** Powiadali więc jemu: Gdzie jest ten ojciec twój? Odróżnił się Jezus: ²Zarówno nie mnie znacie *od przeszłości* ^{pf} jak i nie tego ojca mego; o ile ⁸²⁶ mnie *od dawniejszej przeszłości* znaliście ^{1983 ppf id ac}, i tego ojca mego ewentualnie ¹⁵⁴ *od dawniejszej przeszłości* znaliście ^{ppf id ac}. **8,20** Te właśnie ^{1966 Gp m,n} sphywające wystowienia czynów ²⁴⁸⁹ zagadał w ⁹⁵⁹ skarbcu ⁵⁴⁸ nauczając w świątyni. I nikt *nie* ujął ^{2267 ao} ściśnięciem ^{go}, że jeszcze nie *od przedtem* przyszła ^{ppf} wiadoma *godzina naturalnego okresu czasu* jego.

8,21 Rzekł więc na powrót ²¹²⁶ im: Ja prowadzę się pod zwierzchnictwem ^{2860 pr} i będziecie szukali mnie, i w wiadomym ³uchybieniu ¹³⁴ waszym odumrzecie ^{303 ft}; tam gdzie ja prowadzę się pod zwierzchnictwem wy nie możecie przyjechać ^{1139 ao}. **8,22** Powiadali więc Judajczycy: Czy jakoś ¹⁸⁵⁷ odłączy przez zabicie ^{315 ft} siebie samego, że powiada: Tam gdzie ja prowadzę się pod zwierzchnictwem wy nie możecie przyjechać? **8,23** I powiadał im: Wy z ⁴tych ^{1966 Gp m,n} *skierowanych* na dół ¹⁵²⁷ *jakościowo* jesteście, ja z tych ^{1966 Gp m,n} *skierowanych* na górę ²⁶⁰ *jakościowo* jestem; wy z tego właśnie naturalnego ustroju światowego *jakościowo* jesteście, ja nie jestem *jakościowo* z naturalnego ustroju światowego tego właśnie. **8,24** Rzekłem więc wam że odumrzecie w uchybieniach waszych; jeżeliby bowiem nie uwierzytnilibyście ^{ao sb} że ja *jakościowo* jestem ⁸³⁴, odumrzecie w uchybieniach waszych. **8,25** Powiadali więc jemu: Ty kto ^N *jakościowo* jesteś? ⁵Rzekł im Jezus(:) Tę wiadomą ^{1966 As f} ⁶prapoczątkową zasadę ^{384 As f} (:): które ^{2061 As n} ^{coś} ^{2802 As n} i gadam ^{1678 pr id, sb} wam(,) **8,26** wieloliczne ^{Ap n} mam-trzymam ^{1202 pr}

1 Znów widoczne u Joannesa przesunięcie ku człowiekowi: nie tylko Jezus jest człowiekiem w pozytywnym sensie Jo 8,40 19,5, ale i ojciec Jezusa jest człowiekiem. Aluzje o tym, że Jezus składa się z dwóch ludzi (ziemskiego i niebiańskiego?), można odczytać też z Jo 8,19 12,45 14,7-11. Także gnostycy z tytułu "syn człowieka" wnioskowali, iż człowiek był jego ojcem {46} s.243. Nie wiadomo jednak, co symbolizowało człowieka (Słońce? Księżyc?).

2 Orygenes w {167} zauważa jakby sprzeczność między tą wypowiedzią a ową z Jo 7,28 ("I mnie znacie...") i wyjaśnia tym, że w Jo 7,28 Jezus mówi o sobie jako o człowieku, natomiast w Jo 8,19 o swej naturze boskiej s.4.

3 U ewangelisty Joannesa Jezus nie obiecuje, iż kogoś z Izraela uwolni od grzechów. Tak myślał Joannes zanurzyciel w Jo 1,29, ale Jezus temu zaprzeczył 16,8. Samarytanie mówili o nim jako o zbawicielu świata 4,42, i on to samo mówił do Samarytan 4,22. Ponadto u Jo to zbawienie świata w 12,47 miało się dokonać zupełnie inaczej, niż u synoptyków - przez głoszenie nauki i wiarę w niebiańskiego syna 3,17 5,34. Dlatego u Jo nie ma 'litowania się' *splagchnidzo*, nie ma cudów dla zbawienia, nie ma „noszenia czyichś grzechów”. Jezus też nie przyjmuje chrztu ani nie daje nakazu chrztu, nie ustanawia eucharystii {314} s.44. To "prawda was wyswobodzi" 8,32. U Jo Jezus objawia naukę - i "kto uwierzy, nie będzie sądzony; kto zaś nie uwierzy, już jest osądzony" 3,18. W tym Jezus bliski jest gnozie {173} s.20.114. Ta i inne ukazane tu różnice między ewangelią Janową a synoptycznymi są tak zasadnicze, że stanowią „odrębny nurt tradycji” {314} s.43, **inny rodzaj chrystianizmu**. Pk73.

4 Zwrot: "wy z tych 'na dół' *kato* jesteście" ma analogię do "wy z ojca diabła jesteście" 8,44. Mowa o bytach upadłych.

około was gadać i rozstrzygać; ale ten który posłał^{N pt ao} mnie doprowadzający do starannej nie uchodzącej uwadze pełnej jawnej prawdy¹¹⁰ *jakościowo* jest, i ja które^{2061 Ap n} ¹usłyszałem^{ao} z obok-przeciw od strony²¹³⁹ jego^G, te właśnie^{Ap n} gadam do tego ustroju światowego. **8,27** Nie rozeznali że wiadomego² ojca^A im powiadał^{ipf}. **8,28** Rzekł więc Jezus: Gdyby²⁰⁶⁹ wywyższylibyście^{2905 ao sb ac} tego wiadomego syna tego wiadomego człowieka, wtedy rozeznacie^{585 ft id} że ja *jakościowo* jestem, i ode mnie samego⁹³⁷ ^G *nie* czynię^{2314 pr id, sb} nic, ale z góry tak jak¹⁴¹⁶ pouczył^{730 ao} mnie wiadomy ojciec, te właśnie gadam¹⁶⁷⁸. **8,29** I ten który posłał^{pt ao} mnie, wspólnie ze mną^G *jakościowo* jest; ³nie puścił od siebie^{439 ao ac} mnie^A wyłącznie jedyne^{1888 As m}, że ja te^{Ap n} podobające się^{Ap n} jemu czynię zawsze.

8,30 *W następstwie* te właśnie^{Ap n} jego^G gadającego^{G pt pr, Gab}, wieloliczni uwierzytelnili^{ao} do niego. **8,31** Powiadał więc Jezus istotnie do tych którzy uwierzytelnili^{2277 Ap pt pf} jemu Judajczyków: Jeżeli wy pozostalibyście^{1819 ao sb} w tym odwzorowanym wniosku¹⁷²⁶, tym⁴ moim własnym⁹⁴⁵, starannie pełnie jawnie prawdziwie¹¹³ uczniowie moi^{Np} jesteście^{pr id}, **8,32** i rozeznacie^{585 ft} tę wiadomą staranną pełną jawną prawdę¹⁰⁹, i ta prawda oswobodzi^{920 ft} was. **8,33** Odróżnili się w *odpowiedzi*^{ao} istotnie do niego: Nasienie Abraama *jakościowo* jesteśmy i żadnemu *nie*^{2080 Ds m, n} służyliśmy jako niewolnicy^{773 pf} kiedykolwiek; jakże ty powiadasz że: Swobodni⁹¹⁹ staniecie się^{584 ft}? **8,34** Odróżnił się w *odpowiedzi* im Jezus: Zaiste zaiste powiadam wam, że wszystkim czyniący wiadome uchybienie¹³⁴, niewolnik jest tego uchybienia. **8,35** Zaś niewolnik nie pozostaje w domostwie¹⁹⁸⁶ do sfery funkcji wiadomego eonu; wiadomy syn pozostaje do sfery funkcji wiadomego eonu. **8,36** Jeżeli więc wiadomy syn was oswobodziły^{ao sb}, w realnie istniejącej rzeczywistości²⁰³⁰ swobodni będziecie.

8,37 Wiem że⁵ nasienie Abraama *jakościowo* jesteście; ale szukacie *sposobu*¹²¹⁴ mnie odłączyć przez zabicie^{ao}, że ten wiadomy odwzorowany wniosek¹⁷²⁶, ten mój własny, nie pojmuje^{3022 3s pr ac} w was. **8,38** Które^{2061 Ap n} ja *trwale* ujrzałem^{2041 pf} u-przy²¹³⁹ wiadomym^D ojcu^D, gadam¹⁶⁷⁸, i wy⁶ więc²⁰⁸⁶ które^{Ap n} ⁷*nietrwale* usłyszeliście^{93 ao} ⁸z obok od strony²¹³⁹ tego wiadomego^G ojca^G czynicie^{pr id, it ac}. **8,39** Odróżnili się i rzekli mu: Wiadomy ojciec nasz Abraam *jakościowo* jest. Powiada im Jezus: O ile⁸²⁶ po-

5. „Odpowiedź Jezusa jest enigmatyczna” i nieskładna; trudno dziś odgadnąć jak mówiący pogrupował frazy. Nie wiadomo też czy *ho ti* czytać osobno czy razem (*hoti*), oraz czy *ten archen* będące w accusativie ma znaczenie przysłówka czasu, jak niekiedy w LXX, w znaczeniu ‘najpierw, przede wszystkim’. Inne rozważania w {314} s.685-689.

6 Gr. *arche* występuje w Jo 1,1-2 6,64 8,44 15,27. {7} występującą tu *ten archen* (1x w N.t.) uważa za acc. przysłówkowy: „przede wszystkim”, a {6} „najpierw, na początku, naprzód”. Samo *archen* jeszcze w Jo 2,11-czynić (tu: gadać); Hb 2,3 3,14 7,3. Może Jezus odpowiada, że jest logosem z Jo 1,1, zaś jego *arche* wedł. Jo 16,4. Cała odpowiedź Jezusa „jest enigmatyczna”. Vulgata daje tu „raczej parafrazę *ad sensum*, a nie tłumaczenie tekstu greckiego” {314}.

1 Jezus ojca słyszy jako głos +5,30 i widzi 8,38. Ojcem nie jest więc zwierzęcy bóg ani bezosobowy Jahweh, lecz bóg człowieczy.

2 Ojciec jest tu może ‘prapoczątkiem’ *arche* z w.25.

3 Gr. *qf-iemi*. Por. bliskoznaczne *kata-leipo* w słowie *eg-kata-leipo*⁸¹⁵ Mt 27,46.

4 Gr. *logos emos* Jezusa; w 14,24 jest jednak jego ojca.

tomkowie²⁷⁶⁹ tego Abraama jesteście^{pr id ac}, wiadome dzieła tego Abraama czyniliście *lecz nie dokonaliście*^{2314 ipf id ac}, **8,40** teraz zaś¹ szukacie¹²¹⁴ (*aby*) mnie^A odłączyć przez zabicie^{ao}, *nieokreślonego* człowieka, który tę staranną pełną jawną prawdę wam *od przeszłości* gadam^{1678 pf} którą² usłyszałem^{ao} z obok od strony²¹³⁹ wiadomego^G boga^G; to właśnie Abraam nie³ uczynił^{ao}. **8,41** Wy *teraz* czynicie^{pr id, it ac} wiadome dzieła wiadomego ojca waszego. Rzekli mu: My z⁴ *nierządu*²³³⁷ nie jesteśmy zrodzeni płciowo^{570 pf ps}; jednego ojca mamy, wiadomego boga. **8,42** Rzekł im Jezus: O ile⁸²⁶ ten bóg *jako* ojciec wasz był *jakościowo*^{ipf id}, miłowaliście^{15 ipf id} by¹⁵⁴ mnie, ja bowiem z tego boga wyjechałem^{1016 ao} i *teraz* przybywam i jestem obecny^{1237 pr id ac}; ani bowiem

5 Jezus potwierdza im “nasienie” Abraama, ale nie jego “ojcostwo” jakie przysługuje jego potomkom (dzieciom) 8,39. Jednak w 8,56 przyznaje jakieś ojcostwo. Różnicę między “nasieniem” a “dzieckiem” stwierdza Orygenes {167} s.32. Może ma na myśli Ismaela, własnego syna Abraama, urodzonego cielesnie z jego nasienia i z niewolnicy Egipcjanki Ge 16,1-12 G 4,22-30, z której mógł być uważany za niewolnika. Zaś za “syna” prawowitego Jezus uważa chyba Isaaka, „syna obietnicy”, choć ten może nie był z nasienia Abraama (był wedł. G 3,16). „Nasienie” więc byłoby Abrama, t.j. przed obietnicą, „synostwo” zaś Abrahama, po obietnicy. Por. Rm 9,7n.: tylko dzieci obietnicy liczą się w nasieniu. Lecz dla totalnie rewolucyjnego **syjonowego Jahweha** liczy się tylko potomstwo z „wolnej”, t.j. niemającej związku z mężem, z człowiekiem i z ziemską cywilizacją, gdyż tylko taka ma miejsce na przyjęcie jego pozamążowskiej i pozaczłowieczej „obietnicy”.

6 Tak samo, wbrew popularnym przekładom, tłumaczy {314}: „a wy więc czynicie to, co usłyszeliście od Ojca”. Problem stanowi partykuła *oun*²⁰⁸⁶ - czy, tak jak zwykle, także tutaj występuje w roli spójnika wynikowego: “więc, zatem”. Przy takim zwykłym znaczeniu obie części zdania w.38 zawierające: “ja” i “wy” byłyby połączone słowami sugerującymi skutek: “i wy więc, w następstwie” (BiZ gubi następstwo: „a wy także”, a BT daje samo „wy”). Sens perykopy wydaje się taki, że ojciec Jezusa jest tym, który daje się ujrzyć (niebo, światło) Jezusowi, a następnie („i wy więc”) sprawia „gadanie” Jezusa (powietrze, głos), jego ‘paplanie’ *lalia* 8,43. W tym drugim stanie ojca, złożonym z Jezusem, pierwotny ojciec Jezusa staje się na ziemi ojcem Żydów, czyli diabłem 8,44. A Żydzi są czyniącymi, kontynuującymi i realizującymi w cielesności to co Jezus „ujrzał przy ojcu” i następnie im „wypaplał” *laleo*. Nawet polują na jego słowa Lc 11,54. Zresztą sam Jezus powiedział w „Ojcie nasz”, że bóg ojciec posługuje się ‘złośliwym’ t.j. diabłem do kuszenia, więc diabeł stanowi jego organ duchowy i wykonawczy. Jezus syn człowieka plasuje się też w typie Lucyfera: przed upadkiem, niebiańskiego, jako oglądający, oraz po upadku, naziemnego, jako gadający. Por. {128} gdzie demiurg bóg tego świata to Jahweh s.291, tu zaś i w 2C 4,4 to diabeł. Zestawienie **Jahweha z diabłem** nie powinno dziwić, gdyż w Ge 17,1 Jahweh („bóg Abrahama”) przedstawia się Abramowi jako El Szadaj, które znaczy ‘bóg diabelski, diabelny’ {8}. Abram zaś jest symbolem Księżyca, mieszkał w Ur chaldejskim, gdzie czczono boga księżyca Sin-Nanna {50} s.179.181. Podobne „boskie” określenia diabła (szatana) podaje {164} s.419. **7 Nietrwale** bo aoryst, zwłaszcza w zestawieniu z bliskim trwałym perfectum (“ujrzałem”). Przekłady nie rozróżniają tych czasów. Jezus “ujrzał”, więc w środowisku światła, podświetlonym, niebiańskim, ojcowym; Żydzi zaś “usłyszeli” od niego, więc w środowisku powietrznym, podświetlonym, diabelskim.

8 W obu miejscach jest to ten sam przyimek *para*, jednak pierwszy, dotyczący Jezusa, jest z datiwem i oznacza bliższe usytuowanie (widzenie przy), drugi zaś, dotyczący Żydów, jest z genetivem i oznacza pochodzenie (słyszenie od). U Jezusa jest oglądanie ojca, zaś u Żydów słuchanie od ojca. Z litery tekstu (zaimki określone) wynika, że jedni i drudzy mówią zasadniczo o tym samym ojcu, i jest to Abraam w.37. Jezus, podobnie jak Żydzi, “słyszeli od” w.40, lecz słyszy od boga. Ma więc jakby dwóch ojców w.41 (por. „syn Dawida, syn Abraama” Mt 1,1), co wytykają mu Żydzi, czyniąc może aluzję do jego nieprawego pochodzenia (por. „Talmud”, „Żydowska antyewangelia” {138} t.2) Natomiast ojcem Żydów jest diabeł 8,44 a także Abram przed boską wizytą, jak można wnioskować z Jo 8,56.

1 ‘Szukacie’ gr. *dzeio* może znaczyć „szukać sposobu”, „przeszukiwać, badać” lub „szukać docieklawie”.

2 Poprzednio Jezus gadał to co ujrzał (w perfectum) *para* ojca; tu jednak Jezus gada to co usłyszał (w aoryście) *para* boga 8,38. *Para* boga był człowiek Jan Jo 1,6. Tym gadaniem jest *logos*¹⁷²⁶ (boga) 8,43 – duchowy chrystus? duchowy człowiek?

3 Tu zamiast imperfectum (8,39) mamy perfectum. Nie zabił, gdyż uprzejmie przyjął w skwamy dzień aniołów, z których jednym był Jezus? I także później nie zabił go na ofiarę bo ofiarował barana?

ode mnie samego^{937 G} w przeszłości na trwale nie przyjechałem^{1139 pf}, ale ów mnie¹ od-
 prawił^{ao.} **8,43** Przez co to gadanie¹⁶⁷⁹, to² moje własne⁹⁴⁵, nie rozeznajecie^{585 pr?} Że
 nie możecie słuchać ten odwzorowany wniosek¹⁷²⁶, ten mój własny⁹⁴⁵. **8,44** Wy z
 tego wiadomego ojca^G tego^G ³na wskroś przez wszystko rzucającego diabła^G jakościowo
 jesteście, i te wiadome⁴pożądania płciowe^{1078 Ap} tego ojca waszego chcecie czynić^{pr.}
 Ów⁵ człowiekóbja²³⁰ był^{ipf} od prapoczątkowej zasady^{384 G}, i w tej⁶ starannej pełnej
 jawnej prawdzie¹⁰⁹ nie stawiał się^{1372 ipf, pf id ac}, że nie jest *jakakolwiek* staranna pełna
 jawna prawda¹⁰⁹ w nim. Gdy ewentualnie ewentualnie gada^{1678 pr sb ac(,)} kłam³⁰³², ze
 swoich własnych^{1334 Gp n} gada, że kłamca jest i ojciec jego^{Gs n.} **8,45** Ja zaś że tę
 staranną pełną jawną prawdę powiadam, nie uwierzytniacie mi. **8,46** Kto z was wy-

4Gr. *porneia*. Jezus głosił swoje podwójne ojcostwo (jedno boże przez ducha św., oraz drugie przez tajemniczego ojca), co mogło być wykorzystane jako pretekst do pomówień o pochodzeniu z nierządu. Gdzie indziej Żydzi wprost wyznawali, że Jezus urodził się z nierządu Talmud, {118} s.94-95 {138} {167}s.51. Podwójność natury Jezusa uznaje chrystologia.

1 Jezus mówi chyba o swej preegzystencji, w której dokonała się owa "odprawa" pierwotnego "jego samego", czyli może pierwsze pomazanie dla posłania na świat jako syna króla (starszego wiernego syna z Lc 15,11nn?). Drugie pomazanie, miłosne, było w nieludzkim zwierzęcym organizmie gołębiczy Jo 1,32).

2Gr. *emos*, w odróżnieniu od *mou* 'należący do mnie'.

3 Jeżeli zestawić: "z ojca **diabła** jesteście" w tym wierszu, "Abraam ojciec wasz" w w.56 oraz "jesteście nasienie Abraama" w w.37, wychodzi, że Abraam jako płodzący ze swego nasienia (przed boskim zwiastowaniem, więc jako Abram płodzący Ismaela) był diabłem. Pierworodny Kain w 1Jo 3,12 jest dzieckiem diabła-ponerosa (więc chyba węża Ge 3,6), i także Żydzi tutaj. Ale Kain, Żydzi i Abram na tułaczce (przed zwiastowaniem) symbolizowani byli przez księżyc {50}s.179 {137} s.83, skąd diabeł byłby światłem na ciemnym globie Księżycy *selene* (padły z nieba szatan jako jego światło). Ciekawe, że w przeciwieństwie do cielesnego "określonego syna człowieka", diabeł jest nazwany "nieokreślonym nieprzyjacielem-człowiekiem" w Mt 13,39 – czyli bez konkretyzacji cielesnej. Czy duch św. tym się różni od ducha-szatana, że d.św. jest hybrydowo niebiański, a szatan człowieczo ziemski? I czy szatan jest odczłowieczonym u żydów duchem pomazania, synem człowieczym-wężem-szataniem, diabeł-człowiek zaś, wybitnie płciowym mężczyzną, żydowskim Mesjaszem, przez chrześcijan zw. Antychrystem? W ten sposób d.św. byłby zaledwie pozaziemskim i pozaczłowieczym małym szatankiem, względem pełniejszego ziemskiego i człowieczego ducha-szatana, t.j. mężczyzny. Wygląda, że szatan jako odświeczony 'światło' *fos* (i niebiański Jezus), po upadku na glob 'Księżycy' *selene*, t.j. na ludzi, jako diabeł stał się duchowością ziemskich ludzi – ich księżycem *menem*. Diabeł 'próbuję' *peiradzo* Mt 4,1 Lc 4,13; jest 'nieprzyjacielem' *echthros* i nieokreślonym (bez ciała?) człowiekiem Mt 13,39; jest 'zwodzącym' *planao* Ap 20,10 (stąd słowo "planeta", do których zaliczano Księżyc i Słońce); zasiewa gdy ludzie śpią Mt 13,25.39 (raczej w nocy); oddolnie 'unoszą' *airo* Lc 8,12; jest w ogniu (jak księżyc) i jest po lewicy Mt 25,41 (lewicą jest strona lunarna {95}s.111 {50}s.336); symbolizuje go Judas Jo 6,70 13,2; synem diabła jest 'Syn Jezusa' *Bar-Jezus* kłamliwy prorok, może księżyc, gdyż w czasie swej aktywności „ogładający Słońce” Ac 13,10; Jezus chr. po śmierci może ponownie stać się diabłem (powracając do pierwotnej postaci, bez ciała i bez ducha św.); 'właściwym miejscem' *topos* dla diabła jest oddolny *par-orgismos* 'chybiona zapalczliwość' E 4,26n, czyli chyba Księżyc dla 'na-dziewającego się' *epi-dyo* na niego Słońca, t.j. dla ognia odświeczającego na glob Księżycy; jego są 'zasadki' *methodeia* E 6,11, 'sąd' *krima* 1Tm 3,6 i 'sidła' *pagis* 1Tm 3,7 2Tm 2,26 (gwiazdozbiory?); ma moc śmierci Hb 2,14; diabeł tak jak lew ryczący chodzi wkoło 1P 5,8 (ryczący lew – Słońce ze swym blaskiem; „tak jak” Słońce – Księżyc); grzeszy 1Jo 3,8; jest skojarzony z Mojżeszem Jd 9; zstąpiwszy diabeł ma 'gniew' *thymos* (odgórny) t.j. szatana Ap 12,12. Por. szatan Lc 10,18. Astronomicznej symboliki diabła i szatana nie chciano ujawniać wobec czczenia Księżycy i Słońca przez niemal wszystkie religie.

4Gr. *epi-thymia* diabła odpowiada nasieniu Abraama, a z Ge 3,1 wężowi-fallusowi.

5Gr. *anthropo-ktonos* +1Jo 3,15 gdzie człowiekiem jest Abel a diabłem Kain 1Jo 3,7-15 gdyż „był od *ponerosa*”.

6Gr. *a-letheia* od *a* 'bez' i *letho*, *lanthano* 'ujść uwagi, ukryć się, być niepostrzeżonym'. Główny zarzut dotychczas stawiany diabłu to ten, że nie realizował 'jawnej prawdy' *aletheia* i nie bazował na niej. *Aletheia* jest to 'rzeczywistość, w przeciwieństwie do pozorów, rzeczywiste spełnienie (n.p. snu), grunt rzeczy, realność'.

kazując haniebnosc karci ^{914 pr} mnie okolo *jakiegoś* ^{134?} uchybienia? Jezeli *jakas* staranna pelna jawna prawde powiadam, przez co wy nie uwierzylniacie mi? **8,47** Ten bedacy *jakościowo* ^{834 pt pr} z wiadomego boga, wiadome splywajace wyslowienia czynow ²⁴⁸⁹ tego boga slucha; przez to wlasnie wy nie sluchacie, ze z tego boga nie jesteście *jakościowo*.

8,48 Odróżnili się Judajczycy i rzekli mu: Czy nie odpowiednio ¹⁴⁴² powiadamy my ze ²Samaritanin *jakościowo* jesteś ty i *jakies* bóstwo *pochodzące od* daimonów ^{608 As n} masz-trzymasz ^{1202?} **8,49** Odróżnił się w *odpowiedzi* Jezus: Ja bóstwo *pochodzące od* daimonów ^A nie mam-trzymam ^{1202,} ale szacuję ²⁸⁰⁰ tego ojca mego, i wy pozbawiacie szacunku ⁴¹⁵ mnie. **8,50** Ja zaś nie szukam ¹²¹⁴ sławę ⁷⁷¹ moją; jest ten szukający i rozstrzygający ^{1642.} **8,51** Zaiste zaiste powiadam wam, jeżeliby ktoś wiadomy mój własny odwzorowany wniosek upilnowałby ^{2793 ao sb ac,} śmierć ^A żadną metodą nie ujrzałby jako teorię ^{1289 ao sb ac} *wejrzawszy* do sfery funkcji ⁸⁴² tego eonu ^{81 A.} **8,52** Rzekli mu Judajczycy: Teraz *od przeszłości* rozeznajemy ^{585 pf} że *jakies* bóstwo *pochodzące od* daimonów masz-trzymasz. Abraam odumarł i wiadomi prorocy, i ty powiadasz: Jeżeliby ktoś wiadomy odwzorowany wniosek mój upilnowałby, żadną metodą nie zasmakowałby ⁵⁷⁹ ^{ao sb} śmierci ^G do tego eonu. **8,53** Czy może ty większy *jakościowo* jesteś od tego wiadomego ojca ^G naszego Abraama, takiego który odumarł? I wiadomi prorocy odumarli. *Jako* kogo ^{As m} ciebie samego ^{2529 A} czynisz?

8,54 Odróżnił się w *odpowiedzi* Jezus: Jeżeliby ja wślawiłbym ^{772 ao sb, ft id} mnie samego ^{937 A,} ta sława ⁷⁷¹ moja nic *jakościowo* jest; *jakościowo* jest wiadomy ³ojciec mój, ten sławiący ^{pt pr} mnie, którego ^A wy powiadacie że: *Niewiadomy*

1 Gr. *hamartia*. Grzeszność Jezusa w opinii Żydów polegała nie tyle na naruszaniu Prawa, co na generalnie niewłaściwym stosunku jego jako określonego cielesnego człowieka do boga, na bezpośrednim relatywizowaniu siebie do niego Jo 10,33 19,7, czyli na nieuzasadnionym “spoufalaniu się” z nim i profanacji.

2 Określenie “Samaritanin” oznaczające narodowość, tu mogło dotyczyć wiary samarytańskiej a także pochodzenia Jezusa, jako zrodzonego z nierządu w.41. Uchodziło także za wielką obelgę, wynikającą z pogardy i wrogości względem Samarytan {317}. Słynnym Samarytaninem, gnostykiem i cudotwórcą, był Szymon czarnoksiężnik (mag), przez niektórych uznawany za prototyp Jezusa.

3 Jezus identyfikuje Boga Ojca jak niewiadomego (bezrodzajnikowego) boga; taki wystąpił w Jo 1,1 jako wtóry bóg. Teologia **ojca Jezusa** (+Mt 5,45) w N.t. nie jest jasno wyłożona. Nie wygląda, by ojciec ów był bogiem Judajczyków 8,54, czyli Jahwehem S.t.. Ich bóg był bogiem Mojżesza 9,29, a ojciec Jezusa odrzucił Mojżesza i Eliasza, gdy na górze Jezus okazał się *monos* - ‘jedyny’, sam bez nich Mt 17,8. Także częsty epitet Jezusa “nowy Mojżesz” (nie: syn Mojżesza - jak by było według: syn Dawida) wskazuje, iż miał on go zastąpić (a nie kontynuować) w ten sposób że ‘dopełnić’ *pleroo* Zakon Mt 5,17 i tak go ‘zakończyć’ *teleo* Rm 2,27 Jb 2,8. Ojcem Jezusa była może trójca mężów nawiedzających Abraama w gorący dzień Ge 18,1-2. W tej trójcy ojcem-człowiekiem (stąd: syn człowieka?) była tam prawdopodobnie niebiańska plazma mająca Słońce jako głowę i z okołosłonecznymi planetami: vulwiczną Wenus i fallicznym Merkurym, tworzącymi razem seksualną trójcę planet wewnętrznych {101} sz. 1011 {84}s.88. U Jana tak syn jak i jego ojciec, mimo przebywania na ziemi, zachowują niebiańskość. U synoptyków natomiast ojcem tegoż syna jest określony, uwarunkowany cielesnie i ziemsko, człowiek. Dlatego w ewangeliach także syn człowieka skłania się ku degeneratom wykluczonym poza nawias społeczeństwa, jest “żarłokiem i pijakiem, przyjacielem złodziei i prostytutek” Mt 11,19, bankierów i innych niesprawiedliwych. Dwubogowość, odróżnienie boga odkupiciela od boga Mojżeszowego, głosił m.in. Marcejon {46}s.253.

bóg nasz jest. **8,55** I nie rozeznaliście *trwale*^{585 pf} go, ja zaś *trwale*^{1983 pf} znam go. I jeżeli bym rzekł^{837 ao sb} że nie znam go, będę *jakościowo*^{834 ft id} podobny wam^D kłamca^N; ale znam go i wiadomy odworowany wniosek jego^G pilnuję-zatrzymuję^{2793 pr}. **8,56** Abraam wiadomy ojciec wasz uniósł się weselością^{13 ao id md} aby ujrzały^{2041 ao sb ac} ten wiadomy¹ dzień, ten² mój własny⁹⁴⁵, i ujrzał^{ao} i³ wyszedł rozkosznie z środka^{2973 ao id ps-dp}. **8,57** Rzekli więc Judajczycy istotnie do niego: ⁴Pięćdziesiąt lata^{Ap} jeszcze nie masz i Abraama^{indecl} ujrzałeś i *dotąd widzisz*^{2041 2s pf ac}? **8,58** Rzekł im Jezus: Zaiste zaiste powiadam wam, zanim²³⁶⁸ okoliczności uczyniły Abraama^A *mogącym* stać się^{584 ao, Aci}, ja⁵ *jakościowo* jestem. **8,59** Unieśli^{70 ao} więc kamienie aby rzuciliby^{463 ao sb} wrogo na niego^A, Jezus zaś został ukryty^{1648 ao id ps} i wyszedł^{1016 ao id ac} ze świątyni.

9,1 I wiodąc obok-przeciw^{2146 N pt pr ac} ujrzał *jakiegoś* człowieka⁶ ślepego²⁸⁴⁶ z urodzenia^{568 Gs}. **9,2** I wezwali do uwyrażnienia się^{1141 ao} go uczniowie jego, powiadając: Rabinie²⁴⁷⁴, kto chybił celu^{132 ao}: ten właśnie albo czy wiadomi rodzice jego, aby¹³⁶⁰ ślepy^N zostałby zrodzony *plciowo*^{570 ao sb ps}? **9,3** Odróżnił się w *odpowiedzi* Jezus: Zarówno nie ten właśnie chybił celu jak i nie wiadomi rodzice jego, ale aby *jako jedno* zostałyby ujawnione^{2911 3s ao sb ps} wiadome^{Np n} dzieła^{Np n} wiadomego boga w nim. **9,4** Nas^A obowiązuje działać^{1125 pr} te wiadome dzieła^{Ap n} tego⁷ który posłał^{G pt ao} mnie *aż do momentu gdy*¹²⁰³ dzień *jakościowo* jest; przychodzi noc gdy nikt *nie* może^{779 pr} działać. **9,5** Gdy ewentualnie²⁰⁶⁹ w tym naturalnym ustroju światowym¹⁶²¹ *jakościowo* ewentualnie jestem^{834 pr sb}

I tylko z takim t.zw. "synem człowieka", jakiego przedstawili synoptycy, jeżeli chciał się stać synem bożym (Jo 5,25-27) i ubóstwić zepsucie swoje i bliskich, nie zgadzali się żydzi 10,33. Zapewne uważali po prostu, iż szlachetny niebiańsko człowieczy bóg Mojżesza nie powinien być spaprany rynsztokowym człkiem.

1 Dzień czyli rozświetlone powietrze. Jezus i uczniowie są "światłem świata" Jo 8,12 9,5 12,46 Mt 5,14 Mc 14,54, światło to przyszło z nieba Ac 9,3 do świata Jo 9,5 12,46, ale jest to "światło życia biologicznego" Jo 8,12 - więc przetworzone w Wenus. Najpierw samo Słońce jest rodzicielem przysłonecznego ognia, blasku i żaru - czyli szatana. 'Dzień pana' *hemera kyriou* t.j. Jezusa jest m.in. w Ac 2,20 1C 5,6 2C 1,14 1Th 5,2 2P 3,10. W 1Th 5,5 "wszyscy wy synowie światła jesteście i synowie dnia". Fizycznie dzień jest rozświetlonym powietrzem, nie bardzo jednak wiadomo, czym w symbolice było powietrze (człowiekiem ziemskim? - jak eter jest człowiekiem niebiańskim).

2 Gr. *emos*, często skojarzone z Jezusem i jego ojcem Jo 4,34 5,30 7,16 15,9 16,15; także jako ich jednością Jo 10,30. Może ten "dzień", czyli powietrze sfery podksiężycowej rozświetlone światłem jest drugim, t.j. cielesnym, ojcem Jezusa? Por. 9,4-5 gdzie posyłający Jezusa jest dniem i światłem świata. Dzień p. przyp. do Jo 11,9.

3 Gr. *agalliao*¹³ i *chairo*²⁹⁷³. Jednak w S.t. słowa te nie występują w kontekście Abraama. Może utworzone alegorycznie z Ge 17,17? Radość Abraama to chyba jakieś światło (księżycowe?).

4 Jeżeli Jezus miał ok. 33 lat, to dlaczego Żydzi nie powiedzieli: czterdziestu lat jeszcze nie masz? Natomiast nie wiemy, czy 50 lat oznaczało wiek sprawiedliwy lub święty, umożliwiający takie religijne widzenie.

5 Czy Jezus był którymś z trzech mężów wizytujących Abraama Ge 18,2? Po złożeniu obietnicy syna oraz opuszczeniu Abrahama i Sary, w Sodomie aniołów było już tylko dwóch Ge 19,1.

6 Ślepotą była rozumiana jako pozbawienie oczu światła; mógł ją ilustrować ciemny Księżyc. Światło zaś było czynnikiem Jahweha, stąd pobawienie światła oprócz ślepoty oznaczało stan grzechu i niepłodności. Może w nawiązaniu do poprzedniego akapitu o Abrahamie i Sarze.

7 Posłał Jezusa - ojciec (u Jo wiele razy n.p. 5,23.37 6,44 8,16-29 12,49 16,5).

ac, jako ¹światło ²⁹⁷⁰ *realnie* jestem tego naturalnego ustroju światowego. **9,6** Te właśnie rzekłszy ^{ao} ²plunął ²⁴⁵⁴ ^{ao} ³na *prostacki* przyziem ²⁹⁷⁸ i uczynił ⁴zaprawę *glinianą* ²²⁶⁴ m z tej plwociny ²⁴⁵², i ⁵namazał ¹¹²⁰ ^{ao} ⁶jego ^{G m} tę zaprawę aktywnie na oczy ^{Ap m} **9,7** i rzekł mu: Prowadź się pod *tym* zwierzchnictwem ²⁸⁶⁰ pr it, umyj się ¹⁹³⁶ ^{ao} it md *zanurzywszy się* do sfery funkcji ⁸⁴² wiadomej ^A ⁷nurkowni ¹⁶⁰⁴ ^{As f} *należącej do* tego ^{Gs m} ⁸Siloam ^{indecl}, *które* ²⁰⁶¹ ^{Ns n} ⁹jest tłumaczone *przez* *Hermesa* ¹¹³⁸ ^{3s} pr id ps: ¹⁰Odprawiony ³³⁴ ^{Ns m} pt pf ps. Odszedł ^{ao} więc i umył się ¹⁹³⁶ ^{ao} md i przyszedł ^{ao} widzący ^{N pt pr ac}.

9,8 Więc sąsiedzi ⁵⁶¹ i ci *obecnie* dla znalezienia teorii oglądający ¹²⁸⁹ ^{pt pr} go *jako* to ^{As n} *co* poprzednie ²⁴²⁹ ^{As n} com, adv że proszący o doistotny dodatek *żebrak* ²³⁹² był, powiadali:

1 Światło świata +Mt 5,14 Jo 8,12 11,9. Jest ono w dniu 11,9-10. Światło dnia w Biblii chyba nie pochodzi bezpośrednio z blasku i ognia Słońca, n.p. Ac 26,13. Zresztą od zawsze jest oczywiste, że dzień nastaje zanim Słońce wynurzy się z oceanu, gdy na niebie króluje poranna Wenus, czyli Maria, matka Jezusa, i to ona, wraz z posiadany na sobie nurtem Słońca Ap 12,1 rodzi syna - światło dnia Ap 12,2-5. Także w Ge 1,14-19 najpierw stworzone jest światło Ge 1,3 i dzień 1,5, potem Słońce i Księżyc 1,14-19 (jak się powszechnie identyfikuje „dwa wielkie światła”). Dla tego Słońce i światło dnia traktowano odrębnie i nie łączono bezpośrednim związkiem przyczynowo-skutkowym; natomiast takim związkiem łączono Słońce i okołopołudniowy żar i blask jego tarczy. W hellenizmie Słońce Helios był ojcem płodzącym promienie słoneczne {58} s.147 (starszego potomka?); także w Mt 5,45 Słońce jako należy do ojca (jako głowa?). Helios był woźnicą zaprzęgu czterech białych koni: “to światło oślepiające, które widzimy, to właśnie blask jego wozu” {117} s.47. Dzień p. przyp. do Jo 11,9

2 Ziemia może odpowiada światu, plucie -świeceniu, ślina -światłu i słowu, a pomazanie śliną -oświeceniu {51} s.363.

3 Gr. *chamai* ‘na ziemię; na niski, prostacki, ordynarny, podły, rozpustny przyziem’ +18,6. Użycie tak rzadkiego słowa, które jest starym miejscownikiem od *chama* (jak łac. *humi*) {4}, zamiast zwykłego ‘aktywnie na ziemię’ *epi gen* (n.p. Mt 10,29.34 13,8 14,34 15,35) w zamiśle ewangelisty ma chyba bliżej charakteryzować niską bazę operacyjną Jezusa. Przekłady zwyczajnie: „na ziemię” jakby *ge*.

4 Gr. *pelos* ‘błoto, glina, muł, też szlam jako zaprawa murarska’. W Rm 9,11 jest materiałem na człowieka (może jako ‘proch, pył’ *hous* ziemi zmieszany z wilgocią w Ge 2,7). Ponadto w Ge 11,3 to „smoła” do budowy wieży Babel. Może i tu z „błotnych oczu” uczynił eschatyczny Babilon, do którego dopiero „posłana” została woda sadzawki – syn człowieka, światło. Byłby to cud ukradziony z eschatonu.

5 Gr. *epi-chrio* ‘na, po’ - ‘trzeć, mazać’. Od słowa *chrio* pochodzi *christos* ‘pomazaniec’. Popularne przekłady czynią niejawnym tę zbieżność, tłumacząc “nałożył”; ależ na to ewangelista zna całkiem inne słowo *epi-tithemi* Jo 9,15 19,2. Bo też ukazanie namaszczenia jako skojarzonego z *pelos* a zwłaszcza z *chamai* może budzić niesmak.

6 Inwersja zaimka dzierżawczego *autou* ‘jego’ może odnosić się do całego ślepego lub do jego oczu; wtedy albo błoto albo oczy byłyby chrystusa. “Św. Augustyn widzi w połączeniu śliny i prochu ziemi obraz zjednoczenia bóstwa i człowieczeństwa w chrystusie” {51} s.364. Nurkownia też miała błoto, ale już oddzielone.

7 Gr. *kolymbethra* ‘nurkownia, zanurzalnia’ także w Jo 5,2.7 gdzie jest „na Owce (bramie)”, i też jako miejsce cudu. Może są tym samym. Jest ona rodzaju żeńskiego, na co wskazuje też jej funkcja przyjmowania “nurkującego”. Nurkownia i Siloam nie są tą samą rzeczą, lecz Nurkownia należy do Siloam-Odprawionego (genetivus); różnią się też rodzajami. Może jest figurą ducha św. (a Siloam - mesjaszem?, por. siloch *SzLOCh* tytuł mesjasza). Sadzawka wody stojącej „umarłej” (w przeciwieństwie do wody „żywej”, oznaczającej wodę źródlaną) może symbolizować Jezusa zatraciwszego swoje pierwotne życie, upadłego do poziomu zwierzęcia (w Jo 5,2 sadzawka jest na „owce”).

8 Siloam +Lc 13,4 gdzie na osiemnastu upadła wieża. W LXX w Is 8,6 są ciche wody (stąd sadzawka?) Siloam I. Seiloam; odpowiada tam hebr. *SzLCh* ‘puścić na wolność, wygnąć, posyłać, wysyłać, usunąć, oddalić, odprawić, odrośl, szerokość’. W {102} Siloam jest wyjaśniane w sensie Dawidowego mesjasza. Nurkownia wraz z odprawionym prawdopodobnie tworzą parę, analogicznie jak w Jo 5,2-9 bydłęca nurkownia z bydłem lub z aniołem pana lub z pięcioma kruzgankami (piątka liczbą Dawida).

9 Gr. *hermeneuo* + Jo 1,42 Hb 7,2 słyszalne pochodzenie od imienia boga greckiego *Hermes*. Podobnie *met-hermeneuo* ¹⁷⁹⁵ ‘przekładać przez Hermesa’ Jo 1,38.41. Trudno stwierdzić, czy używano w N.t. tego słowa ze świadomością jego odboskiego pochodzenia.

Czyż nie ten właśnie jest ten odgórnie zasiadający jako na swoim^{1410 N pt pr md-ps-dp} i ¹że-
brząc proszący o doistotny dodatek^{2391 N pt pr}? **9,9** Inni powiadali że: Ten właśnie *realnie*
jest; inni powiadali: ²Zdecydowanie nie²⁰⁹⁶, ale upodobniony^{2016 N} jemu *jakościowo re-*
alnie jest. Ów powiadał że: Ja jestem. **9,10** Powiadali więc jemu: Jakże zostały
otworzone *wstecz w górę*^{238 ao id ps} twoje oczy? **9,11** Odróżnił się *w odpowiedzi* ów: Ten
wiadomy człowiek, ten powiadany Jezus^N, zaprawę *glinianą* uczynił i namazał moje
oczy i rzekł mi że: Prowadź się pod *tym* zwierzchnictwem²⁸⁶⁰ do sfery funkcji tego^{As m}
Siloam i umyj się; odszedłszy więc i umywszy się^{1936 N pt ao md} ponownie spojrzalem po-
przez wzniesienie wzroku do źródła w górze^{158 ao ac}. **9,12** I rzekli mu: Gdzie jest ów?
Powiada: Nie wiem^{1983 pf}.

9,13 Wiodą go istotnie do farisaiosów, tego kiedyś ślepego. **9,14** Był zaś sabat w
którym^{D f} dniu tę zaprawę *glinianą* uczynił Jezus i otworzył *wstecz w górę*^{ao} jego
oczy. **9,15** Na powrót więc wzywali do uwyrażnienia się^{1141 ipf} go i farisaiosi jakże po-
nownie spojrzal poprzez wzniesienie wzroku do źródła w górze^{ao ac}. Ten zaś rzekł im: Za-
prawę *glinianą* *nałożył na dodatek*^{1111 ao} *na należące do mnie*^{818 G}, aktywnie na oczy^A, i
umyłem się^{1936 ao md}, i poglądam. **9,16** Powiadali więc z farisaiosów jacyś: Nie jest *ja-*
kościowo ten właśnie od strony *niewiadomego* boga^G ten człowiek, że sabat nie pil-
nuje²⁷⁹³. Inni powiadali: Jakże może człowiek uchybiający celu¹³⁵ takie to znaki boże
²⁵⁴⁰ czynić? I rozdarcie²⁷³⁹ *jakościowo* było w nich. **9,17** Powiadają więc temu śle-
pemu na powrót: Co ty powiadasz około niego, że otworzył^{238 ao} twoje oczy? Ten
zaś rzekł że: Prorok *jakościowo* jest.

9,18 Nie uwierzytnili^{ao} więc Judajczycy około niego że był ślepy i ponownie
spojrzal^{158 ao}, aż do *czasu* takiego którego^{G m} przygłosili^{2968 ao} rodziców jego, tego który
ponownie spojrzal^{G pt ao}, **9,19** i wezwali do uwyrażnienia się^{1141 ao} ich powiadając: Ten
właśnie jest wiadomy syn wasz^{Gp}, którego^A wy powiadacie że ślepy został zrodzo-
ny^{570 ao ps}? Jakże więc pogląda w tej chwili? **9,20** Odróżnili się *dla odpowiedzi* więc ro-
dzice jego i rzekli: Wiemy^{pf} że ten właśnie jest syn nasz i że ślepy został zro-
dzony^{570 ao ps}. **9,21** Jakże zaś teraz pogląda, nie wiemy^{pf}, albo kto otworzył^{238 ao} jego
oczy, my nie wiemy. Jego^A wezwijcie do uwyrażnienia się^{1141 ao}, cechy odpowiadające
wiekowi^{1241 As} ma, sam około siebie samego^G będzie gadał^{1678 ft}. **9,22** Te właśnie rzekli
rodzice jego że strachali się^{2938 ipf} w Judajczyków^{Ap}; już bowiem *przedtem* do razem

10Gr. *apo-stello*, stąd "apo-stołowie" - odprawieni przez Jezusa Mt 10,5.16, ale też odprawionym był Joannes Mt 11,10 Jo 1,6 i Jezus Mt 15,24 Jo 5,36 8,42 11,42 17,3, a także duch św. Jo 20,21-22 1P 1,12 i inne osoby. Tu zapewne chodzi o Jezusa – por. przyp. do „Siloam”.

1Właśnie ślepy otrzymał doistotny dodatek w postaci ducha syna człowieka.

2Osobowość ślepego zmieniła się tak radykalnie, że znajomi nie poznawali go. Może to wskazywać na uleczenie przez wymianę duchowo-duszową, wyrażającą się w innej osobowości i wyglądzie. Por. przyp. do Mc 5,42. Takie inkarnowanie innego ducha (ducha złego to „opętanie”) zna psychiatria, która w istocie jest obcowaniem z duchami. Jest też praktykowane w okultyzmie, szamanizmie. Inkarnowanie duchów czynił też Jezus Lc 8,32.

ułożyli się^{2721 3p ppf} Judajczycy aby jeżeliby ktoś go potwierdziłby *powiedziawszy to samo*^{2019 ao sb ac} *jako jakiegoś* pomazańca^A, odłączony od *grupy* zbierania do razem^{339 N} stałby się^{584 ao sb md-dp} **9,23** Przez to właśnie rodzice jego rzekli że: Cechy odpowiadające wiekowi ma, jego nadto wezwijcie do uwyrażenia się^{1060 ao it ac}.

9,24 Przygłosili^{2968 ao} więc tego człowieka z wtórego *razu*^{Gs n}, który był^{ipf} ślepy, i rzekli mu: Daj^{734 ao} sławę temu wiadomemu bogu; my wiemy^{pf} że ten właśnie wiadomy człowiek uchybiający celu *jakościowo* jest. **9,25** ¹Odróżnił się³¹¹ więc ów: Czy uchybiający celu *jakościowo* jest, nie wiem^{pf}; jedno^{843 As n} wiem że ślepy będąc^{834 N pt pr ac} w tej chwili³⁷⁸ poglądam^{516 pr}. **9,26** Rzekli więc jemu: Co uczynił tobie? Jakże otworzył^{238 ao} twoje oczy? **9,27** Odróżnił się im: Rzekłem wam już, i nie posłuchaliście^{93 ao}. Co na powrót²¹²⁶ chcecie słuchać^{pr}? Czy może i wy chcecie jego uczniowie stać się^{584 ao}? **9,28** I zelżyli^{1728 ao} go i rzekli: Ty uczeń jesteś owego, my zaś Moysesa jesteśmy uczniowie. **9,29** My *od przeszłości* wiemy^{pf} że Moysesowi *trwale* zagadał^{1678 pf} ten bóg, tego właśnie^{2094 As m} zaś ²nie wiemy *od przeszłości*^{pf} skąd *pozostając w łączności z tym*²³¹³ *jakościowo* jest^{pr}.

9,30 Odróżnił się ten człowiek i rzekł im: W tym właśnie^{2094 Ds m,n} bowiem to^{Ns n} ³cudownie dziwne^{1272 Ns n} jest, że wy nie wiecie *od przeszłości*^{pf} skąd *jakościowo* jest, i otworzył *wstecz w górę*^{ao} moje oczy. **9,31** Wiemy *od przeszłości* że uchybiających celu^{Gp} wiadomy bóg nie słucha^{pr}, ale jeżeli ewentualnie ktoś ⁴czczący *jakiegoś* boga¹²⁸⁰ ewentualnie jest^{pr sb} i wiadomą wolę¹²⁷⁵ jego ewentualnie czyni^{pr sb}, tego właśnie^G słucha. **9,32** Z⁸⁵¹ ⁵tego¹⁹⁶⁶ eonu⁸¹ nie było usłyszane^{93 3s ao ps} że otworzył^{238 ao} ktoś oczy ślepego^{2846 G} zrodzonego^{570 G m pt pf ps}; **9,33** jeżeli⁸²⁶ nie był *jakościowo*^{834 ipf id ac} ten właśnie z obok od strony²¹³⁹ *jakiegoś niewiadomego* boga^G, nie mógł^{779 ipf id} czynić^{2314 pr} nic. **9,34** Odróżnili się i rzekli mu: W uchybieniach¹³⁴ ty zostałeś zrodzony^{570 ao ps} cały, i ty nauczasz⁷³⁰ nas? I wyrzucili^{856 ao} go na zewnątrz¹⁰³¹.

9,35 Usłyszał Jezus że wyrzucili go na zewnątrz, i znalazłszy go rzekł: Ty uwierzytelniaasz^{2277 pr} do określonego syna^A określonego^G człowieka^G? **9,36** Odróżnił się *dla odpowiedzi* ów i rzekł: I kto jest, utwierdzający panie¹⁶⁶⁶, aby

---

¹ Tu znów gr. *apokrinomai* bez pytania, jak w Mt 11,25 17,4 Mc 14,40 Lc 1,60 Jo 5,19, czyli raczej: *odróżnił się, odsądził się* od rzeczonych zamiarów, żądań i działań.

² Nie wiedzą skąd doktrynalnie, duchowo, od jakiego boga pochodzi Jezus, bo skąd pochodzi cielesnie mieszkańcy Jerozolimy wiedzieli Jo 7,27.

³ Gr. *thaumastos* hebr. PLA, tym imieniem przedstawia się Jahweh w Jud 13,18. Określenie to często (ok. 30x) towarzyszy działalności Jahweha w S.t.

⁴ Gr. *theo-sebes* i słowa pochodne zasadniczo są osadzone w kulturze „pogańskiej” {6} i kobiecej 1Tm 2,10.

⁵ Ten ‘eon’ gr. *aion* to obecny zwykły świat. Odpowiada mu wiadomy bóg Żydów. Natomiast eon Jezusowy ma znaczenie przyszłego czasu mesjańskiego, lub raczej już instalowanego na ziemi porządku anielskiego Mc 10,30 Lc 20,34-36 (czasoprzestrzeń nowotestamentowa). Czy więc Jezus czyni cuda z następnego eonu? Por. baśniowe „srowadzanie cudów z końca świata” oraz “chleba naszego jutrzejszego daj nam dzisiaj” Mt 6,11.

uwierzytelniłbym^{ao sb} do niego^A? **9,37** Rzekł mu Jezus: I¹ *w przeszłości* widziałeś *i dotychczas widzisz*^{2041 pf id ac} go i ten *obecnie* gadający^{1678 N pt pr ac} wspólnie z¹⁸³¹ tobą^G, ²ów⁸⁶⁸ *jakościowo* jest. **9,38** Ten zaś mówił^{2925 ipf, ao}: Uwierzytelniam, utwierdzający panie; i złożył hołd do istoty^{2412 ao} jemu. **9,39** I rzekł Jezus: Do sfery funkcji⁸⁴² ³rozstrzygnięcia^{1640 A} ja do sfery funkcji tego naturalnego ustroju światowego^{1621 A} tego właśnie^A przyjechałem^{1139 ao}, aby ci *teraz* nie poglądający^{516 pt pr} *teraz* poglądaliby^{pr sb}, i ci *teraz* poglądający⁴ ślepi²⁸⁴⁶ staliby się^{584 ao sb md-dp}. **9,40** Usłyszeli z farisaiosów te właśnie^{2094 Ap n} słowa, ci wspólnie z nim^G będący^{pt pr}, i rzekli mu: Czy może¹⁸⁴⁷ i my ślepi *jakościowo* jesteśmy? **9,41** Rzekł im Jezus: O ile⁸²⁶ ślepi *jakościowo* byliście^{834 ipf id, pr sb}, nie ewentualnie¹⁵⁴ mieliście^{1202 ipf id} uchybienie^A; teraz zaś powiadacie że: Poglądamy. To uchybienie wasze pozostaje.

10,1 Zaiste zaiste powiadam wam, ten nie wchodzący^{846 pt pr} przez-z⁶⁶⁵ wiadomych drzwi^{1318 Gs} do wiadomej⁵ zagrody *na powietrznym miejscu*^{422 A} wiadomych owiec²³⁷⁶, ale wstępujący z dołu w górę^{156 N pt pr} w *łączości* skądinąd¹¹⁸, ów kradziezca jest i piracki zbójca¹⁷¹². **10,2** Ten zaś wchodzący^{846 N pt pr} przez-z wiadomych drzwi^{Gs}, ⁶pasterz²³¹⁸ jest wiadomych owiec. **10,3** Temu właśnie wiadomy odźwierny otwiera *wstecz w górę*^{238 pr}, i wiadome owce wiadomego głosu^G jego^G *jako jedna* słucha^{3s pr}, i wiadome swoje własne^{1334 Ap n} owce przygłasza^{2968 pr} z góry w dół w¹⁴⁵⁴ *każde* imię^A, i wyprawdza^{1006 pr} one^A. **10,4** Gdyby te swoje własne^{Ap n} wszystkie wyrzuciłby^{856 3s ao sb}, w istotnym przedzie w *łączości*⁹⁵⁴ onych^{Gp} wyprawia się^{2336 pr} i te owce jemu *jako jedna* wdraża się^{92 pr}, że *od przeszłości* znają^{1983 pf} głos jego. **10,5** Cudzem¹²⁴ zaś żadną metodą nie będą wdrażały się^{ft}, ale uciekną^{2923 ft} od niego, że nie *od przeszłości* znają^{pf}

1 Czas perfectum oznacza czynność przeszłą dokonaną trwającą do chwili obecnej. Jest więc kwestią, kogo lub co realnie mógł widzieć ślepy od urodzenia jako syna człowieka. Czas przeszły wyklucza Jezusa, gdyż tego nie widział aż do tego momentu. Na pewno widział sadzawkę Siloam, czyli "posłanego", którym jest syn boży chrystus, albo nurkownicę, albo błoto.

Gr. *horao* znaczy nie tylko 'patrzeć, widzieć, ujrzyć, ukazać', ale też metaforycznie 'doświadczać, doznawać, widzieć umysłem' n.p. w Jo 3,3 12,41 - o rzeczy duchowej, Mt 2,16 - o wniosku myślowym, Mc 12,28 - o głosie.

2 Gr. *ekeinos* 'ów, tamten', od *ekei* 'tam, w tamym miejscu'. Nie chodzi więc o osobę Jezusa, która przecież jest w tym miejscu (nie w "tamym") i może być określona przez 'ten oto' *hode* lub 'on' *autos* ewentualnie 'ten który' *hostis*, lecz o jakiegoś syna człowieka bytującego poza obecnym ciałem Jezusa.

3 Ale wcześniej Jezus twierdził, że nie przyszedł na sąd Jo 3,17; to samo później 12,47.

4 W tych słowach zawarta jest groźba Jezusa dla wszystkich dotychczas 'widzących' *blepontes*, czyli bez niego. Więc nawet jeśli ktoś 'będzie poglądał' *blepo* czyny anioła, jak w Ac 12,9?

5 Gr. *aule* 'dziedziniec, miejsce przed jakąś budowlą niepokryte dachem', ale nie dla owiec {314} s.746. W N.t. tylko tu dla owiec, poza tym wszędzie dla ludzi (też u Jana w Jo 18,15).

6 Orygenes w {167} trafnie zauważa, iż bóg niesie ocalenie ludziom i zwierzętom (Ps 35,7) w ten sposób, że trzody ocala przez to, że udziela im pasterza, skoro króla przyjąć nie potrafią s.72. Owce uważa za "symbol działań nierozumnych i zwierzęcych" s.246. Także gołąb (taki osiadł na Jezusie po chrzcie) stanowił symbol rozważań lekkomyślnych i niestałych (tamże). Zatem przeciwstawia "owce" człowiekowi, i nie uważa, iżby określenie "owce" istotnie odnosiły się do ludzi.

cudzych^{Gp m} głos^{As}. **10,6** To właśnie ¹oboczne przysłowie²¹⁸⁷ rzekł im Jezus; owi zaś nie rozeznali^{585 ao} co^{2803 Np n} *jako jedno* *jakościowo* było^{3s ipf} które^{2061 Ap n} gadał^{1678 ipf} im.

10,7 Rzekł więc na powrót Jezus: Zaiste zaiste powiadam wam że ja *jakościowo* jestem te drzewi tych ²owiec. **10,8** Wszyscy ci którzy przyjechali^{ao} ³na przód²³⁶⁹ mnie^G, kradzieźcy¹⁵⁷² są i piracy zbójcy¹⁷¹², ale nie usłuchały^{ao} ich^{Gp} te owce.

10,9 Ja *jakościowo* jestem te drzewi; przez-ze⁶⁶⁵ mnie^G jeżeliby ktoś wszedłby^{846 ao sb}, będzie ocalony^{2742 ft id ps}, i wejdzie^{ft id} i wyjdzie i *jakieś* pastwisko¹⁹³⁸ znajdzie. **10,10** Kradzieźca nie przyjeżdża jeżeli nie aby ukradłby^{1573 ao sb} i zabiłby na ofiarę^{1322 ao sb} i ⁴odłączyłby przez zatracenie^{320 ao sb}. Ja przyjechałem^{1139 ao} aby *niewiadome* życie biologiczne¹²²³ *teraz* miałyby^{1202 pr sb} i *niewiadome coś* będące nadmiarem^{2248 As n} miałyby.

10,11 Ja jestem ten wiadomy pasterz, ten dogodny¹⁴⁴⁰; pasterz dogodny duszę³⁰³⁸ swoją kładzie²⁷⁹⁶ w obronie powyżej²⁸⁶⁵ wiadomych owiec^{Gp}. **10,12** Ten wynajęty za zapłatę¹⁸⁷⁰ i nie będący^{834 pt pr} pasterz^N którego nie *jako jedna* jest^{3s pr} owce jego własne¹³³⁴, szukając teorii ogląda^{1289 pr id} wiadomego wilka¹⁷³³ przyjeżdżającego^{1139 As m pt pr} i puszcza od siebie^{439 pr ac} te owce i ucieka, i wilk zagrabia³⁷⁴ one i rozprasza²⁵⁷³,

10,13 że wynajęty za zapłatę¹⁸⁷⁰ jest i nie jest dbałość¹⁸⁰⁷ jemu około tych owiec^{Gp}.

10,14 Ja jestem ten pasterz, ten dogodny¹⁴⁴⁰, i rozeznają⁵⁸⁵ wiadome moje własne⁹⁴⁵ ^{Ap n}, i rozeznają mnie te wiadome moje własne, **10,15** z góry tak jak rozeznaje mnie

określony ojciec i ja rozeznają określonego⁵ ojca, i duszę moją kładę²⁷⁹⁶ w obronie powyżej²⁸⁶⁵ tych owiec. **10,16** I inne¹²³ owce mam, które nie *jako jedna* jest^{3s} z

wiadomej zagrody *na powietrznym miejscu*⁴²² tej właśnie; i owe^{Ap n} obowiązuje⁶²⁵ *uczynić* mnie^A *mogącym* powieść^{39 ao if, Aci}, i głosu mojego będą słuchały^{93 ft}, i staną się⁵⁸⁴ ^{3p ft} jedna^{Ns} paśna trzoda²³¹⁸, ⁷jeden⁸⁴³ pasterz²³¹⁷. **10,17** Przez to właśnie mnie okre-

1 Gr. *par-oimia*, tu o 10,1-5 (+Jo 16,25.29). P.przyp. do Jo 16,25. Przekłady: „przypowieść”.

2 Dlaczego ewangeliczny Jezus nie mówi: Ja jestem drzewi dla szlachetnych ludzi, lecz: Ja jestem drzewi dla owiec? Ma to sens rodzajowy, rasowy, gdyż w całym Nowym testamencie wyraźny jest **antagonizm** między Człowiekiem (i wszystkimi człowiekami), a owcami, czyli chrześcijanami w dojrzałym stanie odczłowieczenia i zezwierzęcenia. Także między człowiekami a bogiem ojcem, m.in. Mt 6,1.16 10,17 15,9.18 16,23 19,26 21,25 22,16. Zdaje się, że „zerwanie z ludźmi” jest w ogóle wstępnym warunkiem dla ścisłych kontaktów z niebem – z biblijnymi aniołami czy współczesnymi kosmitami – jak ten warunek wyraził przyjmujący nowicjusza w „Facetach w czerni”. Zatem dla jakiego mentalnego rodzaju jest przeznaczona religia Jezusa? Czy chrystianizm to religia antyhumanitarna? Bo w co się w niej wierzy? – W połowę ZOO; w owce, w ptaki niebieskie, w ducha jako gołębicę; w chrystusa jako baranka, konia, węża, lwa, byka i orła Tu także Jezusowe: „nie przyszedłem wezwać sprawiedliwych, lecz grzeszników” Mt 9,13 i par. Prócz tego dla egzegetów jest problemem, jak to możliwe, żeby Jezus był równocześnie: pastorem, bramą i barankiem {314} s.756.

3 Czy więc także Joannes? - bo on też był ‘na przód’ *pro* Jezusa Mt 11,10 Lc 7,27.

4 Gr. *apollymi*, słowo bliskie *Apollonowi*, bogu światła słonecznego. “Kradzieźca” w N.t. odpowiada diabłu. Zaś “kradzieźca i zbójca” może odpowiadać diabłu i szatanowi.

5 Czy określony (ziemski) ojciec odpowiada paralelnie “owcom”, czyli ludziom upadłym w zwierzęcość? Bo jeżeli i matka jest pogardliwym ‘tłumem’ *ochlos* Mc 3,34. Nawiasem, wynika z tego, że nie Jezus stworzył kościół, lecz kościół Jezusa. Por. odnośne teorie socjalne.

6 Wielu egzegetów uważa cały werset 10,16 za późniejszą wstawkę redakcyjną.

7 Pasterz ma być ‘jeden’ *heis* (stąd henoteizm), nie ‘jedyń’ *monos* (jakoby monoteizm).

ślony ojciec miłuje^{15 pr} że ja¹ kładę duszę moją, aby na powrót²¹²⁶ wziąłbym^{1681 ao sb} ją. **10,18** Nikt *nie* unosi i *zabiera*^{70 pr} ją ode mnie, ale ja kładę ją² ode mnie samego⁹³⁷. Możliwość swawolnego wybycia¹⁰²⁸ mam położyć^{2796 ao} ją, i możliwość swawolnego wybycia mam na powrót²¹²⁶ wziąć^{1681 ao} ją; tę właśnie wskazówkę⁹⁹⁶ wziąłem^{ao} z obok od strony²¹³⁹ ojca^G mojego.

10,19 Rozdarcie na powrót stało się^{584 ao} w Judajczykach przez odwzorowane w słowach wnioski^{1726 Ap m} te właśnie. **10,20** Powiadali zaś wieloliczni z nich: Bóstwo *pochodzące od* daimonów^{608 A} ma i szaleje¹⁷⁵⁵; *po co*²⁸⁰³ jego^G słuchacie?

10,21 Inni powiadali: Te właśnie spływające wysłownia czynów^{2489 Np n} *jako jedno* nie jest *jakościowo*^{3s pr} będącego zależnym od daimonów^{607 G pt pr}. Czy bóstwo *pochodzące od* daimonów może ślepych oczy otworzyć na powrót wstecz w górę^{238 ao?}

10,22 Stało się^{584 3s ao md-dp} wtedy *jako jedno* te wiadome^{Np n} *obchody święta* Wznowienia *świątyni*^{813 Np n} w Hierosolimach^{1345 Dp n}. *Zimowa* burzliwa pogoda²⁹⁸⁹ była, **10,23** i depnął wkoło^{2242 ipf ac} Jezus w świątyni w kolumnadzie²⁶³⁰ ³Solomona. **10,24** Okrążyli^{1655 ao} więc go Judajczycy i powiadali mu: Aż do kiedy tę duszę^{3038 As} naszą *odrywając* unosisz i *zabierasz*^{70 pr id ac?} Jeżeli ty jesteś *jakościowo* ten wiadomy pomazaniec, rzeknij nam wszystkospływem^{2192 D}. **10,25** Odróżnił się *w odpowiedzi* im Jezus: Rzekłem wam, i nie uwierzytelniacie²²⁷⁷; te dzieła^{Np n} które ja czynię⁴ *wewnątrz* w wiadomym imieniu wiadomego ojca mojego, te właśnie^{Np n} *jako jedno* świadczy^{1776 3s pr} około mnie. **10,26** Ale wy nie uwierzytelniacie, że nie jesteście *jakościowo* z tych wiadomych owiec^{2376 Gp n}, tych moich własnych⁹⁴⁵. **10,27** Te owce^{Np n}, te moje własne, głosu mojego słuchają^{3p}, i ja rozeznają⁵⁸⁵ je, i następując wdrażają się⁹² mi. **10,28** I ja daję im *niewiadome* życie biologiczne *niewiadome* eonowe, i żadną metodą nie odłączyłyby się przez zatracenie^{320 3p ao sb md} ⁵do sfery funkcji⁸⁴² tego wiadomego eonu^{81 As m}, i nie zagrabi^{374 ft} ktoś^{Ns m} je^{Ap n} z wiadomej ręki^f *należącej do* mnie^{818 G}. **10,29** Ten^{Ns m}

1 Dziwna to miłość ojca do syna oczekująca, a nawet nakazująca ('w-kazówka' gr. *en-tole*) jego śmierć. Ten ojciec (Jahweh seksualny, wenusowy?) zdaje się żyć powrotami dusz – ze śmierci (gr. *palin* "na powrót"), z upadku (syn marnotrawny) i t.p.

2 Jednak jego prośba o zabranie od niego kielicha męki w Mt 26,39 nie miała władzy i nie uzyskała skutku u ojca. Ten ojciec „nie przepuścił synowi” Rm 8,32.

3 Solomon był cielesnym synem Dawida, ale za chrystusa żydzi uznawali duchowego syna Dawida, czyli nowego Dawida Jo 7,42 Mc 12,35 Lc 20,41. Jednak chrystus miał być też Solomonem (Orygenes {167}s.265) {316} s.120. Por. ceremonię koronacji Solomona 1R 1,33-37.

4 Wyrażenie: w imieniu boga czynić - tylko tu; może znaczy: czynić w schemacie imienia JHVH, za jego pomocą. Największe cuda biblijne miały być czynione właśnie dzięki znajomości prawdziwego imienia Jahweha {101} t.7 sz.61 {138}, w tym cudy Jezusa {138}. Por. zwroty: w imieniu boga przychodzić Mt 21,9 23,39 Mc 11,9 Lc 13,35 19,38 Jo 5,43 12,13, w imieniu boga zachowywać Jo 17,11.12.

5 Mowa tylko o tym obecnym eonie („wieku”), ‘czasie trwania życia’ {6} {1}. Przekłady optyimizują: „na wieki”.

ojciec^{Ns m} mój, ¹które^{2061 N,As n} dał(o)^{pf} mi, *od* wszystkich^{2193 Gp m,n} *coś* większe^{1804 N,As n} jest, i nikt *nie* może zagrabiać^{374 pr} z wiadomej ręki ojca. **10,30** Ja i ojciec ²jedno^{843 Ns n} *jakościowo* jesteśmy.

10,31 Dźwignęli^{489 ao} na powrót kamienie Judajczycy aby ukamienowaliby^{1715 ao sb} go. **10,32** Odróżnił się im Jezus: Wieloliczne dzieła¹¹²⁸ odpowiednie i dogodne¹⁴⁴⁰ okazałem^{628 ao} wam z wewnątrz⁸⁵¹ ojca. Przez które^{2320 As n} z nich^{Gp} dzieło mnie kamienujecie? **10,33** Odróżnili się w *odpowiedzi* mu Judajczycy: Około²²²⁵ odpowiedniego i dogodnego dzieła nie kamienujemy cię, ale około niewłaściwej wieszczby^{515 G,} i że ty ³*nieokreślony* człowiek będąc^{834 N pt pr} czynisz siebie samego^{2529 A} (*jako*) *nieokreślonego* boga^{As}. **10,34** Odróżnił się *dla odpowiedzi* im Jezus: Czy nie jest *od przeszłości* pismem odwzorowane^{602 N n pt pf ps} w wiadomym przydzielonym obyczajowym Prawie¹⁹⁴³ waszym że: Ja rzekłem: ⁴*Nieokreśleni* bogowie *jakościowo* jesteście? **10,35** Skoro⁸²⁶ owych^A rzekł *jako nieokreślonych* bogów^{A,} istotnie do²³⁸⁸ których^{2061 Ap m} ten określony odwzorowany wniosek¹⁷²⁶ określonego boga stał się - i nie może zostać rozwiązane^{1743 ao ps} to odwzorowane Pismo⁶⁰¹ - **10,36** *tego* którego^{2061 As m} wiadomy ojciec uświęcił^{24 ao} i ⁵odprawił^{334 ao} do tego naturalnego ustroju światowego^{1621 A} wy powiadacie że: Niewłaściwie wieszczysz^{514,} że rzekłem: *Jakiś nieokreślony* syn *tego* boga *jakościowo realnie* jestem? **10,37** Jeżeli nie czynię wiadome dzieła *tego* ojca *mojego*, nie uwierzytniajcie²²⁷⁷ mi. **10,38** Jeżeli zaś czynię, i jeżeli nawet¹⁴⁴⁶ mi nie ewentualnie uwierzytniajcie^{2277 pr sb,} wiadomym dziełem uwierzytniajcie^{2277 pr it,} aby rozeznalibyście^{585 ao sb} i ro-

---

1 Zaimek względny *hos* ma niezgodny z „ojcem” rodzaj gramatyczny, por. {102} s.267. Dziwi przejście na rodzaj nijaki w określeniach ojca Jezusa takich jak “które”, “większe” (‘ojciec’ *pater* jest rodzaju męskiego), bo n.p. w 14,28, też mówią o ojcu: “większy”, używa prawidłowego rodzaju męskiego. Rodzajem nijakim określano rzeczy i zwierzęta, a perykopa dotyczy właśnie zwierząt. Są przesłanki, aby określonego syna człowieka pojmować jako zwierzę (n.p. jako węża Jo 3,14, jako baranka *amnos* Jo 1,29, jako posiadacza gołębiopodobnego ducha Jo 1,32), ale czy wobec tego zwierzęcy byłby też jego określony ojciec, Bóg Ojciec? Chociaż - jeżeli nie jest bogiem mądrych i sprawiedliwych Lc 5,32 6,35 16,8 18,2; jeżeli jest przeciwstawiony człowiekowi Mt 6,1.18 Jo 12,43; jeżeli jest bogiem seksu Ge 17,10-12 Ac 18,26 2C 11,2 E 5,21, także przez Dawida, Solomona, Samsona; jeżeli jest bogiem dzieciństwa Lc 9,48 18,17, wszelkiego ludzkiego niedołęstwa Lc 14,13, prostactwa Lc 10,21 zagubienia Lc 12,32 15,7.24, grzechu Lc 5,32 1Tm 1,15 i upadku Lc 18,13? Por. też antyczłowięcze “boskie” kobiety Tamar, Rahab, nierządnicę Jezusa. **2** “Jedno” jest rodzaju nijakiego +9,25 17,11.21nn. Także “Apollo, jako bóg-syn, jest nieodłączny od Zeusa, jako boga ojca” {117} s.219.

3 Jakiś człowiek - może jako określenie kulturowo-klasowe lub rodzajowe: niewiadomy człowiek spoza ludzkiego Prawa lub spoza ziemian, co sam Jezus wielokrotnie stwierdzał Jo 6,38 9,39 10,36 16,28 17,16 18,36. Żydzi uważali, iż **bóg nie może być człowiekiem**, nie może być człowieczy; byłoby tak, gdyby ich bóg był zwierzęcy (tu na poparcie dzikie zachowania *tego* boga i łączenie go ze zwierzęcymi ofiarami) oraz przeciwstawiony człowiekowi (tu liczne teksty Mt 6,1 11,25 16,23 Mc 10,27 Lc 6,35 10,21 16,15 1C 1,27-28 2,5 3,18, por. 10,29). Żydzi nie dopuszczali łączenia człowieczeństwa z ich bóstwem +19,7, może pomni na przekleństwo boga rzucone na Adama Ge 3,17-24. Konsekwentnie sprzeciwiali się łączeniu tytułu “syn człowieka” z tytułem “syn boga” t.j. „chrystus”.

4 To samo rzekł wąż do Ewy w Ge 3,5. O relacji boga do logosa analogicznie w Jo 1,1.

5 T.j. „odprawił do świata” (rozumie się: grzeszników) młodszego syna bożego, gdzie się uwarukował jego zależności i żądaniami ciała. Natomiast synem boga według żydów miał być mesjasz o całkiem innych cechach, wskazywanych w licznych konfrontacjach z Jezusem. Por. {314} s.782.

zoznawali byście^{585 pr sb}, że we mnie¹ ten ojciec i ja w tym ojcu. **10,39** Szukali *sposobu*^{1214 ipf} go na powrót ująć ścisnięciem^{2267 ao}, i wyszedł^{1016 ao} z ręki^{Gs} ich.

10,40 I odszedł²⁸³ na powrót na przeciwległy kraniec²²²³ Jordanesu do tego właściwego miejsca^{2809 A} tam gdzie był^{ipf} Joannes *jako* to *co*² pierwsze^{2444 N,As n, adv} zanurzający *dla pogrążenia i zatopienia*^{464 Ns pt pr}, i pozostał^{1819 ao} tam. **10,41** I wieloliczni przyszedli istotnie do niego i powiadali że: Joannes wprowadzie *jako* znak boży^{2540 A} ³*nie* uczynił nic^{As n}; wszystkie^{Np n} zaś te które rzekł Joannes około tego właśnie^m, doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy^{110 Np n} *jako jedno* było^{3s ipf}. **10,42** I wieloliczni uwierzytelnili^{2277 ao} do niego tam.

11,1 Był zaś ktoś słabujący^{397 N pt pr}, Lazaros¹⁶⁷⁵ od Bethanii, z *otwartej* wiejskiej osady¹⁶⁶⁹ Marii^{1774 a} i Marthy siostry jej. **11,2** Była zaś⁴ Mariam^{1774 b} ta która namaściła^{104 N pt ao} utwierdzającego pana pachnidłem¹⁸⁹⁷ i która wytarła^{882 N pt ao} nogi jego włosami swymi, której^{2061 G} ten brat Lazaros słabował^{397 ipf}. **11,3** Odprawiły^{334 ao} więc te siostry istotnie do niego powiadając: Utwierdzający panie, ujrzyj-oto którego lubisz²⁹³⁰ słabuje. **11,4** Usłyszawszy zaś określony Jezus rzekł: Ta właśnie słabość^{396 f} nie jest istotnie do śmierci^A ale w obronie powyżej²⁸⁶⁵ sławy^{771 G f} określonego boga, aby zostały wsławiony^{772 ao sb ps} określony syn określonego boga przez-z⁶⁶⁵ tej właśnie^{G f}. **11,5** Miłował^{15 ipf} zaś określony Jezus tę Marthę i tę siostrę jej i tego Lazarosa. **11,6** Jak więc usłyszał że słabuje, wtedy wprowadzie¹⁸¹⁵ ⁵pozostał^{1819 ao} w którym był właściwym miejscu²⁸⁰⁹ dwa dni. **11,7** Następnie¹⁰⁵⁷ potem - w istotny środek za¹⁸³¹ to właśnie^{As n} powiada uczniom: *Może teraz* wiedlibyśmy^{39 1p pr sb ac} do Judai ⁶na powrót²¹²⁶. **11,8** Powiadają mu uczniowie: Rabinie, teraz szukali *sposobu*^{1214 ipf} cię ukamienować Judajczycy, i na powrót prowadzisz się pod zwierzchnictwem^{2860 pr} tam? **11,9** Odróżnił się w odpowiedzi ⁷*nieokreślony* Jezus: Czyż nie dwanaście godzin *naturalnego okresu czasu*^{Np} są ⁸dnia^{G?} Jeżeli ewentualnie ktoś ewentualnie depcze wkoło^{2242 pr sb ac} w dniu, nie

1 Zdanie bez "jest", gdyż domyślne orzeczenie dotyczy boga (wielkiego „jestem”) lub osoby boskiej; por. Jo 1,23.

2 Także człowiek Joannes jest określony rodzajem nijakim. Por. przyp. do Jo 10,29.

3 Jan praktykował większy cud – cud stworzenia prawdziwego człowieka w świecie, zgodnego z Mojżeszem, a nie tylko stronnicej miłości do grzeszników.

4 Różnica imion, którą tylko {1} wykazuje. Czy mowa o późniejszym namaszczeniu z Jo 12,3 (Mt 26,7 Mc 14,3)?

5 Jezus celowo, nie zważając na ból przyjaciół, dopuścił do śmierci Łazarza, a nawet radował się z niej 11,15. Chociaż mógł jej zapobiec 11,21. {314} uważa, iż narrator sygnalizuje, że Jezus świadomie spóźnia przybycie” s.794.

6 Trzeciego dnia miało być boskie “na powrót” w trójcy +10,18 12,28.

7 Odtąd pojawia się u ewangelisty tajemnicza żonglerka rodzajnikami (zaimkami określonymi) *ho* ‘ten określony, wiadomy, o którym była już mowa’ przy imieniu Jezus, obejmująca też Lazarosa, Marię i Martę, zaś od 18,15 dotycząca też Petrosa. Że był to niemały problem już dla starożytnych kopistów, świadczą liczne rozbieżności w tekstach źródłowych dotyczące rodzajników, widoczne w aparacie krytycznym wydania²⁷ tekstu greckiego. Tym bardziej, że n.p. Orygenes odnośnie Jo 1,1 wyraża pogląd, iż “Jan z wielką starannością w jednym miejscu używał rodzajników, w innym je opuszczał” {167} s.102.166. Podobnie w Ew. Marka „można zauważyć zastanawiający fenomen: imię Jezus znika prawie na dwa rozdziały” {318} s.316. Por. przyp. do Jo 1,1.

wcina do istoty ^{2410 3s pr id ac}, że to ¹światło tego naturalnego ustroju światowego tego właśnie pogląda; **11,10** jeżeli ewentualnie zaś ktoś ewentualnie depcze wkoło w nocy, wciną do istoty, że to ²światło nie jest *jakościowo* w nim.

11,11 Te właśnie rzekł, i potem - w istotny środek za ¹⁸³¹ to właśnie powiada im: Lazaros, *lubiący* przyjaciel ²⁹³⁵ nasz, *uśpił się* ^{1590 pf md-ps-dp}, ale *wyprowadzę* ^{2336 pr md-ps-dp} aby *zbudziłem* ze snu ^{1030 ao sb ac} go. **11,12** Rzekli więc uczniowie mu: *Utwierdzający* panie, jeżeli *uśpił się*, będzie ocalony ^{2742 ft ps}. **11,13** *Przedtem* *splynał* ^{2486 ppf ac} zaś Jezus około tej śmierci jego, owi zaś wyobrazili sobie ^{766 ao ac} że około *uśpienia* ^{1591 G} snu ^{2871 G} powiada. **11,14** Wtedy więc rzekł im Jezus *wszystkosplynem* ²¹⁹²: Lazaros odumarł ^{303 ao ac}, **11,15** i *wychodzę* rozkosznie z środka ²⁹⁷³ przez was ^{Ap} aby *uwierzytelnił* ^{ao sb ac} was, że nie byłem *dla siebie* ^{834 ipf md} tam. Ale *teraz* może *wiedlibyśmy* ^{39 pr sb ac} istotnie do niego ^A. **11,16** Rzekł więc Thomas, powiadany Podwójny, *współuczniom*: *Może* *wiedlibyśmy* ^{pr sb} i *my* aby *odumarlibyśmy* ^{303 ao sb ac} *wspólnie* z nim ^G.

11,17 *Przyszedłszy* więc wiadomy Jezus *znalazł* ^{1185 ao} go *cztery* już dni ^{Ap} mającego ^{1202 A pt pr} w wiadomym pamiątkowym grobowcu ¹⁸⁷³. **11,18** Była zaś Bethania blisko Hierosolym ^{Gp n}, tak jak od stadionów ^{2611 Gp} ³piętnastu ^{indecl}. **11,19** Wieloliczni zaś z *Judajczyków* *przedtem* *przyszli* ^{ppf} istotnie do tej Marthy i ⁴Mariamy aby *pocieszyli* ^{mitem} ^{2168 ao sb} je około brata ^G. **11,20** Ta więc Martha jak *usłyszała* że *jakiś* Jezus *przychodzi*, *podeszła* do *podspotkania* ^{2862 ao} *jemu*; *Mariam* zaś w domu ^{1994 D m} z góry *zajmowała* sobie *miejsce* ^{1405 ipf}. **11,21** Rzekła więc ta Martha istotnie do tego Jezusa: *Utwierdzający* panie, o ile ⁸²⁶ *byłeś* ^{834 ipf id} *bezpośrednio* tutaj ³⁰⁴⁵, *nie* by *odumarł* ^{303 ao id ac} brat mój. **11,22** I *teraz* *od przeszłości* *wiem* ^{pf} że te które ^{2064 Ap n} by *poprosiły* *dla siebie* ^{74 2s ao sb md} *wiadomego* boga ^A, *da* ^{734 ft} *tobie* ten bóg. **11,23** Powiada jej ten Jezus: *Wstanie* na górę ^{233 ft id md} ten brat twój. **11,24** Powiada mu ta Martha: *Od przeszłości* *wiem* ^{pf} że *wstanie* na górę w tym wiadomym *wstaniu* na górę ^{204 D} w tym ostatnim dniu. **11,25** Rzekł jej ten Jezus: *Ja* *realnie* *jakościowo* *jestem* to *wstanie* na górę i to

8Więc dzień jest światłem świata. Ponieważ jednak ojciec jest większy 10,29 14,28, to i światło jego chyba większe. Wcześniej Jezus stwierdził, że on i jego ojciec są dwoma odrębnymi człowiekami 8,17. Ojciec nie jest w świecie, ale posyła syna do świata 16,28. Trzecim dniem jest wzbudzany Jezus Mt 16,21 17,23 20,19, a wzbudza go ojciec – jak Słońce wzbudza Księżyc. Jezus lub jego ojciec jest dniem (ojciec mój - dzień mój) dla Abraama i Sary Jo 8,56, z których rodzi się Isaak-chrystus G 3,16 4,21-28. Bowiem Abraam nie był naturalnym ojcem Isaaka, lecz tak decyzją, jak i sam impuls płodzący go przyszedł spoza Abraama, prawdopodobnie ze słonecznej trójcy (“za rok” dotyczy światła słońca).

1Światło świata +Mt 5,14 Jo 8,12 9,4-5 12,35-36.46. Tu dzień (rozświetlone powietrze) jest światłem świata; w Mt 5,14 uczniowie są światłem świata; w Jo 9,5 Jezus w świecie jest światłem świata; w 8,12 Jezus jest światłem świata i jest światłem życia, ale nie jest z tego świata 8,23, lecz przychodzi jako światło do świata 12,46.

2“światło w was” to w 12,35 syn człowieka. Niekoniecznie odpowiada “logosowi który ciałem się stał” 1,14.

3Liczbę 15 w j. hebr. według ogólnej reguły winno się pisać literami IH. Jednak ponieważ są to zarazem dwie pierwsze litery bożego imienia IHVH, w numeracji zastępowano je innymi (9+6).

4W perykopie 11,1-12,1 dziwi częsty brak zaimka określonego przed imieniem Mariam i niekiedy przed imieniem Jezus (ale nie przed imieniem Marta), powtarzający się u Mariam m.in w 11,33.38.46.51 12,1.16.36. W tych miejscach wiele poważnych źródeł ma nie Mariam, lecz: Maria, oraz wstawia rodzajniki. Por. przyp. do Jo 11,9.

życie biologiczne¹²²³; ten uwierzytelniający^{2277 N m pt pr} do sfery funkcji^G, i jeżeliby¹⁴⁴⁶ odumarłby^{303 ao sb ac}, żył będzie biologicznie dla siebie^{1221 ft id md}; **11,26** i wszystek ten żyjący biologicznie^{1221 N m pt pr ac} i uwierzytelniający do mnie, żadną metodą nie odumarłby^{ao sb} do sfery tego^{eonu A}. Uwierzytelniasz^{pr id ac} to właśnie^{As n}? **11,27** Powiada mu: Owszem, utwierdzający panie, ja uwierzytelniałam^{pf id ac} że ty *jakościowo* jesteś^{pr} ten wiadomy pomazaniec, ten wiadomy syn tego wiadomego boga, ten do sfery⁸⁴² tego^A naturalnego ustroju światowego^A *obecnie* przyjeżdżający^{1139 N pt pr}.

11,28 I to właśnie rzekłszy odeszła i przygłosiła Mariamę siostrę swoją potajemnie¹⁶⁷⁶ rzekłszy: Wiadomy nauczyciel jest obok-przeciw^{2177 pr} i przygłasza cię. **11,29** Owa zaś jak usłyszała została wzbudzona w górę^{810 ao id ps} w *to co* szybkie^{2766 As n, 2765 adv} i przychodziła^{1139 ipf} istotnie do niego^A. **11,30** Jeszcze nie zaś *przedtem* przyszedł^{1139 ppf} ten Jezus do tej otwartej wiejskiej osady^{1669 A}, ale był^{ipf} jeszcze w tym właściwym miejscu²⁸⁰⁹ tam gdzie podeszła do podspotkania^{2862 ao} jemu ta Martha. **11,31** Więc Judajczycy będący^{834 pt pr} wspólnie z nią^G w domostwie^{1986 D} i pocieszający mitem^{2168 pt pr} ją, ujrzawszy Mariamę że szybko stawiała się w górę^{233 ao} i wyszła, wdroyli się^{92 ao ac} jej, wyobraziwszy sobie^{766 N pt ao ac} że prowadzi się pod zwierzchnictwem²⁸⁶⁰ do tego pamiątkowego grobowca^{1873 A} aby zapłakałaby^{1584 ao sb ac} tam.

11,32 Ta więc Mariam jak przyszła tam gdzie był *niewiadomy* Jezus, ujrzawszy^{2041 pt} *ao go* padła^{2276 ao ac} *do należących do* niego^G, ¹istotnie do ²nóg^{Ap}, powiadając mu: Utwierdzający panie, o ile⁸²⁶ byłeś^{834 ipf} bezpośrednio tutaj³⁰⁴⁵, ³nie by *należący do* mnie^G odumarł^{303 ao id} ten brat. **11,33** Jezus więc jak ujrzał ją płaczącą i tych zszedłszych się do razem z^{2704 Ap pt ao ac} nią^D Judajczyków^A płaczących^{A pt pr}, ⁴wburzył się do wewnątrz gniewnym parsknięciem^{942 ao id md-dp} wiadomym⁵ duchem^D i ⁶zamącił^{2756 ao ac} siebie samego^{799 A} **11,34** i rzekł: Gdzie położyliście^{2796 pf} go? Powiadają mu: Utwierdzający panie, przychodź^{1139 pr} i ujrzyj^{828 ao it}. **11,35** Wydzielili lży^{611 ao} wiadomy Jezus. **11,36** Powiadali więc Judajczycy: Ujrzyjcie-oto jak lubił^{2930 ipf} go. **11,37** Jacyś zaś z nich

¹ Por. też Marię słuchającą *pros tous podas* ‘istotnie do nóg’ Jezusa w Lc 10,39. Ten sam zwrot *pros tous podas* występuje przy wskrzeszeniu córki Jaira Mc 5,22, i przy uśmierceniu Ac 5,10 Ap 1,17. Wyprzedzająca pozycja zaimka ‘jego’ może podkreślać nogi jako najbardziej własne Jezusa, czy też szczególnie aktywne, albo nawet jego istotę (bazowanie w ziemi?). Ta przestawiona pozycja zaimka także w 13,6.8 18,37 19,2.29.34 i in.

² “Do nóg” może sygnalizuje koncepcję zmartwychwstania nie przez głowę, czyli organ człowieczy, lecz przez “nogi”, zwierzęcy. O symbolice seksualnej nóg p. przyp. do Mt 28,9.

³ Wedł. {314} słowa Marii „zawierają ukryty wyrzut zaniedbania” Jezusa s.794.

⁴ Gr. *embrimaomai* znaczy ‘parskać, chrapać w *czymś* - o koniach’ {6}, złożone z *en* ‘w, wewnątrz’ i *brimaomai* ‘oburzać się, parskać z gniewu’ {6}, wyzionąć gniew swój {9}, mruzczyć, grzmieć, fukać z gniewu, złości, rozdrażnienia {4}; od *brime* ‘siła, moc, potęga, gwałt, przemoc’. Jest to typowy odruch zwierzęcy. W Ew Jo jeszcze w 11,38 a w Ew Mt i Mc jeszcze 3x. Z wyjątkiem Mc 14,5 jest to zawsze czynność Jezusa, towarzysząca cudom.

⁵ *Duchem* lub *duchowi*. Zależy, co się rozumie przez “sam siebie”: czy swoją część boską, czy (raczej) człowieczą.

⁶ Gr. *tarasso* ‘zakłócić się, zmieszać się, wpaść w nieład, w anarchię’. Może odpowiadać uczynieniu błota w 9,6, gdzie ślina odpowiadałaby duchowi. Zamącenie duchem +13,21.

rzekli: ¹Czy nie mógł ⁷⁷⁹ ipf ten właśnie, który otworzył wstecz - w górę ²³⁸ N pt ao oczy ślepego ^G, uczynić ^{ao} aby i ten właśnie nie odumarłby ³⁰³ ao sb?

11,38 Jezus więc na powrót wburzając się do wewnątrz gniewnym parsaniem ⁹⁴² N pt pr md-ps-dp w sobie samym ⁷⁹⁹ D, przychodzi ¹¹³⁹ pr do tego pamiątkowego grobowca ¹⁸⁷³ A n. Był zaś jako jaskinia ^{N ns}, i jakiś kamień leżał na wierzchu ¹⁰⁸¹ ipf zgodnie zależnie na ¹⁰⁶³ nim ^{Ds n}.

11,39 Powiada wiadomy Jezus: Unieście ⁷⁰ ao it ten kamień. Powiada mu siostra tego który dokonał życia ²⁷⁷⁵ G m pt pf ac, Martha: Utwierdzający panie, już wonieje ¹⁹⁸⁰ pr, ²czwartodniowy ²⁷⁸⁵ bowiem jest. **11,40** Powiada jej ten Jezus: Czy nie rzekłem ci że jeżeli by uwierzytelniłabyś ^{ao sb} ujrzysz ²⁰⁴¹ ft id wiadomą sławę ⁷⁷¹ wiadomego boga? **11,41**

Unieśli ⁷⁰ ao więc ten kamień. Ten zaś Jezus uniósł ⁷⁰ ao oczy na górę ²⁶⁰ i rzekł: Ojczy, łatwodzięczny jestem ¹¹⁹¹ pr ac tobie że usłyszałeś ⁹³ ao należące do mnie ⁸¹⁸ G. **11,42**

Ja zaś *od przedtem* wiedziałem ¹⁹⁸³ ppf że zawsze *pochodzące ode* mnie ⁸¹⁸ G słyszysz ⁹³ pr, ale ³przez ten dręczący tłum ²¹⁰⁵ A *od potem* wkoło stojący ²²³³ A pt pf rzekłem, aby uwierzytelniliby ²²⁷⁷ 3p ao sb że ty mnie ^A odprawiłeś ³³⁴ ao. **11,43** I te właśnie rzekłszy ^{pt ao}, głosem wielkim wrzasnął *jak zwierzę* ¹⁶³⁴ ao: Lazarosie, ⁴tu teraz ⁶⁵⁴ na zewnątrz ¹⁰³¹. **11,44**

Wszedł ¹⁰¹⁶ ao ten umarły ¹³⁰⁰ N pt pf ⁵związany ⁶⁵⁹ N pt pf ps: nogi ^{Ap} i ręce pasami *od łoża* ¹⁵³⁵ Dp, i wygląd *twarży* ²¹¹⁰ jego chustką *potną do twarzy* ²⁵⁸⁹ *od przedtem* był owiązany ²²³⁰ 3s ppf ps. Powiada im ten Jezus: Rozwiążcie ¹⁷⁴³ ao go i puśćcie od siebie ⁴³⁹ ao go prowadzić się pod *tym* zwierchnictwem ^{pr}.

11,45 Wieloliczni więc z Judajczyków ci przyszedłsi ^{pt ao} istotnie do tej Mariamy i obejrzałsi badawczo ¹²⁷³ pt ao które ²⁰⁶¹ Ap n uczynił ²³¹⁴ ao, uwierzytelnili ^{ao} do niego. **11,46**

Jacyś zaś z nich odeszli ^{ao} istotnie do farysaiosów i rzekli im które ^{Ap n} uczynił *jak* Jezus. **11,47** Zebrali do razem ²⁶⁸⁷ ao więc prapoczątkowi kapłani ³⁸⁵ i farysaiosi ⁶*jak* razem radę ²⁶⁹⁹ i powiadali: Co czynimy ²³¹⁴ pr id że ten właśnie określony człowiek wieloliczne czyni znaki *boże* ²⁵⁴⁰?

11,48 Jeżeli by puścilibyśmy od siebie ⁴³⁹ ao sb ac go w ten właśnie sposób, wszyscy uwierzytelnią ^{ft} do niego, i przyjdą Rzymianie i uniosą *i zabiorą* ⁷⁰ ft *należące do nas* ¹²⁴⁴ Gp i to właściwe miejsce ²⁸⁰⁹ A i ten naród z natury wzajemnie razem żyjący ⁸²⁴. **11,49** Jeden zaś ktoś z nich Kaiafas, prapoczątkowy kapłan ³⁸⁵ będący ⁸³⁴ pt pr cyklu *rocznego* ⁹⁸³ G owego, rzekł im: Wy nie *wiedzieliście i stąd nie wiecie* ¹⁹⁸³ pf nic, **11,50** ani logicznie wnioskujeć ¹⁷²⁵ pr że *korzystnie* przynosi do razem ²⁶⁸²

¹Pytanie ma być może informacją, iż cud będzie na tej samej zasadzie .

²Gr. *tetartaios* 'przypadający czwartego dnia, czwartodniowy'. Czwórka skojarzona z dniem i z zastanym przed cudem ziemskim stanem, też w Mt 14,25 15,38 24,31 Mc 2,3 Jo 4,35 Ac 7,6 12,4. Czwórka była też symbolem człowieka, tu: ziemskiego, podległego zepsuciu i śmierci; po czwórce był możliwy sąd nałożonego ducha (5) i wyciąg (6).

³Gr. *dia* 'przez' z acc. znaczy 'ze względu na'. Jezus nie działa spontanicznie, lecz teatralnie. Por. przyp. do 12,30.

⁴Gr. *deuro* 'tu, do tego miejsca; teraz, do tej chwili'; współczesne „tu i teraz”. Może jako zakłęcie.

⁵Wedł. {314} opis zmarłego jest dziwny. Taki sposób chowania zmarłego, powiązanego jak jeniec w więzach, był nieznanym w świecie żydowskim s.812.

⁶Gr. *synedrion* czyli sanhedryn. Jest to jedyne miejsce w N.t. gdzie *synedrion* w l.p. występuje bez rodzajnika {314} s.827, stąd w tłumaczeniu: „jakaś, niezwyčajna” rada.

wam aby jeden *jakiś* człowiek ¹odumarłby ³⁰³ao sb w obronie powyżej ²⁸⁶⁵ wiadomego ^G ludu ¹⁶⁸⁹G, i nie cały ten naród z *natury* *wzajemnie razem żyjący* ⁸²⁴ ²odłączyłby się przez zatracenie ³²⁰ao sb md. **11,51** To właśnie zaś od siebie samego ⁷⁹⁹ nie rzekł, ale prapoczątkowy kapłan ³⁸⁵ ³*jakościowo* będąc ⁸³⁴pt pr cyklu *rocznego* ⁹⁸³ owego, złożył prorocstwo ²⁴³⁵ao że miał planowo ¹⁸¹¹ipf *jakiś* Jezus *teraz* odumierać ³⁰³pr w obronie powyżej ²⁸⁶⁵ tego narodu ⁸²⁴G. **11,52** I nie w obronie powyżej ²⁸⁶⁵ tego narodu ⁸²⁴G wyłącznie jedynie ¹⁸⁸⁷, ale aby i wiadome potomki ²⁷⁶⁹Ap n wiadomego boga, te *od przeszłości* na wskroś rozproszone ⁷¹¹Ap pt pf ps zebrały do razem ²⁶⁸⁹ao sb do sfery ⁸⁴³As n.

11,53 Od owego więc dnia uradzili sobie ⁵²⁶ao md-dp aby odłączyliby przez zabicie ³¹⁵ao, pr sb ac go. **11,54** Ten więc Jezus już nie wszyskosplywem ²¹⁹²D deptał wkoło ²²⁴²ipf w Judajczykach, ale odjechał ²⁸³ao *bazując w tamtym* stamtąd ⁸⁶⁷ do wyodrębnionej krainy ³⁰²¹A f blisko spustoszonej opuszczonej okolicy ¹¹³²G f, do Efraim ^{indecl} powiadanego ¹⁶⁹⁷A f pt pr ps miasta ^A, i tam pozostał ¹⁸¹⁹ao wspólnie z uczniami ^{Gp}.

11,55 Było ^{ipf} zaś blisko *święta* Pascha Judajczyków, i wstąpili w górę ¹⁵⁶ao wieloliczni do Hierosolym ^{Ap n} z tej wyodrębnionej krainy naprzód ²³⁶⁹tego ^G *święta* Pascha, aby wnieśli do oczyszczenia ²⁹ao sb ac siebie samych ⁷⁹⁹Ap. **11,56** Szukali ¹²¹⁴ipf więc tego wiadomego Jezusa i powiadali ^{ipf} wspólnie z wzajemnymi ¹²⁰Gp w świątyni stojąc ¹³⁷²pt pf: Co wyobraża się ⁷⁶⁶3s pr ac wam? Że żadną metodą nie przyszedłby ¹¹³⁹ao sb do tego ^A święta ^A? **11,57** *Przedtem* dali ⁷³⁴ppf zaś prapoczątkowi kapłani i farisaiości *wkazówki* ⁹⁹⁶Ap aby, jeżeliby ktoś rozeznałby ⁵⁸⁵ao sb gdzie jest, wskazałby ¹⁸⁵³ao sb, żeby w *jakiś* sposób ²⁰³⁹ ujęliby ściśnięciem ²²⁶⁷ao sb go.

12,1 Wiadomy więc Jezus na przód ²³⁶⁹sześciu ^{indecl} dni ^{Gp} *święta* Pascha ^G przyjechał ¹¹³⁹ao do Bethanii ^A, tam gdzie był *niewiadomy* Lazaros którego ^A wzbudził w górę ⁸¹⁰ao z umarłych ^{Gp} ⁴*niewiadomy* Jezus. **12,2** Uczynili więc mu główny posiłek ⁶³⁴ tam, i wiadoma Martha usługiwała ⁶⁸²ipf; wiadomy zaś Lazaros jeden był z leżących wstecz *do źródła* do posiłku ¹⁷⁹Gp pt pr razem z nim ^D. **12,3** Ta więc ⁵Mariam wzięwszy ¹⁶⁸¹pt ao

1 Arcykapłan oznajmia przywódcom religijnym, iż prowadzi tajny spisek przeciw Jezusowi w celu zgładzenia go: pozorana tolerancja, zapewne sterowana, ma doprowadzić go do śmierci za naród (przede wszystkim zaś za nich w.48). „Decyzja władz żydowskich ma charakter spiskowy”, pochodzi od „nieoficjalnej bezprawnej rady sprzecnej z prawem przodków” {314} t.1 s.828 t.2 s.195. Jest to „sprzysiężenie kliki kapłańskiej” {314} t.2 s.195. Już w starożytności, i to w swoim narodzie, żydowskie tajne struktury dominowały system obyczajowy i prawny.

2 Nad narodem żydowskim wisiła groźba moralnej degeneracji i politycznego unicestwienia.

3 Kolejna definicja jakościowego bycia.

4 Znów pytanie: czy to niekonsekwencja w stosowaniu zaimka określonego - czy zamiar? Także tu wiele źródeł “poprawia” gramatykę Janową.

5 O której Marii mowa? Zaimek określony ‘ta wiadoma’ wskazywałby na ostatnio wymienioną, t.j. w 11,45, czyli siostrę Marty z Jo 11,1-2. Też z Lc 10,39 gdzie także adorowała “nogi” Jezusa. Komentatorzy zestawiają bezimienną kobietę w Mc 14,3 i Mt 26,7 z Marią u Jana, a także z jawno grzesznicą u Lc 7,37; ponadto uważają, że Maria „przyjmuje funkcję oblubienicy Jezusa” {314} t.1 s.839. Mycie nóg i namaszczenie bywało na zaślubiny lub do aktu seksualnego {314} t.2 s.45.68. Zwłaszcza gdy czynności te odnoszą się do jawno grzeszniczki Lc 7,38.

rymską litrę^{1724 f} pachnidła^{1897 Gs n} nardu^{1915 Gs f} ¹uwierzytelniającego^{2278 Gs f} wieloznacownego^{2331 Gs f}, namaściła^{104 ao} nogi wiadomego Jezusa i wytarła^{882 ao} włosami swymi nogi jego; zaś domostwo^{1986 N f} zostało uczynione pełnym^{2301 ao ps} z woni^G tego pachnidła^G. **12,4** Powiada zaś Judas Mąż Przypadku¹³⁶⁸ jeden z uczniów^G jego, ten *teraz* mający planowo^{1811 N pt pr} go *teraz* przekazywać^{2150 pr}: **12,5** Przez co to właśnie pachnidło nie zostało wyprowadzone na zewnątrz i sprzedane^{2275 ao ps} w *zamian* trzystu^{Gp} denarów^{Gp} i zostało dane^{734 ao ps} żebrzącym^{2456?} **12,6** Rzekł zaś to właśnie nie że około żebrzących była dbałość^{1807 ipf} jemu, ale że kradzieźca¹⁵⁷² był i ²pochwę na języki^{587 A} mając te^{Ap n} ³rzucane^{463 Np n pt pr ps} ⁴dźwigał^{489 ipf ac}. **12,7** Rzekł więc Jezus: Puść od siebie^{439 ao it ac} ją, aby do wiadomego^A dnia^A ⁵wgrzebania^G mojego^{818 G} upilnowałyby^{2793 ao sb ac} ono^{430 As n}. **12,8** Żebrzących bowiem zawsze macie wspólnie z sobą samymi^{799 Gp m}, mnie zaś nie zawsze macie.

12,9 Rozeznał^{585 ao} więc tłum wieloliczny z Judajczyków że tam jest, i przyszli nie przez wiadomego Jezusa^A wyłącznie jedynie¹⁸⁸⁷, ale aby i wiadomego Lazarosa ujrzeliby^{2041 ao sb} którego^{2061 As m} wzbudził w górę^{810 ao} z umarłych^{Gp m}. **12,10** Uradzili sobie^{526 ao md-dp} zaś prapoczątkowi kapłani aby i Lazarosa zabiliby^{315 ao, pr sb ac}, **12,11** że wieloliczni przez niego^A prowadzili się pod *tym* zwierzchnictwem^{2860 ipf ac} z Judajczyków^{Gp} i uwierzytelniali^{2277 ipf} do Jezusa^A.

12,12 Tym^{Ds f} *dniem* nazajutrz tłum wieloliczny przyszedłszy do święta^A, usłyszawszy że przyjeżdża^{1139 pr} (wiadomy) Jezus do Hierosolym^{Ap}, **12,13** wzięli^{1681 3p ao} ⁶gałęzie *palm*^{461 Ap n} feniksów^{2941 Gp m} i wyszli do podspotkania^{2863 As} jemu, i *jak zwierzęta wrzeszczeli*^{1634 3p ipf}: Ocalenie teraz³⁰⁵²; łatwodogodnie odworowany we wniosku^{1180 N pt pf ps} ten wiadomy przyjeżdżający^{1139 N pt pr} w *niewia-*

1 Gr. *pistikos* wywodzące się albo od *pistos* ‘wiernie wtwierdzający do rzeczywistości, uwierzytelniający’, albo od *pino* ‘pie’. Współczesna egzegeza ma kłopot z określeniem sensu tego słowa. Podobnie z namaszczeniem nóg, które “nie ma analogii palestyńskich”, gdyż “wonny olejek wylewano zawsze na głowę wybitnego gościa”, a nie na nogi {102} s.283. Gest ten uczyniła tylko jawnogrzesznica (seksualna; znowu seks w związku z “nogami” Jezusa) w Lc 7,37-38; stamtąd prawdopodobnie został on przytoczony do Jo 11,2, co sugeruje tożsamość obu **Marii** - tej z Jo 11,2 12,3 s.271 oraz jawnogrzesznicy z Łukasza. Przez jawnogrzesznicę i przez nogi, przymiotnik *pistikos* nabiera znaczenia afrodyzjaku, co może się spełniać w akcie wjazdu do Jerozolimy na ośle. W popularnym wydaniu BT {110} w przypisie do Lc 7,37 zaprzeczono, iż jest nią Maria z Jo 11,1 i 12,3, choć przyznano, że tak właśnie połączono obie Marie od VI wieku na Zachodzie (od świętego papieża Grzegorza I Wielkiego). P. przyp. do Mc 14,3.

2 Gr. *glossa-komon* pochodzące od *glossa* ‘język’ i *komeo* ‘mieć staranie, pielęgnować, utrzymywać; ugościć, uraczyć’ + Jo 13,29. Bywał to ‘futurał, pudełko dla języczków od fletu’. Zbliżone słowo *glossa-komeion* oznaczało też ‘organ kobiecy, łac. *puvenda muliebria*’ {4} {6}. Język symbolizuje Dawida, płomień i fallusa (szerzej w {47} s.201).

3 Gr. *ballo* ‘rzucić’. Słowo to jest istotnym i fonetycznie rozpoznawalnym składnikiem słowa *dia-bolos* ‘diabeł’.

4 Gr. *bastadzo* ‘dźwignąć i zabrać’. Tak w Jo 19,17 Lc 14,27 dźwigał krzyż Jezus; w Ap 17,7.11 dźwiga kobietę ósmą zwierzę (fallus?); w Ac 15,10 Zakon dźwigali żydzi.

5 „W obmyciu nóg (przez kobietę „wyzwoaloną”) jest odniesienie do krzyża jako znaku bezgranicznej (t.j. nie ograniczonej człowiekiem, cywilizacją ani Prawem?) miłości” {314} t.2 s.69.

6 Były symbolem zwycięstwa i triumfu. Nie wiadomo jednak skąd tłum miał te gałęzie, bo w Jerozolimie nie było drzew palmowych {314}.

domym imieniu *niewiadomego* utwierdzającego pana, wiadomy król wiadomego Izraela. **12,14** Znalazłszy ¹¹⁸⁵ao zaś wiadomy Jezus *jakieś* ²⁰²³As n_s, osiadł ¹⁴¹¹ao ¹dla aktywnego związku na ¹⁰⁶³ nie ^{As n, z góry tak jak ¹⁴¹⁶ jest *od przeszłości* pismem odwzorowane ⁶⁰²N n pt pf ps: **12,15** Nie ²strachaj się ²⁹³⁸pr córka ^N Sion indecl; zobacz-oto wiadomy król twój przyjeżdża ¹¹³⁹ odgórnie siedzący jako na swoim ¹⁴¹⁰N pt pr aktywnie na *jakieś* ²⁴⁶⁹As m ²⁰²⁹Gs m,f. **12,16** Te właśnie ²⁰⁹⁴Ap n nie rozeznali ⁵⁸⁵ao jego uczniowie *jako* to ¹⁹⁶⁶As n ²⁴⁴⁵As n, ²⁴⁴⁴; ale gdy został wstawiony ⁷⁷²ao ps (wiadomy) Jezus, wtedy wspomnieli sobie ¹⁸⁶⁵ao ps-dp że te właśnie ^{Np n} *jako jedno* było ^{3s} zależnie na ¹⁰⁶³ nim ^D pismem odwzorowane ⁶⁰²Np n pt pf ps i te właśnie ^{Np n} uczynili ^{ao} mu. **12,17** Świadczył ¹⁷⁷⁶ipf więc tłum będący ⁸³⁴pt pr wspólnie z nim ^G gdy Lazarosa przygłosił ²⁹⁶⁸ao z pamiątkowego grobowca ¹⁸⁷³ i wzbudził w górę ⁸¹⁰ao go z umarłych ^{Gp}. **12,18** Przez to właśnie podszedł do podspotkania ²⁸⁶²ao mu tłum że usłyszeli ^{ao} *tę okoliczność* która ten właśnie ^{As n} *usposobiła* go ^{As m} *zdolnym* uczynić ²³¹⁴pf if ac, Aci znak boży ²⁵⁴⁰As n. **12,19** Więc farisaiosi rzekli istotnie do siebie samych: w teorii oglądacie ¹²⁸⁹pr id, it że nie ³wspomagacie ³⁰⁵⁹pr nic ^{As n; ujrzyjcie-oto ten naturalny ustrój światowy ¹⁶²¹ do tyłu ²⁰³³ jego ^G odszedł ²⁸³ao. **12,20** Byli zaś ⁴Helleni ⁹³⁰ jacyś z tych wstępujących na górę ¹⁵⁶Gp pt pr aby złożyliby hołd do istoty ²⁴¹²ao sb w tym święcie ^D. **12,21** Ci właśnie więc przyszedli do istoty ²⁴⁰⁰ao Filipposowi ^D, temu od Bethsaidy Galilai ^G, i wzywali do wyrażenia się ¹¹⁴¹ipf go powiadając: Utwierdzający panie, chcemy tego wiadomego Jezusa ujrzeć ²⁰⁴¹ao. **12,22** Przychodzi ^{pr} ⁵Filippos i powiada Andreasowi; przychodzi Andreas i Filippos i powiadają temu Jezusowi. **12,23** Zaś Jezus odróżnia się *w odpowiedzi* ³¹¹pr im powiadając: Przyszła ¹¹³⁹pf wiadoma godzina *naturalnego*}}

¹“Dla aktywnego związku” gdyż tu gr. *epi* z acc.

²Wjazd na osie do miasta jest figurą aktu seksualnego {135} s.310.314.328.335. Oryginalny tekst Zachariasza Za 9,9 ma: „Ciesz się bardzo”, który Jan zmienia na „Nie strachaj się”. Tutaj bowiem na osie nie wjeżdża srogi król Prawa i oręza, ale seksualny (osioł) król ‘ugody pokojowej’; Mt 21,5 dodaje: ‘łagodny, uprzejmy, dogodny’ *praus* (p.). Oto oczekiwana przez zepsuty Izrael charakterystyka pomazańca, bliska kobiecemu i ludowemu koformizmowi i hedonizmowi z Mc 12,37. Faryzeusze uznali takie oczekiwania tłumy i podatność na porywanie cudownymi mocami za nową samowładną wartość „świata” (żydowskiego), nie potrzebującą ich ‘pomocy’ *ofeleo* Jo 12,19. Być może jest to też wskazanie nowej strategii politycznej nad takim chrześcijańskim tłumem, który odtrącił człowieczeństwo faryzeuszy i ich Prawo, a poddał się zwodzicielskim i cudotwórczym, ale łagodnie traktującym oszustom. Gdyż córki syjońskie (czyli młode, płodne niewiasty) nie bały się zwierzęcego fallicznego króla Dawidowego, natomiast odczuwały „strach” przed niebiańsko człowieczym królem (Saulowym). Ten paniczny strach kobiet, o wrodzonym zredukowanym horyzoncie i wąskiej moralności, przed wielkowiedczym człowieczym ładem i sprawiedliwością, przed szerszym porządkiem, głębszymi racjami, wyższą etyką i rygoryzmem, jest widoczny i teraz w krajach o ugruntowanym kulcie maryjnym (Włochy, Polska). Tylko że taki system wyklamywania się z rzeczywistości sam się nie naprawi, lecz zakończy się totalną klęską – jak w Rozbiorach Polski.

³Gr. *ofeleo* ‘pomagać, wspomagać, otrzymać jako pomoc’. Przekłady: „nic nie uzyskacie”, „nie wskóracie”.

⁴Gr. *Hellen* właśc. ‘Hellen, Grek’; tu i w Ac 17,4 zdaniem {7} nawrócenia na judaizm poganie.

⁵Filippos i Andreas to imiona helleńskie.

okresu czasu³⁰⁴⁹ aby¹ zostały wstawione^{772 ao sb ps} określony syn określonego człowieka. **12,24** Zaiste zaiste powiadam wam, jeżeliby nie wiadome jądro^{1597 m} wiadomego zboża^{2556 m} padłszy^{2276 pt ao} do ziemi^{581 A} odumarłoby^{303 ao sb}, ono samo^{430 m} wyłącznie jedyne^{1888 m} pozostaje^{pr}; jeżeliby zaś odumarłoby, wieloliczny owoc przynosi. **12,25** Ten *obecnie* lubiący^{2930 pt pr} wiadomą² duszę³⁰³⁸ swoją, przez zatrącenie odłącza^{320 pr ac} ją; i ten *obecnie* nienawidzący^{1866 pt pr} wiadomą duszę swoją w wiadomym naturalnym ustroju światowym¹⁶²¹ tym właśnie, do *niewiadomego* życia biologicznego^{1223 A} *niewiadomego* eonowego^{82 A} utrzyma pod strażą^{2961 ft ac} ją. **12,26** Jeżeli ewentualnie⁷⁹⁸ mnie^D ktoś ewentualnie *obecnie* usługuje^{682 pr sb}, mnie^D niech wdraża się^{92 pr it ac}, i tam gdzie *jakościowo* jestem ja, tam i wiadomy usługujący, ten mój własny, *jakościowo* będzie. Jeżeli ewentualnie ktoś^D mnie^D ewentualnie *obecnie* usługuje^{pr sb}, będzie szacował^{2800 ft ac} go wiadomy ojciec.

12,27 Teraz dusza moja *od przeszłości* jest zamącona^{2756 pf ps}, i co ewentualnie rzekłbym^{ao sb ac}? Ojczy, ocal^{2742 ao it ac} mnie^A z godziny naturalnego okresu czasu^G tej właśnie? Ale przez to właśnie^{A n} przyjechałem^{1139 ao} do sfery godziny^A tej właśnie. **12,28** Ojczy, wstaw^{772 ao it ac} twoje^G wiadome⁴ imię. Przyplął^{1139 ao} więc głos z wnętrza⁸⁵¹ wiadomego nieba: I wstawiałem^{772 ao ac}, i⁵ na powrót²¹²⁶ wstawię^{ft}. **12,29** Więc tłum^{2105 Ns m}, ten stojący^{1372 N pt pf} i usłyszawszy^{93 N pt ao}, powiedział^{3s ipf}: *Uczynił*⁶ grzmot^{537 A} skłonnym stać się^{584 pf}. Inni powiadali^{ipf}: *Jakiś* anioł jemu zagadał^{1678 pf}. **12,30** Odróżnił się *niewiadomy* Jezus i rzekł: Nie⁷ na wskroś przeze⁶⁶⁵ mnie^{818 As} głos ten właśnie stał się^{584 pf}, ale na wskroś przez⁶⁶⁵ was^A. **12,31** Teraz rozróżniające rozstrzygnięcie^{1643 N} *jako-*

1 Gr. *dokasado* od *dokasa* 'sława'. Przekłady: „otoczony chwałą”, „uwielbiony”. Może tylko boski, ale cielesny, określony syn określonego człowieka, bogo-ludź, porzucenie prorockiej metafizyki, mogło umożliwić przyjęcie nowej wiary przez Hellenów, a nie jakieś nieczłowiecze abstrakcyjne bóstwo w rodzaju Jahweha. Tylko człowieczo-ludzki wymiar Jezusa mógł go uplasować na poziomie historycznym i uniwersalnym. Pk117.

2 Gr. *psyche* 'dusza'. Przekłady: „życie” – co *dzoē* (*bios*), rozróżnione także w tym zdaniu.

3 Gr. *fylasso* od *fylake* 'strażnica, więzienie, loch'. Przekłady sucho, po skutku: „zachowa” – pomijając aktywność ('wzieszenie') dla tego celu, dalej idącą niż samo „nienawidzenie”.

4 Imię ojca (+Mt 6,9) wyraża się tu ('wyobraża się, opiniuje się, wstawia się' *dokasado*) w innej, niż jego własna niebiańska, sferze i innym rodzaju: w „grzmocie”, który jest „głosem”, objawem w naziemnym powietrzu, błyskawicy, czyli odniebiańskiego ognia. Ale „tak jak błyskawica” pada z nieba szatan Lc 10,13, i błyskawica należy do syna człowieka Mt 24,27, jak też Jezus „przyszedł ogień rzucić na ziemię” Lc 12,49.

5 Gr. *palin* 'wstecz, na powrót, przeciwnie'. Dla znaczenia „jeszcze” N.t. stosuje gr. *eti*. *Palin* może tu mieć zwrot oddolny ('wywyższony' 12,32).

6 Grzmot, towarzyszący ognistej błyskawicy padłej z nieba, jest głosem ojca w.28, skąd ojciec (nie sam bezpłciowy człowiek) byłby Słońcem wraz z przysłonecznym ogniem jako jego językiem i członem płodzącym. Ojciec Jezusa byłby zatem ciskającym pioruny – jak Zeus-Jowisz. Zeus „pojawiał się jako grzmot i błyskawica” {106} s.68 i też był bóstwem słonecznym. Ale do błyskawicy padłej z nieba Jezus przyrównuje też szatana Lc 10,18, który również ma symbolikę falliczną! O ognistej, 'złej' *kakos* i 'śmiercio-nośnej' *thanate-foros* symbolice języka pisze Jc 3,6nn. Por. zarzuty *diabelskości* naziemnego Jezusa i aluzje n.p. Mc 3,23 Jo 8,48 13,27 Ac 13,6.10; także przez *ponerosa* Lc 6,22, przez nieuczciwego zarządcę (*diaballo*) z Lc 16,1 który ma uznanie Jezusa 16,8, a także przez ptaka Mt 13,4.19 23,37, cechy Jonasa Mt 16,4 i ogólnie znane księżycy. Może też jest tu ujawnione dwuczłonowe imię ojca, zstępujące i wstępujące, grzmot i anioł (anioł może pochodzi z dołu Ac 12,15 Ge 28,12, duch zaś z góry; Żydzci je rozróżniali Ac 23,8n).

ściowo jest wiadomego^G naturalnego ustroju światowego^G tego właśnie, teraz wiadomy¹prapoczątkowy i stąd naczelny³⁹⁰ wiadomego naturalnego ustroju światowego tego właśnie będzie wyrzucony^{856 ft ps} ²na zewnątrz¹⁰³¹, **12,32** ³i ja¹³⁹⁷ jeżeliby zostałbym wywyższony^{2905 ao sb ps} z wewnątrz⁸⁵¹ tej ziemi, wszystkich wyciągnę^{929 ft} istotnie do²³⁸⁸ mnie samego^{937 A}. **12,33** To właśnie zaś powiadał^{ipf} oznaczając sygnałem od bogów^{2539 N pt pr ac} którą śmiercią^D *przedem* miał planowo^{1811 ipf} *obecnie* odumierać^{303 pr}. **12,34** Odróżnił się^{311 ao ps-dp} więc jemu tłum: My usłyszeliśmy^{93 ao} z ⁴przydzielonego obyczajowego Prawa¹⁹⁴³ że wiadomy pomazaniec pozostaje^{pr} ⁵do sfery funkcji⁸⁴² tego^A eonu^{81 A}, i jakże powiadasz ty że obowiązuje *mogącym* zostać wywyższonym^{2905 ao if ps, Aci} *uczynić* określonego^A ⁶syna^A określonego^G człowieka^G? Kto *jakościowo* jest ten właśnie wiadomy syn wiadomego człowieka? **12,35** Rzekł więc im Jezus: Jeszcze *przez* mały^{1862 As m} naturalny okres czasu^{3018 As m} określone światło²⁹⁷⁰ wewnątrz w ⁷was^{Dp} *jakościowo* jest. Depczcie wkoło *teraz*^{2242 pr ac} tak jak³⁰⁵¹ to światło macie¹²⁰², aby nie ⁸*niewiadome* zaciemnienie²⁵⁷⁶ was zupełnie schwyciłoby^{1481 ao sb ac}; i ten depczący wkoło^{N pt pr ac} wewnątrz w tym zaciemnieniu nie wie *od przeszłości*^{pf} gdzie prowadzi się pod zwierzchnictwem^{2860 pr ac}. **12,36** Tak jak to światło macie, przekonująco uwierzytelniajcie^{2277 pr ac} do tego światła^A, aby ⁹synowie światła stalibyście się^{584 ao sb md-dp}. Te właśnie zagadał^{1678 ao} (określony) Jezus, i odszedłszy^{283 N pt ao ac} ¹⁰został ukryty^{1648 ao ps} od nich^{Gp}.

12,37 *Wobec* tyle to właśnie^{2810 Ap n} zaś jego^G znaki boże^{Ap n} uczyniwszego^{2314 G pt} ^{pf, Gab} w doistotnym przedzie⁹⁵⁴ ich^{Gp}, nie uwierzytelniali^{2277 ipf} do niego^A, **12,38** aby ten odwzorowany wniosek^{1726 N m} Esaiasa proroka zostałyby uczyniony pełnym

7 Gr. *dia* z acc. w zwrocie “stał się głos na wskroś przez was” znaczyć może ‘ze względu na, z powodu’ was. Analogicznie do: “powiedziałem przez lud” Jo 11,42 oraz “nie mówił przez strach” Jo 7,13 +{7}. Lub też ‘na wskroś pomijając’ t.j. przechodząc przez przestrzeń was.

1 Gr. *ho archon tou kosmou* +14,30 16,11 Lc 4,6-diabeł. Podobne określenie “archon demonicznego” (czyli Beelzebub) w Mt 12,24. BT przyp. {102} s.291 {314} s.867 uważają go za szatana; {102} też za “boga tego eonu” z 2C 4,4 i za “archonta mocy powietrza” z E 2,2. s.292. wedł. {314} odpowiadają mu ciemności s.867. Diabeł jest naturalnym składnikiem duchowości ziemskiego człowieka – jak *men* na *selene*. Naczelna rola diabła nie wyklucza odpowiedniej duszy jak podbudowy.

2 To wyrzucenie szatana “na zewnątrz... świata” jest rewolucyjnym zaprzeczeniem – pierwotnie mu należnego - “wywyższenia” ze świata. Czy zwrot “i ja” należy rozumieć, że Jezus będzie wywyższony zamiast szatana (z samej ziemi zamiast z „szatańskiego świata”), w szatanie (jak syn człowieka w wężu) bądź razem z szatanem? Wywyższenie za pomocą krzyża rozumiane jest, iż Jezus jest “nowym władcą kosmosu”, zajmuje więc miejsce szatana.

3 ‘I ja’ gr. *kago* (ściągnięcie *kai ego*) ma tu znaczenie łączne i wynikowe. Mimo tego w kościelnych przekładach jest oddawane przez - bardzo rzadkie w greckim N.t. - znaczenie przeciwstawne “a ja, gdy” BT; “a gdy ja” BiZ. Tylko {1} oddaje wiernie “i ja jeśli”. Znaczenie przeciwstawne dawane jest w popularnych przekładach jeszcze tylko w 3 miejscach (na 84 wystąpienia *kago*), i w tych miejscach też jest wątpliwe: Ac 10,28 22,19 Jc 2,18a, gdyż zwykle znaczenie wynikowe jest tam bardziej logiczne. W ogóle warto przebadać wszystkie “wyjątkowe” lub “rzadkie” znaczenia, urobione w kościelnej tradycji tłumaczeń i wstawiane do przekładów, gdyż rodzi to podejrzenie, iż chodzi o zamaskowanie drastycznych i szokujących elementów doktryny chrześcijańskiej.

4 Czyli z Zakonu Mojżesza. Lecz nigdzie w S.t. nie ma takiego zapisu. Najbliższy jest w 2S 7,16.19 od proroka Natana dla Dawida.

5 Przekłady: ma trwać na wieki”

2301 ao sb ps który As m rzekł: Utwierdzający panie, kto uwierzyłemu 2277 ao temu 1słuchowi z zaświata 91 D naszemu Gp, i to ramię niewiadomego utwierdzającego pana komu zostało odsłonięte 305 ao id ps? **12,39** Przez to właśnie nie mogli 779 ipf uwierzytelnić 2277 prs, że na powrót 2126 rzekł Esaias: **12,40** Oślepił *trwale* 2847 pf ich oczy i uczynił skrzepłym 2471 ao ich serce As, 2aby nie ujrzeliby 2041 ao sb oczami i nie zrozumieliby 1937 ao sb sercem i nie 3zostaliby obróceni 2639 ao sb ps, i nie ulecę 1328 ft id ich. **12,41** Te właśnie rzekł Esaias, że ujrzał wiadomą sławę 4jego, i zagadał 1678 ao około niego G. **12,42** Jednakowoż 2021 wszakże 1818 i z prapoczątkowych 390 Gp wieloliczni uwierzytelnili ao do niego, ale przez 5farysaiosów Ap nie po-

6Tak właśnie: “wywyższony”, powiedział Jezus o synu człowieka w w.23. Natomiast tłum, reprezentant starotestamentowej tradycji, wiedział, że objawiciel przychodzi nie po to aby wkrótce odejść, lecz by „pozostać do tego eonu”, i od niego „nabyć trwałości”. Cała perykopa to wielkie objawienie o synu człowieka. “Syn” bytu zbiorowego, gatunkowego i duchowego oznacza jego ucieleśnienie, przepojenie się nim i noszenie jego w sobie (por. “syn Dawida”, “syn Izraela”, “syn diabła”, “syn miłości”, “syn pokoju”, “syn zatracenia” i t.p.). Por. zwrot o przebywaniu kogoś “w duchu”. Uwagę zatem należy skupić na drugim członie tytułu - na “określonym człowieku”. Z perykopy zdaje się wynikać, że ten wiadomy **określony syn** tego wiadomego określonego człowieka (rodzajnik określony *ho* jest zarówno przy synu jak i przy człowieku), jest jednostką ludzką pochodzącą z i bytującą w duchu ziemskiego, uwarunkowanego cielesnie i materialnie człowieka jako ojca. Wczesny Jezus u Jana uważał się za “światło przyszedsze do świata”, czyli do powietrznej sfery podksiężycowej, t.j. zapewne ‘światło przyszedsze na Księżyc’ gr. *men*, który powietrzem władał. “Mały czas” obecności tego światła w ludziach – zapewne według niewielości dni pozostałych do śmierci Jezusa - też wskazuje na zanikające z dnia na dzień światło księżyca. Por. Jo 1,4.9. ‘Księżyc’ *men* był symbolem astronomicznym Jezusa {105}s.79. Jezus - **człowiek** Mt 4,4 11,19 25,24 26,72.74 Mc 15,39 Lc 23,4.6 Jo 4,29 7,51 8,17.40 9,11.16.24 10,33 11,47.50 19,5 Ac 5,28 2C 12,2 1Tm 2,5. Człowiek - światło może w Jo 19,5.14. Eliasz czy Joannes też byli człowiekiem, ale zawsze człowiekiem bez zaimka określonego Mt 11,8 21,25 Lc 7,25 Jo 1,6 3,27 5,34 Jc 5,17, więc zapewne ogólniejszym, eterycznym, niebiańskim, duchowym. W przemienieniu na górze (w niebie?) Mt 17,3 Mc 9,4 Lc 9,29-30 Eliaszowi i Mojżeszowi jako odpowiadają (‘tak jak’ gr. *hos*) światło eteru, biel, Słońce, lśnienie i wyblyskanie. Szczegółowszy przegląd identyfikacji astronomicznych {127-II} s.35.36.46.204.214 {47}. Pk116.

7Ludzie „wygnani”, ziemscy, tułający się, jak Adam, Kain, Abraam, zmarli narodu izraelskiego, byli symbolizowani przez Księżyc {50}s.179. Światło w człowiekach Mt 5,14n.

8Podobnie w 1,5. Pk36.

9Niebiańskie światło - nieokreślony człowiek, przyszedsze do sfery podksiężycowej, czyli powietrznej, rozświetla powietrze i staje się dniem (“dzień mój” 8,56) - określonym człowiekiem. “Synowie światła” +Lc 16,8 1Th 5,5; “dzieci światła” E 5,8.

10Informacja o ukryciu Jezusa „jest dość zagadkowa”.

1Gr. *akoe* ‘słuch z zaświata’, tłum. jako „odgłos, pogłoska, wieść, relacja”. Por. Mt 14,1n i przyp. do Mt 13,14 Lc 7,1

2Widoczna tu niechęć Jahweha do uzdrowieńczego działania w narodzie izraelskim. O tym szerzej w pismach proroków, n.p. Jr 7,16 11,11.14 14,11, a także ogólniej w apokryfach, n.p. {128} “Myślicie może o ojcu, że jest przyjacielem ludzi?” oraz “nie potrzebuje bowiem was ojciec mający syna” s.117.120.

3‘Obrócenie się’ gr. *strefo* - jak też ‘bycie na powrót’ *palin* 11,7 12,28 wydaje się warunkiem działania Jahweha (bóg powrotów?). Przekłady: „nawrócili się”

4Lecz w Is 6,1-3 <jego> i <niego> dotyczy Adonaja i Jahweha, nie Jezusa. Ogólnie cytaty starotestamentowe są w N.t. przekłamywane, a tytuły, właściwości i atrybuty (jak tu „sława”) odnoszące się w S.t. do Jahweha, w N.t. są przenoszone na chrześcijańskiego chrystusa. Może to świadczyć o pragnieniu odebrania bogu władztwa pełnego decydowania o kształcie przyszłego człowieka i świata, o zaprzeczaniu boga jako absolutu. Czy zatem chrystianizm jest bezbożny? Por. starożytny zarzut przeciwko chrześcijanom o ‘bezbożnictwo’ *a-theotes* czyli ateizm.

5Faryzeusze dosł. ‘separatyści’ uznawali zmartwychwstanie ciała, i anioła, i ducha Ac 23,8. Byli świeckimi legalistami Prawa Mojżeszowego, ale podkreślali rolę interpretacji i ustnej tradycji {182}s.17.

twierdzali mówieniem tego samego ²⁰¹⁹ ipf, aby nie ¹odłączeni od *grupy* zbierania do razem ³³⁹ Np staliby się ⁵⁸⁴ ao sb; **12,43** umiłowali ¹⁵ ao bowiem wiadomą ²sławę określonych ³człowieków bardziej niż tę właśnie wiadomą sławę wiadomego boga.

12,44 Jezus zaś krzyknął ¹⁶²⁶ ao i rzekł ^{ao}: Ten uwierzytelniający ^{N pt pr} do mnie, nie uwierzytelnia do mnie, ale do tego który posłał ²²¹² A pt ao mnie ^A; **12,45** i ten dla znalezienia teorii oglądający ¹²⁸⁹ N pt pr mnie ^A, ogląda ¹²⁸⁹ pr tego ⁴który posłał ^{A pt ao} mnie ^A. **12,46** ⁵Ja jako nieokreślone światło ²⁹⁷⁰ Ns n do określonego naturalnego ustroju światowego ¹⁶²¹ A ⁶przyszedłem ¹¹³⁹ pf aby wszystek uwierzytelniający ^{N pt pr} do mnie ^A w określonym zaciemnieniu ²⁵⁷⁶ nie pozostałby ¹⁸¹⁹ ao sb. **12,47** I jeżeliby ktoś moich ^G usłyszałby ⁹³ ao sb tych ^{Gp} spływających wysłowień czynów ²⁴⁸⁹ Gp n i nie utrzymałby pod strażą ²⁹⁶¹ ao sb, ja nie rozstrzygam ^{pr} go; nie bowiem przyszedłem ^{ao} aby ⁷rozstrzygnąłbym ¹⁶⁴² ao sb ten naturalny ustrój światowy, ale aby ocaliłbym ²⁷⁴² ao sb ten ustrój. **12,48** Ten ⁸przez odmówienie miejsca na położenie unieważniającego ⁵⁹ N pt pr ac mnie ^A i nie biorący ¹⁶⁸¹ N pt pr te spływające wysłowienia czynów ^{Ap n} moje ^G, ma rozstrzygającego ¹⁶⁴² A m pt pr go: ten ^N odwzorowany wniosek ¹⁷²⁶ Nm który zagadałem ¹⁶⁷⁸ ao, ów rozstrzygnie ^{ft} go w tym wiadomym ostatnim ¹¹⁴⁸ dniu. **12,49** Że ja ze mnie samego ⁹³⁷ nie zagadałem ^{ao}, ale

1 Gr. *apo-synagogos* od *apo* 'od' i *syn-agoge* 'grupa zbierana do razem, synagoga'.

2 Sławą określonych człowieków jest synagoga – księżyc.

3 Jezus uznaje tu dychotomię między ziemskim człowiekiem a bogiem, o antyhumanitarnych konsekwencjach - i tak często w ewangeliach, listach i Apokalipsie. Pochodzi ona chyba z zapisu o upadku Adama i sukcesie węża w Ge 3,17. Mimo tego nie rozumiem, dlaczego chwała innych, oczyszczonych, przestrzegających przykazań, bezgrzesznych człowieków nie ma być też chwałą bożą. Jeżeli nie chwałą bożą - to czyją? I na odwrót: jeżeli chwała boża nie z człowieków, to z czego? Ze zwierząt? Ze złych duchów? Z samych aniołów? Dlaczego pierwszy najpełniejszy boski objęg bytowy w Adamie, nie mógłby się dokonać w tym samym rodzaju - człowieczym. Pk109.

4 Światło posyłane jest przez Słońce, zatem to ono byłoby ojcem Jezusa.

5 Zwrot „ja jako światło” na etapie przychodzenia do świata, po przyjściu odpowiada „światło w was” 12,35 i jest wyjaśnieniem tytułu określonego syna określonego człowieka. Ziemski Jezus byłby ucieleśnionym światłem, określonym odpowiednikiem nieokreślonego **syna człowieka**, t.j. dziennego światła słonecznego. „Jest syn człowieka i syn syna człowieka” {128} s.271. Synostwo wyraża zwrot „tak jak światło macie, twierdząc do światła” 12,36. Pytanie jednak, który byt astronomiczny uważano za „określonego [ziemskiego] człowieka”, i która osoba go reprezentowała. Otóż to Jezus w Jo 19,5 jest nazwany „określonym człowiekiem” w stanie poniżenia, oraz w Jo 19,14 „określonym królem” żydowskim, a moment odpowiada godzinie szóstej, czyli naszej dwunastej, t.j. kulminacji Słońca. Pamiętajmy też, że Bar-Jezus 'syn-Jezusa' został nazwany 'synem diabła' Ac 13,10, i w Mt 13,28.39 „jakiś nieprzyjaciel-człowiek”, przychodzący „gdy człowieki spali”, czyli w nocy z księżycowym światłem, to diabeł. Czy więc określony ziemski człowiek to diabeł i ciemny Księżyc? A nieokreślony niebiański człowiek to Słońce? A. Niemojewski napisał, że „gdy w okresie ewangelicznym Jezusa stylizowano jako Mena, księżyc [światło księżyca], w okresie późniejszym równano ze słońcem [światłem słońca] (porów. Zeno z Werony, Traktaty II,9; Tertulian, Apologeticum, 16; Cyryl Jerozolimski, XI Katecheza 21) {105} s.79. W Ps 104,22 mamy: „gdy Słońce wzejdzie... Człowiek (Adam) wychodzi do pracy swojej, do pracy swojej aż do wieczora”.

6 Z nieba do świata, t.j. do powietrznej strefy podksiężycowej i do ziemskich ludzi, przyszło niebiańskie światło słoneczne – Jezus.

7 Gdzie indziej jednak głosi rozstrzygnięcie świata 12,31, nie zaś jego ocalenie 3,19 5,22.27 7,24 16,33 17,9.

8 Gr. *a-theteo* utworzone od *a* 'nie' i *thetos* 'położony, umieszczony, ułożony'.

ten który posłał^{N pt ao} mnie^A, *niewiadomy* ojciec, on mi wskazówkę⁹⁹⁶ dał^{734 pf} co *aby* rzekłbym^{ao sb} i co zagadałbym^{1678 ao sb}. **12,50** I *od przeszłości* wiem^{pf} że ta wskazówka jego¹ *niewiadome* życie biologiczne^{1223 N} *niewiadome* eonowe^{82 N} jest. Które^{2061 Ap n} więc ja gadam, z góry tak jak¹⁴¹⁶ spłynął^{2486 pf} mi ten ojciec, w ten właśnie sposób²⁰⁹⁵ gadam.

13,1 Naprzód²³⁶⁹ zaś święta Pascha, *od przedtem* znając^{1983 N pt pf} Jezus że przyszła jego wiadoma godzina naturalnego okresu czasu³⁰⁴⁹ aby przestąpiłby^{1832 ao sb} z wiadomego naturalnego ustroju światowego¹⁶²¹ tego właśnie istotnie do²³⁸⁸ ²wiadomego ojca^A, umiłowawszy^{15 N pt ao} swoich własnych¹³³⁴, tych wewnątrz w tym naturalnym ustroju światowym, do sfery⁸⁴² *jakiegoś niewiadomego* dokonania^{2778 A} umiłowal^{15 ao} ich. **13,2** I *wskutek* głównego wieczornego posiłku^{634 G} stającego się^{G pt pr, Gab,} *wskutek* tego^G ³diabła^{669 G} już *wcześniej* rzuciwszego^{463 G pt pf, Gab} do serca^A aby przekazałby^{2150 ao sb} go Judas^N syn Simona^G Męża Przypadku^G, **13,3** *wcześniej* znając^{1983 N pt pf} że wszystkie *sprawy*^{Ap n} dał^{734 ao} mu ten ojciec do rąk^{Ap} i że od⁴ *niewiadomego* boga wyszedł^{1016 ao} i istotnie do tego boga^A prowadzi się pod *tym* zwierzchnictwem^{2860 pr,} **13,4** wzbudza się w górę^{810 pr id md-ps} z tego posiłku i kładzie^{2796 pr ac} szaty¹³⁵⁸, i wzięwszy^{pt ao} ⁵*rzymskie* lniane płótno^{1702 A} przepasał^{676 ao} siebie samego^{799 A}. **13,5** Zatem⁸⁴⁹ rzuca^{463 pr ac} wodę do myjnika^{1935 A m} i począł sobie *od prapoczątku*^{389 ao id md} *aby* myć^{pr} nogi uczniów^{Gp} i wycierać⁸⁸² tym lnianym płótnem którym^{2061 D n} był^{ipf} przepasany^{676 N pt pf md-ps}. **13,6** Przychodzi więc istotnie do Simona^A Petrosa^A. Powiada mu: Utwierdzający panie, ty *należące* do mnie^{818 G} myjesz, te nogi? **13,7** Odróżnił się *dla odpowiedzi*^{311 ao} Jezus i rzekł mu: Które^{2061 As n} ja czynię^{pr} ty nie wiesz *od przeszłości* w tej chwili³⁷⁸, rozeznasz^{585 ft} zaś potem-za¹⁸³¹ te właśnie *sprawy*^{2094 Ap n}. **13,8** Powiada mu Petros: *Żeby* żadną metodą nie umyłbyś^{1936 ao sb ac} *należące* do mnie^{818 G} nogi do sfery funkcji⁸⁴² tego eonu^{As}. Odróżnił się *w odpowiedzi* Jezus jemu: Jeżeliby nie umyłbym^{ao sb} cię^A, nie masz^{pr} *jakąkolwiek* część^{1825 As n} wspólnie ze¹⁸³¹ mną^G. **13,9** Powiada mu Simon Petros: Utwierdzający panie, nie nogi moje wyłącznie jedynie¹⁸⁸⁷, ale i ręce i głowę. **13,10** Powiada mu Jezus: ⁶Wykąpany^{1732 N pt pf md-ps} nie ma potrzebę^A jeżeli nie nogi umyć sobie^{1936 ao if md,} ale *jakościowo* jest oczyszczony^{1403 N} cały. I wy oczyszczeni *jakościowo* jesteście, ale zdecydowanie nie²⁰⁹⁶ wszyscy. **13,11** *Od przedtem* znał^{1983 ppf} bowiem tego *obecnie*

1 Więc jakieś nowe ‘życie’ *dzoë*, w postaci jakiegoś nowego *dzoön* ‘żyjącego’ organizmu? Może jest niebiańskim synem człowieka.

2 Może to “ojca światła” Jc 1,17?, do “domu światła ‘nieдоступnego’” *a-pros-itos* (dosł. ‘nie do zaiste wejścia’) 1Tm 6,16?

3 Diabeł tu skojarzony jest z wieczorem. Współdziała z sercem-istotą Judasa +Jo 6,70. Natomiast u Lc 22,3 do Judasa wstępuje szatan (duch w ciału).

4 Może tu Jezus odróżnia boga od ojca?

5 Gr. *lention*, z łac. linteum. To ‘płótno, prześcieradło’ ‘miało także szczególne znaczenie w misteryjnej religii ku czci Ozyrysa” {314} t.2 s.63.

6 Gr. *louo* ‘kąpać się, obmywać’; co innego niż *nidzo*, *nipto*¹⁹³⁶ ‘myć’.

przekazującego^{2150 A pt pr} go; przez to właśnie rzekł że: Zdecydowanie nie wszyscy oczyszczeni *jakościowo* jesteście.

13,12 Gdy więc umył^{1936 ao} nogi ich, wziął^{1681 ao} te szaty swoje i padł wstecz do źródła ku pożywieniu^{198 ao} na powrót^{2126,} rzekł im: Rozeznajecie^{585 pr id ac} co uczyniłem^{2314 pf} wam? **13,13** Wy głosicie^{2968 pr} mnie: Wiadomy Nauczyciel^{N,} i: Wiadomy Utwierdzający pan^{N.} I odpowiednio¹⁴⁴² powiadacie; jestem *realnie jakościowo* bowiem. **13,14** Skoro⁸²⁶ więc ja umyłem^{1936 ao} wasze^G nogi, utwierdzający pan i nauczyciel, i wy jesteście dłużni^{2100 pr} wzajemnych^{120 Gp} myć nogi; **13,15** ¹podprzykład^{2873 A} bowiem dałem^{734 ao} wam aby z góry tak jak¹⁴¹⁶ ja uczyniłem^{2314 ao} wam i wy czynilibyście^{2314 pr sb ac.} **13,16** Zaiste zaiste powiadam wam, nie jest *jakościowo* niewolnik⁷⁷⁵ większy *od* utwierdzającego pana^G jego ani ²odprawiony³³⁶ większy¹⁸⁰⁴ *od* tego^G który posłał^{2212 G pt ao ac} go. **13,17** ³Skoro⁸²⁶ te właśnie^{Ap n} *od przeszłości* znacie^{pf,} szczęśliwi¹⁷⁵⁷ *teraz* jesteście^{pr} jeżeli ewentualnie⁷⁹⁸ *teraz* ewentualnie czynicie^{pr sb ac} one^{Ap n.} **13,18** Nie około wszystkich was powiadam; ja *od przeszłości* znam^{pf} których^{2803 Ap m} wybrałem sobie^{878 ao id md;} ale aby to odwzorowane Pismo zostałoby uczynione pełnym^{2301 ao sb ps:} Ten ⁴gryzący^{3841 pt pr ac} mój^G chleb, uniósł na^{1039 ao} wrogo na¹⁰⁶³ mnie^A ⁵pięte^{2447 A} jego^{430 G.} **13,19** Od tej chwili³⁷⁸ powiadam wam na przód²³⁶⁹ tego^{1966 G n} *które skłania* stać się^{584 ao if md-dp,} aby uwierzytelnilibyście^{ao sb ac} gdyby²⁰⁶⁹ stałoby się^{584 ao sb md-dp,} że ja ⁶*realnie jakościowo* jestem. **13,20** Zaiste zaiste powiadam wam, ten biorący^{1681 N pt pr} ewentualnie¹⁵⁴ kogo^{2802 As m} posłałbym^{2212 ao sb ac,} mnie bierze; ten zaś mnie biorący, bierze tego który posłał^{2212 A pt ao} mnie.

13,21 Te właśnie rzekłszy Jezus ⁷został zamałony^{2756 ao ps} tym wiadomym^D duchem^D i zaświadczył^{1776 ao} i rzekł: Zaiste zaiste powiadam wam że jeden z was przekaże^{2150 ft} mnie. **13,22** Poglądali^{516 ipf} do wzajemnych^{Ap} uczniowie mając niemożność wydostania się^{329 N pt pr md} około kogo^{2903 G} powiada. **13,23** Był^{ipf} leżący wstecz do źródła *do posiłku*^{179 N pt pr} jeden z ⁸uczniów jego wewnątrz w⁹⁵⁹ ⁹łonie^{1603 Ds m} Jezusa^{G,} którego ¹⁰miłował^{15 ipf} Jezus. **13,24** Daje znak *skinieniem głowy*^{1921 pr} więc temu właśnie Simon Petros że *ma* dowiedzieć się^{2462 ao if} kto ewentualnie¹⁵⁴ życzeniowo jest^{834 pr op ac} około którego po-

1 Gr. *hypo-deigma* utworzone od *hypo* ‘pod’ oraz *deiknymi* ‘okazać, wskazać’.

2 Czyli apostoł, gr. *apo-stolos*.

3 Gr. *ei* zasadniczo znaczy ‘jeżeli’; w zdaniach przyczynowych ‘skoro, o ile’.

4 Ten wzięty z LXX cytat ma słowo *esthio*; tu zaś ewangelista dla spożywania eucharystii wstawił słowo *trogo* ‘gryźć, chrupać, skubać’ zwł. deser dla przyjemności {314} s.602. A w Jo 6,60 *trogo* ma kontekst okrucieństwa.

5 Gr. *pterna*, to samo co *pterne*, ‘tylna część czegoś, pięta, obcas, dno’; w LXX odpowiada *AiKB* ‘pięta, tyły’.

6 “Jestem” boga (Ex 3,14 De 32,39), w N.t. zawłaszczone przez Jezusa – podobnie jak odpuszczanie grzechów, ocalanie, wzbudzenie z martwych, cudotwórstwo i in. Formuła “ja jestem” +Mt 14,27 Mc 6,50 13,6 14,62 Jo 6,20 8,24.28 może głosić, iż “Jezus jest prawdziwym i jedynym bogiem” t.j. chrystusem {102}s.305.

7 Gr. *tarasso*, u Jana +Jo 5,7 11,33 12,27 14,1.27. O “zamałeniu duchem” +Jo 11,33.

8 „Tajemnicza postać ucznia” (p. przyp. do Jo 18,15) pojawia się z matką Jezusa jako jedyny pod krzyżem Jo 19,26; był znajomym (agentem?) arcykapłana i przy jego pomocy Piotr mógł wejść na dziedziniec arcykapłana 18,15n.

wiada. **13,25** Padłszy wstecz do źródła *ku pożywieniu* ^{198 N pt ao ac} więc ów ¹w ten właśnie sposób ²⁰⁹⁵ aktywnie na ²klatkę piersiową ^{2624 As} Jezusa, powiada mu: Utwierdzający panie, kto jest? **13,26** Odróżnia się w odpowiedzi ^{311 pr} Jezus: Ów jest któremu ^{2061 Ds m} ja ³nasyce ^{468 ft} wiadomy ⁴kawałek *mięsa* ^{3042 As n} i dam jemu. Nasyciwszy ^{468 N m pt ao} więc wiadomy kawałek ^A daje ^{pr} Judasowi ^D (*synowi*) Simona ^G Męża Przypadku ^G. **13,27** I w istotny środek w ¹⁸³¹ ten ^A kawałek ^{As n} wtedy ²⁸¹¹ wszedł ^{846 ao} do owego ^{868 As m} ten ⁵satanas. Powiada więc mu Jezus: Które ^{As n} czynisz ^{pr}, uczyn ^{ao} ⁶szybsze ^{2766 As n com, 2763 adv}. **13,28** To właśnie nikt *nie* rozeznał ^{585 ao} z leżących wstecz do źródła *do posiłku* ^{179 Gp pt pr},

9 ‘W łonie’ gr. *en kolpo*. **Kolpos** u Jana występuje jeszcze jako łono ojca w 1,18; prócz tego w Lc 6,38 podolek; 16,22.23 łono Abraama; Ac 27,39 zatoka morska. W Ex 4,6-8 do swego *kolpos* wkłada rękę Mojżesz i staje się ona jak śnieg. W 2S 12,8 Dawid dostał żony pana swego w łono *kolpos* *ChIK* swoje. Łono ma gramatyczny rodzaj męski, lecz ‘zatoka’ i leżenie kogoś w łonie wskazuje raczej na funkcyjny rodzaj żeński łona i Jezusa. **Jezusa mentalnie żeńskiego** lub bezpłciowego oprócz ‘łona’ ukazują takie sytuacje i określenia jak ‘kokosz’ (właśc. samica ‘ptaka’ *ornis*) Mt 23,37 Lc 13,34, ‘eunuch’ Mt 19,12, potrzeba dosiadanania osła dla ‘wjazdu’ do córki Syjon Mt 21,5, ‘wbawianie się’ *em-paidzo* Jezusowi Lc 23,11 i Tajemna ewangelia Marka (p. po Mc 10,34). Znamienne jest także, iż pomazany Jezus ani razu nie jest nazwany ‘mężem’ *aner* (w Lc 24,19 o Jezusie Nazareńskim, t.j. wczesnym; w Jo 1,30 o Jezusie który był przed Janem), lecz zwany jest ‘człowiekiem’ *anthropos*. Leżenie w łonie miłującego wskazuje na intymną zażyłość. *Kolpos* to nie ‘klatka piersiowa’ *stethos* z w. 25. Przekłady: „spoczywał na piersi”, „siedział przytulony do Jezusa”.

10 Gr. *agapao* ‘miłować, kochać - także o kochance’ {6}, i ‘o zmysłowej miłości’ {9}. Por. przyp. do Lc 6,38. Tu zapewne mówi o szczególnym miłowaniu, gdyż Jezus miłował i Łazarza 11,5 i uczniów 13,1.34 i 15,9-12 i Szymona 21,15. Tego ucznia Jezus miłował jakoś specjalnie – tylko o nim awangelista pisze, że „go miłował”. Tu w związku z leżeniem Jezus ani razu nie jest nazwany ‘mężem’ *aner* (w Lc 24,19 o Jezusie Nazareńskim, t.j. wczesnym; w Jo 1,30 o Jezusie który był przed Janem), lecz zwany jest ‘człowiekiem’ *anthropos*. Leżenie w łonie miłującego wskazuje na intymną zażyłość. *Kolpos* to nie ‘klatka piersiowa’ *stethos* z w. 25. Przekłady: „spoczywał na piersi”, „siedział przytulony do Jezusa”.

W związku z tezą utożsamiającą Jana „umiłowanego ucznia” +Jo 19,26 (20,2 ‘lubił’ *fileo*) 21,7.20 z Marią Magdaleną, należy zauważyć, że przy grobie w Jo 20,2 owa M.M. jest obok drugiego ucznia, którego lubił Jezus. Także tu jest to dyskusyjne wobec koncepcji apokryficznych utożsamiających ją z sofiją, czyli z ‘towarzyszka’ *koinonos* Jezusa, t.j. z ‘żoną, kobietą w intymnym związku’ {128} s.281, przy czym upadła sofija była rozumiana jako duch św. {128} s.21.91.179 a zwł. 281.283.287. Scena jest pełna aluzji seksualnych. Por. Tajemna ewangelia Marka po Mc 10,34, a także ucznia przytulonego do Jezusa, którego Jezus miłował Jo 13,23nn

1 Gr. *houtos* może tu znaczyć ‘w ten oto sposób, w takiej to pozycji’ - czyli leżąc w łonie Jezusa padł na jego pierś, downętrznie, męsko. Przysłówek zwykle pomijany w tłumaczeniach. Wedł. {314} wzmacnia znaczenie czasownika poprzedzającego, tu *anapipto* ‘paść wstecz, rozłożyć się’.

2 Gr. *stethos* ‘klatka piersiowa’; co innego niż *mastos* ‘piers’ kobieca, karmiąca’.

3 Gr. *bapto* zwł. ‘zanurzyć aby zabarwić, ufarbować’; u Jana tylko tu; w Lc 16,24 o zmoczeniu końca palca w wodzie; w Ap 19,13 o szacie nasyconej krwią. Istotną (górną, niebiańską?) częścią Jezusową (światłem słonecznym?) byłaby substancja nasycająca; zaś kawałkiem ciała nasyconym w nocy może część globu Księżyca w nowiu, oświetlona światłem zachodzącego słońca. Elementem wchodzącym do nasycanego kawałka byłoby światło, szatan; przyjmującym zaś tę świetlistość - kawałek, diabeł, dany Judasowi.

4 Gr. *psomion* ‘kawałek czegoś do jedzenia, kasek’, tylko tu w Jo 13,26-30. Jest to zdrobnienie od *psomos* ‘kawał, kęs chleba lub mięsa’; przez LXX z hebr. *FT* również ‘żeński organ płciowy’ (męskim byłby organ nasycający). Uważany jest za synonim miłości, ciała Jezusa i krzyża tkwiącego „w nocy świata”. „Jezus czyni się kąskiem miłości” a noc jest „nocą przejścia pana” z Ex 12,12 {314}, t.j. przejścia Jahweha z jego niszczycielem.

5 Satanas wchodzi do Judasa (diabła) też w Lc 22,3, nigdy odwrotnie. Otóż w N.t. duchy wchodzi do ciała, nie odwrotnie. Wejście do kawałka (sakiewki) określone jest przyimkiem *pros*, które jest bardziej intymne, bardziej własne i bardziej zespalające niż przyimek *eis* ‘do’, określający wejście do Judasa. Język pochwy mógł być blaskiem księżycowego srebra pieniędzy w ciemnej sakiewce globu Księżyca.

istotnie do ²³⁸⁸ czego ^{As n} rzekł mu; **13,29** jacyś bowiem wyobrażali sobie ^{766 ipf} - gdyż ¹pochwę na języki ⁵⁸⁷ miał ^{ipf} Judas - że powiada mu Jezus: Kup ^{ao} rzeczy których ^{2061 Gp n} potrzebę ^A mamy do tego święta ^A, albo żebrzącym aby coś dałby ^{734 ao sb}. **13,30** Wziąwszy ^{1681 N pt ao} więc ten kawałek *mięsa* ów ^{868 m} wyszedł ^{1016 ao} prosto potem. Była ²zaś noc.

13,31 Gdy więc wyszedł, powiada Jezus: Teraz został wstawiony ^{772 ao ps} określony syn określonego człowieka, i określony bóg został wstawiony w nim; **13,32** i ten bóg wstawi ^{ft} go w nim ^{430 D}, i prosto potem ¹¹⁷³ wstawi go. **13,33** Drobnymi potomkami ²⁷⁶⁸ ^{Vp}, jeszcze *przez* małe ^{1862 As n, adv} wspólnie z ¹⁸³¹ wami ^{Gp} *realnie jakościowo* jestem; będziecie szukali ^{1214 ft} mnie, i z góry tak jak ¹⁴¹⁶ rzekłem Judajczykom że: Tam gdzie ja prowadzę się pod zwierzchnictwem ²⁸⁶⁰ wy ³nie możecie przyjść, i wam powiadam w tej chwili ³⁷⁸. **13,34** Wskazówkę ⁹⁹⁶ nową daję wam, aby miłowalibyście ^{pr sb} wzajemnych ^{120 Ap m}; z góry tak jak umiowałem ^{ao} was, aby i wy miłowalibyście wzajemnych. **13,35** W tym właśnie rozeznają ^{585 ft} wszyscy że moi własni ⁹⁴⁵ uczniowie jesteście, jeżeli ewentualnie ¹⁶ miłość ^{1202 pr sb} ewentualnie *teraz* macie ^{120 Dp m} we wzajemnych.

13,36 Powiada mu Simon Petros: Utwierdżający panie, gdzie ²³⁵³ prowadzisz się pod zwierzchnictwem ²⁸⁶⁰? Odróżnił się *w odpowiedzi* Jezus: Tam gdzie prowadzę się pod zwierzchnictwem, nie możesz mi teraz ¹⁹⁵⁶ wdrożyć się ^{92 ao}, wdrożysz się zaś później. **13,37** Powiada mu Petros: Utwierdżający panie, przez ⁶⁶⁵ co nie mogę tobie wdrożyć się ^{ao} w tej chwili ³⁷⁸? Duszę ³⁰³⁸ moją w obronie powyżej ²⁸⁶⁵ ciebie ^G położę ^{2796 ft}. **13,38** Odróżnia się *w odpowiedzi* ^{pr} Jezus: Duszę twoją w obronie powyżej mnie ^{818 G} położysz? Zaiste zaiste powiadam ci, żadną metodą nie ⁴kogut ^N przygłosiłby ^{2968 ao sb ac} aż do ¹²⁰³ czasu którego ^{2061 Gs m} zaparłbyś się ^{367 ao sb, ft id} mnie ^A trzy razy ²⁸³⁰.

14,1 Nie niech jest mącone ^{2756 3s pr it ps} wasze serce, uwierzytelniajcie ^{2277 pr it, id ac} do tego boga ^A i do mnie uwierzytelniajcie. **14,2** W ⁵domostwie ^{1986 f} ojca mojego ⁶bawialnie ^{1885 Np f} wieloliczne ²³²⁹ są; ⁷jeżeli ⁸²⁶ zaś nie ¹⁸⁴⁷, ⁸rzekłem ^{ao id ac} ewentualnie ¹⁵⁴ wam, że wyprawiam się ^{2336 pr} przygotować ^{1156 ao} *jakiś* właściwe miejsce ²⁸⁰⁹ wam(?). **14,3** I jeżeli-

6Gr. *tachys* 'szybki'. Warunkiem chrześcijańskiego zbawienia jest skłonienie diabła-Judasza do przyspieszenia swego działania. To *tachion* razem z *euthys* 'natychmiast, prosto potem' 13,30 i *pro-trecho* 'biec wcześniej' 20,4 znamionują chrześcijańskie „przyspieszenie” (znane z polskiej przedsolidarnościowej polityki).

1Gr. *glosso-komon* +12,6 (por.). Etymologicznie i pierwotnie. 'pochwa na języki' instrumentów muzycznych; w odmianie *glotto-komeion* także 'kobiece narządy wstydlive' {6}. Tak więc Judasz-diabeł, do którego wszedł szatan-fallus, miał pojemnik na język. Język ma konotacje ze 'złem' *kakos* i ogniem w Jc 3,5-8, z jadem zmij w Rm 3,13. Przekłady do pobliskiego sensu: „miał pieczę nad trzosem”, „był skarbnikiem”.

2O znaczeniach spójnika 'zaś' gr. *de p.* przyp. do Mt 4,12. Tu się narzuca znaczenie skutkowe.

3Pk73.

4Kogut był symbolem światła i porannego odrodzenia Słońca, także chrystusa {50}. Wskutek zaparcia się Jezusa przez Petrosa-szatana (wycofania się szatana ze stanu światła księżycowego i powrotu do światła odświeczającego?) wróciło to światło do sfery niebiańskiej, boskiej (3x), gdzie wzmocniło ducha Słońca-koguta, który więc mógł zapiać.

5Gr. *oikia* (*oikos* 'dom') ozn. 'domostwo, zabudowania domowe', tu może: miejsca bawienia boga ojca podróżującego po planetach.

by wyprawilibym się^{ao sb ps-dp} i przygotowałbym^{ao sb} *jakiś* właściwe miejsce wam, na powrót²¹²⁶ przyjeżdżam^{1139 pr} i zabiorę z sobą^{2164 ft id} was istotnie do mnie samego^{937 A}, aby tam gdzie *jakościowo* jestem ja, i wy *teraz* bylibyście^{834 pr sb(?)}. **14,4** I tam gdzie prowadzę się pod zwierzchnictwem^{pr}, *od przeszłości* znacie^{pf} tę drogę. **14,5** Powiada mu Thomas: Utwierdzający panie, nie *od przeszłości* znamy^{1983 pf} ¹gdzie prowadzisz się pod zwierzchnictwem^{pr}; jakże możemy tę drogę *od przeszłości* znać^{pf}? **14,6** Powiada mu Jezus: Ja *realnie jakościowo* jestem ta droga i ta staranna pełna jawna prawda¹⁰⁹ i to życie biologiczne¹²²³; nikt *nie* przychodzi^{1139 pr} istotnie do tego ojca jeżeli nie przez-ze mnie^G.

14,7 Jeżeli rozeznaliście^{585 pf} mnie, i tego ojca mojego rozeznacie^{585 ft md-dp}. I od tej chwili rozeznajecie^{pr} go i *od przeszłości* widzicie^{2041 pf} go. **14,8** Powiada mu Filippos: Utwierdzający panie, okaż^{628 ao} nam tego ojca, i wystarcza^{3s pr} nam. **14,9** Powiada mu Jezus: Tylim-to^{2810 Ds} naturalnym okresem czasu^{3018 D} wspólnie z wami^G *realnie jakościowo* jestem i nie rozeznałeś^{585 pf} mnie^A, ²Filipposie? Ten *od przeszłości* widzący^{2041 N pt pf} mnie, *od przeszłości* widzi^{2041 pf} tego ojca. Jakże ty powiadasz: Okaż^{ao} nam tego ojca? **14,10** Czy nie uwierzytelniasz że³ ja w ojcu i ojciec we mnie *jakościowo* jest? Te spływające wysłowienia czynów^{2489 Ap n} które ja powiadam wam, ode mnie samego nie gadam; ten zaś ojciec wewnątrz we mnie^D pozostający^{1819 N pt pr} czyni te dzieła swoje. **14,11** Uwierzytelniajcie mi że ja w ojcu i ojciec we mnie; jeżeli zaś⁴ nie¹⁸⁴⁷, przez te wiadome^A dzieła¹¹²⁸ same^{430 Ap n} uwierzytelniajcie. **14,12** Zaiste zaiste powiadam wam, ten uwierzytelniający^{N pt pr} do mnie, te wiadome dzieła które ja czynię i ów będzie czynił^{ft}, i większe^{1804 Ap n} *od* tych właśnie^{2094 Gp} będzie czynił, że ja istotnie do ojca wyprawiam się^{pr}, **14,13** i które^{As n} coś^{2802 As n} by poprosilibyście^{74 ao}

6Gr. *mone*, od *meno* ‘pozostać, trwać’ +14,23. Ani w słownikach ani w LXX (1Ma 7,38) nie ma znaczenia stałego „mieszkania”, lecz ‘miejsca tymczasowego pozostawania, postoju, zwłoki, bawienia się’ z negatywnym znaczeniem w LXX. Może jest tym, co dom ojca z 8,35-36. To miejsce w 14,23 ma być uczynione ‘obok-przy’ *para* ziemskich ludziach. Czy są to inne niebiańskie gatunki człowieków? {102} *mone* rozumie jako *szeol* s.311.

7Przy założeniu że jest to zdanie pytajne, gr. *ei* może znaczyć ‘czy?’; *ei* razem z *me* znaczy ‘gdyby, chyba żeby’.

8“Rzekłem” gdyż to gr. *eipon* (indicativus), nie *eipo* (subiunctivus) jak w 3,12 8,55 12,27 i in. Tu spore rozbieżności w źródłach. Popularne przekłady (ale nie {1}) przyjmują lekcję bez “że” gr. *oti*, co zmienia sens na przeciwny - jakoby Jezus dopiero miał przygotować miejsce. Jezus mówi o innych miejscach niż ziemia, od której odchodzi – może o innych planetach lub „miastach kosmicznych” ufonautów? Chyba zbyt arbitralnie wydania tekstu greckiego dają po wierszu 2 znak zapytania (rękopisy nie stosują interpunkcji).

1 Jezus prowadzi się do ojca.

2Gr. *Fil-ippos* znaczy ‘lubiący-konie’. Pasuje to do Słońca, Heliosa, głowy, który był woźnicą czterokonnego zaprzęgu światła. Chrystusa (tu: syna) przedstawiano jako Heliosa (ale chyba pierwszego chrystusa Saula-Adama). Wtedy niebiański *syn człowieka* byłby światłem słonecznym (i szatanem?), a jego ojciec, *człowiek* niebiański, duchowy, byłby kosmicznym eterem ze Słońcem jako głową. Zaś ziemski określony *syn człowieka*, byłby ‘światłem księżycowym’ *men* (i diabłem?), zaś jego ojciec, określony *człowiek*, powietrzem z Księżycem jako głową.

3“Ja w ojcu” może odpowiada “jestem z wami Filipposie”. Może w sposób, w jaki konie zaprzęgu są u woźnicy (Filipposa), a woźnica w zaprzęgu. Relacja ojca do Jezusa jest może też jak Jezusa do uczniów w obrazie winorośli i jej pędów 15,4-6.

4Gr. *me* zaprzecza możliwości całego zdania. Ojciec może być w synu częściowo – m.in. w zdziałanych przez niego dziełach (cudach).

sb w wiadomym imieniu moim, to właśnie uczynię^{ft}, aby zostały wstawione^{772 ao sb ps} ojciec w synu. **14,14** Jeżeliby o coś^A poprosilibyście mnie^A w tym imieniu moim, ja uczynię.

14,15 Jeżeli ewentualnie⁷⁹⁸ ewentualnie miłujecie^{15 pr sb} mnie, te wskazówki^{Ap,} te moje własne^{945 Ap,} upilnujecie^{2793 ft id,} **14,16** i ja wezwę do wyrażenia się^{1141 ft ac} ojca, i innego^{As m} ¹wezwanego do obok - przeciw^{2160 As m} da^{734 ft} wam aby wspólnie z wami^G do sfery funkcji⁸⁴² tego eonu^{81 A} teraz byłby^{834 pr sb,} **14,17** wiadomego ducha^A pochodzącego od wiadomej starannej pełnej jawnej prawdy^{109 G,} którego^A ten naturalny ustrój światowy nie może wziąć^{1681 ao,} że nie ogląda dla znalezienia teorii^{1289 pr} go ani nie rozeznaje^{585 pr.} Wy rozeznajecie^{pr} go, że u-przy²¹³⁹ was^D pozostaje¹⁸¹⁹ i wewnątrz w was^D będzie^{834 ft.}

14,18 Nie puszcę od siebie^{439 ft ac} was osieroconych^{2059 A,} przyjeżdżam^{pr} istotnie do was. **14,19** Jeszcze małe^{As n, adv,} i ten naturalny ustrój światowy mnie^A już nie ogląda dla znalezienia teorii^{pr,} wy zaś oglądacie dla znalezienia teorii^{pr} mnie, że ja ²żyję biologicznie¹²²¹ i wy będziecie żyli biologicznie^{ft.} **14,20** W owym dniu rozeznacie^{ft} wy że ja w ojcu moim, i wy we mnie, i ja w was. **14,21** Ten mający^{pt pr} wskazówki moje i pilnujący je^{Ap f,} ów jest ten miłujący^{15 pt pr} mnie; ten zaś miłujący mnie będzie umiłowany^{15 ft id ps} pod przewodnictwem²⁸⁷² ojca^G mego, i ja umiłowuję go i ³wewnątrz objawię^{956 ft} mu mnie samego^{A.}

14,22 Powiada mu Judas, nie ten Mąż Przypadku: Utwierdzając panie, co stało się^{584 3s pf ac} że nam *obecnie* masz planowo^{1811 pr} *obecnie* wewnątrz objawić^{956 pr ac} siebie samego^A i zdecydowanie nie²⁰⁹⁶ temu naturalnemu ustrojowi światowemu? **14,23** Odróżnił się dla odpowiedzi^{ao} Jezus i rzekł mu: Jeżeli ewentualnie⁷⁹⁸ ktoś ewentualnie miłuje^{pr sb} mnie, wiadomy odwzorowany wniosek^{1726 A} mój upilnuje^{ft;} i ojciec mój umiłowuje^{ft} go, i istotnie do niego przyjdziemy^{1139 ft md-dp,} i *jakaś*⁴ bawialnię¹⁸⁸⁵ u-przy nim^D uczynimy sobie^{2314 ft md.} **14,24** Ten nie miłujący mnie, te odwzorowane wnioski moje nie pilnuje^{2793 pr;} i ten odwzorowany wniosek który słyszycie nie jest *jakościowo* mój własny^{945,} ale tego który posłał^{2212 G pt ao} mnie^{A,} ojca^{G.}

1 Gr. *parakletos* powstałe z *para* 'obok, od strony kogoś' i *kaleo* 'wzywać'. T. Zieliński w {46} podaje, iż *parakletos* w języku prawników attyckich oznaczał 'doradcę prawnego' – łac. *advocatus* w pierwotnym znaczeniu s.265. Oznaczał „osobę która wspomagała oskarżonego w procesie sądowym, obrońcę” {314}, adwokata {6}. Wedł. {314} jest on „inną”, a także „odrębną osobą” trójcy św. niż dotychczasowy duch święty, uosobioną przez człowieka Jezusa. Przekłady: „Parakleta”, „Orędownika”.

2 Gr. *dzo, dzao* 'żyć biologicznie, cieleśnie, organicznie', stąd *dzoon* 'żywa istota, zwierzę'. Chyba mówi o jakimś obcym innozwierzęcym życiu, bo uczniowie i teraz żyją swoim ludzkim życiem.

3 Gr. *em-fanidzo*, złożone z *en* 'w, wewnątrz' i *faino* 'objawić jako światło'. Def. w Ac 23,22. Przekłady: „objawię”.

4 Gr. *mone* p. przyp do Jo 14,2.

14,25 Te właśnie zagadałem^{1678 pf} wam u-przy was^D pozostając^{pt pr}; **14,26** ten zaś wezwany *do obok - przeciw*^{2160 m}, ten duchⁿ ten ¹*oderwanie* święty²⁵ którego^{2061 As n} pośle ojciec w wiadomym imieniu moim, ²*ów*^m was nauczy wszystkie *sprawy*^{Ap n} i podbudzi do wspomnienia^{2886 ft} was^A, wszystkie które rzekłem wam. **14,27** Pokój³ puszczam od siebie^{439 pr id} wam, pokój ten mój własny^{945 As} daję wam; nie z góry tak jak ten naturalny ustrój światowy daje, ja daję wam. Nie niech jest macone^{2756 3s pr it ps} wasze serce ani nie ⁴*niech* lęka się^{629 pr it ac}.

14,28 Usłyszeliście^{93 ao} że ja rzekłem^{ao} wam: Prowadzę się z *powrotem* pod zwierzchnictwem^{2860 pr}, i przyjeżdżam^{1139 pr} istotnie do was^A. O ile⁸²⁶ miłowaliście^{15 ipf id} mnie, wysłicie rozkosznie z środka^{2973 ao id} by¹⁵⁴ że wyprawiam się^{2336 pr} istotnie do ojca, że ojciec większy *ode* mnie^G jest. **14,29** I teraz spłynąłem^{2486 pf} wam zanim *okoliczności uczynią możliwym to* stać się^{584 ao if, Aci}, aby gdyby stałoby się^{584 ao sb}, uwierzytelnilibyście^{2277 ao sb}. **14,30** Już nie wieloliczne^{Ap n} będę gadał^{1678 ft id, ao sb} wspólnie z wami^{Gp}, przychodzi^{1139 pr} bowiem ten wiadomy tego naturalnego ustroju światowego ⁵*naczelny* z racji swej prapoczątkowości³⁹⁰; i we mnie nie ma nic. **14,31** Ale aby rozeznalby^{585 ao sb} ten naturalny ustrój światowy że miłuję^{15 pr} ojca i z góry tak jak wskazał^{993 ao} mi ojciec w ten właśnie sposób czynię. Poddawajcie się wzbudzaniu w górę^{810 pr it md-ps}, ewentualnie nie wiemy^{39 pr sb ac} ⁶*pozostając w łączności* w z tego *miejsca*⁹⁹⁴.

15,1 Ja *jakościowo* jestem ta wiadoma winorośl, ta powstała ze starannej pełnej jawnej prawdy¹¹¹, i ten wiadomy ojciec mój ⁷*rolnik*⁵⁸⁰ *jakościowo* jest. **15,2** Wszystek^{As n} *jakiś*⁸ *tegoroczny pęd odłamu*^{1574 An} we mnie nie przynoszący^{2922 As n pt pr} *jakiś* owoc^{As m}, unosi^{70 pr} go; i wszystek^{As n} ten owoc^A przynoszący^{A pt pr}, czyści go aby *jakiś* owoc^A liczniejszy^{2288 A} przynosiłby^{pr sb}. **15,3** Już wy oczyszczeni *jakościowo* jesteście przez

1+Jo 1,33 6,69 17,11 20,22. W N.t. „święty” to najczęściej gr. *hagios* ‘oderwany i wyniesiony do niebios, święty’, ale też: ‘niegodziwy, przeklęty’ {6}; co innego niż *hosios*, *hagnos* i *hieros*, także używane w N.t. Jezus zaznacza, że jest to duch ojca, jak w Mt 10,19 12,18.28, i duch prawdy. Jest to też duch święty, ponieważ ojciec jest święty Jo 17,11. Joannes natomiast widział Jezusa z **duchem św.** przetworzonym, ukształtowanym w ‘organizm’ *soma* zwierzęcy, w ‘gołębicę’ *peristera* Jo 1,32, więc powstałym na Wenus. Także w samym Jezusie Joannes widział zwierzę - ‘ofiarnego baranka’ *amnos* Jo 1,29.36 (Apokalipsa - ‘baranka’ *arnion* Ap 5,6 i in., Mateusz - ‘ptaka’ *ornis* Mt 23,37 Lc 13,34, chrześcijanie - rybę). Warto zauważyć, iż w teologii odróżnia się ducha bożego, od ducha chrystusa, od ducha świętego {101}, od ducha ojca, i – co nad wyraz niepokojące – od **ducha człowieka** (!)

2 *Ekeinos* ‘ów’ (r.m.) łączy się rodzajowo z *parakletos* ‘pobudziciel’ (r.m.). Tę niezgodność rodzajową {314} tłumaczy uosobionym działaniem ducha św. - parakleta (jako pochodzącym od człowieka Jezusa?)

3 Gr. *af-iemi* złożone z *apo* ‘od’ oraz *iemi* ‘puszczać od siebie, uwalniać’.

4 Gr. *deiliao*, tu 1x w N.t. (pokrewnie *deilia* w 2Tm 1,7) znaczy ‘lękać się, bać się, trwożyć się’. {314} wskazuje odniesienia tego słowa do przekazywania przywództwa i władzy w S.t. s.88. Autorzy S.t. przewidywali lęk ludu wobec przejścia przywództwa boskich osób: Mojżesza, Dawida, Eliasza przez ich następców, pozbawionych boskich relacji: Jozuego (t.j. Jezusa), Solomona, Elizeusza. Oni też nawoływali „Nie lękajcie się!” (jak J.P. II wobec Solidarności).

5 Gr. *ho archon tou kosmou* jest szatanem - p. przyp. do 12,31.

6 Gr. *en-teuthen*; słowo definiuje Jo 18,36 Jc 4,1; nie równe *en-then* ‘bazując w tym stąd’ Mt 17,20 Lc 16,26.

7 Gr. *ge-orgos* złożone z *ge*, *gea* ‘ziemia’ i *ergon* ‘dzieło, czyn’; znaczy ‘uprawiający ziemię, rolnik’. Przekłady przemilczają ten ewangeliczny fakt, że „Bóg Ojciec jest rolnikiem”, dając: „tym, który [go] uprawia”, „winogrodnikiem”.

8 Gr. *klema*, przeważnie ‘tegoroczny pęd winorośli, latorośl’, rzadziej ‘zraz, szczep’ {6}, od *klaos* ‘ciąć, odłamywać’.

ten odwzorowany wniosek który zagadałem^{1678 pf} wam; **15,4** pozostanie^{1819 ao} we mnie, i ja w was. Z góry tak jak ten pęd *odlamu*^N nie może owoc przynosić^{pr} od siebie samego jeżeli ewentualnie nie *ewentualnie* pozostaje^{1819 pr sb} w wiadomej winorośli, w ten właśnie sposób ani wy jeżeli ewentualnie nie we mnie *ewentualnie* pozostajecie^{1819 pr sb}. **15,5** Ja *jakościowo* jestem ta winorośl, wy zaś te pędy *odłamów*. Ten pozostający^{1819 N pt pr} we mnie i ja w nim, ten właśnie przynosi owoc wieloliczny, że beze mnie nie możecie czynić nic. **15,6** Jeżeli ewentualnie nie ktoś *ewentualnie* pozostaje^{pr sb} we mnie, został rzucony^{463 ao id ps} na zewnątrz jak ten pęd *odlamu*; i został wysuszony^{1963 ao id ps} i zbierają do razem^{2687 pr id ac} je^{430 Ap n} i do ognia rzucają i *jako jeden* jest płoniony^{1427 3s pr id ps}.

15,7 Jeżeliby pozostalibyście^{1819 ao sb} we mnie i te spływające wysłowienia czynów^{2489 Np n} moje w was *jako jedno* pozostałoby^{3s ao sb}, to które^{As n} jeżeli ewentualnie *ewentualnie* chcecie^{1276 pr sb ac}, poproście dla siebie^{74 ao it md}, i stanie się^{584 ft} wam. **15,8** W tym właśnie^{2094 Ds n} został wstawiony^{772 ao id ps} ojciec mój, aby owoc wieloliczny przynosilibyście^{2922 pr sb ac} i stalibyście się^{584 ao sb} moi własni uczniowie.

15,9 Z góry tak jak¹⁴¹⁶ umiłował^{15 ao} mnie wiadomy ojciec i ja was umiłowałem^{ao}; pozostanie^{1918 ao} w tej miłości¹⁶, tej mojej własnej^{945 D}. **15,10** Jeżeliby wskazówki⁹⁹⁶ moje upilnowalibyście^{2793 ao sb}, pozostaniecie^{ft} w tej miłości¹⁶, tej *należącej do mnie*^{818 G}, z góry tak jak ja wskazówki wiadomego ojca mojego *trwale* upilnowałem^{pf} i pozostaję^{pr} w tej która należy do niego^{430 G}, w tej miłości. **15,11** Te właśnie *trwale* zagadałem^{1678 pf} wam, aby ta ¹rozkosz²⁹⁸⁰, ta moja własna, w was *teraz* byłaby^{834 pr sb}, i ta rozkosz wasza została by uczyniona pełną^{2301 3s ao sb ps}. **15,12** Ta właśnie jest ta wskazówka, ta moja własna, aby *obecnie* miłwalibyście^{15 pr sb ac} wzajemnych^{120 Ap m} z góry tak jak umiłowałem^{15 ao} was. **15,13** Większą^A od tej właśnie^{2094 f} miłość^{15 A f} nikt *nie* ma, aby ktoś duszę³⁰³⁸ swoją^G położyłby^{2796 ao sb} w obronie powyżej²⁸⁶⁵ ²łubiących przyjaciół^{2935 G} *należących do niego*^G.

15,14 Wy przyjaciele moi jesteście jeżeli ewentualnie ewentualnie czynicie^{pr sb} które^{2061 Ap n} ja wskazuję⁹⁹³ wam. **15,15** Już nie powiadam was^A *jako* niewolników^{775A}, że niewolnik nie wie *od przeszłości*^{pf} co *obecnie* czyni^{pr} jego utwierdzający pan; was zaś spłynąłem w *słowach*^{2486 pf} *jako* przyjaciół^A, że wszystkie^{Ap n} które usłyszałem^{93 ao} ³z obok od strony²¹³⁹ ojca^G mojego dałem poznać^{589 ao} wam. **15,16** Nie wy mnie wybraliście sobie^{878 ao md} ale ja wybrałem sobie^{ao md} was, i położyłem^{2796 ao} was aby wy *obecnie* prowadzilibyście się pod *moim* zwierzchnictwem^{2860 pr sb}, i owoc *obecnie* przynosilibyście^{2922 pr sb}, i ten owoc wasz *obecnie* pozostawałby^{1819 pr sb}, aby które^{2061 As n} coś^{As n}

¹Lub 'radość' gr. *chara*.

²Ale w Lc 6,27-36 Jezus nauczał, iż przyjaciół miłują również grzesznicy, zaś miłość godna synów najwyższego jest miłość nieprzyjaciół.

³Gr. *para patros*. W 15,26 usłyszane *para patros* to duch paraklet.

by poprosilibyście^{74 ao sb} ojca w imieniu moim, dałby^{734 ao sb} wam. **15,17** Te właśnie^{Ap n} wskazuję wam, aby *obecnie* miłowalibyście^{15 pr sb} wzajemnych.

15,18 Jeżeli ten naturalny ustrój światowy¹⁶²¹ was nienawidzi^{1866 pr}, rozeznawajcie^{585 pr it, id ac} że mnie *wpierw*^{As n, adv} *od* was^{Gp} znenawidził^{pf}. **15,19** Jeżeli z tego naturalnego ustroju światowego byliście *jakościowo*^{834 ipf id, pr sb}, ten ustrój ewentualnie¹⁵⁴ to *co* swoje własne^{As n} lubił^{2930 ipf id}; że zaś z tego ustroju¹ nie jesteście *jakościowo* ale ja wybrałem sobie^{878 ao id md} was z tego ustroju, przez to właśnie nienawidzi¹⁸⁶⁶ was ten ustrój. **15,20** Przypominajcie sobie^{1874 pr it, id ac} tego^G odwzorowanego wniosku^G którego^G ja rzekłem wam: Nie jest *jakościowo* niewolnik większy *od* utwierdzającego pana^G jego. Jeżeli mnie poczęli ścigać prawnie^{764 ao id ac}, i was będą ścigali prawnie^{ft}; jeżeli ten odwzorowany wniosek^A mój² poczęli pilnować^{2793 ao}, i ten wasz własny^{2858 A} będą pilnowali^{ft}. **15,21** Ale te właśnie wszystkie^{Ap n} będą czynili do sfery⁸⁴² was^{Ap} przez to wiadome imię moje, że nie znają *od przeszłości*^{1983 pf} tego który posłał^{2212 A m pt ao} mnie.

15,22 Jeżeli⁸²⁶ nie przyjechałem^{1139 ao id} i *nie* zagadałem^{1678 ao id} im, uchybienie^A nie mieli^{1202 ipf id}; teraz zaś *jakieś*³ przedobjawienie^{2432 As} nie mają około uchybienia^{134 G} swojego^{Gp}. **15,23** Ten mnie nienawidzący^{pt pr} i ojca mego nienawidzi. **15,24** Jeżeli⁸²⁶ te wiadome dzieła^{1128 Ap n} nie uczyniłem^{2314 ao id} w nich^{Dp m} które^{2061 Ap n} nikt inny *nie* uczynił^{ao}, uchybienie^A nie mieli^{1202 ipf id}; teraz zaś i *od przeszłości* widzą^{2041 pf} i *od przeszłości* nienawidzą^{1866 pf} i mnie i ojca mego. **15,25** Ale aby zostały uczyniony pełnym^{2301 ao sb ps} ten odwzorowany wniosek, ten w przydzielonym obyczajowym Prawie^{ich Gp} pismem odwzorowany^{602 N pt pf ps}, że: Znenawidzili^{1866 ao id} mnie darmo⁷⁹⁴.

15,26 Gdyby przyszedłby^{1139 ao sb} ten^m wezwany *do obok-przeciw*^{2160 m} którego^{As m} ja posłałbym^{2212 ao sb, ft id} wam⁴ z obok od strony²¹³⁹ ojca^G, wiadomy duchⁿ wiadomej starannej pełnej jawnej prawdy^{109 f}, który^{Ns n} ⁵z obok od strony²¹³⁹ ojca^G wydostaje się^{890 pr id}, ów zaświadczy^{ft id ac} około mnie^G; **15,27** i wy zaś świadczycie^{pr}, że⁶ od prapoczątkowej zasady³⁸⁴ wspólnie ze mną^G *jakościowo* jesteście.

16,1 Te właśnie zagadałem^{1678 pf} wam aby nie uznalibyście się za prowadzonych do pułapki^{2559 ao sb ps}. **16,2** Odłączonych od grupy zbierania razem^{Ap m} uczynią^{ft} was. Ale przy-

---

1 Jak wobec tego antagonizmu: świat - Jezus, ma się dokonać "zbawienie świata" obiecanie w Jo 3,17.

2 Gr. *tereo* 'pilnować, strzec' - tu raczej w znaczeniu wrogim wobec "te wszystkie" w.21. Cały zwrot *tereo logon* "strzec słowo" +Jo 8,51.52.55 14,23.24 17,6 1Jo 2,5 Ap 3,8 i in. Przekłady: „zachowali” - nie pasuje do sensu w.20n.

3 Gr. *pro-fasis* 'zewnątrzny powód, pretekst, świecenie księżycy przed (słońcem?), przed-objawienie'; od *pro-faino*. Może jako przeciwwaga względem przed-wiecznego Logosa z Jo 1,1 - ciekawe, że jest otoczeniem, obroną („około”) 'uchybienia, grzechu' *hamartia*. Przekłady odległe: „usprawiedliwienia”, „wymówki”.

chodzi godzina *naturalnego okresu czasu*, aby wszystek ten który zabił^{315 N pt ao ac} was wyobraziłby sobie^{766 3s ao sb ac} ¹ służbę^{1691 A} przynosić do istoty^{2425 pr if ac} wiadomemu określone-mu¹⁹⁶⁶ bogu. **16,3** I te właśnie *sprawy*^{Ap n} uczynią, że nie rozeznali^{585 ao} wiadomego¹⁹⁶⁶ ojca ani mnie. **16,4** Ale te właśnie *sprawy*^{Ap n} zagadałem^{pf} wam, aby, gdyby przyszlaby^{1139 ao sb} ta wiadoma godzina *naturalnego okresu czasu* onych *spraw*^{Gp m,f,n}, przypominalibyście sobie^{1874 pr sb ac} onych *spraw*^{Gp m,f,n}, że ja rzekłem^{ao} wam.

Te właśnie *sprawy*^{2094 Ap n} zaś wam z prapoczątkowej zasady³⁸⁴ nie rzekłem, że wspólnie z wami^G bywałem *dla siebie*^{834 ipf id md}. **16,5** Teraz zaś prowadzę się *na powrót* pod zwierzchnictwem^{2860 pr id ac} istotnie do²³⁸⁸ tego który posłał^{Ap pt ao} mnie, i nikt z was *nie* wzywa do uwyrażnienia się^{1141 pr id ac} mnie: Gdzie prowadzisz się *na powrót* pod zwierzchnictwem^{pr?} **16,6** Ale że te właśnie zagadałem^{1678 pf} wam, przykrość uczyniła pełnym^{2301 pf} wasze serce^{As}. **16,7** Ale ja tę pełną jawną prawdę^{109 A} powiadam wam: ²*korzystnie* przynosi do razem^{2682 pr id ac} wam aby ja odjechałbym^{283 ao sb}. Jeżeliby bowiem nie odjechałbym^{283 ao sb}, ten wiadomy^m wezwany *do obok-przeciw*²¹⁶⁰ nie przyjdzie^{1139 ft} istotnie do was; jeżeliby zaś wyprawiłbym się^{2336 ao sb ps-dp}, ³poślę^{ft} go istotnie do was. **16,8** I przyszedłszy^{N m pt ao} ów wykazując haniebnosć skarci^{914 ft} ten naturalny ustrój światowy około *jakiegokolwiek* uchybienia^{134 Gs} i około *jakiegokolwiek* zebranej reguły cywilizacji⁷⁴⁵ i około *jakiegokolwiek* rozstrzygnięcia^{1643 G}. **16,9** Około uchybienia wprowadzie¹⁸¹⁵, że nie uwierzytelniają^{2277 pr} do mnie; **16,10** około zebranej reguły cywilizacji zaś, że istotnie do

---

4 Tu 'z obok, od strony' gr. *para*, bo z genetiwem ojca. Tak samo w Ac 2,33. Więc nie 'od' gr. *apo* ojca, ani 'z' gr. *ek* ojca, ale spoza ojca, od strony jego, z jego bliskiego otoczenia. Zatem duch św. nie pochodzi od ojca, lecz 'z obok, od strony' ojca, nie jest więc jego składnikiem istotnym, pierwotnym, źródłowym; nie jest obligatoryjnym lecz fakultatywnym – czymś wariantowo przybranym, jak narzędzie, zabawka czy kobieta. W Lc 24,48 tylko należy on do ojca (genetivus), w Jo 14,16 parakletosa ma dać ojciec, a w Jo 14,26 ma go posłać, z czego nie wynika, że źródłowo od niego pochodzi, lecz że przychodzi za jego sprawą, z jego dyspozycji. Tak jak bóg zsyła zło nie będąc jego twórcą. W łacińskich symbolach wiary dot. pochodzenia ducha św. (por. "*filioque*" w {101}) w sformułowaniu łac. *a patre* 'od ojca' przyimek *a* (=ad) wzięty był z przekładów łacińskich N.t. gdzie postawiono go jako odpowiednik dla gr. przyimka *para*. Gdyż w łacinie nie było osobnego odpowiednika dla *para*, lecz zarówno *para* jak i *apo* oddawano przez *ab* {5} {10}, n.p. Jo 15,27 16,4. Stąd łacińskie *ab* znaczy też 'od strony', tu zaś – uwzględniając użycie jego odpowiednika w grece – może oznaczać tylko pochodzenie dalsze: 'od strony'. Jan zatem ukazuje raczej diadę ojca-syna n.p. 10,30 16,15 17,21, a Mateusz niekiedy nawet monadę ojca bez syna i bez aniołów 24,36. Nic więc tu nie przekonuje jakoby *parakletos* "pochodził od syna" w sensie źródłowym, lecz jest tylko zewnętrznie posłany przez syna 15,26 16,7. I tu prawosławni odrzucając katolickie *filioque* mogą mieć rację na czele z Focjuszem który "piętnował *filioque* jako bezbożny i bluźnierczy dodatek, źródło wszelkiego zła". Tak „drobny szczegół” doktryny wiary ma wpływ na jakość życia! Por. Jo 16,15.

5 Po raz trzeci gr. *para* z genetiwem ojca.

6 Gr. *apo arches* nie oznacza momentu *arche* sprzed Jo 1,1, ale że uczniowie duchowo są jako *arche* Jezusa-Logosa.

1 Por. Mc 13,9-13 Mt 5,11 24,9. 'Ten wiadomy określony' gr. *ho* Bóg, to Bóg Stwórca, Elohim S.t. – nie jakiś niewiadomy bezrodzajnikowy wtóry „Bóg” z Jo 1,1, Bóg Ojciec chrześcijan, co uwyrażniono w w. natępnym.

2 Gr. *sym-fero* 'korzystnie, pożytecznie przynosić do razem'. Przekłady ukrywają korzyść: „lepiej jest”. +Jo 18,14.

3 Tu i w 15,26 parakleta ma posłać Jezus, ale w 14,16.26 - ojciec (w imieniu Jezusa) i w 20,21 ojciec posyłając wzięną ducha św. do Jezusa, skąd potem Jezus do uczniów. Nie ma tu więc o "pochodzeniu ducha od syna", lecz o posiadaniu i posyłaniu ducha przez Jezusa. Wprawdzie duch św. jest nazywany duchem syna i chrystusa, lecz nie jako źródło i zasada pochodzenia, bo wtedy także pochodziliby od uczniów którzy tak samo go wzięli Jo 20,21-22. Co innego sprawowanie misji, a co innego bycie źródłem jej treści.

ojca prowadzę się pod zwierzchnictwem i już nie oglądacie dla znalezienia teorii 1289 pr id ac mnie; **16,11** około zaś rozstrzygnięcia, że ten wiadomy naczelny z racji swej prapoczątkowości 390 naturalnego ustroju światowego tego właśnie *od przeszłości* jest rozstrzygnięty 1642 pf id ps.

16,12 Jeszcze wieloliczne ^{Ap n} mam wam *teraz* powiadać 1697 prs, ale nie możecie dźwigać 489 pr w tej chwili 378. **16,13** Gdyby 2069 zaś przyszedłby 1139 ao sb ac ¹ów 868 m, ten n duch n starannej pełnej jawnej prawdy 109, poprowadzi po drodze 1972 3s ft id was w tej prawdzie 109 wszystkiej; nie bowiem będzie gadał 1678 ft od siebie samego, ale te które ^{Ap n} usłyszysz ft id będzie gadał, i te ^{Ap n} *aktualnie* przychodzące 1139 Ap n pt pr md-ps-dp *powracając do źródła* będzie przynosił jako nowinę 162 ft wam. **16,14** Ów mnie 818 A będzie słauił 772 ft, że z tego mojego 818 G będzie brał 1681 ft i *powracając do źródła* będzie przynosił jako nowinę 162 ft wam. **16,15** Wszystkie 2193 Np n te które ²ma 1202 ojciec, moje własne 945 Np n *jako jedno* jest 834; przez to właśnie rzekłem, że z tego mojego bierze 1681 pr id i *powracając do źródła* będzie przynosił jako nowinę 162 ft wam.

16,16 Małe 1862 As n, adv, i już nie 2084 dla znalezienia teorii oglądacie 1289 2p pr id ac mnie; i na powrót 2126 małe, i będziecie widzieli 2041 ft mnie A. **16,17** Rzekli więc z uczniów jego istotnie do wzajemnych: Co *jakościowo* jest to właśnie które powiada nam: Małe, i nie dla znalezienia teorii oglądacie mnie; i na powrót małe, i będziecie widzieli mnie? I: Że prowadzę się *na powrót* pod zwierzchnictwem 2860 istotnie do ojca? **16,18** Powiadali więc: Co *jakościowo* jest to właśnie to: Małe? Nie wiemy *od przeszłości* pf co *teraz* gada. **16,19** Rozeznał 585 ao Jezus że chcieli 1276 ipf go wzywać do uwyrażnienia się 1141 prs, i rzekł im: Około tego właśnie szukacie *badawczo* 1214 wspólnie z wzajemnymi że rzekłem: Małe, i nie dla znalezienia teorii oglądacie mnie; i na powrót małe, i będziecie widzieli mnie? **16,20** Zaiste zaiste powiadam wam, że będziecie płakali 1564 ft i będziecie wyrzekali treny pogrzebowe 1306 ft wy, ten zaś naturalny ustrój światowy będzie rozkosznie wychodził z środka 2973 ft ps-dp; wy będziecie doznawali przykrości 1734 ft ps, ale ta przykrość 1735 f wasza do sfery *niewiadomej* rozkoszy 2980 A f stanie się 584 3s ft id md-dp. **16,21** Określona kobieta gdy ewentualnie 2069 *ewentualnie* wydaje na świat 2797 pr sb, przykrość 1735 ma, że przyszła ao godzina naturalnego okresu czasu jej G; gdyby zaś zrodziłaby płciowo 570 ao sb dziecko, już nie przypomina sobie pr id ac tego f ucisku 1299 przez tę f rozkosz 2980 A f, że został zrodzony płciowo 570 ao id ps *nieokreślony* człowiek do określonego naturalnego ustroju światowego A. **16,22** I ³wy więc teraz wprowadzie przykrość macie; na powrót zaś ujrzę was, i będzie rozkosznie wychodziło z środka 2973 ft id ps-dp wasze serce, i tę rozkosz 2980 A waszą Gp nikt *nie* unosi 70 pr od was.

---

1 Gr. *ekeinos* jest r.m., chociaż duch jest r.n. Przekłady zamieniają tryb warunkowy na oznajmujący: „gdy przyjdzie”.
2 *Mieć* gr. *echo* znaczy ‘mieć, trzymać’; co innego niż ‘być’ gr. *emi*. A więc duch św. - parakletos miał tylko “brać” od ojca i od Jezusa, a nie być nimi. Por. przyp. do Jo 15,26.

16,23 I w owym dniu mnie_A nie będziecie wzywali do wyrażenia się^{1141 ft id ac} o nic_{As n}. Zaiste zaiste powiadam wam, ewentualnie¹⁵⁴ coś_{As n} poprosilibyście^{74 ao sb ac} wiadomego ojca w wiadomym imieniu moim, da^{ft} wam. **16,24** Aż do tej chwili¹ nie poprosilibyście^{74 ao} nic_{As n} w tym imieniu moim; proście^{pr} i weźmiecie^{1681 ft} aby ta rozkosz^{2980 N} należąca do was_{Gp} aktualnie byłaby^{834 3s pr sb} od przeszłości uczyniona pełną²³⁰¹

N f pt pf ps•

16,25 Te właśnie_{Ap n} w² obocznych przysłowiacz^{2187 Dp} zagadałem^{1678 pf} wam; przychodzi godzina naturalnego okresu czasu gdy już nie w obocznych przysłowiacz będę gadał^{1678 ft} wam, ale wszystkospływem²¹⁹² około²²²⁵ ojca odniosę nowinę^{266 ft} wam. **16,26** W owym dniu w imieniu moim będziecie prosili dla siebie^{74 ft id md}, i nie powiadam wam że ja będę wzywał do wyrażenia się^{1141 ft} ojca około was. **16,27** Sam bowiem ojciec lubi²⁹³⁰ was, że wy mnie *trwale* ulubiliście^{2930 pf} i *trwale* uwierzytelniłiście^{2277 pf} że ja z obok od strony²¹³⁹ boga_G wyjechałem^{1016 ao}. **16,28** Wyjechałem_{ao} od strony²¹³⁹ ojca i przyjechałem^{1139 pf} do sfery tego naturalnego ustroju światowego_A; na powrót²¹²⁶ puszczam od siebie^{439 pr ac} ten naturalny ustrój światowy i wyprawiam się^{2336 md-ps-dp} istotnie do tego ojca. **16,29** Powiadają uczniowie jego: Oto teraz wszystkospływem_D gadasz i oboczne przysłowie^{2187 A} żadne^{2080 As f} nie powiadasz. **16,30** Teraz od przeszłości wiemy^{pf} że od przeszłości wiesz^{pf} wszystkie sprawy_{Ap n} i nie potrzebę_A masz aby ktoś cię wzywałby do wyrażenia się^{1141 pr sb ac}; w tym właśnie^{2094 Ds n} uwierzytelniamy^{2277 pr} że od nieokreślonego boga wyjechałeś^{1016 ao}. **16,31** Odróżnił się im Jezus: W tej chwili³⁷⁸ uwierzytelniacie? **16,32** Zobaczcie-oto *teraz* przychodzi^{1139 pr} godzina naturalnego okresu czasu i *na trwale w przeszłości* przysła^{1139 pf} aby zostalibyście rozproszeni^{2573 ao sb ps} każdy do wiadomych swoich własnych rzeczy i spraw_{Ap n} i mnie wyłącznie jednego^{1888 A} puści-

3 W innym miejscu tym samym słowem *mikron*, “małą (trzędką)” nazwał swoich uczniów - ścisły kościół Lc 12,32. Tutaj “wy”, t.j. uczniowie, Jezusowy kościół, porównani są do kobiety w funkcji macierzyńskiej, mającej urodzić nowego Jezusa. To samo w rozdz. 12 Apokalipsy Jana kobieta występuje w funkcji eklezjologicznej. Ale już w Ap 21 kościół chrześcijański porównany jest do “małżonki” baranka, którą normalnie może być tylko owca, ale nie ludzka kobieta. Utwierdza to w przekonaniu, iż centrum chrześcijańskim nie jest człowiecza głowa, lecz zwierzęca ‘macica’ łac. *matrix* (znana jest groza tego ducha na świecie!). Zatem także władza świecka, gdy jest typu syjonowego (jak w biblijnych U.S.A. czy w chrześcijańskiej Polsce), musi być wyłącznie matrixowa, vulviczna - czyli nieludzka, zwierzęca. Dlatego tam chrześcijanie, chcąc zdobyć nieco ludzkiego rozumu do rządzenia i twórczości, „urzynają” sobie głowę kultem zwierząt, alkoholem i podobnymi truciznami. Obserwując poczynania chrześcijańskich rządów - że niszczą to co dla człowieczeństwa najważniejsze: humanitaryzm, oświatę, pogańskie zwyczaje, służbę zdrowia, porządek, sprawiedliwość, gospodarkę, a promują wszelką dzikość, ułomność i występki - mamy także z tej strony świadectwo o chrześcijaństwie, zmierzającym do regresji ludzkiej w dziką hybrydę, którą człowiek i świat wyeliminowali z życia, do “ucieczki skoro świt” do Wenus, do “królewskiej władzy niebios”, do matrixa. W styczniu 2006 r. wysoki funkcjonariusz tajnych służb polskich (które rozdają karty w polityce) przyznał się do budowania “cywilizacji judeochrześcijańskiej”.

1 Jeden z celów chrystianizmu: mieć na ziemi także ojca, poprzez orędownika syna. Por. Ew. Filip. {128} s.240.

2 Gr. *par-oimia* ‘uboczna uwaga, przysłowie, maksyma’, od *para* i *oimos*, *oime* ‘sposób, ścieżka, pas, ton’ {6} – odróżnione od *para-bole* ‘przypowieść’. Przekłady: „przypowieści”.

3 ‘Okolo’ gr. *peri* ‘wokół, wkoło, około’. Więc znów około ojca, a nie “od ojca”.

4 Zamiast <boga> połowa tekstów źródłowych ma <ojca>.

libyście od siebie ^{439 ao sb.} I nie jestem *jakościowo* wyłącznie jedyny, że wiadomy ojciec ¹wspólnie ze ¹⁸³¹ mną ^G *jakościowo* jest. **16,33** Te właśnie zagadałem ^{1678 pf} wam aby we mnie *niewiadomy* pokój ^A *teraz* mieliście ^{1202 pr sb.} W tym naturalnym ustroju światowym ¹⁶²¹ ucisk *teraz* macie ^{pr}, ale bądźcie śmiali ^{1269 pr}, ja *w przeszłości* zwyciężyłem ^{1931 pf} ten ustrój światowy.

17,1 Te właśnie zagadał ^{1678 ao} Jezus, i uniósłszy na ^{1039 pt ao} oczy swoje do sfery wiadomego ^A nieba ^A, rzekł: Ojczy ^v, przyszła ^{1139 pf} wiadoma godzina naturalnego okresu czasu; wślaw ^{772 ao} *należącego do* ciebie ^G wiadomego syna, aby ten syn wślawiłby ^{772 ao sb} ciebie. **17,2** Z góry tak jak ¹⁴¹⁶ dałeś ^{734 ao} mu możliwość swawolnego wybycia *na zewnątrz* ^{1028 A f} *wszystkiej* ^{G f} mięsowej istoty ^{2524 G f}, aby ²wszystko ^{2193 N,As n}, które ^{2061 N,As n} *trwale* dałeś ^{734 pf} mu, dałby ^{734 ao sb} im: *niewiadome* życie biologiczne ^{1223 A f} *niewiadome* eonowe ^{82 A f}. **17,3** To właśnie zaś *jakościowo* jest to eonowe życie biologiczne, aby rozeznawali ^{585 pr sb} ciebie ^A wiadomego wyłącznie jedynego ^{1888 A} powstałego ze starannej pełnej jawnej prawdy ¹¹¹ boga, i którego ^{2061 As m} odprawiłeś ^{334 ao} Jezusa ^A pomazańca ^A. **17,4** Ja ciebie wślawiłem ^{772 ao} na ziemi, dzieło ^{1128 A} uczyniwszy dokonane ^{2772 N pt ao} które dałeś ^{734 pf} mi aby uczyniłbym ^{2314 ao sb}. **17,5** I teraz wślaw ^{772 ao} mnie ty ojczy ^{u-przy} ²¹³⁹ tobie samym ^{2529 D} tą sławą ^D którą ^{2061 D} miałem ^{1202 ipf} ³naprzód ²³⁶⁹ tego ^{1966 G n} *które uczyniło* ten ^A naturalny ustrój światowy ^A *możliwym* *teraz* być ^{834 pr if, Aci} ^{u-przy} ²¹³⁹ tobie ^{2643 D}. **17,6** Ujawniłem twoje imię człowiekom ^{Dp} których ^{Ap} dałeś ^{734 ao} mi z tego naturalnego ustroju światowego. Twoi własni ^{2588 Np m, 2643 D} *jakościowo* byli ^{ipf} i mnie ^{1397 D} ich dałeś ^{ao}, i ten odworowany wniosek ^{1726 A} *należący do* ciebie ^{2643 G} *od przeszłości* pilnują ^{2793 pf}. **17,7** Teraz *trwale* rozeznali ^{585 pf} że wszystkie ^{2193 Np n} te które ^{Ap n} *trwale* dałeś ^{734 pf} mi, z obok od strony ²¹³⁹ ciebie ^G *jakościowo* są ^{3p}. **17,8** Że te spływające wysłowienia czynów które ^{Ap n} dałeś ^{ao} mi *trwale* dałem ^{pf} im, i oni wzięli ^{1681 ao} i rozeznali ^{585 ao} starannie spełnie jawnie prawdziwie ¹¹³ że z obok od strony ²¹³⁹ ciebie ^G wyjechałem ^{1016 ao}, i uwierzytelnili ^{2277 ao} że ty mnie odprawiłeś ^{334 ao}.

1 'Wspólnie z' gr. *meta* wyraża luźniejszy związek niż gr. *syn* 'razem z'. Ale ojciec bywa *monos* bez syna Mt 24,36, jak więc wtedy wygląda "trójca boża"?

2 Gr. *pan* jest mianownikiem albo biernikiem rodzaju nijakiego od *pas*. Tu wszyscy przyjmują biernik n.p. {1} {11} uzgadniając z następującym *ho*. Zatem „wszystko” odpowiada „wszystkiej mięsowej istocie” z wiersza poprzedniego, z czego wynika, że i **bóg ojciec** jest bogiem 'mięsa, ciała zwierzęcego i ludzkiego {7}' *sarks*, także „jako podmiotu pożądania cielesnego” {7} Jo 1,13 Jud 7, i 'życia biologicznego' *dzoē*. – Zatem nie duchowego, umysłowego, światowego czy kosmicznego. Tłumaczenia kościelne, powołując się na reguły semickie {12}, zamieniają tu biernik na celownik i dają: „wszystkiemu ciału”. Jeżeli przyjąć, iż władza którą daje ojciec, to „władza nad ciałem”, to jest to władza ducha uorganizowanego Lc 3,22 i ucieleśnionego Mt 22,32. Takiego krytykuje Paweł Rm 6,6-8,13 G 3,3-6,8. **3** Więc nie tylko preegzystujący Logos w Arche (+17,24), ale i ojciec był przed stworzeniem świata 17,5? A redukując do jednego, czy Logos i Arche razem stanowili ojca? I skoro ojciec był starotestamentowym bogiem żydów (według Jo 8,54), to czy był on Jahwehem, często dookreślanym właśnie jako „bóg wasz” i jako „ojciec” n.p. Ps 68,6 103,13 De 1,31 32,6. A Jahweh, pierwotnie będąc bogiem stawania się, czy stał się bogiem życia wchodząc w żeńską Wenus-Syjon-Jeruzalem niebiańską, por. objęcie w posiadanie przez Jahweha Jeruzalemu Ez 16,3-8 (por. *ginomai* i *gennaō*). Jeżeli zaś Jahweh bóg stawania się (i życia) był bogiem ojcem, to czy Elohim był bogiem stwórcą, por. Ge 1,1-2,3?

17,9 Ja około nich wzywam do wyrażenia się^{1141 pr,} nie około tego naturalnego ustroju światowego wzywam do wyrażenia się, ale około *tych* których^{2061 Gp m} *trwale* dałeś^{734 pf} mi, że twoi własni^{2588 Np m, 2643 D} *jakościowo* są^{pr.} **17,10** I te^{Np n} moje własne^{945 Np n} wszystkie twoje własne^{2588 Np n} *jako jedna jakościowo* jest^{3s pr,} i te twoje własne moje własne, i *od przeszłości* jestem wstawiony^{772 pf ps} w nich. **17,11** I już nie jestem *realnie jakościowo* wewnątrz w tym naturalnym ustroju światowym, i oni w tym ustroju *realnie jakościowo* są, i ja istotnie do²³⁸⁸ ciebie^A przyjeżdżam^{1139 pr.} ojczyźnie²⁵ upilnuj^{2793 ao} ich w wiadomym imieniu^{D n} *należącym do ciebie*^G w którym^{2061 D n} *trwale* dałeś^{734 pf} mi, aby *obecnie jakościowo* byliby^{834 pr sb} jedno^{843 N n} z góry tak jak¹⁴¹⁶ my. **17,12** Gdy *jakościowo* byłem dla siebie^{834 ipf md} wspólnie z nimi^{Gp,} ja pilnowałem^{2793 ipf} ich^{Ap m} w wiadomym imieniu *należącym do ciebie*^G w którym^{2061 D} *trwale* dałeś^{734 pf} mi, i ustanowiłem straż^{2961 ao,} i żaden z nich *nie odłączył* się przez zatracenie^{320 ao md} jeżeli nie ten syn tego odłączenia przez zatracenie^{348 f,} aby to wiadome odwzorowane Pismo zostałoby uczynione pełnym^{2301 ao sb ps.} **17,13** Teraz zaś istotnie do²³⁸⁸ ciebie^A przyjeżdżam^{1139 pr} i te właśnie^{Ap n} gadam w tym naturalnym ustroju światowym aby *obecnie* mieliby^{1202 pr sb} tę rozkosz^{2980 As f,} tę moją własną^{945 As f,} *trwale od przeszłości* uczynioną pełną^{2301 A f pt pf ps} w sobie samych^{Dp m.} **17,14** Ja *trwale* dałem^{734 pf} im ten odwzorowany wniosek¹⁷²⁶ *należący do ciebie*^{G,} i ten ustrój znienawidził^{1866 ao} ich, że nie są *jakościowo* z tego ustroju z góry tak jak ja nie jestem *jakościowo* z tego ustroju. **17,15** Nie wzywam do wyrażenia się^{1141 pr} aby uniósłbyś^{70 ao sb ac} ich z tego ustroju, ale aby upilnowałbyś^{2793 ao sb ac} ich z tego^{G m,n} ¹złościwego^{2333 G m,n.} **17,16** Z tego ustroju nie są *jakościowo* z góry tak jak ja nie jestem *jakościowo* z tego ustroju. **17,17** Uświęć^{24 ao it ac} ich w tej wiadomej starannej pełnej jawnej prawdzie^{109;} ten wiadomy odwzorowany wniosek^{1726,} ten twój własny^{2588,} staranna pełna jawna prawda¹⁰⁹ jest. **17,18** Z góry tak jak¹⁴¹⁶ mnie odprawiłeś^{334 ao} do tego ustroju, i ja odprawiłem^{ao} ich do tego ustroju, **17,19** i w obronie powyżej²⁸⁶⁵ nich^{Gp} ja uświęcam^{24 pr} mnie samego^{937 A,} aby *obecnie* byliby^{834 pr sb ac} i oni *od przeszłości* uświęceni^{24 m pt pf ps} w *jakiejś* starannej pełnej jawnej prawdzie^{109.} **17,20** Nie około tych właśnie^{Gp m} zaś wzywam do wyrażenia się^{1141 pr} wyłącznie jedynie^{1888 As n, adv,} ale i około tych przekonująco uwierzytelniających^{2277 Gp m pt pr} przez-z⁶⁶⁵ odwzorowanego wniosku^{1726 G} ich^{Gp} do mnie^{A,} **17,21** aby wszyscy jedno^{Ns n} *teraz jakościowo* byliby^{834 pr sb,} z góry tak jak¹⁴¹⁶ ty ojczyźnie we mnie i ja w tobie, aby

¹Gr. *poneros*, może tu być w rodzaju męskim lub nijakim (*to poneron*). W rodzaju męskim osobowym jest to epitet diabła w Mt 13,19 (w związku z Lc) 1Jo 3,12. Por. Mt 5,37.

i oni w nas *teraz jakościowo* byliby, aby ten ustrój uwierzytelniałby ^{2277 pr sb} że ty mnie odprawiłeś ^{334 ao}. **17,22** I ja tę ¹sławę ⁷⁷¹ którą *trwale* dałeś ^{734 pf} mi, *trwale* daję im, aby *teraz jakościowo* byliby jedno z góry tak jak my jedno; **17,23** ja w nich i ty we mnie, aby *teraz jakościowo* byliby *od przeszłości* uczynieni dokonanymi ^{2772 N pt pf ps} do jednego ^{As n}, aby *teraz* rozeznałby ^{585 pr sb} ten naturalny ustrój światowy że ty mnie odprawiłeś ^{ao} i umiłowalesz ^{15 ao} ich z góry tak jak mnie umiłowalesz ^{ao}. **17,24** Ojczy, to które ^{2061 As n} *trwale* dałeś ^{pf} mi, chcę aby tam gdzie *jakościowo* jestem ja i owi *teraz jakościowo* byliby ^{834 pr sb} wspólnie ze mną ^G, aby szukając teorii oglądaliby ^{1289 pr sb} tę sławę ⁷⁷¹, tę moją własną, którą *trwale* dałeś ^{pf} mi, że umiłowalesz ^{15 ao} mnie naprzód ²³⁶⁹ rzucenia z góry na dół *dla fundamentu* ^{1459 G} naturalnego ustroju światowego ^G. **17,25** Ojczy stosujący reguły cywilizacji ⁷⁴⁴, i ten ustrój cię nie rozeznał ^{585 ao}, ja zaś cię rozeznałem ^{ao}, i ci właśnie rozeznali ^{ao} że ty mnie odprawiłeś ^{334 ao}, **17,26** i dałem poznać ^{589 ao} im to wiadome imię twoje, i dam poznać ^{589 ft}, aby ta miłość ^{16 N f} którą ^{2061 As f} umiłowalesz ^{15 ao} mnie ^A, w nich *teraz* byłaby ^{834 pr sb} i ja w nich.

18,1 Te właśnie rzekłszy Jezus wyszedł ^{1016 ao} razem z ²⁶⁸⁶ uczniami swymi na przeciwległy kraniec burzliwego potoku ^{2988 G}, tego ^G ²*Wywiercony i stąd* Posępny i Ponury ¹⁵³³, tam gdzie był ^{834 ipf} ³ogród ¹⁵⁵¹, do którego wszedł ^{846 ao} on i uczniowie jego. **18,2** *Od przedtem* znał ^{1983 ppf} zaś i Judas, ten *obecnie* przekazujący ^{2150 N pt pr} go, to właściwe miejsce *ujścia* ^{2809 A}, że wielokrotnie ²³²⁵ został zebrany do razem ^{2687 ao ps} Jezus tam wspólnie z ¹⁸³¹ uczniami ^{Gp} swymi. **18,3** Więc Judas wzięwszy ^{1681 pt ao} ⁴wężowy splot rzymskich żołnierzy ²⁵⁹⁶ i z prapoczątkowych kapłanów ³⁸⁵ i z faryzajów podwładnych ^{2870 A}, przychodzi ^{pr} tam wspólnie z *objawiającymi światło* latarniami ^{2913 Gp} i *jasnymi* lampami ^{1683 Gp} i narzędziami walki ^{2034 Gp}. **18,4** Jezus więc, *od przedtem* znając ^{1983 N pt pf} wszystkie ^{Ap n} te *obecnie* przychodzące ^{Ap n pt pr} *wrogo* na ¹⁰⁶³ niego ^A, wyszedł ^{1016 ao} i powiada im: Kogo ^{2803 As m} szukacie? **18,5** Odróżnili się *w odpowiedzi* ^{311 ao} jemu: Jezusa ^A, tego ⁵nazarejczyka ^{1907 A}. Powiada im: Ja *realnie* jestem ^{pr}. *Od przedtem* stał ^{1372 ppf} zaś i Judas, ten *obecnie* przekazujący ^{N pt pr} go, wspólnie z nimi ^{Gp}. **18,6** Jak więc rzekł im: Ja *realnie* jestem, odeszli ^{283 ao} do tych ^{Ap n} *miejsz skierowanych* do tyłu ²⁰³³ i padli ^{2276 ao} ⁶na *prostaki* przyziem ^{2978 adv}. **18,7** Na powrót więc nadto wezwał do uwyrażnienia się ^{1060 ao} ich:

1 Gr. *doksa*, synonim ducha św. {101}.

2 Tłumaczenie etymologiczne źródłosłowu hebr. nazwy potoku Kedron KDRON, pomieszczony tu może dla wspomnienia analogicznego czynu Dawida 2S 15,23.

3 Odniesienie do ogrodu rajskiego Ge 2-3.

4 Gr. *speira* 'coś cyklicznie zwinętego, skręconego, splecionego', stąd 'sznur, wąż, rzymska jednostka wojskowa'. „Kohorta” licząca 500-1000 żołnierzy wydaje się zbyt wielka na tę okoliczność. Por. przyp. do Mt 27,27.

5 Gr. *nadzoraios* hebr. *NOCRTI*. Możliwe też pochodzenie od *NCR* lub *NZIR*, a te od *NCR* 'zamykać' lub *NZR* 'odosobnić'. Odosobnienie Jezusa od tradycji to główny zarzut żydów. Por. przyp. do Lc 18,37

6 Gr. przysłówek *chamai*.

Kogo szukacie? Ci zaś rzekli: Jezusa, tego nazarejczyka. **18,8** Odróżnił się w *odpowiedzi* Jezus: Rzekłem wam że: Ja *realnie* jestem. Jeżeli więc mnie szukacie, puście od siebie^{439 ao} tych właśnie^{430 Ap m} *aby mogli* prowadzić się pod *moim* zwierzchnictwem^{2860 pr if ac}. **18,9** - Aby zostałyby uczyniony pełnym^{2301 ao sb ps} ten odwzorowany wniosek który^A rzekł że: Których^{Ap m} *trwale* dałeś^{734 pf} mi, nie odłączyłem przez zatracenie^{320 ao} z nich żadnego^{As m}. **18,10** Simon więc Petros mając miecz¹⁷⁸⁸ wyciągnął^{929 ao} go i raził^{2121 ao} wiadomego^A *należącego do* prapoczątkowego kapłana^{385 G} niewolnika^{775 A} i odciął^{310 ao} jego^G wiadome^A ¹uszek^{3057 As n}, to prawe. Było zaś imię temu niewolnikowi ²Malchos. **18,11** Rzekł więc Jezus Petrosowi: Rzuć^{463 ao} miecz do składnicy^{1291 A}; ten^{As n} kielich *losu*^{As n} który *trwale* dał^{734 pf} mi wiadomy ojciec, (czy) żadną metodą²⁰⁷³ nie (żeby) napiłbym się^{2274 ao sb ac} go^{As n} (?)

18,12 Ten więc *wężowy* splot rzymskich żołnierzy i tysiącznik i podwładni (z) Judajczyków^{Gp} wzięli do razem^{2666 ao} Jezusa i związali^{659 ao} go **18,13** i zawiedli^{39 ao} istotnie do Hannasa^A wpierw; był bowiem teść^N Kaiafasa^G, który był prapoczątkowy kapłan kosmicznego cyklu *rocznego*^{983 G} owego. **18,14** Był zaś Kaiafas ten który udzielił rady^{2672 N pt ao} Judajczykom, że ³*korzystnie* przynosi do razem^{2682 3s pr ac} *uczynić* jednego^{843 As m} *jakiegoś niewiadomego* człowieka^A *skłonny* odumrzeć^{303 ao if ac, Aci} w obronie powyżej²⁸⁶⁵ tego ludu^G.

18,15 Wdrażał się^{92 ipf} zaś określonego Jezusowi *nieokreślony* Simon Petros i *nieokreślony*⁴ inny uczeń. Ten zaś uczeń ów był znajomy⁵ prapoczątkowemu kapłanowi^D i razem wszedł z^{2702 ao} określonym Jezusem^D do ⁶zagrody na powietrznym miejscu^{422 A} prapoczątkowego kapłana^{385 G}. **18,16** Ten zaś Petros *od przedtem* stał^{1372 ppf} istotnie ku drzwiom^{Ds f} na zewnątrz. Wszedł więc ten uczeń, ten inny, ten znajomy prapoczątkowego kapłana^G, i rzekł odzwiernej¹³¹⁹, i wwiódł (-ła)⁸⁴⁴ tego Petrosa. **18,17** Powiada więc temu Petrosowi ta ⁷posługująca dziewczka²¹¹⁹, ta odzwierna: Czy nie⁸ i ty z uczniów jesteś określonego człowieka tego właśnie^G? Powiada ów: Nie jestem *realnie* *jakościowo*. **18,18** *Od przedtem* stali^{1372 ppf} zaś niewolnicy i podwładni, ⁹kupę *drzewnych* węgli żarzonych²²⁹ *potem* uczyniwszy^{2314 N pt pf}, że chłód był, i grzali się^{1287 ipf md-ps-dp};

1 'Uszek' gr. *otaron*, zdrobnienie od *ous* 'ucho'; inne zdrobnienie niż *otion* Jo 18,26.

2 *Malchos* pochodzi prawdopodobnie od hebr. *MLK* 'król, Moloch'.

3 Gr. *sym-fero* 'korzystnie, pożytecznie przynosić do razem'. Przekłady ukrywają korzyść: „lepiej jest”. Por. Jo 11,50.

4 „Inny uczeń” wygląda na kolaboranta z arcykapłanem. {314} podaje, iż „tradycja kościelna identyfikowała innego ucznia z Janem apostołem, utożsamiając go z umiłowanym uczniem [Jo 13,23 19,26 21,7.20]. [Nowski] egzegeci utożsamiają innego ucznia z Jo 18,15n z innym uczniem z Jo 20,2, oraz wyciągają wniosek, że inny uczeń u Jana to nikt inny jak młodzieniec z Mc 14,51 (Jan Marek, Łazarz, jakiś inny uczeń?) s.198.

5 Gr. *arch-iereus* 'arcy-kapłan' t.j. 'pierwotny, główny, najwyższy, przewodniczący – kapłan'. Pk86.

6 P. przyp. do Jo 10,1. Astronomicznie to może 'krąg świetlny dookoła księżyca' jak niem. der Hof. Księżycem byłby ów *arch-iereus* – tak określano też Jezusa Hb 2,17 3,1 i in.

7 Gr. *paidiske*. P. przyp. do Mc 14,66.

8 Pytanie odzwiernej: „Czy może i ty” zdaniem wielu egzegetów nawiązuje do innego ucznia, którego już znała jako ucznia Jezusowego {314} s.198.

był zaś i ten Petros wspólnie z nimi ^{Gp} *potem* stanąwszy ^{1372 N pt pf} i ¹*obecnie* grzejący się ^{1287 N pt pr md-ps-dp}.

18,19 Więc prapoczątkowy kapłan wezwał do uwyrażnienia się ^{1141 ao} określonego Jezusa około uczniów jego i około nauki jego. **18,20** Odróżnił się w *odpowiedzi* mu ²*nieokreślony* Jezus: Ja wszystkospyłem ²¹⁹² *na trwale* gadałem ^{1678 pf} temu naturalnemu ustrojowi światowemu; ja zawsze udzieliłem nauki ^{730 ao} w miejscu zbierania razem ^{2688 i} w świątyni, tam gdzie wszyscy Judajczycy schodzą się ²⁷⁰⁴, i w ukrytym *miejscu* ^{1647 Ds n} nie zagadałem ^{1678 ao} żadne ^{2080 As n}. **18,21** Po co ^{2803 As n, adv} mnie ^A wzywasz do uwyrażnienia się ^{1141 pr}? Wezwij do uwyrażnienia się ^{ao} tych którzy usłyszeli ^{93 Ap pt pf} co zagadałem ^{ao} im; oto ci właśnie *od przeszłości* ^{1983 pf} znają ^{Ap n} które ^{Ap n} rzekłem ja.

18,22 *Wskutek* te właśnie ^{Ap n} zaś jego ^G rzekłszego ^{837 G pt ao, Gab,} jeden obok-przeciw stojący ^{2185 N pt pf} z podwładnych ^{Gp} dał ^{734 ao} uderzenie *różdżką* ^{2482 A} określonemu Jezusowi, rzekłszy: W ten właśnie sposób odróżniasz się w *odpowiedzi* prapoczątkowemu kapłanowi?

18,23 Odróżnił się mu *nieokreślony* Jezus: Jeżeli źle ¹⁴³⁷ zagadałem ^{1678 ao,} zaświadczy ^{1776 ao} około tego złego ¹⁴³⁵; jeżeli zaś odpowiednio ^{1442,} po co ^{2803 As n, adv} mnie ^A *biczowaniem* obierasz ze skóry ^{646 pr}? **18,24** Odprawił ^{334 ao} więc go ten Hannas związanego ^{659 A pt pf ps} istotnie do Kaiafasa, tego prapoczątkowego kapłana ^A.

18,25 Był zaś *nieokreślony* Simon Petros *od przedtem* ^{1372 N pt pf} stojący i *teraz* grzejący się ^{N pt pr md-ps-dp}. Rzekli więc jemu: Czy nie i ty z uczniów jego jesteś? Zaparł się ^{367 ao md-dp} ów i rzekł: Nie jestem *realnie jakościowo*. **18,26** Powiada jeden z niewolników prapoczątkowego kapłana, *razem urodzony* członek rodziny ²⁶⁴⁶ będący ⁸³⁴ *tego* którego ^{2061 G} odciął ^{310 ao} *nieokreślony* Petros to uszę ^{3058 As n}: Czy nie ja ciebie ujrzałem w tym ogrodzie wspólnie z nim ^G? **18,27** Na powrót więc zaparł się ^{367 ao md-dp} *nieokreślony* Petros. I prosto z tego - natychmiast ¹¹⁷⁰ kogut przygłosił ^{2968 ao}.

18,28 Wiodą ^{39 pr} więc tego Jezusa od tego Kaiafasa do ³pretorium. Było zaś przedwcześnie rankiem ²⁴⁴⁰, i oni nie weszli ^{846 ao} do pretorium, aby nie zostaliby splamieni ^{1859 ao sb ps} ale zjedliby ^{1143 ao sb} ⁴paschę ^A. **18,29** Wyszedł więc ten Pilatos na zewnątrz istotnie do nich i mówi ^{2925 pr}: Co *za* ^{2803 As m,f} oskarżenie ^{1521 As f} przynosicie ^{pr} w

---

9 Gr. *anthrakia* + Jo 21,9 gdzie ryba pieczona na nim oznacza cierpienia chrystusa (Augustyn) {50}s.365 - rozumie się: cierpienia na krzyżu, jak też w Lc 24,42 {137}s.151-152; podobne *anthraks* w Rm 12,20. Żarzone drewno zatem typicznie jest bliskie krzyżowi, też jako "lampie wiecznego światła, świecznikowi (łac. *candelabrum*, gr. *lychnia*), rozświetlającemu świat" {137}s. 176-178; por. też Ap 1,12, gdzie 7 'świeczników' *lychnia* symbolizuje 7 starożytnych „planet”, a jeden szczególnie 'ten kaganek' *ho lychnos* Ap 21,23 odpowiada 'Księżycowi' *Selene*. Stąd *anthrakia* w nocy mogła oznaczać świetlisty Księżyc lub Wenus. Przekłady: „ognisko”.

1 Występuje tu prawdopodobnie typologia: być uczniem - grzać się, ogniem lub światłem +18,25.

2 Kontynuacja żonglerki rodzajnikiem przy Jezusie, czego świadkami także teksty źródłowe.

3 Pretorium było siedzibą rzymskiego rządcy w prowincji.

4 Jeżeli u Jana jest właściwa datacja ostatniej wieczerzy (wbrew Mt, Mc i Lc), to „Jezus z nieznanych przyczyn antycypował, uprzedził ucztę paschalną w czwartek wieczorem” {317}.

dół z¹⁴⁵⁴ określonego_G człowieka_G tego właśnie²⁰⁹⁴ G? **18,30** Odróżnili się *dla odpowiedzi* i rzekli mu: O ile⁸²⁶ nie¹⁸⁴⁷ był^{ipf id} ten właśnie¹ zle¹⁴³⁵ As n czyniący_{N pt pr}, nie by¹⁵⁴ tobie przekazaliśmy²¹⁵⁰ ao id ac go. **18,31** Rzekł więc im ten Pilatos: Weźcie¹⁶⁸¹ ao go wy i w dół w przydzielone obyczajowe Prawo¹⁹⁴³ wasze rozstrzygnijcie_{ao} go. Rzekli mu Judajczycy: Nam nie wolno odłączyć przez zabicie³¹⁵ ao żadnego_{A m}. **18,32** Aby ten odwzorowany wniosek¹⁷²⁶ m tego Jezusa_{G m} zostałyby uczyniony pełnym²³⁰¹ ao sb ps który_{As m} rzekł_{ao}, oznaczając sygnałem *od boga*²⁵³⁹ N m pt pr którą śmiercią_D *przedtem* miał planowo¹⁸¹¹ ipf *teraz* odumierać_{pr}.

18,33 Wszedł więc na powrót do pretorium Pilatos i przygłosił²⁹⁶⁸ ao określonego Jezusa i rzekł mu: Ty *jakościowo* jesteś_{pr} ten wiadomy król Judajczyków? **18,34** Odróżnił się w odpowiedzi *nieokreślony* Jezus: Od ciebie samego_G ty to właśnie_A powiadasz, albo czy inni rzekli tobie około mnie⁸¹⁸ G? **18,35** Odróżnił się ten Pilatos: Czy jakiś¹⁸⁵⁷ ja Judajczyk jestem⁸³⁴? Ten *z natury wzajemnie razem żyjący* naród⁸²⁴ N n, ten twój własny²⁵⁸⁸ N, i prapoczątkowi kapłani³⁸⁵ przekazali²¹⁵⁰ ao cię_{mnie} D. Co uczyniłeś²³¹⁴ ao? **18,36** Odróżnił się *nieokreślony* Jezus: Ta królewska władza⁴⁸³, ta moja własna⁹⁴⁵, nie jest *realnie* z tego wiadomego naturalnego ustroju światowego¹⁶²¹ tego właśnie²⁰⁹⁴ G; ²Skoro⁸²⁶ z tego wiadomego naturalnego ustroju światowego tego właśnie¹ była *realnie*⁸³⁴ ipf id ta królewska władza, ta moja własna, ci wiadomi podwładni²⁸⁷⁰, ci moi własni⁹⁴⁵, walczyli⁴¹ ipf id aby nie zostałbym przekazany²¹⁵⁰ ao sb ps Judajczykom; teraz zaś ta królewska władza, ta moja własna, nie jest *jakościowo* ³*pozostając w łączności* w z tego *miejsca*⁹⁹⁴. **18,37** Rzekł więc mu Pilatos: Czy nie więc²⁰⁸⁵ *jakiś nieokreślony* król *jakościowo* jesteś ty? Odróżnił się w odpowiedzi ten Jezus: Ty powiadasz że *jakiś nieokreślony* król *jakościowo* jestem. Ja do tego właśnie²⁰⁹⁴ As n byłem⁴ płciowo¹ zrodzony⁵⁷⁰ pf ps i do tego właśnie przyjechałem¹¹³⁹ pf do tego określonego naturalnego ustroju światowego_A, aby zaświadczyłem¹⁷⁷⁶ ao sb ac tej wiadomej starannej pełnej nie uchodzącej uwadze jawnej prawdzie¹⁰⁹ D; wszystek ten *jakościowo* będący⁸³⁴ N m pt pr z tej prawdy¹⁰⁹ D

1 Gr. kakos. Czyni to nowotestamentowy Saulos Ac 9,13 i starotestamentowy Saul 1S 12,19 (*poneros* w 1S 16,14); *kakos* jest ‘zwierzę’ *therion* (t.j. *echidna* ‘żmija’ r.ż.) Ac 28,5 Tt 1,12, król Herod Ac 12,1, inny król Egiptu, jest ciężarem Ap 2,2, jest w dzień Mt 6,34. *Kakos* jest też związane z Eliaszem 1R 17,20 21,21 (Eliasz jest ‘rydwan ognia i konie ognia’ *harma pyros kai hippoi pyros*). Elizeusz (figura Jezusa) nazwał Eliaszego swoim ojcem 2R 2,11-12. Czy stąd „ogniste Słońce” - ojciec?, por. Mt 5,45: „że Słońce jego (ojca niebiańskiego) wschodzi...”

2 Gr. ei z indicativem (trybem oznajmującym). Dla znaczenia „gdyby”, jak w przykładach, trzeba założyć zdanie warunkowe; potrzebny byłby subiunctivus (tryb łączący, warunkowy) lub optativus (tryb życzący) lub partykuła warunkująca *an*. Tu zaś, jak w Jo 7,23 10,35 13,14 17,32 traktując zdanie jako przyczynowe i tłumacząc ‘skoro’. Zatem Jezus potwierdza, że przedtem (nie: „teraz”) na świecie był królem. Wtedy do niego odnosiłaby się przypowieść z Lc 19,12 **3** definicja *enteuthen*.

4 “Byłem zrodzony i przyszedłem do świata” – jakby Jezus powstał genetycznie (jako embrion?) poza tym światem i tam prawdopodobnie był królem. Co nie wyklucza, że gdzieś na świecie był królem; następnie w walce (z Rzymem?) dostał się do niewoli i „został przekazany’ *para-didomi* Judajczykom” (*paradidomi* ma też znaczenie ‘wydania niewolnika w czyje ręce, na sąd, na tortury’ {6}, jak Jezusa Mt 27,2.18.26 Jo 19,11.16), którzy założyli mu „areszt domowy”, środowiskowy, por. Mc 1,35-37. Gdyż upadli humanitarnie Żydzi już nie mieli roli dla narodowego króla; mieli cesarza – bez narodowej kultury Jo 19,15.

śłucha *należącego do* mnie^{818 G}, tego głosu^{2969 G}. **18,38** Powiada mu Pilatos: Co^{2803 Ns n} *jakościowo* jest ¹*jakakolwiek* staranna pełna nie uchodząca uwadze jawna prawda?

I to właśnie rzekłszy^{pt ao}, na powrót wyszedł istotnie do Judajczyków i powiada im: Ja żadną *nie*^A znajduję w nim winę^A. **18,39** *Jakościowo* jest zaś obyczaj życia razem²⁷¹⁰ wam^{Dp} aby jednego^{843 As m} rozwiązawszy uwolniłbym^{323 ao sb} wam w tym *święcie* Pascha^D. Pragniecie^{329 pr} więc *żeby* rozwiązawszy uwolniłbym^{ao sb} wam tego króla Judajczyków? **18,40** Wrzasnęli *jak zwierzęta*^{1634 ao} więc na powrót powiadając: Nie tego właśnie^{2094 A} ale tego wiadomego^{1966 A} Barabba-sa⁴⁶⁹. Był^{ipf} zaś ten Barabbas *zagrabiający piracki* zbójca^{1712 N}.

19,1 Wtedy więc wziął^{1681 ao} Pilatos Jezusa i ubiczował^{1780 ao}. **19,2** I żołnierze splótlszy^{2289 Np pt ao} wieniec²⁶²³ z cierni⁸⁵ nałożyli na dodatek^{1111 ao} *należącej do* niego^{430 G}, tej wiadomej^D głowie^D, i szatę^{1358 A} purpurową²³⁴² rzucili wkoło w^{2228 ao} niego^A, **19,3** i przychodzili^{1139 ipf} intymnie do²³⁸⁸ niego^A i powiadali^{1697 ipf}: Wychodź rozkosznie z środka^{2973 pr}, ten^{1966 N} król^N tych^G Judajczyków^G. I dawali^{734 ipf} mu uderzenia różdżkami^{Ap n}. **19,4** I wyszedł na powrót na zewnątrz Pilatos i powiada im: Ujrzyjcie-oto wiedę wam go na zewnątrz, aby rozeznalibyście^{585 ao sb} że żadną^A winę^A *nie* znajduję w nim. **19,5** Wyszedł więc określony Jezus na zewnątrz niosąc²⁹⁴⁵ ten cierniowy² wieniec i tę purpurową szatę. I powiada im: Zobaczcie-oto³ określony człowiek. **19,6** Gdy więc ujrzeli go prapoczątkowi kapłani i podwładni, wrzasnęli *jak zwierzęta*¹⁶³⁴ powiadając: ⁴Zaopatrz w *umarły stawiony drewniany* pal^{2616 ao ac}, zaopatrz w pal. Powiada im Pilatos: Weźcie^{1681 ao} go wy i zaopatrzcie w pal^{ao}; ja bowiem nie znajduję w nim winę^A. **19,7** Odróżnili się mu Judajczycy: My przydzielone obyczajowe Prawo¹⁹⁴³ mamy, i w dół w¹⁴⁵⁴ to Prawo^A jest dłużny^{2100 pr ac} odumrzeć^{303 ao} że *jako jakiegoś* syna^A *jakiegoś* boga^G ⁵siebie samego^{799 A} uczynił^{2314 ao}. **19,8** Gdy więc usłyszał Pilatos ten właśnie wiadomy odwzorowany wniosek¹⁷²⁶, bardziej przestraszył się^{2938 ao ps-dp},

---

1 Myśl Piłata chyba można oddać słowami: Co jakościowo jest (t.j. w mojej kulturze i na tym miejscu) ta twoja, dla mnie nieokreślona 'jawna prawda' *a-letheia*? Gdyż nadal nic nie wie o niebiańskiej prawdzie Jezusa, tak jak nie wie o jego tajemniczym pochodzeniu 19,9. Wymowa perykopy, w rozciągnięciu na politykę, zdaje się wskazywać, iż ziem-ska światowa (tu: rzymska) władza ma być nieświadoma „prawdy” tajnych służb i ich szefa arcykapłana Jo 11,49n.

2 Gr. *stefanos* 'wieniec, łac. *corona*', atrybut m.in. Apollina, symbol światła słonecznego, ognia i oświecenia duchowego {50} {80}. Wedł. {96} wieniec chrystusa był szyderczą aluzją do wieńca z róż rzymskich cesarów. W tradycji żydowskiej wieniec mógł symbolizować oblubienicę (na oblubieńcu) - wedł. PnP 3,11 o Solomonie.

3 Odnośnie zaimka określonego (rodzajnika) *ho* przy człowieku są rozbieżności w źródłach. Może powinno być: określony człowiek - tak jak określony król w 19,14. Ale według poważnego kodeksu B "człowiek" jest bez rodzajnika, więc może jakiś nieziemski niebiański obcy człowiek. 'Wieniec' *stefanos* może wskazywać na niebiańskie związki króla (wieniec był też znakiem poświęcenia bogom). 'Purpura' *porphyrous* była królewska. Razem Piłat pokazywał, że Jezus jest określonym człowiekiem w takim oplakanym stanie, jest królem Żydów i synem człowieka wedł. Dn 7,13-22 (choć ów jest bez rodzajnika).

4 P. przyp. do Mt 27,22.

19,9 i wszedł do pretorium na powrót i powiada temu Jezusowi: Skąd ¹jakościowo jesteś _{pr} ty? Zaś Jezus odróżnienie w *odpowiedzi* ³¹²A nie dał mu. **19,10** Powiada więc mu Pilatos: Mnie _D nie gadasz _{pr}? Nie wiesz _{pf} że możliwość swawolnego wybycia _A mam rozwiązawszy uwolnić ³²³ao cię i możliwość swawolnego wybycia mam zaopatrzyć w pal ²⁶¹⁶ao cię? **19,11** Odróżnił się w *odpowiedzi* Jezus: Nie miałeś ¹²⁰²ipf id możliwość swawolnego wybycia _A w dół na ¹⁴⁵⁴ mnie _G żadną, jeżeli ⁸²⁶ nie ¹⁸⁴⁷ była jakościowo _{ipf} w *przeszłości trwale* dana ⁷³⁴N pt pf tobie w *łączności* od góry ²⁶¹. Przez to właśnie ²ten który przekazał ²¹⁵⁰N pt ao mnie _A tobie, większe uchybienie ma. **19,12** Z tego właśnie _{Gs n} Pilatos szukał *sposobu* ¹²¹⁴ipf rozwiązawszy uwolnić ³²³ao go. Zaś Judajczycy wrzasnęli ¹⁶³⁴ powiadając: Jeżeliby tego właśnie rozwiązawszy uwolniłbyś ³²³ao sb, nie jesteś przyjaciel Kaisara; wszystek ten *jako* króla _A siebie samego ⁷⁹⁹A czyniący _N *powiadając przeciwnie* sprzeciwia się ²⁵³pr ac Kaisarowi.

19,13 Więc Pilatos usłyszawszy z odwzorowanych wniosków ¹⁷²⁶Gp tych właśnie _{Gp}, powiódł ³⁹ao na zewnątrz określonego Jezusa i osiadł ¹⁴¹¹ao ac na wzniesionym wstępie ⁵⁰⁴G do sfery właściwego miejsca ²⁸⁰⁹A powiadanego _{A pt} Wyścielone kamieniami ¹⁷¹⁹As m, po hebrajsku zaś ³Gabbatha ⁵⁴⁵. **19,14** Był zaś ⁴dzień Podstępne Przygotowanie Materialnego Urządzenia ²¹⁷¹ Paschy, godzina *naturalnego okresu czasu* była _{ipf} tak jak ³⁰⁵¹ ⁵szósta. I powiada Judajczykom: Ujrzyjcie-oto ¹³³² ⁶wiadomy król wasz _{Gp}. **19,15** Wrzasnęli *jak zwierzęta* ¹⁶³⁴ao więc owi: Unieś ⁷⁰ao, unieś, zaopatrz w stawiony *drewniany* pal ²⁶¹⁶ao go. Powiada im Pilatos: Wiadomego ¹⁹⁶⁶ króla waszego *żeby* zaopatrzyłbym w pal ²⁶¹⁶ao sb, ft id

5Gr. *heauton* ‘sam siebie’ (BT), lub ‘siebie samego’ (p. słowniki {6} {7} {9} hasło *heautou* ⁷⁹⁹). W przytaczanym w komentarzach fragmencie Lev 24,16 kara śmierci dotyczyła bluźnierstwa imieniu Jahwe (przeklinania Jahwe), a tego Jezus wprost nie czynił. Chyba że ojca Jezusa, określanego przez niego bardzo enigmatycznie, Żydzi pojmowali jako sprzecznego z Jahwe (n.p. odpowiednik Jezusa, Elizeusz, swym ojcem nazwał Eliasza 2R 2,12, z którym żydzi mieli problemy i go prześladowali; to samo imię słyszano w wezwaniu Jezusa Mc 15,35). Także przeciwstawienie się urzędnikom jahwicznej religii mogło być traktowane jako odstępstwo od Jahwe.

1 Chodzi chyba o pochodzenie jako króla, lub o pochodzenie jakościowe, duchowe, gdyż było wiadomo, gdzie właśnie Jezus się urodził i gdzie mieszkał. Podobnie w Jo 9,29 Judajczycy musieli mieć na myśli jakościowe bycie Jezusa. Pytanie to jest analogiczne do pytania Żydów z Jo 8,19 “Gdzie jest twój ojciec?”, i tam też Jezus nie odpowiada. Może to milczenie znaczyło, iż Jezus pochodził z jakiejś przestrzeni bez głosu, t.j. bez powietrza? N.p. “z tych którzy poszli w górę”, t.j. do świata niebiańskiego eteru – aniołów czyli człowiekkształtnych ufonautów o zaawansowanym rozwoju mózgu, porozumiewających się telepatycznie. Wtedy tytuł „syn człowieka” miałby ufologiczny wymiar.

2 Ten „z góry”, który przekazał Jezusa, to może Judasz Mt 27,3, przywódca ludu Lc 24,20, arcykapłan Kaifasz lub sam bóg (ale czy ojciec?) Rm 8,32, który podobnie postąpił z apostołami 1C 4,9.

3Hebr. *GBTA* może od *GBH* ‘wysoki, wyniosły’ ‘wzniesienie, wyżyna’. Razem: wzniesione kamienne miejsce; za takie uważane było sklepienie niebieskie, co potwierdza miejsce “na zewnątrz” i “godzina szósta” czyli południe.

4Gr. *para-skeue* utworzone z *para* ‘obok-przeciw, wbrew, na przekór, fałszywie, podstępnie, intrygancko’ i *skeuadzo* ‘przygotować, zaopatrzyć w *skeuos* - sprzęty materialnego urzędzenia’. W LXX odpowiada hebrajskiemu *AiBODH* ‘obrzątek, kult, kult składania ofiar’ n.p. w dniu „Jom Kipur”.

5Godzina szósta, czyli obecnie 12, południe, gdy światło i żar Słońca są najsilniejsze i on “króluje”. Jezus jako światło Słońca był może Apollonem – „bogiem, który stał się człowiekiem” (T. Zieliński). Pytanie tylko, czy jak Apollon był „nieodłączny od Zeusa” jako boga ojca {117} s.219. Wtedy byłby starszym posłusznym pracowitym synem z Lc 15, 11-31. Szóstka albo skojarzona z człowiekiem (por. Ge 1,26 Jo 19,5) albo z niebiańskim synem człowieka Ap 13,18, albo z królem-Słońcem. Była to też „godzina Jezusa” gdy zaczynano zabijać baranka paschalnego.

ac? Odróżnili się w odpowiedzi prapoczątkowi kapłani: ¹Nie mamy *obecnie* ^{pr} *jakiegokolwiek* króla jeżeli ⁸²⁶ nie ¹⁸⁴⁷ Kaisara. **19,16** Wtedy więc przekazał ²¹⁵⁰ ^{ao} go im aby zostały zaopatrzone w pal ²⁶¹⁶ ^{ao} ^{sb} ^{ps}.

Zabrali z sobą ²¹⁶⁴ ^{ao} więc określonego Jezusa. **19,17** I dźwigając ⁴⁸⁹ ^N ^{pt} ^{pr} sobie samemu ⁷⁹⁹ ^D ten umarły stawiany drewniany pal ²⁶¹⁵ ^A wyszedł ^{ao} do powiadanego ^{As} ^m ^{pt} ^{pr} Czaszki ¹⁶²⁸ ^{Gs} ⁿ właściwego miejsca ²⁸⁰⁹ ^{As} ^m, która ²⁰⁶¹ ^{Ns} ⁿ jest powiadana ¹⁶⁹⁷ ^{3s} ^{pr} po hebrajsku Golgotha, **19,18** gdzie go ²zaopatrzyli w umarły stawiony drewniany pal ²⁶¹⁶ ^{ao}, i wspólnie z nim ^G innych ^{Ap} ^m dwóch: w z tego *miejsca* ⁹⁹⁴ i w z tego *miejsca*, ³w środkowe *miejsce* ¹⁸²⁷ ^{As} ^{n,m}, ^{adv} zaś tego Jezusa ^A. **19,19** Odwzorował pismem ⁶⁰² ^{ao} zaś i tytuł ^A ^m Pilatos i położył ²⁷⁹⁶ ^{ao} na tym ^G palu ^G; było zaś *trwale* pismem odwzorowane ⁶⁰² ^{Ns} ⁿ ^{pt} ^{pf} ^{ps}: Jezus ten wiadomy ⁴nazarejczyk ¹⁹⁰⁷ ten wiadomy król Judajczyków. **19,20** Ten właśnie więc tytuł wieloliczni przeczytali ¹⁶³ ^{ao} ^{id} z Judajczyków ^{Gp}, że blisko było to właściwe miejsce tego miasta ^G tam gdzie został zaopatrzone w pal ^{ao} ^{ps} Jezus; i było pismem odwzorowane ⁵po hebrajsku, po rzymsku, po helleńsku. **19,21** Powiadali więc Pilatosowi prapoczątkowi kapłani Judajczyków: Nie odwzorowuj pismem ⁶⁰² ^{pr}: Ten wiadomy król ⁶Judajczyków, ale że ów rzekł: Król *jakościowo* jestem Judajczyków. **19,22** Odróżnił się w odpowiedzi Pilatos: Które ²⁰⁶¹ ^{As} ⁿ pismem odwzorowałem ⁶⁰² ^{pf}, *trwale materialnie* pismem odwzorowałem ^{pf}. **19,23** Więc żołnierze, gdy zaopatrzyli w *umarły stawiony drewniany pal* ²⁶¹⁶ ^{ao} tego Jezusa ^A, wzięli ¹⁶⁸¹ ^{ao} *wierzchnie szaty* ¹³⁵⁸ jego i uczynili ²³¹⁴ ^{ao} cztery części

---

6 Zatem Pilat przedstawia Jezusa jako Heliosa lub Apollona. Taki **śłoneczny król** dla Żydów był wiadomy – był nim pierwszy chrystus Saul, “serce Adama” (serce - Słońce). Króla Saula jako chrystusa może wskazywał też Jezus w Mt 22,43-45. Dla Pilatosa jak w ogóle “dla pogan myśl o działaniu bóstw w człowieku lub ubóstwieniu człowieka nie była wcale absurdalna” {102} s.369 {117} s.219. Apollon, światło słoneczne, był synem bożym wśród bogów i bogiem który stał się człowiekiem; odwrotnie natomiast, wstępująco: człowiekiem który stał się bogiem był Herakles {119} s.230-231. Bliska to analogia do żydowskiego zstępującego syna bożego i wstępującego określonego syna człowieka. Ale Żydzi owego czasu, kontynuując nurt prorocki wbrew Mojżeszowemu, za króla uznawali zwierzęcego Dawida Mt 1,6 Mc 11,10 Lc 1,32.

1 Byłoby to najtragiczniejsze, kapitulaniczkie wyznanie Żydów, rezygnacja z wielowiekowego wysiłku by pod wodzą Mojżesza stać się prawdziwym człowiekiem na ziemi. „Nie mamy człowieczego narodowego króla, lecz ponadnarodowego cesarza” to deklaracja rezygnacji z człowieczego króla Mojżeszowej Tory. Teraz już bogiem Żydów miała być nie człowiecza głowa Mojżesza, ale zwierzęcy Dawidowy łeb i jego Syjon – ‘macica’ *matrix*, “samo życie”. Nie pozwolą już także panować szlachetnemu oddolnemu synowi człowieka, chyba w krytycznych chwilach, aby przepechnął, udroźnił w kibli narodu zatkaną ich dziką władzę. Zamiast dostojnego człowieczego chrystusa Saula ustanowią małego, wziętego od bydła, bardziej przyjaznego zwierzęcym instynktom, wtórego chrystusa Dawida. Odrzucenie człowieczego Zakonu i Mojżesza (Saula, Eliasza) przez schyłkowych Żydów sygnalizowane jest w wielu miejscach N.t., m.in. w Lc 11,52 Jo 7,19 Ac 7,53 15,10 Rm 2,23 9,31.

2 T.j. „ukrzyżowali”. Krzyżowanie w świecie żydowskim miało sens wyczerpania, osłabienia (dla przejścia siły), a także pohańbienia.

3 {314} zauważa, że „Jezus zajmuje tu analogiczną pozycję wśród skazańców (przestępców) jak po zmartwychwstaniu wśród uczniów (Jo 20,19.26)” i „oręduje za przestępcami” s.241.248.

4 *Nadzoraios* +Mt 2,23 Lc 18,37 Jo 18,5.7, t.j. rzekomo (p. Mt 2,23) ‘nazarejczyk, pochodzący z Nazaret’ w Galilei. Samo *Nazaret* jest w Mt 2,23 Mc 1,9 Jo 1,45.46. P. też inne formy tej nazwy. Pochodzenie to przeczyło synostwu Dawidowemu, który był z Bethleem w Judai Jo 7,42. Inne wyjaśnienie nazwy p. przyp. Lc 18,37.

5 Treść tytułu miał się odnosić do narodu hebrajskiego, jego kultury i administracji

6 Ten wiadomy król Judajczyków to wówczas Dawid. Ale król tylko Judajczyków, nie innych narodów i nie świata

1825 Ap n, każdemu żołnierzowi część, i suknię 2996 As m. Była zaś ta suknia bez szwu 352, ^{1z} tych 1966 Gp m,f,n *pozostających w łączności* od góry 261 tkana 2901 przez-Z 665 całej 2009 Gs m,n. **19,24** Rzekli więc istotnie do wzajemnych: *Może nie rozdarlibyśmy* 2738 ao sb ją, ale pociągnęlibyśmy los 1674 ao sb około niej G m, kogo 2803 Gs m będzie ft. Aby to odwzorowane Pismo zostałyby uczynione pełnym 2301 ao sb ps: Rozdzielili sobie 696 ao id md szaty moje G sobie samym Dp m, i na szatne odzienie 1359 As m moje G rzucili 463 ao los 1578. Zaiste więc żołnierze te właśnie Ap n uczynili ao. **19,25** *Od przedtem* stały 1372 ppf zaś u-przy 2139 tym palu D Jezusa G ²matka jego, i siostra matki jego(,) Maria ta Klopasa G m, i Maria ta Rodem z Wieży 1748. **19,26** Jezus więc ujrzawszy pt ao matkę i ³uczni stojącego obok-przeciw 2185 A pt pf którego A miłował 15 ipf, powiada matce: Kobieto 605, ujrzyj-oto ten wiadomy syn twój. **19,27** Zatem powiada temu uczniowi: Ujrzyj-oto ⁴ta wiadoma matka twoja. I od owej godziny wziął ao ten uczeń ją do wiadomych swoich własnych *spraw i rzeczy* Ap n.

19,28 Potem w istotny środek - za 1831 to właśnie As n, *znając od przeszłości* 1983 N pt pf ac (ten) Jezus że już wszystkie *sprawy* Np n *jako jedna od przeszłości* jest dokonana 2777 3s pf ps, aby

1 Gr. *ek ton anothēn* 'z tych (którzy przyszli) od góry (i pozostają w łączności z tą górą)'. Podobny zwrot *ek ton ano* 'z tych (którzy poszli) na górę' jest znany z Jo 8,23. Zaimek określony *ton* jest genetivem pluralis od *ho* 'ten' i może być rodzaju męskiego, żeńskiego lub nijakiego, ale opracowania gramatyczne {2}s.65{11}{12} widzą tu zbitkę *ta ano* czyli rodzaju nijakiego, występującą wyraźnie w Cl 3,1.2. Ponieważ zaimek *ta* jest pluralis neutrum, nie odnosi się do ludzi, lecz do rzeczy, bytów duchowych lub zwierząt, które są rodzaju nijakiego. Tutaj, w związku z posługiwaniem się techniką tkacką, narzucają się niebiańskie inteligentne byty, może UFO-nauci, nie istniejący w pełni na ziemi jako ludzie, lecz 'wygenerowani i umocowni' (*-then*) w górnym duchu.

2 Dziwną obecność przy krzyżu kobiet, a nie uczniów, podkreślają wszyscy ewangelisci. W Mt 27,55-28,1 Mc 15,40-16,1 są one obecne zarówno przy ukrzyżowaniu, przy grobie, jak też przy zmartwychwstaniu. Były też stale blisko obecne w całej działalności Jezusa, co podkreśla ich wiodącą rolę. Kobieta i jej vulva są nawet symbolami krzyża. K. Drużbicki zaznacza, że gdyby spodobało się Bogu, by Maria dla zbawienia świata [t.j. grzeszników] swymi rękoma uderzyła Chrystusa, albo nawet przybiła go do krzyża i znieważyla, byłaby mu posłuszną... Cnoty te przejawiały się u Marii stojącej pod krzyżem" {76} s.90. Były więc trzy Marie (wedł. {102} - cztery), bowiem zwykle przy wyliczaniu osób po każdej stawiano 'i' *kai* n.p. Mt 22,32 28,19 Lc 20,37. Więc „matka, żona i kochanka”? W Mt 27,56 też były trzy kobiety: kochanka, matka i żona (bo matka Jakuba i Józefa mogła być matką Jezusa Mt 13,55 {145} s.351). "Obecność niewiast w towarzystwie Jezusa było czymś, co wychodziło poza współczesne zwyczaje i mogło nawet budzić zgorszenie" {146} s.175. Maria Magdalena z której wypędził 7 demonów Lc 8,2 w dość powszechnej opinii była grzesznicą z Lc 7,37-48, pochodziła z miasta Magdali o złej reputacji. Salome, której imię ma to samo pochodzenie co rozpustnego króla Salomona (falicznego chrystusa zmartwychwstańca?), nazywała się identycznie jak tańcząca przed mężczyznami córka Herodiady. Razem trzy Marie mogły symbolizować ducha świętego w jego trzech przejawach: odgórnym↓(jako rodzącej matki), górnym (jako żony niebiańskiego człowieka) i dogórnym↑ (jako „wolnej” kochanki). W duchu św. Jezus utożsamia n.p. siostrę z matką i z bratem w Mt 12,50. Cztery kobiety zdaniem {314} są odpowiednikiem czterech żołnierzy (pastwiących się!) przyswajających sobie kulturę (tunikę) Jezusa. Pk132.

3 P. przyp. do Jo 18,15.

4 Godne uwagi, iż Jezus także na krzyżu, zwraca się do swej matki przez "kobietę" (jak wszędzie w ewangeliach), co wówczas – tak jak i dzisiaj – nie było przejawem szacunku ani nie było w zwyczaju; w ten sposób mógł się zwrócić mąż do żony {102} s.378, por. przyp. do Jo 2,4. Tym bardziej, że z nakazem adopcyjnym nie mógł się zwrócić syn do matki, mógł natomiast to uczynić mąż. Szanując dobry obyczaj, Jezus mógł tak się zwrócić do Marii tylko w jednym przypadku: jeżeli wiedział, że ona nie jest jego faktyczną matką. Może Jezus wiedział o swoim innym pochodzeniu i w ten sposób wskazał Marii jej prawdziwego syna – w miejsce siebie? Sugerowałyby to podmiannę noworodka.

zostałoby uczynione dokonaniem ^{2772 3s ao sb ps} wiadome odwzorowane Pismo, powiada: Pragnę ^{762 pr.} **19,29** Sprzęt *materialnego urzędnia* ^{2563 n} leżał ^{1534 ipf} *ostrego octu* ²⁰³¹ pełny ^{1830 n;} gąbkę ^{2604 A} więc pełną ^A tego octu ^G, *pachnącym* hyzopem ^{2894 D} dookoła obłożywszy ^{2253 N} ^{pt ao,} przynieśli do istoty ^{2425 ao} jego ^G, tym ustom ^{Ds.} **19,30** Gdy więc wziął ^{1681 ao} ocet (ten) Jezus, rzekł: *Od przeszłości jest dokonane* ^{2777 3s pf ps.} I skłoniwszy ^{1583 N pt ao} głowę, przekazał ^{2150 ao} ducha ^{A.}

19,31 Więc Judajczycy, gdyż *dzień* Podstępne Przygotowanie Sztucznego Materialnego Urzędnia ²¹⁷¹ *jakościowo* był, aby nie *jako jeden* pozostałby ^{1819 3s ao sb ac} na tym palu ^{2615 Gs} te cielesne organizmy ^{2743 Np n} w tym sabacie ^D – *jakościowo* był bowiem wielki dzień owego ^G sabatu ^G – wezwali do uwyrażnienia się ^{1141 ao} Pilatosa aby zostałyby odgórnie strzaskane ^{1461 3p ao sb ps} ich golenie ^{Ap} i zostałyby uniesione ^{70 3p ao sb ps.} **19,32** Przyszli więc żołnierze i tego ^G wprowadzie pierwszego ^G odgórnie strzaskali ^{1461 ao} golenie, i tego innego ^G, tego ^G zaopatrzonego w pal do razem z ^{2733 Gs m pt ao ps} nim ^{D.} **19,33** Aktywnie *wrogo* na ¹⁰⁶³ zaś Jezusa ^A przyszedłszy, jak ³⁰⁵¹ ujrzeli już go umarłego ^{1300 A pt pf,} nie odgórnie strzaskali ^{1461 ao} jego golenie, **19,34** ale jeden z żołnierzy ^{Gp} lancą ^{1727 D} *należący do* niego ^G, ten wiadomy ¹ bok ^{2291 As f,} żgnął ^{1958 ao,} i wyszła ^{1016 3s ao} prosto potem ² krew ⁿ i woda ^{n.}

19,35 I ten który w *przeszłości trwale* ujrzał ^{2041 N pt pf,} *od przeszłości zaświadcza* ^{1776 pf,} i pochodzące ze starannej pełnej jawnej prawdy ¹¹¹ jego ^G jest to świadectwo ^{1777,} i ów *od przeszłości* wie ^{pf} że doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy ^{110 Ap n} powiada ^{pr,} aby i wy ³przekonująco uwierzytelniałibyscie ^{2277 2p pr sb ac.} **19,36** Stało się ^{584 3s ao md-dp} *jako jedno* bowiem te właśnie ^{Np n} aby to wiadome odwzorowane Pismo zostałoby uczynione pełnym ^{2301 3s ao sb ps:} Kość nie będzie do razem zmiążdżona ^{2724 3s ft ps} jego ^{G.} **19,37** I na powrót odmienne ^{N f} odwzorowane Pismo ^{N f} powiada: Ujrzą ^{2041 ft} ⁴do ⁸⁴² którego ^{As m} ⁵wyprowadzili klucie(m) ^{872 3p ao ac.}

19,38 Potem-za zaś te właśnie *zdarzenia* ^{Ap n} wezwał do uwyrażnienia się ^{1141 ao} Pilatosa ^A Josef (ten) od ⁶Harimathai ^{361,} *obecnie* będący ^{834 N pt pr} uczeń ^N Jezusa ^{G,} *od przeszłości* ukryty ^{1648 N pt pf ps} zaś przez strach ^A *od* Judajczyków ^{G,} aby uniósł-

1 Gr. *pleura* ‘bok, żebro’; to greckie słowo określało żebro Adama w Ge 2,21-22, tworzywo Ewy. Ten bok utożsamia się z łonem i jego obrzezaniem {137} {138}, oraz ze źródłem wody żywej, rzeki ducha św. {314} s.302.

2 Wszyscy zgadzają się, że krew i woda są tu symbolami. Czego? W okresie patrystycznym - eucharystii i chrztu {102} s.380. Woda i krew +Hb 9,19 1Jo 5,6.8. W Hb krew jest zwierząt, zgodnie z naturalną właściwością; w 1Jo przejście przez wodę może odpowiadać ludzkiemu zwycięstwu Jezusa, a przejście przez krew - duchowemu. Ta dwuelementowość może powtarza się w Piotrze i umiłowanym uczniu przy grobie 20,2, w chuście i szacie 20,5-7, w głowie i “nogach”, w dwóch aniołach 20,12, co sugeruje też dwutorowe zmartwychwstanie - jako Jezusa i jako chrystusa. U Mt tej dwuzłożoności nie widać.

3 Gr. *pisteuo* z wyraźną paralełą do ‘zaświadczenia’ *martyreo*.

4 Czy Jezusa jakoś identyfikowała krew i woda?

5 Gr. *ek-kenteo* ‘z, wy-’ ‘kluc’, jeszcze w Ap 1,7 – też o pośmiertnym Jezusie. Przekłady: „przebili”, „przebodli”.

by^{70 ao sb} wiadomy cielesny organizm^{2743 A} Jezusa^G. I nawrócił w możliwość^{1113 ao} Pilatos. Przyszedł więc i uniósł^{70 ao} ten cielesny organizm jego. **19,39** Przyszedł zaś i Nikodemus, ten^N który przyszedł^{1139 N pt ao} istotnie do niego^A *podczas nocy*^G *jako to co* pierwsze^{2445 N, As n, adv,} przynosząc^{2922 N pt pr} ¹mieszaninę^{1860 As n} mirry²⁵⁸³ i aloesu¹²⁵ tak jak *rzymskie* litry^{1724 Ap} sto^{indecl.} **19,40** Wzięli więc ten cielesny organizm^{As n} Jezusa^G i zwiążali^{659 ao} go^{As n} kawałkami tkanin^{1982 Dp} wspólnie z wonnościami^{391 Gp,} z góry tak jak zwyczaj⁸²⁵ *jakościowo* jest Judajczykom^{Dp} wgrzebywać^{991 pr.} **19,41** Był zaś w tym właściwym miejscu, tam gdzie został zaopatrzony w pal^{2616 ao ps,} *jakiś* ogród^{1551,} i w tym ogrodzie ²pamiątkowy grobowiec¹⁸⁷³ nowy w którym jeszcze w żaden sposób nie²⁰⁸² żaden^{N m} nie był położony^{2796 N pt pf ps;} **19,42** tam więc przez ten *dzień* Podstępne Przygotowanie Sztucznego Materialnego Urządzenia^{2171 A} Judajczyków^G, że blisko był ten pamiątkowy grobowiec, położyli^{2796 ao} Jezusa^A. **20,1** Tym^{1966 Ds f} zaś ³jednym^{843 Ds f} *dniem* sabatów^{2504 Gp n} ⁴Maria, ta Rodem z Wieży^{1748,} przychodzi^{1139 pr} przedwcześnie rano²⁴⁴⁰ *w czasie* zaciemnienia^{2576 G} jeszcze będącego^{834 G f pt pr, Gab,} do tego pamiątkowego grobowca^{A,} i pogląda^{516 pr} ten wiadomy kamień^{1718 A m} *od przedtem* uniesiony^{70 A m pt pf ps} *Z* wewnątrz⁸⁵¹ pamiątkowego grobowca. **20,2** Biegnie więc i przychodzi istotnie do Simona Petrosa i istotnie do tego⁵innego¹²³ ucznia którego^{2061 A} lubił^{2930 ipf} Jezus, i powiada im: ⁶Unieśli^{70 3p ao} wiadomego utwierdzającego pana^A z wewnątrz pamiątkowego grobowca i nie wiemy^{1p pf} gdzie położyli^{2796 ao} go. **20,3** Wyszedł więc Petros i ten inny uczeń, i przychodzili^{ipf} do pamiątkowego grobowca. **20,4** Biegli^{2823 ipf} zaś ci dwaj w tym samym *miejscu, czasie*^{2020,} i ten ⁷inny¹²³ uczeń ⁸wcześniej zaczął biec^{2430 ao} szybciej^{2766 As n, 2763 adv} *od* Petrosa^G, i przyszedł pierwszy do pamiątkowego grobowca.

6Harimathia (Arymateja), lokalizowana przypuszczalnie w przymorskiej Judei. Chociaż {102} uważa, iż Józef był „prawdopodobnie rodem z Ramataim (w pobliżu Lyddy, też blisko morza). Czy Józef oświadczył Piłatowi, że jest ojcem Jezusa, i stąd jego ‘okazanie śmiałości, odwagi’ *tolmao* Mc 15,43? – zwłoki bowiem oddawano rodzinie. Czy zatem o losie Jezusa zdecydował jakiś zwyczaj zmierzenia się, „oddania na wychowanie najstarszemu zwierzęciu, kobiecie” (jak zmierzenia się ze wężem królewskiego syna w Hymnie o Perle {127-IV} s.652-659? Zwraca uwagę, że i *bouleutes* Józef i *archon* Nikodem nalażeli do zamożnej arystokracji, może z królewskim rodowodem.

1 ‘Mieszanina’ gr. *migma* od *mignymi* ‘mieszać’, występuje też w Ap 8,7 we frazie *grad i ogień zmieszane w krwi* oraz w 15,2 jako *morze szklane zmieszane ogniem*, gdzie są synonimami Babilonu. ‘Mirra’ to gr. *smyrna*, to samo słowo co nazwa miasta Smyrna w Ap 1,11 i 2,8, gdzie jest jednym z siedmiu („wielkich”) miast Azji, typem Babilonu. ‘Aloes’ *aloe* tylko tu w N.t.

2 {314} nowy grób z ciałem Jezusa zestawia z dziewiczym łonem Marii s.264.

3 <Jednym> gdyż to liczebnik główny *heis*, domyślnie: dniem, tak jak ma Ge 1,5, a nie liczebnik porządkowy. „Oznacza to, że chodzi o dzień szczególnie, podstawowy, fundamentalny”, „otwierający odmienny czas, nowy kalendarz” {314} (z Marią Magdaleną w roli głównej)

4Przed świtem niekiedy pojawia się poranna Wenus i (rzadko) Merkury.

5Nie jest pewne, czy ten anonimowy ‘inny’ *allos* uczeń (nie: “drugi” jak w BiZ, BT), którego ‘lubiał’ *fileo* Jezus, jest tym samym który występuje w Jo 13,23, gdyż stosunek do tamtego określony jest innym słowem: ‘miłować’ *agapao*. Ewangelista Joannes bowiem rozróżnia *agapao* od *fileo* n.p. w 21,15-17. P. przyp. do Jo 18,15.

6“Pan uniesiony z grobowca” współbrzmi z “kamieniem uniesionym z grobowca” z wiersza poprzedniego.

7Kodeks “Alfa” w pierwotnej redakcji zamiast *allos* miał *heteros* ‘drugi z dwu różnych, odmienny, przeciwny’.

20,5 I z boku skrycie schyliwszy się ^{2163 N pt ao ac} pogląda ^{516 pr} leżące ^{1534 Ap n pt pr} te kawałki tkanin ^{1982,} ¹nie wszakże wszedł ^{ao}. **20,6** Przychodzi ^{pr} więc i Simon Petros podążający wspólną drogą za ^{92 N pt pr} nim ^{D,} i wszedł ^{ao} do pamiątkowego grobowca, i dla znalezienia teorii ogląda ^{1289 pr} te kawałki tkanin leżące ^{1534 Ap pt pr} **20,7** i ²rzymską chustkę ^{2589 A} która była ^{ipf} na głowie ^G jego, nie wspólnie z tymi ^{Gp} kawałkami tkanin ^{Gp} leżącą ^{As n pt pr} ale bez *nich* ³wwikłaną ^{999 As n pt pf ps} do jednego ^{843 As m} właściwego miejsca ^{A m}. **20,8** Wtedy więc wszedł i ten inny uczeń, ten który przyszedł ^{N pt ao} pierwszy do pamiątkowego grobowca ^{A,} i ujrzał ^{ao} i uwierzył ^{2277 ao}. **20,9** Jeszcze w żaden sposób nie ²⁰⁸² bowiem *od przedtem* znali ^{1983 ppf} to odwzorowane Pismo że obowiązuje ^{3s pr} *uczynić* go ^A z umarłych ^{Gp} *mogącym* stawić się na górę ^{233 ao if ac, Aci}. **20,10** Odeszli więc na powrót istotnie do ⁴nich ^{430 Ap m} ci uczniowie.

20,11 Maria zaś *od przedtem* stała ^{1372 ppf} istotnie ku pamiątkowemu grobowcowi ^D na zewnątrz płacząc ^{1564 pt pr}. Jak więc płakała ^{ipf,} z boku skrycie schyliła się ^{2163 ao} do pamiątkowego grobowca, **20,12** i szukając teorii ogląda ^{1289 pr} dwóch *jakichś* aniołów ^{Ap} w białych ^{1709 Dp m,n} z góry zajmujących sobie miejsce ^{1405 A pt pr:} jednego ^A istotnie ku ²³⁸⁸ głowie ^D i jednego istotnie ku nogom, tam gdzie leżał ^{1534 ipf} ⁵cielesny organizm ²⁷⁴³ wiadomego Jezusa. **20,13** I powiadają jej owi: Kobieto, (po) co ^{As n} płaczesz? Powiada im że: Unieśli ^{70 3p ao ac} ⁶utwierdającego pana ¹⁶⁶⁶ mojego ^G i nie wiem ^{pf} gdzie położyli ^{2796 ao} go. **20,14** Te właśnie ^{N f pt ao} rzekłszy ^{2639 ao ps} została obrócona ^{2639 ao ps} do ⁷tych ^{Ap n} *miejsz skierowanych* do tyłu ^{2033,} i szukając teorii ogląda ^{1289 pr} wiadomego Jezusa ^A *od przedtem* stojącego ^{1372 A pt pf ac,} i nie *od przed-przedtem* wiedziała ^{1983 3s ppf} że ⁸niewiadomy Jezus *obecnie* jest ^{pr}. **20,15** Powiada jej *niewiadomy* Jezus: Kobieto, (po) co ^{2803 As n} płaczesz? Kogo ²⁸⁰³ ^{As m} szukasz? Owa wyobrażając sobie ^{766 N pt pr ac} że wiadomy ⁹stróż ogrodu ^{1552 N m} *jakościowo* jest, powiada mu: Utwierdzący panie, jeżeli ty dźwignąłeś ^{489 ao} go, rzeknij mi gdzie położyłeś ^{2796 ao} go, i ja go uniosę ^{70 ft ac}. **20,16** Powiada jej *niewiadomy* Jezus: Mariam. Obrócona ^{2639 N f pt ao ps} owa powiada mu po hebrajsku: ¹⁰Rabbuni ^{2475,} które

8Chrześcijańska strategia przyspieszania, niszcząca ustroje. Tu ‘wcześniej pobiec’ *pro-trecho*, razem z ‘prędeży’ *tachion* 13,27, ‘natychmiast’ *euthys* 13,30 i ‘przybliżyło się’ *engidzo* Mc 1,15. Także sam Jezus niespodziewanie „wyprzedza napad” w Jo 18,4 oraz uprzedza, antycypuje Paschę Jo 18,28 {317}. Przekłady: „wyprzedził”.

1T.j. może: nie wszedł do tych tkanin jako do spraw zewnętrznych, materialnych, światowych?

2Gr. *soudarion* pochodzi od łac. *sudarium* ‘chustka’ (potna, szal, zasłona). Nie ma odpowiednika w LXX.

3Gr. *en-tylisso*. Przekłady: „zwinięta”

4Możliwe znaczenie: do siebie.

5Pośmiertne rozdwojenie cielesnego organizmu Jezusa na człowieczą głowę i zwierzęce t.zw. “nogi”?

6Jezus zwraca się do M.M. jak do żony: „kobieto”, ona zaś mówi o nim jako o „panie moim” – może na zasadzie z Jo 13,13. Tę relację partnerską potwierdza analogia sceny do opisu oblubienicy i umiłowanego oblubieńca z Pnp 3,3, wykazana przez {314} s.287.

7Zbitka gr. *ta opiso* jest jeszcze w Mc 13,16 Lc 9,62 17,31 Jo 6,66 18,6 Ph 3,13.

8Warto zbadać, czy Jezus z zaimkiem określonym (z rodzajnikiem) jest tym samym, który jest pisany bez niego.

9Gr. *kepouros* ‘doglądający ogrodu, strażnik ogrodu lub ogrodnik’, od *kepos* ‘ogród, sad’ i *horao* ‘doglądać’.

„Ogrodnik jest oblubieńcem” {314}, rozumie się: ogrodu – dziewicy (zamkniętego) lub kobiety (otwartego).

10Aramejskie *rabbuni* znaczy ‘panie mój’, gdyż jest odpowiednikiem hebr. *adon* ‘pan’.

2061 N n jest powiadane 1697 pr md-ps: Nauczycielu 729. **20,17** Powiada jej *niewiadomy* Jezus: Nie *członków należących do mnie* 818 G ¹dotykaj i *pryczepiaj sobie zarzewie* 347 pr it md, jeszcze nie bowiem *trwale* wstąpiłem w górę 156 pf istotnie do 2388 wiadomego ²ojca. Wyprawiaj się pr zaś istotnie do wiadomych ³braci moich i rzeknij im: ⁴Wstępuję w górę istotnie do wiadomego ojca A mojego G i ojca A waszego G, i boga mojego i boga waszego. **20,18** Przychodzi Mariam ta Rodem z Wieży przynosząc nowinę 20 N f pt pr uczniom że: Ujrzałam 2041 pf wiadomego utwierdzającego pana, i te właśnie *rzeczy* Ap n rzekł jej.

20,19 *Wskutek* będącej 834 Gs f pt pr, Gab więc późnej G f *pory*, tym dniem D owym D tym jednym 843 D f sabatów Gp, i *wskutek* drzwi Gp f *od przeszłości* zamkniętych na klucz 1570 Gp pt pf ps, Gab tam gdzie byli ipf uczniowie przez strach A Judajczyków Gp, przyszedł ao wiadomy Jezus i stawił się 1372 ao do tego wiadomego ⁵środku 1827 As n i powiada pr im: Pokój wam. **20,20** I to właśnie rzekłszy pt ao okazał 628 ao ręce i ten wiadomy bok 2291 im. Wyszli rozkosznie z środka 2973 ao więc uczniowie ujrzawszy 2041 pt ao utwierdzającego pana. **20,21** Rzekł więc im na powrót: Pokój wam; z góry tak jak *trwale* odprawił 334 pf mnie ojciec, i ja posyłam pr was. **20,22** I to właśnie As n rzekłszy ao ⁶zionał do wewnątrz 958 ao ac, i powiada pr im: Weźcie 1681 ao *niewiadomego* ducha świętego A. **20,23** Ewentualnie 154 jakichś 2802 Gp m puścilibyście od siebie 439 ao sb ac ⁷uchybień, *od przeszłości* są puszczone od siebie 439 pf im; ewentualnie jakichś Gp m ewentualnie trzymacie władzę 1631 pr sb ac, *od przeszłości* są zatrzymane władzą 1631 pf.

1 'Dotykać' gr. *hapto*. Jezus niebiański syn człowieka miał wstąpić do niebiańskiego ojca bez takiej odczłowieczonej, wolnej, cielesnej samicy jak Maria Magdalena. Fakt, że Magdalena chciała "dotknąć" mistrza, może świadczyć o zażyłości (tak Ew. Filipa 63,32-37, {128}, D. Brown). {1} w przypisie podaje, iż „forma („dotykaj”) sugeruje nie jednorazowe dotknięcie, lecz dłuższe dotykanie, <nie trzymaj>”. Tym bardziej, że ostatnio upowszechnia się przekonanie, iż to 'dotknięcie' *hapto* należy rozumieć jako objęcie, przytulenie Jezusa przez Marię Magdalenę; faktycznie jednak, *hapto gynaikos* znaczyło 'mieć do czynienia z kobietą, mieć z nią stosunek' {6}, i w takim sensie używane jest w N.t. n.p. w 1C 7,1 Lc 7,39. Znaczyło też „opanować, zatrzymać dla siebie, wziąć do siebie (jak oblubienica z PnP 3,4), zawładnąć (przez zło 1Jo 5,18)”. Kobieta bowiem nie mogła publicznie dotykać mężczyzny, który nie był jej mężem, oprócz jego nóg. Nie należało też dotykać nieczystego 2C 6,17. Przez dotyk kobiety wyszła moc z Jezusa Lc 8,46 i wszedł do niego ogień gorączki Mt 8,15.17. Alternatywna egzegeza uważa za całkiem prawdopodobną hipotezę, iż Jezus miał żonę; rabini (do takich należał Jezus Jo 1,38.49 3,2 4,31 i in.) mieli żony, celibat zaś nie był w Izraelu praktykowany. Jan tu może prezentuje inny (t.j. podwójny: człowiek-kobieta) chrystomorfizm niż Mateusz, gdzie kobiety od razu obejmują "nogi" Jezusa Mt 28,9. U Jana kobiety (płciowy) nurt bytu jest przeszkodą dla wstąpienia do boga ojca, ponieważ on też jest płciowy. Por. konieczność „rozwiązania się Jezusa z zaślubin” Lc 12,36 oraz brak zaślubin w aniołów w niebie Mc 12,25 Mt 19,10. Nawet katolicy komentatorzy przyznają, że M.M. jest oblubienicą-Szulamitką z PnP, i to seksualną: („na łożu swym nocą szukałam umiłowanego”) i ogrodem {314}

2 Czy więc (od zmartwychwstania?) Jezus przebywał w jakimś innym bogu nie-ojcu? Kiedy wstąpi do płciowego ojca stanie się mężczyzną, i kobieta Maria Magdalena będzie mogła się „jego” członków „dotykać”.

3 Bracia Jezusa to uczniowie (20,18). Ich matką-kościołem jest Maria Magdalena {314} s.291.

4 Zatem ojciec i bóg Jezusa nie jest na ziemi, lecz w niebie? +Mt 6,9. „Zatem nie w tej puszczy”. I nie jest to Jahweh pan nieba i ziemi, lecz jakiś jego oboczny nurt, zamknięty w niebie.

5 *To meson* 'środek'. Jezus często zajmuje środek: w Mt 18,20 Mc 7,31 Lc 2,46 4,30 5,19 17,11 22,27 24,36 Jo 20,26; w Ap 1,13 2,1 jako upodobniony syn człowieka, w 5,6 jako baranek, w 7,17 22,2 jako drzewo życia {7}; w 4,6 zajmuje środek żywych istot.

6 Gr. *em-fysao*, N.t. 1x, złożone z *en* 'w, wewnątrz' i *fysao* 'tchnąć, zionąć’.

7 Czy 'uchybień, grzechy' zostały tu utożsamione z duchem nieświętym? W Mt 9,6nn.

20,24 Thomas zaś, jeden z dwunastu, ten powiadany ^{N pt pr ps} Podwójny ^{733,} nie był wspólnie z nimi ^{Gp} gdy przyszedł *niewiadomy* Jezus. **20,25** Powiadali więc mu ci inni uczniowie: Ujrzelśmy *trwale* ^{2041 pf} wiadomego utwierdzającego pana. Ten zaś rzekł im: Jeżeliby nie ujrzałbym ^{2041 ao sb} w rękach jego ¹ odcisk ^{2843 As} gwoździ ^{1243 Gp,} i *nie* rzuciłbym ^{463 ao sb} ten palec ^{613 Am} mój do tego odcisku gwoździ, i *nie* rzuciłbym moją tę rękę do tego boku ^A jego, żadną metodą nie przekonująco uwierzytelniłbym ^{2277 ft id, ao sb.} **20,26** I potem w istotny środek za ¹⁸³¹ dni ^{Ap} osiem na powrót ²¹²⁶ byli ^{ipf} wewnątrz ¹¹⁵⁰ uczniowie jego i Thomas wspólnie z ¹⁸³¹ nimi ^{Gp.} Przychodzi ^{pr} wiadomy Jezus, *wskutek* drzwi ^{Gp f} *trwale* zamkniętych na klucz ^{1570 Gp pt pf ps, Gab,} i stawił się ^{1372 ao} do tego wiadomego ^A środka ^{1827 As n} i rzekł: Pokój wam. **20,27** Zatem powiada Thomasowi: Przynoś ^{2922 pr} palec twój bezpośrednio tutaj ³⁰⁴⁵ i ujrzyj ^{ao} ręce moje, i przynoś rękę twoją i rzuć ^{463 ao} do boku ^A mego ^{G,} i nie stawaj się ^{584 pr} niewierzytelniający ^{287 N} ale uwierzytelniający ^{2280 N.} **20,28** Odróżnił się *dla odpowiedzi* Thomas i rzekł mu: Wiadomy utwierdzający pan mój i wiadomy bóg mój. **20,29** Powiada mu Jezus: Że *trwale* ujrzałeś ^{2041 pf} mnie, *trwale* uwierzytelniłeś ^{2277 pf?} Szczęśliwi ci nie ujrzałsi ^{2041 N pt ao} i uwierzytelniłsi ^{2277 N pt ao.}

20,30 Wieloliczne zaiste więc i inne znaki boże ²⁵⁴⁰ uczynił ^{ao} wiadomy Jezus w wejrzeniu uczniów ^{Gp,} które nie *jako jedno jakościowo* jest ^{3s} *od przeszłości* pismem odwzorowane ^{602 Np n pt pf} w książce tej właśnie. **20,31** Te właśnie ^{Np n} zaś *jako jedno od przeszłości* jest pismem odwzorowane ^{602 3s pf} aby ² uwierzytelniałibyście ^{2277 pr sb} że *niewiadomy* Jezus *jakościowo* jest ten wiadomy pomazaniec ten wiadomy syn tego wiadomego boga, i aby *teraz* uwierzytelniając ^{Np pt pr} *jakieś niewiadome* życie biologiczne ^{1223 A} *teraz* mielibyście ^{1202 pr sb} w tym wiadomym ³ imieniu jego.

21,1 Potem-za te właśnie *sprawy* ^{Ap n} ujawnił ^{2911 ao} siebie samego ^{799 A} na powrót ²¹²⁶ wiadomy Jezus uczniom ^{4na} *wierzchu* morza ^G Tyberiady ^{G;} ujawnił zaś w ten właśnie sposób: **21,2** Byli ^{ipf} w tym samym *miejscu, czasie* ²⁰²⁰ Simon Petros, i Thomas ten powiadany Podwójny, i Nathanael ten od Kana Galilai ^{G,} i ci *synowie* ¹⁹⁶⁶ Zebedaiosa ^{G,} i inni z uczniów jego dwaj. **21,3** Powiada im Simon Petros: Prowadzę się pod

1 Gr. *typos* 'cios, uderzenie, odcisk, odbicie'

2 Także w pierwotnych kościołach przekonywanie o tym, iż Jezus był Chrystusem, było nimałym problemem, por. Ac 2,36 8,16 9,20 a zwł. 17,3-18,28.

3 „Imię” pomazańca odpowiada tu nowemu niewiadomemu „życiu biologicznemu” i duchowi świętemu „pomazania”

4 Gr. *epi* z genetiwem jest tu w sensie 'panowania nad', jak w Mt 24,45 Jo 6,2. Jezus jest tu władcą na morzu (i na jego ryby), zwłaszcza gdy „stawił się do jego wybrzeża” 21,4. Podobny zwrot *epi tes thalasses* w Jo 6,19.

zwierzchnictwem ²⁸⁶⁰ ¹korzystać z morza *lowiąc ryby* ^{115 pr.} Powiadają mu: Przychodzimy ^{1139 pr} i my razem z ²⁶⁸⁶ tobą D. Wyszli ^{ao} i wstąpili wzwyz ^{938 ao} do statku A. I w owej nocy *nie* ujęli ściśnięciem ^{2267 ao} żadne ^{As n.}

21,4 ²*Wskutek* przedwczesnego ranka ^{2441 G} zaś już stawszego się ^{584 G pt ao, Gab,} stawił się ^{1372 ao ac} *niewiadomy* Jezus do ³płaskiego wybrzeża ^{62 A;} nie wszakże *przedtem* wiedzieli ^{1983 ppf} uczniowie że *niewiadomy* Jezus *jakościowo* jest ^{pr.} **21,5** Powiada więc im ten Jezus: Dzieci ^{2118,} czy może coś ^{As n} *jako* doistotną dostawkę do jedzenia ^{2424 As n} macie ^{pr?} Odróżnili się *w odpowiedzi* jemu: Nie. **21,6** Ten zaś rzekł im: Rzućcie ^{463 ao} do tych ^{Ap n} prawych ^{Ap n} ⁴części ^{1825 Ap n} statku ^{2305 Gs} tę sieć myśliwską ^{750 As n,} i znajdziecie ^{ft.} Rzucili ^{463 ao} więc, i już nie ona ^{430 As n} wyciągnąć ^{929 ao} ⁵byli potężni ^{1375 ipf} od mnóstwa ^{Gs n} ryb ^{Gp.} **21,7** Powiada więc uczeń ów, ⁶którego miłował ^{15 ipf} Jezus, Petrosowi: Wiadomy utwierdzający pan *jakościowo* jest. Simon więc Petros usłyszawszy że utwierdzający pan *jakościowo* jest, ⁷*dodatkowe* nawierzchnie wdziano ^{1058 A} na wskroś przepasał sobie ^{676 ao md,} był bowiem ⁸nagi ^{604,} i rzucił ^{463 ao} siebie samego ^{799 A} do morza A. **21,8** Ci zaś inni uczniowie wiadomym ⁹stateczkiem ^{2304 D} przyjechali ^{1139 ao,} nie bowiem byli w długą odległość ^{As f, adv} od ziemi, ale tak jak ³⁰⁵¹ od łokci ^{Gp} dwustu ^{Gp,} wlokąc ^{2729 pt pr} tę sieć myśliwską ryb ^{Gp.} **21,9** Jak więc odstąpili ^{156 ao} do ziemi A, *po*glądają ^{516 pr} ¹⁰kupę *drzewnych* węgli żarzonych ^{229 As f} leżącą ^{A pt pr} i ¹¹potrawkę *pie-*

1 Gr. *halieuo* od *hals, halas* ‘sól (morska)’ a poetycko też: ‘morze’.

2 Chrześcijański przedświt i świt (3-6 godzina nad ranem) przeciwstawiony judaistycznej nocy (księżyc i gwiazdy).

3 Gr. *aigialos* od *aisso* ‘gnać, pędzić, miotać’ i *hals* j.w.

4 Gr. *meros* ‘część, dział, dzielnica, strona’, ale zawsze o czymś pozostającym wewnątrz całości a nie wyodrębnionym poza całość. Stąd “część” byłaby częścią należącą do statku. Może więc i t.zw. “ryby” należały do statku (jako zaprzęg i orszak)? W symbolice chrześcijańskiej statek oznaczał kościół, ryby zaś często chrześcijan. Zwrot “do prawej” jeszcze w Mt 5,39.

5 Gr. *ischyro*. Od tego *ischyros* ‘potężny, gwałtowny’, którym u Mt 12,29 (Mc 3,27 Lc 11,21) jest szatan. Tu brak tej potęgi może miał dopełnić Petros - szatan. P. przyp. Mt 9,12.

6 Znów (jak w Jo 13,23-24 20,2) uczeń ten jest zestawiony z Petrossem. P. przyp. do Jo 18,15.

7 Gr. *ep-edyntes* złożone z *epi* ‘na, na wierzch, dodatkowo, jeszcze’ i *en-dyo* ‘w-dziewać’.

8 Dla gr. *gymnos* słowniki {6} {7} mają podstawowe znaczenie: ‘w pełni nagi’, także dla N.t. Ale katolicki słownik {7} specjalnie dla tego miejsca tworzy znaczenie: ‘bez wierzchniej szaty’. Nie wiadomo dlaczego Petros był nagi; nie wiadomo też, dlaczego rzucił się do morza - aby pomóc w ciągnięciu sieci w.11?, na spotkanie Jezusa? z szatą jako siecią? Wedł. niektórych komentatorów (por. {314}) morze w nocy oznacza niebo z siecią gwiazd (powszechny motyw, astralistyczny) oraz świat pogański: sieć - judaizm; zodiak - ekonomia Prawa, stary porządek, Pismo; ryby - apostołskie 154 (lub 153) jednostki literackie w kalendarzu liturgicznym.

9 Gr. *ploiaron* zdrobnienie od *ploion* z 21,6. Inni uczniowie byli w ‘mniejszym statku, jakby statku’ *ploiaron*?

10 Gr. *anthrakia* od *anthraks* ‘(czarny) węgiel drzewny lub kamienny’. To ta sama *anthrakia* którą zapalono w nocy w Jo 18,18. *Anthraks* jest karą na głowę w Rm 12,20. To ognisko musiało być wcześniej rozpalone - może jeszcze przed cudownym połowem.

11 Gr. *opsarion* zdrob. od *opson* ‘gotowana lub pieczona potrawa do chleba, mięso, zwł. ryba’. Wedł. {314} Jezus to chleb, który miałby przyjść do ryby, żeby stała się zdrowym pokarmem s.357.

czoną z ryby^{2106 As n} ¹na wierzchu leżącą^{1081 As n} i chleb^{As}. **21,10** Powiada im ten Jezus: Przynieście^{2922 ao} od tych² potrawek^{2106 Gp n} których^{2061 Gp n} ujęliście ścienieciem^{2267 ao} teraz¹⁹⁵⁶. **21,11** Wstąpił na górę^{156 ao} więc Simon Petros i wyciągnął^{929 ao} tę sieć myśliwską do ziemi^A pełną ryb^{1379 Gp m} wielkich³ stu pięćdziesięciu trzech^{2820 Gp}; i *wskutek* tylu to^{Gp m} będących^{834 Gp pt pr, Gab} nie została rozdarta^{2738 ao ps} sieć. **21,12** Powiada im ten Jezus: Przyjdźcie tu⁶⁵⁵, spożyjcie śniadanie^{362 ao}. Żaden zaś *nie* miał śmiałości^{2808 ipf} z uczniów^{Gp} wybadać^{1018 ao} go: Ty kto *jakościowo* jesteś^{pr?} *od przeszłości* wiedząc^{1983 Np pt pf} że wiadomy utwierdzający pan *jakościowo* jest. **21,13** Przychodzi^{pr} *niewiadomy* Jezus i bierze^{pr} chleb i daje im, i tę potrawkę podobnie. **21,14** To właśnie^{2094 N, As n} już po raz trzeci^{2831 As n, adv} został ujawniony^{2911 ao ps} *niewiadomy* Jezus uczniom wzbudzony w górę^{810 pt ao ps} z umarłych^{Gp}.

21,15 Gdy więc spożyli śniadanie^{362 ao}, powiada Simonowi Petrosowi ten Jezus: Simonie⁴ *synu* Joannesa^G, miłujesz^{15 pr} mnie^A *jako, przez* liczniejsze^{2288 As n, adv} *od* tych właśnie^{2094 Gp m, n?} Powiada mu: Owszem, utwierdzający panie, ty *od przeszłości* wiesz^{pf}, że⁵ lubię^{2930 pr} cię. Powiada mu: Tucz^{525 pr} *zaprzeczające i walczące* baranki^{369 Ap n} moje^G. **21,16** Powiada mu na powrót²¹²⁶ *jako* wtóre^{657 As n, adv}: Simonie *synu* Joannesa, miłujesz^{15 pr} mnie^A? Powiada mu: Owszem, utwierdzający panie, ty *od przeszłości* wiesz^{pf} że lubię^{2930 pr} cię. Powiada mu: Paś^{2316 pr} owce^{2376 Ap n} moje^G. **21,17** Powiada mu *jako* trzecie^{2831 N, As n}: Simonie *synu* Joannesa, lubisz^{2930 pr} mnie? Doznał przykrości^{1734 ao} Petros że rzekł mu *jako* trzecie: Lubisz mnie?, i powiada mu: Utwierdzający panie, wszystkie *sprawy*^{2193 Ap n} ty *od przeszłości* wiesz^{pf}, ty rozeznajesz^{585 pr} że lubię²⁹³⁰ cię. Powiada mu: Tucz^{525 pr} owce²³⁷⁶ moje. **21,18** Zaiste zaiste powiadam ci, gdy byłeś^{834 ipf} młodszy^{1919 com}, opasywałeś^{1225 ipf} samego ciebie^{2529 A} i deptałeś wkoło^{2242 ipf} tam

¹ Gr. *epi-keimai* od *epi* 'na, na wierzchu' i *keimai* 'leżeć'.

² Jezus określa tym samym rzeczownikiem *opsarion* 'potrawka' zarówno żywą rybę jak i rybę upieczoną.

³ Liczba 153 raczej nie jest rzeczywista lecz zaszyfrowana. „Ma znaczenie symboliczne, ale egzegeci gubią się w interpretacji tego kodu” {314} s.52 (suma liczb od 1 do 17, 17=10+7 {84}?; z gematrii {102}?). Według niektórych komentatorów pochodzi ona ze 154 czytań Pięcioksięgu w szabat w trzyletnim cyklu (zaś po odliczeniu niedzieli wielkanocnej daje 153). Liczba ta więcej nigdzie w Biblii nie występuje. Ale w Mc 6,40, też do cudu nakarmienia, siadają grupy po sto i po pięćdziesiąt, lecz brakuje trójki. Wedł. jęz. greckiego 100=r, 50=n, 3=g; ciekawe że w jęz. hebrajskim nie istnieje żaden układ liter, który by odpowiadał liczbie 153, t.j. nie istnieje żadna z sześciu permutacji tych trzech liter (cud z nowości?). Por. {314} s.352-363.

⁴ T.j. uczniu (Jana chrzciciela) {314}. Może to faktyczne pozostawanie Piotra uczniem Jana skutkuje nazwaniem go szatanem Mt 16,23?

⁵ {314} zauważa, że „w pytaniach i poleceniach Jezusa pojawia się zróżnicowanie w użyciu czasowników”. W każdym z trzech analogicznie zbudowanych zdań Jezus modyfikuje odpowiadające sobie człony pytań (miłujesz - miłujesz - lubisz), odpowiedzi (tucz - paś - tucz) i zwierząt (baranki - owce - owce). Także Simon odpowiadając zmienia słowa. Powinno to stanowić ostrzeżenie przed zacieraniem w przekładach odmienności oryginału. Różnicowanie *agapao* od *fileo* też w Jo 11,5 15,17.

gdzie chciałeś^{1276 ipf}; gdyby zaś¹ przedawniłbyś się^{583 ao sb ac}, rozpostrzesz z wewnątrz^{893 ft} ręce swoje i inny cię opasze^{1225 ft} i przyprowdzi^{2922 ft} tam gdzie nie chcesz^{pr}. **21,19** To właśnie zaś rzekł oznaczając sygnałem od bogów^{2539 pt pr} którą^{2320 D} śmiercią^D wsławi^{772 ft} wiadomego boga. I to właśnie rzekłszy, powiada mu: Wdrażaj się^{92 pr} mi.

21,20 Obrócony na powrót^{1105 pt ao ps} Petros pogląda^{516 pr} tego ucznia którego^{2061 A} miłował^{15 ipf} Jezus wdrażającego się^{92 A pt pr}, który i² padł wstecz do źródła *ku pożywieniu*^{198 ao} w tym głównym posiłku⁶³⁴ aktywnie na klatkę piersiową^{2624 As} jego i rzekł: Utwierdzający panie, kto jest ten przekazujący^{N pt pr} cię? **21,21** Tego właśnie^{A m} więc ujrzawszy^{pt ao} Petros powiada Jezusowi: Utwierdzający panie, ten właśnie^{N m} zaś co^{2803 N n?} **21,22** Powiada mu Jezus: Jeżeli ewentualnie⁷⁹⁸ jego^A ewentualnie teraz chcę^{pr sb} uczynić mogącym teraz pozostawać^{1819 pr} aż do momentu gdy¹²⁰³ teraz przyjeżdżam^{1139 pr id}, co to istotnie do²³⁸⁸ ciebie^{A?} Ty mi wdrażaj się^{pr}. **21,23** Wyszedł więc ten właśnie odwzorowany wniosek do braci, że uczeń ów nie odumiera^{pr}. Nie rzekł zaś mu Jezus że nie odumiera, ale: Jeżeli ewentualnie jego ewentualnie teraz chcę *uczynić mogącym* teraz pozostawać aż do momentu gdy *teraz przyjeżdżam*, co to istotnie do ciebie?

21,24 Ten właśnie jest ten uczeń, ten *obecnie* świadczący^{1776 N pt pr} około tych właśnie *spraw*^{Gp n}, i ten który pismem odwzorował^{602 N pt ao} te właśnie *sprawy*^{Ap n}, i *od przeszłości* wiemy^{pf} że doprowadzające do starannej pełnej jawnej prawdy jego to świadectwo jest.

21,25 Jest^{3s pr} *jako jedna* zaś i inne^{Np n} wieloliczne *sprawy*^{Np n} które uczynił^{ao} wiadomy Jezus, takie które^{2067 Np n} jeżeli ewentualnie⁷⁹⁸ *jako jedna ewentualnie* teraz jest pismem odwzorowywana^{602 3s pr sb ps} w dół w¹⁴⁵⁴ *każdą* jedną^{843 As n}, ani sam^{430 As m}, spodziewam się^{1999 3s pr}, ten^{As m} ⁴naturalny ustrój światowy^{1621 As m} *ta okoliczność nie uczyniłaby zdolnym* pojąć^{3022 ao if ac, Aci} te *obecnie* pismem odwzorowywane^{602 Ap n pt pr ps} książki^{507 Ap n}.

¹ Tak mówi się raczej z własnego doświadczenia, o sytuacji którą się samemu przeżyło. „Pan Jezus mówi z własnego doświadczenia” {188} s.143. Może to wyraz żalu Jezusa za swoją własną pierwotną szatańską duchowością (Petros jest szatanem) oraz szczytną rolą diabła - syna człowieka w boskich dziejach świata. Może to aluzja do ukrzyżowania {102}? Wtedy to Jezus byłby tym, który już ‘przedawnił się, zestarzał się’ gr. *gerasko*, co raczej nie odpowiadałoby wiekowi 33 lat, lecz przed pięćdziesiątką, jak chyba uważali żydzi w Jo 8,57.

² Gr. *ana-pipto* Jo 13,25 (+Jo 6,10 13,12).

³ Gr. *heos* dla wyrażenia końca trwania oznaczało ‘aż, aż do momentu gdy, póty’ {7}, n.p. Mt 11,13 (tam: włącznie). Co innego niż *mechri* ‘jak długo, póki’. Czas terażniejszy czasowników ‘pozostawać’ i ‘przychodzę, przyjeżdżam’, narzuca też znaczenie dla *heos*. Wypowiedź zatem dotyczy przyjścia w owym aktualnym czasie – nie w przyszłym. Przekłady: „aż przyjdę”, odnosząc „przyjście” do przyszłości. Tylko {1} oddaje wiernie: „aż przychodzę”.

⁴ Także tu jest zaznaczony kosmiczny wymiar Jezusa.

Przypisy

ze źródeł pozakanonicznych

A. z aparatu II "Synopsis der drei ersten Evangelien" A. Huck 1981

1. do Mt 1,19-24 por. Protoewangelia Jakoba 14,1n: I przestraszył się Józef z gwałtownego, i zaprzestał z niej, wnioskując na wskroś ją, co uczyni. I rzekł Józef: Jeżeli by jej ukryłbym ten grzech, zostałby znaleziony sprzeczący się Prawu pana, i jeżeli by ją ujawniłbym 'faneroo' synom Izraela, stracham się żeby jakoś nie *'anielskie' angelikos jest to w niej samej... I strzegł tę *'posługującą chłopacynę' (s.2)

*anielskie - {127}: według tradycji późnożydowskiej aniołowie miewali stosunki cielesne z ludźmi. *'Posługująca chłopacynę' gr. *pais* {6} 'dziewka, otrzymująca do- różne polecenia, posługacz(ka)'; określenie raczej nie sto- sowane do małżonki (Lc 8,51.54).

2. do Mt 2,1-12 por. Prot. Iak. 21,2: I rzekli ci magowie: Ujrzelśmy gwiazdę 'wszechwielką, wszelkiego rodzaju wielkości' *pam-megethes* 'jaśniejącą' *lampo* w wiadomych gwiazdach tych właśnie i 'stępującą' *amblyno* je, tak że również ta okoliczność uczyniła te gwiazdy nie mogące objawiać światła. I w ten właśnie sposób rozezналиśmy, że król narodził się Izraelowi (s.3)

4. do Mt 2,1-12 por. Ewangelia nazarejczyków (lub nazareńczyków) fragment 28 (łac.): Przypatrzysz się Józef oczami ujrzał 'tłum' *turba* 'wędrowców' *viator* stowarzyszonych przybywających do 'jaskini' *spelunca*... Ci którzy przybywają widzą się mi być *wieszczkami, oto bowiem wszystkimi momentami 'spoglądają z oczekiwaniem' *respicio* w niebo i dysputują między sobą... (s.3)

*'wieszczkami' łac. *augur* 'wieszczek z lotu ptaków'; tu jako odpowiednik dla gr. *magos*.

5. do Mt 2,13 por. nieznaną ewangelia apokryficzna PCairo 10735: Anioł pana zagadał: Józefie, wzbudzony zabierz z sobą Marię, tę żonę należącą do ciebie, i uciekaj do Egiptu... (s.4)

6. do Mt 2,15.23 por. Ew. nazar. fr.1 (łac.): Poza tym sama hebrajska (rozumie się: ewangelia) jest

zachowywana aż do dzisiaj w bibliotece cezariańskiej... Miałem również możliwość przepisania od nazareńczyków... w tej należy zauważyć, że gdziekolwiek ewangelista posługuje się świadectwami Starego Pisma, nie postępuje za autorytetem siedemdziesięciu przekładowców, lecz za hebrajskim (oryginałem)... W nich są owe dwa: Z Egiptu wezwałem swego syna, i: Ponieważ nazareńczykiem będzie nazywane (s.4)

7. do Mt 2,16 por. Prot. Iak. 22,1-2: Wtedy Herodes ujrawszy, że został wżartowany pod przewodnictwem magów, 'zawrawszy zapalczywością' *orgidzo* posłał jego morderców powiadając im zdobyć przez uniesienie w górę wszystkie niemowlątka od dwuletniego i w dół. I usłyszawszy Maria, że niemowlątka 'są zdobywane przez uniesienie w górę' *an-airao*, przestraszona wzięła chłopca i 'owinęła powijakami' *sparganoo* go i 'rzuciła' *ballo* w żłobie wołów (s.4)

8. do Lc 1,8-11 por. Prot. Iak. 8,3: I wszedł kapłan wzięwszy dwanaście dzwonek do świętego świętych i modlił się około niej (rozumie się: Marii). I oto anioł pana stanął powiadając: Zachariaszu, Zachariaszu, wyjdź i wywołaj 'będących wdowcami' *chereuo* ludu i niech przyniosą 'z dołu w górę po' *ana* *różdźce. I któremu jeżeli by pokazał w naddatku pan bóg znak, temu właśnie będzie żona (s.5)

*'różdźka, laska, pręt' gr. *rhabdos* występuje często jako symbol chrystusa, krzyża, Marii {137} s.36; jest mocą sprawczą cudów wielu postaci biblijnych.

9. do Lc 1,20 por. Prot. Iak. 10,2: Tą porą ową Zachariasz zamilczał, i stał się zamiast niego Samuel, aż do czasu gdy zagadał Zachariasz (s.5)

10. do Lc 1,21 por. Prot. Iak. 23,1-2: Zaś Herod poszukiwał Jana... I Herod rozgniewawszy się rzekł: Czy syn jego (t.j. Jan chrzciciel, syn Zachariasza) ma *królować nad Izraelem? (wedł. {127} s.294)

*Tak więc według Protoewangelii Jakobosa, Herodes za chrystusa i przyszłego króla Izraela uważał Joannesa.

11. do Lc 1,36 por. nieznaną ewangelia apokryficzna PCairo 10735: ...w szóstym, który jest *Thota, miesiącu matka tedy Joannesa 'wzięła do razem z sobą, poczęła' *syl-lambano*. Obowiązywało zaś 'wcześniej ogłaszać' *pro-kerysso* tego 'naczelnego dowódcę' *archi-strategos* Joannesa, tego 'domownika' *oiketes* 'pieszo maszerującego na

przedzie' *pro-badidzo* tego 'bycia obok-przeciw' *par-ousia* pana jego (s.6)

*Egipskie bóstwo Thot było bogiem czarnym {50} s.53 i Księżyca {141} s.36.196. Tu skojarzone z Joannesem, może występuje w funkcji Gabriela. *Archistrategos w N.t. nie występuje; w LXX odpowiada hebr. *SzR-CBA*; byli takimi: wódz wojska Jahwe, Abimelech, Pikol, Sysera, Abner, Ioab.

12. do Lc 2,41-52 por. Ewangelia dzieciństwa arabska 50.53 (łac.): A kiedy miał dwanaście lat, zaprowadzili go do Hierosolimy na uroczystość. Po zakończeniu zaś uroczystości sami wprawdzie powrócili, lecz pan Jezus pozostał w świątyni wśród uczonych i starszych i wykształconych z synów Izraela, których pytał o różne rzeczy dotyczące nauk i nawzajem im odpowiadał. Bo powiedział im: Czyim synem jest mesjasz? A tamci odpowiedzieli: Synem Dawida. Dlaczego więc, powiada, w duchu nazywa tamtego swoim panem, kiedy mówi: Powiedział pan panu memu: Siądź po mojej prawicy, żebym twoich wrogów podporządkował 'śladom stóp' *vestigium* twoich. Znow powiedział mu pierwszy z uczonych: Czy czytałeś księgi? I księgi - mówi pan Jezus - i te rzeczy które są zawarte w księgach. I wyjaśniał księgi i Prawo i zalecenia i statuty i misteria, które zawarte są w księgach proroków, rzeczy za którymi nie nadaża umysł żadnego 'stworzenia' *creatura*. Powiedział więc ów doktor: Ja dotąd takiej wiedzy ani nie osiągnąłem ani nie słyszałem; kim zatem, jak sądzisz, będzie ów chłopiec... Gdy te i inne rzeczy między sobą omawiali, przybyła pani 'pani domu' *hera* (t.j. sama pani?) Maria, skoro odtąd szukając go przez trzy dni z Józefem chodzili dookoła. Widząc go zaś siedzącego wśród uczonych, na zmianę pytającego i odpowiadającego, powiedziała mu: Mój synu, czemu nam tak uczyniłeś? Oto ja i ojciec twój szukamy cię z wielkim trudem. A ów: Czemu, powiada, mnie szukacie? Czyż nie wiecie, że godzi się żebym przebywał w domu mego ojca? Lecz ci nie zrozumieli słów, które im powiedział. Wówczas uczeni owi spytali Marię, czy ten oto jest jej synem, a kiedy to przytaknęła, powiedzieli: O szczęśliwa jesteś Mario, która jego takiego urodziłaś. A wróciwszy zaś z nimi do Nazaretu, we wszystkich rzeczach był im posłuszny. I matka jego zachowywała wszystkie te słowa w swoim sercu. Zaś pan Jezus 'postępował naprzód' *proficio* co do

'wzrostu' *statura* i mądrości i 'przychylności' *gratia* u boga i ludzi (s.10n)

13. do Mt 3,4 por. Ewangelia ebionitów fr.3.2: I 'strawa' *broma* jego (rozumie się: Joannesa), mówi, miód 'okrutnie dziki' *agrios*, którego smak był mанны, tak jak 'ciastka' *enkris w oliwie (s.12)

*{127} s.78 przyp. do w.3 uważa, że nastąpiła tu przemiana na gr. *akris* 'szarańcza' Mt 3,4 na *enkris* 'ciastko' wskutek tendencji wegetariańskiej ebionitów.

14. do Lc 3,22 por. Ew. ebion. fr.4: I głos z tego nieba powiadający: ... i 'na powrót' *palin*: Ja dzisiaj 'genetycznie zrodziłem' *gennaō* cię. I wnet ojaśniło *peri-lampo* to miejsce 'światło' *fos* wielkie.(s.16)

15. do Mt 3,13 por. Ew. nazar. fr.2 (łac.): Oto matka pana i bracia jego mówili mu: Joannes chrzciciel chrzci na odpuszczenie grzechów; pójdźmy i ochrzczymy się od niego. A on powiedział im: W czym zgrzeszyłem żebym poszedł i dałbym się ochrzcić od niego? Chyba że 'przypadkiem' *fors* to co powiedziałem jest 'ignorancją, niewiedzą' *ignorantia* (s.16)

16. do Mt 3,15 por. Agrafo, Iustinus Dialog 88,3: (W następstwie) 'zszedłszego na dół' *kat-erchomai* Jezusa na wodę, i ogień 'został zapalony w górę' *an-apto* w Jordanie, i (w następstwie) wynurzającego się jego od wody, (te okoliczności uczyniły) tak jak gołębicę świętego ducha (skłonny) 'paść' *pipto* aktywnie na niego - napisali apostołowie jego, tego właśnie chrystusa naszego (s.17)

Uzupełnienie do Mt 3,15 z kodeksu Verc. i Sang.: I gdy był ochrzczony, ogromne światło zabłysło z wody... {127} s.108

17. do Lc 3,22 por. Agrafo, Iustinus, Dialog 88,8 103,6: Duch więc święty i przez wiadomych człowieków, tak jak wcześniej objawił, w 'gatunkowej formie' *eidōs* gołębiczy... I bowiem ten właśnie diabeł, 'równocześnie z' *hama* (tym które możliwym) 'wstąpić w górę' *ana-baino* (uczyniło) jego od rzeki *Jordanu, (w czasie?) tego głosu jemu powiedziawszego: "Syn mój jesteś ty, ja dzisiaj genetycznie zrodziłem cię", w pamiętnikach *apomnemeuma* apostołów napisany jest: "przyszedszy jemu" i "próbujący"... (Mt 4,3, tam nazwany jest diabłem) (s.17)

*Jordanes hebr. *IRD* 'zstępować, spadać, zdegradować'; także 'prześladować, dopiekać komuś'. Główna rzeka Palestyny o dużej różnicy poziomów charakterystyczna licznymi spadami. W S.t. miejsce odejścia Eliasza i teren

- działalności Elizeusza, zaś w N.t. odejścia Joannesa zanurzenia i początek działalności Jezusa. Typ wody jako warunku wyjścia z ziemi niewoli. Także typ Morza Trzciny (Czerwonego); przejście przez nie było warunkiem objęcia Ziemi Obiecanej {101}. W Apokalipsie Jana 17,15 wody w takiej funkcji to narody Babilonu. Agrafon ten zestawia Jordan z diabłem i z Joannesem.
18. do Mt 3,16 por. Ewangelia według Hebrajczyków fr.2 (łac.): Stało się zaś gdy wyszedł pan z wody, zeszło całe źródło ducha świętego i spoczęło nad nim. I powiedział mu: Synu mój, we wszystkich prorokach oczekiwałem ciebie żebyś przybył i żebyś spoczął w tobie. Ty bowiem jesteś spoczynkiem moim, ty jesteś synem moim pierwotnym, który masz rządzić na wieczność (s.17)
19. do Lc 3,23 por. Ew. ebion. fr.1: Jest niesione w (tym), że: Stał się jakiś mąż imieniem Jezus, i on tak jak lat trzydzieści, który wybrał sobie nas (t.j. apostołów) (s.18)
20. do Mt 4,5 por. Ew. nazar. fr.3: Ioudaikon nie ma: Do świętego miasta, ale: W Ierusalem (s.20)
21. do Mt 4,8 por. Ew. wedł. Hebr. fr.3: W tej chwili 'wzięła-chwyciła' *lambano* mnie matka moja, święty duch (w jednym włosów moich) i 'zaniósła w górę' (l: 'odniosła') mnie do góry wielkiej *Thabor (s.20)
- *Thabor hebr. TBOR może od BRR 'robić selekcję, wyklarować, oczyszczać'. W LXX Ps 89,13 Ho 5,1 Jo 19,34 Jd 4,6.12.14 8,18 1Ki 10,3 1Ch 6,62(77).
22. do Mt 4,8 por. Ew. wedł. Hebr. fr.3 (łac.): 'Dopiero co' *modo* przyniosła mnie matka moja, święty duch, w jednym z moich włosów (inna wersja: 'porwała do siebie' *arripto*) (s.20)
23. do Lc 4,30 por. nieznan. ew. apokr. PEgerton 2 fr.1 r.5-7: ...wyciągaliby, dźwignąwszy zaś kamienie (por. Jo 10,31) 'w tym samym czasie i miejscu' *homou* (aby) kamienowali go. I narzucili ręce swoje na niego ci prapoczątkowi aby 'ujęliby ściśnięciem' i przekazaliby tłumowi. I nie mogli go ująć ściśnięciem... Sam zaś pan wyszedłszy z tych rąk 'zwiesił wierzchołek od-skloniwszy się' *apo-neuo* od nich (s. 23)
24. do Mt 5,8.10 por. Ewangelia Tomasza II 69a: Powiada Jezus: Szczęśliwi ci 'od przeszłości ścigani prawnie' *dioko* w sercu ich. Owi są ci 'którzy rozeznali' *ginosko* ojca na 'starannej pełnej nie uchodzącej uwagi jawnej prawdzie' *a-letheia* (s.30)
25. do Mt 5,11 por. Ew. Tom. II 68: Powiada Jezus: Szczęśliwi jesteście gdyby znieawidziliby was i 'poczęliby ścigać prawnie' *dioko* was; i nie będzie znalezione to 'miejsce' *topos* tam gdzie 'poczęli ścigać prawnie' was (s.30)
26. do Mt 5,14 por. Ew. Tom. II 32: Powiada Jezus: (Niewiadome) miasto 'budowane jako dom' *oikodomeo* na szczyt góry 'wysoko położonej' *hypselos* i 'wsparte' *steridzo* ani paść może ani zostać ukryte (s.31)
27. do Mt 5,17 por. Ew. Egip.: Przyszedłem 'z góry na dół rozwiązać' *kata-lyo* te wiadome dzieła *'samiczej' *thelus*. Samiczej zaiste: 'pożądania (płciowego)' *epi-thymia*; dzieła zaś: 'genetyczny zaród' *genesis* i *'zepsucie' *fthora* (s.31)
- *Gr. *thelus* znaczy: 'żeński, niewieści, kobiecy, samiczy', w przeciwieństwie do *arsen* 'męski, samczy'. *Gr. *fthora* znaczy: 'zniszczenie, rozkład, zguba, ruina, deprawacja, zniewolenie, uwiedzenie, zhańbienie, skażenie, mieszanie (farb), rozbicie, wycieńczanie, zanikanie (księżycy), marnowanie. W N.t. występuje w listach; źródłowe *ftheiro* występuje w listach i w Apokalipsie 19,2 o nierządnicy, oraz *dia-ftheiro* Ap 8,9 11,18 i *kata-ftheiro* 2Tm 3,8.
28. do Mt 5,17 12,7 por. Ew. ebion. fr.6: Przyszedłem 'z góry rozwiązać' *kata-lyo* te wiadome 'ofiary' *thysia* (s.31)
29. do Mt 5,22 por. Ew. nazar. fr.4 (w {127} Ew. Hebr. fr.31): To (słowo) 'pozornie' *eike* (występuje w wariancie tekstowym Mt 5,22 po słowie "bratu swemu") w niektórych odpisach nie leży ani w Judaikon (s.32)
30. do Mt 5,23 por. Ew. wedł. Hebr. fr.6 (łac.): I w ewangelii, którą nazareńczycy zwykli byli czytać 'blisko, obok' *iuxta* Hebrajczyków, jest umieszczanym wśród największych przestępstw ten, kto swego brata ducha zasmucił. Tak również w hebrajskiej ewangelii czytamy, że pan mówi do uczniów: I nigdy, powiada, nie będziecie mogli być szczęśliwi, chyba że zobaczycie brata swego w 'szacunku, czulej opiece' *caritas* (s.32)
31. do Mt 5,38-42.44 por. Didache 1,3-5: Wy zaś miłujcie nienawidzących was, i nie 'będziecie mieli' *echo* nieprzyjaciela. 'Trzymajcie się w oddaleniu od' *ap-echo* 'cielesnych' *sarkikos* i 'organicznych' *somatikos* 'pożądań' *epithymia*... Jeżeliby wzięły ktoś od ciebie to co 'twoje własne' *sos*, nie 'żądaj oddania' *ap-aiteo*; ani bowiem 'możesz' *dynamai*. Wszystkiemu proszącemu cię dawaj i nie żądaj oddania. Wszystkim bowiem chce 'dawać od siebie' *didomi* ojciec ze 'swoich własnych' *idios* 'miłosnych łask, charyzmatów' *charisma* (s.34)

32. do Mt 5,42 por. Ew. Tom.II fr.95 (w {127} 95): Powiada Jezus: Jeżeli ewentualnie macie 'srebro pieniężne' *argyrion*, nie 'pożyczajcie na procent' ale dawajcie, od którego nie odbierzecie sobie je (s.34)
33. do Mt 6,1-4 por. Ew. Tom.II fr.6: Powiada Jezus: Nie kłamcie i które coś nienawidzi nie czyńcie. Wszystko bowiem jest 'dopełnione' *pleres* (od 'starannej pełnej nie uchodzącej uwagi jawnej prawdy' *a-letheia* naprzeciw tego nieba... Wszystko bowiem w jawnym jest wobec ojca który w tym niebie jest (s.35))
34. do Mt 6,1-4 por. Ew. Tom.II fr.14: Powiada Jezus im: Jeżeli ewentualnie pościcie, 'rodzicie' *gennaio* wam 'grzech' *hamartia*; i jeżeli ewentualnie modlicie się 'z góry skażą' *kata-krino* was; i jeżeli ewentualnie czynicie 'litościwy datek' *eleemosyne* 'złymi uczynicie' *kako-poieo* duchy wasze (s.35)
35. do Mt 6,11 por. Ew. nazar. fr.5 (łac.): W ewangelii, która się nazywa Według Hebrajczyków, 'zamiast' *pro*: Chleba 'ponadsubstancjalnego' *super-substantialis* znajduje się *"mahar", co znaczy: jutrzejszy, tak że sens jest: Chleba naszego jutrzejszego, to znaczy 'przyszłego' *futurus*, daj nam dzisiaj (s.37)
- *we współczesnych hebrajskojęzycznych tekstach N.t. zamiast *MChR* 'dzień jutrzejszy, następny' dawane jest *ChKH* 'konstytucyjny, prawny, obyczajowy' (chleb)
36. do Mt 6,22-23 Jo 12,35 por. Ew. Tom.II fr.24: (Rzekli mu uczniowie jego: Poucz nas o miejscu w którym ty jesteś...) Powiada im: Ten mający uszy niech słucha: 'Światło' *fos* jest w człowieku 'świecącym' *foteinos*, i 'oświecła' *fotidzo* wszystek ten 'świat, światowy ustrój' *kosmos*. Jeżeli zaś nie oświecła, 'ciemność' *skotos* jest (s.38)
37. do Mt 6,33 por. Agrafon, Orygenes, Orat. (w {127} s.113): 'Proście' *aiteo* te wielkie (rzeczy, sprawy), i te małe 'będzie dołożone do istoty' *prostithemi* wam (s.39)
38. do Mt 7,2 por. Agrafon, Iustin, Dialog (w {127} s.111): Jezus christos rzekł: W których (ludziach, rzeczach - r. męski l. nijaki) by was 'z góry schwyciłbym' *kata-lambano*, w tych właśnie i 'będę rozstrzygał' *krino* (s.40)
39. do Mt 10,16 por. Pseudo-Tytus (łac.): kiedy sam pan napomina: Słuchajcie mnie, powiada, których wybrałem na 'jagnięta' *agnus* i nie bójcie się wilków (s.58)
40. do Mt 10,16b por. Ew. nazar. fr.7 (w {127} Ew. Hebr.33): Ioudaikon (nie ma: stawajcie się 'myślący z umiarkowania' *fronimos* 'tak jak' *hos* węże, lecz:) 'ponad' *hyper* węże (s.58)
41. do Mt 10,28 por. Pseudo-Clemens do Cor2. ({127} Agrafa 7 s.110): Rzekł Jezus Petrosowi: Niech nie 'strachają się' *fobeo* baranki wilków po tym (które skłonnyimi) odumrzeć (uczyniło) je... (s.59)
42. do Mt 10,34 por. Ew. Tom.II fr.16: Mówi Jezus: 'Przez szybkie' *tacha* 'wyobrażają sobie' *dokeo* człowieki, że przyszedłem 'rzucić' *ballo* (niewiadomy) pokój na ten świat, i nie 'wiedzą z doświadczenia' *oida* że przyszedłem rzucić 'rozdzielenia' *dia-merismos* na ziemię, ogień, miecz, wojnę. Pięciu bowiem będą w domu: trzech będą 'aktywnie, wrogo na' *epi* z acc. dwóch, i dwaj na trzech; ojciec na syna, i syn na ojca. I 'stawią się' *histemi* 'oni sami' *autos* 'pojedynczy i samotni' *monachos* (s.59)
43. do Mt 10,37 Lc 14,26 por. Ew. Tom.II fr.55: Mówi Jezus: 'Taki który' nie 'nienawidzi' *miseo* wiadomego ojca swego i wiadomą matkę swoją nie będzie mógł być mój uczeń. I taki który nie nienawidzi braci swoich i siostry swoje i nie *'dźwiga' *bastadzo* wiadomy 'umarły stawiany drewniany pal' *stauros* *'należący do niego' *autou* 'tak jak' 'i ja' *ka-go*, nie będzie mnie godny (s.60)
- **'dźwiga' *bastadzo* jest w Lc 14,27, natomiast w Mt 10,38 jest "bierze" *lambano*. *"'należący do niego" jest w Mt 10,38, zaś w Lc 14,27 jest "należący do siebie samego" *heautou*, i tam razem z "przychodzi *erchomai* do tyłu mnie". Mt opisuje aspekt bierny ("bierze") kogoś tak jak Jezusa, a Lc aspekt czynny ("przychodzi") kogoś wobec Jezusa. We wszystkich tych trzech ewangeliiach Jezus opisany jest przyjmujący postawę bierną wobec czyjegoś "pała".
44. do Mt 11,11 por. Ew. Tom.II fr.46: Mówi Jezus: Od Adama aż do Joannesa tego zanurzyciela, w 'genetycznie spłodzonych i zrodzonych' *gennetos* kobiet 'w zupełności nikt' *oudeis* większy jest (od) Joannesa zanurzyciela, aby nie 'zostałyby odgórnie strzaskane, złamane' *kat-agnymi* (Is 38,14 *ek-leipo* 'wyczerpały się do braku') oczy jego. Rzekłem zaś ja: Który by 'mały' *mikros* 'teraz byłby' w was, 'rozezna dla siebie' *ginosko* tę 'królewską władzę' *basileia*, większy będzie (od) Joannesa (s.62)

45. do Mt 11,12 ('doznaje gwałtu' *biadzo*) por. Ew. nazar. fr.8: Ioudaikon 'jest rozgrabiane' *di-arpadzo* ma (s.62)
46. do Mt 11,20 por. Ew. nazar. fr.27 (łac.): "Besaida", w której uzdrowił paralityka według Iohannesa. W tych 'państwach-miastach' *civitas* dokonane zostały liczne 'dzielności' *virtus*, które ewangelia według Hebrajczyków wylicza pięćdziesiąt trzy(!) dzielności w nich uczynione (s.62)
47. do Mt 11,25 por. Ew. Tom.II fr.4: Mówi Jezus: Nie 'będzie cofał się z powodu skrupułów' *ap-okneo* człowiek dopełniony dni 'nadto wezwać do uwyrażenia się, dopytać' *ep-erotao* dziecko małe siedmiu dni około tego 'właściwego miejsca' *topos* 'życia biologicznego' *dzoē* i 'będzie aktywnie żył biologicznie' *dzoa* (s.63)
48. do Mt 12,7 por. Ew. ebion. fr.6: Przyszedłem 'z góry na dół rozwiązać, zburzyć' *kata-lyo* ofiary *thysia*, i jeżeliby nie 'zaprzestalibyście się' *pauo* (aby) 'spalać na ofiarę wrzącemu' *thyo*, nie 'zaprzesta się' *pauo* na was 'zapalczywość' *orge* (s.65)
49. do Mt 12,10 por. Ew. nazar. fr.10 (łac.): W ewangelii, którą się posługują nazareńczycy i ebionici,... mówi się, że człowiek ten, który ma wyschniętą rękę 'kamieniarz (kamieni łomnych do budowania)' *caementarius* pisze się, proszący o pomoc tego rodzaju słowami: Byłem kamieniarzem szukając rękami utrzymania; proszę cię Iesu abys mi przywrócił zdrowie, żebym haniebnie nie żebrał o potrawę (s.66)
50. do Mc 2,27 por. Agrafon, Cod. Evv.: Tym samym dniem 'obejrzawszy badawczo' *theaomai* 'działającego' *ergadzomai* sabatem, rzekł mu: Człowieku, jeżeli wprawdzie wiesz co czynisz, szczęśliwy jesteś, jeżeli zaś nie wiesz 'naznaczony z góry kłątwą, przeklęty' *epi-kat-aratos* i 'pomijacz' *para-bates* jesteś wiadomego 'przydzielonego obyczajowego Prawa' *nomos* (s.66)
51. do Lc 6,43 por. Ew. Tom.II fr.43: ...ale wy staliście się tak jak Judajczycy, że 'miłują' *agapao* drzewo, 'nienawidzą' *miseo* zaś owoc jego; i miłują owoc, nienawidzą zaś drzewo (s.75)
52. do Mc 4,8 por. Ew. Tom.II fr.9: ... owoc dobry: przynosiło sześćdziesiąt 'z góry w' *kata* 'orną rolę' *aroura*, i sto dwadzieścia 'z góry w' 'orną rolę' *aroura* (s.86)
53. do Mt 13,17 por. Ew. Tom.II fr.38: Powiada Jezus: Przyjdą dni, gdy będziecie szukali mnie i nie znajdziecie mnie (s.89)
54. do Mc 4,25 por. Ew. Tom.II fr.41: Powiada Jezus: Taki który 'ma-trzyma' *echo* w ręce swojej, będzie dane jemu; i taki który nie ma-trzyma, i to małe które ma-trzyma 'będzie uniesione' *airo* od niego (s.92)
55. do Mt 13,32 por. Ew. Tom.II fr.20: Rzekł im (Jezus):... gdyby zaś ('ziarno gorczycy' *kokkos sinapeos*) 'padłoby' *pipto* do ziemi 'działającej t.j. uprawianej' *ergadzomai*, czyni gałąź wielką i staje się 'okrycie' *skepe* latającym nieba (s.94)
56. do Mt 13,33 por. Ew. Tom.II fr.96: Powiada Jezus: Upodobniona jest 'królewska władza' *basileia* ojca kobiecie: Wzięła 'mało' *mikron* 'fermentu' *dzyme* i 'ukryła' *krypto* go do 'mąki pszennej' i uczyniła ją (jako) chleby wielkie (s.94)
57. do Mt 15,13 por. Ew. Tom.II fr.40: Powiada Jezus: 'Winorośl' *ampelos* 'została zasadzona' *fyteuo* 'na zewnątrz' *ekso* ojca. I nie będąc 'od przeszłości wsparta' *steridzo* 'zostanie wykorzeniona' *ek-ridzo* 'równocześnie z' *hama* korzeniami i 'zatraci się' *apollymi* (s.121)
58. do Mt 16,1-3 por. Ew. Tom.II fr.91: Rzekli mu: Rzeknij nam kto jesteś aby 'wtwierdziłibyśmy jako do rzeczywistości, uwierzylibyśmy' *pisteuo* tobie. Rzekł im: 'Badacie przyjęcie w rzeczywistości' *dokimadzo* to *'doistotne oblicze' *pros-opon*, *r.n* tego nieba i tej ziemi, i tego *r.m* 'w wejrzeniu' *en-opion* waszym będącego nie 'rozeznaliście od przeszłości' *ginosko*, i tę 'stosowność, właściwość' *kairos* tę właśnie nie 'umiecie' *oida* badać? (s.126) *pros-opon w odniesieniu do kosmosu ("ziemia") była to m.in. tarcza Księżyca {6}; w odniesieniu do nieba - prawdopodobnie tarcza Słońca (od niego ognista barwa). Na starożytnych wizerunkach, m.in. ukrzyżowaniach Jezusa, przedstawiano Księżyc i Słońce w postaci ludzkiego oblicza {51} {137}.
59. do Mt 16,13-16 por. Ew. Tom.II fr.13: Rzekł Jezus uczniom swoim: Upodobnijcie mnie, i rzeknijcie mi komu upodobniony jestem. Rzekł mu Simon Petros: Upodobniony jesteś aniołowi 'przestrzegającemu i stosującemu reguły cywilizacji' *dikaiois*. Rzekł mu Maththaios: Upodobniony jesteś człowiekowi 'filozofowi, miłośnikowi mądrości' *filosofos* 'myślącemu z umiarkowania' *fronimos* (s.128)

60. do Mt 16,16 por. (+ {127} s.127) Ew. Tom.II fr.37: (Jeśli będziecie mieli zwyczaj ukazywać nie wstydzając się te części ciała, które godzi się zakrywać, i będziecie brać *szaty wasze i rzucać je pod wasze stopy, jak małe dzieci, i będziecie je deptać, wówczas ujrzycie tego syna (-accusativus) (należącego do -genetivus) tego żyjącego (rozumie się: boga), i żadną metodą nie stachalibyście się (s.129). Por. p.k.103.

*Szaty mogą odpowiadać Eliaszowi (1R 19,19 2R 2,14-15 Mt 17,2

61. do Mt 16,17 (Simonie 'Synu Jonasa' *Bar-iona*) por. Ew. nazar. fr.14: Ioudaikon (ma): (rozumie się: *Bariona*) synu Joannesa. (=Jo 1,42 21,15-17) (s.130)

62. do Mt 16,26 por. Ew. Tom.II fr.67: Powiada Jezus: Taki który wszystkie (rzeczy, sprawy) rozeznaje 'odczuwając niedostatek' *hystereo* 'siebie samego', (od) wszystkiego tego 'właściwego miejsca' 'odczuwa niedostatek' (s.131)

63. do Mt 18,12-14 por. Ew. Tom.II fr.107: Powiada Jezus: 'Królewska władza' *basileia* upodobniona jest człowiekowi pasterzowi mającemu sto owce. Jedna z nich, ta największa, 'zbląkała się' *planao* (stąd: planeta). 'Z góry na dół pozostawił' *kata-leipo* dziewięćdziesiąt dziewięć, począł 'szukać badawczo' *dzeteo* tę jedną aż znalazł ją.

'Odebrawszy aktywnie ciężki trud' *kopiao* rzekł tej owcy: 'Nadto pragnę, pożądam' *epi-potheo* cię 'obok' *para* tych dziewięćdziesięciu dziewięciu (s.145)

64. do Mt 18,20 por. Ew. Tom.II fr.30: Powiada Jezus: 'Tam gdzie' jeżeli 'ewentualnie są' trzej bogowie, *(wszyscy) bogowie są. I 'tam gdzie' jeden jest 'wyłącznie sam' *monos* jemu (Bogu?), ja jestem 'wspólnie z' *meta* nim (s.146)

*Jezus mówi o trzech bogach, chyba jako o stanowiących obieg wrzenia wewnątrz wszystkich realnych bogów. Nie wiem dlaczego komentatorzy "Synopse der drei..." ten fragment: *I tam gdzie jeden jest sam...* kojarzą z ewangelicznym "gdzie są dwaj albo jeden..."

65. do Mt 18,21-22 por. Ew. nazar. fr.15 (łac.): Jeżeli zblądził, powiada, brat twój w słowie i zadośćuczynił ci, siedmiokroć za dnia podejmij go. Powiedział mu Simon, jego uczeń: Siedmiokroć jednego dnia? Odpowiedział pan i rzekł mu: Mówię ci 'jeszcze' *etiam* ja, aż do 77 razy. Albowiem u proroków także, skoro potem jak zostali namaszczeni duchem świętym, 'przybyła do

wewnątrz' *in-venio* 'mowa' *sermo* *'grzechu' *peccatus* (s.147)

*t.zn. po namaszczeniu duchem św. grzeszyli

66. do Lc 12,49 por. Ew. Tom.II fr.10: Powiada Jezus: Ogień rzuciłem do świata. I oto 'pilnuję' *tereo* go, 'aż do (czasu gdy)' ewentualnie 'jest w górę rozpalony' *ana-kaio* (s.161)

67. do Lc 14,24 por. Ew. Tom.II fr.64: 'Kupujący' *agoradzo* i 'importerzy' *em-poros* żadną metodą nie (weszliby) do tych 'właściwych miejsc' *topos* ojca mego (166)

68. do Lc 16,10-12 por. Ps.-Clemens Rzymski 2Cor 8,5: Powiada bowiem pan w ewangelii: Jeżeli to co małe nie 'upilnowaliście' *tereo*, to co wielkie kto wam da? Powiadam bowiem wam, że 'wiernie twierdzący do rzeczywistości' w 'najmniej licznym' *elachistos* i w 'wielolicznym' *polus* 'wiernie wtwierdzący' jest (s.170)

69. do Lc 16,10-12 por. Ireneus Adv. II 56,1 (łac.): Jeżeli w 'umiarkowanym' *modicus* nie byliście wierni, to cóż jest wielkiego (większego) (co) ktoś wam da? (s.170)

70. do Lc 17,20 por. Ew. Tom.II fr.3: Powiada Jezus: Jeżeli ci 'wyciągający(?)' *helko* was rzekliby wam: Oto ta królewska władza w niebie, was 'wyprzedziwszy przybędzie jako pierwsze' *fihamo* te latające tego nieba; jeżeli zaś rzekliby, że pod ziemię jest, 'wejda' *eis-erchomai* ryby morza 'wyprzedziwszy przyszedłszy jako pierwsze' was. I królewska władza boga 'we wnętrzu' *entos* was jest 'i w zewnątrz' *ka-ektos*. Który by 'siebie samego' 'rozeznałby' *ginosko*, 'tę właśnie' *houtos* (t.j. królewską władzę) znajdzie, i gdy wy (będziecie w stanie) 'siebie samych' 'rozeznac sobie w przeszłości' *ginosko*, 'będziecie wiedzieli' *oida* że synowie jesteście wy ojca 'żyjącego biologicznie' *dzao*. Jeżeli zaś nie 'rozeznacie sobie' *ginosko* 'siebie samych', w 'zebraniu' *ptocheia* jesteście, i wy jesteście ta zebrania (s.173)

71. do Mt 18,3 por. Ew. Tom.II fr.22: Rzekł Jezus im: Gdyby 'uczynilibyście' *poieo* wiadome dwa do (jakiegoś) jednego, i uczynilibyście te wiadome 'do wewnątrz' *eso* tak jak te wiadome 'na zewnątrz' *ekso*, i wiadome 'na zewnątrz' tak jak wiadome 'do wewnątrz', i wiadome 'na górę' *ano* tak jak wiadome 'na dół' *kato*; (i jeśli macie zwyczaj czynić to co męskie i żeńskie jednością, aby to, co jest męskie nie było męskim, a to co jest żeńskie nie

było żeńskim; jeśli będziecie mieli zwyczaj czynić oczy jednym okiem, a jedną rękę dacie w miejsce ręki i nogę w miejsce nogi, i obraz w miejsce obrazu) - wtedy 'wejdziecie' *eis-erchomai* do tej 'królewskiej władzy' (s.178)

72. do Mt 19,16-24 por. Ew. nazar. fr.16 (łac.): Powiedział, mówi (rozumie się: ewangelia która jest powiadana według Hebrajczyków) do niego drugi z bogaczy: Nauczycielu, cóż dobrego czyniąc będę żył? Powiedział mu: Człowieku, czyń Prawo i Proroków. Odpowiedział mu: Zrobiłem. Powiedział mu: Pójdź, sprzedaj wszystko co posiadasz i podziel biednym i przyjdź idź za mną. Zaczął zaś bogacz 'dłubać' *scalpo* głowę swoją i nie podobało mu się. I powiedział do niego pan: 'Jakże to' mówisz: wykonywałem Prawo i Proroków? Ponieważ napisane jest w Prawie: Będziesz kochał 'najbliższego' *proximus* twego jak siebie samego, i oto liczni bracia twoi, synowie Abrahama okryci są 'gnojem, nawozem' *stercus* umierający z głodu, i dom twój pełny jest wielu dóbr i w ogóle nie wychodzi coś z tego do nich. I zwróciwszy się powiedział do Simona, ucznia swego siedzącego u siebie: Simonie, synu Jonasa, łatwiej jest żeby wielbłąd przeszedł przez otwór igły, niż żeby bogacz do królestwa niebios (s.179)

73. do Mt 20,22 Jo 8,21 13,33 por. Ew. Egip.: To właśnie, mówi, jest to 'spłynięte' *rheo* 'pod przewodnictwem' *hypo* 'zbawiciela' *soter*: ... ale choćby pilibyście, mówi, ten kielich który ja piję, 'tam gdzie' ja 'prowadzę się pod zwierzchnictwem', tam wy wejść nie możecie (s.185)

74. do Lc 19,8-10 por. Tradycje Matthaiasa: Zakchaiosa (acc.) tedy, pewni zaś (jako) Matthiasa mówią, archicelnika, usłyszawszego (od) pana 'odgórnie uznanego za godnego' *kat-aksioo* 'istotnie do' niego stać się: Oto 'połowy' *hemisus* tych 'środków poczynania spod' daję (jako) 'litościwy datek', 'mówić' *femi*, panie, i jeżeli kogoś coś 'wymusiłem grożąc wyjawieniem nielegalnego importu' *syko-fanteo*, poczwórnie oddaję. 'Na wierzchu' którego i zbawiciel rzekł: Syn człowieka przyszedłszy dzisiaj to 'od przeszłości zatracone' *apollymi* znalazł (s.189)

75. do Mc 11,15 por. Ew. nazar. fr.25 (łac.): W księgach ewangelii, którymi posługują się nazareńczycy, czyta się, że: 'Promienie' *radius* wyszły z jego oczu, którymi prerażeni zmuszeni byli do ucieczki (rozumie się: ze świątyni sprzedający, kupujący, pieniążnicy) (s.196)

76. do Mt 21,21 por. Ew. Tom.II fr.48.106: Powiada Jezus: Jeżeliby dwaj 'uczyniliby pokój' *eireneuo* we wzajemnych w 'tym właśnie' *houtos* 'domostwie' *oikia* jednym, 'powiedzą szczegółowo' *eiro* tej górze: 'Przestąp' *meta-baino*, przestąpi... Powiada Jezus: Gdyby 'uczynilibyście' *poieo* te dwa (jako) '(nijakie) jedno' *heis*, synowie człowieka staniecie się. I jeżeliby rzeklibyście: Ty, góra, przestąp!, przestąpi (s.198)

77. do Mt 22,17-21 por. Ew. Tom.II fr.100: 'Pokazali nadto' *epi-deiknymi* Jezusowi 'złoty pieniądz' *chryson* i rzekli mu: Ci tego cesarza 'żądaną oddania' *ap-aiteo* od nas te wiadome podatki. Rzekł im: Oddajcie *apo-didomi* 'te rzeczy' cesarza cesarzowi, oddajcie te tego boga temu bogu, i te 'moje własne' *emos* oddajcie 'mnie' *ego* (s.205)

78. do Mt 22,39 por. List Barnaby 19,5: Będziesz miłował wiadomego 'bezpośrednio blisko będącego, sąsiada' *plesion* twójego 'ponad' *hyper* duszę swoją (s.211)

79. do Mc 12,34 por. Ew. Tom.II fr.82: Powiada Jezus: Taki który blisko jest mnie, blisko jest ognia. I taki który daleko jest ode mnie, daleko jest od 'królewskiej władzy' *basileia* (s.211)

80. do Mt 23,13 por. Ew. Tom.II fr.102: Powiada Jezus: Biada im, tym farisaiosom, że 'z dwu przeciwnych kierunków są podobni' *par-omoiadzo* psu 'będącemu pogrążonym z góry w bezczynności' *kat-heudo* na żłobie wołów: 'zarówno nie' je 'jak i nie' woły 'puszcza od siebie' *af-iemi* jeść (s.214)

81. do Mt 23,25 por. nieznaną ewangelia apokryficzna, Papirus Oxyrhynchus 840 lin. 30-40: Zbawiciel do niego odpowiadając rzekł: Biada, ślepi, nie widzący. Ty 'wykąpałeś się' *louo* tymi 'pozostającymi po nalaniu'? *cheo-menos?* tymi wodami, w których psy i wieprze 'są zrucone' *ballo* (w czasie) nocy i dnia, i umywszy się tę na zewnątrz skórę 'oczyściłeś' *smecho*, 'ten właśnie który' *hoper* (sposób) i 'nierządnicę' *porne* i fletnistki 'nacierające się pachnidłem' *myridzo* i kąpią się i czyszczą się i 'upiększają wygląd' *kall-opidzo* ku 'pożądaniu' *epi-tymia* człowieka, 'z własnego wnętrza' *endothen* zaś tam zaiste 'dopełnione są' *pleroo* *skorpionów i wszystkiego 'zaprzeczenia reguł cywilizacji' *a-dikia* (s.215)

- *Tak więc „skorpiony i wszystkie niesprawiedliwe” zwierzęta dopełniają nierządnicę dla zdobycia człowieka. Tak samo ‘dopełnia’ *pleroo* duch św. niektórych ludzi Ac 13,52 (s.254) Ef 5,18.
82. do Mt 25,26-30 por. Ew. nazar. fr.18 ({127} Ew. Hebr.10): Skoro zaś ta do nas ‘przybywająca’ *heko* hebrajskimi literami ewangelia tę ‘groźbę’ *apeile* nie ‘z góry na’ *kata* tego ‘ukrywszego’ *apo-krypto* (rozumie się: niewolnika ukrywszego jeden talent) ‘naprowadziła’ *ep-ago*, *ale ‘z góry na’ tego ‘w sposób nie do ocalenia’ *asotos* ‘żyjącego’ *dzao* (-Lc 15,13, t.j. wspólnie z nierządnicami Lc 15,30) (s.229)
- *Czyli odwrotnie niż u Mateusza.
83. do Mt 25,41 por. Agrafon, Iustinus, Dialog 76,5: ‘Prowadźcie się pod przewodnictwem’ *up-ago* do ‘ciemności’ *skotos*, tej ‘położonej bardziej na zewnątrz’ *eksoteros* (Mt 25,30), którą ‘przygotował’ *hetoimadzo* ojciec satanasowi i aniołom jego (s.230)
84. do Lc 22,15 por. Ew. ebion. fr.7 (w {127} fr.8): (A Jezus rzekł): ‘Czy może I. czy nie’ *me* pożądanym spożądalem ‘część mięsa z ofiarnego zwierzęcia’ *kreas* (jako) tę właśnie tę paschę jeść z wami? (s.238)
85. do Lc 22,43 por. Ew. nazar. fr.32 (łac.): Ukazał się zaś mu anioł z nieba ‘wzmacniając’ *conforto* go. Który zaś anioł wzmocnił chrystusa w agonii swoją mową. Mówi się w Ewangelii nazareńczyków - i to samo umieszcza Anzelm w swoim ‘żału, biciu się w piersi’ *planctus* - Bądź stały, panie; wkrótce bowiem nastąpi czas, w którym dzięki twemu cierpieniu odkupiony musi być rodzaj ludzki ‘sprzedany, zadłużony’ *vendo* w Adamie (s.245)
86. do Jo 18,15 por. Ew. nazar. fr.33 (łac.): W Ewangelii nazareńczyków umieszczona jest przyczyna skąd Iohannes znany był kapłanom. Ponieważ gdy był synem biednego Zebedeusza, często nosił ryby do pałaców kapłanów Annasza i Kaifasza. Wyszedł zaś Iohannes do ‘służki, niewolnicy’ *ancilla* ofiarnej i od niej wyjednał żeby Piotr jego towarzysz który stał przed bramą płacząc był wpuszczony (s.250)
87. do Mt 26,61 por. Ew. Tom.II fr.71: Powiada Jezus: ‘Rozwiążę z góry na dół’ *kata-lyo* to właśnie ‘domostwo’ *oikia* i żaden nie ‘będzie mógł’ *dynamai* ‘zbudować jako dom’ *oiko-domeo* go (s.251)
88. do Mt 26,74 por. Ew. nazar. fr.19 (w {127} Ew. Hebr. fr.41): Ioudaikon: I (rozumie się: Petros)
89. do Mt 27,9 por. Ew. nazar.(?) (łac.): Czytałem niedawno w jakimś hebrajskim woluminie, który mi przyniósł Hebrajczyk ‘sektę’ *secta* nazareńskiej, apokryf Jeremiasza, w którym to (rozumie się: Mt 27,9,10) dosłownie napisane znalazłem (s.256)
90. do Mt 27,16 Jo 18,40 por. Ew. nazar. fr..20 (łac.): Ów (rozumie się: Barabbas) w ewangelii która jest napisana ‘blisko, obok’ *iuxta* Hebrajczyków, “syn nauczyciela” (Barabasz?) ‘tłumaczy’ *interpretor* ich, który został skazany z powodu buntu i ‘zabójstwa człowieka’ (s.259)
91. do Mt 27,26 por. Ew. nazar. fr.34 (łac.): Czyta się w Ewangelii nazareńczyków, że Judejczycy ‘określili, wybrali specjalnie nadających się’ czterech żołnierzy do biczowania pana tak mocno, że aż do wylania krwi z całego ciała. Tych samych zaś żołnierzy wybrali żeby go ukrzyżowali jak mówi Jo 19 (s.262)
92. do Mt 27,38 por. Ew. Piotra 4,10.14: I ‘przyprawdzili’ *fero* dwóch ‘złoczyńców’ *kakourgos* (Lc 23,32), i ukrzyżowali ‘z dołu w środku’ *ana* nich pana. On zaś ‘przemilczywał’ *siopao* tak jak ‘żadną metodą ani jeden’ *medeis* ‘trud, ból’ *ponos* ‘mając’ *echo*... I ‘oburzywszy się’ *aganakteo* na niego kazali aby nie ‘był z połamanymi gołeniami’ *skelo-kopto*(?), ‘żeby w ten sposób’ ‘poddawany mękom’ *basanidzo* odumarłby (s.264)
93. do Lc 23,34 por. Ew. nazar. fr.24 (łac.): Tak samo bowiem jest zamieszczone w Ewangelii nazareńczyków, do tego głosu pana uwierzyło liczne tysiące Judejczyków stojące około krzyża (s.265)
94. do Lc 23,34 fr.35 (łac.): Ojczy, wybacz im; nie wiedzą bowiem co czynią. I zauważ, że w Ewangelii nazareńczyków czyta się, że na ową ‘skuteczną, pełną męskiej dzielności’ *virtuosus* mowę chrystusa nawróciło się osiem tysięcy potem do wiary. Rozumie się trzy tysiące w dniu pięćdziesiątnicy. I tak samo zawarto jest w drugiej księdze Dziejów, i potem pięć tysięcy o których mówi się w dziesiątej księdze Dziejów (s.265)
95. do Mt 27,46 por. Ew. Piotra 5,19: I pan ‘wzniósł zawołanie do góry’ *ana-boao* powiadając: ‘mocy’ *dynamis* moja, mocy, ‘z góry na dół pozostawiłaś’ *kata-leipo* mnie (s.268)

96. do Mt 28,1-8 por. Ew. Piotra 9,35-10,42: Tą zaś nocą, którą 'nakładał światło' *epi-fosko* (dzień) 'pański' *kyriake*, wobec strażujących żołnierzy po dwóch na straż, wielki głos stał się w tym niebie, i ujrzeli 'otworzywszy się' *anoigo* niebiosa i dwóch mężów 'zszedłszy' *kat-erchomai* 'w tamtym stamtąd' *ekeithen*, wieloliczny 'blask' *fengos* mających, przybliżywszy się grobowi. Zaś kamień ów, ten 'rzucony' *ballo* na drzwi, *od 'siebie samego' *heautou* 'toczony' *kylio* 'oddalił się' *apochoreo* *'obok - przeciw pomijając' *para* 'część obowiązkową' *meros*, i grób został otworzony, i obydwaj młodzieńcy weszli... znowu widzą wyszedłszy od grobu trzech mężów, i tych dwóch tego jednego 'podprostowujących' *hyp-orthoos*, i *'krzyż' *stauros* 'wdrażający się' *a-kolouteo* im. I tych wprawdzie dwóch głowy 'pojęły, sięgnęły' *choreo* 'aż do' nieba, tego zaś 'prowadzonego za rękę' *cheir-agogeo* 'pod przewodnictwem' ich *'przestępowała ponad' *hyper-baino* niebiosa. I głosu słyszeli z niebios powiadającego: *'Ogłosiłeś jako herald' *kerysso* tym 'obecnie uspionym' *koimao*? I 'poddanie słuchowi, posłuszeństwo' *hypakoe* 'dało się słyszeć' *akouo* od tego krzyża, że: 'Owszem' *nai* (s.275)

*Heautou czyli: od 'swojego własnego' popędu, t.j. pomijając przynależną część obowiązkową. Być może mowa o wyodrębnieniu, wyobcowaniu się w tym zmartwychwstaniu jakiejś części ciała Jezusa.

*Para meros {127-II} s.417 tłumaczy "na bok". Wedł. tegoż krzyż jest tu personifikowany i dlatego wydaje głos. Szereg pism apokryficznych mówi o poprzedzaniu zmartwychwstałego Jezusa jego krzyżem: List apostołów 16, Apokalipsa Piotra 1, Apokalipsa Eliasza 6 {127-II} s.417prz. {127-III}. List apostołów 16 (27) w wersji etiopskiej i koptyjskiej pisze: przyjdę jak słońce wschodzące, jak ono tak ja, jaśniejąc siedem razy więcej chwala, niesiony na skrzydłach chmury w chwale, gdy krzyż mój będzie szedł przede mną (lub: ze mną {127-II} s.525p), przyjdę na ziemię sędzić żywych i umarłych s.34. Apokalipsa Piotra 1: Przyjdę w obłokach nieba z mocą wielką w mojej chwale, a krzyż mój będzie szedł przede mną s.228. Wedł. {127-II} s.417prz. pojawienie się tam krzyża jest, być może, związane ze 'znakiem' *semeion* syna człowieka Mt 24,30. (Wedł. {137} s.247 {144} s.315 znakiem tym jest krzyż, uwielbiony Jezus).

*Tym samym słowem *kerysso* 1P 3,19 opisuje ogłoszenie przez chrystusa duchom w więzieniu po jego śmierci. Zatem, uzgadniając oba teksty Piotrowe, chrystusem zmartwychwstałym (=uwielbionym? - p. wyżej) byłby krzyż.

Krzyż jako symbol chrystusa jest znany {89} s.71 {137} s.214. Tutaj krzyż jemu tylko towarzyszy, ma więc osobowość oddzielną od ciała Jezusa. U Greków *keryks* 'herold' był to Hermes {6}, którego symbolem był fallus; dzierzył on laskę (też symbol krzyża). Ale też kamień z grobu może być symbolem fallusa {50} s.139, jak kamień z muru - chrystusa {137} s.107. W Egipcie bogiem zmartwychwstania był Ozyrys; widowym znakiem jego zmartwychwstania była erekcja jego członka (A. Niwiński "Mity i symbole..." s.189.206).

*Hyper-baino znaczy też: przekroczyć, pomijać, pogwałcić, naruszyć, pozostawić na boku.

97. do Lc 24,13-35 por. Ew. wedł. Hebr. fr.7 (łac.): Również ewangelia która nazywana jest według Hebrajczyków i przeze mnie przetłumaczona została niedawno na grecki i łaciński, którą posługuje się często i Orygenes, po wniebowstąpieniu zbawcy donosi: Pan zaś, gdy dał szatę delikatną studce kapłana, poszedł do Jakobosa i ukazał się mu - przysięgał był bowiem Jakobos, że nie zje chleba od tej godziny w której pił kielich pana, dopóki nie zobaczy go zmartwychwstającego od 'uspionych' *dormio* - i znowu po chwileczce: Przynieście, mówią pan, stół i chleb; i natychmiast jest nadane. Przyniósł chleb i błogosławił i łamał i dał Jakobosowi Sprawiedliwemu i powiedział mu: Bracie mój, spożywaj swój chleb, ponieważ zmartwychwstał syn człowieka od uspiionych (s.279)

B. Z innych tekstów pozakanonicznych

I. Z "Apokryfy Nowego testamentu" cz.I-III red. M. Starowieyski, KUL 1980

98. (cz.I s.69) Ireneusz: (Ebionici) używają wyłącznie Ewangelii według Mateusza, a odrzucają apostoła Pawła nazywając go apostatą Prawa. (+Euzebiusz)

99. (cz.I s.73) (Nazarejczycy) są Żydami, którzy czczą Chrystusa jako człowieka sprawiedliwego i używają Ewangelii zwanej "według Piotra".

100. (cz.I s.74) Cyryl: Stoi napisane w Ewangelii według Hebrajczyków, że gdy chrystus chciał zejść na ziemię do ludzi, dobry ojciec wezwał potężną moc niebieską, którą nazwał Michałem i polecił chrystusa jego pieczy. Moc ta zesłała na świat i została nazwana Maryją, i chrystus przebywał w jej łonie siedem miesięcy. Następnie ona sprawiła, że się narodził... (Lc 2,6)

101. (cz.I s.84) Według Epifaniasza znajduje się tam (w utworze “Genna Marias” - Ród Marii) wiele rzeczy strasznych i dziwnych. Tak więc m.in. gdy Zachariasz wszedł do świątyni, miał ujrzeć człowieka z osłą głową i zawołał: “Biada wam, kogoście czcicie!” Dla zachowania sekretu zostały mu zamknięte usta; gdy je otworzył i powiedział o swym widzeniu, został przez Żydów zabity... (Lc 11,51).
- Zachodzi pytanie, czy sławne grafitto z Palatynu (por. {137} s.118. 249) przedstawiające ukrzyżowanego osła i podpis “Aleksamenos czci swojego boga” pozostaje w związku... Wedł. {137} s.250 może to być karykatura chrystianizmu, gdyż *onocoetes* (gr. *onodes* - ośli) “zrodzony z osła” był to obelżywy epitet odnoszony do chrystusa... Cecyliusz, postać z dzieła Mincjusza Feliksa „Oktawiusz”, zarzucał chrześcijanom: “Słyszę więc, że czczą oni jako świętość głowę osła, najbardziej wstrętnego bydłęcia”... pewien Żyd w Kartaginie, który porzucił chrześcijaństwo, wystawił na widok publiczny namalowany obraz człowieka w todze, z księgą, z kopytem na jednej nodze, z osłimi uszami i z napisem *Deus christianorum - onokoites*, czyli “Bóg chrześcijan, potomek osła”... Podobnie pisali Tacyt, Tertulian.
- Czy ten zarzut zwierzęcości religii chrześcijańskiej wynika ze zwierzęcej pary założycielskiej chrystianizmu: gołębicy jako ducha świętego i baranka jako chrystusa?
102. (cz.I s.84) “Pytania Marii”. Według Epifaniasza Jezus miał w nim objawić ‘rzeczy nieprzyzwoite’ (gr. *aischrourgia* - ‘bezwstydne dzieła, sprośności, uprawianie rozpusty’, specj. ‘*masturbacje*’, od *aischyros* ‘sprośny’ i *ergon* ‘dzieło’)*
- *fragmentu tego książka {127}, jak twierdzi jej autor, “celowo nie podaje”. Por. E 5,4.12
103. (cz.I s.95) Papirus z Oxyrhynchos 655: Kiedy nam się objawisz i kiedy ujrzemy cię? Mówi (Jezus): Gdy rozdziejecie się, a nie doznacie wstydu.
104. (cz.I s.101) Papirus berliński 11.710: Natanael wyznał i powiedział: Rabbi, panie, ty jesteś synem bożym. Odpowiedział mu rabbi i rzekł: Natanaelu, kroc w słońcu. (Mt 17,2 Jo 1,49)
105. (cz.I s.112) Agrafon, Tertulian: Mówi bowiem pismo: Nie jest potwierdzony (przez boga) ten, kto nie doznał próby. (Mt 4,1)
106. (cz.I s.112) Agrafon, Klemens Aleks.: Moją tajemnicę (zachowuję) dla mnie i dla synów mego domu. (Mt 13,11)
107. (cz.I s.117) Agrafon, muzułmański: Rzekł Jezus: ...Jakżeż można zaliczyć pomiędzy mędrców tego, który szuka słowa bożego, aby go innym zwiastować, a nie aby go wypełniać czynem?... Pouczyłem was tylko po to, abyście działali. Mądrość bowiem nie jest wypowiedaniem mądrości, ale praktykowaniem mądrości. (Mt 7,24)
108. (cz.I s.148-149) Ewangelia arabska Jana 5: I gdy zaświtał dzień, rzekł pan nasz do uczniów: Ruszamy razem nad Jordan; tam usłyszycie głos wołający na pustyni, aby uczynić drogi moje gładkimi; tam ujrzycie żagiew płonąca i jak ona świeci, najjaśniejsza przed królem królów. Nuże, idźmy ku światłu płonącemu na pustyni, idźmy do gwiazdy światła. I zaprawdę mówię wam: sam Jan chrzci... Wtedy zbliżył się chrystus do Jordanu... woda jego stała się jakby żarem ognia.
- *Tu Joannes zanurzył niemal całkowicie jest opisany terminami astronomicznymi: “dzień”, “żagiew płonąca i świecąca, najjaśniejsza”, “światło płonące”, “gwiazda światła”, “żar ognia”. Wydają się wskazywać na symbolikę Joannesa jako globu Księżycy lub Wenus. Por. Jo 5,35 “Ów był ta ‘lampa’ *lychnos*, ta ‘palona’ *kaio* i ‘świecąca’ *faino*”. Żagiew i pochodnia się spalają, jak Księżyc, w przeciwieństwie do Słońca.
109. (cz.I s.150) (Rzekł Joannes do Jezusa chrystusa:) tyś niebiański, a ja ziemski, tyś jest syn boży, a ja synem człowieczym. (Jo 12,34-46)
- *Jezus syn człowieka cudy czynił w mocy Joannesa Mt 21,23-27 Mc 11,32n i naśladował Joannesa Mt 17,12n; i o synu człowieka mówił zawsze w trzeciej osobie
110. (cz.I s.162) do Mt 11,18 por. Ew. gruzińska 15: ...Jezus odpowiadał: Jeżeli ja czynię cuda przy pomocy szatana, to czyńcie je sami z samych siebie. Joannes nic nie je i nie pije, i mówicie, że jest szatanem.
111. (cz.I s.172) Ewangelia Barnaby (omówienie): W trakcie Ewangelii Jezus nie mówi, że jest mesjaszem czy synem bożym, a jego zadanie polega jedynie na przygotowaniu drogi mesjaszowi, którym jest Mahomet. Tak więc Jezus przyjmuje rolę, która w tradycji ewangelicznej normalnie jest zarezerwowana dla Joannesa chrzciciela.
112. (cz.I s.232) Ewangelia Psedo-Mateusza 31,3: (Nauczyciel Lewi zaczął wołać:) Być może jest on magiem albo bogiem, albo z pewnością anioł boży przemawia przez niego. Por. Mt 12,24
113. (cz.I s.300) Ewangelia dzieciństwa arabska 49: A kapłani i faryzeusze udali się do Filatusa i rzekli do niego: Ten ukrzyżowany czarownik Jasu (Jezus) zasługiwał na śmierć. Por. Mt 12,24

114. (cz.I s.311) Ewangelia dzieciństwa ormiańska II,9: (Mówiła Anna:) Maryjo... z ciebie wszędzie zorza, *gwiazdo poprzedzająca światło, bardziej podobna do księżyca, niż którakolwiek spośród gwiazd, światłości dnia bardziej (jaśniejąca) niż blask słońca, świcie słońca ze wschodu! (Lc 2,36)

*Tu znów Maria jest opisana terminami astronomicznymi. Wyraźnie jest ona Wenus poranną.

115. (cz.I s.335) XI,8: Gwiazda wskazująca nam drogę wędrowała z nami, a zatrzymywała się na postojach i widzieliśmy ją również stojącą ponad naszymi głowami. A gdy spiesząc się w drodze wędrowaliśmy szybciej, gwiazda pozostawiona w tyle wkrótce nas wyprzedzała, i tak było aż dotąd. Teraz jej światło znikło naszym oczom (XI,3: ukryła chwilowo swoje światło). (Mt 2,9)

*"Gwiazda" tu prezentuje znane możliwości UFO.

116. (cz.I s.338) XI,23: Ponieważ jednak Adam chciał wpięć się bogiem, bóg w nadmiarze swego miłosierdzia i swej miłości do rodzaju ludzkiego postanowił stać się człowiekiem.

Przysiągł naszemu pierwszemu ojcu... posłę mego syna jedynego, syna człowieka, i on z powrotem przywróci cię do pierwotnej godności. Wtedy ty Adamie, będąc złączony z bogiem w twoim ciele, które będzie nieśmiertelne, staniesz się bogiem. (Jo 12,34)

117. (cz.II s.428) Ewangelia Nikodema II,1: Żydzi mówią do Piłata: Czyż nie mówiliśmy, że (Jezus) jest czarownikiem? 5. Cały lud woła, że jest zrodzony z cudzołóstwa i że jest czarownikiem. (Jo 12,24)

118. (cz.III s.204) do Lc 15,11-32 Apokalipsa Sedracha 6,2-8: Uczyniłem go bowiem roztropnym, dziedzicem... Jakież ojciec - rzecze do mnie - wyposażył swego syna, a ten wzięwszy majątek opuścił ojca, odszedł, stał się obcym, i służył obcemu. Ojcu zaś, gdy zobaczył, że on go opuścił, zaciemniło się serce. I odszedł ojciec, aby *odebrać swój majątek, i wypędził go ze swojej chwały, ponieważ opuścił on swego ojca. Jakżeż więc ja, bóg przedziwny i zazdrosny, oddałem mu wszystko, a on, wzięwszy to, stał się cudzołożnikiem i grzesznikiem?

*przeciwna wersja perykopy o synu marnotrawnym

119. (cz.III s.222 przyp.) Według Bazylidesa, którego chrystologię przytacza Ireneusz, zastępczą

śmierć na krzyżu poniósł Szymon Cyrenejczyk. (Lc 23,26)

120. (cz.III s.263) do Mt 22,42-45 o Chrystusie i Dawidzie, por. Apokalipsa Pawła 29,3: Ujrzałem pośrodku miasta wielki ołtarz i bardzo wyniosły, a ktoś stał koło tego ołtarza, a twarz jego jaśniała jak słońce... I zapytałem anioła, i rzekłem: Kim jest ten, o panie, który ma taką moc? I rzekł do mnie anioł: To jest Dawid, a to jest miasto Jerozolima. *Gdy raz(?) przyjdzie Chrystus, król wieczności, wraz z wiernymi swojego królestwa, on znowu poprzedzać go będzie ze śpiewem... Chrystus, syn boga, siedzi po prawicy swego ojca, a ten Dawid śpiewa przed nim w siódmym niebie... Jest rzeczą konieczną, by Dawid śpiewał w godzinie ofiary ciała i krwi Chrystusa.

Przyp.: Jak Dawid poprzedzał ze śpiewem i tańcem (wedł. 2S 6,5 tańcem i graniem) arkę przymierza wprowadzaną do Jerozolimy 2S 6,12n.

*"Gdy raz przyjdzie" - zatem Chrystus jeszcze (do czasu napisania Apokalipsy, t.j. II-III w.) nie przyszedł?

Może jednak tym Chrystusem jest pierwszy Chrystus Saul - Słońce? Stąd twarz Dawida jaśniała tylko „jak” Słońce. Właśnie przed nim grał Dawid 1S 16,23 18,10

C. Z "Teksty z Nag - Hammadi" oprac. W. Myszor, ATK 1979

1. Apokryficzny List Jakuba

121. (s.114) 6,5 ci zaś, którzy uwierzyli w mój 'krzyż' *stauros* - ich jest królestwo boże

122. (s.115) 6,30.35 nie wiecie, że odcięto głowę 'proroctwa' *profeteia* razem z Janem?... proroctwo zazwyczaj uwalnia się od głowy. (Mt 14,8)

123. (s.117) 9,11 Ojciec nie 'potrzebuje' *chreia* mnie, żaden bowiem ojciec nie potrzebuje syna, 'lecz' *alla* syn jest tym, który zazwyczaj potrzebuje ojca. Spieszę właśnie do niego. Nie potrzebuje 'też' *gar* was ojciec mający syna. (Mt 27,46).

(s.134) Przyp. Bóg jest całkowicie "nie potrzebujący nikogo" - pogląd ten podzielała cała literatura starożytna.

124. (s.120) 11,30 myślicie może o ojcu, że jest przyjacielem ludzi, lub, że zwykle 'skłania się' *peithesthai* ku prośbom, lub, że zwykle 'dziękuje'

charidzesthai każdemu z osobna, lub że zwykle ‘ukazuje się’ *anechein* temu, kto go poszukuje? 125. 12,10 on nie odpuści grzechu żadnej ‘duszy’ *psyche* ‘ani’ *oute* ‘winy’ *aitia* ‘ciała’ *sarks*. (Mt 6,14) 126. (s.122) 14,14 Zaprawdę mówię to wam: Kto posiędzie dla siebie życie i ‘uwierzy’ *pisteuein* w królestwo, nie opuści go już nigdy, *‘ani nawet’ *oute* ‘gdyby’ *kan* go ojciec zechciał przepędzić. (Mt 3,2 23,13)

*nauczanie, że można żyć wbrew bogu ojcu!

2. Ewangelia prawdy

127. (s.150) 24,9 Ojciec odsłania swoje łono, ‘zaś’ *de* łonem jego jest ‘duch’ *pneuma* święty, który objawia jego skrytość. Skrytością jego zaś jest jego syn. (Jo 1,18)

3. Ewangelia Tomasza

128. (s.208) 1,7 Rzekł Jezus: ‘Szczęśliwy’ *makarios* lew, którego zje człowiek i lew stanie się człowiekiem. Przeklęty człowiek, którego zje lew i człowiek stanie się lwem.

129. (s.211) 21 Rzekła Mariham do Jezusa: Do kogo podobni są twoi ‘uczniowie’ *mathetes*? Odrzekł: Podobni są do małych dzieci przebywających na polu, które do nich nie należy. *‘Jeśli’ *gar* przyjdą właściciele tego pola, powiedzą: Zostawcie nam nasze pole. Oni staną nadzy przed nimi, aby im je zostawili. (Mt 18,1-3 19,14)

*gr. *gar* znaczy zasadniczo ‘bowiem’; może oznaczać przyczynę, wniosek, wyjaśnienie, uzasadnienie, przedłużenie myśli {7}. Nie ma natomiast w słownikach przykładu znaczenia warunkowego „jeśli” {7} {6}

130. (s.226) 113-114 królestwo ojca rozszerza się na ziemi, a ludzie go nie widzą. Rzekł Szymon Piotr do nich: Niech Mariham odejdzie od nas. Kobiety nie są godne życia. Rzekł Jezus: Oto prowadzę ją, aby uczynić ją mężczyzną, aby stała się ‘duchem’ *pneuma* żywym, podobnym do was mężczyzn. (Mt 13,43). Każda kobieta, która uczyni siebie mężczyzną, wejdzie do królestwa niebios. (Mt 19,12)

4. Ewangelia według Filipa

131. (s.243) 17. Mówią niektórzy, że Maria poczęła z ducha świętego (Mt 1,18). ‘Błądzą’ *planasthai* nie

wiedząc, co mówią. W jaki sposób to kiedyś kobieta poczęła z kobiety!... I pan nie powiedziałaby “Ojciec mój, który jesteś w niebie” (Mt 6,9) ‘jeśliby nie’ *eimeti* miał tam innego ojca, ale ‘po prostu’ *haplos* powiedział: “Ojciec mój”.

132. (s.247) 32. Trzy chodziły z panem zawsze: Maria jego matka, i jej siostra, i Magdalena (Jo 19,25), ta którą nazywa się jego ‘towarzyszka’ *koinonos*. “Maria” bowiem jest jego siostrą i jego matką i jego towarzyszką. Por. przyp. 136 133. 34. Świętym służą ‘siły’ *dynamis* *‘złowrogie’ *poneros*. Zostały bowiem oślepienie przez ‘ducha’ *pneuma* świętego, aby myślały, że służą człowiekowi (!), *‘gdy tymczasem’ *hopote* pracują dla świętych.

* *poneros* jest diabeł Mt 13,19 1Jo 3,12 i syn człowieka Lc 6,22.

*hopote w znaczeniu przyczynowym: ‘wobec tego że, jako że’

134. (s.249) 42. wszelkie ‘obcowanie płciowe’ *koinonia* pomiędzy nierównymi jest cudzołóstwem. (Mc 5,32 7,27)

135. (s.250) 49. Kiedy powiadasz: “jestem Żydem”, nikt się nie poruszy; kiedy powiadasz: “jestem Rzymianinem”, nikt się nie ‘przestraszy’ *tarassesthai*; kiedy powiadasz: “jestem ‘Hellenem’ *hellen*, ‘barbarzyńcą’ *barbaros*... nikt nie zadrży. Kiedy powiesz: “jestem ‘chrześcijaninem’” *christianos*, zadrży. ‘Zaprawdę’ *genoito* to jest sposób który nie będzie można ‘znieść’ *hypomenein*. Ten bóg jest ludożercą, dlatego zabija się mu człowieka na ofiarę. Zanim zabijano w ofierze człowieka, zabijano ‘zwierzęta’ *therion*; nie byli bowiem bogami ci, którym zabijano na ofiarę.

136. (s.252) 55. ‘towarzyszka’ *koinonos* chrystusa jest Maria Magdalena. Pan kochał Marię więcej niż wszystkich ‘uczniów’ *mathetes*, i ‘całował’ *aspadzesthai* ją w usta wiele razy. (s.281) Przyp. “Towarzyszka” pana ze względu na wyraz grecki występujący w tekście może oznaczać wprost: “żona”, kobieta w intymnym związku. (Także wobec znaczenia we fragmencie 60 tegoż dzieła, por. przyp. nast.). M.M. n.p. Mt 27,56 Mc 8,2 16,9 Jo 11,2 12,3 20,16.18

137. (s.253) 60. ‘Podstawą’ *syntaxis* (od *syn-histemi* dosł. ‘razem stanie’) zaś człowieka jest ‘małżeństwo’ *gamos* (Mc 10,2). Poznaj nieskalane

‘współzycie’ *koinonia*, bowiem posiada ono wielką siłę.

Słowniczek

1	ἄαράν	AHRN	40	ἀγωνία	(ἀγών)
2	ἄββά	ABA	41	ἀγωνίζομαι	(ἀγών)
3	ἄβελ	HBL	42	Ἄδάμ	ADM, AD
4	Ἄβιά	ABJH	43	Ἄδδί	AiDV, AiDI
5	Ἄβιαθάρ	ABITR	44	ἀδελφή	(ἀδελφός)
6	Ἄβιλιηγή	(Ἄβιλια)	45	ἀδελφός	(ἀ, δελφός)
7	Ἄβιούδ	ABIHVD	46	ἄδηλος	(ἀ, δηλος)
8	Ἄβραάμ	ABRHM	47	ἀδημονέω	(ἀδήμων)
9	ἄβυσσος	(ἀ, βυσσός)	48	ἄδης, Ἄιδης	(ἀ, ιδεῖν)
10	ἀγαθοποιέω	(ἀγαθός, ποιέω)	49	ἀδικέω	(ἄδικος)
11	ἀγαθός		50	ἀδικία	(ἀδικέω)
12	ἀγαλλίασις	(ἀγαλλιάω)	51	ἄδικος	(ἀ, δίκη)
13	ἀγαλλιάω	(ἀγάλλω)	52	Ἄδμίν, Ἄδμείν	ADMIN
14	ἀγανακτέω	(ἄγαν)	53	ἀδυνατέω	(ἀδύνατος)
15	ἀγαπάω	(ἄγαμαι)	54	ἀδύνατος	(ἀ, δυνατός)
16	ἀγάπη	(ἀγαπάω)	55	ἀεί	
17	ἀγαπητός	(ἀγαπάω)	56	ἀετός	
18	ἀγαρεύω	(ἄγαρος)	57	ἄζυμος	(ἀ, ζύμη)
19	ἀγγεῖον	(ἄγγος)	58	Ἄζώρ	AiZVR
20	ἀγγέλλω	(ἄγω)	59	ἄθετέω	(ἄθετος)
21	ἄγγελος	(ἀγγέλλω)	60	ἀθροίζω	(ἀ, θρός)
22	ἄγγος		61	ἀθῶς	(ἀ, θφή)
23	ἀγέλη	(ἄγω)	62	αιγιαλός	(αἴσσω, ἄλς)
24	ἀγιάζω	(ἄγιος)	63	Αἴγυπτος	
25	ἄγιος	(ἄγος)	64	αἷμα	
26	ἀγκάλη	(ἀγκή)	65	αἰμορροέω	(αἷμα, ρέω)
27	ἄγκιστρον	(ἄγκος)	66	αἰνέω	(αἶνος)
28	ἄγναφος	(ἀ, γνάπτω)	67	αἶνος	
29	ἀγνίζω	(ἀγνός)	68	Αἰνών	AiNVN
30	ἀγνοέω	(ἀ, νόος)	69	αἰρετίζω	(αἰρέω)
31	ἀγορά	(ἀγείρω)	70	αἶρω, ἀείρω	
32	ἀγοράζω	(ἀγορά)	71	αἰσθάνομαι	(αἴω, αἴσθω)
33	ἄγρα		72	αἰσχύνη	(αἴσχος)
34	ἀγραυλέω	(ἀγρός, αὐλή)	73	αἰσχύνομαι, -νω	(αἰσχύνη)
35	ἀγρεύω	(ἄγρα)	74	αἰτέω	
36	ἄγριος	(ἀγρός)	75	αἴτημα	(αἰτέω)
37	ἀγρός		76	αἰτία	
38	ἀγρυπνέω	(ἀγρέω, ὕπνος)	77	αἴτιος	(αἰτία) τό αἴτιον
39	ἄγω		78	αἰφνίδιος	(αἴφνης)
			79	αἰχμαλωτίζω	(αἰχμάλωτος)
			80	αἰχμάλωτος	(αἰχμή, ἄλωτος)
			81	αἰών	

82	αιώνιος	(αίων)	124	αλλότριος	(ἄλλος)
83	ἀκαθαρσία	(ἀκάθαρτος)	125	ἀλόη	
84	ἀκάθαρτος	(ἄ, καθαίρω)	126	ἄλς	
85	ἄκανθα	(ἀκή)	127	άλυσις	
86	ἀκάνθινος	(ἄκανθα)	128	Ἄλφαῖος	ChLFI
87	ἄκαρπος	(ἄ, καρπός)	129	ἄλων	(ἄλως)
88	ἀκαταστασία	(ἄ, καθίστημι)	130	ἀλώπηξ	
89	ἀκέραιος	(ἄ, κεράννυμι)	131	ἄμα	
90	ἀκμήν	(ἀκμή)	132	ἀμαρτάνω	
91	ἀκοή	(ἀκούω)	133	ἀμάρτημα	(ἀμαρτάνω)
92	ἀκολουθέω	(ἄ, κέλευθος)	134	ἀμαρτία	(ἀμαρτάνω)
93	ἀκούω		135	ἀμαρτωλός	(ἀμαρτάνω)
94	ἀκρασία	(ἀκρατής)	136	ἀμελέω	(ἀμελής)
95	ἀκριβόω	(ἀκριβής)	137	ἄμεμπτος	(ἄ, μέμφομαι)
96	ἀκριβῶς	(ἀκριβής)	138	ἀμέριμνος	(ἄ, μέριμνα)
97	ἀκρίς		139	ἀμήν	AMN
98	ἄκρον	(ἄκρος)	140	Ἄμιναδάβ	AiMINDB
99	ἀκυρόω	(ἄ, κύρος)	141	ἄμμος	
100	ἀλάβαστρος	τό ἄ.	142	ἀμνός	
101	ἀλαλάζω	(ἀλαλή)	143	ἄμπελος	
102	ἄλαλος	(ἄ, λάλος)	144	ἀμπελουργός	(ἄμπελος, ἔργον)
103	ἄλας	(ἄλς)	145	ἀμπελών	(ἄμπελος)
104	ἀλείφω		146	ἀμφιβάλλω	(ἀμφί, βάλλω)
105	ἀλεκτοροφωνία	(ἀλέκτωρ, φωνή)	147	ἀμφίβληστρον	(ἀμφιβάλλω)
106	ἀλέκτωρ		148	ἀμφιέζω	(ἀμφιέννυμι)
107	Ἄλέξανδρος	(ἄλέξω, ἀνήρ)	149	ἀμφιέννυμι	(ἀμφί, ἔννυμι)
108	ἄλευρον	(ἄλέω)	150	ἄμφοδον	(ἀμφί, ὁδός)
109	ἀλήθεια	(ἀληθής)	151	ἀμφοτέρος	(ἄμφο) οἱ ἄ.
110	ἀληθής	(ἄ, λήθω)	152	Ἄμών	AMVN
111	ἀληθινός	(ἀληθής)	153	Ἄμώς	AMVC
112	ἀλήθω	(ἄλέω)	154	ἄν	
113	ἀληθῶς	(ἀληθής)	155	ἀνά	
114	ἀλιεύς	(ἄλς)	156	ἀναβαίνω	(ἀνά, βαίνω)
115	ἀλιεύω	(ἀλιεύς)	157	ἀναβιβάζω	(ἀνά, βιβάζω)
116	ἀλίζω	(ἄλς)	158	ἀναβλέπω	(ἀνά, βλέπω)
117	ἀλλά		159	ἀνάβλεψις	(ἀναβλέπω)
118	ἀλλαχόθεν	(ἄλλος)	160	ἀναβοάω	(ἀνά, βοάω)
119	ἀλλαχοῦ	(ἄλλος)	161	ἀνάγαιον	(ἀνά, γαῖα)
120	ἀλλήλων	(ἄλλος)	162	ἀναγγέλλω	(ἀνά, ἀγγέλλω)
121	ἀλλογενής	(ἄλλος, γένος)	163	ἀναγινώσκω	(ἀνά, γι(γ)νώσκω)
122	ἄλλομαι		164	ἀναγκάζω	(ἀνάγκη)
123	ἄλλος		165	ἀνάγκη	

166	ἀνάγω	(ἀνά, ἄγω)	208	ἀνατέλλω	(ἀνά, τέλλω)
167	ἀναδεικνυμι	(ἀνά, δείκνυμι)	209	ἀνατολή	(ἀνατέλλω)
168	ἀνάδειξις	(ἀνά, δείκνυμι)	210	ἀνατρέπω	(ἀνά, τρέπω)
169	ἀναζάω	(ἀνά, ζάω)	211	ἀνατρέφω	(ἀνά, τρέφω)
170	ἀναζητέω	(ἀνά, ζητέω)	212	ἀναφαίνω	(ἀνά, φαίνω)
171	ἀνάθεμα	(ἀνατίθημι)	213	ἀναφέρω	(ἀνά, φέρω)
172	ἀναθεματίζω	(ἀνάθεμα)	214	ἀναφωνέω	(ἀνά, φωνέω)
173	ἀνάθημα	(ἀνατίθημι)	215	ἀναχωρέω	(ἀνά, χωρέω)
174	ἀναίδεια	(ἀναιδής)	216	Ἄνδρέας	(ἀνήρ)
175	ἀναίρεω	(ἀνά, αἰρέω)	217	ἀνέκλειπτος	(ἀ, ἐκλείπω)
176	ἀναίτιος	(ἀ, αἰτία)	218	ἀνεκτός	(ἀνέχομαι) -ότερον
177	ἀνακαθίζω	(ἀνά, καθίζω)	219	ἄνεμος	
178	ἀνακάμπω	(ἀνά, κάμπω)	220	ἀνένδεκτος	(ἀ, ἐνδέχομαι)
179	ἀνάκειμαι	(ἀνά, κείμαι)	221	ἀνέρχομαι	(ἀνά, ἔρχομαι)
180	ἀνακλίνω	(ἀνά, κλίνω)	222	ἄνευ	
181	ἀνακράζω	(ἀνά, κράζω)	223	ἀνευρίσκω	(ἀνά, εὐρίσκω)
182	ἀνακρίνω	(ἀνά, κρίνω)	224	ἀνέχομαι	(ἀνά, ἔχω)
183	ἀνακυλίω	(ἀνά, κυλίω)	225	ἄνηθον	
184	ἀνακύπτω	(ἀνά, κύπτω)	226	ἀνήρ	
185	ἀναλαμβάνω	(ἀνά, λαμβάνω)	227	ἀνθίστημι	(ἀντί, ἴστημι)
186	ἀνάλη(μ)ψις	(ἀνά, λῆ(μ)ψις)	228	ἀνθομολογέομαι	(ἀντί, ὁμολ.)
187	ἀναλίσκω	(ἀνά, ἀλίσκω)	229	ἀνθρακιά	(ἄνθραξ)
188	ἄναλος	(ἀ, ἄλς)	230	ἀνθρωποκτόνος	(ἄνθρωπος, κτεί.)
189	ἀναλύω	(ἀνά, λύω)	231	ἄνθρωπος	
190	ἀναμάρτητος	(ἀ, ἀμαρτάνω)	232	ἄνιπτος	(ἀ, νίπτω)
191	ἀναμνησκω	(ἀνά, μιμνήσκω)	233	ἀνίστημι	(ἀνά, ἴστημι)
192	ἀνάμνησις	(ἀναμνησκω)	234	Ἄννα	ChNH
193	ἀνάπαυσις	(ἀναπαύω)	235	Ἄννας	ChNH
194	ἀναπαύω	(ἀνά, παύω)	236	ἀνόητος	(ἀ, νοέω)
195	ἀνάπειρος	(ἀνά, πηρός)	237	ἄνοια	(ἀ, νοῦς)
196	ἀναπέμπω	(ἀνά, πέμπω)	238	ἀνοίγω	(ἀνά, οἶγω)
197	ἀναπηδάω	(ἀνά, πηδάω)	239	ἀνομία	(ἄνομος)
198	ἀναπίπτω	(ἀνά, πίπτω)	240	ἄνομος	(ἀ, νόμος)
199	ἀναπληρόω	(ἀνά, πληρόω)	241	ἀνορθόω	(ἀνά, ὀρθόω)
200	ἀναπτύσσω	(ἀνά, πτύσσω)	242	ἀντάλλαγμα	(ἀντί, ἀλλάσσω)
201	ἀνάπτω	(ἀνά, ἄπτω)	243	ἀνταποδίδωμι	(ἀντί, ἀποδίδωμι)
202	ἀνασειώ	(ἀνά, σείω)	244	ἀνταπόδομα	(ἀνταποδίδωμι)
203	ἀνασπάω	(ἀνά, σπάω)	245	ἀνταποκρίνομαι	(ἀντί, ἀποκ.)
204	ἀνάστασις	(ἀνίστημι)	246	ἀντέχω, -ομαι	(ἀντί, ἔχω)
205	ἀναστενάζω	(ἀνά, στενάζω)	247	ἀντί	
206	ἀναστρέφω	(ἀνά, στρέφω)	248	ἀντιβάλλω	(ἀντί, βάλλω)
207	ἀνατάσσω, -ομαι	(ἀνά, τάσσω)	249	ἀντίδικος	(ἀντί, δίκη)

250	άντικαλέω	(άντί, καλέω)	292	άπογραφή	(άπογράφω)
251	άντικειμαι	(άντί, κείμαι)	293	άπογράφω	(άπό, γράφω)
252	άντιλαμβάνομαι	(άντί, λαμβ.)	294	άποδεκατεύω	(άπό, δ.)
253	άντιλέγω	(άντί, λέγω)	295	άποδεκατόω	(άπό, δ.)
254	άντιμετρέω	(άντί, μετρέω)	296	άποδέχομαι	(άπό, δ.)
255	άντιπαρέρχομαι	(άντί, π.)	297	άποδημέω	(άπόδημος)
256	άντιπέρα	(άντί, πέρα)	298	άπόδημος	(άπό, δήμος)
257	άντλέω	(άντλος)	299	άποδίδωμι	(άπό, δίδωμι)
258	άντλημα	(άντλέω)	300	άποδοκιμάζω	(άπό, δ.)
259	άνυδρος	(ά, ύδωρ)	301	άποθήκη	(άποτίθημι)
260	άνω	(άνά)	302	άποθλίβω	(άπό, θλίβω)
261	άνωθεν	(άνω)	303	άποθνήσκω	(άπό, θνήσκω)
262	άνώτερον	(άνω)	304	άποκαθίστημι	(άπό, κ.)
263	άξινη	(άγνυμι)	305	άποκαλύπτω	(άπό, καλύπτω)
264	άξιος	(άγω)	306	άποκάλυψις	(άποκαλύπτω)
265	άξιόω	(άξιος)	307	άπόκειμαι	(άπό, κείμαι)
266	άπαγγέλλω	(άπό, άγγέλλω)	308	άποκεφαλίζω	(άπό, κεφαλή)
267	άπάγχομαι	(άπό, άγχω)	309	άποκλείω	(άπό, κλείω)
268	άπάγω	(άπό, άγω)	310	άποκόπτω	(άπό, κόπτω)
269	άπαίρω	(άπό, αίρω)	311	άποκρίνω, -ομαι	(άπό, κρίνω)
270	άπαιτέω	(άπό, αίτέω)	312	άπόκρισις	(άποκρίνω)
271	άπαλλάσσω	(άπό, αλλάσσω)	313	άποκρύπτω	(άπό, κρύπτω)
272	άπαλός		314	άπόκρυφος	(άποκρύπτω)
273	άπαντάω	(άπό, άντάω)	315	άποκτείνω	(άπό, κτείνω)
274	άπάντησις	(άπαντάω)	316	άποκτέννω	(άπό, ?)
275	άπαρνεόμαι	(άπό, άρνεόμαι)	317	άποκυλίω	(άπό, κυλίω)
276	άπαρτισμός	(άπαρτίζω)	318	άπολαμβάνω	(άπό, λαμβάνω)
277	άπας		319	άπολείγω	(άπό, λείγω)
278	άπάτη		320	άπόλλυμι	(άπό, όλλυμι)
279	άπειθέω	(άπειθής)	321	άπολογέομαι	(άπό, λόγος)
280	άπειθής	(ά, πείθω)	322	άπολύτρωσις	(άπό, λυτρώω)
281	άπελπίζω	(άπό, έλπίζω)	323	άπολύω	(άπό, λύω)
282	άπέναντι	(άπό, έναντι)	324	άπομάσσω, -ομαι	(άπό, μάσσω)
283	άπέρχομαι	(άπό, έρ.)	325	άπονίπτω, -ίζω	(άπό, νίπτω)
284	άπέχω	(άπό, έχω)	326	άποπλανάω	(άπό, πλανάω)
285	άπιστέω	(άπιστος)	327	άποπλύνω	(άπό, πλύνω)
286	άπιστία	(άπιστέω)	328	άποπνίγω	(άπό, πνίγω)
287	άπιστος	(ά, πιστός)	329	άπορέω	(ά, πόρος)
288	άπλοϋς, άπλόος		330	άπορία	(ά, πόρος)
289	άπό		331	άποσπάω	(άπό, σπάω)
290	άποβαίνω	(άπό, βαίνω)	332	άποστάσιον	(άφίστημι)
291	άποβάλλω	(άπό, βάλλω)	333	άποστεγάζω	(άπό, στέγη)

334	ἀποστέλλω	(ἀπό, στέλλω)	376	ἄρρωστος	(ἄ, ρώννυμι)
335	ἀποστερέω	(ἀπό, στερέω)	377	ἄρσην, ἄρρην	
336	ἀπόστολος	(ἀποστέλλω)	378	ἄρτι	
337	ἀποστοματίζω	(ἀπό, στόμα)	379	ἄρτος	
338	ἀποστρέφω	(ἀπό, στρέφω)	380	ἄρτύω	(ἀραρίσκω)
339	ἀποσυνάγωγος	(ἀπό, συναγωγ.)	381	Ἄρφαξιάδ	ARFKSzD
340	ἀποτάσσομαι	(ἀπό, τάσσω)	382	ἀρχαῖος	(ἀρχή)
341	ἀποτελέω	(ἀπό, τελέω)	383	Ἄρχελαος	(ἄρχω, λαός)
342	ἀποτίθεμαι, -θημι	(ἀπό, τίθημι)	384	ἀρχή	(ἄρχω)
343	ἀποτινάσσω	(ἀπό, τινάσσω)	385	ἀρχιερεύς	(ἄρχω, ἱερεύς)
344	ἀποφέρω	(ἀπό, φέρω)	386	ἀρχισυνάγωγος	(ἄρχω, συναγ.)
345	ἀποχωρέω	(ἀπό, χωρέω)	387	ἀρχιτελώνης	(ἄρχω, τελών.)
346	ἀποψύχω	(ἀπό, ψύχω)	388	ἀρχιτρίκλινος	(ἄρχω, τρίκλι.)
347	ἄπτω		389	ἄρχω	
348	ἀπόλεια	(ἀπόλλυμι)	390	ἄρχων	(ἄρχω)
349	ἄρα		391	ἄρωμα	
350	ἄρα	(ἄρα)	392	Ἄσαφ	ASF
351	Ἄράμ	RM	393	ἄσβεστος	(ἄ, σβέννυμι)
352	ἄραφος, ἄρραφος	(ἄ, ράπτω)	394	ἀσέλγεια	(ἀσελγής)
353	ἀργός	(ἄ, ἔργον)	395	Ἄσήρ	ASzR
354	ἀργύριον	(ἄργυρος)	396	ἀσθένεια	(ἀσθενής)
355	ἄργυρος	(ἀργός)	397	ἀσθενέω	(ἀσθενής)
356	ἀρέσκω		398	ἀσθενής	(ἄ, σθένος)
357	ἀρεστός	(ἀρέσκω)	399	ἀσκός	
358	ἀρήν, ἀρνός		400	ἀσπάζομαι	
359	ἀριθμέω	(ἀριθμός)	401	ἀσπασμός	(ἀσπάζομαι)
360	ἀριθμός		402	ἀσσάριον	(fac. as)
361	Ἀριμαθαία	HRMTIM	403	ἀστήρ	
362	ἀριστάω	(ἄριστον)	404	ἀστραπή	
363	ἀριστερός	(ἄριστος)	405	ἀστράπτω	(ἀστραπή)
364	ἄριστον		406	ἄστρον	(ἀστήρ)
365	ἀρκετός	(ἀρκέω)	407	ἀσύνετος	(ἄ, συνετός)
366	ἀρκέω		408	ἀσφάλεια	(ἀσφαλής)
367	ἀρνέομαι		409	ἀσφαλίζω, -ζομαι	(ἀσφαλής)
368	Ἄρνι, Ἄρνει	ARNI	410	ἀσφαλῶς	(ἀσφαλής)
369	ἀρνίον	(ἀρνός, ἀρήν)	411	ἀσώτως	(ἄσωτος)
370	ἀρνός v. ἀρήν		412	ἄτεκνος	(ἄ, τέκνον)
371	ἀροτριάω	(ἄροτρον)	413	ἀτενίζω	(ἀτενής)
372	ἄροτρον	(ἀρόω)	414	ἄτερ	
373	ἀρπαγή	(ἀρπάζω)	415	ἀτιμάζω	(ἄτιμος)
374	ἀρπάζω		416	ἀτιμάω	(ἄ, τιμάω)
375	ἀρπαξ	(ἀρπάζω)	417	ἄτιμος	(ἄ, τιμή)

418	ἀτιμόω	(ἄτιμος)	460	βαθύς	
419	ἄτοπος	(ἄ, τόπος)	461	βαΐον	(βάϊς)
420	Αὐγοῦστος	(Iac. Augustus)	462	βαλλάντιον	
421	αὐλέω	(αὐλός)	463	βάλλω	
422	αὐλή	(ἄω, ἄημι)	464	βαπτίζω	(βάπτω)
423	αὐλητής	(αὐλέω)	465	βάπτισμα	(βαπτίζω)
424	αὐλίζομαι	(αὐλή)	466	βαπτισμός	(βαπτίζω)
425	αὐξάνω		467	βαπτιστής	(βαπτίζω)
426	αὔριον	(ἠώς)	468	βάπτω	
427	αὐστηρός	(αὔω)	469	βαραβᾶς	BRABA
428	αὐτόματος	(αὐτός, μάω)	470	βαραχίας	BRKIH
429	αὐτόπτης	(αὐτός, ὀράω)	471	βαρέω	(βάρος)
430	αὐτός		472	βαρέως	(βαρύς)
431	αὐτοῦ	(αὐτός)	473	βαρθολομαῖος	BRTLMI
432	αὐτόφωρος	(αὐτός, φώρ)	474	βαριωνᾶ	BRIVNH
433	ἀφαιρέω	(ἀπό, αἰρέω)	475	βάρος	(βαρύς)
434	ἀφανίζω	(ἀ, φανής)	476	Βαρτιμαῖος	BRTIMI
435	ἄφαντος	(ἀ, φαίνω)	477	βαρύνω	(βαρύς)
436	ἀφεδρών	(ἀπό, ἔδρα)	478	βαρύς	
437	ἄφεις	(ἀφήμι)	479	βαρύτιμος	(βαρύς, τιμή)
438	ἄφθαρτος	(ἀ, φθείρω)	480	βασανίζω	(βάσανος)
439	ἀφήμι, ἀφίω	(ἀπό, ἴημι)	481	βασανιστής	(βασανίζω)
440	ἀφίστημι	(ἀπό, ἴστημι)	482	βάσανος	
441	ἀφίω	v. ἀφήμι	483	βασίλεια	(βασιλεύς)
442	ἀφόβως	(ἀ, φόβος)	484	βασίλειος	(βασιλεύς)
443	ἀφορίζω	(ἀπό, ὀρίζω)	485	βασιλεύς	
444	ἀφρίζω	(ἀφρός)	486	βασιλεύω	(βασιλεύς)
445	ἀφρός		487	βασιλικός	(βασιλεύς)
446	ἀφροσύνη	(ἄφρων)	488	βασίλισσα	(βασιλεύς)
447	ἄφρων	(ἀ, φρήν)	489	βαστάζω	
448	ἀφυπνώω	(ἀπό, ὕπνος)	490	βάτος (1)	
449	Ἄχάζ	AChZ	491	βάτος (2)	BT
450	ἀχάριστος	(ἀ, χαρίζομαι)	492	βατταλογέω	(βάττος, λόγος)
451	ἀχειροποίητος	(ἀ, χεῖρ, ποιητ.)	493	βδέλυγμα	(βδελύσσω)
452	Ἄχιμ	AChIM	494	βεβαιόω	(βέβαιος)
453	ἀχρεῖος	(ἀ, χρεία)	495	βεβηλόω	(βέβηλος)
454	ἄχρι	(ἄκρος)	496	Βεελζεβούλ	BAiLZB(V)L
455	ἄχυρον		497	βελόνη	(βέλος)
456	Βαβυλών	BBL	498	Βηθαβαρά	BITAiBRH
457	βαθέως	v. βαθύς	499	Βηθανία	(BIT, AiNIH)
458	βάθος	(βαθύς)	500	Βηθζαθά	BITZITA
459	βαθύνω	(βαθύς)	501	Βηθλέεμ	BITLChM (BIT, LChM)

502 Βηθσαϊδά, -δαν	BITCIDH (BIT, C.)	544 βύσσοσ	
503 Βηθφαγή	BITFGI (BIT, FGI)	545 Γαββαθά	GBTA
504 βήμα	(βαίνω)	546 Γαβριήλ	GBRIAL (CBR, AL)
505 βιάζω, -ομαι	(βία)	547 αδαρηνόσ	(GDR, άδαρα)
506 βιαστήσ	(βιάζω)	548 γαζοφυλάκιον	(γάζα, φυλακή)
507 βιβλίον	(βίβλοσ)	549 γαλήνη	
508 βίβλοσ, βύβλοσ		550 Γαλιλαία	GLIL
509 βιβρώσκω		551 Γαλιλαϊόσ	GLILI
510 βίοσ		552 γαμέω	(γάμοσ)
511 βιωτικόσ	(βιόω)	553 γαμίζω	(γάμοσ)
512 βλάπτω		554 γαμίσκω, -ομαι	(γάμοσ)
513 βλαστάνω		555 γάμοσ	
514 βλασφημέω	(βλάσφημοσ)	556 γάρ	
515 βλασφημία	(βλασφημέω)	557 γαστήρ	
516 βλέπω		558 γε	
517 βλητέοσ	(βάλλω)	559 γέεννα	GIA-HNM
518 Βοαηργέσ		560 Γεθσημανί	GTSzMNI
519 βοάω	(βοή)	561 γείτων	
520 Βόεσ, Βόοσ	BAiZ	562 γελάω	
521 βοηθέω	(βοή, θέω)	563 γεμίζω	(γέμω)
522 βόθυνοσ	(βόθροσ)	564 γέμω	
523 βολή	(βάλλω)	565 γενεά	(γίνομαι)
524 βορρᾶσ, Βορέασ		566 γενέσια, τά	(γενέσιοσ, τό)
525 βόσκω		567 γένεσισ	(γίνομαι)
526 βουλευόω, -ομαι	(βουλή)	568 γενετή	(γίνομαι)
527 βουλευτήσ	(βουλεύω)	569 γένημα	(γέννημα)
528 βουλή	(βούλομαι)	570 γεννάω	(γέννα)
529 βούλομαι		571 γένημα	(γεννάω)
530 βουνόσ		572 Γεννησαρέτ	GNISR
531 βοῦσ		573 γένησισ	(γεννάω)
532 βραδύσ		574 γεννητόσ	(γεννάω)
533 βραχίων	(βραχύσ)	575 γένοσ	(γίνομαι)
534 βραχύσ		576 Γερασηνόσ	GRSz
535 βρέφοσ		577 Γεργεσηνόσ	
536 βρέχω		578 γέρων	
537 βροντή	(βρέμω)	579 γεύω, -ομαι	
538 βροχή	(βρέχω)	580 γεωργόσ	(γῆ, ἔργον)
539 βρυγμόσ	(βρύχω)	581 γῆ	(γέα)
540 βρᾶμα	(βιβρώσκω)	582 γῆρασ	(γέρων)
541 βρώσιμοσ	(βρᾶσισ)	583 γηράσκω	(γῆρασ)
542 βρᾶσισ	(βιβρώσκω)	584 γί(γ)νομαι	
543 βυθίζω	(βυθόσ)	585 γι(γ)νώσκω	

586	γλῶσσα		628	δείκνυμι, -ύω	
587	γλωσσόκομον	(γλῶσσα, κομέω)	629	δειλιάω	(δειλία)
588	γναφεύς	(κνάφος)	630	δειλός	(δέος, δειδω)
589	γνωρίζω	(γνώριμος)	631	δεῖνα	
590	γνώσις	(γινώσκω)	632	δεινῶς	(δεινός)
591	γνωστός	(γινώσκω)	633	δειπνέω	(δειπνον)
592	γογγύζω		634	δειπνον	
593	γογγυσμός	(γογγύζω)	635	δέκα	
594	Γολγοθᾶ	GLGLT	636	δεκαοκτώ	(δέκα, ὀκτώ)
595	Γόμορρα	AiMRH	637	δεκαπέντε	(δέκα, πέντε)
596	γονεύς	(γίνομαι)	638	Δεκάπολις	(δέκα, πόλις)
597	γόνυ		639	δεκατέσσαρες	(δέκα, τέσσαρ)
598	γονυπετέω	(γόνυ, πίπτω)	640	δέκατος	(δέκα)
599	γράμμα	(γράφω)	641	δεκτός	(δέχομαι)
600	γραμματεύς	(γράμμα)	642	δένδρον	
601	γραφή	(γράφω)	643	δεξιός	
602	γράφω		644	δέομαι	(δέω)
603	γρηγορέω	(ἐγείρω)	645	δερμάτινος	(δέρμα)
604	γυμνός		646	δέρω	
605	γυνή		647	δεσμεύω	(δεσμός)
606	γωνία		648	δεσμέω	(δεσμός)
607	δαιμονίζομαι	(δαίμων)	649	δέσμη	(δέω)
608	δαιμόνιον	(δαμόνιος)	650	δέσμιος	(δεσμός)
609	δαίμων	(δαίω)	651	δεσμός	(δέω)
610	δάκρυον		652	δεσμοτήριον	(δεσμός)
611	δακρύω	(δάκρυ)	653	δεσπότης	
612	δακτύλιος	(δάκτυλος)	654	δεῦρω	
613	δάκτυλος	(δείκνυμι)	655	δεῦτε	(δεῦρο, ἴτε)
614	Δαλμανουθά	(DLH, MNH)	656	δευτερόπρωτος	(δεύτερος, πρῶ.)
615	δαμάζω		657	δεύτερος	(δύω)
616	δάνειον	(δάνος)	658	δέχομαι	
617	δαν(ε)ιστής	(δανίζω)	659	δέω	
618	δαν(ε)ίζω	(δάνος)	660	δή	
619	Δανιήλ	DNIAL	661	δηλαυῶς	(δηλος, ἀνγή)
620	δαπανάω	(δαπάνη)	662	δηλος	
621	δαπάνη		663	δηνάριον	(ἰac. denarius)
622	Δαυίδ	DVD	664	δήποτε	(δή, ποτέ)
623	δέ		665	διά	
624	δέησις	(δέομαι, δέω)	666	διαβαίνω	(διά, βαίνω)
625	δεῖ	(δέω)	667	διαβάλλω	(διά, βάλλω)
626	δεῖγμα	(δείκνυμι)	668	διαβλέπω	(διά, βλέπω)
627	δειγματίζω	(δείγμα)	669	διάβολος	(διαβάλλω)

670	διαγγέλλω	(δ, ἀγγέλλω)	712	διασπάω	(δ, σπάω)
671	διαγι(γ)νομαι	(δ, γίνομαι)	713	διασπορά	(δ, σπείρω)
672	διαγνωρίζω	(δ, γνωρίζω)	714	διαστέλλω, -ομαι	(δ, στ.)
673	διαγογγύζω	(δ, γογγύζω)	715	διαστρέφω	(δ, στρέφω)
674	διαγρηγορέω	(δ, γρηγορέω)	716	διασιζω	(δ, σίζω)
675	διαδίδωμι	(δ, δίδωμι)	717	διαταράσσω	(δ, ταράσσω)
676	διαζώννυμι	(δ, ζώννυμι)	718	διατάσσω	(δ, τάσσω)
677	διαθήκη	(διατίθημι)	719	διατηρέω	(δ, τηρέω)
678	διαίρεω	(δ, αἰρέω)	720	διατίθημι, -θεμαι	(δ, τίθημι)
679	διακαθαίρω	(δ, καθαίρω)	721	διατρίβω	(δ, τρίβω)
680	διακαθαρίζω	(δ, καθαρίζω)	722	διαφέρω	(δ, φέρω)
681	διακελεύω	(δ, κελεύω)	723	διαφημίζω	(δ, φήμη)
682	διακονέω	(διάκονος)	724	διαφθείρω	(δ, φθ.)
683	διακονία	(διακονέω)	725	διαφυλάσσω	(δ, φυ.)
684	διάκονος		726	διαχωρίζω	(δ, χω.)
685	διακόσιοι	(δίς, ἑκατόν)	727	διδάκτος	(διδάσχω)
686	διακρίνω	(δ, κρίνω)	728	διδασκαλία	(διδάσκαλος)
687	διακωλύω	(δ, κωλύω)	729	διδάσκαλος	(διδάσχω)
688	διαλαλέω	(δ, λαλέω)	730	διδάσκω	
689	διαλέγω, -ομαι	(δ, λέγω)	731	διδασχία	(διδάσχω)
690	διαλείπω	(δ, λείπω)	732	δίδραχμον	(δίς, δραχμή)
691	διαλλάσσω, -ομαι	(δ, ἀλλάσσω)	733	Δίδυμος	(δίς)
692	διαλογίζομαι	(δ, λογίζομαι)	734	δίδωμι	
693	διαλογισμός	(διαλογίζομαι)	735	διεγείρω	(δ, ἐγείρω)
694	διαμαρτύρομαι	(δ, μαρτύρομαι)	736	διέξοδος	(δ, ἔξοδος)
695	διαμένω	(δ, μένω)	737	διερμηνεύω	(δ, ἐρ.)
696	διαμερίζω	(δ, μερίζω)	738	διέρχομαι	(δ, ἔρ.)
697	διαμερισμός	(διαμερίζω)	739	διετής	(δίς, ἔτος)
698	διανεύω	(δ, νεύω)	740	διηγέομαι	(δ, ἠγέομαι)
699	διανόημα	(δ, νοέομαι)	741	διήγησις	(διηγέομαι)
700	διάνοια	(διά, νοέομαι)	742	δίιστημι	(δ, ἴσθημι)
701	διανοίγω	(διά, ἀνοίγω)	743	δίισχυρίζομαι	(δ, ἰσχυρός)
702	διανυκτερεύω	(δ, νύξ)	744	δίκαιος	(δίκη)
703	διαπεράω	(δ, περάω)	745	δικαιοσύνη	(δίκαιος, ?)
704	διαπορεύω, -ομαι	(δ, πορεύομαι)	746	δικαιόω	(δίκαιος)
705	διαπορέω	(δ, ἀπορέω)	747	δικαίωμα	(δικαιόω)
706	διαπραγματεύομαι	(δ, πραγ.)	748	δικαίως	(δίκαιος)
707	διαρπάζω	(δ, ἀρπάζω)	749	δικαστής	(δικάζω)
708	διαρρήγνυμι	(δ, ρήγνυμι)	750	δίικτυον	
709	διασαφέω	(δ, σαφής)	751	διό	(διά ὄ)
710	διασεύω	(δ, σεύω)	752	διοδεύω	(διά, ὀδεύω)
711	διασκορπίζω	(δ, σκορπίζω)	753	διορύσσω	(διά, ὀρύσσω)

754	διότι	(διά ὄτι)	796	δῶρον	(δίδωμι)
755	διπλοῦς, -λόος	(δίς, ?πλοος)	797	ἔα	(?ἔάω)
756	δίς	(δύω)	798	ἔάν	(εἰ, ἄν)
757	διστάζω	(δίς, ?)	799	ἑαυτοῦ	(ὄς, αὐτός)
758	δισχίλιοι	(δίς, χιλιάς)	800	ἔάω	
759	διυλίζω	(διά, ὑλίζω)	801	ἑβδοσμήκοντα	(ἑπτά)
760	διχάζω	(δίχα)	802	ἑβδομηκοντάκις	(ἑβδομήκοντα)
761	διχοτομέω	(δίχα, τέμνω)	803	ἑβδομος	(ἑπτά)
762	διψάω	(δίψα)	804	ἑβερ	ΑἰΒR
763	διωγμός	(διώκω)	805	ἑβραϊκός	(Εβραῖος)
764	διώκω	(δίω)	806	Εβραϊστί	(Εβραῖος) ΑἰBRIT
765	δόγμα	(δοκέω)	807	ἐγγίζω	(ἐγγύς)
766	δοκέω		808	ἐγγράφω	(ἐν, γράφω)
767	δοκιμάζω	(δόκιμος)	809	ἐγγύς	
768	δοκός		810	ἐγείρω	
769	δόλος		811	ἐγερσις	(ἐγείρω)
770	δόμα	(δίδωμι)	812	ἐγκάθετος	(ἐν, καθήμι)
771	δόξα	(δοκέω)	813	ἐγκαίνια	(ἐν, καινός)
772	δοξάζω	(δόξα)	814	ἐγκακέω	(ἐν, κακός)
773	δουλεύω	(δοῦλος)	815	ἐγκαταλείπω	(ἐν, καταλ.)
774	δούλη	(δοῦλος)	816	ἐγκρύπτω	(ἐν, κρύπτω)
775	δοῦλος		817	ἐγκυος	(ἐν, κυέω)
776	δοχή	(δέχομαι)	818	ἐγώ	
777	δραχμή	(δράσσομαι)	819	ἐδαφίζω	(ἔδαφος)
778	δρέπανον	(δρέπω)	820	Εζεκίας	ChZKoIHV
779	δύναμαι		821	ἐθέλω, θέλω	
780	δύναμις	(δύναμαι)	822	ἐθίζω	(ἔθος)
781	δυνάστης	(δύναμαι)	823	ἐθνικός	(ἔθνος)
782	δυνατός	(δύναμαι)	824	ἔθνος	
783	δύνω v. δύω		825	ἔθος	
784	δύο		826	εἰ	
785	δυσβάστακος	(δυσ, βαστάζω)	827	εἶδεα	(εἶδω)
786	δύσις	(δύνω, δύω)	828	εἶδον	(εἶδω aor.2)
787	δύσκολος	(δυσ, κόλον)	829	εἶδος	(εἶδω)
788	δυσκόλως	(δύσκολος)	830	εἶδω	εἶδον, οἶδα
789	δυσμή	(δύνω, δύω)	831	εἰκῆ	
790	δύω, δύνω		832	εἵκοσι	
791	δώδεκα	(δύο, δέκα)	833	εἰκών	(εἶκω)
792	δῶμα	(δέμω)	834	εἰμί	(ἔω)
793	δωρεά	(δωρέω)	835	εἶμι	(ἴω)
794	δωρεάν	(δωρεά)	836	εἵνεκεν v.	ἔνεκα
795	δωρέομαι, -έω	(δῶρον)	837	εἶπον	(ἔπω aor.2)

838	εἰρηνεύω	(εἰρήνη)	880	ἐκλεκτός	(ἐκλέγω)
839	εἰρήνη		881	ἐκλύω, -ομαι	(ἐκ, λύω)
840	εἰρηνοποιός	(εἰρήνη, ποιέω)	882	ἐκμάσσω	(ἐκ, μάσσω)
841	εἶρω		883	ἐκμυκτηρίζω	(ἐκ, μυκτηρίζω)
842	εἶς		884	ἐκνεύω	(ἐκ, νεύω)
843	εἷς, μία, ἕν		885	ἐκπειράζω	(ἐκ, πειράζω)
844	εἰσάγω	(εἶς, ἄγω)	886	ἐκπερισσῶς	(ἐκ, πε.)
845	εἰσακούω	(εἶς, ἀκούω)	887	ἐκπίπτω	(ἐκ, πίπτω)
846	εἰσέρχομαι	(εἶς, ἔρχομαι)	888	ἐκπλήσσω	(ἐκ, πλ.)
847	εἰσπορεύομαι	(εἶς, πορ.)	889	ἐκπνέω	(ἐκ, πνέω)
848	εἰσφέρω	(εἶς, φέρω)	890	ἐκπορεύω, -ομαι	(ἐκ, πορεύω)
849	εἶτα		891	ἐκριζόω	(ἐκ, ρίζω)
850	εἶωθα	(ἔθω perf.2)	892	ἔκστασις	(ἐξίστημι)
851	ἐκ, ἐξ		893	ἐκτείνω	(ἐκ, τείνω)
852	ἕκαστος		894	ἐκτελέω	(ἐκ, τελέω)
853	ἑκατόν		895	ἐκτενῶς	(ἐκτενής)
854	ἑκατονταπλασίων	(ἑκατόν, ?)	896	ἐκτινάσσω	(ἐκ, τινάσσω)
855	ἑκατοντάρχης, -ος	(ἑκατόν, ἄρχω)	897	ἕκτος	(ἕξ)
856	ἐκβάλλω	(ἐκ, βάλλω)	898	ἐκτός	(ἐκ)
857	ἐκβλαστάνω	(ἐκ, βλαστάνω)	899	ἐκφέρω	(ἐκ, φέρω)
858	ἐγγαμίζω	(ἐκ, γαμίζω)	900	ἐκφεύγω	(ἐκ, φεύγω)
859	ἐγγαμίσκω	(ἐκ, γαμίσκω)	901	ἔκφοβος	(ἐκ, φόβος)
860	ἐκδέχομαι	(ἐκ, δέχομαι)	902	ἐκφύω	(ἐκ, φύω)
861	ἐκδίδωμι	(ἐκ, δίδωμι)	903	ἐκχέω	(ἐκ, χέω)
862	ἐκδικέω	(ἔκδικος)	904	ἐκχωρέω	(ἐκ, χωρέω)
863	ἐκδίκησις	(ἐκδικέω)	905	ἐλαία	
864	ἐκδιώκω	(ἐκ, διώκω)	906	ἔλαιον	(ἐλαία)
865	ἐκδύω	(ἐκ, δύω)	907	ἐλαιών	(ἐλαία)
866	ἐκεῖ		908	ἐλάσσω	(ἐλαχύς)
867	ἐκεῖθεν	(ἐκεῖ)	909	ἐλασσόω, -αττώ	(ἐλάσσω)
868	ἐκεῖνος	(ἐκεῖ)	910	ἐλαύνω	
869	ἐκζητέω	(ἐκ, ζητέω)	911	ἐλαφρός	
870	ἐκθαμβέω	(ἐκ, θάμβος)	912	ἐλάχιστος	(ἐλαχύς)
871	ἐκθαυμάζω	(ἐκ, θαυμάζω)	913	Ἐλεάζαρ	ALAIZR
872	ἐκκεντέω	(ἐκ, κεντέω)	914	ἐλέγγω	
873	ἐκκλησία	(ἔκκλητος)	915	ἐλεέω	(ἔλεος)
874	ἐκκομίζω	(ἐκ, κομίζω)	916	ἐλεημοσύνη	(ἐλεήμων)
875	ἐκκόπτω	(ἐκ, κόπτω)	917	ἐλεήμων	(ἐλεέω)
876	ἐκκρεμάννυμι, -έμαμαι	(ἐκ, κρ.)	918	ἔλεος	
877	ἐκλάμπω	(ἐκ, λάμπω)	919	ἐλεύθερος	
878	ἐκλέγω, -ομαι	(ἐκ, λέγω)	920	ἐλευθερόω	(ἐλεύθερος)
879	ἐκλείπω	(ἐκ, λείπω)	921	Ἐλιακίμ	ALIKoIM

922	ἔλιγμα	(ἐλίσσω)	964	ἔνατος	(ἐννέα)
923	Ἑλιέζερ	ALIAiZR	965	ἔνδεκα	(εἶς, δέκα)
924	Ἑλιούδ	ALIHVD	966	ἐνδέκατος	(ἔνδεκα)
925	Ἑλισάβητ	ALISzBAi	967	ἐνδέχομαι	(ἐν, δέχομαι)
926	Ἑλισαῖος	ALISzAi	968	ἐνδιδύσκω	(ἐν, δύω)
927	ἔλκος		969	ἔνδοξος	(ἐν, δόξα)
928	ἐλκόω	(ἔλκος)	970	ἔνδυμα	(ἐνδύω)
929	ἔλκω, ἐλκύω		971	ἐνδύω	(ἐν, δύω)
930	Ἑλληγν		972	ἐνεδρεύω	(ἐν, ἔδρα)
931	ἐλληνικός	(Ἑλληγν)	973	ἐνειλέω	(ἐν, εἰλέω v. εἶλω)
932	Ελληνίς	(Ἑλληγν)	974	ἔνειμι	(ἐν, εἶμι)
933	Ελληνιστί	(ἐλληνίζω)	975	ἔνεκα, -κεν,	εἶνεκεν
934	Ἑλμαδάμ	ALMDM	976	ἐνενήκοντα	(ἐννέα)
935	ἐλπίζω	(ἐλπίζ)	977	ἐνεργέω	(ἐνεργής)
936	ἐλωϊ	ALHI	978	ἐνέχω	(ἐν, ἔχω)
937	ἐμαυτοῦ	(ἐμοῦ αὐτοῦ)	979	ἐνθάδε	(ἐνθα, δε)
938	ἐμβαίνω	(ἐν, βαίνω)	980	ἐνθεν	(ἐνθα)
939	ἐμβάλλω	(ἐν, βάλλω)	981	ἐνθυμέομαι	(ἐν, θυμός)
940	ἐμβάπτω	(ἐν, βάπτω)	982	ἐνθύμησις	(ἐνθυμέομαι)
941	ἐμβλέπω	(ἐν, βλέπω)	983	ἐνιαυτός	(ἔνος)
942	ἐμβριμάομαι	(ἐν, βρ.)	984	ἐνισχύω	(ἐν, ισχύω)
943	Ἑμμανουήλ	AiMNAL	985	ἐννέα	
944	Ἑμμαοῦς	?AiMAVS	986	ἐννεύω	(ἐν, νεύω)
945	ἐμός	(ἐγώ)	987	ἐννουχος	(ἐν, νύξ)
946	ἐμπαίζω	(ἐν, παίζω)	988	ἐνοχλέω	(ἐν, ὀχλέω)
947	ἐμπί(μ)πλημι	(ἐν, πί.)	989	ἐνοχος	(ἐνέχω)
948	ἐμπίμπρημι	(ἐν, πί.)	990	ἐνταλμα	(ἐντέλλω)
949	ἐπίπτω	(ἐν, πίπτω)	991	ἐνταφιάζω	(ἐντάφιος)
950	ἐμπορία	(ἔμπορος)	992	ἐνταφιασμός	(ἐνταφιάζω)
951	ἐμπρήθω	v. ἐμπίμπρημι	993	ἐντέλλω, -ομαι	(ἐν,τέλλω)
952	ἐμπόριον	(ἔμπορος)	994	ἐντεῦθεν	(ἐνταῦθα)
953	ἔμπορος	(ἐν, πόρος)	995	ἐντιμος	(ἐν, τιμή)
954	ἔμπροσθεν	(ἐν, πρόσθεν)	996	ἐντολή	(ἐντέλλω)
955	ἐμπτύω	(ἐν, πτύω)	997	ἐντός	(ἐν)
956	ἐμφανίζω	(ἐν, φαίνω)	998	ἐντρέπω	(ἐν, τρέπω)
957	ἔμφοβος	(ἐν, φόβος)	999	ἐντυλίσσω	(ἐν, τυλίσσω)
958	ἐμφυσάω	(ἐν, φυσάω)	1000	ἐνώπιον	(ἐνώπιος)
959	ἐν		1001	Ἐνώς	ANVSz (ANSz)
960	ἐναγκαλιζομαι	(ἐν, ἀγκάλη)	1002	Ενώχ	ChNVIC (ChNK)
961	ἐναντι	(ἐν, ἀντί)	1003	ἐξ	v. ἐκ
962	ἐναντίον	(ἐν, ἀντίος)	1004	ἔξ	
963	ἐναντίος	(ἐν, ἀντίος)	1005	ἐξαγγέλλω	(ἐξ, ἀγγέλλω)

1006	ἐξάγω	(ἐξ, ἄγω)	1048	ἐπάνω	(ἐπί, ἄνω)
1007	ἐξαίρῶ	(ἐξ, αἴρῶ)	1049	ἐπάρατος	(ἐπί, ἀρά)
1008	ἐξαιτέω, -ομαι	(ἐξ, αἰτέω)	1050	ἐπαύριον	(ἐπί, αὐριον)
1009	ἐξαίφνης	(ἐξ, αἴφνης)	1051	ἐπεῖ	(ἐπί)
1010	ἐξανατέλλω	(ἐξ, ἀν)	1052	ἐπειδή	(ἐπεί, δῆ)
1011	ἐξάνιστημι	(ἐξ, ἀν)	1053	ἐπειδήπερ	(ἐπειδή, περ)
1012	ἐξάπινα	(ἐξαπίνης)	1054	ἐπεῖδον	v. ἐφοράω
1013	ἐξαποστέλλω	(ἐξ, ἀπ.)	1055	ἔπειμι	(ἐπί, εἶμι)
1014	ἐξαστράπτω	(ἐξ, ἀσ.)	1056	ἐπεισέρχομαι	(ἐπί, εἶ.)
1015	ἐξαντῆς	(ἐξ, ἀντῆς)	1057	ἔπειτα	(ἐπί, εἶτα)
1016	ἐξέρχομαι	(ἐξ, ἔρχομαι)	1058	ἐπενδύτης	(ἐπί, ἐνδύω)
1017	ἔξεστι(ν)	(ἐξ, εἶμι)	1059	ἐπέρχομαι	(ἐπί, ἔρχομαι)
1018	ἐξετάζω	(ἐξ, ἐτάζω)	1060	ἐπερωτάω	(ἐπί, ἐρωτάω)
1019	ἐξηγέομαι	(ἐξ, ἡγέομαι)	1061	ἐπέχω	(ἐπί, ἔχω)
1020	ἐξήκοντα	(ἔξ)	1062	ἐπηρεάζω	(ἐπήρεια)
1021	ἐξῆς	(ἔχω) ὁ, ἡ, τό	1063	ἐπί	
1022	ἐξίστημι	(ἐξ, ἴστημι)	1064	ἐπιβαίνω	(ἐπί, βαίνω)
1023	ἔξοδος	(ἐξ, ὁδός)	1065	ἐπιβάλλω	(ἐπί, βάλλω)
1024	ἐξομολογέω, -ομαι	(ἐξ, ὁμο.)	1066	ἐπιβιβάζω	(ἐπί, βιβάζω)
1025	ἐξορκίζω	(ἐξ, ὀρκίζω)	1067	ἐπιβλέπω	(ἐπί, βλέπω)
1026	ἐξορύσσω	(ἐξ, ὀρ.)	1068	ἐπιβλημα	(ἐπιβάλλω)
1027	ἐξουθενέω, -νόω	(ἐξ, οὐθείς)	1069	ἐπιγαμβρεύω	(ἐπί, γα.)
1028	ἐξουσία	(ἔξεστι)	1070	ἐπίγειος	(ἐπί, γῆ)
1029	ἐξουσιάζω	(ἐξουσία)	1071	ἐπιγινώσκω	(ἐπί, γινώσκω)
1030	ἐξυπνίζω	(ἐξ, ὕπνος)	1072	ἐπιγραφή	(ἐπιγράφω)
1031	ἔξω	(ἐξ)	1073	ἐπιγράφω	(ἐπί, γράφω)
1032	ἔξωθεν	(ἔξω)	1074	ἐπιδείκνυμι	(ἐπί, δείκ.)
1033	ἐξώτερος	(ἔξω)	1075	ἐπιδίδωμι	(ἐπί, δίδωμι)
1034	ἑορτή		1076	ἐπιζητέω	(ἐπί, ζητέω)
1035	ἐπαγγελία	(ἐπαγγέλλω)	1077	ἐπιθυμέω	(ἐπί, θυμός)
1036	ἐπαγγέλλω, -ομαι	(ἐπί, ἀγγ.)	1078	ἐπιθυμία	(ἐπιθυμέω)
1037	ἐπαθροίζω	(ἐπί, ἀθ.)	1079	ἐπικαθίζω	(ἐπί, καθίζω)
1038	ἐπαινέω	(ἐπί, αἰνέω)	1080	ἐπικαλέω	(ἐπί, καλέω)
1039	ἐπαίρω	(ἐπί, αἶρω)	1081	ἐπικεῖμαι	(ἐπί, κεῖμαι)
1040	ἐπαισχύνομαι	(ἐπί, αἶ.)	1082	ἐπικρίνω	(ἐπί, κρίνω)
1041	ἐπαιτέω	(ἐπί, αἰτέω)	1083	ἐπιλαμβάνω, -ομαι	(ἐπί, λαμ.)
1042	ἐπακολουθεῶ	(ἐπί, ἀκ.)	1084	ἐπιλανθάνω, -ομαι, -λήθω	(ἐ., λα.)
1043	ἐπάν	(ἐπεῖ, ἄν)	1085	ἐπιλέγω	(ἐπί, λέγω)
1044	ἐπανάγω	(ἐπί, ἀνάγω)	1086	ἐπιλείχω	(ἐπί, λείχω)
1045	ἐπαναπαύω	(ἐπί, ἀν.)	1087	ἐπιλύω	(ἐπί, λύω)
1046	ἐπανάρχομαι	(ἐπί, ἀν.)	1088	ἐπιμελέομαι	(ἐπί, μέλω)
1047	ἐπανάστημι	(ἐπί, ἀν.)	1089	ἐπιμελῶς	(ἐπιμελής)

1090	ἐπιμένω	(ἐπί, μένω)	1132	ἔρημος	
1091	ἐπιορκέω	(ἐπί, ὄρκος)	1133	ἐρημόω	
1092	ἐπιούσιος	(ἐπιούσα v. ἔπειμι)	1134	ἐρήμωσις	(ἐρημόω)
1093	ἐπιπίπτω	(ἐπί, πίπτω)	1135	ἐρίζω	(ἔρις)
1094	ἐπιπορεύομαι	(ἐπί, πο.)	1136	ἐρίφιον	(ἔριφος)
1095	ἐπιρ(ρ)άπτω	(ἐπί, ῥάπτω)	1137	ἔριφος	
1096	ἐπιρ(ρ)ίπτω	(ἐπί, ῥίπτω)	1138	ἐρμηνεύω	(ἐρμηνεύς)
1097	ἐπίσημος	(ἐπί, σῆμα)	1139	ἔρχομαι	
1098	ἐπισιτισμός	(ἐπί, σιτίζομαι)	1140	ἐρῶ	v. εἶρω
1099	ἐπισκέπτομαι	(ἐπί, σκ.)	1141	ἐρωτάω	(ἔρομαι)
1100	ἐπισκιάζω	(ἐπί, σκιάζω)	1142	ἐσθής	(ἔννυμι)
1101	ἐπισκοπή	(ἐπισκοπέω, -κέπτομαι)	1143	ἐσθίω, ἔσθω	(ἔδω)
1102	ἐπισπείρω	(ἐπί, σπείρω)	1144	ἔσθω	v. ἐσθίω
1103	ἐπίσταμαι	(ἐπί, ἴστημι)	1145	Εσλί	?ChSLI
1104	ἐπιστάτης	(ἐφίστημι)	1146	ἐσπέρα	(ἔσπερος)
1105	ἐπιστρέφω	(ἐπί, στρέφω)	1147	Εσρώμ	ChCRV(-M,-N)
1106	ἐπισυνάγω	(ἐπί, συνάγω)	1148	ἔσχατος	(ἐξ)
1107	ἐπισυντρέχω	(ἐπί, συντρέχω)	1149	ἐσχάτως	(ἔσχατος)
1108	ἐπισχύω	(ἐπί, ισχύω)	1150	ἔσω	(εἶσω)
1109	ἐπιτάσσω	(ἐπί, τάσσω)	1151	ἔσωθεν	(ἔσω)
1110	ἐπιτελέω	(ἐπί, τελέω)	1152	ἐταῖρος	(ἔτης)
1111	ἐπιτίθημι	(ἐπί, τίθημι)	1153	ἔτερα	(ἔτερος)
1112	ἐπιτιμάω	(ἐπί, τιμάω)	1154	ἔτερος	
1113	ἐπιτρέπω	(ἐπί, τρέπω)	1155	ἔτι	
1114	ἐπίτροπος	(ἐπιτρέπω)	1156	ἐτοιμάζω	(ἔτοιμος)
1115	ἐπιφαίνω	(ἐπί, φαίνω)	1157	ἔτοιμος, ἐτοῖμος	
1116	ἐπιφωνέω	(ἐπί, φωνέω)	1158	ἔτος	
1117	ἐπιφώσκω	(ἐπί, φῶς)	1159	εὔ	(εὖς)
1118	ἐπιχειρέω	(ἐπί, χεῖρ)	1160	εὐαγγελίζω	(εὐάγγελος)
1119	ἐπιχέω	(ἐπί, χέω)	1161	εὐαγγέλιον	(εὐάγγελος)
1120	ἐπιχρίω	(ἐπί, χρίω)	1162	εὐάγγελος	(εὔ, ἀγγέλλω)
1121	ἐπουράνιος	(ἐπί, οὐρανός)	1163	εὔγε	(εὔ, γε)
1122	ἐπτά		1164	εὐγενής	(εὔ, γένος)
1123	ἐπτάκις	(ἐπτά)	1165	εὐδία	(εὔ, ἦεϋς)
1124	ἐραυνάω	v. ἐρευνάω	1166	εὐδοκέω	(εὔ, δοκέω)
1125	ἐργάζομαι	(ἔργον)	1167	εὐδοκία	(εὐδοκέω)
1126	ἐργασία	(ἐργάζομαι)	1168	εὐεργέτης	(εὔ, ἔργον)
1127	ἐργάτης	(ἔργον)	1169	εὐθετος	(εὔ, τίθημι)
1128	ἔργον	(ἔργω, ἔρδω)	1170	εὐθέως	(εὐθύς)
1129	ἐρεύγομαι		1171	εὐθύνω	(εὐθύς)
1130	ἐρευνάω	(ἔρευνα)	1172	εὐθύς adj.	
1131	ἐρημία	(ἔρημος)	1173	εὐθύς adv.	(εὐθύς adj.)

1174	εὐκαιρέω	(εὐκαιρος)	1216	ζιζάνιον	
1175	εὐκαιρία	(εὐκαιρος)	1217	Ζοροβαβέλ	ZRBBL
1176	εὐκαιρος	(εὖ, καιρός)	1218	ζυγός, -όν	(ζεύγνυμι)
1177	εὐκαιρίως	(εὐκαιρος)	1219	ζύμη	(ζέω)
1178	εὐκοπος	(εὖ, κόπος)	1220	ζυμώω	(ζύμη)
1179	εὐλαβής	(εὖ, λαμβάνω)	1221	ζῶ, ζάω	
1180	εὐλογέω	(εὖ, λόγος)	1222	ζωγρέω	(ζωός, ἀγρεύω)
1181	εὐλογητός	(εὐλογέω)	1223	ζωή	(ζάω)
1182	εὐνοέω	(εὖ, νόος)	1224	ζώνη	(ζώννυμι)
1183	εὐνουχίζω	(εὐνοῦχος)	1225	ζώννυμι, -ύω	
1184	εὐνοῦχος	(εὐνή, ἔχω)	1226	ζωογονέω	(ζωογόνομος)
1185	εὐρίσκω		1227	ζωοποιέω	(ζωός, ποιέω)
1186	εὐρύχωρος	(εὐρύς, χώρα)	1228	ἦ	
1187	εὐσχήμων	(εὖ, σχῆμα)	1229	ἡγεμονεύω	(ἡγεμών)
1188	εὐτόνως	(εὐτονος)	1230	ἡγεμονία	(ἡγεμών)
1189	εὐφορέω	(εὐφορος)	1231	ἡγεμών	(ἡγεόμαι)
1190	εὐφραίνω	(εὐφρων)	1232	ἡγεόμαι	(ἄγω)
1191	εὐχαριστέω	(εὐχάριστος)	1233	ἡδέω	(ἡδύς)
1192	εὐώνυμος	(εὖ, ὄνομα)	1234	ἡδη	
1193	ἐφημερία	(ἐφημέριος)	1235	ἡδονή	(ἡδομαι)
1194	ἐφίστημι	(ἐπί, ἵστημι)	1236	ἡδύοσμον	(ἡδύς, ὀσμή)
1195	ἐφοράω	(ἐπί, ὄραω)	1237	ἦκω	
1196	Ἐφραΐμ	AFRIM	1238	ἦλί	ALI
1197	ἐφραθά		1239	Ἠλί	AiLI
1198	ἐχθές	(χθές)	1240	Ἐλία	ALIHV
1199	ἐχθρα	(ἐχθρός)	1241	ἡλικία	(ἡλιξ)
1200	ἐχθρός	(ἐχθος)	1242	ἡλιος	(?ἔλη)
1201	ἔχιδνα	(ἔχις)	1243	ἡλος	
1202	ἔχω		1244	ἡμεῖς	(ἐγώ)
1203	ἔως		1245	ἡμέρα	
1204	Ζαβουλών	ZBLVN	1246	ἡμέτερος	(ἡμεῖς)
1205	Ζακχαῖος	ZKI	1247	ἡμιθανής	(ἡμι, θνήσκω)
1206	Ζάρα	ZRCh	1248	ἡμισυς	(ἡμι)
1207	Ζαχαρίας	ZKRIHV	1249	ἦπερ	(ἦ, περ)
1208	ζάω	v. ζῶ	1250	ἦρ	AiR
1209	Ζεβεδαιός	ZBDI	1251	Ἠρώδης	?HVRD, ?ChRD
1210	ζεῦγος	(ζεύγνυμι)	1252	Ἠρωδιανός	
1211	ζῆλος	(ζέω)	1253	Ἠρωδιάς	
1212	ζηλωτής	(ζηλόω)	1254	Ἐσαΐας	ISzAiIHV
1213	ζημιόω	(ζημία)	1255	ἡσυχάζω	(ἡσυχος)
1214	ζητέω		1256	ἡχέω	(ἡχή)
1215	ζήτησις	(ζητέω)	1257	ἡχος	(ἡχή)

1258	ήχώ	(ήχη)	1300	θνήσκω	
1259	Θαδδαῖος	TDI	1301	θορυβάζω, -ομαι	(θόρυβος)
1260	θάλασσα	(?άλς)	1302	θορυβέω	(θόρυβος)
1261	Θαμάρ	TMR	1303	θόρυβος	
1262	θαμβέω	(θάμβος)	1304	θραύω	
1263	θάμβος	(?τάφος)	1305	θρέμμα	(τρέφω)
1264	θανάσιμος	(θάνατος)	1306	θρηνέω	(θρήνος)
1265	θάνατος	(θνήσκω)	1307	θρήνος	(θρέω, -ομαι)
1266	θανατώω	(θάνατος)	1308	θρίξ	
1267	θάπτω		1309	θροέω	(θρόος)
1268	Θάρα	TRCh	1310	θρόμβος	(? τρέφω)
1269	θαρσέω	(θάρσος)	1311	θρόνος	
1270	θαυμάζω	(θαῦμα)	1312	θυγάτηρ	
1271	θαυμάσιος	(θαυμάζω)	1313	θυγάτριον	(θυγάτηρ)
1272	θαυμαστός	(θαυμάζω)	1314	θυμίαμα	(θυμιάω)
1273	θεάομαι	(θάομαι)	1315	θυμιάω	(θύω)
1274	θεῖον	(θεῖος)	1316	θυμόω, -ομαι	(θυμός)
1275	θέλημα	(ἐθέλω)	1317	θυμός	(θύω)
1276	θέλω, ἐθέλω		1318	θύρα	
1277	θεμέλιον	(τίθημι)	1319	θυρωρός, ὄ, ἤ	(θύρα, ὄρα)
1278	θεμελιώω	(θεμέλιος)	1320	θυσία	(θύω)
1279	θεός		1321	θυσιαστήριον	(θυσία)
1280	θεοσεβής	(θεός, σέβομαι)	1322	θύω	
1281	Θεόφιλος	(θεός, φίλος)	1323	Θωμᾶς	TAVMA
1282	θεραπεία	(θεραπεύω)	1324	Ἰάϊρος	IAIR
1283	θεραπεύω	(θεράπων)	1325	Ἰακώβ	IAiKoB
1284	θερίζω	(θέρος)	1326	Ἰακώβος	(Ἰακώβ)
1285	θερισμός	(θερίζω)	1327	Ἰανναί	INI
1286	θεριστής	(θερίζω)	1328	ιάομαι	
1287	θερμαίνω, -ομαι	(θερμός)	1329	Ἰάρετ, Ἰάρεδ	IRD
1288	θέρος	(θήρω)	1330	ἴασις	(ιάομαι)
1289	θεωρέω	(θεωρός)	1331	ιατρός	(ιάομαι)
1290	θεωρία	(θεωρέω)	1332	ἴδε	(εἶδον v. εἶδω)
1291	θήκη	(τίθημι)	1333	ιδέα	(εἶδω, ἰδεῖν) v. εἰδέα
1292	θηλάζω	(θηλή)	1334	ἴδιος	
1293	θηλυσ	(τέθηλα)	1335	ιδού	(εἶδω)
1294	θηρεύω	(θήρ)	1336	Ἰδουμαία	ADVМ, ADM
1295	θηρίον	(θήρ)	1337	ιδρώς	(ἴδος)
1296	θησαυρίζω	(θησαυρός)	1338	ιερατεία	(ιερατεύω)
1297	θησαυρός	(τίθημι)	1339	ιερατεύω	(ιερεύς)
1298	θλίβω		1340	Ἱερεμίας	IRMHV
1299	θλίψις	(θλίβω)	1341	ιερεύς	(ιερός)

1342	ἱεριχώ	IRICHV	1384	Ἴωβήδ	AiVBD
1343	ἱερόν	(ἱερός)	1385	Ἴωβήλ	IBL
1344	ἱερός		1386	Ἴωδά	IVDAi
1345	ἱεροσόλυμα	τά, ἡ IRVSzIM	1387	Ἴωνάμ	? IHVChNN
1346	ἱεροσολυμίτης	(ἱεροσόλυμα)	1388	Ἴωνᾶς	IVNH
1347	ἱερουσαλήμ	IRVSzIM	1389	Ἴωράμ	IVRM
1348	ἱεσσαί	ISzI	1390	Ἴωρίμ	? IHVIRIB
1349	ἱεχονίας	IKNIHV	1391	Ἴωσαφάτ	IHVszETe
1350	ἦμι		1392	Ἴωσής	? IVSI, IVSF
1351	Ἰησοῦς	ISzVAi	1393	Ἴωσήφ	IVSF
1352	ἱκανός	(ικνέομαι)	1394	Ἴωσήχ	? IVSI, j.w.
1353	ἱκμάς		1395	Ἴωσίας	IASzIHV
1354	ἱλάσκομαι	(ἴλαος)	1396	ἰῶτα, τό	gr. ι, hebr. I
1355	ἴλεως	(ἴλαος)	1397	κἀγώ	(καί, ἐγώ)
1356	ἱμάς		1398	καθά	(κατά, ἅ)
1357	ἱματίζω	(ἱμάτιον)	1399	καθαίρεω	(κατά, αἰρέω)
1358	ἱμάτιον	(εἶμα)	1400	καθαίρω	(καθαρός)
1359	ἱματισμός	(ἱματίζω)	1401	καθαρίζω	(καθαρός)
1360	ἴνα		1402	καθαρισμός	(καθαρίζω)
1361	ἱνατί	(ἴνα, τί)	1403	καθαρός	
1362	Ἰορδάνης	IRDN	1404	καθέδρα	(κατά, ἔδρα)
1363	Ἰουδαία	IHVdH j.n.	1405	καθέζομαι	γκατά, ?)
1364	ἰουδαῖος	IHVdH j.n.	1406	καθεῖς	(κατά, εἶς)
1365	Ἰούδας	IHVdH	1407	καθεξῆς	(κατά, ἐξῆς)
1366	Ἰσαάκ	ICChKo	1408	καθεύδω	(κατά, εὔδω)
1367	ἰσάγγελος	(ἴσος, ἄγγελος)	1409	καθηγητής	(κατά, ἡγέομαι)
1368	Ἰσκαριώθ, -ώτης	AISz, KoRIVT	1410	κάθημαι	(κατά, μαι)
1369	ἴσος		1411	καθίζω	(κατά, ἴζω)
1370	Ἰσραήλ	ISzRAL	1412	καθήμι	(κατά, ἦμι)
1371	Ἰσραηλίτης	j.w.	1413	καθίστημι, -τάνω	(κ., ἴστημι)
1372	ἴστημι		1414	καθοπλίζω	(κατά, ὀπλίζω)
1373	ἰσχυρός	(ισχύω)	1415	καθότι	(κατά, ὅτι)
1374	ἰσχύς	(? ἴς)	1416	καθώς	(κατά, ὡς)
1375	ἰσχύω	(ισχύς)	1417	καί	
1376	ἴσως	(ἴσος)	1418	Καῖάφας	KoIFA
1377	Ἰτουραῖος, -ία	ITeVR	1419	καίγε	(καί, γε)
1378	ἰχθύδιον	(ἰχθύς)	1420	Καῖνάμ	? KoINM
1379	ἰχθύς		1421	καινός	
1380	Ἰωαθάμ	IVTM	1422	καιρός	
1381	Ἰωανάν	IHVChNN	1423	Καῖσαρ	(ἱac. Caesar)
1382	Ἰωάννα	j.n.	1424	Καيسάρεια	(ἱac. Caesarea)
1383	Ἰωάννης	IVChNN, INVChNN	1425	καίτοι	(καί, τοι)

1426	καίτοιγε	(καίτοι, γε)	1468	καταισχύνω	(κ., αἰσχύνω)
1427	καίω		1469	κατακαίω	(κ., καίω)
1428	κάκει	(καί, ἐκεῖ)	1470	κατάκειμαι	(κ., κείμαι)
1429	κάκειθεν	(καί, ἐκεῖθεν)	1471	κατακλάω	(κ., κλάω)
1430	κάκεινος	(καί, ἐκεῖνος)	1472	κατακλείω	(κ., κλείω)
1431	κακία	(κακός)	1473	κατακλίνω	(κ., κλίνω)
1432	κακολογέω	(κακός, λέγω)	1474	κατακλυσμός	(κ., κλύζω)
1433	κακοποιέω	(κακοποιός)	1475	κατακολουθέω	(κ., ἀκολουθέω)
1434	κακοποιός	(κακός, ποιέω)	1476	κατακόπτω	(κ., κόπτω)
1435	κακός		1477	κατακρημνίζω	(κ., κρημνός)
1436	κακοῦργος	(κακός, ἔργον)	1478	κατακρίνω	(κ., κρίνω)
1437	κακῶς	(κακός)	1479	κατακύπτω	(κ., κύπτω)
1438	κάλαμος		1480	κατακυριεύω	(κ., κυριεύω)
1439	καλέω		1481	καταλαμβάνω	(κ., λαμβάνω)
1440	καλός		1482	καταλείπω	(κ., λείπω)
1441	καλύπτω		1483	καταλιθάζω	(κ., λίθος)
1442	καλῶς	(καλός)	1484	κατάλυμα	(κ., λύω)
1443	κάμηλος		1485	καταλύω	(κ., λύω)
1444	κάμινος	(καίω)	1486	καταμανθάνω	(κ., μανθάνω)
1445	καμμύω	(καταμύω)	1487	καταμαρτυρέω	(κ., μαρτυρέω)
1446	κᾶν	(καί ἔάν, καί ἄν)	1488	καταμόνας	(κ., μόνος)
1447	Κανά	ΚοNH	1489	καταναθεματίζω	(κατανάθεμα)
1448	Καναναῖος	ΚΝΑiNI	1490	κατανεύω	(κ., νεύω)
1449	Κανανίτης	j.w.	1491	κατανοέω	(κ., νοέω)
1450	καρδία		1492	καταξιόω	(κ., ἀξιόω)
1451	καρπός		1493	καταπατέω	(κ., πατέω)
1452	καρποφορέω	(καρπός, φορέω)	1494	καταπέτασμα	(κ., πετάννουμι)
1453	κάρφος	(κάρφω)	1495	καταπίνω	(κ., πίνω)
1454	κατά		1496	καταπίπτω	(κ., πίπτω)
1455	καταβαίνω	(κατά, βαίνω)	1497	καταπλέω	(κ., πλέω)
1456	καταβαρύνω	(κ., βαρύνω)	1498	καταποντίζω, -ομαι	(κ., ποντίζω)
1457	κατάβασις	(κ., βαίνω)	1499	καταράομαι	(κ., ἄρά)
1458	καταβιβάζω	(κ., βιβάζω)	1500	καταργέω	(κατά, ἄργος)
1459	καταβολή	(καταβάλλω)	1501	καταρτίζω	(κ., ἄρτίζω)
1460	καταγελάω	(κ., γελάω)	1502	κατασκευάζω	(κ., σκεῦος)
1461	κατάγνυμι	(κ., ἄγνυμι)	1503	κατασκηνόω	(κ., σκηνόω)
1462	καταγράφω	(κ., γράφω)	1504	κατασκήνωσις	(κ., σκηνόω)
1463	κατάγω	(κ., ἄγω)	1505	καταστρέφω	(κ., στρέφω)
1464	καταδέω	(κ., δέω)	1506	κατασύρω	(κ., σύρω)
1465	καταδικάζω	(κ., δικάζω)	1507	κατασφάζω	(κ., σφάζω)
1466	καταδιώκω	(κ., διώκω)	1508	κατατίθημι	(κ., τίθημι)
1467	καταθεματίζω	(κατατίθημι)	1509	καταφιλέω	(κ., φιλέω)

1510 καταφρονέω	(κ., φρονέω)	1552 κηπουρός	(κῆπος, οὔρος)
1511 καταχέω	(κ., χέω)	1553 κηρίον	(κηρός)
1512 καταψύχω	(κ., ψύχω)	1554 κήρυγμα	(κηρύσσω)
1513 κατέναντι	(κ., ἔναντι)	1555 κηρύσσω	(κῆρυξ)
1514 κατεξουσιάζω	(κ., ἐξουσιάζω)	1556 κῆτος	
1515 κατέρχομαι	(κ., ἔρχομαι)	1557 Κηφᾶς	KIFA
1516 κατεσθίω	(κ., ἐσθίω)	1558 κιβωτός	
1517 κατευθύνω	(κ., εὐθύνω)	1559 κινδυνεύω	(κίνδυνος)
1518 κατευλογέω	(κ., εὐλογέω)	1560 κινέω	(κίω)
1519 κατέχω	(κ., ἔχω)	1561 κίνησις	(κινέω)
1520 κατηγορέω	(κατήγορος)	1562 κίχρημι	(χράω)
1521 κατηγορία	(κατηγορέω)	1563 κλάδος	(κλάω)
1522 κατήγορος	(κ., ἀγορεύω)	1564 κλαίω	
1523 κατηχέω	(κ., ἡχέω)	1565 κλάσις	(κλάω)
1524 κατισχύω	(κ., ἰσχύω)	1566 κλάσμα	(κλάω)
1525 κατοικέω	(κ., οἰκέω)	1567 κλαυθμός	(κλαίω)
1526 κατοικήσις	(κατοικέω)	1568 κλάω	
1527 κάτω	(κατά)	1569 κλείς	(κλείω)
1528 κατωτέρω	(κάτω)	1570 κλείω	
1529 καυματίζω	(καῦμα)	1571 Κλεοπᾶς	(? Κλεόπατρος)
1530 καύσων	(καίω)	1572 κλέπτῃς	(κλέπτω)
1531 Καφαρναούμ	KFRNChVM	1573 κλέπτω	
1532 κέδρος		1574 κλῆμα	(κλάω)
1533 Κεδρών	KoDRVN	1575 κληρονομέω	(κληρονόμος)
1534 κείμαι		1576 κληρονομία	(κληρονομέω)
1535 κειρία	(κείρω)	1577 κληρονόμος	(κλῆρος, νέμω)
1536 κελεύω	(κέλλω)	1578 κλῆρος	
1537 κενός		1579 κλητός	(καλέω)
1538 κεντυρίων	(fac. centurio)	1580 κλίβανος	(κρίβανος)
1539 κεραία	(κέρας)	1581 κλίμη	(κλίνω)
1540 κεραμεύς	(κέραμος)	1582 κλινίδιον	(κλίνη)
1541 κεράμιον	(κέραμος)	1583 κλίνω	
1542 κέραμος		1584 κλισία	(κλίνω)
1543 κέρας	(κάρα)	1585 κλοπή	(κλέπτω)
1544 κεράτιον	(κέρας)	1586 κλύδων	(κλύζω)
1545 κερδαίνω	(κέρδος)	1587 Κλωπᾶς	KoLVFH
1546 κέρμα	(κείρω)	1588 κωδράντης	(fac. quadrans)
1547 κερματιστής	(κερματίζω)	1589 κοιλία	(κοῖλος)
1548 κεφαλαίω	(κεφάλαιος)	1590 κοιμάω, -ομαι	(κεῖμαι)
1549 κεφαλή		1591 κοίμησις	(κοιμάω)
1550 κῆνσος	(fac. census)	1592 κοινός	
1551 κῆπος		1593 κοινόω	(κοινός)

1594	κοινωνός	(κοινός)	1636	κρεμάννυμι	
1595	κοίτη	(κεῖμαι)	1637	κρημνός	(κρεμάννυμι)
1596	κόκκινος	(κόκκος)	1638	κρίβανος	v. κλίβανος
1597	κόκκος		1639	κρίθινος	(κριθή)
1598	κόλασις	(κολάζω)	1640	κρίμα	(κρίνω)
1599	κολαφίζω	(κόλαφος)	1641	κρίνον	
1600	κολλάω	(κόλλα)	1642	κρίνω	
1601	κολλυβιστής	(κόλλυβος)	1643	κρίσις	(κρίνω)
1602	κολοβόω	(κολοβός)	1644	κριτής	(κρίνω)
1603	κόλπος		1645	κρούω	
1604	κολυμβήθρα	(κολυμβάω)	1646	κρύπτη	(κρυπτός)
1605	κομίζω	(κομέω)	1647	κρυπτός	(κρύπτω)
1606	κομψότερον	(κομψός)	1648	κρύπτω	
1607	κονιάω	(κονία)	1649	κρυφαῖος	(κρύπτω)
1608	κονιορτός	(κόνις, ὄρνυμι)	1650	κτάομαι, κτῶμαι	
1609	κοπάζω	(κόπος)	1651	κτῆμα	(κτάομαι)
1610	κοπιάω	(κόπος)	1652	κτῆνος	(κτάομαι)
1611	κόπος	(κόπτω)	1653	κτίζω	
1612	κοπρία	(κόπρος)	1654	κτίσις	(κτίζω)
1613	κόπριον	(κόπρος)	1655	κυκλόω	(κύκλος)
1614	κόπτω		1656	κύκλω	(κύκλος)
1615	κόραξ		1657	κυλίω	(κυλίνδω)
1616	κοράσιον	(κόρη)	1658	κυλλός	
1617	κορβᾶν	KoRBN	1659	κῦμα	(κύω)
1618	κορβανᾶς	KoRNA (κορβᾶν)	1660	κύμινον	
1619	κόρος	KR, KVR	1661	κυνάριον	(κύων)
1620	κοσμέω	(κόσμος)	1662	κύπτω	
1621	κόσμος	(κομέω)	1663	Κυρηναῖος	(Κυρήνη)
1622	κουμ	KoVM	1664	Κυρήνιος	(fac. ? Quirinius)
1623	κουστωδία	(fac. custodia)	1665	κυριεύω	(κύριος)
1624	κόφινος		1666	κύριος	(κῦρος)
1625	κράβαττος		1667	κύων	
1626	κράζω		1668	κωλύω	(κόλος)
1627	κραιπάλη		1669	κώμη	
1628	κρανίον	(κάρα)	1670	κωμόπολις	(κώμη, πόλις)
1629	κράσπεδον	(κράς, πέδον)	1671	κώνωψ	
1630	κραταιόω	(κραταιός)	1672	Κωσάμ	? KoVSM
1631	κρατέω	(κράτος)	1673	κωφός	(? κόπτω)
1632	κράτιστος	(κράτος)	1674	λαγχάνω	
1633	κράτος		1675	Λάζαρος	LAiZR
1634	κραυγάζω	(κραυγή)	1676	λάθρ, λάθρη	(λανθάνω)
1635	κραυγή	(κράζω)	1677	λαΐλαψ	

1678	λαλέω		1720	λικμάω	(λικμός)
1679	λαλιά	(λαλέω)	1721	λίμνη	(λείβω)
1680	λαμά, λαμμᾶ		1722	λιμός	
1681	λαμβάνω		1723	λίνον	
1682	Λάμεχ	LMK	1724	λίτρα	(? fac. libra)
1683	λαμπάς	(λάμπω)	1725	λογίζομαι	(λόγος)
1684	λαμπρός	(λάμπω)	1726	λόγος	(λέγω)
1685	λαμπρῶς	(λαμπρός)	1727	λόγχη	
1686	λάμπω		1728	λοιδορέω	(λοιδορός)
1687	λανθάνω	(λήθω)	1729	λοιμός	
1688	λαξευτός	(λαῶς, ξέω)	1730	λοιπός	(λείπω)
1689	λαός		1731	Λουκάς	(?Λουκανός, fac. Lucanus)
1690	λατομέω	(λαῶς, τέμνω)	1732	λούω	
1691	λατρεία	(λατρεύω)	1733	λύκος	
1692	λατρεύω	(λάτρις)	1734	λυπέω	(λύπη)
1693	λάχανον	(λαχαίνω)	1735	λύπη	
1694	Λεββαῖος	LBI	1736	Λυσανίας	(λύω, άνία)
1695	λεγεών	v. λεγιών	1737	λυσιτελέω	(λύω, τέλος)
1696	λεγιών	(λέγω – fac. lego-legio)	1738	λύτρον	(λύω)
1697	λέγω		1739	λυτρόω, -ομαι	(λύτρον)
1698	λείω		1740	λύτρωσις	(λυτρόω)
1699	λείπω		1741	λυχνία	(λύχνος)
1700	λειτουργία	(λειτουργός)	1742	λύχνος	
1701	λεμα	v. λαμά	1743	λύω	
1702	λέντιον	(fac. linteum)	1744	Λώτ	LvTe
1703	λέπρα	(λεπίς)	1745	Μάαθ	MChT
1704	λεπρός	(λεπίς)	1746	Μαγαδάν	MGDL
1705	λεπτόν	(λεπτός)	1747	Μαγδαλά	MGDL
1706	Λευι(ς)	LVI	1748	Μαγδαληνή	MGDL
1707	Λευίτης	LVI	1749	μάγος	MG (pers. mogh)
1708	λευκαίνω	(λευκός)	1750	μαθητεύω	(μαθητής)
1709	λευκός		1751	μαθητής	(μανθάνω)
1710	ληνός		1752	Μαθθαῖος	MTI
1711	ληρος		1753	Μαθθάτ	MTI
1712	ληστής	(ληΐζομαι)	1754	Μαθουσαλά	MTVSzLCh
1713	λίαν		1755	μαίνοω, -ομαι	(μάω)
1714	λίβανος		1756	μακαρίζω	(μάκαρ)
1715	λιθάζω	(λίθος)	1757	μακάριος	(μάκαρ)
1716	λίθινος	(λίθος)	1758	μακρά	(μακρός)
1717	λιθοβολέω	(λίθος, βάλλω)	1759	μακράν	(μακρός)
1718	λίθος		1760	μακρόθεν	(μακρός)
1719	Λιθόστρωτος	(λίθος, στρώννυμι)	1761	μακροθυμέω	(μακρός, θυμός)

1762	μακρός	(μῆκος)	1804	μείζων	(μέγας)
1763	μαλακία	(μαλακός)	1805	μέλας	
1764	μαλακός		1806	Μελεά	? MLAH
1765	Μαλελεήλ	MHLLAL	1807	μέλει	(μέλω)
1766	μαῖλλον	(μάλα)	1808	μελετάω	(μελέτη)
1767	Μάλχος	? MLK	1809	μέλι	
1768	μαμωνᾶς	(aram. MMVNA)	1810	μελίσσιος	(μέλισσα)
1769	Μανασσής	MNSzH	1811	μέλλω	
1770	μανθάνω		1812	μέλος	
1771	μάννα	MN	1813	Μελχί	MLKI
1772	μαργαρίτης	(? μαργαρίς)	1814	μέφομαι	
1773	Μάρθα	(aram. MRTA)	1815	μέν, μέν (...δέ)	
1774	Μαρία, -άμ	MRIM	1816	Μεννά	? MNA
1775	Μάρκος	(lac. Marcus)	1817	μενοῦν	(μέν, οῦν)
1776	μαρτυρέω	(μάρτυς)	1818	μέντοι	(μέν, τοι)
1777	μαρτυρία	(μαρτυρέω)	1819	μένω	
1778	μαρτύριον	(μάρτυς)	1820	μερίζω	(μερίς)
1779	μάρτυς		1821	μέριμνα	(μερίζω)
1780	μαστιγόω	(μάστιξ)	1822	μεριμνάω	(μέριμνα)
1781	μάστιξ	(μάω)	1823	μερίς	(μέρος)
1782	μαστός	(μαζός)	1824	μεριστής	(μερίζω)
1783	μάτην	(μάτη)	1825	μέρος	
1784	Ματθαῖος	v. Μαθθαῖος	1826	μεσονύκτιον	(μέσος, νύξ)
1785	Ματθάν	MTN	1827	μέσος	
1786	Ματταθά	MTTH	1828	μεσόω	(μέσος)
1787	Ματταθίας	MTTIH	1829	μεσσίας	MSzICh
1788	μάχαιρα		1830	μεστός	
1789	μάχομαι	(μάχη)	1831	μετά	
1790	μεγαλεῖος	(μέγας) τά μ.	1832	μεταβαίνω	(μετά, βαίνω)
1791	μεγαλειότης	(μεγαλεῖος)	1833	μεταδίδωμι	(μ., δίδωμι)
1792	μεγαλύνω	(μέγας)	1834	μεταίρω	(μ., αῖρω)
1793	μέγας		1835	μεταμέλω	(μ., μέλω)
1794	μεγιστάν	(μέγιστος)	1836	μεταμορφόω, -ομαι	(μ., μορφή)
1795	μεθερμηνεύω	(μετά, ἔρμην.)	1837	μετανοέω	(μ., νοέω)
1796	μέθη	(μέθυ)	1838	μετάνοια	(μετανοέω)
1797	μεθίστημι, -τάνω	(μετά, ἴστ.)	1839	μεταξύ	(μετά)
1798	μεθόριον	(μετά, ὄρος)	1840	μετεωρίζω	(μετέωρος)
1799	μέθυ		1841	μετοικεσία	(μετοικέω)
1800	μεθύσκω, -ομαι	(μεθύω)	1842	μέτοχος	(μετέχω)
1801	μεθύω	(μέθυ)	1843	μετρέω	(μέτρον)
1802	μείγνυμι	v. μίγνυμι	1844	μετρητής	(μετρέω)
1803	μείζων	(μέγας)	1845	μέτρον	

1846	μέχρι(-ς)	
1847	μή	
1848	μηδέ	(μή, δέ)
1849	μηδείς	(μηδέ, εἷς)
1850	μηκέτι	(μή, ἔτι)
1851	μηκύνω, -ομαι	(μῆκος)
1852	μήν, μείς	
1853	μηνύω	
1854	μήποτε	(μή, ποτε)
1855	μήτε	(μή, τε)
1856	μήτηρ	
1857	μήτι	(μή, τις)
1858	μήτρα	(μήτηρ)
1859	μιαίνω	
1860	μίγμα	(μίγνυμι)
1861	μίγνυμι	
1862	μικρός	
1863	μικρότερος	(comp. μικρός)
1864	μίλιον	(fac. millia)
1865	μιμνήσκω, -ομαι	(μνάομαι)
1866	μισέω	(μῖσος)
1867	μίσθιος	(μισθός)
1868	μισθόω, -ομαι	(μισθός)
1869	μισθός	
1870	μισθωτός	(μισθόω)
1871	μνᾶ	
1872	μνημα	(μνάομαι)
1873	μνημεῖον	(? μνημα)
1874	μνημονεύω	(μνήμων)
1875	μνημόσυνον	(μνήμων)
1876	μνηστεύω, -ομαι	(μνάομαι)
1877	μογιλάλος	(μόγις, λαλέω)
1878	μόγις	(μόγος)
1879	μόδιος	(fac. modius)
1880	μοιχαλῖς	(μοιχός)
1881	μοιχάω, -ομαι	(μοιχός)
1882	μοιχεία	(μοιχός)
1883	μοιχεύω	(μοιχός)
1884	μοιχός	
1885	μονή	(μένω)
1886	μονογενής	(μόνος, γένος)
1887	μόνον	(μόνος)
1888	μόνος	
1889	μονόφθαλμος	(μόνος, ὀφθαλμός)
1890	μορφή	
1891	μόσχος	
1892	μυλικός	(μύλη)
1893	μύλος	(μύλη)
1894	μυριάς	(μυρίος)
1895	μυρίζω	(μύρον)
1896	μυρίοι	(μυρίος)
1897	μύρον	
1898	μυστήριον	(μύω)
1899	μωραίνω	(μωρός)
1900	μωρός	
1901	Μωϋσῆς	MSzH
1902	Ναασσών	NChSzVN
1903	Ναγγαί	? NGH
1904	Ναζαρά	? NCR
1905	Ναζαρέθ, Ναζαρέτ	NOCRI
1906	Ναζαρηγός	NOCRI
1907	Ναζωραῖος	? NOCRTI
1908	Ναθάμ	NTNAL
1909	Ναθαναήλ	NTNAL
1910	ναί	
1911	Ναιμάν	NAiMN
1912	Ναῖν	? NAiIM
1913	ναός	(ναῖω)
1914	Ναούμ	NChVM
1915	νάρδος	NRD
1916	Ναχώρ	NChVR
1917	νεανίσκος	(νεανίας)
1918	νεκρός	(νέκυς)
1919	νέος	
1920	νεότης	(νέος)
1921	νεύω	
1922	νεφέλη	(νέφος)
1923	Νεφθαλίμ	NFTLI
1924	νεώτερος	(comp. νέος)
1925	νήθω	(νέω)
1926	νήπιος	(νη-, ἔπος)
1927	Νηρί	NRI
1928	νηστεία	(νηστεύω)
1929	νηστεύω	(νήστις)

1930	νήστις	(νη-, ἐσθίω)	1972	ὀδηγέω	(ὀδηγός)
1931	νικάω	(νίκη)	1973	ὀδηγός	(ὀδός, ἡγήομαι)
1932	Νικόδημος	(νικάω, δῆμος)	1974	ὀδοιπορία	(ὀδοιπορέω)
1933	νίκος,	(νίκη)	1975	ὀδός	
1934	Νινευίτης	NLNVH	1976	ὀδούς	
1935	νιπήρ	(νίπτω)	1977	ὀδυνάω, -ομαι	(ὀδύνη) pass.
1936	νίπτω, νίζω		1978	ὀδυρμός	(ὀδύρομαι)
1937	νοέω		1979	Ὄζιας	AiZIHV
1938	νομή	(νέμω)	1980	ὄζω	
1939	νομίζω	(νόμος)	1981	ὄθεν	(ὄς)
1940	νομικός	(νόμος)	1982	ὀθόνιον	(ὀθόνη)
1941	νόμισμα	(νομίζω)	1983	οἶδα	(perf. od εἶδω)
1942	νομοδιδάσκαλος	(νόμος, διδάσ.)	1984	οἰκετεία	(οἰκέτης)
1943	νόμος	(νέμω)	1985	οἰκέτης	(οἰκέω)
1944	νόος, νοῦς		1986	οἰκία	(οἶκος)
1945	νόσημα	(νοσέω)	1987	οἰκιακός	(οἰκία)
1946	νόσος		1988	οἰκοδεσπότης	(οἶκος, δεσπότης)
1947	νοσσιά, νεοσσιά	(νεοσσός)	1989	οἰκοδομέω	(οἰκοδόμος)
1948	νοσσίον, νεόσσιον	(νεοσσός)	1990	οἰκοδομή	(οἰκοδομέω)
1949	νοσσός, νεοσσός	(νέος)	1991	οἰκονομέω	(οἰκονόμος)
1950	νότος		1992	οἰκονομία	(οἰκονομέω)
1951	νουνεχῶς	(νουνεχής)	1993	οἰκονόμος	(οἶκος, νέμω)
1952	νοῦς	v. νόος	1994	οἶκος	
1953	νύμφη		1995	οἰκουμένη	(οἰκέω)
1954	νυμφίος	(νύμφη)	1996	οἰκτίρμων	(οἰκτ(ε)ίρω)
1955	νυμφών	(νύμφη)	1997	οἰνοπότης	(οἶνος, πίνω)
1956	νῦν		1998	οἶνος	
1957	νύξ		1999	οἶομαι	
1958	νύσσω		2000	οἶος	(ὄς)
1959	νυστάζω	(νεύω)	2001	οἰοσθηποτοῦν	(οἶος, δήποτε, οὔν)
1960	Νῶε	NCh	2002	ὀκνηρός	(ὄκνος)
1961	ξένος		2003	ὀκτώ	
1962	ξέστης	(fac. sextarius)	2004	ὀλιγοπιστία	(ὀλιγόπιστος)
1963	ξηραίνω	(ξηρός)	2005	ὀλιγόπιστος	(ὀλίγος, πίστις)
1964	ξηρός		2006	ὀλίγον	
1965	ξύλον	(? ξύω)	2007	ὀλίγος	
1966	ὄ, ἦ, τό		2008	ὀλοκαύτωμα	(ὀλοκαυτώω)
1967	ὀγδοήκοντα	(ὀκτώ)	2009	ὄλος	
1968	ὀγδοηκοντατέσσαρες	(ὀγ., τέ.)	2010	ὄλωσ	(ὄλος)
1969	ὄγδοος	(ὀκτώ)	2011	ὄμβρος	
1970	ὄδε	(ὄ, δέ)	2012	ὄμιλέω	(ὄμιλος)
1971	ὀδεύω	(ὀδός)	2013	ὄμμα	(ὄράω)

2014	ὀμνύω, -ύμι		2056	ὄρνις	
2015	ὀμοιάζω	(ὄμοιος)	2057	ὄρος	
2016	ὄμοιος	(ὄμός)	2058	ὀρύσσω	
2017	ὀμοιόω	(ὄμοιος)	2059	ὀρφανός	
2018	ὀμοίως	(ὄμοιος)	2060	ὀρχέω, -ομαι	(ὄρχος)
2019	ὀμολογέω	(ὀμολογος)	2061	ὄς	
2020	ὀμοῦ	(ὄμός)	2062	ὀσιότης	(ὄσιος)
2021	ὄμως	(ὄμός)	2063	ὀσμή	(ὄζω)
2022	ὄναρ		2064	ὄσος	
2023	ὄναριον	(ὄνος)	2065	ὄσπερ	(ὄς, περ)
2024	ὄνειδίζω	(ὄνειδος)	2066	ὄστέον	
2025	ὄνειδος		2067	ὄστις	(ὄς, τις)
2026	ὄνικός	(ὄνος)	2068	ὄσφυς, -ύς	
2027	ὄνομα		2069	ὄταν	(ὄτε, ἄν)
2028	ὄνομάζω	(ὄνομα)	2070	ὄτε	
2029	ὄνος		2071	ὄτι	(ὄστις)
2030	ὄντως	(εἰμί)	2072	ὄτου	(ὄστις)
2031	ὄξος	(ὄξύς)	2073	οὐ, -κ, -χ	
2032	ὄπισθε(ν)	(ὄπις)	2074	οὔ	v. οὐ
2033	ὄπισω	(ὄπις)	2075	οὔ	(ὄς)
2034	ὄπλον		2076	οὐά	
2035	ὄποτε	(ὄς, πότε)	2077	οὐαί	
2036	ὄπου	(ὄς, ποῦ)	2078	οὐδαμῶς	(οὐδέ, ἀμός)
2037	ὄπτασία	(ὄράω)	2079	οὐδέ	(οὐ, δέ)
2038	ὄπτός	(ὄπτάω)	2080	οὐδέεις	(οὐδέ, εἶς)
2039	ὄπως		2081	οὐδέποτε	(οὐδέ, ποτέ)
2040	ὄραμα	(ὄράω)	2082	οὐδέπω	(οὐδέ, πω)
2041	ὄράω		2083	οὐθείς	(οὐδεῖς)
2042	ὄργή	(ὄρέγω)	2084	οὐκέτι	(οὐκ, ἔτι)
2043	ὄργίζω	(ὄργή)	2085	οὐκοῦν	(οὐκ, οὔν)
2044	ὄρεινός	(ὄρος)	2086	οὔν	
2045	ὄρθρίζω	(ὄρθρος)	2087	οὔπω	(οὐ, πω)
2046	ὄρθρινός	(ὄρθρος)	2088	οὐράνιος	(οὐρανός)
2047	ὄρθριος	(ὄρθρος)	2089	οὐρανός	
2048	ὄρθρος		2090	Οὐρίαξ	AVRIH (AVR-IH)
2049	ὄρθῶς	(ὄρθός)	2091	οὔς	
2050	ὀρίζω	(ὄρος)	2092	οὐσία	(εἰμί)
2051	ὄριον	(ὄρος)	2093	οὔτε	(οὐ, τε)
2052	ὀρκίζω	(ὄρκος)	2094	οὔτος	
2053	ὄρκος		2095	οὔτως	(οὔτος)
2054	ὀρμάω	(ὄρμή)	2096	οὐχί	(οὐ)
2055	ὄρنيξ	v. ὄρνις	2097	ὀφειλέτης	(ὀφείλω)

2098	ὀφειλή	(ὀφείλω)	2140	παραβαίνω	(παρά, βαίνω)
2099	ὀφείλημα	(ὀφείλω)	2141	παραβάλλω	(παρά, βάλλω)
2100	ὀφείλω		2142	παραβιάζω, -ομαι	(παρά, βιάζω)
2101	ὀφθαλμός	(ὀράω)	2143	παραβολή	(παραβάλλω)
2102	ὄφης		2144	παραγγέλλω	(παρά, ἀγγέλλω)
2103	ὄφρῶς, -ύς		2145	παραγίνομαι	(π., γίνομαι)
2104	ὄχλέω	(ὄχλος)	2146	παράγω	(παρά, ἄγω)
2105	ὄχλος		2147	παραδειγματίζω	(παρά, δε.)
2106	ὄψάριον	(ὄψον)	2148	παράδεισος	PRDS (-GN)
2107	ὄψέ		2149	παραδέχομαι	(παρά, δέχομαι)
2108	ὄψία	(ὄψιος)	2150	παραδίδωμι	(παρά, δίδωμι)
2109	ὄψιος	v. ὄψία	2151	παράδοξος	(π., δόξα)
2110	ὄψις	(ὀράω)	2152	παράδοσις	(παραδίδωμι)
2111	ὄψομαι	(ὀράω)	2153	παραθαλάσσιος	(π., θάλασσα)
2112	ὄψώνιον	(ὄψον, ὄνέομαι)	2154	παραττέομαι	(π., αἰτέω)
2113	παγιδεύω	(παγίς)	2155	παρακαθέζομαι	(π., κα.)
2114	παγίς	(πήγνυμι)	2156	παρακαθίζω	(π., καθίζω)
2115	παιδάριον	(παῖς)	2157	παρακαλέω	(π., καλέω)
2116	παιδεύω	(παῖς)	2158	παρακαλύπτω	(π., καλύπτω)
2117	παιδιόθεν	(παιδίον)	2159	παρακλήσις	(παρακαλέω)
2118	παιδίον	(παῖς)	2160	παρακλήτος	(παρακαλέω)
2119	παιδίσκη	(παῖς)	2161	παρακολουθέω	(π., ἀκ.)
2120	παῖς		2162	παρακούω	(π., ἀκούω)
2121	παίω		2163	παρακύπτω	(π., κύπτω)
2122	πάλαι		2164	παραλαμβάνω	(π., λα.)
2123	παλαιός	(πάλαι)	2165	παράλιος	(π., ἄλις)
2124	παλαιόω	(παλαιός)	2166	παραλύω, -ομαι	(π., λύω)
2125	παλιγενεσία	(πάλιν, γένεσις)	2167	παραλυτικός	(παραλύω)
2126	πάλιν		2168	παραμυθέομαι	(π., μυ.)
2127	παμπληθεί	(παμπληθής)	2169	παραπορεύομαι	(π., πο.)
2128	πάμπολυς	(πᾶς, πολύς)	2170	παραπτώμα	(παραπίπτω)
2129	πανδοχεῖον	(πανδοχεύς)	2171	παρασκευή	(π., σκευάζω)
2130	πανδοχεύς	(πᾶς, δέχομαι)	2172	παρατηρέω	(π., τηρέω)
2131	πανοπλία	(πάνοπλος)	2173	παρατήρησις	(παρατηρέω)
2132	πανουργία	(πανοῦργος)	2174	παρατίθημι	(π., τίθημι)
2133	πανταχόθεν	(πᾶς)	2175	παραφέρω	(π., φέρω)
2134	πανταχοῦ	(πᾶς)	2176	παραχρήμα	(π., χρ.)
2135	παντελής	(πᾶς, τέλος)	2177	πάρειμι	(π., εἰμί)
2136	πάντοθεν	(πᾶς)	2178	παρεκτός	(π., ἐκτός)
2137	πάντοτε	(πᾶς)	2179	παρεμβάλλω	(π., ἐμ.)
2138	πάντως	(πᾶς)	2180	παρέρχομαι	(π., ἔρ.)
2139	παρά		2181	παρέχω	(π., ἔχω)

2182	παρθενία	(παρθένος)	2224	πέρας	(πέρα)
2183	παρθένος		2225	περί	
2184	παρήμι	(π., ἴμι)	2226	περιάγω	(περί, ἄγω)
2185	παρίστημι	(π., ἴστημι)	2227	περιάπτω	(περί, ἄπτω)
2186	παροικέω	(π., οἰκέω)	2228	περιβάλλω	(π., βάλλω)
2187	παροιμία	(π., οἶμος)	2229	περιβλέπω, -ομαι	(π., βλέπω)
2188	παρομοιάζω	(παρόμοιος)	2230	περιδέω	(π., δέω)
2189	παρόμοιος	(π., ὅμοιος)	2231	περιέχω	(π., ἔχω)
2190	παρουσία	(πάρειμι)	2232	περιζωννύω, -υμι	(π., ζώννυμι)
2191	παροψίς	(παρά, ὄψον)	2233	περίστημι	(π., ἴστημι)
2192	παρρησία	(παῖς, ῥήσις)	2234	περικαλύπτω	(π., καλύπτω)
2193	παῖς		2235	περίκειμαι	(π., κείμαι)
2194	πάσχα	PSC _h	2236	περικρύβω, -ύπτω	(π., κρύπτω)
2195	πάσχω		2237	περικυκλώω	(π., κυκλώω)
2196	πατάσσω	(πάταγος)	2238	περιλάμπω	(π., λάμπω)
2197	πατέω	(πάτος)	2239	περίλυπος	(π., λύπη)
2198	πατήρ		2240	περιοικέω	(περίοικος)
2199	πατριά	(πατήρ)	2241	περίοικος	(π., οἶκος)
2200	πατρίς	(πάτριος)	2242	περιπατέω	(π., πατέω)
2201	παύω mid.		2243	περιπίπτω	(π., πίπτω)
2202	παχύνω, -ομαι	(παχύς)	2244	περιποιέω, -ομαι	(π., ποιέω)
2203	πέδη	(πέζα)	2245	περισπάω, -ομαι	(π., σπάω)
2204	πεδινός	(πεδίον)	2246	περίσσειμα	(περισεύω)
2205	πεζῆ	(πεζός)	2247	περισεύω	(περισσός)
2206	πεζός	(πέζα)	2248	περισσός	(περί)
2207	πειθω		2249	περισσότερος	(περισσός)
2208	πεινάω	(πειῖνα)	2250	περισσῶς	(περισσός)
2209	πειράζω	(πεῖρα)	2251	περιστερά	
2210	πειρασμός	(πειράζω)	2252	περιτέμνω	(περί, τέμνω)
2211	πέλαγος		2253	περιτίθημι	(π., τίθημι)
2212	πέμπω		2254	περιτομή	(περιτέμνω)
2213	πενθερά	(πενθερός)	2255	περιτρέχω	(π., τρέχω)
2214	πενθερός		2256	περιφέρω	(π., φέρω)
2215	πενθέω	(πένθος)	2257	περίχωρος	(π., χώρα)
2216	πενιχρός	(πένης)	2258	πετεινός	-όν (πέτομαι)
2217	πεντακισχίλιοι	(πεντάκις, χίλιοι)	2259	πέτρα	
2218	πεντακόσιοι	(πέντε)	2260	Πέτρος	(πέτρα)
2219	πέντε		2261	πετρώδης	(πέτρα)
2220	πεντεκαιδέκατος	(πέντε, καί, δ.)	2262	πήγανον	
2221	πεντήκοντα	(πέντε)	2263	πηγή	
2222	περ	(πέρ)	2264	πηλός	
2223	πέραν	(πέρα)	2265	πήρα	

2266	πῆχυς		2308	πλοῦτος	
2267	πιάζω	v. πιέζω	2309	πλύνω	
2268	πιέζω		2310	πνεῦμα	(πνέω)
2269	πικρῶς	(πικρός)	2311	πνέω	
2270	Πιλᾶτος	lac. pilatus	2312	πνίγω	
2271	πίμπλημι		2313	πόθεν	
2272	πινακίδιον	(πίναξ)	2314	ποιέω	
2273	πίναξ		2315	ποικίλος	
2274	πίνω		2316	ποιμαίνω	(ποιμήν)
2275	πιπράσκω	(περάω)	2317	ποιμήν	(πόα)
2276	πίπτω		2318	ποιμήνη	(ποιμήν)
2277	πιστεύω	(πίστις)	2319	ποιμνιον	(ποιμήνη)
2278	πιστικός	(πιστός I. πίνω)	2320	ποῖος	
2279	πίστις	(πειθω)	2321	πόλεμος	
2280	πιστός	(πειθω)	2322	πόλις	
2281	πλανάω	(πλάνη)	2323	πολίτης	(πόλις)
2282	πλάνη		2324	πολλά	(πολύς) adv.
2283	πλάνος	(πλάνη)	2325	πολλάκις	(πολύς)
2284	πλατεῖα	(πλατύς)	2326	πολλαπλασίον	(πολύς, ?πλάσσω)
2285	πλατύνω	(πλατύς)	2327	πολύ	(πολύς) adv.
2286	πλατύς		2328	πολυλογία	(πολύς, λόγος)
2287	πλειῆτος	(sup. πολύς)	2329	πολύς	
2288	πλείων	(πολύς)	2330	πολυτελής	(πολύς, τέλος)
2289	πλέκω		2331	πολύτιμος	(πολύς, τιμή)
2290	πλεονεξία	(πλεονεκτέω)	2332	πονηρία	(πονηρός)
2291	πλευρά		2333	πονηρός	(πονέω)
2292	πλέω		2334	Πόντιος	(πόντος)
2293	πληγή	(πλήσσω)	2335	πορεία	(πορεύω)
2294	πληθος	(πίμπλημι)	2336	πορεύω, -ομαι	(πόρος)
2295	πληθύνω	(πληθύς)	2337	πορνεία	(πορνεύω)
2296	πλήθω	v. πίμπλημι	2338	πόρνη	(πέρνημι)
2297	πλήμ(μ)υρ(ρ)α	(πλήμμη)	2339	πόρρω, πρόσω	(πρό)
2298	πλήν	(πλέον)	2340	πόρρωθεν, πρόσωθεν	(πόρρω)
2299	πλήρης	(πλέος)	2341	πορφύρα	(πορφύρω)
2300	πληροφορέω	(πλήρης, φορέω)	2342	πορφύρεος, -ροῦς	(πορφύρα)
2301	πληρώω	(πλήρης)	2343	ποσάκις	(πόσος)
2302	πλήρωμα	(πληρώω)	2344	πόσις	(πίνω)
2303	πλησίον	(πλησίος)	2345	πόσος	(ὅσος, τόσος)
2304	πλοῖάριον	(πλοῖον)	2346	ποταμός	(πίνω)
2305	πλοῖον	(πλόος)	2347	ποταπός, ποδαπός	(ποῦ, ἀπό)
2306	πλούσιος	(πλοῦτος)	2348	πότε	(πός)
2307	πλουτέω	(πλοῦτος)	2349	ποτέ	(πός)

2350	πότερον	(πός, ἕτερος)	2392	προσαίτης	(προσαιτέω)
2351	ποτήριον	(ποτήρ)	2393	προσαναβαίνω	(π., ἀν.)
2352	ποτίζω	(πότος)	2394	προσαναλόω, -λίσκω	(π., ἀν.)
2353	ποῦ	(πός)	2395	προσδαπανάω	(π., δα.)
2354	πούς		2396	προσδέχομαι	(π., δέ.)
2355	πράγμα	(πράσσω)	2397	προσδοκάω	(π., ? δοκέω)
2356	πραγματεύομαι	(πράγμα)	2398	προσδοκία	(προσδοκάω)
2357	πραιτώριον	(λατ. praetorium)	2399	προσεργάζομαι	(π., ἐρ.)
2358	πράκτωρ	(πράσσω)	2400	προσέρχομαι	(πρός, ἐρ.)
2359	πράξις	(πράσσω)	2401	προσευχή	(προσεύχομαι)
2360	πρασιά	(πράσον)	2402	προσεύχομαι	(πρός, εὐχομαι)
2361	πράσσω		2403	προσέχω	(π., ἔχω)
2362	πραῦς, πρᾶος		2404	προσήλυτος	(προσέρχομαι)
2363	πρέπω		2405	πρόσκαιρος	(π., καιρός)
2364	πρεσβεία	(πρεσβεύω)	2406	προσκαλέω, -ομαι	(π., καλέω)
2365	πρεσβυτέριον	(πρεσβύτερος)	2407	προσκαρτερέω	(π., κα.)
2366	πρεσβύτερος	(πρέσβυς)	2408	προσκεφάλαιον	(π., κεφαλή)
2367	πρεσβύτης	(πρέσβυς)	2409	προσκολλάω, -ομαι	(π., κο.)
2368	πρίν		2410	προσκόπτω	(π., κό.)
2369	πρό		2411	προσκυλίω	(π., κυ.)
2370	προάγω	(πρό, ἄγω)	2412	προσκυνέω	(π., κυ.)
2371	προαύλιον	(πρό, αὐλή)	2413	προσκυνητής	(προσκυνέω)
2372	προβαίνω	(πρό, βαίνω)	2414	προσλαμβάνω, -ομαι	(π., λα.)
2373	προβάλλω	(πρό, βάλλω)	2415	προσμένω	(π., μένω)
2374	προβατικός	(πρόβατον)	2416	προσορμίζω, -ομαι	(π., ὄρμ.)
2375	προβάτιον	(πρόβατον)	2417	προσπίπτω	(π., πίπτω)
2376	πρόβατον	(προβαίνω)	2418	προσποιέω, -ομαι	(π., πο.)
2377	προβιάζω	(πρό, βιάζω)	2419	προσπορεύομαι	(π., πο.)
2378	προδότης	(προδίδωμι)	2420	προσρήγνυμι	(π., ῥή.)
2379	προέρχομαι	(πρό, ἔρχομαι)	2421	προστάσσω	(π., τά.)
2380	πρόθεσις	(προτίθημι)	2422	προστίθημι	(π., τί.)
2381	πρόθυμος	(πρό, θυμός)	2423	προστρέχω	(π., τρ.)
2382	προκόπτω	(πρό, κόπτω)	2424	προσφάγιον	(π., φαγεῖν)
2383	προλαμβάνω	(πρό, λα.)	2425	προσφέρω	(π., φέρω)
2384	προλέγω	(πρό, λέγω)	2426	προσφωνέω	(π., φω.)
2385	προμελετάω	(πρό, με.)	2427	προσψαύω	(π., ψαύω)
2386	προμεριμνάω	(πρό, με.)	2428	πρόσωπον	(π., ὄψ)
2387	προπορεύω, -ομαι	(πρό, πορεύω)	2429	πρότερον	(πρότερος)
2388	πρός		2430	προτρέχω	(πρό, τρ.)
2389	προσάββατον	(πρό, σάββατον)	2431	προϋπάρχω	(π., ὑπ.)
2390	προσάγω	(πρός, ἄγω)	2432	πρόφασις	(προφαίνω)
2391	προσαιτέω	(π., αἰτέω)	2433	προφέρω	(π., φέρω)

2434	προφητεία	(προφητεύω)		2476	ράβδος	
2435	προφητεύω	(προφήτης)		2477	Ῥαγαύ	RAiV
2436	προφήτης	(πρόφημι)		2478	ράκά	RIKοB
2437	προφήτις	(προφήτης)		2479	ράκος	
2438	προφθάνω	(π., φθ.)		2480	Ῥαμά	RMH
2439	πρύμνα	(πρυμνός)		2481	ράπιζω	(ράπις)
2440	πρωί	(πρό)		2482	ράπισμα	(ράπιζω)
2441	πρωία	(πρώιος)		2483	ράφίς	(ράπτω)
2442	πρωτοκαθεδρία	(πρῶτος, καθέδρα)		2484	Ῥαχάβ	RChB
2443	πρωτοκλισία	(πρῶτος, κλίνω)		2485	Ῥαχήλ	RChT
2444	πρῶτον	(πρῶτος)		2486	ρέω	
2445	πρῶτος	(πρό)		2487	ρήγμα	(ρήγνυμι)
2446	πρωτότοκος	(πρῶτος, τίκτω)		2488	ρήγνυμι	
2447	πτέρνα	(? πτέρνη)		2489	ρήμα	(ρέω)
2448	πτερύγιον	(πτέρυξι)		2490	Ῥησά	? RISzA, RaiI, RAiL
2449	πτέρυξι	(πτερόν)		2491	ρήσσω	v. ρήγνυμι
2450	πτοέω, -ομαι			2492	ρίζα	
2451	πτύον	(πτύω)		2493	ρίπτω	
2452	πτύσμα	(πτύω)		2494	Ῥοβοάμ	RChBAiM
2453	πτύσσω			2495	ρομφαία	
2454	πτύω			2496	Ῥούθ	RVT
2455	πτῶμα	(πίπτω)		2497	Ῥοῦφος	(Iac. Rufus)
2456	πτῶσις	(πίπτω)		2498	ρύμη	(έρύω)
2457	πτωχός	(πτώσσω)		2499	ρύομαι	(έρύω)
2458	πυγμή	(πύξι)		2500	ρύσις	(ρέω)
2459	πυκνά	(πυκνός, πύξι)		2501	Ῥωμαῖος	(Ῥώμη)
2460	πύλη			2502	Ῥωμαῖστί	(Ῥωμαῖος)
2461	πυλών	(πύλη)		2503	σαβαχθανι	(aram. SzBKοTNI)
2462	πυνθάνομαι	(πεύθομαι)		2504	σάββατον	SzBT
2463	πῦρ			2505	σαγήνη	
2464	πύργος			2506	σαδδουκαῖος	CDVKοI
2465	πυρέσσω	(πυρετός)		2507	Σαδώκ	CDVKο
2466	πυρετός	(πῦρ)		2508	σάκκος	SzKο
2467	πυρράζω	(πυρρός)		2509	Σαλά	SzLCh
2468	πωλέω			2510	Σαλαθηήλ	SzALTIAL
2469	πῶλος			2511	Σαλείμ, -λίμ	? SzLM
2470	πόποτε	(πω, ποτέ)		2512	σαλεύω	(σάλος)
2471	πωρόω	(πῶρος)		2513	Σαλμών	SzLMVN
2472	πώρωσις	(πωρόω)		2514	σάλος	(άλλομαι)
2473	πῶς			2515	σάλπιγξ	
2474	ῤαββί	RBI		2516	σαλπίζω	(σάλπιγξ)
2475	ῤαββουνί	(aram. RBVNI)		2517	Σαλώμη	? SzLVM

2518	Σαμάρεια	SzMRVN	2560	σκάνδαλον
2519	Σαμαρίτης	SzMRVNI	2561	σκάπτω
2520	Σαμαρίτις		2562	σκέλος
2521	σανδάλιον	(σάνδαλον)	2563	σκεῦος
2522	σαπρός	(σήπω)	2564	σκηνή
2523	Σάρεπτα	CRFT	2565	σκηνοπηγία (σκηνή, πήγνυμι)
2524	σάρξ		2566	σκηνόω (σκηνή)
2525	σαρώω	(σαίρω)	2567	σκιά
2526	Σατανᾶς	SzTeN	2568	σκιρτάω
2527	σάτον	SAH	2569	σκληροκαρδία (σκληρός, καρδ.)
2528	σβέννυμι		2570	σκληρός (σκέλλω)
2529	σεαυτοῦ	(σύ, αὐτός)	2571	σκολιός
2530	σέβω, -ομαι		2572	σκοπέω (σκοπός)
2531	σεισμός	(σειώ)	2573	σκορπίζω (σκορπίος)
2532	σειώ		2574	σκορπίος
2533	σελήνη	(σέλας)	2575	σκοτεινός (σκότος)
2534	σεληνιάζομαι	(σελήνη)	2576	σκοτία (σκότος)
2535	Σεμείν	SzMAiI	2577	σκοτίζω, -ομαι (σκότος)
2536	Σερούχ	SzRVG	2578	σκότος
2537	Σήθ	SzT	2579	σκυθρωπός (σκυθρός, ὄψ)
2538	Σήμ	SzM	2580	σκύλλω
2539	σημαίνω	(σήμα)	2581	σκῦλον (σκύλλω)
2540	σημεῖον	(σήμα)	2582	σκόληξ
2541	σήμερον	(ἡμέρα)	2583	σμύρνα (μύρρα)
2542	σῆς		2584	σμυρνίζω (σμύρνα)
2543	σιαγών		2585	Σόδομα SDM
2544	σιγάω	(σιγή)	2586	Σολομών SzLMH
2545	Σιδών	CIDVN	2587	σορός
2546	Σιδωνία	(Σιδώνιος)	2588	σός (σύ)
2547	σίκερα	SzKR	2589	σουδάριον (fac. sudarium)
2548	Σιλωάμ	SzLCh	2590	Σουσάννα ? SzVSzNH
2549	Σίμων	SzMAiVN	2591	σοφία (σοφός)
2550	σίναπι	(νᾶπυ)	2592	σοφός
2551	σινδών		2593	σπάω, -ομαι
2552	σινιάζω	(σινίον)	2594	σπαράσσω (σπάω)
2553	σιτευτός	(σιτεύω)	2595	σπαργανόω (σπάργανον)
2554	σιτιστός	(σιτίζω)	2596	σπεῖρα
2555	σιτομέτριον	(σίτος, μετρέω)	2597	σπείρω
2556	σῖτος		2598	σπεκουλάτωρ (fac. speculator)
2557	Σιών	CIVN	2599	σπέρμα (σπείρω)
2558	σιωπάω	(σιωπή)	2600	σπεύδω
2559	σκανδαλίζω	(σκάνδαλον)	2601	σπήλαιον (σπέλος)

2602	σπλαγχνίζω, -ομαι (σπλάγχχνον)	2644	συγγένεια (συγγενής)
2603	σπλάγχχνον pl.	2645	συγγενεύς (συγγενής)
2604	σπόγγος	2646	συγγενής (σύν, γίνομαι)
2605	σποδός	2647	συγγενίς (συγγενής)
2606	σπόριμος (σπείρω)	2648	συγκάθημαι (σύν, κάθημαι)
2607	σπόρος (σπείρω)	2649	συγκαθίζω (σύν, καθίζω)
2608	σπουδαίως (σπουδαῖος)	2650	συγκαλέω (σύν, καλέω)
2609	σπουδή (σπεύδω)	2651	συγκαλύπτω (σ., καλύπτω)
2610	σπυρίς (σπείρα)	2652	συγκατατίθημι (σ., κα.)
2611	στάδιον (στάδιος)	2653	συγκλείω (σ., κλ.)
2612	στασιαστής (στασιάζω)	2654	συγκύπτω (σ., κύζ)
2613	στάσις (ἴστημι)	2655	συγκυρία (συγκυρέω)
2614	στατήρ (ἴστημι)	2656	συγχαίρω (σ., χα.)
2615	σταυρός (ἴστημι)	2657	συγγράομαι (σ., χρ.)
2616	σταυρόω (σταυρός)	2658	συζεύγνυμι (σ., ζε.)
2617	οταφυλή (σταφίς)	2659	συζητέω (σ., ζη.)
2618	στάχυς	2660	σुकάμινος
2619	στέγη (στέγω)	2661	σुकη (σुकέω)
2620	στεῖρα (στεῖρος)	2662	σुकομορέα (σῦκον, μόρον)
2621	στενάζω (στένω)	2663	σῦκον
2622	στενός	2664	σुकοφαντέω (σुकοφάντης)
2623	στέφανος (στέφω)	2665	σुकλαλέω (σύν, λαλέω)
2624	στιῆθος	2666	σुकλαμβάνω (σ., λα.)
2625	στήκω (ἴστημι)	2667	σुकλέγω (σ., λέγω)
2626	στηρίζω	2668	σुकλογίζω, -ομαι (σ., λο.)
2627	στιβάς (στείβω)	2669	σुकλυπέω, -ομαι (σ., λυ.)
2628	στιγμή (στίζω)	2670	σुकβαίνω (σύν, βα.)
2629	στίλβω	2671	σुकβάλλω (σ., βά.)
2630	στοά (ἴστημι)	2672	σुकβουλεύω (σ., βο.)
2631	στολή (στέλλω)	2673	σुकβούλιον (σῦμβουλος)
2632	στόμα	2674	Συμεών SzMAiVN
2633	στράτευμα (στρατεύω)	2675	σुकμαθητής (σुकμανθάνω)
2634	στρατεύω, -ομαι (στρατός)	2676	σुकπαραγί(γ)νομαι (σ., πα.)
2635	στρατηγός (στρατός, ἄγω)	2677	σुकπίπτω (σ., πί.)
2636	στρατιά (στρατός)	2678	σुकπληρώω (σ., πλ.)
2637	στρατιώτης (στρατιά)	2679	σुकπνίγω (σ., πν.)
2638	στρατόπεδον (στρατός, πέδον)	2680	σुकμπορεύομαι (σ., πο.)
2639	στρέφω	2681	σुकπόσιον (σुकπίνω)
2640	στρουθίον (στρουθός)	2682	σुकφέρω (σ., φέρω)
2641	στρωννώω, -υμι (στορέννυμι)	2683	σुकμφύω, -ομαι (σ., φύω)
2642	στυγνάζω (στυγνός)	2684	σुकμφωνέω (σῦμφωνος)
2643	σύ	2685	σुकμφωνία (σῦμφωνος)

2686	σύν		2728	Συροφονίικισσα	(Σύρος, Φοῖνιξ)
2687	συνάγω	(σύν, ἄγω)	2729	σύρω	
2688	συναγωγή	(συνάγω)	2730	συσπαράσσω	(σύν, σπ.)
2689	συναίρω	(σύν, αἶρω)	2731	σύσσημον	(σ., σῆμα)
2690	συνακολουθέω	(σ., ἄκ.)	2732	συστασιαστής	(σ., στασιάζω)
2691	συναναβαίνω	(σ., ἄν.)	2733	συσταυρόω, -όομαι	(σ., στ.)
2692	συνανάκειμαι	(σ, ἄν.)	2734	συστρέφω	(σ., στ.)
2693	συναντάω	(σ., ἄν.)	2735	Συχάρ	? SVKR
2694	συναντιλαμβάνομαι	(σ., ἄν.)	2736	σφόδρα	(σφοδρός)
2695	συναποθνήσκω	(σ., ἄπ.)	2737	σφραγίζω	(σφραγίς)
2696	συναρπάζω	(σ., ἀρπάζω)	2738	σχίζω	
2697	συναυξάνω, -ομαι	(σ., αὐ.)	2739	σχίσμα	(σχίζω)
2698	σύνδουλος	(σ., δοῦλος)	2740	σχοινίον	(σχοῖνος)
2699	συνέδριον	(σύνεδρος)	2741	σχολάζω	(σχολή)
2700	σύνειμι	(σύν εἶμι)	2742	σώζω	(σῶς)
2701	σύνειμι	(σύν εἰμί)	2743	σῶμα	
2702	συνεισέρχομαι	(σύν, εισέρχ.)	2744	σωματικός	(σῶμα)
2703	συνεργέω	(συνεργός)	2745	σωτήρ	(σώζω)
2704	συνέρχομαι	(σύν, ἔρχομαι)	2746	σωτηρία	(σωτήρ)
2705	συνεσθίω	(σύν, ἐσθίω)	2747	σωτήριον	(σωτήρ)
2706	σύνεσις	(συνήμι)	2748	σωφρονέω	(σώφρων)
2707	συνετός	(συνήμι)	2749	τάλαντον	(? τλάω)
2708	συνευδοκέω	(σύν, εὐ.)	2750	ταλιθά	(aram. TeLITA, ? TeLIH)
2709	συνέχω	(σύν, ἔχω)	2751	ταμεῖον, ταμειῖον	(ταμειύω)
2710	συνήθεια	(συνήθης)	2752	τάξις	(τάσσω)
2711	συνθλάω	(σύν, θλάω)	2753	ταπεινός	
2712	συνθλίβω	(σύν, θλίβω)	2754	ταπεινόω	(ταπεινός)
2713	συνήμι	(σ., ἴμι)	2755	ταπείνωσις	(ταπεινόω)
2714	συνίστημι	(σ., ἴστημι)	2756	ταράσσω	
2715	συνοδία	(σ., ὁδός)	2757	ταραχή	(ταράσσω)
2716	συνοχή	(συνέχω)	2758	τάσσω	
2717	συντάσσω	(σ, τά.)	2759	ταῦρος	
2718	συντέλεια	(συντελής)	2760	ταφή	(θάπτω)
2719	συντελέω	(σ., τε.)	2761	τάφος	(θάπτω)
2720	συντηρέω	(σ., τη.)	2762	ταχέως	(ταχύς)
2721	συντίθημι	(σ., τί.)	2763	τάχιον	(ταχύς)
2722	συντόμως	(σύντομος)	2764	τάχος	(ταχύς)
2723	συντρέχω	(σ., τρ.)	2765	ταχύ	(ταχύς)
2724	συντρίβω	(σ, τρ.)	2766	ταχύς	
2725	συντυγχάνω	(σ., τυ.)	2767	τε	
2726	Συρία	(Σύρος) ARM	2768	τεκνίον	(τέκνον)
2727	Σύρος	ARMI	2769	τέκνον	(τίκτω)

2770	τέκτων		2812	τουνομα	(τό ὄνομα)
2771	τέλειος	(τέλος)	2813	τράπεζα	(τετράς, πεζός)
2772	τελειόω	(τέλειος)	2814	τραπεζίτης	(τράπεζα)
2773	τελείωσις	(τελειόω)	2815	τραῦμα	(τιτρώσκω)
2774	τελεσφορέω	(τέλος, φέρω)	2816	τραυματίζω	(τραῦμα)
2775	τελευτάω	(τελευτή)	2817	τράχηλος	
2776	τελευτή	(τέλος, τελέω)	2818	τραχύς	
2777	τελέω	(τέλος)	2819	Τραχωνίτις	(τραχών)
2778	τέλος		2820	τρεῖς	
2779	τελώνης	(τέλος, ὄνέομαι)	2821	τρέμω	(τρέω)
2780	τελώνιον	(τελώνης)	2822	τρέφω	
2781	τέρας		2823	τρέχω	
2782	τέσσαρες		2824	τρήμα	(τιτράω)
2783	τεσσαρεσκαιδέκατος		2825	τριάκοντα	(τρεῖς)
2784	τεσσεράκοντα, τεσσαρ.		2826	τριακόσιοι	(τρεῖς)
2785	τεταρταῖος	(τέταρτος)	2827	τρίβολος	(τρεῖς, βάλλω)
2786	τέταρτος	(τέσσαρες)	2828	τρίβος	(τρίβω)
2787	τετρα(α)ρχέω	(τετραάρχης)	2829	τρίζω	
2788	τετρα(ά)ρχης	(τετράς, ἄρχω)	2830	τρίς	(τρεῖς)
2789	τετρακισχίλιοι	(τετράκις, χί.)	2831	τρίτος	(τρεῖς)
2790	τετράμηνος	(τέσσαρες, μήν)	2832	τρόμος	(τρέμω)
2791	τετραπλοῦς, -ός	(τέσσαρες, ?)	2833	τρόπος	(τρέπω)
2792	τηλαυγῶς	(τηλαυγής)	2834	τροφή	(τρέφω)
2793	τηρέω	(τηρός)	2835	τρύβλιον	
2794	Τιβεριάς	(Τιβέριος)	2836	τρυγάω	(τρύγη)
2795	Τιβέριος	(fac. Tiberius)	2837	τρυγών	(τρύζω)
2796	τίθημι		2838	τρυμαλιά	(τρύω)
2797	τίκτω		2839	τρύπημα	(τρυπάω)
2798	τίλλω		2840	τρυφή	(θρύπτω)
2799	Τιμαῖος	(τιμή)	2841	τρώγω	
2800	τιμάω	(τιμή)	2842	τυγχάνω	
2801	τιμή	(τίω)	2843	τύπος	(τύπτω)
2802	τις, τι	indef.	2844	τύπτω	
2803	τίς, τί	inter.	2845	Τύρος	CVR, CR
2804	τίτλος	(fac. titulus)	2846	τυφλός	
2805	τοίνυν	(τοι, νυν)	2847	τυφλόω	(τυφλός)
2806	τοιούτος	(τοιός, οὔτος)	2848	τύφω, -ομαι	
2807	τόκος	(τίκτω)	2849	ὑβρίζω	(ὑβρις)
2808	τολμάω	(τόλμα)	2850	ὑγιαίνω	(ὑγιής)
2809	τόπος		2851	ὑγιής	
2810	τοσοῦτος	(τόσος, οὔτος)	2852	ὑγρός	(ῦω)
2811	τότε	(τό, τε)	2853	ὑδρία	(ῦδωρ)

2854	ὕδρωπικός	(ὕδρωψ)	2896	ὕστέρημα	(ὕστερέω)
2855	ὔδωρ		2897	ὕστέρησις	(ὕστερέω)
2856	υἷός		2898	ὔστερον	(ὕστερος)
2857	ὕμεῖς	(σύ)	2899	ὔστερος	
2858	ὕμετερος	(ὕμεῖς)	2900	ὕφαίνω	
2859	ὕμένω	(ὔμνος)	2901	ὕφαντός	(ὕφαίνω)
2860	ὕπάγω	(ὕπό, ἄγω)	2902	ὕψηλός	(ὔψος)
2861	ὕπακούω	(ὕπό, ἀκούω)	2903	ὔψιστος	(ὕψι)
2862	ὕπαντάω	(ὕπό, ἀντάω)	2904	ὔψος	(ὔψι)
2863	ὕπαντησις	(ὕπαντάω)	2905	ὕψόω	(ὔψος)
2864	ὕπάρχω	(ὕπό, ἄρχω)	2906	φαγεῖν	(aor.2 inf. od ἐσθίω)
2865	ὔπερ		2907	φάγος	(φαγεῖν)
2866	ὑπερεκχύνω, -ν(ν)ομαι	(ύ., ἐκ.)	2908	φαίνω	(φάω)
2867	ὑπερηφανία	(ὑπερήφανος)	2909	Φάλεκ	PLG
2868	ὑπερήφανος	(ὑπέρ, φαίνω)	2910	φανερός	(φαίνω)
2869	ὑπερπερισσῶς	(ὑπέρ, πε.)	2911	φανερόω	(φανερός)
2870	ὑπηρέτης	(ὕπό, ἐρέτης)	2912	φανερῶς	(φανερός)
2871	ὔπνος		2913	φανός	(φαίνω)
2872	ὕπό		2914	Φανουήλ	FNVAL
2873	ὕποδειγμα	(ὕποδείκνυμι)	2915	φάντασμα	(φαντάζω)
2874	ὕποδείκνυμι	(ὕπό, δείκνυμι)	2916	φάραγξ	
2875	ὕποδέω, -ομαι	(ὕπό, δέω)	2917	Φάρες	PRC
2876	ὕποδέχομαι	(ὕπό, δέχομαι)	2918	φαρισαῖος	FRVSz
2877	ὕποδημα	(ὕποδέω)	2919	φάτνη	(πατέομαι)
2878	ὕποζύγιον	(ὕποζύγιος)	2920	φαῦλος	
2879	ὕποκάτω	(ὕπό, κάτω)	2921	φέγγος	
2880	ὕποκρίνω, -ομαι	(ὕπό, κρ.)	2922	φέρω	
2881	ὕποκρισις	(ὕποκρίνομαι)	2923	φεύγω	
2882	ὕποκριτής	j.w.	2924	φήμη	(φημί)
2883	ὕπολαμβάνω	(ὕπό, λα.)	2925	φημί	(φάω)
2884	ὕπολήνιον	(ὕπό, ληνός)	2926	φημίζω	(φήμη)
2885	ὕπομένω	(ὕπό, μένω)	2927	φθάνω	
2886	ὕπομμνήσκω	(ὕπό, μι.)	2928	φθόνος	
2887	ὕπομονή	(ὕπομένω)	2929	φιλάργυρος	(φίλος, ἄργυρος)
2888	ὕποπόδιον	(ὕπό, πούς)	2930	φιλέω	(φίλος)
2889	ὕποστρέφω	(ὕπό, στ.)	2931	φίλη	(φίλος)
2890	ὕποστρωννώω, -ώννυμι	(ύ., στρ.)	2932	φίλημα	(φιλέω)
2891	ὕποτάσσω	(ὕπό, τάσσω)	2933	Φίλιππος	(φίλος, ἵππος)
2892	ὕποχωρέω	(ὕπό, χω.)	2934	φιλονεικία	(φίλος, νεῖκος)
2893	ὕπωπιάζω	(ὕπόπιον)	2935	φίλος	
2894	ὔσσωπος	AZVB	2936	φιμόω	(φιμός)
2895	ὕστερέω	(ὔστερος)	2937	φλόξ	(φλέγω)

2938	φοβέω, -ομαι	(φόβος)	2980	χαρά	(χαίρω)
2939	φόβητρον	(φοβέω)	2981	χάραξ	(χαράσσω)
2940	φόβος	(φέβομαι)	2982	χαρίζω, -ομαι	(χάρις)
2941	φοῖνιξ, φοῖνιξ		2983	χάριν	(χάρις)
2942	φονεύς	(φονεύω)	2984	χάρις	(χαίρω)
2943	φονεύω	(φόνος)	2985	χαριτόω	(χάρις)
2944	φόνος	(φένω)	2986	χάσμα	(χαίνω)
2945	φορέω	(φέρω)	2987	χεῖλος	
2946	φόρος	(φέρω)	2988	χείμαρρος, -οος	(χεῖμα, ῥέω)
2947	φορτίζω	(φόρτος)	2989	χειμών	(χεῖμα)
2948	φορτίον	(φόρτος)	2990	χείρ	
2949	φραγέλλιον	(lac. flagellum)	2991	χειροποίητος	(χείρ, ποιέω)
2950	φραγελλόω	(lac. flagello)	2992	χείρων	(χέρης)
2951	φραγμός	(φράσσω)	2993	χήρα	(χήρος)
2952	φράζω		2994	χιλίαρχος	(χίλιοι, ἄρχω)
2953	φρέαρ		2995	χιλιάς	(χίλιοι)
2954	φρονέω	(φρήν)	2996	χιτών	
2955	φρόνησις	(φρονέω)	2997	χιών	
2956	φρόνιμος	(φρονέω)	2998	χλαμύς	(? χλαῖνα)
2957	φρονίμως	(φρόνιμος)	2999	χλωρός	(χλόη)
2958	φυγή	(φεύγω)	3000	χοῖρος	
2959	φυλακή	(φυλάσσω)	3001	χολάω	(χολή)
2960	φυλακτήριον	(φυλάσσω)	3002	χολή	
2961	φυλάσσω		3003	Χοραζίν	? KVRZIN
2962	φυλή	(φύω)	3004	χορός	
2963	φύλλον	pl.	3005	χορτάζω	(χόρτος)
2964	φυτεία	(φυτεύω)	3006	χόρτος	
2965	φυτεύω	(φυτόν)	3007	Χουζᾶς	?
2966	φύω		3008	χοῦς, χόος	(χέω)
2967	φωλεός		3009	χρεία	(χράομαι, χρέω)
2968	φωνέω	(φωνή)	3010	χρεοφειλέτης	(χρεός, ὀφείλω)
2969	φωνή		3011	χρήζω	(χράομαι, χρέω)
2970	φῶς, φάος	(φάω)	3012	χρήμα	(χράομαι, χρέω)
2971	φωτεινός	(φῶς)	3013	χρηματίζω	(χρήμα)
2972	φωτίζω	(φῶς)	3014	χρηστός	(χράομαι, χρέω)
2973	χαίρω		3015	χριστός	(χρίω) MSzICH
2974	χαλάω		3016	χρίω	
2975	χαλεπός		3017	χρονίζω	(χρόνος)
2976	χαλκίον	(χαλκός)	3018	χρόνος	
2977	χαλκός		3019	χρυσός	
2978	χαμαί		3020	χωλός	
2979	Χαναναῖος	KNAiNI	3021	χώρα	(χῶρος)

3022	χωρέω	(χωῶρος)
3023	χωρίζω	(χωρίς)
3024	χωρίον	(χωῶρος)
3025	χωρίς	
3026	ψαλμός	(ψάλλω)
3027	ψεύδομαι	(ψεύδω)
3028	ψευδομαρτυρέω	(ψ. μαρτυς)
3029	ψευδομαρτυρία	(ψ. μαρτυρέω)
3030	ψευδόμαρτυς, -υρ	(ψευδής, μάρτυς)
3031	ψευδοπροφήτης	(ψευδής, πρ.)
3032	ψεῦδος	(ψεύδω)
3033	ψευδόχριστος	(ψευδής, χριστός)
3034	ψεύστης	(ψεύδω)
3035	ψηλαφάω	(ψάω)
3036	ψηφίζω	(ψηῆφος)
3037	ψιχίον	(ψίξι)
3038	ψυχή	(ψύχω)
3039	ψύχω, -ομαι	
3040	ψῦχος	(ψύχω)
3041	ψυχρός	(ψύχω)
3042	ψωμίον	(ψωμός)
3043	ψώχω	(ψάω)
3044	ῶ	
3045	ῶδε	(ὄδε)
3046	ῶδίν, ῶδίς	(ὀδύνη)
3047	ῶμος	
3048	ῶόν	
3049	ῶρα	
3050	ῶραϊος	(ῶρα)
3051	ῶς	(ὄς)
3052	ῶσαννά	HVSz(I)Ai(H)-NA
3053	ῶσαύτως	(ῶς, αὐτως)
3054	ῶσεί	(ῶς, εἰ)
3055	ῶσπερ	(ῶς, περ)
3056	ῶστε	(ῶς, τε)
3057	ῶτάριον	(ωῦς)
3058	ῶτίον	(ωῦς)
3059	ῶφελέω	(ὄφελος)

LITERATURA

„Ewangelii dla badaczy”

Tekst źródłowy przekładu

„Novum Testamentum Graece” wyd. 27, E. i E. Nestle, B. i K. Aland, Deutsche Bibelgesellschaft, 1995

Przekłady, konkordancje i słowniki językowe

{1} „Grecko-polski Nowy testament” wydanie interlinearne z kodami, R. Popowski, M. Wojciechowski, Vocatio 1993

{2} „Vollständige Konkordanz zum griechischen Neuen Testament” H. Riesenfeld, H.-U. Rosenbaum, Chr. Hannick, K. Aland, Walter de Gruyter 1975-83

{4} „Dictionnaire grec-français” A. Bailly, Hachette 1981

{5} „Greek-English Lexicon” H.G. Liddell, R. Scott (abrid.), Oxford 1980

{6} „Słownik grecko-polski” red. Z. Abramowiczówna, PWN 1958-65

{7} „Wielki słownik grecko-polski Nowego testamentu” R. Popowski, Vocatio 1995

{8} „Słownik hebrajsko-polski” M. i D. Szir, DVIR 1958

{9} „Słownik grecko-polski” Z. Węclewski, Orgelbrand 1870

{10} „Novi Testamenti Lexicon Graecum” F. Zorell, Lethielleux 1911

{400} „Grecko-polski słownik syntagmatyczny N.t.” R. Popowski, Vocatio 2008

Opracowania gramatyczne

{11} „Analytical Greek New Testament”, B. i T. Friberg, Baker 1991

{12} „Analysis philologica Novi Testamenti Graeci”, M. Zerwick, 1960

{13} „Grammatik des nt. Griechisch”, F. Blass, A. Debrunner, F. Rehkopf, Van. u. R. 1990

{14} „The Analytical Greek Lexicon” (rev.), H. K. Moulton, Zondervan 1981

Opracowania Apokalipsy

{20} „Apokalipsa św. Jana” A. Jankowski, Pallottinum 1959

{36} „Apokalipsa, księga pocieszenia” S. E. Ehrlich, Pallottinum 1996

{46} „Chrześcijaństwo antyczne” T. Zieliński, wyd. A. Marszałek 1999

{47} „Antychryst i Apokalipsa” S. Łuczkiwicz, Rzecznik 2002

{48} „Apokalipsa” G. Ravasi, Jedność 2002

Opracowania symboliki

{50} „Słownik symboli” W. Kopaliński, Wiedza Powszechna 1991

{51} „Świat symboliki chrześcijańskiej” D. Forstner, Pax 1990, Imprimatur

{52} „Słownik obrazów i symboli biblijnych” M. Lurker, Pallottinum 1989

{53} „Słownik terminów biblijnych” O. Heit, Zjednoczony Kościół Ewangeliczny 1983

{58} „Przesłanie symboli w mitach, kulturach i ...” M. Lurker, Znak 1994

{76} „Kaspra Drużbickiego teologia krzyża” J. Popławski, KUL 1997

{77} „Leksykon bóstw i demonów” M. Lurker, Bellona 1999

{80} „Słownik symboli” J.E. Cirlot, Znak 2000

{82} „Popularna encyklopedia mitów i legend” S. Gordon, Amber 1998

{84} „Leksykon dawnych i nowych symboli” W. Hoffsümmer, Jedność 2001

{85} „Symbole i obrazy” A. Trzcziński, UMCS 1997

{88} „Sol verus. Studia nad ikonografią Chr.” J. Miziołek, Studia z hist. szt. 1991

{89} „Maiestas Domini...” T. Dobrzeńcki, RMNW 1973-74

{94} „Słownik mitologii greckiej i rzymskiej” P. Grimal, Ossolineum 1987

{95} „Słownik symboli” J. Tresidder, RM 2005

- {96} „Leksykon symboli” H. Biedermann, Muza 2003
- {99-I} „Leksykon symboli chrześcij.” M. Feuillet, Księg. św. Wojc. 2006
- {99-II} „Leksykon symboli”, Herder, tChu 2009
- {99-III} „Leksykon sztuki chrz.”, J. Seibert, Jedność 2007
- Opracowania poszczególnych zagadnień*
- {100} „Słownik Nowego testamentu” X. Leon-Dufour, K.ś.W. 1981, Imp. Ks. dr K. Królak
- {101} „Encyklopedia katolicka” Towarzystwo Naukowe KUL 1973-
- {102} „Ewangelia według św. Jana”- z koment. L. Stachowiak, Pallottinum 1975
- {105} „Biblia a gwiazdy. 100 pytań...” A. Niemojewski, 1924
- {106} „Mity greckie” R. Graves, PIW 1974
- {108} „List do Hebrajczyków” - z komentarzem S. Łach, Pallottinum 1959
- {109} „Księga Rodzaju” - z komentarzem S. Łach, Pallottinum 1962
- {113} „Leksykon postaci biblijnych” M. Bocian, Znak 1995
- {116} „Przez wodę i ogień” A. Wierciński, NOMOS 1996
- {117} „Religia hellenizmu” T. Zieliński, Ossolineum 1991
- {118} „Chrześcijanin w Talmudzie żydowskim” J. B. Pranajtis, PRO FIDE 1937
- {119} „Hellenizm a judaizm” T. Zieliński
- {121} „Bóg Jezus w świetle badań cudzych i własnych” A. Niemojewski, Myśl Niep. 1909
- {123} „Astralistyka” H. Hoffmann, Nomos 1991
- {124} „Kobiety w Biblii” P. Cz. Bosak, W drodze 1995
- {125} „Postacie Nowego testamentu” P. Cz. Bosak, W drodze 1996
- {126} „Jezus-największa tajemnica templariuszy” R. Ambelain, Czakra 1993
- {127} „Apokryfy Nowego testamentu” red. M. Starowiejski, TN KUL 1980
- {128} „Teksty z Nag - Hammadi” opr. W. Myszor, ATK 1979
- {129} „Przeciw Celsusowi” Orygenes, ATK 1977
- {130} „Opinie o Jezusie” V. Messori, wyd. M 1993
- {131} „Opowieści ewangelistów” Z. Kosidowski, Iskry 1980
- {132} „I znowu zapiał kur” K. Deschner, Uraeus 1996
- {134} „Nie i Amen” U. Ranke-Heinemann, Uraeus 1994
- {135} „Wjazd do Jerozolimy na osle” O. Frejdenberg, w: Literatura na Świecie 3/
- {136} „Apokryfy Starego testamentu” praca zbiorowa, Vocatio 2000
- {137} „Krzyż Chrystusa” St. Kobielaus, Pax 2000
- {138} „Kaspra Druźbickiego teologia krzyża” J. M. Popławski, KUL 1997
- {139} „Księga Wyjścia” - z komentarzem S. Łach, Pallottinum 1964
- {140} „Logos Prologu Ewangelii Janowej” Z. Poniatowski, PWN 1970
- {141} „Polskie niebo” A. Niemojewski, Biblioteka polska 1924
- {144} „Ewangelia wg. św. Mateusza” - z koment., J. Homerski, Pallottinum 1979
- {145} „Ewangelia wg. św. Marka” - z koment., H. Langkammer, Pallottinum 1977
- {146} „Ewangelia wg. św. Łukasza” - z koment., Pallottinum 1974
- {147} „Homilie o Księgach rodzaju, wyjścia, kapłańskiej” Orygenes, ATK 1984
- {159} „Biblia i latające spodki” B. H. Downing, Wiślica 1984
- {160} „Studia antiquitatis chr.” t.1, ATK 1977
- {162} „Anapausis w teologii...” W. Myszor, ATK 1984
- {164} „Listy do Koryntian” E. Dąbrpwski, Pallottinum 1965
- {166} „Antychryst” F. Nietzsche, J. Mortkowich 1907
- {167} „Komentarz do Ewangelii św. Jana” Orygenes, ATK 1981
- {171} „Czynności symboliczne Jezusa” M. Wojciechowski, ATK 1991
- „Ideal życia nomadycznego...” M. Fortuna, (tamże)
- {173} „Listy Jana” W. de Boor, Zj. Kość. Ewang. 1984
- {174} „Katolicyzm starożytny” Z. Poniatowski 1969
- {175} „Ecce Jezus” H. C. Zander, Queribus 1993
- {176} „Bóg, Szatan, Mesjasz i ...?” A. Sandauer, WL 1977
- {178} „O głównych pojęciach judaizmu” G. Scholem, PAT 1989
- {179} „Literatura na świecie” nr. 4/1987
- {181} „Wenus - siostra Ziemi” S. R. Brzostkiewicz, N. K. 1989
- {182} „Chrześcijaństwo” J. W. Kowalski, KAW 1988
- {183} „Komentarz żydowski do N. T.” D. H. Stern, Vocatio 2004
- {184} „Poczet cesarzy rzymskich” A. Krawczuk, Iskry 1986
- {185} „Cywilizacja wczesnego chrześcijaństwa” M. Simon, PIW 1992
- {186} „Filozofia starożytna Grecji i Rzymu”. Antologia. J. Legowicz, PWN 1970
- {187} „Historia filozofii starożytnej Grecji i Rzymu” J. Legowicz, PWN 1973

- {188} „Ewangelia św. Mateusza” W. Barclay, Słowo prawdy 1977
  - {189} „Ewangelie synoptyczne dzisiaj” J. Kudasiewicz, Więź 1986
  - {193} „Mity hebrajskie” R. Graves, Cyklady 2002
  - {194} „Ewangelia wedł. św. Marka” W. Barclay, Sł. pr. 1987
  - {222} „Objawienia demoniczne” J. Szymański, Mich. 2007
  - {223} „Cud w myśli chrześcij.” M. Rusecki, KUL 1991
  - {224} „Leksykon symboli chrześcij.” M. Feuillet, Ks. św. Wojc. 2006
  - {225} „Jezus cudotwórca” T. Hergesel, Ks. św. Jac. 1987
  - {226} „Cudy” C.S. Lewis, PAX 1958
  - {302} „Ewangelia w Ewangelii” L. Mycielski, WB 1991
  - {307} „Żydowski mistycyzm a magia” M. Bloom, WAM 2011
  - {314} „Ewangelia według św. Jana” St. Mędała, Ed. św. Pawła 2010
  - {315} „Gnoza” G. Quispel, PAX 1988
  - {316} „Ewangelia według św. Mateusza” A. Paciorek, Ed. św. Pawła 2005
  - {317} „Ewangelia według św. Łukasza” F. Mickiewicz, Ed. św. Pawła 2011
  - {318} „Ewangelia według św. Marka” A. Malina, Ed. św. Pawła 2013
  - {336} „Księga Izajasza” cz.1, T. Brzegowy, Ed. św. Pawła 2010
  - {337} „Księga Izajasza” cz.2, T. Brzegowy, Ed. św. Pawła 2014
- Anioły, diabły, cudy*
- {211} „Pożegnanie z diabłem...”
  - {214} „Czary i czarty polskie” J. Tuwim, Czytelnik 1960
  - {216} „Religia, etyka i wiedza” F. Buisson 1908

Spis treści

Słowo wstępne	3
Ewangelia Mateusza	23
Ewangelia Marka	125
Ewangelia Łukasza	198
Ewangelia Jana	332
Przypisy końcowe	421
Słowniczek	434
Literatura	471